

Giới thiệu Cự Tinh Vắn Đỉnh

Xuất hiện trong truyện Cự Tinh Vắn Đỉnh của tác giả Mạc Thần Hoan, một người ở kiếp trước là một đại minh tinh siêu sao huyền huyền khắp thế giới, đời này là quý thiếu phản nghịch bại gia chán nản.

Đổi mặt chú thím một lòng mưu đoạt gia sản, đám bạn bè xấu chỉ biết sống phóng túng...

Dung Hủ: Không bạo phát trong trăm mặc, thì sẽ diệt vong trong trăm mặc!

Từ tiểu minh tinh hạng ba đi lên, tự lực cánh sinh, leo lên vương tọa lần nữa, quét ngang giới giải trí, mưu đồ giành lấy đỉnh cao!

Lần thứ nhất gặp mặt trong câu chuyện ngôn tình hoàn này.

Dung Hủ: Xin chào, tôi tên Dung Hủ, lần đầu gặp gỡ, xin chỉ giáo thêm.

Mời các bạn thưởng thức một trong những truyện hot trong tháng này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vắn Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trên bầu trời rộng lớn vô ngần, một vầng thái dương lửa nóng treo cao, đem ánh nắng xán lạn chiếu xuống đất rộng. Không khí khô nóng khiến một hàng cây tần bì bên cạnh cửa lớn bệnh viện giống như bất động, buồn bã ỉu xìu rủ đi phiến lá.

Khi Dung Hủ từ trong bệnh viện đi ra, quần gia đã ở một bên chờ đợi.

Ông trực tiếp muốn vươn tay đón lấy nương hành lý nặng nề trong tay thiếu niên, Dung Hủ lại rất bình tĩnh né tránh một chút, nhẹ giọng nói: “Con cảm là được, chú Đoàn.”

Đoàn quần gia sững sốt, động tác cứng đờ, nhưng không phản đối.

Rất nhanh Dung Hủ liền lên xe, hai người từ bệnh viện xuất phát, đi đến đại trạch Dung gia.

Dung gia ở thành phố B cũng coi là nhà giàu hạng hai mới phát lên từ tầng chót, quật khởi rất nhanh, thế cũng thực mạnh mẽ, chỉ tiếc đến đời của Dung Hủ, không biết là tạo nghiệt gì, chỉ còn lại một độc đinh là Dung Hủ.

Đặt ở gia đình bình thường, nhất định sẽ đặc biệt cưng chiều tiểu bối duy nhất này.

Nhưng Dung gia không giống.

Ba mẹ Dung Hủ mười năm trước chết trong một vụ tai nạn xe cộ, lão gia từ Dung gia năm năm trước cũng qua đời vì bệnh, Dung gia chỉ còn lại có Dung Hủ và chú thím cậu.

“Thiếu gia, bên ngoài mặt trời gay gắt, vẫn là đóng cửa sổ lại đi.” Lão quần gia bình tĩnh nói, âm thanh bình tĩnh, không lẫn lộn tình cảm gì.

Dung Hủ nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, tùy tay kéo cửa sổ lên, tầm mắt lại xuyên qua miếng dán cửa sổ tối màu, vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn phản chiếu trên cửa sổ màu nâu, đôi mắt phượng hẹp dài rực sáng giống như tấm rượu ngon lâu năm, ánh mắt mênh mông, đôi mày thanh lãnh hơi hơi nhíu, như thể đang suy tư chuyện gì.

Ba tháng trước, tiểu thiếu gia Dung gia và đám bạn xấu của mình uống say, lái xe về nhà, bản thân ngã xuống sông. Bởi vì là đêm hôm khuya khoắt, vụ tai nạn xe cộ kia cũng không khiến cho người khác thương vong. Dung gia phí một phen khúc chiết mới che giấu được chuyện này. Trái lại Dung Hủ ở trong bệnh viện ba tháng, hôm nay mới chính thức xuất viện.

Tất cả mọi người không biết, khi Dung Hủ lại mở mắt ra, cậu đã không còn là tiểu thiếu gia Dung gia kia nữa.

Cậu cũng tên Dung Hủ, nhưng cậu đến từ một thế giới khác, có khuôn mặt cực kỳ tương tự, lại có cuộc đời hoàn toàn khác biệt.

Đời trước Dung Hủ thuở nhỏ ba mẹ đều mất, được thân thích thu dưỡng, chờ khi cậu sắp thành niên, ba mẹ nuôi cũng lục tục bởi vì bệnh mà qua đời. Dung Hủ vừa mới thành niên mang theo căn phòng còn thiếu nợ của ba mẹ nuôi bước vào xã hội, được người tìm kiếm ngôi sao khai quật, sau đó đóng phim, ca hát, nhận phát ngôn, nhận giải thưởng... Cuối cùng trở thành siêu sao siêu cấp hoàn toàn xứng đáng.

Dựa vào bề ngoài xuất chúng cùng với thiên phú bẩm sinh, ba mươi tuổi Dung Hù đã có được thứ mà phần lớn mọi người cả đời cũng không thể có được. Cậu vốn cho rằng cả đời này mình sẽ nhìn như phần khích, kì thực bình thường như vậy mà trải qua, ai ngờ khi cậu tham gia xong một buổi lễ trao giải về nước, lại gặp tai nạn trên không.

Tiếp viên hàng không ánh mắt đỏ bừng phát giấy và bút cho tất cả mọi người, để mỗi người viết ra di ngôn.

Đến loại thời điểm này, người ngồi ở trên máy bay là ai đã không có bất cứ ý nghĩa gì, tất cả mọi người thút thút viết di ngôn.

Vừa lúc trên máy bay có vài bạn fan của mình, Dung Hù ôn nhu an ủi các cô. Mắt thấy việc rơi máy bay đã khó có thể tránh, có một cô gái nhỏ khóc hỏi cậu: “A Dung anh ghi di ngôn xong chưa?”

Dung Hù hơi hơi cong môi, lộ ra một nụ cười xán lạn đến cực điểm: “Viết xong rồi, không cần lo lắng cho tôi.”

Chờ đến khi một khắc cuối cùng kia ập đến, chỉ có một mình Dung Hù biết, trên tờ giấy kẻ sát ngực cậu là một mảnh trống không.

Cậu nào có cái gì tiếc nuối và muốn nói?

Ba mẹ ruột và ba mẹ nuôi cậu đều đã sớm tạ thế, bạn bè tri kỷ cũng không nhiều lắm. Cậu đã sớm lập xong di chúc, đem tất cả di sản đều quyên tặng cho cơ quan từ thiện, trợ giúp những cô nhi mất đi ba mẹ. Đời này cậu từng hưởng qua mùi vị mất đi tình thân, cũng từng hưởng qua tình thân ấm áp không cùng huyết thống; leo lên đỉnh cao thế giới, cũng xử lý hoàn tất toàn bộ những chuyện phía sau.

... Nhưng mà thật sự sẽ không có một chút tiếc nuối sao?

Ánh mặt trời chiếu trên bức tường thủy tinh của một tòa cao ốc chọc trời, ánh sáng mạnh phản xạ ra chiếu vào đôi mắt phượng xinh đẹp của thiếu niên, đậm cho hai mắt cậu nhử lại, chậm rãi dời đi tầm mắt.

Không bao lâu, xe vào đại trạch Dung gia, nhưng chú thím đều không ở nhà.

Gương mặt Đoàn quân gia nghiêm nghị, nói: “Lão gia đang đi công tác ở Mỹ, phu nhân đi nước Pháp nghỉ phép.”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, đón lấy rương hành lý mình mang theo đi vào nhà.

Thằng cháu mình còn ở trong bệnh viện sống chết chưa rõ, một người lại vội vàng đi công tác, một người càng vội vàng nghỉ phép, bởi vậy có thể thấy quan hệ chú cháu Dung gia phức tạp.

Ba tháng Dung Hù ở bệnh viện này, chỉ có chú hai Dung gia Dung Hằng đến nhìn cậu một cái, khi đó Dung Hù vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận ký ức không lồ của thân thể này, đôi phương nhìn thấy cậu liền dừng dừng chửi một trận.

“Rượu điều khiển hả? Thằng nhóc thúi mày còn rượu điều khiển với ông hả? Sao mày không chết đi cho tốt, còn muốn ông đây giúp mày xử lý chuyện phía sau. Công ty gần đây đang bề bộn cạnh tranh một vụ, nếu mày bị người ta bắt lấy nhược điểm, hiện tại ông đây liền đuổi mày ra khỏi Dung gia! Loại vô dụng như mày, chết mới tốt, về sau mày đừng nghĩ tới việc ông cho mày một phần tiền!”

Sau đó mấy cái thẻ của Dung Hù liền bị khóa lại.

Vốn dĩ so sánh với bạn bè bên cạnh, tiền tiêu vặt của Dung Hù đã không nhiều lắm, lúc này thì càng là không có một xu. Đổi thành trước kia chỉ sợ Dung Hù lại phóng đến công ty quây với Dung Hằng, ý vào di chúc của Dung lão gia từ đến áp chế Dung Hằng, nhưng mà hiện tại Dung Hù lại an an tĩnh tĩnh tiếp nhận hiện thực này, mà còn thành thành thật thật xuất viện.

Ngày hôm sau, Đoàn quân gia đang tưới hoa trong hoa viên, lại thấy thiếu gia không chịu thua kém nhà mình ăn mặc chỉnh tề ra cửa.

Áo thun trắng đơn giản hờn nhàn và quần jean xanh, lại đội thêm mũ lưỡi trai màu đen trên đầu, vành nón rộng che khuất mặt mày xinh đẹp của thiếu niên, ánh mặt trời từ đỉnh đầu phủ xuống chiếu ra một cái bóng nhàn nhạt, chỉ lộ ra một cái cằm khéo léo tinh xảo.

Đoàn quân gia không khỏi ngây người một chớp mắt, qua nửa ngày mới kịp phản ứng: “Thiếu... thiếu gia?”

Dung Hù xoay người nhìn ông, cười nói: “Chú Đoàn, con ra ngoài một chuyến, buổi tối trở về.”

Đoàn quân gia: “... Được.”

Dung Hù đi cực nhanh, nhanh như chớp liền không thấy bóng người, chỉ để lại một Đoàn quân gia ngây người.

Hồi lâu sau, Đoàn quân gia đột nhiên cả kinh nói: “A! Hoa!”

Chỉ thấy một đám tường vi tươi tốt rậm rạp bị nước tưới đến rũ đầu, quá nhiều nước khiến Đoàn quân gia gấp đến độ nhanh chóng đi đổi đất, bận việc mất một trận. Chờ đến khi bận bịu xong ông mới ngơ ngác nhớ tới: “Vừa rồi... thật sự là thiếu gia hả? Làm sao có thể bình thường như vậy, không phải là ảo giác đi...”

Giờ này khắc này, Dung Hủ đã xuống taxi, đứng trước mặt một tòa lầu cao ngất trong mây.

Đại khái là quét thẻ quét đến quen, trên người nguyên chủ không giữ bao nhiêu tiền mặt, vị trí khu biệt thự Dung gia lại không có bất luận giao thông công cộng nào, Dung Hủ chỉ có thể gọi xe lại đây. Một chuyến này liền tốn hết một trăm đồng bạc của cậu, lại thêm mấy bận, sợ là cậu cũng chỉ có thể ngồi xôm trong nhà, muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào xe cãng hải.

Xung quanh đều là nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, nhóm thành phần tri thức ăn mặc ngăn nắp bận rộn đi lại, một thiếu niên xinh đẹp tuổi còn trẻ ở nơi này vô cùng bất mắt. Không ít người đều quăng ánh mắt kinh diễm về phía cậu, chờ khi phát hiện cậu đang nhìn tới tòa nhà nào, mọi người sôi nổi như lễ đương nhiên mà gật gật đầu.

Khó trách bộ dạng xinh đẹp như vậy, hóa ra là minh tinh à!

Không bao lâu, Dung Hủ liền bước vào cánh cửa Hoa Hạ Entertainment.

***

Gần đây La Chấn Đào thực sầu muộn, vài tiểu minh tinh dưới tay đều không có thành tích, còn đại minh tinh một tay nâng hot lại có ý muốn tự lập môn hộ. Loại trạng thái thời kì giáp hạt này khiến hần chịu đủ dày vò, một bên phải khuyên nhủ đại minh tinh ký tiếp với công ty, nói đến rách miệng; một bên lại phải giúp tiểu minh tinh tranh thủ tài nguyên, nhanh chóng kéo bọn họ lên.

Khi La Chấn Đào nghe nói trước sảnh lại có người điểm danh tìm mình, hần đầu tiên là ngần ngừ, theo bản năng nói một câu: “Tìm tôi? Không lên lầu được chỉ có thể ở trước sảnh tìm tôi, là ai nhỉ?”

Chờ khi La Chấn Đào xuống lầu, vừa thấy được đối phương, đầu tiên là ngần ngừ một khắc, tiếp đó bỗng nhiên ý thức được đối phương là ai, sau đó...

Xoay người bỏ chạy!

Nhưng mà La Chấn Đào vừa mới xoay người, chợt nghe một giọng nói thanh nhã chậm rãi vang lên ở sau lưng mình: “Anh La.”

Anh... anh La?!

Đây là xưng hô gì?!

Cả người La Chấn Đào run lên, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn.

Đã bị người ta gọi rồi, La Chấn Đào cũng không thể giả bộ làm như không thấy, chỉ có thể cứng mặt đi tới. Chờ đi đến trước mặt đối phương, tầm mắt La Chấn Đào liền nhìn không được liếc qua trên mặt đối phương, liếc một cái lại liếc thêm một cái, chờ liếc hai cái xong, nhìn không được lại nhìn thoáng qua.

Kỳ quái, tiểu thiếu gia nhà họ Dung này sao lại đột nhiên bình thường thế, trước kia không phải tóc đủ màu sắc, quần áo lung lổ đầy người sao? Còn có cái bản mặt vẽ kiểu hun khói nữa, trang điểm đậm hơn cả người mẫu trong giới, sao đột nhiên... trở nên quý dị như vậy?!

Đúng vậy, loại trang phục áo thun trắng, quần jean này đặt ở trên người khác là bình thường không thôi, nhưng đặt ở trên người Dung Hủ, Đoàn quân gia và La Chấn Đào chỉ có thể không hện mà cùng nghĩ đến: ...đây là uống lộn thuốc gì rồi?

Ánh mắt nghi ngờ của La Chấn Đào không ngừng đánh giá trên người mình, Dung Hủ mỉm cười, cũng không thềm để ý.

Đời trước cậu được fan toàn thế giới chú ý, sớm thành thói quen người khác nhìn chăm chú. Dáng vẻ La Chấn Đào này dường như rất không muốn nhìn thấy mình, vì thế Dung Hủ đi thẳng vào vấn đề nói: “Ba tháng trước tôi nhờ anh giúp tôi an bài một nhân vật, hiện tại đoàn phim đã sắp khởi động máy, anh La, anh chuẩn bị bao giờ đưa nhân vật cho tôi?”

La Chấn Đào chỉ nghe trong đầu vang một tiếng “ong” thật lớn, cả người như gặp sét đánh.

Quả nhiên, quả nhiên là vì chuyện nhân vật mà đến!

La Chấn Đào không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, nhưng mà trên mặt lại vô cùng trấn định. Hần nhìn thẳng nhóc thối còn chưa thành niên trước mắt, mặt ngoài mang bộ dạng khó xử, trong lòng đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp.

“Nhân vật kia quả thật không tồi, nhưng mà Dung thiếu, lúc trước ngài vì Chung Dịch nên muốn nhân vật kia, chỉ có điều trong khoảng thời gian này ngài nằm viện chỉ sợ không biết, tháng trước Chung Dịch quay phim bị thương, hiện tại căn bản không vào đoàn phim được. Dung thiếu, ngài xem tình huống này, vậy phải làm thế nào?”

Chung Dịch là một tiểu sinh mới trong giới, đáng đáp tương đối tuần tú, vừa mới nổi danh, có một chút nhân khí, không biết từ chỗ nào lại đu lên được tiểu thiếu gia nhà họ Dung. Vừa vặn trước đây La Chấn Đào nhân duyên trùng hợp thiếu Dung Hủ một món nợ nhân tình, Dung Hủ liền nương theo con đường của La Chấn Đào bảo hần an bài một nhân vật, tính toán để Chung Dịch vào đoàn.

Lúc trước để lấy được nhân vật kia, La Chấn Đào cũng hao hết tâm tư, hiện tại đã xảy ra loại tình huống này, chuyện La Chấn Đào có thể nghĩ đến chính là: trước hết bảo vệ nhân vật, giữ cho tiểu minh tinh dưới tay mình, sau đó lại tìm cơ hội khác trả nhân tình cho Dung Hủ.

Nghĩ vậy, trong lòng La Chấn Đào không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười: “Dung thiếu, như vậy đi, chờ Chung Dịch khỏe lại tôi sẽ an bài cho hắn một nhân vật. Nhân vật lần này cũng không phải đặc biệt tốt, chỉ là một vai nam phụ nhỏ, về sau tôi tận lực an bài cho hắn một nhân vật nam ba trở lên, ngài xem...”

“Như vậy vừa lúc.”

La Chấn Đào cho rằng Dung Hù đáp ứng, không khỏi cười càng xán lạn vài phần: “Thế cứ như vậy đi, Dung thiếu, về sau tôi...”

“Nhân vật kia liền để tôi đến diễn đi.”

Thiếu niên hơi cong khoe môi lên, trong đôi đồng tử trong suốt nhạt màu hiện lên một tia sắc thái sáng ngời. Giống như mỹ ngọc phát quang, vạn vật vào giờ khắc này trở nên yên lặng tĩnh mịch, chỉ có thiếu niên ngây ngô và dung nhan tuấn mỹ hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ, quang hoa mãnh liệt, khiến La Chấn Đào đã thấy nhiều minh tinh cũng không nhìn ngáy người.

Chờ thêm hồi lâu, La Chấn Đào mới tỉnh táo lại: “... @#\$(@#\$(!!”

Cái quái gì?!

Ai diễn? Cậu dám lặp lại lần nữa không!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi La Chấn Đào luôn mãi xác nhận, mới tin tưởng mình thật sự không có nghe lầm.

...Dung Hù muốn đi đóng phim?

Tiểu thiếu gia nhà họ Dung, cái tên shamate* phá của phản nghịch muốn đi đóng phim?!

*Shamate: là trào lưu để tóc dài nhiều màu, trang điểm đậm, ăn mặc kỳ quái du nhập vào Trung Quốc từ năm 2008.

Phản ứng đầu tiên trong lòng La Chấn Đào là: cậu đang giỡn tui hả? Hắn dùng ánh mắt hoài nghi lạnh lẽo đánh giá thiếu niên ở trước mắt.

Thiếu niên tuấn mỹ trong trẻo mặt mày như họa, môi hồng răng trắng, quả thật hoàn toàn khác biệt cái tên shamate trong trí nhớ La Chấn Đào. Hắn không nghĩ tới, Dung Hù bình thường lên lại là bộ dạng như vậy. Có được điều kiện tương mạo như thế, cho dù trong giới giải trí chúng tinh rục rịch cũng tuyệt đối là mầm tốt hạng nhất, có tiềm chất làm minh tinh.

Cơ mà có diện mạo tốt là một chuyện, có thể làm minh tinh hay không cũng là một chuyện khác. Lấy cái bạn tiểu thiếu gia shamate bị người ta lừa cũng không có đầu óc này, có thể đóng phim hả? Đừng nói đóng phim, cậu ta có thể ăn được mấy việc cực khô đó sao?

La Chấn Đào về mặt khó xử khuyên bảo Dung Hù. Hắn thông minh mà lấy lý do “làm minh tinh mệt chết đi”, “quay phim thường xuyên phải phơi mặt trời gay gắt, lặn vũng bùn, phơi nắng phơi gió” để tới khuyên Dung Hù. Như vậy ít nhất không có xé rách mặt mũi, dù sao thì Dung Hù có không được sùng ái như thế nào nữa thì cũng là người Dung gia, không cần thiết đắc tội.

Nhưng mà đôi mắt La Chấn Đào khuyên bảo, Dung Hù lại mỉm cười cong môi, nói: “Cảm ơn ý tốt của anh La, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, không biết lúc nào có thể đưa kịch bản cho tôi?”

La Chấn Đào sững sốt, nghĩ nghĩ lại nói: “Quay phim sẽ gặp nguy hiểm đó, Dung thiếu, ngài xem Chung Dịch không phải chính là quay phim bị thương sao?”

Dung Hù cũng không trả lời vấn đề này, cậu thoáng nghiêng đầu, tóc đen nhỏ vun liềm từ giữa trán rơi qua một bên, lộ ra một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời: “Hôm nay vừa vận tôi đến Hoa Hạ Entertainment, không bằng tôi liền cùng anh La lên lầu, trực tiếp đi lấy kịch bản nhé?”

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời, không cách nào cự tuyệt.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền không thể nề hà mà dẫn Dung Hù vào Hoa Hạ Entertainment, đi về phòng làm việc của mình.

Nhân vật kia tuy rằng chỉ là một nam bốn, nhưng hình tượng lại vô cùng khiến người ta thích. Đoàn phim là đoàn hạng một trong nước, đạo diễn, biên kịch và hai diễn viên chính đều có danh khí cực cao, La Chấn Đào có thể tranh thủ được nhân vật kia cũng vô cùng không dễ dàng, thậm chí hắn còn âm thầm dùng tên Dung Hù, kéo lá cờ Dung gia một chút.

Từ khi nghe nói tin tức Dung Hù xảy ra tai nạn xe, Chung Dịch bị thương, La Chấn Đào đã sớm nghĩ xong nên đem nhân vật kia giao cho một tiểu minh tinh dưới tay mình. Nếu tiểu minh tinh đó phát huy xuất sắc, nhân vật kia tuyệt đối có thể làm cho cậu ta ngậm cá lớn xoay người, ít nhất tiến vào hạng hai.

Trong lòng La Chấn Đào hiện lên vô số lý do và cái cớ, hần tình nguyện tùy tiện tìm lại một nhân vật nam ba cho Dung Hù, cũng không muốn đem nhân vật nam bốn hiện giờ chấp tay dâng lên.

Mà La Chấn Đào tự nhiên cũng không có phát hiện, khi hần ngưng thần suy tư, thiếu niên tuần tú trong treo đi theo phía sau hần, ánh mắt bình tĩnh quét nhìn cảnh tượng mỗi một tầng Hoa Hạ Entertainment, lặng lẽ đem công ty giải trí khổng lồ nhất thế giới này thu vào đáy mắt.

Hoa Hạ Entertainment, dám lấy “Hoa Hạ” làm tên, có thể thấy công ty giải trí này khí thế mười phần.

Lịch sử thế giới này có rất nhiều chỗ khác biệt với trí nhớ Dung Hù, chẳng hạn như bắt đầu từ triều Tống, triều đại Nam Tống liền nhiều hơn năm mươi năm lịch sử. Lại sau này, vẫn có triều Minh, nhưng không có triều Nguyên, triều Thanh cũng chỉ có ngắn ngủn hơn một trăm năm lịch sử, sau đó Hoa Hạ liền tiến vào thời kỳ mới.

Vào thời kỳ đầu thế kỷ, chính phủ Hoa Hạ thành lập một hiệp hội giải trí, chờ đến kỳ giữa, vài nguyên lão trong hiệp hội liền sáng lập công ty văn hóa Hoa Hạ Entertainment.

Tổng bộ Hoa Hạ Entertainment tọa lạc tại khu tam hoàn thành phố B thủ đô Hoa Hạ, có được ba tòa cao ốc hơn năm mươi tầng nối liền nhau, ở thành phố S Hoa Hạ cũng có một phân bộ.

Ở quốc nội Hoa Hạ, Hoa Hạ Entertainment hoàn toàn xứng đáng là đầu rồng lớn; phóng mắt ra thế giới, cũng chỉ có liên minh Hollywood nước Mỹ có thể cùng nó ganh đua cao thấp.

Hoa Hạ Entertainment có hàng trăm người đại diện, nghệ nhân minh tinh lại càng nhiều đếm không xuể. Giống La Chấn Đào chỉ có thể xem như người đại diện bậc hai, nếu hần có thể giữ được minh tinh hạng một chuẩn bị độc lập môn hộ dưới tay mình lại, có lẽ hần còn có một chút cơ hội thăng chức thành người đại diện bậc một.

Nhìn cảnh tượng bận rộn có trật tự của Hoa Hạ Entertainment, trên khuôn mặt thanh nhả trắng nõn của Dung Hù vẫn luôn giữ một chút ý cười.

Hai người rất nhanh đến văn phòng của La Chấn Đào. La Chấn Đào tìm ra phần kịch bản kia, nhưng mà trước khi giao cho Dung Hù, hần lại do dự nói rằng: “Dung thiếu, đóng phim thật sự vô cùng vất vả, hơn nữa đạo diễn yêu cầu cũng rất cao. Vị đạo diễn này tính tình còn rất lớn, tôi lo lắng ngài...”

Chỉ nói như thế, La Chấn Đào không nói thêm nữa.

Dung Hù tiếp nhận kịch bản, cười nói: “Cảm ơn.”

Đến đây, La Chấn Đào triệt để dứt khí.

Vốn dĩ La Chấn Đào cho rằng Dung Hù nhận kịch bản liền tính là chấm dứt, ai ngờ trước khi Dung Hù rời đi, còn hỏi số hần.

Thiếu niên tuần tú đẹp đẽ nghiêm túc giải thích: “Trước đó lúc xảy ra tai nạn xe di động đã bị hỏng, thông tin bên trong cũng đều không còn.”

Lúc này La Chấn Đào mới hiểu rõ, vì sao tiểu thiếu gia nhà họ Dung này phải đích thân đến công ty tìm mình, mà không phải trực tiếp gọi điện thoại lại đây. Nhưng dù là như vậy, La Chấn Đào cũng mơ hồ cảm thấy Dung Hù trước mắt và người trong trí nhớ mình khác nhau quá lớn.

Giống như nhìn thấu hần hoang mang, Dung Hù lại cười nói: “Tai nạn xe cộ ảnh hưởng rất lớn với tôi, cũng thiếu hụt một phần ký ức, bác sĩ nói có khả năng khiến cho tính cách thay đổi.”

La Chấn Đào bùng tình đại ngộ.

Chờ sau khi Dung Hù đi rồi, La Chấn Đào buồn bực ngã ngồi trên ghế, giận dữ nói: “Thiếu hụt ký ức? Tính cách biến đổi? Vậy sao cậu không quên nhân vật kia luôn đi? Đây chính là «Tranh Giành» Quách Long đạo diễn đó, tôi tình nguyện tìm cho cậu một nam ba phim thần tượng, thậm chí là nam hai đến đôi...”

Lời tuy như thế, nhưng nếu nhân vật đã đưa đi, La Chấn Đào cũng không có khả năng cứ như vậy không chịu trách nhiệm mà xong hết mọi chuyện. Hần trực tiếp gọi điện thoại đến đoàn phim, xác nhận chuyện qua mấy ngày Dung Hù sẽ vào đoàn.

Bên đoàn phim cũng hết sức kỳ quái: “Không phải Chung Dịch bị thương sao, sao cậu ta lại vào đoàn phim? Ánh mắt Quách đạo rất cao, Chung Dịch miễn miễn cưỡng cưỡng mới vào mắt ông ấy. Tiểu La, nếu người chủ đề cử không đủ tư cách, anh không dám xác định Quách đạo có thể cho phó đạo diễn anh đây mặt mũi hay không đâu đó.”

La Chấn Đào cười khổ nói: “Anh Vương, mong anh tha thứ, hai ngày nữa em cũng sẽ đến đoàn phim.”

Trong rất nhiều đoàn phim, trên cơ bản đạo diễn chỉ nghiêm trọng đối đãi với nhân vật chính, về phần mấy vai phụ phần diễn không quá nặng, bọn họ thường sẽ giữ cơ hội lại cho thủ hạ. Người bên dưới có thể đề cử người vào danh ngạch, nếu đạo diễn đồng ý, là có thể giữ người lại, trực tiếp ký hợp

đồng.

Cho nên trong tay một số người đại diện quen biết rộng đều có tài nguyên phong phú.

Sáng sớm cùng ngày, không biết trong lòng nghĩ như thế nào, La Chấn Đào ma xui quỷ khiến cũng đến thành điện ảnh, tìm được ông bạn cũ Vương Chiêu của mình.

Vương Chiêu đi theo Quách đạo đã sáu năm, hiện giờ là phó đạo diễn kiêm trợ lý đạo diễn đoàn phim, lần này La Chấn Đào chính là nhờ quan hệ với hắn mới có thể xin nhân vật kia.

Thấy La Chấn Đào đến, Vương phó đạo kinh ngạc nói: “Chú hỏi Dung Hù kia hả? Cậu ta đã sớm đến rồi, ba ngày trước cậu ta liền gọi điện thoại cho đoàn phim xác nhận thời gian bấm máy. Thằng nhóc đó quả thật bộ dạng không tồi, cũng rất thích hợp, Quách đạo đồng ý cậu ta tới thay thế Chung Dịch. Hôm nay trước hết chụp tạo hình, nếu cũng không có vấn đề, bảy ngày sau là có thể khởi động máy. Có điều chú cũng biết, Dung Hù này ngay cả tên chúng tôi cũng chưa từng nghe qua, cho nên trước khi chụp tạo hình, Quách đạo muốn cậu ta biểu diễn một đoạn thử vai trước một chút.”

Vừa nghe lời này, La Chấn Đào bị

dọa: “Thử vai?”

Vương phó đạo lắc lắc tay: “Không phải là chuyện lớn gì, chỉ là làm có lệ thôi. Nếu cậu ta diễn xuất quá kém, Quách đạo sẽ không đồng ý. Có điều Quách đạo không phải quá coi trọng nhân vật kia, tuy rằng thiết lập rất tốt, nhưng mà phân diễn dù sao cũng ít, diễn được thì sẽ nổi bật, diễn bình thường cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với nội dung chủ tuyến, không phải diễn viên xuất thân chính quy cũng có thể đảm nhiệm.”

La Chấn Đào cười gượng hai tiếng: “... Anh Vương, anh thật sự không biết Dung Hù à?”

Vương phó đạo buồn bực hỏi ngược lại: “Sao anh biết cậu ta được? Bộ dạng thằng nhóc đó rất xuất chúng, nếu anh thật sự biết, anh có thể quên mất khuôn mặt cậu ta à? Đúng rồi, có chuyện anh phải nói với chú, tiểu La, hôm nay vợ anh lôi kéo người ta vào phòng trang điểm, ngay cả một ánh mắt cũng không cho anh, đã trang điểm cả tiếng rồi!”

Vừa mới dứt lời, Vương phó đạo đã bị nhân viên công tác gọi đi, chỉ để lại một La Chấn Đào dờ khóc dờ cười.

Không biết Dung Hù?

Làm sao có thể không biết Dung Hù!

Trước đó lúc hắn và Vương Chiêu uống rượu hai người còn cùng nói về Dung Hù mà! Vương Chiêu nói như thế nào nhỉ?

“Cái tên thiếu gia shamate phá của Dung gia hả? Anh đương nhiên biết, năm rồi anh còn gặp cậu ta một lần. Không phải cậu ta còn theo đuổi Chung Dịch sao? Bạn anh nói cho anh biết, Chung Dịch thả thính cậu ta hai lần, tiểu thiếu gia kia liền cắn câu, còn cố sống cố chết muốn cho hắn nhân vật, muốn nâng đỡ hắn. A từ từ, lần này chú đến tìm anh, không phải là vì cậu ta đi? Tiểu thiếu gia kia tên gì nhỉ, Dung... Dung cái gì?”

Cái này gọi là không biết hả?

Cái này gọi là sẽ không quên mặt người ta hả?!

Người ta chỉ là ăn mặc bình thường một chút, ăn diện không... kinh thể hải tục một chút, anh liền không biết?

La Chấn Đào hơi đi dạo chốc lát trong đoàn phim, liền gặp được nữ chính và nam hai.

Nữ chính là nữ minh tinh hạng một của Hoa Hạ, tên Đường Mộng Lam, ra mắt dựa vào một bộ phim thần tượng cổ trang, một phát là nổi tiếng. Sau đó liên tục quay mấy bộ phim thần tượng, năm trước chuyển hình ảnh sang một bộ chính kịch, hiệu quả văn hoa, còn cầm giải thưởng, là nữ chính «Tranh Giành» mà Quách đạo chỉ định, “lĩnh được rating” nổi tiếng trong nghề.

Về phần nam hai thì ngược lại giống Dung Hù, là nhờ quan hệ mà vào. Nam hai này trước kia cũng diễn qua nam chính mấy bộ phim truyền hình, diễn xuất không tồi, xuất thân chính quy, chỉ là gương mặt không có độ công nhận gì, thiếu một cơ hội.

Có lẽ là xuất phát từ thiên tính người đại diện, rõ ràng Dung Hù không phải là nghệ nhân dưới tay mình, La Chấn Đào cũng yên lặng quan sát đoàn phim này. Làm một người đại diện đủ tư cách, La Chấn Đào cần hiểu biết tính nết mỗi người trong đoàn phim, nhất là một vài người quan trọng, người nào không thể đắc tội, người nào lại nên ở chung như thế nào.

Minh tinh hạng một dưới tay La Chấn Đào đã không cần đi chú ý mấy chuyện này nữa, người nọ tuy rằng kém xa Đường Mộng Lam, nhưng ở trong giới cũng có địa vị nhất định. Nhưng những tiểu minh tinh khác vẫn còn phải cẩn thận thật.

Những tiểu minh tinh đó không có kinh nghiệm gì, cho nên chỉ có thể do La Chấn Đào nhắc nhở bọn họ: không thể xem nhẹ mỗi người trong đoàn phim, dù là hậu cần phát com cho bạn, cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Bên này, La Chấn Đào đi dạo đến tổ đạo cụ, vừa vận dụng phải một thầy đạo cụ trước kia hắn quen biết, hai người nói chuyện với nhau thật vui.

Hai người đang nói lúc nào đó lại đi tụ tập, La Chấn Đào bỗng nhiên thấy tên đàn ông Đông Bắc cúi thả đôi diện trùng thẳng mắt, vỗ đùi, sợ hãi than: “Ai nha má ơi, thằng nhóc này rất tốt nha, bộ dạng đẹp trai hết hồn!”

La Chấn Đào lập tức theo tầm mắt ông bạn quay đầu nhìn lại, khi ánh mắt chạm đến thiếu niên kia, đột nhiên dừng lại!

Chỉ thấy dưới đèn chiếu sáng rực rỡ sáng ngời, một phiến phiến giai công tử bạch y cầm bảo vệ vén màn, từ trong phòng trang điểm đi ra. Lộ ra trước hết chính là một bàn tay như ngọc khắc thành, khớp xương gầy, ngón tay thon dài, ống tay áo rộng lớn theo động tác của cậu rũ xuống giữa cánh tay, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn.

Mặt mày kia giống như chứa hết phong cảnh sâu sắc nồng đậm nhất thế giới, mắt phượng thanh lãnh, mi dài như vẽ, môi mỏng khẽ nhếch, một đầu tóc đen dài từ phía sau rũ xuống, phụ trợ cho một thân bạch ngọc cầm bảo ấy càng thêm chói mắt chói mắt.

Rõ ràng xung quanh là tạp nham hỗn độn các loại đạo cụ, nhưng mà khi cậu đứng ở nơi đó, lại giống như đứng trong căn lầu đơn độc giữa sông rộng dưới mặt trời lặn hoàng hôn. Mây hồng nhuộm đậm không trung, ánh sáng mờ phản chiếu trên dòng sông rộng, trời nước hòa một màu, khi gió mát thổi tới, liền nghe tiếng nước rì rào.

Người này như thể từ trong bức họa bước ra, khí chất ung dung thanh tao lịch sự khiến cậu hoàn toàn khác biệt với mọi người quanh mình. Cậu trầm tĩnh hạ mắt, không biết người bên cạnh nói gì với cậu, cậu hơi hơi cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng. Trong phút chốc, tựa như tuyết đông tan rã, gió xuân ấm áp lướt qua mặt, làm người ta vui vẻ thoải mái.

La Chấn Đào nhìn đến choáng váng, chỉ có thể nghe thấy trái tim mình đang kịch liệt nhảy lên.

Thình, thịch... thình, thịch...

Người này... người này...

Người này thế mà lại là Dung Hù!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khi Dung Hù từ trong phòng trang điểm đi ra, vài nhân viên công tác gần đó đều thực rõ ràng phát ra một tiếng sợ hãi cảm thán.

Bất luận nam nữ, trong mắt bất luận kẻ nào, một bạch y công tử mặt mày tuấn tú, khí chất thanh nhã đều làm người ta sinh lòng hướng tới, nhìn không được mà đem tầm mắt hội tụ trên người cậu. Lại càng không cần nói, bản thân thiếu niên này tự mang theo một loại khí tràng tương đối khiến người ta thân cận, cũng không lạnh lùng cao ngạo giống rất nhiều đại minh tinh, lập tức liền thu hoạch thiện cảm của không ít người.

Nói tóm lại, con người vẫn là một loại động vật thị giác.

La Chấn Đào thật sâu sắc cảm thấy, nếu như lúc trước người mình quen biết chính là Dung Hù trước mắt, chỉ sợ hẳn sẽ không kiềm lòng nổi mà coi đôi phương là bạn, chứ không phải đơn thuần là quan hệ lợi ích như trước đây, căn bản không đem đôi phương đặt trong lòng.

Nếu đã hóa trang xong, đôi trang phục diễn xong, vậy đối với Dung Hù mà nói, chính là thử vai.

«Tranh Giành» là một hạng mục lớn Hoa Hạ Entertainment đầu tư năm nay, đạo diễn là Quách Long có tiếng tăm nhất trong giới phim truyền hình quốc nội, nữ chính là linh được rating Đường Mộng Lam, nam chính cũng là tiểu sinh đang hot, có một đồng fan cuồng. Đoàn phim đầu tư gần ba triệu, chỉ trang phục đạo cụ thôi đã tiêu phí hơn một triệu, không thể không kỹ càng cẩn thận.

«Tranh Giành» kể lại câu chuyện thời loạn thế, quần hùng nổi lên bốn phía, tranh đoạt thiên hạ.

Ở thế giới này, Lương quốc, Ngụy quốc và Sở quốc ba nước thế chân vạc, chiếm cứ hết thảy thiên thời địa lợi nhân hoà. Chủ tuyến câu chuyện phát sinh ở Sở quốc, nam chính Tạ Cảnh Nhân là Thái tử Sở quốc, nhưng mà chín năm trước sau một hồi đại chiến giữa Sở quốc và Lương quốc, Sở quốc đại bại, trong ba nước ngày càng sa sút, thực lực không bằng hai nước còn lại.

Thái tử trẻ tuổi có dã tâm xưng bá thiên hạ, vì thế Sở quốc bắt đầu một hồi chiến đấu phản kháng chinh phục dài lâu.

Khác với những phim loạn thế quyền mưu còn lại chính là, Đường Mộng Lam sắm vai nữ chính Tiêu Tương không phải là nhân tố tình yêu truyền thống trong phim truyền hình, cô gánh vác không chỉ là bộ phận tình yêu của phim, cô còn tạo ra nội dung chủ tuyến ——

Tiêu Tương là nữ tướng quân tiếng tăm lừng lẫy Sở quốc!

Tiêu gia nhiều thế hệ trung trinh, trong trận chiến tranh chín năm trước, bốn huynh đệ Tiêu gia cùng với Tiêu Tướng quân toàn bộ chết trận sa trường, Tiêu Tương chỉ mới mười ba tuổi khiêng cờ Tiêu gia lên, chỉ huy Tiêu gia quân. Từ đó về sau, trên đời không còn Tiêu gia tiểu thư nữa, chỉ có Tiêu Tướng quân.

Vì thế tuyến nội dung và tuyến ái tình tới như lẽ đương nhiên, Tạ Cảnh Nhân và Tiêu Tương chậm rãi sinh ra tình cảm, nhưng mà hai người đều không có biểu lộ ra. Đối với bọn họ mà nói, hiện giờ Sở quốc càng quan trọng hơn.

Địa vị Sở quốc tràn ngập nguy cơ, chỉ có xưng bá, mới có thể không sợ khả năng bị hai đại cường quốc còn lại thôn tóm.

Dung Hù sắm vai Mặc Sĩ Điều chính là lên đài dưới tình huống như thế.

Thế gian có lời đồn, được người Mặc Sĩ được thiên hạ, Mặc Sĩ tiên sinh sống ở Vân Mộng trạch, lập ba ván cờ. Người giải ván cờ có thể vào trong các tìm kiếm, nhưng mà trên đời lại chưa bao giờ có người nào giải được ván cờ thứ hai, lại càng không cần nói tới ván cờ thứ ba trong truyền thuyết.

Thực lực Sở quốc suy thoái, nhưng nó lại có được đất đai phì nhiêu và tài phú tích tụ trăm năm qua. So với mấy quốc gia nhỏ kia thì nó càng làm Lương quốc để ý, dù Tạ Cảnh Nhân có tức trí đa mưu như thế nào đi nữa, Tiêu Tương có dũng mãnh thiện chiến như thế nào đi nữa, lấy sức hai người bọn họ, cũng không cách nào trong khoảng thời gian ngắn thay đổi hoàn cảnh rơi phía sau của Sở quốc.

Vì thế ngày đó, một con thuyền chèo vào Vân Mộng trạch, dừng lại trước Vọng Thu các.

Nữ tướng quân tư thế oai hùng hiện ngang dấn dặt hơn hai mươi kỳ thủ* Sở quốc, đi tới trước Vọng Thu các.

*Kỳ thủ: người chơi cờ giỏi.

Vừa lúc hôm nay Đường Mộng Lam cũng ở đây, vì thế phân đoạn thử vai liền quyết định là lúc Mặc Sĩ Điều và Tiêu Tương mới gặp nhau.

Bên này đạo diễn Quách Long đang cùng phó đạo diễn thẩm tra đối chiếu hình tượng nhân vật cuối cùng, chờ khi nghe được một trận tiếng hít không khí, Quách đạo quay đầu nhìn, đột nhiên liền thấy được thiếu niên bạch y kia. Quách đạo hai mắt sáng ngời, vừa lòng liên tục gật đầu, đợi sau khi Dung Hù đi đến trước mặt ông, ông lại cao thấp nhìn vài lần, sau đó vẫy Đường Mộng Lam nói: “Mộng Lam, đối diễn có thể chứ?”

Đường Mộng Lam cười gật đầu: “Không có vấn đề.”

Dù sao cũng là chuẩn bị chụp tạo hình, cho nên Đường Mộng Lam cũng thay một thân trang phục, cũng đã trang điểm xong.

Lúc này Dung Hù mới phát hiện La Chấn Đào, cậu cười gật gật đầu với La Chấn Đào, ánh mắt hiện lên một tia ý vị sâu xa, rất nhanh lại thu liễm, cũng không có bị La Chấn Đào phát hiện.

Có điều giờ phút này La Chấn Đào tâm tình hoảng hốt, chỗ nào chú ý tới Dung Hù.

Hình tượng Dung Hù thế mà còn thích hợp hơn cả Chung Dịch, đạt được Quách đạo đồng ý như thế. Nếu hắn là người đại diện của Dung Hù, hắn đã nghĩ đến vài phương pháp nâng thiếu niên này lên, ít nhất có thể trong vòng nửa năm nâng cậu đến hạng hai!

“Yên tâm đi, đã mặc trang phục diễn, trang điểm cũng vẽ rồi, hơn nữa có Đường Mộng Lam ở đây, Dung Hù đó nhất định có thể phát huy tốt.” Không biết khi nào, Vương phó đạo đã đi tới, không chút để ý nói rằng: “Lần này thử vai thật sự là rất đơn giản, xem ra Quách đạo quả thật rất vừa lòng với ngoại hình Dung Hù.”

Vừa nghe lời này, tâm tư La Chấn Đào vốn đang nhẹ nhàng đột nhiên chìm xuống dần.

La Chấn Đào cười khổ nói: “Hy vọng... đi.”

Đề Dung Hù đi làm minh tinh à? Tiền đề là cậu ta có thể đóng phim!

Không chừng năm phút đồng hồ sau, Quách đạo liền giận dữ bảo Dung Hù rút đi.

La Chấn Đào đang suy nghĩ, bên kia, thử vai đã bắt đầu.

Cũng phải chụp tạo hình rồi, mà lúc này mới bắt đầu thử vai, xác thực có chút kỳ quái. Rất nhiều người trong đoàn phim đều tụ tập lại đây, ngay cả nam số hai cũng đã đi tới đứng ở một bên nhìn. Quách đạo tùy ý ngồi ở ghế đạo diễn, hai mắt lại ngưng tụ tinh quang, gắt gao nhìn chăm chăm Đường Mộng Lam và Dung Hù giữa sân.

Giống như mang một luồng gió lạnh mà đến, nữ tướng quân lãnh lệ mạnh mẽ bước nhanh, rất nhanh đi đến trước bàn thấp. Khi cô ngồi xếp bằng xuống, lưng thậm chí không gấp khúc một chút, hơi thở nghiêm túc lạnh như băng nhảy mắt thổi quét toàn trường.

Chỉ nghe Đường Mộng Lam vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Tiên sinh, tại hạ đã giải được ván cờ thứ hai, không biết ván thứ ba hiện tại nơi nào.”

Chỉ là một cái sống lưng thẳng tắp, đã khiến tất cả mọi người ở đây cảm nhận được một nữ tướng quân trẻ tuổi uy nghiêm. Đường Mộng Lam không hổ là Đường Mộng Lam, có thể trở thành linh đạo rating, tuyệt đối không phải là hư danh.

Quách Long vừa lòng nở nụ cười.

Một bên, La Chấn Đào cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra: Đường Mộng Lam diễn xuất rất tốt, trong nhóm hoa đán phim truyền hình tuyệt đối thuộc loại thượng lưu. Đối diễn với người như vậy, có lẽ... Dung Hù cũng có thể hơi biểu hiện tốt một chút đi?

Nghĩ như vậy, La Chấn Đào liền quay đầu nhìn về phía Dung Hù. Khoảnh khắc tầm mắt nhìn đến đối phương rõ ràng cứng đờ, La Chấn Đào không tự chủ được mà ngưng mắt nhìn bàn tay như mỹ ngọc chạm trổ kia, chỉ thấy Dung Hù đang nhẹ nhàng châm trà.

Động tác cậu châm trà cực ổn, nước trà trong trẻo xanh biếc từ trong miệng bình thủy ngọc chảy xuôi ra, vẽ ra trên không trung một đường cong duyên dáng. Cậu giống như không nghe được lời người đối diện, một thân bạch y ngăn cách với nhân thế, dung nhan tuấn mỹ xuất trần làm người ta không dám sinh ra một chút tâm tư mạo phạm, chỉ có thể nhìn thiếu niên thanh nhã thông dong ấy cười nhạt châm trà.

Một luồng khí tràng như có như không từ trên người Dung Hù tràn ngập lan ra, trấn áp cả phim trường.

Đây không phải là lãnh lệ và nghiêm túc thuộc về nữ tướng quân, mà là một loại bình tĩnh rời xa thế tục, thấy rõ hồng trần.

Dường như trong nháy mắt tất cả mọi người nhìn về phía Dung Hù, nhìn đến không phải là một thiếu niên tuổi còn trẻ, mà là một ẩn sĩ che giấu thâm trầm, cao nhã xuất trần. Lấy hoàn mỹ để hình dung, cũng tuyệt đối không quá!

Quách đạo đầu tiên là ngăn ra, tiếp đó vui mừng mở to hai mắt.

Trong lúc nhất thời Đường Mộng Lam cũng không ngờ mình lại bị khí tràng của đối phương làm kinh sợ, nhưng cô dù sao cũng là Đường Mộng Lam, chỉ một khắc, cô liền phục hồi lại tinh thần. Mặt mày bình tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, Đường Mộng Lam đem bảo kiếm của mình đặt trên bàn trà, phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

“Tiên sinh, xin hỏi ván cờ thứ ba.”

Lúc này, Dung Hù đã pha xong trà. Cậu dùng bàn tay nhẹ nhàng đặt tách trà màu trắng đến trước mặt Đường Mộng Lam, ngay khi Đường Mộng Lam chuẩn bị hỏi ra lần thứ ba, cậu nâng mắt nhìn về phía nữ tướng quân này.

Trong phút chốc, đôi mắt tối đen thâm thúy kia hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Khác với bề ngoài trẻ tuổi, trong ánh mắt đó lắng đọng lại tang thương, khiến La Chấn Đào sững sốt. Rõ ràng Dung Hù chỉ là một bạn nhỏ còn chưa thành niên, sao lại có ánh mắt thâm trầm như vậy. Chẳng lẽ... chẳng lẽ cậu ta diễn xuất tốt đến loại trình độ này?!

“Hai mươi người cùng phá cờ, tướng quân có cảm thấy, có chút không ổn hay không?” Âm thanh mát lạnh như suối nước nhỏ giọt, chảy xuôi mà đến.

Sau khi Đường Mộng Lam kinh ngạc lần đầu tiên, đã sớm đề phòng, sẽ không thất thố nữa. Cô lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Tiên sinh có từng nói qua, nhất định phải một người phá cờ chưa?”

Dung Hù cười: “Vẫn chưa.”

Đường Mộng Lam theo lý đương nhiên nói: “Vậy tại hạ tự nhiên có thể mời các kỳ thủ Sở quốc ta cùng nhau vào trận.” Vừa dứt lời, Đường Mộng Lam vỗ vỗ tay, nói: “Mời kỳ thủ Sở quốc ta vào trong!”

Xem ra, chuẩn bị ở trước mặt Mặc Sĩ tiên sinh người ta, kêu hai mươi kỳ thủ ăn gian kia vào, tiếp tục giúp cô ta ăn gian, phá ván cờ thứ ba.

Trong kịch bản, Tiêu Tương tướng quân chính là một người bá đạo tức mực như thế này. Cô lấy thân phận nữ lưu, suất lĩnh mười vạn Tiêu gia quân, nếu không làm như thế, cô không cách nào uy chấn tứ phương, đạt được tướng sĩ ủng hộ. Cô là Tiêu Tương, cô càng là Tiêu tướng quân, là huyết mạch cuối cùng của trung thần Tiêu gia.

Trong kịch bản sau khi Tiêu Tương vỗ tay, hẳn là có hai mươi kỳ thủ tiến vào Vọng Thu các.

Đường Mộng Lam đưa lưng về phía những kỳ thủ đó, lưng vẫn thẳng tắp, mà Dung Hù trước mặt cô lại giống như nhìn thấy thứ gì thú vị. Ánh mắt cậu quét qua trong một khoảng không khí, dường như thật sự nhìn thấy hai mươi kỳ thủ kia, chờ khi cậu nhìn lại Đường Mộng Lam, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tướng quân cho rằng, hai mươi người này có thể phá ván thứ ba của ta à?”

Đường Mộng Lam vươn tay: “Có thể thử một lần!”

Dung Hù không động, dùng ánh mắt lạnh nhạt lãnh tình nhìn cô, thật lâu sau, nói: “Thiên hạ chia ba, vì ai mà chia.”

Đường Mộng Lam hơi giật mình, nói tiếp: “Không có người hợp, tức là chia.”

Dung Hù thân nhiên nói: “Phân tất hợp, hợp tất phân, bất quá là một hồi uổng công mà thôi.”

Đường Mộng Lam chần chờ một khắc, nói: “Thương hải tang điền, thế sự biến ảo, Vọng Thu các hiện hữu trên Vân Mộng Trạch, ngàn năm sau cũng không còn Vọng Thu các. Nhưng Vọng Thu các tất nhiên tồn tại, cũng lưu lại một nét mực đậm màu trên sách sử, vì sao Vọng Thu các không trực tiếp sụp đổ, dù sao ngàn năm sau cũng không còn nó mà.”

Dung Hù ngừng lại.

Bỗng nhiên, cậu nâng tay phải lên, nhặt lên một viên cờ đen, nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ trước mặt.

Lạch cạch ——

Quân cờ rơi xuống bàn, lại đặt ở vị trí thiên nguyên!

Đường Mộng Lam sững sờ nhìn về phía Dung Hù, chỉ thấy ẩn sĩ bạch y trong treo này mỉm cười, nói: “Người giải được hai ván cờ của ta, ván thứ ba có thể được cộng 7.5 mục. Ván thứ ba, là chơi với ta, ván cờ ở đây, tướng quân cứ thử.”

Mở màn bằng thiên nguyên, lại cộng 7.5 mục*!

*Thiên nguyên là vị trí chính giữa bàn cờ. Đất là một vùng hoàn toàn được bao vây bởi quân đen hoặc trắng, mỗi điểm trong vùng đất sẽ được tính là một “mục” và ai nhiều “mục” hơn sẽ thắng. Theo luật, vì quân đen đi trước có lợi hơn, nên đến cuối ván quân trắng sẽ được cộng thêm mục tùy từng loại bàn cờ, cao nhất là 6.5 mục. Ở đây bạn Hù cộng tới 7.5 mục (số 0.5 là để tránh trường hợp hòa).

Thế mà lại là thái độ nhận thua!

Đến đây, hai mươi kỳ thủ và Mặc Sĩ Điều liên tiếp chơi một đêm, rốt cuộc thắng được vị thế gian kỳ tài này. Tiêu Tương rời khỏi Vọng Thu các trước, Mặc Sĩ Điều ở lại nơi này ba ngày, mới đứng dậy rời đi. Giữa con sông gọn sóng băng bạc, Vọng Thu các bị y để ra phía sau, y thân không một vật, chỉ dẫn theo một tiểu đồng, bước chân vào ván cờ loạn thế quân hùng phân tranh.

Trong kịch bản là như thế này, nhưng mà Dung Hù tự nhiên không có khả năng diễn tới chi tiết đó. Nhưng mà khi cậu hạ xuống quân cờ, tất cả mọi người đã xem qua kịch bản giống như thấy được một màn kia. Có lẽ cũng chỉ có tuyệt đại tao nhã thế này, mới có thể diễn ra cái loại tư thái ẩn sĩ cao nhân thanh lãnh của Mặc Sĩ Điều.

Thử vai chấm dứt như vậy, giữa phim trường lặng ngắt như tờ. Chờ thêm vài giây, mới có người nhỏ giọng thảo luận cảm khái.

Quách đạo đầu tiên là nhin không được mà cười, tiếp đó lại đột nhiên nặng nề hít mấy hơi.

Dung Hù và Đường Mộng Lam còn ngồi ở trước bàn thấp, nghe được tiếng đạo diễn thờ dài, đồng thời quay đầu nhìn ông. Chỉ thấy Quách đạo về mặt oán khí, nghiêm túc dặn dò: “Chờ lúc chính thức diễn, Dung Hù, Mộng Lam, hai người phải giữ vững trạng thái này, không thể sai lầm, biết không!”

Hóa ra là lo lắng lúc chính thức diễn hai người không bằng lúc thử vai!

Đường Mộng Lam cười nhạt nói: “Quách đạo, ngài cứ yên tâm đi.”

Quách đạo lại nhìn về phía Dung Hù: “Cậu sao, Dung Hù?”

Dung Hù cong khóe môi, hỏi ngược lại: “Quách đạo, tôi đây là qua thử vai sao?”

Lông mày Quách đạo dựng lên: “Cái này còn hỏi tôi, cậu nói xem qua không?” Nói xong không chờ Dung Hù phản ứng, bản thân ông liền cười ha ha lên.

Trước kia La Chấn Đào cũng từng theo đoàn phim của Quách đạo hai lần, rất ít khi thấy Quách đạo thoải mái cười to như vậy. Quách Long luôn nghiêm túc, nói năng thận trọng, trong phim trường còn có ghi chép từng mảng khóc diễn viên. Hiện tại ông có thể vui vẻ như thế... xem ra ông vô cùng hài lòng thử vai vừa rồi!

Trong lòng La Chấn Đào run lên, đột nhiên dâng lên một suy nghĩ kỳ quái: Dung Hù, có lẽ thật sự có thể làm một diễn viên giỏi?

Kế tiếp, không có ai cho La Chấn Đào thời gian tự hỏi, vài diễn viên đến nơi bắt đầu chụp ảnh tạo hình.

Chỉ cần Dung Hù đứng ở trước màn ảnh, cậu liền có thể kinh sợ toàn trường, bất luận là chụp một mình hay là chụp đôi với Đường Mộng Lam, hoặc là cùng nam hai —— sư huynh Mặc Sĩ Điều trong kịch bản —— chụp chung, cậu đều là Mặc Sĩ tiên sinh cao nhã khác biệt kia, phải xưng một câu công tử vô song.

La Chấn Đào lặng lẽ theo ở một bên, đem tất cả tình cảnh đều xem ở trong mắt.

Lúc chạng vạng, toàn bộ tạo hình đều chụp xong, Dung Hù cũng chính thức ký hợp đồng, mười ngày sau là có thể gia nhập đoàn phim, quay cảnh diễn của mình. Bảy ngày sau là nghi thức khởi động máy, cảnh diễn của nhân vật Dung Hù không nhiều lắm, cũng không có tiếng tăm gì, cho nên cậu tới hay không đều không hề gì, đạo diễn liền giao cho chính cậu lựa chọn.

Vào lúc ban đêm, Dung Hù nhất nhất nói lời từ biệt với nhân viên đoàn phim, vài thợ trang điểm giúp cậu hoá trang còn cười nói mười ngày sau gặp lại, Dung Hù mỉm cười trả lời. Cậu vừa mới đi ra cửa phim trường, liền gặp được La Chấn Đào ở một bên không biết đã đợi bao lâu.

Dung Hù trấn định nói: “Anh La.”

La Chấn Đào vừa nghe âm thanh này, lập tức hoàn hồn, nói: “Nha! Dung Hù, cậu... cũng ở đây à?”

Dung Hù không có vạch trần lời nói dối của hắn.

Hai người đồng thời đi ra ngoài thành điện ảnh, vừa đi, La Chấn Đào vừa tìm chút đề tài: “Bộ phim «Tranh Giành» này rất tốt, là phim chế tác lớn của mùa đông năm nay, hiện tại đã được ba đài vệ tinh mua bản quyền, chào giá rất cao, giá chiếu một tập trên internet cũng qua ngàn vạn.”

Dung Hù nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng là rất tốt.”

La Chấn Đào lại nói: “Hôm nay cậu thử vai tôi có nhìn thấy, thực xuất sắc, tôi không nghĩ cậu diễn xuất tốt vậy. Tôi nhớ rõ cảnh diễn tháng thứ nhất có thể hoàn thành ở thành điện ảnh này, nhưng mà hai tháng quay phim sau, hình như phải đến Hoành Điểm và Tượng Sơn, còn phải đến một ít khu phong cảnh để lấy cảnh. Cái đó... Dung Hù, đoạn diễn của cậu có phải cũng cần đến khu phong cảnh Hoành Điểm không?”

Dung Hù từ chối cho ý kiến, chỉ đảo mắt, cười nhìn về phía La Chấn Đào.

“Một mình đi theo đoàn phim, dường như có chút không quá thích hợp đi...” La Chấn Đào thoáng lén mắt: “Cậu có từng nghĩ... chân chính tiến vào giới giải trí không?”

Dung Hù không có trả lời vấn đề của La Chấn Đào, nhưng cũng không có phủ nhận. Sau khi ra khỏi thành điện ảnh, xe của Đoàn quân gia đã đợi ở cửa được một đoạn thời gian, Dung Hù nhanh chóng lên xe, còn mời La Chấn Đào cùng đi, có điều La Chấn Đào tự mình lái xe tới, chỉ có thể cười uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Dung Hù.

Nhìn theo xe rời đi, La Chấn Đào còn cảm thấy có chút không chân thật. Hắn theo bản năng muốn đẩy kính mắt, lúc này mới phát hiện hôm nay mình đeo kính sát trùng.

“Dung Hù... Dung Hù à, cùng với trước kia thật sự giống như hai người mà...”

Sau khi ngồi trên xe, Dung Hù chậm rãi nhắm mắt lại, ý cười vẫn luôn treo bên môi cũng từ từ biến mất.

Ban đêm thành phố B chậm rãi buông xuống, đèn đường mới bùng lên, ánh đèn vạn nhà xuyên thấu qua cửa sổ nâu rọi trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên, khiến khuôn mặt này có vẻ càng thêm mộng lung tốt đẹp.

La Chấn Đào muốn nói gì, Dung Hù tự nhiên hiểu rõ, nhưng mà cậu không có khả năng trực tiếp trả lời đối phương.

Căn cứ ký ức nguyên chủ, dường như gần đây La Chấn Đào rất bận rộn khuyên nhủ mình tinh hạnh một dưới tay không nên nhảy máng khác. Hoa Hạ Entertainment tuy rằng tốt, nhưng mà thật sự là chúng tinh rục rờ, ở nơi này, nếu không phải là thiên phú dị bẩm, thực lực siêu tuyệt, bạn vĩnh viễn không làm anh đại được, tài nguyên tốt nhất cũng không đến tay bạn. Ngược lại, tự mở phòng làm việc làm ông chủ, có lẽ còn có thể “thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng”, đạt được càng nhiều không gian phát triển.

Dung Hù cũng không lo lắng mình sẽ giống vị mình tinh hạnh một kia, biến mất trong một đám nghệ nhân hạnh một đông đảo của Hoa Hạ Entertainment. Nhưng mà cậu còn phải chờ một chút, cậu muốn quan sát xem La Chấn Đào có thể đảm nhiệm một người đại diện đủ tư cách hay không, cũng đang chờ vị mình tinh hạnh một kia chính thức rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, khiến La Chấn Đào có thể toàn tâm toàn ý làm người đại diện của mình.

Muốn trở thành một mình tinh tốt, người đại diện ưu tú ắt không thể thiếu.

Không bao lâu, xe liền nhanh chóng rời khỏi thành điện ảnh, lên đường cao tốc. Dung Hù nhớ lại chuyện ban ngày nhìn thấy, đột nhiên nghe Đoàn quân gia nhẹ giọng nhắc nhở: “Thiếu gia, nhị phu nhân trở lại.”

Dung Hù hơi giật mình, một lát sau cười nói: “Vâng.”

Đại lão gia và đại phu nhân là ba mẹ Dung Hù, vậy nhị lão gia và nhị phu nhân chính là chú và thím của cậu.

Người thím đi châu Âu du lịch ba tháng không trở về một lần trong lúc thằng cháu nằm viện, hôm nay rốt cuộc đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Xe chậm rãi dừng ở ga ra, Dung Hù xuống xe vào phòng, đi chưa được mấy bước, liền nghe được một giọng nữ bén nhọn.

“Đặt đồ vật thế nào vậy? Má Vương, cắt kỹ bình hoa của tôi, đừng đụng. A! Bảo bà đừng đụng, nhẹ một chút có biết không?”

Giọng nói này âm điệu rất cao, có vẻ có chút chói tai, chờ sau khi Dung Hù đến gần, người phụ nữ trung niên ăn mặc phú quý kia xoay người, liếc mắt một cái nhìn thấy cậu. Bộ dạng người phụ nữ này rất có vài phần quý khí, đeo vòng tay bích thúy và vòng cổ trân châu viên to, cổ tay ước chừng thô gấp đôi Dung Hù.

Đại khái là không ngờ sẽ đột nhiên nhìn thấy thiếu niên, hoặc là nói, bộ dáng lúc này của thiếu niên làm cho bà ta hoảng sợ, ước chừng qua một hồi lâu, người phụ nữ đó mới chớp chớp mắt, âm dương quái khí nói: “Ài, đại minh tinh về hả? Sao lại không tìm người tiếp đãi cho tốt, Đoàn quân gia, ông làm ăn cái kiểu gì thế không biết, có thể để cho tiểu Hù nhà chúng ta tự mình đi đường sao.”

Trong lòng Dung Hù đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhàng nói tiếng “thím hai”, tiếp đó liền xoay người chuẩn bị lên lầu.

Còn đi chưa được mấy bước, chỉ nghe người phụ nữ kia lại nói: “Com chiều cho cậu để ở phòng bếp, đừng nói thím khi dễ cậu, cậu đang ở thời kỳ phát dục, ăn com nhiều chút có biết không?”

Lời này vừa rơi xuống, Đoàn quân gia vừa mới vào nhà sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía má Vương: “Sao còn chưa đi hâm đồ ăn nóng lên, bung lên cho thiếu gia ăn.”

Để chủ nhân ăn com ở phòng bếp, đặt ở bất luận một gia đình nhà giàu nào cũng là tuyệt đối không có quy củ. Má Vương ôm bình hoa áp ứng không dám nhúc nhích, thật cẩn thận đánh giá nhị phu nhân về mặt tàn khốc.

Nhị phu nhân này dường như nghe không hiểu ý của Đoàn quân gia, thế mà lại công khai nói: “Ăn ngay ở phòng bếp tốt mà, cũng đỡ thu dọn bàn. Tiểu Hù nhà chúng ta rất hiểu chuyện, còn muốn đi làm đại minh tinh nữa, đúng không?”

Dung Hù về mặt bình tĩnh đứng ở trong phòng khách, ngọn đèn sáng ngời từ đỉnh đầu cậu phủ xuống, chiếu ra một cái bóng nhàn nhạt trên khuôn mặt trắng nõn của cậu. Hai mắt cậu đắm chìm trong cái bóng đó, an tĩnh nhìn nhị phu nhân cách đó không xa, trên mặt không có bất luận biểu tình gì khác, cũng không có nổi giận, chỉ không hề bận tâm mà nhìn.

Chuyện đi quay phim Dung Hù cũng không có giấu trong nhà, dù sao lấy bản thân cậu một người muốn đi tới đi lui hai nơi, thật sự tiêu phí quá lớn, cho nên nhất định phải để Đoàn quân gia lái xe đưa đón mình. Thẻ ngân hàng của cậu bị khóa lại, cái thân thể này còn chưa thành niên, cậu cũng không muốn lái xe trái pháp luật, chỉ có thể làm hành động này.

Dung Hù đã sớm biết, chuyện mình quay phim sớm muộn gì cũng sẽ bị chú thím biết, chỉ là cậu thật không ngờ, thím hai này thế mà lại phản ứng kỳ quái như vậy.

Trầm ngâm một lát, Dung Hù nhìn về phía má Vương về mặt khó xử, nói: “Không cần, má Vương, tôi ăn ở đoàn phim rồi. Tôi lên lầu trước, thím hai.”

Không đợi Dung Hù đi mấy bước, nhị phu nhân cười lạnh một tiếng: “Trưởng bối còn ở dưới lầu, cậu đã tự mình lên lầu? Đây là quy củ của cậu à? Đến đến đến, để thím hai quan tâm cậu nào, thương thế của cậu thế nào hả? Nghe nói cậu đụng bị thương đầu, đụng thế nào, không phải là đụng góc đi?”

Vừa nói, nhị phu nhân vừa đi đến phía sau Dung Hù, vươn tay tính sờ tóc cậu. Cũng không biết có phải sau lưng Dung Hù có mất hay không, thế mà nhích qua bên cạnh, khiến nhị phu nhân chụp hụt. Thấy thế, ánh mắt nhị phu nhân trầm xuống đang muốn mượn cơ hội tức giận, ai ngờ bà ta vừa mới quay đầu, tầm mắt liền rơi vào một đôi con ngươi thâm thúy tối đen.

Ánh mắt này sâu thẳm không có ánh sáng, sâu đến mức giống như không có điểm cuối, chặt chẽ khóa trên người nhị phu nhân, rét lạnh tận xương, khiến bà ta không kiềm lòng nổi rung mình một cái. Hệt như linh dương bị thợ săn theo dõi, ánh mắt này nhìn đến mức nhị phu nhân sờn tóc gáy, da đầu tê rần, không biết sao lại ngưng ngừng mà thu tay về.

Dung Hù an tĩnh ngưng mắt nhìn quý phu nhân trước mắt, hồi lâu, cậu mới hơi hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười không có nhiệt độ, giọng điệu lạnh lùng nói: “Thím hai, tôi lên lầu trước.” Cậu nhấn mạnh ở hai chữ “thím hai”, sau đó không chút do dự xoay người đi.

Ngay khi Dung Hù sắp đi đến chỗ ngoặt cầu thang, chỉ nghe nhị phu nhân cực kỳ nhỏ giọng nói một câu: “Không quy củ, có mẹ sinh không có mẹ dạy.”

Bước chân Dung Hù đột nhiên dừng lại, cậu phút chốc quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo đánh vào trên người nhị phu nhân, khiến cả người bà ta run lên. Giờ khắc này, thiếu niên giống như biến thành một tu la lãnh huyết, giống như đối xử với một vật chết.

Dung Hù quay đầu nhìn về phía má Vương: “Má Vương, cái bình hoa kia không tồi, có thể lấy cho tôi xem không?”

Má Vương đầu tiên là sững sốt, bà theo bản năng quay đầu nhìn nhị phu nhân, thấy người sau mang vẻ mặt đại ra, bà mới chậm rãi đi lên phía trước, đưa bình hoa tới.

Bình hoa này là một di sản văn hóa cuối thời triều Thanh, không tính là tinh phẩm cỡ nào. Đời trước sau khi Dung Hù thành danh từng tham gia không ít hội từ thiện bán đấu giá, cũng có một chút hiểu biết với di sản văn hóa cổ đại, bình hoa này nhiều nhất chỉ là món đồ cổ thứ đẳng, chỉ sợ không vào được cửa nhà bất luận một quan viên nào thời ấy. Cũng không biết nhị phu nhân này đào ra từ đâu, thế mà còn cung phụng như bảo bối. Chỉ cần bỏ ra quá ba mươi vạn, bình hoa này tuyệt đối là bị lỗ.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng Dung Hù lại nói: “Không tồi.”

Nhị phu nhân kỳ quái nhìn cậu, trào phúng nín cười: “Bình hoa này chính là đồ cổ đi bỏ năm mươi vạn mới mua về được đó, cậu biết cái gì? Má Vương,

lấy bình hoa lại đặt cẩn thận cho tôi, dạng đồ vật gì thì nên để hạng người đó lấy...”

Choang!

Cả người nhị phu nhân cứng đờ, toàn bộ lời nói dừng ở trong miệng, môi mấp máy, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, đầu đầy mồ hôi bắt đầu run rẩy. Ngay chỗ nửa thước bên cạnh bà ta, mảnh nhỏ đầy đất dường như ám chỉ vừa rồi bà ta tránh thoát một hồi huyết quang tai ương như thế nào, nếu Dung Hù lại ném chệch qua bên cạnh một chút, bình hoa này tuyệt đối có thể nện trên đầu bà ta, làm cho đỉnh đầu bà ta nở hoa!

Nhị phu nhân rút cuộc phục hồi lại tinh thần, vừa đi lên cầu thang, vừa tức giận đến cực điểm nói: “Mấy cái đồ tiểu súc sinh không cha không mẹ, mà đứng lại đó cho tao! Lá gan mày lớn nhỉ, dám đập đồ của tao, dám đụng đến đồ của tao!”

“Cút!” Dung Hù lật tay nhắc một cái đỉnh thanh đồng trên cái giá ở chỗ ngoặt cầu thang, trực tiếp vút đến trước mặt nhị phu nhân.

Nhị phu nhân run lên, va vào tay vịn cầu thang, suýt nữa lăn xuống.

Ánh mắt Dung Hù lạnh như băng nhìn chằm chằm bà ta, bỗng nhiên cười, âm thanh không hề phập phồng nói rằng: “Xem bộ dạng tôi hiện tại thế này, liền quên trước kia tôi là dạng gì sao? Thím hai, tôi là nam, bà xác định hiện tại động thủ với tôi à? Đúng rồi, nửa năm trước thư phòng chú hai trống rỗng như thế nào? Một năm trước, mấy thứ châu báu trang sức của bà là bị ai đập nát...” Dừng một chút, Dung Hù cười càng dịu dàng hơn vài phần: “Cần tôi nhắc nhở bà sao?”

Lập tức, ba người còn lại trong phòng đều nhớ lại.

Đoàn quân gia và má Vương phản ứng lớn nhất, nhị phu nhân vừa mới trở về, còn chưa biết Dung Hù, nhưng mấy người Đoàn quân gia đã ở chung với Dung Hù thật lâu. Mấy ngày qua, thiếu gia nhà mình thật giống như thay đổi một người khác, xử sự ôn hòa, đoạn tuyệt quan hệ với mấy người bạn xấu kia, hôm nay sáng sớm đã rời giường đến thành điện ảnh.

Giống như thật sự thay đổi, trở nên ấm áp thân thiết.

Bề ngoài biến hóa dường như đã làm tê liệt nội tâm nhị phu nhân, bà ta nghe được má Vương nói Dung Hù thay đổi còn có chút phớt lờ, nhưng bị nhắc tỉnh như vậy, lập tức tỉnh lại. Đúng, tại sao bà ta có thể quên tiểu súc sinh này là một thứ không biết xấu hổ ngay cả phụ nữ cũng đánh chứ!

Nhị phu nhân không dám nói thêm nữa, Dung Hù lạnh lùng liếc bà ta một cái, tiếp đó xoay người lên lầu. Lúc này đây, nhị phu nhân không nói thêm lời gì vô nghĩa, chỉ là chờ đến khi Dung Hù sắp đi đến cửa phòng mình, bà ta mới cao giọng nói một câu: “Cánh cứng mà, thật sự là cánh cứng mà. Tốt thôi, chờ Dung Hăng trở về, tao xem mày còn kiêu ngạo như thế nào!”

Dung Hù không khỏi bật cười: loại chuyện không dám nói trước mặt, chỉ dám ở sau lưng ra vẻ ta đây này, có cần thiết không?

Không để ý đến bà thím hai thô bạo ngốc nghếch kia, Dung Hù mở cửa vào phòng, cố ý dùng sức đóng cửa, phát ra một tiếng vang lớn. Chờ sau khi vào phòng, âm thanh hùng hùng hổ hổ của nhị phu nhân liền từ dưới lầu truyền tới, Dung Hù dựa vào ván cửa, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của mình.

Quan hệ của cái gia đình này thật sự quá mức phức tạp.

Lúc Dung lão gia từ còn sống, nguyên chủ coi như còn chưa có trưởng thành lệch, mặc dù không coi là ưu tú bao nhiêu, nhưng cũng bình thường mà lên lớp học hành. Chờ sau khi lão gia từ vừa mất đi, sắc mặt xấu xí của chú thím liền bộc lộ ra, chú hai Dung Hăng đủ loại lạnh lùng kỳ thị với nguyên chủ, thím hai lại là mỗi ngày nói móc châm chọc, lúc nguyên chủ nhỏ còn ý vào thân phận trưởng bối, thường xuyên động thủ đánh cậu ta.

Vốn chính là thời kì thanh thiếu niên mẫn cảm, cha mẹ và ông nội lần lượt qua đời, hơn nữa chú thím ác liệt đối xử, nguyên chủ rất nhanh liền thành một tiểu niên shamate không học vấn không nghề nghiệp, đi theo nhóm bạn bè xấu nơi nơi ăn chơi đàng điếm, đánh nhau ẩu đả, say rượu gây chuyện, cuối cùng còn bị rượu điều khiển.

“Bọn họ đều có thể trách cậu, tôi thì lại không có tư cách trách cậu nhất...”

Dung Hù nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười.

Bất luận như thế nào, nguyên chủ cho cậu một sinh mệnh mới, dù nguyên chủ có làm sai nhiều chuyện hơn nữa, cậu cũng không có tư cách đi trách cứ. Thậm chí một vài thứ vốn nên thuộc về nguyên chủ, cậu tất nhiên cũng phải vì nguyên chủ đoạt lại. Tựa như vừa rồi, lấy tính cách Dung Hù không có khả năng động thủ với nhị phu nhân kia, nhưng mà trong thân thể cậu lại cất giấu một loại bản năng.

Bà có thể mắng tôi, nhưng bà không thể mắng mẹ tôi!

Vì thế cậu thay thế nguyên chủ, ném cái bình hoa kia ra.

“Xem ra, phải tìm cơ hội rời khỏi cái nhà này trước...”

Mưu định rồi liền hành động, Dung Hù mở cái di động một ngàn đồng của mình lên, bắt đầu tìm một ít tin tức về phòng cho thuê, còn yên lặng tính toán tài chính còn dư lại của mình. Nhưng mà cậu cũng không nghĩ tới, bà thím hai này của mình từ phương diện nào đó mà nói, cũng thật sự là kiên nhẫn, thế mà lại mắng cậu ước chừng hai giờ, đều không hề thờ ơ.

Chờ đôi phương mắng đến một nửa, Dung Hù mở cửa xuống lầu, âm thanh của thím hai đột nhiên liền ngừng. Chờ sau khi cậu lại lên lầu, thím hai mới tiếp tục mắng. Có điều ngày hôm sau, khi thím hai rời giường chuẩn bị nói chuyện, thế mà phát hiện cổ họng mình đã khàn, vừa sưng vừa đau.

Giờ phút này, Dung Hù đã ngồi ở dưới lầu chuẩn bị ăn cơm, giống như không có nghe thấy tiếng thím hai gầm gừ hết như giết heo.

...Chỉ khàn cổ thôi sao? Sinh mệnh lực còn rất ngoan cường, ngày hôm qua cậu chính là có ý điều chỉnh điều hòa đến 16 độ, mở mức gió lớn nhất, thổi nhị phu nhân.

Mấy ngày kế tiếp, Dung Hù vừa uống thuốc điều trị thân thể, vừa rèn luyện tăng cường thể chất. Vài ngày đầu cổ họng nhị phu nhân khàn căn bản không cách nào nói chuyện với Dung Hù, chỉ có thể dùng dao cắt quét cậu, Dung Hù xem như không tồn tại. Sau đó chờ khi bà ta rốt cuộc có thể mắng chửi người, Dung Hù đã đi sớm về trễ bắt đầu quay diễn, nhị phu nhân làm thế nào cũng không chạm mặt cậu.

«Tranh giành» đã khởi động máy, ngày thứ ba sau khi khởi động máy Dung Hù liền chính thức vào đoàn phim, bắt đầu quay cảnh diễn của mình.

Phân cảnh quay ở thành phố B đều là diễn trong phòng, xem như phản diễn nhẹ nhàng. Ở đây đang là giữa mùa hè, bên trong còn có thể thổi thổi điều hòa, chờ đến tháng sau, bọn họ liền phải đến Hoành Điểm phía nam, đối ánh mặt trời chói chang hùng hực quay ngoại cảnh.

Mấy ngày hôm trước mới vừa khởi động máy, trong đoàn phim NG không ngừng, mọi người còn đang bị vây trong thời kỳ dung nạp. Chờ lúc Dung Hù tới, đoàn phim này đã dung nạp không tồi, mọi người ở chung hòa hợp.

Dung Hù là do Vương phó đạo dẫn vào, ngày đó Dung Hù quay cảnh đầu tiên, hắn cố ý đi đến phòng trang điểm, lặng lẽ nói: “Dù sao cũng là cảnh diễn đầu của cậu, Quách đạo an bài cảnh diễn của cậu và chị Đường. Dung Hù, tốt nhất đừng NG, Quách đạo rất chú ý mấy thứ mê tín, cảnh diễn đầu của cậu NG, ông ấy sẽ cảm thấy về sau cậu cũng sẽ thường xuyên NG.”

Dung Hù cười gật đầu: “Được, em biết rồi, cảm ơn anh, anh Vương.”

Vương phó đạo bộ dạng lòng còn sợ hãi: “Sur huynh của cậu chính là hai cảnh diễn trước đều NG, sau đó mỗi cảnh Quách đạo đều nhìn hấn thực chặt chẽ.”

Ánh mắt Dung Hù nhìn qua cách đó không xa. Giờ này khắc này, nam số hai Diệp Kiều đứng ở trước mặt Quách đạo, dường như đang nhận giáo huấn.

“Sur huynh của cậu” trong miệng Vương phó đạo đương nhiên không phải nói Diệp Kiều là sur huynh Dung Hù, mà là trong «Tranh giành», nam hai Đông Ly Lan là sur huynh của nam bốn Mặc Sĩ Diêu. Hai người xuất thân đồng môn, một người là Thái tử Lương quốc, một người khác lại là thể gian ân sĩ. Nhưng theo Mặc Sĩ Diêu trở thành quân sư Sở quốc, hai người liền không thể tránh được mà đụng nhau, tiến hành một phen tranh đoạt.

Đông Ly Lan vô cùng chán ghét Mặc Sĩ Diêu, bởi vì khi ở trong sư môn, bất luận như thế nào hắn cũng kém hơn tiểu sư đệ này, đến cuối cùng, sư phụ cũng đem Vọng Thu các giao cho tiểu sư đệ. Vọng Thu các có vô số mật thám, tương đương có được nguồn tin tức, cho nên từ tám năm trước, Đông Ly Lan liền phản bội sư môn về Lương quốc, dựa vào bản lĩnh học được từ Vọng Thu các, tranh được vị trí Thái tử.

Luận trí mưu, Đông Ly Lan không bằng Mặc Sĩ Diêu; luận võ lực, mưu Mặc Sĩ Diêu cũng không bằng Đông Ly Lan.

Trong kịch bản «Tranh Giành» đặt ra, tình nghĩa huynh đệ của đôi sư huynh đệ này cũng là một hồi phức tạp. Đã từng nương tựa lẫn nhau, trúc mã làm bạn, đến cuối cùng là sa trường lại gặp, người chết ta sống.

Ở xa xa nhìn Diệp Kiều, Dung Hù lấy lại bình tĩnh, nhớ tới trước đó La Chấn Đào đã nói qua mấy câu với cậu.

Có người chính là thiếu một phen kỳ ngộ và một nhân vật kinh điển đủ để cho người ta ghi khắc, có lẽ lúc này đây, Diệp Kiều này có thể xoay người.

Nửa giờ sau, Dung Hù quay cảnh diễn đầu tiên của mình. Vương phó đạo đổ một phen mồ hôi lạnh vì cậu, Quách đạo bởi vì vừa rồi Diệp Kiều sai lầm, đơ ra cái mặt lạnh, im lặng không lên tiếng nhìn Dung Hù và Đường Mộng Lam đóng phim.

Lần thứ nhất... thuận lợi mà qua!

Qua đến dị thường thuận lợi, thậm chí cực kỳ xuất sắc, ngay cả Quách đạo cũng nhìn không được mà lộ ra một chút vẻ mặt vừa lòng.

Cứ như vậy, mọi người quay phim hơn mười ngày. Chờ đến ngày thứ mười lăm, nam nhân vật chính Đông Tranh lừng thừng đến muộn. Dung Hù và hắn đối diễn không nhiều lắm, liền nhìn hấn với Đường Mộng Lam đối diễn, ngẫu nhiên sẽ cùng Diệp Kiều đối diễn. Nhân vật nữ trong bộ phim này rất ít, ngoại trừ Đường Mộng Lam, thật sự không có ai được coi là nữ số hai, cảnh diễn cũng không nhiều.

Hết thấy đều nhìn như thuận lợi tiến hành, mỗi ngày Dung Hù cùng nhóm diễn viên ăn cơm hộp, sáng tối gì cũng do Đoàn quản gia đón đưa. Không đến một tháng, phản diễn trong phòng của bộ phim này liền chấm dứt toàn bộ, nhân viên công tác chuẩn bị ngày hôm sau ngồi máy bay bay đến Hoành Điểm, nhóm diễn viên thì lại chờ thêm hai ngày, chờ nhân viên công tác lắp xong toàn bộ máy móc, rồi lại bay qua.

Một tháng ở chung khiến Đường Mộng Lam và Dung Hù cũng thân cận hơn rất nhiều, Đường Mộng Lam đã sớm lên lút tra về Dung Hù, biết người này thế mà lại là tiểu thiếu gia không được sủng của Dung gia. Đường Mộng Lam không vạch trần chuyện này, chỉ là thường xuyên nói chuyện phiếm với Dung Hù.

Lấy thân phận Đường Mộng Lam hiện giờ, đừng nói Dung Hù giờ phút này không được sủng, dù cậu vô cùng được sủng ái, Đường Mộng Lam cũng không cần lấy lòng cậu. Sở dĩ thân cận cậu, là bởi vì cảm thấy người này vô cùng ôn hòa, dễ thân cận, hơn nữa Dung Hù thuở nhỏ cha mẹ đều mất, cũng kích phát tình mẹ không nhiều lắm của Đường Mộng Lam.

“Đáng tiếc, nếu chúng ta quay thêm hai ngày, có lẽ có thể đụng tới đoàn phim «Môn đồ». Quan hệ của tôi và nữ số ba Đàm Văn cũng không tệ lắm, nói không chừng có thể thuận tiện dẫn các cậu vào xem, không chừng có thể gặp được Hạ Mộ Nhan.”

Đường Mộng Lam ở trong đoàn phim «Tranh giành» xem như diễn viên có tiếng tăm lớn nhất, giờ phút này nghe lời của cô, bất luận là nam nhân vật chính Đồng Tranh hay là nam số hai Diệp Kiều đều đồng loạt gật đầu, lại càng không cần nói Dung Hù.

Đồng Tranh cười hỏi: “Nếu có thể nhìn thấy chị Hạ đúng là chuyện tốt, tôi chính là bởi vì khi còn bé xem chị Hạ diễn «Góc cầu thang», lúc đó mới muốn làm diễn viên.”

Lời này nói ra, mọi người sôi nổi cười, có điều rốt cuộc là thật hay là giả, chỉ có chính Đồng Tranh biết.

Dù sao Dung Hù cũng còn chưa vào giới giải trí, cũng chưa từng nghe qua tin tức về «Môn đồ», có điều Hạ Mộ Nhan thì ngược lại cậu có biết. Vị ảnh hậu này năm nay ba mươi tuổi, cũng đã cầm ba cúp vàng Hoa Hạ, còn lấy được đề cử Oscar nước Mỹ, có thể gọi là thần tượng nữ thần trên danh nghĩa của rất nhiều diễn viên.

Diệp Kiều bỗng nhiên nói: “Nghe nói nam nhân vật chính «Môn đồ» là Tần Trình à? Hần cũng tới sao?”

Đây là lần đầu tiên Dung Hù nghe được cái tên “Tần Trình” này, trong đầu cậu trống rỗng, chỉ có mơ mơ hồ hồ vài cái tên phim, lại căn bản không nghĩ ra hình tượng cụ thể của đối phương. Dung Hù bỗng giật mình đột nhiên ý thức được, trong trí nhớ nguyên chủ căn bản không có mấy nam diễn viên, gần như toàn bộ là hình tượng nữ diễn viên!

... Phương diện này là cậu sơ sót, hôm nay trở về liền bổ sung kiến thức.

Nghe Diệp Kiều nói, Đường Mộng Lam nhất thời cười: “Tần Trình đương nhiên sẽ đến, có điều hình như còn phải mấy ngày nữa hần mới đến. Đáng tiếc, khi đó chúng ta đã rời khỏi thành điện ảnh này đến Hoành Điểm rồi. Gặp Tần Trình một lần còn khó hơn là gặp Hạ Mộ Nhan nữa đó.”

Diệp Kiều cảm khái nói: “Tôi là bởi vì thích «Mộ Thanh» của Tần Trình mới vào giới giải trí.”

Đường Mộng Lam và Đồng Tranh cười ha ha, chỉ có Dung Hù kỳ dị nhìn về phía Diệp Kiều, người sau ngượng ngùng cúi đầu. Giờ khắc này, Dung Hù bỗng nhiên khó hiểu mà cảm thấy: hần nói hần là sự thật.

Bất luận như thế nào, ba ngày sau, Dung Hù đi theo mọi người của đoàn phim đồng thời rời khỏi thành phố B, đặt chân ở Hoành Điểm nóng bức ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lịch sử tuy có khác biệt, lại chung quy có một ít tương tự.

Hoành Điểm này đúng là cùng một chỗ với thành điện ảnh Hoành Điểm mà đời trước Dung Hù thường xuyên quay diễn, nhưng mà sau khi chân chính tiến vào thành điện ảnh, thiết bị điện ảnh phong phú đa dạng khiến Dung Hù không khỏi kinh ngạc.

Phim trường đa dạng hóa, lại thêm diện tích quay phim rộng lớn, thành điện ảnh này lại càng thêm phần hoa so với cái ở đời trước của Dung Hù, cũng khiến đoàn phim quay càng thêm tiện lợi.

Dung Hù là lần đầu tiên đến thành điện ảnh này, nhưng đoàn phim «Tranh giành» và những diễn viên Đường Mộng Lam, Đồng Tranh thì đã sớm ở trong này quay vô số lần. Mọi người rất nhanh liền quen bầu không khí quay phim ở trong này, tiến độ quay ngày đi vạn dặm tiến triển cực nhanh về phía trước.

Sáng sớm, Dung Hù đã sớm rời khỏi giường, thừa dịp sắc trời tờ mờ sáng đi vào đoàn phim, bắt đầu trang điểm.

Đường Mộng Lam và Đồng Tranh đều có thợ trang điểm tư nhân của mình, Dung Hù thì không có. Hôm nay cậu phải quay cảnh đầu, cho nên nhất định phải đến sớm.

Thợ trang điểm là chị Từ lấy thủ pháp nhẹ nhàng vẽ loạn phấn nền trên khuôn mặt cậu, làn da vốn dĩ trắng nõn bằng phẳng sau khi đánh nền, hết như sứ trắng phản chiếu ra tia sáng óng ánh, lỗ chân lông nhỏ đến mức không thể nhận ra.

Làn da Dung Hù rất tốt, lông mi cũng dày rậm dài mảnh, nhưng cũng không có nghĩa là cậu có thể không trang điểm.

Ở trước màn ảnh rộng, khuyết điểm của mỗi người sẽ bị phóng đại vô hạn, ưu điểm thì phần lớn đều sẽ bị xem nhẹ.

Muốn trở thành diễn viên, trừ khi đi theo phái thực lực chân chính, nhiều lần trải qua gian khổ đi từng bước một lên trên, nếu không thì có bề ngoài xuất sắc là một yếu tố ắt không thể thiếu. Chẳng hạn như màn ảnh sẽ khiến mặt người lớn ra, cho nên trên thực tế mặt của đa số minh tinh đều cực kỳ nhỏ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay cũng không hiếm thấy.

Nửa giờ sau, trang điểm phức tạp liền toàn bộ hoàn thành. Chợt nhìn Dung Hù giống như không có trang điểm, nhưng mà dưới màn ảnh, cặp mắt phượng đó sẽ có vẻ càng thêm trong suốt nội liễm, khiến người ta ánh mắt đầu tiên liền nhìn không được ngưng tụ ở cặp mắt cậu, gương mặt cũng được tân trang càng thêm lập thể.

Chị Từ cảm khái nói: “Đến Hoành Điểm sáu ngày, còn không có mọc mụn. Tiểu Hù, giữ cho tốt nha, gần đây quay phim vất vả, thường xuyên thức đêm thêm giờ, cậu đừng có giống Diệp Kiều, trên trán nổi lên cái mụn. Loại mụn lâm thời mọc ra này hết nhanh, chỉ là quá lớn vô cùng khó che khuất.”

Đang nói, Diệp Kiều đã đẩy cửa vào phòng trang điểm, nghe thấy lời này, hần bất đắc dĩ cười nói: “Chị Từ, em cũng không muốn mà.”

Người đại diện của Diệp Kiều giúp hần chỉnh lý tốt trang phục diễn, tiếp theo liền đến phiên Diệp Kiều trang điểm. Dung Hù ở một bên thấy chị Từ và Diệp Kiều nói giỡn, bên môi không khỏi nâng lên một chút ý cười.

Chờ sau khi cậu rời khỏi phòng trang điểm, Diệp Kiều kêu cậu lại, nói: “Dung Hù, buổi chiều chúng ta có màn đối diễn, muốn đối diễn trước không?”

Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Được.”

Sau khi sắc trời sáng hẳn, đoàn phim liền bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Cảnh diễn này chính là kể chuyện sau khi Mặc Sĩ Diêu được Tiêu Tương mời ra khỏi Vọng Thu các, rốt cuộc đạt được tín nhiệm của Tiêu gia quân.

Tiêu gia quân là thiết huyết chiến quân tiếng tăm lừng lẫy Sở quốc, một thiếu niên trẻ tuổi mới ra đời đã muốn làm cho bọn họ cúi đầu ư? Đó là tuyệt đối không có khả năng! Mặc Sĩ Diêu vừa tới quân doanh, tất cả mọi người xem y là không khí, sau khi y bố trí nhiệm vụ, tuy rằng mọi người nghe theo mệnh lệnh đi hoàn thành, nhưng đều không có sĩ khí gì, một bộ dạng buồn bã ỉu xìu.

Vì thế Mặc Sĩ Diêu bày một cái cục. Y và Tiêu Tương đánh đố, chỉ dùng ba nghìn thân vệ của Tiêu Tương, liền đánh bại ba vạn đại quân không nghe mệnh lệnh đó. Mà cảnh diễn phải quay hôm nay, chính là một màn sau khi Tiêu Tương đánh cược thất bại, tự tay dâng lên hồ phù.

Giữa non xanh nước biếc, thiếu niên quân sư phong hoa tuyệt đại một thân bạch y trường bào, lạnh nhạt thong dong tiếp nhận nửa khối hồ phù kia.

Tất cả sĩ binh Tiêu gia quân đều cảm thấy si nhục, một đám phó tướng càng không ngừng khuyên bảo Tiêu Tương. Tiêu Tương không rên một tiếng, nhìn hồ phù rơi vào bàn tay Mặc Sĩ Diêu. Ngọc thạch đen tuyền dưới ánh mặt trời rạng rỡ chói lóa, ngọc tối màu và làn da trắng phớt cùng một chỗ, có loại chói mắt nói không nên lời.

Cảm thấy si nhục nào chỉ những sĩ binh đó, mà còn cả Tiêu Tương.

Binh lính của cô thế mà vô năng đến mức như vậy, Mặc Sĩ Diêu dùng ba nghìn thân vệ liền có thể đánh tan bọn họ, đây là si nhục của Tiêu Tương.

Giống như nghe được hồi hận trong lòng Tiêu Tương, Mặc Sĩ Diêu nhận hồ phù, nhẹ giọng hô một câu “Tướng quân”.

Đường Mộng Lam theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hù, sau đó bỗng nhiên ngẩn ra.

Giữa phim trường, vô số ánh mắt đều tụ tập trên người Đường Mộng Lam và Dung Hù. Quạt máy không ngừng thổi lên trên người hai người, bắt chước gió cấp chín gào thét giữa núi. Tóc dài màu đen bởi vì gió mà phất lên, Dung Hù hơi hạ mắt, bộ dạng thanh nhã đến cực điểm khiến mọi người đều không tự chủ được mà ngừng thở.

Khí tràng ôn nhuận thanh nhã lại khiến người ta tin phục chậm rãi tản ra, nhìn thiếu niên này, trong lòng tất cả mọi người liền ổn định, hết thấy tâm tư hoàn toàn lắng đọng lại.

Trong đôi mắt sáng ngời trong suốt của Dung Hù lóe ra ánh sáng nhạt màu, cậu chỉ nhẹ nhàng cười, trong lòng tất cả mọi người liền khó hiểu mà sản sinh một suy nghĩ: chỉ cần tin tưởng cậu ta, sẽ không có chuyện gì làm không được. Cậu là một thần thoại, có thể thay đổi toàn bộ đất trời!

Giờ khắc này, Dung Hù cong môi mỉm cười, một bóng dáng hư ảo trùng lặp lên cậu.

Mặc Sĩ Diêu các chủ Vọng Thu các, Mặc Sĩ Diêu được người Mặc Sĩ được thiên hạ, ngay ở nơi này!

Ánh mắt Quách đạo gắt gao khóa trên người Dung Hù, thân thể ông thẳng tắp, ngưng mắt nhìn một màn này. Sau đó ông liền nhìn thấy, thiếu niên bạch y trẻ tuổi đó vươn tay phải ra, nhẹ nhàng kéo tay Đường Mộng Lam, lấy một loại động tác dịu dàng chậm rãi để hồ phù vào lòng bàn tay cô.

Đường Mộng Lam dường như có chút sững sốt, Quách đạo nhăn chặt mày, không có kêu dừng. Phản ứng này cũng quả thật rất đúng, tuy rằng ông nhìn ra Đường Mộng Lam hình như là thật sự ngây dại, không phải là đang diễn, nhưng ít ra cũng phù hợp kịch bản.

Dung Hủ cười nói: “Hồ phù nên ở trong tay tướng quân.” Dừng một chút, ý cười bên môi thiếu niên càng sâu vài phần, âm thanh của cậu xuyên thấu không gian, vang lên giữa núi rừng rộng lớn: “Nhưng quân tâm của ba vạn đại quân này... Mặc Sĩ Diêu nhận.”

Một khắc khi lời nói ra, trong mắt Dung Hủ gọn sáng lưu chuyển, dường như vô ý liếc mắt nhìn ba vạn đại quân quanh mình một cái. Về mặt cậu bình tĩnh tự nhiên, giống như vừa rồi giao ra không phải là hồ phù hiệu lệnh ngàn quân, chỉ là một khối ngọc thạch cực kỳ bình thường.

Một câu, khiến ba vạn đại quân lặng ngắt như tờ.

Thu hồ phù, không thu nhân tâm.

Hồ phù trong tay Mặc Sĩ Diêu, nhân tâm không ở chỗ y, còn ở trong tay Tiêu Tương; nhưng hồ phù trở lại trong tay Tiêu Tương, y lại mua chuộc nhân tâm. Trên đời thứ chân chính đáng sợ không phải là nắm quyền lực trong tay, mà là nắm quyền lực trong lòng!

Đến đây, cảnh diễn này toàn bộ chấm dứt.

Quách đạo xét duyệt cảnh quay được một chút, vừa lòng không ngừng gật đầu. Đầu tiên là ông gọi Dung Hủ đến, khen cậu một chút, nhưng mà đồng thời chỉ ra một chỗ thiếu hụt: “Hồi thu liễm xú, nhân vật trung tâm của cảnh vừa rồi không phải là Mặc Sĩ Diêu, hiện tại cậu đã dùng hết toàn lực, chờ về sau đến cảnh diễn quan trọng chân chính, ngược lại biểu hiện không bằng vừa rồi, vậy liền mất nhiều hơn được.”

Diễn quá tốt cũng có sai hả?

Đúng, diễn quá tốt cũng có sai.

Có cảnh diễn không sinh ra quá nhiều tác dụng trong kịch bản, có thể sơ lược. Nhưng mà có cảnh diễn thì thành lập toàn bộ nội dung phim, hoặc là phát sinh, kế thừa, chuyển đổi, hợp nhất tình tiết phát triển, tô đậm ra tính cách nhân vật, là trọng điểm hấp dẫn người xem.

Quách đạo có thể nhắc nhở Dung Hủ như vậy, dĩ nhiên là xem cậu thành người mình. Nếu không ông căn bản không cần nhắc nhở, bởi vì Mặc Sĩ Diêu diễn không đủ xuất sắc hút mắt, cũng không ảnh hưởng lớn đến toàn bộ nội dung phim, dù sao cảnh diễn của Dung Hủ chỉ có ngần ngừ hai mươi lăm tập, bốn mươi tập còn lại không có một chút quan hệ với cậu.

Đối với điều này, Dung Hủ khiêm tốn gật đầu: “Cám ơn Quách đạo.”

Quách Long gật gật đầu, chờ Dung Hủ muốn chạy, ông thuận miệng hỏi: “Có thể tiếp tục phát huy tốt như vậy không?”

Dung Hủ dừng bước, cười lại: “Tôi sẽ tận lực cố gắng.”

Trên mặt Quách Long lộ ra một nụ cười thỏa mãn, mà ở một bên, Vương phó đạo lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía Dung Hủ.

Cậu thanh niên này không tồi nha, người có thể khiến Quách đạo vừa lòng như vậy thật sự là ít. Có thiên phú, EQ lại cao, xem ra trời sinh chính là ăn bát cơm diễn viên này. Hình như cậu ta còn chưa ký hợp đồng với công ty nhà ai nhỉ?

Vương phó đạo âm thầm tính toán, xoay người đi gọi điện thoại cho La Chấn Đào.

Chờ sau khi Vương phó đạo đi rồi, Quách đạo gọi Đường Mộng Lam lại đây. Lập tức, sắc mặt Quách đạo liền trầm xuống, nào có một chút hòa ái vừa rồi đối mặt Dung Hủ.

Quách đạo cau mày: “Sao vừa mới đóng phim, đã phát sinh sai lầm? Mộng Lam, tôi với cô cũng từng hợp tác hai lần, cô không giống như là người sợ ý sơ suất. Một màn vừa rồi tạm có thể cho qua, về sau không thể phát sinh loại chuyện này nữa, biết chưa? Hiếm thấy Dung Hủ người ta phát huy tốt, nếu cô lại NG, thì tiền bối là cô cũng có thể đến xin lỗi tiểu diễn viên người ta rồi.”

Đường Mộng Lam bắt đầu đi gật gật đầu, Quách đạo phát phát tay cho cô rời đi.

Nhưng mà giây tiếp theo Đường Mộng Lam liền mang cái mặt khóc tang, buồn bực nhìn về phía bóng dáng Dung Hủ.

Cái này cô cũng đâu có muốn sai lầm? Thật sự là cô không cẩn thận bị Dung Hủ dắt đi!

Loại hình nhân vật như Tiêu Tương trước kia Đường Mộng Lam chưa bao giờ nếm thử, trong «Tranh giành», cảnh diễn tình cảm của cô chỉ có liên quan tới nam nhân vật chính, chỉ có điều trong kịch bản còn chôn xuống một nét bút ẩn: dường như Mặc Sĩ Diêu cũng có ý với cô.

Phản tình cảm này tự nhiên không có chỉ ra, bạn nói nó có vậy nó liền có, bạn nói nó không có vậy nó sẽ không có.

Nhưng người xem chỗ nào có thể nghĩ ra, trong kịch bản là ám chỉ Mặc Sĩ Diêu ái mộ Tiêu Tương, nhưng lúc quay diễn, Đường Mộng Lam lại không hiểu ra sao mà luôn cảm thấy mình bị Dung Hủ nắm mũi dẫn đi!

Buổi tối mấy ngày này sau khi chấm dứt quay phim, nằm ở trên giường, Đường Mộng Lam làm thế nào cũng ngủ không được. Buổi tối hôm trước buổi tối rõ ràng cô mở di động, mở kịch bản ra nhìn một giờ. Càng xem cô càng cảm thấy, vì sao Tiêu Tương lại không thích Mặc Sĩ Diêu?

Đường Mộng Lam làm người sắm vai Tiêu Tương, cô và Đồng Tranh sắm vai Thái tử Tạ Cảnh Nhân đã đối diễn rất nhiều lần, cũng từng tiến hành tiếp

xúc với Diệp Kiều sắm vai Đông Ly Lan. Nhưng mà bất luận hai người này đối diễn với cô bao nhiêu lần, chân chính khiến cô khắc sâu ấn tượng, lại là Mặc Sĩ Điều.

Tạ Cảnh Nhân ấn tượng cường đại, là thanh mai trúc mã với Tiêu Tương, hai người từ nhỏ đã thích đối phương; Đông Ly Lan và Tiêu Tương hoàn toàn là đối thủ, không có diễn tình cảm. Nhưng mà sao Tiêu Tương lại lựa chọn Tạ Cảnh Nhân, mà không phải Mặc Sĩ Điều?

Chẳng lẽ tựa như rất nhiều người xem nói, nam chính là cho nữ chính thích, còn nam số hai —— Mặc Sĩ Điều là một trong hai nhân vật có tiết mục tình cảm với nữ chính, xem như nam số hai trên cảnh tình cảm đi —— là cho mấy người ngoài cuộc thích hả?

Khóe miệng Đường Mộng Lam co rút, nâng bước đi về hướng Dung Hù, sau khi nhìn thấy đối phương, mở miệng chính là: “Yên tâm đi, tiểu Hù, cậu cũng không cần quá thương tâm, tôi chọn cậu là được.”

Dung Hù không hiểu ra sao: “...?”

Lúc ăn cơm trưa, Dung Hù chủ động đối diễn với Diệp Kiều.

Diệp Kiều tuy rằng hiện tại chỉ là diễn viên hạng hai, nhưng Dung Hù kém xa hẳn, tự nhiên không có khả năng thật sự chờ Diệp Kiều chủ động tìm đến mình. Loại hành vi thân cận này của cậu cũng làm cho trong lòng Diệp Kiều vô cùng thoải mái, hai người rất nhanh liền bắt đầu đối diễn.

Đồng Tranh vừa mới com nước xong, liền nhìn thấy tình cảnh Dung Hù và Diệp Kiều đồng thời đối diễn.

Bộ dạng Diệp Kiều vô cùng anh tuấn, nhưng mà trong xương lại mang theo một loại tà khí, đây là một trong những nguyên nhân trước đây hẳn có diễn nhiều nhân vật chính hơn nữa cũng không có biện pháp được đại chúng tiếp thu. Nhân vật chính phần lớn đều yêu cầu hình tượng chính diện, độ công nhận của gương mặt Diệp Kiều không cao, đồng thời cũng không phải chính nghĩa lắm, tự nhiên không cách nào khiến người ta thích.

Nhưng mà nhân vật Đông Ly Lan kia, Diệp Kiều thật sự là nhận đúng rồi.

Nhân vật kia và mình làm liều, thô bạo tàn nhẫn, đã từng gài bẫy giết một vạn binh sĩ Sở quốc. Nếu như nói Mặc Sĩ Điều là thiên ngoại ân sĩ cao nhả đạm mạc, vậy Đông Ly Lan chính là địa ngục tu la tàn khốc lãnh huyết. Có tình hai người này lại là sư huynh đệ làm bạn lớn lên, biên kịch đặt ra thật sự là vô cùng có ý tứ.

Đồng Tranh yên lặng nhìn Diệp Kiều và Dung Hù đối diễn, trợ lý của hắn rửa tay từ buồng vệ sinh đi ra, sau khi nhìn thấy một màn này, kỳ quái hỏi: “Anh Đồng, làm sao vậy, đang nhìn cái gì?”

Đồng Tranh lắc đầu.

Qua chốc lát, Đồng Tranh đưa tay chỉ về hướng Dung Hù, nói: “Cậu cảm thấy hai người bọn họ có thể hot không?”

Loại chuyện này sao có thể nói trước công chúng! Trợ lý nhìn nhìn hai bên, sau khi phát hiện không có ai, cậu ta nhỏ giọng nói: “Bộ dạng Dung Hù thực xinh đẹp, Quách đạo cũng khen cậu ta diễn xuất tốt, hẳn là có thể hot. Có điều Diệp Kiều... hẳn đã thất bại nhiều năm như vậy, phỏng chừng thật khó khăn đi.”

Nghe vậy, Đồng Tranh không trả lời, lại qua chốc lát, hắn hỏi: “Biên kịch bộ phim này từ đâu tới?”

Trợ lý hoang mang nói: “Hình như là phòng làm việc Tề Lực.”

Đồng Tranh búng tính đại ngộ: “Tôi nhớ không lầm mà, quả nhiên là phòng làm việc Tề Lực. Tôi thấy Diệp Kiều lần này nói không chừng có thể hot, cậu tiếp xúc với người đại diện của Diệp Kiều một chút, chúng ta dù sao cũng là một công ty, trước tiên kết một người bạn, không cần kết một đối thủ. Cậu xem Đường Mộng Lam không phải vẫn luôn rất đề bụng Dung Hù sao, tôi xem cô ta đã có ý tưởng, muốn mang Dung Hù vào Hoa Hạ Entertainment của bọn họ.”

Trợ lý nhất thời có chút mơ hồ, không hiểu rõ sao Đồng Tranh đột nhiên nghĩ đến nhiều chuyện như vậy. Có điều phân phó của Đồng Tranh cậu ta thành thành thật thật ghi nhớ toàn bộ, chỉ là đến cuối cùng, cậu ta nhìn không được hỏi một câu: “Anh Đồng, Diệp Kiều hot, có quan hệ gì với phòng làm việc Tề Lực?”

Đồng Tranh ý vị sâu xa nhìn cậu ta một cái, nói: “Năm trước phòng làm việc Tề Lực viết bộ phim nào cực hot?”

Điều này trợ lý vẫn biết: “«Cô hồng»! Đề cử phim nhựa hay nhất Venice!”

Đồng Tranh cười nói: “Vậy cậu cứ chờ xem, tôi cảm thấy, Diệp Kiều có thể theo Dung Hù hot lên.”

Nói xong, Đồng Tranh đi trước, trợ lý nhanh chóng tung tăng chạy theo. Có điều cậu ta vẫn luôn nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc là quan hệ như thế nào... «Cô hồng»? Dung Hù với Diệp Kiều? Chẳng lẽ có quan hệ kỳ quái gì sao...”

Cho nên nói, vì sao Đường Mộng Lam và Đồng Tranh có thể trở thành người nổi tiếng, trợ lý lại chỉ có thể là trợ lý?

Có thể thành danh ở giới giải trí Hoa Hạ cạnh tranh kịch liệt, chỉ dựa vào mặt mũi và diễn xuất tuyệt đối là không đủ, EQ cao siêu mới là thứ quan trọng nhất.

«Cô hồng», sản phẩm điện ảnh trong nước hot nhất năm trước, lấy được quán quân phòng bán vé của Hoa Hạ tháng tám, là một con hắc mã* tất cả mọi người không tưởng được. Bộ phim điện ảnh này dùng hai diễn viên chính là người mới một lần liền nổi tiếng, lần đầu tiên quay diễn liền chen lên hạng hai, có được một lượng lớn fan.

*Hắc mã: ý nói tuyển thủ mới nổi, có tiềm năng cực lớn.

Đúng rồi, bộ phim điện ảnh này, là một bộ phim tình yêu đề tài đồng tính.

Nhân viên đoàn phim nghỉ ngơi một trận, cảnh diễn đầu tiên buổi chiều, bắt đầu quay cảnh của nam hai Đông Ly Lan và nam bốn Mặc Sĩ Diêu. Cảnh diễn này là sự huynh đệ hai người khi cách nhiều năm, lần đầu tiên gặp mặt, mà lần gặp này liền cách chiến trường vạn người, gió lạnh hiu quạnh, quả nhiên là từ biệt nhiều năm, sa trường gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6

Cổ nhân từng nói, đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Trong «Tranh giành», đối với nam số hai Đông Ly Lan mà nói, hắn đã gặp gỡ kẻ địch cả đời, sự đệ mình, Mặc Sĩ Diêu.

Lúc nhỏ tình nghĩa giữa hai người sâu sắc, nhưng theo tuổi tác tăng dần, ở việc bày binh bố trận, bất quá thiên tượng, Đông Ly Lan từ từ bại bởi Mặc Sĩ Diêu, mà còn không có chút lực đánh trả. Sự phụ hai người lại càng thích tiểu đệ tử của mình, đem tâm huyết suốt đời đều truyền thụ cho Mặc Sĩ Diêu, còn để ý làm các chủ Vọng Thu các kế nhiệm.

Vì thế một năm trước khi sự phụ đem Vọng Thu các giao cho Mặc Sĩ Diêu, Đông Ly Lan chủ động rời khỏi sự môn, như thế liền có thể không nhìn tới chuyện sĩ nhục này. Sự huynh đệ đã từng có bao nhiêu tình thâm, về sau liền có cớ nào oán hận ghen ghét, mãi đến khi sa trường gặp lại, Đông Ly Lan ở xa xa nhìn tiểu sự đệ đứng trong vạn quân, chính là lãnh huyết cười một tiếng, giờ trường kiếm lên.

“Người giết hắn, thường hoàng kim vạn lượng, nhất phẩm hầu tước!”

Nếu nói trong vạn người lấy thủ cấp kẻ địch, Đông Ly Lan hơn xa Mặc Sĩ Diêu; nhưng nếu nói vạn người đối chiến, Đông Ly Lan ở trước mặt Mặc Sĩ Diêu, ngay cả một chút cơ hội thắng lợi cũng xa vời không thấy.

Cảnh quay xế chiều hôm nay chính là lần đầu hai người gặp lại, diễn xuất trong hàng trăm hàng ngàn quần chúng, là một chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng mà Dung Hủ và Diệp Kiều lại chỉ NG hai lần, liền hoàn mỹ vượt qua cảnh này.

Quách đạo nhìn hình ảnh trong màn ảnh, cau mày, không biết đang tự hỏi những gì.

Sự tà khí trong khung của Diệp Kiều thật sự vô cùng thích hợp với nhân vật Đông Ly Lan, cho nên lúc trước khi bên đầu tư đưa người, Quách đạo cũng không có cự tuyệt. Mà Dung Hủ thì...

Trong màn hình, thiếu niên bạch y đón gió mà đứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn sự huynh mình.

Lúc trước nếu lựa chọn trở thành quân sư Sở quốc, vậy Mặc Sĩ Diêu tự nhiên biết, sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt ngày hôm nay. Nhưng mà phỏng chừng thông minh tuyệt đỉnh như y cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên gặp mặt, Đông Ly Lan liền hạ quân lệnh trạng với sĩ binh, lấy hoàng kim vạn lượng và thăng quan tiến tước đến treo giải thưởng tính mạng của y.

Trong diễn xuất của Dung Hủ, trong đôi mắt nhìn như bình tĩnh của cậu, đã có một chút dao động mong manh. Sau khi Đông Ly Lan nói ra phong thường kia, con người cậu hơi hơi rung động một cái, môi mấp máy, giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhấp môi, không có mở miệng.

Loại kinh ngạc và khổ sở này gần như chỉ dùng một chút biểu tình chi tiết liền suy diễn ra, khiến Quách đạo cũng vô cùng để ý. Ông nhiều lần nhìn đoạn camera này, chờ càng về sau, ông thậm chí gọi người phụ trách biên kịch bên phòng làm việc, lặng lẽ mở một hội nghị: “Suy xét một chút, đem nam bốn nâng lên vị trí nam ba, cảnh diễn thêm một chút.”

Hội nghị này tự nhiên không có ai biết, nhưng mà rất nhanh Dung Hủ liền nhận được kịch bản mới.

Trong kịch bản mới này, cảnh diễn của cậu thêm hai tập, tuy nói vẫn không thể xem như nam số hai, nhưng đã sắp chạy song song với nam số ba.

Đến nay Dung Hủ đều chưa thấy qua nam số ba kia, đối phương dường như cũng là đi cửa sau vào, nhưng mà chỗ dựa lại không lớn, thiếu chút nữa bị Quách đạo quét xuống. Cảnh diễn của nam số ba ở phần sau của «Tranh giành», không có liên hệ gì với Dung Hủ, cho nên chờ vài tháng nữa đối phương mới có thể vào đoàn phim.

Bên cạnh không có một người đại diện hoặc là trợ lý thương lượng, Dung Hù chỉ có thể tự mình ở trong lòng yên lặng suy tư chuyện này. Nhưng đến buổi chiều, sau khi quay xong Đường Mộng Lam lại đi đến bên cạnh cậu, cười tủm tỉm nói với cậu: “Đóng phim cho tốt, đoàn phim chúng ta nói tóm lại vẫn là Quách đạo định đoạt, người đầu tư cũng phải nghe ông ấy.”

Dung Hù nâng con người lên nhìn về phía Đường Mộng Lam, chăm chú nhìn chốc lát, sau đó cười nói: “Chị Đường thật tốt với em.”

Đường Mộng Lam cười: “Cậu là La Chấn Đào mang vào đoàn phim, La Chấn Đào cũng là người đại diện của Hoa Hạ Entertainment chúng tôi, tôi đương nhiên sẽ tốt với cậu một chút.” Dừng một chút, Đường Mộng Lam ngồi ở bên cạnh Dung Hù, lén lút vươn ra ngón tay, chỉ về phía Đồng Tranh và Diệp Kiều cách đó không xa: “Nhìn thấy bọn họ không, bọn họ đều là Thiên Cực Entertainment, là đối thủ của chúng ta, chị Đường cậu muốn tìm đồng minh, đương nhiên chỉ có thể tìm anh bạn nhỏ là cậu rồi.”

Một câu liền đem mình và Dung Hù đặt trên cùng một chiến tuyến.

Dung Hù rất thích nói chuyện với người thông minh, cậu không phân bác, mà là cười nói: “Em với anh Diệp trong phim cũng là đối địch.”

Đường Mộng Lam lại không để bụng lắc đầu: “Đối địch à? Quan hệ đối địch, mà sau khi cậu chết, hẳn lại ôm cậu thút thít khóc rống hả? Hối hận mười ngày tám ngày, cơm nước không màng... A không đúng, là không ăn không uống. Chờ đến kết cục hẳn chiến bại tự sát, nghĩ đến đều là sự đệ cậu?”

Dung Hù chỉ có thể buông tay.

Ừm, không thể trách cậu, hết thấy đều do biên kịch sức tưởng tượng vô cùng phong phú.

Tiến độ quay phim cứ như vậy thuận lợi mà tiến hành, tất cả mọi người đều không có dị nghị gì với kịch bản mới, dù sao chỉ có cảnh diễn của Dung Hù và Diệp Kiều có một chút thay đổi. Về phần nam số ba còn chưa có vào tổ, Dung Hù đương nhiên không biết suy nghĩ của đối phương, mà dù hẳn có ý kiến gì, khẳng định cũng không cách nào lay động Quách đạo, chỉ có thể người cảm ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời.

Chờ đến nửa tháng sau, đã quay đến mấy cảnh diễn cuối cùng của Dung Hù.

Sáng sớm hôm nay, Dung Hù liền đi tới đoàn phim. Lần này lúc chị Từ trang điểm cho cậu, vẽ phá lệ nghiêm túc, mỗi một lần vẽ lên đều cẩn cẩn thận thận, ở phương diện trang điểm mắt, cũng làm sâu sắc đôi mắt đen của Dung Hù một chút, màu môi dùng màu nhạt, cả người cậu có vẻ có vài phần tiêu tụy.

“Hôm nay hẳn là lần cuối cùng trang điểm cho cậu, chờ sau khi cảnh diễn của cậu hơ khô thê tre*, chị Từ cũng cho cậu một phong tiền li xì an ủi.”

*Hơ khô thê tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thê tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Tiền li xì an ủi là một loại văn hóa chỉ có trong giới giải trí, mỗi khi một diễn viên nào đó diễn cảnh chết, thì đều sẽ được tiền li xì an ủi của đạo diễn, biên kịch, diễn viên cùng phim. Chết cũng không phải là một chuyện tốt, tự nhiên phải an ủi, miễn cho phạm kiêng kị.

“Dung Hù, tôi cũng cho cậu một phần tiền li xì an ủi.”

Chị Từ vừa mới dứt lời, cửa phòng trang điểm liền truyền đến một giọng nam trong sáng. Dung Hù quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Kiều không biết lúc nào cũng tới phòng trang điểm, ngồi ở trên ghế một bên chờ chị Từ trang điểm cho hắn.

Chị Từ cười: “Lần này trạng thái không tồi, mụn trên mặt cũng xẹp xuống. Xem ra Diệp Kiều cũng đã làm đủ chuẩn bị vì cảnh diễn hôm nay nha, hai người nên phát huy cho tốt, tôi nghe lão Vương nhà tôi nói, cảnh diễn hôm nay là một trong những cảnh quan trọng nhất của cả phim, Quách đạo vô cùng coi trọng.”

Người phụ trách tổ trang điểm là chị Từ không giống những nhân viên công tác khác, chồng của cô chính là Vương phó đạo Vương Chiêu. Cô đi theo đoàn phim Quách đạo đã có mười mấy năm, tư lịch so với Vương phó đạo còn sâu hơn, trong giới phim truyền hình cũng rất có tiếng tăm.

Diệp Kiều liên tục đáp ứng, nhưng nhìn về phía Dung Hù, lại phát hiện cậu đang cong cong mặt mày xinh đẹp, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Không biết sao, trong lòng Diệp Kiều bỗng nhiên run lên, qua một lúc lâu, yết hầu khàn khàn mờ miệng hỏi: “Làm sao vậy, Dung Hù?”

Thiếu niên tinh xảo xinh đẹp cứ như vậy nhìn mình, mặc cho ai cũng sẽ có chút hoảng thần. Diệp Kiều không tránh khỏi có chút tâm viên ý mã, nhưng mà không tính là tâm tư mỹ miều gì, chỉ là đối với sự vật tốt đẹp, hẳn theo bản năng cảm thấy thường thức thôi.

Sau một lúc lâu, Dung Hù mới thu hồi tầm mắt, giọng điệu trịnh trọng nói rằng: “Anh Diệp, hôm nay sau khi em hơ khô thê tre, cũng cho anh một phong tiền li xì áp khí.”

Diệp Kiều sững sốt: “A? Tiền li xì áp khí? Đó là tiền li xì gì?”

Dung Hù lắc đầu, vẻ mặt trầm trọng nói: “Hôm nay liên lụy anh khóc đến chết đi sống lại, anh cho em an ủi, em bồi thường lại cho anh, chúc chúng ta lần này có thể một lần liền qua.”

Nhìn Dung Hù ra vẻ thâm trầm, lúc này Diệp Kiều mới nhớ tới, đối phương còn là một đứa con nít chưa thành niên. Một chút suy nghĩ quanh co khúc

khuyết cuối cùng trong lòng vào giờ khắc này triệt để tiêu tán, Diệp Kiều khoát tay, bắt đầu đi nói: “Vậy cậu ngàn vạn lần đừng cho tôi tiền lì xì, tôi cũng không muốn khóc đến thở hổn hển đâu, chúng ta phải một lần liên qua, mới không cần cái miệng quạ đen của cậu đâu!”

Diệp Kiều lúc này vẫn chỉ là nói, hần không ngờ tới, thế mà lại thật sự bị Dung Hù một câu thành sấm.

Trong những cảnh quay hôm nay, nhiều nhất chính là cảnh của Dung Hù.

Mặc Sĩ Diêu bày ra một bố cục nhà không vườn trồng ở Bình thành, đại quân Lương quốc đến xâm chiếm. Theo lý thuyết Bình thành hần là có hai vạn binh mã, nhưng tất cả mọi người không biết, hai vạn binh mã giờ phút này chỉ còn lại có một ngàn, còn lại đều bị Mặc Sĩ Diêu an bài đến sông Đồ, hội hợp với đại quân khác của Sở quốc.

Tổng cộng tám vạn đại quân này suốt đêm qua sông, giờ phút này thế mà đã xâm nhập Ngụy quốc!

Trong ba nước, Lương quốc thực lực cực mạnh, sau khi Sở quốc bị Lương quốc làm tổn thương nặng, thực lực giảm xuống. Mà Ngụy quốc chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu của hai bên, bọn họ dựa vào cái rãnh trời sông Đồ này, sống chết mặc bay. Hàng năm Sở quốc đều ngó ý với bọn họ, bọn họ lại làm bên trung lập, khiến Lương quốc và Sở quốc đều hết sức kiêng kỵ, không dám vọng động.

Chiều này kêu là giương đông kích tây, mười vạn đại quân Lương quốc tiếp cận, Sở quốc lại phái tám vạn binh mã, một đêm chinh phục năm tòa thành trì Ngụy quốc. Tiêu gia quân còn có một vạn tinh nhuệ, lấy tốc độ nhanh nhất trong vòng ba ngày thẳng vào chỗ sâu của Ngụy quốc, hạ trại bày binh ở ngoài đô thành Ngụy quốc.

Mà cùng thời khắc này, trong Bình thành, đại quân Lương quốc đã công phá tòa thành trì này.

Sau khi bọn họ tiến vào thành, mặc cho thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, chỉ là một ngàn binh mã cực nhỏ này thế mà lại có thể một nhọc mười vạn đại quân bọn họ tròn ba ngày.

Bình thành giờ phút này là một tòa thành trống, nhóm bách tính đã sớm được an bài rời đi, một ngàn sĩ binh này đều là tráng sĩ lấy cái chết tỏ chí, còn lại một phó tướng trung thành và tận tâm với Mặc Sĩ Diêu, và một Mặc Sĩ Diêu.

Lúc này, tướng quân lĩnh quân Lương quốc biết được tin tức đô thành Ngụy quốc bị công phá, hần giận dữ công tâm, một kiếm chỉ về phía Mặc Sĩ Diêu: “Ngươi lại gian lận!”

Mặc Sĩ Diêu ngồi ngay ngắn ở trước bàn cờ, hạ mắt nhìn một ván cờ thua kia, vẫn chưa trả lời.

Ngụy quốc lâu ngày yên ổn, binh lính bọn họ đã sớm quen những ngày hòa bình, chỗ nào là đối thủ của sĩ binh Sở quốc. Cho nên ba ngày phá quốc là lẽ đương nhiên, dĩ vãng là Lương quốc và Sở quốc kiềm chế nhau, mới để cho Ngụy quốc an ổn sinh tồn.

Tướng quân Lương quốc này hoàn toàn không rõ, Mặc Sĩ Diêu dùng mưu kế gì, có thể khiến Ngụy quốc ba ngày mất nước!

Nghe nói Ngụy quốc có rất nhiều thành trì căn bản không đợi đại quân Sở quốc hành động, bọn họ liền tự mình mở cửa thành ra, lúc này mới khiến quân đội Sở quốc ba ngày liền đến đô thành.

Tướng quân tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, thế cục thay đổi khiến Lương quốc bị vây trong một loại cục diện bất lợi. Hần dùng kiếm chỉ Mặc Sĩ Diêu, quyết định lấy y làm con tin, làm một quân cờ. Rốt cuộc, Mặc Sĩ Diêu nói chuyện.

Y nắm một viên ngọc cò trắng, nâng lên con ngói trong suốt, lạnh nhạt nhìn tướng quân lửa giận ngút trời trước mắt, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu có thể bị một người kiềm chế, Tiêu Tương liền không phải là Tiêu Tương, cũng không phải Tiêu tướng quân thiết huyết anh dũng, cân quốc không nhượng tu mi kia.”

Tướng quân Lương quốc còn đang lừa mình dối người: “Ngươi là do Tiêu Tương ngàn thỉnh vạn xin tới, cô ta tự nhiên không có khả năng không thêm để ý sống chết của ngươi!”

Mặc Sĩ Diêu cong khóe môi, trong con ngói sáng ngời lóe ra ánh sáng tín nhiệm: “Nhưng mà, cô ta là Tiêu Tương.”

Tướng quân Lương quốc rốt cuộc sụp đổ.

Đúng vậy, hần đánh tan một trạm kiểm soát Sở quốc —— Bình thành, nhưng Sở quốc lại trực tiếp dẹp xong Ngụy quốc!

Lương quốc thắng sao? Thắng, thắng được Bình thành.

Lương quốc thua sao? Thua, thua Ngụy quốc!

Tướng quân Lương quốc hai mắt đỏ bừng, nhìn thấy thiếu niên bạch y trước mắt thế mà lại còn đang chơi cò, hần cắn chặt răng, nắm chặt kiếm trong tay, ánh sáng sắc bén lấp lóe từ trên trường kiếm chột lóe mà qua. Hần cả giận nói: “Giết ngươi, hoàng kim vạn lượng, nhất phẩm hầu tước!”

Trong phút chốc, động tác hạ cờ của Mặc Sĩ Diêu dừng lại. Hai mắt hơi hơi tròn to, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp nho nhá lộ ra một tia kinh ngạc, dường như cuối cùng y cũng nhớ ra một chuyện, một chuyện bị y quên đi dưới đáy lòng, thậm chí vẫn luôn làm như không có phát sinh.

Từ bắt đầu tới kết thúc, y đều quên mất chuyện kia, bởi vì không muốn làm cho nó phát sinh, cho nên sẽ giả bộ như nó không tồn tại.

Người có thông tuệ nữa, cũng có chuyện muốn xem nhẹ.

Tiêu Tương quả thật lãnh tinh lý trí, nhưng cô cũng sẽ không thật sự không để ý đến sống chết của Mặc Sĩ Diêu. Trước khi đại quân Sở quốc xuất phát, vị nữ tướng quân này đêm khuya đi vào trong phòng Mặc Sĩ Diêu, lấy thái độ cường bách ép hỏi y, nếu để một mình y tại đây, ván cờ này có thể uy hiếp tính mạng y hay không.

Mặc Sĩ Diêu trấn định thông dong nói: “Dùng ta làm con tin, tướng quân sẽ không thỏa hiệp; đợi sau khi Đông Ly Lan đến, ta có nắm chắc không chết. Tướng quân không cần lo lắng.”

Chỉ là y chung quy không chờ được Đông Ly Lan.

Thanh kiếm lạnh như băng đến tận xương đâm xuyên qua lồng ngực y, máu tươi nhất thời phun tung toé ra, hiện lên trên bàn cờ trắng đen. Một kiếm của tướng quân Lương quốc tuyệt vọng kia đâm xuyên qua trái tim y, máu tươi ồ ồ từ trong ngực y chảy ra bên ngoài. Máu tươi nghẹn ở trong yết hầu, từ bên môi y tràn xuống.

Giờ khắc này, trong toàn bộ phim trường, tầm mắt mọi người đều tụ tập trên người thiếu niên bạch y kia.

Khuôn mặt trắng bệch cùng vẻ mặt bất đắc dĩ, lúc này, y lại không có một chút sợ hãi, cũng không có một chút thống hận. Trong ánh mắt trong suốt xinh đẹp của Dung Hủ phản chiếu ra một tướng quân thất kinh, người nọ rút kiếm ra, nỉ non “Như vậy ta sẽ không phải chết, như vậy điện hạ sẽ ban thưởng cho ta, khẳng định sẽ không trách phạt ta”.

Bất quá là một khắc đồng hồ ngắn ngủi sau, một người đàn ông từ y cầm bảo tuần mỹ liền bước vào trong căn phòng này. Hắn vốn dĩ mang vẻ mặt không kiên nhẫn, bên môi phiếm ý cười châm chọc, không biết có phải là ở trong lòng âm thầm trào phúng sự dè dặt cho là đúng của mình không, nhưng mà chờ hắn đi đến cửa phòng, liếc mắt một cái nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, đột nhiên tươi cười cứng đờ, ngơ ngác đứng ở cửa phòng.

Tướng quân kia nhìn thấy hắn, đi như chạy tới: “Điện hạ! Ty chức không biết đó là kẻ, ty chức không biết!”

Đông Ly Lan mở to hai mắt, nhìn thiếu niên người đầy máu, ngồi ở trước bàn cờ.

Máu đỏ nhiều như vậy, lan tràn trên bàn cờ, khiến quân cờ màu đen càng thêm thâm trầm, khiến quân cờ màu trắng tiền điểm đến chói mắt. Y chảy thiệt nhiều máu, trên mặt và trên môi không có một chút huyết sắc, chỉ là y lại khẽ mỉm cười nhìn mình, mặc cho máu nhuộm dần bạch y.

Thiếu niên kia vuron tay với hắn, y nói: “Sur huynh, đã lâu không gặp.”

Trong lòng Đông Ly Lan phút chốc run lên, hắn căn bản nâng không nổi chân mình, cũng căn bản không cách nào nhúc nhích một chút. Hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng đáng sợ trong phòng, nhìn thiếu niên, nghe y tiếc nuối nói: “Năm đó trước khi ngươi rời đi, có một ván cờ chưa cùng ta kết thúc. Trên đời này... Khụ khụ...”

Một búng máu mãnh liệt phun ra, cắt ngang lời Mặc Sĩ Diêu.

Diệp Kiều chưa từng nghĩ rằng, khi hắn thật sự đối mặt với cảnh diễn này, lại có cảm giác thân thể của mình không thể không chế.

Nhìn thấy Dung Hủ học máu, hắn theo bản năng đi lên phía trước một bước, dùng giọng nói thê lương la lớn: “Sur đệ!”

Dung Hủ lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Tươi cười đơn thuần đơn giản như vậy khiến Diệp Kiều gần như sập đổ, hắn đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ đau lòng, hắn giống như lập tức biến thành Đông Ly Lan, hắn bỗng giật mình hiểu rõ, khi Đông Ly Lan thấy một màn như vậy chính là bị thống tuyệt vọng như thế nào. Rõ ràng một giây trước còn nghĩ làm thế nào nhục nhã sự dè dặt mình, nhưng mà khi chân chính nhìn đến kết cục “giết chết Mặc Sĩ Diêu cho ta” từng bị hắn nói qua vô số lần, khi chân chính hiểu rõ mình sắp vĩnh viễn mất đi sự dè dặt này, chính là tan nát cõi lòng bất lực cỡ nào.

Lúc này đã không phải là Dung Hủ, chỉ còn lại một Mặc Sĩ Diêu.

Mặc Sĩ Diêu ôn nhu cười với hắn, giống như hết thảy đều vẫn là mười năm trước, hắn còn chưa có rời khỏi Vọng Thu các, hắn với sự dè dặt thích cùng nhau chơi cờ. Hắn luôn thua, sự dè dặt luôn thắng, sự dè dặt nói với hắn: “Trên đời này, chỉ có Sur huynh có thể cùng ta chơi cờ.”

Đông Ly Lan lại nghĩ thầm rằng: dù chỉ có ta thì lại như thế nào, ta làm theo thắng nỗi người.

Sau đó lần thứ hai hắn nghe được, câu nói kia của Mặc Sĩ Diêu: “Trên đời này, chỉ có Sur huynh có thể cùng ta chơi cờ. Ván cờ này đợi mười năm, Sur huynh, người giúp ta đánh xong nó... có được không?”

Âm thanh dần dần mỏng manh xuống khiến lý trí Đông Ly Lan rốt cuộc triệt để như đàn đứt dây, Diệp Kiều rất nhanh chạy tới, tiếp được thân thể Mặc Sĩ Diêu ngã xuống. Mặc Sĩ Diêu nhìn hắn còn muốn nói chuyện, chỉ là máu nghẹn ở cổ họng y, khiến y một chữ cũng không mở miệng được.

Thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, y ngưng mắt nhìn Sur huynh mình, giờ ngón tay lên muốn vuốt ve khuôn mặt tuần mỹ của đối phương, nhưng mà tay mới nâng lên một nửa, y liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhọc người tính hết tất cả, cũng không tính được, đời này không chết trên tay bất luận một kẻ mạnh nào, lại chết dưới một cái giải thưởng đã sớm quên đi.

Hai mắt Đông Ly Lan chậm rãi tròn to, tay hắn nắm chặt lại, ôm thân thể từ từ lạnh như băng này vào trong lòng. Hắn gất gao mà ôm, giống như muốn ấn đối phương vào trong xương, sau khi Mặc Sĩ Điều triệt để không còn hơi thở, nước mắt rơi cuộc rơi xuống.

Dưới diễn xuất của Diệp Kiều, hắn gào khóc thật lớn, khóc đến mức hoàn toàn không giống Đông Ly Lan trước kia mình diễn, bởi vì trong tiềm thức hắn muốn khóc như vậy. Hắn cảm thấy nếu như là Đông Ly Lan, giờ phút này căn bản không có bất luận lý trí gì, chỉ biết dùng phương thức nguyên thủy nhất biểu đạt bi thống của mình.

Nhưng mà không bao lâu, Quách đạo liền hô cắt.

Diệp Kiều khóc khóc còn đánh nấc, Dung Hù bắt đắc dĩ từ trong ngực hắn đứng lên, xoa xoa vết máu bên môi.

Diệp Kiều cũng thấy dường như mình diễn quá rồi, vì thế hắn vút qua một ánh mắt áy náy với Dung Hù, sau đó nhìn về phía Quách đạo: “Quách đạo, tiếp theo tôi sẽ thu liễm một chút, ngài yên tâm.”

Ai biết vừa nghe lời này, Quách đạo lập tức trừng thẳng mắt: “Thu liễm một chút? Vừa rồi cậu chỉ khóc thành như vậy, còn dám nói thu liễm một chút?! Cậu chân chân chính chính mà khóc cho tôi, rốt cuộc cậu có thể khóc hay không hả? Biết cái gì gọi là thất thanh khóc rống không? Hiện tại cậu NG mấy lần, cậu liền cho Dung Hù người ta mấy phần tiền lì xì an ủi. Hiện tại, cậu lập tức dùng sức lực bú sữa mẹ của cậu, khóc cho tôi!”

Diệp Kiều: “...”

Dung Hù: “...”

Không cần tiền lì xì, muốn sát thanh*, có thể chứ?

*Sát thanh: hoàn thành khâu chỉnh sửa cuối cùng, hoàn thành công việc.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Cảnh khóc này của Diệp Kiều, ước chừng khóc đến lần thứ chín, mới khiến cho Quách đạo vừa lòng.

Tuy nói cảnh quay này càng về sau, chuyện duy nhất Dung Hù cần làm chính là nhắm mắt lại giả chết, nhưng mà lúc Diệp Kiều khóc là ôm cậu thật chặt, cái loại khóc rống tê tâm liệt phế đó khiến Dung Hù cũng cảm động lây, thậm chí bị đối phương chấn động đến trong tim cũng có chút đau.

Vừa quay xong cảnh này, trợ lý Đường Mộng Lam liền kéo vang pháo mừng, chúc mừng Dung Hù hơ khô thể tre.

Ý tốt của Đường Mộng Lam đối với Dung Hù biểu hiện ở các mặt, đến lúc này cũng còn nhớ việc chiếu cổ cậu không có người đại diện, khiến Dung Hù cũng có chút cảm động. Người phụ nữ này EQ thật sự là vô cùng cao, nghĩ đến việc còn trẻ đã có thể đi đến vị trí hiện tại, còn được Quách đạo khâm định thành “nữ chính duy nhất của «Tranh giành»”, chỉ có bề ngoài và diễn xuất là tuyệt đối không được.

Nhìn Đường Mộng Lam, nhìn nhìn lại Đồng Tranh ở một bên cách đó không xa mỉm cười với mình, đáy lòng Dung Hù dần dần dâng lên một chút gọn sóng.

Vốn dĩ cậu vào giới giải trí, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì kiếm tiền, rời khỏi cái nhà kia, sống cuộc sống bản thân muốn.

Đời trước cậu đã đạt tới đỉnh cao thế giới kia, lại đi về phía trước nữa ngay cả cậu cũng không biết còn có thể là cái gì. Nhưng hiện tại, thế giới này đối với cậu là mới vừa bắt đầu! Hoàn toàn là địa cầu khác biệt, hoàn toàn là những người khác biệt, cậu còn chưa có đi chinh phục giới giải trí thế giới này, sao có thể chỉ xem đóng phim như công cụ kiếm tiền, đây càng là sự nghiệp của cậu!

Bỗng giật mình, một luồng hờn dỗi ngấm ở trong lòng Dung Hù hồi lâu chậm rãi tiêu tán.

Khi Đường Mộng Lam tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hù, kinh ngạc phát hiện bạn nhỏ này giống như thay đổi một chút. Cô cười tủm tỉm đem tiền lì xì nhét vào trong tay Dung Hù, ngoài miệng nói “mấy cảnh diễn cuối cùng thật sự là vất vả, Diệp Kiều ôm chặt như vậy, bọn tôi ở bên cạnh nhìn đều lo lắng cậu có thể bị hắn bóp chết hay không”, nhưng mà sau khi xoay người, Đường Mộng Lam lại hỏi tiểu trợ lý: “Dung Hù làm sao vậy?”

Tiểu trợ lý kinh ngạc hỏi: “Dung Hù có sao hả? Không phải là giống như trước đây sao?”

Đường Mộng Lam lắc đầu: “Cảm giác thay đổi chút gì đó khó hiểu... So với trước khi hơi khô thê thê, trở nên càng đẹp mắt hơn một chút.”

Tiểu trợ lý: “...”

Kỹ thuật này của chị là một giây chỉnh dung hả? Còn có thể trong nháy mắt liền trở nên xinh đẹp?!

Sau đó Đồng Tranh cũng tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hù, còn tự mình đưa một tấm danh thiếp cho cậu. Trên tấm danh thiếp bằng vàng chạm rồng kia in một cái tên và một chuỗi điện thoại, đặc biệt là danh hiệu “người đại diện công ty Thiên cực Entertainment”, dưới ánh đèn sáng ngời phản xạ ra một đường ánh sáng lạnh.

Đồng Tranh cười nói: “Đây là danh thiếp người đại diện của tôi, tôi cảm thấy chúng ta rất hợp duyên, nếu về sau có thể trở thành đồng môn sư huynh đệ, cũng không tồi.”

Dung Hù mỉm cười nhận lấy.

Rất nhanh, chị Từ tổ trang điểm, anh Trần tổ đạo cụ, Vương phó đạo... đều nhất nhất tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hù.

Vương phó đạo vô cùng bất mãn nói: “Vợ tôi cũng đưa cho cậu rồi, tôi còn phải đưa thêm một lần. Nếu không xem cảnh quay cuối cùng cậu diễn thật sự vất vả, tôi mới không đưa đâu.”

Dung Hù dở khóc dở cười thăm dò: “Anh Vương, nếu không thì anh cất lại đi, em coi như đã nhận rồi?”

Vương phó đạo lập tức trừng thẳng mắt: “Thứ đã đưa đi rồi sao có thể lấy về, tôi mới không cần đâu!” Đang nói, người liền nhanh như chớp mà đi mất, khiến Dung Hù bất đắc dĩ chỉ có thể lắc đầu.

Một cảnh chết diễn xong, tiền lì xì của Dung Hù nhiều tới mức tay cũng không cầm hết. Một hậu cần đưa cho cậu một cái túi plastic, cậu cảm kích nói cảm ơn với đối phương, tiểu nữ sinh kia thế mà lại đỏ mặt, một bên đưa cho Dung Hù một phần tiền lì xì, một bên mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu, đưa lên một cây bút và một quyển vở: “Nếu có thể... có thể giúp em ký tên không?”

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, Dung Hù liền tiếp nhận bút ký trên trên vở, vừa kí tên, cậu vừa nhìn như bình thường mà hỏi: “Nhìn qua tuổi tác em cũng không lớn, thành niên chưa? Ở đoàn phim mấy năm?”

Tiểu nữ sinh nói: “Em là ở đại học gần đây đến thực tập, vừa mới tiến đoàn phim hai tháng, cũng mới thành niên hơn hai tháng.”

Động tác trong tay Dung Hù thoáng dừng một chút, nhanh chóng viết thêm một hàng chữ trên quyển vở, đợi tiểu nữ sinh kia tiếp nhận vở mở ra, vừa nhìn thấy chữ phía trên, đỏ ửng trên mặt cô càng thêm nóng bừng vài phần. Sau đó lại lật ra sau, cô thế mà lại nhìn thấy trang vở phía sau kẹp theo tiền lì xì cô vừa mới đưa cho Dung Hù!

Bên dưới tiền lì xì còn viết một hàng chữ: “Em đưa com ăn rất ngon, chúng ta là cùng thế hệ, tiền lì xì tôi liền không nhận.”

Người này thế mà lại còn nhớ rõ một tháng trước cô đưa ba lượt com cho anh ấy!

Tiểu cô nương nhất thời đỏ mặt, nặng nề thở dốc, kích động nhanh chóng mở di động ra gửi một chuỗi dài dấu chấm than trong nhóm bạn học của mình: [Thật đẹp trai thật đẹp trai thật đẹp trai!!! Tụi bây không tới đoàn phim «Tranh giành» quả thực rất thiệt thòi! Rất đẹp trai a a a a! Vừa dịu dàng vừa đẹp trai!!! Nếu tao có anh bạn trai như vậy, tao chết cũng không tiếc a a a a a a a a!!!]

Chỉ chốc lát, liền có bạn học hồi âm nói: [Đồng Tranh và Diệp Kiều quả thật rất đẹp trai, cái này thì thừa nhận ha ha.]

Tiểu cô nương lập tức nổi giận: [Đồng Tranh và Diệp Kiều tao đương nhiên biết bọn họ đẹp trai, chỉ là Dung Dung nhà tao càng đẹp trai! Anh ấy đẹp trai đệ nhất vũ trụ! Tụi bây chờ coi đi, chờ thêm hai ngày poster đăng lên, tụi bây sẽ phải khóc lóc tìm tao xem chữ ký của anh, hử!]

[Có bao nhiêu đẹp hả, khoa trương như vậy?]

[Giỏi, đến lúc đó tụi bây đừng tới ôm đùi tao, cho tụi bây không tin!]

Chuyện bên hậu cần Dung Hù không hề biết, đời trước cậu đã đến địa vị mà ngoại trừ đạo diễn và diễn viên tiền bối thì không có ai khác cho cậu tiền lì xì an ủi, mà hiện tại, tuy rằng phần lớn người ở đoàn phim đều tương đối chiều chuộng, cho cậu tiền lì xì an ủi, nhưng cũng không có nghĩa là, cậu có thể thân nhiên nhận lấy tiền lì xì của một cô bé.

Đây là tâm ý của người khác, lòng nhận là được.

Không bao lâu, Diệp Kiều mang đôi mắt thỏ đỏ bừng, đưa cho Dung Hù ước chừng mười bao tiền lì xì. Dung Hù phút chốc sửng sốt, cậu nhất thời bật cười: “Anh Diệp, anh đây là... Chuẩn bị dự chi trước cho em mấy lần tiền lì xì vậy?”

Đại khái là vừa mới khóc có chút quá mức, đến hiện tại cổ họng Diệp Kiều đều khàn khàn, hắng khàn giọng nói: “Không phải Quách đạo nói, NG mấy lần liền cho cậu mấy phần tiền lì xì sao? Tôi NG chín lần, lại thêm ban đầu một lần, vừa lúc là mười lần. Tiểu Hù, cái miệng quạ đen của cậu quả thực quá

lợi hại, về sau tôi không bao giờ nói chuyện với cậu nữa.”

Giọng điệu nói gờn của Diệp Kiều khiến Dung Hù hiểu ý mỉm cười, cậu cũng cười híp mắt lấy từ trong túi ra một phần tiền lì xì.

Diệp Kiều thấy thế, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, hấn thuận tay nhận lấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

Dung Hù khí định thần nhàn nghiêm túc nói: “Tiền lì xì áp khí.”

Diệp Kiều lập tức bị sặc: “Khụ khụ khụ khụ...”

Áp khí cái gì, áp khí cái gì, cái này căn bản là tiền lì xì ghen khí, lại ghen một luồng khí trong cổ họng!

Sau khi quay xong, Dung Hù cũng không có lập tức rời đi, buổi tối do Quách đạo dẫn đầu, vài thành viên quan trọng trong đoàn phim ăn một bữa tiệc hơi khô thê tre với Dung Hù. Chỉ có hai bàn người cực nhỏ, vài diễn viên chủ yếu, biên kịch, phó đạo diễn và tổ trưởng mỗi tổ hạng mục đều đến đầy đủ.

Dù sao Dung Hù còn chưa thành niên, nhóm người lớn xem ở lý do cậu là con nít, không có chuốc rượu cậu. Chờ tiệc chấm dứt, tất cả mọi người uống tương đối khoái trá, chỉ có một mình Dung Hù không uống rượu cười khổ đưa vài phó đạo diễn uống say và mấy tổ trưởng rời đi. Chờ đến cuối cùng, Quách đạo âm thầm đưa cho Dung Hù một phần tiền lì xì.

Dung Hù không khách khí tiếp nhận, nhưng mà khi suy nghĩ đến phân lượng bên trong, đột nhiên dừng lại. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Quách đạo, chỉ thấy vị đại đạo diễn uy nghiêm lạnh lùng này đang hút một điếu thuốc, trong bóng đêm mờ mịt nhìn cậu, thần nhiên nói: “Nghe nói cậu ở Dung gia... gần đây sống rất không tốt. Dung gia ở thành phố B vẫn rất có địa vị, nếu cậu muốn đấu với bọn họ, nhất định phải dựa núi lớn. Hoa Hạ Entertainment là một nơi không tồi, một trăm Dung gia cũng không bằng, cậu còn chưa thành niên, hiện tại hơi nhỉnh một chút, coi như là tăng trưởng kinh nghiệm cho mình.”

Ngoại trừ nói về diễn xuất, lần đầu tiên Quách đạo nói với mình nhiều như vậy.

Vị đại đạo diễn này luôn lãnh khốc nghiêm túc, ở trên phim trường lúc mắng người, ngay cả con gái cũng không buông tha, có thể mắng đối phương đến nước mắt giàn dụa. Nhưng hiện tại, ông lại dặn dò mình như vậy.

Dung Hù nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười ôn hòa, tựa như một tia sáng xẹt qua đêm tối, trong nháy mắt chiếu rọi ánh sáng. Cậu nhẹ giọng nói: “Cháu biết rồi, Quách đạo, cảm ơn ngài hai tháng này chiếu cố.”

Quách đạo khoát tay, xem như kết thúc đề tài này.

Ngày hôm sau, Dung Hù trực tiếp đến sân bay, đáp máy bay về thành phố B. Máy bay rất nhanh dừng lại ở sân bay thủ đô, nhưng mà lúc này đây, Dung Hù vừa mới kéo rương hành lý đi ra đại sảnh, đột nhiên liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc giờ một tấm bảng, chen giữa một đám người đón máy bay, vừa thấy mình liền kích động phát tay: “Dung Hù! Dung Hù!”

Dung Hù hơi ngơ ngẩn, sau đó đi lên phía trước: “Anh La.”

Chuyện La Chấn Đào tự mình đến đón máy bay, Dung Hù cũng không biết. Nhưng mà cậu lại biết, chuyến bay của mình không nói cho một ai biết, La Chấn Đào hẳn là không biết mình đến lúc nào, chỉ sợ sáng sớm đã ở ngay tại nơi này.

La Chấn Đào nhiệt tình giúp cậu lấy rương hành lý, đưa cậu về nhà. Dọc theo đường đi, còn không ngừng nói với cậu về một ít chuyện lý thú trong giới, cũng trắng trợn tỏ ra trong khoảng thời gian này mình có tiếp xúc với người đại diện của Đường Mộng Lam, biết Dung Hù ở trong đoàn phim không tồi, diễn xuất rất tốt, người trong đoàn phim cũng đều rất thích cậu.

Đến cuối cùng, La Chấn Đào cố ý vô tình nhắc tới chuyện Quách đạo thêm diễn cho Dung Hù.

“Đây là một chuyện tốt, tôi thật không nghĩ tới, Dung thiếu ngài thế mà lại lợi hại như vậy, có thể làm cho Quách đạo tự mình hạ lệnh thêm diễn cho ngài!” La Chấn Đào về mặt sợ hãi cảm khái nói, “Trong khoảng thời gian này tôi vừa vận bận rộn, cho nên không có thời gian đến Hoành Điểm. Nếu như có cơ hội, tôi nhất định đi qua giúp ngài xử lý chuyện. Ngài vừa phải quay diễn lại phải xử lý những việc vặt đó, thật sự là quá mệt mỏi, dù ngài có ba đầu sáu tay, vậy cũng thiếu phương pháp phân thân. Ngài xem gần đây tôi bận rộn này, tóc cũng sắp rụng hết rồi, nhân vật kia của ngài nói như thế nào cũng có chút quan hệ với tôi, tôi đây lại không đi chiếu cố ngài, trong lòng tôi áy náy đến mức buổi tối đều ngủ không yên, tóc rụng càng nhiều, cũng sắp trọc rồi!”

Dung Hù bị hấn chọc cười, nhẹ nhàng bật cười.

Nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp này thế mà lại cười, La Chấn Đào nắm chặt tay lái, há miệng, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Xe chậm rãi chạy vào khu biệt thự, giữa hai người đều không ai nói chuyện.

Dung Hù quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trên cửa sổ nâu phản chiếu dung nhan bình tĩnh tốt đẹp của thiếu niên. La Chấn Đào xuyên thấu qua kính chiếu hậu lặng lẽ nhìn cậu, liên tục muốn nói chuyện, nhưng lời đến bên miệng, lại làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đến cuối cùng, Dung Hù bảo La Chấn Đào trực tiếp dừng ở cổng biệt thự. La Chấn Đào tự mình xuống xe giúp Dung Hù lấy hành lý, còn nói muốn đưa cậu vào, nhưng Dung Hù lại lắc đầu: “Sắc trời sắp đen rồi, nơi này cách nội thành một đoạn, đến đây là được, anh La.”

La Chấn Đào há to miệng, chần chờ hồi lâu, vẫn không có mở miệng.

Thấy Dung Hù nhắc hành lý chuẩn bị rời đi, La Chấn Đào có chút chán ngán thất vọng. Tuy nói hắn lẫn lộn trong giới cũng đã ba bốn năm, nhưng dù sao cũng còn chưa trở thành một tay già đời mười phần, hắn thậm chí còn nhớ rõ trước kia mình đã từng lên lút ghét bỏ tiểu thiếu gia nhà họ Dung, hiện tại bảo hắn chủ động mở miệng giữ lại...

Không! Đây là một cơ hội, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua!

La Chấn Đào lớn tiếng nói: “Dung Hù, có chuyện tôi muốn nói với cậu, cậu có đồng ý ký với tôi...”

“Anh La.” Âm thanh réo rắt của thiếu niên cắt ngang lời La Chấn Đào.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ xán lạn, nắng hoàng hôn phản chiếu trên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp của thiếu niên, giống như phủ thêm một tầng sa vàng nhợt nhạt. Môi mông khê nhếch, ánh mắt như nước, tốt đẹp như vậy khiến La Chấn Đào lập tức tắt tiếng, hoàn toàn không mở miệng được, chỉ có thể nghe Dung Hù cười nói: “Chị Đường nói, hình như anh có một tư liệu gì đó cho em xem, có chuyện này không?”

Đường Mộng Lam xa ở Hoàn Kiếm: “Ất xì! Ai nói xấu tui!”

La Chấn Đào càng không hiểu ra sao: Đường Mộng Lam cho cậu ta tư liệu gì? Sao hắn không biết chuyện này?

Dung Hù nhắc nhở: “Hắn là tư liệu có liên quan đến Hoa Hạ Entertainment đi.”

La Chấn Đào bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: “Đúng! Đúng! Đúng là có chuyện này!”

La Chấn Đào rất nhanh từ trong ô tô rút ra bản hợp đồng thật dày, trình trọng đưa cho Dung Hù. Trước khi đi, hắn cẩn thận dặn dò: “Dung thiếu, xin ngài nhất định, ngàn vạn lần, phải cẩn thận mà xem.”

Chờ khi Dung Hù cầm bản hợp đồng sắp đi tới cửa, lại nhận được tin nhắn của La Chấn Đào. Trong tin nhắn đối phương cẩn thận nói cho cậu biết, tác phong của Hoa Hạ Entertainment luôn rất thoáng, rất nhiều điều lệ đều có đường để thương lượng, bảo Dung Hù có cái gì không hài lòng, có thể nói với hắn một chút, hắn có thể ở mức độ lớn nhất tranh thủ cho Dung Hù.

Phải, đối với La Chấn Đào mà nói, Dung Hù đã không phải là một người mới, hắn không thể lấy thái độ đối đãi người mới mà đối đãi với đối phương.

Vài ngày sau, poster của «Tranh giành» sẽ công bố; tiếp qua mấy tháng, bộ phim truyền hình chế tác lớn này cũng sẽ chiếu.

Bất luận như thế nào, dựa vào tư liệu này, Dung Hù đều có thể lựa chọn con đường. Hơn nữa gần đây mình tình hạnh một dưới tay La Chấn Đào đã hủy hợp đồng với công ty, hắn chỉ còn lại có hai ba ngôi sao mới không làm nên chuyện, cho nên hắn nhất định dùng hết toàn lực, đi tranh thủ mầm mống tốt vô cùng có thực lực trong miệng Đường Mộng Lam này, cũng là luồng tiềm lực trong mắt hắn ——

Có phim chế tác lớn trong người, diện mạo đẹp, khí chất tốt, diễn xuất mạnh, EQ cao.

Đây quả thực là vì giới giải trí mà sinh!

Dung Hù đơn giản hồi âm tin nhắn, kéo rương hành lý từng bước một đi đến trước cửa nhà mình. Cậu đặt hợp đồng trong túi tùy thân, cũng không có vội vã xem, nhưng không biết ở một chỗ khác, La Chấn Đào vẫn luôn ôm di động chờ đợi tin tức của cậu, chỉ lo lắng Dung Hù hồi âm một câu “Tôi cảm thấy tư liệu này không phải quá tốt”, vậy thì rất phiền toái.

Trong ánh hoàng hôn mờ nhạt chìm xuống, Dung Hù dùng thẻ quét mở cổng nhà mình, tựa như tản bộ đi tới trước cửa. Cậu lấy chìa khóa ra cắm vào trong ổ khóa, chỉ nghe rắc một tiếng, cửa chậm rãi mở ra. Nhưng mà trước khi vào cửa, Dung Hù lại dừng bước, dường như mơ hồ cảm thấy có một chút không đúng.

... Đoàn quân gia, dường như cũng không nói câu “Ngài trở về rồi?”

Ôm nghi hoặc như vậy, Dung Hù nâng bước vào cửa, nhẹ giọng hỏi: “Chú Đoàn?”

Trả lời cậu chính là im lặng và yên tĩnh.

Đôi mày thoáng nhăn lại, Dung Hù lại đi vào trong. Xuyên qua huyền quan hẹp dài, tầm mắt vừa mới đi vào phòng khách, liền gặp lão quân gia tất cung tất kính đứng ở một bên. Lão quân gia gật gật đầu với cậu, hô một tiếng “Thiếu gia”, Dung Hù vừa định đáp lại, bỗng nhiên thấy một bóng người nhanh chóng đứng lên từ trên sofa đối lưng với mình, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mãnh liệt nhào vào trong ngực cậu.

Dung Hù tròn to hai mắt.

Đối phương gắt gao ôm cậu, giọng điệu cung chiều nói: “Sweetheart bé bỏng Dung Dung của dì, đi tới xem con, con chịu khổ rồi! Mau để dì nhìn xem, đầu của con bị đụng như thế nào? Tai nạn xe rớt cuộc có chuyện gì hay không? Sao lại mất trí nhớ? Tay con có gãy không, chân có gãy không? Có đau hay không! Sweetheart bé bỏng của dì, đau lòng chết đi!”

Dung Hù: “...”

Loại tư thế bị đối phương ôm chặt vào lòng này ép cho ngực Dung Hù nghẹn một trận, cậu dờ khóc dờ cười tùy ý đối phương ôm, còn thật sự không có cách nào từ trong trí nhớ tìm ra người kia là ai. Nhưng mà cậu cũng không dám tùy ý lộn xộn, lỡ như đối phương có quan hệ thực thân mật với cậu, nhận ra cậu không phải là nguyên chủ, vậy thì phiền phức sẽ rất lớn.

Trong đầu nhanh chóng tìm tòi, Dung Hù vừa nâng mi, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người màu đen từ trên sofa từ từ đứng lên.

Người nọ chậm rãi xoay người nhìn về phía cậu, thời gian tựa như một thế kỷ, khi thấy rõ bên mặt của đối phương, đồng tử Dung Hù phút chốc co rút lại, trong lòng cũng chấn động mạnh một cái, lại không phát hiện, người nọ cũng lập tức cứng thân thể.

Người đàn ông tuấn mỹ vô trù cách ngăn ngùn mấy mét yên lặng nhìn Dung Hù, gần như là trong nháy mắt nhìn đến cậu, hết thấy động tác của hắn liền dừng lại, chỉ biết nhìn cậu, dường như cũng sẽ chỉ nhìn cậu. Trong con ngươi thâm thúy sâu thẳm lắng đọng lại khiến người khác thấy không rõ màu sắc, mỗi như đao tước, mỗi mỏng khê nhếch, khuôn mặt này hoàn mỹ đến mức tựa như điêu khắc tinh xảo từ thời kì phương Tây cường thịnh, từ bạch ngọc khắc thành, kiệt tác của thiên nhiên.

Khi người này hạ mắt, một luồng khí tràng cường đại nháy mắt nghiền áp xông đến, khiến tất cả mọi người không dám thở dốc.

Người nọ cứ như vậy yên lặng nhìn Dung Hù, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt lại ngay cả nháy cũng không nháy một chút, từ đầu đến cuối đều nghiêm nghiêm túc túc, tỉ mỉ mà nhìn.

Đúng lúc này, nữ sĩ ôm lấy Dung Hù kia rút cuộc buông lỏng cánh tay sắt của mình ra, vừa quay đầu lại, nói: “Còn không mau lại đây gặp em trai Dung Dung của con? Sweetheart Dung Dung nhà ta thật sự là chịu khổ, con không thấy sao, cũng gầy thành như vậy rồi! Không phải là con thường xuyên ở trong nước sao, con chính là chăm sóc em trai con như vậy hả?”

Lời này rơi xuống, người đàn ông đồ đen không vui nhú mi, lại vẫn thành thật sải chân dài, đi đến trước mặt Dung Hù. Chỉ là lúc đi, ánh mắt của hắn đều không có một chút chuyển động, vẫn như cũ gặt gao dừng ở trên người Dung Hù, tất cả cảm xúc đều bị đặt ở đáy mắt tối đen, căn bản không cách nào nghiền ngẫm.

Nhìn chăm chú như vậy khiến Dung Hù nhấp môi, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Quý phụ xinh đẹp kia dường như hết sức bất mãn hành vi của người đàn ông, bà liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại xoay đầu lại nhìn về phía Dung Hù: “Dung Dung sweetheart, trước kia là di không tốt, di bận, không chú ý tới chuyện của con. Về sau nếu con có bất cứ chuyện gì con liền trực tiếp tìm nó, nếu nó dám mặc kệ con, dám không tốt với con, con liền nói cho dì! Dì giúp con đánh nó!”

Hết chương 7

Tiểu kịch trường:

Rất nhiều năm sau.

Dì: Dung Dung sweetheart, con tới nơi này không phải là do tên kia lại ức hiếp con chứ? Con nói với dì, dì giúp con đánh nó!

Dung Dung:... Dì, chúng con ở bên nhau.

Dì:... ồ tại di không quá tốt, nó ăn hiếp con thế nào?

Dung Dung:..... Dì, chúng con ở bên nhau!

Dì: nó thế mà lại dám ăn hiếp con ăn hiếp đến tận trên giường hả! Đánh chết nó!!! (𠄎 𠄎 𠄎)

Dung Dung: _(:” ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8

Tầm mắt Dung Hù chậm rãi chuyển động, ánh mắt xẹt qua quý phụ kích động tự trách trước mặt, lại nhìn về phía Đoàn quân gia cung kính đứng ở một bên. Lúc này Dung Hù mới phát hiện, chủ thím mình thế mà cũng đều ngồi ở trong phòng khách, sắc mặt chú nghiêm túc, thím thì tầm mắt tránh né. Cuối cùng cậu quay đầu nhìn sang người đàn ông đồ đen đứng ở trước người mình cách đó không xa.

Một tháng trước Đường Mộng Lam nói, gặp Tàn Trình một lần còn khó hơn gặp Hạ Mộ Nhan.

Từ lúc đó, Dung Hù liền đi thăm dò một ít tư liệu thế giới này, bù lại phương diện tri thức về nam diễn viên của mình.

Trong trí nhớ nguyên chủ thật sự không có mấy bóng dáng nam diễn viên, toàn bộ đều là nữ diễn viên nổi tiếng, mấy nam diễn viên nhớ rõ thế mà lại không phải là ảnh đế thiên vương gì, mà là vài người bạn mình tình hạng ba của Chung Dịch với cậu ta.

Khi Dung Hù nhìn đến tư liệu cá nhân của “Tần Trình”, cậu đột nhiên cảm thấy, chỉ sợ mình đã có một mục tiêu.

Mười sáu tuổi ra mắt, mới ra mắt liền diễn một bộ điện ảnh truyền ký, sắm vai một siêu sao rock trắng niên mất sớm. Đạo diễn của bộ điện ảnh kia là đại đạo diễn đứng đầu dưới cờ Hoa Hạ Entertainment, sau khi phim chiếu thổi quét phòng bán vé sáu mươi triệu, đánh rớt kỷ lục phòng bán vé của phim văn nghệ Hoa Hạ. Sau đó cùng năm, Tần Trình nhận được giải thưởng Kim Phụng Hoa Hạ, giải thưởng kim hùng Berlin và đề cử giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất Hollywood.

Người mới mười sáu tuổi, bộ điện ảnh đầu tiên, hần đã tháo xuống vòng nguyệt quế ảnh đế Berlin.

Sau này, là một lịch sử quét khỏi làm người ta hoa cả mắt.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể mỗi bộ điện ảnh đều được đánh giá trên 8 điểm, Tần Trình lại làm được.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể dựa vào phim huyền nghi lấy được phòng bán vé trên năm mươi triệu ở Hoa Hạ, Tần Trình làm được.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể liên tục lấy ảnh đế Berlin, Tần Trình làm được.

Những thứ này là thành tựu hần lấy được trước năm hai mươi tuổi, chờ đến năm Tần Trình hai mươi một tuổi, một bộ «Mộ thanh» kinh điển thế nhân khiến hần một phát đoạt được giải Kim Phụng nam chính xuất sắc nhất và ảnh đế Oscar, chỉ tiếc không lấy được ảnh đế Berlin, nếu không hần chính là người duy nhất trong lịch sử lấy đủ ba giải thưởng lớn.

Khởi điểm của Tần Trình rất cao, hần một đường thuận buồm xuôi gió, chưa từng biểu diễn một bộ phim truyền hình nào, cũng không chịu xuống giá mà diễn bất cứ bộ điện ảnh nào đầu tư dưới năm tỷ. Trong giới ngoài giới đều có đồn đãi, nghe nói chỗ dựa của Tần Trình rất lớn, nhưng mà bất luận tường tượng như thế nào nữa, thì đó cũng chỉ là bất gió bất bóng, vĩnh viễn không có chứng cứ thiết thực.

Chỗ dựa có lớn nữa, nhận được giải thưởng cũng là dựa vào thực lực mà được.

Nói ngắn lại, từ sau «Mộ thanh», Tần Trình vẫn duy trì “một năm một bộ phim thương nghiệp, một bộ phim văn nghệ” mà nện bước, vô cùng tùy ý đi tới ở trong giới giải trí. Hần không còn là chiến sĩ thi đua giống như năm năm trước lúc mới ra mắt, nhưng có tình loại nhân nhả này, vẫn như trước khiến hần lấy được mấy giải vàng nam chính xuất sắc nhất trong năm năm sau đó, từng bước một đi lên đỉnh cao giới giải trí Hoa Hạ, trở thành vài người số ít đứng ở trên đỉnh kia.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn đến đối phương, Dung Hù đã nhận ra người này.

Nhưng mà đối mặt lời nói của người đi xa lạ này, Dung Hù lại im lặng cầm thanh, cậu hơi hơi cong khóe môi, dùng tươi cười trả lời đối phương.

Cậu thật sự là không biết vị quý phụ này là ai, lại càng không cần nói, vì sao Tần Trình lại ở chỗ này.

Tươi cười là đáp lại tốt nhất, đời trước vì biểu hiện ra đáng vẻ tốt nhất, Dung Hù đã từng ngày ngày đêm đêm luyện tập tươi cười, cười đến cơ bắp cứng ngắc. Khỏe môi nâng lên 30°, ánh mắt nhu hòa lại, tiếp điểm trên mặt mày thoáng cong, lúc tầm mắt nhìn về phía đối phương không thể đi xuống quá thấp, phải nhìn bộ phận giữa mắt và mũi đối phương.

Dung Hù tự nhiên không biết, giờ phút này ở trong mắt người khác, nhìn thấy chính là một bức họa như thế nào.

Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất sạch sẽ sáng ngời, ánh chiều tà hoàng hôn đem một chút nắng nóng cuối cùng ánh vào trong phòng, chiếu lên sợi tóc nhỏ vụn mềm mại của thiếu niên. Ánh mặt trời màu vàng giống như ngọn lửa xán lạn, làm nhu hòa mặt mày vốn dĩ xinh đẹp của thiếu niên, khi cậu cười rộ lên, tựa như thời gian đều ngừng lại, năm tháng tĩnh hảo, an ổn tường hòa. Trong con ngươi trong suốt sáng ngời phản xạ ra một vài thứ trong suốt rực rỡ, như lấp lánh ánh sáng, lại như bảo thạch rạng rỡ chiếu sáng.

Không khí trong phòng khách vốn dĩ áp lực, nhưng mà sau khi Dung Hù đi vào, hết thảy đã có thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Chú thím Dung gia ngồi ở trên sofa, rất có loại ý tứ thấp thòm bất an.

Vị quý phụ kia thì hiền lành nhìn Dung Hù, bà giống như không ý thức được Dung Hù căn bản không trả lời vấn đề của mình, thậm chí Dung Hù đều không hề mở miệng với mình, bà chỉ theo bản năng mà cảm thấy, tươi cười này chính là trả lời. Vì thế bà nói tiếp: “Nếu Dung Dung trở lại, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng chuyện trước đó.”

Khi nói nửa câu đầu, quý phụ còn nhìn Dung Hù, nói đến nửa sau, bà liền xoay người nhìn về phía chú thím Dung gia, âm thanh cũng lập tức nghiêm túc.

Vợ chồng Dung Hằng nhất thời biến sắc, hai người im lặng một khắc, tiếp theo là Dung Hằng đứng dậy, nói: “Tần phu nhân, di chúc của lão gia tử vẫn luôn đặt ở chỗ luật sư, chúng tôi chưa từng thay đổi. Tiểu Hù tại nạn xe cộ là một việc ngoài ý muốn, cô cũng biết mà. Dung gia chúng tôi tuy rằng không thể nói là có quyền thế cỡ nào, nhưng nếu cô cứng rắn chụp cho Dung Hằng tôi một cái mũ ‘ngược đãi cháu trai’, Dung Hằng tôi tuyệt đối không có khả năng đáp ứng!”

Nghe đến câu “Tần phu nhân”, Dung Hù khẳng định suy đoán của mình: quả nhiên là mẹ của Tần Trình sao?

Nghe vậy, Tần phu nhân cũng cười lạnh nói: “Mấy người tốt với Dung Dung à? Tốt với nó, sẽ ngay cả cơm chiều cũng không thừa nó, tự mình ăn trước sao!”

“Này...” Loại việc nhỏ như ăn cơm chiều này cho tới bây giờ Dung Hằng chưa từng suy xét đối sách, ở trong lòng ông ta, đây há lại là chuyện lớn. Vì thế ông ta nghĩ nghĩ, nói: “Chúng tôi cũng không nghĩ tới hôm nay tiểu Hù sẽ trở về. Tần phu nhân, nó cũng không nhỏ, chuyện đi quay diễn không thương lượng với chúng tôi, chúng tôi cũng không có khả năng phái người điều tra hành tung của nó, làm sao biết hôm nay nó trở về?”

Tần phu nhân trực tiếp bắt lấy đề tài của ông ta: “Quan tâm Dung Dung, mà ngay cả gọi điện thoại hỏi thăm một chút mấy người cũng không có hơi sức há?”

Dung Hằng: “... Tần phu nhân, cô đừng già mồm át lễ phải.”

Tần phu nhân một phen kéo lại tay Dung Hù, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, vị quý phụ xinh đẹp này trong mắt rung rung, bi thương nói: “Tổ Hoa đi sớm, cô ấy chỉ có một đứa con trai như vậy, chỉ có một tâm can như vậy, còn phải bị mấy người lạnh nhạt không nhìn. Đối mặt Dung Dung đáng yêu như vậy, mấy người tại sao có thể nhẫn tâm! Không phải ông khóa thẻ ngân hàng của nó chứ? Vậy nó ăn cái gì? Nó mặc cái gì? Nó mua cái gì? Còn có bà...”

Tần phu nhân quay đầu nhìn về phía thím Dung gia một bên, giọng điệu lạnh lùng: “Bà tuy rằng không có con, nhưng bà là nhìn Dung Dung lớn lên, thế mà bà lại đem đồ ăn của nó để ở phòng bếp! Bà cho Dung Dung là ai, là người ngoài bà tùy ý đuổi sao? Hơn nữa cho dù là người ngoài, cũng không có nhục nhả như bà vậy! Sao bà nhẫn tâm cho cháu ruột bà một mình ngồi xỏm trên nền đất phòng bếp, ôm bát cơm, đi ăn những thứ cơm thừa canh cặn khó ăn đó chứ!”

Dung Hù: “...” Kỳ thật đồ ăn của thím Vương thật sự không khó ăn, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng ngồi xỏm trên mặt đất ăn cơm, nói như thế nào cũng phải đứng...

Tần phu nhân nói mãi, thế mà nói đến mình rơi nước mắt. Bà lại quay đầu nhìn Dung Hù, cầm thật chặt hai tay cậu, về mặt áy náy nói rằng: “Là đi không tốt, đi nghĩ con chỉ là người trẻ tuổi phản nghịch một chút, sống cũng không tệ lắm, không nghĩ tới con thế mà lại sống những ngày tháng nước sôi lửa bỏng như vậy, bọn họ ngay cả cơm cũng không cho con ăn, bọn họ muốn con đói chết!”

Dung Hù: “...”

“Chúng tôi căn bản không có!” Thím Dung gia rút cuộc nhìn không được đứng lên cãi lại.

Ai ngờ những lời này hạ xuống, Tần phu nhân phút chốc quay đầu: “Câm miệng!” Trong phút chốc, khí thế thuộc về người thượng vị bộc phát ra, khiến thím Dung gia đột nhiên cứng đờ. Loại quý khí không gian tự uy này không phải là loại người như chủ thím Dung gia có thể bằng được, bọn họ kinh ngạc nhìn Tần phu nhân, ngay cả một chữ cũng không dám nói.

Vuốt tay nhỏ bé của Dung Hù, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm nộn này, Dung Hù bắt đầu dĩ nhiên cười, Tần phu nhân rút cuộc giống như tiêu một chút tức giận. Bà xoay người ngồi trở lại trên sofa, bắt đầu đàm phán với chủ thím Dung gia.

Nội dung đàm phán rất đơn giản, đầu tiên muốn lấy đi phần đồ vật thuộc về Dung Hù trong di chúc của Dung lão gia tử; tiếp theo muốn cho Dung Hù rời khỏi Dung gia, Tần phu nhân muốn dẫn Dung Hù ở chung, muốn nhìn cậu cưới vợ sinh con, giúp cậu tìm một cô vợ tốt.

Nghe lời này, Dung Hù lại hơi nhú mồm, nhẹ giọng nói ra câu nói đầu tiên của mình hôm nay: “Xuất ngoại?”

Tần phu nhân gật đầu, nói: “Dung Dung, vài năm này đi đều ở nước ngoài, cho nên không thể chăm sóc được con. Đi nghĩ rồi, cho con ở lại trong nước thì không ai chăm sóc, thẳng nhóc thôi nhà đi luôn bên trong thuận theo bên ngoài chống đối không nghe lời di, khẳng định sẽ không chăm sóc con. Con liền đi với di đi, di nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Dung Dung sweetheart nhà di, tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai ức hiếp con.” Nói xong, Tần phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn thím Dung gia.

Đứng ở phía sau Tần phu nhân, thiếu niên xinh đẹp khó xử rũ mắt, hờn dỗi nói: “Di, con tạm thời không muốn xuất ngoại.”

Vừa nghe lời này, Tần phu nhân sừng sốt, chủ thím Dung gia ngược lại ánh mắt sáng lên.

Dung Hù bổ sung: “Con muốn ở trong nước phát triển sự nghiệp của mình, hiện nay không có tính toán xuất ngoại.”

Tần phu nhân nhất thời nóng nảy: “Nhưng mà con ở trong nước, di bận, không có biện pháp chăm sóc con thật tốt!”

Thiếu niên mỉm cười: “Con có thể chăm sóc tốt mình, đa tạ ngài quan tâm.”

Tần phu nhân nhìn khuôn mặt Dung Hù, về mặt đau lòng nói rằng: “Dung Dung nhà di chính là săn sóc, thật là hiểu chuyện, không khiến người ta quan tâm. Chỉ là con xem xem, con cũng gầy thành da bọc xương rồi, làm sao chăm sóc mình nha.”

Dung Hù gần đây mới béo lên nửa ký: “...”

Sau một hồi, Dung Hủ giận dữ nói: “Dì, con đã không còn nhỏ, tiếp qua mấy tháng liền thành niên. Nếu như con luôn cần người khác chăm sóc mới có thể an ổn lớn lên, vậy cũng thật sự rất vô dụng. . .” Mắt phượng vô ý nhắc lên, bỗng nhiên đụng vào một đôi con ngươi thâm thúy, âm thanh Dung Hủ thoáng khựng lại, nói tiếp: “Con đây cũng quá vô dụng rồi. Huống chi trước đó con vừa định nhận một bộ phim, nếu xuất ngoại, con liền không cách nào tiếp tục sự nghiệp của mình.”

Thiếu niên bất động thanh sắc dùng dư quang nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy người này chẳng biết tại sao, vẫn luôn khó hiểu mà nhìn mình.

Dung Hủ suy tư một khắc, được một đáp án: đại khái là cảm thấy mình đoạt đi sự yêu thích của mẹ hắn, cảm thấy có chút ghen tuông?

Nhưng mà dù Dung Hủ nói như vậy, Tần phu nhân cũng không chịu bỏ một mình cậu ở lại trong nước.

Tần phu nhân đã sớm điều tra được hôm nay Dung Hủ về nhà, mới lựa chọn hôm nay đến Dung gia. Bà không nghĩ tới, mình vừa đến, nhìn thấy thế mà lại là cảnh tượng chủ thím Dung gia đang ăn cơm! Rõ ràng Dung Hủ sắp trở về, nhưng hai người kia ngay cả nửa giờ cũng không thể chờ, thậm chí còn đặt một ít đồ ăn thừa dùng bát đựng ở phòng bếp!

Nói cái gì gọi là “không biết hôm nay Dung Hủ trở về”?

Nói cái gì gọi là “tốt với nó”?

Hoàn toàn là nói bậy bạ!

Càng nghĩ càng cảm thấy hai chủ thím này khẳng định mỗi ngày đối đãi với sweetheart nhà mình như vậy, trong lòng Tần phu nhân vừa đau vừa vội. Bà vừa định khuyên nhủ khuyên nhủ sweetheart, đề cậu cùng mình xuất ngoại, ai ngờ một cái tay thon dài phút chốc vuron ra, chắn trước mặt bà.

Tần phu nhân ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con trai tuần mẩy cao quý nhà mình đang hạ mắt nhìn mình.

Khuôn mặt đạm mạc bình tĩnh hoàn mỹ đến không thể soi mói, môi cực mỏng, mắt hẹp dài sắc bén, Tần phu nhân khó hiểu cảm thấy hôm nay con trai nhà mình có chút quái quái. Đừng nhìn bà luôn mồm nói muốn đi “đánh” con trai, nhưng một khi đối diện, thật sự là có chút sợ đứa con trai luôn lạnh như băng này.

Tần phu nhân mạnh miệng nói: “Làm gì? Trước kia con chưa bao giờ chăm sóc Dung Dung sweetheart, bây giờ còn có mặt mũi nhìn mẹ?”

“Con ở trong nước.” Âm thanh thanh lãnh trầm thấp giống như rượu vang thuần hậu nhất chậm rãi ù ra.

Tần phu nhân nhất thời không kịp phản ứng, Dung Hủ lại mở to hai mắt, quay đầu nhìn về phía đối phương. Vừa nhìn, vừa vận đối diện tầm mắt đối phương. Chỉ thấy con ngươi bình tĩnh của người đàn ông, giống như muốn nhìn thấu Dung Hủ, tỉ mỉ mà nhìn cậu, từng chữ không ngừng nói rằng: “Con thường xuyên ở trong nước, một năm. . . ít nhất bảy tám tháng.”

Trong nháy mắt lời nói ra, người nọ sai chân dài đi lên, kéo tay Dung Hủ, nghiêm túc thả một thứ trong lòng bàn tay cậu.

Dung Hủ hơi giật mình, cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy một cái chìa khóa dưới dưới ánh đèn phản xạ ánh sáng kim loại lạnh lẽo, trong lòng cậu chấn động, bỗng nhiên có một suy đoán, nhưng mà không đợi cậu nghĩ nhiều, đối phương liền trực tiếp nói cho cậu biết đáp án: “Đây là chìa khóa nhà trọ của tôi, phòng ở khu Tam Hoàn thành phố B, gần Hoa Hạ Entertainment. Cậu muốn vào giới giải trí, buổi tối tôi bảo người đưa cho cậu một phần hợp đồng, ký dưới cờ Hoa Hạ Entertainment, cứ ký ở phòng làm việc của tôi.”

Có người là không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền kinh người!

Lời nói liên tiếp này, đừng nói đương sự Dung Hủ, ngay cả chủ thím Dung gia và Tần phu nhân cũng đều về mặt mộng mị nhìn Tần Trình, không biết nên phản ứng như thế nào.

Đại khái là ở chung với con trai nhà mình đã lâu, Tần phu nhân phản ứng lại đầu tiên, mở miệng hỏi: “Tần Trình, con làm cái gì vậy, con. . .”

“Không phải là mẹ bảo con chăm sóc cậu ấy sao, mẹ?” Người đàn ông nhắc đôi mắt phượng dài nhỏ, nhìn về phía quý phụ.

Tần phu nhân nhất thời nghẹn lời: “. . . Ai, đúng, mẹ bảo con chăm sóc cậu ấy.” Nhưng con bỗng đột nhiên, sao lại quan tâm nhiều như vậy hả! Hơn nữa đó là chìa khóa nhà trọ của con mà, không phải là chìa khóa mà ngay cả mẹ, con cũng không cho một cái sao!

Tần phu nhân tự nhiên là người hiểu rõ con trai nhà mình nhất trong những người ở đây, con trai cô bộ dạng đẹp, gia thế tốt, người lại thông minh, làm mình tình cũng coi như làm được đến đỉnh cao, là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ toàn thế giới. Nhưng cố tình, Tần phu nhân chưa bao giờ cảm thấy mình có thể tìm được con dâu. Chẳng trách gì khác, chỉ trách con trai này quá cường thế!

Người như thế, còn biết chăm sóc người, còn biết săn sóc cẩn thận ư?

Nói ra Tần phu nhân cũng không tin!

Chỉ cần ở chung vài ngày với người này, cam đoan tất cả con gái đều sẽ chịu không nổi, Dung Dung sweetheart cũng khẳng định sẽ bị hắn ức hiếp!

Nghĩ đến đây, Tần phu nhân nhất thời nóng nảy: “Không được! Trước kia mẹ ngàn dặn vạn dò, bảo con đi chăm sóc Dung Dung, nhưng con ngay cả

gặp cũng không gặp nó một lần. Khi còn bé nói muốn dẫn con tới Dung gia, con cũng vẫn luôn không đến, cho tới hôm nay mới gặp nó lần đầu, con căn bản không đem Dung Dung sweetheart để ở trong lòng. Nếu con ức hiếp Dung Dung, vậy phải làm thế nào?”

Môi mông hơi hơi cong lên, bên môi dâng lên một độ cong như cười như không. Chẳng biết tại sao, tay Tần Trình còn kéo tay Dung Hù không có buông ra, nhưng mà hấn lại chuyển con người nhìn về phía mẹ mình, nghiêm túc nói: “Không phải mẹ nói, con ức hiếp cậu ấy, mẹ liền đánh con sao?”

Chú thím Dung gia: “...”

Dung Hù: “...”

Tần phu nhân: “...”

Vậy cũng phải dám đánh chứ!!!

Một giờ sau, Tần phu nhân dẫn theo con trai của cô, rút cuộc rời đi.

Sau khi Tần Trình mở miệng, ngắn ngủn mười phút, hấn liền cùng Dung Hằng định ra hiệp ước “chờ Dung Hù mười tám tuổi, cậu có thể tới lấy đi thứ thuộc về cậu”. Vậy tại sao phải một giờ sau mới đi?

Bởi vì trong năm mươi phút sau đó, Tần phu nhân cường ngạnh yêu cầu thím Vương lại nấu một bàn đồ ăn, muốn Dung Hù ngồi ở trên bàn ăn đằng hoàng, chậm rãi ăn, ăn cho thím cậu nhìn!

Đến lúc gần đi, Dung Hù tự mình đưa Tần phu nhân và Tần Trình rời đi. Làn gió mát đêm hè thổi qua lọn tóc mỏng trên trán thiếu niên, hất mái tóc màu đen lên, lộ ra cái trán no đầy trắng nõn. Cậu mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, đứng ở cửa nhà, mỉm cười đưa tiễn Tần phu nhân và Tần Trình.

Ánh trăng sáng ngời trong suốt vẩy lên trên người thiếu niên, phụ trợ cho da tay cậu nhẵn nhụi như sứ trắng.

Đưa Tần phu nhân xong, lúc này Dung Hù mới quay đầu, nhìn về phía người đàn ông xa lạ kia.

Tần Trình đang hơi hơi cúi đầu, ngưng mắt nhìn Dung Hù. Hấn cao hơn Dung Hù nửa cái đầu, chỉ là loại ánh mắt nhìn xuống này lại không có bất luận một chút xem thường nào, ngược lại giống như vô cùng trịnh trọng. Đồi trước Dung Hù được người mê điện ảnh toàn thế giới ngắm nhìn, cậu vốn nên sớm thành thói quen loại ánh nhìn chăm chú này, nhưng hôm nay cậu lại không hiểu ra sao mà cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhưng tóm lại, hết thấy chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc cũng kết thúc.

Cho tới bây giờ, dường như cũng chưa có chào hỏi với đối phương. Vì thế chậm rãi vươn tay phải ra, Dung Hù cười nói: “Chào anh, tôi là Dung Hù, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Trả lời Dung Hù chính là im lặng dài lâu.

Thời gian im lặng này thật sự quá dài, Dung Hù hơi hơi nhú mày, nâng mắt nhìn đối phương.

Ánh trăng từ phía sau người nọ đánh tới, dát lên người hấn một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Cho dù là như vậy bóng đêm cũng không cách nào che giấu dung mạo tuấn mỹ và khí chất lạnh lùng của đối phương, hấn nghiêm túc ngưng mắt nhìn Dung Hù, thật lâu sau, mới vươn tay cầm bàn tay mềm mại kia, thấp giọng nói: “Tần Trình.”

Như thế, chính là câu nói đầu tiên Tần Trình nói với Dung Hù.

Chỉ có hai chữ ngắn ngủn, sau khi nói xong, Tần Trình liền xoay người lên xe, cùng mẹ mình biến mất trong màn đêm tối đen.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay còn sót lại, Dung Hù nhìn chăm chú vào chiếc xe kia chậm rãi biến mất ở chỗ ngoặt, lúc này mới xoay người vào nhà. Tuy nói cậu không muốn nhận ý tốt của Tần Trình, chỉ là Tần phu nhân lại thật sự đem cái chìa khóa kia nhét vào túi cậu, còn nói cho cậu biết, về sau căn nhà trọ kia cậu có thể tùy tiện ở, Tần Trình cả ngày phải quay diễn, trên cơ bản sẽ không ở.

Trong lòng biết có chút không thích hợp, nhưng đối với Dung Hù hiện giờ mà nói, cậu quả thật không muốn tiếp tục ở trong cái nhà này. Vốn dĩ cậu tính toán về sau chậm rãi lấy lại tài sản trong di chúc, nhưng nếu hiện tại có người giúp đỡ mình đi một bước này, vậy cậu không để ý bắt đầu kế hoạch bước tiếp theo trước, làm đầy lòng cánh của mình, mưu định hành động sau này.

Có điều... ký hợp đồng đến phòng làm việc Tần Trình ư?

Dung Hù suy tư một khắc, lấy điện thoại di động ra, tìm được tên La Chấn Đào, gửi đi một cái tin nhắn: [Anh La, tư liệu tôi xem rồi, có một bộ phim truyền hình tôi cảm thấy rất không tồi. Hai ngày này có thời gian tán gẫu một chút không?]

Nửa phút sau, Dung Hù liền nhận được tin nhắn của La Chấn Đào: [Được! Ngày mai sau chín giờ sáng, tôi đều ở Hoa Hạ Entertainment. Tòil chờ cậu.]

Dung Hù bất đắc dĩ mỉm cười, hồi âm nhanh như vậy, chẳng lẽ vẫn luôn ôm di động?

Mà Dung Hù tự nhiên không biết, La Chấn Đào đúng là ôm di động vẫn luôn chờ tin nhắn của cậu, mà có một người đàn ông thì vẫn ôm tay phải của

mình, hạ mắt nghiêm túc mà nhìn, không biết suy nghĩ cái gì.

Bàn tay kia thon dài gầy gầy, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt sửa đến mượt mà đầy đặn, vô cùng xinh đẹp, không một chút khác biệt với dĩ vãng. Nhưng từ sau khi lên xe, Tần Trình vẫn luôn cúi đầu nhìn tay mình, thời gian hắn nhìn thật sự lâu lắm, Tần phu nhân một bên nhìn không được hỏi: “Tay con làm sao vậy?”

Tần Trình chậm rãi dời tầm mắt đi chỗ khác, đem tay phải nhẹ nhàng đặt trong túi, thần nhiên nói: “Không có gì.”

Một đêm nhanh chóng qua đi.

Một đêm này, chú thím Dung gia hoàn toàn không nhìn Dung Hù, xem cậu như không tồn tại. Dung Hù không thêm để ý chút nào mà thu dọn hành lý của mình, chỉ lấy một ít đồ vật đơn giản, chờ ngày mai Đoàn quân gia giúp mình đưa đến nhà Tần Trình.

Cậu tính toán tạm thời ở nhờ nơi đó một đoạn thời gian, đợi sau khi tìm được phòng ở thích hợp, cậu liền dùng thù lao «Tranh giành» đi thuê một căn. Đánh giá hai ngày nữa hẳn là có thể tìm được phòng ở, loại chuyện này có thể giao cho La Chấn Đào đi làm, tìm kiếm chỗ ở cho nghệ nhân dưới tay, cũng là trách nhiệm của người đại diện.

Ngày hôm sau, Dung Hù giao hành lý cho Đoàn quân gia, mình thì một mình đến Hoa Hạ Entertainment.

Trong hợp đồng La Chấn Đào cho cậu có ba cái tài nguyên không tồi, đây là loại thể La Chấn Đào dùng để hấp dẫn cậu ký hợp đồng. Đó là một bộ điện ảnh và hai bộ phim truyền hình, Dung Hù nhìn trúng chính là một bộ phim cuốn chiếu* trong đó.

*Nguyên văn là “chu bá kịch”, là thể loại phim vừa quay vừa chiếu, “chu” nghĩa là mỗi tuần chiếu 1 tập. Thể loại này rất thông dụng ở Hàn Quốc và được gọi là phim “cuốn chiếu”. Nhưng ở Trung Quốc, chỗ trọng tâm của loại hình này không phải “vừa quay vừa chiếu”, mà là ở “mỗi tuần 1 tập”.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9

Sau khi đến Hoa Hạ Entertainment, Dung Hù đi thẳng vào vấn đề mà ký hợp đồng với La Chấn Đào.

Trên thực tế, đêm qua sau khi dì Tần và Tần Trình mới vừa rời đi, một người đại diện kim bài của Hoa Hạ Entertainment không biết từ chỗ nào có được số điện thoại Dung Hù, chủ động đưa hợp đồng nghệ nhân cho cậu. Nhưng mà Dung Hù căn bản không có nhận.

Cậu không cần nhìn cũng có thể đoán được, điều kiện bản hợp đồng này nhất định còn tốt hơn cái của La Chấn Đào, nhưng mà giả thiết thật sự ký hợp đồng, từ nay về sau cậu chính là minh tinh dưới phòng làm việc Tần Trình.

Loại hình thức phòng làm việc minh tinh này trong giới giải trí nhìn mãi quen mắt.

Nói chung, chỉ có minh tinh có danh tiếng nhất định mới có tư cách thành lập phòng làm việc lấy tên mình mệnh danh. Ở trong phòng làm việc này, cá nhân minh tinh liền tương đương với ông chủ, tương đối độc lập, có thể mượn danh nghĩa phòng làm việc đầu tư điện ảnh, phim truyền hình, làm người sản xuất.

Hơn nữa phòng làm việc còn có thể ký hợp đồng nghệ nhân.

Do minh tinh đã thành danh dẫn dắt người mới ra mắt, có thể mang đến tài nguyên không tồi cho người mới, chờ đến khi phòng làm việc mở rộng, nghiêm túc chính là một công ty giải trí nhỏ.

Hoa Hạ Entertainment là công ty giải trí lớn nhất trong nước, trước khi ký hợp đồng Dung Hù đã sớm tra tư liệu về Hoa Hạ Entertainment, cũng rõ ràng ở trong công ty một nhà độc đại này, chỉ có một phòng làm việc minh tinh, chính là phòng làm việc Tần Trình.

Nếu Dung Hù thật sự ký ở phòng làm việc này, quả thật, cậu có thể nhận được rất nhiều tài nguyên Tần Trình vứt cho cậu, thậm chí có thể trực tiếp làm vai phụ cho Tần Trình —— có thể làm vai phụ cho Tần Trình, đối với bất luận người mới nào mà nói đều là một cơ hội ngàn năm một thuở, rất có thể một bước lên trời.

Nhưng mà, nếu thật sự ký, vậy con đường nhân sinh tương lai của cậu tất nhiên vĩnh viễn liên liên lụy lụy với người kia.

Dung Hù cũng không cho là mình sẽ vĩnh viễn bại bởi Tần Trình, chờ đến một ngày cậu vượt qua người đàn ông này, vậy cậu tất nhiên cũng sẽ gặp một cục diện gian nan: là trực tiếp xé rách da mặt với Tần Trình, vi phạm hợp đồng rồi khỏi phòng làm việc? Hay là ở mặt ngoài làm bộ như hòa thuận mà hòa bình hủy hợp đồng, trong lòng hai người lại vĩnh viễn lưu lại một vương mắc?

Cho dù là bạn bè, khi đối mặt loại lựa chọn này, đều sẽ cảm thấy khó khăn thật lớn.

Nghỉ lại người đàn ông chỉ thấy mặt một lần đêm qua, hàng mi thiếu niên hơi hơi nhắm lại, bất động thanh sắc thờ dài.

Cậu hẳn là không đến mức xé rách da mặt với đối phương, nhưng mà tất nhiên sẽ ảnh hưởng quan hệ hai bên. Dù sao một núi không thể chứa hai hổ, cho dù về sau bọn họ có cơ hội trở thành bạn thân mật nhất, cũng không có biện pháp hoàn toàn kéo mình ra vào loại thời điểm này, huống chi, bọn họ còn không nhất định có thể trở thành bạn bè.

Sau khi La Chấn Đào ký hợp đồng với Dung Hù xong, liền chia ra ba phần, bản thân hẳn, Dung Hù và công ty mỗi bên giữ một phần.

Nghe Dung Hù nói cậu rất cảm thấy hứng thú với bộ phim cuốn chiếu kia, La Chấn Đào không khỏi có chút kinh ngạc: “Tôi vốn cho rằng cậu sẽ cảm thấy hứng thú với một bộ phim truyền hình khác, sao lại là bộ phim cuốn chiếu này?” Dừng một chút, La Chấn Đào lại nói: “Bộ phim này trên cơ bản đều là chọn dùng diễn viên hạng hai danh tiếng không quá lớn, đạo diễn cũng là một người mới vừa mới quay phim truyền hình, trước kia đều là quay MV và quảng cáo. Dung thiếu, cậu xác định không cần cần thận suy nghĩ một chút nữa à?”

Ngoại trừ mình tinh hạng một kia, tất cả mình tinh dưới tay La Chấn Đào ở Hoa Hạ Entertainment đều không có phòng nghỉ riêng của mình. Mỗi khi bọn họ vào công ty, đều sẽ nghỉ ngơi ở văn phòng của La Chấn Đào, cùng hẳn thương lượng chuyện liên quan tới thông báo.

Dung Hù và La Chấn Đào ngồi ở trên sofa mềm mại co giãn, trên bàn trà trước mặt bày đủ loại tư liệu thông báo. La Chấn Đào cầm hai phần đặt ở trong tay, Dung Hù thì cầm một phần.

Bọn họ cũng đều biết, trong những thông báo này, cũng chỉ có một bộ điện ảnh và hai bộ truyền hình kia tương đối có giá trị.

Dung Hù tỉ mỉ xem kịch bản, vừa cười nói: “Chúng ta đã ký hợp đồng, anh La, anh cũng không cần kêu tôi cái gì mà ‘Dung thiếu’. Hôm nay tôi từ trong nhà dọn ra, chờ thêm hai ngày không biết anh có thời gian giúp tôi đi tìm phòng ở hay không, tôi muốn thuê một căn nhà trọ. Về ba phần tài nguyên mà đêm qua anh cho tôi...” Dừng một chút, Dung Hù ngẩng đầu, đem tầm mắt từ kịch bản chuyển qua trên mặt La Chấn Đào, ý cười bên môi càng tăng lên: “Tôi càng thích bộ phim cuốn chiếu kia.”

La Chấn Đào trấn định hỏi: “Lý do đâu?”

Dung Hù nói: “Phương diện kịch bản, ngoại trừ kịch bản bộ điện ảnh kia bình thường, hai bộ phim truyền hình khác chênh lệch cũng không lớn. Anh có khuynh hướng nghiêng về bộ phim truyền hình kia, bởi vì bộ phim truyền hình kia là chế tác lớn mình tinh lớn, nhân vật là một nam số ba tương đối gặp may, là em trai nữ chính. Nhưng nếu muốn đi so về chế tác lớn mình tinh lớn, bộ phim truyền hình kia hoàn toàn không thể đánh đồng với «Tranh giành», tôi đây cần gì phải đi chọn nó nữa? Cho nên tôi càng có khuynh hướng về bộ phim cuốn chiếu này, nhân vật là nam số hai có thiết lập rất tốt, cảnh diễn càng nhiều, quan trọng nhất là, nó rất nhanh có thể công chiếu.”

“Rất nhanh công chiếu...” Suy tư lời Dung Hù, sau một lúc lâu, La Chấn Đào nói: “Được! Tôi đây liền giúp cậu đi liên hệ đoàn phim.”

Dung Hù không khỏi bật cười.

Như cậu quan sát, hiện tại La Chấn Đào có khả năng còn là một người đại diện hạng hai trong tay không có quá nhiều tài nguyên, nhưng mà thực lực của hẳn và ánh mắt vẫn là rất tốt.

Muốn đi lên trên, thực lực và vận khí thiếu một thứ cũng không được, vận khí La Chấn Đào có hơi kém, mình tinh hạng một hẳn một tay bồi dưỡng ra đôi nghề rồi đi, cho nên hẳn mất đi một lần cơ hội. Nhưng mà, chỉ cần có năng lực, hẳn chung quy có thể đi lên.

Tốc độ La Chấn Đào rất nhanh, không bao lâu, hẳn liền được đoàn phim bên kia đáp lại, Dung Hù có thể trực tiếp vào tổ.

Có điều đối với cái này, La Chấn Đào ngược lại có một chút do dự: “Dù sao cũng là đoàn phim mới, đạo diễn yêu cầu với diễn viên không cao, catse cũng không cao lắm. Dung Hù, đoàn phim này có khả năng cần một chút tôi luyện, mình tinh hạng một cũng chỉ có một, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Dung Hù nghĩ nghĩ, hỏi: “Mình tinh hạng một là nam chính hay là nữ chính?”

La Chấn Đào nói: “Bộ phim điệp viên này là phim về nam chính, nam chính là tiểu sinh hạng một Hàn Dương Hạo mấy năm trước rất hot. Vài năm gần đây danh tiếng hẳn có chút xuống dốc, phòng chừng cũng là muốn dựa vào bộ phim có sắc đẹp tương đối cao này để trở mình.” Dừng một chút, La Chấn Đào nhìn bộ dạng Dung Hù sững sờ, cười nói: “Ý, chẳng lẽ tôi chưa có nói cho cậu biết, yêu cầu lớn nhất để tuyển người của đạo diễn bộ phim này chính là... sắc đẹp phải qua cửa à?”

Dung Hù: “...” Anh căn bản không có đề cập qua!

Bất luận như thế nào, bộ phim này Dung Hù đã nhận, bên đạo diễn mặc dù là lần đầu tiên quay phim truyền hình, nhưng mà đã có kinh nghiệm quay quảng cáo phong phú, cũng từng làm phó đạo diễn cho vài đại đạo diễn nổi danh trong nước mười mấy năm. Đêm qua Dung Hù cố ý xem qua mấy bộ quảng cáo hẳn quay, đối phương thật sự có thực lực, lần này hẳn là đã chuẩn bị đầy đủ, đáng giá hợp tác.

Mà ở bên kia, đoàn quay phim «Tranh giành» đã nghênh đón một tháng cuối cùng.

Nam số ba vào ngày hôm sau Dung Hù rời đi liền vào đoàn phim, nhân vật hẳn sắm vai là bạn tốt của nam số bốn Mặc Sĩ Diêu, trước khi Mặc Sĩ Diêu

chết, hẳn đã sớm được bạn tốt nhắc nhở, một khi Mặc Sĩ Điều xảy ra việc, hẳn liền đến Sở quốc, đảm nhiệm quân sự mới của Sở quốc.

Vị nam số ba này cũng là một minh tinh hạng hai có chút danh tiếng, rất nhanh hẳn liền dung nhập vào đoàn phim. Nhưng mà không biết có phải là bởi vì gia nhập đoàn phim muộn hay không, cho dù hẳn cùng mấy diễn viên chính khác có thể nói chuyện, nhưng chung quy không phải thân cận.

Ngày hôm nay, nam số ba mới vừa com nước xong, liền nghe Đường Mộng Lam một bên cười nói: “Hôm nay trong com hộp có ớt chuông nha, tôi nhớ rõ hình như Dung Hủ rất thích ăn ớt chuông nhỉ? Nếu cậu ấy còn ở đoàn phim, tôi nhất định rộng lượng mà đem tất cả ớt chuông cho cậu ấy, ha ha.”

Những lời này nói ra, Đồng Tranh và Diệp Kiều đều nở nụ cười, nam số ba thì đầu tiên là sửng sốt, cuối cùng cũng xấu hổ cười cười.

Chờ lại qua hai ngày, dưới sự thúc giục của Quách đạo, đội tuyên truyền chỉnh sửa hoàn tất toàn bộ ảnh poster và ảnh trong phim liên quan đến «Tranh giành», đăng trên trang nhà mình. Sau khi toàn bộ chín tấm ảnh duy nhất đăng lên, rất nhanh, liền gây ra một trận bùng nổ trên mạng, hấp dẫn vô số người chú ý.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Đường Mộng Lam làm một trong những bông hoa hot nhất trong nước vài năm nay, không chỉ có được một số lớn fan nam, bởi vì đã từng đóng một nhân vật ngự ty, còn hút một đồng fan bà xã.

Trang Tiểu Liễu chính là một trong số đó.

Bộ phim «Tranh giành» này bốn tháng trước đã tuyên truyền qua, tất cả mọi người biết nam chính là Đồng Tranh, nữ chính là Đường Mộng Lam. Hai vị “hoa sinh” đang hot này cùng đóng, lập tức liền hấp dẫn số fan tính theo vạn, trang weibo của đoàn phim sở hữu ba mươi bảy vạn fan, phần lớn đều là fan thật.

Ngày hôm nay Trang Tiểu Liễu trước sau như một mà tùy tiện lướt lướt weibo và diễn đàn, bỗng nhiên nhận được một cái thông báo đặc biệt chú ý.

[Đoàn phim «Tranh giành»: anh hùng khắp huyết hào đoạt thiên hạ, kiếm chỉ trời cao tranh giành trung nguyên!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng mở ra nhìn, đột nhiên... liền thấy được nữ thần nhà mình!

[Một gốc cây tiểu liễu: ngao ngao ngao ngao poster nữ thần có rồi! Share share ~ mọi người nhanh nhanh hành động đi! @hội fan toàn quốc của Đường Mộng Lam @đoàn nữ thần Đường Mộng Lam @hiệp hội yêu Đường Mộng Lam]

Bất quá chỉ năm phút đồng hồ, trang weibo đăng poster đã được share vượt qua ba nghìn lần, càng ngày càng nhiều người thấy được weibo này, càng ngày càng nhiều người tiến hành chia sẻ. Ngắn ngủn nửa giờ, số lượng share weibo liền vượt qua một vạn, lượng like càng là trực tiếp đột phá hai vạn!

Đối với một trang chỉ có ba mươi bảy vạn fan mà nói, số liệu như vậy đã tương đối khả quan.

Trang Tiểu Liễu mở weibo tỉ mỉ xem.

Tuy nói «Tranh giành» không tính là phim thiên về nam chính cũng không tính là thiên về nữ chính, nhưng mà trên địa vị, Đường Mộng Lam vẫn là đề Đồng Tranh một đầu. Trên weibo này tổng cộng chín bức ảnh, tấm thứ nhất chính là nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang, khăn trùm nghiêm nghị.

Chỉ thấy nữ tướng quân anh khí bức người mặc một thân nhung trang, khôi giáp thuần trắng phụ trợ cho cô xinh đẹp loá mắt, trường mi nhập tấn, ánh mắt sắc bén, cầm một thanh trường thương bày thước ba tấc. Ánh mắt cô sắc bén hữu thần, vẻ mặt trấn định bình tĩnh, đầu thương chỉ ra phía ngoài hình ảnh, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy một luồng sát khí đánh úp về phía mình.

Phía bên phải hình ảnh viết một hàng chữ ——

『 Tiêu gia có nữ tên Tương, tháo hồng trang, một thương cuộn cuộn dậy lên ngàn sóng lớn! 』

『 Đường Mộng Lam vai Tiêu Tương 』

Trang Tiểu Liễu kích động nhìn một lần lại một lần, chờ đến khi đem hoa văn trên khôi giáp của Đường Mộng Lam đều đếm hết, cô mới lưu luyến không rời mà lật đến một tấm khác.

“A, Đồng Tranh này cũng rất đẹp trai nha, có điều vẫn là không đẹp trai bằng anh Đường nhà tui... Ý, Diệp Kiều thế mà lại cũng có thể đẹp trai như vậy

hả? Cảm giác không tồi nha... A, người này hình như tên là gì nhỉ... tên... A đúng, tên Tống Minh Phi, cũng được đi, hình như là đáng về nhỏ sinh?"

Nhìn nhìn, Trang Tiểu Liễu chậm rãi ý thức được: "A! Chẳng lẽ nói, nhân vật nữ trong bộ phim truyền hình này chỉ có mỗi anh Đường nhà mình thôi hả?!"

Lúc tuyên truyền chỉ công bố tên đạo diễn và nam nữ chính, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, trong cái thời đại thịnh hành phim thần tượng tình yêu cổ trang như vậy, thế mà lại có phim truyền hình đi lối khác, cố tình không đi đường tình cảm, ngược lại tìm một đồng đàn ông đến diễn quyền mưu tranh đoạt!

Trang Tiểu Liễu càng thêm hưng phấn lên: "Tống Minh Phi đã rất bảnh nha, nam số ba đã đẹp trai như vậy, bộ phim này khẳng định..."

Âm thanh im bật ngừng lại, tiểu cô nương từng lớn đôi mắt vốn đã tròn trịa trịa, gất gao nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động của mình. Cô nhìn chăm chăm người trên ảnh chụp, nhìn một lần lại một lần, một lần lại một lần, đầu tiên là nhìn mặt mày tuấn tú của người này, lại đi nhìn nụ cười nhạt lạnh lưng bên mỗi người này.

Người này mặc một thân trường bào xanh nhạt, ở bờ sông đón gió mà đứng, tay áo bay theo gió, cho dù xuyên thấu màn hình điện tử lạnh như băng, cũng giống như có thể nghe được tiếng gió phàn phật kia. Lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm của cậu ta, ánh mắt người này dường như là nhắm ngay màn ảnh, vì thế khi Trang Tiểu Liễu nhìn về phía cậu ta, liền cảm thấy đối phương cũng đang xuyên thấu qua màn hình, nghiêm túc mà ngưng mắt nhìn mình!

Giống như xuyên thấu thời không, người nọ mỉm cười cong lên khoe môi, trong mắt phượng dài nhỏ xinh đẹp lóe ra ánh sáng trong suốt sáng ngời. Trong nụ cười của cậu mang theo một loại lạnh nhạt và trầm tĩnh, chỉ đối diện với cậu như vậy, bạn liền cảm thấy tâm tình bình tĩnh dâng lên hàng vạn hàng nghìn xao động, an an ổn ổn mà nghe được tiếng sóng khi nước sông vỗ bờ.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên tuổi còn trẻ tuổi, nhưng cậu chính là có một loại khí trảng cường đại như vậy, chấn động lòng người, khiến người ta nhìn không được mà đem ánh mắt tụ tập trên nụ cười bình tĩnh thần nhiên của cậu, khiến người ta nhìn không được mà đi tin tưởng cậu.

Ước chừng nhìn năm phút đồng hồ, Trang Tiểu Liễu mới nuốt nước miếng một cái, dời tầm mắt đi nhìn chữ viết bên cạnh.

『 Vọng Thu các trên Vân Mộng Trạch, hồi hào kiệt, đoạt người Mặc Sĩ đoạt thiên hạ! 』

『 Dung Hù vai Mặc Sĩ Điều 』

Sau một lúc lâu: [a a a a a người mới này thật đẹp trai mà! Tên cũng thiệt dễ nghe, Dung Hù dễ nghe, Mặc Sĩ Điều cũng dễ nghe! Cậu ta rốt cuộc là ai, thật sự là người mới sao, thật đẹp trai mà! Poster này thật đẹp, liếm liếm liếm liếm liếm, có ai biết cậu ấy không!!!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng mở bình luận weibo ra, đột nhiên phát hiện mấy cái weibo đứng đầu thế mà lại có một phần ba đều là đang nói về người mới này.

Đừng tưởng rằng một phần ba rất ít, đầu tiên fan của hai người Đường Mộng Lam và Đồng Tranh có thể chiếm cứ hơn một nửa chia sẻ và bình luận, về phần nam số hai Diệp Kiều và nam số ba Tống Minh Phi, bọn họ mặc dù có chút danh tiếng, nhưng kém xa hai người Đường Mộng Lam, hoàn toàn không có khả năng đánh đồng.

Mà hiện tại trong bình luận đứng đầu, vô số người đang điên cuồng đặt vấn đề và liếm bình.

[Đẹp trai tóa à! Quả thực đẹp đến ngốc luôn! Đoàn phim này sắc đẹp thật cao, Đường Mộng Lam đẹp, Đồng Tranh đẹp, Diệp Kiều đẹp, Tống Minh Phi cũng rất đẹp, Dung Hù kia càng đẹp ngất!!! Tôi cảm thấy đảm đương suất khí của phim chính là Đường Mộng Lam, nhưng mà đảm đương mỹ nhân của phim tuyệt đối là Dung Hù a a a a!]

[Bao giờ công chiếu, bao giờ công chiếu, bao giờ công chiếu! Dù chỉ vì những mỹ nhân đó thì tui cũng phải đi xem!]

[Đoạt người Mặc Sĩ đoạt thiên hạ... Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân này đóng chính là hoàng đế gì đó linh tinh? Hiệp thiên từ lệnh chư hầu?]

[Tui cảm thấy hẳn là giống Khổng Minh tiên sinh đi, bạn không thấy loại tiểu mỹ nhân này thanh trần thoát tục như vậy sao, chỗ nào có thể làm hoàng đế không hoàng đế gì chứ, nhất định là thế ngoại cao nhân! Tui cá một quả dưa chuột, cậu ta nhất định là BOSS phía sau màn siêu cấp siêu cấp lợi hại!]

[Lại nói... nhân vật kia là họ Vạn sao?] (giải thích chỗ này xú, chữ 万 là họ Vạn, nhưng đi chung với chữ 侯 là họ kếp Mặc Sĩ.)

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng trả lời: [là họ Mặc Sĩ! Mặc Sĩ nha! Mặc, Sĩ! Ngao ngao ngao ngao vốn chỉ là vì anh Đường mà đến, hiện tại tôi quyết định tạm thời làm fan người qua đường của tiểu mỹ nhân, poster thật sự quá dễ nhìn nha!]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp, hai chân đánh chữ chứng minh trong sạch _ (3" ∠) _]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp +1!!! Đẹp quá a a a a! Tôi chịu không nổi nhất là loại phong cách tiên khí này! Rất tiên!]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp +10086! Nhấn vào weibo mỹ nhân, hình như thật sự là người mới, fan weibo mới mấy trăm! Mọi người mau tới follow ~ tôi quyết định chuyển fan với tiểu mỹ nhân, ngồi chờ «Tranh giành» công chiếu! @Dung Hù]

...

La Chấn Đào đã từng nói, «Tranh giành» là phim truyền hình đầu tư chế tác lớn năm nay của Hoa Hạ Entertainment, có thể nói là vương bài rating cuối năm nay. Một bộ phim truyền hình như vậy tuôn ra poster, rất nhanh nhắc lên từng đợt phong trào lớn trên weibo, topic, diễn đàn, nơi nơi đều có người đang thảo luận poster của bộ phim truyền hình này.

Hơn nữa, là về diễn viên người mới cho tới bây giờ còn chưa ai nghe nói qua.

Khi buổi tối Dung Hù về nhà, bốn tag #Tranh giành#, #Đường Mộng Lam#, #Đồng Tranh# và #Mặc Sĩ# đã lên thành hot tìm kiếm weibo ngày đó. Ba cái trước đều trong top 10 tìm kiếm, một cái “Mặc Sĩ” cuối cùng lại là hạng thứ 41. Có điều cho dù là hạng 41, cũng làm cho Dung Hù có chút kinh ngạc.

Cậu mở mục tin hot ra nhìn, chỉ thấy một phần ba dân mạng đang thảo luận “Nhân vật kia rốt cuộc là đang làm gì”, “Dung Hù là ai”, một phần ba dân mạng đang thảo luận “đẹp đẹp đẹp”, “liếm liếm liếm”, còn có một phần ba dân mạng lại là...

[Ý, Hoa Hạ mình còn có họ Mặc Sĩ hả?]

[Thất học đi ngang qua, chín năm giáo dục bắt buộc của tôi dạy tôi biết liếm mỹ nhân, tôi liếm tôi kiêu ngạo 23333] (23333: oahahaha)

Dung Hù: “...”

Lấy loại tư thế này lên phần hot tìm kiếm, ừm, thật sự rất tốt rất cường đại.

Dung Hù rất nhanh phát hiện, fan weibo của mình đã tiếp cận mười vạn người. Trong vòng vài giờ thêm chín vạn fan, nhìn qua quả thật vô cùng lợi hại, nhưng mà trên thực tế, đến nay tổng fan của Dung Hù cũng chỉ có mười vạn người. Dù sao cậu cũng là bắt đầu từ số 0, có thể có đột phá như vậy đã xem như vô cùng không tồi, ngay lúc Dung Hù bắt đầu nấu cháo, nhận được tin tức của La Chấn Đào.

[La Chấn Đào: phòng chừng đêm nay số lượng fan của cậu có thể đột phá hai mươi vạn, tôi sẽ hơi khống chế dư luận một chút, mượn nhiệt độ «Tranh giành», cậu không cần quá chú ý.]

Dung Hù rũ mắt nhìn những dòng chữ này, rất nhanh hồi âm qua: [được, tôi biết rồi, anh La.]

Cái tag tìm kiếm hot “Mặc Sĩ” này là La Chấn Đào với Dung Hù hoàn toàn không ngờ, Dung Hù không phải là một người mới bình thường, cậu luôn biết, cái giới này không đơn giản, muốn thành danh ngoại trừ khởi điểm đã cao xa hơn người thường như Tần Trình, đa số mình tinh đều có đội marketing của mình.

Thật sự cho rằng Đường Mộng Lam chỉ dựa vào fan của mình, là có thể mỗi cái weibo lượt chia sẻ bình luận đều hơn mấy chục vạn, thậm chí có mấy cái còn hơn trăm vạn sao?

Lúc mình tinh cần nhiệt độ, đội marketing sẽ lên sân khấu. Chẳng hạn như lần này, dựa theo Dung Hù phỏng đoán, Đồng Tranh hẳn là không cách nào dựa vào làn gió đông «Tranh giành» đi lên mục hot tìm kiếm trước hạng mười, nhiều nhất cũng chỉ là thành tích trước hai mươi, nhưng cuối cùng hẳn vẫn là đi lên.

Trước khi bạn đạt tới địa vị nào đó, làm thế nào đưa mình tới trước mặt người xem, là một môn học vấn.

Vốn dĩ La Chấn Đào không muốn tiến hành tuyên truyền cho Dung Hù vào lúc mới đăng poster, hẳn muốn hành động khi đoạn teaser phim đầu tiên đăng lên. Nhưng nếu dân mạng tự động tranh được một tin nóng cho Dung Hù, vậy La Chấn Đào tự nhiên dựa thế mà làm, liên hệ phòng ban liên quan của Hoa Hạ Entertainment, lợi dụng thủ đoạn nhất định, duy trì nhiệt độ tìm kiếm của Dung Hù ở khoảng hạng bốn mươi đến năm mươi, duy trì cả một đêm.

Qua một đêm này, không ngoài dự liệu, fan weibo của Dung Hù quả nhiên đột phá hai mươi vạn, thậm chí đạt tới ba mươi vạn!

La Chấn Đào kích động mà gửi đến tin nhắn: [đây là một mở đầu tốt, mình tinh hạng một trước kia tôi dẫn dắt cũng không có tốt như vậy, tiểu Hù, tôi cảm thấy «Tranh giành» lần này cậu nhất định có thể đi lên phía trước một bước dài! Hạng ba thậm chí hạng hai đều có khả năng!]

Dung Hù nghĩ nghĩ, bình tĩnh mà gửi qua một cái tin nhắn: [được, anh La, chúng ta không ngừng cố gắng! □□□]

...Sau đó mặt không đổi sắc mà buông đi động xuống.

Không thể trách Dung Hù người ta không nâng nổi cảm xúc hưng phấn đối với hơn ba mươi vạn fan, thật sự là vào đời trước, fan weibo của cậu đột phá hai triệu bốn ngàn vạn, là mình tinh có số fan nhiều nhất trong nước; mà trên mạng xã hội nước ngoài, fan của cậu cũng gần một triệu năm nghìn vạn người. Cho dù tổng hợp hết hai bên lại, thì số lượng fan cũng nhất định vượt qua ba triệu.

Ba triệu VS ba mươi vạn...

Dù có muốn kích động nữa, cũng thật sự không có biện pháp kích động nhiều.

Không biết trong lòng nghĩ như thế nào, Dung Hù yên lặng ở trên weibo tìm tòi một cái tên, mở trang chủ của người này.

Hình avatar ở giữa là dùng một tấm ảnh bán thân, sau khi mở lớn hình avatar, chỉ thấy một người đàn ông rất tuấn mỹ hơi hơi dựa vào vách tường, hạ mắt

cúi đầu. Hình ảnh phong cách trắng đen làm người ta thấy không rõ khuôn mặt hắn, nhưng mà khí tràng cường đại lạnh lùng lại xuyên thấu qua hình ảnh hung hăng đè ép về phía mỗi người, dù thấy không rõ mặt, cũng sẽ không có ai nhận sai hắn.

Bởi vì hắn là Tần Trình.

Dung Hù nhìn hình avatar này, sau một lúc lâu, lại đi nhìn số lượng fan của đối phương.

Ba triệu bốn ngàn hai trăm vạn.

Ở thế giới này Hoa Hạ cũng không có dựng nên bức tường cách ly với internet nước ngoài, mình tỉnh trong nước trên cơ bản không chơi internet ngoại quốc gì đó, chỉ biết chơi weibo Hoa Hạ mình. Vì thế rất nhiều fan ngoại quốc đều sẽ chuyên môn đăng kí tài khoản Hoa Hạ, để follow mình tỉnh mình thích.

Người này là đệ nhất Hoa Hạ hiện tại...

Trong lòng Dung Hù khó hiểu mà hiện lên những lời này. Đang lúc cậu híp mắt, hai mắt không có tiêu cự mà ngưng mắt nhìn avatar weibo đối phương, đột nhiên! Chỉ nghe một tiếng chìa khoá thanh thúy vang lên, Dung Hù phút chốc cả kinh, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cánh cửa gỗ lim bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một bàn tay thon dài lộ ra trước.

Người nọ ngẩng đầu nhìn thấy Dung Hù, dường như cũng không nghĩ tới thiếu niên thế mà lại ở chỗ này, trong con ngươi tối đen thâm thúy nhanh chóng hiện lên một tia sáng, lại che giấu rất tốt. Mối mông hơi mím lại, Tần Trình giấu kín vẻ mặt mừng rỡ, bình tĩnh đóng cửa vào nhà.

Gần như là theo bản năng, Dung Hù lập tức lật điện thoại di động của mình qua, úp ở trên bàn.

Tần Trình nâng bước đi tới bàn ăn bên này, nện bước vững vàng bình tĩnh, chờ khi hắn đi đến trước mặt, Dung Hù đã cười cong môi, nói: “Tôi đã bảo người đại diện của tôi tìm phòng ở, Tần tiên sinh, ngày mai tôi phải đi quay, chờ lần sau về thành phố B, tôi liền dọn khỏi nơi này. Đa tạ ngài mấy ngày nay chiều đãi, tôi cơ bản không có động tới đồ vật trong phòng, có điều vẫn là mượn dùng phòng bếp một chút, đã thay ngài quét sạch sẽ.”

Tần Trình đóng phim đến hiện tại thật vất vả về nhà trọ một chuyến: “...”

Giống như không có nhận thấy được ánh mắt người đàn ông khiếp sợ, cảm nhận được đối phương im lặng, Dung Hù lại nói: “Tôi biết ngài là bởi vì đi Tần mới có thể đem chìa khoá nơi này giao cho tôi, ở nhờ nơi này ba ngày tôi cũng thấy không quá tốt.”

Tần Trình: “...” Qua một lúc lâu, hắn trầm mặc từ trong miệng bật ra một câu: “Cậu còn có thể tiếp tục ở.”

Dung Hù nhất thời không nghe rõ, cậu hơi hơi tròn to con ngươi, hỏi: “Cái gì?”

Tần Trình cúi đầu, nhìn bộ dạng thiếu niên mê man. Chỉ thấy trong cặp mắt hẹp dài sáng ngời kia phản chiếu một mảnh ánh sáng lấp lánh, rõ ràng là tươi cười đơn thuần thiện ý, không biết vì sao, ánh mắt Tần Trình lại thoáng tối sầm, tựa như từ trong ánh mắt này nhìn thấu một tia... mị sắc.

Nhẹ nhàng thở dài, Tần Trình cong khóe môi, rút cuộc đem cái loại thất thố “đột nhiên nhìn thấy đối phương, lập tức không kịp phản ứng” này hủy diệt. Hắn nâng bước đến một bên bàn ăn, kéo ghế dựa ra, ngồi ở đối diện thiếu niên.

Khi ngẩng đầu lại, người đàn ông hạ mắt phượng nhìn thiếu niên mờ mịt, bất động thanh sắc mà lộ ra một chút ý cười, âm thanh trầm thấp nói: “Xung quanh Hoa Hạ Entertainment, không có nhà trọ nào tốt hơn nơi này. Nếu cậu muốn thuê phòng ở của người khác, không bằng... thuê phòng của tôi, nhìn trên mặt mũi của mẹ, tôi có thể cho cậu một ít ưu đãi.”

Hai mắt Dung Hù run lên, kinh ngạc ngưng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Tần Trình thì vẫn luôn là bộ dạng trấn định thông dong như vậy, hắn nâng tay trái lên, nhẹ nhàng gõ bàn, phát ra tiếng vang cộp cộp. Nếu đi Tần ở trong này, nhất định sẽ kinh hô ra tiếng: “Con trai, con lại gõ ngón tay, đang khấn trương cái gì hả!”

... Cho nên có vài người, rõ ràng là xin người khác ở tiếp, hừm, còn cứ mở miệng là “nhìn trên mặt mũi của mẹ”.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11

Hoa Hạ có một loại quan hệ, tên là qua lại nhân tình.

Nợ nhân tình là khó trả nhất, trước đó Dung Hù mượn ở nơi này ba ngày, đã cảm giác mình nợ đối phương, giờ phút này cho dù đối phương nói có thể trả tiền thuê nhà tiếp tục ở, nhưng cậu vẫn kiên định mà cự tuyệt.

Thiếu niên mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt khiến người đàn ông cả kinh, dường như hoàn toàn thật không ngờ sẽ là kết cục như vậy. Ngón tay Tần Trình ở trên bàn gỗ càng lúc càng nhanh, âm thanh lại từ từ nhẹ đi.

Loại động tác nhỏ này rất nhiều người đều có, Dung Hù không có để ý, cậu cười cong mắt lẳng lặng nhìn Tần Trình, vẻ mặt nhu hòa, nhưng ánh mắt lại kiên định quyết tuyệt, không có một chút khả năng uyển chuyển.

Thật lâu sau, Tần Trình trấn định tự nhiên hỏi: “Tìm xong phòng ở rồi à?”

Dung Hù gật đầu nói: “Ừm, anh La nói đã tìm được hai căn phòng không tồi” Dừng một chút, cậu lại bổ sung nói: “Chính là La Chấn Đào Hoa Hạ Entertainment, trước đó tôi đã ký hợp đồng với hắn, cho nên không có ký ở phòng làm việc của anh.”

Giờ này khắc này đem loại lý do này nói ra, thật sự là vừa vặn. Dung Hù đã sớm có ước định với La Chấn Đào, tự nhiên không thể ký ở phòng làm việc Tần Trình, nợ nhân tình cũng không cần giống quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, ngay từ đầu liền ngăn chặn nó lại, xem như lựa chọn tốt nhất.

Kể từ đó, Tần Trình im bặt, không có nhiều lời nữa.

Không bao lâu, điện thoại riêng của Dung Hù vang lên trong phòng ngủ. Cậu hơi hơi sững sốt, đầu tiên là cầm lấy di động trên bàn com nhìn thoáng qua thời gian, tiếp đó cười nói: “Không nghĩ tới đã đến tám giờ, đồng hồ báo thức vang lên.” Nói xong, thiếu niên liền đứng dậy đi vào phòng ngủ, đi tắt đồng hồ báo thức.

Mà cậu tự nhiên không có phát hiện, một chớp mắt cậu mở di động lên, hình ảnh còn chưa tắt trên màn hình rơi vào trong mắt người đàn ông. Nháy mắt, mắt phượng dài nhỏ sắc bén đột nhiên trợn to, trong đôi mắt sâu thẳm của Tần Trình hiện lên một tia kinh ngạc dị sắc. Chờ sau khi Dung Hù xoay người rời đi, ngón tay gõ mặt bàn của hắn phút chốc dừng lại, chỉ là do dự một khắc, liền nhịn không được mà trộm sờ lên di động của người ta.

Cái di động quá táo này là sau khi Dung Hù lấy được thù lao «Tranh giành», cắn răng, giậm chân mua về. Điện thoại riêng của cậu vẫn là cái một ngàn đồng kia, nhưng mà một khi muốn lên mấy trang mạng xã hội như weibo, vẫn là phải dùng một cái di động tính năng càng tốt hơn.

Tần Trình động tác nhanh chóng đụng đến di động, hoàn toàn không có bận tâm hành vi không hề có giới hạn của mình, ngược lại muốn mở lên liếc nhìn thêm một cái, xác định nội dung một chút.

Mở khóa vân tay... ừm, theo lý đương nhiên mà không giải được, về sau nhất định tìm cơ hội cài vân tay vô.

Chỉ có thể mở bằng mặt mã.

Tần Trình nghĩ nghĩ, đưa vào sinh nhật Dung Hù.

『1218』

... Rất tốt, vẫn là không mở được.

Lại đưa vào năm sinh.

『2026』

... Làm sao có thể mở được.

Kế tiếp, đưa vào một con số.

『1027』

Quả nhiên không giải được.

... Có thể giải được mới có quỷ đó được không! Đây là sinh nhật của anh mà!

Lại tùy tiện đưa vào năm sinh của mình “2017”, vẫn như trước không có khả năng chính xác.

Đến cuối cùng, Tần Trình hạ mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cái di động kia. Hắn không thể thử nghiệm lần cuối cùng nữa, di động iphone chỉ có thể đưa vào năm lần mặt mã, năm lần không chính xác, liền khóa lại di động, sẽ bị đối phương phát hiện.

Hình ảnh vừa rồi nhìn thấy... thật sự là trang chủ weibo của hắn à?

Nhẹ nhàng hít một tiếng, trước khi thiếu niên trở về, Tần Trình đặt điện thoại di động trở về, bảo trì nguyên trạng.

Dung Hù kéo rương hành lý của mình, không biết từ khi nào đã mặc áo khoác, đội mũ lưỡi trai, tràn đầy một luồng hơi thở niên thiếu thanh xuân bừa bãi.

Loại cảm giác ánh nắng tươi sáng này khiến Tần Trình hơi hơi híp mắt, bình thần lãnh tĩnh ngẩng đầu nhìn đối phương, ngón tay lại bắt đầu không tự giác mà gõ gõ.

Dung Hù cầm lấy di động trên mặt bàn, trực tiếp bỏ vào trong túi áo của mình.

Lúc này đây, là thật sự cáo biệt, Dung Hù đứng ở cửa nhà, nói: “Chìa khóa bây giờ còn chưa thể trả ngài, Tần tiên sinh, một ít đồ đạc của tôi còn đặt ở trong phòng ngủ, lần này không cách nào lấy đi. Chờ quay xong về thành phố B, tôi sẽ tới lấy, đến lúc đó trực tiếp đặt chìa khóa ở trên bàn, ngài xem có thể chứ?”

Tần Trình lạnh nhạt nói: “Không cần dùng kính xưng với tôi.”

“?”

Dung Hù ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Trình.

Đã từng có người nói, trong những ngôi sao nam ra mắt vào hai mươi năm gần đây, Tần Trình là người duy nhất có bề ngoài khó có thể chọn ra khuyết điểm. Đó là một loại tuần mỹ đến mức tận cùng, mắt sáng môi mỏng, một bút một nét đều là người giỏi tay nghề tinh điêu tể mại. Lại càng không cần nói, khí tràng cường đại đến mức đủ để kinh sợ người khác của hắn, sự kiêu ngạo kia có thể so với mặt trời buổi sáng chói chang, trong cùng một thảm đỏ, ít có minh tinh có thể cùng hắn sánh vai.

Dưới dạng khí chất này, bất luận ngũ quan tỳ vết gì cũng sẽ làm người ta xem nhẹ.

Luận diện mạo, hắn có lẽ không tinh xảo hoàn mỹ bằng Dung Hù, cũng có lẽ không xinh đẹp như ảnh hậu Ôn Tuyền đứng đầu Hoa Hạ. Nhưng khi hắn rũ mắt yên lặng nhìn bạn, cho dù là Dung Hù, cũng không khỏi trong lòng hơi giật mình, nói không rõ ràng là cảm giác gì, lại cảm thấy... có chút tư vị không thể nói rõ.

Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên: “Mẹ biết cậu dùng kính xưng với tôi, nhất định sẽ tức giận.”

Dung Hù bừng tỉnh đại ngộ: hóa ra là bởi vì di Tần?

Lúc gần đi, thiếu niên cong khỏe môi, lộ ra một nụ cười xán lạn, cậu mở miệng nói lời từ biệt với Tần Trình, lúc này nói ra chính là ‘Hẹn gặp lại, Tần Trình’, sau đó không chút do dự xoay người rời đi. Mà ở phía sau cậu, người đàn ông vẫn luôn nhìn theo cậu tiến vào thang máy.

Cửa thang máy còn chưa có đóng, Tần Trình đột nhiên bước vào, khiến Dung Hù cả kinh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, người đàn ông nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, vành tai có chút đỏ lên, nhưng trên mặt lại lãnh tĩnh thông dong, thậm chí bất động thanh sắc cong khỏe môi, dùng một loại giọng điệu gắng gượng mà lạnh nhạt nói: “Đưa cậu xuống lầu, như vậy một khi mẹ hỏi đến, tôi cũng tiện trả lời.”

Dung Hù: “...”

Lại là vì di Tần à...

Tuy rằng tưởng tượng không ra người đàn ông này sẽ tất cung tất kính báo cáo tin tức với mẹ mình như thế nào, nhưng mà Dung Hù lại vẫn lên xe La Chấn Đào dưới sự chú mục của Tần Trình. La Chấn Đào vừa nhìn thấy Tần Trình, sợ tới mức thiếu chút nữa từ ghế lái ngã xuống, chờ xe chạy ra khỏi tiểu khu, hắn nhanh chóng hỏi: “Tiểu Hù, cậu với Tần Trình ở cùng một chỗ hả?”

Dung Hù trực tiếp lắc đầu: “Không tính là ở cùng một chỗ, tôi ở trong này ba ngày, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Quan hệ giữa mẹ tôi với mẹ hắn dường như rất tốt, cho nên tạm thời ở nhờ một chút. Chờ lúc về thành phố B, tôi liền chuyển nhà rời khỏi nơi này.”

La Chấn Đào hiểu rõ gật đầu, chớp mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong thùng xe yên tĩnh, âm thanh thân nhiên của thiếu niên vang lên: “Tôi không muốn thiếu hắn quá nhiều nhân tình, không dễ trả.”

La Chấn Đào nghe vậy sùng sốt, tiếp đó nhẹ giọng nói một câu “Tốt”, lúc này mới đem vài thứ vừa rồi mình suy nghĩ vút đi toàn bộ, đồng thời dưới đáy lòng ai thán một tiếng: nếu có thể mượn quan hệ của Tần Trình, lo gì trong vòng một năm không lên được hạng một?

Dung Hù không có quá quan tâm suy nghĩ của La Chấn Đào, trước đó cậu đã từng quan sát đối phương, biết đối phương tuy rằng thủ đoạn không tồi, lại vẫn có điểm mấu chốt. Chuyện minh tinh không muốn làm, La Chấn Đào sẽ không miễn cưỡng, đó cũng là một trong những nguyên nhân hắn không giữ được minh tinh hạng một trước kia: hắn không biết dùng thủ đoạn cường ngạnh bi ối.

Lấy di động trong túi áo ra, Dung Hù chuẩn bị nhìn xem kịch bản, ai ngờ vừa mở di động, nhìn thấy chính là trang chủ weibo của người đàn ông nào đó. Thoáng sùng sốt, Dung Hù trực tiếp đóng weibo, tiếp tục mở kịch bản ra xem.

Nắng sớm hồng hồng, tươi mát trong sáng.

Người đàn ông cao ngất tuấn tú thích ý ở trong tiểu khu dạo bước, một bên gọi điện thoại cho người đại diện của mình.

Bên kia điện thoại vừa mới thông, liền nghe được tiếng ồn ào, một giọng nam nhả nhện theo ống nghe truyền tới, lời nói ra lại âm dương quái khí: “Thiếu gia, đại thiếu gia, Tàn đại thiếu gia của em! Người ta đều ở đang quay ở đây mà ngài về nhà cái gì hả? Ngài nói xem ngài về nhà làm cái gì? Ngài có biết ngài xin nghỉ một ngày, tôi bị Triệu lão mắng thành bộ dáng thế nào không, lão ta mới vừa rồi còn khinh khi tôi, nói tôi quản ngài không tốt! Ngài nói một chút đi, tôi quản ngài hả? Tôi quản được ngài sao, Tàn đại thiếu gia của tôi!”

Đôi môi mỏng của Tàn Trình hơi nhếch lên, nói: “Tôi chỉ xin nghỉ có hôm nay, Hạ Mộ Nhan từng xin nghỉ bảy ngày.”

Người đại diện cao nhất Hoa Hạ Entertainment Từ Tấn khỏe miệng co rút, thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu: “Đây là phim về nam chính là cậu! Cậu là nhân vật chính quan trọng nhất! Hạ Mộ Nhan người ta tổng cộng chỉ có hơn một ngàn cảnh diễn, một mình cậu có hơn ba ngàn cảnh diễn, cậu so với cô? Nếu không thì cậu với cô ấy đổi đi, sửa kịch bản thành phim về nữ chính cho cô, còn cậu thì nâng diễn cho cô?”

Tàn Trình nhướn mày: “Nghe cũng không tồi, anh đi thương lượng với Triệu lão một chút đi.”

Từ Tấn: “...”

Nhịn xuống, nhịn xuống, không thể mắng hần, mày mắng không lại hần, mày mắng không lại hần a a a!!!

Hoàn toàn không để ý người đại diện nhà mình đã tức đến mức muốn mắng cha chửi má bao nhiêu, Tàn Trình chuyển mắt nhìn về phía cửa tiểu khu, dường như còn có thể nhìn thấy cái gì từ nơi đó. Qua chốc lát, hần tùy ý nói: “Tôi muốn làm một chuyện.”

Trong lòng Từ Tấn nhất thời dâng lên một dự cảm không tốt: “... Chuyện gì?”

“Tôi tính toán, về sau cứ cách một giờ đổi một cái hình avatar weibo cho tôi, cứ cách một ngày đăng một cái weibo. Weibo phải kèm ảnh, anh giúp tôi chụp ảnh, phải chụp hình đẹp nhất của tôi.” Dừng một chút, Tàn Trình nói: “Hình như có chút thường xuyên nhĩ, vậy cứ một ngày đổi một cái avatar, ba ngày đăng một cái weibo, status anh suy nghĩ, tôi muốn khiến cho tất cả fan của tôi đều nhìn thấy, đều nhớ kỹ.”

Từ Tấn: “...” Một ngày một avatar, cậu bệnh thần kinh hả!!!

Tàn Trình giọng điệu tùy ý nói rằng: “Giao cho anh.”

“... Cậu có bệnh sao?”

“Cứ từ hôm nay trở đi là được, tôi sẽ nghiệm thu thành quả, phương diện ảnh chụp anh tới thu phục.”

Từ Tấn: “#\$@%#@#%#\$!!!”

“Đúng rồi, có thời gian đi thăm dò La Chấn Đào một chút.”

Từ Tấn đang ở trong lòng chửi đổng mãnh liệt sừng sốt, theo bản năng hỏi: “La Chấn Đào? Hình như là người đại diện của công ty, tại sao cậu biết hần? Chuyện gì xảy ra?”

Tàn Trình híp mắt, thần nhiên nói: “Tôi nghe nói gần đây hần tìm hai căn phòng không tồi, tôi muốn mua lại.”

Từ Tấn: “... Tôi nhớ rõ cậu ở thành phố B, hình như đã có hai căn nhà rồi?”

Tàn Trình nhẹ nhướn mi: “Cho nên?”

Từ Tấn: “...” Ngài thật sự có bệnh, hần sớm nên biết rồi!

Chạng vạng cùng ngày, một đám fan oa oa ồn ào giống như thường ngày tùy ý lướt đi động, đột nhiên! Liền thấy được một cái thông báo weibo! Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người nhanh chóng mở ra nhìn, ngăn ngụt một giây, bình luận chia sẻ quá ngàn, nửa giờ, quá mười vạn!

[Tàn Trình: hôm nay thời tiết thực tốt. {ảnh}]

Avatar? Thay đổi, lần này có thể thấy rõ mặt, đẹp trai đến rồi tình rồi mù!

Ảnh kèm? Một tấm ảnh selfie thiết ẹp thiết ẹp thiết xinh ẹp, ẹp troai đến không thể nhắc chân!

[a a a a a a a a a a Tàn thần nhà tui đăng seo phi! Tàn thần nhà tui thế mà lại còn đăng seo phi a a a! Hôm nay có phải tận thế không, hôm nay có phải mặt trời mọc từ hướng nam không, hôm nay có phải sao Hỏa đụng Địa cầu không! Cầu Tàn thần lại đăng seo phi, muốn ảnh chụp, muốn tài nguyên, muốn anh nói nhiều thêm a a a a a!]

Nhóm fan bạo động cũng không có rơi vào trong mắt Tàn Trình, hần ôm di động, trong tin tức của hơn trăm vạn fan, không ngừng chờ đợi người kia bình luận, chia sẻ, cho dù là một cái like cũng tốt. Nhưng mà... vẫn luôn không có, từ ban ngày đến đêm tối, vẫn luôn không có...

Tàn Trình: “...”

Thiếu niên vừa mới đến sân bay hít thật sâu một hơi, chậm rãi thở ra, hơi giảm bớt một nhọc khi ngồi máy bay. Người qua đường ở một bên đi qua

thường thường quay đầu nhìn thiếu niên này, mắt lộ ra kinh diễm, lại không ai có thể nhận ra cậu.

Dung Hù và La Chấn Đào đồng thời đi ra ngoài, vừa đi, La Chấn Đào vừa nói: “Hiện tại poster «Tranh giành» mới công bố, người biết cậu khẳng định không nhiều lắm. Chờ sau khi phim chính thức ra mắt, cậu liền không hưởng thụ được thanh nhàn như vậy đâu. Tiểu Hù, quý trọng cho tốt thời gian hiện tại... A đúng, cũng không cần chờ «Tranh giành» chiếu, chiếu trước phải là bộ «Mai phục» này.”

Dung Hù cười nhạt nói: “Ừm, hy vọng về sau có thể có cơ hội để tôi hoàn niệm loại thời gian này.”

La Chấn Đào ha ha mỉm cười: “Khẳng định có, cậu phải tin tưởng chính cậu, cũng phải tin tưởng ánh mắt của tôi.”

Đang nói, La Chấn Đào chợt thấy một cô gái tóc ngắn khoảng ba mươi tuổi, đáng vẻ thành phần tri thức tinh anh đi tới bên này, hai mắt cô tỏa ánh sáng trắng lấp nhìn chăm chăm Dung Hù, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn La Chấn Đào bên cạnh một cái.

La Chấn Đào lập tức hiểu rõ: “Cô chính là người phụ trách tiếp đón của đoàn phim...”

“Dung Hù! Cậu là Dung Hù ư? Dung Hù đúng hay không? A a a người thật còn đẹp hơn hình chụp nữa!!! Xin ký tên!!!”

La Chấn Đào: “...”

Dung Hù: “...”

Dung Hù chưa từng nghĩ tới, đoàn phim mới đăng một tấm poster, hơn nữa mình còn là một nam số bốn không thu hút, thế mà lại nhanh như vậy liền có fan ở sân bay nhận ra mình. Có người đầu tiên phát ra tiếng, rất nhiều người ở bên cạnh đã sớm cảm thấy Dung Hù nhìn quen mắt lập tức nhớ lại.

“A! Mặc Sĩ kia! Tôi biết, cái họ này rất kỳ lạ, cậu ta là diễn viên «Tranh giành»!”

“Á? «Tranh giành»? Là bộ phim truyền hình có Đường Mộng Lam đó sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, người thật bộ dạng thật là dễ nhìn, tôi cũng muốn xin một chữ ký cho con gái tôi, con bé cả ngày nhắc tới cái gì mà tiểu mỹ nhân tiểu mỹ nhân, hình như chính là nói Mặc Sĩ này đó!”

Khi nhân viên tiếp đãi trong đoàn phim «Mai phục» là tiểu Lý tìm được Dung Hù và La Chấn Đào, nhìn thấy chính là hình ảnh như thế. Thiếu niên dịu dàng cong môi cười khê, kiên nhẫn ký tên cho mỗi một người qua đường tiến đến xin chữ ký, cậu chỉ là một tiểu minh tinh hạng mười tám còn chưa nổi danh, có thể nói nếu không có một ai mở miệng, tất cả mọi người đều đoán không được cậu là ai.

Nhưng mà, sau khi mỗi người xin một chữ ký từ trong tay cậu xong, cũng nhìn không được mà cảm khái một câu: “Minh tinh này thật sự là không tồi, mặt mũi lại xinh đẹp, tính cách cũng tốt. Cậu ta tên Dung Hù đi, tôi đi thêm một cái follow cho weibo cậu ta!”

Lớn tuổi một ít thì nghĩ như vậy, tuổi còn nhỏ một ít thì lại triệt để ôm hai má nóng bừng, kích động đến nói không ra lời. Chỉ có thể không ngừng nói với bạn: “Hắn dễ dễ dễ nhìn, âm thanh của hắn dễ dễ nghe, sao hắn lại tốt như vậy! Tớ muốn chuyển fan, tớ muốn chuyển fan! Tớ muốn từ fan gương mặt chuyển sang fan chân ái a a a a!”

Tiểu Lý ở một bên đợi nửa giờ, lúc này mới đợi được Dung Hù ký xong cho toàn bộ hơn mười người này.

Ba người đồng thời đi đến đoàn phim, dọc theo đường đi, tiểu Lý đều lặng lẽ quan sát tiểu diễn viên nghỉ ngơi ở chỗ ngồi phía sau.

Lúc đến thành điện ảnh Tượng sơn, thừa dịp Dung Hù và La Chấn Đào không có chú ý, tiểu Lý cố ý gửi một cái tin: [Ba, nam số hai này cảm giác cũng không tệ lắm nha, con người cũng rất tốt, lấy tính tình cậu ta, sẽ không bị Hàn Dương Hạo ăn hiếp đi? Con cảm thấy người ta rất tốt, ba quan tâm một chút nha, đừng thật sự dễ gây ra cái loại ức hiếp ra về ngôi sao đó.]

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12

Ở thế giới này, phim truyền hình tổng cộng chia làm hai loại, một loại là phim chiếu ngày, một loại là phim chiếu tuần.

Cái thứ nhất bình thường đều là phim chế tác lớn, trước tiên là rất nhiều diễn viên nổi danh và đạo diễn quay xong hết tất cả các tập, trước khi quay đã được đài vệ tinh mua bản quyền, chờ sau khi chế tác xong thì chiếu mỗi ngày.

Còn có một loại chính là phim chiếu tuần.

Phim chiếu tuần có thể chiếu trên TV, có bộ chỉ có thể mượn internet mà chiếu.

Bộ phim truyền hình «Mai phục» này tuy nói là phim chiếu tuần, đạo diễn cũng là người mới, nhưng tóm lại vẫn là bán cho một đài truyền hình không tồi, định ra mỗi tuần chiếu vào mười một giờ khuya tối chủ nhật, còn chiếu đồng bộ trên mạng.

Loại phim chiếu tuần này có một đặc sắc, nó thường không quay xong toàn tập lúc công chiếu, bình thường là trước hết quay bốn năm tập, về sau mỗi tuần đều quay một đến hai tập, căn cứ phản hồi của người xem, có thể sửa chữa nội dung tương ứng.

Trước kia đã từng có một bộ phim chiếu tuần cực kỳ hot, bởi vì người xem phản hồi sửa kịch bản, nữ số hai Dung Hù còn quen biết, chính là Đường Mộng Lam.

Đường Mộng Lam khi đó còn là một người mới, cô biểu diễn tương đối xuất sắc, nhân vật cũng rất làm người ta thích, khán giả ở trên mạng vẫn luôn yêu cầu thêm diễn cho nữ số hai, vì thế nữ số hai vốn dĩ kết cục thể thảm cuối cùng chiếm được kết cục hoàn mỹ, hạnh phúc kết hôn với nam số hai.

Dung Hù lựa chọn «Mai phục», chính là vì nó có thể chiếu vào một tháng sau!

Nếu nhiệm vụ khẩn cấp như vậy, vậy hiệu suất đoàn phim tự nhiên phải cao. Dung Hù vừa đến đoàn phim, tiểu Lý tiếp đãi cậu đã rời đi trước, người của tổ trang điểm và tổ đạo cụ đến trang điểm cho cậu, giúp cậu mặc trang phục diễn. Poster thì vẫn phải chụp, nhưng lần này chụp không nghiêm túc bằng «Tranh giành», dù sao thì đó là phim lớn trong năm, còn «Mai phục» chỉ là một bộ phim cuốn chiếu của đoàn phim mới.

Chờ đến khi vài diễn viên chính chụp xong poster, đã là nửa đêm mười giờ.

Dung Hù gặp được nữ chính Trương Đồng Đồng, gặp được nữ số hai Dịch Lan, còn gặp được nam số ba và nữ số ba, chỉ riêng không có nhìn thấy chính là nam nhân vật chính Hàn Dương Hạo.

Đối với việc này, Dung Hù thoáng lưu ý một phen. Vốn dĩ cậu cho rằng Hàn Dương Hạo đã chụp xong poster, nhưng mà chờ đến khi tất cả mọi người chụp xong, Lý phó đạo tức giận tận trời nói rằng: “Ngày mai đã khởi động máy, hần thế mà lại còn không đến. Hần tính để lúc làm nghi thức khởi động máy lại đến hả? Hay là nói, hần dứt khoát không muốn đến?”

Lý phó đạo chuyên phụ trách phương diện vấn đề diễn viên và hậu cần, Dung Hù chỉ bắt chuyện với ông một cái, không có giao lưu gì khác. Đối phương bận đến sứt đầu mẻ trán, nghe nói ngăn ngừa bốn giờ đã gọi hơn một trăm cuộc điện thoại cho người đại diện của Hàn Dương Hạo. Sau đó lại không gọi không phải là bởi vì đã gọi được, mà là bởi vì đối phương trực tiếp tắt điện thoại!

Dung Hù hạ mắt, an an tĩnh tĩnh ngồi ở trước gương trang điểm chờ đợi tẩy trang.

Ngồi ở bên trái cậu chính là nữ chính Trương Đồng Đồng, phía bên phải chính là nữ số hai Dịch Lan. Ưu tiên nữ sĩ, nhóm thợ trang điểm tẩy trang cho hai ngôi sao nữ này trước, Dung Hù liền bình tĩnh mà cúi đầu nhìn đi động, ôn tập kịch bản —— nếu ngày mai cảnh diễn đầu đã NG, vậy thì sẽ không tốt.

Không bao lâu, Dịch Lan liền tẩy trang xong, cô quay đầu nhìn thấy Lý phó đạo còn đang liên hệ Hàn Dương Hạo, liền nhỏ giọng nói thầm: “Cứ yên tâm, nghi thức khởi động máy hần khẳng định sẽ đến, có điều loại việc nhỏ như chụp poster này có khả năng liền phải chờ tới lúc hần có thời gian lại đi chụp.”

Lời này âm thanh không lớn không nhỏ, văng vẳng rơi vào trong tai Dung Hù, Trương Đồng Đồng và vài thợ trang điểm.

Ánh mắt Trương Đồng Đồng chợt lóe, bỗng nhiên cười nói: “Tôi nhớ rồi, Dịch Lan, năm rồi hình như cô với Hàn Dương Hạo từng hợp tác một bộ phim nh?” Dừng một chút, Trương Đồng Đồng bắt đầu dī thờ dài: “Đàn ông mà, thường xuyên sẽ như vậy, tùy tùy tiện tiện, không giống chúng ta, đặc biệt đề ý mỗi chi tiết quay.”

Thợ trang điểm nhất thời cười: “Tôi cảm thấy Dung Hù rất tốt, rất cẩn thận.”

Bỗng trang điểm thấm nước tẩy trang nhẹ nhàng chà lau qua đuôi mắt thon dài của thiếu niên, làn da bị chà lau qua gần như không có gì khác biệt với trước, thậm chí càng nhiều hơn một tầng ánh nước trắng nõn, có vẻ không hề cứng nhắc. Bởi vì đang tẩy trang, Dung Hù liền không hề nhúc nhích, chỉ cong môi cười, nói: “Em có cẩn thận sao? Chị Vương, chị còn khen em, em liền đỏ mặt đó.”

Mọi người lập tức bật cười.

Trò chuyện trò chuyện, mấy người phụ nữ cũng liền tán gẫu ngất trời.

Trên thế giới có một loại đồng minh, tên là “địch của địch chính là bạn”. Sau khi Trương Đồng Đồng và Dịch Lan phát hiện tất cả mọi người trong phòng trang điểm đều không có cảm tình gì với Hàn Dương Hạo (Dung Hù không có tố thái độ), các cô bắt đầu lặng lẽ nghị luận.

“Năm rồi lúc tôi quay chung với hần, hần còn hot hơn hiện tại, mỗi ngày buổi sáng trước mười giờ sẽ không nhìn thấy hần, giữa trưa hần còn muốn đi ra ngoài ăn cơm, không chịu ăn cơm hộp trong đoàn phim.”

“Mới vừa rồi tôi còn nghe Lý phó đạo mắng hần ra về ngôi sao nữa, ngoại trừ bộ dạng đẹp trai, cũng không biết có chỗ nào tốt.”

“Tôi lên nói cho mấy người biết, mấy người đừng nói khắp nơi. Năm trước phim hần đóng có một cảnh, NG ba mươi hai lần! Lần đó khiến Phùng đạo tức quá trời, may mắn tôi chỉ là một nữ số bốn, không có đối diễn với hần, cũng không có cùng xuất hiện. Khi đó nữ chính là Dương Tranh, Dương

Tranh người ta cũng không phải là người tốt tính, chỉ quay vài ngày liền không để ý tới Hàn Dương Hạo. Danh tiếng của Hàn Dương Hạo với Dương Tranh không phân cao thấp, hẳn không dám đắc tội Dương Tranh thế nào, cũng ăn một vài con tặc.”

...

Chờ sau khi tẩy trang hoàn tất, La Chấn Đào ở cửa phòng trang điểm chờ Dung Hù, vừa nhắc đầu, nhìn thấy chính là một thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái tuấn mỹ. Cho dù nhìn qua rất nhiều lần, nhưng mà khi nhìn đến đối phương, La Chấn Đào cũng không khỏi ở trong lòng cảm khái một câu “Thật sự là một người có tiềm lực”, tiếp đó hai người mới đi đến khách sạn.

Những lời nói trong phòng trang điểm, Dung Hù toàn bộ nghe vào trong tai, nhưng không có tham dự.

Loại người nói chuyện sau lưng thế này ở trong giới giải trí thật sự nhiều lắm, có điều cậu phóng chừng những lời này hẳn là không truyền được đến tai Hàn Dương Hạo. Trương Đồng Đồng và Dịch Lan đều tham dự đề tài, ngay cả vài thợ trang điểm cũng nhận không được nói vài câu, nhân duyên kém đến loại tình trạng này, hoàn toàn không có khả năng xoay người.

Nghĩ nghĩ, Dung Hù thuận miệng hỏi: “Hàn Dương Hạo hot như thế nào?”

La Chấn Đào sững sốt, tuy rằng không hiểu rõ ý tứ khi đối phương hỏi lời này, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp: “Năm năm trước hẳn mới tốt nghiệp chính quy, vừa lúc có một bộ phim tuyển nhân vật trên toàn cầu, vận khí hẳn rất tốt, diện mạo và khí chất tương đối phù hợp với yêu cầu của một vai phối hợp nhỏ, liền có được nhân vật. Chờ sau khi bộ điện ảnh kia công chiếu, bởi vì điện ảnh rất hot, phối hợp diễn chỉ có thể xem như nam thứ N là hẳn cũng đỏ lên. Sau đó hẳn lại quay mấy bộ phim thần tượng, liền biến thành tiểu sinh hạng một.”

Một bộ phim thế mà lại có thể làm cho nam số N hot thành tiểu sinh hạng một ư?

Điều này cũng thật sự rất kỳ quái.

Dung Hù nhú mày nói: “Phim gì?”

La Chấn Đào cười nói: “Còn có thể có phim điện ảnh nào có uy lực lớn như vậy? Đương nhiên là «Mộ thanh» rồi, không nghĩ tới tiểu Hù cậu thế mà lại không xem qua bộ phim điện ảnh này. Bộ điện ảnh này bây giờ còn có một ít rạp chiếu phim đang chiếu, nghe nói mỗi tuần đều có thể có phòng bán vé hơn mười, hai mươi vạn.” Nói đến đây, La Chấn Đào nhận không được mà nhớ lại: “Bộ điện ảnh kia nâng hot bao nhiêu người, năm đó Tần Trình quả thực là, phải nữ mê điện ảnh toàn thế giới đều vì hắn mà điên cuồng, mỗi ngày đều có mấy trăm fan chờ ở dưới lầu công ty, muốn gặp hắn một lần...”

Bước chân phút chốc khựng lại, thiếu niên mở to hai mắt, đồng tử trong suốt hơi hơi rung động.

Không đợi La Chấn Đào phát hiện, Dung Hù liền khôi phục bình thường, hai người đồng thời vào khách sạn bên cạnh thành điện ảnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hù liền đến đoàn phim, bắt đầu đối trang phục diễn, trang điểm. Ngoại trừ Hàn Dương Hạo, vài nhân vật chính đều đối thành ăn diện trong «Mai phục». Cách nghi thức khởi động máy càng ngày càng gần, Lý phó đạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Trịnh đạo cũng tức đến sắc mặt xanh mét.

Rốt cuộc, giờ lành đến.

Ngay khi đoàn phim thật sự không thể chờ nữa, nhất định phải đi ra ngoài gấp truyền thông, liền thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ tiêu sái hoa lệ đột nhiên từ cuối phố xuất hiện, ở trên mặt đất trượt một đường, thiếu chút nữa đụng vào người khác!

Chờ khi một chàng trai anh tuấn suất khí từ trên xe bước xuống, Lý phó đạo nhìn, giận đến thấp giọng mắng một câu: “Có chút mặt mũi được không!”

Những lời này nói cực thấp, chỉ có Dung Hù đứng ở bên cạnh ông nghe được.

Dung Hù ngẩng đầu nhìn Lý phó đạo, đã thấy người kia cười đi ra phía trước, dẫn Hàn Dương Hạo đến hiện trường nghi thức khởi động máy.

Thấy thế, Dung Hù chậm rãi nhú mày, vài minh tinh ở một bên cũng mãnh liệt sững sốt. Chờ sau khi tất cả mọi người lên đài, Dung Hù quay đầu nhìn La Chấn Đào, người kia gật gật đầu với cậu, tiếp đó Dung Hù mới yên tâm mà lên đài, tham gia nghi thức khởi động máy.

Toàn bộ nghi thức khởi động máy, ánh mắt truyền thông đều tập trung trên người Hàn Dương Hạo.

Trương Đồng Đồng chính là một ngôi sao nữ hạng hai mới ra mắt hai năm, Dịch Lan ở trong giới tám năm cũng chỉ miễn cưỡng là hạng hai. Dung Hù thì lại càng không cần nói, tuy rằng bề ngoài thì cậu phát triển nhất trong bốn người, nhưng hiện tại có ai biết cậu? Chỉ có vài truyền thông hỏi Dung Hù một ít vấn đề về «Tranh giành», tiếp đó liền không ai để ý đến cậu nữa.

Giữa đông đảo truyền thông, chỉ có một nữ phóng viên đeo kính mắt vẫn luôn đem ánh mắt gắt gao đặt trên người Dung Hù. Cô không ngừng chụp ảnh Dung Hù, dưới màn ảnh của cô, thiếu niên mỉm cười gật đầu, thiếu niên dưới ánh nắng xán lạn, mặt mày như họa, thiếu niên một thân nhung trang phẳng phiu... Toàn bộ đều được trân quý cất giữ trong cameras.

Chờ đến khi nghi thức khởi động máy chấm dứt, nữ phóng viên này quay đầu nói với trợ lý bên cạnh: “Mọi người đều đi đoạt tin tức về Hàn Dương Hạo, như vậy ai cũng không thể cướp được độc nhất. Nếu em muốn tiến lên trên, phải có khẩu giác sắc bén, tìm điểm sáng mà người khác tìm không thấy. Chị cảm thấy minh tinh này có thể hot.”

Phòng viên truyền thông rất nhanh rời đi, khi đến ngo hai giờ, «Mai phục» khởi động máy.

Cảnh diễn đầu vốn dĩ là đình Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng đối diễn, nhưng bởi vì Hàn Dương Hạo tới quá muộn, còn đang trang điểm, Trịnh đạo trầm tư, liền để Trương Đồng Đồng và Dung Hù lên trước.

Giữa phim trường rộng mở sáng ngời, bố trí cảnh tượng một tiệc rượu thanh lịch đường hoàng.

Vô cùng nhiều quần chúng mặc lễ phục dạ hội hoa lệ, bùng cốc chân dài, các cô giống như đóa hoa xinh đẹp nhất thời đại này, rong chơi giữa một đám quan quân trẻ tuổi mặc quân trang. Tiếng ca múa tấu vang trong sảnh yến hội xanh vàng rực rỡ, tiếng cười khoái trá và điệu vũ tao nhã làm nổi bật cùng một chỗ, quả nhiên là đẹp để quý giá xa xỉ, ngợp trong vàng son.

«Mai phục» kể lại câu chuyện gián điệp thời kì nội đấu Hoa Hạ thế kỷ 19.

Nam nhân vật chính Bạch Minh Đức là cơ sở ngầm của quân ta, thân phận hần trong quân địch là một quan quân cấp hai. Khi đó quân phiệt Hoa Hạ phân cách, tứ đại quân phiệt chiếm cứ tám phần đất đai Hoa Hạ. Trong đó Hoắc gia ở Bình thành là cường thịnh nhất, là đứng đầu tứ đại quân phiệt, đủ để nghiền áp ba nhà còn lại.

Bạch Minh Đức chính là một quan quân dưới cờ quân đội Hoắc gia, để đoạt được càng nhiều tin tức, hần đem chủ ý đánh tới trên người thiếu soái Hoắc gia.

Hoắc đại soái chỉ có một đứa con trai, tên là Hoắc Hi, là người lãnh huyết thô bạo, thủ đoạn tàn nhẫn, nghe nói đã từng tự tay lột da róc thịt gián điệp bắt được, căn bản không có bất cứ ai có thể lấy được tin nhiệm của hần.

Bạch Minh Đức trái lo phải nghĩ, nghĩ tới một người phụ nữ.

Từ nhỏ Hoắc Hi có một người đính hôn từ trong bụng mẹ, là con gái của lão chiến hữu Hoắc đại soái, cũng chính là nữ chính Lương Linh Tuệ.

Quan hệ của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ hết sức kỳ quái, hai người dường như đều không thích đối phương, nhưng mà lại đều thừa nhận hôn ước, mà tháng sau còn cử hành hôn lễ. Lương Linh Tuệ dạy học ở một trường trung học tại Bình thành, đây là cơ hội duy nhất Bạch Minh Đức có thể tiếp cận Hoắc Hi, vì thế tổ chức liên an bài một người nằm vùng trở thành cháu của Bạch Minh Đức, đưa nằm vùng đó vào trường trung học kia học.

Thường xuyên qua lại, Bạch Minh Đức trải qua mấy cửa ải khó khăn suýt nữa bại lộ, rốt cuộc thông qua Lương Linh Tuệ, gặp Hoắc Hi một lần.

Thời gian ngắn ngủn hai mươi ngày, hần đã tâm ý tương thông với người phụ nữ xinh đẹp thông tuệ này, nhưng mà nếu Lương Linh Tuệ không kết hôn, cô liền không phải là phu nhân Hoắc Hi, Bạch Minh Đức cũng không có khả năng tiếp cận Hoắc Hi nữa. Cho nên khi Lương Linh Tuệ ôm một phần tình yêu ngây thơ bảo Bạch Minh Đức dẫn mình bỏ trốn, Bạch Minh Đức cự tuyệt.

Từ đó, Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ đại hôn, Bạch Minh Đức dần dần lấy được tin nhiệm của Hoắc Hi.

Mà cảnh diễn đầu tiên này, Trịnh đạo lựa chọn chính là cảnh Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ giao lưu trên tiệc rượu.

Trong lúc ăn uống linh đình, cảm xúc của các tân khách đều đạt tới đỉnh điểm, ngay tại lúc này, mọi người nghe được hai tiếng bước chân từ chỗ cầu thang xoay tròn vang lên. Tất cả mọi người xoay người nhìn lại, chỉ nghe tiếng bước chân “cộp cộp”, “cộp cộp” từng chút vang lên từ nền đất, giống như giẫm trong tim mỗi người, khiến không khí vui vẻ giữa sảnh dần dần nghiêm túc lên.

Các quan quan chậm rãi đứng thẳng thân thể, nhóm nữ sĩ cũng đều giấu đi chờ mong trong mắt.

Khi một bàn tay thon dài như ngọc xuất hiện trên cầu thang gỗ lim, có nữ sĩ kinh hỉ mở to hai mắt, nhưng mà ngay sau đó, người nọ lại duỗi ra một tay khác, đỡ một người phụ nữ ôn nhu dịu dàng, cùng đi xuống cầu thang.

Thất lung da trâu bản rộng đem vòng eo thon gầy của thiếu niên bao lại, buộc vòng quanh đường cong hoàn mỹ. Quân trang màu đen gắt gao bó lấy chân dài thẳng tắp, sống lưng hần thẳng tắp, như thanh tùng ngạo tuyết, lộn tóc màu đen mỏng kẹp ở sau vành tai phải, chỉ có một phần rơi xuống trước trán, che đi ánh mắt sắc bén lãnh khốc kia.

Đứng ở phía trên cầu thang xoay tròn, dưới cầu thang, là quan quân và nữ quyền ngửa đầu chú mục.

Dáng vẻ thiếu niên này nhìn qua bất quá chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng mà ánh mắt lãnh liệt lại khiến tất cả quan quân dưới lầu đều không kim lòng nổi mà rung mình một cái, trong lòng lạnh thấu, run run rẩy rẩy không dám nói lời nào. Cái nhìn này chỉ nhìn một chớp mắt liền dời đi, nhưng luồng khí tràng cường đại áp bách kia cũng đã tràn ngập trong toàn sảnh yến hội.

Lúc này, thiếu niên hơi hơi cười: “Tiếp tục, không cần quan tâm ta.”

Tất cả quan quân nhất trí khép chân, giày quân chạm vào nhau, phát ra tiếng vang đều nhịp thật lớn. Bọn họ đồng loạt làm cái chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng nói: “Vâng! Thiếu soái!”

Trong đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia ánh sáng lạnh nhạt, Hoắc Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Âm nhạc lần thứ hai vang lên, nhưng chung quy có vài thứ dường như không đúng.

Ánh mắt của nhóm nữ sĩ luôn không kim lòng nổi mà ngấm tới trên người hắn, còn quan quân thì lại không thoải mái tùy ý như trước. Nhưng mà từ đầu tới đuôi, Hoắc Hi chỉ đỡ tay một người phụ nữ, hai người trấn định thông dong xuyên qua mọi người, đi đến ban công.

Trong nháy mắt khi bọn họ bước vào ban công, người phụ nữ trực tiếp đẩy tay Hoắc Hi ra, tự mình nâng bước đi về phía trước.

“Đã không có ai, anh không cần giả bộ, trường hợp này tôi căn bản không muốn đến, về sau anh không cần kêu tôi.”

Thiếu soái trẻ tuổi thanh quý hơi hơi nâng mắt, ánh trắng trong trẻo như nước từ không trung chiếu rọi xuống, hàng mi hắn chớp chớp, ánh trắng giống như ở trên đó ngưng tụ thành một lớp sương trắng. Đôi môi mỏng manh cong lên, tầm mắt tựa như từ thần ngưng tụ trên người Lương Linh Tuệ, thật lâu sau, Hoắc Hi bỗng nhiên cười, âm thanh kêu gọi chậm rãi vang lên: “Em là của tôi... vị hôn thê của tôi.”

Năm chữ sau, hắn nói rất chậm, nói đến mức giống như tràn ngập thâm tình.

Bên cạnh phim trường, có rất nhiều người chú ý cảnh diễn đầu tiên này, khi bọn họ nghe thấy giọng nói trầm thấp nhu hòa đó, ngay cả đàn ông cũng nhịn không được mà run rẩy thân thể, phụ nữ thì càng là trong lòng run lên, nói không nên lời vì sao lại đỏ mặt.

Nguy hiểm, gọi cảm, lãnh lệ, mê người.

Bốn từ này luôn liên hệ cùng một chỗ, mà giờ khắc này toàn bộ đều hội tụ trên người thiếu niên này.

Người ngoài cuộc cũng đã cảm nhận được một loại mị lực khác cốt minh tâm, vậy đối với Trương Đồng Đồng trực diện đối phương mà nói, cô lại càng là vành tai đỏ rực, dựa vào diễn xuất mới thật vất vả áp chế mình thất thố. Cô dứt khoát trực tiếp xoay người, không nhìn tới Dung Hủ, lạnh lùng nói: “Tôi không để ý anh đi đề nghị với đại soái, giải trừ hôn ước.”

Xoẹt!

Trong đêm đông rét lạnh đến xương, một tiếng xé gió rất nhanh xẹt qua bên tai Lương Linh Tuệ. Một luồng tóc đen bị tiếng gió này cắt qua, ánh sáng lạnh màu bạc từ trước mắt cô chợt lóe mà qua, Lương Linh Tuệ sợ tới mức ngã về sau một bước, đột nhiên liền ngã vào một lồng ngực lạnh như băng.

Tay thiếu niên chậm rãi nâng lên, che lại ánh mắt cô, chỉ là một tay khác, lại cầm một thanh dao găm xinh đẹp. Lương Linh Tuệ gắt gao trừng lớn mắt, xuyên thấu qua khe hở ngón tay đối phương, nhìn thấy người nọ nhẹ nhàng dùng dao găm vẽ ra một đường đao hoa hoàn mỹ đến cực điểm trên không trung, sau đó đột nhiên cắm xuống phía dưới!

Dao găm chém sắt như chém bùn xuyên thấu đá cẩm thạch, lưỡi dao cũng cắm vào trong đó!

Lúc này, Trương Đồng Đồng đã cảm thấy mình không phải là Lương Linh Tuệ, cô chỉ là Trương Đồng Đồng. Tim cô từng chút từng chút run rẩy, bàn tay ở trên mặt lạnh giống như khối băng, rõ ràng cô bị đối phương ôm vào trong ngực, lại cảm thấy giấy tiếp theo người này có thể giết mình.

Khí tràng đáng sợ ép tới Trương Đồng Đồng thở không nổi, bộ ngực cô kịch liệt phập phồng. Thậm chí cô không chú ý tới giờ phút này mình bị đối phương dẫn dắt nhập diễn, chỉ biết là hiện tại cô quả thật vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến ngón tay cũng đang run rẩy, sắc mặt cũng lập tức tuyết trắng.

Lúc này, cô chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng cười nhẹ. Người nọ giống như cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ thở hơi nóng, Trương Đồng Đồng nhìn không tới về mặt đối phương, nhưng mà âm thanh cười như không cười kia so với gió cấp chín trong trời đông giá rét này càng làm lòng người kinh sợ.

“Suýt...”

“Em phải nhớ kỹ... em là vị hôn thê của tôi.”

“Sống, là người của Hoắc Hi tôi; chết, cũng vào mộ phần Hoắc gia tôi!”

Hết chương 12

Dung Dung: tôi chỉ là một diễn viên nhỏ hạng mười tám không có tiếng tăm

~Tần Tranh Tranh: avatar hôm nay em ấy có thấy không, đẹp trai không, đẹp trai không, đẹp trai không _(3” ∠)_ hừm, vẫn là không có like bình luận và share, trong lòng bảo bảo đau khổ, nhưng bảo bảo không nói đâu... (Tranh đồng âm với Trình)

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13

Cảnh khởi động máy đầu tiên của «Mai phục», đến đây, thuận lợi chấm dứt!

Làm đoàn phim cuốn chiếu, mọi người không có thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh, bởi vì một tháng sau đã công chiếu, bọn họ nhất định phải gia tăng thời gian quay phim, sản xuất được bốn năm tập.

Trịnh đạo hơi chút khen ngợi Trương Đồng Đồng và Dung Hủ, ánh mắt ông dừng lại trên người Dung Hủ thêm chốc lát, tiếp đó cười nói: “Cố lên, một tháng kế tiếp sẽ càng thêm vất vả.”

Xế chiều hôm đó, toàn bộ là Dung Hủ và Trương Đồng Đồng, Dịch Lan đối diễn, chỉ riêng không có nhìn thấy Hàn Dương Hạo.

Nghe nói Hàn Dương Hạo lúc chiều ba bốn giờ đã trang điểm xong, nhưng mà gã lâm thời quyết định đi chụp poster trước, vì thế cảnh diễn của gã vào ngày đầu tiên khởi động máy ngay dưới sự lễ mễ như vậy mà kết thúc. Lúc Trịnh đạo nghe được tin tức này, cũng tức đến mặt xanh mét, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì thêm, nhưng lại khiến không khí đoàn phim thấp hơn một chút.

Tuy rằng Trương Đồng Đồng và Dịch Lan cũng chỉ là nghệ nhân hạng hai, nhưng diễn xuất của các cô vẫn qua cửa, toàn bộ buổi chiều, chỉ có Dịch Lan NG hai lần, biểu hiện của Dung Hủ và Trương Đồng Đồng đều khiến Trịnh đạo mừng rỡ không thôi.

Đêm khuya mười một giờ, cảnh diễn hôm nay tạm thời chấm dứt. Sau khi Dung Hủ tẩy trang, một bên vron tay ấn huyết thái dương của mình giảm bớt một nhọc, một bên cùng La Chấn Đào đi ra ngoài.

Trên con đường trống rỗng, gió mát đêm hè thổi phất lại đây, thổi tán loạn sợi tóc của thiếu niên, lộ ra vàng trán đầy đặn trắng nõn.

La Chấn Đào thấp giọng nói: “Bảy phần đầu tư của bộ «Mai phục» này, đến từ Hàn Dương Hạo.”

Mày Dung Hủ nhủ lại, rút cuộc buông ngón tay xuống, quay đầu hỏi: “Đến từ hắn?”

La Chấn Đào nặng nề gật gật đầu: “Năm nay hình như hắn bám được một nữ phú thương, nữ phú thương kia rất thích hắn, cố ý vì hắn mà đầu tư bộ phim này, khâm định hắn là nam chính. Loại chuyện này trong giới tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn phải có, tiểu Hủ, cậu cũng không cần quá để ý chuyện của hắn, chỉ cần hắn không nổi lên xung đột với chúng ta, thì cứ tùy hắn đi. Có điều tôi ngược lại không nghĩ tới, Hàn Dương Hạo thế mà cũng sẽ đi tìm kim chủ, loại chuyện này trong giới tuy rằng bề ngoài sẽ không khiến trách, nhưng mọi người ở sau lưng vẫn có chút...”

Âm thanh im bật ngừng lại, La Chấn Đào đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Giống như đoán được tâm tư đối phương, Dung Hủ thản nhiên nói: “Tôi và Chung Dịch không có gì.”

La Chấn Đào cười gượng hai tiếng.

Đúng vậy, minh tinh trong giới muốn leo lên trên, thực lực tất nhiên quan trọng, nhưng nếu có kim chủ, vậy thực lực kém một chút cũng không quan hệ.

Lúc trước nguyên chủ đã từng bị tiểu minh tinh hạng ba Chung Dịch này lừa đến xoay quanh, vì hắn ta mà tìm tài nguyên. Nếu Chung Dịch cũng là nghệ nhân hạng một như Hàn Dương Hạo, vậy khẳng định sẽ không để ý nguyên chủ, làm thế nào cũng phải đi tìm đường gia của Dung gia hiện tại là Dung Hằng.

Nghe nói Chung Dịch cũng sắp xuất viện ha...

Trong đầu phút chốc hiện lên suy nghĩ này, rất nhanh Dung Hủ liền đem chuyện này bỏ qua một bên, tiếp tục tự hỏi cảnh diễn ngày mai của mình.

Hàn Dương Hạo làm như thế nào cậu cũng không hề gì, chỉ cần không chọc tới trên người mình, vậy dù Hàn Dương Hạo khiến Trịnh đạo tức giận đến trên đầu bốc hỏa, Dung Hủ cũng không có ý tứ những tay.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới duy trì một ngày, liền không bệnh mà chết.

Lý phó đạo về mặt áy náy tìm Dung Hủ, đưa cho cậu một phần kịch bản mới, giận dữ nói: “Đoàn phim lâm thời quyết định hơi sửa kịch bản một chút, Dung Hủ, cảnh diễn trong bốn tập trước của cậu phải giảm một ít, nhưng mà cũng cho cậu thêm một ít đất diễn. Cậu nhanh làm quen một chút đi, buổi chiều liền phải quay nội dung mới.”

Thiếu niên tuân thủ nhĩ trí hơi ngần ra, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia dị sắc, Dung Hủ tiếp nhận kịch bản, cười gật đầu: “Được, anh Lý, em xem trước một chút.”

Lý phó đạo lúc này mới thở phào một hơi.

Lật kịch bản mới, trong con ngươi trong suốt của thiếu niên dần dần nhiễm một tầng tối tăm. Độ cong ở khóe môi chậm rãi mím lại, Dung Hủ nghiêm túc lật xem nội dung, chờ xem xong toàn bộ, cậu nhẹ nhàng hít một hơi, nâng mắt nhìn về phía Hàn Dương Hạo được trợ lý hầu hạ ở cách đó không xa, môi khẽ nhếch, ánh mắt thâm trầm.

Phim cuốn chiếu sửa kịch bản, nói chung là vì ghênh hợp người xem. Nhưng trong bất luận một bộ phim truyền hình nào, bên đầu tư muốn sửa kịch bản, chỉ cần đạo diễn cảm thấy không thành vấn đề, vậy vẫn luôn là muốn sửa liền sửa.

Càng là đạo diễn đại bài, càng sẽ mặc kệ cái nhìn của bên đầu tư. Nhưng mà Trịnh đạo dù sao cũng là một đạo diễn mới, hiện giờ trong kịch bản mới này tăng thêm rất nhiều cảnh tình cảm gần gũi nhau quen biết của nam nữ chính, giảm bớt bộ phận mưu lược gián điệp. Cứ như vậy, đối với nữ chính và nữ số hai đều không có ảnh hưởng gì, bị ảnh hưởng lớn nhất chính là Dung Hù.

Trong hơn phân nửa kịch bản «Mai phục» trước, Hoắc Hi đều lấy thân phận thiếu soái xuất hiện, không có cảnh tình cảm gì. Mãi đến phần sau, tình cảm của hắn với nữ chính mới chậm rãi lộ ra: kỳ thật lúc hắn còn rất nhỏ đã thích Lương Linh Tuệ, nhưng mà vẫn dần xuống đáy lòng.

Nếu không thích, vì sao lại kết hôn với cô?

Nếu không thích, sao lại bác bỏ hết ý kiến của mọi người, thật sự muốn kết hôn với một giáo viên trung học bình thường?

Loại người ngạo mạn lãnh huyết, tâm tư thâm trầm này, chưa bao giờ đem yêu thích và suy nghĩ của mình triển lộ với người khác. Cho dù đến cuối cùng, Lương Linh Tuệ cũng không biết Hoắc Hi thế mà lại thích cô, chỉ có bản thân Hoắc Hi và người xem biết.

Phương hướng của kịch bản mới với kịch bản trước đó không có khác biệt, đây là nguyên nhân Trịnh đạo đồng ý sửa kịch bản. Nhưng mà cảnh diễn của Hàn Dương Hạo lại nhiều hơn năm trăm cảnh, cảnh của Dung Hù lại ít đi ba trăm cảnh, bởi vậy mới có việc vừa rồi Lý phó đạo áy náy.

Khi La Chấn Đào nhìn đến kịch bản mới, cũng hết sức tức giận: “Sao có thể tùy tiện sửa kịch bản như vậy? Lúc trước khi ký hợp đồng, chúng ta đã đem toàn bộ cảnh diễn, thù lao đều thương lượng tốt. Giảm bớt mấy chục cảnh, một trăm cảnh không vấn đề, đây chính là hơn ba trăm cảnh!”

Nói xong, La Chấn Đào liền gọi điện thoại liên hệ bộ phận PR của công ty, chuẩn bị nói bọn họ phái người, đến xử lý chuyện này.

Chế độ của Hoa Hạ Entertainment vô cùng hoàn thiện, bộ phận PR của nó lại càng là đứng đầu trong nước. Nhưng mà đối với mình tình khác nhau, phương thức xử lý của bộ phận PR cũng không giống nhau. Khi Phó tổng giám nghe được La Chấn Đào khiếu nại, ông ta suy tư một khắc, nói với người trong điện thoại: “Tăng thêm một trăm cảnh diễn là được, loại chuyện này là thái độ bình thường trong giới, người mới phải làm quen.”

Vì thế, Dung Hù lại thêm một trăm cảnh diễn.

Chuyện này không biết sao lại rơi vào trong tai Hàn Dương Hạo, sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hù và Hàn Dương Hạo rốt cuộc chuẩn bị bắt đầu lần đối diễn đầu tiên.

Ngồi trong phòng trang điểm, thợ trang điểm cẩn thận trang điểm cho Dung Hù, đem phấn tạo khối đậm màu đánh lên, khiến khuôn mặt quá mức xinh đẹp này trở nên càng khác sâu sắc bén thêm một ít.

Ngay lúc này, Hàn Dương Hạo đã trang điểm xong không biết sao đi qua từ cửa phòng trang điểm. Gã thuận miệng nói với trợ lý của mình: “Không nghĩ tới chỉ cho tôi thêm năm trăm cảnh diễn, cứ như là đuổi ăn mày vậy. Năm trăm cảnh diễn tính là cái gì, vài ngày liền quay xong, thật không có ý tứ.”

Trợ lý kia lấy lòng cười nói: “A Hạo, năm trăm cảnh không tồi, chung quy vẫn tốt hơn một trăm cảnh.”

Hàn Dương Hạo khinh thường cười một tiếng: “Cũng đúng, một trăm cảnh ngay cả đuổi ăn mày cũng không được tính.”

Những lời này quanh quẩn thật lâu trong phòng trang điểm, thiếu niên tinh xảo tuấn mỹ hơi hơi nâng mắt, dưới đường kẻ nhạt màu làm nổi bật, mắt phượng càng thêm hẹp dài, vừa nhắc mắt liền có loại uy áp khí thế nói không nên lời. Hàn Dương Hạo đang chăm chọc trừng Dung Hù trong gương, đột nhiên nhìn thấy Dung Hù đối diện gương đang nhìn mình, gã mãnh liệt sững sờ, không biết sao trong lòng liền run lên.

Cái loại ánh mắt lạnh lùng lạnh nhạt này tựa như một cây kim, không ngừng đâm vào trái tim Hàn Dương Hạo.

Hàn Dương Hạo nhéo ngón tay, che giấu khăn trương khó hiểu trong lòng, cười lạnh một tiếng: “So với tôi hả? Không biết tự lượng sức mình.”

Vừa mới dứt lời, Hàn Dương Hạo xoay người bước đi. Câu nói kia gã không có nói với ai, nhưng mà tất cả mọi người trong phòng trang điểm tình huống hiểu rõ, đây chính là nói với Dung Hù “thêm một trăm cảnh diễn”.

Tuy rằng nhóm thợ trang điểm đều không muốn đắc tội Hàn Dương Hạo, nhưng nhìn bộ dáng thiếu niên cup mắt xuống, các cô nhin không được trong lòng tê rần. Hàng mi nhẹ nhàng như cây quạt nhỏ dày rậm, hạ xuống một cái bóng trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, che khuất màu sắc trong mắt cậu.

Dung Hù im lặng không rên một tiếng, nhưng cái nhếch môi kia, lại giống như đang kể ra cậu uất ức và bất lực.

... Đứa bé này còn nhỏ, còn chưa thành niên nữa!

Chị Lưu thợ trang điểm rốt cuộc nhìn không được: “Đừng để ý đến hắn, hắn cũng chỉ là càn rỡ lúc này một chút thôi. Ai mà không biết, hai năm nay hắn đã sắp hết thời, Dung Hù, em cứ diễn cho tốt, chị cảm thấy em diễn xuất tốt hơn hắn nhiều, em nhất định có thể biểu hiện tốt hơn hắn!”

Những lời này vừa ra, vài thợ trang điểm khác cũng nhanh chóng phụ họa.

“Hắn cũng quá đáng, thật sự cho rằng mình là đại minh tinh à.”

“Trước kia tôi đã từng ở chung một đoàn phim với Lưu Kỳ, Lưu Kỳ người ta hiện tại chính là tiểu sinh đang hot, danh tiếng lớn hơn Hàn Dương Hạo

không biết bao nhiêu, cũng không có cái dạng này.”

“Đúng vậy, tôi cũng từng chung đoàn phim với Hạ Mộ Nhan. Người ta chính là ảnh hậu, mà đặc biệt thân thiết, lúc hơ khô thẻ tre còn đưa bánh ngọt với món quà nhỏ cho mỗi người chúng tôi. Thật sự là bình đầy không kêu bình rỗng kêu to!”

...

Trong phòng trang điểm lòng đầy cảm phần lên án công khai khiến Dung Hù chậm rãi cong khóe môi, tầm mắt lại xuyên thấu qua gương, như có như không nhìn về phía phim trường, bóng dáng Hàn Dương Hạo nghênh ngang nghỉ ngơi.

Lấy tính tình như vậy, cho dù có người nâng, cũng có năng lực hot đi nơi nào?

Dung Hù nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên cảm thấy mình có chút ức hiếp bạn nhỏ.

Mà cùng lúc đó, ở thành phố B xa xôi, đoàn phim «Môn đồ» chính thức hơ khô thẻ tre!

Bộ phim điện ảnh này quay tròn sáu tháng, hiện giờ vừa hơ khô thẻ tre, cả đoàn phim đều điên cuồng chúc mừng.

Nữ chính Hạ Mộ Nhan không hổ là người hiền lành nổi danh trong giới, trợ lý của cô mua rất nhiều bánh ngọt và điểm tâm, chia cho mỗi thành viên trong đoàn phim, ngay cả tài xế cũng có một phần. Hạ Mộ Nhan cười xoay người, dịu dàng nói: “Cảm ơn mọi người, sáu tháng này đa tạ mọi người quan tâm.”

Mọi người lập tức cảm động.

Cách đó không xa, một người đàn ông cao ngất tự phụ ôm một cái điện thoại di động, đi vào phim trường. Từ đầu tới đuôi, hắn đều nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của mình, căn bản không có chú ý tới người trong phim trường. Không bao lâu, người đại diện bên cạnh hắn chột chột cánh tay hắn, hắn mới ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Mộ Nhan đứng ở trước mặt mình.

Hạ Mộ Nhan cười nói: “Tần Trình, trong khoảng thời gian này tôi học được rất nhiều thứ, về sau có cơ hội hợp tác thêm.”

Tần Trình hơi giật mình, nhìn quét một vòng quanh bốn phía, nhìn thấy mấy nhân viên công tác tụ tập ở trong này, hắn dường như đột nhiên ý thức được hóa ra là hơ khô thẻ tre. Nhìn nhìn, người đàn ông tuấn mỹ cất di động, âm thanh bình tĩnh nói với tất cả mọi người: “Đa tạ quan tâm, chúc mừng mọi người, hơ khô thẻ tre.”

Những lời này nói vô cùng đơn giản, thậm chí không có chuẩn bị lễ vật như Hạ Mộ Nhan người ta, nhưng nhóm nhân viên công tác đoàn phim đều hai mắt nóng lên, thậm chí thế mà lại rung rung nước mắt.

“Tần... Tần Trình thế mà lại nói cảm ơn với chúng ta?”

“Đột nhiên cảm thấy đi qua mấy tháng này đáng giá mà!”

“Tôi cho rằng Tần thần chỉ biết cúi đầu nhìn di động chứ, hắn thế mà lại còn biết nói cảm ơn!”

Tần Trình: “...”

Sau khi ăn xong một bữa cơm hơ khô thẻ tre, đoàn phim «Môn đồ» coi như là thật sự giải tán. Ngoại trừ tuyên truyền trước khi chiếu phim, mọi người thực khó có cơ hội tụ tập cùng một chỗ nữa. Hạ Mộ Nhan vẫn cảm còn, là một người duy nhất toàn trường không uống rượu, ngay cả Tần Trình cũng uống nửa ly.

Chờ đến khi mọi người thật sự tản ra, Hạ Mộ Nhan ôm hai tay nhìn chăm chú vào bóng dáng một người đàn ông rời đi, ánh mắt dần dần tối sầm xuống. Nhưng mà chỉ là nhìn một giây, cô liền dời đi tầm mắt, giống như đùa giỡn nói với trợ lý bên cạnh: “Người ta lạnh sáu tháng, chỉ nói một câu lời hay như vậy, mọi người liền cảm động đến rơi nước mắt. Làm người nha, thật sự là chênh lệch quá lớn. Làm mình tỉnh, càng là không thể so.”

Tiểu trợ lý lập tức sùng sốt: “Chị Hạ, không phải chị rất thích hắn sao?”

Hạ Mộ Nhan hơi giật mình, thật lâu sau, cô lắc đầu: “Thích lại có ích lợi gì, đó cũng là chuyện đã từng thôi. Người như Tần Trình đã định trước cả đời độc thân, em xem hắn như vậy, căn bản không có khả năng thích bất cứ ai. Em cũng đừng nói chuyện chị thích hắn nữa, về sau lại nói chị sẽ nổi giận đó... cái đó đều đã qua.”

Tiểu trợ lý ngây thơ gật gật đầu.

Nhưng Hạ Mộ Nhan không biết chính là, ngay ở sau lưng cô, người đàn ông nào đó nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của mình, ngay cả mắt cũng không chớp một chút.

Chờ sau khi ngồi lên xe, Từ Tấn ngồi ở ghế phó lái chỉnh lý tư liệu trong khoảng thời gian này, Tần Trình chậm rãi nhấp môi, âm thanh lạnh lùng nói: “Có phải ảnh anh chụp cho tôi không để nhìn hay không?”

“Khụ khụ khụ khụ...”

Từ Tấn thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết cả giận nói: “Còn chưa đủ đẹp? Mỗi lần tôi đều chụp ít nhất một trăm tấm cho cậu, đại thiếu gia ngài mới có thể chọn được một tấm. Vậy còn chưa đủ, tôi còn phải trăm phương nghìn kế mà nghĩ status! Cái tiền lương một năm bảy sổ của tôi, chính là tôi giúp cậu chụp ảnh sao!”

Tần Trình hạ mắt, thản nhiên nói: “Vậy tại sao không ai bình luận, chia sẻ và like.”

Từ Tấn: “...”

Mẹ! Hơn một trăm vạn chia sẻ, hơn một trăm vạn bình luận, hơn ba trăm vạn like!

Ngài xem chúng nó là không khí sao!!!

Mấy ngày qua, Tần Trình cứ cách ba ngày là selfie weibo, mỗi ngày đều đổi avatar weibo, đã gây ra oanh động trên mạng. Cái tag #Tần Trình# 24 giờ đều được đình ở mục hot tìm kiếm top 3, tất cả fan đều đang suy đoán nam thần nhà mình rốt cuộc lên cơn gì, nhưng bọn họ càng trăm miệng một lời mà tỏ vẻ: [xin nam thần tiếp tục động kinh đi, bằng thiên tuyệt địa trần trường 360 độ xoay tròn quỳ cầu!!!]

Ngăn chặn dục vọng muốn từ chức, Từ Tấn lãnh tĩnh phân tích: “Rốt cuộc mỗi ngày cậu đang nhìn cái gì?”

Trầm mặc hồi lâu, Tần Trình nói: “Có người, vẫn luôn không chia sẻ, bình luận, like cho tôi.”

Từ Tấn: “... Hắn có follow cậu không?”

Tần Trình: “...”

Từ Tấn: “Tôi cảm thấy nếu có follow cậu, khẳng định đã sớm phát hiện hành vi thần kinh trong khoảng thời gian này của cậu rồi.”

Tần Trình: “...”

Từ Tấn: “Này, Tần Trình, cậu nghe được không? Này? Cậu làm gì hả?”

Tần Trình: “...”

Làm gì? Trong đầu vẫn luôn vang vọng lặp lại câu nói kia ——

Hắn có follow cậu không?

Follow cậu không?

Cậu không?

Không?

...

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

Bất luận như thế nào, buổi tối ngày thứ tư «Mai phục» khởi động máy, Dung Hủ rốt cuộc bắt đầu cảnh đối diễn đầu tiên với Hàn Dương Hạo.

Trong bốn ngày đã qua này, Hàn Dương Hạo ngày đầu tiên trực tiếp đi chụp poster, không có diễn, ngày hôm sau và ngày thứ ba đều chỉ đối diễn với Trương Đồng Đồng, Dịch Lan. Mãi đến buổi tối ngày thứ tư này, đoàn phim chính thức quay cảnh Bạch Minh Đức và Hoắc Hi lần đầu tiên gặp mặt.

Lần này gặp mặt là lúc Bạch Minh Đức tới đón “cháu” mình tan học, “vừa vặn” ở cửa trường học dựng phải Lương Linh Tuệ, bởi vậy dựng phải Hoắc Hi tới đón Lương Linh Tuệ.

Cảnh này an bài ở một phố dân quốc trong thành điện ảnh, xung quanh có nhà kiểu tây cao ba bốn tầng, cũng có vườn kiểu Trung Hoa hết sức hoa lệ. Tường cao đá cẩm thạch màu trắng phượng tây với tường trắng ngói to dung hợp cùng một chỗ, vừa có nét đẹp cổ điển đơn giản đồng phượng, cũng có nét đẹp tinh tế phượng tây.

Hoa Hạ thế giới này, không có chiến tranh xâm lược thế kỷ hai mươi, nhưng mà ở thế kỷ mười chín, vẫn xảy ra một ít ma xát với phương tây. Lúc này Hoa Hạ đã bắt đầu dần dần dung hòa văn hóa đông tây, cọ xát bên ngoài cũng không tính là nghiêm trọng bao nhiêu, càng kịch liệt chính là nội đấu.

Lúc Hàn Dương Hạo đóng phim, chung quy vẫn có chút diễn xuất.

Hắn đeo xe đạp tới đón “cháu” tan học, “không cẩn thận” liền đụng phải cô Lương. Đứa nhỏ vẫn luôn hô “Lương tiên sinh”, “Lương tiên sinh”, gất gao lôi kéo ống tay áo Lương Linh Tuệ, Lương Linh Tuệ liền cười xoay người, nói: “Được rồi, tiên sinh lại đưa tiểu Vân một đoạn đường.”

Bạch Minh Đức cao lớn anh tuấn, Lương Linh Tuệ dịu dàng ôn nhu, giữa hai người lại dẫn theo một bé trai phấn điều ngọc mài.

Thấy thế nào, cũng là một cặp xứng đôi, đi ở trên đường cũng có rất nhiều người nhìn không được liếc nhìn bọn họ một cái, tưởng lầm bọn họ là một nhà ba người.

Lương Linh Tuệ đại khái cũng phát hiện ánh mắt người khác, cô ngượng ngùng đỏ hai má, muốn rời đi. Lúc này, Bạch Minh Đức lập tức giữ cổ tay cô lại, Lương Linh Tuệ kinh ngạc nhìn về phía hắn, tầm mắt của hai người trên không trung giao nhau, va chạm ra tia lửa thần kỳ.

Xe của Hoắc Hi, chính là đỗ ở ven đường vào lúc này.

Một chiếc Plymouth xa hoa lừng lẫy chậm rãi đỗ ở ven đường dòng người tấp nập, xe được cọ rửa đến sạch sẽ sáng như tuyết, phản chiếu ra không trung xanh ngời. Nó cứ như vậy an tĩnh dừng ở ven đường, dừng ở phía sau Lương Linh Tuệ và Bạch Minh Đức cách đó không xa, lặng yên không một tiếng động mà đỗ lại.

Một chiếc xe cao cấp như vậy tự nhiên hấp dẫn không ít người chú ý, Lương Linh Tuệ rất nhanh phát hiện chiếc xe kia, cô nhanh chóng bỏ tay Bạch Minh Đức ra, đi tới chiếc xe. Từ khi cô bỏ tay ra đến lúc đi tới xe, cô chỉ nói với Bạch Minh Đức một câu —— “Bạn của tôi hẳn là phải tài xế tới đón tôi, hẹn gặp lại”, Bạch Minh Đức theo bản năng muốn cùng cô nói chuyện.

Nhưng lúc này đây, Bạch Minh Đức chỉ hô lên một câu “cô Lương”, âm thanh liền im bặt.

Trên kịch bản nói, Bạch Minh Đức hoàn toàn không nghĩ tới, nhanh như vậy liền gặp được Hoắc Hi.

Ngày đó ngay cả chính Lương Linh Tuệ cũng không biết, Hoắc Hi thế mà lại tự mình đến đón cô, an vị ở chỗ ngồi phía sau xe. Hắn không có phản ứng gì với chuyện “một người người đàn ông lôi kéo cổ tay vị hôn thê mình”, thậm chí hắn căn bản không biết Bạch Minh Đức là ai, chỉ là khi Bạch Minh Đức lên tiếng kêu Lương Linh Tuệ, hắn rút cuộc đẩy cửa xe ra, cất bước xuất hiện.

Làm một phần tử ngầm ưu tú, Bạch Minh Đức gần như là tỉnh táo lại đầu tiên.

Hắn nhìn Hoắc Hi đi từng bước một về phía mình và Lương Linh Tuệ, nhìn thấy Hoắc Hi hạ mắt liếc nhìn tay áo Lương Linh Tuệ một cái, ánh mắt kia đơn giản tùy ý, nhưng rõ ràng chỉ là tùy tiện liếc mắt một cái, Lương Linh Tuệ lại rút tay ra phía sau.

—— đó là cái tay vừa rồi Bạch Minh Đức đã kéo.

Trương Đồng Đồng cũng là diễn viên có diễn xuất, chỉ là trên đời này diễn viên có diễn xuất rất nhiều, diện mạo cô thanh lệ, lại không coi là xinh đẹp động nhân bao nhiêu, cho nên đến nay cũng không hot nổi. Giờ này khắc này, cô đứng mặt đối mặt với Dung Hù, Hàn Dương Hạo đứng ở phía sau người cô.

Đây là một cảnh diễn ba người. Cho dù không phải là lần đầu tiên diễn với Dung Hù, đứng gần thiếu niên này như thế, cũng khiến Trương Đồng Đồng nhìn không được mà nín thở. Cô nâng lực chú ý toàn thân, nghiêm túc đóng phim. Cô chủ động bám lấy cánh tay Dung Hù, bước sang bên cạnh cậu một chút.

Lúc này đây, không cần trực diện thiếu niên, cô hơi thoải mái hơn một ít, nói ra lời thoại của mình: “Đi thôi, Hoắc Hi.”

Nói xong, Trương Đồng Đồng xoay người liền đi, chỉ là Dung Hù lại chưa hề nhúc nhích.

Trong kịch bản, chỉ dùng một câu để hình dung một màn này ——

『 hai người đối diện, Bạch Minh Đức khẩn trương lại lý trí, Hoắc Hi kiềm nén dục vọng muốn giết người 』

Loại cảnh tâm lý này là khó diễn nhất, màn ảnh đầu tiên chính là quay Dung Hù.

Dưới sự liên hợp quay phim của hai cái máy quay, cánh tay trái của thiếu niên kéo vị hôn thê, hắn mặc một thân quân trang phẳng phiu, dáng người cao to, thanh nhả tuấn mỹ, chỉ có mặt mày lạnh nhạt giấu kín một luồng sát ý rục rịch dưới ánh mắt bình tĩnh. Trong con ngươi tối đen, phản chiếu bóng dáng Bạch Minh Đức, rồi lại giống như căn bản không có đem hắn ta để vào mắt.

Biểu diễn như vậy khiến Trịnh đạo hết sức hài lòng, cùng lúc đó, Trịnh đạo bắt đầu chuẩn bị nhìn hình ảnh trong ba màn hình khác. Nhưng mà ngay trong nháy mắt khi ông vừa mới quay đầu, ông lại mãnh liệt dừng lại tầm mắt, mờ to hai mắt, nghiêm túc nhìn chằm chằm thiếu niên trên màn hình.

Cảnh quay này, tổng cộng dùng năm cái máy quay, đồng thời quay lại.

Ba cái máy quay Hàn Dương Hạo, hai cái máy quay Dung Hủ.

Hai hình ảnh trong đó, trên dung nhan tinh xảo thanh quý của thiếu niên, mắt phượng hơi hơi nheo lại, đôi môi mỏng chậm rãi cong lên, lộ ra một ý cười không rõ lí do. Cậu đang cười với Bạch Minh Đức, mặt mày thanh nhã cong lên, chỉ là ý cười lại không một chút nào đạt đến đáy mắt. Nói là đang cười, khí tràng lạnh lùng cường đại lại trực tiếp đè áp qua, khiến cả người Lương Linh Tuệ run lên, Bạch Minh Đức càng là lập tức bị dọa.

Giống như vào giờ khắc này, cậu có thể trực tiếp rút súng lục bên hông, mở ra một cái lỗ trên sọ Bạch Minh Đức!

“Cát!”

Trịnh đạo đầu đầu đứng lên, lớn tiếng nói: “Vừa rồi Dung Hủ qua, Hàn Dương Hạo, màn ảnh cho cậu, quay lại từ cái màn đối diện!”

Hàn Dương Hạo có chút cứng ngắc xoay người: “Được...”

Chờ khi Hàn Dương Hạo xoay người lại nhìn Dung Hủ, phát hiện cậu đang quay đầu cười nói với Trương Đồng Đồng. Giờ này khắc này, trên người thiếu niên nào có cái loại hơi thở đáng sợ thị huyết vừa rồi, rõ ràng vừa rồi gã nhìn thấu một mảnh thi hài từ trong ánh mắt kia (ý nói ánh mắt nhìn bạn Hạo như đang nhìn đồng xác chết), nhưng giờ đây, thẳng nhóc kia thể mà lại khôi phục bình thường.

Chẳng lẽ nói... diễn xuất của cậu ta tốt như vậy? Có thể mang gã nhập diễn?!

Không! Cái này tuyệt đối không có khả năng!

Hàn Dương Hạo tỉnh táo lại, chuẩn bị vài giây, tiếp tục diễn.

Chỉ là lúc này đây, vừa mới qua năm giây, Trịnh đạo lại hô: “Cát! Hàn Dương Hạo, cậu khẩn trương quá mức, cậu là gián điệp ưu tú, hiện tại tuy rằng cậu thực khẩn trương, việc xảy ra ngoài dự đoán của cậu, nhưng cậu càng phải lãnh tĩnh. Hiện tại cậu không thể lãnh tĩnh, về sau cậu làm thế nào lấy được tín nhiệm của Hoắc Hi? Lại đến một lần!”

Hàn Dương Hạo cười gượng hai tiếng: “Được.”

Ai cũng không nghĩ tới, lúc này đây NG, NG đến lần thứ bảy, màn ảnh của Hàn Dương Hạo mới chính thức chấm dứt.

Trong cảnh này, Hoắc Hi căn bản không nói qua một câu với Bạch Minh Đức, chỉ có Lương Linh Tuệ xấu hổ giới thiệu một chút, cho thấy Bạch Minh Đức là chủ của học trò mình, cũng đảm nhiệm một chức quan quân cấp hai trong quân đội Hoắc gia.

Đối với cái này, Hoắc Hi không có một chút hứng thú, chỉ nhẹ nhàng băng quơ “à” một tiếng, nhưng độ cong cười như không cười bên môi cùng với ánh mắt tùy ý thoáng nhìn lại làm cho Hàn Dương Hạo lập tức cứng cứng công thân thể —— đúng rồi, chỗ này lại NG hai lần.

Chờ sau khi cảnh này quay xong, đoàn phim bắt đầu ăn cơm chiều.

Trợ lý Hàn Dương Hạo cầm cơm hộp lên lút chuẩn bị đưa cho Hàn Dương Hạo, ai biết Hàn Dương Hạo trực tiếp vỗ đũa lên trên bàn, xoay người đi đến buồng vệ sinh. Trợ lý đầu tiên là sững sốt, tiếp đó nhanh chóng đi theo.

Trương Đồng Đồng ở xa xa thấy một màn như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, lại nghe Dịch Lan nói rằng: “Con người Hàn Dương Hạo tính tình rất quái lạ, đặc biệt tự đại, vừa rồi NG chín lần mới quay xong, hần khẳng định cảm thấy thật mất mặt.”

Trương Đồng Đồng không còn lời gì để nói: “Diễn viên NG không phải là thực bình thường sao, ngày hôm qua tôi cũng NG năm lần mà.”

Dịch Lan nhắc tay nói: “Ngày hôm sau tôi còn NG mười lần, ha ha, cái cảnh kia thật khó đóng, tôi bị Trịnh đạo trừng mắt tới mấy lần.”

Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười, đột nhiên không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Dung Hủ cách đó không xa, Dịch Lan đề cao âm thanh: “Dung Hủ, hình như cậu hồng có NG luôn đúng không?”

Dung Hủ sững sốt, cười nói: “Buổi sáng hôm nay không phải em còn NG một lần à?”

Trương Đồng Đồng và Dịch Lan lập tức nhớ lại, sau đó hai người đều: “...”

NG? Có sao lại NG?

Bởi vì trong cảnh kia, khi Hoắc Hi đang thăm vấn một phần tử ngầm thà chết chứ không chịu khuất phục, để biểu hiện hần thô bạo vô thường, hần đang thăm êm đẹp, đối phương cũng đã sắp đến điểm giới hạn tâm lý, khi chuẩn bị nói ra gián điệp, đột nhiên! Hần rút súng của mình ra, một súng bắn chết đối phương.

Người nọ trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn Hoắc Hi.

Mà Hoắc Hi thì thần nhiên hạ mắt nhìn gã, cho gã một cái chết rõ ràng: “Hiện tại, tao không muốn nghe mày nói.”

Hoắc thiếu soái cho tới bây giờ đều vui giận vô thường, sát phạt quyết đoán.

Mà chính là một cảnh như vậy, sở dĩ Dung Hù NG, là bởi vì khi toàn trường khẩn trương tới cực điểm, lúc cậu sắp nói ra lời thoại làm người ta khiếp đảm kinh hồn kia, cậu đột nhiên hắt hơi một cái.

Mọi người lập tức ngậy người, thiếu soái vừa rồi còn khốc huyễn cuồng bá duệ chớp mũi đồ ừng, dờ khóc dờ cười nhìn về phía một thành viên tổ đạo cụ cách đó không xa, nói: “Tôi có chút mất cảm với tulip, không ngờ lại đụng tới ở chỗ này, hôm nay chưa uống thuốc mất cảm, anh xem có thể đặt xa một chút không?”

Lần này, ngay cả Trịnh đạo nhất quán nghiêm túc cũng bật cười ha ha.

Cái này gọi là NG? Nếu cậu vậy gọi là NG, vậy tại cô gọi là cái gì? Hàn Dương Hạo gọi là cái gì?!

Tiến triển quay phim của đoàn phim «Mai phục» cực nhanh, ngoại trừ Hàn Dương Hạo thường thường NG vút mặt, những người khác đều ở chung vô cùng hòa hợp.

Ngày từng ngày đi qua, quay diễn thật sự quá bận, khi Dung Hù có thời gian lại đi lên weibo ngao du, liền phát hiện fan của mình thế mà lại đạt tới năm mươi vạn! Mà ngày hôm nay, đoàn phim «Tranh giành» sắp tuyên bố đoạn trailer đầu tiên.

Xa xôi ở thành phố B, trong một phòng bệnh VIP ở tầng chót bệnh viện, một cậu trai ăn diện thời thượng vừa ngồi ở trên giường uống nước, vừa cúi đầu chơi di động. Khi hắn nhìn đến một cái tin tức, đột nhiên tức giận đến vút di động xuống đất, di động vừa mới mua lập tức rớt đến chia năm xẻ bảy, dọa người đại diện bên cạnh nhảy dựng.

Người đại diện kia cau mày hỏi: “Chung Dịch, cậu lại làm sao vậy? Quan cho tốt tính tình của cậu, mình ném đồ thì mình mua, đừng bảo tôi giúp cậu nghĩ biện pháp.”

Vừa nghe lời này, Chung Dịch lập tức trừng đôi mắt to trong suốt, cả giận nói: “Này tính là cái gì? Này tính là cái gì? Anh Vương anh nói với em một chút xem, Dung Hù đi diễn «Tranh giành», hắn tìm tài nguyên cho em, cuối cùng bản thân hắn đi diễn? Anh gặp qua kim chủ nào đoạt diễn với tiểu diễn viên của mình chưa? May mắn em với hắn còn không có gì, nếu em với hắn thực sự có gì, em sẽ ghê tởm chết đó! Cái tên ngu ngốc, cái tên không đầu óc ngu xuẩn kia, hắn thế mà lại đoạt diễn của em? Hắn có xấu hổ hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15

Teaser thứ nhất của «Tranh giành» trong một đêm, liền truyền khắp đại giang nam bắc.

Cho đến hôm nay, bộ phim truyền hình này đã quay xong toàn bộ, công tác cắt nối biên tập hậu kỳ cũng đã tiến hành được một nửa, ba tháng sau sẽ đồng loạt công chiếu trên ba đài vệ tinh lớn đứng đầu cả nước, chiếm trước ba đài hoàng kim lớn.

Trong giới phim truyền hình, Quách Long và phòng làm việc Tề Lực, Đường Mộng Lam và Đồng Tranh, đoàn phim như vậy tuyệt đối tính là là số một. Trước đó đăng poster đã kinh điển vô số người xem, mà hiện giờ teaser đăng lên, càng nhắc lên sóng to gió lớn, khiến cho internet nhiệt liệt nghị luận.

Nữ tướng quân Đường Mộng Lam tư thế oai hùng hiên ngang, thái tử Đồng Tranh lãnh tính kiêu chể, boss phản diện Diệp Kiều khốc huyễn tà mị...

Khiến cho người ta kinh điển, không gì ngoài Dung Hù chỉ xuất hiện trong teaser năm giây ngắn ngủi!

Giữa sóng biển mênh mông, dưới ánh nắng chiều vạn trượng, một màn ảnh xa nhanh chóng kéo gần, từ Vân Mộng Trạch rộng lớn khôn cùng kéo đến Vọng Thu các đứng lẻ loi giữa sông rộng. Bốn tầng lầu các rường cột chạm trổ, bạch y nho sinh một mình sừng sững giữa sông dài, trường bào tung bay, ánh mắt nhu hòa nhìn cảnh tượng trời nước giao hòa này. Tóc đen vì gió mà động, bỗng nhiên, y nâng mắt nhìn về phía màn ảnh.

Khóe môi hơi hơi cong lên, ánh trời chiều vô tận chiếu rọi trong cặp mắt trong suốt sáng ngời ấy, giống như bảo thạch rực rỡ!

Trong phút chốc, vô số người xem nữ hét rầm lên, kích động không cách nào tự kiềm chế.

[đây cũng quá đẹp đẹp đẹp đi! Lạc hà dữ cô vự tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc*! Gái khoa học tự nhiên lần đầu tiên cảm nhận được ý cảnh của câu từ này! Chính là loại cảm giác này!]

*2 câu thơ trong bài thơ Đằng Vương Các của Vương Bột, nghĩa: Ráng chiều với cò lẻ cùng bay, nước thu cùng trời dài một sắc.

[a a a a a a a a a hoàng hôn và mỹ nhân, sông rộng và mỹ nhân! Đây quả thực đẹp đến không bạn!]

[lại song nhược chuyết* là một đại mỹ nhân! Quý xuống với sắc đẹp _(3” ∠)_]

*Lại song nhược chuyết: tiếng Trung 又双叒叕, bốn chữ hán mở ra là 10 chữ “lại”(又), bày tỏ sự việc thay đổi quá thường xuyên, có thể hiểu đơn giản là “lại lại lại lại...”

[muốn film dương bản* muốn film dương bản, bạch y mỹ nhân này thật sự quá dễ nhìn! Không cho film dương bản hiện tại liền bỏ follow, không bỏ follow... cũng có thể! Chỉ tiếp nhận hối lộ sắc đẹp của Mặc Sĩ Điều!]

*Film âm bản/dương bản: film âm bản là film sau khi tráng hình ảnh bị đảo màu trên bản film. Film dương bản là film sau khi tráng hình ảnh hiện trực tiếp trên bản film.

Poster xinh đẹp cực hạn ở trạng thái tĩnh, đối với một vài minh tinh có chỗ khuyết điểm mà nói, poster có thể chỉnh sửa, chọn lựa góc độ thích hợp nhất với bọn họ, dùng kỹ thuật bù lại khuyết điểm bộ mặt và dáng người của bọn họ. Chỉ là đối với diễn viên ưu tú mà nói, chân chính có thể bày ra mị lực của bọn họ lại là video động.

Đa số minh tinh trước khi ra mắt, đều sẽ tiếp thu huấn luyện hình thể. Thậm chí sau khi thành danh, rất nhiều minh tinh cũng sẽ không bỏ đi chương trình học này. Minh tinh giỏi, ngồi có dáng ngồi, đứng có dáng đứng, lúc đứng lên khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, khí chất xuất chúng.

Đây là cái gọi là khí chất minh tinh.

Trong một đám người, bất cứ ai cũng có thể nhận ra bạn, biết bạn là minh tinh, vậy bạn liền thành công.

Trong teaser, màn ảnh chính diện của Dung Hù chỉ có năm giây ngắn ngủn kia, nhưng chỉ dựa vào một cái nâng mắt, cong môi mỉm cười nhìn như vô ý đó, lại khiến cho fan weibo của cậu trong một đêm đột phá tám mươi vạn. Ước chừng tăng thêm ba mươi vạn người!

Chỉ là như vậy, còn xa xa mới đủ.

Con người đều là động vật thị giác, rõ ràng chỉ là một cái teaser, đoàn phim «Tranh giành» cũng không có một chút phốt lờ, bốt một phân tiền. Cảnh tượng đồ sộ vạn mũi tên bắn một lượt, chiến trường hào phóng thiên quân vạn mã rong ruổi, ba nước thể chân vạc, loạn thế tranh hùng cát vàng bay tán loạn, trong cái teaser này toàn bộ đầy đủ hết!

Đặc hiệu làm tinh nữ loá mắt, chất lượng hình ảnh tuyệt đối là số một, hoàn toàn đáng với hơn ba triệu đầu tư của nó!

Dung Hù là vào ngày hôm sau trên đường đến phim trường, thuận tiện xem xong cái teaser này. Toàn bộ teaser tổng cộng một phút đồng hồ, giằng giải bối cảnh đã dùng hơn mười giây, hơn nữa còn cảnh của nam nữ chính, có thể cho nam số bốn là cậu năm giây, đã vượt xa dự đoán của Dung Hù.

Sau khi xem xong teaser, Dung Hù cũng không khỏi có chút cảm khái.

Trình độ chế tác hậu kỳ ở thế giới này cao hơn ở thế giới của cậu, teaser này nói là vì phim truyền hình mà làm, nhưng đặt ở đời trước của cậu, hoàn toàn đã đạt tới trình độ điện ảnh, thậm chí còn tốt hơn đặc hiệu năm xu của rất nhiều bộ điện ảnh mọi tiền.

Một bên ở trên đường đi tới, một bên nhìn đủ loại bình luận like.

Khi sắp đi đến phim trường, Dung Hù đang thả điện thoại di động lại túi áo, đột nhiên nghe La Chấn Đào hít một ngụm khí lạnh, khiếp sợ nói rằng: “Chúng tôi căn bản không có động tác, tiểu Hù, cậu thế mà lại dựa vào lực lượng của mình đạt tới hạng ba mươi bốn hot tìm kiếm!”

Nghe xong lời này, Dung Hù hơi giật mình, cười nói: “Mặc Sĩ Điều lại lên bảng à?”

La Chấn Đào nặng nề lắc đầu, nhanh chóng đưa di động tới trước mặt Dung Hù, nghiêm túc nói: “Là Dung Hù!”

Chỉ thấy trên màn hình di động kia, vị trí hot tìm kiếm thứ ba mươi bốn, rõ ràng chính là hai chữ #Dung Hù#!

Cùng ngày, người đoàn phim «Mai phục» rất nhanh liền biết được tin tức. Đám người Trương Đồng Đồng và Dịch Lan sôi nổi chúc mừng «Tranh giành» của Dung Hù thành công, các cô đều là nữ diễn viên, dù gato Dung Hù gia nhập một đoàn phim tốt, chiếm được một nhân vật tốt, vậy cũng không có bất luận biện pháp gì, cũng không thể để cho mấy cô thế vai Mặc Sĩ Điều đi?

Nam số ba «Mai phục» cũng giống Dung Hù, là một người mới từ đầu đến đuôi, thậm chí còn không bằng Dung Hù. Hắn cũng chúc mừng Dung Hù, còn trao đổi follow weibo và phương thức liên lạc với Dung Hù.

Lúc gần đi, nam số ba kia kinh ngạc nói: “Ý, hình như người cậu follow không nhiều lắm nhì? Là vừa mới dùng weibo sao?”

Dung Hù cười gật đầu: “Ừ, tôi coi như là vừa mới vào giới, hiện nay chỉ follow người trong đoàn phim «Tranh giành» và «Mai phục».” Nói xong, Dung Hù mở danh sách follow ít ỏi không có mấy của mình ra.

Nam số ba nhìn thoáng qua danh sách follow của cậu, cười nói: “Chị Từ này tôi biết, là thợ trang điểm rất có tiếng trong giới.”

Chờ sau khi đi rồi, nam số ba lặng lẽ follow weibo của một vài phó đạo diễn, tiểu tổ trưởng trong đoàn phim «Mai phục», nhỏ giọng nói thầm: “Dung Hù này thật biết cách làm người, tuy rằng không có follow đại minh tinh gì, nhưng mà tổ trưởng tổ trang điểm «Tranh giành» cậu ta đều follow. Cũng đúng, người như Ôn Tuyên và Hạ Mộ Nhan, dù mình có follow cỡ, cỡ cũng không biết mình là ai, còn không bằng follow mấy nhân viên công tác trong đoàn

phim. Loại chuyện này sao trước kia mình không nghĩ tới vậy, mình cũng phải follow!”

Hắn cũng không nghĩ tới, chỉ follow thôi liền có tác dụng ư? Muốn mua chuộc lòng người, yêu cầu là từng tí quan tâm khi ở chung hằng ngày.

Chờ đến giữa buổi trưa, ngay cả Trịnh đạo cũng chúc mừng Dung Hù một chút.

Trịnh đạo năm nay bất quá chỉ hơn bốn mươi tuổi, cũng đã chìm nổi nhiều năm trong giới. Biểu hiện trong khoảng thời gian này của Dung Hù ông đều xem ở trong mắt, nhìn tiểu diễn viên trẻ tuổi ôn nhuận này, ông nhìn không được bèn quan tâm nói: “Phim của Quách đạo vẫn luôn rất nâng người, có điều tiểu Dung cũng không nên kiêu ngạo, tuy rằng hiện tại thể của cậu rất mạnh, nhưng phải giữ vững đó.”

Dung Hù gật đầu: “Cám ơn Trịnh đạo.”

Không sai, cho tới giữa trưa hôm nay, fan weibo của Dung Hù hoàn toàn đột phá cánh cửa một trăm vạn. Cùng lúc đó, trên trang mạng của Hoa Hạ Entertainment, club của cậu cũng có bảy tám vạn fan. Loại fanclub này là một loại văn hóa mà mỗi công ty giải trí đều có, cần giao tiền trở thành hội viên, mới có thể trở thành thành viên fanclub của mình.

Cái này tương đương với một loại fan cao cấp, ở trong club, bạn có thể được giao lưu liên lạc với mình tinh càng nhiều, cứ cách một đoạn thời gian cũng sẽ rút ra một nhóm người trong số thành viên club, tiến hành hội giao lưu gặp mặt giữa mình tinh với fan.

Loại phương thức quạt khởi này của Dung Hù nhìn như vô cùng bằng phẳng, cũng không có một bước lên trời, nhưng mà trong mắt mấy tay lão làng trong giới như Trịnh đạo, La Chấn Đào, cũng đã đủ đáng sợ.

Người ngoài không thấy, hàng năm đều có ngàn vạn ngôi sao mới ngã sập ở cánh cửa bước vào giới. Đừng nói thành danh, weibo bọn họ ngay cả mười vạn fan cũng không có!

Thừa dịp ăn cơm trưa, Dung Hù lên xem weibo và club của mình một chút. Khi cậu nhìn đến nội dung thảo luận bên trong, cậu không khỏi bật cười, khóe miệng vừa kéo lên, liền nhanh chóng úp di động ở trên bàn, nhắm mắt làm ngơ.

[báo!!! Hóa ra Dung Hù cao 1m85! Cao như vậy, tui đây phải nhảy dựng lên mới có thể cho ảnh một cái moaz moaz tà =3=]

[wuli* mỹ Dung Dung thiệt xinh đẹp, thân cao, vóc người lại đẹp, tôi đem năm giây kia liếm một lần lại một lần!]

*Wuli: xuất phát từ tiếng Hàn, nghĩa là “nhà chúng tôi”, “của chúng tôi”.

[tôi liếm đến mức di động bị nước vào luôn có được không!]

[sao anh ấy có thể xinh đẹp đến thể xinh đẹp đến thể xinh đẹp đến thể! Khí chất tốt đến thể, bộ đồ xanh ở poster trước đó tôi cũng đã thần phục, hiện tại teaser thể mà lại còn có đồ trắng! Đều nói nhân yếu tiểu, nhất thân hiệu*, Dung Dung đồ trắng nhà tôi thật sự là đẹp đẹp đẹp!]

*Nhân yếu tiểu, nhất thân hiệu: người muốn xinh đẹp, một thân mặc đồ trắng là đẹp nhất.

... Cô mới nhất thân hiệu đó, hừ!

Dung Hù còn chưa thể lập tức nghĩ ra được, vì sao mình đột nhiên có thêm cái biệt danh “Dung Dung” như vậy. Ở đời trước của cậu, không ai lấy nick name cho cậu, nhóm fan của cậu đều tương đối “lạnh nhạt”, sẽ ủng hộ phim của cậu, sẽ ủng hộ tiết mục cậu tham gia, nhưng mà độ thảo luận trên internet lại không cao.

Nhưng ở đời này... sao fan của cậu đều nhiệt tình như vậy?!

Tuy rằng ngoài miệng nói “ngại ngừng xem những phát ngôn nhiệt tình của các fan”, nhưng mà chờ đến khi chàng vạn nghi ngại, Dung Hù vẫn yên lặng mở di động, lật xem bình luận của mấy fan đầy nhiệt tình kia. Khi nhìn đến một cái weibo gắn tag #Dung Hù#, cậu nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

[#Dung Hù# có một ngày tui với ông xã đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy một tấm áp phích. Tui nhìn thiệt lâu, ông xã ghen tuông hỏi tui: “Thế nào, còn thích hần hả?” Tui sững sốt, lắc đầu: “Đó là ngôi sao trước kia em theo đuổi, hiện tại trong lòng em chỉ có anh.” Ông xã lập tức vươn tay che mắt: “Vậy không cho em nhìn hần.” Tui mỉm cười, ôm lấy anh ấy: “Ngoan, Diệp Kiêu là trước kia của em, mà anh mới là hiện tại của em.” Dung Hù nhẹ nhàng mỉm cười, cũng ôm lấy tui.]

Dung Hù: “...”

Không biết lúc bạn fan này xem được nội dung chính thức của «Tranh giành», sau khi biết gút mắt giữa cậu với Diệp Kiêu trong kịch bản, sẽ là biểu tình gì... hừm, ngẫm lại còn có chút kích động nho nhỏ.

Nhóm fan dù sao cũng có tài, cho dù Dung Hù có lãnh tỉnh trấn định nữa, có khi cũng không khỏi bị bọn họ chọc cười.

Cậu đang cười, đột nhiên, Hàn Dương Hạo từ bên cạnh cậu đi qua. Nghe được tiếng cười của Dung Hù, gã nhẩn mi nhìn thoáng qua chỗ thiếu niên, nhưng mà chỉ là liếc mắt một cái, liền cực nhanh rời đi.

Hàn Dương Hạo đi đến bên cạnh Trịnh đạo, nghe đối phương nói rằng: “Hàn Dương Hạo, cậu là phần tử ngầm, phần tử ngầm cậu hiểu không? Động tác

vừa rồi của cậu quá ngốc, cậu luyện thêm một chút với chỉ đạo động tác của cậu đi. Động tác rút súng của Dung Hủ người ta xinh đẹp hơn cậu nhiều, về sau cậu cũng phải giống cậu ta, sáng sớm mỗi ngày lại đây huấn luyện biết chưa?”

Hàn Dương Hạo trừng mắt: “Cậu ta đang chơi di động, huấn luyện lúc nào?”

Trịnh đạo theo bản năng nói rằng: “Chính là hai tuần lễ trước, mỗi ngày cậu ấy đều đến huấn luyện, hiện tại huấn luyện thành công, động tác cậu ấy vẫn luôn rất xinh đẹp, lại không xấu, có thể không cần huấn luyện.”

Hàn Dương Hạo bĩu môi: cho nên nói, động tác của gã rất xấu à?

Dường như chú ý tới ánh mắt Hàn Dương Hạo, Dung Hủ ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang nhìn mình, cậu mỉm cười gật đầu, coi là chào hỏi. Nhưng Hàn Dương Hạo hoàn toàn không có cho cậu sắc mặt hoà nhã, chỉ chằm chọc cười cười, lại dời tầm mắt đi chỗ khác.

Đối với loại hành vi gần như khiêu khích của đối phương, Dung Hủ cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy đối phương rất ngốc. Dù sao thì còn hơn một tháng liền mỗi người đi một ngả, hình ảnh trong màn ảnh sẽ khiến người xem đưa ra một phán xét công bằng: rốt cuộc ai diễn xuất tốt hơn, ai biểu hiện xuất sắc hơn.

Hơn nữa thú vị chính là, lúc đối diễn với cậu, Hàn Dương Hạo luôn NG.

Nếu như nói khi Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng đối diễn, trong năm lần sẽ không NG một lần, vậy khi đối diễn với cậu, hai lần liền NG một lần. Nguyên nhân trong này La Chấn Đào không hiểu, Trịnh đạo cũng không hiểu lắm, Dung Hủ lại có chút hiểu rõ.

Hàn Dương Hạo vẫn có một chút diễn xuất, nhưng mà gã không thích bị người khác áp chế. Khi gã phát hiện diễn xuất của Dung Hủ áp chế gã, không cách nào làm cho ánh sáng của gã chiếu rọi toàn trường, áp bách cho Dung Hủ không cách nào hô hấp, gã sẽ ra sức phản kháng, kết cục chính là NG.

Càng về sau, Dung Hủ cũng sẽ hơi nhường gã một chút, hơi thu liễm diễn xuất.

Loại người không có vận khí và một chút thực lực, lại không biết cách xử sự làm người này, là đồ ngu dễ đối phó nhất trong giới. Có điều chỉ cần Hàn Dương Hạo không đến chọc cậu nữa, Dung Hủ cũng lười làm một ít chuyện dư thừa.

Nhưng mà mới qua ngắn ngủn một ngày, sáng sớm ngày nọ khi Dung Hủ đi vào phim trường, còn chưa có vào đoàn phim, liền nghe được tiếng gầm gừ của Trịnh đạo: “Đối diễn viên? Chỉ còn lại có hai tuần lễ liền chiếu, cậu nói đối diễn viên với tôi? Hàn Dương Hạo đâu, cậu bảo hắn tự đến nói với tôi! Trong đoàn phim đang ở chung yên lành, vì sao muốn đối diễn viên, hắn cho là chúng ta kịp sao? Chúng ta căn bản không kịp làm loại chuyện này! Nói cho hắn biết, đối nam số hai có thể, để bản thân hắn đến diễn nam số hai, để Dung Hủ người ta diễn nam chính!”

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay vừng vàng dừng ở sân bay Thước Xã gần thành điện ảnh Tượng sơn. Cậu trai thanh xuân thời thượng đầu đội mũ lưỡi trai và một cặp kính mát to to, đi ở trong sân bay, rất nhanh liền hấp dẫn không ít người qua đường chú ý, có người kinh hô: “Đó là Chung Dịch ư?!”

Vì thế, một đám người vây qua bắt đầu xin kí tên.

Chung Dịch cười tủm tỉm lộ ra một hàm răng trắng, nói: “Mọi người khiêm tốn một chút, đừng quấy rầy đến người khác.” Một bên lấy ra bút ký tên đã sớm chuẩn bị tốt từ trong túi xách tùy thân, thậm chí còn tự chuẩn bị một quyển vở trắng, bắt đầu xoát xoát kí tên.

Mà ở trong lối đi VIP cách đó không xa, một người đàn ông nhả nhún mắt nghe được tiếng ồn ào, xoay người nhìn qua. Chung Dịch bị một đám fan vây quanh, căn bản thấy không rõ người ở bên trong, hắn nhưn mày nói: “Tần Trình, trên chuyến máy bay vừa rồi còn có minh tinh khác à? Hình như tôi không chú ý tới”

Người đàn ông cao ngất tuấn tú mặc một bộ trường y đơn giản màu đen, trên bộ quần áo này không có hoa văn dư thừa, ngay cả một cái nhãn hiệu cũng không có xuất hiện, nhưng mà chỉ dựa vào bộ quần áo thủ công đẹp đẽ và đường cắt hạng nhất kia đã có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là một bộ đồ đặt may cao cấp.

Nghe được lời người đại diện nhà mình nói, người đàn ông thoáng kéo kính râm xuống một chút, vừa vặn đám người tránh ra một cái khe, để lộ mặt Chung Dịch ra. Tần Trình thần nhiên liếc mắt một cái, môi mím khẽ nhếch: “Không biết.”

Từ Tần ha ha mỉm cười: “Tôi cũng không biết, có khả năng không phải Hoa Hạ Entertainment chúng ta đi.”

Nói xong, hai người liền từ lối đi VIP rời đi, rất nhanh vào bãi đỗ xe, được tài xế chuyên dụng đến đón, đến thành điện ảnh Tượng sơn.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16

Thành điện ảnh Tượng Sơn, đoàn phim «Mai phục».

Trong mỗi một đoàn phim, mâu thuẫn xung đột kịch liệt nhất thường thường không phải là diễn viên và diễn viên, thậm chí cũng không phải đạo diễn và diễn viên, mà là đạo diễn và bên đầu tư. Bên đầu tư ra tiền, đạo diễn là trung tâm của cả bộ phim, người trước thường xuyên đề xuất một ít yêu cầu với người sau, người sau trên cơ bản cũng sẽ nghĩ mọi cách mà hoàn thành cho người trước.

Trừ khi là đại đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy, nếu không thì phần lớn đề nghị của bên đầu tư, đạo diễn đều sẽ không phản đối. Có điều bên đầu tư cũng muốn kiếm tiền, cho nên cũng sẽ không đưa đề nghị cổ quái gì, đây là nhận thức chung trong giới.

Nhưng mà, nhận thức chung này cũng không áp dụng với đoàn phim «Mai phục».

La Chấn Đào rất nhanh liền chiếm được tin tức cụ thể từ chỗ Lý phó đạo, hẩn lạnh mặt, đè nén tức giận: “Không biết Hàn Dương Hạo dở bên đầu tư như thế nào, hiện tại bên đầu tư muốn thay đổi người. Đối phương tham dự bảy phần đầu tư của «Mai phục», hiện tại thái độ rất cứng rắn, Trịnh đạo không chịu làm như vậy, nhưng bên đầu tư cũng không chịu nhượng bộ.”

Thiếu niên tuấn mĩ thanh nhả hạ mắt, bình tĩnh nói rằng: “Chỉ là muốn đổi em đi à?”

La Chấn Đào do dự một khắc: “... Đúng.”

Loại chuyện vi phạm hợp đồng này, tuy rằng không tốt cho thanh danh đoàn phim, nhưng bình thường cũng không truyền đến tai người xem. Lúc trước thù lao của Dung Hù đã không cao lắm, hiện giờ đến tiền vi phạm hợp đồng, đối với bên đầu tư kia mà nói cũng là dễ dàng.

Im lặng lắc lắc đầu, Dung Hù hơi hơi ngẩng đầu, híp mắt, nhìn Hàn Dương Hạo ngồi nghỉ ngơi cách đó không xa, làm như cái gì cũng không biết. Bỗng nhiên cong khóe môi lên, cậu khẽ cười một tiếng, nói rằng: “Anh La, rốt cuộc em đắc tội hẩn cái gì?”

La Chấn Đào vừa tức giận, vừa nghi hoặc: “Anh cũng không biết, cậu căn bản chưa từng cãi nhau với hẩn mà.”

Dung Hù nhìn bóng dáng Hàn Dương Hạo hồi lâu, sau một lúc lâu, cậu giận dữ nói: “Trong cái giới này, chán ghét một người không cần lý do. Chỉ là làm đến loại trình độ này, hẩn cũng vượt giới hạn rồi.”

Toàn bộ buổi sáng, đoàn phim «Mai phục» đều chết đứng. Cách lúc công chiếu chỉ còn lại có hai tuần lễ, đoàn phim hiện nay mới quay được ba tập phim, còn xa mới đủ điểm mấu chốt công chiếu của đài truyền hình.

Trịnh đạo tức giận đến mức trực tiếp cãi nhau ngay trong đoàn phim với người đại diện của Hàn Dương Hạo, thậm chí nói ra mấy lời như “bỏ gánh mặc kệ”, nhưng mà người đại diện kia vẫn như cũ cười nói: “Trịnh đạo, ngài lại suy nghĩ một chút, đây là yêu cầu của Lý tổng.”

Về phần Hàn Dương Hạo, thì vẫn luôn bình chân như vại mà ngồi ở trong phòng nghỉ riêng của mình nghỉ ngơi, chưa bao giờ xuất hiện.

La Chấn Đào tự nhiên cũng tham dự vào cuộc tranh luận của Trịnh đạo, hẩn nghiêm khắc yêu cầu bên đầu tư suy xét rõ ràng lợi ích bản thân. Hành vi vi phạm hợp đồng ở trong giới sẽ bị bêu danh, bất luận đối với bên đầu tư, đạo diễn hay là bản thân diễn viên, đều vô cùng bất lợi.

Ba phe ở trong đoàn phim tranh chấp một buổi sáng.

Ở cách bọn họ không xa, Dung Hù cầm kịch bản bình tĩnh xem, thường thường có nhân viên công tác mượn các loại lý do đi ngang qua cậu, nói đôi lời an ủi cậu.

Lý phó đạo chuyên quản lý diễn viên thì gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mắt thấy bên kia đã cứng đờ không cách nào vận chuyển, ông chỉ đành tìm đến Dung Hù, thật cẩn thận nói rằng: “Nếu đoàn phim thật sự vi phạm hợp đồng, Dung Hù... cậu muốn làm như thế nào?”

Người đàn ông trung niên cường tráng thật thà chất phác dùng ánh mắt thành khẩn nhìn mình, trong giọng nói bao hàm bất đắc dĩ và áy náy. Nghe nói như thế, Dung Hù rốt cuộc ngẩng đầu, dời tầm mắt khỏi kịch bản, cậu nghiêm túc nhìn Lý phó đạo, ánh mắt bình tĩnh, giống như cái gì cũng không biết, vân đạm phong khinh.

Lý phó đạo hoàn toàn không nghĩ tới, Dung Hù lại là phản ứng như thế. Nhìn vẻ mặt trấn định tự nhiên của thiếu niên, tâm tình bức bối trong lòng ông khó hiểu mà có chút thả lỏng, tiếp đó liền nghe Dung Hù hỏi: “Anh Lý, em nhớ rõ, poster và teaser của chúng ta hẩn là ngày kia tuyên bố lên trên mạng một tuần sau lại gửi đến đài truyền hình, tuần hoàn chiếu tuyên truyền nhỉ?”

Lý phó đạo theo lý đương nhiên gật gù đầu: “Đúng.”

Nghe vậy, Dung Hù cười, cậu đứng lên, nói: “Em từng nghe một đạo diễn ngoại quốc nói qua, trong đoàn phim tốt nhất, đạo diễn vĩnh viễn là số một, chuyện duy nhất mà bên đầu tư và người sản xuất phải làm chính là ‘thỏa mãn hết thấy yêu cầu của đạo diễn’. Luôn ở thế bị động như vậy, đối với bất luận một đoàn phim nào mà nói... cũng không phải chuyện tốt đi.”

Cách đó không xa, Trịnh đạo, La Chấn Đào và người đại diện của Hàn Dương Hạo còn đang tranh chấp không dứt. Mà ở bên này, Lý phó đạo lại kinh ngạc mở to hai mắt, gât gao nhìn Dung Hù, nghe thiếu niên này cười nói: “Hôm nay lúc em xem kịch bản, đột nhiên phát hiện cái tên Hoắc Hi này rất có ý

tứ, Anh Lý, Hoa Hạ có câu ngạn ngữ, họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục*. Hoắc Hi họa hề... Nói không chừng kỳ thật là phúc, vừa lúc có thể hóa bị động thành chủ động.”

*Họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục: Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mỗi họa đang rình rập. “Hoắc Hi” và “họa hề” đồng âm là “huò xī”.

Trong đầu Lý phó đạo bỗng nhiên vang rền một trận, ông mơ hồ một giây, sau đó mãnh liệt nhớ tới con trai nhà mình đã từng gửi tới một tin nhắn: [con cảm thấy người ta rất tốt, ba quan tâm một chút nha, đừng để thật sự gây ra cái loại ức hiếp ra về ngôi sao đó.]

Lúc chiều, đoàn phim vẫn ở trạng thái chết.

Đạo diễn, La Chấn Đào và người đại diện của Hàn Dương Hạo bắt đầu chiến tranh lạnh, trong phim trường một mảnh xấu hổ, diễn viên khác tuy rằng vô cùng đồng tình Dung Hủ, Trương Đồng Đồng cũng rất muốn giúp Dung Hủ, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không có thực lực đối kháng với Hàn Dương Hạo, chỉ có thể âm thầm mắng chửi cái tên Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao, không có nhân phẩm kia.

Chỉ riêng Lý phó đạo không thấy bóng dáng.

Khi Chung Dịch từ sân bay Thước Xã ngồi xe đi vào đoàn phim «Mai phục», nhìn thấy chính là cảnh tượng kỳ quái như vậy. Trong đoàn phim an an tĩnh tĩnh, tất cả mọi người đang làm một ít việc vặt, chỉ riêng không ai quay diễn!

Cái này không bình thường đi?!

Trông mặt Chung Dịch vừa chuyển, rất nhanh đi vào đoàn phim, tìm nửa ngày, đều không tìm được Dung Hủ.

Nói như thế nào Chung Dịch cũng là một minh tinh hạng ba, trong đoàn phim có người nhận ra hắn, hắn lập tức lôi kéo người ta, hỏi: “Tôi là bạn của Dung thiếu, sao lại không thấy Dung thiếu? Tôi nghe nói hắn đóng phim ở trong này, tôi là tới tham ban.” Nói xong, giờ hộp bánh ngọt trong tay lên.

Giọng điệu làm nũng đáng yêu cộng thêm gương mặt bây bì trắng nõn kia, nhân viên công tác hoàn toàn không cách nào nổi giận với Chung Dịch, ngược lại cảm thấy đứa trẻ này vô cùng đáng yêu. Cô nhanh chóng chỉ đường cho Chung Dịch: “Dung thiếu thì tôi không biết là ai, nhưng hắn là cậu tìm Dung Hủ đi, cậu ấy ở chỗ đó xem kịch bản.”

Chung Dịch theo phương hướng tay cô chỉ nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người, hắn mãnh liệt sùng sốt, một lát sau, mới cười hỏi: “Chỗ nào? Sao tôi không thấy Dung thiếu?”

Nhân viên công tác kia nhanh chóng chỉ lại một lần: “Chính là cái người mặc quân trang, ngồi ở trên ghế cúi đầu xem kịch bản đó.”

Nụ cười trên mặt Chung Dịch nhất thời cứng đờ.

Không bao lâu, hắn liền mang theo hộp bánh ngọt đi tới trước mặt Dung Hủ.

Ngon đèn lập tức bị người ta ngăn cản, Dung Hủ không khỏi ngẩng đầu, bỗng nhiên liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú xinh đẹp. Mắt to tròn tròn, tóc quần màu vàng sẫm, cậu trai này bộ dạng vô cùng đáng yêu, thậm chí đáng yêu đến mức không giống đàn ông, đáng vẻ nhìn qua chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.

Nhưng Dung Hủ biết, Chung Dịch đã hai mươi bốn tuổi.

Khép kịch bản lại, Dung Hủ cười nhạt nói: “Đã lâu không gặp, Chung Dịch.”

Giống như không ngờ đối phương sẽ bình tĩnh như vậy, Chung Dịch phút chốc mộng mị, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia khinh thường, hắn nhanh chóng che giấu, nhưng toàn bộ lại rơi vào trong tầm mắt Dung Hủ. Hắn đem hộp bánh ngọt đặt ở một bên, tùy tùy tiện tiện ngồi ở bên cạnh Dung Hủ, theo bản năng muốn đi kéo tay Dung Hủ, nhưng Dung Hủ lại “vô ý” đưa tay bỏ kịch bản xuống, vừa lúc lệch đi.

Mặc dù Chung Dịch có chút kinh ngạc, nhưng mà không nghĩ nhiều như vậy, hắn ngọt giọng nói rằng: “Dung thiếu, chúng ta lâu như vậy không gặp, cậu thế mà cũng không có tới nhìn tôi. Tôi nghe nói cậu đi đóng phim, thật sự là rất khiến tôi kinh ngạc, ngay từ đầu tôi còn chưa tin, sau đó Trương Phong cho tôi xem poster «Tranh giành» cậu chụp, tôi mới tin tưởng. Sao cậu lại đến đóng phim vậy, Dung thiếu?”

Tuy rằng giọng điệu nhìn như thân mật, chỉ là lúc nói đến «Tranh giành», âm thanh Chung Dịch vẫn có một tia bén nhọn.

Dung Hủ mỉm cười nhìn hắn, bất động thanh sắc ngồi dịch qua bên cạnh một chút, nói: “Đóng phim rất thú vị.”

Nụ cười trên mặt Chung Dịch đột nhiên cứng đờ, hắn gắt gao xiết chặt ngón tay của mình, lúc này mới ngăn chặn được tức giận trong lòng.

Thú vị?

Loại đại thiếu gia như cậu, muốn vào giới giải trí vui đùa một chút thì cứ vui đùa một chút, đoạt nhân vật với hắn làm gì! Dù hắn bị thương không diễn được, vậy cậu ta liền cướp vai của mình hả? Này tính là cái gì? Trên thế giới này còn chưa từng nghe nói kim chủ cướp nhân vật của người ta đâu!

Chung Dịch cúi đầu, tóc mái lập tức rũ xuống, che khuất phần hận nơi đáy mắt hắn. Hắn âm ức nói rằng: “Ừm, đúng là rất thú vị. Dung thiếu, cậu đổi số

đi động cũng không nói với tôi, tôi hôm nay tới tìm cậu là muốn nói cho cậu biết... chuyện trước kia cậu nói với tôi, tôi cảm thấy rất tốt.”

Dung Hù híp mắt, không có hé răng.

Chung Dịch đợi trong chốc lát, không đợi được đối phương trả lời, hần kỳ quái ngẩng đầu, chỉ thấy đối phương vẫn như trước mỉm cười nhìn mình.

Chung Dịch đầu tiên là sùng sốt, sau đó: “!!!”

Mẹ, cười cái gì mà cười, Dung Hù này sao có cảm giác không thích hợp nhỉ!

Nói thật, lúc Chung Dịch vừa mới vào phim trường đã thấy được Dung Hù. Khi đó hần chỉ thấy mặt nghiêng của Dung Hù, khuôn mặt này xác thực tuần nhả xinh đẹp, hần còn tưởng rằng là minh tinh nào mình không biết. Chờ đến khi nghe người ta nói đó là Dung Hù, hần bỗng nhiên tức giận dâng cao.

Dung Hù không phải là thiếu gia shamate kia sao? Sao đột nhiên biến thành như vậy?

Poster «Tranh giành» đã khiến Chung Dịch tức giận đến lệch cả mũi, chỉ vào ảnh chụp nói với người đại diện Trương Phong nhà mình mấy lần “Đây tuyệt đối là PS, P rất giả”. Nhưng hiện tại, nhìn thấy đối phương một thân nhung trang, tuần nỡ siêu phẩm, hần thế mà không biết mình nên nói cái gì, thậm chí hần cảm thấy... chỉ nói về hình tượng và khí chất, Dung Hù càng thích hợp với giới giải trí hơn so với mình!

Rõ ràng trước đó là Dung Hù cầm nhân vật tìm đến hần, hy vọng có thể kết giao với hần. Hần nhìn vẻ mặt thẹn thùng lần đầu tiên yêu đương của thằng nhóc này còn thấy buồn cười, sao hiện tại, thằng nhóc này trở nên kim nén cảm xúc như vậy?

Chung Dịch không biết, sỡ dĩ Dung Hù lấy nụ cười trả lời hần, là bởi vì: cậu căn bản không biết đối phương đang nói cái gì!

“Chuyện đã nói qua?”

... Chuyện gì đã nói qua?

Nhưng mà Chung Dịch rõ ràng không có kiên nhẫn như Dung Hù, rất nhanh hần liền xấu hổ nói sang chuyện khác, thuận miệng lớn tiếng hỏi: “Thật kỳ quái, sao hôm nay các cậu không diễn vậy? Tôi nghe anh Hàn nói, bộ phim này là một bộ phim chiếu tuần mà, rất nhanh liền phải chiếu rồi.”

Mọi người lập tức bị âm thanh của hần hấp dẫn nhìn qua.

Rất nhanh, Chung Dịch từ chỗ trợ lý nhà mình chiếm được nguyên nhân. Ánh mắt hần sáng lên, bèn nói với Dung Hù: “Dung thiếu, cậu đừng cương với anh Hàn, hần có đôi khi có chút tính tình, quan hệ của tôi với hần cũng không tệ lắm, tôi đi nói một chút, hần liền biết nên làm như thế nào. Cậu chờ, tôi trở về rất nhanh.” Vừa dứt lời, Chung Dịch lập tức đứng dậy đi về phòng nghỉ riêng của Hàn Dương Hạo, để lại Dung Hù cười như không cười nhìn hần.

Sau đó cả một giờ, Chung Dịch đều ở trong phòng nghỉ của Hàn Dương Hạo, không có đi ra, cái gọi là “tôi trở về rất nhanh” cũng hoàn toàn không có thực hiện.

Nhân viên công tác trong đoàn phim đều hết sức kỳ quái, chỉ có nữ số hai Dịch Lan lặng lẽ đi tới bên cạnh Dung Hù, nhỏ giọng nói với cậu rằng: “Năm trước tôi quay một bộ phim, Chung Dịch cũng có tham diễn, hần ở trong đoàn phim có quan hệ không tồi với Hàn Dương Hạo. Dung Hù, cậu phải cẩn thận chút, tôi không biết cậu và Chung Dịch là quan hệ như thế nào, nhưng mà... tôi cảm thấy hần không quá tốt.”

Dung Hù kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy Dịch Lan cười khổ nói: “Tôi biết tôi không nên tiếp cận cậu vào lúc này, nhưng tôi cảm thấy cậu không có làm sai. Dù sao tôi chỉ là một tiểu minh tinh hạng hai hạng ba, tùy tiện hần làm gì làm đi.”

Dung Hù chậm rãi trầm mắt, cong môi cười khế: “Chị Dịch, cảm ơn chị.”

Mà giờ khắc này, trong phòng nghỉ riêng của Hàn Dương Hạo, Chung Dịch đang ngồi ở trên sofa, vẻ mặt bất định.

Tự hỏi hồi lâu, hần nhin không được lại hỏi một lần: “Anh nói Dung Hù bị Dung gia trục xuất? Chuyện này anh xác định sao, anh Hàn? Hần nói như thế nào cũng là huyết mạch duy nhất của Dung gia, nếu hần bị trục xuất, không phải Dung gia liền vô hậu sao?”

Hàn Dương Hạo uống một ngụm nước, hừ lạnh một tiếng: “Lý tổng có hợp tác với Dung thị, đây là cô ta chính mồm nói cho tôi biết. Dung nhị gia người ta tuy rằng không có con, nhưng dựa vào cái gì phải đem sự nghiệp tới tay mình giao cho Dung Hù? Lý tổng nói, Dung Hù đã sớm dọn ra khỏi nhà, chính là bởi vì Dung nhị gia đuổi hần ra ngoài. Bằng không cậu nghĩ, nếu Dung Hù còn có Dung gia hậu thuẫn, hần sẽ quay loại phim cuốn chiếu như chúng ta ư? Hần khẳng định sẽ đóng nhân vật chính, tìm một đạo diễn nổi danh.”

Trên mặt Chung Dịch chợt trắng chợt hồng.

Hàn Dương Hạo cười lạnh nói: “Cậu đó, cái gì cũng không làm rõ ràng mà đã nóng đầu lên, đừng để bị bề ngoài của người ta lừa. Cậu cho rằng hần là kim chủ hả? Hần chỉ là con hổ giấy! Đúng rồi, công phu trên giường của hần thế nào, hay là nói cậu ở trên? Bộ dạng thằng nhóc kia coi như được, nếu cậu ở trên, vậy cậu cũng không tính chịu thiệt.”

“Mẹ! May mắn vừa rồi tôi không đáp ứng kết giao với hần, Dung Hù hần tính là cái gì, thế mà lại dám ở trước mặt tôi giả bộ giàu có, giả bộ có tiền?” Chung Dịch hung hăng nện sô pha một quyền, hần đứng lên, nói: “Anh Hàn, vậy cứ xác định như vậy đi, nam số hai bộ phim này tôi cũng thấy không tồi, nếu Dung Hù đoạt nhân vật của tôi trong «Tranh giành», lần này tôi liền đoạt của hần. Không có Dung gia, hần cho rằng hần là ai? Hần chỉ là đồ ngu!”

Hàn Dương Hạo ha ha mỉm cười: “Được, vừa vặn Lý tổng mới gọi một cú điện thoại cho tôi, hiện tại chúng ta đi ra ngoài, nhìn xem Dung Hù kia còn có cái gì để nói. Dám ở trong đoàn phim vờ vịt với tôi, hẳn cũng phải có cái vốn liếng đó!”

Theo một tiếng “kẹt”, cánh cửa phòng nghỉ đóng cả ngày, rốt cuộc bị người ta mở ra từ bên trong. Nhân viên công tác và nhóm diễn viên trong đoàn phim sôi nổi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ mình Dung Hù vẫn cúi đầu xem điện thoại di động của mình, không biết suy nghĩ gì.

Mà ở công thành điện ảnh Tượng Sơn, một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại. Trước khi chiếc xe này rời đi, tài xế còn kích động nói rằng: “Con gái tôi thật sự đặc biệt thích cậu, vợ tôi cũng đặc biệt thích cậu! Tôi rất thích «Mộ Thanh», «Hàm răng sắt thép» còn có «Phá thành» của cậu, Tần Trình, cậu phải cố lên, cậu nhất định phải cố lên nha!”

Tần Trình: “... Cảm ơn.”

Tên đàn ông hơn năm mươi tuổi ở trước mặt nắm chặt tay bán manh cổ lên, um, chắc là ai cũng có điểm bất đắc dĩ.

Thành điện ảnh Tượng sơn trước kia Tần Trình đã tới mấy lần, đã sớm quen thuộc, hai tay hắn cầm ở trong túi, đi trong làn gió se lạnh đầu thu, thanh quý đậm tính. Giống như hoàn toàn không để mắt đến người đại diện phía sau, Tần Trình rũ mắt nhìn dưới mặt đất, hết như sấm văng bước chậm mà đi tới, khí tràng cường đại lạnh như băng lại thẳng tắp ép xuống, ép tới nhiệt độ xung quanh đều chột giảm ba độ.

Hai người cứ như vậy đi mười phút, Từ Tấn rút cuộc nhìn không được: “... Tôi sai rồi, Tần đại thiếu gia, tôi cũng không biết chiếc xe kia sẽ hư mà! Hơn nữa đi động hết pin cũng không thể trách tôi... được rồi, là lỗi của tôi, tôi không chú ý tới đi động hết pin. Có điều chúng ta tới cũng không chậm, lúc này mới buổi chiều năm giờ, mặc dù quả thật đợi gần hai giờ ở nơi hoang vu dã ngoại mới chờ được một chiếc xe taxi, nhưng không phải vẫn tới được sao...”

Tần Trình phút chốc nâng mắt, lạnh lùng quăng một con dao mắt.

Từ Tấn: “...”

Một lát sau, hắn gờ tay phải, trình trọng nói: “Nói đi, Tần đại thiếu gia, ngài là muốn tới tìm ai, có phải muốn tìm Lưu lão không? Tôi nghe nói «Tần vương thiên hạ» quay ngay ở Tượng sơn, tôi dẫn ngài đi tìm ông. Hôm nay tôi nhẫn nhục chịu khó, ngài xem có được không?”

Nghe đến đây, Tần Trình rút cuộc dừng bước lại: “Anh đi tìm xem, đoàn phim «Mai phục» ở chỗ nào?”

“A, «Tần vương thiên hạ» ở chỗ nào tôi đã sớm hỏi thăm rồi, ở...” Âm thanh đột nhiên dừng lại, Từ Tấn mãnh liệt ngẩng đầu: “«Mai phục»? «Mai phục» gì?”

Tần Trình hạ mắt liếc hắn một cái: “Chính là «Mai phục», anh phụ trách đi tìm.”

Từ Tấn: “...”

Mỗi ngày đoàn phim quay trong thành điện ảnh không có hai mươi cũng có mười lăm!

Thành điện ảnh lớn như vậy, bảo hắn tìm ra một đoàn phim nhỏ không có tiếng tăm gì từ cái góc ngách nào đây!

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17

Trong đoàn phim «Mai phục», giờ phút này lại bắt đầu một hồi cãi vã to.

Ai cũng không nghĩ tới, Hàn Dương Hạo ở trong phòng nghỉ riêng cả ngày, sau khi đi ra lại dùng giọng điệu kiêu ngạo cường ngạnh như thế nói với Trịnh đạo rằng: “Vừa rồi Lý tổng gọi điện thoại nói với tôi, trước buổi tối tám giờ cô ấy yêu cầu được một câu trả lời thuyết phục. Yêu cầu của cô ấy vẫn như ban đầu, về phần ngài lựa chọn như thế nào, Trịnh đạo, là chuyện của ngài.”

Dùng kính xung, nhưng cái mũi đã sắp vênh lên tận trời, căn bản không đem Trịnh đạo để vào mắt.

Nhân viên công tác trong đoàn phim sôi nổi cắn chặt răng, giận mà không dám nói gì, ánh mắt của bọn họ lạng lẽ chuyển dời lên trên người thiếu niên cách đó không xa.

Đồng tình trong mắt bọn họ nhiều hơn ban ngày tới vài phần, bởi vì ai cũng không nghĩ tới, Chung Dịch đến tham ban Dung Hù, hiện tại thế mà lại đứng ở phía sau Hàn Dương Hạo, được Hàn Dương Hạo giới thiệu rằng: “Tôi và Chung Dịch cũng từng hợp tác, hẳn diễn xuất không tồi, điều kiện ngoại hình

cũng qua cửa, vừa lúc hấn ở đây, lại có thời gian rảnh, Lý tổng đồng ý để hấn tới tiếp nhận vai diễn Hoắc Hi.”

Những lời này gây ra một trận ồ lên trong đoàn phim.

Mi là đến tham ban, hơn nữa là tới tham ban Dung Hù, mi quang minh chính đại đoạt nhân vật như bây giờ, có phải quá đáng hay không!

Chung Dịch lộ vẻ ngượng ngùng: “Anh Hàn đã nói về kịch bản với tôi, tôi cảm thấy không tồi.” Từ đầu tới đuôi, tầm mắt của hấn chưa từng liếc qua chỗ Dung Hù một cái, hấn giống như căn bản không biết Dung Hù, cũng không biết nhân vật hấn muốn diễn đã sớm có diễn viên.

Vừa lúc La Chấn Đào không ở phim trường, buổi chiều hấn ta đã đi ra ngoài với Lý phó đạo, đến nay còn chưa có trở về. Trong phim trường, một bên là Hàn Dương Hạo vênh vác tự đắc và Chung Dịch nhìn như vẻ mặt thiện lương ngây thơ, một bên là Trịnh đạo tức giận đến hai mắt đỏ bừng, cuối cùng lại là Dung Hù an tĩnh ngồi ở một bên.

Thiếu niên tuấn nhã tốt đẹp cúi đầu, sợi tóc che đi đôi mắt cậu, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt cậu.

Lúc này, Hàn Dương Hạo lại bỏ thêm một mồi lửa: “Diễn xuất của Chung Dịch khẳng định tốt hơn ai kia trước đó, Trịnh đạo, ông còn có cái gì mà do dự?”

Trịnh đạo: “Cậu!”

“Tốt hơn tôi sao?”

Âm thanh réo rắt bình tĩnh vang lên, mọi người lập tức nhìn sang chỗ phát ra tiếng, chỉ thấy không biết khi nào Dung Hù đã đứng lên.

Cậu mặc chính là trang phục diễn của Hoắc Hi, một thân quân trang lam đậm gần như đen, phụ trợ cậu đến tuấn mỹ vô trù, chân dài eo hẹp, khí thế bức người. Giày quân đội bước cộp cộp trên mặt đất, cậu đi từng bước một tới trước mặt ba người Hàn Dương Hạo, đến lúc này đột nhiên có người phát hiện: Dung Hù thế mà lại cao hơn Hàn Dương Hạo một chút!

Cậu hơi hơi hạ mắt, lấy một loại ánh mắt không cách nào hình dung nhìn Hàn Dương Hạo. Cũng không nói lời nào, chỉ nhìn như vậy, nhìn đến mức Hàn Dương Hạo khó hiểu mà có chút khản trương, ngay khi gã chuẩn bị mở miệng giận dữ hỏi “Mày muốn làm gì”, lại thấy thiếu niên này bỗng nhiên “chặc” một tiếng nở nụ cười, khoe miệng cong lên một độ cong trào phúng.

Ánh mắt sắc bén lạnh như băng, giống như dao nhỏ thổi qua khuôn mặt Hàn Dương Hạo, trong phút chốc, một luồng khí tràng cường đại từ trên người thiếu niên này tán ra ngoài. Cậu từ trên cao nhìn xuống Hàn Dương Hạo, ý cười châm chọc bên môi đậm cho Hàn Dương Hạo thấy hoa mắt, giống như nghĩ tới vô số lần NG trong hai tuần lễ này.

Theo bản năng, Hàn Dương Hạo liền nói lấp: “Làm... làm gì? Chung Dịch chẳng lẽ không tốt hơn mày ư? Hấn diễn nhiều như vậy rồi, mày có tác phẩm gì, mày có thể nói ra nghe một chút không?” Nói xong, gã quay đầu: “Đúng không, Chung Dịch?”

Chung Dịch vừa định mở miệng phụ họa, cả người lại run lên, hấn chuyển mắt nhìn về phía Dung Hù, chỉ thấy người kia hơi hơi híp mắt, nhẹ nhàng băng qua liếc mắt nhìn hấn.

Chỉ là cái nhìn này, tầm mắt liền lập tức dời đi, căn bản chưa cho hấn cả một cái dư quang!

Chung Dịch nhất thời nghẹn lời, hấn cũng không biết Dung Hù muốn nói gì kế tiếp, nếu hấn biết, hấn khẳng định liều mạng cũng phải ngăn Dung Hù lại.

“Tháng hai năm nay, câu lạc bộ Hào Thịnh thành phố B, trong ghế lô số 13, hấn diễn xuất đúng là không tồi.” Dừng một chút, Dung Hù cười nhạt nói: “Tư lượng cũng không tồi.”

Một câu khiến toàn trường nhất thời yên tĩnh.

Câu lạc bộ Hào Thịnh là một câu lạc bộ cao cấp của thành phố B, Chung Dịch vui đùa uống rượu trong câu lạc bộ kia là chuyện rất bình thường, nhưng giọng điệu Dung Hù rõ ràng là đang nói: Chung Dịch ở trong câu lạc bộ kia làm chuyện gì đó. Còn có thể có chuyện gì? Nhất định là quy tắc ngầm thông thường nhất trong giới!

Loại chuyện này chỉ cần nói ra một chút, những người khác có thể đoán ra toàn bộ, thậm chí còn liên tưởng ra xa hơn.

Lập tức, tất cả mọi người dừng ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Chung Dịch.

Biết Hàn Dương Hạo có kim chủ là một chuyện, nhưng Chung Dịch thế mà cũng có kim chủ à... Khó trách! Đi cùng một chỗ với Hàn Dương Hạo, đều là cùng một mặt hàng!

Chung Dịch không nghĩ tới Dung Hù thế mà lại biết sự kiện kia, rõ ràng trước kia đáng về cậu ta giống như căn bản không biết!

Sắc mặt Chung Dịch trắng bệch, lớn tiếng nói: “Mày nói vậy... nói vậy bạ gì đó!”

Dung Hù kinh ngạc nói: “Tôi nhớ lầm ư? Chẳng lẽ là tháng ba?”

Chung Dịch cả giận nói: “Tao cần bản không có đi câu lạc bộ gì đó, mày đừng ngậm máu phun người! Dung Hủ, sao mày lại là người như thế, tao muốn kiện mày phí báng!”

Dung Hủ cười mà không nói, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không ở lại trên người Chung Dịch, mà là nhìn về phía Trịnh đạo ở một bên. Cậu nhẹ giọng nói: “Khiến ngài khó xử thật là có chút bất khoan, tôi cũng không nghĩ tới, bản thân hẳn nói là đến tham ban tôi, cuối cùng lại huyền não thành như vậy.”

Rất nhiều nhân viên công tác còn không biết Chung Dịch là tới tham ban Dung Hủ, vừa nghe lời này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Chung Dịch càng phức tạp.

“Không phải chứ, hẳn là đến tham ban Dung Hủ ư?”

“Đến tham ban mà còn đoạt nhân vật của Dung Hủ?”

“Người này rốt cuộc là minh tinh gì vậy, tôi chưa từng gặp qua hẳn, thủ đoạn này cũng quá bí ối đi.”

Tiếng khe khẽ nói nhỏ vang lên quanh người Chung Dịch, hẳn tức giận đến mức muốn bảo những người đó câm mồm, chỉ là hẳn lại phát hiện, tất cả mọi người đều đang nói chuyện, căn bản không biết là ai ở sau lưng nói hẳn.

Hàn Dương Hạo lập tức trầm sắc mặt, hẳn cũng vừa muốn mở miệng, lại nghe Dung Hủ cười nhạt nói: “Hàn Dương Hạo, trên đời này luôn có một vài thứ công bằng. Bất quá là một cái nhân vật thôi, dù tôi không làm diễn viên, thì có thể thế nào? Chẳng lẽ anh còn có thể chặt đứt cuộc đời của tôi ư? Tôi ở đây đã chịu anh lên con hai tuần, hôm nay cũng đã chịu đủ rồi.”

Hàn Dương Hạo nghe xong lời này, kỳ quái nhìn về phía Dung Hủ: “Mày muốn thế nào?”

Dung Hủ nâng mắt, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: “Bát ở phòng trang điểm là ai đập vỡ, trợ lý tổ đạo cụ bị ai mắng đi, hậu cần phát com là bị ai ném vào trong thùng rác... Hàn Dương Hạo, anh biết không?”

Sắc mặt Hàn Dương Hạo cứng đờ.

Dung Hủ neho mắt, ý cười bên môi phút chốc dừng lại. Cậu lạnh lùng nhìn Hàn Dương Hạo, ánh mắt rét lạnh.

Không khí toàn trường cứng đờ, rất nhiều nhân viên công tác đều cúi đầu, nắm chặt tay. Mà lúc này, bỗng nhiên nghe cửa phim trường truyền đến một tiếng mắng: “Chấn ở nơi này làm gì? Ngăn cản đường của tôi biết chứ! Đi xa một chút, đừng chướng mắt.” Tiếp đó, âm thanh kia lại nói: “A Hạo, dong dài với bọn họ cái gì, nếu không đồng ý, bảo Lý tổng hủy đầu tư là được.”

Sau khi đến gần, người đại diện của Hàn Dương Hạo cười gằn một tiếng, không thêm đề ý chút nào nói rằng: “Trịnh đạo, ông suy xét thế nào rồi?”

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên: “Tôi chỉ là một thực tập sinh, cùng lắm thì tôi không cần việc thực tập này chạy lấy người thôi, nhưng tôi nhất định phải nói. Dựa vào cái gì mỗi ngày tôi đi sớm về trễ, mệt muốn chết muốn sống, còn phải bỗng nhiên vô cớ chịu con giận của anh! Dung Hủ nói cho tôi biết, chị Vương tổ đạo cụ chính là bị anh mắng mà đi, người đại diện của anh nói chị ấy không đi, anh liền không diễn!”

“Đúng! Ngày đó thợ trang điểm riêng của cậu không tới, tôi trang điểm cho cậu, cậu nói tôi trang điểm cậu không đủ đẹp trai, cậu trực tiếp đập vỡ bát.”

“Còn có tôi cũng biết, ngày đầu tiên tiểu Đình người ta không biết cậu tự ăn com của mình, người ta thành thành thật thật đưa com cho cậu, cậu ở trước mặt người ta vứt vào thùng rác. Có ai ức hiếp người khác như cậu sao? Được được được, cậu là đại minh tinh, chỉ mình cậu là người, chúng tôi không phải là người ư?! Tôi cũng không cần công việc này nữa, tôi cũng không tin tôi ở trong giới mười ba năm, còn tìm không thấy một công việc! Cậu cũng tới ép tôi đi đi nè.”

...

Hàn Dương Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, một đám người bắt đầu giận dữ mắng gã, bọn họ đều đỏ mắt, phần nộ nhìn chằm chằm gã.

Gã trăm triệu lần không nghĩ tới, có một ngày, gã sẽ bị ngàn người chỉ chỗ như vậy.

Nếu như nói trong khoảng thời gian này Hàn Dương Hạo hoành hành ngang ngược trong đoàn phim là nguyên nhân căn bản, vậy lần đối diễn viên này chính là mồi lửa. Dung Hủ nói toạc ra khiến rất nhiều người không khỏi nhớ tới việc mình bị ức hiếp, người đại diện Hàn Dương Hạo lại một lần nữa kiêu ngạo, trở thành cọng rơm cuối cùng áp đảo hết thảy.

Ngay cả tổ trưởng tổ hậu cần cũng đứng dậy, cười lạnh nói: “Lão Trịnh, có chuyện tôi vẫn không nói cho ông biết, không muốn ông tức giận. Người này yêu cầu chúng tôi thỏa mãn hết thấy yêu cầu của hẳn, hôm trước hẳn còn muốn ăn nho, tổ chúng tôi lái xe ra ngoài sáu tiếng, mới mua về được cho hẳn, hẳn lại nói quá muộn hẳn không muốn ăn.”

Trịnh đạo tức giận đến thô tục: “Tôi phắc mẹ hẳn, ông sớm nên nói cho tôi biết! Hẳn cho rằng hẳn là khách du lịch hay là đóng phim!”

Đoàn phim «Mai phục» là đoàn phim mới thành lập, đạo diễn là đạo diễn mới, mỗi nhân viên công tác ở trong giới cũng không có danh tiếng gì. Điều này làm cho bọn họ quen nén giận, không dám trực tiếp phản kháng Hàn Dương Hạo, chỉ nghĩ: nhịn một chút, cũng liền qua, đối phương chính là người của bên đầu tư.

Nhưng khi bị ức hiếp đến cực hạn, ản nhẫn càng nhiều, bùng nổ lại càng đáng sợ.

Trịnh đạo chỉ vào mũi Hàn Dương Hạo mắng: “Thay đổi người? Tôi phi, cậu dựa vào cái gì yêu cầu thay đổi người? Cậu là người NG nhiều nhất trong đoàn phim, diễn xuất của cậu kém hơn Dung Hũ người ta nhiều, nếu ông đây đổi người, đầu tiên liền đổi cậu! Tôi chỉ hỏi cậu một chút, cậu còn biết xấu hổ hay không?”

Hàn Dương Hạo không dám tin mở to hai mắt: “Ông dám nói tôi...”

“Ông đây chính là nói cậu đó! Nửa tháng này nhìn cậu cũng nhìn đủ rồi, dù không ai đầu tư cho tôi, tôi không quay, vậy thì thế nào. Cút cút cút, không quay không quay, cậu nói muốn hủy đầu tư vậy thì tùy cậu, chúng ta liền bỏ trống* luôn, đến lúc đó chuyện vi phạm hợp đồng với đài truyền hình, mời Lý tổng của cậu giải quyết cho tốt, muốn giải quyết như thế nào cứ giải quyết như thế đó!”

*Nguyên gốc là “khai thiên song”, ý nói nội dung báo chí hoặc tiết mục ti vi đã sắp xếp lên kế hoạch sẵn, nhưng cuối cùng lại không có nội dung để đăng lên, phải bỏ trống.

“Ông...”

Trịnh đạo nhìn sang một bên: “Kỳ quái, lão Lý sao không ở đây? Mặc kệ, lão Trần ông lại đây, ông lên trên mạng phát cái thông cáo, cứ nói chúng ta không quay. Sau đó lại tìm người của đài truyền hình, liên hệ bồi thường tiền ra sao. Ông lại tìm cho tôi một luật sư, tôi muốn kiện Lý tổng tôn kính kia vi phạm hợp đồng!”

Hàn Dương Hạo gào thét: “Tôi chưa nói Lý tổng sẽ hủy đầu tư, ông dựa vào cái gì nói vi phạm hợp đồng!”

Trịnh đạo nhìn gã: “Cậu chưa nói hủy đầu tư? Vậy vừa rồi cậu luôn uy hiếp ai? Lão Trần, đừng động tới tên ngu này, lên mạng tuyên bố thông cáo!”

Vương phó đạo nhanh chóng đăng nhập trang weibo «Mai phục», nhưng mà trong nháy mắt vừa mới mở giao diện trang, ông lập tức ngây người. Ông kinh hãi nhìn hồi lâu, đang muốn ngẩng đầu nói chuyện với Trịnh đạo, lại thấy Hàn Dương Hạo trực tiếp trùng Dung Hũ, mắng: “Mày cái đồ ngu xuẩn không biết xấu hổ, không phải chỉ là muốn đổi mày thôi sao, có cái gì lớn lao. Tao cho mày biết, không quay thì không quay, Lý tổng không đầu tư, bộ phim này liền đắp chiếu luôn! Dung Hũ, đừng cho là tao không biết, mày chính là người Dung gia, mày còn tưởng rằng mày là thiếu gia hả? Mày quả nhiên là có mẹ đẻ không có mẹ dạy, không có giáo dưỡng như vậy, còn không đi, không biết xấu hổ!”

Khi Tần Trình và Từ Tấn tìm cả tiếng, thật vất vả tìm được đoàn phim «Mai phục», nghe được chính là một câu nói như vậy.

Từ Tấn lập tức sùng sốt, không kịp phản ứng. Ánh mắt Tần Trình lại tối sầm, hai mắt hơi mờ, dựa vào chiều cao 1m9, cách nhiều người như vậy, từ xa xa thấy được thiếu niên bị đám người vây quanh.

Thiếu niên kia mặc một thân quân trang, khuôn mặt xinh đẹp tính xảo, đường cong thân thể tốt đẹp bị quân trang bao lấy, cổ áo mở một nút, lộ ra xương quai xanh làm người ta mơ màng. Cậu vẫn xinh đẹp chết tiệt như thế, khí chất trầm tĩnh, nhưng mà trong ánh mắt cậu lại lóe ra tia sáng giật mình, ánh nước rung rung, giống như bị lời nói thô lỗ của đối phương dọa đến, giây tiếp theo là có thể bật khóc.

Người tốt như vậy, thế mà lại có người nhẫn tâm đối đãi ác liệt đến thế?

Ở trong mắt Từ Tấn, nơi này dường như đang cãi nhau, hai phe cãi vã thực xấu hổ.

Mà ở trong mắt Tần Trình, chỉ lặp lại một câu ——

Em ấy bị ản hiếp!

Em ấy bị ản hiếp!!

Em ấy bị ản hiếp!!!

Ngay sau đó, người đàn ông cao to thanh nhã nháy mắt sai chân đi về phía trước. Hắn giống như có một loại khí tràng kỳ dị, đám người không tự giác nhường đường cho hắn, khi người đầu tiên quay đầu nhìn thấy hắn, kinh hô một tiếng “Tần Trình”, chữ “Trình” vừa mới hạ xuống, hắn đã chạy tới giữa đám người.

Khi đó, Dung Hũ đang chuẩn bị mở miệng phản bác Hàn Dương Hạo. Luận tài ăn nói, nếu cậu có thể tứ lạng bạt thiên cân làm cho cả đoàn phim đều phát hỏa với Hàn Dương Hạo, để Trịnh đạo quyết định trở mặt với Hàn Dương Hạo, vậy tự nhiên cậu không có khả năng ngoan ngoãn chịu đựng Hàn Dương Hạo nhục mạ, còn mắng đến ngu như thế.

Đúng, cậu không cảm thấy bị Hàn Dương Hạo nhục mạ rất uất ức, ngược lại cảm thấy đối phương ngu xuẩn đến không thể cứu lại.

Nhưng mà trên mặt bỗng nhiên nóng lên, lời nói vừa đến cổ họng liền dừng lại. Dung Hũ kinh ngạc nâng mắt, chỉ thấy một người đàn ông không biết khi nào đi tới bên cạnh mình, hắn đưa tay vuốt ve khóe mắt mình, động tác ti mi dịu dàng.

Đồng tử hơi hơi rung động, Dung Hũ đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác kỳ quái lan tràn ở trong lòng. Cậu nói không rõ ràng là cảm giác gì, nhưng nhìn khuôn mặt đậm mạc tuấn lãng kia, nhìn cặp mắt thâm thúy tối tăm kia, cậu khó hiểu mà không có ngăn cản loại hành vi thân mật quá phận của đối phương.

Hai người chăm chú nhìn một khác, yết hầu Dung Hù hơi khô, xung quanh một đám người nhìn chăm chú cũng làm cậu có chút xấu hổ.

Ngay lúc này, lại nghe giọng nói thấp thỏm từ tính của người đàn ông vang lên: "... Đừng khóc."

Dung Hù: "... EXM?!

Quần chúng vây xem: "... Khóc?!

Từ Tấn: "... Con mắt nào của ngài nhìn thấy cậu ta muốn khóc?

Tần Trình hạ mắt, nói từng chữ từng chữ: "Hắn không đầu tư, Hoa Hạ Entertainment đến đầu tư."

Vương phó đạo cảm di động không biết làm sao: "... Từ từ, mấy người để tui nói cho hết lời chứ! Trên weibo đã xảy ra chuyện, có chuyện lớn xảy ra rồi!

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 18

Tần Trình đến, đánh đoàn phim «Mai phục» trở tay không kịp.

『Hắn không đầu tư, Hoa Hạ Entertainment đến đầu tư.』

Những lời này khiến cả người Hàn Dương Hạo cứng ngắc tại chỗ, vẻ mặt gã đại ra nhìn Tần Trình, hai mắt mở tròn xoe, vẻ mặt không dám tin. Ngay lúc này, Tần Trình thoáng chuyển mắt liếc gã một cái, phất chốc, cả người Hàn Dương Hạo run lên, theo bản năng lui ra sau một bước, đụng vào trên người Chung Dịch.

Nhưng giờ khắc này, trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có một người gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Sao tất cả mọi người đều không cho ông nói chuyện!

Người này chính là Vương phó đạo diễn.

Vừa rồi Trình đạo tức giận đến mức quyết định nghỉ quay, chân chính đập chiếu hạng mục «Mai phục» này, ông liền bảo Vương phó đạo liên hệ đài truyền hình, liên hệ truyền thông, tuyên bố tin tức này. Vương phó đạo vừa lên trang weibo của đoàn phim «Mai phục», còn chưa kịp tuyên bố tin tức, bỗng nhiên liền thấy được một cái weibo ——

[Đoàn phim «Mai phục»: giành đăng trước bản teaser! Suyt, chúng tôi đang mai phục → {video liên tiếp}]

Đây là một cái weibo đăng một giờ trước! Vừa mới đăng một giờ trước, nhưng hiện tại nó đã có hơn một vạn share và bình luận, hơn năm vạn like!

Điều này sao có thể?!

Phải biết, trong đoàn phim «Mai phục» ngoại trừ Hàn Dương Hạo có chút danh tiếng, minh tinh và nhân viên công tác khác không phải là người mới trong giới thì chính là người qua đường giáp. Tuy rằng trang weibo nhìn qua có hơn mười vạn fan, nhưng Vương phó đạo biết, trong hơn mười vạn fan này, có một nửa là nick giả của thủy quân, chỉ có khoảng năm vạn người là fan thật.

Kịch bản này vốn sẽ không có danh tiếng lớn như vậy, sao bây giờ có thể hot đến thế?

Vương phó đạo diễn không dám tin mà nhìn vài lần, sau khi ông luôn mãi xác nhận cái weibo này thật sự là đăng vào một giờ trước, và lại có hơn vạn chia sẻ bình luận, ông kích động muốn đem tin tức nói cho Trình đạo, đồng thời cũng phát hiện trong những bình luận đó có một cái bình luận được nâng lên cao nhất.

[lão Lý Chính Vinh: «Mai phục» bởi vì tài chính không đúng lúc, hiện tại vấn đề của đoàn phim rất lớn, bên đoàn phim đang xem xét vấn đề gọi vốn cộng đồng.]

Phải rồi, Lý phó đạo diễn và La Chấn Đào mất tích một buổi chiều, chính là làm chuyện này.

Vốn dĩ quyết định ngày kia mới tuyên bố teaser, giờ ông lên đăng lên, đồng thời dùng tài khoản cá nhân của mình đăng một cái tin, trực tiếp làm rõ vấn đề

tài chính của đoàn phim. Đây là triệt để đem bệnh trạng của đoàn phim vạch trần ra cho dân mạng xem, mà còn đưa ra một phương thức giải quyết mới mẻ ——

Gọi vốn cộng đồng!

Gọi vốn cộng đồng ở thế giới này là một loại phương thức tập hợp đầu tư nhìn mãi quen mắt, hàng năm đều có một vài phim nhựa phí tổn thấp là từ mấy trăm, thậm chí ngàn vạn người đầu tư liên thủ, đầu tư quay phim. Tổng đầu tư của đoàn phim «Mai phục» hơn một ngàn vạn, nếu có một vạn người nguyện ý tham dự vốn cộng đồng, vậy mỗi người họ chỉ cần bỏ một ngàn nguyên là được, còn có thể nhận được phần chia lợi nhuận ở hậu kỳ phim truyền hình.

Tần Trình đột nhiên xuất hiện khiến Vương phó đạo căn bản không có biện pháp mở miệng, mà ông tự nhiên cũng không biết, giờ phút này ngay trên internet, đang dâng lên một trận gió lốc.

[mệ ơi! Đây cũng quá đẹp đi! Giá trị sắc đẹp của bộ phim này thế mà lại cao như vậy!!!]

[thiết đẹp trai! Hàn Dương Hạo thiết đẹp, nam số hai kia cũng thiết đẹp! Đàn ông mặc quân trang quả thực đẹp đến phi nhân loại, lúc hấn rút súng tôi cũng sắp hôn mê luôn. Người này nhìn có hơi quen mắt nhì, là ai vậy, có ai biết nam số hai này không, tên cũng đặc biệt quen luôn.]

[a a a a a a Dung Dung nhà tui! Thế mà lại là Dung Dung nhà tui!]

[xem tui phát hiện cái gì! Phim mới của wuli Dung Dung! @hội hậu viên toàn cầu của Dung Hủ @hội bà xã của Dung Hủ @trạm tài nguyên cả đời của Dung Dung]

Trong một giờ này, fan của Hàn Dương Hạo bắt đầu hành động, chia sẻ teaser. Hàn Dương Hạo vốn là tiểu sinh hạng một danh tiếng không tồi, gã có lực kêu gọi như vậy vô cùng bình thường, nhưng những người khác trăm triệu lần không nghĩ tới, ngoại trừ Hàn Dương Hạo, lực truyền bá rộng nhất thế mà lại là fan Dung Hủ!

[Hội hậu viên toàn cầu của Dung Hủ: tác phẩm mới của Dung Dung! «Mai phục» Hoắc Hi, đẹp đẹp đẹp! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước...]

[Trạm tài nguyên của đời của Dung Dung: ngao ngao ngao ngao, bên kia Mặc Sĩ công tử vừa mới thả ra một cái teaser, hiện tại thế mà lại lại lại nhảy ra một Hoắc thiếu soái! Dung Dung thiết cứng! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước...]

[Hội bà xã Dung Hủ: ông xã mỹ nhan, ông xã quân trang, ông xã chân dài, máu mũi!!! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước...]

Lực lượng fan rất khủng bố, fan của Trương Đồng Đồng và Dịch Lan không tính là rất nhiều, dưới cả trang weibo gần như đều là thiên hạ của hai phe fan Hàn Dương Hạo và Dung Hủ. Mặc cho ai cũng không dám tin tưởng, một người mới còn chưa có tác phẩm thế mà ngay cả hội hậu viên chính phủ của mình cũng đã có, còn quản lý tốt như vậy! (hội hậu viên là một loại hình thức xuất xứ từ chính đảng, mang bản chất truyền thông phục vụ cho chính trị)

Cái bình luận của Lý phó đạo đã sớm được người ta nâng lên đầu tiên, bất luận là fan Hàn Dương Hạo hay là fan Dung Hủ đều ở bên dưới điên cuồng bình luận, hỏi thăm rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chỉ mỗi cái bình luận này, liền có hơn 1000 trả lời, trong đó có hơn 600 người tỏ vẻ, nguyện ý ra tiền góp vốn.

Số lượng bình luận còn đang không ngừng tăng lên, nhiệt độ của cái weibo này cũng càng ngày càng cao.

Rốt cuộc, khi có hơn 1000 người tỏ vẻ nguyện ý góp vốn, Lý phó đạo đi lên trang weibo «Mai phục», tuyên bố một cái weibo bỏ phiếu. Đầu phiếu hạn định mức fan có thể tham dự, tổng cộng chỉ chia làm năm loại, loại thứ nhất “1-100 nguyên”, loại thứ hai “101-1000 nguyên”, loại thứ ba “1001-10000 nguyên”, loại thứ tư “10001 nguyên+”, loại thứ năm “Không tham dự góp vốn”. (editor: đừng ai hỏi tui mấy cái này, tui không biết đâu)

Vốn dĩ còn có người hoài nghi cái tài khoản weibo “Lão Lý Chính Vinh” này có phải kẻ lừa đảo hay không, cho dù ông chứng thực thân phận đạo diễn, cũng không thể thuyết minh là ông không phải gạt tiền. Nhưng hiện tại, ngay cả trang weibo «Mai phục» cũng đã đăng đầu phiếu này, chẳng lẽ còn có thể giả?

Cái này nói rõ, đoàn phim thật sự xảy ra vấn đề!

[teaser này cũng quá đẹp đi, tuy rằng chỉ có hơn 20 giây, nhưng mỗi nhân vật đều thực rõ ràng. Nam chính hấn là một gián điệp, cảm giác rất thông minh; nữ chính hình như là tiểu thư khuê các, cảnh tình cảm hấn là không ít; nữ số hai cũng là gián điệp, bộ dạng thật diễm lệ; nam số hai thì rất đẹp trai! Hoàn toàn chính là đảm đương sắc đẹp của bộ phim này, tôi tỏ vẻ hăm sâu trong quân trang play, đầu rạp xuống đất!]

[không sai, lúc nam số hai rút súng bắn, tim tôi đập cũng sắp ngừng lại luôn!]

[Hoắc Hi rất ngẫu, tôi cảm thấy đây hoàn toàn chính là bá đạo tổng tài, người khác còn gọi hấn là thiếu soái, sue bạo a a a!]

[nếu phim đương bản có tiêu chuẩn như teaser, tôi muốn tham dự góp vốn!]

[tôi cũng tham dự góp vốn, Dung Dung nhà tui thật sự đẹp quá!]

...

Ngắn ngủn nửa giờ, nhân số tham dự đầu phiếu cũng đã đạt tới năm nghìn. Con số này còn đang gia tăng!

Kết quả đầu phiếu nhiều nhất là loại “101-1000 nguyên”, chiếm bốn phần mười kết quả; “1-100” và “1001-10000” mỗi loại chiếm một phần, “10001 nguyên+” có rất ít người lựa chọn, nói đúng ra, chỉ có hơn mười người lựa chọn kết quả này. Còn có gần bốn phần mười số người, lựa chọn chính là không tham dự.

Nhưng bất luận như thế nào, kết quả đầu phiếu này tuyệt đối làm cho người ta sợ hãi!

Khi Tần Trình nghe được tin tức này từ trong miệng Vương phó đạo diễn về mặt bất đắc dĩ, hần đầu tiên là sùng sốt, sau đó quay đầu nhìn Trịnh đạo một cái, ánh mắt trầm xuống, môi mòng hơi hơi mím lại. Tiếp đó, hần mới nhìn Dung Hù, ánh mắt lập tức nhu hòa hơn vài phần, nhẹ giọng nói: “Nếu đoàn phim đã tìm được phương án giải quyết, vậy cậu còn cần công ty đầu tư không?”

Tuy rằng đối phương đã thu tay về, chỉ là Dung Hù vẫn cảm thấy kẻ bên khoe mắt có chút nóng nóng, không quá tự tại.

Nghe Tần Trình nói, Dung Hù đại khái hiểu rõ, đối phương nghĩ lầm rằng chuyện này là Trịnh đạo kêu đi làm.

Dựa theo thể cục hiện giờ, khả năng Trịnh đạo kêu làm cực lớn. Bởi vì Trịnh đạo hiện tại đã trở mặt với Hàn Dương Hạo, ông tìm đường ra tốt cho mình là lẽ đương nhiên, hơn nữa có thể đăng nhập trang weibo của đoàn phim, nhất định là cấp cao trong đoàn phim. Mặc dù Dung Hù là nam số hai, nhưng cậu lại tuyệt đối không có khả năng có quyền hạn này.

Dung Hù suy tư một khắc, cười trả lời: “Tôi chỉ là diễn viên.”

Tần Trình ngây ra, ánh mắt dần dần trầm đi vài phần. Hần nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, nhưng không có nói thêm nữa.

Mà bên kia, Trịnh đạo bị chuyện này dọa tới mức hai mắt tròn to, liên tục hỏi Vương phó đạo diễn mấy lần, mới xác định chuyện này.

Lão Lý thế mà lại nghĩ tới góp vốn cộng đồng?

Thậm chí còn giấu ông làm loại chuyện này?!

“Lão Trịnh, hóa ra ông đã sớm bảo lão Lý đi làm cái này, sao ông không nói sớm, vừa rồi chúng tôi đều lau mồ hôi.” Tổ trưởng tổ đạo cụ cảm khái nói.

“Đúng vậy, hiện tại kết quả bầu phiếu tốt như vậy, teaser cũng đã đăng lên, xem như cho bên đầu tư một cái chuẩn bị. Như vậy khả năng gom góp được đầu tư cao hơn rất nhiều, sao ông không nói sớm là ông làm chuyện này.”

“Còn không phải sao, vừa rồi kỳ thật tôi cũng có chút khẩn trương, sao ông còn giấu chúng tôi, mới vừa rồi còn diễn tốt như vậy.”

Không ít người lớn tuổi trong đoàn phim đều bắt đầu nghị luận, bọn họ sôi nổi nhẹ nhàng thở ra. Dù vừa rồi bọn họ cũng đồng ý tạm dừng quay phim, nhưng nếu quả thật có thể không tạm dừng, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Trịnh đạo người cầm ăn hoảng liên, cười gượng hai tiếng: “Tôi sai, tôi sai...” Trong lòng thì nghĩ: lão Lý cái đồ khôn ông, không nói với mọi người một tiếng liền tự đi làm chuyện này, trở về rồi cho ông coi!

Nếu đã mở miệng gọi góp vốn cộng đồng, vậy chuyện kế tiếp liền giao cho tài vụ đoàn phim đến phụ trách.

Tài vụ hỏi: “Nếu muốn góp vốn cộng đồng, thì phải nói rõ danh sách nhân viên như đạo diễn, biên kịch, diễn viên, tạo hình mỹ thuật, chỉ đạo động tác... kỹ càng tỉ mỉ, Trịnh đạo, có thể đưa danh sách cho tôi không?” Nói xong, tài vụ nhìn thoáng qua Hàn Dương Hạo cách đó không xa.

Hàn Dương Hạo giờ phút này về mặt âm tình bất định, gãi cằm răng gât gao trừng Dung Hù và Trịnh đạo.

Lúc này, chỉ nghe Trịnh đạo cười lạnh một tiếng: “Quả thật tôi phải đưa danh sách mới, cái trước kia là cũ. Tôi quen biết vài tiểu sinh hạng một không tôi, có khả năng bọn họ không có danh tiếng lớn như người kia, nhưng mà người ta tính tình tốt, quan hệ với tôi cũng ổn, hần là sẽ có người đến giúp chúng ta chuyện này.”

Ngụ ý là: trực tiếp đá Hàn Dương Hạo!

Hàn Dương Hạo: “Ông!”

“Trịnh đạo.” Giọng nam dễ nghe vang lên, mọi người không khỏi nhìn về phía cậu. Chỉ thấy Dung Hù mỉm cười nâng mắt, về mặt bình tĩnh, khí định thần nhàn nói rằng: “Đã quay cảnh diễn hơn ba tập rồi, trước đó poster, teaser và nghi thức khởi động máy cũng đã công khai với truyền thông, lúc này lại thay đổi người, hình như có chút không quá thích hợp.”

Mọi người lập tức kinh sợ, ngay cả Tần Trình và Từ Tấn cũng kinh ngạc nhìn về phía Dung Hù.

Trong khoảng thời gian này đủ để Từ Tấn hiểu biết chuyện đã xảy ra ở đoàn phim «Mai phục», còn đem tình huống nói với Tần Trình. Vừa nghe thấy “Hàn Dương Hạo muốn đá Dung Hù”, hai mắt Tần Trình nhú lại, khí tràng cường đại trầm thấp trực tiếp đè xuống dưới, đồng cho Từ Tấn trực tiếp sợ run cả người.

Tần Trình lén lút nói khẽ với Từ Tấn: “Hình như tôi từng gặp qua Hàn Dương Hạo này rồi, anh áp chế hắn đi.”

Từ Tấn bắt đầu dĩ buông tay: “Cậu đương nhiên từng gặp qua, năm năm trước không phải hắn là khách mời của «Mộ thanh» sao, tôi nhớ rõ đoạn cuối phim cậu ở trong quán rượu nhìn thấy một phục vụ sinh, chính là hắn đấy. Tuy rằng màn ảnh chỉ có hơn mười giây, nhưng hắn cũng dựa vào cái đó mà ra mắt.”

Tần Trình nhướn mày: “Không nhớ rõ.”

Từ Tấn đã sớm đoán được người người đàn ông này chính là loại phản ứng này, hắn cười nhẹ một tiếng: “Không nhớ rõ cũng không sao, nhưng mà không cần tôi chèn ép hắn, hắn đã không có khả năng tiếp tục sinh tồn trong đoàn phim này rồi. Không có đầu tư, hắn chẳng là cái gì cả.”

Nhưng mà Từ Tấn lại không nghĩ rằng, Dung Hù thế mà lại chủ động mở miệng giữ Hàn Dương Hạo lại!

Từ Tấn kinh ngạc nhìn Dung Hù, đáy mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị, tí mỉ đánh giá người mới xa lạ này.

Kim nén cảm xúc được như vậy... Khẳng định không phải là người thường.

Chỉ thấy Dung Hù lãnh tĩnh thông dong nhìn về phía Hàn Dương Hạo, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người (bao gồm cả Hàn Dương Hạo), ý cười bên môi cậu lại thêm vài phần, lấy một loại giọng điệu lạnh nhạt tùy ý thuận miệng nói rằng: “Trịnh đạo, nếu đầu tư đã giải quyết, chúng ta cũng không tất yếu vì bất cứ ai mà thay đổi kết cấu hiện tại của đoàn phim. Còn lại hơn một tháng quay phim, tôi nghĩ, nhất định anh Hàn rất vui có thể tiếp tục hợp tác với đoàn phim... hợp tác với một đoàn phim bình thường nhất trong giới.”

Đoàn phim bình thường nhất trong giới là thế nào?

Đoàn phim bình thường nhất, người đầu tư là trời, đạo diễn là đất. Trời sập còn có người chống, nhưng mà đất sập thì không ai đứng được.

Trước kia, Hàn Dương Hạo kiêu căng ương ngạnh, điều võ dương oai trong đoàn phim, không kiêng nể gì mà đùa giỡn đại bài. Nhưng từ nay về sau, gã chỉ là một diễn viên bình thường, đoàn phim cần nhờ danh tiếng của gã để mở thị trường, tên của gã chính là một công cụ của đoàn phim, muốn sử dụng như thế nào liền sử dụng như thế đó!

Hơn nữa, trong bất luận một đoàn phim nào, đạo diễn gây sức ép diễn viên, không ngừng quay lại, nhìn mãi quen mắt! Hơn nữa mi là diễn viên, dựa vào cái gì mi tự nấu đồ ăn? Mi phải ăn chung nồi! Về phần cơm mà hậu cần đưa cho mi là dạng gì thì không phải do mi quyết định, mi là diễn viên, là tới làm việc chịu khổ, không phải đến hưởng phúc.

Là đuổi người này ra khỏi đoàn phim, từ nay về sau đường lớn rộng mở, mỗi người đi một hướng hả giận hơn, hay là giữ gã lại, cả ngày lẫn đêm mà gây sức ép gã, ghê tởm gã, hả giận hơn?

Trịnh đạo lập tức hiểu được, ông liên tục gật đầu: “Ừm, không tồi, danh sách nhân viên không cần đổi, cứ như vậy đi.”

Hàn Dương Hạo lập tức hô: “Tôi không diễn! Loại phim nát này, không diễn cũng...” Âm thanh im bật, cổ họng Hàn Dương Hạo nghẹn lại, cảm thấy một chữ mình cũng không nói ra được.

Ở trước mặt gã, thiếu niên xinh đẹp hạ mắt, cười như không cười nhìn gã; người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt híp hai mắt, trực tiếp lấy một loại ánh mắt hờ hững lạnh như băng liếc mắt nhìn gã. Hai người này đứng ở nơi đó, liền giống như có thể cướp đi tâm trí mọi người, nhưng chỉ có Hàn Dương Hạo bị bọn họ nhìn chăm chú có thể cảm giác được một loại ý lạnh từ lòng bàn chân truyền lên.

Giờ phút này Trịnh đạo cũng cười nói: “Nếu không diễn, Hàn Dương Hạo, cậu phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Hơn nữa chúng ta cũng phải giải thích với người bên ngoài, vì sao cậu không diễn, cũng không thể nói đoàn phim chúng tôi ngược đãi cậu đi?”

Hàn Dương Hạo nhất thời nghẹn lời.

“Bằng không liền đem chân tướng nói cho người xem là được. Hàn Dương Hạo là bên đầu tư nhét vào đoàn phim, hắn muốn ép Dung Hù đi, đoàn phim không đồng ý, hắn liền muốn rút đầu tư, uy hiếp đoàn phim, cho nên đoàn phim chỉ có thể kêu góp vốn cộng đồng. Hiện tại góp vốn cộng đồng thành công, Hàn Dương Hạo lại muốn đi, đoàn phim không cách nào giữ lại, tỏ vẻ tiếc hận?”

Những lời này vừa ra, trong phim trường cười ha ha một mảnh, khiến Hàn Dương Hạo ở chính giữa cứ như một tên trâu.

Dung Hù cũng cười nhìn về phía Trịnh đạo: không ngờ ở phương diện chọc tức chết người, Trịnh đạo cũng rất có thiên phú.

Loại lý do này vừa tuôn ra ngoài, thanh danh Hàn Dương Hạo liền hủy một nửa! Nhưng đây cũng chỉ là lựa chọn giết địch một vạn tự tổn hại ba nghìn, loại chuyện này tuôn ra, bất lợi với Dung Hù, cũng bất lợi với đoàn phim «Mai phục».

Mà kế tiếp, chuyện phát triển cũng giống như Dung Hù dự liệu, Hàn Dương Hạo bị ép bắt đầu dĩ không muốn tuôn chuyện ra, chỉ có thể tiếp tục đóng. Chỉ là cảnh diễn của gã còn dư lại bao nhiêu, nam chính này còn danh xứng với thực hay không, ai cũng không biết.

Ngày hôm nay xem như lãng phí, ngày mai đoàn phim tiếp tục quay phim, nhân viên công tác bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đạo cụ, Lý phó đạo và La Chân Đào cũng lững thững đến muộn. Lý phó đạo vừa đến, đã bị Trịnh đạo đưa đến một bên bàn chuyện. Nói là bàn chuyện, khi hai người đi ra lại vui vẻ cười nói, Lý phó đạo chớp chớp mắt với Dung Hù.

Dung Hù mỉm cười gật đầu với ông: ừm, xem ra không có khai mình ra đi.

Không sai, “công bố teaser trước”, “kế hoạch góp vốn cộng đồng”, tự nhiên đều là Dung Hù thiết kế.

Nếu đặt ở đời trước, Dung Hù căn bản không cần phí nhiều tâm sức như vậy. Không nói tài lực bản thân cậu đủ để đầu tư phim truyền hình phí tổn thấp như thế, chỉ cần tên của cậu xuất hiện trong danh sách diễn viên đoàn phim, luôn có nhiều bên đầu tư tranh đoạt tới cửa, muốn đầu tư bộ phim đó.

Nhưng mà đời này, cậu vẫn chỉ là một người mới, huyền não trở mặt với Dung gia, ngay cả tiền thuê phòng cũng phải cố gắng đi kiếm.

Cho nên, cậu chỉ có thể kêu gọi vốn cộng đồng.

Cướp đoạt quyền lợi bên Hàn Dương Hạo, đem quyền to ở đoàn phim giao về tay đạo diễn một lần nữa.

Muốn làm được chuyện này, đầu tiên phải để cho dân mạng cảm thấy hứng thú với «Mai phục», cảm thấy bộ phim truyền hình này có thể đầu tư —— cho nên cần đăng teaser; sau đó còn phải có một cơ hội thích hợp, để Hàn Dương Hạo có khổ nói không nên lời, chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận hiện thực —— cho nên cần bắt lấy nhược điểm của Hàn Dương Hạo.

Ở trước mặt toàn bộ đoàn phim, thậm chí trước mặt hai người ngoài (Tần Trình và Từ Tấn), Hàn Dương Hạo đã bị nắm chắc đề tài. Nếu gã lại làm chuyện xấu xa gì, sẽ có nhiều người đem chuyện gièm pha của gã tuôn ra ngoài, đến lúc đó ngay cả bất gã cũng không bắt được đối phương, bởi vì người biết chuyện này nhiều lắm.

Thậm chí từ ngày đầu tiên quay cùng Hàn Dương Hạo, Dung Hù đã nghĩ qua chuyện “tin tức mặt trái”.

Lúc này cơ hội vượt ngoài dự đoán của cậu, nhưng lại tới vừa vặn, phát triển lại càng vô cùng thuận lợi. Ngoại trừ cái ngoài ý muốn là Tần Trình... À đúng, còn có Chung Dịch.

Hết thấy đầu đã xử lý hoàn tất, cả ngày chiến tranh lạnh này thật giống như chưa từng phát sinh, trong đoàn phim lại náo nhiệt lên. Hàn Dương Hạo đã sớm đi trước một bước, về khách sạn sinh hồn đổi, phòng chừng còn phải oán giận với Lý tổng. Mà bên này, Chung Dịch lại không có rời khỏi đoàn phim, ngược lại đứng ở chỗ đó, trộm nhìn Dung Hù.

Người trong đoàn phim hoàn toàn xem hán như không tồn tại, danh tiếng hán kém xa Hàn Dương Hạo, lại không mặt không da mà làm ra cái loại chuyện “đạo nhân vật của bạn”, thậm chí còn có khả năng bị quy tắc ngầm, ai muốn đề ý người như thế? Không cho hán một cái liếc xem thường cũng đã xem như tận tình tận nghĩa.

Nhưng mà trên thế giới có vài người da mặt dày, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Chung Dịch dịch bước chân đi đến trước mặt Dung Hù, bộ dạng thật cẩn thận, nhưng mà ánh mắt vẫn lặng lẽ liếc về phía Tần Trình ở một bên. Động tác nhỏ của hán toàn bộ dừng ở trong mắt Dung Hù, Dung Hù lạnh nhạt bình tĩnh nhìn hán, trong lòng không có một tia dao động.

Cậu trai này quả thật cực kỳ đáng yêu, hán có một gương mặt trời sinh biết gạt người. Cho nên nguyên chủ rõ ràng đã nghe hồ bằng câu hữu nói về chuyện xấu của Chung Dịch, nhưng cũng xem như không biết, tin nhiệm hán, thích hán, tin tưởng một câu hán nói “Dung thiếu, tôi thật sự cảm thấy cậu rất tốt”.

Chung Dịch diễn xuất tốt hay không, Dung Hù không biết. Nhưng bản lĩnh câu đàn ông của hán, thật sự là nhất đẳng.

Hán thật sự là biết bệnh nào thuốc nấy, đối phó cái loại không có đầu óc như nguyên chủ, chính là nguy trang thành một đóa sen trắng. Yếu yếu ớt ớt, trong trong sạch sạch, bộ dạng “tôi không muốn phiền toái cậu, cậu không cần tìm nhân vật cho tôi”, kỳ thật lúc biết nguyên chủ lấy được cho hán nhân vật «Tranh giành», trong lòng chỉ sợ đã sớm vui đến nở hoa rồi.

Tựa như giờ phút này, về mặt hán áy náy nhìn Dung Hù, nhỏ giọng rằng: “Dung thiếu, tôi thật sự không biết Hàn Dương Hạo lại là người như vậy. Hán nói cho tôi biết, hán nói là cậu không muốn đóng nhân vật kia, đoàn phim có khả năng chết, tôi mới quyết định tham diễn. Tôi thật sự không biết... cậu phải tin tưởng tôi.”

Dung Hù không có hé răng, chỉ nâng mắt nhìn hán.

Chung Dịch càng nói càng oan ức, nói mãi, giọng điệu thể mà còn thật vài phần, không biết có phải là thuyết phục được chính mình hay không, cảm thấy lời mình nói chính là chân tướng: “Ngay từ đầu lúc tôi vào phòng nghĩ, thật sự là tính toán câu tình Hàn Dương Hạo vì cậu, chỉ là hán trực tiếp mắng tôi một trận. Tuy rằng bị hán mắng, nhưng tôi vẫn muốn xin tha cho cậu, nhưng hán lại nói, là cậu cảm thấy đóng phim rất khổ chịu không nổi, liền quyết định không diễn. Tôi vốn không tin, nhưng hán vẫn nói như vậy...”

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dung Hù bắt đầu dĩ nhiên nói rằng: “Lời này của anh nếu truyền đến tai Hàn Dương Hạo, anh cảm thấy kết quả sẽ như thế nào?”

Thân thể Chung Dịch cứng đờ.

Loại sen trắng nhỏ này chưa từng nghĩ lời nói dối của mình bị vạch trần sẽ là thế nào.

Nhưng hán vẫn mạnh miệng nói rằng: “Tôi... Tôi không có nói dối.”

Dung Hù không trả lời, chỉ là ánh mắt nhìn hấn ta càng thêm lạnh vài phần.

Về mặt lạnh lùng của Dung Hù bị Tần Trình nhìn ở trong mắt, hấn ngẩng đầu vút cho Từ Tấn một ánh mắt ra hiệu, người sau lập tức ngấm hiểu mà tính toán hành động.

Nhưng lúc này đây, Từ Tấn vừa mới đứng dậy, liền bị một người giành trước: “Vị tiên sinh này, cậu không tiện cứ luôn ở lại trong đoàn phim chúng tôi như vậy đi? Cậu lại không phải người của đoàn phim chúng tôi, nếu như bị cậu làm lộ tin tức nội bộ hoặc là ảnh chụp ngoài lề của đoàn phim, vậy thì sẽ không tốt. Mời cậu rời đi bây giờ.” Vương phó đạo diễn đã đi tới, lạnh lùng nói.

Chung Dịch sùng sốt, hấn theo bản năng nói rằng: “Tôi là bạn Dung thiếu, tôi cũng là minh tinh, làm sao có thể làm loại chuyện này.”

Wương phó đạo diễn ra vẻ kinh ngạc “Ý” một tiếng, nói: “Sao lại không có khả năng làm loại chuyện này, cậu lại làm sao có thể là bạn Dung Hù? Nếu cậu là bạn của hấn, đến tham ban hấn, sẽ đoạt nhân vật của hấn sao? Bạn nhỏ à, tuổi còn trẻ, đừng nói dối. Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi bảo an.”

Chung Dịch nhất thời sắc mặt trắng nhợt.

Nhân viên công tác xung quanh cũng sôi nổi nở nụ cười: “Đúng vậy, nếu là bạn Dung Hù, sẽ đoạt nhân vật của cậu ấy sao?”

Có người nhận ra Chung Dịch, nhưng cố tình làm bộ như không biết: “Cũng không biết đây là người từ chỗ nào tới, phỏng chừng là muốn làm minh tinh đến điên rồi.”

“Đúng vậy, nhìn qua da móng thịt mềm, chỉ sợ không thể ăn khô đi. À đúng, lão Triệu ông có biết câu lạc bộ Hào Thịnh tại thành phố B ở chỗ nào không? Lần sau đến thành phố B tôi cũng muốn đi xem, không biết nơi đó là chỗ nào a ha ha.”

Chung Dịch tức đến mặt chột trắng chột xanh. Trải qua chuyện này, đoàn phim «Mai phục» càng thêm bền chắc như thép, mặc cho ai cũng không lay động được. Hấn bị những thành viên đoàn phim đó khinh bỉ đến cả nói cũng nói không nên lời, những người này vô tình vạch trần mặt nạ dối trá của hấn, nói xong lời cuối cùng, Chung Dịch hung tợn ngẩng đầu trừng Dung Hù, đột nhiên hấn thấy được Tần Trình và Từ Tấn ở một bên.

Rõ ràng vừa rồi trong lòng còn suy nghĩ “huơng mặt mũi Dung Hù, tiếp cận Tần Trình”, nhưng hiện tại, Chung Dịch đã tức giận đến không quan tâm gì. Hấn lớn tiếng nói: “Tôi không phải là người của đoàn phim, nhưng bọn họ cũng không phải người của đoàn phim! Dựa vào cái gì chỉ tôi đi, bọn họ không đi!”

Dung Hù kinh ngạc nhìn về phía Chung Dịch, giống như không nghĩ tới, đối phương thế mà lại ngu đến mức đi đắc tội Tần Trình và Từ Tấn.

Mà Chung Dịch nói ra những lời này, khiến Chung Dịch không dự liệu được chính là, trong đoàn phim lập tức cười thành một mảnh.

“Ha ha ha ha, tôi không nghe lầm chứ, thế mà lại có người bảo Tần đại thần đi.”

“Cậu không nghe lầm, thế mà lại có người nói Tần đại thần có khả năng sẽ làm lộ tin tức đoàn phim...”

“Cuối cùng tôi coi như hiểu rõ, vì sao có vài người là minh tinh đại bài, có vài người chỉ có thể làm hạng mười tám.”

Wương phó đạo cũng cười đến không thờ nổi, nhưng mà lúc này đây, ông không có vô nghĩa với Chung Dịch nữa, ông trực tiếp vẫy tay gọi vài bảo an. Khi mấy tên đàn ông dáng người cao lớn trắng kiện đứng ở trước mặt Chung Dịch, tuy rằng Chung Dịch tức giận đến mức rất muốn bùng nổ, nhưng hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Khi hấn sắp đi tới cửa, đột nhiên một cô gái chạy tới, đem một thứ nhét vào trong tay hấn.

Cô gái này chính là người chỉ đường cho Chung Dịch khi vừa mới vào phim trường, giờ phút này trên mặt cô gái chỗ nào còn có sùng bái trước đó, ngược lại ghét bỏ nói rằng: “Bánh ngọt của cậu đừng quên mang đi, chúng tôi không ai ăn đâu.”

Chung Dịch siết chặt hộp bánh ngọt, đem cái hộp đó nắm đến biến dạng, hấn vừa định vút xuống đất, lại nghe cô gái nói thêm: “Cậu đừng vút loạn nơi nơi, nơi này chỗ nào cũng là đạo cụ chúng tôi đã làm tốt, nếu cậu làm hỏng, phải dựa theo giá mà bồi thường. Dù không làm hỏng, cậu làm dơ cũng không tốt.”

Chung Dịch: “!!!”

Nhìn bóng dáng Chung Dịch, Dung Hù hơi hơi híp mắt, đáy mắt hiện lên một chút sẫm màu. So với Hàn Dương Hạo kiêu ngạo ương ngạnh, cậu lại càng không thích hoa sen trắng, gió chiều nào theo chiều nấy như Chung Dịch, thậm chí từ góc độ nguyên chủ mà nói, cậu cũng không muốn để Chung Dịch sống tốt.

Có điều, hết thầy phải bàn bạc kỹ hơn.

Khi hết thầy đều chấm dứt, trong đoàn phim rốt cuộc khôi phục yên lặng.

Hàn Dương Hạo chỉ có thể tiếp tục ở lại diễn nam chính, còn phải tiếp nhận kịch bản biên kịch sắp sửa chữa; Chung Dịch tức đến cả người run lên, lúc hấn chạy trời chết, ngay cả một thực tập sinh bình thường trong đoàn phim cũng không dám phản bác lại, hiển nhiên là bận tâm đối phương có được vết

nhờ của mình.

Trong cái giới này, mọi người làm việc luôn giữ lại một phần mặt mũi, chỉ cần bạn không làm quá phận, vậy mọi người cũng sẽ không tuôn ra, tường an vô sự. Bởi vì ai cũng không biết, về sau mình có thể phạm sai lầm hay không, hiện tại người khác phạm sai lầm bạn cứ giữ lại nhược điểm, chờ về sau bạn xảy ra chuyện, hẳn liền thiếu bạn một phần nhân tình, không dám bỏ đá xuống giếng với bạn.

Trừ khi có nhược điểm gì lớn đến mức có thể đem một người đuổi ra khỏi giới giải trí, triệt để hết thời, nếu không mọi người đều không hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao hôm nay cũng không có cảnh quay, Dung Hù liền về khách sạn trước.

Đi ở trên con đường nhỏ yên lặng không người, Dung Hù đã thay quần áo bình thường của mình. Một bộ đồ đơn giản nhạt màu khiến cậu thoát nhìn chân chính có một chút hơi thở thanh xuân của thiếu niên vị thành niên, chạng vạng hôm nay gió có hơi lạnh, cậu đội mũ lên, vì thế chỉ lộ ra gương mặt khéo léo tinh xảo, nhìn qua đáng yêu tuổi teen.

La Chấn Đào đã sớm bị Từ Tấn thức thời lòi đi, nói hoa mỹ là: quan tâm một chút về cuộc sống của người đại diện Hoa Hạ Entertainment.

Từ Tấn là người đại diện cao nhất Hoa Hạ Entertainment, người đại diện có địa vị như hán, trong công ty chỉ có ba người. Hẳn xem như thủ trưởng của thủ trưởng của thủ trưởng của La Chấn Đào, hẳn nói như vậy, La Chấn Đào cũng không tiện phản đối, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hán, tùy ý Dung Hù và Tấn Trình cùng đi về khách sạn.

Tóm lại Tấn Trình không có khả năng có suy nghĩ không an phận gì với tiểu Hù, làm ra chuyện thương tổn cậu ấy đi?

—— ừm, lần này anh đoán sai rồi.

Tấn Trình hai mắt nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt bình tĩnh bình tĩnh, nhưng mà ngay cả Dung Hù cũng không phát hiện, tầm mắt người đàn ông này vẫn luôn lén bắn qua trên người cậu. Mỗi khi Dung Hù quay đầu, hẳn liền nhanh chóng dời đi tầm mắt, vẻ mặt gió nhẹ mây bay, giống như hẳn thật sự một chút cũng không thêm để ý Dung Hù.

Dung Hù nghĩ nghĩ, hỏi ra một vấn đề mình muốn biết nhất: “Tôi không nghĩ tới, Tấn tiên sinh lại muốn tới nơi này. Anh là có ý đến tham ban tôi sao?”

Tấn Trình dùng giọng điệu tình tảo nhất, đem đáp án mình chuẩn bị đã lâu nói ra: “Mẹ bảo tôi tới thăm cậu một chút xem hiện tại đang làm gì, bà ấy cầu xin tôi vài ngày, tôi liền tới thăm cậu một chút.” Dừng một lát, dường như cảm thấy cách nói này có chỗ nào đó không quá tốt, hẳn lại bổ sung: “... Kỳ thật bà ấy nói không tới nhìn cậu cũng được, nhưng tôi cảm thấy vẫn là đến sẽ tương đối tốt hơn.”

Ừm, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Tuy rằng hẳn không phải là tự chủ động muốn đến nhìn (?), nhưng mà không phải không tình nguyện như vậy!

Mức độ này phải nắm thật tốt!

Dung Hù chỗ nào chú ý loại chi tiết nhỏ này, cậu bắt đầu dĩ cười nói: “Buổi tối tôi gọi điện thoại cho dì Tấn đi, một mình tôi thật sự có thể sống rất tốt, dĩ ấy không cần quan tâm. Luôn phiền toái anh như vậy cũng không tốt, về sau nếu đi Tấn lại đề xuất yêu cầu như thế, anh cũng không cần đến, gọi điện thoại cho tôi là được.”

Tấn Trình: “!!!”

Tại sao có thể không đến nhìn em, nhất định phải tới nhìn!

“... Không sao cả, tôi rất nhàn rồi.”

Dung Hù lắc đầu: “Trong đoàn phim có một em gái trang điểm cũng từng ở trong đoàn phim gần đây nhất của anh là «Góc cầu thang», tôi nghe cô ấy nói, bộ phim đó dường như các anh quay tận nửa năm, tháng trước vừa mới hơn khô thê tre, tiếp qua mấy tháng lại phải đi chạy diễn tuyên truyền. Anh nghỉ ngơi cho tốt, không cần quan tâm tôi, ngàn dặm xa xôi chạy tới xem tôi như vậy... Có chút phiền toái.”

Tấn Trình: “...” Chân có chút đau, hình như bị đá đập thiệt mạnh.

Dung Hù nhìn về phía người đàn ông “lấy đá đập vào chân mình”, trong con người xinh đẹp phản chiếu ánh chiều tà hoàng hôn xán lạn, cậu khẽ cười cong hai mắt, khí chất thanh nhã ôn hòa liền lan khắp ra.

Nhìn thiếu niên như vậy, Tấn Trình hơi ngẩn ra, nghe đối phương nói: “Bất luận như thế nào, đa tạ sự quan tâm của anh. Tấn Trình, cảm ơn anh hôm nay đứng ở bên phía tôi, tôi rất vui.”

Tôi rất vui...

Rất vui...

Vui...

Hai mắt phút chốc tròn to, lấy diễn xuất tuyệt đối để ngăn chặn bong bóng vui sướng không nhận được bốc lên trong lòng, Tấn Trình vẫn đơ đơ cái mặt

than, chỉ có ngón tay trong túi áo nhẹ nhàng nhảy lên, ám chỉ tâm tình khẩn trương khó nhin của hắn giờ phút này.

Mà kế tiếp, một câu của Dung Hù khiến cả người Tần Trình cứng ngắc tại chỗ, triệt để đở ừng vành tai ——

“Hôm nay đã rất muộn, cũng không có chuyến bay về thành phố B. Bằng không như vậy, đêm nay anh tạm thời chen một phòng với tôi, chờ ngày mai lại đi. Căn đây khách sạn gần thành điện ảnh chật ních, anh cũng không đặt được phòng. Nếu anh không để ý, liền chen với tôi một đêm đi, miễn cưỡng ứng phó một chút. Về phần Từ Tấn Từ tiên sinh, có thể cho hắn và La Chấn Đào chen một đêm.”

Đã định trước một đêm không ngủ.

Trong đoàn phim «Mai phục», Tần Trình đã ký tên cho toàn bộ nhân viên công tác đoàn phim, thậm chí cũng ký tên cho Trịnh đạo. Đoàn phim cao thấp mấy trăm người, thế mà không có một ai không phải người mê phim của hắn, rất nhiều nhân viên công tác thuộc cấp bậc thiếu nữ và bà dì thậm chí ngay cả ánh mắt của hắn cũng không dám nhìn thẳng, chỉ dám xin kí tên, sau đó xoay người bỏ chạy.

Dọc theo đường đi từ thành điện ảnh về khách sạn, cũng có rất nhiều người qua đường dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Tần Trình, sau đó chạy tới xin kí tên. Chờ sau khi trở lại khách sạn, từ bảo vệ khách sạn, tiếp tân, đến dì vệ sinh, đều kích động đi về phía hắn xin kí tên, ngay cả nhân viên công tác chạy tới tiễn đưa quân giường cũng hai mắt sáng như sao xin kí tên.

... Hum, tiễn đưa quân giường.

Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn hai nhân viên công tác chuyển giường xếp đến phòng Dung Hù, còn đặc biệt tri kỷ mà giúp bọn họ trải giường ra. Lúc Tần Trình vào khách sạn, bên khách sạn có hỏi hắn là có cần tạm thời an bài một căn phòng cho hắn hay không, Tần Trình bình tĩnh cự tuyệt: “Phòng dù sao cũng đầy, nếu phiền toái đến người khác, không tốt.”

Bên khách sạn cảm khái vạn phần: nhìn Tần ảnh đế người ta một cái coi! Hiền hoà cỡ nào, một chút cũng không đùa giỡn đại bài.

Sau đó, bọn họ liền sẵn sóc đưa tới giường xếp.

... Đưa cái gì mà giường hả!!!

Tần Trình lạnh lùng nhìn cái giường xếp chật chội hẹp hẹp kia, nếu ánh mắt có thể biến thành ngọn lửa, vậy không cần do dự, cái giường đó đã sớm hóa thành tro tàn.

Dung Hù cười nói: “Anh ngủ giường lớn đi, tôi ngủ nơi này là được.”

Tần Trình nghe vậy ngẩn ra, nâng mắt nhìn về phía Dung Hù, kiên định nói rằng: “Tôi ngủ nơi này.”

Dung Hù lắc tay: “Anh cao hơn tôi 5cm, nếu cho anh ngủ giường xếp chật hẹp như vậy, khẳng định không thích hợp.”

Tần Trình trực tiếp bắt lấy trọng điểm: “Cậu từng chú ý tư liệu về tôi à?”

Dung Hù theo lẽ đương nhiên nói rằng: “Phải.”

Hai mắt Tần Trình sáng ngời, còn chưa nói lời gì, liền nghe Dung Hù tiếp tục cười nói: “Anh là Tần Trình, nếu tôi đã theo cái nghề này, khẳng định sẽ xem một chút về tư liệu của anh. Lúc ấy tôi thuận tiện xem tư liệu của Ôn Nhã, hóa ra hai người diễn chung «Mộ thanh», đáng tiếc tôi bận quá, vẫn không có thời gian xem bộ phim này.”

Giọng nói từ tính của người đàn ông vang lên: “Tôi có hai cái DVD, trong đoàn phim chuẩn bị.”

Dung Hù kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, Tần Trình bất động thanh sắc cong khóe môi, nghiêm túc nói: “Về thành phố B, tặng cho cậu một cái.”

Dung Hù hơi hơi mở to hai mắt, thật lâu sau, cậu cười gật đầu, không có cự tuyệt: “Cám ơn.”

Một đêm này, hai người đều tự rửa mặt. Lúc Tần Trình vào phòng tắm, Dung Hù bình tĩnh cúi đầu nhìn kịch bản; mà khi Dung Hù vào phòng tắm, nghe tiếng nước chảy rào rào, Tần Trình ngồi ở ghế dựa gần phòng tắm nhất, sống lưng thẳng tắp, mắt cũng không chớp mà lắng tai nghe.

Nhưng chờ Dung Hù mặc áo ngủ đi ra, Tần Trình đã sớm cúi đầu xem di động, bộ dạng dường như không có việc gì.

Dung Hù không nghĩ quá nhiều, xoay người sang chỗ khác lau tóc. Chờ cậu xoay người, ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông lập tức ngưng lại.

Vẫn chưa hoàn toàn lau khô nước khiến cái áo ngủ mỏng manh kia có một vài chỗ dán trên người thiếu niên, sợi tóc ngưng tụ thành lọn, một giọt nước từ trên mái tóc mềm mại kia lăn xuống dưới, theo cần cổ thon dài rơi vào trong đó, biến mất ở nơi làm người ta mơ màng.

Vị trí bên cạnh, khiến Tần Trình có thể nhìn thấy xương quai xanh yếu ớt tốt đẹp của thiếu niên, nhìn thấy một phần bóng mờ sâu kín.

... Cái áo ngủ này vì sao lại cao cổ như vậy!

Tần Trình cúi đầu tiếp tục nhìn di động, ngón tay lại siết chặt vỏ di động.

Rất nhanh, Dung Hù liền lau khô tóc, bắt đầu sấy. Chờ cậu sấy xong, chỉ nghe Tần Trình tùy ý hỏi một câu: “Cậu có weibo không?”

Lúc nói lời này, Tần Trình ngay cả ánh mắt cũng không nâng, giống như thật sự chỉ là thuận miệng hỏi, vì thế Dung Hù liền đáp: “Có. Chính là tên của tôi.”

Qua chốc lát, Tần Trình nói: “Tôi follow cậu.”

Dung Hù tùy tay cầm lấy điện thoại di động của mình, cười nói: “Tôi cũng đi follow anh.”

Bên môi người đàn ông lộ ra một ý cười khó có thể phát hiện.

Trong phòng cách vách, Từ Tấn đang cười tủm tỉm nói chuyện với La Chấn Đào, đột nhiên liền rung mình một cái.

Từ Tấn: “Sao hôm nay luôn lạnh như thế...”

Vì sao lạnh như thế?

—— hẳn có follow cậu không?

Em ấy đương nhiên có follow! Không tin anh tự xem!

Ngay ở đầu tiên danh sách follow nè!

Từ Tấn: “...”

Đóng phim dù sao cũng là một chuyện mệt chết đi, vì Dung Hù luôn mãi yêu cầu, Tần Trình chỉ đành ngủ trên giường lớn, để Dung Hù ngủ trên giường xếp. Cái giường lớn này hiển nhiên không nhỏ, rộng một thước năm, nhưng để một người đàn ông thân cao 1m85 với một người 1m90 đồng thời ngủ ở trên đó, vẫn sẽ có chút chật chội.

Tần Trình cũng rất muốn cưỡng ngạnh yêu cầu Dung Hù ngủ ở trên giường lớn, nhưng thái độ kiên định của Dung Hù khiến hắn không thể nào xuống tay, hắn lại muốn tao mà không chịu trực tiếp làm rõ, chỉ có thể ghen một hồi, yên lặng nằm ở trên giường.

Không bao lâu, Tần Trình chợt nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của thiếu niên.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Tần Trình an tĩnh nghe chốc lát, trợn tròn mắt nhìn ánh đèn đường phản chiếu trên trần nhà. Chờ thêm bốn mươi phút, sau khi xác định thiếu niên đã ngủ say, hắn lặng lẽ xuống giường, nhẹ nhàng bế đối phương lên.

Không nặng, thậm chí còn nhẹ hơn bạn cùng lứa, Tần Trình ôm vô cùng nghiêm túc.

Dung Hù ở trong ngực hắn nhẹ nhàng “um” một tiếng, Tần Trình lập tức cứng thân thể, sau khi xác nhận đối phương lại ngủ say, hắn mới rón ra rón rén đặt thiếu niên ở trên giường, cẩn thận kéo chăn cho cậu. Lúc đêm dài người tỉnh này, ánh mắt nhu hòa của người đàn ông không hề giữ lại mà dừng ở trên mặt thiếu niên, ánh trăng chiếu sáng lên khuôn mặt tinh xảo kia, có vẻ mong lung tốt đẹp.

Ngày hôm sau đi chuyến bay sáng sớm, thừa dịp bóng đêm tối đen, Tần Trình liền rời đi.

Khi Dung Hù tỉnh lại, liền phát hiện mình ngủ trên giường lớn, người kia trong phòng đã rời đi. Cậu phát hiện tờ giấy Tần Trình để lại trên bàn, chữ viết rõ ràng, bút lực mạnh mẽ, cũng giống hệt người kia, thâm trầm đại khí.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Dung Hù bắt đầu rửa mặt, ngay lúc trời còn tờ mờ sáng, đi tới đoàn phim.

Cậu vừa đến, liền bị nhân viên công tác vây thành một cục, tất cả mọi người kích động nhìn cậu, hỏi ra vấn đề mà ngày hôm qua mình còn chưa hỏi được: “Dung Hù, Tần đại thần là gì của cậu vậy? Hắn thế mà lại đến tham ban cậu! Trước kia hình như hắn chưa từng tham ban ai cả, cái này cũng thật khó mà tin được!”

“Đúng vậy đúng vậy, đó chính là Tần Trình, nam thần trong mộng của tôi đó, ngày hôm qua tôi cũng sắp khăn trương chết!”

“Đẹp đi, còn nam thần trong mộng, ngày hôm qua thái độ của cậu với Tần anh để người ta rõ ràng thực tùy tiện.”

“Nói bậy, tôi đó là khăn trương có được không! Sẽ không để lại ấn tượng không tốt cho nam thần đi QAQ!”

Nghe mấy nhân viên công tác nói chuyện, ý cười bên môi Dung Hù càng tăng thêm vài phần. Khi có người lần thứ hai hỏi cậu: “Hai người rốt cuộc là quan hệ như thế nào hả, Dung Hù?”

Dung Hù hơi giật mình, cậu tựa như nhớ lại mà suy nghĩ trong chốc lát, tiếp đó nghiêm túc nói rằng: “Chúng tôi là bạn.”

Chương 19: Chương 19

Ngày hôm nay, rất nhiều nhân viên đoàn phim đều tò mò đi đến bên cạnh Dung Hủ, hỏi quan hệ của cậu và Tần Trình. Đáp án Dung Hủ có thể cho ra chính là “bạn”. Bạn đến tham ban thực bình thường, tuy nói mọi người cảm thấy kỳ quái —— Dung Hủ thế mà lại quen biết Tần Trình? Nhưng đều không có hỏi nhiều.

«Mai phục» tiến hành quay phim rất nhanh.

Vừa mới bắt đầu, Hàn Dương Hạo còn vô cùng không phối hợp, không biết cố ý hay vô tình, luôn NG. Nhưng đến giữa buổi trưa, Lý phó đạo lại phát một kịch bản mới cho mỗi diễn viên trong đoàn phim.

Dung Hủ nhìn nội dung trong kịch bản, trong lòng hơi ngẩn ra, mà cách đó không xa, Hàn Dương Hạo dĩ nhiên phát tác: “Có ý gì? Cảnh diễn như vậy, đây là hai nam chính đi! Dựa vào cái gì sửa như vậy? Lúc ký hợp đồng, tôi là nam chính, tôi là nam chính duy nhất!”

Nói xong, Hàn Dương Hạo cầm kịch bản muốn ném xuống đất, lại nghe Trịnh đạo cười khẽ một tiếng: “Ném rồi tự nhặt lên.”

Hàn Dương Hạo trừng mắt: “Ông!”

Trịnh đạo nâng mắt liếc gã một cái, thản nhiên nói: “Kịch bản này rất tốt, Hàn Dương Hạo, cậu có ý kiến gì không?”

Nhìn dáng vẻ Trịnh đạo bình tĩnh thong dong, Hàn Dương Hạo giận run cả người. Gã vô cùng muốn bùng phát, bởi vì lần này căn bản không phải chuyện xấu của gã, là đạo diễn cố ý chém cảnh diễn của gã, bỏ thêm hơn ba trăm cảnh cho Dung Hủ, vài nhân vật khác mỗi người cũng thêm một trăm cảnh!

Cái này xem là gì?

Cảnh diễn của nam số hai và nam chính nhiều như nhau, vậy rốt cuộc ai mới là nam chính!

Nhưng mà nhìn Trịnh đạo, Hàn Dương Hạo chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt kịch bản trong tay. Gã vô kịch bản thành một cục, cuối cùng nặng nề vỗ bàn, xoay người rời đi, không thể nói một chữ.

Trịnh đạo còn ở phía sau gã nói: “Buổi chiều có cảnh của cậu, đừng quên trở về.”

Nghe nói như thế, Hàn Dương Hạo dừng bước lại, tức giận đến thân thể phát run. Gã không quay đầu lại rời đi, nhưng đến buổi chiều, gã lại đứng giờ trở về.

—— nhục điểm ở trong tay người khác, bất luận tính tình lớn bao nhiêu, đều phải chịu!

Cho dù có tiền thì tính sao? Có tiền cũng không thể chặn miệng tất cả mọi người, bao nhiêu người trong đoàn phim này đều đã chịu đủ Hàn Dương Hạo, nếu bọn họ thật sự liên thủ tuân chuyện này ra, vậy đối với Hàn Dương Hạo tuyệt đối là một vết nhơ lớn tày trời, đủ để cho danh tiếng vốn có của gã trượt xuống không gượng dậy nổi.

Trong đoàn phim, đãi ngộ của Hàn Dương Hạo cực kém, phòng nghỉ riêng của gã cũng bị tước đoạt, làm phòng sinh hoạt chung cho mọi người. Giữa trưa ăn cơm chính là cơm hộp ba món một canh bình thường nhất, hậu cần còn khinh thường việc hà khắc gã, nhưng vài năm này Hàn Dương Hạo được nuôi quen, ăn tới sống không bằng chết; mà một khi gã NG, Trịnh đạo liền hoàn toàn không quan tâm mặt mũi của gã, hung hăng răn dạy gã, mắng cho Hàn Dương Hạo về mặt đỏ bừng.

Sau đó gã tận lực không NG, cố gắng đóng phim, nhưng yêu cầu của Trịnh đạo với gã lại cao đến khó tin, chỉ cần là bản thân gã diễn riêng, liền khiến cho gã lần lượt quay lại, phải diễn càng tốt.

Đối với việc này, Hàn Dương Hạo hận đến nghiêng răng, không biết ở sau lưng mắng Trịnh đạo bao nhiêu lần. Nhưng Dung Hủ nhìn vào, lại khó hiểu mà nở nụ cười.

La Chấn Đào cảm khái: “Trịnh đạo gây sức ép Hàn Dương Hạo như vậy, trong lòng Hàn Dương Hạo khẳng định tức giận vô cùng.”

Dung Hủ nghe vậy, nhẹ nhàng lắc tay, cười nhạt nói: “Đây kỳ thật là một cơ hội. Đạo diễn dùng hết toàn lực yêu cầu mình, hà khắc mình, để mình lần lượt quay lại, tìm được màn ảnh tốt nhất, nếu như có thể nắm chắc cơ hội lần này, nói không chừng diễn xuất của Hàn Dương Hạo có thể có tiến bộ.”

La Chấn Đào sững sốt, tiếp đó hần quay đầu nhìn về phía Hàn Dương Hạo cách đó không xa mang vẻ mặt xanh mét: “... Tôi thấy Hàn Dương Hạo không nắm chắc cơ hội lần này đâu, hẳn là hần chỉ ở trong lòng mắng Trịnh đạo đến không còn hình người.” Dừng một chút, hần lại bỏ sung: “Đại khái cũng mắng cậu đến cầu huyết lâm đầu.”

Dung Hù cười cười, không trả lời, cậu cúi đầu xem weibo mình, ánh mắt dừng lại ở tổng số fan “1,6 triệu”.

Trong một đêm, tăng vọt lên 600 ngàn fan!

Thành tích như vậy đặt ở trên người bất luận một minh tinh nào, đều coi là ưu tú. Số lượng fan tăng vọt như thế, đầu tiên phải quy công cho bản teaser «Mai phục» ngày hôm qua đăng lên, tuy rằng bộ phim chỉ được vị trí top tìm kiếm hạng 30, nhưng fan nhấn vào xem teaser đều tỏ vẻ vô cùng chờ mong với bộ phim chiếu tuần có giá trị sắc đẹp cao này, cũng có rất nhiều người bắt đầu follow Dung Hù.

Mà thứ hai, thì phải quy công cho một người.

Sau khi đi vào thế giới này, mới đầu Dung Hù quá bận rộn khôi phục thân thể, hiểu biết thế giới, sau đó cậu lại tiến vào giới giải trí. Đóng phim không phải chuyện dễ dàng cỡ nào, trong đoàn phim «Mai phục», mỗi ngày ít nhất cậu phải quay hơn mười bốn tiếng, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi, ăn cơm, thời gian đi ngủ tuyệt đối không vượt qua sáu giờ.

Dung Hù đã từng xem qua weibo Tần Trình, nhưng đêm qua, là lần đầu tiên cậu follow.

Một tiểu minh tinh hạng ba đi follow Tần Trình —— chuyện này không có ai để ý.

Nhưng Tần Trình đi follow một tiểu minh tinh hạng ba —— đó quả thực là một tiếng sấm động trời!

[Mọc ời? Đại thần nhà tui tổng cộng chỉ follow hơn 100 người, hôm nay thế mà lại follow thêm một người! Dung Hù này... Hình như là Mặc Sĩ trong «Tranh giành» có phải không? Cầu giải thích, đại thần và Dung Hù là tại sao biết nhau vậy!]

[không phải tôi còn chưa ngủ tỉnh chó, Dung Hù này là ai, thế mà lại follow nhau với đại thần! Đại thần chỉ follow diễn viên từng hợp tác, hơn nữa phụ diễn cũng rất ít follow. Cậu ta thế mà lại được đại thần follow nha, thế giới này thật ảo lòi!]

[2333333 bản mạng nhà tôi với nam thần mới của tôi thế mà lại follow nhau!!!]

[ngao ngao ngao ngao đại thần follow đêm qua, chẳng lẽ nói đại thần cũng nhìn thấy teaser «Mai phục»? Thật sự rất ư xinh đẹp, màn ảnh của Dung Dung nhà tui tuy rằng chỉ có vài giây, nhưng mà ngẫu lật! Không nghĩ tới đại thần cũng chú ý đến, tui phải ôm chặt Dung Dung nhà tui, Dung Dung là của mình tui, dù là đại thần tui cũng không cho XDDD]

Trên weibo, fan Tần Trình có hơn ba trăm triệu.

Trong ba trăm triệu người này, giả thiết có một phần mười số người phát hiện Tần Trình mới follow, lại có một phần mười số người nguyện ý đi follow Dung Hù, vậy chính là ba triệu người! Thực rõ ràng, cũng không có nhiều người đi follow Dung Hù như vậy, nhưng trong số liệu phân tích hậu trường weibo lại rõ ràng biểu hiện, có ít nhất hai trăm ngàn fan, là từ trang của Tần Trình nhấn vào trang của Dung Hù.

Nhìn số lượng fan ngày càng tăng vọt, Dung Hù suy tư một khắc, đăng lên một cái weibo.

[Dung Hù: cơm trưa hôm nay, cải trắng ăn thật ngon ~ {ảnh}]

Đăng cái weibo này xong, Dung Hù liền buông đi động, đứng dậy đi quay cảnh diễn của mình.

Ở trong giới, có một vài minh tinh đem weibo của mình giao cho người đại diện hoặc là trợ lý, để đội tuyên truyền đến xử lý. Như vậy có thể đáp nặn hình tượng cho mình, phòng ngừa minh tinh lên tiếng sai lầm, là lựa chọn vô cùng lý trí. Nhưng Dung Hù lại không thích như vậy.

La Chân Đào cũng có hỏi qua Dung Hù, có cần hẳn hỗ trợ quản lý weibo hay không, nhưng Dung Hù lại kiên định cự tuyệt.

Thời đại mới có rất nhiều phương thức để minh tinh với fan giao lưu, weibo, diễn đàn, live stream... Những thứ đó là cầu nối để cậu có thể giao lưu với fan, cậu cũng không muốn đơn thuần đi đóng phim, cũng muốn nói chuyện thêm với fan.

Vì thế sau khi đăng cái weibo này, Dung Hù thành thành thật thật đóng phim, rất nhanh liền quên chuyện đăng weibo. Mà cậu tự nhiên cũng không biết, ảnh chụp trong cái weibo này vừa lúc ra một bàn tay cậu! Ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, khớp xương hơi hơi nhô ra, cũng không cảm thấy gầy trơ, ngược lại gọn gàng giản đơn, xinh đẹp đến độ khiến người ta lú lười.

[một cây cải trắng thiệt bự bự... cánh tay kia thiệt dễ dễ nhìn!]

[cái trắng không tôi... cánh tay kia dễ dễ nhìn!]

[cơm trưa thật đơn giản... cánh tay kia dễ dễ nhìn!]

[này LS (lầu trên) có phải mấy người lệch lầu rồi không, Dung Dung nói rõ ràng là cơm trưa, sao mấy người chỉ nhìn đến... A a a a a a a! Cánh tay kia dễ dễ nhìn! Liếm liếm liếm liếm, sao lại dễ nhìn cỡ đó!!!]

[QAQ tay một người con trai, dài hơn tui, thon hơn tui, trắng hơn tui, dễ nhìn hơn tui! Tui không cần sống nữa!]

[ha ha, bộ dạng Dung Dung còn đẹp hơn tui nè, tui cũng chưa nói gì đâu _(3” ∠)_]

Nhóm fan liếm bình hằng ngày lần thứ hai bắt đầu, cái trắng gì đó, mới không có dễ nhìn như tay wuli Dung Dung đâu! Tay nhỏ bé trắng thế nộn thế, nếu có thể sờ sờ... Ngao ngao ngao ngao, máu mũi sắp rớt xuống rồi!!

Thành phố B, sân bay thủ đô.

Mới vừa xuống máy bay, người đàn ông thanh lãng tuấn tú cùng với người đại diện nhà mình đi vào lối đi VIP, hần cúi đầu nhìn weibo, ngón tay hoạt động rất nhanh. Khi chợt thấy một tấm ảnh chụp, bước chân của hần đột nhiên dừng lại, hai mắt hơi hơi tròn to, theo bản năng nuốt nước miếng một cái, hầu kết gọi cảm nhẹ nhàng động đậy.

Từ Tấn đi được ba thước, mới phát hiện bên cạnh lại không bóng người. Hần ta quay đầu nhìn, nhất thời không còn lời gì để nói: “Cái gì mà đẹp dữ vậy?” Nói xong, Từ Tấn đã đi tới, muốn xem rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà trong nháy mắt ngay khi hần ta sắp nhìn thấy màn hình di động, Tần Trình lẹ làng tắt weibo đi.

Từ Tấn: “...”

Tần Trình rũ mắt, thản nhiên quét mắt nhìn hần ta một cái, giọng điệu bình tĩnh nói: “Không cho anh xem”

Từ Tấn: “!!!”

Nói giống như hần muốn xem vậy, hần mới không muốn xem có được không!!!

Hai người tiếp tục đi ra ngoài, mặc một cái áo gió màu đen, bóng dáng thon dài cao ngất của Tần Trình phản chiếu trên cửa sổ sát đất cực lớn của sân bay. Cho dù bị kính râm rộng lớn che đi hơn phân nửa khuôn mặt, hần vẫn yên lặng thanh lãnh đến độ khiến người ta cảm thấy khó có thể thân cận như trước, giống như trên đời này không có gì có thể làm cho hần động dung.

Tựa như Hạ Mộ Nhan đã nói: cái người Tần Trình này, đời này chỉ sợ không tìm được người mình thích.

Khi đi đến bãi đỗ xe, Từ Tấn lấy xe, xe mới vừa khởi động, hần ta chợt nhớ tới một chuyện: “Cậu với Dung Hù là tại sao quen biết? Trước đó không nghe cậu nói, lần trước cậu bảo tôi đi ký với cậu ta tôi đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại cậu lại còn đi tham ban cậu ta. Cậu với cậu ta là quan hệ như thế nào?”

Làm người đại diện, Từ Tấn cũng phải quan hệ với bạn bè mà nghệ nhân nhà mình kết giao một chút.

Tần Trình ngồi ở chỗ ngồi phía sau, không biết lúc nào lại cảm di động lên, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình di động. Từ Tấn đoán không ra hần đang nhìn cái gì, lại hỏi một lần, Tần Trình giống như vừa mới nghe được, lúc này mới nâng tầm mắt, trấn định nói: “Mẹ tôi với mẹ cậu ấy là bạn thân, bà ấy bảo tôi quan tâm Dung Hù một chút.”

Từ Tấn vui đùa: “A, vậy hả, tôi còn tưởng rằng cậu có suy nghĩ gì không thể cho ai biết với cậu ta đó chứ, ha ha!”

Tần Trình: “...”

Trong thành điện ảnh Tượng sơn xa xôi, đoàn phim «Mai phục».

Dung Hù vừa mới nghỉ ngơi xong, bỗng nhiên liền hắt hơi một cái. La Chấn Đào kinh ngạc nhìn cậu: “Hình như cuối tuần quả thật hạ nhiệt độ, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất cao. Tiểu Hù, cậu có cần chuẩn bị chút thuốc cảm giúp cậu không? Nếu mà bị bệnh, sẽ liên lụy tiến độ đoàn phim”

Dung Hù lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa mũi: “Không sao, không phải là cảm, đại khái có người ở sau lưng nói em”

La Chấn Đào ha ha mỉm cười: “Nói cậu hả? Vậy nhất định là Hàn Dương Hạo.”

Dung Hù nghe vậy cười khẽ.

Rất nhanh, liền tới một cảnh quay cuối cùng ngày hôm nay.

Nữ chính Lương Linh Tuệ đã lập gia đình với Hoắc Hi, nhưng mà đêm hôm đó Hoắc Hi lại không có đến tân phòng của bọn họ. Lương Linh Tuệ khẩn trương sợ hãi cả đêm, ngày hôm sau mới biết được, thiếu soái nghỉ ngơi trong phòng ngủ của mình, căn bản không có tới nơi này.

Mà hôn sau, bọn họ cũng chậm chạp không có viên phòng. Đại soái muốn răn dạy Hoắc Hi, nhưng người vợ này vốn chính là đại soái buộc Hoắc Hi cưới, cho nên ông không cách nào mệnh lệnh cho đứa con trai mình khó có thể không chế này nữa.

Tuy rằng hôn nhân này hữu danh vô thực, nhưng Lương Linh Tuệ dĩ nhiên là thiếu soái phu nhân Bình thành. Vốn dĩ cô muốn phui sạch quan hệ với Bạch Minh Đức, nhưng lần lượt “ngẫu nhiên” gặp gỡ bất ngờ, làm cho cô vẫn không nện được động lòng với người đàn ông ôn hòa cơ trí này, vì thế trong loại quan hệ như gần như xa đó, Lương Linh Tuệ giúp đỡ Bạch Minh Đức, chậm rãi lấy được tín nhiệm của Hoắc Hi.

Hoắc Hi có tín nhiệm Bạch Minh Đức hay không, điểm này ngay cả chính Bạch Minh Đức cũng không biết, nhưng chỉ cần biết rằng, Bạch Minh Đức

được Hoắc Hi một tay đề bạt, quan thẳng ba cấp, chậm rãi trở thành quan quân trung tâm của quân phiệt Hoắc gia.

Mà cảnh này, là quay Lương Linh Tuệ lại gặp mặt Bạch Minh Đức, cô mới vừa trở lại nhà, vốn tưởng rằng Hoắc Hi không ở nhà, lại không nghĩ rằng, vừa lúc ở trong sân đụng phải hắn.

Một màn này lấy cảnh hoàng hôn, ánh chiều tà hôm nay lưu luyến tốt đẹp, tịch dương vạn trượng, màu sắc nhu hòa ảm áp khiến cho người dù có lạnh băng hơn nữa cũng nhin không được say lòng, cũng thích hợp nhất để... biểu hiện tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng Hoắc Hi.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Nếu như nói trước đó kịch bản đã từng ám chỉ người xem——từ nhỏ Hoắc Hi đã thích Lương Linh Tuệ, như vậy hiện tại trong kịch bản mới, đoạn tình cảm này được tăng thêm rất nhiều cảnh, trở nên càng thêm đầy đặn, cũng càng có thể làm cho người ta cảm nhận được cái loại tình cảm bị đè nén dưới đáy lòng, đến chết cũng không chịu kể ra này.

Năm cái máy quay cố định xong ở những góc độ khác nhau, bắt đầu quay lại một màn diễn này.

Trương Đồng Đồng mặc một bộ sườn xám xuyên qua từ trong phòng khách, lúc này Lương Linh Tuệ mới vừa gặp mặt Bạch Minh Đức. Cô cũng nói không rõ hiện tại hai người là quan hệ như thế nào, nguyên tắc của cô làm cho cô không thể ngoại tình trong hôn nhân, chỉ có điều người cô yêu cho tới bây giờ đều không phải chồng của cô, mà là người đàn ông cự tuyệt bỏ trốn cùng cô.

Cho nên hiện giờ, Lương Linh Tuệ và Bạch Minh Đức vẫn duy trì một khoảng cách hợp lý, buổi chiều cũng chỉ là vừa vận dụng phải, cho nên uống một ly cà phê trong quán cà phê. Nhưng không biết có phải là bởi vì trong lòng có quý hay không, khi phát hiện Hoắc Hi không ở nhà, Lương Linh Tuệ thở phào một hơi, cho đến khi cô đi đến bên cạnh sân, nhìn thấy một bóng dáng cao to.

Hai mắt Lương Linh Tuệ phút chốc tròn to, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất ở phòng khách, không có đi vào sân, nhưng đứng ở nơi đó, nhìn Hoắc Hi.

Diễn xuất của Trương Đồng Đồng vẫn qua cửa được, phân cảnh của Lương Linh Tuệ cũng không phức tạp. Hiện tại tuy rằng cô chưa ngoại tình, nhưng đã có một loại áy náy với chồng, đột nhiên nhìn thấy chồng, tự nhiên hết sức khó xử.

Sau đó cô nghe được, Hoắc Hi gọi cô tới.

Lúc này là mùa xuân, hoa lê nở đầy đến trắng tuyết, khi gió nhẹ nhàng thổi qua, đóa hoa giống như tuyết lông ngỗng sôi nổi rơi xuống, trải ra một tấm thảm tuyết phủ trắng xóa trên mặt đất. Nói là giống tuyết, lại giống lông chim, Hoắc Hi đứng ở dưới tán cây này, hoa lê đậu trên tóc và quần trang của hắn, làm hắn thêm vài phần nhu hòa.

Trong năm cái camera trước mặt Trịnh đạo, đang chiếu bức tranh tốt đẹp ấy.

Thiếu phụ yếu điệu mỹ lệ đi đến bên cạnh chồng, cô nhìn đóa hoa trên vai đối phương, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn nhìn không được vươn tay phát đi. Chỉ là cái phát này, Lương Linh Tuệ không có phát hiện, thân thể Hoắc Hi nhẹ nhàng run rẩy một chút, chờ đến lúc hai người đối diện, hắn lại trở về bộ dạng lạnh nhạt vô tình vốn có.

“Ăn chưa?”

Lương Linh Tuệ mang tâm tình thấp thỏm đợi hồi lâu, cô trăm triệu lần không nghĩ tới, Hoắc Hi mở miệng nói câu đầu tiên với cô, lại là việc này.

Im lặng một lát, Lương Linh Tuệ nói: “Ăn rồi. Ở hẻm son phấn đụng phải cô Từ, cùng ăn với cô ấy.” Nghĩ nghĩ, cô vẫn thân thiện hỏi một câu: “Anh sao?”

Lần này Hoắc Hi không trả lời cô, ngược lại nói rằng: “Ngày mai tôi phải đi Bắc Bình.”

Lương Linh Tuệ lập tức sững sốt.

Âm thanh lạnh nhạt của Hoắc Hi vang lên trong đình viện an tĩnh, trừ giọng nói bình thản không phập phồng của hắn, chỉ có tiếng gió và âm thanh đóa hoa rơi xuống, cắt đứt sự yên lặng gần như không tiếng động này. “Em có cái gì cần tôi mang về giúp em không?”

Lương Linh Tuệ do dự trong chốc lát, nói rằng: “Nghe nói gần đây thư viện Bắc Bình mới nhập một số sách mới, của Tả Thái Nhạc tiên sinh, Bình thành còn chưa có. Anh có thể giúp tôi mang về một quyển không?”

Hoắc Hi cúi đầu nhìn cô, Lương Linh Tuệ không được tự nhiên quay mặt đi.

Thật lâu sau, cô nghe được một tiếng cười nhẹ nhàng, khi ngẩng đầu nhìn lại, chồng của cô vẫn là gương mặt lạnh lùng kia.

“Chỉ có một quyển sách ư?” Hoắc Hi hỏi.

Lương Linh Tuệ gật đầu: “Đúng, chỉ có một quyển sách.”

Trong con người u tĩnh thâm thúy lắng đọng màu sắc nồng đậm, hồi lâu, Hoắc Hi hơi hơi gật đầu: “Được.”

Giọng điệu khách sáo như thế, dường như không nên phát sinh trên người bất luận một đôi vợ chồng nào. Chỉ là giữa Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ, đây đã là phương thức ở chung tốt nhất mà bọn họ có thể. Lương Linh Tuệ cảm thấy hôm nay Hoắc Hi vô cùng không thích hợp, cô không muốn đứng ở dưới cái cây này nữa, nhưng Hoắc Hi chưa nói để cô đi, cô chỉ có thể xấu hổ mà đứng.

Trong lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, đột nhiên, Lương Linh Tuệ nghĩ đến: “Hôm nay là ngày giỗ của ông nội anh hả?!”

Hoắc Hi cả người chấn động, lần này hẳn không trả lời, Lương Linh Tuệ lại giận dữ nói: “Tôi nhớ rõ khi còn bé ông nội Hoắc rất thương tôi.”

Hoắc Hi nói: “Về đi.”

Lương Linh Tuệ sững sốt, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Hi, chỉ thấy hai mắt hắn bình tĩnh, sắc mặt âm trầm, hoàn toàn không có bộ dáng thoải mái vừa rồi. Cô mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng trăm tư không được giải, chỉ có thể nói: “Hoắc Hi, anh...”

“Về đi!”

Giọng điệu tàn nhẫn khiến Lương Linh Tuệ sững sốt, tiếp đó xoay người bước đi, không hề nhìn đối phương một cái.

Dưới ánh chiều tà ảm áp nhu hòa, thiếu phụ mỹ mạo tức giận rời đi, đứng phía sau cô chính là người chồng không có quan hệ thực chất với cô, cùng với đóa hoa thừa thốt đầy đất. Hoắc Hi nhìn bóng dáng Lương Linh Tuệ, trên mặt dần dần có chút buông lỏng, nhưng hắn vẫn xoay người không nhìn nữa, vẫn như cũ đối diện cái cây kia, cả một đêm không có rời đi.

Cảnh diễn này đến đây là chấm dứt.

Bởi vì theo đuổi hiệu quả điều chỉnh ống kính, Trịnh đạo muốn quay lại mấy lần nữa.

Dung Hù trong màn ảnh giống như lớn hơn mấy tuổi, khiến người ta nhìn không ra cậu còn chưa có thành niên, tóc cậu dùng keo xịt tóc vuốt ra sau tai, chỉ để lại vài lọn tóc mỏng bên trái.

Những năm gần đây Hoắc Hi tham dự không ít chiến tranh, hẳn vô cùng mệt mỏi, cho dù ở trong nhà, cũng mang theo một luồng lạnh lẽo và thô bạo không thể thân cận.

Mỗi khi Dung Hù trang điểm xong, không ít cô bé trong đoàn phim đều đỏ mặt nhìn cậu, ngay cả một vài nhân viên công tác cấp bậc di thám cũng nhìn không được mà ôm mặt, một đám cảm khái nói: “Tôi sinh ra sớm hai mươi năm rồi!”

Cảnh diễn chạng vạng hôm nay nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, chỉ là một cảnh làm nền.

Năm kia trong màn mưa hoa lê, hẳn gặp một cô bé. Cô bé kia ngồi ở trong rừng cây hoa lê, bạch y trắng tuyết, so với hoa lê còn thuần trắng hơn, cô bé khinh khách cười, bỗng nhiên nhào về phía hắn, vỗ hắn té xuống đất, cười nói với hắn: “Em tên Lương Linh Tuệ, mẹ gọi em là Tuệ cô, anh tên là gì?”

Khi đó hắn lắp bắp hồi đáp: “Anh tên... Hoắc Hi.”

Từ biệt nhiều năm, cô bé lúc trước đã không còn nhớ rõ cuộc gặp năm bốn tuổi, nhưng hắn lại gất gao nhớ kỹ cô bé lúc ấy từ trên trời bay xuống, đầy ngã trong lòng hắn. Người phương Tây nói có một loại tượng trưng tốt đẹp tên là thiên sứ, hắn cảm thấy, đây chính là thiên sứ của hắn, từ trên trời giáng xuống, đi tới bên cạnh hắn.

Hắn dẫn cô bé này đi chơi, cô bé còn lớn hơn cả hắn, thậm chí còn ghét bỏ hắn không phóng khoáng.

Bọn họ cùng ngồi đu dây, cùng bắt cá chạch, vào ngày quan trọng nhất ông nội hắn chết đi, cô bé đó lôi kéo tay hắn, an ủi hắn: “Ông nội không còn, anh còn có em.”

Sau đó chờ hắn bảy tuổi bị cha ném vào quân đội, mười bốn tuổi trở ra, hắn đã trải qua chiến trường đáng sợ, từng giết người, giết qua rất nhiều người, đã sớm không còn là cậu bé năm đó có thể cùng cô đi chơi, bắt cá chạch. Khi hắn gặp lại tiểu cô nương mười hai tuổi, duyên dáng yêu kiều kia, trên khuôn mặt lạnh lùng còn chưa kịp biểu hiện ra sự vui vẻ, đã thấy đối phương có chút ngượng ngùng vươn tay, nói với hắn ——

“Chào anh, tôi tên Lương Linh Tuệ.”

Cái người trong trí nhớ kia, không còn nhớ rõ hắn.

Câu chuyện này kỳ thật có chút cầu huyết, vốn dĩ trong kịch bản cũng chỉ là tùy tiện nhắc đến, không có triển khai kỹ càng tỉ mỉ, nhưng trong kịch bản mới, lại thêm mấy cảnh diễn. Hơn nữa trong kết cục, đáng ta đột phá Bình thành, đầu tiên là diệt ba quân phiệt còn lại, đại lục Hoa Hạ chỉ còn lại có một mình Hoắc gia.

Hoắc đại soái ở trong chiến tranh bị trọng thương, Hoắc Hi chấp khởi soái kỳ, dẫn dắt ba vạn quân đội. Sau đó dưới sự âm thầm hiệp trợ của Bạch Minh Đức cùng với cơ sở ngầm khác, trận chiến tranh này duy trì một tháng, Bình thành bị công phá, Hoắc Hi bị bắt, Hoắc đại soái lại càng giận dữ công tâm, không đợi đến khi đảng quân vào thành, đã tức chết.

Sau khi bắt lấy Hoắc Hi, bên quân đội tuyên bố tội danh của Hoắc Hi. Hoắc Hi giết không ít người, không chỉ kẻ địch, còn có một ít cơ sở ngầm, một ít người uy hiếp đến Hoắc gia. Trên tay của hắn dính đầy máu tươi, thủ đoạn còn vô cùng tàn nhẫn, hình phạt với tội của hắn là tù chung thân, nhưng hắn lại ngồi ở trong ngục, dựa vào vách tường dơ bẩn, trực tiếp ăn thuốc độc mình chuẩn bị đã lâu, tự vẫn.

Về phần Lương Linh Tuệ, cô đã sớm bị Bạch Minh Đức thuyết phục, thành cơ sở ngầm. Ngày đó khi công phá Bình thành, cô liền đứng ở bên cạnh Bạch Minh Đức, từ xa xa nhìn Hoắc Hi, nhìn người chồng trên danh nghĩa của mình bị kẻ địch bắt lấy.

Ngay cả thiếu soái phu nhân cũng là cơ sở ngầm, Bình thành bị công phá là chuyện sớm hay muộn.

Lật xem kịch bản mới, Dung Hù nhìn thấy mấy tình tiết tương đối máu chó, bắt đầu đi liên tục lắc đầu. La Chấn Đào tò mò tùm tùm nhìn thoáng qua, khi nhìn thấy nội dung, hắn ha ha mỉm cười, nói: “Kịch bản hiện tại, vậy một chút máu chó, sẽ có càng nhiều người thích.”

Thiếu niên nhún mày, nói: “Anh La, cho nên anh cũng thấy cái loại tình tiết ‘sau khi say rượu từ phía sau lưng ôm lấy đối phương, thiếu chút nữa thổ lộ tâm lòng’... rất máu chó à?”

La Chấn Đào cười ha ha: “Bất luận như thế nào, nhân vật kia đáp nện quả thật rất lập thể, hình tượng thực rõ ràng.”

Điểm này, không ai có thể phản đối. Lúc trước khi Dung Hù chọn kịch bản, cũng là nhìn trúng hình tượng nhân vật «Mai phục» rõ ràng, tiết tấu phát triển kịch bản nhanh, mâu thuẫn xung đột nhiều, mới lựa chọn nó.

Bất luận là Bạch Minh Đức lãnh tính cơ trí, hay là Lương Linh Tuệ cứng cỏi thông minh; bất luận là Hoắc Hi âm ngoan thô bạo, hay là Triệu Phương Sinh xả thân cầu nhân. Bọn họ đều có hình tượng của mình, lợi dụng tiết tấu kịch bản nhanh, đáp nện ra một đám người sống động.

Tất cả mọi người đều nói, trong phim truyền hình, nam chính là để nữ chính thích, nam số hai là để người xem thích.

Thử hỏi một thiếu soái có tiền có quyền có thực lực như vậy, lại vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, có cô gái nào không thích? «Mai phục» chính là một bộ phim tình yêu gián điệp, nương lóp vô bực tình yêu để quay cuộc chiến gián điệp, nương lóp vô bực gián điệp để quay phim tình yêu.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy loại kịch bản máu chó này thật sự là không phải người bình thường có thể nghĩ ra được, nhưng mà trên tinh thần chuyên nghiệp, Dung Hù vẫn đóng vô cùng tốt, khiến Trịnh đạo nhìn không được mà vỗ tay khen hay.

Nhất là khi cậu giả trang say rượu, từ phía sau Trương Đồng Đồng ôm eo cô, động tác biếng nhác, âm thanh gọi cảm hô lên một câu “Tuệ cô”, mỗi một động tác phá vỡ ở đây đều trong lòng tê rần, đương sự Trương Đồng Đồng lại càng trực tiếp hai chân mềm nhũn... sau đó NG.

Tóc đen hỗn độn che khuất đôi mắt phượng sáng ngời xinh đẹp của thiếu niên, áo sơ mi trắng cời bỏ hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực rắn chắc lại không có cơ bắp mạnh mẽ. Bị người ta ôm như vậy, Trương Đồng Đồng liền tiếp NG chín lần, mặt đỏ đến không ngừng dùng tay ôm lấy.

Dịch Lan đứng ở cạnh phim trường, cảm khái nói với người đại diện của mình: “Tôi cảm thấy, Trương Đồng Đồng quay bộ phim này thật sự là ăn được không ít đậu hũ. Thật sự là hâm mộ cô ấy...”

Cách đó không xa Hàn Dương Hạo hừ lạnh một tiếng, khó chịu trừng Dung Hù.

Khi cảnh diễn hôm nay quay xong, đoàn phim «Mai phục» đem một đoạn trailer đã xử lý hậu kỳ gửi cho đài truyền hình. Bắt đầu từ mười giờ tối hôm nay, trailer của bộ phim chiếu tuần này sẽ mỗi ngày phát lại tám lần, bốn ngày sau chính thức công chiếu.

Đoạn trailer phim đầu tiên, chính là cắt cảnh diễn tình cảm của Bạch Minh Đức, Lương Linh Tuệ và Hoắc Hi. Trịnh đạo không chút do dự đem cảnh “sau khi say say nửa thổ lộ” hôm nay mới quay xong an bài vào trong đoạn trailer phim, sau khi đoạn phim này xuất hiện trên TV, cả đêm, liền gây ra thảo luận nhiệt liệt!

Hết chương 20

Chờ sau khi wuli Dung Dung và Tần Tranh Tranh ở bên nhau, quay đầu xem bộ phim tình cảm cầu huyết này...

Dung Dung:... Kỳ thật cũng không máu chó như vậy đi, chỉ là một bộ phim tình yêu gián điệp phái thần tượng thực chính thống thôi...

Tần Tranh Tranh: em ôm cô ta! Quần áo em còn chưa mặc đàng hoàng, nút áo cũng chưa cài kỹ mà đã ôm cô ta, giận!

Bạn đang đọc truyện *Cực Tình Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

Tuy dân chúng thường xuyên nói phim truyền hình quá mức máu tró, phim truyền hình không có dinh dưỡng, nhưng cổ tình chính là mấy cái phim truyền hình lên xuống pháp phòng, mẫu thuẫn kịch liệt đó, rating đều vô cùng cao.

Mấy năm qua, phim truyền hình càng ngày càng dài, hồ tí là tám chín chục tập. Chẳng hạn như một vài phim phục chế, trong bản gốc của thế kỷ trước, mấy tình tiết này chỉ dùng một tập liền kể xong, nhưng trong bản mới, một tình tiết ba tập! Vì thế hơn mười tập, hai mươi mấy tập trước đây, biến thành mấy chục tập, trên trăm tập hiện giờ.

Phim chiếu tuần có một chỗ tốt, bình thường chúng đều rất ngắn. Nói chung, sẽ không vượt qua mười lăm tập.

Cho nên muốn trong mười lăm tập kể rõ ràng một câu chuyện, tự nhiên mỗi một tập đều sẽ tràn ngập xung đột kịch liệt, có thể khiến người xem thấy không bị chán, kích động hưng phấn mà theo dõi tiếp. Đó cũng là nguyên nhân phim chiếu tuần có thể một tuần một tập, lại còn có nhiều người theo dõi như vậy.

Khi Triệu Mai mở TV, ấn đến kênh mình thích nhất, cách giờ chiếu của bộ phim chiếu tuần cô đang theo dõi, chỉ còn lại có năm phút đồng hồ. Cô hưng phấn chờ đợi phim truyền hình bắt đầu, ở tập trước nam chính thể mà lại chết, hôm nay là đại kết cục, nếu nam chính còn không sống được... ừm, gửi lưỡi dao*, nhất định phải gửi lưỡi dao!

*Gửi lưỡi dao: 1 cách nói uy hiếp khi kết cục của tác phẩm không hài lòng, gây ra bất mãn. Cũng như bên mình nói “qua đốt nhà tác giả” vậy.

Đang lúc Triệu Mai chuẩn bị hạt dưa hoa quả kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nhiên, đoạn trailer tuyên truyền phim chiếu tuần cứ như vậy xuất hiện.

Thứ đầu tiên hấp dẫn lực chú ý của Triệu Mai từ ăn! ăn! ăn! sang, là bối cảnh âm nhạc kịch liệt dồn dập. Âm nhạc này áp lực trầm thấp, giống như có người đi rất nhanh trong đêm đen, nhịp trống có tiết tấu khiến người ta nhìn không được mà khẩn trương lên. Sau đó Triệu Mai vừa nhấc đầu, liền thấy được hai chữ to ——

«Mai phục»!

Ngay sau đó, hình ảnh nháy mắt biến hóa, trên chiến trường gay cấn, lửa đạn rền vang.

Xuất hiện trên hình ảnh đầu tiên chính là một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang màu xanh nhạt, hấn đeo một cái kính mắt gọng bạc, nhìn qua nhả nhặn nho nhả, nhưng mà hình ảnh vừa chuyển, hấn bỗng nhiên thay đồ đen, ở trong ngõ hẻm nhỏ giọng nói: “Tám lẻ bốn, một chín bảy.”

Phụ đề xuất hiện: Hàn Dương Hạo vai Bạch Minh Đức.

Lên sân khấu tiếp đó chính là một người phụ nữ dịu dàng nhã trí, cô mặc một bộ sườn xám cách tân tron màu, đứng ở trên giảng đài, dịu dàng giảng cổ văn cho các học sinh dưới đài. Nhưng mà hình ảnh vừa chuyển, cô bỗng nhiên ánh mắt kiên định nhìn Bạch Minh Đức, nghiêm túc nói: “Em nguyện ý gia nhập với các anh!”

Trương Đồng Đồng vai Lương Linh Tuệ.

Nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ này, Triệu Mai lập tức dâng lên hứng thú. Cô cẩn thận nhìn chăm chăm màn hình TV, một bên nhai hạt dưa, một bên nhỏ giọng nói thầm “Hàn Dương Hạo à, đã lâu không gặp hấn, đáng đáp Trương Đồng Đồng cũng rất xinh đẹp nhi. Bộ phim này hình như mình từng thấy ở nơi nào rồi, mai phục, mai... phục...”

Âm thanh đột nhiên tạm dừng một giây, Triệu Mai mở to hai mắt nhìn chăm chăm màn hình TV.

Chỉ thấy trên hình ảnh, một người đàn ông mặc quân trang sẫm màu cười một con ngựa hoang đen tuyền, kéo dây cương trong màn tuyết lông ngỗng. Tuyết trắng và áo khoác sẫm màu tôn nhau, chói mắt thâm trầm, đỉnh đầu hấn đội mũ quân đội da trâu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, bỗng nhiên khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng trào phúng. Sau đó, rút súng! Bắn!

“Pằng —— ”

Dung Hù vai Hoắc Hi.

Thời gian giống như yên lặng, khi hình ảnh chuyển đến nữ thứ Dịch Lan, Triệu Mai bỗng nhiên thét to: “Vừa rồi không phải là tiểu mỹ nhân trong «Tranh gàn» sao! Đứng đứng đứng, «Mai phục» chính là phim của cậu ta, mấy ngày hôm trước mình còn nghe người ta nói mà, vậy mà lại quên mất! Mọc oi oi oi, quân trang này cũng không khỏi quá ngẫu nhiên!!!”

Giờ này khắc này, đoạn trailer phim còn đang không ngừng phát. Bốn nam nữ chính đều giới thiệu xong tất, hình ảnh bắt đầu biến hóa rất nhanh. Đoạn trailer này chỉ có không đến một phút rưỡi, đến đây, chỉ còn lại có ba mươi giây.

Trong ba mươi giây dư lại ngắn ngủi này, Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ lần đầu gặp gỡ, Lương Linh Tuệ và Hoắc Hi đại hôn. Bạch Minh Đức suýt nữa bị người ta phát hiện thân phận, Hoắc Hi xếp đặt diệu kế thăm dò Bạch Minh Đức, bị Lương Linh Tuệ vô ý nói lộ hết, Bạch Minh Đức sớm có chuẩn bị... Vì thế, Bạch Minh Đức thành công qua cửa, được Hoắc Hi đề bạt.

Thật nhiều tình tiết tựa như đèn kéo quân nhanh chóng bày ra trước mắt Triệu Mai, đến mười giây cuối cùng, hình ảnh biến thành cảnh tượng Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ mỗi người cầm sách, đứng ở trước cửa sổ nói chuyện phiếm; sau đó năm giây cuối cùng, hình ảnh lại chuyển, một đôi tay thon dài xinh đẹp từ phía sau Lương Linh Tuệ đột nhiên xuất hiện, dùng sức lực cực lớn, mãnh liệt kéo cô vào trong ngực!

Áo sơ mi trắng còi bỏ ba nút, lộ ra xương quai xanh yếu ớt. Một đầu tóc đen hỗn độn khiến hán thiếu vài phần thanh lãnh túc mục, thêm một tia nguy hiểm và gợi cảm. Hân từ phía sau lưng gắt gao ôm người phụ nữ đó vào trong ngực, hai má ửng đỏ ám chỉ người đàn ông này dường như đã uống rượu, sau đó hân cúi đầu, hai mắt rũ xuống, hàng mi dài hạ xuống, môi khẽ nhếch, nhẹ thở ra hai chữ ——

“Tuệ cô...”

Âm thanh khàn khàn kêu gọi quanh quẩn thật lâu trong phòng, giống như có thể khiêu khích dục vọng ở chỗ sâu trong đáy lòng, tràn ngập hấp dẫn.

Ngay sau đó, hình ảnh trở tối, toàn bộ chấm dứt!

Hai chữ to “Mai phục” khắc ở trên màn ảnh TV, lại qua mười giây, đại kết cục của bộ phim chiếu tuần Triệu Mai chờ mong đã lâu chính thức phát sóng, chỉ là giờ phút này, Triệu Mai chỗ nào còn tâm tư đi quan tâm bộ phim đó! Cô tròn to hai mắt, khuôn mặt đỏ bừng, nhanh chóng mở weixin, tán gẫu lật trời với đám chị em tốt của mình.

[a a a a a!!! Lộ Lộ mày có thấy cái giới thiệu trước phim «Thanh Thành kiếm» bữa nay hông!!! «Mai phục», «Mai phục»! Trong đó có diễn viên Dung Hù trong «Tranh giành» mà mày đặc biệt thích đó! Cậu ta thiệt đẹp trai, tao cứ tưởng cậu ta đi theo con đường thiếu niên trong «Tranh giành» chứ, dè đâu cậu ta gọi cảm cũng mê người như vậy a a a a!!!]

Không chỉ mỗi Triệu Mai, toàn bộ Hoa Hạ có vô số người xem giống Triệu Mai.

Giá trị sắc đẹp cao và tình tiết mâu thuẫn kịch liệt, hơn nữa quay phim và hậu kỳ chế tác ưu tú, đoạn trailer ngắn ngủn một phút rưỡi của «Mai phục» nhanh chóng thổi quét internet.

Cùng thời khắc phát sóng trailer, đài truyền hình còn đồng bộ đăng trailer trên trang video và trang weibo của mình. Có người giống như Triệu Mai, nhìn thấy trên TV, cũng có người là lúc lướt weibo, lướt video, nhìn thấy trên mạng.

Nhưng bất luận bọn họ nhìn thấy đoạn trailer này từ nơi nào, hưởng ứng lớn nhất của bọn họ chính là ——

[chỉ cái sắc đẹp này thôi, tui có thể ăn mười chén cơm luôn!!!]

Trước khi tiếp nhận bộ phim này, La Chấn Đào đã nói với Dung Hù: “Bộ phim này, yêu cầu với sắc đẹp rất cao.”

Cho nên trong bộ phim này, danh tiếng của Trương Đồng Đồng và Dịch Lan đều không cao, nhưng các cô lại thành công trở thành nữ chính, nữ thứ, là bởi vì các cô có một khuôn mặt xinh đẹp. Tuy rằng nói ra có chút nông cạn, nhưng mà người đẹp luôn có thể khiến người khác nhìn vào tâm tình liền tốt lên, điểm ấy là không thể nghi ngờ.

[tôi cảm thấy bộ phim này có thể hot, tôi cược năm đồng, tỉ suất nó tuyệt đối có thể phá 0.8!]

[0.8 tính cái gì, tôi cảm thấy nhất định có thể phá 1!]

[chỉ năm đồng, ai đánh cược với cô. Nếu nó vượt qua 1, tôi liền ăn bàn phím! Bộ phim thần tượng của Lăng Trần cuối tuần sẽ chiếu, mọi người đều là phim chiếu tuần, còn cùng thời gian. Bộ phim thần tượng đó rất nhiều fan nguyên tác, có nó ở đó, bộ «Mai phục» này khẳng định không hot nổi!]

Dựa vào đoạn trailer này, «Mai phục» lại một lần nữa nhắc lên kịch liệt thảo luận.

Phim chiếu tuần bởi vì mỗi lần chiếu đều phải cách một tuần, một tuần nhiều nhất chiếu hai tập, cho nên rating thường xuyên không bằng mấy cái phim chiếu ngày mỗi ngày đều chiếu. Nhưng phim chiếu tuần ưu tú cũng không phải không có, đã từng có phim chiếu tuần đạt tới rating mỗi tập trên 5, vượt qua tất cả phim chiếu ngày cùng đợt.

Vô số người đều khen đoạn trailer «Mai phục» vô cùng có cảm giác, bọn họ tuyệt đối muốn xem, hứa hứa hứa! Nhưng mà có một nhóm người tỏ vẻ: [phim truyền hình có trailer đẹp, nhưng phim lại hông bết thì nhiều lắm.]

Còn có một số ít người lại vô cùng chú ý rating, chẳng hạn như «Mùa hạ chân thật» cùng chiếu vào cuối tuần như «Mai phục». Đây là một bộ phim chuyển thể, nữ chính tên Hạ Chân Thật, lúc nguyên tác cải biên thành hoạt hình đã từng cực hot, hiện giờ lại cải biên thành phim truyền hình, rất nhiều người tràn ngập chờ mong với nó.

Như thế, «Mai phục» liền có các loại đề tài để marketing. Đài truyền hình và đoàn phim đều bỏ một phen sức lực trong đó, trực tiếp thông qua đoạn trailer phim này, đem nhiệt độ của «Mai phục» đẩy lên top 10 tìm kiếm, đồng thời còn tuần hoàn phát lại trên các trang web video lớn.

Có thể nói, chỉ cần bạn là dân mạng, thì là trong mấy ngày này, bạn khẳng định sẽ nghe nói qua tên của «Mai phục». Dù bạn không phải là dân mạng, vậy cũng không sao, không lên mạng vậy dù sao bạn cũng phải xem TV đi? Trên TV, mỗi ngày mười lần phát lại trailer!

Mà Tần Trình nhìn thấy đoạn trailer này, vừa không phải vì trên mạng che trời rợp đất truyền bá, cũng không phải bởi vì nhóm dân mạng điên cuồng thảo luận và mê trai, lại càng không phải là bởi hần mở TV thấy được trailer, mà là bởi vì... hần lên lút đặt chú ý đặc biệt với Dung Hù.

[Dung Hù: Hoắc thiếu soái vẫn luôn có một tâm bệnh, mọi người đều thích gọi hần là thiếu soái, chỉ là rõ ràng hần rất soái mà, vì sao muốn hần thiếu soái chứ? Hần nên gọi hần “nhiều soái” đi ~ đoàn phim «Mai phục»: công bố trailer phim, mai phục bên cạnh người, là lý trí, hay là tình cảm của ta? {video nối liền}]

Còn chưa có bật video, Tần Trình đã hạ mắt, nghiêm nghiêm túc túc nhìn từng chữ Dung Hù tuyên bố, sau đó bất động thanh sắc cong khóe môi.

—— hầy, thật đáng yêu, chuyện cười này cũng thực đáng yêu.

Từ Tần ở một bên đột nhiên cười ha ha: “Ha ha ha ha, cậu có nhìn thấy weibo của Dung Hù không? Mấy ngày hôm trước tôi follow cậu ta, cậu ta vừa đăng một cái weibo, còn cố ý soạn ra một đoạn status ngắn. Cái status này cũng quá lạnh đi, cười chết tôi... ặc...” Tiếng cười bật tằm trong tầm mắt nguy hiểm lạnh như băng của Tần Trình.

Lướt qua chuyện này, Tần Trình về mặt bình tĩnh ấn mở video, khí định thần nhàn mà xem

Lúc nhìn thấy Hàn Dương Hạo lên sân khấu, hần mặt không đổi sắc; nhìn thấy Trương Đồng Đồng lên sân khấu, hần vẫn đơ cái mặt than. Chợt thấy Dung Hù lên sân khấu! Tần Trình vừa lòng gật gật đầu, ai biết màn ảnh này cũng chỉ có năm giây, Tần Trình chỉ vừa mới nhìn rõ đôi mắt của thiếu niên, hình ảnh đột nhiên lại biến thành Dịch Lan!

Tần Trình: “...”

Mà kế tiếp, tuyển tập tình tiết làm người ta hoa cả mắt luân phiên xuất hiện.

Tần Trình quay nhiều phim như vậy rồi, dựa vào mấy thứ này, hần đại khái có thể đoán ra nội dung «Mai phục» là gì. Về mặt hần lạnh lùng xem, chỉ có lúc Dung Hù lên sân khấu, hần mới gật gật đầu, Dung Hù vừa mất dạng, hần liền tiếp tục: lạnh lùng.

Cho đến mười giây cuối cùng, Tần Trình vẫn yên lặng xem như trước. Khi trong hình ảnh đột nhiên xuất hiện cánh tay thon gầy trắng nõn, hần đột nhiên sùng sốt. Sau đó ngay sau đó! Hần nhìn thấy thiếu niên kia đột nhiên kéo Trương Đồng Đồng vào trong ngực mình, quần áo không chỉnh! Mặt mũi say hồng!

Còn ôm chặt như vậy, còn cách cô ta gần như vậy mà nói chuyện!

『 Tuệ cô... 』

Âm thanh khàn khàn kêu gọi từ trong di động truyền ra, Tần Trình phút chốc ngưng ngẩn. Lúc này, di động đã biến thành một màn đen thui. Đoạn trailer phim phát xong, vừa lúc chỗ Từ Tần cũng xem xong một lần, hần xoay đầu lại muốn nói chuyện với Tần Trình, nhưng khi thấy sắc mặt đối phương kỳ quái, thức thời nói rằng: “Đã lâu không có tới công ty, tôi đi ra ngoài dạo.”

Từ Tần nhanh chóng rời đi, hần cũng không muốn ở cùng một chỗ với tên đàn ông đột nhiên tâm tình không tốt chẳng hiểu ra sao, sẽ tai nạn chết người đó.

Mà hần đương nhiên cũng không phát hiện, khi nghe thấy một tiếng trầm thấp nỉ non kia, vành tai Tần Trình chậm rãi đỏ lên. Hần ho khan một tiếng, đầu tiên là đứng dậy đi vài bước, đi đến bên cửa sổ, cảm thấy giống như không có chuyện gì làm, lại yên lặng đi về sofa... Lần thứ hai mở video ra, lại bắt đầu xem!

Trực tiếp kéo đến cuối cùng!

Xem nhẹ người phụ nữ kia!

... Hừm, thật là dễ nhìn.

Thành điện ảnh Tượng sơn, đoàn phim «Mai phục».

Cảnh diễn tối hôm nay cũng quay xong toàn bộ, Dung Hù tẩy trang xong, cùng La Chấn Đào về khách sạn. Lúc đi đến nửa đường, Dung Hù bỗng nhiên nghĩ đến: “Đừng rồi, anh La, trước đó nhờ anh hỗ trợ tìm phòng ở, xác định em về thành phố B là có thể trực tiếp dọn vào sao?”

La Chấn Đào gật gật đầu: “Đó là đương nhiên, anh với chủ phòng đã thương lượng xong toàn bộ, chờ cậu về thành phố B, trực tiếp ký hợp đồng.”

Dung Hù hơi hơi gật đầu.

La Chấn Đào cười hỏi: “Cần giúp cậu mời công ty chuyển nhà không, hoặc là anh đến giúp?”

Dung Hù lắc đầu nói: “Không cần, đồ của em không nhiều lắm.”

La Chấn Đào hiểu rõ.

Bốn ngày rất nhanh đi qua, rốt cuộc đến ngày «Mai phục» công chiếu! Ngày hôm nay, Trịnh đạo kết thúc quay phim sớm, từng người về khách sạn, canh TV xem trực tiếp.

Khi mọi người sắp tản ra, không biết là ai nói giỡn một câu: “Hình như «Mùa hạ chân thật» cũng công chiếu lúc này đó, không biết bọn họ thế nào.”

Trịnh đạo nhướn một bên mày, nói: “Các cậu cảm thấy chúng ta sẽ thất bại hả?”

Vừa nghe lời này, mọi người sôi nổi bật cười.

Bọn họ không biết có thể thất bại hay không, nhưng bọn họ có tin tưởng với tác phẩm của mình, rating tuyệt đối sẽ không kém!

Hết chương 21

Dung Dung: Status của tôi không buồn cười sao _(3” ∠)_

Phúc oa: cậu hỏi mấy cô bé một chút xem, buồn cười hay không hả

~Tần Tranh Tranh [mặt lạnh lùng nhìn chăm chú]: mấy người cảm thấy, buồn, cười, không?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 22

Ngày 18 tháng 11 năm 2042, «Mai phục» chính thức công chiếu trên Dragon TV.

Đối với một bộ phim chiếu tuần mà nói, rating tập đầu chính là rating cao nhất của phim. Dù sao thì muốn khán giả một tuần chỉ xem một tập, và lại nhiệt tình không hề giảm, vậy nhất định phải có đầy đủ lực hấp dẫn, yêu cầu rất cao với bản thân phim truyền hình.

Mười giờ tối hôm nay, rất nhiều người xem cũng giống bình thường mở Dragon TV lên, trong số bọn họ, có người đã sớm chuẩn bị một đồng hồ ăn vặt, kích động kêu ngao ngao “A a a a, bao giờ chiếu «Mai phục»!!!” Còn có người, căn bản không biết đài này sắp chiếu cái gì, chỉ theo thói quen mở ra xem mà thôi.

Toàn bộ đoàn phim «Mai phục» lúc tám giờ liền kết thúc quay phim, mười giờ, tất cả mọi người về phòng khách sạn.

Phòng Dung Hù là phòng đơn, cậu thu dọn đồ đạc, rửa mặt hoàn tất, do dự một chút, vẫn mở TV lên. Nhìn mặt mình xuất hiện trên TV, loại cảm giác này Dung Hù đã sớm quen, không tính là không được tự nhiên cỡ nào, cậu xem chốc lát, vẫn tắt TV, nghỉ ngơi sớm một chút.

Mà cậu đương nhiên cũng không biết, giờ phút này, trên mảnh đất Hoa Hạ, trước vô số chiếc TV, rất nhiều người xem đều kích động che mặt.

Tiết tấu «Mai phục» vô cùng nhanh, nhanh tới trình độ nào ư?

Nhanh đến độ ngay tập đầu tiên, Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ đã sinh ra thiện cảm với đối phương, nhanh đến mức tập tiếp theo Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ đã đại hôn.

Trong bộ phim này tràn ngập tuần nam nữ, ngay cả một tiểu shota bán báo cũng phần nộn đáng yêu, khiến người ta nhìn không được muốn vươn tay bóp gò má cậu nhóc.

Hơn nữa nội dung quả thực phần thích!

Nam chính ôn trọng cơ trí ở mặt ngoài là một quan quân vô cùng nhã nhặn đứng đắn, nhưng sau lưng lại là cơ sở ngầm! Nữ tiên sinh ở mặt ngoài dịu dàng hiền lành, nhìn qua trong trong sạch sạch, bình bình thường thường, nhưng vị hôn phu của cô lại là Hoắc thiếu soái Hoắc gia của Bình thành!

Tương phản cực lớn khiến khán giả xem đến hứng thú nồng đậm, làm thế nào cũng không đoán được tình tiết kế tiếp. Càng làm cho bọn họ thích chính là Hoắc Hi lên sân khấu, cười một con ngựa hoang màu đen, mặc quân trang sẫm màu, áo khoác màu đen ở trong gió phàn phật bay múa, lông chồn màu đen sáng bóng bao lấy hắn, phụ trợ cùng với tuyết trắng ngần, rực rỡ chói mắt.

Rút súng, bắn, hạ gục!

Tất cả động tác liền mạch lưu loát, như nước chảy mây trôi.

Rõ ràng tập một hơn bốn mươi phút, nhưng mà khi kết thúc, vô số người xem đều cảm thấy căn bản chỉ có hai mươi phút!

[nội dung phim này thật hăng máu mà! Tôi đã nãy bỏ ra một tuần tình cảm cầu huyết đầm đìa! À mà, Hoắc thiếu soái rốt cuộc có thích Lương Linh Tuệ không hả? Tôi thấy hẳn thật dữ với Lương Linh Tuệ, một chút cũng không thích, nhưng trong đoạn trailer, hẳn dịu dàng ôm lấy Lương Linh Tuệ như vậy... Chẳng lẽ nói, kỳ thật đây cũng là một bộ phim thánh mẫu bạch liên hoa tục nát ư?!]

[ha ha ha ha, biết rất rõ ràng biên kịch thái thái tưới cho tui một chậu máu chó, nhưng tôi vẫn rất ư là chờ mong ~]

[đề máu trổ tới càng mãnh liệt chút đi! Vì mặt thiếu soái, tui nguyện ý uống mười bồn máu trổ!!!]

[mười bồn không đủ, tôi muốn làm một trăm bồn!!!]

[thiếu soái cái rứa gì? wuli Dung Dung nói, là nhiều soái! Hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hốt hốt, Hoắc nhiều soái ~ làm sao đây, cái tên này lập tức trở nên thật mắc cười, nhiều soái nhiều soái, đột nhiên cảm thấy Hoắc Hi một chút cũng không lạnh, hẳn thật đáng eo!]

Ngoại trừ mấy người xem bình thường bình luận, còn có một vài người bình luận chuyên nghiệp cũng tiến hành đánh giá đơn giản với bộ phim này.

[đại giang sơn hành: «Mai phục» nói cho cùng phải là một bộ phim tình yêu khoác lớp da gián điệp chiến, nhân vật đặt ra rất tốt, mâu thuẫn xung đột cũng rất kịch liệt, có thể đoán trước được, mười tập kế tiếp khẳng định tràn ngập cầu huyết.]

[bạo phong thần hi: từ trước đến nay, phim truyền hình đầy cầu huyết thường thường đều có rating rất cao. Chẳng hạn như bộ «Người chồng câm» chín năm trước, một bộ phim truyền hình nhẹ vốn, rating thế mà lại trên 3. Tuy rằng «Mai phục» hiện giờ chỉ mới có một tập, nhưng hiện tại đã có thể quan sát được quan hệ nhân vật, nó có không gian phát triển rất lớn. Hơn nữa nó còn là phim cuốn chiếu, có thể tùy thời thay đổi nội dung, có lẽ nó sẽ trở thành một con hắc mã trong số các phim chiếu tuần cùng kỳ.]

Ngày thứ bảy chiếu tập đầu tiên, khiến «Mai phục» có độ thảo luận cực cao trên mạng. Nhưng mà trên thực tế, trong đợt chiếu phim tuần này, độ thảo luận của «Mai phục» cũng không phải cao nhất.

Thống kê Baidu: «Mai phục» 3035234, «Mùa hạ chân thật» 9545242.

Thống kê Weibo: «Mai phục» 1353452, «Mùa hạ chân thật» 5139524.

Chênh lệch giữa «Mai phục» và «Mùa hạ chân thật», hoàn toàn là một khoảng cách.

Oh vừa qua, chủ nhiệm sản xuất Dragon TV liền gọi điện thoại cho Trịnh đạo.

Trịnh đạo vẫn luôn không ngủ, ông làm phó đạo diễn, trợ lý đạo diễn mười mấy năm, đây là bộ phim đầu tiên ông chủ đạo, ông không thể thất bại, ông cũng không thất bại nổi. Tuy rằng ngoài miệng nói “tôi có tin tưởng với tác phẩm của chúng tôi”, nhưng trên thực tế, Trịnh đạo lo âu cả đêm, lúc nghe được tiếng điện thoại vang lên, cả kinh trực tiếp nhảy dựng từ trên giường.

“Ông nói... bao... bao nhiêu?” Nghe được con số đối phương nói, ngón tay Trịnh đạo run rẩy, hỏi lại một lần.

Đối phương cười trả lời: “Tập đầu 0.7, vượt xa dự đoán của chúng ta. Bình quân 0.7, cao nhất 0.9, cái này đối với đoàn mới như vậy ông mà nói, đã rất tốt, dù sao thì mấy ông chỉ có mình Hàn Dương Hạo tự mang fan.” Dừng một chút, chủ nhiệm sản xuất còn nói thêm: “À đúng, còn có nam số hai kia... là tên Dung Hù đi? Nhiệt độ thảo luận trên mạng của cậu ta cũng rất cao, hiện tại đài chúng tôi chuẩn bị mượn hai người kia tuyên truyền một vòng trên mạng, ông có thể kêu bọn họ phối hợp một chút không?”

Trịnh đạo nhanh chóng gật đầu: “Có thể có thể! Hoàn toàn có thể!”

Chủ nhiệm sản xuất bắt đầu nói: “Kỳ thật rating chúng ta còn có thể cao hơn một chút, đáng tiếc, không ngờ «Mùa hạ chân thật» đột nhiên sửa lại, hy vọng lúc kết thúc chúng ta có thể đạt được 1. Có điều vẫn phải chúc mừng ông nha, lão Trịnh!”

Đúng vậy, ngày hôm sau toàn quốc công bố rating, phim chiếu tuần hoàng kim sau 10 giờ ——

Hạng nhất, «Mùa hạ chân thật», 1.5!

Hạng hai, «Mai phục», 0.7!

Rating hạng nhất nhiều hơn hạng hai gấp đôi, đây căn bản là cái lạch trôi không thể vượt qua!

0.7 đối với bất luận một bộ phim chiếu tuần nào mà nói, cũng không thể xem như kém cỏi. Bạn muốn có tỉ suất xem tập đầu trên 1, vậy bạn nhất định phải có diễn viên tên tuổi hoặc là đạo diễn tên tuổi, hoặc là một bộ IP lớn. Mà những điều đó, «Mùa hạ chân thật» đều tập hợp đủ, «Mai phục» thì một cái cũng không có.

Trong giới có người cảm khái: “«Mùa hạ» lấy được thành tích này là lẽ đương nhiên, có điều lúc kết thúc tập một hơi thấp một chút, thế mà lại chỉ có 1.3. Nhưng «Mai phục» thật sự là khiến người ra không thể tưởng được nha, tuy rằng hẳn là không đạt được 1, nhưng mà nói không chừng có thể luôn duy trì trên 0.5.”

Trên internet, thảo luận về hai bộ phim cũng vô cùng kịch liệt. Khán giả «Mai phục» hưng phấn thảo luận phát triển kế tiếp, bọn họ mở vô số não động, thậm chí chỉ một đêm, đã có người vẽ ra hình đồng nhân của phim.

Thiếu soái tuần mỹ tao nhã cười trên con ngựa cao lớn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống bạn. Bối cảnh là đêm đông tuyết trắng mờ mịt, gió tuyết không cách nào xâm nhiễm mặt mày tốt đẹp của hắn, hắn bị thiên quân vạn mã vây quanh vào giữa, mang theo mộng ảo khiến người ta xa không thể thành.

Tấm hình này truyền lưu rộng nhất trên mạng, thậm chí được vài nick marketing online chia sẻ, trực tiếp đạt được lượng chia sẻ hơn vạn.

Trên thực tế, đây là một loại thủ đoạn marketing của đài truyền hình và đoàn phim, sau khi bọn họ quan sát khán giả bình luận liên phát hiện, người xem đều đặc biệt thích cảnh Hoắc Hi lên sân khấu, vì thế bọn họ liền tung ra một tấm ảnh đồng nhân như vậy, hấp dẫn người qua đường chú ý.

Còn bên kia, lại là marketing CP của Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng. Bên sản xuất cho bọn họ một cái tên CP, tên là “vợ chồng gián điệp”, đem hai người kia buộc chặt cùng một chỗ, xào nóng nhiệt độ CP, cũng mang đến hiệu quả tuyên truyền rất cao.

Bất luận hiệu quả công chiếu như thế nào, bên này, một ngày mới đã đến, đoàn phim lại bắt đầu bận rộn quay phim.

Hiện nay số tập đoàn phim giao cho đài truyền hình tổng cộng có năm tập, phía dưới còn cần quay thêm năm tập nữa, hơn nữa phải quay xong trong vòng một tháng. Vì thế một tháng kế tiếp, hoàn toàn thành một địa ngục tu la, mỗi ngày từ buổi sáng bảy tám giờ quay đến tối mười một mười hai giờ, thậm chí là rạng sáng!

Trong lúc đó, không ai dám nói một chữ vô nghĩa. Có lần Hàn Dương Hạo oán giận một chút, Trịnh đạo liên giận mắng gã, bảo gã chú ý cho kỹ tinh thần trên hợp đồng, lúc trước ký hợp đồng có nói rõ, chỉ có thể cam đoan mỗi diễn viên có thời gian ngủ trên sáu giờ.

Nửa tháng rất nhanh đi qua, mắt thấy chỉ còn lại có hai tập cần quay, mà ngày hôm nay, rốt cuộc nghênh đón tập ba «Mai phục».

Rating tập đầu «Mai phục» là 0.7, như bên nhà đài đoán trước, danh tiếng tập một tốt hơn hẳn nhờ các loại marketing tuyên truyền trên internet, trong hiện thực, rating tập thứ hai không giảm còn tăng, đã đạt tới 0.8! Chủ nhiệm sản xuất còn cười nói giỡn với thủ hạ: “Nói không chừng bộ phim này đến lúc kết thúc, thực sự có hy vọng đạt được 1.”

... Muốn tới kết thúc mới có thể đạt được 1 hả?

Hoàn toàn không cần!

Sau khi tập thứ hai vừa kết thúc, giới thiệu trước của tập thứ ba liền xuất hiện, bên trong cất nổi biên tập một màn: cảnh tình cảm của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ.

Không sai, chính là cảnh tình cảm “sau khi say say nửa thỏ lộ tấm lòng” xuất hiện trong đoạn trailer!

Giới thiệu này vừa tung ra, lúc ấy trên mạng liền nổ tung. Trong topic, đề tài, diễn đàn về «Mai phục», tùy ý có thể thấy có người thảo luận cảnh tình cảm của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ, đồng thời thảo luận tình yêu tam giác của ba người này rất cuộc sẽ có bao nhiêu kết cục.

Việc này đài truyền hình không chú ý tới, đoàn phim đang khẩn trương đuổi tiến độ, tự nhiên cũng không phát hiện. Mà cái đề tài nóng hổi một tuần này, khi tập ba «Mai phục» phát sóng, đột nhiên chiếm được một bùng nổ lớn!

Oh ngày hôm sau, rating toàn quốc công bố!

Hạng nhất, «Mai phục», 1.12!

Hạng hai, «Mùa hạ chân thật», 0.97!

Tập ba, chỉ trong tập ba, so sánh với rating từ từ trượt xuống của «Mùa hạ», rating «Mai phục» khiến tất cả mọi người ngã bể mắt kính. Ai dám tin tưởng, trong “quy luật tập ba” ác mộng nhất của phim chiếu tuần, thế mà lại có một bộ phim đột nhiên tăng mạnh vào tập ba, lấy được hạng nhất trong số phim chiếu tuần cùng đợt của cả nước!

Quy luật tập thứ ba, là một quy luật trong giới ngoài giới đều ngầm thừa nhận.

Phim chiếu tuần một tuần chỉ phát một tập, dù nội dung có lực hấp dẫn như thế nào đi nữa, cũng khẳng định có người xem sẽ từ bỏ theo dõi. Dưới tình huống như vậy, rất nhiều người phát hiện, phần lớn phim chiếu tuần đều có một quy luật giống nhau: bắt đầu từ tập một, rating dần giảm xuống, ở tập ba đạt tới đáy cốc, sau đó lại tăng lên!

Nói ngắn lại, tập thứ ba bình thường là tập có rating thấp nhất của mỗi bộ phim chiếu tuần.

Nhưng hôm nay, tập ba «Mai phục» thế mà lại đột nhiên vượt qua 1, thậm chí trở thành phim chiếu tuần duy nhất cùng kỳ vượt qua 1!

Lập tức, mọi ánh mắt đều tập trung trên bộ phim này. Dragon TV mừng rỡ như điên, chủ nhiệm sản xuất kích động liên tiếp vỗ đùi: “Tiền thưởng gấp bội! Lần này tất cả mọi người tiền thưởng gấp bội!”

Nhưng mà ở Mango TV, lại là một mảnh sương mù giăng phủ.

Rating «Mùa hạ chân thật» không ngừng thấp xuống, hiện giờ thậm chí trực tiếp dưới 1. Hơn nữa danh tiếng cũng càng ngày càng kém, vô số người mắng bộ phim này tiểu bạch ốc ngốc nghếch, lại mắng nữ chính diễn xuất quá kém, chỉ biết trừng mắt; nam chính tuy rằng đẹp trai, là tiểu sinh danh tiếng đang hot, nhưng căn bản không biểu hiện ra nam chính phúc hắc trong nguyên tác, luôn làm bộ làm tịch!

Có thể nói, rating «Mai phục» tăng vọt, tất nhiên đoạt số định mức của thị trường phim chiếu tuần cùng đợt. Mà rating tổn thất của «Mùa hạ chân thật», tuyệt đối có một phần rất lớn bị «Mai phục» cướp đi!

Trong Mango TV, chủ nhiệm sản xuất nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bảo đoàn phim căn cứ phản hồi của người xem, sửa nội dung! Lập tức sửa!” Qua chốc lát, hần còn nói thêm: “Đi nhìn chăm chăm Dragon TV, tuyệt đối không thể để cho rating «Mai phục» tăng nữa, chúng ta phải kéo bọn họ xuống!”

Việc này, đoàn phim «Mai phục» đều không biết chuyện.

Sáng hôm nay chỉ có hơn mười cảnh diễn, Trịnh đạo mời dự một cuộc họp biên kịch. Bọn họ tụ cùng một chỗ phân tích tất cả bình luận của khán giả trong ba tập này, khi hội nghị kết thúc, Trịnh đạo nghiêm túc nghiêm túc nói rằng: “Có lẽ chúng ta không chỉ đạt được rating, chúng ta còn có thể thu hoạch danh tiếng!”

Vì thế vào lúc ban đêm, Dung Hủ lại nhận được một phần kịch bản mới. Thay đổi trong kịch bản cũng không tính là quá nhiều, nhưng mà lại thay đổi một bộ phận cực kỳ trung tâm, đủ để cho điểm bùng nổ của cả bộ phim tăng thêm nhiều phần!

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 23

Lúc nhận bộ phim này, Dung Hủ liền nhận được kịch bản ban đầu.

Khi đó nhân vật của cậu rất đơn giản, chính là một thiếu soái thô bạo mặt lạnh tâm nóng, một mảnh tình si với nữ chính. Sau đó chờ xảy ra chuyện Hàn Dương Hạo, nhân vật kia tiến hành một phần thay đổi, gia tăng càng nhiều tình tiết biểu hiện nội tâm Hoắc Hi, cũng làm cho hần có vẻ càng thêm dịu dàng một chút.

Mà hiện giờ, kịch bản mới nhất này, lại là triệt triệt để để thay đổi kết cục!

Vốn dĩ trong kết cục, nữ chính Lương Linh Tuệ bị Bạch Minh Đức cảm hóa, cũng gia nhập đảng phái mới, trở thành một thành viên cơ sở ngầm. Cuối cùng cách mạng thắng lợi, cô và Bạch Minh Đức kết hôn, giống tất cả các câu chuyện cổ tích, sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng trong kết cục hiện tại, Lương Linh Tuệ lại lựa chọn rời khỏi Bạch Minh Đức.

Chín phần chín phim truyền hình trên thị trường, đều phải phù hợp một ít cơ bản nguyên tắc, chẳng hạn như nhân vật chính nhất định phải là chính nghĩa, lại chẳng hạn như tốt nhất là kết cục hoàn mỹ. Phim truyền hình kết cục bi thảm cũng không phải không có, nhưng chung quy là số ít, phần lớn phim truyền hình đều là kết cục đại đoàn viên, khiến khán giả xem thoải mái.

Nam nữ chính không ở bên nhau, việc này có thể nói là bi kịch trên ý nghĩa nào đó.

Khi nhìn thấy kịch bản này, La Chấn Đào kinh ngạc không thôi, hần kinh ngạc nói rằng: “Sửa như vậy, không sợ người xem có ý kiến sao? Nam nữ chính thế mà lại không bên nhau, người xem rất có thể vô cùng tức giận, thậm chí chống lại đoàn phim. Anh nhớ rõ bộ «Thanh Thành kiếm» mới kết thúc mấy tuần trước, nam chính chết ở tập thứ hai đếm ngược, đại kết cục thế mà lại không sống lại, chính là bị người xem phun đến cầu huyết lâm đầu.”

Dung Hủ cẩn thận lật xem kịch bản, cậu suy tư một khắc, hồi đáp: “Kết cục này cũng không phải là không thể được. Anh La, em nhớ rõ ba năm trước không phải có một bộ phim cực nổi tiếng cực hot, nam nữ chính cuối cùng ly hôn, ngồi trên xe lửa chạy về hai hướng ngược nhau, từ đó về sau thật sự không liên quan nữa sao.”

La Chấn Đào vẫn có chút do dự: “Sửa như vậy... thật sự không thành vấn đề ư?”

Phản đối kịch bản nhất là ai?

Đương nhiên là Hàn Dương Hạo!

Hàn Dương Hạo trực tiếp tìm Trịnh đạo muốn một lời giải thích, ai biết Trịnh đạo lại sáng khoái đưa ra một phần điều tra thị trường, ngắn gọn minh bạch nói rằng: “Sáu phần mười người xem hy vọng Lương Linh Tuệ có thể kiên trì nguyên tắc, bất luận cô ta yêu Hoắc Hi hay không, cô ta cũng đã là vợ

Hoắc Hi, không nên làm bất luận hành vi ngoại tình nào. Hơn nữa Vương chủ nhiệm Dragon TV cũng nói, loại tình tiết ngoại tình trong hôn nhân mặc dù có cái để xem, nhưng nếu không phải là tất yếu, có thể bỏ đi. Lương Linh Tuệ cuối cùng không ở bên Bạch Minh Đức, có vấn đề gì sao? Chồng cô ta vừa mới chết, cô ta liền tái giá, như vậy sẽ khiến người xem càng thêm bài xích.”

Nghe lời này, một ngụm máu của Hàn Dương Hạo cũng phải phun ra: “Lương Linh Tuệ với Hoắc Hi căn bản là vợ chồng giả được không, bọn họ không có quan hệ thực chất. Hoắc Hi chết là do hấn tự sát, Lương Linh Tuệ lại không ép hấn. Lương Linh Tuệ vì Hoắc Hi mà không ở bên Bạch Minh Đức, ông sửa như vậy... sửa như vậy...” Ông sửa như vậy, rốt cuộc ai mới là nam chính!

Những lời phía sau Hàn Dương Hạo cũng không nói ra, nhưng mà Trịnh đạo đã sớm hiểu rõ ý tứ của gã. Hàn Dương Hạo để ý nào có phải là vấn đề Lương Linh Tuệ thích ai, gã cho ai, gã để ý chính là: ai là nam chính!

Nhưng đạo diễn khôn khéo này lại cố ý giả ngu mà nói rằng: “Người xem chính là hy vọng như vậy, bọn họ còn hy vọng Lương Linh Tuệ thích Hoắc Hi kia. Vậy cậu nói một chút xem, cậu hy vọng chúng tôi sửa thể nào, hả?”

Hàn Dương Hạo lập tức nghẹn họng.

Nếu như nói Lương Linh Tuệ không ở bên Bạch Minh Đức, còn có thể nói Bạch Minh Đức là nhân vật chính. Nhưng cuối cùng Lương Linh Tuệ lại ở bên Hoắc Hi... nói xem cái này gọi là chuyện gì?!

Người ở bên nữ chính lại là nam thứ hả?

Loại tình tiết này trong một trăm bộ phim truyền hình cũng sẽ không xuất hiện một bộ!

Ở bên nữ chính tất nhiên là nam chính, vậy dựa theo lẽ thường mà suy đoán, Hoắc Hi mới là nam chính?

Hàn Dương Hạo và Trịnh đạo âm ỉ to một trận, cuối cùng không bệnh mà chết. Đoàn phim vẫn còn tiếp tục quay, cần quay lại vài tình tiết trước đó. Để hiểu suy nghĩ người xem, đoàn phim «Mai phục» khởi xướng một cuộc bỏ phiếu nhân khí trên trang weibo, thu thập nhân vật mà dân mạng yêu thích nhất.

Vì thế ngàn dặm ở ngoài thành phố B, Từ Tấn vừa mới cảm tư liệu trở lại phòng nghỉ riêng, liền nhìn thấy một người đàn ông vẻ mặt đứng đắn ngồi ở trước máy tính, không biết đang làm những gì.

Từ Tấn trực tiếp đi về phía Tần Trình, vừa thuận miệng nói rằng: “Làm gì thế? Mấy ngày nay Lư lão, Sở đạo, Triệu đạo đều có gửi kịch bản cho cậu, cậu rốt cuộc nhìn trúng cái nào? Ba đạo diễn người ta đều đã hẹn hành trình điện ảnh sang năm với cậu, tuần này chúng ta phải trả lời người ta.”

Nói nói, Từ Tấn liền đi tới bên cạnh máy tính, sắp nhìn thấy hình ảnh trên máy tính. Nhưng mà ngay khoảnh khắc hấn sắp sửa nhìn thấy, Tần Trình vẻ mặt bình tĩnh ấn nút close, hết thấy hình ảnh trở về hình nền, Từ Tấn chỉ kịp nhìn thấy bốn chữ “đăng ký weibo”, hình ảnh liền chợt lóe qua, rốt cuộc hết thấy rõ.

Từ Tấn theo bản năng hỏi: “Á, rốt cuộc cậu đang làm gì đó? Vừa rồi có phải tôi nhìn thấy đăng kí tài khoản weibo hay không...”

“Phim mới của Lư lão không tồi.” Giọng nam trầm thấp từ tính đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Từ Tấn.

Từ Tấn lập tức gật đầu nói: “Ừ, tôi cũng thấy phim mới của Lư lão không tồi, vậy là Lư lão nhé? Cậu quyết định rất nhanh nhí, tôi còn tưởng rằng cậu không xem chứ...”

Đề tài rất nhanh liền tiếp tục tại phim mới của Lư lão, Từ Tấn đã hoàn toàn quên thứ vừa rồi mình nhìn thấy, chỉ cho là mình nhìn lầm. Nhưng mà trên thực tế, trang web vừa rồi người kia tắt đi, xác xác thực thực, chân chân thật thật mà viết bốn chữ to ——

Đăng ký, we, bo!

Từ Tấn cũng hoàn toàn không biết, đây đã là lần thứ bốn mươi ba vào hôm nay người đàn ông nào đó mở trang này ra, cũng là lần thứ bốn mươi ba đăng kí tài khoản weibo. Toàn bộ buổi chiều, Tần Trình đều yên lặng nhìn chăm chăm màn hình máy tính, yên lặng đăng kí tài khoản, yên lặng follow trang weibo của đoàn phim nào đó... Sau đó yên lặng mà bỏ một phiếu.

Nhưng dù là như vậy, trên bảng nhân khí ở weibo đoàn phim «Mai phục», hạng nhất vẫn là Hàn Dương Hạo.

Dù sao cũng đã từng hot, có fan weibo hơn 5 triệu, hơn nữa bởi vì bộ phim này, kiếp sống diễn nghệ của Hàn Dương Hạo cũng dần dần có chút khởi sắc. Cho nên nhóm fan của hấn điên cuồng bỏ phiếu, cho dù fan Dung Hù cũng cố gắng bỏ phiếu —— chẳng hạn như fan họ Tần hết như ăn gian mà đăng kí bốn mươi ba cái nick nhỏ, cũng không sánh bằng Hàn Dương Hạo.

Hàn Dương Hạo có hơn 5 triệu fan, nhưng Dung Hù chỉ có hơn 1 triệu. Số đếm kém thật sự quá lớn, hoàn toàn không phải là một cấp bậc. Thậm chí lúc đoàn phim tuyên bố đầu phiếu này đã có suy đoán, Hàn Dương Hạo nhất định là hạng nhất, hạng hai hấn là Dung Hù, hạng ba là Trương Đồng Đồng. Hơn nữa hạng nhất và hai hạng sau chênh lệch khổng lồ.

Có điều một tuần sau, khi bỏ phiếu sắp hết hạn, La Chấn Đào mở weibo nhìn thoáng qua số phiếu, đột nhiên kinh ngạc phát hiện: “Ý, tiểu Hù, phiếu của cậu chỉ ít hơn Hàn Dương Hạo một ngàn!”

Bạch Minh Đức: 13514 phiếu.

Hoắc Hi: 12053 phiếu.

Dung Hù cũng nhìn thoáng qua màn hình di động của La Chấn Đào, cậu suy tư một khắc, bèn nói: “Đại khái là bởi vì nội dung phim ngày hôm qua.”

La Chấn Đào nghĩ nghĩ: “Ừ, quả thật có rất nhiều người thảo luận nội dung hôm qua.”

Tuần thứ tư «Mai phục» phát sóng, rating toàn quốc 1.2!

Rating này so sánh với tập trước mà nói, hoàn toàn không có giảm xuống, càng không giống như fan trung thành của «Mùa hè chân thực» nói, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, ngược lại còn tăng lên 0.1! Bởi vì rating tăng lên, cả ngày hôm nay Trịnh đạo đều vui vẻ ra mặt, càng thêm kiên định quyết tâm sửa kịch bản của mình.

Trong tập thứ tư, chiều tình tiết Bạch Minh Đức bị Hoắc Hi gài bẫy, thiếu chút nữa phải chết.

Tình tiết này vừa xuất hiện, mâu thuẫn giữa nam chính và nam thứ liền bay lên tới đỉnh điểm. Bạch Minh Đức nghĩ tất cả biện pháp muốn Hoắc Hi không hoài nghi mình nữa, che giấu thân phận gián điệp của mình, hơn nữa hẳn cũng nghe ra một ít dị thường trong miệng Lương Linh Tuệ, lúc này mới chú ý tới động tác của Hoắc Hi, do đó dẫn đến thân phận cơ sở ngầm của mình không bị bại lộ.

Tập này hoàn toàn không đi theo hướng tình cảm, là theo hướng tình tiết thuần túy. Nội dung kịch liệt khẩn trương khiến khán giả kích động không thôi, thậm chí rất nhiều người xem đều tỏ vẻ, bọn họ không dám bỏ qua bất luận một giây nào, bởi vì trong mỗi một giây đều xuất hiện chuyển biến động trời.

Hơn nữa cuối tập này, có một gián điệp bị thủ hạ của Hoắc Hi bắt được. Hoắc Hi tự mình đến thẩm vấn đối phương, tinh thần người nọ sắp hỏng mất. Cuối tập này, chấm dứt ở một câu của gián điệp kia ——

“Tôi nói! Cái gì tôi cũng nói!”

Khán giả khẩn trương đến cực hạn, hoàn toàn ngừng thở, ngay khi bọn họ chờ đối phương nói ra cái tên “Bạch Minh Đức”, đột nhiên! Hình ảnh tối sầm, bài nhạc cuối phim vang lên, danh sách diễn viên chậm rãi chạy lên.

Khán giả: “...”

Làm cái gì hả! Có dám không như mọi như vậy hay không!

Dung Hù phân tích đúng là không tởi, tập thứ tư này chủ yếu không kể câu chuyện tình yêu của Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ nữa, ngược lại dùng lượng lớn văn chương để miêu tả Hoắc Hi và Bạch Minh Đức tranh đấu. Cho nên trong tập này, cảnh diễn của Hoắc Hi tương đối nhiều.

Vốn dĩ người xem cũng chỉ biết trong lòng “Hoắc thiếu soái hãn là người tàn nhẫn thô bạo”, nhưng không có chân thật cảm thụ, nhưng trong tập này, bọn họ hoàn toàn chính chính thấy được một Hoắc thiếu soái sát phạt quyết đoán, lạnh huyết tàn nhẫn.

Sau đó bọn họ nhất trí phản ứng là: “Bà mẹ! Ngầu khiếp!”

Bởi vậy, số phiếu của Hoắc Hi đột nhiên tăng lên cực đại, tăng tăng tăng hơn 3000 phiếu.

La Chấn Đào nhỏ giọng cảm khái: “Hôm nay liền hết hạn bỏ phiếu, nói không chừng cậu có thể vượt qua Hàn Dương Hạo.”

Nghe vậy, Dung Hù nhướn mày, không hề rảnh. Rất nhanh, liền có nhân viên công tác kêu cậu đến phim trường chuẩn bị quay.

Cách lúc cả bộ phim «Mai phục» quay xong, chỉ còn lại có ba ngày ngắn ngủi. Mà cảnh diễn hôm nay, chính là cảnh cuối cùng của Dung Hù. Tất cả cảnh diễn của cậu đã quay xong toàn bộ, lại quay xong cảnh cuối cùng này, là cậu có thể nhận được tiền lì xì an ủi thuộc về mình, chính thức rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn.

Đại khái là biết Dung Hù sắp hơ khô thể tre, lúc rất nhiều nhân viên công tác đứng phải cậu, đều sẽ cười chào hỏi với cậu. Sự kiện Hàn Dương Hạo khiến đoàn phim này càng thêm đoàn kết, cũng làm cho bọn họ càng thêm thích người mới Dung Hù từng bị Hàn Dương Hạo đem đại bài ra ức hiếp.

Chờ khi Dung Hù đi đến phim trường, Trịnh đạo còn đang nói chuyện với Trương Đồng Đồng, Lý phó đạo đã đi tới, cười nói: “Hai tháng trước thăng nhóc đến sân bay đón cậu, Dung Hù, còn nhớ rõ không?”

Thiếu niên hơi hơi sừng sốt, suy tư một khắc, hỏi: “Tôi nhớ... cậu ấy tên tiểu Lý?”

Lý phó đạo cười ha ha: “Không nghĩ tới cậu còn nhớ rõ nó, nó nhất định sẽ rất vui. Kỳ thật nó là con tôi, ấn tượng của nó với cậu rất tốt. Vốn là nó cũng có thể thực tập ở đoàn phim chúng ta, làm hậu cần, đáng tiếc ngày thứ tư Hàn Dương Hạo tới, con tôi pha một ly cà phê cho hắn, không có tìm thấy Mocha Hàn Dương Hạo thích, nên dùng Latte, hẳn rằng con tôi đến không đáng một đồng. Bà xã tôi nghe nói việc này, chết sống cũng không chịu để con trai bảo bối của bà ở đây bị khinh bỉ, cho nên nó liền đi.”

Chuyện này Dung Hù có chút ấn tượng, nhưng không chú ý tới, hậu cần chủ động rời chức kia thế mà lại là tiểu Lý.

Lý phó đạo trịnh trọng nhìn Dung Hù, ý cười trên mặt dần dần thu liễm, ông nghiêm túc nói: “Cám ơn cậu, mong cậu tiếp tục cố lên.”

Dung Hủ chậm rãi nâng khóe môi, cười gật đầu.

Cho nên nói, vì sao cậu dễ dàng cổ động Lý phó đạo như vậy, làm cho đối phương nguyện ý mạo hiểm bị Trịnh đạo sa thải, một mình dùng weibo đoàn phim tuyên bố tin tức? Hết thấy đều có nhân có quả, lúc trước Hàn Dương Hạo gây ra nhân, liền tạo thành kết quả là sau đó gã gặp cảnh tượng đồ mọi người đây.

Không bao lâu, cảnh cuối cùng của Dung Hủ chính thức bắt đầu.

Nhìn bố cảnh ngục giam lâm thời dựng lên, thiếu niên hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra. Khi cậu mở mắt lại, ánh mắt đã trở nên lạnh tĩnh lạnh nhạt, cho dù mặc áo tù nhân thô ráp đơn sơ, sợi tóc hỗn độn, trên trán còn có một vết thương chưa khép lại, cậu cũng không có buồn xuống kiêu ngạo của mình.

Dung Hủ nâng bước, đi tới bên tường ngồi xuống.

Ngay sau đó, Trịnh đạo hô một tiếng “action”, cảnh diễn cuối cùng của Hoắc Hi, chính thức bắt đầu!

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

Từ tập một đến tập cuối cùng, ấn tượng của tất cả mọi người xem đối với Hoắc Hi, đều là tàn nhẫn lãnh khốc. Hắn vĩnh viễn mặc quân trang khác biệt, áo khoác lông chồn bóng loáng theo gió mà động, có vẻ lạnh như băng khó có thể thân cận, cao cao tại thượng.

Nhưng mà đến kết cục, lần đầu tiên hắn mặc áo tù nhân cũ nát, ngồi trong ngục giam âm lạnh ẩm ướt, chờ đợi tù chung thân.

Đã từng có bao nhiêu quang hoa bức người, cuối cùng liền có cỡ nào chật vật bất kham.

Trong màn ảnh, Dung Hủ dựa lưng vào vách tường dơ bẩn, im lặng rũ mắt, một bộ dạng trầm tư. Trên mặt cậu cũng không có quá nhiều biểu tình, nhưng nhìn một màn này, nhân viên công tác bên cạnh khó hiểu mà cảm thấy có chút thể lương hiu quạnh.

Đây đại khái chính là một loại bi ai của người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Trong kịch bản có nói, Hoắc Hi ngồi ở trong lao, không ăn không uống ba ngày. Trong lúc đó, Bạch Minh Đức từng đến nhìn hắn.

Lúc này Bạch Minh Đức đã thành quan quân cao cấp Bình thành, hắn có rất nhiều anh em chết ở trên tay Hoắc Hi, nhưng mà cấp trên lại quyết định không chấp hành tử hình cho Hoắc Hi, điều này làm cho hắn cảm thấy phần uất bất bình.

Ba ngày sinh hoạt lao ngục, đủ để cho thiếu soái tuần mỹ lĩnh lệ ấy trở nên gầy yếu.

Mà cảnh diễn hôm nay, chính là cảnh cuối cùng hơ khô thê tre của Dung Hủ, cậu vẫn giống lúc quay vào ban ngày, lấy tư thế đồng dạng ngồi ở chỗ kia. Thọ trang điểm đánh phấn tạo khối thật đậm trên mặt cậu, khiến gò má cậu gầy gò lõm vào, giống như gầy đi rất nhiều. Cậu vẫn duy trì tư thế hạ mắt nhìn dưới đất bất động, mãi đến khi tia nắng ban mai ngày thứ tư từ cửa sổ ngục giam nhỏ chiếu vào, cậu mới đột nhiên từng chút một, nhúc nhích!

Nâng lên trước tiên chính là đôi mắt, giống như một cụ già thông thả, im lặng nâng mắt, nhìn về chỗ bị ánh mặt trời chiếu đến.

Sau đó, Hoắc Hi thấp giọng cười một tiếng, giống như xuyên thấu qua ánh quang kia, nhìn thấy thứ gì đó. Lập tức, ánh mắt của hắn trở nên có chút hoài niệm, nhưng lại dần dần bắt đầu bi thương, ý cười bên môi chậm rãi tiêu tán, đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, ngẩng đầu nhìn gian nhà tù muốn vậy khốn hắn cả đời.

Hiện giờ hắn mới hai mươi bốn tuổi, sau này, còn có mấy chục năm.

Dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn vết bẩn hỗn độn trên trần nhà, đôi mày tuấn tú hơi hơi nhăn lại, Dung Hủ hơi hé môi, dường như muốn nói gì, nhưng mà vừa mở miệng, lại ngậm miệng lại. Thật lâu sau, môi bỗng nhiên động đậy, thuốc độc giấu trong răng đã bị chính mình cắn nát.

Dòng máu sẫm màu từ bên môi chảy xuôi xuống, Hoắc Hi lần đầu tiên thả lỏng sống lưng thẳng tắp, lơ lửng tựa vào trên tường.

Trịnh đạo nhìn chằm chằm camera, nhìn đến không chuyển mắt. Ông chú ý tới chi tiết Dung Hủ đột nhiên thả lỏng thân thể, cũng chú ý tới ánh mắt Dung Hủ chậm rãi trở nên mê man, loại cảm giác này khiến người ta có loại tư vị nhìn thấy ghê người, dòng máu đỏ phụ trợ cho làn da trắng nõn, không biết sao, Trịnh đạo lại có một chút đau lòng.

Ngay sau đó, Dung Hù chậm rãi cúi đầu, triệt để không còn hơi sức.

Một màn này, đến đây chấm dứt.

Chỉ là một cảnh tự sát rất đơn giản, tổng cộng không vượt quá một phút đồng hồ, Dung Hù một lần liền quay xong, hoàn toàn không có NG.

Khi hậu kỳ, đoàn phim sẽ chen một ít hồi ức trong cảnh này, lúc Hoắc Hi quyết định chịu chết, thứ hắn nhìn thấy chính là cây hoa lê sắc màu rực rỡ kia. Một trận gió thổi tới, đóa hoa tuyết trắng tựa như tuyết rơi, sôi nổi đáp xuống mặt đất. Hắn mặc quân trang lạnh như băng, đi từng bước đến trước tán cây, sau đó vừa nhấc đầu, nhìn thấy người kia ngồi ở trên cây như lúc trước.

Lương Linh Tuệ do Trương Đồng Đồng sắm vai cười nhìn hắn, vẫy tay với hắn, lớn tiếng hô tên của hắn: “Hoắc Hi!”

Trong ánh mắt cô tràn ngập tình yêu, giống như trở thành người vợ chân chính của hắn, chứ không phải Lương Linh Tuệ vào đêm tân hôn, khi hắn thấp thòm khăn trương chuẩn bị tiến vào tân phòng, cái người nhện không được mà ní non một câu “nếu hắn thật sự đi vào, mình nên làm cái gì bây giờ”.

Cho nên đêm tân hôn, bàn tay hắn đặt ở cánh cửa tân phòng chậm rãi thu hồi, sau đó xoay người rời đi.

Chỉ cần cô không muốn, hắn tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, hắn cũng có kiêu ngạo của mình.

Đây là Hoắc Hi.

Khi Trịnh đạo xem video lại một lần, lớn tiếng hô “qua”, đột nhiên, toàn bộ đoàn phim vang lên tiếng vỗ tay. Lý phó đạo trực tiếp ôm một bó hoa tươi tiến lên, đưa cho Dung Hù, xem như chúc mừng cậu học trò. Loại hành vi này thực bình thường, ngày hôm qua lúc Dịch Lan học trò, Lý phó đạo cũng đại diện đoàn phim, đưa cho cô một bó hoa tươi.

Dung Hù ôm bó hoa, cười tiếp nhận nhân viên đoàn phim chúc mừng.

Rất nhanh, vài cấp cao của đoàn phim liền chạy tới nhét tiền lì xì an ủi cho cậu. Trịnh đạo cho một cái lớn, cái Lý phó đạo cho hơi nhỏ một chút, còn có Vương phó đạo, biên kịch, tổ trưởng các tổ nhỏ... Cuối cùng, nữ chính Trương Đồng Đồng cũng đưa cho Dung Hù một bao tiền lì xì.

Dung Hù cười nói: “Chị Trương, đây xem như ẩm áp cuối cùng mà Lương Linh Tuệ cho em sao?”

Trương Đồng Đồng đang mặc trang phục diễn của Lương Linh Tuệ, trang điểm còn chưa tẩy, nghe xong lời này, cô mỉm cười, trực tiếp cho Dung Hù một cái ôm chầm. Cô thấp giọng nói: “Cô ta không lựa chọn cậu, tôi sẽ lựa chọn cậu.”

Loại lời nói xấp xỉ với thổ lộ này, khiến Dung Hù cũng không khỏi sững sốt, lại nghe Trương Đồng Đồng giải thích: “Tôi sẽ lựa chọn Hoắc Hi.”

Dung Hù cười gật đầu.

Những lời này dường như có chút quen tai?

Dung Hù cũng không biết, lúc cậu quay «Tranh giành», nữ chính Đường Mộng Lam cũng từng âm thầm nói như vậy.

『 Tiêu Trương không lựa chọn cậu, tôi sẽ lựa chọn cậu, Mặc Sĩ Diêu. 』

Lúc này đây, Dung Hù phải đuổi kịp máy bay rạng sáng về thành phố B, cho nên không cùng mọi người ăn tiệc học trò. Ngoại trừ Hàn Dương Hạo căn bản không có tới nói lời từ biệt với Dung Hù, một ít cấp cao và diễn viên trong đoàn phim đều trao đổi phương thức liên lạc với cậu, cười nói với cậu: “Lần này rất vui vẻ, về sau có cơ hội lại hợp tác.”

Đêm khuya mười một giờ, Dung Hù chạy tới sân bay Thước Xã, ở trong đại sảnh chờ đợi chuyến máy bay rạng sáng một giờ.

Rạng sáng dòng người trong sân bay rất thưa thớt, mọi người đều qua lại vội vàng. Dung Hù đeo kính râm và một cái khẩu trang, bình tĩnh ngồi ở trong góc chờ đi động. Bộ dạng cậu như vậy hết sức bình thường, ngoại trừ dáng người cao to và khí chất khác với người thường, nhìn qua không có gì khác biệt người bình thường, mọi người cũng không có chú ý tới cậu.

Mãi đến trước khi lên máy bay, Dung Hù chỉ bị hai fan nhận ra, ký tên cho các cô ấy. Fan fan kích động về mặt đỏ bừng, nói rằng: “Dung Dung, em siêu thích Hoắc thiếu soái! Siêu thích luôn! Anh nhất định phải cố lên, để thiếu soái của bọn em biến thành nhiều soái, Hoắc nhiều soái!”

Dung Hù không nhện được cười.

Hai cô bé càng thêm hưng phấn hô to.

Chờ khi hai cô bé rời đi, một người trong đó vừa đi, vừa khỏ sở nói rằng: “Đáng tiếc, vừa rồi tớ nhìn thấy kết quả bỏ phiếu, Hoắc thiếu soái là hạng hai, chỉ kém Bạch Minh Đức không đến 100 phiếu. Rõ ràng lúc hơn 10 giờ số phiếu đã vượt qua Bạch Minh Đức, tớ còn lôi kéo bạn tớ cùng bỏ phiếu cho thiếu soái, thế mà lại vẫn thua...”

“Cậu đừng nói nữa, tớ đăng kí hơn hai mươi nick nhỏ đó!”

“Hơn hai mươi cái, cậu bầu cho ai?”

“Đương nhiên là thiếu soái rồi!”

...

Hai cô bé càng lúc càng xa, âm thanh cũng chậm rãi không còn nghe rõ, Dung Hủ bình tĩnh mở trang weibo của đoàn phim «Mai phục», rất nhanh phát hiện, hóa ra lúc 0h, cuộc bỏ phiếu này đã hoàn toàn kết thúc.

Trong thời gian một tuần, cuộc bầu phiếu cho nhân vật có nhân khí cao nhất, đặt một dấu chấm tròn.

Bạch Minh Đức: 16514 phiếu.

Hoắc Hi: 16423 phiếu.

Phải rồi, lúc chạng vạng Dung Hủ chỉ có hơn mười hai ngàn phiếu, Hàn Dương Hạo là mười lăm ngàn phiếu. Nhưng đến 0h, chỉ ngắn ngủn sáu tiếng, Dung Hủ tăng vọt bốn ngàn phiếu, nhưng Hàn Dương Hạo cũng đột nhiên tăng hơn một ngàn phiếu! Cuối cùng, vẫn là Hàn Dương Hạo chiếm được thành tích nhân vật có nhân khí hạng nhất, Dung Hủ được hạng hai.

Sáu tiếng tăng vọt bốn ngàn phiếu? Rất nhiều người đều sẽ hoài nghi.

Nhưng mà lúc này đây, quả thật có người nghi ngờ kết quả bỏ phiếu, nhưng bọn họ nghi ngờ không phải là số phiếu của Dung Hủ, mà là Hàn Dương Hạo!

[lần này kế hoạch bỏ phiếu của chúng tôi là phát lực vào một tiếng cuối cùng, chúng tôi có bảy nhóm fan của thiếu soái, ba nhóm fan hai ngàn người, bốn nhóm fan một ngàn người, sau đó vào một giờ cuối cùng, chúng tôi bỏ hơn ba ngàn phiếu cho thiếu soái. Xin hỏi, fan Hàn Dương Hạo, mấy người làm thế nào trong năm phút đồng hồ cuối cùng tăng vọt một ngàn phiếu... A không! Là ba phút đếm ngược, tăng vọt một ngàn phiếu!]

[rất giả! Mấy người mua thủy quân có thể đập thêm xúi tiền hay không, mỗi thủy quân đều bình luận “Bạch Minh Đức anh tuấn cơ trí, tôi thích Bạch Minh Đức ^_”’, ngay cả ký hiệu biểu tình cũng hết nhau. Mọi người xem, tôi đã nhảm chán tìm ra bốn mươi nick thủy quân đăng những lời này { hình ảnh } { hình ảnh } { hình ảnh }...]

[hơn ba ngàn phiếu của chúng tôi đều là nick weibo của chính chúng tôi, là nick chúng tôi thường dùng, không sợ bất cứ ai kiểm tra. Mấy người xem nick thủy quân của mấy người đi, giả đến độ không cần nhìn luôn! Mỗi ngày đều share một ít súp gà*, thậm chí có trên trăm cái nick thủy quân share súp gà giống nhau như đúc, kháng nghị! Hạng nhất rõ ràng là wuli thiếu soái!]

*Súp gà: loạt sách “Chicken Soup For the Soul”, kể về những triết lý trong cuộc sống.

Đầu năm nay, fan bỏ phiếu cũng là một loại học vấn.

Đại khái tất cả mọi người đều không nghĩ tới, thế mà lại có fan vận dụng chiến thuật, định ra kế hoạch trên loại bỏ phiếu nho nhỏ này. Phải biết, bình thường chỉ có các cuộc PK số phiếu lớn——chẳng hạn như một vài tiết mục tuyển tú——đến quán quân trận chung kết cuối cùng, nhóm fan sẽ quy hoạch bỏ phiếu tương tậm.

Bạn thật sự cho rằng chỉ cần có tiền, là có thể nâng mình tinh mình thích lên hạng nhất tuyển tú ư?

Sai!

Trừ khi bạn có cả ngàn vạn có cả triệu, còn có thể không chút do dự đập tiền vào, nếu không cuối cùng chẳng biết hươu chết về tay ai, thật sự hoàn toàn nói không rõ.

Giai đoạn bỏ phiếu trước, sẽ có fan nghĩ mọi cách tìm hiểu tin tức, lấy được số phiếu đại khái vào giai đoạn trước của “kẻ địch”. Đến giai đoạn giữa, căn cứ số phiếu công bố tuần trước, cần định ra kế hoạch, giấu kín một ít phiếu, đến cuối cùng một phát thắng lợi. Tin tức của ai càng chuẩn xác, ai giấu phiếu càng nhiều, kế hoạch của ai chính xác, thì người đó chính là người thắng cuối cùng.

Đây là một loại tâm lý chiến và tin tức chiến, fan có được lý trí thông minh như vậy là phúc của mỗi một minh tinh. Dù sao thì mọi người đều biết đăng kí nick nhỏ, đều sẽ cố gắng đi bỏ phiếu, chỉ ngắn ngủn một tuần, ai cũng đăng kí không dưới mấy ngàn nick nhỏ, đây là thế lực ngang nhau, cho nên hành vi đăng kí nick nhỏ không tính là vi phạm.

Nhưng nếu bạn đi mua thủy quân, thì chính là phạm quy!

Thủy quân vừa mua chính là cả trăm cả ngàn, thậm chí là hơn vạn!

Bình thường có fan nào có thể đăng kí nhiều nick như vậy sao? Tuyệt đối không có khả năng!

Cho nên một mặt là hành vi ăn gian mọi người lên lút ngầm thừa nhận, một mặt là hành vi ăn gian ngốc nghếch dùng máy móc thay thế. Sự kiện “bầu phiếu Mai phục” Hàn Dương Hạo, lập tức trở thành top search hạng bốn mươi ngày hôm đó. Vô số fan thức đêm tìm ra chứng cứ fan Hàn Dương Hạo

mua thủy quân, bóc trần một đám nick thủy quân kia ra, ước chừng tìm được hơn tám trăm!

Loại nghị lực này ngay cả người qua đường cũng cảm động, cảm khái không thôi: [đây đều là fan chân ái nha!]

Những em gái đó có lẽ giờ phút này chỉ là fan bình thường của Dung Hù, nhưng các cô ấy đã sớm thành fan trung thành chân ái của Hoắc Hi. Các cô ấy phần nộ mắng mấy tài khoản thủy quân đó: [Hoắc Hi mới là nhân vật có nhân khí nhất «Mai phục», không phục đến cái, đem nick thủy quân ném vô mặt mi!]

Dung Hù chỉ thấy kết quả bỏ phiếu, liền lên máy bay đi đến thành phố B. Chờ sau khi cậu xuống máy bay, đã là nửa đêm ba giờ, cậu căn bản không có mở đi động, ngay cả La Chấn Đào cũng buồn ngủ không nói được mấy câu, trực tiếp đưa Dung Hù về nhà.

Trước khi đi, La Chấn Đào nói rằng: “Ngày mai thu dọn đồ đạc một chút, tiểu Hù, ngày mai cậu có thể chuyển nhà.”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp về nhà trọ của Tần Trình, cậu cũng không chú ý giày đặt trên giá ở huyện quan, lập tức đi đến phòng ngủ của mình, ngả đầu liền ngủ. Mà chờ đến sáng hôm sau, Dung Hù bị chuông điện thoại di động ồn ào đánh thức, cậu mở đi động, chớp mắt bỗng nhiên ngủ được một chút mùi đồ ăn.

Tinh thần thoáng tỉnh lại một ít, Dung Hù nhẹ nhàng “a lô” một tiếng.

Bên kia điện thoại, La Chấn Đào lập tức nói: “Trên mạng fan cậu với fan Hàn Dương Hạo đang cãi nhau kia!”

Dung Hù lập tức ngơ ngẩn, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

La Chấn Đào nói: “Trong lúc nhất thời cũng nói không rõ, cậu lên mạng xem một chút sẽ biết.”

Dung Hù ngưng mi trầm tư, giọng nói áy náy của La Chấn Đào lại truyền tới: “Còn có một việc... tiểu Hù, không cần chuyển nhà, hôm nay anh mới biết được, chủ cho thuê nhà kia thế mà lại bán phòng rồi! Hần cũng không nói anh biết trước một tiếng, thật sự là quá đáng. Sau đó anh lại gọi điện thoại cho chủ thuê nhà có ý cho thuê thứ hai, hần thế mà cũng bán rồi! Anh cũng không biết, giá nhà thành phố B chẳng lẽ giảm rồi ư? Nhà tốt như vậy mà bán? Thế này đi, cậu đừng vội, hôm nay anh bắt đầu tiếp tục giúp cậu tìm phòng ở, thật sự xin lỗi.”

Buồn ngủ lập tức tiêu tán ba phần, Dung Hù chống cánh tay ngồi dậy. Cậu vừa định nói với La Chấn Đào là không sao, phòng ở có thể chậm rãi tìm, nhưng ngay sau đó, lại nghe một tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên.

“Cốc cốc cốc —— ”

“Mua một ít bữa sáng, cậu dậy chưa?”

Âm thanh này trầm thấp tao nhã, thuần hậu như tiếng đàn violon. Thân thể Dung Hù lại mãnh liệt cứng đờ, bảy phần buồn ngủ còn lại lập tức biến mất không còn một mảnh.

—— Tần Trình, ở nhà hả?!!!

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong phòng ăn sáng ngồi rộng mở, Dung Hù đơn giản rửa mặt xong, ngồi ở trước bàn, nhìn một bữa sáng phong phú này.

Từ cháo ăn sáng đến bánh mì sữa, từ pizza cho tới cơm cuộn rong biển, rực rỡ muôn màu bày đầy một bàn lớn, ngay cả bàn dài bên cạnh cũng hoàn toàn bị chiếm cứ. Dung Hù do dự nhìn một bàn tập hợp bữa sáng đặc sắc của các quốc gia này, trong lúc nhất thời có chút không hiểu, rốt cuộc là mình đang ăn cơm nhà, hay là... đang tham gia tiệc tùng?!

Người đàn ông tuấn mỹ thâm trầm múc một bát cháo cho cậu, nhẹ nhàng đưa tới, Dung Hù lập tức tiếp nhận.

Tần Trình hạ mắt, vẻ mặt thần nhiên, vô cùng tùy ý nói rằng: “Tùy tiện mua chút đồ, cậu chỉ cần chú ý ăn là được.”

Dung Hù: “...”

Ừ, ngài tùy tiện... Thật sự là tương đối tùy tiện mà...

Tuy nói trong lòng hoàn toàn không rõ đối phương đang suy nghĩ gì, nhưng Dung Hù vẫn như trước an tĩnh ăn xong bữa sáng. Từ đầu tới đuôi, cậu đều chỉ động tới đồ ăn Trung Quốc, không có động tới thứ khác. Tần Trình vẫn luôn bình tĩnh uống cà phê, hẳn không phát ra một chút tiếng động, Dung Hù cũng không nói gì, chỉ nghĩ đối phương có quy củ “ăn cơm không nói lời nào”.

Mà Dung Hù tự nhiên cũng không phát hiện, chiếc đĩa của cậu tới chỗ nào, ánh mắt của bạn đàn ông nào đó cũng theo tới chỗ ấy. Có đôi khi còn dùng âm thanh nhỏ nhất nỉ non tự nói một câu: “Động tới món này ba lần... rất thích à?”

Nhưng mà chờ Dung Hù vô ý ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn lại cực nhanh dời tầm mắt đi chỗ khác, tay trái nhẹ nhàng gõ mặt bàn, tay phải thì cầm tách cà phê sứ trắng, thường thường nhấm nháp một hớp.

Dù bữa sáng có phong phú như thế nào nữa, Dung Hù cũng không có khả năng ăn sạch toàn bộ, nhìn đồ ăn dư lại, Dung Hù tự nhận không phải là người đặc biệt tiết kiệm, cũng thấy có chút đau lòng.

Giống như đã nhận ra tâm tư của thiếu niên, Tần Trình giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Lát đem cho Từ Tấn ăn, hẳn rất thích ăn.”

Dung Hù kinh ngạc nói: “Nhiều như vậy?”

Tần Trình nói: “Ừ, nhiều như vậy đó.” Giọng điệu trấn định, mặt không đổi sắc tim không nhảy loạn.

Dung Hù: “...” Nhìn đoán không ra người đại diện đứng đầu Hoa Hạ Entertainment ấy còn có dạ dày bự thế...

Dù sao cũng là ở nhờ trong nhà người khác, lại ăn của người ta, bữa sáng vừa chấm dứt, Dung Hù liền chủ động hỗ trợ thu dọn đồ đạc, còn giúp đóng gói lại, xách tới trước mặt Tần Trình, cười nói: “Tôi đã gói lại rồi, anh có thể trực tiếp đưa cho Từ tiên sinh.”

Tần Trình: “... Được.”

Không khí trong lúc nhất thời lại cứng ngắc.

Dung Hù đã sớm phát hiện, Tần Trình dường như là người không thích nói chuyện. Nhưng mà hôm nay, có một số việc cậu lại nhất định phải nói với đối phương, không thể không nói.

Suy tư một lát, Dung Hù đi thẳng vào vấn đề mà nhìn về phía Tần Trình, nói: “Có chuyện, thật sự rất xin lỗi. Vốn dĩ tôi đã tìm được phòng ở gần công ty, chỉ là không biết thế nào, chủ cho thuê đột nhiên bán phòng, cho nên hôm nay có khả năng tôi không chuyển nhà được, còn cần ở trong này quấy rầy thêm một chút.”

Lời này vừa nói ra, Dung Hù tinh tường nhìn thấy Tần Trình kinh ngạc nâng mắt, điệu bộ hết sức kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình của đối phương, Dung Hù càng thấy hổ thẹn. Lần trước là cậu thề son thề sắt nói phải rời đi, nhưng hôm nay lại đột nhiên không thể đi, còn muốn quấy rầy đối phương thêm. Quan hệ của bọn họ hẳn cũng không được coi là bạn tốt, nếu không phải vì đi Tần, chỉ sợ Tần Trình sẽ không để ý tới mình một chút nào.

Khi Dung Hù định trực tiếp tỏ vẻ “tôi vẫn là dọn ra ngoài đi”, đột nhiên, chỉ nghe Tần Trình trầm ngâm một tiếng, nói: “Vậy cậu liền thuê căn nhà này của tôi đi.”

Dung Hù hỏi: “Thuê căn của anh à?”

“Ừ, căn nhà này có ba phòng ngủ, thiết bị đầy đủ hết, tôi hàng năm không ở nhà, xế chiều hôm nay cũng phải lên máy bay đi Mỹ một chuyến. Cậu có thể an tâm ở đây, an ninh của tiểu khu này cũng không tệ lắm.” Dừng một chút, Tần Trình còn nói thêm “Nếu mẹ muốn hỏi về chuyện của cậu, như vậy tôi cũng dễ trả lời bà ấy...” Vài chữ phía sau mới vừa nói xong, Tần Trình đã tự dừng lại trước.

Dung Hù không có phát hiện dị thường của hắn, mà là nghiêm túc tự hỏi.

Chủ ý này lần trước Tần Trình đã đề cập qua, cậu vốn cho là mình đã tìm được phòng ở, sẽ không lo lắng nữa. Quả thật, ở phụ cận cao ốc Hoa Hạ Entertainment, khu nhà trọ này là có hệ số an toàn cao nhất, giao thông tiện lợi, hoàn cảnh thanh tĩnh.

Suy nghĩ trong chốc lát, Dung Hù liền tiếp nhận đề nghị này.

Cậu vừa đồng ý, Tần Trình phút chốc nhẹ nhàng thở ra, liền nghe Dung Hù nói: “Vậy liền định ra tiền thuê nhà đi, tôi sẽ dựa theo giá tiền trên thị trường trả cho anh.” Đối với Tần Trình mà nói, chút tiền thuê nhà ấy chỉ là chín con trâu mất sợi lông, nhưng mà Dung Hù lại nhất định muốn đưa.

Tần Trình thân nhiên nói: “Cậu quyết định là được.” Vừa mới dứt lời, bàn mặt hắn lại cứng đờ.

Rất nhanh Dung Hù liền vào trong phòng ngủ thay quần áo, tính lập tức đến công ty một chuyến. Đợi cậu vào phòng ngủ, Tần Trình chậm rãi ngồi trở lại trên sofa, hắn nâng tay trái lên vuốt vuốt huyệt thái dương, sắc mặt thâm trầm. Dung Hù vừa ra khỏi phòng ngủ, hắn lại khôi phục bình thường, chờ Dung Hù lại rời khỏi nhà, hắn thở dài thật sâu.

—— kỳ thật không cần treo mẹ ở trên miệng suốt.

—— kỳ thật cũng có thể không thu tiền thuê nhà.

Bạn ảnh đế nào đó lần đầu tiên thống hận diễn xuất của mình có gì lại tốt như vậy, không hề khiến thiếu niên kia phát hiện dị thường.

Ở một bên khác, Dung Hù rất nhanh đi xuống lầu, chưa từng nghĩ ở phía sau cậu, tên đàn ông nào đó đã sớm tích tụ bí thống, hối hận đến mức tận cùng.

Có người cố tình chính là trời sinh mệnh, miệng thì ngại nhưng thân thể thành thật, rõ ràng mấy ngày hôm trước vừa mới dùng giá cao mua hai căn phòng —— thật khéo, người bán chính là hai người mà La Chấn Đào liên hệ —— hiện tại lại làm ra vẻ kinh ngạc kinh ngạc như thế.

Chờ về sau, khi Dung Hù phát hiện trên danh nghĩa ông người yêu nhà mình lại có hai căn nhà vô cùng quen mắt... hình ảnh kia nhất định rất đẹp.

Sau khi lên xe, La Chấn Đào lái xe phóng đến Hoa Hạ Entertainment.

Vừa lên xe, Dung Hù liền đem chuyện phòng cho thuê nói với hắn một lần. Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của La Chấn Đào chính là: “Ồ cùng một chỗ với Tần Trình... như vậy được không?”

Dung Hù cười nhạt nói: “Bọn em chỉ là quan hệ chủ cho thuê nhà và khách trọ, có vấn đề gì sao?”

La Chấn Đào nghĩ nghĩ: “Cũng đúng, nếu như vậy, anh cũng không cần đi tìm phòng nữa. Phòng ở gần công ty vừa đắt vừa ít, phần lớn là khu thương mại, tiểu khu này đã là tốt nhất gần đây, cậu có thể thuê ở đó, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề paparazi. Chờ về sau cậu mua phòng, là có thể dọn ra ngoài.”

Dung Hù gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền nói tới sự kiện “mua thủy quân bầu phiếu”.

Rất nhiều đoàn phim cuốn chiếu thường xuyên tuyên bố bình chọn một số loại nhân khí trong lúc phim truyền hình đang chiếu, có khả năng là nhân vật yêu thích nhất, cũng có thể là cảnh tượng yêu thích nhất. Khán giả cũng biết, loại bình chọn này thường có ảnh hưởng với kết cục của phim truyền hình, cho nên bình chọn vô cùng quan trọng.

Hơn nữa nhân khí cao nhất trong đoàn phim «Mai phục» không thể nghi ngờ là Hàn Dương Hạo đã từng hot, còn lại đều là người mới vừa vào giới giải trí.

Như vậy dưới tình huống đó, vừa là nam chính, lại có danh tiếng lớn nhất, Hàn Dương Hạo theo lẽ đương nhiên mà hắn là có nhân khí hạng nhất. Cho nên trong một giờ cuối cùng, fan Hàn Dương Hạo nhìn thấy A Hạo nhà bọn họ vượt qua Dung Hù ba nghìn phiếu, đương nhiên phốt lờ, cho là hiển nhiên.

Bọn họ nhiều người sức lớn, Dung Hù mới được mấy fan, đăng kí nick nhỏ có thể đăng kí hơn bọn họ ư? Bọn họ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết mấy fan đó!

Nhưng mà lúc cuối cùng, kế hoạch của fan Dung Hù lại chiếm được thành công, fan Hàn Dương Hạo kinh hãi nhìn số phiếu của Dung Hù chậm rãi đạt tới hạng nhất. Lúc này, liền có thủy quân đi ra bỏ phiếu, hơn nữa còn là dùng máy móc đăng kí, bỏ phiếu.

Trên internet, hiện tại fan Dung Hù mạnh mẽ lên án công khai fan Hàn Dương Hạo không biết xấu hổ, công khai đi mua thủy quân! Kết quả này không công bằng, nhất định phải bầu lại, mọi người có bản lĩnh lại đến so một lần, ai thắng ai thua còn không nhất định!

Làm người ta kỳ quái chính là, fan Hàn Dương Hạo thế mà càng thêm kiêu ngạo kiêu ngạo!

[mày nói thủy quân thì là thủy quân hả? Tiểu trong suốt không biết xấu hổ, còn dám đấu với A Hạo nhà tao!]

[nhà tui nam chính, nhà mấy người nam nhi, đừng nghĩ quá nhiều, đều lui tán đi.]

[nữ chính thích chính là A Hạo nhà tui, hiện giờ trong bốn tập cảnh diễn của A Hạo cũng vượt xa Dung Hù gì đó. Không phải chỉ là một tiểu bạch kiểm thôi sao, diễn xuất kém đến mức tui cũng chả thèm dòm. Cả ngày tự tăng bốc đã xong chưa, còn biết xấu hổ hay không?]

Ngay cả chứng cứ cũng đã vứt trên mặt, đám fan này thế mà lại còn dám mắt mù?

Vốn dĩ phần lớn fan Dung Hù đều vô cùng bình tĩnh, lười so đo với đám fan cuồng này. Dù sao thì bọn họ có mua thủy quân đập hạng nhất như thế nào đi nữa, thì trên top search, “Hoắc Hi” đều hơn “Bạch Minh Đức” gần như gấp ba. Đây là chứng cứ xác thực, Dung Hù quả thật diễn tốt, người đẹp, rất nhiều người qua đường lúc bỏ phiếu đều lên tiếng bày tỏ ——

[«Mai phục» rất hay, Hoắc thiếu soái kia diễn không tồi, mỗi lần hắn lên sân khấu tôi đều có chút sợ hãi.]

Trong bộ phim «Mai phục» này, Hoắc Hi xem như boss phản diện danh chính ngôn thuận. Có thể khiến người xem đánh giá là “sợ hãi”, bởi vậy có thể thấy, nhân vật của cậu diễn vô cùng đúng chỗ. Thiếu soái Hoắc gia vốn dĩ tay đầy máu tươi, giết người như ngóe, cho dù đối mặt với người phụ nữ mình yêu mến, hắn cũng chưa từng dờ xuống mặt nạ lạnh lùng vô tình.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: tui vẫn luôn rất ngoan! ChuMe* =3= @Dung Hủ: mọi người phải ngoan ngoan ~ @đoàn phim «Mai phục»:...]

*ChuMe: phát âm là jiū mī, là 1 từ thể hiện hành động dưới đây, cũng có thể hiểu là “giả bộ khá ả”.

Fan nữ càng dễ dàng đánh vào trong nội bộ fan, lấy được tài nguyên tin tức của mình tính.

Sau khi sắm vai một fan nữ mạnh mẽ xong, Tần Trình mặt không đổi sắc buông di động xuống, đứng dậy đăng ký.

Dung Hủ mới từ công ty trở lại nhà trọ không biết sao đột nhiên rung mình một cái, khó hiểu mà cảm thấy có chút lạnh. Cậu nhanh chóng chui vào trong mở hệ thống sưởi, lúc này rốt cuộc mới thở phào một hơi.

Buổi tối hôm nay là tuần thứ năm «Mai phục» phát sóng, sắp chiếu tập năm.

Trong phòng khách trống rỗng, chỉ có một thiếu niên thon gầy xinh đẹp ôm hai chân ngồi ở trên sofa, yên lặng xem «Mai phục». Xem chốc lát, cậu liền chuyển đến một kênh chiếu chương trình tạp kỹ, tiếp tục xem.

Căn phòng này thật lớn, lúc một mình... vẫn có một chút lạnh lẽo.

Không biết sao, Dung Hủ bỗng nhiên cảm thấy, sống một mình quả thật rất lạnh lẽo, thuê căn nhà trọ này có lẽ là một chuyện tốt.

Suy nghĩ này không có dừng lại trong đầu Dung Hủ bao lâu, cậu liền tiếp tục xem chương trình tạp kỹ. Cậu tỉ mỉ xem, bởi vì ba ngày sau, cậu cũng phải rời khỏi thành phố B, đến một thành phố khác, hội họp với nhân viên đoàn phim «Tranh giành», bắt đầu tiến hành tuyên truyền cho bộ phim truyền hình chế tác cao thấp sau công chiếu này.

Hết chương 25

Liên Dung Tranh Từ Hãm: bảo bảo ngoan như vậy, bảo bảo muốn chume =3=~ chume chume

~Dung Dung:... Có thể xin đổi công không?

Phúc oa: OVO để tôi nghĩ xem, công này quả thật rất không có hình tượng...

Tần Tranh Tranh: bảo bảo biết chume, không cho đổi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 26

Khác với đời trước, đa số chương trình tạp kỹ* trong thế giới này đều là hiện trường trực tiếp. Ngoại trừ một vài show truyền hình thực tế cần tiến hành hậu kỳ cắt nối biên tập, không thể hiện trường trực tiếp, thì những chương trình giải trí còn lại đều tiến vào thời đại trực tiếp.

*Chương trình tạp kỹ (variety show): chương trình kết hợp nhiều loại hình nghệ thuật khác nhau (ca múa, nhạc, xiếc, văn văn mây mây...). Vd: running man, we got married..

Chương trình tạp kỹ đầu tiên đoàn phim «Tranh giành» lựa chọn, chính là chương trình game show trực tiếp hot nhất Hoa Hạ, tên là «Vô cùng giải trí».

«Vô cùng giải trí» là chương trình tạp kỹ có rating cao nhất toàn quốc trong cùng kỳ, tối thứ bảy mỗi tuần chiếu ở đài Dragon TV, có thể nói là nổi tiếng. Chương trình này tổng cộng có ba người chủ trì, hai nam một nữ, ba người đều là người chủ trì giải trí đứng đầu Hoa Hạ, có show riêng của mình.

Người chủ trì ưu tú lại thêm trò chơi và thăm hỏi hài hước thú vị, «Vô cùng giải trí» là một chương trình cố định mà rất nhiều đoàn phim lớn trước khi công chiếu tất phải tham gia.

Bên kia vừa mới chấm dứt quay phim «Mai phục», bên này, ngày thứ ba Dung Hủ liền đi tới thành nam.

Đoàn phim «Tranh giành» từ hai tháng trước đã hơi khô thê tre, hiện giờ cách lúc công chiếu cũng chỉ còn lại gần nửa hai tuần lễ. Trong thời gian hai tuần lễ này, Dung Hủ cần đi theo đoàn phim chạy bốn chương trình, thẳng đến cuối tuần mới có thể về thành phố B.

Khi La Chấn Đào nhận được thông báo bên đoàn phim, hắn còn hết sức kinh ngạc, nhin không được cảm khái nói: “Xem ra Quách đạo rất thương thức cậu, tiểu Hủ, cậu chỉ là nam bốn, ông ấy lại an bài cho cậu bốn chương trình tuyên truyền. Đây là cơ hội cho chúng ta gia tăng nhân khí, nếu trong chương trình tạp kỹ biểu hiện tốt, rất dễ dàng hút fan.”

Điểm này, Dung Hù tự nhiên rõ ràng.

Chương trình tạp kỹ vô cùng dễ dàng nâng người, có thể lập tức chế tạo đề tài cho một người, hút fan rất nhanh, nhưng mà làm thế nào nắm chắc những fan đó, vẫn phải xem thực lực cá nhân. Cho nên trước khi đến, Dung Hù cố ý đem toàn bộ video chương trình này trong gần một năm xem qua một lần, hiểu biết đại khái quy trình tiết mục và phong cách của người chủ trì.

Nhưng dù như thế, khi đến hiện trường, phó đạo diễn tổ tiết mục cũng trực tiếp giao một phần kịch bản cho cậu.

La Chấn Đào có vẻ hơi xấu hổ, Dung Hù lại bình tĩnh nhận lấy. Đối phương dường như không nghĩ tới cậu sẽ trấn định như vậy, vì thế phó đạo diễn kia khó được kiên nhẫn giải thích: “Trực tiếp mà, rất dễ dàng xảy ra sự cố, cho nên quy trình đại khái phải định ra. Còn có hơn một giờ là trực tiếp, cậu có thể nghỉ ngơi ở phòng nghỉ bên kia, học thuộc kịch bản một chút.”

Thiếu niên tuấn tú hơi hơi gật đầu, cười nói: “Được.”

Nhìn dáng vẻ Dung Hù thế này, trong mắt phó đạo diễn hiện lên một chút kỳ lạ, hẳn đánh giá Dung Hù một lúc lâu, sau đó cười nói: “Kỳ thật cũng không cần hoàn toàn thuộc một chữ không sai, chỉ là lo lắng cậu là người mới, lúc trực tiếp nói sai đối với cậu và đoàn phim đều không tốt.”

Dung Hù hiểu rõ: “Cảm ơn anh, tôi biết rồi.”

Phó đạo diễn cười cười rồi đi.

Kỳ thật hẳn không nói, Dung Hù cũng biết, nếu mình nói sai, đối với chương trình cũng không tốt.

Trực tiếp đối với bất luận một chương trình nào cũng yêu cầu cực kỳ hà khắc, người mới giống như cậu, lần đầu tiên tham gia chương trình trực tiếp, tổ tiết mục lo lắng là lẽ đương nhiên. Cậu không thấy có chỗ nào không đúng, dù sao ai cũng sẽ không đơn thuần đến độ cho rằng mỗi một chương trình đều không có kịch bản, để khách quý hoàn toàn ngẫu hứng phát huy.

Sau khi mở kịch bản ra, Dung Hù thấy được quy trình tiết mục liên quan, cùng với định vị của mỗi một khách quý trong chương trình.

La Chấn Đào nhìn thấy Dung Hù tiếp nhận “quy tắc ngầm” trong giới nhanh như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng mà không có nhiều lời.

Rất nhanh, một giờ liền qua, Đường Mộng Lam, Diệp Kiều, Đồng Tranh lục tục đến đài truyền hình. Sau khi nhìn thấy Dung Hù, bọn họ đều cười chào hỏi với cậu, Đường Mộng Lam càng vui vẻ cho cậu một cái ôm chầm, vẻ mặt u oán nói rằng: “Tiểu Hù, sau khi cậu sát thanh, ốt chuông đều không ai giúp chị ăn. Thứ có dinh dưỡng như vậy mỗi ngày đều phải bỏ, thiệt lãng phí.”

Dung Hù nhướn một bên mi, hỏi ngược lại: “Chị Đường, hóa ra chị cũng biết nó rất có dinh dưỡng à?”

Đường Mộng Lam ra vẻ kinh ngạc nói rằng: “Chị có từng nói lời này sao?”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Trong giới này, càng là minh tinh lớn, thì càng dễ ở chung, ít nhất là mặt ngoài dễ ở chung. Bởi vì bọn họ đều cần kìm nén cảm xúc, chỉ có tiểu sinh hết thời đã từng duyên phận đưa đẩy hot được một thời giống Hàn Dương Hạo, mới có thể không kiêng nể gì mà nơi nơi đắc tội với người khác.

Không bao lâu, tiết mục liền chính thức phát sóng.

Trực tiếp «Vô cùng giải trí» chia làm hai loại là trực tiếp TV và trực tiếp internet, suy xét vì rating, cái sau sẽ muộn hơn cái trước một giờ.

Quách đạo là người đến cuối cùng, đi vào cùng ông còn có Tổng Minh Phi cũng bị kẹt ở trên đường.

Đây là lần đầu tiên Dung Hù nhìn thấy nam số ba «Tranh giành», cậu cho đối phương một cái mỉm cười thân thiện trước hết, nhưng Tổng Minh Phi nhìn thấy cậu lại phút chốc sững sốt, tiếp đó mới gật gật đầu. Không biết có phải là vì kẹt xe thật sự quá cực khổ không, hẳn ngược lại không cười được, sắc mặt cũng có chút cứng ngắc.

Dung Hù không nghĩ quá nhiều, sau khi người chủ trì tiến hành mở màn, một đám tiến vào phòng live stream.

Dung Hù và Tổng Minh Phi là vào sân đầu tiên, tiếp theo là Diệp Kiều, cuối cùng là Đường Mộng Lam và Đồng Tranh. Quách đạo tạm thời ngồi ở hậu trường, ông là đạo diễn, không phải là diễn viên, chỉ tính toán lộ mặt lúc cuối cùng, không tham dự trực tiếp phía trước.

Đội hình bộ phim «Tranh giành» này thật sự quá mức cường đại, cho dù là nam số hai Diệp Kiều, đặt ở trong «Mai phục», danh tiếng cũng không kém hơn Hàn Dương Hạo đã hết thời. Lại càng không cần nói nhân khí của Đường Mộng Lam và Đồng Tranh, dưới sân khấu ngồi đầy fan của bọn họ, Dung Hù thoáng nhìn lướt qua, nơi nơi đều là fan giờ tên bọn họ.

Bỗng nhiên, Dung Hù thấy được góc bên trái có mấy chục cô bé giơ bảng “Dung Dung”, “Mặc Sĩ”, “Thiếu soái”. Cậu hơi hơi sững sốt, tiếp đó cười cười phát phát tay với bên kia, tiếng hét dưới đài càng thêm vang dội.

Giờ phút này trên mảnh đất Hoa Hạ, vô số người xem tụ tập trước TV, theo dõi «Vô cùng giải trí». Trong đó có rất nhiều cô gái đều kích động đỏ bừng

hai má, khi các cô nhìn thấy Dung Hù phát tay với fan của mình, tổ tiết mục cho những fan đó một màn ảnh, các cô ấy sôi nổi vỗ bàn: “Ngao ngao ngao! Tổ tiết mục này thiệt biết điều! Biết chơi! Biết chơi!”

Mười phút kế tiếp giới thiệu khách quý, tổ tiết mục cho Dung Hù vài màn ảnh. Trong mấy màn ảnh này, phần lớn thời điểm cậu đều đang yên lặng ngẩn người, nhưng chỉ cần màn ảnh vừa xuất hiện, cậu lập tức cười rộ lên, giống như đang che giấu mình ngẩn người.

Rất nhanh, dưới weibo trực tiếp của «Vô cùng giải trí», liền xuất hiện từng cái từng cái bình luận.

[ha ha ha ha Dung Hù sao lại ngốc manh như vậy! Lúc giới thiệu người khác hần thê mà lại đang ngẩn người, còn bị máy quay chụp được! Thật giống như đang lơ đãng bị chủ nhiệm lớp phát hiện vậy, hần làm sao lại đáng yêu như vậy! Chuyển thành fan người qua đường ~]

[đáng về hần đột nhiên cười rộ lên thật buồn cười, rõ ràng chính là đang ngẩn người, thê mà lại còn làm bộ như cái gì cũng không biết ~]

[a a a a đáng về wuli thiếu soái xuẩn manh cũng thiệt dễ nhìn! Hôn hôn hôn hôn hôn hôn ~~~~]

[hát bàn!!! Bao giờ trên mạng mới có thể xem được trực tiếp! Mấy người nói Dung Dung nhà tui ngốc manh hả? Tôi cũng muốn nhìn bộ dạng Dung Dung ngốc manh manh! Mẹ già chiếm lấy TV muốn xem phim mẹ chồng nàng dâu, thiệt muốn xem trực tiếp «Vô cùng giải trí» a a a a a a!!!]

Trò chơi đầu tiên của «Vô cùng giải trí» là trò chơi tổ đội, chia khách quý làm hai tổ, tiến hành PK. Trận đấu này chủ yếu là nâng Diệp Kiều và Tống Minh Phi, Dung Hù cũng nhận được một ít màn ảnh không tồi, nhưng vẫn có không ít fan cảm thấy màn ảnh của cậu quá ít.

Chờ đến trò chơi thứ hai, tổ tiết mục chủ yếu nâng Đường Mộng Lam và Dung Hù. Tổ tiết mục chia hai người đến cùng một nhóm, Diệp Kiều và Đồng Tranh một nhóm, Tống Minh Phi lại cùng nhóm với một nam chủ trì, ba nhóm đồng thời PK.

Người xem trước TV thấy một màn như vậy, đều không khỏi cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Đường Mộng Lam rạng rỡ ôn nhu và Dung Hù tuấn mỹ thanh nhã, hai người này rõ ràng chênh lệch tuổi tác không ít, nhưng khi Dung Hù một phen ôm lấy Đường Mộng Lam, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới mục tiêu trò chơi, trong nháy mắt, ngay cả fan Dung Hù cũng có chút ngây dại.

[cái này... đại soái ca này, là Dung Dung nhà chúng ta hở?]

[vừa rồi Dung Dung còn ngốc manh như vậy, hiện tại đột nhiên có lực bạn trai đến thê! Wuli Dung Dung thật tương phản manh ~ nếu đời này tui có thể được Dung Dung ôm như vậy một lần... á á á á, tui tình nguyện mười ngày không ăn thịt!!!]

[mười ngày không ăn thịt? LS nguyên rùa cũng quá độc đi! Tui đây cũng tới một cái, tui tình nguyện một tháng không ăn thịt, tui muốn Dung Dung ôm tui một chút, ôm công chúa nha ~~~~(≥▽≤)~ nha nha nha]

[... LS thiệt hông biết xấu hổ!]

[+1]

Rất nhanh, trò chơi thứ ba trở về trên người Đường Mộng Lam và Đồng Tranh.

Trò chơi thứ tư là trực tiếp nâng Đường Mộng Lam, đa số màn ảnh đều tập trung trên người vị ngự tỷ trẻ tuổi là hoa đán đương hot này, tổ đạo diễn không chút keo kiệt cho cô màn ảnh, mà năm người còn lại trong trò chơi, đơn giản rõ ràng để Đường Mộng Lam trở thành tiêu điểm chân chính!

Trong màn hình TV, nữ minh tinh xinh đẹp hào phóng mặc một cái áo thun đơn giản mộc mạc với một cái quần bò nhẹ nhàng khoan khoái, cầm micro đứng ở chính giữa sân khấu, vô cùng bắt mắt dĩ nhiên sang một bên: “Thiên ca, em có thể xin cho Đồng Tranh đứng ở vị trí của em hay không?”

Người chủ trì là Thiên ca ha ha mỉm cười, vội nói: “Mộng Lam đề xuất chống án, vậy xin hỏi người trong cuộc Đồng Tranh, cậu muốn thay thế Mộng Lam đứng ở giữa sân khấu, tiếp nhận trừng phạt của chúng tôi không?”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Đồng Tranh hiện lên ý cười, hần hiên ngang lẫm liệt tiến lên một bước, nghĩa chính ngôn từ nói rằng: “Chị Đường là nữ sinh, sao có thể để nữ sinh nhận trừng phạt? Không phải chỉ là hát thôi sao, hát thì tính là cái gì... A? Trừng phạt của chúng ta lần này là hát hả?” Đồng Tranh lui về phía sau một bước lớn, lại về trong đội ngũ, cười tủm tỉm nói rằng: “Chị Đường, chị biết không, ngũ âm của em hông được đầy đủ. Em mà cất giọng lên... rating chương trình cam đoan rớt 0.5 đó!”

Thiên ca lập tức kinh hoàng thất sắc: “Không được! Mộng Lam, rating tổ tiết mục chúng tôi liền trông chờ vào em đó!”

Hai người chủ trì khác làm ra tư thế quái dị, hai miệng một lời nói: “Mộng Lam, cố lên, tiền thưởng tháng này của chúng tôi liền trông chờ vào cô đó!”

Toàn trường cười ha ha.

Đường Mộng Lam tự nhiên chỉ vì hiệu quả chương trình, mới tận lực nói ra lời như vậy. Trong trò chơi thứ tư, cô thua trận, cho nên trò chơi thứ năm chính là cô ca hát. Cái này là tổ tiết mục đã an bài, cô cũng lấy được kịch bản, biết trò chơi thứ năm chính là chuẩn bị cho mình, nhưng mà kịch bản của cô đơn giản hơn Dung Hù rất nhiều, chỉ có mấy câu ngắn ngủn.

Trò chơi thứ nhất: Diệp Kiều, Tống Minh Phi.

Trò chơi thứ ba: Đường Mộng Lam, Đồng Tranh.

Tiết mục trùng phát vòng thứ năm: Đường Mộng Lam ca hát.

—— đây là kịch bản Đường Mộng Lam nhận được.

Đường Mông Lam là tiền bối trong giới, không cần kích bản kỹ càng tỉ mỉ như Dung Hử, cô vẫn có thể phát huy ra sắc ra màu, sẽ không sai lầm.

Trước đó chối từ chỉ là một loại hiệu quả giải trí thôi, khi Đường Mộng Lam về mặt bắt đắ dĩ quyết định tiếp nhận trừng phạt ca hát, khách quý trên đài, tất cả nhân viên công tác tổ tiết mục, người xem dưới đài cùng với người xem trước TV đều cho rằng, cô thật sự muốn bắt đầu hát.

Chỉ thấy Đường Mộng Lam nâng micro, hít một hơi thật sâu, nhưng ngay khi cô sắp hát, cô bỗng nhiên dừng lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đường Mộng Lam cười tủm tỉm quay đầu nhìn về phía người chủ trì Thiên ca, nói rằng: “Thiên ca, em hát một bài hợp xướng được không? Em hát một mình thật sự có chút khản trương, nếu em chạy... dù sao cũng phải có người kéo em về đi.”

Thiên ca có chút kinh ngạc, nhưng hắn quay đầu nhìn thoáng qua đạo diễn dưới đài. Chỉ thấy đạo diễn nhẹ nhàng gật gật đầu, vì thế Thiên ca cười vang nói: “Đó đương nhiên là có thể. Mộng Lam, em muốn hát với ai? Anh chính là ngũ âm không được đầy đủ, em đừng nhìn anh nha!”

Ánh mắt do dự của Đường Mộng Lam lần lượt đảo qua trên mọi người. Cô nhìn đến Đồng Tranh, Đồng Tranh lập tức làm một biểu tình đặc biệt sợ hãi, nhanh chóng tránh ở phía sau Thiên ca; cô lại nhìn Diệp Kiều, Diệp Kiều cười tủm tỉm vỗ vỗ ngực, điệu bộ “chọn tôi chọn tôi chọn tôi”; Tống Minh Phi lại mỉm cười nhìn cô.

Sau đó Đường Mộng Lam lại nhìn Dung Hủ...

Đường Mộng Lam “...” Câu đó, lại ngân người!

Đường Mông Lam cũng không biết, đây là nội dung kịch bản tổ tiết mục viết cho Dung Hủ, đỉnh vị cho câu là hai chữ: ngọc mạnh.

Nhìn thấy Dung Hù vẫn là bộ dạng ngốc ngốc mạnh mẽ này, Đường Mộng Lam cong khóe môi, cánh tay vung lên: “Dung Hù, cậu hát để nghe như vậy, đi lên cùng hát đi.”

Tổ tiết mục và người chủ trì luôn cho rằng Đường Mộng Lam sẽ chọn Đồng Tranh, xào nóng CP nam nữ chính: “... ế?!”

Đồng Tranh vốn tưởng rằng Đường Mông Lam sẽ chọn mình: “...”

Diệp Kiều và Tống Minh Phi tự biết chỉ là người qua đường, lại không nghĩ rằng chính là kết cục này: “...”

Người xem ở hiện trường điên cuồng lên: “A a a a a!!! Hát đi! Hát đi! Hát đi! Hát đi!...”

Tiếng la "hát đĩ" không ngừng lặp lại quanh quẩn trong toàn bộ phòng quay. Trước TV, vô số người xem kích động ôm hai má; trên internet, fan Dung Hủ càng điên cuồng đăng weibo, đăng topic, biểu đạt tâm tình vô cùng hưng phấn của mình.

[a a a a a a a a a a Dung Dung sắp hát! Dung Dung sắp hát! Ngao ngao ngao ~!!]

Bởi vì ở nước Mỹ chỉ có thể xem trực tiếp trên internet, cho nên bạn fan nữ mạnh mẽ nào đó đang vừa xem trực tiếp internet bị lùi lại một giờ so với người xem trực tiếp trên TV trong nước, vừa lướt đi động. Đột nhiên! Cô... nhầm, hẳn thấy được cái weibo này!

Mất phương châm rãi trọn to, bạn fan nhanh chóng ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính mình. Chỉ thấy trên màn ảnh này, vừa mới chiếu tới nội dung trò chơi đầu tiên của “Vô cùng giải trí».

Ban fan: "..."

Một phút đồng hồ sau——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: muốn tiếp sóng, muốn tiếp sóng! Bảo bảo cũng muốn nghe Dung Dung hát oa oa oa T^T!!!]

Hết chương 26

Tần Tranh Tranh: vì sao bảo bảo không thể nghe được Dung Dung hát đầu tiên, bảo bảo không vui, bảo bảo phải tỏ cảm xúc!

Bạn đang đọc truyện *Cư Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 27: Chương 27

Hôm nay đoàn phim «Tranh giành» đến đây tổng cộng có đạo diễn với năm diễn viên.

Tuy trong giới giải trí vẫn luôn có cách nói “diễn viên lán sân lâm ca sĩ”, nhưng hoàn toàn vừa vặn chính là, trong năm người này không có một ai từng phát hành single. Dung Hù tự nhiên không cần phải nói, cậu vừa mới gia nhập giới, không có thời gian lán sân; mấy người Đường Mộng Lam những năm gần đây cũng chưa bao giờ hát hò, ngay cả hát ca khúc chủ đề cho phim truyền hình mình đóng cũng không có.

Dưới tình huống như thế, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» an bài Đường Mộng Lam hát hò, bản thân nó chính là một mảnh lói.

Khi Đường Mộng Lam nói cùng hát với Dung Hù, lời của cô đã được truyền đến các nơi trên toàn quốc. Mỗi một người xem đều có thể nghe được lời cô nói từ trên TV, hoặc là có thể nhìn thấy dân mạng khác spoil trên internet, bởi vậy chuyện này không cách nào tránh khỏi.

Tổ đạo diễn tiết mục tuy nói kinh ngạc một giây, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, cho người chủ trì một ánh mắt. Ngay sau đó, người chủ trì Thiên ca lập tức cười nói: “Nếu Mộng Lam đã nói như vậy, chúng tôi cũng muốn nghe tiếng hát êm tai của Dung Hù. Dung Hù của chúng ta không chịu lên đài kia, tiếng vỗ tay ở đâu rồi ~”

Khán giả lập tức dùng sức vỗ tay khen ngợi.

Dung Hù chưa từng nghĩ tới, chuyện sẽ biến thành kiểu này. Dựa theo kịch bản tổ tiết mục cho cậu, khi Đường Mộng Lam hát xong, chính là phần kết thúc cuối cùng, người chủ trì tổng kết toàn bộ chương trình, tuyên truyền «Tranh giành» với khán giả, cuối cùng toàn bộ chấm dứt.

Nhưng mà gặp đường rẽ như vậy, Dung Hù cũng không quá bối rối, cậu đầu tiên là ngại ngùng vội vàng trốn ra phía sau Diệp Kiều, người chủ trì liền liên thủ với cậu chế tạo một hiệu quả giải trí, tiếp đó cậu mới nâng bước đi đến giữa sân khấu.

Lúc đi đến bên cạnh Đường Mộng Lam, Dung Hù nhìn thấy đối phương cười cong mắt, chân mày nhướn lên, khiêu khích nhìn mình. Ánh mắt kia dường như muốn nói: tiểu Hù à, ngũ âm của cậu có được đầy đủ không? Cậu đừng có làm trò cười cho thiên hạ nha, chị Đường của cậu sẽ cười cậu cả đời đó ~

Dung Hù không khỏi bật cười.

Trong toàn bộ đoàn phim «Tranh giành», cũng chỉ có Quách đạo và Đường Mộng Lam nắm chắc dám chơi như vậy. Đổi thành một người khác, dù là Đồng Tranh, hẳn cũng không dám làm ra những tình huống đột phát như thế, bởi vì bất luận hiệu quả tiết mục như thế nào, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» đều sẽ ghi sổ hần một nét. Nhưng đối với Quách đạo và Đường Mộng Lam mà nói, tổ tiết mục cũng không dám làm như thế với họ.

Dung Hù mỉm cười cong môi, làm bộ không thấy được ánh mắt cố ý của Đường Mộng Lam: “Chị Đường, chị muốn hát cái gì?”

Đường Mộng Lam thấy không đùa giỡn được bạn nhỏ, trong lòng bất đắc dĩ tiếc hận một trận, nói tiếp: “Đương nhiên là hát tình ca. OST «Tranh giành» vừa vặn là song ca nam nữ, liền hát bài đó đi, mọi người chúng ta đều thuộc.”

Lúc này đây, Đường Mộng Lam ngược lại chế tạo ra một hiệu quả tiết mục thực tốt, có thể thuận tiện tuyên truyền phim truyền hình, vì thế tổ đạo diễn lập tức chuẩn bị tốt MV ca khúc kia.

Khi tiếng sáo túc túc thổi lên trong phòng quay, tất cả mọi người nhớ tới chiến trường cát vàng đầy trời, mà bọn họ cũng không có phát hiện, thiếu niên từ đầu đến cuối về mặt lãnh tĩnh đứng ở trên đài, thoáng buông lỏng ngón tay mình ra một chút, nhẹ nhàng thở ra.

OST «Chiến tranh» của «Tranh giành», đây là một bài hát cực ít mà Dung Hù biết hát. Nhạc của thế giới này cậu chỉ nghe qua mấy bài, may mắn Đường Mộng Lam chọn bài này, nếu cô chọn bài gì gọi là nổi tiếng khác, Dung Hù còn thật sự không nhất định biết hát.

Mở màn «Chiến tranh» là tiếng gió mà đoàn phim cố ý để sa mạc thu lại, tiếng sáo người Hồ thổi hỗn loạn, rất nhanh miêu tả ra cảnh tượng chiến trường thê lương tàn khốc. Dao kiếm chạm vào nhau, phát ra tiếng vang boong boong, ngay sau khi vạn quân gào thét lên, hết thấy tạp âm im bật, chỉ còn lại nhạc nền bi tráng thông thả.

Lúc này, âm thanh của Đường Mộng Lam dần dần chảy xuôi ra theo âm nhạc.

“Giấc mộng hai mươi năm, chảy xuôi theo dòng sông.”

“Thanh minh nấu rượu một tiếng nguyện, tưới tẩm đại địa tế đương niên...”

Tiếng ca của Đường Mộng Lam cũng không êm tai đẹp dễ như ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng có loại khàn khàn và trầm thấp độc đáo. Cô nhẹ nhàng hát lên ca từ, mà ở trên màn hình lớn sau lưng cô, đang chiếu MV ca khúc chủ đề «Tranh giành».

Hai mươi năm trước, Sở quốc quyết ý thống nhất thiên hạ, gây nên đại chiến với Lương quốc. Một trận chiến này, đánh ước chừng mười một năm, Sở

quốc đại bại, đã từng giang hà thiên hạ mộng, toàn bộ trở thành ngơ ngẩn. Trong MV, một đám sĩ binh giờ trường thương trường kiếm, nghĩa vô phản cố phóng về phía kẻ địch, sau đó một đám ngã xuống chiến trường, màn ảnh bỗng nhiên kéo ra xa, trong cảnh hiu quạnh lấp đầy tầm mắt, tất cả đều là thi thể tướng sĩ hai nước.

Sau hai chữ “đương niên”, Đường Mộng Lam nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Ca từ bi tráng lại thêm cảnh tượng chiến trường tàn khốc hoang vắng, khiến tim vô số người xem sôi nổi chìm xuống, cảm thấy một chút khổ sở và lo lắng.

Âm thanh của Dung Hù, chính là lúc này truyền vào tai người xem.

“Ngàn tính tất cả đều là sai, phúc thù vô giang sơn.”

“Hong nhận gửi thư không quay đầu lại, thiết mã băng hà phụ trung nguyên...”

Trên TV còn đang phát hình ảnh MV, khán giả căn bản không có nhìn thấy Dung Hù, lại nghe thấy một giọng ca trong sáng nhu hòa từ giữa tiếng nhạc lan ra. Âm thanh kia trong suốt như tiếng suối giữa núi rừng, cậu dịu dàng xướng lên mỗi một chữ, nhưng đến một tiếng cuối cùng, lại bỗng nhiên lạnh giọng cứng rắn, mãnh liệt như đao quang kiếm ảnh, không còn thấy nhu tình, chỉ còn lại một Thái tử đế quốc thiết huyết vô tình.

Hai chữ “Trung nguyên” rơi xuống đất, đột nhiên làm người ta cả người chấn động, lỗ tai khó hiểu cảm thấy có chút tê dại.

Ngay lúc này, màn hình TV đột nhiên từ MV chuyển đến hiện trường.

Chỉ thấy hai ngọn đèn chiếu xuống chính giữa sân khấu, Đường Mộng Lam quay đầu nhìn về phía một bên, mà thiếu niên bị nhìn chăm chú kia cũng dịu dàng nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau giữa sân khấu, giống như là một thời khắc dịu dàng ngăn ngừi, nhưng mà ngay sau đó, Đường Mộng Lam nghĩa vô phản cố quay đầu, hát ra câu tiếp theo.

Bất luận bài song ca nào, dưới đa số tình huống đều có một bên thiên hướng hát chính, một bên thiên hướng hát phụ.

Trong bộ phim «Tranh giành», nhân vật trung tâm chân chính vẫn là nữ tướng quân Tiêu Tương mà Đường Mộng Lam sắm vai, cô suất lĩnh thiên quân vạn mã phá được địch thành; cô một người một thương xâm nhập đại quân vạn người, tư thế oai hùng hiên ngang, không nhường tu mi*. Về phần nam chính Tạ Cảnh Nhân, thì đa phần xuất hiện trên chiến lược mưu sách và quốc gia đại cục.

*Xuất phát từ câu “cân quốc bất nhượng tu mi”, ý nói phụ nữ mạnh mẽ khí phách không thua nam nhi.

Vì thế trong bài «Chiến thanh» này, phần của Đường Mộng Lam nhiều hơn một chút, phần của Dung Hù lại ít hơn một chút.

Khi Đường Mộng Lam hát lên “tám trăm dặm đưa người thư và tín”, Dung Hù liền nhẹ giọng hát “mười ba năm chờ người định và hôn”.

Hai người phối hợp ăn ý, Đường Mộng Lam hát không coi là uyển chuyển du dương bao nhiêu, nhưng mà phối hợp với MV hình ảnh kịch liệt động nhân, lại làm cho người ta cảm thấy rung động đến tâm can. Mà mỗi khi cô hát ra một câu ca từ, một giọng nam thanh nhuận thấp nhã liền theo sát sau đó, hát đối với cô. Cậu nhẹ giọng ní non tựa như lời nói thân mật nhất giữa tình nhân, vang lên bên tai mỗi một người xem.

Khán giả hiện trường tĩnh lặng một mảnh, khán giả trước TV cũng ngừng lại hô hấp.

Đó là một lần Tiêu Tương trúng mai phục, bất hạnh trọng thương ngã ngựa; Tạ Cảnh Nhân lại bị sứ thần Lương quốc cuốn lấy, không cách nào thoát thân đến chiến trường nhìn cô. Khi Tiêu Tương hát ra câu nghi vấn “có từng nhớ chăng”, tiếng nhạc im bất, tất cả mọi người lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Tạ Cảnh Nhân.

Giống như là trong nháy mắt, lại giống như qua trăm năm, trong tiếng thở dài, người nọ khàn giọng, hát lên ——

“Niệm cấp sinh tử, không phụ nhật nguyệt!”

Âm thanh khàn khàn kể ra tất cả tình cảm, mỗi một chữ đều giẫm trong lòng mọi người, thỉnh thoảng rung động. Tựa như một con sông lớn dài ngàn dặm, bao hàm tình cảm nhớ nhung của một người, hấn bị rất nhiều sự vụ quấn thân, hấn dùng hết mọi phương pháp muốn đi nhìn người phụ nữ mình yêu mến nhất một cái, cuối cùng hấn đứng ở trước cửa thành đóng chặt.

Nhìn chăm chú, chờ đợi, xoay người, rồi đi.

Ngay lúc này, màn hình TV lại chuyển khỏi cảnh MV, mọi người liền thấy một thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp nhũn nhũn, hai mắt rũ xuống, lẳng lặng nhìn màn ảnh. Ánh mắt cậu trong suốt sáng ngời, tựa như bảo thạch tốt đẹp nhất, dưới ngọn đèn chiếu rọi rạng rỡ chói lóa. Cậu rõ ràng là đang nhìn màn ảnh, nhưng mà giờ khắc này, bất cứ ai cũng cảm thấy: người này đang nhìn mình.

Cặp mắt phượng kia hỗn loạn vô tận thân thiết và tuyệt vọng, không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, bạn thể mà lại cảm thấy sắc mặt cậu ấy có vài phần tái nhợt, giống như bị tất cả mọi người bức đến đường cùng. Giang sơn và mỹ nhân, mỹ nhân và giang sơn, vì sao trên đời lại có lựa chọn như vậy, nhưng cậu ta lại nhất định phải lựa chọn!

Ngay lúc này, lại thấy thiếu niên kia thoáng cong khóe môi, cười khẽ một tiếng, hỏi: “Có từng yêu chăng?”

Oanh!

Vô số fan đồ lỗ tai, bị một tiếng thấp giọng nhẹ hát này làm tê dại, tim đều mềm nhũn!

Tần Trình xa ở nước Mỹ, giờ phút này đang ôm di động, nhìn đám fan trên diễn đàn và weibo không ngừng thét chói tai.

[a a a a a vì sao Dung Dung ca hát cũng dễ nghe như vậy! Âm thanh ngọt như vậy, dễ nghe như vậy!]

[từng yêu từng yêu! Bọn em đều từng yêu! Ngao ngao ngao ngao!]

[QAQ bộ dạng dễ nhìn như vậy, ca hát lại dễ nghe như vậy, lúc bị ngọn đèn chiếu rọi càng lóe sáng, cảm giác không hợp với ông xã của tui rồi oa oa oa...]

[con trai nhà tui sao lại ưu tú như vậy! Cầu bản MP3 Dung Đường! Bài «Chiến thanh» này quá dễ nghe! Nhất là lúc con trai nhà tui hỏi câu có yêu hay không, tôi rất muốn vọt vào trong TV ôm lấy cậu ấy hôn hôn hôn hôn, ánh mắt của cậu ấy quá ngọt ngào. Oa oa oa oa, con trai hát hay như vậy, còn muốn nghe con trai hát thêm một trăm năm!!!]

Fan họ Tần: "..."

Tui cũng muốn nghe!!!

Tần Trình chưa từng nghe Dung Hù hát, hoặc là nói, hẳn rất ít khi chuyên môn đi nghe ai ca hát. Hẳn không phải quá thích nghe ca với hát, cho nên mười năm trước lúc Từ Tân đề nghị hẳn có muốn "diễn viên lần sân làm ca sĩ" hay không, hẳn quyết đoán cự tuyệt: "Tôi không có thiên phú này."

Quả thật, lấy nhân khí của Tần Trình, dù ngũ âm hẳn không được đầy đủ, hát trật nhịp, chỉ cần hẳn ra album, tất nhiên sẽ có một đồng fan mua, thậm chí để hẳn đạt được thành tích mà đa số ca sĩ hoàn toàn không cách nào với tới, nhưng hẳn vẫn không làm như vậy.

Không có thiên phú là một nguyên nhân, càng quan trọng hơn là bởi vì... làm biếng.

Bên này, fan họ Tần lạnh mặt, mặt không đổi sắc xem màn hình máy tính, coi trực tiếp internet. Bên đây chỉ vừa mới phát tới trò chơi thứ ba, bên kia, một cái tag hot vẫn luôn ở hạng 30 weibo chưa từng giảm xuống.

Tần Trình nhấn vào xem, chỉ có một đồng fan kích động hò hét và thét chói tai, nhưng không có bất luận một video âm tần nào.

Những fan đó gần như đều là fan của Dung Hù và Đường Mộng Lam.

Fan Đường Mộng Lam tỏ vẻ nữ thần ca hát quá hay, chính mình cũng bị mê mẩn. Mà fan Dung Hù thì càng kích động không thôi, bởi vì trên thực tế, trong bài hát kia, Dung Hù biểu hiện quả thật xuất sắc hơn Đường Mộng Lam rất nhiều, thậm chí có thể nói, cậu hát không thua bất luận một ca sĩ chuyên nghiệp nào!

Chẳng hạn như ca sĩ gốc của «Chiến thanh», ca sĩ giọng nam trong đó vì phối hợp đoàn phim tuyên truyền, phát biểu một đoạn văn trên weibo của mình: [dễ nghe! @Đường Mộng Lam chỗ luyện âm xử lý không tồi, @Dung Hù tình cảm vô cùng đúng chỗ, kỹ xảo cũng đặc biệt tốt! Phát âm, vận khí, cộng hưởng... hoàn toàn không thua ca sĩ chuyên nghiệp. Cảm giác @Quách Long muốn đá tôi ra rồi ha ha.]

Càng ngày càng nhiều lời bình chuyên nghiệp, càng ngày càng nhiều fan khen ngợi, khiến cái tag #Đường Mộng Lam Dung Hù chiến thanh# vèo vèo vèo lên hạng thứ 15!

Hoặc có lẽ là vì có Đường Mộng Lam, rất nhiều dân mạng không biết Dung Hù cũng nhấn vào nhìn nhìn, bọn họ không khỏi tò mò mở «Vô cùng giải trí» vẫn đang trực tiếp lên, vừa vận, trên internet đã sắp chiếu tới đoạn hai người song ca.

Rất nhiều dân mạng ngay từ đầu còn cảm thấy chơi vô cùng vui: [Đường Mộng Lam hình như chưa từng hát hò nhỉ? Phỏng chừng cũng sẽ không quá dễ nghe. Về phần Dung Hù kia, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua, có hay như vậy sao, không phải là fan chém gió đi?]

Sau đó chờ internet trực tiếp đến đoạn hai người ca hát, người nọ lập tức trở về đăng thêm một cái weibo: [a a a sao lại hay như vậy, âm thanh thật ngọt!!! Tôi sai rồi, hẳn thật sự hát rất rất hay, Đường Mộng Lam đã xem như người có khả năng trong dàn diễn viên rồi, hẳn thế mà lại còn hát hay hơn Đường Mộng Lam! Đây thật sự là hát live ở hiện trường sao, thật sự không phải là thu trước sao?!!! Quá dễ nghe mà!!!]

Mà lúc này, ở nước Mỹ bên kia bờ đại dương, một người đàn ông thanh lãnh tuổi dạt chậm rãi tháo tai nghe xuống, nhìn thanh cuộn không ngừng kéo lên trên màn hình máy tính.

Trực tiếp «Vô cùng giải trí» trên internet rốt cuộc sau một tiếng từ khi trực tiếp TV kết thúc, cũng chấm dứt toàn bộ.

Khán giả bình thường chỉ cảm thấy hai diễn viên này hát cũng không tồi, nhất là Dung Hù, hát vô cùng dễ nghe, tốt hơn ngàn vạn lần so với rất nhiều ca sĩ thần tượng. Nhưng đối với Tần Trình mà nói, hẳn lại phát hiện, kỹ xảo của thiếu niên này thật sự tương đối tốt.

Cho dù âm thanh còn có một ít ngây ngô, dường như không nắm giữ tốt cổ họng, nhưng mà kỹ xảo phong phú lại làm cho cậu có thể che lấp những khuyết điểm đó, khiến cho khuyết điểm không che lấp được ưu điểm. Vì thế khi bạn nghe giọng của cậu ấy, bạn sẽ không kim lòng mà trong lòng mềm mại, bởi vì cậu hát ra tình yêu của một người đàn ông với người trong lòng, khát vọng với giang sơn thiên hạ.

Cậu hát rất tốt, cho nên bạn cảm nhận được, bạn sẽ cảm thấy âm thanh này thực ngọt, ngọt đến tận xương.

Có từng yêu chẳng?

—— yêu! Mà còn không phải là từng yêu, mà là vẫn luôn yêu!

Khi trực tiếp internet cũng kết thúc, rốt cuộc, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» đăng video cả chương trình trên trang mạng của đài truyền hình. Đồng thời bọn họ phối hợp với mục top search, cố ý đăng video cắt nối biên tập Dung Hủ và Đường Mộng Lam song ca trên trang weibo nhà mình, lập tức chiếm được một đồng share và like.

Cùng lúc đó, #Đường Mộng Lam Dung Hủ chiến tranh# đã lên hạng 4 bảng thứ hạng!

Giờ phút này Dung Hủ đã sớm không còn là người mới lúc trước nữa, một bộ «Mai phục» khiến cậu trở thành ngôi sao mạng thời gian gần đây, ngoại hiệu thiếu soái được truyền khắp nơi, thu được một đám fan. Tiếp qua hai tuần lễ chính là đại kết cục của «Mai phục», hơn nửa sau bữa chiều đại kết cục, thì «Tranh giành» lập tức phát sóng!

Vô số fan chờ mong không thôi, điên cuồng bình luận bài «Chiến tranh» này, khiến nhiệt độ của Dung Hủ không ngừng bay lên.

Dung Hủ hiện giờ đang liên hoan với thành viên tổ tiết mục, mọi người cười đùa vui vẻ, mọi người đã thật lâu không gặp Dung Hủ, sôi nổi cười đùa trêu ghẹo cậu.

Trong đó Đường Mộng Lam đùa giỡn vô cùng tàn nhẫn, thậm chí trực tiếp vươn cái tay heo đi sờ sờ bàn tay nhỏ bé, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, ngoài miệng lại nói: “Gần đây trên mạng đều nói cậu là thiếu soái tàn nhẫn đáng sợ, chị thấy cậu vẫn là tiểu Hủ kia đi.”

Dung Hủ không khỏi bật cười: “... Chị Đường, đây là lý do chị công nhiên ăn đậu hũ của em sao?”

Đường Mộng Lam ha ha mỉm cười: “Chị là nữ, là cậu ăn đậu hũ chị mà ~”

Dung Hủ: “...”

Tất cả mọi người này đều vui vẻ, chỉ có nam số ba Tống Minh Phi đại khái là bởi vì lần đầu tiên gặp Dung Hủ, cũng không quá quen thuộc với cậu, gần như không nói gì với cậu. Lúc Dung Hủ chủ động nói chuyện với hắn, hắn cũng chỉ cười một chút, rất nhanh liền quay đầu nói chuyện với Diệp Kiều.

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của đối phương, Dung Hủ bình tĩnh cười cười, không có để ý nhiều.

Đường Mộng Lam vừa uống rượu vang, vừa cười tùm tùm nói rằng: “Tổ tiết mục đăng video song ca của hai ta lên, tiểu Hủ, chị đi share một chút, cậu cũng share đi. Không chừng ngoại trừ cùng Đồng Tranh, chị còn có thể cùng cậu làm ra một cái CP đó, đến lúc đó cũng có chỗ tốt với tuyên truyền phim truyền hình, có thể mượn mỗi lửa một phen.”

Đồng Tranh bất đắc dĩ nói: “Tôi cứ như vậy bị rút đài hả?”

Đường Mộng Lam vẻ mặt mỉm cười nói rằng: “Vất vả rồi, Thái tử điện hạ.”

Mọi người cùng bật cười, chỉ có Tống Minh Phi sắc mặt không quá xinh đẹp.

Đường Mộng Lam chia sẻ weibo xong, Dung Hủ cũng chia sẻ một lần, Đồng Tranh và Diệp Kiều cũng giúp đỡ share. Đường Mộng Lam theo bản năng nói với Tống Minh Phi: “Cậu cũng share một cái đi, lão Tống.” Nhưng những lời này vừa ra, sắc mặt Tống Minh Phi cứng đờ, còn chưa có share, bỗng nhiên nghe một âm thanh kinh hãi vang lên.

“Á? Tần Trình cũng share?! Vì sao lại share?!”

[Tần Trình: rất êm tai. @«Vô cùng giải trí»: có từng nhớ chẳng? Có từng yêu chẳng! Lớn tiếng nói cho chúng tôi biết: yêu yêu yêu! @Đường Mộng Lam @Dung Hủ lần đầu tiên hiển giọng trên màn ảnh ~ bạn xứng đáng nhận được { link video }]

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Trên bàn com, phần lớn thành viên đoàn phim «Tranh giành» xem như lão làng trong giới, trong đó Quách đạo là đạo diễn đứng đầu trong giới phim truyền hình, Đường Mộng Lam cũng là hoa đán hạng một đương hot từng lấy giải vàng. Nhưng cho dù là bọn họ, cũng hoàn toàn không rõ vì sao Tần

Trình lại chia sẻ weibo của tổ tiết mục «Vô cùng giải trí».

Quách đạo quay nhiều phim như vậy, giải thưởng cầm không ít, danh lợi song thu, nhưng tất cả đều là phim truyền hình. Mà Đường Mộng Lam tuy rằng từng quay hai bộ điện ảnh, cũng đều là phim hài kịch chi phí thấp, cũng không thể xem như hoàn toàn chen vào giới điện ảnh.

Trong giới giải trí có loại thuyết pháp bất thành văn: sau khi bắt luận một diễn viên nào tiến vào màn hình lớn, liền không muốn trở lại màn hình nhỏ nữa.

Màn hình lớn tức là điện ảnh, màn hình nhỏ tức phim truyền hình.

Quay phim điện ảnh có yêu cầu rất cao với diễn viên, bởi vì màn hình càng lớn, cho nên sẽ khuếch đại mỗi một chi tiết, người xem có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một biểu tình trên mặt diễn viên, mỗi một động tác. Sai một ly, đi nghìn dặm, một khi xuất hiện một chút nhân tố không hài hòa, liền bị màn hình lớn mở rộng mấy lần.

Bởi vậy, điện ảnh càng khiêu chiến diễn xuất của diễn viên, chất lượng của nó thường thường cũng rất cao.

Từ khi Tần Trình ra mắt tới nay, quay hơn hai mươi bộ điện ảnh, không có một bộ phim truyền hình nào. Hẳn với Quách đạo, Đường Mộng Lam, với cả đoàn phim «Tranh giành» không có một chút liên hệ nào. «Vô cùng giải trí» hẳn ngược lại từng lên mấy lần, nhưng đã là chuyện vài năm trước, hai năm nay dường như chỉ từng đến một lần.

Dưới tình huống như thế, vì sao Tần Trình muốn chia sẻ cái weibo này?

Đường Mộng Lam ngưng mi suy tư, đột nhiên, cô kinh ngạc nói rằng: “Tôi nghe bạn nói, «Môn đồ» đã sớm hơn khô thè tre, hiện tại tiến vào trạng thái hậu kỳ, hình như đang tìm ca sĩ hát. Chẳng lẽ nói...” Ánh mắt của mọi người sôi nổi nhìn về phía cô, chỉ thấy cái vị giải vàng thị hậu rạng rỡ chiếu người ấy mỉm cười, lộ ra nụ cười xán lạn: “Chẳng lẽ nói, hẳn cảm thấy tôi hát không tồi hả?”

Diệp Kiều: “...”

Tổng Minh Phi: “...”

Quách đạo không để ý tới cô vẫn luôn cúi đầu dùng bữa: “...”

Đồng Tranh tổ chức tâm lý tương đối mạnh cười nói: “Khả năng của cái này... không lớn đi?”

Dung Hù dường như mơ hồ nhận thấy được một chút dị thường nhẹ nhàng hít một hơi, mỉm cười cong môi, nói: “Hoặc có lẽ là bởi vì em?”

Quách đạo một ngụm nước còn chưa uống xong, thiếu chút nữa là sặc. Quách đạo đáng thương, năm nay đã hơn năm mươi tuổi, nhìn đám bạn nhỏ này, ông bất đắc dĩ lắc đầu liên tục, nói: “Không phải chỉ là hỏi một tiếng xem rốt cuộc là tình huống gì sao, ngày mai tôi đi hỏi một chút là được. Dùng bữa dùng bữa, Tần Trình làm như thế nào không có quan hệ với chúng ta, hẳn chia sẻ giúp chúng ta tuyên truyền là chuyện tốt, thẳng thắn hẳn hơn ba triệu fan, không share phí công đâu, chúng ta cứ kệ nhiệt độ của hắn.”

Mọi người lập tức cười ha ha.

Lúc ăn cơm, Diệp Kiều với Dung Hù có quan hệ tốt, hẳn xấp tới nhỏ giọng nói: “Tiểu Hù, chị Đường chỉ đùa một chút, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều. Phòng chừng là Tần Trình bán cho Hoa Hạ Entertainment một cái mặt mũi, hoặc là thật sự trong lúc vô tình chia sẻ. Bộ phim của chúng ta nói như thế nào cũng là Hoa Hạ Entertainment đầu tư, Tần Trình cũng là nghệ nhân Hoa Hạ Entertainment, chia sẻ một chút cũng bình thường.”

Dung Hù nghĩ nghĩ, nhẹ nhún mi: “Thật sự không thể bởi vì tôi hả?”

Diệp Kiều lập tức kéo khoe miệng, gấp một con tôm lớn bỏ vào bát Dung Hù: “Dùng bữa dùng bữa.”

Dung Hù: “...”

Thành viên đoàn phim «Tranh giành» đều nghĩ như vậy, vậy ngoài giới, nhóm fan càng miên man bất định.

Nhóm fan Tần Trình tự cho là đi qua những năm tháng ấy bọn họ đã trải qua những mưa gió, tới một anti fan, bọn họ đã văng đi một, đến hai bọn họ đã văng đi một đôi! Cho tới bây giờ, trong giới không còn ai có thể tổn hại đến ích lợi của Tần Trình, cũng không có mấy anti fan nhàm chán mà đi chửi rủa khiêu khích. Nhưng mà mấy tháng gần đây, nhóm fan mới biết được...

Bọn họ trước kia hoàn toàn là quá trẻ tuổi quá ngây thơ mà!

Đầu tiên là hai tháng trước, nam thần nhà mình không hiểu ra sao bắt đầu mỗi ngày một lần đổi avatar, cứ cách ba ngày đăng một cái weibo kèm ảnh selfie. Trọng điểm là kèm-ảnh-selfie!

Trước đây Tần Trình cũng không thích đăng weibo, tuy rằng weibo hắn rõ ràng là bản thân hắn hoạt động, nhưng mà một tháng cũng không đăng được hai cái, thường là share tin tức điện ảnh, giúp đỡ bạn tuyên truyền tác phẩm, ngẫu nhiên ngày lễ ngày tết, đi lên chúc fan một câu ngày lễ vui vẻ.

Trong năm cái weibo, không có một cái nào có ảnh selfie!

Nhưng mà, hần đột nhiên bắt đầu điên cuồng đăng hình chụp, mỗi một tấm còn dễ nhìn như vậy!

Rõ ràng đăng ảnh tự chụp là hành vi mà đa số mình tính thường xuyên làm, nhưng nhóm fan Tần Trình lại ôm một loại tâm tính “nam thần nhà tôi gần đây có phải không quá bình thường hay không”, một bên liếm ảnh chụp, một bên chờ mong nam thần có thể vĩnh viễn vô tận không bình thường tiếp.

Nhưng mà, chuyện đời luôn không như ý người. Không được bao lâu, Tần Trình đột nhiên không đổi avatar nữa, cũng không đăng weibo! Hần lại khôi phục hình thức “quẹt thẻ vào ngày lễ ngày tết” đã từng, nhóm fan vừa buồn đau vừa buồn bực, nhưng cũng có loại tâm tính M “đây mới là nam thần nhà tôi”.

Hôm nay, Tần Trình đột nhiên chia sẻ một cái weibo không hề có quan hệ với mình.

Bộ phim truyền hình «Tranh giành» này Tần Trình không có tham dự, đạo diễn hần không quen, diễn viên hần cũng hoàn toàn không quen. Về phần Dung Hù, trước đó Tần Trình quả thật follow cậu, nhưng hai người cũng không có tương tác gì, cảm giác không phải là quá quen thuộc.

Chương trình «Vô cùng giải trí» thì Tần Trình ngược lại có lên mấy lần, nhưng trước kia cũng không thấy hần share weibo khác của tổ tiết mục mà. Cho nên nói... vì sao nam thần chia sẻ cái weibo này?!

[tôi cảm thấy Tần thần khẳng định bị hack nick! Khẳng định!]

[anh đã ba ngày không đăng weibo, ba ngày! Hức hức hức hức, muốn xem ảnh chụp của anh lắm, muốn xem «Môn đồ»!]

[chỉ mình tui cảm thấy có khả năng đại thần không bị hack nick sao? Bài hát này thật sự rất êm tai mà, tui tiện tay nhấn vào nghe, Đường Mộng Lam hát đã xem như không tới, Dung Hù kia hát lại càng hay! Hiện tại tui quyết định muốn xem «Tranh giành», rốt cuộc lúc nào mới chiếu hả a a a!]

Nếu như Tần Trình bị hack nick, hiện tại đã qua lâu như vậy, khẳng định sẽ tuyên bố thanh minh, mà còn hủy nick. Dần dần, lực chú ý của fan không đặt trên Tần Trình nữa, bọn họ mở video lên, nghe bài hát này. Người Hoa Hạ nhiều như vậy, tất nhiên có rất nhiều người không xem «Vô cùng giải trí», cũng có rất nhiều người không biết bộ phim truyền hình «Tranh giành» này.

Vì thế rất nhanh, một đám khen ngợi như măng mọc sau mưa, lần lượt nhảy ra.

[dễ nghe! Thiết sự thiết dễ nghe! Nhạc Tần thần đề cử thật không tồi, Dung Hù kia hình như là người mới đi, bộ dạng thật dễ dìm~]

[hóa ra «Tranh giành» sắp chiếu nhanh như vậy hả? Tui chờ mong thiết lâu, nhất định xem xem xem!]

[a a a a tôi vô lực chống cự nhất với loại âm thanh trong suốt này, Dung Hù này cũng quá xinh đẹp đi, hát cũng thiết dễ nghe! Cầu phúc lợi ~ há mồm chờ ăn phúc lợi ~!]

[LS chó đi, bạn thế mà lại chưa từng xem Hoắc thiếu soái nhà tôi! Mau ăn một phát phúc lợi của tôi, «Mai phục» cuối tuần là đại kết cục, đi qua thôn này liền không còn tiệm nào đâu nha ~ Hoắc thiếu soái nhà tôi khóc huỷ cuồng bá duệ, kinh thiên địa quỷ thần khiếp; Mặc Sĩ công tử nhà tôi mờ ảo như tiên, được người Mặc Sĩ được thiên hạ ~! Cái trước là «Mai phục» Hoắc Hỉ, cái sau là «Tranh giành» Mặc Sĩ Điều, đều là @Dung Hù diễn!]

Hơn ba triệu fan, dù chỉ có một phần năm người sử dụng thật, cũng đủ để cho mấy ngàn vạn dân mạng nhìn thấy tuyên truyền «Tranh giành». Hơn nữa video này lại là video Đường Mộng Lam và Dung Hù song ca, lập tức, cái tên Dung Hù một lần nữa bị vô số dân mạng nghe được lần thứ N.

Có dân mạng theo bản năng nói rằng: [hình như mấy tháng này, tôi luôn nghe có người nói về Dung Hù nhỉ?]

Nhân viên tuyên truyền của đoàn phim «Mai phục» cũng trực tiếp mượn luồng gió đông này, đặc biệt đăng một video cắt nối biên tập Dung Hù trên weibo mà vốn dĩ muốn tới lúc sau mới đăng. Trong video dài đến ba phút đồng hồ, cắt nối không ít cảnh ngoài lề lúc Dung Hù quay phim.

Thiếu niên tuấn mỹ trong sáng mặc một thân quân trang sẫm màu phẳng phiu, đỉnh đầu đội mũ quân đội da trâu, tự phụ phong dong hệt như trong phim «Mai phục». Nhưng mà hoàn toàn khác trong phim là, Hoắc Hỉ này biết cười! Hơn nữa cười đến đặc biệt ấm áp, còn bị Lương Linh Tuệ đắm vào tay nữa!

Trương Đồng Đồng mặc sườn xám, nói: “Vươn tay, nói ai thua bị đắm mà, mọi người nhìn nha, Dung Hù không cho chơi xấu!”

Thiếu niên hạ mắt, vẻ mặt oan ức, yên lặng vươn tay, rần rần chắc chắc trúng một cú đắm lực đạo không lớn.

[a a a a a Dung Dung nhà tui thế mà lại mạnh mẽ như vậy! Mặc đồ thiếu soái tới bán mạnh, quả thực phạm quy!]

Không sai, mấy diễn viên ấy thừa dịp nghỉ ngơi giữa trưa, thế mà lại nhàm chán mà chơi bài! Nhóm dân mạng mở mạng tầm mắt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đoàn phim nhân nhả như vậy, thế mà lại còn chơi trò chơi!

Ngay cả khán giả cũng biết, phim cuốn chiếu bình thường đều vô cùng đuổi tiến độ, nhưng đoàn phim này lại nhân nhả đến mức ngồi chơi... Thật sự là thiên hạ rộng lớn, không gì không có.

Bọn họ tự nhiên không biết, tiến độ quay của đoàn phim «Mai phục» luôn luôn rất nhanh. Dung Hù rất ít NG, Trương Đồng Đồng và Dịch Lan lúc đầu trạng thái không quá tốt, nhưng mỗi lần các cô đóng cùng Dung Hù, cũng sẽ không NG, chậm rãi, càng về sau các cô cũng hiếm khi NG.

Về phần Hàn Dương Hạo, gã một lòng muốn so với Dung Hủ, tự nhiên nghiêm khắc yêu cầu mình, gắng đạt tới không NG.

Video ngoài lề này khiến khán giả «Mai phục» càng thêm chờ mong đại kết cục vào cuối tuần, tuy rằng bọn họ biết kết cục nhất định là Bạch Minh Đức thắng lợi, nhưng mà không biết Hoắc Hi sẽ thế thảm cỡ nào. Dựa theo lời bọn họ nói, chính là: [thân là một fan girl của boss phản diện, tui cảm thấy thiếu soái khẳng định có thể đào thoát ~ chạy trốn ra nước ngoài là được rồi, dù sao cũng có thể sống thật tiêu dao.]

«Tranh giành» và «Mai phục» là hỗ trợ lẫn nhau tuyên truyền, lúc trước Quách đạo đồng ý để Dung Hủ vào đoàn phim, cũng không cảm thấy người mới này có thể mang đến lượng tuyên truyền gì cho phim của mình. Nhưng hiện giờ, rất nhiều người xem bởi vì «Mai phục» mà chú ý tới «Tranh giành», điều này khiến Quách đạo cũng không khỏi bắt đầu chú ý.

Một vòng hoạt động tuyên truyền rất nhanh đi qua, đoàn phim còn phải đi đăng vài cái thông cáo tuyên truyền nữa, nhiệm vụ của Dung Hủ cũng đã hoàn thành toàn bộ.

Lúc này đây, mọi người nói lời từ biệt ở sân bay. Quách đạo cố ý kéo Dung Hủ đến một bên, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hiện tại cậu rất tốt, nhưng phải chú ý lựa chọn bộ phim tiếp theo. Hẳn là sẽ có rất nhiều phim thần tượng tới tìm cậu đóng, tôi không phải nói phim thần tượng không tốt, phim thần tượng tốt cũng có, nhưng đa số là làm ầu. Chọn lựa tác phẩm tiếp theo của cậu cho kỹ lưỡng, biết không?”

Trong lòng Dung Hủ thoáng cả kinh, dường như không ngờ tới Quách đạo tính khí táo bạo thế mà sẽ nói chuyện với mình như vậy. Trong đôi mắt trong suốt lóe ra điểm điểm ánh sáng, thật lâu sau, Dung Hủ cong khóe môi, cười gật đầu: “Cảm ơn ngài, Quách đạo.”

Quách đạo lại hừ một tiếng, xoay mặt qua một bên: “Tôi là lo lắng cậu đạp hư lợi thế tốt như vậy thôi.”

Vừa dứt lời, Quách đạo liền xoay người trở về đoàn phim, cùng đăng ký với thành viên khác.

Nhìn máy bay chậm rãi bay lên trời cao, biến mất trên bầu trời xanh lam sáng sủa, Dung Hủ hơi hơi híp mắt, sau một lúc lâu, lại cười một tiếng. Không quá vài giờ, cậu cũng lên máy bay về thành phố B. Mà ngay khi cậu đến thành phố B, màn đêm buông xuống, vô số fan mở TV, cao hứng chờ đợi «Mai phục» phát sóng.

Hôm nay, là đại kết cục «Mai phục». Bộ phim này chiếu hơn hai tháng, rốt cuộc cũng nghênh đón kết cục.

Ở tập trước, Bạch Minh Đức suýt nữa bị một thủ trưởng phát hiện dị thường, hẩn tài tình trốn tránh hiềm nghi, khiến Hoắc Hi chỉ nhằm đầu mâu về phía thủ trưởng kia, bắn chết đối phương. Chờ đến khi Lương Linh Tuệ về quê tảo mộ, hẩn đem tin tức giao cho Lương Linh Tuệ, để Lương Linh Tuệ truyền cho người ở phía ngoài.

“Trên thế giới này, chỉ có em có thể không bị điều tra rồi khỏi Bình thành, Hoắc Hi hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi em. Tính mạng ba vạn người trấn Lương Khẩu liền giao trên tay em, nhanh nhạy, em không thể thất bại, ngàn vạn ngàn vạn... không thể thất bại!”

Những lời này, là kết cục tập trước.

Mà trong một tập cuối cùng ngắn ngủn này, người xem phải nhận được một cái kết cục.

Triệu Mai một bên găm táo, một bên không chuyển mắt nhìn chăm chăm TV. Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, cô theo âm thanh này nhẹ giọng ngâm nga, chờ mong kết cục đến. Nhưng theo thời gian trôi qua, thoải mái trên mặt cô chậm rãi biến mất, động tác cắn quả táo cũng càng ngày càng chậm, đến cuối cùng thậm chí không cắn, chỉ cầm ở trong tay.

Khi cô đột nhiên nhìn thấy một cảnh, đột nhiên, quả táo “lộc cộc” một tiếng rơi trên sofa!

“Oa oa oa oa... thiếu soái, làm sao có thể... Không có khả năng oa oa oa... Biên kịch ở nơi nào, biên kịch ở nơi nào! Tôi muốn gửi dao! Tôi muốn gửi dao!”

Cùng lúc đó, trên internet, nhóm fan điên cuồng kích động cũng bao vây trang weibo của đoàn phim «Mai phục». Bình luận mới nhất trên trang weibo, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà cấp tốc tăng lên, tất cả fan trăm miệng một lời nói cùng một câu ——

[biên kịch anh đừng đi, anh lại đây, tôi cam đoan không đánh chết anh đâu! Anh trả thiếu soái cho tôi! Anh trả thiếu soái cho tôi a a a a!!!]

Hết chương 28

Dung Dung [ngoan ngoãn vươn tay]: a, tôi chơi trò chơi thể mà lại thất bại, cái này không khoa học!

Phúc oa [cười tủm tỉm]: bởi vì mẹ ruột là tôi ~ không đem bàn tay vàng vua trò chơi cho cậu, cho một cây nấm hương ~

Tần Tranh Tranh [hai mắt sáng ngời]: chúng ta đi chơi trò chơi, chúng ta đi chơi trò chơi ~ bảo bảo chơi với em, chơi ai thua người đó liền cời quần áo, có được hay không ~

Dung Dung...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29

Làm một phim truyền hình chủ lưu, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, «Mai phục» sẽ là kết cục như vậy.

Quân đội đánh hạ Bình thành, sự thống trị của tàn dư quân phiệt phong kiến bị phủ định, toàn quốc nghênh đón một lần lại một lần sóng thẳng lợi, tương lai mới tinh đang chậm rãi mở ra trước mắt mọi người. Nam chính Bạch Minh Đức nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, rốt cuộc có thể khôi phục thân phận chân thật, trở lại tổ chức mình tin nhiệm nhất.

Nhưng mà, Lương Linh Tuệ rời hán mà đi.

Nhưng mà, trừ hán ra, những chiến hữu đã từng sát cánh bên hán, cùng sinh cùng tử, những kẻ địch đã từng cùng hán đấu trí đấu dũng, người lừa ta gạt, toàn bộ đều chết chết, đi đi.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại một mình Bạch Minh Đức, hán thành cán bộ thâm niên, nhưng cuộc đời của hán sau khi nghênh đón hòa bình, còn lại cái gì? Có lẽ chỉ còn lại có những hồi ức ngấm giấu đao nguy hiểm, chỉ còn lại cô đơn một mình sống qua quãng đời còn lại.

Bản thân «Mai phục» là muốn dùng kết cục này để nhấn mạnh tinh thần phản chiến, tựa như Trịnh đạo đã nói, bộ phim này không chỉ có thể có được rating, nó còn có thể có được danh tiếng. Chiến tranh đối với bất cứ ai đều là tàn khốc, dù đạt được thắng lợi, mọi người mất đi trong chiến tranh vĩnh viễn nhiều hơn là đạt được.

Có một phần người xem cảm giác sâu sắc tiếc hận với kết cục như vậy, bọn họ cũng cảm nhận được chiến tranh tàn khốc. Nhưng càng nhiều người xem lại biểu đạt cực đại bất mãn với việc nam nữ chính thể mà lại không ở bên nhau, nhất là Hoắc Hi thể mà lại tự sát chết ở trong lao!

[con dao bự bốn mươi cm của tui đã khát khao khó nhịn! Biên kịch, anh lại đây, tui cam đoan không chém chết anh đâu!]

[oa oa oa oa vì sao thiếu soái nhà tui lại chết QAQ thiếu soái nhà tui, thiếu soái nhà tui. . .]

[biên kịch, anh đi ra, tui biết anh ở nhà, anh có bản lĩnh viết chết thiếu soái, thì anh có bản lĩnh mở cửa đi! Mở cửa đi! Anh mở cửa đi!]

[a a a a a a lúc nhìn thấy thiếu soái thua, tôi liền có loại dự cảm không tốt, nhưng tôi vẫn luôn luôn an ủi mình, thiếu soái đã sớm chuẩn bị đường lui, đã sớm có thể đi rồi. Nhưng mà vì cái gì! Vì sao chỉ thiếu một chút như vậy, hán vẫn buông tha việc chạy trốn tới nước ngoài, vẫn không có đi lên thuyền! Anh lên thuyền đi! Anh lên thuyền đi mà! Hu hu hu hu, vì sao anh không đi!!!]

Khi đại quân phá tan Bình thành, nhóm bách tính mờ mịt nhìn quân đội đến, mà Hoắc Hi thì chạy tới cảng, chuẩn bị đi lên con thuyền lớn trốn đến phương Tây. Con thuyền chờ dầu ở bến tàu phát ra tiếng còi vang dội, quân đội nhanh chóng vọt tới nơi này, thiếu soái Hoắc gia trẻ tuổi tuần mỹ mặc một thân quân trang sẫm màu, ánh mắt bình tĩnh nhìn cầu thang lên thuyền trước mắt.

Hán bước lên bước đầu tiên, đi về phía trước, đi tới chính giữa cầu thang.

Người phía sau đi theo hán nói: “Thiếu soái, đi mau!”

Nhưng mà trả lời đối phương, là sự im lặng thật dài của Hoắc Hi. Cha hán ngày hôm qua đã bệnh chết trên giường, mẹ và cha yêu sâu sắc nhiều năm, rạng sáng hôm nay bị phát hiện dùng của hồi môn vào lúc trước gả cho cha là kim phượng trăm, tự vẫn ở trong phòng.

Hoắc gia, đến đây chỉ còn lại có một mình hán.

Gió trên bến tàu từ trên vịnh thổi tới, thổi áo khoác lông chồn của hán bay phất phới. Trong Bình thành phía sau tràn đầy người thẳng hoan hô nhảy nhót, bọn thù hạ sau lưng một đám lo lắng bảo hán nhanh chóng lên thuyền. Hồi lâu, Hoắc Hi nâng tay phải đeo găng tay trắng lên, đề thấp vành nón, hán che lại vẻ mặt, bỗng nhiên xoay người!

Tất cả thù hạ đều không kịp phản ứng, hán cứ như vậy xuyên qua đám người, đi xuống thuyền.

Rốt cuộc, có thù hạ phục hồi lại tinh thần, một phen giữ chặt hán: “Thiếu soái! Ngài không thể...”

Âm thanh im bật, nòng súng tối như mực nhắm ngay người kia, khiến người nọ lập tức ngã người. Người nọ khàn giọng, run rẩy nói: “Thiếu soái, ngài... ngài không thể đi xuống. Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, bọn họ sắp đuổi kịp rồi, bọn họ không có khả năng buông tha ngài!”

Hoắc Hi ánh mắt lạnh nhạt nhìn người này, bỗng nhiên một súng bắn ra, viên đạn từ bên tai người nọ bay qua.

“Pằng —— ”

“Buông tay.”

Người nọ rút cuộc buông, mọi người liền thấy Hoắc Hi đi từng bước một về phía bến tàu. Khi hắn thật sự trở lại trên bờ, rất xa, mọi người đã nhìn thấy quân đội vọt tới bên này. Mà ở trước mặt bọn họ, chỉ có một bóng dáng vẫn luôn đưa lưng về phía bọn họ, rõ ràng chỉ cần xoay người một bước là có thể rời đi, nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó.

“Thiếu soái!”

Cuối cùng, có mười mấy người từ cầu thang xông xuống dưới, đuổi theo Hoắc Hi ở lại bến tàu. Còn có hơn mười người đi lên thuyền lớn, biến mất ở đường chân trời xa xôi.

Quân đội nhân mã hướng lại đây, Hoắc Hi nâng súng nghênh chiến, một súng một người, nhưng những sĩ binh đó lại không thể giết hắn.

Tổng cộng chỉ còn lại có năm phát, hắn lại giết năm người, những sĩ binh đó hận hắn hận đến mất đồ búng, một cước đá cong đầu gối hắn, khiến hắn quỵ trên mặt đất. Hắn lại đứng dậy, đối phương lại đá, cuối cùng hắn nhận được hình phạt tù chung thân.

Sau đó ở trong ngục, hắn tuyệt thực ba ngày, ăn thuốc độc giấu kín ở trong răng, tự sát bỏ mình.

Khi nhìn tới kết cục này, thật nhiều fan girl đều khổ sở hốc mắt ướt át, thậm chí trực tiếp tràn ra nước mắt. Mà một vài người qua đường cảm giác bình thường với Hoắc Hi, khi thấy cảnh này, cũng không khỏi có vài phần thương cảm, cảm khái nói: “Trước đó mỗi lần hắn lên sân khấu, liền cảm thấy có chút sợ hãi, lo lắng hắn phát hiện thân phận Bạch Minh Đức, hiện tại hắn đã chết... sao cảm giác có chút khổ sở nhỉ.”

[trả thiếu soái cho tôi! Trả thiếu soái cho tôi! Vì sao hắn phải chọn ở lại, vì sao hắn lại tự sát! Tôi không tin, tôi không tin, thiếu soái nhà tôi không chết, hắn nhất định có thể sống lại! Câu phân hai! @đoàn phim «Mai phục», mấy người dám ra phân hai, tôi liền dám coi, mấy người tin hay không!]

[hu hu hu hu ngậm thủy tinh này thiệt cộm, cộm đến tôi đau lòng! Cộm đến miệng tôi đầy máu!]

[lựa chọn của thiếu soái kỳ thật tôi có chút hiểu rõ, cha mẹ hắn đã chết, thân tín của hắn phần lớn chết trên mảnh đất này. Nhà của hắn ở Bình thành, hiện tại Bình thành phá, toàn bộ quốc gia đều phải thống nhất hòa bình, đời sau hắn chỉ có lựa chọn vượt qua ở nước ngoài, mới có thể bảo vệ một cái mạng. Cuộc sống như vậy đối với người như hắn mà nói, không cần cũng thế, hắn không có khả năng kéo dài hơi tàn!]

[đúng, đồng ý! Wuli thiếu soái làm sao có thể tham sống sợ chết, nhưng mà đạo lý tôi đều hiểu rõ, nhưng thiếu soái vì sao phải chết QAQ]

[bởi vì hắn vốn dĩ chính là muốn chết ở Bình thành, chết ở cổ hương của hắn, chết ở nơi sinh hắn nuôi hắn!]

Rất nhanh, người xem chỉ vốn dĩ đơn thuần oán giận kết cục, dần dần phân chia hai phe. Một nhóm người vẫn như cũ đơn giản muốn gửi dao gửi thuốc nổ cho biên kịch, một nhóm người thì bắt đầu thảo luận nội dung phim.

Tuyến nội dung của Bạch Minh Đức trái lại vô cùng đơn giản, tương lai hắn đã định trước cô độc, đổi lại có thể cho người ta một ít suy nghĩ sâu xa. Nội dung của hắn chủ yếu phức tạp ở phần trước, ở kết cục không có nói quá nhiều, lấy bộ phim này mà nói, hắn nhiều lần dừng trí mưu tìm được đường sống trong chỗ chết, để lại ấn tượng khắc sâu cho người ta. Hàn Dương Hạo diễn xuất cũng không tồi, phản ứng của người xem vẫn rất tốt.

Tiếp theo là Lương Linh Tuệ. Nữ chính này khiến người ta cảm giác vô cùng phức tạp, trên thực tế, lúc cô mới vừa lên sân khấu, liền có khán giả suy đoán cô có gia nhập tổ chức hay không. Nữ giáo sư này tư tưởng tiên tiến, tôn sùng tự do, cô vốn không giống một tiểu thư truyền thống phong kiến, có tư tưởng và quan niệm tiên tiến.

Nhưng mà càng nhiều người thảo luận về Hoắc Hi.

Người này rất đáng giận, hắn giết vô số cơ sở ngầm, tàn nhẫn vô tình, thủ đoạn hung lệ.

Người này cũng thực đáng sợ, hắn hi vọng vô thường khiến vô số người xem khiếp đảm kinh hồn, chỉ sợ một ngày kia hắn đột nhiên một súng bắn chết nam chính, thuận miệng còn nói một câu: “Tuy rằng cũng không có chứng cứ chứng minh mày là gián điệp, nhưng mà... tao cảm thấy, chính là mày.”

Rất nhanh, cái tag #Hoắc Hi# đã lên top hạng 12 ngày hôm đó. Cùng lúc đó, #đại kết cục Mai phục# tức thì được nâng lên hạng 4! Ngàn vạn dân mạng tích cực thảo luận kết cục «Mai phục», bọn họ thảo luận nhiều nhất chính là Hoắc Hi.

Từ lựa chọn của Hoắc Hi đến ảo cảnh hắn nhìn thấy trước khi chết, thậm chí có đại thần mạng phỏng đoán ——

[trở về, là bởi vì không muốn chết ở nước ngoài, muốn chết ở quê hương; không có trực tiếp tự sát, ngược lại chịu một đoạn khuất nhục, tuyệt thực ba ngày mới tự sát, nguyên nhân càng đơn giản, muốn gặp lại Lương Linh Tuệ một lần. Nhưng đáng tiếc chính là, hắn không biết, Lương Linh Tuệ đã rời khỏi Bình thành. Cho nên sau khi Bạch Minh Đức thăm tù trong lúc vô tình lộ ra tin tức Lương Linh Tuệ rời đi, hắn rút cuộc quyết định từ biệt.

Cha mẹ đều đã chết, người yêu nhất cả cuộc đời này cũng không có khả năng gặp lại một lần, hắn đã không làm được bất luận thứ gì, chuyện duy nhất có thể lựa chọn chính là chấm dứt sinh mệnh của mình, không phải chịu bất luận khuất nhục gì nữa.

Nhân vật kia đáp nện không tồi, @Dung Hù diễn thật tốt, nhìn không ra là một người mới. Chờ mong tác phẩm mới của cậu ấy.]

Rạng sáng 12 giờ, rating toàn quốc của «Mai phục» rút cuộc ra lò. Khi chủ nhiệm sản xuất Dragon TV nhìn tới con số này, hắn kinh ngạc đến hai mắt tròn tròn, không dám tin mà nhìn hồi lâu, khi một lần lại một lần xác nhận mình thật sự không có hoa mắt, hắn hưng phấn vỗ một bàn tay vào trên mặt

mình: “Tốt! Tốt! Tháng này mọi người vất vả, phát thêm một tháng tiền thưởng, mỗi người đều phát!”

Có viên chức cười nói: “Chủ nhiệm vui vẻ như thế, chẳng lẽ rating bình quân kết cục đạt 1.7?”

Vào tập ba «Mai phục» liền đạt tới rating 1.12, nhưng sau đó, rating thong thả tăng trưởng, đến tập sáu, rating tăng tới 1.6, sau đó làm thế nào cũng không thể đi lên.

Đối với một bộ phim chiếu tuần mà nói, rating này đã xem như không tồi, đối lập với «Mùa hạ chân thật» cùng kỳ, khiến Mango TV bù lỗ đến dốc ngược cả đáy.

Rating «Mùa hạ» đã thấp đến 0.4, mặc cho Mango TV thao tác thế nào, rating này chính là không lên nổi. Về phần danh tiếng «Mùa hạ», hoàn toàn phù hợp với một câu mà Quách đạo nói với Dung Hủ trước đó ——

『 trên thế giới này có phim thần tượng tốt, nhưng đa số là làm ầu. 』

Chủ nhiệm sản xuất Mango TV tức giận đến mỗi ngày đều giận dữ, thậm chí trực tiếp chém hai tập của «Mùa hạ chân thật», để nó toàn bộ kết thúc vào tuần trước. Hiện giờ sau khi nghe ngóng được rating «Mai phục», chủ nhiệm sản xuất này thậm chí tức giận đến độ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh: “Rating bình quân 1.9, cao nhất 2.2?! Điều này sao có thể! Cậu có biết đã bao lâu không có phim chiếu tuần có rating vượt 2.2 không, cậu biết không? Đã một năm rồi! Cái phim kia chỉ có một mình Hàn Dương Hạo còn có chút danh khí, điều này sao có thể!!!”

Không bao lâu, rating kết cục «Mai phục» liền truyền khắp trong giới. Chờ đến ngày hôm sau, ngay cả rất nhiều người xem cũng phát hiện rating cực cao này.

Nhưng mà đối với người xem mà nói, bọn họ càng để ý nội dung phim. Rõ ràng đêm qua đã quây một hồi dưới trang weibo của đoàn phim, ngày hôm sau, đám fan này thế mà lại nhiệt tình không lùi, lại chạy đến dưới trang weibo. Lần này không phải là muốn gửi dao, bọn họ tập thể cầu phần hai!

Nam chính cô độc sống quãng đời còn lại, nói xem đáng thương hay không? Nữ chính kết cục không rõ, nói xem buồn bực hay không?

[còn có Hoắc thiếu soái của chúng ta! Thiếu soái nhất định sống lại, chỉ cần để thiếu soái sống lại... Tôi liền mua mười bản DVD!!!]

[a a a đã xác định «Mai phục» sẽ ra bản DVD sao? Tôi cũng muốn mua mua mua!]

Đây không phải là lần đầu tiên Dung Hủ lên top, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cậu đi đến vị trí cao như thế.

Hạng hai!

#Hoắc Hi# hạng hai, #Dung Hủ# hạng mười ba!

Một người trực tiếp chiếm hai vị trí top, thậm chí còn không hề thúc đẩy ở sau lưng, đã bị dân mạng tự chủ đẩy lên vị trí này, cũng chiếm cứ tròn sáu tiếng sau. Chuyện như vậy đối với một người mới mà nói, tương đương với một đêm bạo hot, fan weibo Dung Hủ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy, tăng vọt đến bốn trăm lẻ ba vạn!

Số lượng này còn đang gia tăng, còn đang gia tăng...

Nhưng mà đến ban đêm, một đám fan Dung Hủ thu liễm chiến lược, đem tinh lực chuyển khỏi hoạt động “ủng hộ «Mai phục» ra phần hai”, hết sức chuyên chú làm ổ trước TV.

Vô số fan hạnh phúc ôm đồ ăn vặt, một bên chờ quảng cáo chấm dứt, một bên nghĩ: “A, ăn cơm của Dung Dung cũng quá hạnh phúc đi. «Mai phục» mới vừa chấm dứt, «Tranh giành» liền phát sóng ~ mình thiệt sự là fan gơ hạnh phúc nhất trên thế giới mừ ~”

Không sai, ngay tối hôm nay, phim truyền hình chế tác lớn Hoa Hạ Entertainment đầu tư 3 triệu —— «Tranh giành», chính thức phát sóng!

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30

«Tranh giành» là con át chủ bài của Hoa Hạ năm nay, từ một năm trước đoàn phim còn chưa có trụ bị hoàn toàn, đã có vô số fan trông chờ mong mỏi. Mà cuối cùng, đoàn phim này cũng không làm cho bọn họ thất vọng.

Đạo diễn là đại đạo Quách Long tiếng tăm lừng lẫy trong giới, nữ chính là Đường Mộng Lam đạt giải vàng thị hậu, nam chính là tiểu sinh hạng một Đồng

Tranh, nam số hai là tiểu sinh đang hot Diệp Kiều. Ngay cả nam bốn Dung Hù cũng một lần nổi tiếng nhờ bộ phim chiếu tuần «Mai phục» gần đây, có thể nói là con hắc mã lớn nhất năm nay.

Nói ngắn lại, «Tranh giành» dưới sự chờ mong của mấy ngàn vạn người xem toàn quốc, chính thức phát sóng.

Nhạc nền đại khí hào hùng, cảnh tượng hiệu ứng hào phóng hùng hồn, mở đầu tập một, liền bày ra trọn vẹn cảnh tượng chiến tranh chân thật tàn khốc trước mắt người xem. Theo tình tiết phát triển, khán giả rất nhanh liền biết Tiêu Tương, biết Tạ Cảnh Nhân, biết Đông Ly Lan...

Bức họa khổng lồ của thế giới này từ từ triển khai trước mặt họ, khi tập một chấm dứt, rất nhiều người xem lúc này mới phát hiện: “Hóa ra thời gian đã qua lâu như vậy!”

Kế tiếp, chính là tập thứ hai.

Phim chiếu ngày chính là tốt chỗ này, có thể xem xong lại xem nữa, ngày hôm sau lại xem, xem xem không ngừng!

Rất nhanh, ngày đầu tiên của «Tranh giành» cứ như vậy kết thúc. Rạng sáng 12 giờ vừa qua, rating đài truyền hình toàn quốc tuyên bố. Rất nhiều khán giả vừa hứng thú nồng đậm ở trên mạng thảo luận nội dung «Tranh giành», vừa mở bảng thứ hạng rating ra. Khi nhìn thấy con số kia, bọn họ kinh hãi mở to hai mắt, tiếp đó lại cảm thấy là lẽ đương nhiên gật gù đầu ——

[cũng đúng, đoàn phim này, dù rating tập đầu tới 2.3, cũng thực bình thường mà...]

Phải, rating bình quân tập đầu «Tranh giành» 2.3! Rating cao nhất 2.55!

Rating như vậy, có thể nói là vua rating danh xứng với thực năm nay. Ngay cả «Mai phục» vừa mới kết thúc, rõ ràng vẫn luôn là hạng nhất rating cùng kỳ của toàn quốc, nhưng rating cao nhất của nó cũng chỉ vừa mới qua 2, rating bình quân chưa từng vượt qua 2. So sánh với những phim khác, «Mai phục» đã vô cùng ưu tú, nhưng so sánh với «Tranh giành», lại căn bản không thể so sánh!

Hơn nữa, đây mới là ngày đầu tiên.

«Tranh giành» là phim chiếu ngày, chỉ cần nội dung không có hỏng hóc quá lớn, rating nó sẽ từ từ tăng lên.

Khi Dung Hù biết được rating này, tuy nói cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn có thể tiếp thu. Cậu ngồi trong phòng làm việc của La Chấn Đào, vừa lật xem tư liệu thông cáo, vừa cười nói rằng: “Kỳ thật như vậy cũng rất bình thường, em nghe nói chị Đường vẫn luôn là linh đạo rating, chỉ cần là phim truyền hình chị ấy đóng, từ lúc chị ấy ra mắt đến hiện tại, chưa từng sụp đổ.”

La Chấn Đào nghe vậy ha ha cười: “Vậy cậu biết không đủ nhiều rồi, tiểu Hù, Đường Mộng Lam này có hơi quá may mắn, phim của cô ta chỉ có một bộ không lấy được hạng nhất rating cùng kỳ, cái khác toàn bộ đều là hạng nhất. Có điều cô ta cũng có chút không may, phòng bán vé điện ảnh của cô ta vẫn luôn không cao, rất khó chuyển hình.”

Hai người lại tán gẫu chốc lát, La Chấn Đào cầm lấy một phần thông cáo, nói rằng: “Cái quảng cáo này cũng không tệ lắm, cậu vừa mới vào giới, trước hết nhận một cái quảng cáo cũng không tồi.” Dừng một chút, hần còn nói thêm: “Cậu liên tiếp quay hai bộ phim, sắp sửa năm mới, có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Nghe vậy, động tác lật giấy của Dung Hù phút chốc ngừng lại, ngay sau đó cậu ngừng đầu cười nói: “Anh La chuẩn bị năm mới như thế nào?”

La Chấn Đào không chú ý tới Dung Hù đang nói sang chuyện khác, hần cười nói kế hoạch của mình. Nghe kế hoạch năm mới của La Chấn Đào, suy nghĩ của Dung Hù đã từ từ bay xa.

Người Hoa Hạ đều thích tết âm lịch, muốn cả nhà đoàn tụ, vui mừng náo nhiệt.

Nhưng khả năng cậu về Dung gia không lớn, cho dù về Dung gia, vậy cũng không phải đoàn tụ, lại càng sẽ không náo nhiệt.

Năm mới của cậu đã định trước là sẽ trải qua một mình, có lẽ thừa dịp lúc này quay bộ phim, cùng ăn tết với đoàn phim, cũng là lựa chọn không tồi. Nghĩ vậy, Dung Hù tiện tay cầm lấy một thông cáo vừa mới xem, vừa muốn mở miệng, di động La Chấn Đào lại vang lên.

La Chấn Đào đi ra cửa nhận, chờ hần trở về, Dung Hù chuẩn bị một lần nữa nói với đối phương về cái thông cáo mà mình xem trọng, lại thấy La Chấn Đào sắc mặt vui mừng, ánh mắt tỏa sáng đi về phía mình, vui vẻ nói rằng: “Tiểu Hù, có một bộ điện ảnh không tồi muốn mời cậu đi thử vai. Thế nào, có đi hay không?”

Phim có thể làm cho La Chấn Đào vui mừng như thế, tất nhiên không phải là một bộ phim nhỏ bình thường.

Dung Hù hỏi: “Phim gì?”

Giống như đã nhận ra suy nghĩ của Dung Hù, La Chấn Đào giải thích: “Đầu tư không tính là lớn, nhưng mà đạo diễn và nữ chính đã xác định đều rất tốt, kịch bản cũng rất tốt, quan trọng nhất là, hình tượng gốc của nhân vật kia rất tốt. Bộ phim điện ảnh này tên «Tầng mây màu đen», đối phương muốn cậu thử vai nam nhân vật chính. Có lẽ cậu từng nghe qua cái tên «Tầng mây màu đen» này rồi, phải, đây là bài hát ra mắt của ngôi sao ca nhạc đang hot qua đời vì bệnh mấy năm trước.”

Trước đó lúc thu «Vô cùng giải trí», Dung Hù đã từng vô cùng lo lắng, nếu Đường Mộng Lam tùy tiện nói một bài hát nổi tiếng, mình có thể hát được hay không. Nhưng giả thiết lúc ấy Đường Mộng Lam nói không phải là «Chiến tranh» mà là «Tầng mây màu đen»... vậy thật khéo, bài hát này Dung Hù hoàn toàn biết.

Nguyên chủ là một người thích nghe nhạc rock, bài «Tầng mây màu đen» này là bài tình ca số ít mà nguyên chủ từng nghe qua.

Bài hát này có địa vị hết sức quan trọng ở Hoa Hạ, trong trí nhớ nguyên chủ, ba năm trước đây lúc ca sĩ đó qua đời vì bệnh, toàn bộ Hoa Hạ, đi đến chỗ nào cũng có thể nghe được bài hát này.

Lăng Tiêu, ca sĩ tự sáng tác đứng đầu Hoa Hạ hơn hai mươi năm trước, cũng liên tục cầm giải thưởng vàng ca khúc hay nhất tròn bảy năm, tổng cộng cầm giải thưởng thiên vương giới âm nhạc mười bốn năm. Cái chết của hắn đối với giới âm nhạc lúc ấy mà nói không khác gì một trận động đất, có thể nói sau khi hắn tạ thế, giới âm nhạc Hoa Hạ bị thương nặng một lần, đến mấy năm gần đây mới chậm rãi khôi phục lại.

Hai mươi lăm năm trước, Lăng Tiêu ra mắt bằng ca khúc «Tầng mây màu đen», mới đầu hắn một bên đánh đàn ghita, một bên tự hát ở cửa tàu điện ngầm thành phố B. Sau đó video hắn ca hát được người ta đăng lên internet, bài hát này khiến vô số người cảm động, rất nhanh hắn liền ký hợp đồng, bắt đầu kiếp sống biểu diễn của mình.

Thiên phú của Lăng Tiêu thật sự rất cao, mỗi một bài hắn hát đều có thể đã động lòng người. Tuy rằng diện mạo hắn cũng không tính là anh tuấn cỡ nào, nhưng chất giọng dịu dàng trong suốt của hắn luôn có thể động đến thứ ở chỗ sâu nhất trong lòng người, khiến người ta dần dần an tĩnh lại, vứt bỏ phiền não.

Nhưng mà năm năm trước, Lăng Tiêu bị chẩn đoán ung thư hạch bạch huyết, chịu đựng hai năm, qua đời vào mùa xuân ba năm trước đây, mới chỉ bốn mươi một tuổi. Lúc hắn chết, nhóm fan ca nhạc nước mắt giàn dụa, gần như toàn bộ giới giải trí đều ai điều vì hắn, trong giới giải trí nước ngoài cũng có hơn phân nửa minh tinh tiếc hận hắn rời đi, ngay cả Tần Trình lúc ấy cũng từ Hollywood chạy về Hoa Hạ, tham gia lễ tang của vị thiên vương này.

Cho nên La Chấn Đào nói rằng: “Bộ phim này đầu tư không lớn, bởi vì phương diện diễn viên dự toán không nhiều lắm, rất nhiều minh tinh lớn dường như đã xác nhận diễn hữu nghị. Cho nên bất luận là lực kêu gọi của bản thân Lăng Tiêu, hay là mấy minh tinh lớn làm khách mời đó, đều đủ để cam đoan phòng bán vé.”

Bộ phim điện ảnh này là vì kỷ niệm Lăng Tiêu, nhưng cuối cùng vẫn muốn thu hoạch ích lợi. La Chấn Đào phân tích không tồi, bộ phim điện ảnh này tuyệt đối thu hoạch được phòng bán vé cao, nhưng mà Dung Hù lại có chỗ kỳ quái: “Vì sao tìm em?”

La Chấn Đào cười nói: “Vừa rồi phó đạo diễn gọi điện thoại cho anh, nói là bởi vì nghe bài song ca của cậu với Đường Mộng Lam trong «Vô cùng giải trí». Tiểu Hù, anh cũng thấy về sau cậu có thể thử lần sân xem, kỹ xảo của cậu rất tuyệt, điều kiện giọng nói cũng không tồi.”

Đáp án này khiến Dung Hù hết sức kinh ngạc, cậu suy tư một khắc, gật đầu nói: “Chúng ta đi thử vai đi.”

La Chấn Đào thoáng nhẹ nhàng thở ra, hắn cười nói một ít chuyện ở phương diện kịch bản với Dung Hù, tỏ vẻ chàng vạng đoàn phim sẽ gửi kịch bản lại đây. Chờ đến khi hắn muốn đưa Dung Hù về nhà, nhìn nút thang máy, La Chấn Đào chậm chạp không có nhấn xuống.

Dung Hù cười hỏi: “Làm sao vậy, anh La?”

La Chấn Đào cười cười, ấn nút: “Âm nhạc có lực lượng kêu gọi lòng người, khi còn bé anh cũng rất thích nghe nhạc Lăng Tiêu. Tiểu Hù, nếu cậu có thể thông qua thử vai thì tốt rồi, anh tin tưởng cậu có thể diễn tốt.” Dừng một chút, La Chấn Đào giống như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn quay đầu đánh giá Dung Hù vài lần, sắc mặt đột nhiên trở nên mất tự nhiên.

Dung Hù hơi hơi nhíu mày, không đợi cậu đặt vấn đề, La Chấn Đào liền tiếc nuối thở dài: “Đáng tiếc, tiểu Hù, cảm giác cậu hát quả thật có chút giống hắn, mấy ngày nay ở chung, anh cũng thấy diễn xuất của cậu qua cửa. Khuyết điểm duy nhất là...”

Nói đến đây, La Chấn Đào bỗng nhiên dừng lại, Dung Hù cười hỏi: “Là cái gì?”

La Chấn Đào thở dài một tiếng: “Bộ dạng cậu quá dễ nhìn, không quá phù hợp với Lăng Tiêu!”

Dung Hù: “...”

Có rất ít người là thập toàn thập mỹ, ông trời cho Lăng Tiêu thiên phú sáng tác như thần, lại cho hắn giọng nói đã động lòng người, nhưng không cho hắn một tướng mạo tốt.

Diện mạo Lăng Tiêu hết sức bình thường, thuộc cái loại mặt đại chúng đặt ở trong đám người hoàn toàn không thu hút, nhưng lúc Dung Hù đi thử vai, thợ trang điểm lớn tuổi kia lại vừa trang điểm cho cậu, vừa cười nói rằng: “Trước kia lúc tôi làm học đồ, đã từng gặp Lăng Tiêu. Con người Lăng Tiêu rất tốt, hắn vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia, có đôi khi khiến người ta xem nhẹ việc hắn là một siêu sao thiên vương, hắn còn giúp người khác dọn đồ đạc. Có lần tổ trưởng tổ trang điểm chúng tôi có việc gấp, cởi quần áo tiện tay để cho người khác cầm, lúc ấy hắn không biết, hắn thế mà lại ném quần áo vào trên tay Lăng Tiêu.”

Trong lòng Dung Hù khẽ run lên.

Thợ trang điểm nói tiếp: “Chờ tổ trưởng tổ trang điểm kia trở về, hắn vừa nhìn thấy Lăng Tiêu, cả người liền sợ choáng váng. Khi đó Lăng Tiêu vừa mới được cúp vàng, cả giới âm nhạc nước nhà, cậu ấy là ngôi sao mới sáng nhất. Hắn ta thế mà lại dám để cho Lăng Tiêu giúp hắn ta lấy quần áo, hắn ta

khẳng định xong đời. Nhưng mà Lăng Tiêu cũng rất kiên nhẫn đợi hần ta nửa giờ, tự tay cầm quần áo đưa hần ta, còn nói cho hần ta biết, bên ngoài lạnh, đừng bởi vì sợ phiền toái liền cởi quần áo, nhớ phải mặc vào.”

Dung Hù hạ mắt, La Chấn Đào một bên nhẹ nhàng thờ dài.

Nói nói, thợ trang điểm kia ngược lại có chút ghen ngào, hiển nhiên nghĩ tới vị thiên vương ấy qua đời, cô vẫn không cách nào tiêu tan.

Khi trang điểm hoàn tất, thợ trang điểm kia nhìn Dung Hù, không khỏi có chút thất thần, cô cười nói: “Tuy rằng bộ dạng hai người không giống, nhưng mà tôi đã thấy video cậu hát trên «Vô cùng giải trí». Dung Hù, chúc cậu có thể thông qua thử vai.”

Trong con ngươi trong suốt phản chiếu một bóng người chân thành, Dung Hù không khỏi cong môi, cậu cười khẽ gật đầu, nói: “Cám ơn chị.”

Rất nhanh, Dung Hù liền theo sự hướng dẫn của nhân viên công tác đi đến phòng thử vai. Mà ở sau lưng cậu, thợ trang điểm kia lại nhìn bóng lưng cậu thất thần. Tiểu học đồ đi tới, hỏi: “Sur phụ, đang nhìn cái gì đấy?”

Thợ trang điểm kia lập tức lấy lại tinh thần: “Không có gì, chỉ là cảm thấy Dung Hù này có chút giống Lăng Tiêu một cách khó hiểu. Năm đó hình như Lăng Tiêu cũng như vậy, chỉ là không xinh đẹp như Dung Hù, nhưng bản chất đều giống nhau... Có chút dịu dàng, tương đối dễ thân cận.”

Tiểu học đồ tỉnh tỉnh mê mê nói rằng: “Có sao? Sao vừa rồi con thấy vẫn luôn là sur phụ nói, Dung Hù kia không hề trả lời mà.”

Thợ trang điểm không còn lời nào để nói: “Không nói lời nào chính là lạnh như băng hả? Được rồi, trở về đi trở về đi.”

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay vượt qua Thái Bình Dương, chậm rãi đáp ở sân bay thủ đô. Lúc này không có lựa chọn lối đi VIP, người đàn ông tuấn mĩ cao lớn mặc một chiếc áo bành tô màu đen, kéo rương hành lý bước nhanh từ trong đám người xuyên qua.

Rất nhanh liền có người phát hiện bóng dáng hần, lập tức, liền gây ra oanh động trong sân bay.

Giữa trưa đáp máy bay, thẳng đến buổi chiều ba bốn giờ, Tần Trình mới lên xe, về tới nhà trọ của mình. Mới vừa đem hành lý vào, hần lập tức mở máy tính, không nói hai lời đánh hai chữ “Mai phục” trong khung tìm kiếm, ngay sau đó, liền trực tiếp mở video đại kết cục cuối cùng ra xem.

Trên khuôn mặt tuấn lãng đậm mặc không có một chút biểu tình dao động, Tần Trình về mặt trấn định xem nội dung phát triển. Hần yên lặng nhìn Bình thành bị công phá, yên lặng nhìn Hoắc Hi từ cầu thang đi xuống, yên lặng nhìn đám sĩ binh kia đá cong đầu gối Hoắc Hi, bức ép cậu quỳ xuống... Từ từ, cái này liền không “yên lặng” nữa!

Hai mắt Tần Trình co rụt lại, bắt đầu trực tiếp đánh chữ, không bao lâu, một cái bình luận liền xuất hiện trong đại quân bình luận đông đảo.

[đá em ấy! Mày thế mà lại đá em ấy! Mày dựa vào cái gì đá em ấy!!!]

Người dễ nhìn thế, tốt thế, sao mày lại nỡ đá em ấy!!!

Sau đó, hần lại thấy được cảnh tượng Hoắc Hi uống thuốc độc tự sát.

Tần Trình: “...”

Tắt video, bộ phim này đến đây kết thúc.

Phía sau còn tình tiết hả? Không có, Hoắc Hi đã chết rồi, còn có kết cục gì, đây là kết cục!

Không cần thêm một giây, một bình luận liền xuất hiện dưới weibo đoàn phim «Mai phục» ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: mấy người đều là người xấu, vì sao muốn Dung Dung nhà tôi chết! Vì cái gì! Em ấy tốt như vậy, em ấy dễ nhìn như vậy, ai nỡ để em ấy chết! Tôi muốn gửi dao cho mấy người, tôi muốn gửi dao cho mấy người!!!]

Vừa vặn, Lý phó đạo của đoàn phim «Mai phục» lên weibo, không cần thận nhìn thấy cái bình luận này. Ông cười ha ha, nói với con trai bên cạnh: “Con xem, hiện tại dân mạng thật biết điều, ba ngày hai lần nói gửi dao, gửi bao thuốc nổ cho chúng ta, thật sự là chơi quá vui ha ha, họ cũng phải gửi được mới được.”

Ba ngày sau, biên kịch đoàn phim «Mai phục» nhìn gói chuyển phát nhanh vừa mới mở ra, lệ rơi đầy mặt.

Sao còn có người thật sự gửi cho hần một tờ giấy, trên đó viết hai chữ “lưỡi dao” chứ!

Nói đạo lý đi, đây là cái người kỳ quái gì chứ, cái này chỗ nào là lưỡi dao, mi rốt cuộc là tới bán manh hay là bán ngọc hả?!

—— ý không đúng, người này làm sao biết địa chỉ nhà hần?!

Nghĩ tới bỗng thấy sợ...

Những cái này là chuyện nói sau, tạm thời không nói tới. Hiện giờ, Dung Hù vừa mới bước vào cánh cửa phòng thử vai, mà thành phố B, chuông điện

thoại không ngừng vang lên trong căn nhà an tĩnh. Rất nhanh, Tần Trình ấn nút nghe, thấp giọng nói một tiếng: “Chuyện gì?”

Bên Từ Tấn dường như có chút ồn ào, hần lớn tiếng nói rằng: “Vừa rồi đoàn phim «Tầng mây màu đen» tới hỏi tôi cậu có đồng ý làm khách mời hay không, cảnh diễn của cậu không cần quá nhiều, lúc mở màn tham gia lễ tang một chút là tốt rồi. Đây là kịch bản, mở màn là lễ tang, cậu chỉ có mấy chục giây màn ảnh, thế nào, xem như khách mời hữu nghị, rất nhiều người đều đến, Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Sở kỳ, bọn họ đều có cảnh diễn.”

Người đàn ông nhún mày suy tư một khắc, thấp giọng nói: “Có thể, anh giúp tôi an bài ra thời gian là được.”

Từ Tấn: “...”

Sau một lúc lâu: “Ngài còn không có thời gian?! Nói một chút xem, bộ phim sau của ngài còn ba tháng mới quay, trong ba tháng này, ngài tính toán đi nhận phát ngôn, hay là tham gia chương trình tạp kỹ, hoặc là nói... ngài muốn cố gắng nhận thêm một bộ phim?”

Tần Trình nhướn mi: “Tôi đi nhận chương trình tạp kỹ, anh yên tâm hả?”

Nhớ tới bộ dạng lạnh lùng độc mồm độc mòi của người đàn ông nào đó, Từ Tấn nhất thời rung mình một cái: “Coi như hết, ngài ngàn vạn lần đừng nhận chương trình tạp kỹ đó, bằng không hình tượng ngài sẽ bị phá hư đến không còn một mảnh.” Nói nói một lát, Từ Tấn đột nhiên nghĩ đến: “À đúng, tôi nghe nói lần này Dung Hù cũng muốn thử vai nhân vật Lăng Tiêu, tôi nhớ không phải cậu nói Tần phu nhân rất quan tâm cậu ta sao, vừa lúc cậu cũng có thể đi xem cậu ta mà, ha ha.”

Mất phương sắc bén phút chốc tròn to, môi mím lại, Tần Trình nói: “Cậu ấy muốn đi thử vai ư?”

Từ Tấn theo lẽ đương nhiên nói rằng: “Ừ đúng, hình như có ba diễn viên thử vai, cậu ta là một trong số đó. Có điều cơ hội rất xa vời, cậu ta chỉ là người mới, còn chưa từng đóng điện ảnh, đạo diễn cũng chỉ là nhìn thấy cậu ta ca hát cảm giác có chút giống Lăng Tiêu, mới đề cho cậu ta đi thử vai.”

“... Kết quả nói cho tôi biết đầu tiên.”

Từ Tấn: “Cái gì?”

Người đàn ông lạnh lùng tự phụ hơi hơi hạ mắt, từng chữ từng chữ nói rằng: “Ba tháng tiếp theo hình như tôi rất nhàn nhã, có lẽ... có thể thêm một chút cảnh diễn.”

Từ Tấn: “...”

Vậy vừa rồi là ai nói mình bận đến không có thời gian, còn muốn người khác giúp an bài thời gian đi làm khách mời hả!

Hết chương 30

Tần Tranh Tranh: em ấy đáng yêu như vậy, dễ nhìn như vậy, vì sao mấy người để em ấy chết! Gửi dao gửi dao gửi dao!!!

Nhìn tờ giấy viết “lưỡi dao”, biên kịch... [mi có bệnh hả hả hả!!!]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 31

Địa điểm thử vai của «Tầng mây màu đen» định ở thành phố S, về sau cũng chuẩn bị quay phim ở đây.

Đoàn phim này tuy rằng chỉ quay một bộ điện ảnh truyện ký nhân vật chi phí thấp, nhưng ở phương diện bối cảnh đạo cụ lại một chút cũng không hời hợt. Từ lúc Dung Hù vào đoàn phim tới giờ, nhìn thấy rất nhiều nhân viên công tác đang không ngừng bận rộn, bố trí cảnh tượng và chế tác đạo cụ. Chờ lúc cậu tiến vào phòng thử vai, liếc mắt một cái liền thấy được sáu người ngồi một hàng.

Diễn viên chính, biên kịch, người sản xuất, bên đầu tư và đạo diễn đã định.

Đây chính là tổ hợp người phỏng vấn thử vai bình thường.

Nhưng mà trong phòng thử vai «Tầng mây màu đen», lại ngồi sáu người. Ngồi ngoài cùng là một người phụ nữ Dung Hù không quen, đối phương đeo một cái kính râm màu đen, khăn quàng cổ màu vàng nhạt che non nửa khuôn mặt, chỉ khiến người ta cảm thấy khí chất tao nhã, lại thấy không rõ bộ dáng chân thật.

Tầm mắt dừng lại một chớp mắt trên thân người kia, Dung Hù rất nhanh dời ánh mắt đi chỗ khác. Cậu cười chào hỏi tất cả người phỏng vấn, tiếp đó liền nghe Lương đạo ngồi ở chính giữa mờ miệng nói rằng: “Hình tượng cậu rất ưu tú, khí chất cũng không tồi. Dung Hù, trực tiếp thử vai đi, cậu rút được

đoạn diễn thứ ba, chúng tôi rất chờ mong cậu biểu diễn.”

Giọng điệu Lương đạo nói chuyện thực khách sáo, thái độ giải quyết việc chung. Có điều đây cũng là chuyện đương nhiên, buổi tối ngày hôm trước Dung Hù nhận được tin tức, hóa ra đoàn phim «Tầng mây màu đen» không chỉ mời mình thử vai, còn mời cả hai tiểu sinh hạng một —— Tiêu Cảnh Sơn và Lăng Trần.

Bản thân Tiêu Cảnh Sơn chính là người thành phố S, nghe nói ngày hôm qua đã hoàn thành thử vai, thành tích vô cùng ưu tú. Mà Lăng Trần lại từ Anh quốc chạy về Hoa Hạ, nghe nói xế chiều hôm nay mới có thể đến thành phố S thử vai.

Cho nên, Dung Hù là người thử vai thứ hai.

Nghe Lương đạo nói, Dung Hù lễ phép lên tiếng trả lời, sau đó không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi tới trước một vách tường đạo cụ đã bố trí sẵn giữa phòng. Trước hết cậu cầm đàn ghita đặt dưới đất lên, thoáng thử âm sắc một chút, tiếp đó vươn tay vuốt tóc mình loạn thêm một chút.

Động tác này ánh vào trong mắt sáu người phỏng vấn, chỉ có Lương đạo và người phụ nữ thần bí kia hơi hơi nhúc nhích, còn lại đều ngồi ngay ngắn.

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, khi thiếu niên lại mở to mắt, trong mắt cậu thêm một tia mê man, nhưng mà khóe môi lại hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng. Cậu ngửa ra sau tựa vào trên vách tường, tay trái ấn dây đàn, tay phải nhẹ nhàng chơi đùa.

Ngay sau đó, tiếng hát réo rất ấm áp từ trên người thiếu niên nhìn như đơn bạc này phát ra.

Đàn ghita là một loại nhạc cụ vô cùng dễ học, có thể nói là một trong những nhạc cụ tốt nhất để nhập môn. Chỉ cần bạn muốn học đàn ghita, mấy tháng là có thể đàn ra một bài, rất nhiều nam sinh đều người sau tiếp người trước mà đi học đàn ghita: bởi vì các nữ sinh đều rất thích nam sinh đàn ghita.

Giống như hiện tại, ngọn đèn sáng ngời chói mắt chiếu vào trên người thiếu niên, đem bóng dáng của cậu từ từ kéo dài, chiếu ra một hình bóng cô độc lay động trên vách tường. Cậu nghiêm túc hát, hát thực lớn tiếng, dường như một chút cũng không sợ hãi, nhưng mà ánh mắt có chút né tránh lại vẫn không dám ngừng đầu.

Lương đạo trầm tư nhìn về phía chân Dung Hù, chợt phát hiện, cậu thế mà hai chân khép lại, đứng vô cùng câu nệ!

Không chỉ thế, thiếu niên này còn buộc chặt cơ bắp cả người, nếu tinh tế quan sát còn có thể phát hiện, ngón tay đánh đàn của cậu cũng có một chút run rẩy mỏng manh. Cậu đang khẩn trương, cậu đang thấp thòm, hoặc là nói... cậu đang thẹn thùng!

“Mùa hè qua một vòng, chờ em lại thêm một năm.”

“Tầng mây màu đen bay qua chân trời, trong lúc quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em...”

Cái gì là mối tình đầu?

Rất nhiều fan âm nhạc nói, từ giọng hát của Lăng Tiêu, họ nghe được mối tình đầu.

«Tầng mây màu đen» có một cái tên nhìn như thực âm u, nhưng mà đây lại là một bài tình ca vô cùng dịu dàng. Chàng trai yêu một cô gái, ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau ở đài phun nước, chờ đến ngày cuối cùng của mùa hè, chàng trai lại tới đài phun, nhưng không nhìn thấy cô gái chưa từng nói chuyện nhiều kia.

Vì thế hắn lại đợi một năm, chờ đến mùa hè kế tiếp. Sau đó vào ngày mùa hè cuối cùng, hắn nhìn thấy không trung bị tầng mây màu đen che phủ, hắn hát ra bài hát này. Hắn không có một chút thống hận, không có một chút bi thương, chỉ là cảm thấy vui vẻ vì mình đã từng có được hồi ức đẹp đẽ như vậy.

Sau đó khi mây đen chậm rãi bay đi, hắn xoay người một cái, lại gặp khuôn mặt tươi cười rực rỡ xán lạn kia.

Giai điệu bài hát này rất đơn giản, ca từ cũng không phiền phức hoa lệ cho lắm, nhưng thứ đơn giản chất phác như vậy lại có thể đã động lòng người nhất. Khi Lăng Tiêu dùng âm thanh trong suốt sạch sẽ của hắn hát ra «Tầng mây màu đen», mỗi một fan ca nhạc đều sẽ không kìm lòng nổi mà mỉm cười, nhớ tới mối tình đầu của mình, nhớ tới một đoạn tình cảm trước đây.

Không có bi thương, chỉ có cảm ơn: cảm ơn bạn, để tôi có được hồi ức tốt đẹp như vậy.

Dù Dung Hù có toàn năng như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng vượt qua Lăng Tiêu trên mặt giọng nói. Đồi trước cậu cũng từng ca hát, phát hành rất nhiều đĩa nhạc, ở giới ca hát cũng có địa vị hết sức quan trọng. Nhưng mà đêm qua khi Dung Hù chính tai nghe thấy bài «Tầng mây màu đen», âm hưởng từ trong âm thanh vượt qua hơn hai mươi năm truyền ra, khiến cậu nhìn không được động dung, cũng làm cho cậu cảm thấy tiếc hận cho đôi phương.

Đồi trước Dung Hù ra mắt nhờ đóng phim, sau đó lại lần lần sân ca hát, cũng nhận được giải ca khúc vàng mấy lần. Giọng cậu cũng không tính là độc đáo cỡ nào, chỉ là cậu trả giá đủ nhiều, cậu dùng kỹ xảo phong phú để bù lại sự bình thường bẩm sinh của mình, còn tiêu phí mấy năm tìm ra điểm phù hợp với giọng mình, khai phá ra cách hát độc đáo.

Ngày đó lúc song ca «Chiến thanh» với Đường Mộng Lam, Dung Hù cũng muốn thử phương pháp phát âm mà đồi trước mình vẫn luôn sử dụng một lần, đáng tiếc cổ họng không thể lập tức phù hợp, thiếu chút nữa hát lệch một âm, may mà cậu đúng lúc sửa lại. Nhưng lúc này vì thử vai, Dung Hù đã chuyên môn luyện vài ngày, hiện tại cậu đã có thể hát ra âm thanh đồi trước.

Giọng nói tương tự đời trước, lại dùng kỹ xảo phát âm mà đời trước luyện tập mấy năm tìm được, hết thấy Dung Hù đều cười xe nhẹ đi đường quen, cậu tuyệt đối không bại bởi bất luận một ca sĩ nào.

Trong phòng thử vai hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngưng thần nghe bài hát này, mà thiếu niên đứng ở giữa phòng dường như chậm rãi trầm tĩnh lại. Hai chân cậu không khép lại chặt như vậy nữa, ngón tay cũng không còn run rẩy, âm thanh cậu càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, thật giống như biểu diễn trong tàu điện ngầm rộng mở trống trải.

Để làm cho tiếng hát của mình có thể được càng nhiều người nghe thấy, cậu vượt qua ngưỡng cửa, đi vào trong tàu điện ngầm dòng người như nước. Để có thể được mọi người nghe thấy tiếng hát, cậu cất tiếng hát thật lớn, để âm thanh của mình trở thành ca khúc chủ đề mà người người đều thích nghe.

Dần dần, trên mặt cậu thêm một chút sung sướng, cậu nhắm hai mắt lại, càng thêm vui vẻ ca hát.

Tiếng ca uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như thanh tuyến va chạm núi đá, nước chảy rào rào vang vọng, cái loại cảm xúc vui vẻ trong sáng này hình thành màu sắc ấm áp trên không trung, gần như có thể trực tiếp lây nhiễm mỗi người.

Cậu hát đến chân thành tha thiết, cậu hát đến sung sướng thoải mái, khi kết cục bài hát dừng ở một câu “có lẽ có một ngày, chúng ta có thể đi đến trạm cuối cùng của cuộc đời”, bỗng nhiên! Cậu mở hai mắt ra, cười nhìn về phía nhóm người phòng vấn ở trước mặt cách đó không xa.

Tóc đen hỗn độn giao nhau che trên đôi con ngươi trong suốt, che phủ vàng trán đầy đặn của cậu, lại làm cho ánh mắt sạch sẽ chờ mong thấp thoáng giữa sợi tóc. Loại ánh mắt lóe ra mong đợi này, khiến Lương đạo không khỏi hơi giật mình, chờ đến khi ông lấy lại tinh thần, thiếu niên này đã hát ra một chữ cuối cùng, sau đó đứng dậy, khom người.

Một màn này, Dung Hù thử vai chấm dứt!

Dù sao Lương đạo cũng đã quay phim hơn hai mươi năm, ông rất nhanh bình tĩnh lại, nói: “Rất tốt, cậu có thể đi về trước.”

Dung Hù cũng không giống một vài diễn viên mới, vội vàng đến hỏi đạo diễn về kết quả thử vai của mình, mà là cười gật gật đầu, lễ nghi mười phần khom người, nói: “Cảm ơn, tôi rời đi trước.”

Thái độ như vậy khiến cho sáu người trong phòng đều không khỏi nhìn cậu thêm vài lần, chờ sau khi xác nhận Dung Hù thật sự rời đi, người sản xuất vỗ vỗ tay, nói: “Chỉ tâm tính này mà nói, Dung Hù này còn tốt hơn Tiêu Cảnh Sơn ngày hôm qua. Ngày hôm qua Tiêu Cảnh Sơn biểu hiện không trầm ổn như cậu ta, đem so sánh, còn thật sự đoán không ra, Tiêu Cảnh Sơn ra mắt tám năm, Dung Hù này mới ra mắt mấy tháng.”

“Cậu ta diễn không tồi.” Lương đạo nói rằng.

Mọi người nhất trí gật đầu: “Cậu ta hát cũng tốt hơn Tiêu Cảnh Sơn ngày hôm qua nhiều, hát tốt, diễn cũng vô cùng tốt.”

Trước khi thử vai Lương đạo nói, Dung Hù rút được đề mục thứ ba, nhưng trên thực tế, nào có đề mục thử vai gì? Ở chỗ này, đoàn phim dùng một chút mảnh lời, tất cả đề mục thử vai của bọn họ đều là để diễn viên biểu diễn cảnh tượng Lăng Tiêu hát «Tầng mây màu đen» ở cửa tàu điện ngầm, không có ngoại lệ.

Như vậy mà nói, Dung Hù mọi thứ đều vô cùng xuất sắc, ngay cả người sản xuất vốn dĩ vô cùng không tín nhiệm cậu, cho rằng cậu là người mới cũng miệng đầy khen ngợi, nhưng mà biên kịch lại nghiêm túc nói rằng: “Điện mạo không phù hợp.”

Mọi người lập tức im miệng không nói.

Bộ dạng Lăng Tiêu không xấu, nhưng căn bản không tính là đẹp, chỉ có thể nói là mặt đại chúng. Khí chất thêm điểm cho hắn, tính cách của hắn cũng làm cho bạn hắn đều cảm thấy hắn thực tốt, nhưng mà bề ngoài Dung Hù thật sự phát triển quá mức, thực khó liên hệ cùng một chỗ với Lăng Tiêu.

Nghĩ nghĩ, bên đầu tư nói rằng: “Lăng Trần buổi chiều, điện mạo cũng không quá phù hợp đi?”

Biên kịch lại nói: “Lăng Trần không xinh đẹp như Dung Hù này, Dung Hù diễn tệ hơn một chút. Có điều phù hợp nhất chính là Tiêu Cảnh Sơn, diễn xuất của hắn luôn luôn không tồi, điện mạo trong số tiểu sinh cũng không phải quá xuất sắc.”

Năm người còn nói trong chốc lát, ngay cả Lương đạo cũng chậm rãi bị biên kịch thuyết phục, nhưng vừa lúc đó, người phụ nữ thần bí ngồi ở ngoài rìa một câu cũng chưa nói đã từ từ đứng lên, đi đến cửa.

Lương đạo lập tức sững sờ: “Hình Như?!”

Người phụ nữ thần bí chậm rãi xoay người, rót cuộc đưa tay, tháo kính râm xuống. Khi nhìn đến cặp mắt kia, năm người trong phòng đều lập tức sững sờ. Chỉ thấy cặp mắt sáng ngời dịu dàng kia phủ một tầng ánh nước nhàn nhạt, đôi mắt ấy đẹp vô cùng, hốc mắt có một chút đỏ lên, dường như có nén nước mắt.

Nếu hiện tại Dung Hù còn ở nơi này, cậu nhất định có thể gọi ra tên của người này: Hà Hình Như.

Mười lăm năm trước, Ôn Tuyền vừa mới ra mắt, khi đó sao nữ hot nhất Hoa Hạ chính là Hà Hình Như. Hà Hình Như cầm giải ảnh hậu Kim Phụng ba lần, một lần cầm nữ phụ xuất sắc nhất Oscar, một lần cầm ảnh hậu Berlin, đã từng là nữ thần một thời, nhưng mà mấy năm gần đây lại dần dần vắng

bóng, rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng.

Có người nói cô đã hết thời, sợ phòng bán vé bộ phim tiếp theo bị sập, cho nên không dám đóng phim nữa, nhưng fan điện ảnh của cô lại không để ý tới lời nói này, một người cũng không có rời đi.

Mà giờ khắc này, Hà Hình Nhu đứng ở chỗ này, dùng lời nói kiên định từng chữ nói rằng: “Dung Hủ chính là Lăng Tiêu, Tiêu Cảnh Sơn không được, người thử vai kế tiếp tôi cũng không muốn xem nữa. Tôi yêu cầu, để Dung Hủ đến diễn Lăng Tiêu!”

Xế chiều hôm đó, Dung Hủ và La Chấn Đào ở lại thành phố S chờ đợi kết quả thử vai. Nếu kết quả thử vai thông qua, vậy cậu tự nhiên không cần rời đi, phải trực tiếp đi theo đoàn phim chuẩn bị khởi động máy và quay diễn. Mà ở thành phố B, một người đàn ông đã nhận được tin nhắn.

[Từ Tấn: Dung Hủ thông qua thử vai, Hà Hình Nhu điểm danh muốn cậu ta.]

Nhìn đến nửa câu đầu, Tần Trình vừa lòng gật đầu, nhìn đến nửa câu sau, hần nhủ mi lại, hồi âm một tin nhắn: [vì sao Hà Hình Nhu điểm danh muốn cậu ấy? Lúc thử vai Hà Hình Nhu có phản ứng gì với cậu ấy, có làm ra hành động gì vượt mức không?]

[Từ Tấn:...]

Không bao lâu, điện thoại Từ Tấn trực tiếp gọi sang: “Cậu nghĩ cũng quá nhiều đi, chẳng lẽ cậu không phát hiện, Hà Hình Nhu vẫn luôn thích Lăng Tiêu sao? Tôi nghĩ trước kia cậu với hai người bọn họ cùng tham gia lễ trao giải nhiều lần vậy, hẳn là đã sớm phát hiện chứ. Có điều Lăng Tiêu dường như không thích Hà Hình Nhu, «Tầng mây màu đen» lần này chính là Hà Hình Nhu tổ chức ra, mấy năm này cô ấy tránh bóng hắt là bị việc Lăng Tiêu đột nhiên bệnh chết đã kích.”

Nghe xong lời này, Tần Trình thản nhiên “à” một tiếng, giống như cái người chuyện bé xé ra to vừa rồi căn bản không tồn tại.

Từ Tấn không nghĩ quá nhiều, theo bản năng nói rằng: “Cậu quan tâm Dung Hủ như vậy, hình như có chút quá mức nhỉ, Tần phu nhân bảo cậu chú ý cả cuộc sống riêng tư của cậu ta hả? Hơn nữa dù Hà Hình Nhu là coi trọng cậu ta mới điểm danh yêu cầu cậu ta diễn, vậy cũng không có gì đi. Nói như thế nào thì Hà Hình Nhu hiện tại cũng chỉ mới ba mươi tám tuổi, bảo dưỡng rất tốt, tuy rằng Dung Hủ... ý, hình như cậu ta hơi bị nhỏ, nhưng nếu là lưỡng tình tương duyệt, cũng không có gì đi.”

Đôi mắt sắc bén phút chốc nhủ lại, âm thanh lạnh như băng của Tần Trình theo ống nghe truyền tới: “Hóa ra anh thích tình yêu chị em.”

Từ Tấn: “... Tôi có bạn gái có được không!”

Tần Trình: “À, hóa ra anh đã yêu đương chị em rồi.”

Từ Tấn: “Bạn gái của tôi nhỏ hơn tôi hai tuổi!!!”

Tần Trình: “À.”

Từ Tấn: “...”

Đột nhiên lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì hả!!!

Từ Tấn vốn đang muốn nói thêm gì đó, nhưng mà người đàn ông kia lại trả lời hắt, chỉ còn lại có một chữ “à”. Theo một chữ “à” này, Từ Tấn thế mà lại còn kỳ dị nghe ra một chút... sát khí!

Vốn định nhanh chóng cúp điện thoại báo bình an, nhưng ngay khi Từ Tấn tính toán cúp điện thoại, lại nghe thấy âm thanh trầm thấp từ tính của người đàn ông chậm rãi vang lên: “Bao giờ bọn họ khởi động máy, hình như trực tiếp ở thành phố S nhỉ? Ngày mai anh đặt cho tôi vé máy bay đi thành phố S, tôi đi thương lượng với đoàn phim trước một chút.”

Trong lòng Từ Tấn run lên: “Cậu muốn thương lượng cái gì?”

Tần Trình như lẽ đương nhiên mà nói: “Thương lượng chuyện tôi muốn cảnh diễn.”

Từ Tấn: “...” Có nào luôn có loại dự cảm không may...

Ôm loại tâm tình quý dị “hình như không quá thích hợp, chỉ có điều nếu hỏi ra khỏi miệng luôn cảm thấy sẽ chọc thủng thứ gì đó không đúng”, Từ Tấn vô cùng nhanh nhẹn đặt vé máy bay. Do dự đến cuối cùng, hẳn cũng đặt một vé cho mình, phòng ngừa cái vị đại thiếu gia luôn không chịu trách nhiệm nhà mình lại làm ra chuyện gì bất thường.

Chờ đến tối, Dung Hủ mới nhận được thông báo của đoàn phim «Tầng mây màu đen», xác nhận thông qua thử vai. Cậu không phản ứng gì quá lớn, La Chấn Đào lại vui sướng mở một bình rượu để chúc mừng.

Tiêu Cảnh Sơn nhận được kết quả, chỉ là thất vọng một trận, liền đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Mà ở trong một khách sạn cấp năm sao nào đó ở thành phố S, một thanh niên anh tuấn suốt khí tức giận đến độ vứt cái ly xuống đất, vỡ thành vụn.

“Dung Hủ? Sao lại là Dung Hủ? Lần trước cậu ta đóng cái phim «Mai phục» rách nát rác rưởi thế mà lại có rating cao hơn «Mùa hạ chân thật» của tôi nhiều như vậy, cái này cũng thôi, đó là vấn đề kịch bản nát, không liên quan tới tôi. Nhưng hiện tại dựa vào cái gì cậu ta lấy được nhân vật? Tôi có điểm nào không bằng cậu ta? Cậu nói đi, tôi có điểm nào không bằng cậu ta!”

Tiểu trợ lý nhanh chóng đi thu dọn mảnh nhỏ dưới đất.

Lăng Trần giận dữ ngồi ở trên sofa, vừa nhấc đầu, vừa lúc nhìn thấy trên TV, bài hát đầu phim «Tranh giành» chợt lóe qua ——

Thế mà lại lại có Dung Hủ kia!

“Tất cái TV rách nát này đi! Xem «Tranh giành» cái gì, có cái gì hay!”

Tiểu trợ lý vâng vâng dạ dạ gật đầu, lại đi tắt TV.

Lăng Trần ngồi ở trên sofa, nghĩ sao cũng cảm thấy bức mình, hần hỏi: “Cậu xem «Tranh giành» chưa, cậu ta ở trong đó biểu hiện thế nào? Có phải rất hồng бет hay không?”

Tiểu trợ lý do dự trong chốc lát, nói rằng: “Nhân vật hần diễn tới hôm nay mới lên sân khấu, em còn chưa thấy được hần...”

“Ha hả, «Tranh giành» có cái gì hay, cậu xem Dung Hủ đó làm gì. Cũng không biết cậu ta dùng thủ đoạn gì, thế mà lại có thể chen rút tôi và Tiêu Cảnh Sơn, lấy được diễn viên chính «Tầng mây màu đen». Thật sự là lợi hại, người mới thời buổi này, đều vô cùng...”

Tiểu trợ lý muốn cãi lại, nhưng nhìn biểu tình cuồng vọng tự phụ của Lăng Trần, cậu ta chỉ có thể yên lặng cúi đầu tiếp tục thu dọn mảnh vỡ, sau đó trong lòng nghĩ: kỳ thật «Tranh giành» thật sự rất hay, tập này đã báo trước có Dung Hủ lên sân khấu, dường như rất hay đó...

Giờ phút này, trên mảnh đất Hoa Hạ, vô số khán giả đều canh giữ ở trước mặt TV, coi «Tranh giành».

Chỉ thấy trên màn ảnh TV, một con thuyền nhỏ trôi nổi trên sông, nữ tướng quân trẻ tuổi oai hùng từ xa xa nhìn thấy tòa lâu, hai mắt cô nhíu lại, mệnh lệnh thủ hạ chèo nhanh hơn một chút. Rốt cuộc, bọn họ lên bờ, đi tới trước tòa lâu kia.

Nữ tướng quân xinh đẹp hiên ngang ngẩng đầu nhìn chữ to rồng bay phượng múa trên tấm biển, giọng điệu lạnh lùng nói: “Vọng Thu các. Đây là... Vọng Thu các được người Mặc Sĩ được thiên hạ ư?”

Ngay sau đó, mọi người đồng thời nâng bước tiến vào!

Hết chương 31

Tần Tranh Tranh: đóng phim đóng phim, cùng đóng phim ~ Dung Dung, chúng ta cùng đóng phim đi ~! Bảo bảo cũng hông phải là tận lực đóng phim với em đâu, bảo bảo mới hông có muốn đóng phim chung với em đâu, em xem, là đoàn phim mới bảo bảo đó ~ chume =3=

Dung Dung:... Thật sự không thể xin đổi công sao?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Ba ván cờ vây định thắng bại, một dòng Vọng Thu thỉnh Mặc Sĩ!

Buổi tối hôm trước lúc xem đến đoạn trailer này, đông đảo người xem đã trông chờ mong mỏi. Bọn họ nhìn thấy Tiêu Tương dẫn người phá cờ, bọn họ lại nhìn thấy Tiêu Tương hào phóng đặt trường kiếm trên bàn, lấy giọng điệu trầm thấp nguy hiểm nói: “Mặc Sĩ tiên sinh.”

Nhưng mà, đoạn trailer phim dừng ở đây. Từ đầu chí cuối, bọn họ chỉ thấy một chút góc áo màu trắng, lại căn bản không có nhìn thấy bản thân Mặc Sĩ Điều.

Từ trước khi «Tranh giành» phát sóng, Điền Phi Phi đã là fan trung thành của bộ phim này. Chẳng vì gì khác, chỉ vì sau khi cô xem qua «Mai phục», liền bị nam số hai Hoắc Hi trong đó hấp dẫn thật sâu. Ngay từ đầu cô là fan trung thành của Hoắc thiếu soái, sau lại biến thành fan trung thành của Dung Hủ, lại đến hiện tại, cô vì Dung Hủ mà đến xem «Tranh giành», cũng trở thành fan trung thành của «Tranh giành».

Từ tập một chờ đến hiện tại, Mặc Sĩ Điều rốt cuộc sắp xuất hiện!

Vừa nói chuyện phiếm với bạn thân, Điền Phi Phi vừa khẩn trương chờ đợi Mặc Sĩ Điều lên đài.

[Hoặc thiếu soái đẹp bạo lực như vậy, xem teaser, cảm giác Mặc Sĩ Diêu thuộc về cái loại dụ dỗ nhĩ. Tao cứ thấy Dung Dung không quá thích hợp với loại hình dụ dỗ đi? Hần nên rút súng giết người, âm tình bất định, như vậy mới gọi cảm, như vậy mới là mỹ mỹ mỹ Dung Dung nhà tao chứ ~]

Gửi qua một đoạn tin nhắn như vậy xong, Điền Phi Phi vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy nữ tướng quân Tiêu Tương dẫn người vào Vọng Thu các.

Trong phút chốc, nhạc nền im bật, chỉ còn lại tiếng thủy triều vỗ bờ trên sông. Gió thu hiu quạnh xen lẫn một chút lạnh lạnh, phất qua Vân Mộng Trạch diện tích vô ngần, trên mặt hồ sóng bích dập dờn, nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang xuyên qua cây cầu cao kẹp giữa hai tòa lầu các, lưng cô thẳng tắp, ánh mắt kiên định đi về phía trước.

Một bước, một bước, lại một bước.

Trong Vọng Thu các cơ quan dày đặc, cô quơ trường kiếm, dưới sự trợ giúp của nhóm nhân thủ mưu trí dưới tay, tầng tầng đột phá cửa ải khó khăn.

Rốt cuộc, đi tới trước lầu các tầng cao nhất.

Vươn tay, đẩy cửa.

Trong nháy mắt này, ngay cả tiếng gió và tiếng nước đều dừng lại, chỉ còn lại một tiếng cửa mở “két”. Điền Phi Phi không kìm lòng nổi mà ngừng thở, ngón tay theo bản năng run lên. Cô cảm thấy khẩn trương vì Tiêu Tương, nhưng về mặt Tiêu Tương vẫn luôn trấn định, chỉ có sau khi mở cửa, giống như đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, phút chốc khẽ dừng động tác.

Hình ảnh thông thả lưu chuyển, xẹt qua vạn quyển tàng thư trong lầu các, lộ ra đàn hương lượn lờ trước tấm bình phong sơn thủy. Chỉ thấy một bóng người cao gầy đứng ở trước cửa sổ, dựa vào lan can nhìn ra xa, gió trên sông thổi tới chậm rãi thổi bay tóc dài của y, bạch y vì gió mà động. Trước người y là trời nước một màu, phía sau y là thư phòng an bình yên tĩnh.

Người phá ba ván cờ, có thể nhìn thấy Mặc Sĩ tiên sinh.

Nhưng thiên hạ này, ngay cả ván cờ thứ nhất cũng không ai có thể phá được!

Mà hiện giờ, Tiêu Tương Sở quốc dẫn theo hơn hai mươi cao thủ cờ vây, dùng ba ngày ba đêm phá hai ván cờ. Đây là đang ăn gian, nhưng mà cô thành công, cô cũng phát hiện trên đời này căn bản không có ván cờ thứ ba, vì thế cô đeo trường kiếm, cường thế tiến vào tòa lầu các này, ở tầng cao nhất, gặp được người đó.

Tiêu Tương giật mình chỉ trong một chớp mắt, cô rất nhanh nâng bước vào cửa, chấp tay nói: “... Mặc Sĩ tiên sinh?” Trong giọng nói xen lẫn một tia hoài nghi.

Đáp lại cô, là Vân Mộng Trạch ngoài cửa sổ, tiếng sóng mãi mãi không thay đổi.

Tiêu Tương lại đi lên phía trước một bước: “Mặc Sĩ tiên sinh.”

Trong thư phòng yên lặng tốt đẹp, vẫn không có bất cứ ai đáp lại cô.

Lúc này đây, vị nữ tướng quân cân nhắc thiết huyết ấy dường như nhớ tới hoàn cảnh Sở quốc sắp mất nước hiện giờ, cô cắn chặt răng, lại đi tới trước một bước, cao giọng nói: “Người phá ba ván cờ, có thể mời Mặc Sĩ tiên sinh rời núi. Hiện giờ Tiêu Tương đã phá hai ván cờ, xin hỏi tiên sinh, ván cờ thứ ba, hiện tại nơi nào!”

Giọng nói hùng hồn, rơi xuống đất vang tiếng.

Nhưng Mặc Sĩ Diêu vẫn không xoay người, ngay lúc thủ hạ phía sau Tiêu Tương giận dữ chuẩn bị hỏi đối phương rốt cuộc là có ý gì, lại nghe trong thư phòng yên tĩnh này, vang lên một tiếng cười thấp trầm nhẹ nhàng. Tiêu Tương sững sốt, những thủ hạ đó cũng toàn bộ sững sốt, chỉ thấy bên cạnh lan can cửa sổ, bạch y tiên sinh trên Vân Mộng Trạch sừng sững chậm rãi xoay người, cười nhìn về phía bọn họ.

Chỉ một thoáng, giống như thời gian đều hoàn toàn dừng lại. Y nâng tay phải lên, cho chú chim sẻ nhỏ cất cánh. Chú chim kia không biết từ khi nào xuất hiện trên đầu ngón tay y, có lẽ trước khi đám người Tiêu Tương vào cửa, thì vẫn luôn ở nơi đó.

Chim sẻ bồi hồi không chịu rời đi, trước mặt đám người Tiêu Tương, thiếu niên tuấn tú đến cực điểm ấy dùng ngón tay thân mật xoa vỗ bộ lông mềm mại của chú chim, chậm rãi, chú chim kia rốt cuộc lưu luyến rời đi.

Ánh mắt Tiêu Tương không kìm lòng nổi mà theo chú chim sẻ kia, bay khỏi Vọng Thu các. Khi cô lại chuyển tầm mắt qua, phút chốc, ánh mắt liền rơi vào trong một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời. Y đứng trên Vân Mộng Trạch sóng nước dập dờn bông bênh, đứng ở trước vạn quyển kinh luân mùi sách phiêu hương, yên lặng nhìn cô.

“Người phá được hai ván cờ của ta, có thể vào Vọng Thu các. Về phần một ván cuối cùng... Không bằng hiện tại, ta giúp Tiêu Tương quân bày ra ván cờ thứ ba.”

Y nói đến phong đạm vân khinh, ý cười bên môi càng ôn hòa.

Chú chim sẻ nọ lại xoay quanh bay trở về, y vươn tay ra lần nữa, như bắt đắc dĩ lại tựa như sừng nịch mà nhìn đối phương.

Tiêu Tương im lặng hồi lâu, đi về phía trước một bước: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đây, chính là Mặc Sĩ Diêu. Lần đầu tiên Tiêu Tương thấy y, tay cô mang lưỡi dao sắc bén, y xoa đầu chú chim sẻ. Trong Vạn Thu các, trên một dòng sông Vân Mộng, Mặc Sĩ Diêu lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tương, nói ra tên của cô, cùng cô bày ra ván cờ thứ ba.

Bạch y tiên sinh trực tiếp chấp đen, dừng ở thiên nguyên, lại nhường 7.5 mục.

Cuối cùng, lấy số mục chênh lệch, bại bởi hai mươi quốc thủ Sở Quốc kỳ lục cao siêu. Hai mươi vị quốc thủ tự cảm thấy không bằng... mà Mặc Sĩ Diêu lại chỉ mang theo một tiểu đồng và một chút hành trang, lên thuyền lớn Tiêu Tương chuẩn bị, rời khỏi Vân Mộng Trạch.

Một tập này, chấm dứt ở hình ảnh Vạn Thu các.

Ánh hoàng hôn ngày thu đem mặt hồ chiếu rọi đến lẫn lẫn phát sáng, Vạn Thu các hết sức hoa lệ phủ thêm một tầng lụa vàng mỏng ẩm áp.

Đến đây, một tập kết thúc.

Điện thoại di động Điền Phi Phi nhận được vô số tin nhắn, chỉ là cô vẫn mở to hai mắt gắt gao nhìn màn hình TV, căn bản không có thời gian đi để ý tới đi động mình không ngừng rung. Chờ khi giới thiệu tập sau kết thúc, cô mới đột nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng mở di động ra xem.

Vừa nhìn, thế mà lại có hơn hai mươi tin nhắn!

[a a a a, Dung Dung đẹp quá, mày có xem không, sao cậu ấy có thể đẹp như thế!!]

[tao là chim nhỏ trong tay Dung Dung, đó là tao á đó là tao á!]

[là ai đem Mặc Sĩ công tử nhà tui kim ốc tàng kiều, đặt ở giữa một vùng Vân Mộng Trạch như vậy hả hả hả!!! Phi Phi, Dung Dung đẹp quá, mày xem ánh mắt cậu ấy, trong mắt cậu ấy có ánh sáng, thật sự có ánh sáng đó a a a! Ông xã tao là đẹp nhứt!]

[... Phi Phi, nói chuyện với mày đó?]

[ngao ngao ngao ngao, Dung Dung căn bản không định thắng, Mặc Sĩ Diêu sao lại lợi hại như vậy!]

...

[trước đó mày còn nói Dung Dung không thích hợp loại hình thanh lãnh nhu hòa này, tao muốn PK người thật với mày! Mày dám nói Diêu Diêu nhà tao không tốt ư? Diêu Diêu nhà tao xinh đến lật trời, Dung Dung bạch y thực giản dị! A từ từ... mày cảm thấy cp “Hoắc Hi × Mặc Sĩ Diêu” thế nào? Một khi tiếp nhận cái thiết định này rồi, dường như thiết là có cảm giác nha! Diêu Diêu đẹp như vậy, thiếu soái khẳng định không bỏ được hán, khẳng định xem hán là bảo bối mà nâng trong lòng bàn tay...]

Vừa nhìn thấy cái tin nhắn này, Điền Phi Phi bị dọa, tiếp đó nhanh chóng trả lời: [tự công tự thụ, mày tưởng tượng cũng hơi bị lố đi! Có điều Dung Dung thật sự quá dễ nhìn! Sao hán lại đẹp thế nhờ! Nhưng mà chung quy tao cứ cảm thấy Diêu Diêu cảm dục có chút quá mức, mày có phát hiện không... Quá độ cảm dục, chính là... oa... A a a tao thiệt muốn ngủ với hán, tao thiệt muốn ngủ hán!!!]

#chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#

Cùng ngày hai tập phim chấm dứt, đến mười một giờ tối, cái tag #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu# đã bị nâng đến top 3 trên tổng số tag của «Tranh giành». Chờ khi 0h vừa qua, cái tag này thậm chí được nâng đến hạng 32 hot search, nằm trong top 50 toàn mạng tìm kiếm!

Bất luận một dân mạng nào nhấn vào, đều có thể nhìn thấy cảnh về Mặc Sĩ Diêu do nhóm fan ti mi cắt nối biên tập. Bóng dáng bạch y làm cho người mơ màng kia, phong thái tuyệt thế khi quay đầu mỉm cười, bắt mắt dĩ sủng nịch khi vui đùa với chú chim sẻ, còn có tranh phong với Tiêu Tương khi luận bàn thiên hạ!

[chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu!]

[chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu! Nếu tôi có thể ngủ với hán, tôi đây đời này liền đáng giá!]

[a a a a Mặc Sĩ công tử sao lại cảm dục như vậy, hán càng cảm dục, tôi lại càng muốn vấy bẩn hán... thật muốn kéo y phục hán ra, thật muốn đặt hán trên giường, thật muốn hôn hôn hôn hôn hôn hán, thật muốn nhìn bộ dạng hán đỏ mặt!!!]

[cảnh sát mạng 666 đã tập trung người sử dụng LS, cóc cóc cóc, xin bạn mở cửa, tra đồng hồ nước*.]

*Cảnh sát khi đi kiểm tra nhà dân thường nói là tra đồng hồ nước để dẫn mở cửa.

Thành phố B, đêm.

Hai tập «Tranh giành» chiếu xong toàn bộ, người đàn ông tuần nễ thâm trầm mặc một thân áo ngủ màu đen, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm quảng cáo trên TV. Sau một lúc lâu, hán yên lặng cầm lấy điều khiển từ xa, phát lại nội dung vừa rồi.

Không bao lâu, trên TV lại bắt đầu chiếu lặp lại nội dung «Tranh giành», chiếu cảnh tượng “Tiêu Tương tiến vào Vọng Thu các, cùng Mặc Sĩ Điều đối địch, cuối cùng cùng rời khỏi Vân Mộng Trạch”.

Lại xem thêm một lần... thêm một lần nữa... lại thêm một lần nữa!

Lúc xem đến lần thứ ba, Tần Trình mặt không đổi sắc đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất cực lớn, nhìn cảnh đêm xa hoa lãng phí của thành thị phồn hoa này trong chốc lát. Qua ba phút đồng hồ, hần lại yên lặng đi về sofa, nhiệt độ nơi vành tai thoáng giảm bớt một ít, hần trầm ngâm một khắc, lại cầm điều khiển từ xa lên... xem lại lần thứ tư!

Rất nhanh, một cái weibo liền đăng lên trên mạng.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: a a a a thật đẹp thật đẹp thật đẹp thật đẹp! Sao lại dễ nhìn như vậy! Sao lại đáng eo như thế!!! Thật muốn ngủ với cậu ấy, rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn #chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Điều#]

Nếu có người nhấn vào cái weibo này, kéo xuống một phen, chỉ sợ sẽ kinh ngạc phát hiện, tất cả tin mà cái weibo này đăng, toàn bộ đều có liên quan đến Dung Hù!

Buổi sáng đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: hôm nay thật muốn ăn sáng chung với Dung Dung.]

Giữa trưa đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Hoắc Hi thật là dễ nhìn.]

Buổi tối đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: sắp sửa chiếu «Tranh giành», chờ mong Mặc Sĩ Điều!]

Quả thực còn đúng giờ hơn cả một ngày ba bữa cơm!

Mà giờ phút này, Dung Hù xa ngoài ngàn dặm tự nhiên không biết, ngay trong căn nhà trọ mà ngày hôm qua cậu vừa mới rời đi, một người đàn ông đang mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm TV, xem phát lại ước chừng năm lần, còn hứng thú nồng đậm muốn đi xem tiếp lần thứ sáu! Cố tình xem nhiều lần như vậy, trên mặt hần lại đều không có quá nhiều biểu tình, giống như thật sự chỉ là tùy tiện nhằm chán xem một cái mà thôi.

Để chuẩn bị ngày mai thử trang phục và chụp ảnh, Dung Hù ngủ sớm. Chờ khi cậu tỉnh lại, một bên đánh răng, một bên lật xem weixin và weibo, đột nhiên mới phát hiện, mình thế mà lại lại lên top.

#chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Điều#

Cái top này... Có chút mất thể diện, Dung Hù đặc biệt gửi tin nhắn hỏi La Chấn Đào, có phải hần thúc đẩy ra một cái top có độ vô si thật lớn như vậy hay không.

Ai ngờ La Chấn Đào vô cùng oan uổng nói rằng: “Nếu anh muốn giúp cậu mua thủy quân để lên top, anh sẽ không đưa tên cậu vào sao? Tiểu Hù, cái top này tuy rằng... có chút khiến người ta xấu hổ, nhưng mà hiệu quả rất tốt, thế mà lại được dân mạng tự động nâng đến top 10 kia!”

Dung Hù: “...”

Đúng vậy, top 10 đó, sau đó nhấn vào top search liền thấy, tất cả mọi người đều nói “thật muốn ngủ với cậu”.

Dung Hù tự nhận đã trải qua sóng to gió lớn, trường hợp gì mà chưa từng thấy qua, nhưng thật đúng là... Lần đầu tiên đụng tới tình huống toàn thế giới đều muốn “ngủ” với cậu. Trước trước khi cậu thành danh thì thôi, sau khi thành danh, cậu diễn luôn luôn là nhân vật chính, đều có nữ chính, hoặc là... nam chính của mình —— ừm, cậu quả thật từng diễn một bộ phim đồng tính luyến ái.

Có điều, fan của cậu không nhiệt tình như vậy, chỉ biết yên lặng cống hiến phòng bán vé. Sao đổi một thế giới khác, mọi người đều điên cuồng đến vậy?!

[không ngủ được Mặc Sĩ Điều, tui không rời giường đâu!]

[ai nha tôi ngã sấp xuống, muốn Dung Dung hôn một cái mới bằng lòng đứng lên ~]

[nếu không ngủ được Mặc Sĩ Điều, cuộc đời của tôi còn có cái gì ý nghĩa... Không bằng ngủ với Hoắc Hi cũng được ~23333]

[Mặc Sĩ Điều cho mấy người, Hoắc Hi cũng cho mấy người, tui ngủ với Dung Dung là được dòi ~! @ Dung Hù]

Dung Hù: “...” thế mà lại còn dám phân thân cậu ra!!!

Lúc ban ngày đi chụp poster, Dung Hù vẫn luôn yên lặng tìm bình luận của fan. Đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã ký hợp đồng với La Chấn Đào vào

buổi trưa, chính thức định ra tiến trình quay phim, vì thế hôm nay chụp ảnh cũng vô cùng thoải mái vui vẻ, thời gian của Dung Hủ thực nhàn rỗi, lập tức xem qua hơn một ngàn bình luận của fan.

Chỉ cần là weibo gắn tag #chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Diêu#, cậu đều xem từng chữ từng chữ.

Chờ đến tối lúc phải về khách sạn, Dung Hủ bật di động, lại thấy được một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: không được, ngủ Mặc Sĩ Diêu không đủ, muốn Dung Dung, muốn ngủ Dung Dung! #chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Diêu#]

Cái weibo này không có khác biệt quá lớn với những fan trước, Dung Hủ chỉ nhìn thoáng qua, liền tùy ý lướt qua. Qua một ngày, cậu đã quen fan kêu gào, thậm chí cậu còn không cần thận trọng nhìn thoáng qua một tiểu hoàng văn mà fan viết, cho nên lại càng không để ý loại đùa giỡn trên miệng này.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Dung Hủ nghĩ nghĩ, vẫn đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: tối hôm nay xem xong «Tranh giành», mấy bạn phải nghỉ ngơi sớm một chút ~ tối ngủ trước nha, đóng cửa kỹ, ai cũng không cho vào.]

Đám fan vừa mới mở TV lên, nghe được ca khúc chủ đề «Tranh giành», bỗng nhiên liền nhận được thông báo đặc biệt.

[a a a a a Dung Dung, dẫn em ngủ cùng!!!]

Ngày hôm sau, theo cảnh diễn của Mặc Sĩ Diêu tăng lên, càng ngày càng nhiều fan không chỉ liếm bình mỹ nhân, cũng bắt đầu phân tích tính cách nhân vật này. Y xuất hiện càng nhiều, mọi người tán thưởng y càng nhiều, bởi vì ai dám tin tưởng, một thiếu niên nhìn như đơn bạc như vậy, thế mà lại có thể chỉ dẫn thiên quân vạn mã, san bằng quân địch lớn mạnh hơn.

Nếu như nói ngay từ đầu thích người này, chính là thích khí chất và gương mặt, vậy theo nhân vật Mặc Sĩ Diêu bày ra, càng ngày càng nhiều fan bị khí độ trầm ổn lạnh nhạt của y lây nhiễm, cũng bị nội tâm nhìn như thanh lãnh, kì thực dịu dàng của y đã động.

Mãi đến ba ngày sau, đột nhiên nội dung chiếu tới cảnh Mặc Sĩ Diêu và nam số hai Đông Ly Lan gặp lại trên chiến trường.

Bên này, Dung Hủ đã bắt đầu chuẩn bị nghi thức khởi động máy «Tầng mây màu đen» vào ngày hôm sau, mà bên kia, vô số người xem tròn mắt há mồm nhìn Đông Ly Lan mặc một thân nhung trang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Mặc Sĩ tiên sinh bạch y nhẹ nhàng kia, trường kiếm chỉ thẳng, cười lạnh một tiếng, âm thanh vô tình đến tận xương: “Người giết hân, thường vạn lượng hoàng kim, nhất phẩm hầu tước!”

Hết chương 32

Dung Dung: ý, vừa rồi nhìn thấy tên gì nhỉ, Liên Dung gì?

Tần Tranh Tranh [nhảy dựng lên]: là bảo bảo, là bảo bảo! Chính là bảo bảo!

Dung Dung: a, quên rồi, có thể là fan bình thường đi.

Tần Tranh Tranh: QAQ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 33

Trong thiên quân vạn mã, giữa khói thuốc nổi lên bốn phía, người đàn ông tuấn mỹ tà dị bỗng nhiên chỉ kiếm về trước, hứa hẹn ngàn vàng treo giải thưởng.

Đây là cảm giác gì?

Khán giả không biết Mặc Sĩ Diêu là cảm giác gì, nhưng mà bọn họ biết, chính bọn họ sắp bùng nổ!!!

[Đông Ly Lan biết Mặc Sĩ Diêu hả?! Oa oa oa? Tui bỏ lỡ cái gì rồi? Chẳng lẽ tui đã quên kỷ thật là bọn họ quen biết hả?!]

[mọe oi, Đông Ly Lan khóc huỷ hoại cuồng bá duệ như vậy, đột nhiên the-one Diêu Diêu, loại cảm giác này... Cũng quá xúc động đi! Hai người bọn họ có phải có quan hệ gì không thể cho ai biết không, còn hứa hẹn phần thưởng lớn như vậy... Vì sao Đông Ly Lan muốn giết Diêu Diêu của tui, bọn họ rốt cuộc là quan hệ như thế nào! @đoàn phim «Tranh giành»]

[hân là Thái tử lãnh huyết tà mị cuồng quyền, y là quân sư thiếu niên phong hoa tuyệt đại. Hân ở trên chiến trường gặp gỡ y, hân giường kiếm muốn lấy

tính mệnh y, lại không biết về sau hai người tơ tình quán quýt, duyên định tam sinh tam thế.]

[... phong cách giới thiệu văn án văn tắt của mạng văn học lâu trên, nhìn qua rất lòi, nhưng mà có sao một khi tiếp thu rồi, dường như cũng rất feeling nhỉ! Cho nên nói, Đông Ly Lan với Mặc Sĩ Điều rốt cuộc là quan hệ như thế nào, sao cứ như trước kia bọn họ có quen biết vậy?]

Trong hai tập tới hôm nay, kể lại một lần đại chiến giữa Sở quốc và Lương quốc.

Trước đó, đại quân Sở quốc dưới sự dẫn đường của Mặc Sĩ Điều, đã bại Lương quốc, đoạt lại một tòa thành bị mất vào chín năm trước. Mà một tháng sau, Thái tử Lương quốc Đông Ly Lan tự mình dẫn binh tiếp cận, hai bên gặp phải nơi biên cương, nhắc lên một trận đại chiến.

Lương quốc dù sao cũng binh hùng tướng mạnh, về vũ lực thắng Sở quốc. Sở quốc mặc dù có Mặc Sĩ Điều, nhưng vẫn không thể từ trên tay Lương quốc chiếm được chỗ tốt, hai bên đánh ngang tay, lần thứ hai triển khai chiến tuyến ở biên cảnh, kiếm chế nhau, ai cũng không dám động trước một bước.

Hai tập này chỉ nói câu chuyện như vậy, chỉ có điều thái độ “kỳ quái” của Đông Ly Lan đối với Mặc Sĩ Điều lại làm cho tất cả khán giả mơ hồ. Rất nhanh, thảo luận trên internet đã chen khắp đề tài #Tranh giành#, cũng không lâu lắm, đã có người chậm rãi phỏng đoán ra thân phận có khả năng của Đông Ly Lan.

[mấy tập trước Mặc Sĩ Điều đã từng trong lúc vô tình nói với Tiêu Tương, y cũng từng có bạn, là sư huynh của y. Hai người cùng lớn lên, tình cảm một lòng, sau đó mất đi liên hệ. Nếu Đông Ly Lan thật sự quen biết Mặc Sĩ Điều, có khả năng hẳn chính là sư huynh Mặc Sĩ Điều, hoặc là quen biết với sư huynh của y!]

Hai tập chiếu ngày hôm sau, trực tiếp chứng thật suy đoán của người bạn mạng này.

Tiêu Tương hỏi quan hệ giữa Mặc Sĩ Điều và Đông Ly Lan, Mặc Sĩ Điều mỉm cười trả lời cô: “Hắn là sư huynh của ta.”

Sau đó, chính là một đoạn hồi ức thoải mái vui vẻ.

Đông Ly Lan là cung nữ sinh, từ nhỏ không được Lương hoàng coi trọng, hắn có một lần bởi vì “vô ý” ngã vào trong hồ, suýt nữa chết đuối. Sau đó tuy rằng không chết, lại bị nhiễm bệnh đậu mùa, khi bị đưa đến ngoài cung trừ tà, đụng phải Các chủ Vọng Thu các lúc ấy, cũng chính là sư phụ của Mặc Sĩ Điều.

Vọng Thu các không chỉ có kinh luân mưu lược, còn có tuyệt thế võ công. Lão Các chủ thấy Đông Ly Lan căn cốt kỳ giai, nhìn không được thu hắn làm đồ đệ, giúp hắn chữa bệnh, cũng dạy hắn võ công. Qua nửa năm, ông lại thu Mặc Sĩ Điều, cũng dạy y võ công và mưu sách.

Nhưng mà, Mặc Sĩ Điều không có thiên phú võ học, Đông Ly Lan lại mọi thứ đủ đầy, võ công siêu tuyệt, tài hoa hơn người.

Luận võ, Mặc Sĩ Điều không bằng Đông Ly Lan; so văn, Mặc Sĩ Điều lại thắng Đông Ly Lan. Đông Ly Lan chưa bao giờ thắng Mặc Sĩ Điều về văn, nhưng hắn lại vượt xa phần lớn người đời bình thường. Khi Tiêu Tương hỏi tại sao Đông Ly Lan lại đi, Mặc Sĩ Điều bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Chúng ta đều cho rằng, sư phụ sẽ lựa chọn sư huynh, trở thành Các chủ kế nhiệm, không ngờ, sư phụ âm thầm lựa chọn ta.”

Vì thế, không muốn tiếp nhận hiện thực còn chưa công khai này, Đông Ly Lan tâm cao khí ngạo phản bội Vọng Thu các, về Lương quốc, cướp đi vị trí Thái tử Lương quốc, nếu không còn Lương hoàng, thì sẽ trở thành hoàng đế Lương quốc trên ý nghĩa chân chính.

Nhìn thấy hồi ức như vậy, nhóm fan không một ai không vì loại quan hệ số mệnh ràng buộc này mà “động lòng cảm khái”.

[cầu huyết, thật sự cầu huyết, nhưng mà... thật thích! Quan hệ của hai người thiệt xúc động!]

[tôi nhìn thấy trong hồi ức của Điều Điều, tiểu Thái tử tốt với tiểu Điều Điều như vậy, còn dùng kiếm khí đánh rớt quả đại cho y, dẫn tiểu Điều Điều lên chuồn ra khỏi Vọng Thu các, vào thôn trấn chơi. Thái tử làm sao có thể muốn giết Điều Điều há, tôi không tin!]

[bạn biết cái gì? Cái này gọi là tương ái tương sát! Ha ha ha ha, hôm nay cho biên kịch một cây kẹo que, biên kịch thật biết chơi, đầu năm nay ngay cả tiểu thuyết BL cũng không dám viết như vậy, hớ trong não biên kịch thật sự là vô cùng bự ~~~ moa moa tà =3=]

Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Điều mới gặp nhau bất quá chỉ bốn tập, bỗng nhiên, một cái CP liền hot lên.

CP “Lan Điều” rực hot, ngay từ đầu chỉ là một nhóm người rất ít thảo luận, chờ đến khi có người vẽ ra một cái fanart, vẽ tiểu Điều Điều và tiểu Thái tử mặt bánh bao, chúng hủ nữ toàn bộ nổ tung.

Mười hai giờ đêm đó, CP “Lan Điều” thành CP hot nhất của #Tranh giành#, quãng CP nam nữ chính “Tương Nhàn” cả một con phở. Chờ ngày hôm đó qua đi, rất nhiều tác giả đoán văn xuất hiện, bọn họ tận tình tiến hành nào bỏ với tình cảm của đôi sư huynh đệ này, khuếch trương ra rất nhiều đoán văn mạnh mẽ, chọt thẳng vào lòng người.

Sau đó là họa sĩ đồng nhân theo vào, truyện bốn ô, truyện dài tuy rằng không nhiều lắm, lại xuất hiện vài tác phẩm tốt.

Tới ngày thứ ba phát sóng, cũng không có nói nhiều về chuyện giữa Mặc Sĩ Điều và Đông Ly Lan, nhưng mà lại lộ ra một tin tức: Mặc Sĩ Điều vẫn luôn cất giữ một miếng ngọc bội Đông Ly Lan đưa cho y.

Có một lần Tiêu Tương không cẩn thận đụng phải cái ngọc bội này, vạn hạnh không có rút bẻ, Tiêu Tương liên tục xin lỗi, Mặc Sĩ Diêu cười nói: “Bề thì thật sự là xảy ra chuyện đó, ngọc bội kia cũng không đáng giá, nhiều nhất hai lượng bạc vụn, nhưng đây là di vật mà mẹ của sư huynh để lại cho hần. Khi còn bé có lần ta giúp sư huynh gánh tội, chờ ta ở Giới Luật đường quý ba ngày đi ra, nhìn thấy sư huynh vẫn luôn canh giữ ở cửa, canh ba ngày. Sau đó hần liền đem miếng ngọc bội này cho ta, cũng nói hần thiếu ta một món nợ, cái này xem như tín vật.”

Tiêu Tương không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Vây mấy ngày hôm trước hần nhìn thấy ngươi, vì sao còn như vậy...”

Câu nói kế tiếp Tiêu Tương cũng không nói ra, Mặc Sĩ Diêu lại biết cô muốn nói gì.

Rõ ràng đem ngọc bội quan trọng như thế làm tín vật, đưa cho sư đệ nhà mình, sao còn há mồm chính là muốn lấy mạng người ta?

Mặc Sĩ Diêu cười nhạt lắc tay, cũng không có một tia oán hận: “Khi đó chúng ta quá nhỏ, sư huynh chỉ sợ đã quên.”

Đương nhiên, Tiêu Tương tuyệt đối không có khả năng là loại người yêu cầu Mặc Sĩ Diêu lấy ngọc bội làm tín vật, bảo Đông Ly Lan trực tiếp đầu hàng cho nên cô chỉ gật gật đầu, liền không hỏi lại chuyện này. Nhưng khán giả thấy cô thế mà lại không có hỏi tiếp, quả thực gấp đến độ phát điên.

[trời của tôi ạ! Diêu Diêu khéo hiểu lòng người như vậy, còn đa mưu túc trí, đẹp đến không biên giới, nếu tôi là Đông Ly Lan, đừng nói không cho tôi làm cái gì mà Các chủ, dù dùng cả thiên hạ đối với tôi, tôi cũng không cần! Tôi chỉ muốn Diêu Diêu nhà tôi!!!]

[tôi đã nghĩ ra CP của bọn họ: rút kiếm vô tình tà mị cuồng quyền công x si tình ôn nhu thông minh tuyệt thế thụ!]

[báo cáo tổ chức, tôi cảm thấy mắt trí nhớ thực thích hợp với nhà chúng ta!]

[... mấy người đều cảm thấy Diêu Diêu là thụ hả? Chỉ tui cảm thấy, Diêu Diêu là phúc hắc công sao. Bề ngoài nhìn qua đặc biệt thuần thiện, vừa xé ra, oa! Mỹ nhân tim đen!]

CP “Lan Diêu” kịch liệt thảo luận, khiến phim truyền hình «Tranh giành» được lợi rất nhiều, đồng thời cũng làm cho hai đương sự thu lợi không ít.

Dung Hù vốn bởi vì «Mai phục» mà cực hot, một đêm bạo hồng, trực tiếp dựa vào một bộ phim chiếu tuần, vượt qua hạng ba, trở thành minh tinh hạng hai. Mà hiện giờ, dựa vào một Mặc Sĩ Diêu đầy đủ tình tiết, thiết lập được yêu thích, cậu lại chậm rãi có được nhân khí siêu cao mà nghệ nhân hạng hai bình thường khác không sánh bằng.

Từ tháng bảy Dung Hù vào đoàn phim «Tranh giành», đến tháng mười một «Mai phục» phát sóng, thậm chí là hiện tại «Tranh giành» đã chiếu hơn một nửa, đến nay bất quá mới qua nửa năm, nhưng trong nửa năm này độ đề tài của cậu lại tương đối cao.

Hiện tại, bởi vì CP “Lan Diêu”, cậu và Diệp Kiều thường xuyên bị dân mạng đồng thời nhắc tới thảo luận.

Nhân khí của Dung Hù vốn dĩ mỗi ngày đều đang tăng lên, một ngày ít nhất gia tăng mấy vạn fan, cứ đăng một cái weibo, đều sẽ có cả vạn com share, nhưng một cái weibo của Diệp Kiều nhiều nhất chỉ có hơn năm nghìn com share.

Đó cũng không phải là nói, Dung Hù dựa vào fan weibo hơn bốn trăm vạn, có thể vượt qua Diệp Kiều có hơn bảy trăm vạn fan, mà là bởi vì fan Dung Hù đều là nửa năm gần đây mới chú ý cậu, tự nhiên có độ hoạt động rất cao.

Theo CP “Lan Diêu” cực hot, Diệp Kiều lại nghênh đón mùa xuân thứ hai của sự nghiệp.

Rất nhiều người xem thảo luận Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Diêu dây dưa, cũng có rất nhiều người xem sôi nổi follow weibo Diệp Kiều, follow diễn đàn của hần ở công ty giải trí nhà mình. Diệp Kiều hot mạnh, nhân khí tăng vọt. Thật sự giống như nửa năm trước Đồng Tranh đã nói, năm đó phòng làm việc Tề Lực có thể nâng được một bộ phim đồng tính thành hắc mã phòng bán vé, hiện giờ phòng làm việc Tề Lực, liền một lần nữa dùng «Tranh giành», nâng đỏ nam hai và nam bốn.

Rất nhiều minh tinh sẽ vì một bộ truyền hình, một bộ điện ảnh mà cực hot. Tựa như hiện tại, trong đoàn phim «Tranh giành», nữ chính Đường Mộng Lam vốn có nhân khí đứng đầu, là hoa đán đang hot trong giới phim truyền hình, cô trước sau như một phát huy xuất sắc, càng ngồi vững vàng biệt danh nữ hoàng rating của cô.

Rating mới nhất của «Tranh giành», 3.4.

Từ độ nhiệt liệt thảo luận của khán giả mà xem, con số này chỉ có tăng lên, tuyệt đối sẽ không giảm xuống.

Nam chính Đồng Tranh cũng dựa vào «Tranh giành», đạt được bộ phim thủ vai chính có rating cao nhất của mình.

Thu hoạch lớn nhất trong đó, chính là nam hai Diệp Kiều và nam bốn Dung Hù. Đối với người trước mà nói, đây là cơ hội cho hần xoay người; đối với người sau mà nói, đây là cơ hội cho cậu vững vàng leo lên phía trước.

Trong toàn bộ đoàn phim, chỉ mỗi nam số ba Tống Minh Phi là nhiệt độ không cao, có điều cũng không thể trách hần, dù sao thì nhân vật hần đóng còn chưa có chính thức lên đài, chờ sau khi chính thức lên đài, có lẽ sẽ tăng lên khá cao.

Mà những việc đó, Dung Hù chỉ là nghe La Chấn Đào nói một chút, đại khái hiểu biết một chút. Cậu cũng không có ngăn cản hành vi lợi dụng CP “Lan Diêu” để xào nhiệt độ của hai bên đoàn phim và Diệp Kiều —— đúng rồi, nhiệt độ của CP “Lan Diêu” không chỉ là do tự fan thảo luận ra, còn có bóng

đáng bên sản xuất thao túng.

Loại marketing online hợp lý này có thể đồng thời mở rộng độ nổi tiếng của Dung Hù, để người mới là cậu đạt được càng nhiều chú ý, loại chuyện một công đôi việc này, có sao mà không làm? Nhưng lại không cần bên Dung Hù ra sức, cậu chỉ cần trả giá cái tên của mình là được, tự nhiên có đoàn phim «Tranh giành» và đội tuyên truyền của Diệp Kiều đến hỗ trợ thao tác, cậu còn phải bận chuẩn bị cho bộ phim mới.

Để quay phim «Tầng mây màu đen», đoàn phim đặc biệt mời thầy thanh nhạc cho Dung Hù, dạy cậu ca hát.

Vốn dĩ dựa theo suy nghĩ của Lương đạo, Dung Hù tuy rằng hát rất dễ nghe, nhưng dù sao cũng là người không chuyên. Mọi người đều biết, điện ảnh không thể dùng phối âm, muốn dùng phối âm cũng được, nhưng nếu vậy liền đại biểu, bạn buông tha việc dùng nhân vật kia để đạt giải thưởng.

Giải thưởng điện ảnh yêu cầu với diễn viên cực cao, nếu âm thanh của bạn không phải là của chính bạn, vậy âm thanh của nhân vật kia liền không phải là do bạn biểu hiện ra, bạn không thể lấy được giải thưởng tương ứng. Dù bạn có diễn xuất sắc, thì bất cứ một giải thưởng điện ảnh nào cũng sẽ không trao giải cho bạn, chính là nghiêm khắc như thế.

Cho nên nếu có thể, đoàn phim «Tầng mây màu đen» muốn Dung Hù hát bằng giọng thật. Dưới tình huống thật sự không được, mới có thể suy xét dùng phối âm, hoặc là đem phần ca hát đổi thành nguyên thanh của Lăng Tiêu khi còn sống, nhưng như vậy chung quy sẽ ảnh hưởng một chút đến hiệu quả phim.

Suy nghĩ này của Lương đạo là tốt, nhưng ông trăm triệu lần không nghĩ tới, thầy giáo chuyên nghiệp trong nghề mà ông mời đến, vừa mới dạy Dung Hù mười phút, liền tức giận tìm ông, cả giận nói: “Lão Lương, tui không ngờ ông là người như thế. Trước đó ông nói với tui cái gì, ông nói Dung Hù này dường như hiểu một chút kỹ xảo, nhưng trước kia chưa từng ra đĩa nhạc, bảo tui tới dạy cậu ta. Ông lừa bạn giả như vậy đó hả?”

Lương đạo về mặt mơ hồ nói rằng: “Tui... lừa ông? Tui lừa ông cái gì? Lão Trần, hôm nay ông phải nói rõ ràng với tui.”

Khóe miệng thầy Trần thoáng nhếch, cạ lời nói: “Trụ cột kỹ xảo của Dung Hù vững chắc như vậy, nếu ông nói với tui là cậu ta chưa từng luyện, hôm nay tên của tui liền viết ngược lại! Được rồi được rồi, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định tui không thể dạy cậu ta được gì, dù cho tui một năm, tui cũng nhiều nhất giúp cậu ta điều chỉnh một chút âm thanh thôi, phương diện kỹ xảo cậu ta đã vô cùng thành thục. Ông đừng có đùa giỡn tui nữa, tối hôm nay mời tui ăn bữa cơm, tui coi như việc này chưa từng phát sinh.”

Lương đạo: “...” mình đã trả tiền mời ông đến dạy có mười phút, giờ còn phải bù thêm một bữa cơm nữa hả?!

Chuyện này cũng không thể trách Lương đạo, đương nhiên, càng không thể trách Dung Hù.

Một ngày trước Lương đạo nói với cậu, hôm nay bảo cậu đến phim trường sớm một chút, phải học một vài thứ. Lương đạo chưa nói rõ ràng là cái gì, Dung Hù cũng không nghĩ tới, Lương đạo thế mà lại mời thầy thanh nhạc cho cậu. Đòi trước Dung Hù học thanh nhạc ba năm, tuy rằng không dám nói là trình độ đứng đầu, nhưng mà cậu vô cùng chăm chỉ, trụ cột luyện đến tương đối vững chắc.

Gây ra cái vụ hiểu lầm này, Dung Hù tự mình mời Lương đạo ăn một bữa cơm, đồng thời mời cả thầy Trần.

Trên bàn cơm, một đại đạo diễn, một thầy thanh nhạc nổi danh trong giới, uống uống liền tán gẫu lật trời, căn bản không thèm để ý chuyện ban ngày. Có điều chờ đến khi Dung Hù muốn uống một ngụm rượu vang, thầy Trần lại bỗng nhiên tỉnh táo lại, nghiêm túc nói rằng: “Muốn ca hát đăng hoàng, thì cậu phải kiêng rượu kiêng cay, kiêng hết thấy những thứ khẩu vị nặng có tính kích thích.”

Lương đạo cười ha ha: “Đừng làm rộn, bạn nhỏ người ta chỉ là đóng một bộ phim, là diễn viên, không phải là ca sĩ.”

Thầy Trần cũng nở nụ cười: “Xem tui, cũng quên mất, cảnh giác quen rồi.”

Dung Hù ở một bên bắt đầu dĩ gật đầu cười khẽ.

Xem ra, hai người kia hôm nay thật sự uống hơi nhiều.

Hoặc có lẽ là bởi vì thói quen đời trước, đời này, Dung Hù còn chưa từng uống rượu, nhiều nhất chỉ nếm một chút vang đỏ. Cậu theo bản năng bảo vệ cổ họng, rõ ràng hiện tại mình là diễn viên, cậu cũng sẽ theo thói quen bảo vệ cổ họng.

Loại thói quen này xâm nhập cốt tủy, giống như cậu đã từng luyện phát âm một lần nữa, luyện đến khi yết hầu khô khốc phát đau, chỉ cần bắt đầu, thì sẽ vẫn luôn cố gắng, sẽ không dừng lại.

Tiếp qua hai ngày, nội dung «Tranh giành» đã sắp chiếu tới phần giữa, cảnh diễn của Mặc Sĩ Diêu cũng sắp chấm dứt. Khán giả tự nhiên không biết điểm này, Dung Hù lại khó được có hưng trí mà thường xuyên mở di động, xem bình luận của nhóm fan trên internet.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã trù bị hoàn thiện, ngày mai chính là nghi thức khởi động máy chính thức. Trong khoảng thời gian này Dung Hù luôn ở trong đoàn phim, đi theo một lão nhạc sĩ tìm hiểu một ít thói quen, sở thích của Lăng Tiêu khi còn sống. Cậu muốn sắm vai người này, tự nhiên cậu phải đi tìm hiểu đối phương, như vậy mới có thể biểu hiện ra một Lăng Tiêu chân chính.

Sáng hôm sau, sắc trời tờ mờ sáng, đoàn phim «Tầng mây màu đen» ở trong một mảnh an tĩnh, dâng hương, khởi động máy.

Nam nữ chính toàn bộ đến đông đủ, đạo diễn, người sản xuất, bên đầu tư, biên kịch cũng toàn bộ ở đây. Đạo diễn dâng hương trước, sau đó là nam

chính Dung Hù, nữ chính Du Tư Ngừ, tiếp theo là người sản xuất, bên đầu tư...

Hết thầy trình tự không có bất luận khác biệt gì với đoàn phim khác, mọi người đều ngra quen đường cũ mà hoàn thành nhiệm vụ của mình. Chờ Lương đạo dẫn dắt hai diễn viên chính, bên sản xuất và bên đầu tư, cắt quả cầu đỏ tượng trưng cho khởi động máy, đoàn phim «Tầng mây màu đen» liền chính thức khởi động máy.

Tất cả tất cả, nhìn như đơn giản, nhưng có một điểm vô cùng kỳ quái ——

Không có truyền thông.

Đúng vậy, từ bắt đầu đến chấm dứt nghi thức khởi động máy, không có bất luận truyền thông nào tham dự nghi thức khởi động máy này! Nhân viên ở đây chỉ có nhân viên công tác của đoàn phim, cùng với người đại diện, trợ lý của diễn viên, trừ đó ra, nhìn không thấy bất luận phóng viên truyền thông nào.

Đó cũng không phải nói là đoàn phim «Tầng mây màu đen» không đáng để truyền thông đưa tin, không có một phóng viên nào muốn phỏng vấn tin tức bên trong. Hoàn toàn tương phản, ngay ở thành điện ảnh thành phố S, hàng trăm phóng viên đều vây quanh phụ cận phim trường, vắt hết óc, trăm phương nghìn kế muốn lên vào đoàn phim, cướp được tin tức trực tiếp.

Một phóng viên đội con gió lạnh rét đến tận xương, oán giận nói: “Đoàn phim «Tầng mây màu đen» thế mà lại cự tuyệt tất cả phóng viên phỏng vấn, này cũng quá kỳ dị đi!”

Bắt đầu từ sáng hôm nay, đoàn phim «Tầng mây màu đen» toàn diện đề phòng, phong tỏa phụ cận phim trường, không cho bất luận một truyền thông nào có cơ hội đi vào.

Lương đạo dứt khoát kiên quyết cự tuyệt mỗi một lời mời phỏng vấn của truyền thông, thậm chí còn yêu cầu tất cả nhân viên công tác, cấm lộ ra bất cứ tin tức gì về đoàn phim, ngay cả danh sách diễn viên cũng không thể nói, nếu ai để lộ bí mật, trực tiếp bị sa thải.

Càng thần bí như vậy, bên ngoài lại càng muốn biết tình huống cụ thể của đoàn phim này.

«Tầng mây màu đen» là bộ phim kỷ niệm Lăng Tiêu, điểm này tất cả mọi người đều biết. Từ một năm trước bộ phim này đã được duyệt, cho tới bây giờ chính thức khởi động máy, mỗi một fan Lăng Tiêu đều nóng bỏng chú ý. Toàn quốc... không, phải nói là fan âm nhạc toàn cầu đều chờ mong không thôi với mỗi một chi tiết của bộ phim điện ảnh này, bọn họ chờ mong, phóng viên tự nhiên lại càng muốn đào móc tin tức.

Nghi thức khởi động máy hoàn toàn kết thúc ngay dưới tình huống che giấu khuyết thiếu phóng viên truyền thông như thế.

Chờ đến giữa trưa chuẩn bị chụp poster, Lương đạo dường như sợ Dung Hù hiểu lầm, cố ý gọi cậu qua, kiên nhẫn giải thích: “Cũng đừng nghĩ quá nhiều, bộ phim này đã định trước được hơn triệu fan âm nhạc chú ý. Weibo Lăng Tiêu bây giờ còn có gần hai triệu fan, cho nên tôi không công khai chuyện đoàn phim, chỉ là không muốn quấy rầy đến đoàn phim quay thôi.”

Nghe vậy, Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: “Cháu biết, Lương đạo là muốn mặc kệ đánh giá của bên ngoài, chuyên tâm quay ra một tác phẩm xuất sắc.”

Vừa nghe lời này, Lương đạo cao giọng mỉm cười, nói một tràng tiếng Đông Bắc hào phóng: “Thằng nhóc cậu thực hiểu biết à, không tòi không tòi. Có thời gian thì tìm Du Tư Ngừ tâm sự nhiều nhiều, cô ấy rất tốt, là tiền bối của cậu, cũng là Hoa Hạ Entertainment các cậu, nên quan tâm cậu thêm một chút.”

Dung Hù mỉm cười đáp lại.

Có lẽ là nghe lời Lương đạo nói, chạng vạng cùng ngày, Du Tư Ngừ tìm đến Dung Hù.

Đây là một người phụ nữ dịu dàng ấm áp, một đầu tóc đen mềm mại quấn thành búi, chỉ chừa một hai lọn dừng ở bên má, phụ trợ cô càng thêm nhu hòa. Khác với Đường Mộng Lam rực rỡ hào phóng, cũng không giống Trương Đồng Đồng đoan trang mỹ lệ, Du Tư Ngừ giống như một bến cảng dịu dàng, bất cứ ai đã gặp cô cũng sẽ không sinh ra nổi một chút tâm tư tức giận, bởi vì nhìn cô chính là dịu dàng ấm áp như thế.

Nhưng mà khác với bề ngoài của cô, cô nói chuyện vô cùng trực tiếp: “Mọi người đều là cùng một công ty, Dung Hù, về sau nếu em có chỗ nào không hiểu, có thể tới hỏi chị. Em mới ra mắt nửa năm, chỉ từng đóng hai bộ phim truyền hình, bất luận vấn đề gì về phương diện điện ảnh, đều có thể tìm chị.”

Nghe xong lời này, Dung Hù không có cự tuyệt, cười nói: “Cám ơn nhiều, chị Du.”

Du Tư Ngừ lắc lắc tay: “Cũng không cần cảm ơn chị, nhân vật chính bộ phim này là em, nếu em xảy ra vấn đề gì, vậy bộ phim này tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề. Chị rất thích Lăng Tiêu, tuy rằng chị thích nhất không phải là «Tầng mây màu đen», nhưng mà hẳn là ca sĩ chị thích nhất. Chị rất chờ mong, em có thể diễn ra một Lăng Tiêu chân chính.”

Những lời này, coi bỏ một nghi vấn của Dung Hù cho tới giờ.

Lúc tiếp nhận kịch bản, Dung Hù liền biết, nữ chính bộ phim điện ảnh này là Du Tư Ngừ.

Nam chính được đề cử nhiều nhất là tiểu sinh hạng một, trong đó, cậu và Lăng Trần đều chưa từng quay điện ảnh, cậu lại là một người mới. Tiêu Cảnh

Son trái lại từng quay điện ảnh mấy lần, nhưng phòng bán vé đều thực bình thường, biểu hiện trên phim truyền hình cũng coi như không ưu tú tới cỡ nào. Vậy sao Du Tư Ngữ lại đến hỗ trợ quay một bộ điện ảnh truyền ký về nam chính như vậy?

Hóa ra, Du Tư Ngữ cũng thích Lãng Tiêu.

Như vậy liền giải thích được.

Du Tư Ngữ, năm năm trước lấy được giải Kim Phụng người mới xuất sắc nhất, ba năm trước lấy được giải thưởng Effie nữ phụ xuất sắc nhất, năm kia và năm trước đều được đề cử giải Oscar nữ phụ xuất sắc nhất, tháng trước thậm chí đạt được đề cử nữ chính xuất sắc nhất Kim Phụng.

Từ giải thưởng mà nói, Du Tư Ngữ hoàn toàn là một diễn viên nổi tiếng hạng một. Hơn nữa đáng quý nhất chính là, giải thưởng Du Tư Ngữ đạt được không nhiều lắm, nhưng phòng bán vé của cô lại thật sự nhiều.

Nếu như nói Đường Mộng Lam được công nhận là nữ vương rating trong số hoa đán hạng một của phim truyền hình, vậy Du Tư Ngữ chính là nữ vương phòng bán vé trong số hoa đán hạng một của điện ảnh. Sáu năm nay, mười một bộ phim, tổng phòng bán vé toàn cầu tích lũy một trăm hai mươi ba triệu!

Du Tư Ngữ không thể đánh đồng với ảnh hậu quốc tế như Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, nhưng mà cô mới hai mươi chín tuổi, cô còn trẻ, cô còn chưa có được bất luận một cúp ảnh hậu nào, lại có được thành tích phòng bán vé như vậy. Bởi vậy, trong số các hoa đán điện ảnh hạng một, cô là nữ chính mà tất cả các đạo diễn yêu nhất.

Sau khi trò chuyện với Du Tư Ngữ trong chốc lát, Dung Hù phát hiện, ngôi sao nữ này tuy nói tính tình tương đối thẳng, nhưng mà giống như Lương đạo nói, con người thật sự rất tốt. Cô nói chuyện thẳng thắn, sẽ không quanh co lòng vòng, nhưng ở phương diện chuyên nghiệp lại không chút hăm hồ, đối với người khác cũng tương đối có kiên nhẫn.

Tổng kết lại, cô là thật sự muốn lấy thân phận tiền bối, quan tâm Dung Hù.

Nói ví dụ như tối hôm nay trước khi mọi người về khách sạn, Du Tư Ngữ bỗng nhiên nhắc nhở Dung Hù: “Tuổi em còn nhỏ, có khả năng có chút lỗ mãng, có chuyện ngược lại phải chú ý. Phim chúng ta tuy rằng đầu tư không lớn, nhưng có rất nhiều người nổi tiếng đến làm khách mời, theo chị biết, Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ đều sẽ đến. Cho nên Dung Hù, em phải chú ý lời nói và việc làm của mình một chút, đừng thất lễ.”

Loại nhắc nhở này nhìn như trắng trợn, không chút nào uyển chuyển hàm súc, nhưng mà lại khiến Dung Hù có chút hường thụ.

Nếu nghe vào tai một vài người mới, chỉ sợ sẽ cho rằng Du Tư Ngữ đang cảnh cáo mình: loại mình tinh nhỏ như cậu, nhìn thấy đại minh tinh phải chú ý thân phận của mình, đừng cứ quẩn quýt lấy. Nhưng Dung Hù lại biết, đối phương là đang lo lắng mình trong lúc vô tình đắc tội người ta, lại còn không hay biết.

Nghĩ vậy, Dung Hù không khỏi thêm vài phần thiện cảm với Du Tư Ngữ, cậu cũng cười nói: “Cám ơn, ngày mai gặp, chị Du.”

Du Tư Ngữ nhẹ nhàng gật đầu: “Ngày mai gặp.”

Trên đời này có rất nhiều người, quả thật vô cùng kỳ diệu. Lúc Dung Hù trở về phòng, còn nghĩ, rõ ràng bề ngoài Du Tư Ngữ mười phần thanh mỹ nhu uyển, sao bản thân cô lại nghiêm túc như vậy? Nếu đề fan của cô biết, chỉ sợ ai cũng sẽ không tin tưởng đi.

Nghĩ nghĩ, Dung Hù lấy chìa khóa ra, chọt vào trong ổ khóa. Theo cậu nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng, một tiếng bước chân vững vàng từ phía sau cậu vang lên, cuối cùng đứng ở bên cạnh cậu cách đó không xa.

Cửa “cạch” một tiếng được mở ra, ngay trước khi sắp vào cửa, Dung Hù theo bản năng quay đầu, muốn xem bên cạnh là người thế nào. Nhưng ngay trong nháy mắt cậu nhìn đến đối phương, thân thể đột nhiên cứng đờ, suy nghĩ thứ nhất hiện ra trong đầu cậu, thế mà lại là ——

Hóa ra Tần Trình cũng muốn làm khách mời bộ phim này ư?!

Người đàn ông tuấn mỹ đậm mạc rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn thiếu niên. Cặp mắt phượng kia thâm trầm sâu thẳm, đem tất cả cảm xúc giấu kín toàn bộ trong đó, hần lẳng lẳng nhìn thiếu niên ở trước mặt mình ngẩn ngơ, nhìn nhìn, thế mà lại liền tưởng đến bộ dạng ngốc manh ngốc manh của đối phương trên «Vô cùng giải trí».

Môi miệng không kim lòng nổi mà cong lên, nhưng giọng Tần Trình lại dường như có chút ngạc nhiên, hần ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Thật khéo, cậu ở đây... chẳng lẽ cũng đóng «Tầng mây màu đen» sao?”

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 34

Trong đôi mắt phượng sạch sẽ phản chiếu bộ dạng kinh ngạc của đối phương, Dung Hù ngưng mắt nhìn Tần Trình, thoáng nhìn trong chốc lát, không phát hiện bất cứ dị thường nào. Người này giống như thật sự vô cùng kinh ngạc tại sao mình lại ở chỗ này, cũng là thật sự không biết, mình tiếp nhận nam chính bộ phim «Tầng mây màu đen» này.

Nếu đoàn phim «Tầng mây màu đen» muốn giữ bí mật, vậy tự nhiên cũng bao hết toàn bộ khách sạn.

Khách sạn này gần thành điện ảnh, chỉ có bốn tầng, vừa lúc có thể cho tất cả mọi người trong đoàn phim ở. Người có thể xuất hiện ở đây, tự nhiên có liên quan đến «Tầng mây màu đen», Dung Hù tin tưởng lấy nhân phẩm Lương đạo, cho dù là Tần Trình tự mình yêu cầu ở nơi này, Lương đạo cũng sẽ không làm ra nhượng bộ.

Có điều... Tần Trình thế mà lại ở cách vách cậu, thế mà lại trùng hợp đến vậy?

Giống như nghe được lời trong lòng thiếu niên, Tần Trình giành trước một bước nói rằng: “Cậu ở cách vách tôi à?”

Nghi hoặc cuối cùng trong lòng Dung Hù rốt cuộc coi bỏ, cậu cười khê gật đầu: “Thật là khéo. Anh hẳn là khách mời của «Tầng mây màu đen» đi, tôi nghe nói, rất nhiều minh tinh đến làm khách mời bộ phim điện ảnh này, lại không nghĩ rằng, hóa ra anh cũng tới làm khách mời.”

Tần Trình mặc một cái áo bành tô vải ni màu đen sẫm, áo lông cao cổ màu trắng phối với áo khoác màu đen, có vẻ tuấn mỹ thời thượng. Hắn đứng ở trong hành lang an tĩnh này, yên lặng hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, thoạt nhìn gặp biến không sợ hãi, không chút dao động, nhưng tay đặt ở trong túi áo lại lặng lẽ nắm chặt vải phần.

Chờ khi mở miệng, vẫn như trước là giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Cậu đóng chính là... Lăng Tiêu ư?”

Dung Hù cười gật đầu, không có phủ nhận.

Khỏe môi bất động thanh sắc cong lên một chút ý cười, Tần Trình vươn tay, thấp giọng nói: “Lần đầu tiên hợp tác, hợp tác vui vẻ.”

Dung Hù cũng theo lẽ đương nhiên mà vươn tay ra, gắt gao bắt tay đối phương: “Hợp tác vui vẻ.”

Không bao lâu, hai người liền mỗi người tự trở về phòng, không nói chuyện thêm với nhau. Kỳ thật cũng không có gì để nói, đối với Dung Hù mà nói, Tần Trình chỉ vừa vặn là khách mời của bộ phim cậu đóng chính mà thôi. Bộ phim điện ảnh này, nếu đã có mấy ảnh để ảnh hậu Ôn Tuyên, Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ xác định làm khách mời, vậy thêm một Tần Trình, cũng không phải không thể.

Sau khi vào phòng, Dung Hù rất nhanh cởi áo khoác ra, chuẩn bị rửa mặt. Lúc rửa tay, cậu theo bản năng nhớ tới: “Lòng bàn tay Tần Trình hình như có rất nhiều mồ hôi nhí? Hẳn là loại thể chất dễ ra mồ hôi à?”

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét mà qua, dường như đang phủ nhận lời của thiếu niên. Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù cầm quần áo đã cởi ra toàn bộ, vào phòng tắm, mở nước ấm ra.

Ngay trong nháy mắt tiếng nước ào ào tràn ngập toàn bộ gian phòng, Dung Hù dường như nghe được một tiếng nhạc quen thuộc.

Đó là ca khúc chủ đề mở màn của «Tranh giành», tính tình thời gian, hiện tại vừa vặn đến giờ chiếu mỗi ngày của «Tranh giành».

Trong lòng nhanh chóng hiện lên suy nghĩ “có người đang xem «Tranh giành»”, chờ Dung Hù tắt vòi nước lắng nghe, đã không còn nghe được bất luận tiếng vang gì. Mà cậu tự nhiên cũng không biết, ngay ở cách vách, người đàn ông nào đó trăm triệu lần không nghĩ tới, hẳn tính chuẩn thời gian, một giây không lệch mà mở TV lên xem «Tranh giành», âm thanh cái TV này thế mà lại vang đến vậy!

Sắc mặt Tần Trình tối sầm, lấy tốc độ nhanh nhất giảm âm lượng.

Trong TV, đã chiếu đến đoạn Mặc Sĩ Diêu quyết ý “vây công Ngụy quốc, điều hổ ly sơn”. Chuyện tiến triển thực thuận lợi, Mặc Sĩ Diêu đã bố trí xong toàn bộ nhân mã, bày ra biểu hiện giả, gộp không thành kế và kế điều hổ ly sơn lại một chỗ, cố ý đem tin tức giả tiết lộ cho gián điệp đã sớm biết được chi tiết, chỉ chờ cá mắc câu.

Sau khi mặt không đổi sắc xem xong hai tập hôm nay, Tần Trình trấn định bình tĩnh, không chút động dung. Hắn tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa muốn xem phát lại thêm một lần, ai ngờ! TV khách sạn này thế mà lại không có chức năng phát lại!

Tần Trình: “...”

Âm thanh lớn như vậy cũng thôi đi, ngay cả chức năng phát lại cũng không có! Đánh giá kém! Tuyệt đối phải đánh giá kém!

Hai tập «Tranh giành» này đều không có Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan đối diễn, nhưng dù bọn họ không gặp mặt, thì cũng có một chút liên hệ thiên ti vạn lữ. Chẳng hạn như sau khi Mặc Sĩ Diêu thả tin tức giả cho thám tử, thám tử đem tin tức truyền đến Lương quốc, một đường truyền đến tại Đông Ly Lan.

Mới đầu Đông Ly Lan còn thực hoài nghi Mặc Sĩ Diêu có lừa gạt hay không, nhưng hẳn nhớ lại một lần đối địch khi hai người còn bé.

Trong lần đối địch năm đó, Mặc Sĩ Điều lấy thực làm giả, dụ Đông Ly Lan vào trong cục, đợi hấn thả lỏng cảnh giác, tự nhận là dĩ nhiên thắng lợi, lại bắt ba ba trong hũ, đại thu toàn thắng.

Khi đó, tiểu Mặc Sĩ Điều cười nói: “Sur huynh đừng giận, sur đệ luôn không thích đánh cược không có nắm chắc, cũng sẽ không làm cho mình bị vây ở hoàn cảnh xấu, lại càng không làm ra cái loại không thành kế này. Sur huynh, chẳng lẽ ngươi không hiểu ta sao?”

Vì thế Đông Ly Lan cười nhạo nói: “Hắn giả vờ làm không thành kế, nhưng kỳ thật giấu diếm binh lực, không cần quản hấn, hấn tất nhiên đang lừa gạt.”

Hai tập hôm nay liền chấm dứt ở chỗ này: Đông Ly Lan quyết định xuất binh, Mặc Sĩ Điều dùng không thành kế, điệu hồ ly son.

Lúc nghe ca khúc cuối phim vang lên, vô số khán giả đang xem đến chỗ khấn trương nhất, bọn họ kích động đến tim cũng thất lại, nhưng bỗng đột nhiên... liền kết thúc.

[a a a a a là ai viết kịch bản! Đây là cố ý đi, nhất định là cố ý!]

[tui mặc kệ, hôm nay tui muốn xem tập tiếp theo, hiện tại tui liền muốn xem! Tui muốn xem sắc mặt Thái tử điện hạ, chờ hấn phát hiện hấn lại bị sur đệ nhà hấn lừa, có phải sắc mặt hấn đặc biệt khó coi không, có phải hấn không thể đánh chết Điều Điều nhà tui hay không ~ ha ha ha ha, Điều Điều nhà tui chính là một mỹ nhân tim đen như vậy đó, Thái tử điện hạ căn bản không chơi lại ~]

[Điều Điều thật là lợi hại, hung hăng tính kế tâm tư Đông Ly Lan. Cái này gọi là cái gì, cái này kêu là thông minh bị thông minh hại! Nếu người Đông Ly Lan gặp được không phải là Điều Điều, có khả năng sẽ lựa chọn chiến thuật ôn hòa một chút, nhưng hấn tự cho là hiểu Điều Điều, nhưng không biết Điều Điều còn hiểu rõ hấn hơn!]

[CP Lan Điều của tui đầu đội thanh thiên! Mỗi một tập đều có đường mới!!!]

[hắc hắc hắc hắc, giờ lên cây cờ Lan Điều, tui còn có thể tái chiến một trăm năm $\sim (\geq \nabla \leq) \sim$ a a a]

Một tập này mới vừa chấm dứt, rất nhiều khán giả liền đi tới topic, diễn đàn, đề tài, trang weibo của bên sản xuất «Tranh giành», tiến hành nhiệt liệt thảo luận.

Tất cả mọi người thảo luận đến kích động hưng phấn, nhất là đảng CP “Lan Điều”, cặp CP này trong phim rõ ràng là đối diễn không nhiều lắm, lại cố tình để lại cho người ta đủ không gian để tưởng tượng.

Không đối diễn thì thôi, một khi có đối diễn, thì toàn bộ đều là cứng, toàn bộ đều là đường!

[tui đứng thuyền Lan Điều, không phục đến cải!]

Đã có người thích, tự nhiên cũng có người không thích. Trong quần thể khán giả «Tranh giành», hoặc là không có hứng thú với CP này, cũng lười thảo luận, hoặc là điên cuồng thích. Trong đó, người thích trên internet chiếm đa số, gần như không có mấy người nói chán ghét rõ ngoài mặt... Đương nhiên, cũng không phải không có.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Lan Điều một chút cũng không xứng! Một chút cũng không xứng! Một chút cũng không xứng!]

... Nhấn vào weibo người này, thực dễ dàng liền phát hiện, bắt đầu từ tập Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Điều gặp lại, đã luôn luôn chống lại CP Lan Điều. Nhưng mà, weibo hấn căn bản không có mấy fan, tất cả đều là nick cương thi, cho nên weibo hấn đăng cũng không có ai đáp lại.

Cho dù, chủ tài khoản này mỗi ngày đều kiên trì không ngừng đánh tag cho mình.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: không xứng không xứng không xứng! Điều Điều là của tui, Dung Dung cũng là của tui! Đông Ly Lan là ai, bảo hấn biến đi! #Lan Điều# #Tranh giành# #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Điều#]

Có một fan «Tranh giành» nhằm chán lật đến cái weibo này, hấn nhấn vào weibo đối phương nhìn, phát hiện nghị lực kiên trì không ngừng của po chủ này, hấn liền buồn cười, cho đối phương một bình luận mang tính đồng tình: [nhìn bạn không có bình luận thiệt đáng thương ^_^]

Tần Trình nhìn tới cái bình luận này: “...”

Sau một lúc lâu, Từ Tần vừa mới đến sân bay thành phố S đột nhiên nhận được điện thoại: “Tôi vừa đến, làm sao vậy, chuyện đều xử lý xong... Cái gì?! Cậu hỏi tôi mua thủy quân như thế nào hả? Cậu muốn mua thủy quân gì... Chờ một lát, tôi đã vài năm không động tới chuyện thủy quân rồi, hiện tại sao cậu còn muốn marketing mình... Cái gì? Cậu nói mua thủy quân, mua fan cho nick nhỏ của cậu hả? Cậu còn có nick nhỏ? Nick nhỏ gì, sao cậu không nói cho tôi biết? Tần Trình, cậu nói cho tôi nghe rõ ràng một chút đi... này, Tần Trình, Tần Trình... shit! Cúp điện thoại của tôi!”

Sáng ngày hôm sau, Dung Hù vừa tới đoàn phim, liền thấy La Chấn Đào rất nhanh đi tới.

Hôm nay La Chấn Đào trước hết đến đoàn phim xử lý một việc, vừa thấy Dung Hù, hấn lập tức nhỏ giọng nói rằng: “Hôm nay mới vừa nhận được tin tức, hóa ra Tần Trình cũng muốn đến diễn bộ phim này. Tiểu Hù, cậu với hấn coi như là quen biết, trước đó cậu biết chuyện này không?”

Sau khi vào phòng, nhiệt độ có chút tăng lên, Dung Hù tiện tay cởi bỏ khăn choàng lông dê trên cổ, cười nói: “Ngày hôm qua em ở khách sạn gặp được

hắn, hắn dường như quả thật muốn đóng bộ phim này. Có điều việc này cũng rất bình thường, anh La, không phải nói Ôn Tuyền cũng tới làm khách mời một chút sao?”

La Chấn Đào nghe vậy, kinh ngạc nói rằng: “Cậu một chút cũng không kinh ngạc ư?”

Dung Hù nhẹ nhàng nhún mày: “Em cần kinh ngạc cái gì?”

La Chấn Đào im lặng một khắc: “Tuy rằng bộ phim «Tầng mây màu đen» này xem như một ngoại lệ, nhưng mà Tần Trình vội vàng tới làm vai phụ cho cậu, cậu một chút cũng không thấy... không được tự nhiên ư?”

Ý cười trên mặt nhất thời cứng đờ, thiếu niên tuân thủ xinh đẹp thong thả ngẩng đầu, nhìn về phía La Chấn Đào. Hai mắt cậu chậm rãi tròn to, một lát sau, Dung Hù từng chữ một nói rằng: “... Tần Trình, không phải là khách mời ư?”

La Chấn Đào bừng tỉnh đại ngộ: “A, anh nghĩ cậu đã sớm biết. Lần này hắn thật sự không phải là tới làm khách mời, sáng hôm nay anh nghe được, vốn dĩ đoàn phim mời hắn làm khách mời. Giống như mấy người Ôn Tuyền vậy, chỉ sắm vai chính mình, nhiều nhất là lên sân khấu mấy chục giây, một phút đồng hồ. Nhưng mấy ngày hôm trước bên Tần Trình nói, quyết định sắm vai một nhân vật trong «Tầng mây màu đen». Cho nên mấy người Ôn Tuyền đúng là khách mời, sắm vai vẫn là chính bọn họ. Nhưng Tần Trình nói, hắn sắm vai chính là người viết lời nguyền của Lăng Tiêu, Cố Minh Tu!”

Trong lòng đột nhiên chấn động, môi Dung Hù mấp máy, vừa muốn mở miệng hỏi lại, bỗng nhiên liền nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng kinh hô dè dặt.

“Tần thần! Tần thần thật đẹp trai a a a a!!!”

Dung Hù theo bản năng quay đầu nhìn qua, lúc tầm mắt va chạm vào người kia, phút chốc dừng lại.

Chỉ thấy ở cửa phòng trang điểm, một người đàn ông cao ngất tuấn mỹ đang hơi cúi đầu, tùy ý tạo hình giúp mình chỉnh lý áo. Hắn mặc một bộ trường sam đơn giản màu đen, bên ngoài cũng bọc một cái áo khoác màu sắc hơi đen hơi xám, đôi chân thon dài thẳng tắp bị quần dài màu đen bao bọc. Một thân quần áo này, kèm theo một ít sợi vải rách rách, thoạt nhìn hoang bại u buồn.

Mái tóc không biết nối dài lúc nào, một sợi dây da cột hết toàn bộ tóc hắn ra sau, chỉ để lại một chút tóc mai bên má trái, che khuất rìa mắt. Hắn chỉ đứng ở nơi đó, không cười không động, liền có một loại hơi thờ yên bình suy sút của nghệ thuật giả, không hợp với người xung quanh.

Tần Trình rũ mắt, vẻ mặt lạnh nhạt để tạo hình chỉnh lý, môi mím nhẹ. Giống như đã nhận ra tầm mắt thiếu niên, hắn ngẩng đầu nhìn sang Dung Hù. Tầm mắt hai người trên không trung giao nhau, song song ngơ ngẩn.

Thật lâu sau, Tần Trình hơi hơi cong môi, lộ ra một nụ cười bình thản.

Dung Hù run rẩy một hồi, trả về một nụ cười, nhưng trong lòng có một chút cảm giác kỳ dị khó hiểu tán ra.

Mà đây, mới là ngày đầu tiên sau khi đoàn phim «Tầng mây màu đen» khởi động máy.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35

Trong phim trường rộng mở sạch sẽ, tùy tiện có thể nhìn thấy nhân viên công tác vui đùa bận rộn. Chỉ mỗi tổ đạo cụ đã chia làm ba tổ nhỏ, phân biệt quản lý bố trí cảnh tượng, đạo cụ bên trong và đạo cụ bên ngoài; tổ ánh sáng cũng chia làm hai, có thể tùy thời thay phiên; về phần tổ camera càng trực tiếp chia thành bốn tổ nhỏ.

Lịch trình của «Tầng mây màu đen» định tại năm tháng sau, bộ phim điện ảnh này cũng không cần chế tác hiệu ứng có độ yêu cầu cao gì, cũng không có cảnh tượng lớn nào cần quay. Trường hợp lớn nhất chỉ sợ sẽ là concert, đoàn phim cần phục chế concert mười vạn người của Lăng Tiêu, điểm này có thể dùng hiệu ứng hậu kỳ, tiến hành giả công chế tác.

Cho nên đối với đoàn phim này mà nói, vấn đề lớn nhất của bọn họ, kỳ thật chính là quay phim.

Trong đoàn phim «Tầng mây màu đen», tư lịch cận nhất chỉ sợ là Dung Hù.

Minh tinh đã xác nhận làm khách mời bộ phim điện ảnh này, nhiều tới chín mươi sáu người. Cần như toàn bộ giới giải trí Hoa Hạ, minh tinh bạn có thể gọi ra tên, đều sẽ đến, còn có một ít minh tinh ngoại quốc cũng sôi nổi tiếp nhận lời mời. Bọn họ ở trong phim trên cơ bản đều sẽ diễn chính bản thân mình, đáp nặn ra một giới giải trí chân thật cho bộ phim truyền ký này.

Có thể được nhiều minh tinh hưởng ứng như vậy, để bọn họ dành ra thời gian đến làm khách mời, từ đó có thể thấy lực ảnh hưởng lớn, quan hệ nhân mạch rộng của bản thân Lăng Tiêu. Tuy rằng trong đó có minh tinh cá biệt là tới nương theo tên tuổi của tai to mặt lớn khác tới kè náo nhiệt, nhưng phần lớn mọi người vẫn là vì Lăng Tiêu mà đến.

Để phối hợp với mấy minh tinh khách mời xa hoa đó, đoàn phim cố ý thiết trí bốn tổ camera, chính là để lấy tốc độ nhanh nhất, quay xong màn ảnh của mỗi người bọn họ.

Ở đời trước của Dung Hù, đã từng có một bộ phim, tụ tập gần ba trăm minh tinh hot nhất lúc ấy, ngay cả siêu sao thiên vương ở trong đó cũng chỉ là một khách mời quần chúng. Bởi vì bộ phim đó là một bộ điện ảnh mang tính chất công ích, chỉ có loại điện ảnh mang tính chất này, mới có thể tụ tập được tất cả minh tinh đang hot.

«Tầng mây màu đen» có thể mời được chín mươi sáu minh tinh lớn, là một loại thực lực, cũng là một loại khiêu chiến. Nếu nhóm nhân vật chính không thể đè ép nổi nhóm minh tinh khách mời hoa lệ, vậy cả bộ phim đều sẽ trở thành một vụ tai nạn.

Nhưng hiện tại, Lương đạo yên tâm hơn nhiều.

Sở dĩ muốn tuyển chọn ra người sắm vai Lăng Tiêu trong ba tiểu thí tui, thứ nhất là vì gần sát với hình tượng lúc ấy của Lăng Tiêu —— tuổi không thể quá lớn, bởi vì khi Lăng Tiêu mới vào giới giải trí, đúng là năm tháng xanh mướt; thứ hai lại là để lấy được một cái cân bằng.

Nếu người sắm vai Lăng Tiêu có danh tiếng bản thân cũng thật lớn, vậy khi người xem nhìn hấn sắm vai Lăng Tiêu, rốt cuộc là nhìn thấy hấn, hay là Lăng Tiêu? Lăng Tiêu qua đời không lâu, hình tượng còn chân thật sống ở trong lòng mỗi một fan âm nhạc, nhân vật chính «Tầng mây màu đen» nhất định phải đang sắm vai Lăng Tiêu, tuyệt đối không thể diễn thành một người khác.

Bởi vậy, Dung Hù thì không cần nói, bản thân cậu chính là một người mới ra mắt. Trừ cậu ra, bất luận là Tiêu Cảnh Sơn hay là Lăng Trần, đều là lão làng phim truyền hình chưa từng quay điện ảnh. Bọn họ có tuổi tác thích hợp, diễn xuất không tồi, danh tiếng mặc dù có, nhưng mà còn xa mới đến mức khiến người ta lẫn lộn bọn họ và Lăng Tiêu.

Cho nên đến cuối cùng, Lương đạo mời ba người này đi thử vai, sau đó lựa chọn Dung Hù.

Lựa chọn Dung Hù cần dừng khi nhất định, tuy rằng hiện giờ Dung Hù có không ít fan, nhưng trong lòng người trong nước lại không có danh tiếng lớn, thiếu tác phẩm tiêu biểu. Tiếp theo cậu còn là một người mới, ai cũng không dám cam đoan cậu có thể dùng diễn xuất chặn nổi nhóm khách mời xa hoa kia không.

Nhưng mà hiện tại, nhóm nhân vật chính lại thêm một người —— Tần Trình.

Lương đạo cảm kích bản nhiều nếp nhăn trong tay, lao lao thao thao nói rằng: “Diễn xuất của Dung Hù lúc thử vai tôi đã xem qua, đúng là rất tốt, nhưng hôm nay sau khi chính thức khởi động máy, tôi cũng không biết cậu ấy có thể phát huy đến thế nào. Tần Trình, hiếm thấy cậu có lòng diễn nhân vật này, liền làm phiền cậu trong khoảng thời gian này dẫn dắt cậu ấy chút nhé. Tôi nhớ hình như cậu ấy cũng là người Hoa Hạ Entertainment các cậu nhỉ? Vất vả cậu, cậu coi như dẫn dắt một hậu bối, thế nào?”

Lương đạo quay không ít phim thương nghiệp phòng bán vé khá tốt, nhưng điện ảnh của ông chưa bao giờ có khả năng mời được Tần Trình. Đây là lần đầu tiên ông hợp tác với Tần Trình, nhưng ông lại không có một chút hoài nghi với người này, theo lẽ đương nhiên mà cho rằng: Tần Trình có thể dẫn dắt tốt Dung Hù.

Nghe Lương đạo nói xong, người đàn ông nhú mày, vừa mới chuẩn bị mở miệng trả lời, Lương đạo còn nói thêm: “Tôi biết cái này quả thật có chút phiền cậu, nhưng đó cũng là vì tốt cho phim. Tôi nghĩ cậu cũng không hy vọng, nhân vật chính bộ phim này bị nhóm khách mời áp chế đi?”

Tần Trình hơi gật đầu: “Được, tôi sẽ quan tâm cậu ấy.”

Lương đạo rốt cuộc thở phào một cái.

Mà Dung Hù mới vừa vào phòng trang điểm tự nhiên không biết, ngay khi cậu thay quần áo, cậu đã bị Lương đạo bán cho một con sói đuôi to mru đồ đã lâu.

Thợ trang điểm tỉ mỉ dặm phấn nền cho mình, Dung Hù nâng mắt, xuyên thấu qua gương phản xạ, nhìn thấy trong studio xa xa, thợ camera đang chụp poster cho người đàn ông ấy.

Đời trước đã từng có người đánh giá Dung Hù thế này: “Nếu như nói thượng đế có mười phần sùng ái, vậy ông ấy nhất định cho Dung Hù chín phần.”

Những lời này tuy rằng nói hơi khoa trương một chút, khi bản thân Dung Hù nghe được, cũng thấy vô cùng cạn lời, nhưng mà lại chân chân thật thật ca ngợi ngoại hình và khí chất của vị siêu sao đỉnh cấp này. Luận diện mạo, Dung Hù liên tục năm năm lấy được quán quân “tinh thần trong mộng tốt nhất trong lòng fan”; luận dáng người, đời trước cậu cao 1m88, cao hơn đời này 3cm, lưng rộng eo thon chân dài, mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo có da thịt.

Có điều Dung Hù khó hiểu mà cảm thấy, câu nói hết sức khoa trương kia, cũng dường như có thể áp dụng với Tần Trình.

Dưới màn ảnh của thợ camera, Tần Trình rất nhanh chụp xong poster. Hấn thay đổi ba bộ quần áo, mỗi khi màn ảnh rời khỏi hấn, hấn liền về mặt lạnh nhạt nhìn về phía bên cạnh, rất nhanh liền có trợ thủ đi lên giúp hấn lau mồ hôi, thợ trang điểm giúp hấn bổ trang, nhưng mà chờ màn ảnh nhắm ngay hấn,

trong phút chốc, hấn lại biến thành nhà soạn lời suy sút u buồn kia.

—— lựa chọn một bộ phim chi phí thấp như vậy, diễn một nhân vật nam số hai.

Cho nên nói, cái người Tần Trình này... rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế?

Dung Hù thu hồi tầm mắt, không đi suy xét vấn đề này nữa.

Mười giờ sáng ngày thứ hai sau khi nghỉ thức khởi động máy chấm dứt, poster của Tần Trình cũng chụp xong toàn bộ. Đến đây, nam nữ chính, nam số hai, nữ số ba, toàn bộ vào đoàn.

Nữ số ba kia trăm triệu lần không ngờ, mình thế mà lại đóng cùng một bộ phim với Tần Trình, thậm chí còn không thiếu đối diễn! Thừa dịp còn chưa có chính thức khởi động máy, cô kích động chạy tới trước mặt Tần Trình, xoắn xuýt một khắc, đưa lên vờ và bút.

Khi đó Tần Trình đang chụp poster, đáp ứng không xuể, tiện tay tiếp nhận vờ và bút, liền giúp cô ký một cái tên.

Đến tận cuối cùng, Tần Trình cũng không chú ý tới người này lại là nữ số ba có đối diễn với mình, nhưng cô lại vui vẻ đến mặt mũi đỏ bừng. Khi ngồi ở bên cạnh Dung Hù trang điểm, cô còn nói với trợ lý của mình: “Vừa rồi tam công tử cười với tôi, cậu có phát hiện không! A a a, nụ cười này tôi có thể trân quý cả đời!”

Tam công tử là nhân vật trong bộ phim «Mộ Thanh» nổi tiếng nhất của Tần Trình, tên là Lục Mộ Thanh, là tam công tử của danh môn thế gia Lục gia. Hấn đã chết vào bảy mươi năm trước, khi phim mới vừa mở màn, lợi dụng thân phận quý hôn xuất hiện bên cạnh nam số hai, thỉnh cầu nam số hai, giúp mình hoàn thành một nguyện vọng.

Hấn đã quên rốt cuộc mình có nguyện vọng gì, chấp niệm gì, vì thế một người một quỷ dựa vào ký ức vụn vặt của tam công tử, mù quáng mà đi tìm kiếm.

Đến cuối cùng, nguyện vọng này cũng không tính là đạt thành, cô gái hấn đã từng yêu sâu sắc, cũng bởi vì đó mà chết, đã sớm con cháu đầy đàn. Khi nam số hai nhắc tới tên “Lục Mộ Thanh”, người phụ nữ kia mờ mịt nhìn hấn, dường như đã quên, lúc tuổi còn trẻ mình đã từng yêu một thế gia công tử phong hoa tuyệt đại.

Tam công tử vì cô gái ấy, lần đầu tiên làm trái cha mẹ, trong mưa to quỳ một ngày một đêm, nhiễm phong hàn, bất hạnh qua đời. Mà hết thấy đã sớm là chuyện cũ mây khói bảy mươi năm trước, tam công tử chết đi không còn ai nhớ rõ, cô gái kia khi đau khổ qua đi, cũng quên quá khứ, đạt được hạnh phúc khác.

Tháng trước Dung Hù vừa mới thông qua bản DVD Tần Trình tặng, xem xong bộ phim điện ảnh này, hiện giờ vừa nghe nữ số ba Lạc Hiểu Thanh nhắc, liền nhớ tới hình ảnh khi kết thúc phim.

Lạc Hiểu Thanh còn đang kích động nói: “Tôi nhớ ngày mai tôi với tam công tử có đối diễn nhỉ? Tối hôm nay tôi phải xem kịch bản cho tốt, ngày mai ngàn vạn lần không thể NG. Tiểu Kỳ, cậu giúp tôi chú ý một chút, buổi tối nhớ nhắc nhở tôi đi ngủ sớm chút. Nếu tôi ngủ muộn trạng thái không tốt, không thuộc lời thoại dẫn đến NG, vậy thì rất có lỗi với tam công tử.”

Thợ trang điểm là chị Vương nghe xong lời này, nhin không được cười nói: “Thích Tần Trình như vậy à?”

Lạc Hiểu Thanh lý lẽ đương nhiên nói rằng: “Đúng vậy! Em chính là vì anh ấy mà vào giới giải trí!”

Những lời này vô cùng quen tai, Dung Hù thoáng hồi ức, đột nhiên nhớ tới... dường như Diệp Kiều cũng từng nói qua lời tương tự nhỉ?

Đang nghĩ, Dung Hù chợt nghe âm thanh hoạt bát của Lạc Hiểu Thanh: “Chào cậu, tôi tên Lạc Hiểu Thanh, cậu chính là Dung Hù đi. Tôi từng xem «Tranh giành», Mặc Sĩ Điều thật sự rất bánh! Gần đây mỗi ngày tôi đều theo dõi, vừa về tới khách sạn liền mở TV lên xem, đặc biệt hay.”

Dung Hù cong khóe môi, hỏi: “Chị vừa về tới khách sạn liền xem hả?”

Lạc Hiểu Thanh theo bản năng hỏi đáp: “Khẳng định đó, mỗi tập tôi đều không bỏ sót đâu.”

Dung Hù cười vờ tay, nói rằng: “Cám ơn chị thích «Tranh giành», tôi là Dung Hù, xin chỉ giáo thêm.” Hóa ra chị chính là người đêm qua xem «Tranh giành», không cần thận đem âm thanh ca khúc chủ đề phóng lớn à...

Lạc Hiểu Thanh tùy tiện nói, cũng không có nhận thấy biểu tình đầy thâm ý khác của Dung Hù.

Một giờ sau, đoàn phim đã sắp xếp xong, chuẩn bị quay cảnh đầu.

Cảnh này là cảnh đầu tiên khởi động máy, Lương đạo vô cùng coi trọng, sau khi luôn mãi suy tư, quyết định để Dung Hù và Du Tư Ngừ quay một cảnh đối diễn. Không cần diễn quá phức tạp, chỉ diễn cảnh tượng sau khi Du Tư Ngừ ở trên mạng nhìn thấy video Lăng Tiêu ca hát, tự mình đến cửa tàu điện ngầm thành phố B, quyết định ký hợp đồng với Lăng Tiêu.

Để diễn tốt cảnh này, tránh cho NG, trước nửa giờ, Du Tư Ngừ cố ý lôi kéo Dung Hù đi đối diễn. Khi đối diễn, vị nữ vương phòng bán vé này về mặt nghiêm túc, hoàn toàn không hợp với hình tượng nhu uyển của cô, nhưng mà âm thanh nói ra lại mang theo tình tế và kiên định thuộc về người đại diện mà

cô sắm vai.

Nếu tâm tư không đủ tinh tế, thì tuyệt đối không có khả năng đào móc ra một viên ngọc thô hoàn mỹ như vậy; nếu thái độ không đủ kiên định, vậy tuyệt đối không có khả năng bài trừ muôn vàn khó khăn, thật sự ký với một ca sĩ diện mạo bình thường như vậy.

Dựa vào vách tường ở cửa tàu điện ngầm, thiếu niên cúi đầu, nghiêm nghiêm túc hát ra ca khúc mình soạn nhạc. Cậu từng lần từng lần hát ra «Tầng mây màu đen», lại từng lần từng lần gặp được cô gái mình yêu mến trong bài hát, giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, vô cùng vui vẻ lại khoái trá mà hát.

Cả đoàn phim hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có diễn viên quần chúng đi tới đi lui ở cửa tàu điện ngầm phát ra tiếng nói chuyện với nhau, còn lại chính là tiếng gió và tiếng hát của Dung Hù. Âm thanh của cậu an bình trầm tĩnh, khi cậu ấy hát, bạn thấy tâm tư thả lỏng, quên hết thấy phiền não và ưu sầu, cảm thấy thân tâm thoải mái.

Thật nhiều người đi qua bên cạnh cậu, đều sẽ dừng lại, đặt một chút tiền trong hộp đàn ghita của cậu. Cứ đến lúc ấy, cậu đều sẽ ngừng đầu, cho đôi phương một cái mỉm cười thân mật.

Sợi tóc nhỏ vụn hỗn độn dừng trên cặp mắt trong suốt hẹp dài kia, con ngươi trong trẻo đến độ dường như đang sáng lên, ý cười ấm áp có thể lây nhiễm lòng người, khiến người qua đường nhìn thẳng cậu cũng nhịn không được tâm tình vui sướng.

Khi cậu hát đến lần thứ tám, lại là một nhóm người qua đường chân thành đưa cho cậu tiếng vỗ tay, sau đó xoay người hòa vào trong cuộc sống của mình. Cậu cúi người, cẩn thận cất tiền xu vụn vặt lẻ tẻ trong hộp đàn ghita, bỗng nhiên ánh sáng bị một bóng người ngăn cản.

Lăng Tiêu ngừng đầu nhìn lại.

Người phụ nữ mặc một thân tây trang, hơi thở tinh anh mùi phấn đầy cặp kính trên mũi, nói: “Xin chào, tôi là Triệu Sở Vân công ty Hoa Hạ Entertainment. Vừa rồi tôi vẫn luôn ở đây nghe cậu hát cùng một bài hát tám lần, nó tên gì? Hẳn là cậu tự soạn nhạc viết lời đi? Cậu có hứng thú ký hợp đồng với tôi, chúng ta cùng đem bài hát này chế tác thành single, phát hành ra không?”

Dường như bị một chuỗi dài như vậy làm chấn động, thiếu niên ngửa đầu nhìn nữ sĩ xa lạ ấy, thật lâu không nói.

Triệu Sở Vân nghiêm túc nói lại một lần, mà cuối cùng còn tăng thêm một câu: “Nếu cậu không tin tôi, đây là danh thiếp của tôi, ngày mai cậu có thể trực tiếp đến Hoa Hạ Entertainment tìm tôi. Tôi ngay ở công ty, cậu tùy thời có thể đến.”

“Cách” một tiếng, Lăng Tiêu nhẹ nhàng đóng nắp hộp đàn ghita. Cậu chậm rãi đứng lên, cao hơn Triệu Sở Vân một cái đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn cô.

Triệu Sở Vân vốn còn muốn lặp lại lần nữa, ai ngờ thiếu niên nhìn qua vô cùng non nớt này nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, hỏi: “Cô rất khản trương sao?”

Triệu Sở Vân phút chốc sững sờ.

Cồng hộp đàn ghita lên trên người, Lăng Tiêu nhìn nhìn dòng người không dừng lại ở cửa tàu điện ngầm, cười nói: “Tôi vẫn luôn rất khản trương. Cho nên lúc nhìn thấy cô, tôi cảm thấy... hình như cô cũng thực khản trương. Có điều cô không cần khản trương, tôi tin tưởng cô, tôi cùng cô đến công ty cô một chuyến, cảm ơn cô thích âm nhạc của tôi.”

Đoạn tiếp theo là một đoạn lời thoại cuối cùng ở cảnh này của Du Tư Ngữ, cô phải biểu hiện ra bộ dạng kinh ngạc lại ra vẻ trấn định của Triệu Sở Vân.

Đoạn này đối với Du Tư Ngữ vẫn có chút khó khăn, nhưng so sánh ra mà nói, cảnh của Dung Hù lại không có gì khó, cho nên Lương đạo cô ý lựa chọn đoạn này, làm cảnh khởi động máy.

Du Tư Ngữ nhắm mi, trong mắt lóe ra ánh sáng hồ nghi, cô ti mi đánh giá thiếu niên ở trước mắt, thật lâu sau, mới hỏi: “Vì sao cậu tin tưởng tôi như vậy? Cậu không sợ...”

“Trong một giờ này, cô bỏ một lần mười nguyên, hai lần hai mươi nguyên vào trong hộp đàn ghita của tôi. Tôi vẫn luôn tin tưởng, người thiện lương không phải là kẻ lừa đảo. Tôi có thể gặp được người thiện lương như cô vào lúc cuộc đời quẩn bách nhất, đồng ý ký với tôi, xuất bản bài hát của tôi...”

Âm thanh chậm rãi dừng lại, thiếu niên nhẹ nhàng nâng mắt, tóc đen vụn vặt từ hai bên trán rẽ ra, lộ ra đôi mắt cười cong thành trăng rằm. Cậu mang theo ý cười, nghiêm nghiêm túc nói rằng: “Cho nên tôi thật sự rất cảm ơn cô, tôi tin tưởng cô, Triệu tiểu thư.”

Du Tư Ngữ lập tức ngơ ngẩn.

Cặp mắt trong trẻo trong vắt kia, giống như ẩn giấu một dải ngân hà, dịu dịu dàng dàng, an an tĩnh tĩnh nhìn cô. Thời gian mãnh liệt quay về tám năm trước, tám năm trước, trong hậu trường một bữa tiệc tối, lần đầu tiên cô gặp được người kia.

Khi đó Lăng Tiêu đã ba mươi sáu tuổi, bộ dạng hần cũng không tính là đẹp cỡ nào, lại thoải mái đến độ khiến người ta không dòi nòi tầm mắt. Hần một phen giữ chặt cô đang đi quá nhanh, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, khi cô còn chưa lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng mỉm cười, nói với cô: “Ngàn vạn lần đừng để ngã, dưới đất trơn.”

Là ánh mắt giống nhau như đúc, là giọng điệu giống nhau như đúc...

Cậu ta là Lăng Tiêu...

Cậu ta thật sự là Lăng Tiêu!

“Cát! Đoạn này qua! Rất tốt, Dung Hù biểu hiện không tồi, Du Tư Ngữ hơi chú ý động tác nhỏ một chút. Mọi người chuẩn bị một chút, cảnh thứ hai.”

Hết chương 35

Tần Tranh Tranh: lý do tiếp cận Dung Dung get√ bảo bảo thật là một tiểu thiên tài ~

Dung Dung... xin anh trả lại tôi hai giọt nước mắt lúc xem «Mộ Thanh» đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 36

Ngày đầu tiên «Tầng mây màu đen» khởi động máy, tiến độ quay phim vô cùng thuận lợi.

Bộ phim điện ảnh này trên bản chất chính là truyện ký cá nhân của Lăng Tiêu, từ lúc hấn quạt khởi đến lúc hấn qua đời, kể lại cuộc đời nhìn như bình thường lại vô cùng huy hoàng của người này.

Cả cuộc đời Lăng Tiêu chưa từng truyền ra bất cứ scandal gì, đã từng có thời kỳ xuống dốc, nhưng càng nhiều là truyền kỳ oanh oanh liệt liệt. Hấn giữ mình trong sạch, quyền tiền giúp cả trăm trường tiểu học vùng núi. Nghe nói sau khi trả tiền chữa bệnh kékê xù, di sản của hấn chỉ còn lại có sáu số, hai mươi mấy năm qua nhận được, phần lớn đều cống hiến cho sự nghiệp từ thiện.

Trên thế giới không phải không có người tốt, thật sự có người tốt tồn tại, nhưng mà người tốt lại luôn không có một kết cục tốt.

Để sắm vai tốt nhân vật kia, dưới sự hướng dẫn của Lương đạo, Dung Hù giao lưu tâm sự với một vài người bạn tốt của Lăng Tiêu khi còn sống. Càng đi tìm hiểu, lại càng bị một người đơn thuần thiện lương như vậy đá động, Dung Hù tự nhận bản thân không phải là một người tốt bụng cỡ nào, nhưng mà nếu thật sự có một người như thế xuất hiện bên cạnh mình, hấn là bất luận như thế nào, cậu cũng sẽ không sinh ra ác ý với đối phương.

Cho nên lúc Dung Hù sắm vai Lăng Tiêu, mỗi ngày ở trong đoàn phim, đều sẽ tận lực làm cho mình giữ được nụ cười.

Từ sau khi mặc trang phục diễn, cậu liền cong môi mỉm cười, mãi cho đến khi cởi bộ trang phục diễn này ra.

Theo lời một người bạn tri kỷ của Lăng Tiêu nói: “Hấn rất thích cười, phải nói, ngoại trừ đoạn thời kì xuống dốc nhất, mỗi ngày hấn đều rất sáng sủa thích cười. Có điều đoạn thời gian kia dù nhân khí hấn có chút giảm sút, hấn cũng rất lạc quan, cho nên nói... vì sao ông trời muốn một người tốt thế, rồi đi sớm như vậy?”

“Thời kì xuống dốc nhất” trong miệng đối phương, chính là chỉ ba năm sau khi Lăng Tiêu ra mắt, gặp bình cảnh trong sự nghiệp.

Lúc này Lăng Tiêu là ngôi sao mới sáng nhất của giới âm nhạc tiếng Hán, diện mạo hấn tuy rằng không xuất sắc, nhưng tiếng ca của hấn đủ để cho hấn đạt được địa vị như vậy. Nhưng thiên phú con người chung quy là có cực hạn, chậm rãi, Lăng Tiêu gặp cửa ải quan trọng trong kiếp sống sáng tác.

Hấn không viết ra được ca khúc tốt.

Loại nhạc gì, hấn cũng cảm thấy không đủ. Rõ ràng người đại diện, người chế tác âm nhạc của hấn đều cảm thấy nhạc hấn viết đã rất tuyệt, nhưng Lăng Tiêu chính là không hài lòng. Vì thế đoạn thời gian kia, Lăng Tiêu một năm không ra bài mới, mãi đến khi hấn gặp Cố Minh Tu.

Một cảnh cuối cùng của ngày đầu tiên khởi động máy, là Dung Hù và Tần Trình đối diễn.

Trước khi quay cảnh này, La Chấn Đào còn khần trương hơn Dung Hù. Hấn giúp Dung Hù chuẩn bị túi nước nóng làm ấm tay, lại giúp cậu một lần lại một lần đổi lời kịch. Thậm chí sau đó, nữ số ba Lạc Hiểu Thanh cũng chạy tới, khần trương hỏi: “Dung Hù, cậu... chuẩn bị tốt chưa?”

Nhìn bộ dạng đối phương khần trương, thiếu niên không khỏi bật cười.

Dung Hù quay đầu, trước hết nhìn nhìn người đại diện nhà mình vẻ mặt thấp thỏm, lại nhìn sao nữ trẻ tuổi ánh mắt trừng đến tròn xoe kia, cậu suy tư hồi lâu, lại nhớ nhớ hồi lâu, rốt cuộc giọng điệu kiên định hỏi: “Tôi nhớ rõ... cảnh kế tiếp hình như là tôi diễn, không phải là hai người đi?”

La Chấn Đào và Lạc Hiểu Thanh trầm miệng một lời mà rằng: “Đương nhiên là cậu diễn.”

Dung Hủ nhẹ nhàng buông tay.

Cho nên nói, là cậu phải đi đóng phim, vì sao hai người còn khăn trương hơn cả cậu?

Bất luận La Chấn Đào và Lạc Hiểu Thanh có bao nhiêu khăn trương, nên đóng thì chung quy vẫn phải đóng. Rất nhanh liền có hậu cần tới nhắc Dung Hủ, ánh sáng và đạo cụ, camera toàn bộ đã chuẩn bị hoàn tất. Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, để thợ trang điểm chỉnh lý trang dung một chút, liền nâng bước đi đến phim trường.

Cậu vừa mới đi đến bên cạnh Lương đạo, vừa ngẩng đầu, tầm mắt đột nhiên rơi vào trong một đôi mắt thâm thúy tối tăm. Trong lòng theo bản năng khựng lại, Dung Hủ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười với Tần Trình, nói: “Xin chỉ giáo thêm.”

Tần Trình yên lặng vron tay.

Dung Hủ sững sốt.

Âm thanh từ tính của người đàn ông vang lên: “Xin chỉ giáo thêm.”

Dung Hủ vron tay bắt tay với đối phương, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, sao Tần Trình này luôn thích bắt tay với người ta vậy? Nhớ rõ trước kia lần đầu tiên họ gặp mặt, người đàn ông này đã thích bắt tay đến, bắt tay đi, chẳng lẽ đây là một loại phương thức biểu đạt hữu hảo của hắn ư? Nhưng ở mặt ngoài, Dung Hủ vẫn duy trì tươi cười, khách khí lễ phép.

Rất nhanh, Dung Hủ và Tần Trình đứng ở vị trí đã định vị tốt, sáu cái máy quay đồng thời chuẩn bị.

Lương đạo cảm khái nói với phó đạo diễn bên cạnh: “Con người Tần Trình cũng không tệ lắm, hắn rất quan tâm Dung Hủ.”

Phó đạo diễn kinh ngạc hỏi: “Có sao? Vừa rồi hắn không có đối diễn với Dung Hủ mà.”

Lương đạo cười ha ha: “Ông biết cái gì, dù sao hắn cũng phải hiểu biết diễn xuất của Dung Hủ người ta trước một chút, rồi lại đi quan tâm đi? Cảnh này trong kịch bản là ngày kia mới quay, nhưng ngày hôm qua Tần Trình nói với tôi, đem cảnh này diễn trước, chính là để chiếu cố Dung Hủ người ta. Hiểu không?”

Phó đạo diễn yên lặng gật đầu, cái hiểu cái không.

Lương đạo quay đầu, nhìn về phía phim trường. Sau khi xác nhận hết thấy sắp xếp với tổ camera, ông gật gật đầu.

Cảnh diễn này, chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt nghe tiếng clapper board vang lên, Dung Hủ nâng bước, xuyên qua cánh cửa phòng thu âm, bước đi trong hành lang thủy tinh sạch sẽ sẽ. Ngọn đèn chiếu rọi nơi này đến nơi nơi sáng ngời, cửa sổ thủy tinh sát đất thật lớn đem cảnh thành thị bên ngoài bày ra với mỗi một người trong tòa cao ốc này, bên ngoài là đèn đuốc sáng trưng, phồn hoa xa xỉ lộng lẫy, mà nơi này lại yên bình an tĩnh.

Chỉ có tiếng bước chân của Dung Hủ từng chút hạ đất vang lên.

Mặc một cái áo khoác mỏng màu trắng gạo, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên dùng phấn đánh ra một lớp mờ tối, nhìn qua khí sắc có chút không tốt. Cậu mang theo nụ cười có chút mệt mỏi, một mình đi tới trong hành lang, đến khi đi tới chỗ quẹo, chợt thấy một người.

Trong con người trong suốt nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh, cậu liền xoay người.

Nhưng mà vừa lúc đó, một tiếng cười nhẹ khàn khàn trầm thấp vang lên, đánh vỡ yên lặng: “Lăng Tiêu?”

Bước chân Lăng Tiêu dừng lại, đưa lưng về phía đối phương.

Người nọ nhẹ nhàng thở một cái, giống như đem vòng khói trong miệng phun ra, một lát sau, hắn lại hỏi: “Cậu là Lăng Tiêu sao?”

Trong kịch bản, đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu và Cố Minh Tu gặp mặt. Nói là lần đầu tiên, nhưng kỳ thật Lăng Tiêu từng nghe nói qua tên Cố Minh Tu, Cố Minh Tu lại càng biết về ngôi sao mới siêu cấp đang hot mấy năm gần đây của giới âm nhạc Hán ngữ.

Lúc này hai người đều chưa từng nghĩ, có một ngày bọn họ sẽ trở thành người hợp tác thân mật khăng khít nhất, một viết nhạc, một viết lời. Hơn nữa lúc mới gặp, ấn tượng của Lăng Tiêu với Cố Minh Tu thật sự có chút không tốt.

Mặc quần áo nhìn như rách rưới, tóc để dài, tùy ý buộc ở sau đầu, bộ dạng nghệ thuật gia suy sút chán nản không kiểm chế được. Trong hiện thực tám năm trước Cố Minh Tu đã chết, chết do một vụ tai nạn xe cộ, bộ dạng hắn tự nhiên không có đẹp như Tần Trình, lớn hơn Lăng Tiêu bảy tuổi, nhưng có một loại hơi hờ nghệ thuật khó có thể nắm lấy, thuộc loại điển trai suy đồi.

Nói ngắn lại, khi Lăng Tiêu nhìn thấy một người ngồi ở trên cửa sổ, không ngừng hút thuốc, ăn diện còn cả lơ phất phơ như vậy, tự nhiên không có thiện cảm. Bởi vì đối phương thoạt nhìn tựa như một lưu manh văn nghệ bĩ trong bĩ khí, hoàn toàn không phải cùng một thế giới với Lăng Tiêu.

Nhưng mà nếu đối phương đã mở miệng, Lăng Tiêu tính tình tốt cũng không thể làm như không nghe thấy.

Vì thế cậu xoay người, nói ra câu nói đầu tiên trong đời với đối phương.

“Phải, tôi là Lăng Tiêu.”

Ánh trắng sáng tỏ như hoa xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất chiếu vào bên trong, chiếu rọi trên khuôn mặt Dung Hù, chiếu ra một đôi con ngươi rạng rỡ lóe sáng. Cậu cười thực ôn hòa, sợi tóc mềm mại rơi ở giữa mày, giữa mắt, ánh trắng thanh nhã dường như chiếu ra một má lúm đồng tiền nho nhỏ nơi khóe miệng cậu, trong hành lang tràn ngập mùi thuốc lá, an an tĩnh tĩnh mà cười.

Nhìn hình ảnh trong camera, Lương đạo nhin không được thả lỏng thân thể, khen ngợi gật đầu. Ông không kim lòng nổi mà nghĩ đến: nếu lúc trước Lăng Tiêu cũng có diện mạo như vậy, có thể... còn hot hơn bây giờ hay không?

Rất nhanh ông liền không nghĩ nhiều nữa, dù sao thì loại suy nghĩ này không có bất cứ ý nghĩa gì, cho dù không có một bộ phim thể này, trong giới ca hát Hán ngữ, Lăng Tiêu cũng là ca thần gần ba mươi năm không ai có thể sánh bằng.

Lương đạo lắc đầu, tiếp tục xem cảnh tượng trong camera, mà ông tự nhiên cũng không nghĩ tới, đối với ông mà nói, thiếu niên ấy quay đầu mỉm cười có thể tạo thành hiệu quả như vậy, thế thì đối với đương sự nào đó mà nói... sẽ là dạng cảm thụ gì.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Tần Trình liền thấy mũi nóng lên, dựa vào diễn xuất đứng đầu mới ngăn chặn được dị thường của mình.

Chỉ là ngay sau đó... Dung Hù thế mà lại đi tới!!!

Dung Hù đi từng bước đến gần, bởi vì dựa theo tính cách Lăng Tiêu, tuy rằng trong kịch bản không viết, nhưng cậu không có khả năng cách xa như vậy nói chuyện với người ta, như vậy là không lễ phép với đối phương. Điểm này là tính tiết Dung Hù tự tăng thêm, Lương đạo thấy thể thoáng sùng sốt, nhưng rất nhanh vừa lòng gật đầu.

Vì thế theo Dung Hù đến gần, ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm. Chờ Dung Hù hoàn toàn đi đến trước mặt hắn, Tần Trình nâng mắt lên, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cậu, giữa ngón tay thon gầy mang theo một miếng thuốc, ánh mắt bình tĩnh, không mở miệng.

Dung Hù cũng cười nhạt nhìn hắn, không rên một tiếng.

Đối diện như vậy tựa như muốn thiên trường địa cửu, cùng lúc đó, sáu cái cameras biến hóa vị trí, từ mỗi một góc độ quay lại cảnh diễn này.

Dung Hù vẫn duy trì tươi cười ôn hòa, chỉ là trong lòng lại có loại cảm giác khó hiểu. Đây là lần đầu tiên cậu đối diện Tần Trình ở khoảng cách gần như vậy, cũng là lần đầu tiên cậu phát hiện, trong con ngươi Tần Trình lộ ra một chút màu lam vô cùng thâm thúy, điều này làm cho cậu không khỏi liên tưởng đến một loại giải thích đã từng nhìn thấy: bà nội Tần Trình là người Đan Mạch.

Khoảng cách gần như vậy, bốn phía lại an tĩnh như thế, hơn nữa người đàn ông ở trước mắt... đang đè áp diễn xuất của mình.

Có lẽ những người khác đều không chú ý tới, nhưng mà Dung Hù thân ở trong đó có thể phát hiện, người đàn ông này đang mơ hồ dẫn đường cả trận diễn. Từ âm thanh nhìn như lời nhác của hắn, đến hắn lần lượt cười nhẹ, ngoại trừ Dung Hù thỉnh thoảng đến gần khiến Tần Trình hoàn toàn không ngờ tới, tất cả những chi tiết khác của cảnh quay này, dường như đều trong sự khống chế của đối phương.

Lúc nào nên hô lên câu “Lăng Tiêu”, lúc nào lại nên hỏi ra câu “Cậu là Lăng Tiêu sao”, Tần Trình nắm chắc vô cùng tốt.

Tốt đến độ thậm chí Dung Hù cảm thấy... người này có phải là tâm hữu linh tề với cậu hay không, biết ở thời điểm nào, cậu muốn nghe hai câu này, sau đó hoàn mỹ biểu diễn ra thứ mà bản thân muốn.

Theo bản năng, ý cười bên môi Dung Hù càng thêm xán lạn vài phần, cậu nâng mắt, nói ra lời thoại của mình: “Vị tiên sinh này, không biết anh là...” Âm thanh dịu dàng trầm thấp, mang theo mềm mại đặc hữu của Lăng Tiêu, nhưng một loại khí tràng vô hình lại từ trên người thiếu niên tản ra, chặt chẽ bắt lấy cả bầu không khí.

Trong ánh mắt tối tăm hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình dường như phát hiện thứ gì thú vị, thật lâu sau, hắn ngửa ra sau tựa vào trên thùy tình, nhưnò mày nói: “Hợp tác với tôi thế nào?” Ngay sau đó, không đợi Dung Hù trả lời, hắn đột nhiên nghiêng người tiến lên, mãnh liệt tới gần!

Dung Hù phút chốc tròn to hai mắt, hoàn toàn giấu không được kinh ngạc.

Động tác thỉnh thoảng xảy ra như vậy, hoàn toàn không ở trong kịch bản!

Khoảng cách chỉ còn lại không đủ năm cm, ánh mắt Tần Trình gắt gao khóa trên người thiếu niên, Dung Hù theo bản năng di chuyển ra sau, Tần Trình lại đột nhiên nắm chắc tay cậu, ngưng mắt nhìn cậu, từng chữ nói rằng: “Tôi viết lời, cậu viết nhạc... Lăng Tiêu, cậu cần tôi, cậu nhất định, cần tôi.”

...

“Cắt!”

Lương đạo tức thời “cắt”, khiến Dung Hù phút chốc từ trong loại cảm xúc vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Cậu theo phản xạ quay đầu nhìn Tần Trình, còn chưa kịp hỏi “anh sửa lại kịch bản”, chợt nghe Lương đạo nói: “Tuy rằng nói, tôi không nghĩ tới, hai người các cậu đều sẽ sửa kịch bản, nhưng kịch bản này còn sửa rất tốt. Đừng không, Hình Như?”

Chợt nghe cái tên “Hình Như”, Dung Hủ đột nhiên ngưng, thấy được người phụ nữ đứng ở bên cạnh Lương đạo.

Vị ảnh hậu xinh đẹp đoan trang ấy không biết từ khi nào đi tới phim trường, cô tháo kính râm xuống, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dung Hủ. Lúc nhìn về phía Tần Trình, cô gật gù đầu với phía đối phương, dường như là đang cảm tạ Tần Trình đến tham gia bộ phim này, vì thế Tần Trình cũng hồi đáp cô một ánh mắt.

Sau đó, tầm mắt Hà Hình Như lại về tới trên người Dung Hủ.

Trong mắt cô lóe ra tình cảm khó có thể hình dung, thật lâu sau, cô gật gù đầu, nói rằng: “Đúng vậy, sửa thật tốt, sửa so với trong tưởng tượng của tôi... còn tốt hơn.”

Những lời này khiến không khí phim trường càng thêm thoải mái, diễn viên diễn hay là một chuyện tốt, phải biết, Hà Hình Như chính là bạn tốt nhất của Lăng Tiêu khi còn sống. Từ khi Cố Minh Tu qua đời, Hà Hình Như chính là bạn tốt nhất của Lăng Tiêu, cô cũng là một đối tượng scandal duy nhất trước khi Lăng Tiêu qua đời.

Hà Hình Như là người hiểu rõ Lăng Tiêu nhất, ngay cả cô cũng đánh giá như vậy, còn có thể sai ư?

Dung Hủ theo bản năng cảm thấy, cảm xúc Hà Hình Như có điểm gì là lạ. Không đợi cậu nghĩ lại, công tác quay phim hôm nay đã toàn bộ chấm dứt, Hà Hình Như hào phóng mời tất cả mọi người đến khách sạn bên cạnh thành điện ảnh ăn một bữa khuya, đã sớm không còn bộ dạng cô quái vừa rồi.

Mà giờ phút này, «Tranh giành» cũng chiếu đến tập thứ hai mươi hai.

Rất nhiều người xem canh giữ trước TV, chờ xem Mặc Sĩ Diêu dùng không thành kế điệu hổ ly sơn, thu hồi phần đất đã mất của Sở quốc.

Trên internet, dưới khu đề tài #Tranh giành#, rất nhiều dân mạng đều kích động nói rằng ——

[a ha ha ha ~ không biết chờ lúc Đông Ly Lan phát hiện hẳn lại bị sự đệ nhà mình lừa, sẽ là biểu tình gì, có thể tức giận đến hộc máu hay không 23333 chờ mong nội dung đêm nay, nội dung đêm nay khẳng định đặc biệt bùng nổ!]

—— Đông Ly Lan là biểu tình gì, khán giả tự nhiên không có khả năng đoán được.

Nhưng có một điểm trái lại bọn họ không đoán sai, nội dung đêm nay, đúng là đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt bùng nổ.

Bùng nổ đến độ hai tập mới vừa chấm dứt, đề tài #Tranh giành# đã được nâng đến hạng nhất bảng xếp hạng đề tài, quảng hạng hai ước chừng gấp đôi. Tất cả dân mạng đều giận đến mức hận không thể trực tiếp vọt tới nhà biên kịch, lấy cây đao bự bốn mươi mét, tán gẫu nhân sinh với biên kịch một chút!

[Chết...? Chết?!!! Anh nói lại cho tui một lần xem, Mặc Sĩ Diêu chết hả? Mặc Sĩ Diêu làm sao có thể chết!!! Biên kịch ở nơi nào!!! A a a a a!!! Anh tan học đừng có chạy, tui cam đoan đánh không chết anh đâu!!!]

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37

Bộ phim truyền hình «Tranh giành» này không phải phim thần tượng cổ trang, lại càng không phải là phim tình yêu sâu triền miên, nó là một bộ phim quyền mưu.

Triều đình kích đấu, sa trường tranh hùng, thiên hạ tranh giành.

Từ lúc bắt đầu xem bộ phim này, tất cả mọi khán giả đều chưa từng nghĩ, bộ phim này sẽ từ đầu tới đuôi không chết người. Chẳng hạn như ở tập chín, đã chết một cái tiểu tướng quân, là thân tín của Tiêu Tương, từng có cảnh diễn trong một hai tập.

Chết người rất bình thường, nói đạo lý, mỗi ngày đánh giặc, không chết người mới không bình thường.

Giống như câu thơ kia vậy: tướng quân trăm trận đành vong mạng, tráng sĩ mười năm lại khai hoàn.

Nếu là phim chiến tranh quyền mưu, vậy có người tử vong là chuyện theo lẽ đương nhiên, cái lẽ đương nhiên này bao gồm boss phản diện nam số hai tử vong, bao gồm cả thám tử địch quốc nữ số hai tử vong. Tuy rằng bây giờ bọn họ còn sống rất tốt, nhưng nếu một ngày kia bọn họ chết, khán giả tuyệt

đôi không kỳ quái, thậm chí có khả năng sẽ sung sướng lòng người mà nói một câu: “Chết thật tốt!”

Nhưng mà, cái lẽ đương nhiên này, tuyệt đối không bao gồm Mặc Sĩ Diêu từ vong!

[Diêu Diêu... Lãnh com hộp*... Diêu Diêu... Lãnh com hộp... Diêu Diêu... Điều đó không có khả năng!! QAQ!!!]

*Lãnh com hộp: ý nói một nhân vật trong câu chuyện biến mất hoặc vì nguyên nhân nào đó mà từ vong, xuống đài. Lúc quay phim, khi một diễn viên hết vai sẽ được lãnh thù lao và com hộp.

[oa một tiếng khóc ra! Điều này sao có thể, tập trước Diêu Diêu của chúng ta còn bày mưu nghĩ kế, sao tập này đột nhiên liền... Điều này sao có thể QAQ tôi không tin, tôi không tin! Diêu Diêu làm sao có thể chết!!!]

[Diêu Diêu mới lên sân khấu hơn mười tập, y vừa mới dẫn dắt Sở quốc đoạt lại đất mất, còn chưa có dẫn dắt Sở quốc đã bại Lương quốc. Y làm sao có thể chết! Đã nói “được người Mặc Sĩ được thiên hạ” mà, hiện tại Mặc Sĩ Diêu chết, mi nói! Mi nói cho ta nghe! Ai còn có thể được thiên hạ! Theo đạo lý, điều đó không có khả năng, Diêu Diêu không thể chết!]

[biên kịch đâu! Biên tập người đâu! Mi đứng ra, ta cam đoan không đánh chết mi, ta thật sự sẽ không đánh chết mi! Oa oa oa...]

Trên internet là một mảnh tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dưới mục đề tài #Tranh giành#, toàn bộ đều là khán giả khóc rống lên án công khai.

«Tranh giành» hiện nay đã chiếu ra hai mươi hai tập, Mặc Sĩ Diêu từ tập tám lên sân khấu, đến hiện tại, tổng cộng lên sân khấu mười bốn tập. Cảnh diễn của y không coi là nhiều, nhưng mà trong bình chọn nhân khí nhân vật của «Tranh giành», vẫn nằm trong top 3! Trong top 3, trừ Mặc Sĩ Diêu ra, thì chính là nam nữ chính, ngay cả nam số hai Đông Ly Lan cũng xếp sau Mặc Sĩ Diêu.

Nhưng chính là một nhân vật có nhân khí như vậy, biên kịch lại để y không hề phòng bị mà chết nghèo như thế!

Một người tài hoa hơn người, đa mưu túc trí như thế, thế mà lại chết trong tay một vô danh tiểu tốt. Y không có chết trong tay sư huynh Đông Ly Lan nhà mình, không có chết trên chiến trường chiến hòa bay tán loạn, ngược lại chết do một mưu lược thắng lợi, dưới kiếm một tướng quân bình thường bị bức đến đường cùng.

Nếu như nói khán giả bình thường của «Tranh giành» là vì Mặc Sĩ Diêu chết đi mà cảm thấy tiếc hận đau lòng, fan riêng của Mặc Sĩ Diêu là khổ sở muốn tìm biên kịch liều mạng, vậy fan CP Lan Diêu thì đã cảm giác trời cũng sụp rồi.

Dưới đề tài CP #Lan Diêu#, tất cả đều là tiếng khóc thét thê lương của nhóm fan.

[trước kia Thái tử nói muốn lấy mạng Diêu Diêu, hiện tại... anh cảm thấy mỹ mãn rồi đi, anh cảm thấy mỹ mãn rồi đi!!!]

[tại sao có thể như vậy QAQ Thái tử điện hạ ôm Diêu Diêu khóc thật thê thảm, khóc đến độ sắp chết ngất luôn, hần căn bản không muốn Diêu Diêu chết mà, đó là sư đệ của hần, đó là sư đệ duy nhất của hần mà! Trên thế giới này, hần chỉ còn lại một sư đệ, hần làm sao có thể nỡ để Diêu Diêu chết, vì sao ông trời muốn trêu cợt người như vậy chứ! A a a a a!!]

[chỉ chậm một bước như vậy! Chỉ chậm một bước! Vì sao hần không nhìn thấy Diêu Diêu sớm một chút, để Diêu Diêu bị người ta giết. Tôi vốn đã cho rằng CP này của chúng ta là một CP tương ái tương sát ngoài miệng nói “ta ghét người ta muốn giết người”, không ngờ tới, tương ái không nhất định là thật, nhưng tương sát lại nhất định là thật! Anh có khóc thảm nữa cũng có ích lợi gì, Diêu Diêu có tỉnh được sao? Sư đệ anh thích có tỉnh lại được sao!]

[trên đời này, chỉ có sư huynh có thể cùng ta chơi cờ, chỉ có sư huynh... A a a a QAQ!!!]

Phần lớn fan CP Lan Diêu đều đã bị dao nhỏ bất thành linh làm cho mất đi lý trí, bọn họ không thể tin được kết cục này, bọn họ một chút cũng không muốn tin tưởng, là một câu nói nhìn như giận dữ của Đông Ly Lan, lấy mạng Mặc Sĩ Diêu.

Sư đệ duy nhất của hần, bị hần hại chết, rõ ràng hần căn bản không muốn giết y, nhưng lại vẫn hại chết y!

Nếu anh thật sự muốn y chết, vậy tại sao lúc y chết, anh còn ôm y, khóc thành như vậy!

Vì sao anh không chịu thành thực một chút chứ hả!

Nhưng mà có một vài fan CP tìm lại lý trí trong cơn bị thống, bỗng nhiên hiểu rõ rất nhiều việc.

[Diêu Diêu bày ba ván cờ ở Vọng Thu các, nói người phá giải ba ván cờ, có thể gặp y. Nhưng cuối cùng y nói, chỉ có sư huynh có thể cùng y chơi cờ. Vậy kỳ thật... có phải là y đang chờ Đông Ly Lan không? Chỉ có Đông Ly Lan có thể giải được ván cờ của y, Tiêu Tương ăn gian là ngoài ý muốn, kỳ thật y vẫn luôn chờ Đông Ly Lan!]

[tôi đã từng cho rằng giữa Mặc Sĩ Diêu và Tiêu Tương có một chút mờ ám, y dường như thực thích, thực thường thức Tiêu Tương quân thông tuệ quá cảm, nhưng mà hiện tại xem ra, y với sư huynh mới là chân ái! Chỉ có chân ái, mới có thể yên tâm mà nói “hần sẽ không giết ta”, cũng chỉ có chân ái, mới có thể đến chết, cũng hoàn toàn không hận đối phương! Nhưng mà đã nói là chân ái, vì sao phải dùng dao nhỏ đến ngược chúng tôi như vậy...]

Phòng làm việc Tề Lực ở trong giới cũng là tiếng tăm lừng lẫy, bọn họ từng viết hai bộ điện ảnh đồng tính, một bộ lấy được đề cử giải Caesar của Pháp, một bộ lấy đội hình người mới hoàn toàn trở thành hắc mã phòng bán vé năm đó. Tuy rằng rất nhiều người xem đều không biết «Tranh giành» cũng là tác

phẩm của phòng làm việc này, nhưng không cản trở được một nhân sĩ trong giới nào đó có được tin tức. Nói ví dụ như ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: ...]

Mười phút sau.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: chết?]

Hai mươi phút sau.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: em ấy đã chết... Chết à...]

Nhìn qua, po chủ manh manh đất này dường như còn rất bình thường, chỉ là một fan «Tranh giành» bình thường.

Tận đến ba mươi phút sau ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: tôi muốn gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ! Phòng làm việc Tề Lực, phòng làm việc Tề Lực, phòng làm việc Tề Lực! Em ấy tốt như vậy, mấy người dựa vào cái gì viết chết em ấy, dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì!!!]

Tối ngày hôm sau, một vị biên kịch của phòng làm việc Tề Lực vừa mới chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc, liền nhận được bưu kiện nhân viên chuyển phát nhanh gửi tới. Vừa mở bưu kiện, hắn vừa nói giỡn với đồng nghiệp: “Ngày hôm qua «Tranh giành» chiếu xong, cậu thấy trên mạng người xem bình luận không, đều nói gửi dao cho chúng ta đó, ha ha.”

Đồng nghiệp kia cũng cười ha ha nói: “Còn không phải sao, lúc trước tôi viết tới chỗ này đã đoán được bọn họ nhất định có phản ứng đó. Cậu nói xem, người như Mặc Sĩ Diêu nếu không chết, nội dung phim của chúng ta làm thế nào tiến hành tiếp? Nếu y không chết, Sở quốc rất nhanh liền chiến thắng Lương quốc. Về phần dao... Ha ha ha ha, cho bọn họ gửi, tùy tiện gửi!”

“A, bưu kiện này không có tên, không phải chính là dao ỉ?” Biên kịch đó nói đùa.

Một biên kịch khác cười đến sắp co giật: “Cậu nghĩ cũng quá... sao lại nhiều giấy như vậy?”

Mười giây đồng hồ sau.

Hai biên kịch: “...”

Là tên bệnh thần kinh nào, gửi một đồng giấy, trên mỗi tờ giấy đều viết “thuốc nổ” vậy!

Mi có bệnh hờ!!!

Đại khái là bị loại hành vi gửi “thuốc nổ” này đe dọa đến, vào lúc ban đêm, vị biên kịch ấy yên lặng lên trang weibo của phòng làm việc Tề Lực, thừa dịp hai tập «Tranh giành» tối hôm nay còn chưa phát sóng, đăng một cái weibo.

[Phòng làm việc Tề Lực: quá thông minh tất bị thương, quá mạnh mẽ tất chịu nhục. Trong hồi ức Mặc Sĩ Diêu đã từng nói qua, Vọng Thu các có một quy củ, không cho phép tham dự thế sự. Cho nên từ đầu, y đã không nên gia nhập ván này, hành vi nhập thế của y, dẫn đến hậu quả cuối cùng y bỏ mình. Trên đời không có người nào có thể tính được tuyệt đối, y đã làm được cực hạn mà y có thể làm được, cũng để lại đường lui cho Sở quốc, trợ giúp Sở quốc có được thực lực chống lại Lương quốc. Xin khán giả đừng sầu lo, đừng nghĩ quá nhiều, dù sao thế sự vô thường, người chung quy đều phải chết.]

Cái weibo này nói hay cứ như rất chân tình cảm động vậy, nhưng mà tất cả dân mạng nhìn thấy cái weibo này: “...”

Người chung quy đều phải chết...

Mi mới chung quy đều phải chết đó!!!

[tôi thật muốn đánh chết biên kịch, tôi thật sự rất muốn đánh chết biên kịch. Tôi giống như thấy được biên kịch nấp ở sau máy tính, một bên cười gian xem chúng ta khóc đến chết đi sống lại, một bên cố ý nói “người chung quy đều phải chết”!]

[rất thiếu đánh, rất thiếu đánh! Ai muốn đi đánh biên kịch, tôi tài trợ năm đồng!]

[tôi tài trợ mười đồng!]

[một trăm! Tôi đem một trăm áp đáy hòm của tôi quỳ ra, hung hăng đánh cho tôi, đánh đến chết đi!!!]

Chờ lại qua một giờ, sau khi xem tập hai mươi ba «Tranh giành», tất cả mọi người xem rốt cuộc hiểu rõ vì sao biên kịch lại đột nhiên đứng ra, cho mọi người một lời giải thích, còn bảo mọi người đừng sầu lo!

Bởi vì trong tập thứ hai mươi ba, Đồng Ly Lan mang theo thi thể Mặc Sĩ Diêu về Vọng Thu các, tự tay phong quan cho sư đệ mình. Trong lúc đó, hắn

tìm được khối ngọc bội kia từ trong ngực Mặc Sĩ Diêu, hần trăm mặc đem ngọc bội đặt ở trong tay Mặc Sĩ Diêu, để khối ngọc ấy theo y an nghỉ dưới đất.

... Ngược không?

Ngược ngậy người!

Đừng nói fan CP và fan riêng của Mặc Sĩ Diêu, ngay cả fan «Tranh giành» bình thường cũng bị đoạn này ngược đến chết đi sống lại.

Lâm Hiểu Lộ là fan CP Lan Diêu, bắt đầu từ ngày hôm qua, cô liền một mực yên lặng cắn khăn tay, hai mắt dầm lệ hu hu xem tv. Mà hôm nay, khi nội dung chiếu tới cảnh Đông Ly Lan liếc mắt nhìn sư đệ một lần cuối cùng, hai mắt đỏ bừng phong quan cho sư đệ, cô đang cầm khăn tay chuẩn bị lau nước mắt, lại nghe bà mẹ già ở một bên rút một tờ giấy, dùng sức xì xì nước mũi.

Lâm Hiểu Lộ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết khi nào, bà mẹ tự xưng là “phim truyền hình thôi, tùy tiện xem tiêu khiển là được” của cô, thế mà lại hai mắt rưng rưng, lén lút lau nước mắt.

Bị con gái nhà mình cắt ngang, má Lâm ghen ngào nói: “Con nói một chút xem, Đông Ly Lan kia rõ ràng cũng rất để ý sư đệ mình, còn biến thành như vậy. Tại sao có thể như vậy chứ, hai đứa nhỏ này đều thực đáng thương, thật sự là rất đáng thương.”

Lâm Hiểu Lộ: “QAQ!”

Không sai, rõ ràng chính là thật lòng yêu nhau (má Lâm cũng không có nói thế), sao lại biến thành như vậy!!!

Loại tình tiết mất đi mới biết quý trọng này, tuy rằng máu trố, nhưng cũng là vũ khí ngược tâm sắc bén vĩnh viễn không quá đắt.

Rating «Tranh giành» ở hai tập này đột nhiên nhảy cao, trực tiếp qua 4! Thậm chí đạt tới 4.5!

Trên internet, lượng thảo luận về bộ phim truyền hình này thậm chí vượt qua bộ điện ảnh mới sắp chiếu vào cuối tuần của Ôn Tuyền, trở thành hạng nhất bảng đề tài điện ảnh và truyền hình. Vô số dân mạng bị đoạn tình tiết này ngược đến khóc trời gào đất, ngược đến sinh hoạt không thể tự gánh vác. Thậm chí có dân mạng phát ngôn bừa bãi: “Mặc Sĩ Diêu chết, tôi không xem «Tranh giành» nữa!”

Dường như biết tâm tư ngạo kiều của nhóm dân mạng, vào lúc ban đêm, Dung Hù đăng một cái weibo.

[Dung Hù: nghe nói về sau tôi còn có rất nhiều cảnh hồi ức, mọi người thật sự không xem ư?]

Nhóm fan lập tức buông tha ngạo kiều: [a a a a! Xem xem xem! Dù chỉ là hồi ức, bọn em cũng phải xem QAQ!]

Một bạn fan có cái tên mạnh đất đất vốn dĩ mới vừa xem xong một tập «Tranh giành» mới nhất, đang vui đầu viết giấy, đột nhiên thấy được cái weibo này, còn viết giấy quái gì nữa? Còn gửi vận chuyển hàng không quái gì nữa? Nhanh chóng share, comt, like!

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: bảo bảo không đi gửi thuốc nổ, cũng không gửi vận chuyển hàng không, dù biên kịch cố ý viết quan hệ giữa Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan đến mờ ám như vậy, bảo bảo cũng không nổi máu Hoạn Thư. Chỉ cần Dung Dung ôm một cái, muốn Dung Dung hôn hôn! @Dung Hù]

... Cho nên nói, gửi vận chuyển hàng không rốt cuộc là cái quỷ gì!

Cái weibo này của Dung Hù cùng với nội dung mới của «Tranh giành», trên internet, trong hiện thực đều gây ra kịch liệt thảo luận. Bất luận là đau lòng Mặc Sĩ Diêu, hay là bị sư huynh đệ âm kém dương sai ngược đến, sau khi bình tĩnh xem xét, bọn họ đều không thể không thừa nhận, tình tiết này làm cho bọn họ vừa yêu vừa hận, nhưng căn bản không có khả năng nở vút phim.

Nội dung phim như vậy mang đến sự nổi tiếng cực cao cho Dung Hù và Diệp Kiều, cũng khiến nhân khí Dung Hù chiếm được một phen bùng nổ cực lớn sau «Mai phục».

Nhân khí siêu cao và đề tài cực hot, khiến không ít đạo diễn và người đầu tư đều chú ý tới sự tồn tại của Dung Hù. Rất nhiều người còn không biết hiện nay Dung Hù đang quay phim «Tầng mây màu đen», bọn họ sôi nổi đưa thông cáo và phát ngôn quảng cáo đến La Chấn Đào, khiến La Chấn Đào bận đến vui về ra mặt.

Dung Hù lại một lần nữa cực hot, cũng được rất nhiều người nhìn ở trong mắt.

Đại trạch Dung gia, Dung Hằng không dám tin mà nhìn báo chí cùng ngày, giận dữ mắng: “Nó làm sao có thể lên báo? Ngu xuẩn như nó, thế mà lại thật sự có thể hot? Điều này sao có thể! Khẳng định có vấn đề, khẳng định có vấn đề!”

Trong một đoàn phim nhỏ ở Hoành Điếm, Chung Dịch từ trong miệng trợ lý nghe nói rating «Tranh giành» phá 4.5, hần mở to hai mắt, cả người run rẩy.

Chờ trong phòng nghỉ chỉ còn lại có mình mình, Chung Dịch tức giận đến cầm kịch bản trong tay hung hăng vút xuống đất: “Đó là nhân vật của mình! Mình mới là Mặc Sĩ Diêu! Rõ ràng mình mới là Mặc Sĩ Diêu! Không, không chỉ Mặc Sĩ Diêu... Còn có Hoắc Hi! Hoắc Hi cũng phải là của mình! Dựa vào cái gì hần hot như vậy, mình thì còn đang đóng nam số hai loại phim thần tượng rách nát này! Dựa vào cái gì! Dung Hù!!!”

Mấy tiểu nhân nhảm chán đó thống hận xem thường, Dung Hù tự nhiên không biết.

Ngày thứ ba «Tầng mây màu đen» khởi động máy, minh tinh lớn làm khách mời lục tục vào đoàn, khiến đoàn phim chế tác nhỏ, chi phí thấp này nghênh đón không khí càng thêm khẩn trương. Có thể đề ép nổi khách mời lớn, khiến nhân vật chính chân chính được nổi bật hay không, là nhiệm vụ quay phim trọng điểm hôm nay.

Mà minh tinh lớn đầu tiên vào đoàn phim, chính là người vừa mới cùng Tần Trình diễn «Môn đồ», ảnh hậu Hạ Mộ Nhan nổi tiếng Hoa Hạ.

Hết chương 37

Tần Tranh Tranh: Dung Dung không ôm ôm, không hôn hôn, bảo bảo liền biến thân thành quả cam chua chấy giấm! (chữ “Tranh” vừa đồng âm với “Trình”, vừa có nghĩa là quả cam)

Dung Dung: ... Anh biến một cái nhìn thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Bình dị gần gũi giống như trong giới truyền lưu, vị ảnh hậu này vừa mới vào đoàn phim «Tầng mây màu đen», liền mang đến cả phê và đồ ngọt cho mỗi người trong đoàn phim, mời mọi người nhắm nháp, nghỉ ngơi cho tốt.

Hạ Mộ Nhan là minh tinh lớn đầu tiên nhận lời mời của «Tầng mây màu đen», cũng là người đầu tiên vào đoàn. Cảnh diễn cô cần quay không nhiều lắm, chỉ có một màn ảnh, nhưng có đối diễn với nhân vật khác: cô cần gặp thoáng qua Dung Hù, được một màn ảnh năm giây.

Tuy rằng hiện tại ở trong giới vinh quang tốt đỉnh, là ảnh hậu cảm không ít giải thưởng lớn về nhân khí, nhưng ở trước mặt Lăng Tiêu, Hạ Mộ Nhan cũng chỉ là một hậu bối. Thậm chí thời kì đỉnh cao của Lăng Tiêu, Hạ Mộ Nhan bắt quá chỉ mới vừa vào giới giải trí, miễn cưỡng tính là một hoa đán mới phát nhân khí không tồi.

Tình tiết cho Hạ Mộ Nhan trong kịch bản, là trong một lần tiệc tối sau khi kết thúc lễ trao giải, cô gặp thoáng qua Lăng Tiêu. Người cô sắm vai là chính cô, một tiểu minh tinh vừa mới vào giới giải trí, mà Lăng Tiêu lúc này đã nhận được giải thưởng Kim Khúc, hẳn chỉ mới ba mươi, đã được fan âm nhạc toàn cầu điên cuồng yêu thích, là siêu sao giới ca hát.

Chỉ là năm giây ngắn ngủi như vậy, ngoại trừ gặp thoáng qua, Hạ Mộ Nhan còn phải biểu hiện ra thấp thỏm và sùng kính với tiền bối.

Lương đạo kỹ càng tỉ mỉ giảng đoạn tình tiết này với Hạ Mộ Nhan, thời gian càng ngắn, lại càng tại khảo nghiệm diễn xuất của diễn viên. Bởi vì bạn không có nhiều thời gian đi biểu hiện chi tiết, đi thể hiện sự khẩn trương và tôn kính của bạn, bạn phải bắt được mỗi một giây thời gian, mỗi một màn ảnh, ngay cả ánh mắt cũng phải biết nói.

Loại tình tiết này đối với Du Tư Ngữ mà nói có lẽ cũng là loại khiêu chiến, nhưng mà Hạ Mộ Nhan sau khi thương lượng với Lương đạo xong, đã có tám phần nắm chắc.

Lương đạo cười nói: "Tuy rằng chỉ có năm giây tình tiết, nhưng phải trì hoãn hành trình cả ngày hôm nay của cô rồi."

Hạ Mộ Nhan dịu dàng lắc đầu: "Trước kia tôi không có cơ hội gặp mặt Lăng Tiêu, nhưng tôi cũng rất thích nhạc của hắn. Lúc chị Hà nói với tôi về chuyện này, tôi rất nhanh đáp ứng. Có thể đóng bộ phim điện ảnh này là vinh hạnh của tôi, ngày hôm qua tôi có cẩn thận suy xét về kịch bản, Lương đạo, không cần lo lắng." Dừng một chút, Hạ Mộ Nhan không kim lòng nổi mà xoay người, nhìn về phía một bóng người cao ngất cách đó không xa, chăm chú nhìn hồi lâu, cô thấp giọng nói: "Chỉ là tôi không nghĩ tới, Tần Trình... sẽ đến diễn nam số hai?"

Lương đạo ha ha mỉm cười: "Tôi cũng không ngờ, Tần Trình sẽ đến diễn nam số hai. Cơ mà có hắn ở đây, đoàn phim lại càng thoải mái."

Hạ Mộ Nhan ngẫm hiểu gật đầu: "Hắn diễn xuất rất tốt."

Lương đạo nghe vậy, lại ra vẻ thần bí lắc lắc tay: "Không chỉ nguyên nhân này."

Hạ Mộ Nhan kinh ngạc nhìn về phía Lương đạo, lúc này Lương đạo lại cố ý úp mở, không có nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, tổ ánh sáng, tổ đạo cụ và tổ camera toàn bộ chuẩn bị hoàn tất, cảnh này chính thức bấm máy.

Hạ Mộ Nhan vô cùng tùy ý đi tới vị trí, gật gật đầu với trợ lý của mình, vừa mới nâng mắt, bỗng nhiên liền thấy một bóng người cao gầy từ bên khước mắt mình nhoáng qua một cái. Chờ lấy lại tinh thần, cô chuyển mắt nhìn về phía trước, phút chốc liền thấy được thiếu niên kia.

Trong lòng ngẩn ra, trong đầu Hạ Mộ Nhan hiện lên một cái tên: Dung Hù.

Bốn năm trước Hạ Mộ Nhan vừa mới từ Hoa Hạ Entertainment tách riêng ra, mở phòng làm việc của mình, thường xuyên tự làm bà chủ đầu tư tác phẩm. Ngay nửa tháng trước, người đại diện của cô nói với cô một cái tên, cô tình huống nhớ rõ, khi đó người đại diện ánh mắt độc đáo của cô nghiêm túc chăm chỉ nói với cô rằng: "«Mai phục» có thể hot, có lẽ có thể là trùng hợp. Nhưng trong «Tranh giành», cậu ta lại còn hot hơn cả Diệp Kiều, cái này tuyệt đối không phải là trùng hợp. Mộ Nhan, Dung Hù là một người mới rất có tiềm lực, nếu có khả năng, tôi muốn mang cậu ta sang đây vào lúc tiềm lực của cậu ta vẫn chưa hoàn toàn bị Hoa Hạ Entertainment phát hiện."

Chuyện này sau đó lại không bệnh mà chết.

Người đại diện của Hạ Mộ Nhan vốn tưởng rằng tiểu minh tinh hạng hai hạng ba chỉ từng đóng hai bộ phim, và lại căn bản không phải nhân vật chính như Dung Hù, Hoa Hạ Entertainment sẽ không quá nghiêm, muốn cướp đi đối phương, chỉ cần lấy ra hợp đồng phong phú thù lao ưu việt, là có thể dễ dàng bắt được.

Nhưng trên thực tế, nội bộ Hoa Hạ Entertainment dường như vô cùng chú ý Dung Hù. Người đại diện này dựa vào quan hệ của mình biết được, hai vị tổng giám bộ phận diễn viên và bộ phận PR của Hoa Hạ Entertainment dường như cũng chú ý tới độ hot của «Mai phục» và «Tranh giành», bọn họ đều tự mình hỏi đến tình huống của Dung Hù.

Hơn nữa, Dung Hù cũng không thiếu tiền, cậu là tiểu thiếu gia nhà họ Dung.

Nhớ tới chuyện này, đôi mi thanh tú mảnh khảnh của Hạ Mộ Nhan hơi hơi nhăn lại, trong lòng có một chút cảm giác kỳ dị. Cô không có xem «Mai phục», cũng không xem «Tranh giành», nhưng Dung Hù nổi tiếng nhanh như vậy, lại là nửa đường vào giới, không phải là xuất thân chính quy, còn trẻ như vậy... Thực khó làm cho cô không suy đoán, có phải đối phương đi cửa sau, đập tiền để vào giới hay không.

Suy nghĩ này chỉ hiện lên trong lòng Hạ Mộ Nhan một chớp mắt, cô rất nhanh vút ra sau đầu, nghiêm túc nhìn về phía trước.

Ở chỗ xa ba thước, thợ trang điểm đang lau mồ hôi trên trán cho Dung Hù, cẩn thận giúp cậu bỏ trang. Khi hết thấy đều đang chuẩn bị sắp xếp, Dung Hù quay đầu nhìn về phía trước. Chợt thấy Hạ Mộ Nhan đang ngưng mắt nhìn mình, cậu mỉm cười, vô cùng bình tĩnh mà cho đối phương một nụ cười.

Hạ Mộ Nhan nhẹ nhàng gật đầu với cậu, đáp lại một nụ cười lễ phép.

Ngay sau đó, tiếng clapper board vang lên, cảnh diễn này chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt âm thanh ấy vang lên, vẻ mặt Hạ Mộ Nhan lập tức biến hóa. Cô vốn trang điểm vô cùng trẻ tuổi, hiện tại nhìn qua đáng vẻ bất quá chỉ hai mươi tuổi, còn cố ý thu liễm khí chất trầm ổn bồi dưỡng ra từ mấy năm nay, bước chân có chút dồn dập, ánh mắt vài phần né tránh, nâng một ly rượu vang, rất nhanh đi về phía trước.

Trong kịch bản yêu cầu chính là như vậy, người mới Hạ Mộ Nhan không dám nhìn tới mặt tiền bối, chỉ có thể nhanh chóng rời đi. Tận đến khi thoáng qua Lăng Tiêu, cô mới nhanh chóng quay đầu nhìn đối phương, nhưng lúc này, Lăng Tiêu đã thấy được bạn tốt của mình kiêm người hợp tác hoàn mỹ, cười đi đến chỗ đối phương.

Hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, khi Hạ Mộ Nhan đi đến chỗ chỉ cách Dung Hù một bước, cô dùng khóe mắt ngắm thân hình thiếu niên, tiếp đó nắm đúng thời cơ, quay đầu nhìn về phía đối phương.

Lúc tầm mắt vừa mới chạm vào người này, đột nhiên dừng lại.

Sợi tóc nhạt màu rũ xuống trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp ấy, nhìn qua hết sức mềm mại. Long mi thiếu niên thật dài, khi cậu hơi hơi tròn to hai mắt, hàng mi nhẹ nhàng nồng đậm giống như dịu dàng run lên, đem tia sáng kinh ngạc vui vẻ giấu dưới đôi đồng tử nhạt màu kia.

Một luồng khí tràng bình thản như biển từ trên người đối phương từ từ tản ra, rõ ràng người này không có nhìn bạn một cái nào, nhưng bạn lại khó hiểu mà cảm thấy: cậu ta rất dễ ở chung, cậu ta cũng không sắc bén, dù hiện tại bạn bắt chuyện với cậu ta, cậu ta cũng sẽ cười nhìn về phía bạn, dịu dàng nghe bạn nói xong.

Giờ phút này, trong lòng Hạ Mộ Nhan trống rỗng một nháy mắt, nhưng mà dựa vào diễn xuất mạnh mẽ, cô vẫn biểu hiện ra sự mát mẻ và khản trương của mình.

Mát mẻ là bởi vì mất đi cơ hội nói chuyện với Lăng Tiêu, khản trương là bởi vì bỗng nhiên nhìn thấy đại tiền bối, đại thần tượng.

Một màn này, đến đây chấm dứt!

Hạ Mộ Nhan diễn xuất giống như Lương đạo tin cậy, cũng không có khiến ông thất vọng. Cảnh này diễn một lần liền qua, Dung Hù biểu hiện vô cùng tự nhiên lưu loát, không có khác biệt quá lớn với diễn xuất trong hai ngày quay phim này, vì thế phần lớn nhân viên công tác đều tập trung lực chú ý lên trên người Hạ Mộ Nhan.

"Hạ Mộ Nhan diễn xuất rất tốt, tôi thiếu chút nữa thật sự cho rằng cô ấy là một tiểu minh tinh mới ra mắt đó chứ."

"Còn không phải à, người ta chính là ảnh hậu, giải thưởng ảnh hậu Kim Phụng chỉ có một, nữ diễn viên ưu tú toàn cầu hàng năm đều tranh đoạt, Hạ Mộ Nhan đã lấy được một cái rồi đó!"

Ngay cả trợ lý Hạ Mộ Nhan cũng thả lỏng cười nói: "Thật đơn giản, chị Hạ, đây là cảnh đơn giản nhất chị từng diễn đi?" Tiểu trợ lý vốn đang muốn nói thêm gì nữa, nhưng nhìn ánh mắt Hạ Mộ Nhan ngưng trọng, cô bé lại chậm rãi tắt tiếng, không rõ lý do mà nhìn đối phương.

Sau khi mặc áo khoác vào, Hạ Mộ Nhan chậm rãi chuyển mắt, ánh mắt phức tạp nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa. Trong tầm mắt của cô, cô nhìn thấy thiếu niên xa lạ tuần mý kia tiếp nhận trà nóng người đại diện đưa tới, một bên uống một bên nghe người đại diện nói chuyện. Về mặt cậu bình tĩnh an bình, bên môi vẫn luôn treo một chút ý cười, nhưng lại không có cái loại rung động cho người ta khi tiếp xúc gần gũi như vừa rồi.

Cái loại cảm giác này, là cảm giác mình hoàn toàn bị ngăn chặn, giống như thật sự biến thành một tiểu minh tinh.

Cho tới bây giờ Hạ Mộ Nhan cũng chưa từng nghĩ, mình sẽ có loại cảm giác bị đối phương đè ép diễn xuất thế này. Dù cô chỉ đóng một tiểu minh tinh, nhưng cô không phải một tiểu minh tinh, cô cũng từng lấy giải ảnh hậu, tuy nói danh khí ở trong nước còn chưa bằng Hà Hinh Nhu và Ôn Tuyền, nhưng mà tuyệt đối không nên bị một tiểu minh tinh hạng hai hạng ba ngăn chặn khí thế.

Thật lâu sau, Hạ Mộ Nhan nhẹ giọng nói rằng: "Cảnh vừa rồi em cảm thấy có chỗ nào không đúng không?"

Tiểu trợ lý ngăn người, theo bản năng mà hỏi đáp: "Không đúng chỗ nào? Không phải là thực bình thường sao?"

Hạ Mộ Nhan im lặng không nói.

Đúng vậy, đều rất bình thường, hai người đều diễn rất tốt. Đây cũng là nói, Dung Hủ đóng quả thực giống như một siêu sao thiên vương thành danh đã lâu, năm tháng lắng đọng, mà cô lại thật sự hoàn toàn thành một người mới ngày ngo non nớt.

Người thanh niên này, dường như rất không đồng nhất.

Xế chiều hôm đó, Hạ Mộ Nhan không có lập tức rời đi, ở trong đoàn phim ôn chuyện với vài người bạn cũ. Lúc chiều lại có một nữ minh tinh nổi tiếng vào đoàn phim, có điều lần này cô ấy diễn một mình, không có đối diễn, chỉ cần quay xong cảnh diễn ba giây của mình cùng với tổ quay phim B, là coi như hơ khô thế tre.

Trước khi hẹn với bạn tốt cùng rời đi, Hạ Mộ Nhan rời khỏi tổ quay phim B, chuẩn bị đến phim trường chính nói lời từ biệt với Tàn Trình, Lương đạo. Cô đi đến cửa phim trường chính, nhìn khắp nơi một chút, liền thấy được Tàn Trình.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, âm thanh của Hạ Mộ Nhan liền nghẹn trong cổ họng. Mất hạnh xinh đẹp dịu dàng chậm rãi tròn to, Hạ Mộ Nhan mở trừng trừng mắt nhìn Tàn Trình đi từng bước một đến trước mặt Dung Hủ, dường như nói gì đó. Dung Hủ cười cười, gật gật đầu với hắn, tuy rằng Tàn Trình không có biểu tình gì, nhưng khuôn mặt lạnh lùng dường như nhu hòa đi vài phần.

Cũng không lâu lắm, bọn họ liền đồng thời xoay người đi đến phòng nghỉ.

Hạ Mộ Nhan nhìn chăm chú vào hai người kia cùng nhau rời đi, cô muốn mở miệng, chỉ có điều há miệng, ngay cả một chữ cũng nói không nên lời. Sau một lúc lâu, che giấu hoang mang trong mắt, Hạ Mộ Nhan giữ chặt một nhân viên công tác, dịu dàng mỉm cười: "Sao lại không thấy Tàn Trình, xin hỏi, cậu có biết Tàn Trình ở chỗ nào không?"

Nhân viên nam nào có ngờ Hạ Mộ Nhan lại nói chuyện với hắn! Hắn kích động đến liên tục gật đầu, nhanh chóng tìm trong phim trường chốc lát, sau khi phát hiện không tìm được, hắn nói rằng: "Tần thần... Tàn Trình, có thể là đến phòng nghỉ đối diễn với Dung Hủ đi."

Ngón tay Hạ Mộ Nhan căng thẳng, một lát sau, lại cười hỏi: "Đi đối diễn à?"

Nhân viên kia gật gật đầu: "Đúng vậy, hai ngày này Tần thần vẫn luôn đối diễn với Dung Hủ, rất quan tâm cậu ấy."

Đợi sau khi đối phương rời đi, nụ cười trên mặt Hạ Mộ Nhan mới chậm rãi tàn đi. Cô mờ mịt nhìn cửa phòng nghỉ đóng chặt, chờ khi trợ lý đến gọi cô rời đi, cô mới đi theo trợ lý đến phương hướng bãi đỗ xe.

Lúc sắp đi vào bãi đỗ xe, Hạ Mộ Nhan hỏi: "Em cảm thấy... Tàn Trình thế nào?"

Tiểu trợ lý trực tiếp nói rằng: "Chị Hạ, không phải chị đã nói, con người hắn mặc dù có hơi lạnh, nhưng người không xấu sao." Tiểu trợ lý yên lặng ở trong lòng bổ sung một câu: đương nhiên không có khả năng là một người xấu, nếu không sao chị lại từng thăm mền người ta chứ.

Bước chân Hạ Mộ Nhan chậm rãi dừng lại, lăm bầm lâu bầu tựa như ni non nói: "Đúng vậy, con người không xấu, chỉ là tính cách hơi lạnh chút. Có lẽ... hắn thật sự rất thích giúp đỡ người khác, chỉ là mình không biết nhỉ? Ừm, nhất định là vậy."

Tiểu trợ lý kinh ngạc hỏi: "Chị Hạ, chị nói cái gì?"

Hạ Mộ Nhan lắc đầu, nói: "Đi thôi, A Cầm hẳn là sốt ruột chờ, chúng ta nhanh chóng về nội thành đi."

Minh tinh lớn đầu tiên đến «Tầng mây màu đen» làm khách mời - Hạ Mộ Nhan, cứ như vậy kết thúc cảnh quay của mình.

Một tháng kế tiếp, càng ngày càng nhiều minh tinh lớn từng đám từng đám chạy tới thành điện ảnh thành phố S, lặng lẽ quay cảnh khách mời của mình. Trong số bọn họ, có Ôn Tuyền đạt ba giải thưởng ảnh hậu của Hoa Hạ, có nhóm nhạc Rock and Roll Jameson nổi tiếng nước Anh; có mỹ nhân Khang Tư Lệ được ca ngợi là quốc bảo của nước Pháp, có thiên vương Sở Kỳ nổi tiếng nhất trong giới ca hát Hoa Hạ hiện nay.

Đa số mình tỉnh lớn khi làm khách mời, đều là diễn chính mình. Nhưng mà có một vài mình tỉnh, chẳng hạn như Sở Kỳ, hẳn diễn một nghệ nhân đầu đường, khi album của Lăng Tiêu sắp phát hành, ở đầu đường biểu diễn một ca khúc trong album của Lăng Tiêu.

Nhưng mà đều không ngoại lệ, cảnh diễn của những mình tỉnh lớn đó đều ít đến đáng thương.

Ôn Tuyền cảnh diễn nhiều nhất, cũng chỉ có màn ảnh không đến ba mươi giây, nghe nói đoạn diễn của cô còn bị cắt thành cảnh trong TV, cũng chính là phim trong phim trong truyền thuyết. Khi Lăng Tiêu và người đại diện nói chuyện, TV đang phát sóng, bên trong chính là đoạn phim tình cảm sâu thẳm miên mà Ôn Tuyền đóng.

Thời gian ngắn ngủn một tháng, hơn tám mươi mình tỉnh lớn đến đoàn phim «Tầng mây màu đen», chia đều mỗi ngày có ít nhất hai mình tỉnh lớn sẽ tới trường quay. Nhưng không phải mỗi mình tỉnh đều sẽ đến phim trường chính, rất nhiều mình tỉnh chỉ quay xong cảnh diễn của mình ở tổ B và tổ C, liền vội vàng rời đi.

Cũng có không ít người sẽ đặc biệt đến phim trường chính, gặp đạo diễn và Tần Trình một lần.

Khi bọn họ nhìn thấy Tần Trình đều đặc biệt kinh ngạc, Ôn Tuyền còn ra vẻ kinh ngạc nhìn ông bạn cũ của mình, ước chừng nhìn qua nhìn lại đôi phương, mới biết rõ còn hỏi: "Nghe nói anh đóng nam thứ hả? Chờ nào hơ khô thể tre, cần tôi phát tiền lì xì an ủi cho anh không?"

Dù sao năm đó hai người đã từng hợp tác «Mộ Thanh», cũng là bạn tốt nhiều năm. Tần Trình hiếm thấy có hứng thú nhưn mây liếc Ôn Tuyền một cái, giọng điệu thản nhiên rằng: "Nghe nói cô diễn nữ chính phim truyền hình hả. Sao Lương đạo yên tâm cho cô đóng phim truyền hình vậy, à đúng rồi, đó là phim trong phim."

Ôn Tuyền: "..."

Dung Hù: "..."

Trước khi nhìn thấy vị ảnh hậu đỉnh cấp này, Dung Hù trăm triệu lần không ngờ, người này thế mà lại có tính cách như vậy!

Mười bảy năm trước, lúc Ôn Tuyền mới ra mắt đã đóng ba bộ phim truyền hình. Khác với nữ vương phim truyền hình Đường Mộng Lam, ba bộ phim truyền hình này của cô, bộ bộ sụp đổ, còn là cái loại sụp đổ đến ngay cả bà ngoại cũng không nhận ra. Rõ ràng Ôn Tuyền diễn xuất hết sức ưu tú, nhưng rating phim truyền hình chính là không cao, cô cũng bị xưng là độc được phim truyền hình.

Sau đó Ôn Tuyền diễn một bộ điện ảnh chi phí thấp, đột nhiên liền bạo phát!

Phim truyền hình rating không được, nhưng phòng bán vé điện ảnh lại hot tận trời. Từ đó về sau, Ôn Tuyền rốt cuộc không đóng phim TV nữa, nhưng có nhận đóng điện ảnh, phòng bán vé lại một bộ cao hơn một bộ, cũng mang đến vốn liếng hot khắp toàn cầu cho cô.

Sau khi hợp tác diễn «Mộ Thanh» với Tần Trình, Ôn Tuyền càng đạt tới đỉnh cao sự nghiệp, năm thứ hai liền lấy được ảnh hậu Berlin, tiếp qua vài năm, lại lấy được cúp ảnh hậu giải Kim Phụng và Oscar.

Vốn dĩ Ôn Tuyền muốn chen hòng Tần Trình, không ngờ bị Tần Trình phản lại một quân, lại lần nữa bị vạch trần miệng vết thương máu chảy đầm đìa của mình trước kia. Cô không để ý tới cái tên đàn ông lạnh lùng độc mồm độc miệng đó nữa, chuyển tầm mắt nhìn về phía Dung Hù ở một bên, trong mắt rất nhanh xẹt qua một tia kinh diễm, không đợi cô xem rõ ràng, Tần Trình liền tinh bơ bước sang bên cạnh một bước, chắn trước người Dung Hù.

Ôn Tuyền hơi ngẩn ra, nâng mắt nhìn về phía Tần Trình.

Tần Trình hạ mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: "Quay xong rồi, cô cũng nên đi sớm một chút. Còn không về nội thành, trời liền tối đó."

Ôn Tuyền vừa định nói thêm gì đó, nhân viên công tác của đoàn phim bỗng nhiên vào phòng nghỉ, cô lập tức khôi phục thành bộ dạng lạnh nhạt bình tĩnh, nói lời từ biệt với Tần Trình, xoay người rời đi.

Chờ đến khi Ôn Tuyền hoàn toàn rời khỏi phòng nghỉ, Tần Trình mới xoay người, nhìn Dung Hù. Không nhìn còn chưa tính, vừa nhìn lại đột nhiên đối diện với tầm mắt thiếu niên!

Trải qua hơn một tháng hợp tác này, quan hệ của Dung Hù với anh chủ cho thuê nhà của mình có chút cải tiến. Hai người thường xuyên đến phòng nghỉ đối diện, đôi khi còn có thêm nữ chính Du Tư Ngừ, còn có nữ số ba Lạc Hiểu Thanh lén lút theo vào.

Nhưng dưới phần lớn tình huống, chỉ có hai người bọn họ.

Dung Hù chưa từng thấy qua người phức tạp như Tần Trình, nếu như nói hẳn lạnh lùng, nhưng hẳn lại tốt bụng mà giúp mình đối diễn, còn đem phòng ở cho mình thuê; nhưng nếu nói hẳn nhiệt tình, hai người lại rất khó kết giao tán dóc giống bạn bè bình thường, một loại không khí lạnh nhạt xa cách luôn quanh quẩn trên người đối phương, dường như cự tuyệt người ngoài gần gũi.

Người đàn ông lạnh lùng tuấn lãng hạ mắt, thiếu niên liền nâng mắt, nhìn thẳng hắn.

Ai cũng không biết qua bao lâu, vành tai Tần Trình hơi có một chút đỏ lên. Rốt cuộc nhìn không được, hắn bình tĩnh hỏi: "Làm sao vậy?"

Dung Hù không có phát hiện vành tai đối phương dần dần bị nhuộm hồng, quen biết đối phương lâu như vậy, cậu đã dần dần xem đối phương là bạn của mình. Có vài lời trước kia có lẽ không dễ nói, nhưng hiện tại, cậu lại có thể trực tiếp nói ra khỏi miệng, vì thế cậu bắt đầu đi cười nói: "... Vừa rồi, sao đột nhiên lại như vậy?" Đột nhiên chần ở trước mặt cậu?

Ánh mắt Tần Trình hơi lóe lên, giọng điệu trấn định nói rằng: "Ôn Tuyền thích tình yêu chị em."

Dung Hù: "..."

Ôn Tuyền vừa mới rời khỏi đoàn phim «Tầng mây màu đen»: "Ất xì!"

Ánh mắt Tần Trình u trầm, âm thanh kiên định, giọng điệu vững vàng nói: "Cô ấy thích loại tiểu thệ tươi ở tuổi cậu, trước kia cô ấy từng quen hai tiểu sinh trong giới." Dừng một chút, Tần Trình hỏi: "Hay là nói, cậu thích cô ấy?"

Dung Hù: "... Không." Nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái...

Tần Trình hiểu rõ gật đầu, môi mông không biến sắc mà vênh lên: "Vậy vừa vặn."

Dung Hù: "..."

Qua không được mấy năm, khi Ôn Tuyền và Dung Hù đã sớm hợp tác mấy tác phẩm, cũng thành bạn bè thân thiết, trong lúc vô tình cô biết được đánh giá của người nào đó ngày hôm nay. Vị ảnh hậu ba giải thưởng được nhóm fan xem là ngự tỷ nữ vương này tức giận đến lệch cả mũi, thiếu chút nữa nhào lên tìm người nào đó quyết đấu.

Cô từng quen hai tiểu thệ tươi thì không sai, nhưng cô cũng từng quen người lớn hơn bốn năm tuổi có được không!

Anh dám nói hết không? Dám không!!!

Theo nhóm khách mời nổi tiếng quay hoàn tất cảnh diễn của mình, quay chụp «Tầng mây màu đen» cũng dần dần tiếp cận kết thúc.

Bộ phim điện ảnh này không kể một câu chuyện phức tạp cỡ nào, đơn giản chỉ là câu chuyện một người bình thường mạo hiểm thường thường được người ta đào ra, tiến vào giới giải trí, dựa vào cố gắng và thiên phú của mình, trải qua thời kỳ xuống dốc và gian khổ, cuối cùng trở thành thiên vương giới ca hát.

Nội dung cuối cùng của phim sẽ kể đến một đơn khúc cuối cùng khi Lăng Tiêu còn sống, đơn khúc này là ca khúc cuối cùng Lăng Tiêu viết ra trước khi bệnh tình chuyển biến xấu, nhưng lại thủy chung không thể phát hành. Khi hắn còn sống phí hết tâm huyết, viết ra bài hát này, giao cho người đại diện của mình bảo quản, mà sau khi «Tầng mây màu đen» khởi động máy, người đại diện kia đã đem ca khúc giao cho đoàn phim.

Trong phim sẽ trình diễn bài hát này.

Vốn dĩ Lương đạo muốn mời Sở Kỳ đến biểu diễn, nhưng trong lúc tiến hành quay phim, một ngày nào đó ông bỗng nhiên tìm tới Dung Hù, trình trọng hỏi: "Có tin tưởng hát tốt «Thất dục» không?"

Thiếu niên thoáng sững sốt: "«Thất dục»?"

Lương đạo cười gật đầu: "Ừ, nếu để cậu biểu diễn, sẽ càng phù hợp yêu cầu của điện ảnh. Thế nào, Dung Hù, có niềm tin không?"

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, Dung Hù chậm rãi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười trấn định bình thản: "Cháu sẽ hết sức, Lương đạo."

Lương đạo cười vang nói: "Hết sức không được, tôi muốn chính là hoàn mỹ."

Thiếu niên suy tư một khắc, hàng mi hơi hơi nhăn lại, cậu bắt đầu đi mà giận dữ nói: "Nếu không thì cháu giúp ngài mời Sở Kỳ tới nhé?"

Lương đạo vỗ một bàn tay lên trên lưng thiếu niên, tựa như đùa giỡn, khiến Dung Hù không hề phòng bị mà lao đảo về phía trước một bước. Không đợi Dung Hù phục hồi lại tinh thần, lại nghe giọng nói nghiêm túc ngưng trọng của Lương đạo vang lên bên tai: "Hát tốt bài hát này, đối với sự nghiệp tương lai của cậu... trợ lực rất lớn."

Ngắn ngủi im lặng qua đi, Dung Hù nhẹ nhàng cười một tiếng: "Vâng, cảm ơn Lương đạo."

Cho đến hôm nay, đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã quay xong hơn phân nửa, chỉ là tin tức của đoàn phim lại không công khai một chút nào!

Khởi động máy hơn một tháng, ngoại trừ diễn viên và nhân viên đoàn phim, không có bất cứ ai biết danh sách diễn viên của bộ phim này. Vô số phóng viên canh ở thành điện ảnh thành phố S hơn năm mươi ngày, đừng nói canh được tin tức diễn viên, ngay cả nhóm minh tinh lớn làm khách mời cũng qua lại vội vàng, đều không lộ diện.

Nếu như nói các phóng viên gấp đến độ trên đầu bốc lửa, vậy nhóm fan trên internet thì càng gấp thành kiến bò trên chảo nóng.

Lăng Tiêu qua đời ba năm, nhưng nhạc của hắn lại xuyên qua hạn chế thời không, vĩnh viễn ở bên cạnh các fan âm nhạc. Người thích hắn, sẽ vẫn luôn thích, mỗi khi nghe được nhạc của hắn, đều sẽ càng thêm tưởng niệm hắn; mà người chưa từng nghe nhạc của hắn, cũng sẽ bị âm nhạc của hắn hấp dẫn,

sau đó trở thành fan của hắn.

Phải biết, trên weibo Lăng Tiêu, có hơn hai triệu fan!

Ngay từ đầu đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có lộ tin tức, bọn họ còn có thể kìm nén cảm xúc. Nhưng theo thời gian trôi qua, mắt thấy qua mấy tháng nữa là đã chiếu phim, ngay cả ai sắm vai ca thần nhà mình bọn họ cũng không biết, một đám đều lo lắng.

Nhưng mà bất luận bọn họ đến trang weibo đoàn phim đặt vấn đề thế nào, đoàn phim đều không có một chút phản ứng. Vì thế, hôm nay, nhóm fan rút cuộc không biết làm thế nào mà bắt đầu suy đoán.

[tôi cảm thấy có phải Lưu Chân hay không? Lưu Chân hát dễ nghe, năm trước cũng từng thử một bộ phim truyền hình, hiệu quả rất tốt!]

[không có khả năng, gần đây không phải là Lưu Chân đang mở concert lưu động sao, khẳng định không có thời gian, không phải là hắn.]

[tôi cảm thấy nhất định là Tiêu Cảnh Sơn! Gần đây không phải Tiêu Cảnh Sơn không có đóng phim sao, ngoại hình hắn rất giống Tiêu Tiêu, tuổi cũng vừa vặn thích hợp, diễn xuất lại tốt. Hắn còn từng hát ca khúc chủ đề cho phim truyền hình mình đóng! Nhất định là hắn!]

Nhóm dân mạng suy đoán từ ngôi sao ca nhạc thần tượng, đến tiểu sinh đang hot. Còn thật sự dễ cho bọn họ đoán được Tiêu Cảnh Sơn và Lăng Trăn, nhưng bọn họ lại mãi không xác định được. Cũng không phải không có ai đoán là Dung Hù, nhưng người suy đoán cậu chỉ đặt cậu trong danh sách "các tiểu sinh tuổi tác thích hợp", liệt kê tên hơn mười người.

Mà những việc đó, nhóm diễn viên đang khẩn trương quay phim tự nhiên không biết chuyện. Vào lúc ban đêm, nữ số ba Lạc Hiểu Thanh kết thúc nội dung của mình, chính thức hơ khô thê tre.

Cho tới bây giờ, ngoại trừ vài vị khách mời nổi tiếng còn chưa có gia nhập đoàn phim, chỉ còn lại có Dung Hù, Du Tư Ngữ và Tàn Trình chưa hơ khô thê tre. Mà ngày mai, chính là ngày Tàn Trình hơ khô thê tre, nói là hơ khô thê tre, nhưng ngoại trừ vài phân đoạn ngoại cảnh trước đó cần quay bù, cảnh duy nhất của hắn chính là nằm trong nhà xác, sắm vai cái nhìn cuối cùng mà Cố Minh Tu để lại cho người đời.

Tám năm trước, nhà soạn lời thiên tài tài hoa hơn người ấy ngoài ý muốn qua đời, chỉ mới bốn mươi bốn tuổi.

Mười bảy tuổi, dựa vào một khúc «Hương tư lữ», Cố Minh Tu ngang trời xuất thế, trở thành một trong những nhà soạn lời nổi tiếng nhất giới ca hát. Ca từ hắn viết luôn ngắn gọn sắc bén, dùng từ giữ đơn giản nhất thể hiện hình ảnh phiền phức nhất, sắc thái biến hoá kỳ lạ rục rờ, vì fan âm nhạc mà miêu tả ra một thế giới mộng ảo kỳ diệu.

Nhưng đó cũng không phải nói, Cố Minh Tu chỉ biết viết loại ca từ sắc bén ấy.

Hắn viết tình ca, làm người ta lã chã rơi lệ; hắn viết nhạc tuổi thơ, khiến người ta nhớ lại dĩ vãng. Hắn sáng tạo ra vài loại phong cách soạn lời, lúc hai mươi bảy tuổi liền đạt tới đỉnh cao đời người, soạn ca từ hơn một ngàn ca khúc. Sau đó lại yên lặng vài năm, chờ khi hắn lại xuất hiện trước mặt người đời, chính là vĩnh viễn cột chung với cái tên Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu soạn nhạc, Cố Minh Tu viết lời.

Bọn họ hợp tác đến thiên y vô phòng, khiến hai người đều đột phá cực hạn, đạt tới đỉnh cao mới trong sự nghiệp của từng người.

Cố Minh Tu chết thật sự rất đột ngột, từ đó về sau, Lăng Tiêu vẫn hot trước sau như một, lại rất ít phát hành ca khúc mới. Lại chờ vài năm, Lăng Tiêu mắc bệnh nan y, không chống đỡ bao lâu liền rời khỏi nhân thế, giống như đi đuổi theo bạn tốt của mình.

Chuyện cũ đã không thể truy tra, cảnh diễn chủ yếu của Dung Hù ngày mai chính là "đến nhà xác nhìn thi thể bạn tốt của mình", cùng với "đột nhiên bị bệnh". Mà Tàn Trình thì càng đơn giản, qua ngày mai, hắn liền chính thức hơ khô thê tre, có thể rời khỏi đoàn phim.

Nhưng mà vào lúc ban đêm, Dung Hù vừa mới quay xong một cảnh cuối cùng, vừa nhấc đầu, liền gặp được Hà Hình Nhu.

Trong khoảng thời gian này, Hà Hình Nhu thường thường đến đoàn phim. Đoàn phim có bất cứ vấn đề gì, cô đều sẽ giúp đỡ giải quyết, nếu Dung Hù hoặc là Du Tư Ngữ có nghi vấn gì, cô cũng sẽ cho ra đáp án —— bởi vì cô là người còn sống, hiểu rõ Lăng Tiêu nhất.

Cảnh cuối cùng hôm nay, chính là quay một lần tranh chấp của Lăng Tiêu và Cố Minh Tu.

Ca khúc là Lăng Tiêu viết, nhưng có khi Lăng Tiêu cũng sẽ tham dự sáng tác ca từ. Hai người vì một câu ca từ mà cãi nhau, nhưng Lăng Tiêu vĩnh viễn sẽ không tức giận, hắn chỉ gấp đến độ cắn chặt môi, rõ ràng nên răn dạy đối phương, nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời.

Chờ đến năm phút đồng hồ sau khi hai người chiến tranh lạnh, Cố Minh Tu nhẹ nhàng mỉm cười, hỏi: "Cậu mấy tuổi rồi?"

Dưới mấy ngọn đèn chiếu sáng, sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống, rõ ràng còn đang tức giận, nhưng tính tình tốt lại làm cho hắn thật sự không có biện pháp bỏ đi vấn đề của người khác. Vì thế hắn gầy dựa trong chốc lát, nhẹ nhàng trả lời một câu "ừm".

Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong phòng ghi âm, Cố Minh Tu ném bản ca từ trong tay ra trước mặt, nện ở dưới đất trước mặt Lăng Tiêu. Dưới diễn xuất của Tàn Trình, nhà soạn lời chán nản không kiềm chế ấy một tay chống má, âm thanh lười biếng nói rằng: "Bạn nhỏ, hỏi cậu mấy tuổi rồi."

Lăng Tiêu thật sự không có biện pháp ở trong này tiếp, đành phải bỏ lại một câu "tôi đi trước", liền xoay người rời đi.

Ở phía sau hắn, ánh mắt Cố Minh Tu ngậm cười nhìn bóng lưng hắn, tóc dài lệch xuống rũ trên đôi mắt, khiến đôi mắt phượng vốn tối đen ấy càng thêm sâu thẳm.

Rõ ràng lúc này, Cố Minh Tu đã bốn mươi bốn tuổi, Lăng Tiêu cũng đã ba mươi sáu tuổi. Nhưng cho dù thọ trạng điểm cổ ý vẽ vài nếp nhăn trên khóe mắt Tần Trình, dấu vết mà năm tháng lưu lại trên khuôn mặt ấy cũng ít đến đáng thương.

Từ lần đầu tiên lên đài cho tới bây giờ, Tần Trình diễn Cố Minh Tu vĩnh viễn giống như một lưu manh phóng đảng bừa bãi, nhìn qua dung nhan không chỉnh, lại ngay cả một ánh mắt cũng gọi cảm mê người, đẹp trai chết bỏ.

Một cảnh này khi quay phim, NG hai lần.

Không phải là bởi vì Dung Hù diễn không tốt, cũng không phải vì Tần Trình xảy ra vấn đề, mà là Lương đạo muốn tìm được một góc độ thích hợp hơn, và một ánh sáng càng tốt.

Bởi vì, đây là một lần cuối cùng người xem thấy được nhân vật Cố Minh Tu, tiếp theo hắn xuất hiện, chính là một thi thể lạnh như băng.

Khi Dung Hù xem đến đoạn kịch bản này, cũng thấy đoạn này thật sự quá mức hí kịch hóa. Nhưng khi cậu đề cập, La Chấn Đào lại kinh ngạc mà nói cho cậu biết: "Cố Minh Tu đúng là qua đời như vậy mà. Nghe nói chính là có một ngày hắn và Lăng Tiêu thảo luận ca từ muộn, Lăng Tiêu đi về trước. Sáng ngày hôm sau Cố Minh Tu cảm ca từ đã suy xét lại xong xuôi đến nhà Lăng Tiêu, nửa đường xảy ra tai nạn xe cộ, tử vong tại chỗ."

Không biết sao, Dung Hù đột nhiên cảm thấy trong lòng khựng lại. Thật lâu sau, cậu cười nói: "Hóa ra là như vậy... cuộc sống thật sự là còn thay đổi thất thường hơn cả điện ảnh."

Một đoạn này quay xong, Tần Trình đi tẩy trang trước, Dung Hù thì bị Lương đạo gọi đi dọn dò hành trình ngày mai. Chờ cậu trở lại ghế của mình, đã thấy Hà Hình Nhu thế mà vẫn luôn đứng ở nơi đó.

Thấy Dung Hù nhìn về phía cô, Hà Hình Nhu hơi hơi ngơ ngẩn, sau đó thông thả tháo xuống kính râm, lộ ra đôi mắt tràn đầy tơ máu.

Đã từng có vô số khán giả khen ngợi đôi mắt Hà Hình Nhu, nói đôi mắt này đưa ý ẩn tình, cho dù chỉ nhìn bạn bình thường, bạn cũng thấy tràn ngập ánh nước, có thể đánh động lòng người lãnh khốc nhất. Nhưng hiện tại, đôi mắt này tuyệt đối không thể nói là mang ánh nước, mà phải là mang nước mắt.

Dung Hù thoáng kinh ngạc, cậu nhìn Hà Hình Nhu, không đợi cậu mở miệng, Hà Hình Nhu liền cười gât đầu: "Cậu diễn rất tốt."

Dung Hù mỉm cười gât đầu: "Cảm ơn, chị Hà."

Đoạn đối thoại này qua đi, giữa hai người là yên lặng thật lâu. Hà Hình Nhu vẫn không có rời đi, dường như có lời muốn nói, Dung Hù liền kiên nhẫn mà chờ ở nơi đó, mỉm cười cong môi.

Ai cũng không biết bao lâu, Hà Hình Nhu nhẹ nhàng hít một hơi, thấp giọng nói: "Loại điện ảnh truyện ký, chưa bao giờ nghiêm khắc quay theo sự thật, sẽ thêm vào một ít thành phần nghệ thuật. Thân là nam chính, Dung Hù, cậu cảm thấy kịch bản này... viết thế nào?"

Cùng lúc đó, trong một câu lạc bộ cao cấp thành phố B.

Một người trẻ tuổi anh tuấn suất khí đang chơi bài với bạn của mình trong ghế lô, đột nhiên nghe ở cửa truyền đến một tiếng cười ra vẻ khoa trương: "A, đây không phải là Hàn Dương Hạo sao. Chúng ta cũng có một năm không gặp rồi! Gần đây thế nào... A đúng, rating «Mai phục» tốt như vậy, hiện tại độ đề tài đều rất cao, thật sự là đồ nhà."

Nghe được hai chữ «Mai phục», trong lòng Hàn Dương Hạo bị đâm một cái, gãi quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, là tên đối thủ cũ đó!

Hàn Dương Hạo lạnh lùng cười một tiếng, nói rằng: "Cậu là nam chính «Mùa hạ chân thật» mà, bộ phim kia nguyên tác rất hot, tôi làm sao dám so. Thế nào, Lăng Trần, gần đây có phải nhận thông cáo tới nhữn tay hay không? Thật sự là hâm mộ nhà."

Sắc mặt Lăng Trần cứng đờ, trên khuôn mặt tuấn lãng rất nhanh nhấp nhোáng một chút vẻ khó coi.

Ngay sau đó, bạn tốt ngoài giới của Hàn Dương Hạo trêu chọc: "Rating cuối cùng của «Mùa hạ» vượt qua 0.3 không?"

Bởi vì không phải là người trong giới giải trí, một người bạn tốt khác cũng không kiêng nể gì mà cười nói: "Tôi nhớ rõ là 0.21 rồi! Không tôi, rating thấp nhất hình như ngay cả 0.2 cũng không tới đâu."

"Ha ha ha ha."

Hàn Dương Hạo vẫn hơi có thể nhẫn nhịn được, mấy người bạn ngoài giới của gã đã sớm mở miệng châm chọc, nhưng gã vẫn cười tủm tỉm cúi đầu chia bài, không nói gì, trong lòng đã sớm mắng Lăng Trần một trăm lần.

Hình tượng định vị của Hàn Dương Hạo và Lăng Trần rất giống, thời gian ra mắt lại xấp xỉ, qua một hai năm Hàn Dương Hạo vẫn luôn không bằng Lăng Trần, dần dần qua thời. Nhưng hiện tại dựa vào một bộ «Mai phục», Hàn Dương Hạo đã sắp trở lại địa vị hạng một, mà Lăng Trần lại bởi vì «Mùa hạ chân thật», danh tiếng rớt thảm, bị rất nhiều fan nguyên tác mắng đến không đáng một đồng.

Nghe những người đó châm chọc khiêu khích, lại nhìn thấy đáng về Hàn Dương Hạo cố ý ghen cười, lúc máu chốt giận dữ công tâm, Lăng Trần ngăn chặn mình phun lời mắng to.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, thuận miệng nói rằng: "Đúng vậy, tôi nào có thể so với anh Hàn. Tôi chỉ tùy tiện đóng phim thôi, còn anh Hàn người ta thì không, phim mà anh ấy đóng, nam thứ trong đó hiện giờ quay phim mới, có một đồng lớn siêu sao siêu cấp làm vai phụ cho cậu ta. Anh để ảnh hậu đi làm vai phụ cho người ta, người ta lại đi làm vai phụ cho anh Hàn, cái này tôi cũng không làm được rồi."

Động tác chia bài của Hàn Dương Hạo đột nhiên dừng lại, cả người cứng đờ.

Hết chương 38

Dung Dung: thời gian thật nhanh, năm tháng như thoi đưa...

Tần Tranh Tranh: dù tôi diễn ông chủ, vậy cũng là ông chủ đẹp trai!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39

Lúc này đây vô tình gặp được ở câu lạc bộ, tự nhiên là tan rã trong không vui.

Chờ sau khi Lăng Trần cười lạnh rồi đi, Hàn Dương Hạo đem bài trong tay vung ra bàn, sắc mặt lạnh như băng ngồi ở trên sofa, hai tay ôm ngực. Sau một lúc lâu, gả ra ngoài gọi trợ lý của mình tới, thấp giọng nói với hắn mấy câu. Chờ lại qua mười phút, gả mới về ghế lô, tiếp tục cùng bạn chơi bài.

Tối thứ sáu, tộc làm công ăn lương rốt cuộc nghênh đón ngày nghỉ ngơi khó được, có thể làm ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng đối với rất nhiều fan mê TV mà nói, tối hôm nay không chỉ là đêm thứ sáu cuồng hoan, còn là ngày «Tranh giành» chiếu đại kết cục.

Vô số khán giả đã sớm canh ở trước TV, một bên phát biểu các loại weibo mang tag #đại kết cục Tranh giành# trên internet, một bên chờ đợi đại kết cục phát sóng.

Lưu Cầm Cầm chính là một trong số đó.

«Tranh giành» phát sóng đến nay, đã có hơn một tháng. Lưu Cầm Cầm bởi vì «Mai phục» mà thích Hoắc Hi, sau đó lại trở thành fan trung thành của Dung Hủ. Chờ đến khi cô lại vì nam thần nhà mình mà xem «Tranh giành», tuy rằng Mặc Sĩ Diêu mà Dung Hủ sắm vai đã sớm lãnh com hộp, nhưng Lưu Cầm Cầm lại kiên trì tiếp tục xem, còn trở thành khán giả trung thành của «Tranh giành».

Hơn nữa sau khi Mặc Sĩ Diêu chết đi, «Tranh giành» thường xuyên thỉnh thoảng năm thì mười họa, sẽ nhắc tới tên Mặc Sĩ Diêu, thậm chí xuất hiện một chút cảnh về Mặc Sĩ Diêu! Đôi khi là Tiêu Tương, Tạ Cảnh Nhân hồi ức, đôi khi là Đông Ly Lan tự trách.

Mỗi khi đến lúc ấy, Lưu Cầm Cầm liền kích động không kiềm chế được, hận không thể kéo quần áo biên kịch, quỳ cầu biên kịch lại cho Mặc Sĩ Diêu thêm một chút cảnh diễn.

Nhưng thiên hạ có buổi tiệc nào không tàn, tối nay «Tranh giành» chung quy phải kết thúc.

Trong tập trước, Diệp Kiều sắm vai nam số hai Đông Ly Lan lọt vào một cái bẫy Tiêu Tương bày ra, Lương quốc đại bại, mất đi núi Yên Sơn. Không có lá chắn thiên nhiên là Yên Sơn, thế cục Lương quốc tràn ngập nguy cơ. Trong đại kết cục hôm nay, Sở quốc tự tập hết thiên thời địa lợi nhân hoà, chân chính đánh hạ Lương quốc, giành được Trung Nguyên.

Rất nhiều bộ phim rõ ràng đã sớm biết kết cục sẽ như thế nào, nhưng bạn vẫn sẽ đầy đặc hứng thú mà xem tiếp. Chẳng hạn như phim tình yêu, trên cơ bản nam nữ chính cuối cùng khẳng định sẽ ở bên nhau, nhưng bọn họ bên nhau như thế nào, giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, đều là điểm máu chốt hấp dẫn người xem.

Trọn hai tập, Sở quốc cho quân xuôi nam, một phát xâm chiếm Lương quốc. Đại quân chậm rãi như một hùng sư thiết huyết, thu phục đất đai đã mất đi của mình, chiếm lĩnh địch quốc đã ngao thị bọn họ tròn chín năm, trở thành quốc gia lớn mạnh nhất vùng đất Trung Nguyên.

Ở kết cục, Tạ Cảnh Nhân đăng cơ làm đế, Tiêu Tương lại không có đỡ xuống nhưng trang. Cô là hoàng hậu, cô còn là Tiêu Tướng quân Sở quốc.

Mà Đông Ly Lan khi giang sơn bại vong, đứng ở tầng chót Vọng Thu các, nhìn đại quân Sở quốc chiếm lĩnh đô thành Lương quốc. Hắn im lặng nhìn lá

cờ của địch nhân cắm ở đỉnh hoàng cung, sau đó đột nhiên từ trên Vọng Thu các nhảy xuống, đâm mình vào Vân Mộng Trạch lạnh như băng, tự sát bỏ mình.

Tất cả mọi người đều có kết cục nên có, Sở quốc trở thành người thắng lớn nhất trong trận đại chiến mấy chục năm này.

Lưu Cầm Cầm xem chưa đã nghiền, khi ca khúc cuối phim quen thuộc vang lên, cô còn đắm chìm trong không khí vừa rồi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Không bao lâu, cô đăng một cái weibo, cảm khái nói ——

[#Tranh giành# #Lan Điều# câu “xin lỗi” Thái tử nói trước khi chết, nhất định là nói với Điều Điều. Nếu mười mấy năm trước, Thái tử không có giận dỗi rời khỏi Vọng Thu các, cũng liền không có đại chiến Lương Sở, cũng sẽ không có ba ván cờ của Điều Điều, càng không phát sinh những chuyện lúc sau. «Tranh giành» thật sự rất hay, thưởng thức nhất là Tiêu Tương tiêu sái không kiềm chế, đau lòng nhất là Điều Điều trong sáng thông tuệ. Nhìn quá thấu triệt, ngược lại tổn thương càng sâu. Hôm nay cũng muốn thổ lộ với @Dung Hủ! Tôi yêu Dung Dung cả đời a a!!!]

Đăng weibo xong, Lưu Cầm Cầm tiện tay lướt mục top cùng ngày. Đột nhiên! Cô lại thấy được tên Dung Hủ! Hơn nữa ở cái top này, phía sau tên Dung Hủ lại kèm theo một từ ngữ quen thuộc mà lại xa lạ ——

#Dung Hủ Tầng mây màu đen#

Không sai, ngay vào đêm «Tranh giành» chiếu đại kết cục, buổi tối hơn chín giờ, một nick marketing online nổi tiếng giới giải trí liền thả ra một tin tức không biết thiệt giả.

[Vua nhiều chuyện giới giải trí: theo nhân sĩ trong giới lộ ra, một thịt tươi nào đó đang cực hot gần đây từ tháng trước liền tham diễn một bộ điện ảnh có chế tác đỉnh, sắm vai một siêu sao giới ca hát mới vừa qua đời vài năm. Phim truyền hình thịt tươi đóng vừa lúc đêm nay là đại kết cục, rating tăng cao, thật sự là tiền đồ vô lượng mà!]

Cái nick marketing online này có hơn sáu mươi vạn fan, weibo này vừa đăng, ngắn ngủn ba phút đồng hồ, đã có người bắt đầu trào phúng.

[thôi đi, tiểu thịt tươi* tham diễn điện ảnh chế tác đỉnh? Tiểu thịt tươi gì?]

*Tiểu thịt tươi: là cụm từ dùng để chỉ những sao nam trẻ của làng giải trí Hoa ngữ đang tạo được sức hút lớn.

[nhất định là tin tức giả, chưa nghe nói gần đây có phim điện ảnh chế tác đỉnh nào.]

Nhưng mà lại qua mấy phút đồng hồ, đột nhiên có người nghĩ đến ——

[từ từ! Chế tác đỉnh... Gần đây đúng không có phim đầu tư lớn nào, nhưng «Tầng mây màu đen» không phải là đang quay sao?! «Tầng mây màu đen» mời rất nhiều minh tinh lớn làm khách mời, vậy cũng là chế tác đỉnh đi. Siêu sao giới ca hát mới vừa qua đời vài năm... nhất định là nói Lăng Tiêu! Ca thần Lăng Tiêu! Phim truyền hình tối hôm nay đại kết cục, rating tăng vọt... Chẳng lẽ là «Tranh giành»?!]

Phản ứng đầu tiên của tất cả dân mạng chính là ——

[Đồng Tranh thế mà lại đóng Lăng Tiêu?!]

Không thể trách nhóm dân mạng nghĩ đến đầu tiên chính là Đồng Tranh, bởi vì Đồng Tranh là nam chính «Tranh giành», nhân khí rất cao, diễn xuất cũng rất tốt. Trước đó hẳn cũng từng đóng một bộ điện ảnh, phòng bán vé tạm tạm.

Nhưng mà rất nhanh, fan Đồng Tranh liền tỏ vẻ: [đương nhiên không phải, chính chủ nhà tui hôm nay còn đang quay ở đoàn phim «Vây săn» kia, có Reuters*!]

*Reuters là một trong những hãng thông tấn lớn nhất thế giới. Reuters cung cấp bài viết, hình ảnh, video cho các báo đài, internet và các phương tiện truyền thông khác.

Nếu không phải là Đồng Tranh, vậy chẳng lẽ là Diệp Kiều?

Fan Diệp Kiều lập tức đứng ra: [chính chủ nhà tôi tham gia hoạt động ở New York, có ảnh thăm dò!]

Không phải Đồng Tranh, cũng không phải Diệp Kiều...

Đây chính là hai tiểu sinh tên tuổi lớn nhất trong phim truyền hình «Tranh giành». Nếu không phải là bọn họ, vậy còn có thể là ai? Nam số ba Tống Minh Phi? Nam số bốn Dung Hủ?

Cũng không lâu lắm, dân mạng liền bài trừ khả năng của Tống Minh Phi. Thật khéo, sáng hôm nay mới vừa có một show thực tế đăng tin, trong số khách quý có Tống Minh Phi. Nếu Tống Minh Phi thật sự đóng «Tầng mây màu đen», hẳn nào có thời gian đi quay show thực tế? Không có khả năng để một đám khách mời nổi tiếng người ta dành ra thời gian, phối hợp với hẳn quay show thực tế đi.

Sau đó, cũng chỉ còn lại có Dung Hủ.

[Dung Dung nhà tôi, đóng Lăng Tiêu? Không thể nào đâu...]

[ha ha, Dung Dung là diễn viên chính «Tầng mây màu đen» ư? Điều này sao có thể, hai ngày trước tôi còn cá với người ta, diễn viên chính «Tầng mây màu đen» hẳn là Tiêu Cảnh Sơn. Tiêu Cảnh Sơn rất thích hợp, Dung Dung... hình như hơi trẻ tuổi một chút.]

Trẻ tuổi?

Kỳ thật căn bản không phải vấn đề trẻ tuổi, mà là tư lịch quá cạn!

Mùa hè năm trước Dung Hù mới ra mắt, tác phẩm đầu tiên chính là «Mai phục» tháng mười một phát sóng cùng với «Tranh giành» theo sát sau đó. Hai bộ phim này đều là quán quân rating cùng kỳ, trong phạm vi toàn quốc đều nổi tiếng một phen. Nhất là «Tranh giành» đêm nay, rating đại kết cục trực tiếp đạt được 5.3, trở thành vua rating hai năm gần đây!

Nhưng mà, bất luận nhân khí cao như thế nào, hot nhanh bao nhiêu, tư lịch của Dung Hù đều rất cạn.

Một ngôi sao mới như vậy, thế mà lại có thể trở thành diễn viên chính «Tầng mây màu đen», để một đám ngôi sao lớn làm vai phụ cho cậu ta sao?

Nhưng mà nhóm dân mạng còn chưa kịp xác định Dung Hù rốt cuộc có phải là diễn viên chính «Tầng mây màu đen» không, có một loại ngôn luận kỳ quái đã chậm chậm xuất hiện, nhanh chóng chiếm lĩnh các diễn đàn lớn, tieba và weibo.

[Dung Dung nhà chúng tôi hot như vậy, đương nhiên có thể đóng Lăng Tiêu. Trong vòng nửa năm fan tăng vọt năm trăm vạn, đóng hai bộ phim truyền hình, rating đều cao như vậy ~ Dung Dung đóng Lăng Tiêu là lẽ đương nhiên có được không, cậu ấy không đóng, ai còn có thể đóng?]

[đúng vậy! @Dung Hù không đóng, còn ai có tư cách đóng? Dung Dung nhà tui giỏi nhất đó!]

Nếu chỉ có một hai dân mạng nói như vậy, người qua đường còn có thể xem là não tàn, nhưng càng ngày càng nhiều người phát ra ngôn luận như vậy, thậm chí xuất hiện thành nhóm thành đội, rất nhanh khiến cho loại thuyết pháp này bị vô số dân mạng nhìn thấy, mà còn cười nhạo.

[Dung Hù không đóng, người khác liền không có tư cách đóng à? Não tàn là bệnh, nhanh chóng về nhà uống thuốc!]

[cái quỷ gì, Dung Hù là ai, dựa vào cái gì hắn đóng ca thần nhà tôi, còn một điệu bộ muốn chúng tôi mang ơn. Fan này cũng quá ghê tởm đi, đều là fan cuồng à, có chút đầu óc hay không.]

Nhìn thấy tình huống như vậy, nhóm fan Dung Hù đều lập tức ngây người. Vài fan vội nhanh chóng đăng weibo, hô hào nhóm fan đừng xằng bậy; diễn đàn và tieba của fan Dung Hù, admin và chủ tieba cũng đăng topic, yêu cầu nhóm fan quản tốt chính mình, trước khi chân tướng mọi chuyện chưa xuất hiện, không nên nói lung tung.

Nhưng mà, dù nhóm fan vội liên thủ đứng lên, nhóm fan nhỏ một đám nhắc nhở nhau, mấy fan cuồng đó cũng tựa như gián đánh không chết, không biết vì cái gì, chính là từng đám nhảy ra.

Lúc này, fan vội có kinh nghiệm lập tức hiểu rõ: [những người này chỗ nào là fan? Căn bản là anti! Còn là tổ chức thành đoàn thể tới anti! Nhìn quy mô và tốc độ hành động này, nói không chừng căn bản là mua thủy quân!]

Mà lúc này, «Tầng mây màu đen» vừa mới chấm dứt quay phim cũng đột nhiên biết được tin tức.

Khi Lương đạo nghe nói tin tức của Dung Hù bị tiết lộ, ông tức giận đến lệch miệng, lớn tiếng mắng: “Ai nói ra ngoài? Không phải đã nói, chờ vài tuần nữa phim chúng ta đóng máy, lại phối hợp tuyên truyền một chút sao? Là ai! Thế mà lại đem tin tức quan trọng như vậy tiết lộ ra ngoài. Lão Vương, công tác giữ bí mật cậu làm như thế nào vậy!”

Wang phó đạo diễn về mặt buồn khổ: “Mỗi mình tình làm khách mời tôi đều đã nhắc nhở qua, tôi cũng không biết sao lại tiết lộ ra ngoài nữa.”

Lương đạo vừa vội vừa giận, nhưng cố tình dục luận bên ngoài hiện tại khiến ông không thể không nhanh chóng làm ra phản ứng. Đã có rất nhiều dân mạng bị đám anti thỉnh linh nhảy ra đó dẫn dắt, cho rằng fan Dung Hù mặt mũi lớn, cảm thấy chính chủ nhà mình làm diễn viên chính «Tầng mây màu đen», là vinh hạnh của «Tầng mây màu đen».

Nếu còn để mặc nó phát triển như vậy, không chỉ danh dự Dung Hù có tổn thất, chi sợ ngay cả đoàn phim cũng sẽ bị đá kích.

Lương đạo nhanh chóng quay đầu muốn đi tìm xem Dung Hù ở chỗ nào, nhưng tìm trong chốc lát, ông đều không thấy được bóng dáng Dung Hù. Vương phó đạo diễn nhắc nhở ông: “Vừa rồi hình như tôi thấy chị Hà kêu Dung Hù đi rồi.”

Lương đạo nắm tóc, sắc mặt khó coi nói rằng: “Vậy hiện tại, cậu đi thừa nhận chuyện này trước, ổn định cảm xúc của fan Lăng Tiêu. Lần này là người trong giới đang chơi đoàn phim chúng ta, mấy anti đó vừa nhìn liền biết chính là thủy quân, không biết là ai mua. Hiện tại người biết tin tức đoàn phim chúng ta thật sự nhiều lắm, không giữ bí mật nổi cũng vốn là hợp tình, có thể tra thì tra, là ai tiết lộ ra ngoài. Sau đó...”

“Làm sao vậy?”

Giọng Lương đạo lập tức dừng lại, ông xoay người nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ cao lớn mặc một cái áo gió màu đen sẫm, hạ mắt nhìn ông.

Đề sấm vai Cổ Minh Tu, Tần Trình cố ý nói dài tóc, giờ phút này vẫn dùng dây buộc tóc quấn thành một lọn nhỏ cột lại ở sau đầu, chỉ lộ ra đường cong dưới cằm hoàn mỹ.

Loại chuyện này thật sự không phải là chuyện tốt gì, đoàn phim không làm tốt công tác giữ bí mật, dẫn đến tin tức bị tiết lộ sớm. Đồng thời không biết là ai ở sau lưng ra tay với đoàn phim và diễn viên chính, còn cố ý dùng trò bắn mua thủy quân.

Những lời này, Lương đạo không muốn nói cho lắm.

Nói như thế nào thì Tần Trình cũng là tự hạ thù lao và địa vị, hữu nghị đóng nam số hai, nhưng hiện tại xảy ra loại chuyện này, thật sự là rất không vẻ vang.

Do dự một khắc, Lương đạo bắt đầu dĩ cười gượng hai tiếng, nói rằng: “Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là... tin tức diễn viên bị tiết lộ ra chút ít.”

Tần Trình hơi ngạc nhiên: “Lương đạo, có thể biết tình huống cụ thể không?”

Lại là một trận đấu tranh tâm lý, cuối cùng Lương đạo hít sâu một hơi, nói: “Không biết là ai đem chuyện Dung Hủ là diễn viên chính nói ra, còn mua thủy quân ở bên ngoài, hắt nước bẩn. Hiện tại tôi đã bắt tay chuẩn bị ổn định thể cục, hẳn không phải là vấn đề lớn, chỉ là chuyện đề lộ bí mật này... tương đối phiền toái, có ảnh hưởng tới công tác tuyên truyền tiếp đó.”

Môi mọng hơi hơi mím lại, nghe lời Lương đạo nói, con người tôi tâm thâm thúy của người đàn ông dần dần trầm xuống. Sau một lúc lâu, Tần Trình giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: “Mua thủy quân, hắt nước bẩn... là đang nhắm vào Dung Hủ sao?”

Lương đạo bắt đầu dĩ nói: “Còn không phải vậy sao. Hiện tại tôi đã kêu người đi tìm Dung Hủ, đêm nay quay phim bận quá, chúng ta đều không chú ý tới vấn đề này. Vừa rồi hình như cậu ấy với Hình Nhu đi ra ngoài, đợi sau khi tìm được cậu ấy, tôi sẽ thương lượng kỹ càng với cậu ấy về vấn đề này.”

Cũng không bao lâu, Lương đạo liền xoay người đi bận rộn chuyện PR. Mà ông tự nhiên cũng không phát hiện, ở phía sau ông, người đàn ông lạnh lùng tự phụ ấy hơi hơi híp mắt, môi gât gao mím lại.

Không lâu sau, khi Từ Tấn từ phòng nghỉ ăn chút gì đó trở về, liền nhìn thấy vị đại thiếu gia kia vẻ mặt âm trầm nhìn mình.

Từ Tấn: “...”

Sau một lúc lâu, Từ Tấn làm dịu không khí mà cười nói: “Làm sao vậy, ăn đồ hồng hả? Sắc mặt thực khó coi.”

“Đi điều tra chuyện về đoàn phim «Tầng mây màu đen», nhìn xem là ai tiết lộ ra ngoài. Mặt khác, ngăn chặn dư luận bên ngoài.”

Từ Tấn nhất thời thu lại nụ cười trên mặt, bởi vì từ câu nói ngắn ngủi của Tần Trình, hắn nghe ra hai tin tức quan trọng: thứ nhất, có người tiết lộ tin tức đoàn phim; thứ hai, dư luận bên ngoài dường như có chút không ổn, nếu không Tần Trình sẽ không bảo mình ngăn chặn.

Từ Tấn gật đầu nói: “Ừm, được, tôi biết.” Dừng một chút, Từ Tấn thuận miệng hỏi: “Tiết lộ cái gì?”

Tần Trình nâng mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Chuyện Dung Hủ là diễn viên chính.”

Từ Tấn lập tức nhẹ nhàng thở ra: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, hóa ra không tiết lộ tin tức của cậu ra ngoài...” Âm thanh im bật, đối diện ánh mắt ngưng trọng lạnh như băng của người đàn ông, Từ Tấn nhìn không được nuốt nước miếng một cái, đột nhiên ý thức được: “À đúng! Tôi nhớ ra rồi, hình như cậu từng nói, Tần phu nhân muốn cậu chăm sóc tốt Dung Hủ nhỉ? Ồ, thế mà lại có người tiết lộ tin tức của cậu ấy ra ngoài, đây chính là chuyện lớn, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ!”

Giờ phút này, trên con đường cổ trang ở thành điện ảnh thành phố S.

Ánh trăng trong trẻo như nước xuyên thấu qua mây mù nhàn nhạt, chiếu rọi tảng đá trên đường, chiếu ra một tầng sương trắng.

Dung Hủ đứng ở bên cạnh Hà Hình Nhu, vô cùng lễ phép mà thoáng lui về phía sau non nửa người, kiên nhẫn nghe đối phương nói chuyện.

Hà Hình Nhu nhẹ nhàng nói xong, cô nói về chuyện rất nhiều năm trước, cũng nói chuyện mình với Lăng Tiêu gặp nhau và quen biết.

Dung Hủ cũng thật không ngờ, vị ảnh hậu nổi tiếng này lại nói với mình nhiều vậy, nhưng cậu không có một chút không kiên nhẫn, ngược lại thường gật đầu đáp lại, dường như đang cố vũ Hà Hình Nhu tiếp tục nói.

Nói xong lời cuối cùng, Hà Hình Nhu dừng lại, quay đầu yên lặng nhìn cậu, cười nói: “Lúc cậu thử vai, tôi đã cảm thấy cậu và Lăng Tiêu rất giống. Đáng về hẳn không đẹp như cậu, nhưng con người hẳn rất tốt, tôi thích nhất ánh mắt hắn nhìn mỗi người, bất luận là đối mặt ai, hẳn đều rất có kiên nhẫn, rất dịu dàng.”

Dung Hủ cười khẽ gật đầu: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Hà Hình Nhu cười hỏi: “Vậy cậu cảm thấy, kịch bản này viết thế nào?”

Đề tài lại quay về lúc vừa mới bắt đầu, Dung Hủ trấn định hỏi đáp: “Viết rất tốt, «Tầng mây màu đen» là bộ phim hay.”

Hà Hình Nhu cười cong mắt, tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người Dung Hủ. Nhưng Dung Hủ cũng vô cùng bình tĩnh mà nhìn lại, không có một chút thấp thòm khản trương, cậu hơi cong khoe môi, vẫn duy trì tươi cười ôn hòa lễ phép, mặc cho ai cũng không thể tìm ra một chút thiếu sót.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau hồi lâu, Hà Hình Nhu nhẹ nhàng hít vào một cái, thu hồi tầm mắt, cười nói: “Tôi cũng hiểu được, bộ phim điện ảnh này viết thành như vậy, là phiên bản tốt nhất. Dù vẫn chưa hoàn toàn kể lại hiện thực, thì cũng là một câu chuyện rất tốt. Lãng Tiêu như vậy... là đủ rồi, cậu diễn rất tốt, Tần Trình cũng diễn rất tốt, đều tốt hơn so với tôi tưởng.”

Dung Hủ trực tiếp nói sang chuyện khác: “Tần Trình diễn xuất rất tốt.”

Hà Hình Nhu cũng phối hợp mà hỏi: “Phải không? Tôi còn chưa từng hợp tác với hần, không biết...”

Hai người vừa trò chuyện, vừa đi đến phương hướng phim trường. Ngay khi bọn họ sắp đi đến phim trường, trợ lý Hà Hình Nhu chạy chậm lại đây gọi cô đi, dường như có việc muốn nói.

Dung Hủ cười nhạt nói lời từ biệt với vị ảnh hậu ấy, nhìn bóng dáng yếu điệu của đối phương, mắt phượng trong suốt của thiếu niên chậm rãi trầm xuống.

“Minh và Tần Trình diễn tốt... Lãng Tiêu và Cố Minh Tu sao...”

Thiếu niên nhẹ giọng nỉ non, bao phủ trong gió đêm đầu mùa xuân se lạnh.

Chờ Dung Hủ vừa về tới phim trường, La Chấn Đào liền vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói rằng: “Tin tức của cậu bị người ta tiết lộ ra ngoài, hiện tại Lương đạo đã quyết định công khai một phần tin tức diễn viên trước. Tiểu Hủ, bây giờ chúng ta phải phối hợp Lương đạo làm một ít công tác PR, về phần mấy thủy quân đó, tôi đã bắt đầu bắt tay điều tra tình huống của bọn họ. Không biết rốt cuộc là ai mua bọn họ, nhưng bọn họ tuyệt đối đừng mong tàn lờ đồn thêm nữa!”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40

Dung Hủ diễn vai chính «Tầng mây màu đen», nhân vật là Lãng Tiêu.

Thời cơ tin tức này tuôn ra thật sự rất trùng hợp, «Tranh giành» đêm nay là đại kết cục, tất cả các fan đều đang hưng phấn thảo luận nội dung phim, đột nhiên tin tức này bùng nổ ra, lập tức khiến cho những dân mạng chú ý «Tranh giành» chú ý tới chuyện này, chú ý tới việc: Dung Hủ sắm vai Mặc Sĩ Điều, có liên quan tới đoàn phim «Tầng mây màu đen».

Cũng không biết có phải là người tuồn tin ra có ý chọn thời cơ hay không, nhưng nói ngắn lại, thời điểm như vậy khiến nhiệt độ của sự kiện này rất cao.

Làm thế nào chen ép nhóm thủy quân xuống?

Phương thức đoàn phim «Tầng mây màu đen» lựa chọn là, mua càng nhiều thủy quân hơn mĩ!

Đoàn phim này cho tới bây giờ đều không thiếu tiền.

Mọi người đều biết, một bộ phim tốn tiền nhất chính là thù lao diễn viên, chế tác hiệu ứng và tuyên truyền mở rộng. «Tầng mây màu đen» ở hai khoản trước đều dùng rất ít, mọi người đều là đến diễn hữu nghị, mấy khách mời nổi tiếng kia không cần phải nói, ngay cả Tần Trình cũng trực tiếp không thu một phần tiền thù lao, thật sự là diễn hữu nghị trên ý nghĩa chân chính.

Về phần chế tác hiệu ứng, vậy lại càng đơn giản, cũng không phải phim cổ trang, phim khoa học viễn tưởng, phim hành động gì, cảnh quay hoành tráng cũng ít, đoàn phim ở phương diện này sử dụng cũng không nhiều lắm. Cho nên trên mặt tuyên truyền, đoàn phim đưa lên tài chính nhiều nhất, hiện giờ thế mà lại có người dám mua thủy quân trước mặt họ, vậy tự nhiên là đơn giản thô bạo áp chế mấy người đó xuống.

[tuy rằng Dung Hủ hơi trẻ tuổi một chút, nhưng chi cần diễn tốt, cũng không phải là không thể tiếp nhận.]

[chờ mong poster và teaser.]

[siêu thích Lãng Tiêu, nam thần của tôi! Nếu thật sự là Dung Hủ đến diễn, không biết cậu ta có thể diễn tốt hay không, thật khản trương...]

Những thủy quân đó không cần nói Dung Hủ có bao nhiêu tốt, cũng không cần nói cậu không tốt, chỉ cần khổng chế được chiều hướng câu chuyện, khiến nhóm dân mạng không để ý mấy anti fan liều mạng thổi phồng Dung Hủ, vậy là đã thành công.

Hon nữa thủy quân đoàn phim mua đều là thủy quân cao cấp, nhấn vào nick bọn họ, bắt luận là nick weibo hay là nick tieba, hoặc là nick của những diễn đàn khác, đều có lịch sử ghi chép bình thường, thậm chí còn có thể đánh dấu mỗi ngày!

Quyền lên tiếng dần dần bị một sóng thủy quân này khống chế, Lương đạo hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng ông còn chưa có chuẩn bị cho hành động tiếp theo, bỗng nhiên đã bị một sự kiện đập cho ngơ ngẩn.

Vương phó đạo diễn kinh ngạc nói rằng: “Fan Dung Hù... còn rất lợi hại?”

Chỉ thấy trong fanclub và tieba của Dung Hù, đông đảo admin và chủ tieba liên hợp phát biểu một bài thanh minh.

Cách lúc nick marketing online tuôn tin “Dung Hù đóng «Tầng mây màu đen»” mới qua không được bốn tiếng, những thủy quân anti đó cũng vừa mới xuất hiện hơn một tiếng, đám fan bự đã dán ra một phản danh sách.

Phản danh sách này tải xuống, ước chừng hơn 30Mb! Sau khi mở ra xem, thế mà lại là một phản bảng biểu excel. Cột thứ nhất của bảng biểu là ID người sử dụng, cột thứ hai là BBS sử dụng —— chẳng hạn như weibo, tieba, diễn đàn, cột thứ ba là bình luận của người sử dụng, cột thứ tư là lịch sử lên tiếng trước đây của người sử dụng ấy, cho ra một sự thật ——

Những người sử dụng đó, trước đây, có chín phần chín căn bản chưa từng đăng bất luận một tin tức gì liên quan tới Dung Hù!

Thanh minh rất dài, cuối bài văn, đông đảo fan bự nghiêm túc trình trọng nói rằng: [Xin hỏi, làm fan Dung Hù, mấy người luôn mồm nói đặc biệt thích «Mai phục» và «Tranh giành» của Dung Hù, cảm thấy cậu ấy ở trong hai bộ phim truyền hình này diễn vô cùng tốt, vậy tại sao ba tháng qua, mấy người không đăng một tin tức nào có liên quan tới Dung Hù?]

Xem ra, hết thảy đều không cần nói cũng biết.

Nếu mấy người thích Dung Hù như thế, vậy sẽ hiểu biết cậu ấy, chú ý cậu ấy, thế mà ngay cả một cái topic, weibo có liên quan tới cậu ấy cũng không đăng ư? Mấy người tưởng mọi người đều là ngu xuẩn, mặc mấy người treu đùa sao?!

Lương đạo nhìn bảng biểu Vương phó đạo diễn tải xuống, xem đến tròn mắt há mồm.

Mấy thủy quân anti đó cũng không phải thủy quân cương thi bình thường, tin tức trên nick bọn họ nhìn qua cũng rất chân thật, có ý nghĩa, bình quân mỗi người bọn họ có ít nhất trên một trăm lịch sử lên tiếng trở lên. Muốn xem qua toàn bộ lịch sử ghi chép đó, thậm chí so sánh đối chiếu ra, cái này phải tiêu phí bao nhiêu tinh lực!

Không, phải nói, có thể tìm ra toàn bộ hơn một ngàn nick thủy quân không hề dễ sót, đã không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được đi? Hon nữa lúc này mới qua bao lâu? Lúc này mới qua một tiếng rưỡi thôi!

Fan Dung Hù có lẽ còn chưa có năng lực điều tra ra rốt cuộc là ai ở sau lưng mua thủy quân, nhưng chuyện bọn họ có thể làm được chính là, chứng minh với fan nhà khác —— nhất là fan Lăng Tiêu —— rằng: những người đó đều là anti. Fan Dung Hù cho tới bây giờ đều chưa từng nói mấy lời như “chỉ có Dung Hù có tư cách đóng Lăng Tiêu”, lại càng sẽ không cảm thấy “Dung Hù đóng «Tầng mây màu đen», là vinh hạnh của đoàn phim”.

Lực hành động và lực ngưng tụ như vậy, khiến Lương đạo cũng không khỏi cảm thấy một chút cảm động.

Trầm tư một chút, Lương đạo nói rằng: “Đăng đoạn trailer đầu tiên ra sớm đi.”

Vương phó đạo diễn sùng sốt: “Không phải nói, cuối tuần mới đăng sao?”

Lương đạo cười ha ha: “Mấy bạn fan người ta đã ra sức như vậy, rèn sắt khi còn nóng hiểu không? Hiện tại vừa lúc có một sóng nhiệt độ, chúng ta nên mượn cơ hội, kể sóng nhiệt này, khiến cái người chẳng hiểu sao muốn chơi đoàn phim chúng ta, muốn chơi Dung Hù, phải ngậm bồ hòn.”

Mà bên kia, La Chấn Đào mượn dùng lực lượng PR của Hoa Hạ Entertainment, trực tiếp ban một đám nick, đồng thời tiến hành một vài thao tác với mấy topic anti mà dân mạng tụ tập. Chẳng hạn như khi dân mạng làm mới trang, sẽ thường xuyên không nhìn thấy topic ấy, lại ví dụ như đem loại tag dẫn chiến như #Dung Hù mới là Lăng Tiêu# mà thủy quân cố ý đánh ra, trực tiếp xóa khỏi mục dự bị hot search.

Sau khi làm xong hết thảy, La Chấn Đào bắt đầu liên thủ với người bên công ty, thăm dò rốt cuộc là ai ở sau lưng mua thủy quân. Chờ đến khi hần lại gọi xong một cú điện thoại, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nghệ nhân nhỏ nhà mình đang cúi đầu, yên lặng nhìn màn hình di động. Cậu dường như đang lật xem một trang bảng biểu, phía trên rậm rạp đều là chữ, La Chấn Đào nhìn mà da đầu cũng có chút run lên.

La Chấn Đào đi qua, nói rằng: “Vấn đề không lớn, chuyện anti tương đối dễ giải quyết, hiện tại chính là vấn đề tung tin. Trước đó anti đã khiến cho một ít fan Lăng Tiêu phản cảm, dù chúng ta áp chế ngôn luận của anti, những fan âm nhạc đó chỉ sợ cũng sẽ không lập tức sinh ra thiện cảm với cậu. Hiện tại bên công ty đã tính toán liên hệ vài nick marketing online và nick truyền thông, trước hết làm sáng tỏ chuyện này, làm yên chuyện một chút.”

Nói đến đây, La Chấn Đào rốt cuộc nhớ tới: “Đang xem cái gì đấy, tiểu Hù?”

Dung Hù vẫn cúi đầu lật xem bảng biểu kia, La Chấn Đào tò mò đến gần, nhẹ giọng đọc ra hàng thứ nhất: “ID: Cư gia thô thô... diễn đàn Góc Bê... Dung Dung chính là Lăng Tiêu, cậu ấy không diễn, ai tới...” Âm thanh ngưng bật, La Chấn Đào theo bản năng hỏi: “Đây là cái gì?!”

Tất điện thoại di động, nhẹ nhàng để vào trong túi, thiếu niên cong môi, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp lập tức lộ ra một nụ cười nhu hòa. Cặp mắt sáng ngời trong tròng ấy giờ phút này lóe ra ánh sáng trong suốt, cậu nghiêm túc nhìn người đại diện của mình, giọng điệu kiên định nói rằng: “Đây là tâm ý mà fan của em cho em”

La Chấn Đào im bất động không nói, hắn vẫn không hiểu rõ đó là thứ gì, nhưng hắn luôn cảm thấy đây hẳn không phải là chuyện xấu.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền biết việc làm của fan Dung Hù. Khi hắn nghe nói mấy fan đó thế mà trong vòng hơn một tiếng, đã lật lịch sử ghi chép của hơn một ngàn ID thủy quân, tìm đọc hết lịch sử trước đó, thậm chí còn tạo ra một bảng biểu hoàn thiện tỉ mỉ, La Chấn Đào ghen hòng nhìn trần trối nói rằng: “... Năng lực làm việc này, còn mạnh hơn anh nữa!”

Rất nhiều người trong số fan Dung Hù dường như cũng thủ đoạn cao minh, lịch duyệt sâu xa, chuyện này từ sự kiện bỏ phiếu «Mai phục» lúc trước đã có thể thấy được một phần. Khi đó ai có thể nghĩ đến, một tiểu minh tinh tên cũng chưa biết như vậy, fan của cậu ta lại có thể định ra sách lược bỏ phiếu hợp lý xuất sắc, thậm chí sau khi thủy quân bỏ phiếu, còn làm lớn chuyện ra, chỉ ra sự thật đối phương mua thủy quân, giúp Dung Hù thắng được nhiệt độ và thanh danh.

Có lẽ mỗi một người trong số bọn họ kém kinh nghiệm phong phú như La Chấn Đào, nhưng bọn họ gộp chung một chỗ, dù là Lương đạo cũng không dám khinh thường, rơi vào cảm khái.

Có phần danh sách mà nhóm fan chế tác, chuyện La Chấn Đào cần làm liền tương đối đơn giản. Chỉ cần liên hệ nick marketing online, khuếch tán chuyện này ra ngoài, để càng nhiều người nhìn thấy danh sách này, biết có anti fan đang anti Dung Hù, vậy liền đạt tới mục đích làm sáng tỏ chân tướng.

Hơn nữa khiến La Chấn Đào không ngờ tới chính là, Lương đạo thế mà lại ngay lúc này, tức thời đứng ở bên cạnh Dung Hù, mạnh mẽ chống đỡ cậu.

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: nhằm vào việc “Vua buôn dưa giới giải trí” ác ý phóng đoán, bên chúng tôi giữ vững thái độ, đã thông báo luật sư, truy cứu hành vi để lộ bí mật của “Vua buôn dưa giới giải trí”. Từ khi «Tầng mây màu đen» khởi động mấy tới nay, đã được đông đảo fan điện ảnh chú ý, phim sắp đóng máy, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, một giờ sau, kính dâng sự kính ngạc cho mọi người @đạo diễn Lương Siêu @Dung Hù @Du Tư Ngữ]

Cái weibo này vừa ra, nhất thời, nhóm fan đều nổ tung chào.

Đoàn phim thế mà lại muốn gửi thư luật sư cho “Vua buôn dưa giới giải trí”? Xem ra chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, po chủ kia đâm phải rắc rối rồi!

Nhưng mà rất nhanh lại có dân mạng chú ý tới: [mọi người có phát hiện không, từ mà đoàn phim dùng là “hành vi để lộ bí mật”? Là để lộ bí mật! Vậy cũng là nói... lời vua buôn dưa nói là thật ư? Dung Hù diễn Lăng Tiêu?!]

Không chỉ như thế, còn có dân mạng phát hiện: [Lương đạo là đạo diễn «Tầng mây màu đen», chuyện này chúng ta đã sớm biết. Nhưng vì sao weibo phải tag Dung Hù và Du Tư Ngữ? Tag đạo diễn, là bởi vì đạo diễn là thành viên đoàn phim. Tag Dung Hù và Du Tư Ngữ... Không thể nào? Chẳng lẽ nói, Dung Hù thật sự là nam chính, Du Tư Ngữ là nữ chính?!]

[nhưng lúc Lăng Tiêu còn sống hoàn toàn không có scandal hồng phần nào mà, một cái cũng không có! Nếu muốn nói có, vậy đại khái hẳn với Hà Hình Nhu quan hệ rất tốt. Hà Hình Nhu hoàn toàn có thể tự diễn mình, chỗ nào cần Du Tư Ngữ đến sắm vai? Từ từ... bộ phim này thật sự cần nữ chính hả?!]

Nhóm dân mạng thảo luận đến khí thế ngất trời, chỗ nào còn có người nghĩ đến cái weibo của “Vua buôn dưa giới giải trí” trước đó. Lực chú ý của họ đã đặt trên bộ phim «Tầng mây màu đen» này, bọn họ bức thiết muốn biết, rốt cuộc Dung Hù có phải nam chính hay không, nữ chính Du Tư Ngữ là dạng nhân vật gì.

[chẳng lẽ... phim hư cấu ra một nữ chính cho Lăng Tiêu hả?!]

Kết luận như vậy khiến vô số dân mạng đều hết sức sợ hãi, mà bên kia, đoàn phim thừa thời cơ này, không ngừng điều tra người để lộ tin tức bí mật.

Muốn biết là ai tiết lộ cơ mật, chuyện này vô cùng khó khăn, bởi vì người biết tin tức đoàn phim thật sự nhiều lắm, trong lúc quay phim người đến người đi, ai cũng không biết rốt cuộc là người nào để lộ bí mật.

Nhưng mà, muốn biết tin tức của “Vua buôn dưa giới giải trí” là từ đâu ra, liền đơn giản hơn nhiều.

Có điều đoàn phim liên hệ với bên “Vua buôn dưa giới giải trí”, đối phương lại cự tuyệt cung cấp danh sách người tiết lộ bí mật, thậm chí còn thái độ kiêu ngạo mà tỏ vẻ, tùy tiện đoàn phim gửi thư mời luật sư như thế nào, phòng làm việc bọn họ hoàn toàn không sợ! Lần này bọn họ không có bịa đặt, nói đều là lời thật, muốn kiện bọn họ như thế nào thì cứ kiện như thế đó, bọn họ phụng bồi.

Thái độ mặt dày này dạn như vậy khiến Lương đạo tức đến mặt mũi đỏ bừng, thiếu chút nữa chửi ầm lên. Mà ông đương nhiên không biết, ngay sau khi ông vừa mới cúp điện thoại, thành phố B, một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn đỗ ở ven đường, dừng ở trước cao ốc nơi đặt văn phòng của phòng làm việc sau lưng nick marketing online “Vua buôn dưa giới giải trí”.

Tuy rằng tối hôm nay huyền não ra rất nhiều chuyện, nhưng mà diễn viên và nhân viên công tác vẫn cần nghỉ ngơi. Mọi người từng đám rời khỏi phim trường, quay về khách sạn.

Dọc theo đường đi, Dung Hủ được không ít nhân viên công tác an ủi và cổ vũ, hơn một tháng ở chung, làm bọn họ đều không tự chủ được mà sinh ra thiện cảm với thiếu niên ôn hòa yêu cười này, cũng hy vọng cậu đừng bị sự kiện thủy quân anti lần này đã kích.

Khi Dung Hủ đi ra khỏi thang máy, đi đến trước cửa phòng mình, cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông tuổi trẻ đứng ở trong hành lang, đang gọi điện thoại.

Lúc nhìn thấy mình, Tần Trình nhẹ nhàng gật gật đầu, nói một câu “đi xử lý chuyện này, sáng ngày mai cho tôi câu trả lời thuyết phục” vào trong điện thoại, sau đó liền cúp điện thoại, đi về phía Dung Hủ.

Đèn ở hành lang chiếu ánh sáng xuống, khiến cả dãy hành lang đều sáng như ban ngày. Tần Trình mặc một cái áo khoác dài, buộc vòng quanh dáng người thon gầy cao ngất của hắn, tỉ lệ thân thể hắn vô cùng tốt, đầu tóc dài hỗn loạn suy sút lại làm hắn nhìn qua không có một chút hỗn loạn, trái lại vô cùng có cảm giác nghệ thuật, đẹp trai rất có hình tượng.

Sau khi hắn đi đến trước mặt Dung Hủ, nhìn chăm chú cậu trong chốc lát, thấy thiếu niên không có dị thường, mới hạ giọng, giọng điệu thân nhiên mà nói rằng: “Tôi đã bảo người đi tra xem là ai ở sau lưng mua thủy quân, chuyện này không cần phải gấp gấp, khẳng định sẽ có một kết quả. Hôm nay cậu nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cứ quay phim bình thường là được.”

Lời nói gọn gàng dứt khoát của người đàn ông khiến Dung Hủ hơi ngẩn ra, cậu theo bản năng mà hỏi: “Vì sao anh muốn tra chuyện thủy quân?”

Nghe vậy, Tần Trình cũng đột nhiên dừng lại. Vừa rồi hắn chỉ nghĩ khuyên nhủ đối phương không cần quan tâm, đừng vì loại người cần bả có ý anti này mà phiền muộn, nhưng quên mất, quan hệ giữa hắn với thiếu niên còn chưa tới loại tình trạng này, hắn đột nhiên nói lời như thế, dường như quả có hơi nhiều.

Lập tức, một trăm loại lý do từ trong đầu Tần Trình nhanh chóng xẹt qua, hắn còn chưa có tìm ra một cái có hợp lý, đột nhiên lại nghe Dung Hủ nhẹ nhàng cười một tiếng, con người xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết, dường như bừng tỉnh đại ngộ mà nói rằng: “Có phải đi Tần bảo anh làm như vậy, bảo anh quan tâm tôi không?”

Tần Trình: “...”

Một lát sau, hắn hơi hơi gật đầu: “Ừm.”

Dung Hủ nghiêm túc nói rằng: “Cám ơn đi Tần, nhưng mà anh cũng không cần quá sốt ruột với chuyện này, tôi có đúng mực.” Dừng một chút, ý cười bên môi Dung Hủ càng tăng lên vài phần: “Anh đừng quá quan tâm tôi, phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải diễn, đừng nghĩ quá nhiều. Tôi cũng muốn cám ơn anh... Tần Trình.”

Giọng nói êm tai nghiêm túc nói ra hai chữ “Tần Trình”, trong phút chốc, người đàn ông mới rồi còn đang hỏi hận “sao cậu ấy lại cảm thấy có liên quan tới mẹ”, đột nhiên thân thể cứng ngắc, khi ngẩng đầu, liền nhìn thấy khóe môi thiếu niên khẽ nhếch, tươi cười xán lạn mà nhìn mình.

Cặp mắt ấy dưới ngọn đèn chiếu xuống sáng đến thần kỳ, giống như bảo thạch xinh đẹp nhất, yếu ớt tốt đẹp đến độ khiến người ta nhìn không được muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

Nơi cổ họng dần dần có chút khô khốc, Tần Trình trấn định “ừm” một tiếng, thuận miệng nói rằng: “Cậu nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dung Hủ gật gật đầu: “Anh cũng vậy. Thế ngày mai gặp?”

“... Ngày mai gặp.”

Hai cánh cửa cùng thời gian đóng lại, sau khi Dung Hủ vào trong phòng, nụ cười trên mặt chậm rãi thu lại. Cậu trực tiếp gọi điện thoại báo La Chấn Đào đến phòng mình, đồng thời giọng điệu bình tĩnh nói với đối phương: “Em đại khái có chút đoán được, có thể là ai đang mua thủy quân.”

Mà ở trong phòng cách vách, cửa mới vừa đóng, người đàn ông ấy đột nhiên tựa vào ván cửa, dùng tay trái che lại mặt mình. Trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ngời ngời sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ, đem căn phòng chiếu ra một tầng sáng mờ mờ lung.

Ba phút đồng hồ sau, một cái trạng thái lặng yên không tiếng động xuất hiện trên weibo ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: giọng nói thật là dễ nghe, sao có thể... dịu dàng như vậy.]

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

Từ sau khi nick marketing online kia tiết lộ tin, đoàn phim «Tầng mây màu đen» vẫn đang tra xem là ai tiết lộ tin tức. Không chỉ bên đoàn phim, La Chấn Đào cũng hiệp lực với bộ phận PR của Hoa Hạ Entertainment, cẩn thận điều tra chuyện này.

Nhưng mà, thái độ kiêu ngạo của “Vua buôn dưa giới giải trí” đã khiến Lương đạo tức giận gần chết, La Chấn Đào cũng không cách nào moi ra tin tức từ chỗ bọn họ. Hiện tại nghe nói Dung Hù thế mà lại đoán được là ai mua thủy quân, La Chấn Đào trực tiếp chạy tới phòng Dung Hù.

Sau khi nghe được cái tên kia, La Chấn Đào kinh ngạc nói rằng: “Điều này sao có thể?! Tiểu Hù, là Hàn Dương Hạo đem chuyện đoàn phim tiết lộ ra ngoài ư? Hắn với đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có một chút quan hệ, hắn làm sao biết cậu là diễn viên chính? Hơn nữa vì sao hắn lại vô cớ muốn dùng chuyện này chơi cậu và đoàn phim, cái này có chỗ tốt gì với hắn sao?”

Dung Hù đưa một ly nước ấm cho La Chấn Đào, giờ phút này cậu đã sớm thay áo ngủ thoải mái, ngồi ở trên sofa, giọng điệu trấn định giải thích: “Anh La, em cũng không nói Hàn Dương Hạo là người đề lộ bí mật, ý của em là, thủy quân hắn là hắn mua.”

La Chấn Đào nhất thời mông mị.

Dung Hù kiên nhẫn phân tích: “Chẳng lẽ anh không phát hiện một từ mà những thủy quân đó thường nhắc tới nhất ư? Là «Mai phục». «Tranh giành» tới hôm nay vừa mới kết thúc, tuy rằng cảnh diễn của em đã sớm kết thúc, nhưng mà lúc kết thúc, có một cảnh phát lại tổng thể, em cũng có không ít cảnh. Nếu thật sự muốn vào lúc này xào nấu anti em, vì sao không đề cập tới «Tranh giành» hiện tại đang hot, ngược lại luôn nói tới «Mai phục»?”

La Chấn Đào đầu tiên là ngẩn người, đột nhiên kịp phản ứng: “Ồ, những thủy quân đó quả thật luôn nhắc tới «Mai phục».”

Lại nói tiếp, chuyện này vẫn phải cảm ơn nhóm fan chính lý ra cái “danh sách đánh kẻ giả danh”.

Fan Dung Hù gần như tìm ra tất cả thủy quân không hề để sót, còn ghi chép lại ngôn luận của bọn họ. Chính bởi vì có cái bảng kia, Dung Hù mới có phương tiện mà kỹ càng tỉ mỉ quan sát bình luận của những thủy quân đó, sau đó phát hiện, trong một trăm bình luận có chín mươi cái nhắc tới «Mai phục», mà còn dùng từ ngữ khoa trương đến cực điểm đi tới phòng Dung Hù ở trong đó diễn có bao nhiêu xuất sắc.

Thật sự muốn anti cậu, thì phải dùng điểm nóng gần sát. Tác phẩm đứng đầu lớn nhất của Dung Hù lúc này là «Tranh giành», «Mai phục» đã kết thúc hơn một tháng, tuy rằng còn có một ít nhiệt độ, nhưng đã sớm chậm rãi bình ổn, kém «Tranh giành» quá xa.

Là người như thế nào, mới có thể bỏ gần cầu xa, nhất định muốn nhắc tới «Mai phục»?

Nghĩ như thế nào cũng là người có liên quan tới «Mai phục».

Vậy cũng chỉ có thể là Hàn Dương Hạo.

Lúc trước quay phim «Mai phục», hai người âm ỉ ra rất nhiều chuyện không thoải mái, thậm chí toàn bộ đoàn phim «Mai phục» đều trở mặt với Hàn Dương Hạo. Loại chuyện này tuy rằng không có ai tuồn ra, nhưng mà trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng.

Hàn Dương Hạo có bao nhiêu hận Dung Hù? Lấy lòng dạ hẹp hòi của gã mà nói, tuyệt đối là hận đến tận xương tủy, hận Dung Hù không thể lập tức liền hết thời mới tốt.

Đáp án Dung Hù đưa ra hợp tình hợp lý, cũng có khả năng cực lớn, nhưng không có chứng cứ gì.

Tuy rằng La Chấn Đào cảm thấy Hàn Dương Hạo hiềm nghi thực lớn, nhưng có một vấn đề thực mấu chốt: “Hàn Dương Hạo không nên biết cậu là diễn viên chính «Tầng mây màu đen».” La Chấn Đào nghiêm túc nói rằng, “Tiểu Hù, bất luận có phải là hắn không, hiện tại anh đều sẽ quan sát một chút động tĩnh bên phía hắn, chúng ta lại cẩn thận tra.”

Thiếu niên nhẹ nhàng gạt đầu, cúi đầu uống một ngụm trà nóng, cười nói: “Hôm nay quá muộn, nghỉ ngơi sớm một chút đi, anh La.”

La Chấn Đào cười khổ nói: “Anh nào có tâm tình đi ngủ, nhưng cậu nên nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải diễn.”

Dung Hù không có miễn cưỡng, tiễn La Chấn Đào rời đi. Nhìn bóng dáng La Chấn Đào vội vàng rời đi, Dung Hù như có điều suy nghĩ mà chăm chú nhìn chốc lát, cuối cùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng lầm bầm: “Nếu như là hắn... vậy hắn thật sự là mình tinh ngu ngốc nhất mình từng thấy.”

Lúc ban đêm, Dung Hù tiếp tục lật xem tin tức trên internet, đồng thời chờ đợi tin tức của La Chấn Đào.

Không đến mười một giờ, cậu đi nghỉ ngơi trước. Bất luận chuyện này phía sau phát triển như thế nào, chỉ cần đoàn phim và La Chấn Đào tiếp nhận, thì sẽ không xuất hiện đường rẽ càng lớn. Chuyện Dung Hù cần phải làm là nghỉ ngơi cho tốt, cam đoan tình lực, hoàn thành quay diễn ngày hôm sau.

Mà ngay năm phút đồng hồ sau khi Dung Hù vừa mới tắt di động, một cái weibo xuất hiện trên trang weibo «Tầng mây màu đen».

Một giờ trước, trang weibo đoàn phim tag Lương đạo, Dung Hù và Du Tư Ngữ, khiến nhóm fan không ngừng suy đoán. Khi đó đoàn phim đã nói, một giờ sau sẽ cho ra một điều kinh ngạc, có điều nhóm fan cũng không có chú ý chuyện này, mà là không ngừng thảo luận thân phận của Dung Hù với Du Tư Ngữ.

Khiến nhóm fan trăm triệu lần không ngờ chính là, kinh ngạc này thật đúng là kinh ngạc, mà còn là một kinh ngạc khiến người ta trở tay không kịp!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: mùa hè lại qua một vòng, chờ em lại thêm một năm; tầng mây màu đen bay qua chân trời, quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em. Tháng 3 năm 2044, mời bạn thưởng thức bài hát «Tầng mây màu đen», chỉ vì Lăng Tiêu! @đạo diễn Lương Siêu @Dung Hù @Du Tư Ngữ { link video }]

... Đây là không phát tin tức thì thôi, vừa phát tin tức, trực tiếp tương cả đoạn trailer phim lên luôn!

Ngay từ đầu rất nhiều fan nhìn thấy video, còn không thể tin được mà tự nói với mình: “Phòng chừng... là một cái video hậu trường gì khác đi? Không có khả năng là trailer, ừm, không có khả năng là trailer! Ngay cả tên diễn viên chính cho tới bây giờ cũng chưa công bố, làm sao có thể trực tiếp chiếu trailer...”

Nhưng mà khi bọn họ khẩn trương mở video ra, đột nhiên! Tất cả mọi người bạo phát!

Video ngắn ngủn một phút đồng hồ rất nhanh mà qua, mở đầu là một mảnh không trung, mây đen âm trầm tiếp cận, nhưng mà một luồng ánh dương xán lạn xuyên thấu tầng mây, chọt chiếu sáng toàn bộ thế giới. Sau đó, màn ảnh cắt qua thật nhanh, cùng với nhạc nền nhanh nhẹn vui vẻ, tất cả dân mạng trọn mắt há mồm nhìn buổi thịnh yến minh tinh đủ để chiếu rọi thế giới này.

Thiên hậu tình ca nổi danh nước Mỹ nghe một bài hát tiếng Trung, dùng tiếng Trung không được tự nhiên nói: “Lăng Tiêu?”

Ảnh hậu mỹ nhân cấp bậc quốc bảo của Pháp cười nhìn về phía bạn mình, nói: “Lăng Tiêu.”

Lão ca sĩ Hoa Hạ nhìn TV, cười tùm tùm gật đầu: “Lăng Tiêu.”

...

Lăng Tiêu, Lăng Tiêu, Lăng Tiêu...

Hơn mười người xuất hiện trong video hình ảnh, mỗi người chỉ có một màn ảnh, chỉ nói một cái tên——

Lăng Tiêu.

Hơn mười minh tinh lớn này, mỗi người đều hot khắp showbiz, bất luận một dân mạng nào cũng có thể kêu ra tên của bọn họ. Khi bọn họ hô lên tên Lăng Tiêu, loại lực rung động này tuyệt đối kinh người, khiến người ta không kịp nhìn.

Hạ Mộ Nhan ở trong tiệc rượu ăn uống linh đình, trong lòng hô lên cái tên “Lăng Tiêu”; Efra Joe tham gia một lễ trao giải, hướng về phía dưới sân khấu hô lên cái tên “Lăng Tiêu”.

Hình ảnh duyên dáng và thủ pháp quay phim thống nhất chỉnh tề, phương thức cắt nối biên tập, lập tức khiến tất cả dân mạng đều ý thức được: những người nổi tiếng đó không phải là đang tiếp thu phỏng vấn, bọn họ là đang đóng phim! Vậy cũng là nói, hai ba chục tai to mặt lớn ấy đều tham diễn đoàn phim «Tầng mây màu đen»!

Trailer phim «Tầng mây màu đen», vừa mới bắt đầu, liền dùng thời gian 30 giây, làm kinh sợ tất cả người xem.

Cuối cùng, khi ca hậu tiếng tăm lâu năm của Hoa Hạ đứng ở trên đài, mở danh sách giải thưởng trong tay ra, khẽ cười nói ra câu “Lăng Tiêu”, đột nhiên! Toàn bộ hình ảnh nháy mắt trở tối, nhạc nền dần dần biến mất, tiếng mưa rơi tí tá tí tách chui vào tai dân mạng, theo đó mà đến, còn có một tiếng hát rõ rất động nhân.

“Mùa hè lại qua một vòng, chờ em lại thêm một năm...”

Khi người yêu nhạc của Lăng Tiêu nghe thấy tiếng nhạc, bọn họ nhìn không được mà đỏ mặt, nhìn hình ảnh video đổi thành một cửa tàu điện ngầm ồn ào chật chội. Trong đám người, một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đang nghiêm túc gảy đàn ghita, nhẹ nhàng ca hát.

Cậu ấy giống như không hợp với thế giới này, khí chất nhu hòa bình tĩnh quanh quẩn quanh người cậu, quanh quẩn trong tiếng ca của cậu.

Người xung quanh qua lại vội vàng hình thành đối lập rõ rệt với tiếng ca của cậu, cậu vẫn cứ nghiêm túc hát như thế, cho dù có đôi khi căn bản không ai dừng lại nghe cậu hát, cậu cũng không chút để ý. Chỉ một lần lại một lần hát bài «Tầng mây màu đen» ấy, dùng âm thanh vui vẻ sung sướng nhất.

“Cộp cộp —— ”

“Cộp cộp —— ”

Một người phụ nữ nặc trang phục nghề nghiệp đứng ở trước mặt thiếu niên, trên khuôn mặt dịu dàng của Du Tư Ngữ đều là vẻ nghiêm túc, cô trịnh trọng nói rằng: “Chào cậu, tôi là Triệu Sở Vân của công ty Hoa Hạ Entertainment.”

Nháy mắt, hình ảnh một lần nữa thay đổi.

Mới vào giới giải trí, một khúc thành danh, nhưng theo đó mà đến chính là áp lực càng lớn.

Thiếu niên dịu dàng ấy dưới sự trợ giúp của người đại diện nhanh chóng trưởng thành, cực hot, lấy giải thưởng, lượng tiêu thụ qua mười vạn, hơn trăm

vạn!

Gặp phải bình cảnh.

Khán giả ngừng thở, nhìn thấy sau một lần sáng tác thất bại, thiếu niên ôn hòa ấy mời người đại diện của mình rời khỏi phòng ghi âm, cho cậu một không gian yên tĩnh. Sau đó, cậu đi ra khỏi phòng ghi âm, đi trong hành lang thủy tinh, phía sau vang lên một giọng nam trầm thấp từ tính ——

“Lăng Tiêu?”

Lăng Tiêu quay đầu, nhìn về phía đối phương.

Tiếng cười nhẹ của người nọ giống như một sợi lông chim, dịu dàng thổi qua tìm mỗi một người nghe. Hormone nam tính gợi cảm mãnh liệt gần như muốn xuyên thấu màn hình, thẳng tắp đến đáy lòng tất cả fan. Trên hình ảnh, Lăng Tiêu tuần mý tú lăng trọng to hai mắt, giật mình nhìn đối phương. Mà người kia cười chốc lát, mới thấp giọng nói rằng ——

“Cậu là Lăng Tiêu.”

Con người thiếu niên tuần tú xinh đẹp khẽ run, hàng mi chớp chớp. Trong con người nhạt màu trong suốt sáng ngời, nhộn nhạo ra tầng tầng gợn sóng nhẹ nhàng, cậu kinh ngạc nhìn đối phương, rất nhanh, cậu lại cong môi, lộ ra nụ cười dịu dàng chỉ thuộc về Lăng Tiêu, nhất thời, toàn bộ hình ảnh đều nhu hòa lên, chỉ còn lại một thiếu niên hoàn mỹ âm áp như vậy.

Đến đây! Trailer phim chấm dứt!

Ngay khi rất nhiều người đều nhìn thiếu niên này đến dần dần thất thần, hình ảnh đột nhiên trở tối, video liền kết thúc.

Tất cả fan ngơ ngác nhìn chằm chằm điện thoại, máy tính của mình, chờ sau khi họ lấy lại tinh thần, lập tức điên cuồng bình luận trên trang weibo đoàn phim «Tầng mây màu đen».

[Thiệt thiệt đẹp! Thiệt thiệt đẹp! Phim này thế mà lại khiến tôi nhìn ra nhiệt huyết, rõ ràng ca thần nhà tôi là một người tốt dịu dàng thuần thiện, sao tôi lại cảm thấy nhiệt huyết như vậy! Đúng, chính là muốn khiến toàn thể giới đều hô lên tên anh ấy, anh ấy tên Lăng Tiêu, anh ấy là Lăng Tiêu!]

[Dung Hù có hơi đẹp... Tuy rằng vừa rồi tôi vẫn luôn nói, diện mạo Dung Hù không quá phù hợp với Lăng Tiêu, nhưng mà thật sự quá dễ nhìn! Hơn nữa lúc cậu ấy ca hát hoàn toàn không giống cậu ấy lúc bình thường, cậu ấy ca hát giống như sáng lên vậy... sao có thể dễ nhìn như thế, làm một người mê cái đẹp, tôi yên lặng liếm liếm màn hình _(3” ∠)_]

[chờ một lát, đây thật sự là @Dung Hù từng đóng Hoắc Hi há?! Một chút cũng không giống có được không! Tui rõ ràng có xem qua «Mai phục» mà, tui ít học, mấy người đừng gạt tui, cậu ấy thật sự là Hoắc Hi há? Vậy... vậy sao cậu ấy đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy!!! Tui chịu không nổi nhất là loại mỹ thiếu niên dịu dàng này, đây cũng quá đẹp đi!]

[nhanh chiếu phim đi! Tôi muốn đi công hiến phòng bán vé, ai cũng đừng ngăn cản tôi công hiến phòng bán vé!]

[tôi muốn công hiến hai vé, ít nhất hai vé!]

[ý, tiếng ca này không quá giống Lăng Tiêu, chẳng lẽ là Dung Hù tự hát? Dễ nghe như vậy?!]

Ngoại trừ những người qua đường đó, fan Dung Hù càng điên cuồng.

[Dung Dung QAQ Dung Dung đẹp như vậy, không giống Hoắc thiếu soái, cũng không giống Mặc Sĩ Diêu, cảm giác cả người Dung Dung chính là một vàng sáng, thật nhu hòa! Nụ cười lúc cuối cùng của cậu ấy, hoàn toàn đẹp không có lực công kích, a a a!! Thật muốn ôm lấy Dung Dung như vậy cò cò, Dung Dung như vậy khẳng định cho phép tôi ôm lấy cậu ấy, tôi muốn ôm cậu ấy một trăm năm không buông tay!!!]

[không nghĩ tới, tôi không ngã vào dưới giày bá đạo tổng tài Hoắc thiếu soái tà mị cuồng quyến, cũng không có ngã dưới áo bào trắng của thanh lãnh quân sư Mặc Sĩ Diêu phong hoa tuyệt đại, tôi thế mà lại... tôi thế mà lại ngã dưới quần của Dung Dung ver ca thần! Từ nay về sau, tôi phải làm fan bà xã của Dung Dung, Dung Dung dịu dàng như vậy, tốt như vậy, tôi muốn thương Dung Dung cả đời, moaz moaz moaz moaz =3=]

Dưới trang weibo «Tầng mây màu đen», rất nhanh tràn ngập ba loại bình luận khác nhau.

Đầu tiên là bình luận của fan nam nữ chính, bất luận là fan Dung Hù hay là fan Du Tư Ngừ đều kích động mà biểu đạt cảm giác vui sướng của mình. Bộ phim này rốt cuộc cũng tuyên truyền, hơn nữa công bố hai diễn viên, thực rõ ràng chính là nam nữ chính!

Fan Dung Hù là bị “Dung Dung ver mỹ mạo dịu dàng” trước đây chưa từng gặp làm kinh điển đến không ngừng liếm bình, mà fan Du Tư Ngừ cũng tỏ vẻ, loại nữ tinh anh này là nữ thần bọn họ đột phá, diễn thật tốt!

Tiếp theo là chứa nhiều suy đoán với bộ phim điện ảnh này.

Bài hát này thực rõ ràng không phải là băng gốc của Lăng Tiêu, vậy rốt cuộc là ai hát? Âm thanh có chút giống Dung Hù, thật sự là Dung Hù hát sao? Còn có, mới vừa mở đầu đoạn trailer có hai mươi bốn minh tinh nổi tiếng xuất hiện, bọn họ đều là khách mời, trừ họ ra, còn có người nổi tiếng khác không?

Cuối cùng, rất nhiều người đều suy đoán, giọng nam lúc kết thúc là ai.

Khi nhìn thấy đối phương, con người Dung Hủ khẽ run, dường như có chút kinh ngạc. Loại chi tiết nhỏ này Dung Hủ biểu hiện vô cùng tốt, nhóm fan theo lý đương nhiên mà cảm nhận được cậu kinh ngạc, sau đó bọn họ không nghĩ quá nhiều, liền đem vấn đề nhắm ngay chủ nhân âm thanh kia.

Loại phương thức lên sân khấu này không quá giống những người nổi tiếng khác, xem ra hẳn không phải là mình tinh khách mời.

Vậy rốt cuộc là ai?

Người đại diện Triệu Sở Vân mà Du Tư Ngữ sắm vai là chân thật tồn tại, người ta mười năm trước đã kết hôn, đối tượng kết hôn đương nhiên không phải là Lăng Tiêu. Bộ phim điện ảnh này không phải là phim tình yêu, mà là một bộ phim truyện ký, xem ra người thần bí lên đài cuối cùng rất có thể cũng là người vô cùng quan trọng với Lăng Tiêu.

Hơn nữa... âm thanh kia rất quen thuộc đó!

[rất quen! Thật sự là rất quen! Tôi khẳng định đã nghe qua giọng nói này ở chỗ nào rồi, nghe qua vô số lần!]

[kháng nghị đoàn phim kháng nghị đoàn phim, trailer mà mấy người còn chỉnh âm, hoàn toàn nghe không rõ giọng người kia có được không, người này có phải rất quan trọng với Lăng Tiêu không? PS: đôi mắt @Dung Hủ thật là dễ nhìn, đôi mắt sáng sáng, chuyển fan ~]

[... Có phải có chút giống giọng Tần thần nhà tôi không?]

[ý hình như là có hơi giống giọng Tần thần đó.]

[không thể nào đâu, Tần thần làm sao có thể đóng bộ phim này, khách mời còn có khả năng.]

Mọi người rất nhanh đem đối tượng suy đoán từ trên người Tần Trình dời đi chỗ khác, bọn họ vô cùng tò mò, người có thể khiến Lăng Tiêu mà Dung Hủ sắm vai kinh ngạc như thế, rốt cuộc sẽ là ai? Đoàn phim còn đặt đối phương lên đài cuối cùng, gọi sự tò mò, vậy người kia khẳng định rất quan trọng với Lăng Tiêu.

Bởi vì Lăng Tiêu trong giới nhân duyên quá tốt, bạn rất nhiều, nên dù là fan từ trung của hắn, cũng không có biện pháp lập tức đoán ra người rất quan trọng với Lăng Tiêu này là ai.

Nhưng bất luận như thế nào, đoạn trailer này công bố, khiến lực chú ý của tất cả dân mạng hoàn toàn dời khỏi tin tức của nick marketing kia. Vốn dĩ còn có một vài người yêu âm nhạc có chút phản cảm với Dung Hủ, cho dù fan Dung Hủ đã chứng minh những người thổi phồng cậu đều là thủy quân anti, nhưng vướng mắc trong lòng các fan âm nhạc trong lúc nhất thời cũng không thể cởi bỏ.

Nhưng mà hiện tại, sau khi xem đoạn trailer tình mỹ này, có người ngầm đồng ý diễn xuất của Dung Hủ, không còn đề xuất âm thanh phản đối nữa; có người càng trực tiếp bị một Lăng Tiêu xa lạ mà lại quen thuộc như thế hấp dẫn: xa lạ ở bề ngoài và giọng nói của Dung Hủ hoàn toàn không giống Lăng Tiêu, nhưng quen thuộc ở thiếu niên diễn xuất Lăng Tiêu ôn hòa dịu dàng.

Giống như một tia nắng ấm, khi cậu ấy cười nhìn về phía bạn, bạn sẽ nhận không được mà đáp lại tươi cười.

Nụ cười cuối cùng, là Lăng Tiêu, thật sự là Lăng Tiêu.

Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu, bề ngoài quá mức xuất sắc, không hợp với người thật; nhưng diễn xuất của cậu, tuyệt đối là qua cửa. Thậm chí hình ảnh cậu hát «Tầng mây màu đen» ở cửa tàu điện ngầm, khiến mũi rất nhiều fan Lăng Tiêu không kìm lòng nổi mà chưa xót, chờ nước mắt rơi xuống, bọn họ mới phát hiện, mình nhìn Dung Hủ trong video, nhìn Lăng Tiêu này, trong lòng xót xa mà chảy ra nước mắt.

Bọn họ không giống, nhưng bọn họ lại rất giống.

Vào lúc ban đêm hơn mười hai giờ, fanclub phía chính phủ của fan Lăng Tiêu đăng một cái weibo trên trang weibo của mình.

[Hội hậu viên toàn quốc của Lăng Tiêu: trailer mới của «Tầng mây màu đen» đã đăng: [link video], cảm ơn @đạo diễn Lương Siêu, cảm ơn @Du Tư Ngữ. Cuối cùng, cảm ơn @Dung Hủ, cảm ơn cậu sắm vai Lăng Tiêu. Nguyên trong lòng mỗi người, đều không có tầng mây màu đen]

Rạng sáng hơn một giờ, rất nhiều dân mạng còn ở các diễn đàn, tieba tranh luận không dứt, kịch liệt thảo luận tin tức «Tầng mây màu đen». Mà trong khách sạn bên cạnh thành điện ảnh thành phố S, nhân viên PR đoàn phim nhìn thấy tiết tấu đã bị mình dẫn đường, nhóm dân mạng đều bắt đầu thảo luận theo hướng có lợi với đoàn phim, bọn họ sôi nổi thở phào một hơi, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, rạng sáng ba giờ, lúc mọi âm thanh tắt lịm, xa xôi ở thành phố B, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái qua trước một tòa cao ốc cao chọc trời, rời khỏi nơi đặt phòng làm việc “Vua buôn dưa giới giải trí”.

Ngày hôm sau, Dung Hủ vừa mới rửa mặt xong, còn chưa có mặc áo khoác vào, liền nghe được tiếng gõ cửa “cốc cốc”.

Hết chương 41

Chương 42: Chương 42

Sáng sớm, thành phố S vừa mới nhập xuân còn có chút lạnh lẽo.

Lúc Dung Hù mở cửa, vốn tưởng là La Chấn Đào, lại không ngờ là người đàn ông ấy. Mà Tần Trình cũng hoàn toàn không ngờ, thiếu niên chỉ mặc một cái áo lông dê mỏng manh màu trắng, liền vội vàng tới mở cửa.

Không khí ngoài phòng có hơi lạnh đến tận xương, Dung Hù không kìm lòng nổi mà rút người ra sau, Tần Trình lập tức nâng bước vào phòng, thuận tay đóng cửa lại. Sau khi vào phòng, hai người dường như đều có chút kinh ngạc, nhưng Dung Hù rất nhanh cười cười, nói rằng: “Bên ngoài có hơi lạnh, có chuyện tìm tôi sao, Tần Trình?”

Áo khoác màu xám đậm bao quanh dáng người cao to của người đàn ông, Tần Trình hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt, mà Dung Hù cũng cười ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt người đàn ông càng ngày càng trầm, trong con ngươi sâu thẳm tối đen tích lũy màu sắc nồng đậm, thật lâu sau, Tần Trình thấp giọng nói: “Chuyện nói với cậu đêm qua, điều tra ra rồi.”

Mất phương hơi mở, một lát sau, Dung Hù cười nói: “Thế mà lại điều tra ra? Nhọc anh hao tâm tổn trí.”

Nói xong, Dung Hù liền xoay người sang lấy áo khoác trên giá treo đồ. Động tác đưa tay lấy áo khoác của cậu, khiến áo lông rộng thùng thình hơi hở ra một khoảng trống chỗ ngực, tạo thành một cái bóng mờ chốc người ta suy nghĩ sâu xa. Từ phương hướng Tần Trình nhìn lại, chính là ở bên cạnh, xương quai xanh cao thẳng tắp tề về ra một đường cong duyên dáng, chậm rãi biến mất ở cổ áo lông.

Ánh sáng thật sự có hơi mờ, khiến người ta thấy không rõ bộ dạng bên trong.

Làn da trắng nõn nhẵn nhụi nhìn qua như mỹ ngọc bóng loáng nhẵn nhụi, ôn nhuận dài lâu.

Đều nói quần áo màu trắng rất khó mặc, bởi vì nó thường khiến da người tối đi phát vàng, nhưng áo lông màu trắng gạo này lại dường như căn bản không trắng bằng thiếu niên. Nó không đủ thuần khiết, trắng còn chưa đủ trong sáng, vì thế chỉ có thể khiến thiếu niên mặc nó càng trắng thêm vài phần, trắng giống như có thể sáng lên, khiến người ta nhìn không được muốn vươn tay đi vuốt ve.

Bỗng nhiên, Dung Hù quay đầu, cười nói: “Hắn là rất khó tra đi? Tôi nghe Lương đạo nói, đoàn phim đi tìm phòng làm việc của nick marketing kia, đối phương nói phải tuân thủ luật lệ, nhất định phải cam đoan an toàn của người đưa tin, thậm chí bảo đoàn phim trực tiếp kiện lên tòa.”

Tần Trình lập tức đem cái tay phải vừa rồi thiếu chút nữa vươn ra giấu ở phía sau, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có một chút dao động, hắn bình tĩnh gạt đầu, giọng điệu trấn tĩnh nói: “Ừm, cũng tạm, chung quy luôn có biện pháp mà.”

Dung Hù bắt đầu mặc áo khoác.

Tần Trình hơi hơi híp mắt, môi nhấp máy, vẫn không có mở miệng. Rất nhanh, quần áo liền che mất áo lông màu trắng, chặn xương quai xanh xinh đẹp yếu ớt, ngay cả cổ cũng che hơn phân nửa! Chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tinh xảo.

Tần Trình: “...” Im lặng một phút, hắn nói rằng: “Đối phương cậu cũng biết, rất quen thuộc.”

Dung Hù đang chỉnh lý khăn quàng cổ của mình, nghe nói như thế, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Trình: “Là Hàn Dương Hạo hả?”

Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút kinh ngạc, Tần Trình gạt đầu: “Là hắn.”

Tuy nói ngay từ đầu đã cảm thấy là Hàn Dương Hạo, nhưng mà sau khi có được đáp án khẳng định, Dung Hù vẫn nhìn không được mà nhú mày. Cậu không đi hỏi Tần Trình có được tin tức này từ đâu, cậu chỉ lắc đầu, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Hắn làm như vậy có chút quá mức, chuyện trước đây đã qua, cần gì phải như vậy.”

Dưới ánh dương xán lạn rực rỡ, thiếu niên hơi lắc đầu, lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

Chuyện này dừng ở đây, Dung Hù và Tần Trình đều không có nhắc lại vấn đề này. Tra ra đối phương là ai, đã làm xong một bước mấu chốt nhất, về phần rốt cuộc là ai đem tin tức tiết lộ cho Hàn Dương Hạo, điểm này dù Tần Trình thần thông quảng đại như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng biết được.

Ở trên thế giới này, chỉ có chính Hàn Dương Hạo biết, là ai đem tin tức tiết lộ cho gã.

Nhưng mà, Dung Hù cũng không có khả năng tự mình đi ép hỏi Hàn Dương Hạo.

Nếu đã đụng phải, Dung Hù liền cùng Tần Trình đi ăn bữa sáng. Dung Hù tỉnh tường nhớ rõ, lần trước ở nhà đối phương ăn sáng, Tần Trình một chữ cũng không nói, dường như có thói quen “ăn không nói”. Cho nên lúc này, Dung Hù yên tĩnh uống sữa đậu nành, ăn cháo, một chữ cũng không nói.

Mà cậu đương nhiên không biết, người đàn ông nhìn như trấn định trước mặt cậu đã sớm nhũn mảy, ánh mắt hơi trầm xuống.

Đêm qua Từ Tấn suốt đêm về thành phố B, sáng hôm nay cũng là lần ta nói cái tên Hàn Dương Hạo với Tần Trình. Vừa mới xử lý xong phòng làm việc của cái nick marketing online “Vua buồn đưa giới giải trí” không biết tốt xấu, Từ Tấn còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nhận được tin nhắn của người đàn ông nào đó: [hơi động tới Hàn Dương Hạo chút đi.]

Từ Tấn sùng sốt, trả lời: [cái gì gọi là hơi chút?]

Qua chốc lát, bên kia mới hồi đáp: [người kia làm có hơi lố.]

Từ Tấn không hiểu ra sao, suy nghĩ kỹ thật lâu, mới hồi âm một câu: [... Đối với Dung Hù này, có phải cậu quan tâm hơi nhiều rồi không?]

Lúc này đây, Tần Trình không có hồi âm cho hắn.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Dung Hù và Tần Trình tạm thời tách ra. Hôm nay chính là quay cảnh đóng máy của Tần Trình, hắn cần đến đoàn phim trang điểm hiệu ứng trước, mà Dung Hù thì đi lên lầu tìm La Chấn Đào.

Dung Hù cười nói lời tạm biệt với Tần Trình, nhưng khi Tần Trình đi đến cửa khách sạn, lại quay đầu, ngưng mắt nhìn bóng dáng cao gầy của thiếu niên, tâm mắt thật lâu không dời đi. Chờ đến khi thiếu niên kia vào thang máy, rốt cuộc thật sự nhìn không thấy, hắn mới nín thở, xoay người rời đi.

... Hình như cậu ấy thật sự rất khó xử, lúc ăn cơm ngay cả một câu cũng không nói, vẫn luôn cúi đầu.

Ừm, họ Hàn kia làm quá giới hạn rồi.

Dung Hù vừa mới đến phòng La Chấn Đào chỗ nào nghĩ ra, thói quen truyền thống “ăn không nói” tốt đẹp của mình nhìn trong mắt người đàn ông nào đó, thế mà chính là biểu hiện khó xử. Sau khi gặp La Chấn Đào, Dung Hù trực tiếp xác nhận tính chân thực của việc “Hàn Dương Hạo mua thủy quân”, về mặt La Chấn Đào cứng đờ.

Qua chốc lát, La Chấn Đào gian nan mở miệng nói rằng: “Người nợ là có bao nhiêu hạn cậu, tiểu Hù, đòi trước cậu nợ hắn cái gì vậy?”

«Mai phục» đã đóng máy gần nửa năm, cách lúc kết thúc cũng đã hai ba tháng, đây là phải có bao nhiêu hạn, đến lúc này cũng muốn hăm dọa đối phương? Tận lực tìm nick marketing tán ra ngôn luận mang tính kích động, lại mua một số lớn thủy quân nơi nơi kéo thù hận, hắt nước bẩn.

Không tính tiền lực tiêu phí ở trên đó, tiền đổ vào cũng ít nhất phải sáu số!

La Chấn Đào đang do dự nên xử lý như thế nào, Dung Hù vừa lật xem bình luận ca ngợi của nhóm dân mạng về đoạn trailer «Tầng mây màu đen» trên điện thoại đi động, vừa nhẹ giọng nói rằng: “Tuần trước Trương Đồng Đồng có liên hệ với em một lần, Hàn Dương Hạo hại cô ấy mất đi một nhân vật. Hàn Dương Hạo dường như chán ghét toàn bộ đoàn phim «Mai phục», lần đó hắn làm thực bí mật, nhưng hắn không biết, Trương Đồng Đồng quen biết phó đạo diễn đoàn phim, biết được tin tức ‘Hàn Dương Hạo xin nhà đầu tư không suy xét tới Trương Đồng Đồng’.”

La Chấn Đào lập tức kinh sợ.

“Tiểu Hù, cái này... loại chuyện này sao cậu không nói với anh?”

Động tác lật xem topic của Dung Hù phút chốc ngừng lại, một lát sau, cậu ngẩng đầu nhìn về phía La Chấn Đào, bắt đầu dĩ cười nói: “Anh La, dù nói với anh, anh có thể làm cái gì. Trương Đồng Đồng cũng biết chúng ta không cách nào làm gì cho cô ấy, cho nên cô ấy chỉ là oán giận một chút thôi, cô ấy cũng nói chuyện này với Dịch Lan.” Hơn nữa, quan hệ giữa cậu và Trương Đồng Đồng còn chưa tốt đến mức có ý lên tiếng giùm đối phương.

Giờ phút này, trong lòng La Chấn Đào đột nhiên khựng lại, hắn có chút ý thức được, thiếu niên trước mắt cũng không phải chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần ngây thơ. Nhưng lập tức hắn lại nghĩ đến, tuổi thơ tang cha tang mẹ, một người thân cuối cùng yêu thương mình cũng sớm qua đời, bị ép sống chung với chú thím lòng dạ hẹp hòi nhiều năm... Không chừng Dung Hù đã bị bao nhiêu ngược đãi và kỳ thị rồi đó chứ!

Có thơ ấu như vậy, cậu không ngây thơ như mấy đứa nhỏ mười tám tuổi bình thường, cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa như vậy cũng không xấu, rất tốt, ít nhất sẽ không giống Hàn Dương Hạo, đại đột làm cho người ta phiền lòng.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền chỉnh lý rõ ràng suy nghĩ, đầu vào đây mà nói với Dung Hù: “Một khi đã như vậy, chúng ta có thể thế này...”

Buổi sáng chín giờ cùng ngày, rất nhiều tộc đi làm vừa mới đến công ty, bắt đầu cả ngày vất vả càn cù công tác, lúc lén lút lên mạng, bỗng nhiên thấy được một tin tức.

“Tiểu sinh H ở đoàn phim ra về ngôi sao, mắng lui nhân viên công tác, còn lấy danh nghĩa bên đầu tư yêu cầu đối diễn viên... Ha? Là ai vậy?... Đây đây, cậu biết không, tôi nhìn thấy một trang web đưa tin, nói là có một tiểu sinh đang hot ra về ngôi sao, còn dựa vào bên đầu tư để vào đoàn, muốn sa thải diễn viên cùng đoàn. Đây là tiểu sinh H nào vậy?”

“Phim gì, hiện tại tiểu thịnh tươi nhiều như vậy, tôi nào biết là ai. H là gì? Hoàng? Hàn? Hồ?”

“... Ý, bên này nói, tiểu thịnh này vừa mới đóng nam chính một bộ phim chiếu tuần rất hot...”

Không chỉ một trang web đưa tin!

Buổi sáng hơn mười giờ ngày hôm đó, một nick marketing big V* giới giải trí có số fan cao tới hơn bốn trăm vạn đột nhiên đăng một cái weibo ——

*Big V là nick đã được kiểm chứng, có hàng triệu người theo dõi.

[Đại đội trưởng quý giới: hôm nay luôn có fan đến nhấn tin cho tôi, hỏi tôi có biết tiểu thịnh H gì hay không. Ha ha, chuyện này ở trong giới đã sớm mọi người đều biết có được không. Tiểu thịnh H dựa vào vai phụ một bộ điện ảnh kinh điển mà ra mắt, sau khi hot, chính là cặp mắt treo tít trên trời, ra về ngôi sao tính là cái gì, đoạn thời gian trước người ta còn dựa vào quan hệ với nhà đầu tư, muốn đổi nam số hai cùng đoàn phim đi kia! Phim cũng quay hơn phân nửa, nói xem cái này sao mà làm được? Bộ phim kia thiếu chút nữa đắp chiếu, may mắn không để tiểu thịnh H thành công, bằng không nam số hai kia phỏng chừng cũng sẽ không hot giống hiện tại.]

Cái weibo này mới vừa đăng không tới nửa tiếng, vài nick marketing tụ tập với “Đại đội trưởng quý giới” liền sôi nổi chia sẻ, từng người đều tuôn ra thêm một ít chuyện xấu!

[Tiểu công tử giới giải trí: tôi biết tiểu thịnh H chỉ cần đóng phim, đều là người cuối cùng đến phim trường. //Đại đội trưởng quý giới:...]

[Lão Vương bát quái: người ta không chờ đến một giây cuối cùng trước nghi thức khởi động máy, tuyệt đối sẽ không đến. //Đại đội trưởng quý giới:...]

Càng ngày càng nhiều nick marketing bắt đầu share tin tức này, lúc này chỗ nào còn cần mua thủy quân? Nhiều nick marketing share như vậy, đủ để cho ngàn vạn dân mạng nhìn thấy tin tức này. Hơn nữa còn các trang web tin tức lớn đẩy đưa, giữa trưa, sự kiện tiểu thịnh H ra về ngôi sao đã huyền ảo đến mọi người đều biết.

Gần như là ngay từ giây phút đầu tiên, nhóm dân mạng liền đoán được thân phận tiểu thịnh H.

Đoạn thời gian trước đóng một bộ phim chiếu tuần rất hot?

Nam số hai phim chiếu tuần hiện tại rất nổi tiếng?

Ra mắt dựa vào vai phụ trong bộ phim điện ảnh kinh điển...

[đây tuyệt đối là Hàn Dương Hạo! Tiểu thịnh H nhất định là Hàn Dương Hạo! Phim chiếu tuần là «Mai phục», nam số hai là Dung Hù, điện ảnh kinh điển kia là tác phẩm ra mắt của Hàn Dương Hạo «Mộ Thanh». Hắn ở trong đó sắm vai một thợ pha chế rượu của quán bar, màn ảnh chỉ có mấy chục giây, hắn chính là dựa vào cái đó mà nổi!]

Chuyện vừa ra, fan Hàn Dương Hạo tự nhiên cực lực phản bác. Nhưng mà càng ngày càng nhiều nick marketing online đứng ra hưởng ứng, thậm chí đến buổi chiều một giờ, một hậu cần của đoàn phim «Mai phục» thế mà lại lên tiếng trên weibo cá nhân của mình!

[Thiên thiên diệp y nhân: tôi chính là hậu cần bị @Hàn Dương Hạo mắng rồi đi, hiện tại tôi đang mở tiệm trên trang Alimama, không còn làm việc trong giới. Lúc ấy Hàn Dương Hạo nói nếu tôi không đi, hắn liền không diễn, hắn không diễn, nhà đầu tư liền không cho tiền, cho nên tôi chỉ có thể đi. Đoàn phim «Mai phục» bị mắng rồi đi không chỉ mình tôi, hình ảnh là tôi chụp ở ngày khởi động máy và ngày quay phim, còn có chứng nhận công tác của tôi. { hình ảnh } { hình ảnh }]

Weibo đương sự này vừa đưa ra, lập tức gây ra sóng to gió lớn!

Đây chính là chứng minh thực tế, ngay cả người của đoàn phim «Mai phục» cũng đứng ra trách cứ Hàn Dương Hạo, chẳng lẽ còn có thể là giả?

Nhưng mà fan Hàn Dương Hạo vẫn không thừa nhận.

[loại ảnh chụp nghi thức khởi động máy này trên mạng nơi nơi đều có, kẻ anti hiện tại không cần chi phí luôn ha, lấy tám ảnh liền dám vu hãm A Hạo nhà chúng tôi?]

[ha ha ha ha A Hạo nhà tôi là người tiếng tăm lớn nhất đoàn phim «Mai phục», mi lại còn nói hắn dựa vào nhà đầu tư vào đoàn? Cười chết tôi, tiểu trong suốt hạng mười tám gì cũng dám đến so với A Hạo nhà tôi, thật sự là không biết xấu hổ.]

Nhóm fan Hàn Dương Hạo am hiểu nhất chính là càn quấy, từ sự kiện bình chọn «Mai phục» bốn tháng trước liền có thể thấy một chút.

Nhưng mà lúc này đây, bọn họ cũng thật không ngờ, sau khi hậu cần đó lên tiếng, fan Dung Hù vẫn luôn yên lặng bất động rồi cuộc nổi giận!

[trước đó tôi còn luôn không dám nói lời nào, chỉ sợ là tin tức giả, hại Dung Dung bị người ta mắng. Hiện tại lại nói với tôi rằng, Hàn Dương Hạo kia thế mà lại muốn đá Dung Dung nhà tôi ra khỏi đoàn phim? Dựa vào cái gì! Hoắc Hi diễn tốt như vậy, mấy ngày hôm trước có một bình chọn “nhân vật truyền hình bạn thích nhất năm 2043”, Hoắc thiếu soái nhà tôi cảm tạ ư! Hàn Dương Hạo dựa vào cái gì muốn Dung Dung đi!]

[EXM? Ra về ngôi sao, mắng nhân viên công tác rồi đi, nghi thức khởi động máy đến cuối cùng, lúc quay phim thường xuyên đến trễ. Hắn còn muốn

dựa quan hệ đuổi diễn viên cùng đoàn phim đi! Cái quý gì, loại mình tinh đi cửa sau này, thế mà lại còn có người muốn tẩy trắng hả?]

[QAQ Dung Dung nhà tôi thế mà lại thiếu chút nữa bị người ta đuổi đi? Dung Dung thật đáng thương, chúng ta thế mà đều không biết chuyện này! «Mai phục» là bộ phim đầu tiên phát sóng của Dung Dung, khi đó cậu ấy còn chưa có danh tiếng gì, tôi cũng chưa nghe nói về cậu ấy, đừng tới loại chuyện này khẳng định đặc biệt bất lực. Wuli Dung Dung! QAQ hu hu hu hu...]

[chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Tôi nhớ tới sự kiện thủy quân bỏ phiếu lúc trước, giới giải trí còn có minh tinh kiều ngạo như vậy hả? Được rồi, hiện tại có thể thống kê một chút về những sự kiện liên quan tới Hàn Dương Hạo, ai tới ghi chép lại với tôi nào?]

Fan Hàn Dương Hạo tự nhiên không chịu thừa nhận lời của mấy nick truyền thông và marketing đó, nhưng mà dần dần, lại thêm vài nhân sĩ trong giới giải trí đi ra tiết lộ. Bọn họ không chỉ thừa nhận chuyện trên mấy nick marketing và tin tức đó, thậm chí bọn họ còn tiết lộ ra vài vết nhơ khác của Hàn Dương Hạo!

Bốn giờ xế chiều hôm đó, fan Dung Hù liền làm ra một phần “ghi chép sự kiện của tiểu sinh H”. Cái tên này nghe ra còn rất bình thường, nhưng mà vừa mở văn kiện ra bạn sẽ phát hiện, bên trong tràn đầy vết nhơ gièm pha của Hàn Dương Hạo!

Tất cả nguồn gốc của vết nhơ đều từ internet, có thông cáo tin tức, có weibo big V, còn có nhân sĩ nội bộ tiết lộ!

Nửa giờ sau, #Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao# đã bị nâng lên mục top ngày đó, phía sau còn kèm theo một chữ “bạo”!

Nói chung, sau mỗi một tin hot trên bảng thứ hạng hot search weibo, hoặc là cái gì cũng không có, hoặc sẽ kèm theo một chữ “hot” hoặc là chữ “mới”. Hai cái này đều rất dễ hiểu, là đang thuyết minh tin hot này hiện tại rất nổi, hoặc là rất mới.

Mà chữ “bạo” lại là đang nói: tin tức này bỗng nhiên bạo hot!

Rất nhiều dân mạng qua đường thấy được những vết nhơ đó, bọn họ hoàn toàn không thể tin được, giới giải trí còn thật sự có thể phát sinh loại hành vi chèn ép ức hiếp này? Vốn dĩ có rất nhiều dân mạng đều ôm một loại thái độ cao cao tại thượng chuyện không liên quan đến mình, đứng ở một bên xem náo nhiệt, nhưng mà sau khi có một nhân sĩ nội bộ đứng ra tiết lộ “Trung Đồng Đồng cũng từng bôi vôi vì Hàn Dương Hạo, mà mất đi một nhân vật quan trọng”, những người qua đường đó liền đứng không yên.

Fan Trung Đồng Đồng tự nhiên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tự tay xé Hàn Dương Hạo.

Mà người qua đường khác thì bắt đầu lo lắng: [không thể nào, ngoại trừ Dung Hù, còn có Trung Đồng Đồng ư? Chính chủ nhà tui cũng từng đóng phim/ tham gia cùng một tiết mục với Hàn Dương Hạo, chính chủ nhà tui không phải cũng bị hấn ra về ngôi sao, bị hấn ức hiếp đi?!]

Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa fan giới giải trí đều gia nhập trận lộn xộn này, bên phía Hàn Dương Hạo tạm thời không có bất luận đáp lại gì.

Cùng lúc đó, trong thành điện ảnh thành phố S, việc bấm máy «Tầng mây màu đen» vẫn vững bước tiến hành.

Lương đạo cũng từ đội PR của đoàn phim biết được “sự kiện Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao” đang huyên náo ầm ĩ trên mạng, nhưng ông cũng không biết Hàn Dương Hạo chính là người mua nick marketing, mua thủy quân hãm hại đoàn phim và Dung Hù lần này. Vì thế ông chỉ cảm khái lắc đầu, tìm đến Dung Hù, an ủi: “Không ngờ trước kia cậu còn đụng tới người như thế. Dung Hù, loại tiểu nhân này trong giới tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nhất định là có, cậu cũng đừng quá khổ sở, đều qua rồi.”

Thiếu niên mỉm cười, nói: “Cám ơn Lương đạo, đều qua rồi.” Giọng điệu không kiều ngạo không siểm nịnh, không có lòng đầy căm phẫn như thế nào, nhưng cũng không có vui sướng khi người gặp họa cỡ nào.

Chờ đến khi Dung Hù rời đi, Lương đạo mới lặng lẽ nói với trợ thủ của mình: “Dung Hù không tồi, cậu ta kiềm nén tốt, lăn lộn trong giới này, chính là phải như cậu ta vậy. So với cậu ta, Hàn Dương Hạo kia thật sự là kém xa, khó trách hiện tại Hàn Dương Hạo lăn lộn thành như vậy, Dung Hù trước đây làm phối hợp diễn cho hấn hiện tại lại nổi hơn hấn nhiều.”

Tiểu trợ thủ nghe lời này, cũng đồng ý gật đầu.

Mưa gió ở bên ngoài không cách nào ảnh hưởng đến đoàn phim «Tầng mây màu đen» quay chụp bình thường, trên internet, “sự kiện Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao” còn đang không ngừng lên men, mà bên này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» bắt đầu quay một cảnh cuối cùng hôm nay, cũng là cảnh đóng máy của Tàn Trình.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43

«Tầng mây màu đen» là phim truyện ký căn cứ vào hiện thực cải biên, tuy rằng không hẳn mọi chuyện đều giống hệt hiện thực, nhưng dàn ý đại thể cũng ăn khớp với hiện thực. Nói ví dụ như mỗi một nhân vật chủ yếu đều là chân thật tồn tại trong hiện thực, lại nói ví dụ như, cái chết của Cố Minh Tu đối với Lăng Tiêu mà nói, quả thật là một bước ngoặt trong cuộc đời hắn.

Từ mười mấy tuổi ra mắt, đến hai mươi tuổi đạt được cúp Kim Khúc đầu tiên, lại đến hơn ba mươi tuổi công thành danh toại, Lăng Tiêu đã sớm thành ca thần hoàn toàn xứng đáng của Hoa Hạ. Nhưng khi hắn ba mươi sáu tuổi, người hợp tác tốt nhất, nhà soạn lời nguyền dựng của hắn, Cố Minh Tu, ngoài ý muốn qua đời, khiến Lăng Tiêu bị đá kích lớn.

Sau lúc đó, Lăng Tiêu chỉ từng ra một album, concert cũng chỉ mở hai lần.

Lại qua năm năm, Lăng Tiêu cũng vì bệnh mà qua đời.

Cảnh diễn tối hôm nay chính là Lăng Tiêu đến bệnh viện, bị cảnh sát mời đến nhận thi thể. Cha mẹ Cố Minh Tu chết sớm, không có thân thích gì, bốn mươi bốn tuổi cũng chưa lập gia đình, cho nên càng không có con nối dòng, bạn tốt nhất của hắn chính là Lăng Tiêu. Cảnh sát đã sớm nhận ra thân phận Cố Minh Tu, chỉ là mời bạn tốt của đối phương đến nhận lãnh, đây là thủ tục tất yếu, không thể không làm.

Vì thế buổi sáng ngày đó, Lăng Tiêu nhận được điện thoại của người đại diện Triệu Sở Vân, đi tới bệnh viện.

Trong phim trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngừng thở, chờ đợi trận bão mây này.

Hiện trường đã sớm bố trí thành cảnh bệnh viện, vách tường màu trắng và hành lang màu trắng, tất cả màu trắng đều trắng đến độ khiến lòng người lạnh lẽo. Dung Hủ và Du Tư Ngữ đứng ở một chỗ khác của hành lang, hai người đều thay trang phục diễn, trang điểm xong, chỉ chờ bấm máy.

“Màn 362 cảnh 3, action!”

Sau khi tiếng clapper board vang lên, ánh mắt tất cả nhân viên công tác lập tức tụ tập ở cuối hành lang.

Người đại diện mà Du Tư Ngữ sắm vai luôn lãnh tĩnh lý trí, nhưng hôm nay, cô cũng cố ý nhỏ nước mắt đặc chế, khiến hốc mắt đỏ lên, nhìn qua mỗi một không chịu được. Mà ở bên cạnh cô, cái người tuấn tú thanh nhã kia lại rũ mắt, kinh ngạc nhìn mặt đất, đi theo phía sau người đại diện của mình.

Xuyên qua hành lang, đi giữa những dãy phòng —— chính là màn ảnh đầu tiên của cảnh này.

Phải nói, cảnh này Lương đạo chọn dùng đoạn phim dài, chuẩn bị quay cảnh liên tục ước chừng một phút đồng hồ.

Màn ảnh vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Hủ, di chuyển theo cậu về phía trước. Kỹ thuật cao siêu của thợ ánh sáng khiến cho cảnh diễn quay trong đêm này, nhìn qua giống như thật sự có ánh dương từ cửa sổ cuối hành lang chiếu xạ vào, chiếu rọi trên sợi tóc mềm mại của Dung Hủ, phản xạ ra một đường ánh kim xán lạn.

Cậu vẫn luôn hạ mắt, an tĩnh nhìn dưới mặt đất, đi rất chậm, nhưng lại từng bước một mà đi tới.

Nhìn cảnh tượng trong camera, sắc mặt Lương đạo chậm rãi ngưng trọng lên. Ông cẩn thận quan sát đến toàn bộ kết cấu, sắc thái hình ảnh, tiết tấu và góc độ quay phim, càng nghiêm túc quan sát diễn xuất của hai diễn viên.

Cảnh này đối với «Tầng mây màu đen» mà nói, là một trong mấy cảnh quan trọng nhất, là điểm rẽ của cuộc đời Lăng Tiêu. Cho nên cảnh này tuyệt đối không thể qua loa, đoạn phim dài đến một phút đồng hồ chỉ cần xảy ra một chút sai lầm, Lương đạo đều sẽ không chút do dự mà hô cắt, kiên quyết quay lại.

Giờ phút này, ánh nắng sáng sớm nhu hòa tốt đẹp, trong bệnh viện cũng an tường bình thản, giống như hết thảy trên thế giới đều vô cùng ảm áp.

Nhưng mà, Cố Minh Tu chết.

Lăng Tiêu cúi đầu đi theo phía sau Triệu Sở Vân, bởi vì cậu đi không nhanh, cho nên Triệu Sở Vân thường thường dừng lại chờ cậu một hồi. Chỉ có hơn mười thước đường, hai người đi gần một phút đồng hồ, mới đi đến trước cánh cửa kia.

Loại chi tiết biểu diễn này khiến Lương đạo vừa lòng gật đầu.

Bên kia, Du Tư Ngữ và Dung Hủ đã tập luyện cảnh diễn này trước đó.

Người phụ nữ một thân tây trang tinh anh đầu tiên là theo bản năng chuẩn bị đẩy cửa, nhưng cô còn chưa có đụng tới ván cửa, liền ngừng lại, xoay người nhìn về phía nghệ nhân của mình. Thật lâu sau, cô thấp giọng nói: “Cậu tới mở cửa đi... Lăng Tiêu.”

Lăng Tiêu im lặng cúi đầu, một câu cũng không nói.

Triệu Sở Vân cũng im lặng không nói, thật lâu sau, cô nhẹ nhàng hít một hơi, vươn tay đụng vào tay nắm cửa. Nhưng mà lúc này đây, cô còn chưa kịp mở cửa, cửa liền từ bên trong mở ra.

Cảnh sát một thân đồng phục cao thấp nhìn hai người bọn họ, lúc nhìn đến Lăng Tiêu, trong mắt hắn hiện lên một chút vẻ sùng bái kính ngưỡng, nhưng mà rất nhanh hắn liền che giấu xuống, giải quyết việc chung mà nói rằng: “Thi thể hắn là Cố tiên sinh, tám giờ lễ bốn phút sáng sớm hôm nay, Cố tiên sinh

điều khiển một chiếc xe hơi màu đen, va chạm với một chiếc xe tải ở đoạn giữa đường Tây Hoàn. Đối phương là lái xe lúc một nhọc, hiện giờ đang bị giam ở cục cảnh sát. Hôm nay trước hết mời hai vị đến nhận thi thể.”

Triệu Sở Vân và Lăng Tiêu rất nhanh được đưa vào trong phòng. Căn phòng này không lớn, ở giữa đặt một cái giường hẹp, vải bố màu trắng che khuất người trên giường.

Dường như đã thấy nhiều chuyện sinh ly tử biệt, Cổ Minh Tu lại không có bất luận người nhà thân thuộc gì, cảnh sát cũng không quan tâm tâm tình của bạn người chết, trực tiếp xóc một góc vải trắng lên, quay đầu hỏi: “Là Cổ tiên sinh sao?”

Ngay trong nháy mắt vải trắng xóc lên, Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Mà Triệu Sở Vân thì nhìn không được bùm miệng, tận mắt nhìn thấy sự thật, cô không cách nào ngăn chặn bi thương trong lòng, chỉ có thể gật gật đầu: “Phải.”

Cảnh sát lại buông vải trắng xuống.

“... Không phải.” Âm thanh khàn khàn trầm thấp chợt vang lên trong căn phòng an tĩnh.

Cảnh sát kia mãnh liệt sừng sốt, nhìn về phía Lăng Tiêu: “Lăng tiên sinh, vị này không phải là Cổ tiên sinh ư?”

Lăng Tiêu vẫn như trước quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhưng mà âm thanh khàn khàn lại từ trong kẽ răng từng câu từng chữ nói ra: “Hắn không phải.”

Hai cảnh sát trong phòng hai mặt nhìn nhau, Triệu Sở Vân có thiết huyết lãnh tính như thế nào đi nữa, giờ phút này cũng vẫn luôn che miệng không ngừng roi nước mắt. Mà một người bạn khác của người chết lại một mực chắc chắn, người này không phải là Cổ Minh Tu. Vậy rốt cuộc tính là thế nào? Rõ ràng người này chính là Cổ Minh Tu mà!

Cảnh sát lớn tuổi hơn một chút đi lên phía trước, lên tiếng nói: “Người đã qua đời, Lăng tiên sinh, xin nén bi thương.”

“Hắn không phải!” Âm thanh đột nhiên cất cao bỗng chốc vang lên, quanh quẩn thật lâu trong phòng. Lăng Tiêu mãnh liệt xoay đầu lại, dùng giọng điệu kiên định quyết tuyệt nói: “Hắn không phải! Hắn thật sự không phải, hắn không phải là Cổ Minh Tu, tôi không biết hắn... hắn không phải...”

Mà trong nháy mắt khi thanh niên quay đầu, trong phim trường chợt tĩnh mịch, Lương đạo mở to mắt nhìn hình ảnh trong camera.

Chỉ thấy trong hình ảnh, Lăng Tiêu thanh nhả xinh đẹp kia hai mắt đỏ bừng, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt, môi gât gao cắn lại, kích động đến thân thể đều run lên, nhưng mà cậu lại mở to hai mắt, ngăn cản nước mắt rơi xuống.

Tựa như một người đi đến đường cùng, tuyệt vọng mà phủ nhận hết thảy.

Giữa phim trường, cảnh quay của Du Tư Ngừ đã chấm dứt, cô khóc thực đúng chỗ, nắm chắc chuyển hoá thân phận giữa “nữ cường nhân” và “bạn”. Nhưng mà cảnh quay trọng điểm của Dung Hù mới vừa bắt đầu, cậu nhìn lão cảnh sát trước mắt, một lần lại một lần mà nói “hắn không phải”. Quạt cường lặp lại, giống như làm vậy là có thể biến thành sự thật.

Sau đó lão cảnh sát thờ dài, lại xoay người mở vải trắng ra, hỏi: “Thật sự không phải sao, Lăng tiên sinh?”

Âm thanh tắt lịm, ánh mắt Lăng Tiêu bất ngờ không kịp đề phòng mà dừng ở trên mặt người kia. Hết thảy vẫn còn sống động như đêm qua, sắc mặt Cổ Minh Tu hơi trắng một chút, trên trán có một vết sẹo lớn bằng ngón tay, hắn gât gao nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Lão cảnh sát buông vải trắng xuống, lần thứ hai nói rằng: “Chuyện phát sinh đột ngột, xin nén bi thương.”

Ánh mặt trời rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu ra một tầng sa mỏng manh màu vàng trên mặt đất. Camera số ba cho Dung Hù một cái cận mặt, cặp mắt trong suốt sạch sẽ kia, nước mắt tích tụ lắng đọng lại, con ngươi nhẹ nhàng rung động, tầm mắt gât gao chăm chú nhìn tâm vải trắng.

Qua chốc lát, trong camera số 2, Lương đạo nhìn thấy: Dung Hù đột nhiên cười.

Cậu cong môi, nhẹ nhàng nở nụ cười. Nụ cười này dường như không có bất luận khác biệt gì với cậu trước đây, nhưng mà khi nhìn kỹ, bạn lại có thể phát hiện bờ môi cậu ấy đang run rẩy, gò má cậu ấy cũng đang run rẩy, cả người đang run rẩy rất khẽ, sau đó trong phút chốc, nước mắt liền từ giữa hốc mắt chảy ra.

Thanh niên cười nhìn về phía lão cảnh sát, lại nhìn về phía vị cảnh sát trẻ tuổi hơn một chút bên cạnh. Trên mặt cậu đều là ý cười, chỉ là nước mắt lại không ngừng từ giữa hốc mắt rơi xuống, chảy qua khóe miệng, chảy vào trong môi.

Không biết là đáng là nhạt, nhưng nhất định rất chất.

Đến lúc này, ánh dương ấm áp xán lạn vẫn như trước chiếu rọi sợi tóc cậu đến vàng óng ánh mềm mại, nhưng cậu lại vừa cười, vừa khóc, một lần lại một lần mà lặp lại: “Hắn không phải... hắn thật sự... không phải...”

Trong phòng chỉ có tiếng thở mỏng manh của Lăng Tiêu, gât gao đè nén tiếng khóc trong cổ họng, nhưng có vài thứ làm thế nào cũng không đè nén được. Cậu nhìn mỗi góc trong phòng này, mang theo nụ cười trước sau như một, chỉ riêng không nhìn cái giường che vải trắng kia, còn có... người ở dưới vải trắng.

“Hắn không phải...”

Giữa phim trường, nhân viên công tác hơi cảm tính một chút đã nhẹ nhàng lắc đầu, bị loại “cười khóc” này lây nhiễm cảm xúc.

Cậu rõ ràng là đang cười, nhưng cậu cũng đang rơi lệ, từng lần cố chấp mà lặp lại cùng một câu. Trong căn phòng yên lặng, chỉ quanh quẩn tiếng cười trộn lẫn tiếng khóc này, Dung Hù nhẹ nhàng cười, cười cười, lại không còn âm thanh, chỉ còn lại nước mắt và nụ cười giống như vĩnh viễn cứng ngắc trên mặt.

Trong phim trường hoàn toàn yên tĩnh, thật lâu sau, Lương đạo la lớn: “Cát!”

Rất nhanh, trợ lý Du Tư Ngừ liền đi ra phía trước, giúp cô lau nước mắt. Thợ trang điểm cũng nhanh chóng tiến lên, chuẩn bị giúp Dung Hù và Du Tư Ngừ bỏ trang, để phòng ngừa còn phải quay lại một lần. Nhưng dù đã hô cắt, nước mắt cũng không ngừng từ trong mắt Dung Hù chảy xuống, thợ trang điểm nhất thời choáng váng.

Dung Hù khàn khàn cổ họng, thấp giọng nói: “Đừng nóng vội, để tôi suy nghĩ trong chốc lát.”

Thợ trang điểm trẻ tuổi kia nhanh chóng gạt đầu, Dung Hù liền xoay người, dùng tay che khuôn mặt, ngón tay vẫn nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt cũng từ khe hở giữa ngón tay chảy xuống dưới.

Mà khi chuyện “Dung Hù còn đang khóc” truyền đến tai Lương đạo và một người đàn ông, đã là chuyện ba phút đồng hồ sau.

Thợ trang điểm giúp Tần Trình bỏ trang một chút, đột nhiên nghe hai thợ trang điểm khác nhỏ giọng nói rằng: “Tôi nhìn mà cũng muốn khóc, Dung Hù diễn xuất thật tốt. Đến hiện tại cậu ấy cũng chưa dừng được, hẳn là thật sự dụng tâm diễn xuất, lực cảm nhiễm thật mạnh.”

Trong đôi mắt phượng tối đen hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình lập tức từ trên giường đứng lên, đi đến bên cạnh Dung Hù. Hắn nhẹ giọng hô một câu “Dung Hù”, thiếu niên lập tức xoay người, nhưng nước mắt đã dừng lại, chỉ là hốc mắt vẫn đỏ bừng, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, có vài phần tiêu tụy.

Trong lòng Tần Trình ngẩn ra.

Nhìn thấy Tần Trình đột nhiên đến đây, Dung Hù cười nhếch khóe môi lên, nói rằng: “Làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

Tần Trình im lặng một khắc, nói: “Đừng quá hao tổn tinh thần.”

Dung Hù nhẹ nhàng gạt đầu, hai người rất nhanh nói tới những vấn đề khác, không bao lâu, hậu cần đến thông báo với Dung Hù: “Lương đạo nói quay lại một lần.”

Vừa nghe lời này, rất nhiều nhân viên công tác xung quanh đều kinh ngạc không thôi.

“Không phải chứ? Đoạn vừa rồi diễn tốt như vậy, sao còn muốn quay lại? Tôi cũng sắp khóc nè.”

“Tôi đã khóc... lực cảm nhiễm của Dung Hù thật mạnh, nhìn thấy cậu ấy khóc, tôi cũng thấy tim thật chua xót. Nếu người bạn tốt nhất đời này của tôi... Phi phi phi, tôi đang nói cái gì đâu.”

Người xung quanh nghị luận sôi nổi truyền vào tai Dung Hù, cậu cười nói với hậu cần kia: “Được, tôi biết rồi, hơi bỏ trang một chút, tôi và chị Du liền tiếp tục.”

Hậu cần rất nhanh rời đi, nhưng nhân viên công tác nghị luận lại không hề ngừng lại. Mấy nhân viên đó nói sinh động như thật, giống như vừa rồi Dung Hù diễn làm bọn họ sôi nổi nhập diễn. Nhưng bọn họ cũng không có nói giả, bởi vì hốc mắt rất nhiều người quả thật hồng hồng, giọng cũng có chút khàn khàn, hẳn là vừa rồi cũng thật sự rơi nước mắt.

Nghe những người đó nói, Tần Trình hơi nhú mày.

Dung Hù lại đi bỏ trang, mà Tần Trình vòn quanh bốn phía một vòng, ngoắc gọi trợ lý của mình, hỏi: “Vừa rồi cậu ấy diễn như thế nào?”

Giọng trợ lý cũng có chút nghẹn ngào, thành thành thật thật cúi đầu nói rằng: “Vừa cười, vừa khóc. Diễn thật tốt...”

... Cho nên nói, tất cả mọi người ở hiện trường đều tận mắt nhìn thấy Dung Hù diễn xuất, chỉ mình hắn không nhìn thấy?!

Sắc mặt nhất thời trầm xuống, lần đầu tiên, Tần Trình hỏi hận mình nhận nhân vật này đến như vậy.

Có điều hỏi hận cũng không hữu dụng, cảnh đóng máy này rất nhanh lại quay lần thứ hai. Lần thứ hai này, Lương đạo không biết sao lại không đủ vừa lòng, lại bảo Dung Hù quay lần thứ ba. Chờ sau lần thứ ba, Lương đạo nhìn cảnh tượng trong camera, suy tư hồi lâu, rốt cuộc gạt đầu nói: “Tốt, cảnh này chấm dứt, liền chọn lần quay đầu tiên.”

Mọi người: “...”

Dung Hù: “...”

Tần Trình: “...”

Có ai hành hạ người khác như ông không?!

Bất luận như thế nào, trải qua đoạn khóc lẫn qua lộn lại này, cho dù là Dung Hủ, cũng không khỏi có chút lao lực quá độ.

Cảnh khóc rất khảo nghiệm diễn viên, nếu bạn chỉ muốn biểu diễn, cho rằng rót nước mắt đã tính là khóc, vậy bạn chỉ là đang diễn khóc, chứ không phải đang khóc.

Khi bạn thật sự trở thành nhân vật, bạn sẽ đồng cảm mà cùng khóc với hắn. Một vài diễn viên sẽ mắc chứng hậm hực, có đôi khi không phải vì nguyên nhân ở phương diện khác trong cuộc sống, mà là bởi vì họ quay một bộ phim, chân chính nhập diễn, không thoát ra được, đắm chìm trong đó.

Đương nhiên, Dung Hủ chỉ dùng ba phút đồng hồ liền thoát vai, nhưng mà trong một phút đồng hồ diễn xuất ấy, cậu lại dường như thật sự trở thành Lăng Tiêu. Ở đây không có một ai biết tám năm trước khi Lăng Tiêu nhìn thấy thi thể Cổ Minh Tu, là dạng phản ứng gì. Nhưng bọn họ lại cảm thấy, Dung Hủ diễn đã là tốt nhất, còn có thể là dạng phản ứng gì khác chứ?

Bi thương lớn nhất, không gì hơn nỗi đau có thể lây nhiễm người khác, đau đến mức khiến người ta cùng rơi nước mắt với bạn.

Sau khi cảnh quay này kết thúc, cảnh hôm nay liền xem như xong xuôi. Đây là cảnh đóng máy của nam số hai, dựa theo quy củ đoàn phim, thế nào cũng phải làm một bữa tiệc đóng máy. Nhưng bởi vì đối tượng là Tần Trình, ngay cả Lương đạo cũng không biết nên nhắc tới chuyện này như thế nào, đành phải mời Du Tư Ngữ đến hỏi một chút.

Lương đạo chà chà tay: “Tiểu Du, tôi nhớ rõ cô đã từng cùng quay một bộ phim với Tần Trình nhỉ?”

Du Tư Ngữ yên lặng nói: “... Đó là chuyện năm năm trước, Lương đạo, khi đó tôi chỉ là một nữ số bốn, không có đối diễn với Tần Trình.”

Lương đạo nhất thời nghẹn lời.

Có điều chuyện vẫn rất dễ giải quyết, Du Tư Ngữ trầm ngâm một lúc lâu, đi tìm Dung Hủ. Rất nhanh, Dung Hủ liền trực tiếp đi đến trước mặt Tần Trình, mỉm cười cong môi: “Tôi hôm nay, anh muốn làm tiệc đóng máy không? Vừa lúc mọi người chúc mừng một chút, coi như là tiễn anh rời khỏi đoàn phim.”

Trong đoàn phim này chỉ có Lương đạo và biên kịch là tư lịch dày hơn Tần Trình, cho nên hôm nay cũng chỉ có hai người bọn họ cho Tần Trình tiễn lìa an ủi. Mọi người muốn chúc mừng Tần Trình đóng máy, cũng chỉ có thể thừa dịp tiệc đóng máy.

Nhìn thiếu niên âm áp nhu hòa tươi cười, Tần Trình hơi hơi nhướn mày, không có cự tuyệt.

Vì thế trong tiếng hoan hô của mọi người ở đoàn phim, sau khi kết thúc công việc, do Lương đạo mời khách, mọi người cùng nhau đến khách sạn bên cạnh thành điện ảnh thành phố S. Mà giờ phút này, trên internet, Hàn Dương Hạo im lặng cả ngày một câu cũng không nói rõ cuộc hiện thân.

[Hàn Dương Hạo: tựa đề bài phát biểu: «Công đạo tự ở lòng người».]

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

[Năm năm trước tôi mới vừa tốt nghiệp, may mắn nhận được «Mộ Thanh» làm tác phẩm ra mắt, từ đó tiến vào giới giải trí. Cái nghề diễn viên này không ngăn nắp xinh đẹp giống mặt ngoài, tôi đã từng nửa đêm canh ba dưới ba mươi độ diễn cảnh treo trên không, quay cảnh hành động, cũng từng ở mùa hè bọc áo bông, bọc đến nổi rôm.

Giữa trưa hôm nay lúc ăn cơm, bạn tôi nói với tôi, tôi lên đầu đề.

Ở cái giới này lên đầu đề cũng là một chuyện hiếm lạ, tôi đi nhìn nhìn, chỉ muốn nói ——

Công đạo tự ở lòng người.

Không muốn nghị luận chuyện hôm nay, nhưng cảm ơn fan của tôi, tôi đang quay phim, sẽ dùng tác phẩm càng tốt tới hồi báo mọi người.]

Cả bài văn bắt quá chỉ ngắn gọn hơn một trăm chữ, căn bản không có giải thích sự việc, nhưng mà người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể phát hiện, Hàn Dương Hạo nói chính là “sự kiện ra về ngôi sao” hot khắp internet hôm nay.

«Công đạo tự ở lòng người», lời đáp của Hàn Dương Hạo cho chuyện này cũng giống tên bài văn, câu nói đó vừa ra khỏi miệng, nhất thời liền có loại phong phạm nhẹ nhàng rộng lượng quân tử. Rất nhiều người qua đường nhìn thấy bài văn này, nhất thời cũng có chút mơ hồ, bọn họ cũng không hiểu biết Hàn Dương Hạo, nhiều nhất là xem qua mấy bộ phim truyền hình của Hàn Dương Hạo, hiện tại lại nhìn bài văn này...

[Hàn Dương Hạo nhìn qua cũng không giống như là người quá xấu nhĩ, bài văn viết thực giản dị.]

[không biết cái gì mới là chân tướng, ăn đưa ngồi xỏm]

[vẫn là đừng xen vào, tôi chỉ vậy xem một chút, chờ kết quả ~]

Trong một giờ, bài văn này đã được share hơn mười tám vạn lần, bình luận vượt qua hai mươi vạn, like càng vượt qua trăm vạn! Cho dù là Hàn Dương Hạo, gã cũng rất ít khi có weibo nổi tiếng như vậy. Ngắn ngủn ba mươi phút, cái tag #Công đạo tự ở lòng người# liền lên hạng hai hot search, sau cái tên còn kèm theo một chữ “bạo”.

Đáng nhắc tới chính là, tag hạng nhất là #Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao#.

Lập tức, trong top 20 hot search, có chín cái là thuộc về Hàn Dương Hạo! Ngoại trừ hạng nhất, hạng hai, còn có những tag khác như #Mai phục#, #Hoán Giác#, #Dung Hù#, #Thỏ Hy Lạp#. Rất nhiều nick nhỏ tiết lộ chuyện của Hàn Dương Hạo cũng đều lên top, chẳng hạn như “Thỏ Hy Lạp” đó, cô chính là một nhân viên công tác đã từng bị Hàn Dương Hạo mắng rồi khỏi đoàn phim «Mai phục».

Buôn dưa là thiên tính của con người, sự kiện Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao huyền náo lớn như thế, không chỉ vì quý danh marketing online và quý danh truyền thông đăng bài khiển trách, cũng không chỉ vì câu véo và tranh luận giữa fan, mà là bởi vì có rất nhiều người qua đường vô cùng tò mò kết cục chuyện này.

Bài văn của Hàn Dương Hạo vừa đưa ra, vốn dĩ fan già đã bị fan Dung Hù, Trương Đồng Đồng (tất cả minh tinh từng có hợp tác với Hàn Dương Hạo) trào phúng đến máu chó đầy đầu, không thể phản bác. Đột nhiên nhìn thấy bài văn này, fan Hàn Dương Hạo nhất thời tựa như có kim bài lệnh tiễn.

[xem đi, A Hạo khẳng định chưa từng làm chuyện này, hắt nước bản ai không biết, bôi đen người ta ai không biết? Mi chỉ há mồm ra nói, ai tin!]

[A Hạo giỏi như vậy, vừa dịu dàng vừa đẹp trai, nhất định là có người đồ mắt với anh, cảm thấy anh chán đường hấn, hấn mới như vậy. Ha ha, về phần anh chán đường ai, thì chính là công đạo tự ở lòng người!]

[vừa rồi là ai nói bậy về A Hạo nhà tôi, lăn ra đây cho bà! Cái đám mấy người...]

Đủ loại thô tục từ trong miệng fan Hàn Dương Hạo mắng ra, mới vừa rồi bọn họ bị fan các nhà vây ấu, căn bản không cách nào phản kháng, hiện giờ nhìn thấy chính chủ nhà mình đăng bài chống đỡ mình, lập tức liền vênh vào tự đắc lên.

Bọn họ đầu tiên là đến trang weibo hội hậu viên của fan các nhà mà mắng, sau đó lại đến weibo mấy người Dung Hù, Trương Đồng Đồng, mắng đến bản loạn không chịu được, còn muốn kêu Dung Hù và Trương Đồng Đồng ra mặt xin lỗi Hàn Dương Hạo!

Trong cả sự kiện, Dung Hù và Trương Đồng Đồng là minh tinh duy nhất chuẩn xác bị đề cập. Đặc biệt là Dung Hù, ngay từ đầu tin tức bùng nổ ra chính là Hàn Dương Hạo muốn đuổi Dung Hù ra khỏi đoàn phim «Mai phục», đây là mối lửa của toàn bộ sự kiện.

Ngắn ngủn hai mươi phút, dưới cái weibo mới nhất của Dung Hù đã bị bình luận hơn mười vạn. Trong đó có bốn năm vạn là trước đây fan Dung Hù bình luận, còn có bốn năm vạn lại là bị fan Hàn Dương Hạo sờ sờ mắng ra.

Fan Hàn Dương Hạo bùng nổ thực đột ngột, nhìn qua cũng là sớm có chuẩn bị, nhưng mà fan Dung Hù cũng lập tức kịp phản ứng.

[ai tới nói nói với tôi, trong bài văn kia trong có chứng thực cái gì? Cộng cả dấu chấm câu tổng cộng 186 chữ, nhóm fan cuồng con mắt nào nhìn thấy @Hàn Dương Hạo lấy ra chứng cứ, chứng minh mình trong sạch? Ngay cả một bức thư luật sư giả vờ cũng không dám đưa, mấy người nói hắt nước bản ai không biết, tôi đây muốn nói, nói suông không làm ai mà không biết! Có bản lĩnh lấy ra chứng cứ đi!]

[EXM?! Đám fan này sao đột nhiên liền cao trào vậy?]

[đêm nay số lượng thủy quân có hơi lố nhĩ, hơn nửa đêm, tiền lương bao nhiêu, để mấy người thức đêm như vậy?]

Hai mươi phút có thể mắng ra bốn năm vạn bình luận, đây là chỉ ở weibo Dung Hù, dưới weibo của mấy minh tinh như Trương Đồng Đồng, Dịch Lan cũng có cả vạn bình luận. Có lẽ người qua đường không quá rõ ràng, nhưng rất nhiều fan bự của Dung Hù nhìn thấy tình huống này, đều bị chọc cười.

[@Hàn Dương Hạo ngay cả mười triệu fan cũng không có, hiện tại lại nói với tôi, hấn đăng một bài văn, có thể khiến fan hấn vào buổi tối hơn mười một giờ, đăng được năm mươi ngàn bình luận? Thật sự tưởng toàn thế giới đều thấy được bài văn của hấn, toàn thế giới đều lòng đầy cảm phẫn vì hấn hả? Fan nhà này có phải vướng mắc với thủy quân hay không vậy, mỗi lần mua thủy quân đều mua giả như vậy, tôi cũng lười đi tố giác bọn họ, triu mến 1s.]

[sự kiện bỏ phiếu lần trước còn chưa có giáo huấn hả? Thật sự muốn làm excel một lần nữa, cho mấy người nhìn xem thủy quân mấy người mua có bao nhiêu giả.]

[a sao tôi có cảm giác hai ngày này dường như từng đụng phải thủy quân rồi... A đúng! Ngày hôm qua lúc Dung Dung nhà tôi bị người ta hắt nước bản,

không phải đều là thủy quân giả muốn chết sao? Không phải chứ, hiện tại anti đều dùng loại fan thủy quân cương thi này à? Không phải bọn họ căn bản là cùng một nhóm người chứ.]

Tạm thời không bàn luận fan Hàn Dương Hạo rớt cuộc là fan thật hay fan thủy quân, đối mặt những bình luận ác mắng miệt thị đầy thô tục đó, nhóm fan Dung Hù vốn dĩ còn có chút tức giận, nhưng mà rất nhanh, trong diễn đàn fan của Dung Hù, nhóm mod liền chỉ đạo cho fan phương pháp chính xác

Trực tiếp report, đừng để ý tới đám thiếu năng đó.

Anti mắng chửi người còn cần đánh chữ, dù sao thì lần này bọn họ đã không dám copy paste nữa rồi, miễn cho bị fan Dung Hù làm ra thêm một bảng excel, dạy bọn họ làm người. Nhưng fan report lại chỉ cần động động ngón tay, dễ dàng báo cáo lên.

Bởi vì sự kiện này huyên náo thật lớn, tốc độ xử lý của bên weibo cũng rất nhanh, fan Hàn Dương Hạo mới vừa đăng một trăm bình luận dưới weibo Dung Hù, admin đã xóa hết hai trăm cái. Bọn họ thu không đủ chỉ, một giờ sau, weibo Dung Hù lại khôi phục thành bộ dáng trước đó.

Mà giờ phút này, trong thành điện ảnh thành phố S, tiệc đóng máy rớt cuộc chấm dứt. Dung Hù trở lại phòng mình, rớt cuộc có thời gian cẩn thận nhìn hồi đáp của Hàn Dương Hạo.

Nhìn bài văn ngắn «Công đạo tự ở lòng người» kia, thiếu niên khẽ nhướn mi, nhếch khóe môi, cười nói: “Đây là hần viết hả?”

La Chấn Đào đang giao lưu với bộ phận PR của công ty, đột nhiên nghe lời này, hần cũng cười cười: “Nếu không biết con người hần, có khả năng anh còn tưởng rằng bài văn đó là hần viết. Chỉ có hơn một trăm chữ, viết ra rất dễ dàng, nhưng mà nói thật... anh cảm thấy không phải là Hàn Dương Hạo viết. Cậu biết không, tiểu Hù, con người Hàn Dương Hạo này, hần là không viết ra được cái loại khéo đưa đẩy như thế, phỏng chừng là viết thay.”

Ý cười bên môi càng tăng lên vài phần, Dung Hù vừa uống trà, vừa lặp lại sáu chữ “Công đạo tự ở lòng người”, hết như trầm tư mà đọc hai lần.

Hành động này trái lại chọc cười La Chấn Đào ở một bên: “Hần cũng chỉ dám đăng như vậy, không dám làm chuyện khác, anh nghĩ hần hần là biết, lúc này là chúng ta ở sau lưng chơi hần.” Dừng một chút, La Chấn Đào lại sửa lời nói: “Cũng không đúng, Hàn Dương Hạo khẳng định đoán không ra là chúng ta, nhưng đoàn đội của hần nhất định có thể đoán được.”

Có thể làm lộ ra chuyện ở thời kì quay «Mai phục», còn có thể là ai? Không phải là Dung Hù, thì chính là nhân viên khác của đoàn phim.

Hơn nữa trong lòng Hàn Dương Hạo có quỷ, bản thân gã hôm qua mới bôi đen Dung Hù một phen, thiếu chút nữa kéo cả đoàn phim «Tầng mây màu đen» xuống nước, hiện tại xảy ra loại chuyện này, gã sẽ theo lẽ đương nhiên mà hoài nghi có phải Dung Hù đã biết chân tướng, biết là gã ở sau lưng hãm hại mình hay không.

Suy tư một khắc, Dung Hù rót một ly trà cho La Chấn Đào, nói rằng: “Chuyện này tạm thời trước hết như vậy đi, dù hần phủ nhận như thế nào, phần lớn fan cũng đã tin tưởng. Anh La, bây giờ chúng ta còn chưa có năng lực làm căng với Hàn Dương Hạo, ảnh hưởng hiện tại với hần đã rất lớn, có thể dừng ở đây.”

Nghe vậy, La Chấn Đào phút chốc nhẹ nhàng thở ra: “Vừa lúc, anh cũng muốn nói, có thể tạm thời dừng tay. Chúng ta không có khả năng thật sự đứng ra giằng co với Hàn Dương Hạo, bên phía đoàn phim «Mai phục» cũng không có khả năng đứng ra chỉ trích Hàn Dương Hạo, chúng ta không mời nổi bọn họ. Ngày mai anh sẽ đem chuyện Hàn Dương Hạo tung tin nói với Lương đạo một câu, bên đoàn phim «Tầng mây màu đen» can thiệp với Hàn Dương Hạo như thế nào, thì chính là chuyện của đoàn phim, không có quan hệ với chúng ta. Hơn nữa nếu thật sự công khai toàn bộ, chuyện này liên quan quá lớn, Hàn Dương Hạo có khả năng cũng bị bức đến nóng nảy. Câu nói kia nói thế nào nhỉ... chớ cùng rút gậy?”

Dung Hù nhấp một ngụm trà, cười gật đầu.

La Chấn Đào lặng lẽ đánh giá thiếu niên ở trước mắt, hần tỉ mỉ quan sát Dung Hù xa lạ mà lại quen thuộc này, bỗng giật mình cảm thấy, trong nửa năm này, mình sống dường như có chút mộng ảo.

Hần còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Dung Hù, khi đó đứa nhỏ này còn nhuộm kiểu tóc shamate bảy màu, ăn mặc là cái kiểu rách rưới, tóc mái có thể che khuất nửa khuôn mặt, cả ngày lấy lỗ mũi nhìn người.

Nhưng hiện tại, chênh lệch thật sự là quá lớn.

La Chấn Đào không khỏi có chút may mắn, lúc trước mình tuệ nhãn thấy trần châu, ký với Dung Hù.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, La Chấn Đào rất nhanh rời đi, dặn dò Dung Hù chú ý nghỉ ngơi, chờ thêm vài ngày đóng máy, liền dẫn cậu đi thu âm. Mà bọn họ tự nhiên không biết, ngay ở căn phòng cách một bức tường, Tần Trình ngồi ở trên sofa, một tay chống cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn những nick thủy quân đó chửi rủa.

[Dung Hù chính là đồ ngốc, không biết xấu hổ, dê tiện!]

[dạng chủ nhân gì nuôi ra dạng chó đó, thôi không biết xấu hổ @Dung Hù]

[bộ dạng xấu đến phát khóc, hoàn toàn chính là một tiểu bạch kiểm, @Dung Hù vừa xấu vừa khó coi, đừng bút!]

Dù fan Dung Hù report mau hơn nữa, tốc độ ban nick xóa bình luận của weibo mau hơn nữa, chúng quy luôn có một ít cá lọt lưới, không thể xóa bỏ ngay từ đầu.

Trong con người tối đen của người đàn ông phản chiếu những lời dơ bẩn khó nghe đó, có khi cũng sẽ nhìn thấy một ít châm chọc của fan Dung Hù, những châm chọc đó chưa bao giờ xen lẫn một chữ thô tục, nhưng lại có thể mắng mấy anti fan và thủy quân kia đến ngay cả một chữ cũng phản bác không ra.

Cao thấp phân rõ.

Nhưng mà...

Mày hơi hơi nhăn lại, môi mím chặt, khi nhìn thấy một cái bình luận, người đàn ông nào đó rút cuộc nhìn không được mà trả lời.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời Phong Phong Hòa Hòa Ý: Cậu ấy xấu? Cậu ấy lùn? Đáng người cậu ấy không tốt? Mi nói rõ ràng xem, ai xấu? Mi nói ai xấu! Cậu ấy lùn chỗ nào! Đáng người cậu ấy rất tốt!!!]

Không nghĩ tới anti fan kia thế mà lại còn trả lời: [thế nào? Nói thật chột trúng xương sống mày rồi phòng? Dung Hù chính là xấu, mắt hạt vừng mũi lệch, xấu xấu xấu xấu xấu! Vừa lùn vừa béo, xấu muốn khóc!]

Sau khi anti fan đó trả lời xong, lập tức lại xuất hiện bảy tám nick thủy quân phụ họa, không ngừng trả lời “Liên Dung Tranh Từ Hãm”, dùng các loại từ ngữ mắng Dung Hù một lần, thuận đường cũng mắng “Liên Dung Tranh Từ Hãm” một trận.

Tần Trình: “...!!!”

Nửa phút sau, thành phố B, Từ Tấn vừa mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, đột nhiên nhận được một tin nhắn: [anh xử lý Hàn Dương Hạo kia như thế nào?]

Từ Tấn sững sờ, theo bản năng trả lời: [tôi thấy Hàn Dương Hạo kia hình như đăng bài văn gì đó, chuyện cũng không quá dễ xử lý. Sau khi trải qua chuyện này, Hàn Dương Hạo rất khó trở lại hạng một, thế tiến mà hấn làm ra thông qua «Mai phục» cũng không còn, cho nên liền không động tới hấn nữa. Tôi đã liên lạc với bên weibo, hỗ trợ xóa bình luận của thủy quân và ban nick của bọn họ.]

Không có ai ở sau lưng thao tác, weibo làm sao có thể xóa bình luận, ban nick nhanh như vậy?

Nhưng Tần Trình nhìn thấy tin nhắn đó: “...”

Từ Tấn mới vừa trả lời tin nhắn lại, trên điện thoại di động trực tiếp bắn ra một bình luận mới nhất ——

[Phong Phong Hòa Hòa Ý: Liên Dung Tranh Từ Hãm, mày có ghê tởm không hả, chính chủ nhà mày chính là xấu đến cực kỳ bi thảm, mày nhận rõ hiện thực là tốt, ha ha ha ha.]

Tần Trình: “!!!”

Một lát sau, Từ Tấn nhận được một tin nhắn: [anh đi liên hệ đoàn phim «Mai phục», tiết lộ chuyện ra, không cần giữ mặt mũi cho Hàn Dương Hạo kia.]

Nhìn thấy những lời này, Từ Tấn hơi thấy lạ, vừa định hỏi một chút xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì lại thu được một tin nhắn: [đem phương pháp mua thủy quân, mua fan anh biết gửi tôi.]

Từ Tấn: “...”

Thật lâu sau: [Tần đại thiếu gia, theo tôi biết, ngài đã có hơn ba triệu fan, mỗi lần đăng weibo ít nhất có lượng chia sẻ và bình luận sáu số, lượng like bảy số, là cái gì... khiến ngài muốn đi mua fan, mua thủy quân?]

Nửa phút sau, một cú điện thoại gọi lại đây. Âm thanh thấp thỏm từ tính của người đàn ông xuyên thấu qua sóng điện, có vẻ càng trầm hơn vài phần, cũng lạnh hơn vài phần: “Gửi lại đây.”

Từ Tấn sợ run cả người: “...Được.” Đây là làm sao vậy, hôm nay dường như có chút tức giận?

Mười phút sau, vị “Phong Phong Hòa Hòa Ý” kia đang đắc ý có rất nhiều “fan” A Hạo cùng giúp mình mắng “fan cuồng” của Dung Hù, lại không ngờ, bỗng đột nhiên! Mấy chục nick weibo mãnh liệt xuất hiện, tựa như luân phiên oanh tạc mà bác bỏ mình, mắng đến cô ta lập tức mê man, hoàn toàn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tình thế biến hóa nhanh như vậy.

Cô ta nào biết được, mấy nick thủy quân giúp cô ta chỉ có mười mấy cái, nhưng hiện tại thủy quân mắng cô ta lại ước chừng có hơn ba mươi cái!

Hơn nửa đêm muốn thủy quân mắng chửi người, là phải tiêu tiền.

Hàn Dương Hạo có thể mời bao nhiêu?

Liên Dung Tranh Từ Hãm người ta có thể mời gấp bội so với gã! Hơn nữa chất lượng đều cao hơn gã!

Cùng lúc đó, Trịnh đạo đang ở trong nhà nghỉ ngơi bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại. Ông lập tức từ trên giường đứng dậy, đi tới ban công, hàn huyên với đối phương tận nửa giờ. Chờ khi ông lại về phòng, phu nhân Trịnh đạo mông mông lung lung mở mắt ra, thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Trịnh đạo thần thần bí bí lắc đầu: “Bà đừng động vào, đêm nay tui không ngủ, có việc cần hoàn thành.”

Nửa giờ sau, trang weibo đoàn phim «Mai phục» xa cách một tháng, thế mà lại đăng một tin mới!

[Đoàn phim «Mai phục»: chỉ là có người, cũng không có lòng người.]

Tất cả nhóm dân mạng còn chưa ngủ nhất thời một mảnh ô lên.

Công đạo tự ở lòng người.

—— Chỉ là có người, cũng không có lòng người!

Hết chương 44

Tần Tranh Tranh: Bảo bảo bị mắng! Bảo bảo bị mắng! Bảo bảo bị mắng! Cô ta nói bảo bảo ghê tởm, cô ta thế mà lại còn dám nói Dung Dung xấu xí (¬ >^

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45

Sự kiện Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao tiến hành đến hiện tại, kỳ thật trên cơ bản đã hạ màn.

Bên phía nói gã ra về ngôi sao không có thêm động tĩnh, Hàn Dương Hạo cũng dựa vào một bài văn «công đạo tự ở lòng người», quanh co lòng vòng mà “chứng minh” mình trong sạch.

Dựa theo bài bản cấu vėjo bình thường ở giới fan mà nói, chuyện này nên kết thúc như vậy, nhiều nhất sau đó lại thêm một ít phóng viên phỏng vấn, hỏi Hàn Dương Hạo một câu, hỏi hỏi cái nhìn của gã và những diễn viên gã từng hợp tác đối với gã.

Bình thường mà nói, những minh tinh đó cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng nữa.

Trước đã từng nói qua, chuyện ở giới giải trí, chỉ cần không phải loại chuyện lớn trên nguyên tắc như hít thuốc phiện, mọi người đều sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Bởi vì ai cũng không biết người xảy ra chuyện kế tiếp có thể là mình hay không, để lại một chút đường sống cho người khác, cũng là để lại một đường lui cho mình.

Dù sao sau khi trải qua chuyện này, Hàn Dương Hạo nguyên khí đại thương, phỏng chừng vài năm ở trong giới cũng không trở về hạng một được. Kết cục như vậy đối với gã dĩ nhiên là đủ, cho nên nhân viên đoàn phim «Mai phục» vẫn không có ra mặt, chính là để chuyện không lan đến người mình.

Nhưng hiện tại, đoàn phim «Mai phục» thế mà lại đi ra, còn trực tiếp đăng một cái weibo như vậy, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi Hàn Dương Hạo mắng: cậu đang nói dối, cậu chính là ra về ngôi sao, còn công đạo tự ở lòng người, cậu căn bản không có lòng người!

Nửa đêm hơn hai giờ, rất nhiều dân mạng đều cho rằng tuồng diễn hôm nay đã kết thúc, lại không nghĩ rằng đây mới chỉ là một cái bắt đầu. Thảo luận của bọn họ về những lời trên trang weibo của đoàn phim «Mai phục» không đồng nhất, tất cả mọi người đều suy đoán, đây có phải là đang cách không đối mặt với Hàn Dương Hạo hay không!

Sau đó lúc bốn giờ rưỡi, Trịnh đạo đoàn phim «Mai phục» lại đăng một đoạn trên weibo cá nhân của mình: [tin tức xác thực, lúc ban đầu vốn dĩ cũng không muốn nói nhiều. Bộ phim này là bên đầu tư đặc biệt quay vì một diễn viên, cho nên nếu diễn viên đó muốn đá người ra khỏi đoàn phim, cũng không phải không có khả năng. Sau đó bởi vì kêu gọi vốn trên mạng, «Mai phục» mới có thể tiếp tục quay. Đó chính là chuyện từ đầu đến cuối.]

Trong đêm khuya thế này, lời Trịnh đạo nói khơi dậy ngàn tầng sóng.

Bạn cho rằng như vậy liền kết thúc ư? Không hề!

Rất nhanh, Lý phó đạo diễn, Vương phó đạo diễn, tổ trưởng tổ hoá trang, tổ đạo cụ, tổ camera của đoàn phim «Mai phục»... rất nhiều nhân viên công tác đều xuất hiện trên weibo, đồng ý ủng hộ lời Trịnh đạo nói. Những nhân viên công tác đó vừa xuất hiện là hai ba chục người, mỗi người đều điểm danh phê bình Hàn Dương Hạo.

Ra về ngôi sao hả? Còn kém xa!

Gã còn mắng người khác rồi đi, không đến lúc khởi động máy tuyệt đối không xuất hiện ở phim trường, muốn sửa kịch bản liền sửa kịch bản...

Chờ đến khi rất nhiều dân mạng làm một giấc mộng đẹp, ngọt ngào tình duyên, thế giới đã chợt thay đổi lớn, thay đổi này nghiêng trời lệch đất khiến vô số người qua đường ăn dưa bị dọa rớt dưa trong tay, mỗi người đều ghen hòng nhìn trần trối.

[... Thế mà lại là thật?! Mợ ơi, đây là vở kịch của năm đi, cũng quá phản kích rồi. Biến đổi bất ngờ!]

[chào hàng hạt dưa đậu phộng nước có ga, chào hàng! Một suất diễn lớn như vậy, khách quan không đến tiêu khiển chút ư?]

[ha ha ha ha ha, vốn dĩ sáng hôm qua tôi mắng Hàn Dương Hạo một trận, còn tưởng rằng tôi mắng sai người, hiện tại nhìn thấy tôi thật sự là có dự kiến trước. Hàn Dương Hạo này căn bản là đồ khôn, trong giới giải trí còn có loại minh tinh như hắn, quả thực là một bãi cứt chuột, phá hỏng cả nỗi cháo!]

Thủy quân của Hàn Dương Hạo cả đêm đều không ngủ, thậm chí có thể nói, ngay cả Hàn Dương Hạo cũng không ngủ!

Sau khi trang weibo «Mai phục» đăng câu nói “không có lòng người” kia, Hàn Dương Hạo đã bị người đại diện của mình kéo ra từ trong ổ chăn ấm áp. Con tức rồi giường của gã nhất thời liên bạo phát, còn chưa kịp mắng người đại diện một câu, người đại diện đã vội vàng nói rằng: “A Hạo, nhanh dậy đi ra nghỉ biện pháp, trước đó cậu tìm người bôi đen Dung Hù vì sao không nói với tôi, hiện tại tốt rồi, xảy ra chuyện lớn! Cậu đi van cầu Lý tổng, nhìn xem có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này hay không!”

Con buồn ngủ của Hàn Dương Hạo lập tức biến sạch, gã nhanh chóng hiểu biết tình huống. Phản ứng đầu tiên của gã chính là tìm Trịnh đạo, hỏi một chút xem Trịnh đạo có ý gì, ai ngờ Trịnh đạo trực tiếp ngắt điện thoại của gã, chờ gã lại gọi qua, thế mà lại bị đối phương kéo đến!

Đã làm đến loại trình độ này, chẳng lẽ còn có đường sống để uyển chuyển ư?

Suốt đêm, Hàn Dương Hạo liên hệ luật sư và đoàn đội PR, muốn khiến bên Trịnh đạo ngừng động tác.

Chỉ là hành động của Trịnh đạo rõ ràng nhanh hơn gã nghĩ nhiều lắm, đoàn đội của Hàn Dương Hạo còn chưa nghĩ ra một biện pháp giải quyết, một đồng nhân viên đoàn phim đã đứng ra chỉ chứng Hàn Dương Hạo. Đến buổi sáng bây giờ, mọi người từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, vừa nhìn thấy tuồng kịch nửa đêm khai triển này, càng kích động không thôi, khiến sự việc càng nóng.

Fan của Dung Hù, Trương Đồng Đồng... cùng với rất nhiều minh tinh từng hợp tác với Hàn Dương Hạo, đều khiếp sợ tại chỗ.

[Hàn Dương Hạo thật sự ra vẻ ngôi sao đến mức như vậy hả? Hắn thế mà lại thật sự muốn đuổi Dung Dung của chúng ta ra khỏi đoàn phim? Hắn thế mà còn ở phim trường ức hiếp Dung Dung nhà chúng ta? A a a a a tôi muốn đánh chết Hàn Dương Hạo! Ai cũng đừng cản tôi, tôi nhất định muốn đánh chết hắn, tươi sống đánh chết hắn!!!]

[QAQ Dung Dung đáng yêu cỡ nào, sao hắn nhẫn tâm ức hiếp Dung Dung!]

[thiệt ghê tởm, trước đó thế mà tui lại vì «Mai phục» mà có một chút thiện cảm với Hàn Dương Hạo, còn từng mua một kỳ tạp chí có hắn làm trang bìa. Mợ ơi, ném ném, loại đồ vật ghê tởm này quả thực là làm ô nhiễm giá sách của tôi! Thế mà lại dám ăn hiếp Dung Dung! Dung Dung nhà tôi chỗ nào đắc tội hắn, hắn dám nói thử xem? Còn công đạo tự ở lòng người, loại cực phẩm này mà cũng có mặt mũi nói ra khỏi miệng?!]

Tag riêng của #Hàn Dương Hạo # lập tức trở thành đầu đề ngày đó, vô số fan tiếng mắng không ngừng, sôi nổi yêu cầu gã lăn ra khỏi giới giải trí. Còn có một ít người qua đường vốn dĩ chỉ xem náo nhiệt, nhưng theo fan náo loạn của Hàn Dương Hạo thô tục, bọn họ đã sinh ra chán ghét với minh tinh ra vẻ ngôi sao này.

Hàn Dương Hạo đã sớm thu hết thủy quân mình mua về, chỉ là thời gian đã muộn. Gã nào có nghĩ đến, hơn nửa đêm, fan Dung Hù thế mà lại còn không đi ngủ, mấy trăm fan liên thủ công tác thống kê hơn phân nửa số thủy quân, sau đó cho ra một kết luận kinh người ——

Trong những người ủng hộ Hàn Dương Hạo ngày hôm qua, thế mà lại có hơn phân nửa đều là thủy quân!

Trừ đó ra, những thủy quân ấy có độ tương tự cực lớn với nhóm anti mấy ngày hôm trước vu hãm Dung Hù, hãm hại đoàn phim «Tầng mây màu đen»!

Tuy rằng độ trùng khớp ID của bọn họ không cao, nhưng mấy thứ bọn họ chia sẻ, bình luận, like đều dị thường tương tự. Chẳng hạn như tài khoản A, ngày 3 tháng 1 hắn chia sẻ ảnh tự chụp của một minh tinh, tài khoản B vào buổi tối ngày đó thế mà lại chia sẻ ảnh tự chụp giống nhau như đúc, ngay cả bình luận chia sẻ cũng chỉ chênh lệch vài chữ!

[dám thủy quân bôi đen Dung Dung, không phải chính là người của Hàn Dương Hạo đi? Đây là thù oán gì thế, wuli Dung Dung chỗ nào đắc tội hắn? Lúc quay chung muốn đề áp Dung Dung chúng ta, đuổi Dung Dung ra khỏi đoàn phim. Hiện tại không đóng chung, còn muốn mua thủy quân bôi đen Dung Dung... Ha? Hắn không phải là phòng bạo, gato Dung Dung đi!]

Loại phỏng đoán này vừa ra, liền chiếm được fan Dung Hù nhất trí tán thành.

Không phải là phòng bạo, không phải là gato, vậy mi nói một chút xem, vì sao từ trước đến nay mi cứ so đo với Dung Hù? Chỉ cần mi có thể cho ra một đáp án, chỉ cần mi có thể chứng minh Dung Hù làm chuyện gì có lỗi với mi, mi liền trực tiếp nói!

Chờ đến giữa trưa mười một giờ, Hàn Dương Hạo vẫn không có lên tiếng. Bài weibo «công đạo tự ở lòng người» của gã thế mà đã có hơn một trăm vạn bình luận chia sẻ, vô số người ở bên trong mắng gã không biết xấu hổ, còn có rất nhiều người qua đường cũng tỏ vẻ khó u ám tính như vậy nhất định phải

lấn ra khỏi giới giải trí.

Giữa trưa mười hai giờ, Hàn Dương Hạo vẫn không có động tĩnh, nhưng mà đoàn phim «Mai phục» đã gửi một bức thư luật sư. Bọn họ yêu cầu Hàn Dương Hạo bồi thường hành vi kéo diễn, cắt đầu tư, mang đến tổn thất cho đoàn phim trong khi quay «Mai phục» lúc trước.

Điều này làm cho toàn bộ sự kiện đạt tới một cao trào nhỏ, mà cao trào lớn chân chính là một cái weibo của đạo diễn «Tầng mây màu đen».

[Đạo diễn Lương Siêu: thứ gì vậy! Cậu cũng không phải diễn viên đoàn phim, cậu dùng thủ đoạn gì biết tin tức đoàn phim chúng tôi, còn quấy rầy kế hoạch quay phim và kế hoạch tuyên truyền của chúng tôi, làm cái gì hả!]

Theo đó mà đến, là đoàn phim «Tầng mây màu đen» tỏ thái độ ——

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: nghiêm chỉnh thanh minh { hình ảnh }]

Mở bức ảnh ấy ra, câu nói đầu tiên chính là: [những ngày gần đây, về việc tiết lộ riêng tư của đoàn phim «Tầng mây màu đen» và nói xấu diễn viên Dung Hủ của đoàn phim chúng tôi trên internet, đoàn phim tại đây nghiêm chỉnh thanh minh, Dung Hủ dựa vào thử vai chính quy vào đoàn, đoàn phim tuyển người nghiêm túc cẩn thận. Bởi vì Hàn tiên sinh để lộ bí mật, khiến đoàn phim bị tổn thất kim ngạch và tổn thất danh dự thật lớn, tại đây phát ra cảnh cáo cuối cùng với phòng làm việc của Hàn Dương Hạo...]

... Từ từ?! Sự kiện để lộ bí mật «Tầng mây màu đen», thế mà lại có liên quan đến Hàn Dương Hạo sao?!

Vậy chẳng lẽ nói, thủy quân mấy ngày hôm trước bôi đen Dung Hủ còn thật sự chính là Hàn Dương Hạo mua?!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ internet một mảnh đại loạn, ai cũng không nghĩ tới, chỉ là một “sự kiện ra về ngôi sao”, thế mà lại liên lụy nhiều thứ ở sau lưng như vậy.

Chậm rãi, chờ đến lúc chạng vạng, rất nhiều nhân viên, tiểu minh tinh giới giải trí từng có tiếp xúc với Hàn Dương Hạo, đều phát biểu một ít cái nhìn đơn giản trên weibo và trang mạng của mình.

Bọn họ cũng không có trực tiếp đi đập Hàn Dương Hạo, nhưng mà cố ý vô tình chứng thật: Hàn Dương Hạo quả thật ra về ngôi sao, quả thật thường xuyên chèn ép người khác.

Chờ đến buổi tối tám giờ ngày đó, khi có dân mạng muốn đến weibo Hàn Dương Hạo mắng một câu nữa, đột nhiên! Bọn họ ngạc nhiên phát hiện, weibo Hàn Dương Hạo thế mà lại toàn bộ trống rỗng, còn thay đổi tên, triệt triệt để để rời khỏi weibo!

Loại hành vi giả chết này khiến nhóm dân mạng càng thêm phẫn nộ, tiếng mắng không ngừng, nhưng Hàn Dương Hạo chính là chết sống không ra mặt.

Về phần sau đó lại có vị Lý tổng rộng rãi không ngừng đầu tư phim truyền hình cho Hàn Dương Hạo, nhưng những phim truyền hình đó đều bán không được, chỉ có thể miễn phí phát sóng trên internet, đã là chuyện lúc sau.

Hàn Dương Hạo hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng trở về hạng một, mà chuyện gã lên lút muốn tìm đoàn phim «Tầng mây màu đen» giải thích, cũng bị Lương đạo trực tiếp cự tuyệt.

“Hắn muốn nói, hắn cũng từ chỗ người khác nghe nói chuyện đoàn phim chúng ta, không phải là cố ý tiết lộ hả? Bảo hắn cút, người khác nói cho hắn biết là người khác có vấn đề, bản thân hắn đi tìm nick marketing công khai, còn dám mua thủy quân, vậy hắn phải biết được, sau này đài truyền hình quen thuộc với Lương Siêu tôi, sẽ không có một ai mua phim của hắn! Không phải hắn có tiền có kim chủ sao? Bảo kim chủ của hắn nâng hắn cả đời đi!”

Thái độ của Lương đạo khiến Hàn Dương Hạo vừa tức vừa vội, mà gã đương nhiên không biết, kỳ thật Lương đạo đã sớm biết rốt cuộc là ai nói cho gã biết tin tức. Sau khi sự kiện Hàn Dương Hạo bị làm lớn, người kia chủ động tìm đến Lương đạo, giọng nghẹn ngào nói cái gì mà “Hàn Dương Hạo đặc biệt tò mò, sau đó có lần bọn họ uống nhiều rượu, lúc nói chuyện phiếm có khả năng không cẩn thận nói lỡ miệng”.

Đối với việc này, Lương đạo cười nhạo một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Về phần Lăng Trần nghĩ như thế nào, Lương đạo không có hứng thú đi để ý tới, ai biết Lăng Trần là cố ý nói với Hàn Dương Hạo, để Hàn Dương Hạo mượn dao giết người, hay là thật sự tiết lộ trong lúc vô tình? Dù sao thì người như thế, về sau Lương đạo sẽ không bao giờ hợp tác với hắn, cũng sẽ nhắc nhở bạn bè đạo diễn của mình, đừng tiếp xúc với Lăng Trần.

Dù hiện tại mi rất hot, dựa vào hình tượng và khuôn mặt mà có được một đồng fan, thì đóng phim cũng không thiếu mình mi, mi cứ đi quay phim thần tượng của mi là được.

“Sự kiện Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao” oanh oanh liệt liệt phát triển ba bốn ngày, sau đó theo sự kiện một đôi vợ chồng minh tinh hạng hai trong giới ngoạn tình, rốt cuộc hạ nhiệt.

Kết cục câu chuyện là, Hàn Dương Hạo bị mắng đến máu chó đầy đầu, fan của gã cũng có người phát hiện lương tâm, sôi nổi thoát fan; có người chịu không nổi người khác chỉ trích trào phúng, chỉ có thể thoát fan. Còn có một ít fan loli nào tàn nhẫn hờ ra là thô tục, dùng từ dơ bẩn đi mắng những người khiển trách Hàn Dương Hạo, mấy fan cuồng đó bị dân mạng xem như trò cười mà đối đãi.

Mà trong ba bốn ngày này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» rốt cuộc quay xong cảnh diễn cuối cùng, toàn bộ đóng máy.

Dung Hù hoàn toàn không ngờ, Trịnh đạo thể mà lại dẫn nhân viên công tác của đoàn phim «Mai phục», trực tiếp tổ giác hành vi của Hàn Dương Hạo. Lúc Dung Hù hỏi tới, Trịnh đạo ở đầu kia điện thoại cười nói: “Không phải là chuyện lớn gì, người như thể sớm nên trừng trị. Hấn cho rằng hấn tìm một người gọi là Lý tổng làm núi dựa, liền thật sự có thể liếc mắt nhìn người sao?”

Dung Hù cười cười, nói bóng nói gió hỏi tiếp, nhưng Trịnh đạo lại ập ứng nói sang chuyện khác.

Chuyện này, vẫn luôn không có đáp án.

Dung Hù cũng không cảm thấy là Trịnh đạo đột nhiên phát tác lòng chính nghĩa, không nhìn nổi Hàn Dương Hạo, quyết định muốn trị gã. Nhưng mà nếu Trịnh đạo không chịu nói, vậy Dung Hù cũng không thể nào biết chân tướng sự việc. Bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, lần này Trịnh đạo đều là giúp mình, kết quả sự việc chung quy là tốt.

Lúc ở tiệc đóng máy, Dung Hù nhìn tin nhắn Trịnh đạo gửi tới —— “Chúc phim mới của cậu thành công”, chậm rãi lâm vào trầm tư. Người xung quanh đều đang vỗ cùng nào nhiệt ần mừng, chỉ có thiếu niên nhũ mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Có thể làm cho Trịnh đạo quyết định đứng ra, tổ giác Hàn Dương Hạo... rốt cuộc là ai?

Bất luận như thế nào, tiệc đóng máy tối nay qua đi, việc quay phim «Tầng mây màu đen» cuối cùng cũng hoàn toàn chấm dứt. Ngày hôm sau, Dung Hù cũng không có rời khỏi thành phố S, cậu cùng đoàn phim từ thành điện ảnh quay về nội thành thành phố S, đi tới một tòa cao ốc cao chọc trời.

Nơi này là chi nhánh S của Hoa Hạ Entertainment, nơi này có bộ phận huấn luyện diễn viên hạng nhất, đoàn đội PR hạng nhất, còn có phòng ghi âm và thiết bị ghi âm tốt nhất trong nước.

Hết chương 45

Tần Tranh Tranh: có người mắng bảo bảo, mấy người còn không nhanh chóng giúp bảo bảo nói chuyện, chỉ biết nắm đuôi thủy quân mà bảo bảo mua không bỏ, hừ!

Dung Dung: #mỗi ngày đều muốn xin đổi công#

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46

«Tầng mây màu đen» là bộ phim điện ảnh truyện ký được chú ý nhất năm nay, Hoa Hạ Entertainment tự nhiên có đầu tư trong đó, chia một chén canh.

Dung Hù vẫn là lần đầu tiên tới thành phố S, thành phố S thế giới này có một chút khác biệt với đời trước, nhưng mà kỳ dị chính là, một vài kiến trúc lại có vài phần tương tự. Phân bộ Hoa Hạ Entertainment an vị ở một cao ốc cao chọc trời được xưng là “dụng cụ mờ chai”, chiếm cứ mười hai tầng ở giữa của tòa nhà lớn này.

Thang máy vàng vờ dừng ở tầng ba mươi hai, khi Dung Hù và La Chấn Đào rời khỏi thang máy, liếc mắt một cái liền thấy được một người đàn ông trung niên ăn diện thời thượng. Đối phương ước chừng bốn mươi tuổi, lại mặc áo bành tô màu đen thời thượng, đặc biệt lớn mật phối với một cái khăn quàng cổ xanh lục sẫm, kiểu tóc và dáng vẻ sửa soạn vô cùng sạch sẽ.

Nhìn thấy Dung Hù, ông chú trung niên đẹp trai ấy lập tức cười cười, đi lên, nói: “Hai người còn đến sớm mười phút, may mắn hôm nay tôi có việc tới trước, nếu không chẳng phải hai người phải chờ ư?” Một câu liền kéo gần quan hệ hai bên.

Dung Hù mỉm cười cong môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn ông chú thời thượng nhìn như hòa ái dễ gần này, sau đó cười nói: “Anh Triệu, vừa vặn hôm nay không kẹt xe, cũng không ngờ sẽ đến sớm. Chào anh, tôi là Dung Hù.”

Dung Hù năm nay bất quá mới mười tám tuổi, mà Triệu Khôn đã năm mươi ba tuổi. Hấn bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua thực trẻ tuổi, nhưng tuổi tác hấn kỳ thật còn muốn lớn hơn ba của Dung Hù, nhưng Dung Hù lại gọi hấn là “anh Triệu”.

Nụ cười trên mặt càng thêm chân thành hơn vài phần, Triệu Khôn cười rộ nói: “Chúng ta liền trực tiếp đến phòng ghi âm đi.”

Trong bộ phim «Tầng mây màu đen» này có rất nhiều phần biểu diễn, dựa theo cách nói của Lương đạo, là tính toán để Dung Hù biểu diễn toàn bộ. Bởi vì điện ảnh chọn dùng chính là âm gốc, chứ không phải hậu kỳ phối âm, cho nên nếu giọng hát là giọng Dung Hù, càng có thể khiến người xem có một loại cảm giác hòa nhập, khiến bộ phim càng thêm hoàn mỹ.

Triệu Khôn là người chế tác âm nhạc nổi danh của Hoa Hạ Entertainment, cũng là đạo diễn âm nhạc mà Lương đạo cố ý mời cho «Tầng mây màu đen». Hấn phụ trách tất cả phối nhạc chế tác, bao gồm nhạc nền, nhạc đệm, về phần những nhạc khúc có ca từ, thì toàn bộ đều dùng tác phẩm của chính Lăng

Tiêu.

Những ca khúc đó gần như đều có bài gốc để lắng nghe bất chúc, chỉ riêng «Thất dục», chỉ có một bản nhạc phổ.

Triệu Khôn bỏ thời gian ba ngày, chế tạo ra demo bài «Thất dục» này, vào tuần trước đã đưa cho Dung Hù. Hai ngày này nhiệm vụ chủ yếu của hai bên chính là hoàn thành thu âm tất cả nhạc khúc trong «Tầng mây màu đen», trong đó quan trọng nhất chính là ca khúc cuối cùng: «Thất dục».

Triệu Khôn dẫn Dung Hù và La Chấn Đào xuyên qua khu ghi âm của Hoa Hạ Entertainment, thường thường có nhân viên công tác phát hiện bọn họ, kinh ngạc nhìn về phía Dung Hù. Chỉ là khi họ nhìn đến Triệu tổng giám, lập tức héo xuống, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú Dung Hù rồi đi, không dám tiến lên xin kí tên.

Những chi tiết ấy bị La Chấn Đào nhìn ở trong mắt, Dung Hù cũng như có điều suy nghĩ nhìn những nhân viên thất vọng đó.

Dung Hù và La Chấn Đào liếc nhau, hai người dường như đồng thời hiểu rõ: Triệu tổng giám này, chỉ sợ cũng không hiền lành dễ thân như mặt ngoài, là một người có thủ đoạn.

Triệu Khôn là người ở phân bộ S Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với đối phương.

Rất nhanh, ba người liền đến phòng thu âm, bên trong đã có vài nhân viên chờ. Triệu Khôn đem một bản khúc phổ giao cho Dung Hù, hỏi: “Biết đọc khuôn nhạc không?”

Dung Hù mỉm cười gật đầu.

Triệu Khôn vừa lòng gật gật đầu: “Được, trước kia có khả năng cậu chưa từng thu nhạc, cậu cứ vào bên trong tùy tiện hát trước, chúng ta thử một lần.”

Không bao lâu, hết thấy chuẩn bị xong. Dung Hù ngồi ở trong phòng thu âm được cách âm tốt, cách một tầng thủy tinh thật dày, làm một thủ thế “K” với Triệu Khôn. Triệu Khôn dường như không ngờ thẳng thốc này lại dựa theo quy củ trong giới mà dùng thủ thế nói chuyện với mình, hần thoáng sững sốt, tiếp đó gật gật đầu.

Nhân viên công tác bắt đầu điều chỉnh thử âm tần, La Chấn Đào đứng ở cách bọn họ không xa, không đợi âm tần chỉnh tới âm thứ ba, hần liền nghe được một nhân viên trong đó nói với Triệu Khôn: “Tổng giám, cần trực tiếp thu không?”

Triệu Khôn lắc đầu, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Không cần, lần này chỉ là để Dung Hù thử xem âm sắc, tìm cảm giác. Cậu cứ tùy tiện bật âm nhạc là đủ rồi, không cần chỉnh âm, để tôi nghe cảm giác cậu ta hát một chút. Hôm nay các cậu vất vả rồi, tăng ca, hôm nay nhất định phải thu xong bài «Thất dục» này.”

Nhân viên kia vừa nghe lời này, nhất thời ủ rũ xuống, thì thầm trong miệng: “Bảo diễn viên chưa từng ca hát một ngày phải thu xong bài hát yêu cầu cao như vậy, tăng ca cũng làm không xong đâu. . .”

Triệu Khôn liếc người đó một cái, người đó dường như rất quen thuộc với hần, cột nhà lửa gạt cho qua.

Mà ở bên cạnh bọn họ, La Chấn Đào nghe bọn họ đối thoại, lại cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Ai nói Dung Hù hát không tốt, một ngày cũng ghi âm không xong? Mấy người rốt cuộc có từng nghe cậu ấy hát chưa, cậu ấy hát thật sự rất dễ nghe!

La Chấn Đào lần đầu tiên sinh ra cảm xúc bao che khuyết điểm như vậy, hiện tại hần rất muốn cho mấy người chế tác nhạc đó nghe Dung Hù hát lúc thử vai hồi trước, còn có lúc bấm máy cũng thường xuyên hát. Dễ nghe như vậy! Xuất sắc hơn mấy ca sĩ thần tượng và ca sĩ thí tuyển rất nhiều đó có được không!

Khi La Chấn Đào tâm tình buồn bực, khúc nhạc dạo hòa hoãn dễ nghe chậm rãi vang lên trong phòng ghi âm yên tĩnh. Mở đầu «Thất dục» là một đoạn độc tấu đàn dương cầm, tiếng đàn dương cầm thanh thúy giống như mưa rào tí tí tách, và chạm trên mái hiên góc tường, khiến tâm tình người ta chậm rãi lắng đọng lại, có loại khổ sở nói không nên lời.

Cách một tầng thủy tinh cách âm thật dày, ánh đèn vàng ấm áp chiếu trên sợi tóc mềm mại của thiếu niên, chiếu ra một tầng ánh vàng mê người. Dung Hù đeo một cái tai nghe lớn, tai nghe dường như còn lớn hơn cả mặt cậu, cậu hạ mắt nhìn nhạc phổ trong tay, một tay khác thì nhẹ nhàng đặt vào micro.

Một màn này bình tĩnh an tường, thiếu niên tuân mỹ tính xảo và hoàn cảnh nhu hòa ấm áp, bọn họ phối cùng một chỗ, giống như không tranh với đời.

Nhưng mà Triệu Khôn đối với việc này lại không có một chút cái nhìn gì, hần chỉ ý vị sâu xa đánh giá Dung Hù một cái, cuối cùng tầm mắt nhìn về phía tay Dung Hù đặt vào micro ghi âm. Hần hơi hơi nhíu mày, trong lòng âm thầm nghĩ: quả nhiên là một người ngoài nghề, lỡ như tay động tạo thành tạp âm, vậy thì rất phiền toái.

Có điều đây chỉ là một lần thử, căn bản không có thu âm, Triệu Khôn sẽ không chỉ ra chỗ sai.

Hợp âm nhu hoãn dần dần hòa vào trong tiếng đàn dương cầm, sau một trận âm nhạc dồn dập lên, hết thấy rốt cuộc bình tĩnh, chỉ còn lại tiếng đàn dương cầm tĩnh tĩnh vang lên.

Trong phòng thu âm, Triệu Khôn và nhân viên về mặt bình tĩnh, nhìn qua vô cùng thoải mái. La Chấn Đào về mặt trịnh trọng, gắt gao nhìn chăm chăm

thiếu niên đối diện thủy tinh. Hoàn toàn yên tĩnh, kim rơi có tiếng, ngay dưới hoàn cảnh như vậy, một tiếng ca réo rất thân nhiên chậm rãi vang lên.

“Nếu như nếu như nói, có ngày mai.”

“Vậy bạn của ngày mai, có xuất hiện hay không.”

“Chờ từng cơn gió nhẹ thổi qua bên cửa sổ của chúng ta, ai còn nhớ rõ một đoạn kỷ niệm kia...”

La Chấn Đào chậm rãi mở to hai mắt, gất gao ngưng mắt nhìn thiếu niên trong phòng thu âm. Chỉ thấy Dung Hù một tay đặt vào micro ghi âm, con ngươi hẹp dài xinh đẹp gất gao nhắm lại, cậu nhẹ giọng ngâm xướng từng câu ca từ, không có nhìn nhạc phổ nữa, giống như tất cả âm thanh cậu đều ghi tạc trong đầu.

Khi đoạn thứ nhất hát xong, trong tiếng âm nhạc hòa hoãn, cậu thông thả mở mắt. Ngọn đèn xán lạn nhu hòa từ đỉnh đầu cậu chiếu rọi xuống, chiếu trên hàng mi nhẹ nhàng, đổ xuống một bóng mờ nhạt trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú kia.

Toàn bộ phòng ghi âm, lặng ngắt như tờ.

La Chấn Đào thật không ngờ, sau khi có thiết bị thu âm hoàn mỹ, tiếng ca của thiếu niên này... thế mà càng thêm dễ nghe! Hấn kích động nắm chặt nắm tay, hai nhân viên điều khiển bàn chỉnh âm thì đều cứng thân thể lại.

Triệu Khôn hai tay ôm ngực, môi khẽ nhếch, trợn mắt há mồm nhìn thiếu niên sau thủy tinh. Hấn còn chưa có phục hồi lại tinh thần, ngay sau đó, Dung Hù lại đến gần micro, nhẹ nhàng cất tiếng hát.

“Nhìn thấy đĩa nhạc của bạn và tôi.”

“Có một ca khúc tên là nhớ.”

“Nó nói bướm bướm không có cánh, bay cao đến đâu, cũng không đạt được vĩnh viễn...”

Khi một đoạn này hát chấm dứt, Triệu Khôn lập tức buông lỏng hai tay, trực tiếp đi đến trước mặt hai nhân viên kia, hỏi: “Không phải nói không cần chỉnh âm sao, tại sao lại chỉnh âm? Lần này tôi muốn nghe âm sắc của cậu ta một chút, nghe cảm giác của cậu ta, các cậu chỉnh âm thì làm thế nào?!”

Hai nhân viên kia đột nhiên bị mắng, hai người đều run rẩy.

Một nhân viên trong đó oan ức nhỏ giọng nói rằng: “Nhưng mà tổng giám... bọn em không hề động tới bàn chỉnh âm mà...”

Triệu Khôn lập tức ngưng, động tác hấn cứng ngắc quay đầu nhìn về phía bàn chỉnh âm. Chỉ thấy hai nhân viên kia giờ phút này đều đặt hai tay dưới bàn chỉnh âm, mà tất cả nút chỉnh âm đều ở vị trí bình thường nhất. Âm vực thấp, âm vực trung, âm vực cao, mỗi một nút đều không có dấu hiệu bị điều chỉnh. Cho nên nói...

Âm thanh này thật sự là Dung Hù hát thật ư?!

Trong mắt Triệu Khôn hiện lên một tia kinh ngạc không thể che giấu, mà bên kia, Dung Hù cụp mắt xuống, nhẹ giọng hát phần cao trào của ca khúc này.

Cánh chim vốn nên thuộc về chim chóc bay lượn trên trời cao, bướm bướm xa cầu được một đôi cánh chim, nhưng nó chung quy không phải là chim chóc, nó không bay lên được trời xanh, nó cũng không đạt được vĩnh viễn. Khi đôi cánh chim ấy chột mất đi, bướm bướm đậu trong vùng đất lầy lội, từng lần từng lần giãy dụa muốn bò lên, chỉ là nó không còn sức.

Sinh mệnh nó gắn liền với đôi cánh kia, không có cánh, nó chậm rãi dừng ở trong bùn đất, tiêu hao đến cuối sinh mệnh. Nó trở thành dinh dưỡng, hư thối trong mảnh đất ấy, cánh chim của nó không về được, mà nó cũng thật sự vĩnh viễn đều không về được.

Khi một khúc chấm dứt, Dung Hù khe khẽ thở dài một tiếng ở một âm cuối cùng.

Một tiếng này rất nhẹ, nhưng lại giống như một mảnh lông chim thật nhỏ, dịu dàng đảo qua trái tim mỗi người ở đây. Một loại tuyệt vọng mỏng manh, một loại bi thương không oanh oanh liệt liệt cỡ nào, ở trong ca khúc này, biểu hiện đến cùng nhuần nhuyễn.

Âm sắc thuần khiết thanh nhã, kỹ xảo càng vô cùng hoa lệ, khó có thể soi mói.

Triệu Khôn nhìn Dung Hù sau thủy tinh, chỉ thấy Dung Hù làm một thủ thế với hấn, sắc mặt Triệu Khôn càng thêm ngưng trọng vài phần. Im lặng một khắc, hấn làm một thủ thế với Dung Hù, Dung Hù hơi ngán ra, tiếp đó nhẹ nhàng gặt đầu, lại mang tai nghe, ngồi lại trước micro thu âm.

Lúc này đây, một tay Triệu Khôn đặt trên đài chỉnh âm, nghiêm nghiêm túc túc nói với thủ hạ của mình rằng: “Vừa rồi hát đã được bảy điểm, các cậu cố gắng cho tôi, làm được chín điểm, biết chưa?”

Nghe lời này, khoe miệng La Chấn Đào kéo kéo, ở mặt ngoài vẫn là bộ dạng hết sức bình tĩnh, chỉ là nội tâm đã cạn lời: vừa rồi tiểu Hù nhà tôi hát tốt như vậy, ông đã hiểu lầm là chỉnh âm, hiện tại thế mà lại còn dám nói chỉ có bảy điểm?!

Mà La Chấn Đào đương nhiên cũng không có nhìn thấy biểu tình khiếp sợ của hai nhân viên kia.

Bây điểm của Triệu Khôn, đặt ở giới ca hát Hoa Hạ, đã là trình độ có thể trực tiếp bắt đầu mở buổi biểu diễn!

Hơn nữa, trong giới ca hát hiện tại, rất nhiều người bị Triệu Khôn cười nhạo, trào phúng đối phương ngay cả ba điểm cũng làm không được. Album có thể đạt tới bảy điểm trong lòng Triệu Khôn, không cái nào không phải tác phẩm xuất sắc lượng tiêu thụ trên sáu số. Về phần mười điểm trong truyền thuyết, dường như chỉ có hai bài hát của Lăng Tiêu năm đó làm được, được Triệu Khôn khen khắp chốn, những bài còn lại của Lăng Tiêu trong đánh giá của Triệu Khôn, đều là quanh quẩn giữa tám chín điểm.

Trong mắt đã sớm nhấp nháy tia lửa, Triệu Khôn hưng trí dạt dào nhìn thiếu niên tuấn tú thanh nhã kia.

Mà giờ phút này, phân bộ S Hoa Hạ Entertainment, thang máy chậm rãi đi lên. Trong thang máy, một người đàn ông nhả nhận nhò nhả đẩy kính mắt trên mũi, mười phân bắt mắt nói: “Phim đã quay xong, cậu còn muốn tới nghe thu âm cái gì? Mấy tháng này tôi vẫn luôn chạy hai đầu giữa thành phố S và B, Tần Trình, cậu có chỉ trả về mấy bay không?”

Vừa lúc, chỉ nghe “đình ——” một tiếng, thang máy vững vàng dừng ở tầng ba mươi hai.

Người đàn ông cao ngất tuấn mỹ cất bước ra khỏi thang máy, để người đại diện phía sau lại trong thang máy. Từ Tấn run rẩy khoe miệng, nhanh chóng đi theo. Đi đi, hần đột nhiên nghĩ đến: “Cậu quan tâm Dung Hù... thật sự không có quá mức à?”

Một đám nhân viên công tác thấy được Tần Trình, cả người đều ngốc tại chỗ, đừng nói xin kí tên, ngay cả hô hấp cũng sắp quên.

Tần Trình sai bước dài đi về phía phòng ghi âm, nghe được lời Từ Tấn nói, hần hơi hơi nghiêng đầu, nhướn mi: “Mẹ tôi muốn tôi quan tâm cậu ấy, có vấn đề ư?”

Từ Tấn buông tay: “Cậu vui vẻ là được.”

Tần Trình trực tiếp nhanh chóng đi về phía trước, cũng không có phát hiện, người đại diện kim bài của hần chậm rãi trầm sắc mặt, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng hần. Ở sau thấu kính, Từ Tấn hơi hơi nheo hai mắt lại, ý vị sâu sa nói rằng: “Không có vấn đề ư? Tôi thấy... vấn đề này hình như có hơi lớn.”

Hết chương 46

Tần Tranh Tranh: ngay cả Từ Tấn cũng nhìn ra bảo bảo có vấn đề, Dung Dung lại vẫn không biết, vẫn không biết! QAQ!

Phúc oa:... Nói đạo lý, cậu như vậy mà wuli Dung Dung có thể đoán được, vậy cậu ta có thể đến cầu vượt bày quán xem bói luôn rồi có được không!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 47

Lúc Dung Hù hát lần thứ hai, cũng không biết, đến hiện tại Triệu Khôn mới an bài thủ hạ bắt đầu thu âm. Tay phải của cậu nhẹ nhàng đỡ trên micro ghi âm, nhìn qua dường như là tiếp xúc đến, nhưng trên thực tế lại cách một khoảng nhỏ đến không thể thấy.

Phần lớn ca sĩ lúc thu âm đều sẽ có một chút thói quen nhỏ, Dung Hù thích tới gần micro một chút. Như vậy giống như có thể càng thêm tiếp cận dụng cụ sắp sửa thu âm thanh của mình, có thể càng gần sát đối phương, nắm chắc đối phương.

Tuần trước Triệu Khôn đã giao bản demo «Thất dục» cho Dung Hù, trong thời gian một tuần này, mỗi khi chấm dứt quay phim trở lại khách sạn, Dung Hù liền nhiều lần nghe demo, xem nhạc phổ, biểu diễn thử.

Bất luận một ca sĩ tốt nào, đều không có khả năng một lần là xong.

Nghe điệu nhạc là có thể đem một ca khúc hát đến hoàn mỹ, đây tuyệt đối là tình tiết trong phim truyền hình. Xử lý nhà chữ ca từ như thế nào, nắm chắc tiết tấu lấy hơi như thế nào, đều là phải thử nhiều lần mới có thể cho ra kết quả.

Có điều tự biểu diễn và ghi âm trong phòng thu âm vẫn có khác biệt, trong tai nghe truyền đến tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp bình thản, Dung Hù nhớ lại vài khuyết điểm lúc mình thu lần đầu tiên, dưới đáy lòng suy tư chốc lát, hơi sửa lại.

Giống như vừa rồi, giọng hát của thiếu niên vẫn réo rất sạch sẽ, giống như cơn mưa sáng sớm, rửa sạch hết bẩn tạp chất vết bẩn của thế gian, chỉ còn lại không khí tươi mát tinh khiết nhất. Kỹ xảo cũng xử lý cực tốt, cho dù là rất nhiều ca sĩ ra mắt bốn năm năm, cũng không có kỹ xảo biểu diễn cao như vậy.

Triệu Khôn lắng nghe bài «Thất dục» này, ánh mắt nhìn Dung Hù dần dần thâm trầm.

Hắn cũng không tin, có ai chưa từng nhận bất cứ huấn luyện chuyên nghiệp gì, mà có thể có được kỹ xảo như vậy. Giọng nói là trời sinh, nhưng mà kỹ xảo lại là ngày sau học thành, nếu bảo một người ngoài nghề đến ca hát, làm sao có thể hoàn mỹ nắm giữ hơi thở và tiết tấu lấy hơi, làm sao có thể khéo đưa đẩy mà xử lý tốt mỗi âm luyện kị.

Nhưng mà Triệu Khôn không có vạch trần. Dung Hủ khẳng định từng được huấn luyện chuyên nghiệp là chuyện của Dung Hủ, hắn chỉ xem trọng kết quả.

Diện mạo xuất chúng, đã diễn một ít tác phẩm không tồi, nhân khí rất cao...

Đều nói diễn giỏi tất sẽ đi hát, tuy rằng danh tiếng của đứa bé này còn chưa đạt tới trình độ của rất nhiều nghệ nhân hạng một, nhưng dựa vào giọng hát này, cậu ta tuyệt đối có thể ra đĩa nhạc!

Trong phòng thu âm, Dung Hủ hơi nhắm hai mắt, vẫn đang nhẹ giọng ca hát, cậu đã hát đến đoạn điệp khúc thứ hai. Ngoài thủy tinh cách âm thật dày, hai nhân viên chỉnh âm nhanh chóng điều chỉnh thiết bị trên bàn chỉnh âm, ngón tay lẹ làng, loại bỏ tất cả tạp âm có thể lớn cũng có thể nhỏ, còn xóa đi tiếng hít thở cực nhỏ của Dung Hủ.

Tần Trình chính là vào lúc này tiến vào phòng thu âm.

Hắn vừa mới mở cửa ra một cái khe hẹp, liền nghe được một âm thanh trong trẻo từ trong phòng truyền đến.

Động tác của Tần Trình nhất thời cứng đờ, tiếng ca dịu dàng lưu luyến kia xen lẫn một tia hồi ức và nhớ nhung, thẳng tắp truyền vào trong tai hắn. Giọng hát này không phải hoa lệ cỡ nào, cũng không phải giàu cá tính cỡ nào, chỉ là sạch sẽ trực tiếp đơn giản nhất, sạch sẽ đến độ giống như một trang giấy trắng, ở bên tai bạn nhẹ nhàng ngâm xướng.

Gần như ngay giây phút đầu tiên, Tần Trình liền nhận ra giọng hát ấy.

Lúc đóng phim, Dung Hủ cũng thường xuyên hát, có điều lúc đó không có thiết bị thu âm gì tốt, cậu chỉ đơn thuần hát chạy. Nhưng hiện tại, có thiết bị càng tốt, có thợ chỉnh âm càng chuyên nghiệp, ưu điểm giọng hát được phóng đại vô hạn, khuyết điểm vốn dĩ rất thừa thớt càng không cách nào phát hiện.

Lúc này, Từ Tấn rốt cuộc đi tới trước cửa phòng thu âm, hắn vừa định mở miệng hỏi “sao không đi vào”, đột nhiên cũng nghe thấy âm thanh này.

Miệng chậm rãi khép lại, Từ Tấn cũng đứng ở cửa, an tĩnh lắng nghe. Chờ đến một câu ca từ cuối cùng chấm dứt, hắn lặng lẽ quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh quý của Tần Trình tựa như có một chút buồn lòng, mặt mày vốn dĩ thanh lãnh dường như khó hiểu mà nhu hòa đi vài phần.

Ngay sau đó, Tần Trình trực tiếp đẩy cửa vào, liền nhìn thấy thiếu niên vừa mới chấm dứt biểu diễn, vẫn đang nhắm mắt.

Người trong phòng đều không nghĩ tới Tần Trình lại xuất hiện ở đây, La Chấn Đào và hai nhân viên công tác kia kinh ngạc tròn to hai mắt. Mà Triệu Khôn tuy nói sớm biết Tần Trình sẽ đến, nhưng không biết sẽ đến sớm như vậy.

Phòng này cách âm thật sự là rất tốt, Dung Hủ cũng không nghe được tiếng cửa mở, khi cậu mở mắt ra nhìn đến đối phương, cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Chuyện kể tiếp liền vô cùng đơn giản, Tần Trình chỉ là đến quan tâm tình huống thu âm «Tầng mây màu đen» một chút, cách thủy tinh, hắn trấn định bình tĩnh gật gật đầu với Dung Hủ, liền ngồi xuống sofa ở một bên.

Lúc hai người chào hỏi, Tần Trình vẫn là một bộ mặt than, giống như thật sự chỉ là xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, đến quan tâm phim mình quay một chút. Chỉ là ánh mắt hắn vẫn luôn chăm chú nhìn thiếu niên bên kia thủy tinh, khi thiếu niên nhắm hai mắt lại nhẹ giọng ca hát, hắn mới tỉnh bơ cong môi lên, an tĩnh lắng nghe.

Chờ đến giữa trưa, Triệu Khôn đưa ra mấy đề nghị với việc thu âm của Dung Hủ, lại bận rộn một buổi chiều.

Hai nhân viên kia vốn dĩ đã làm tốt quyết định đánh lâu dài, lại không nghĩ rằng buổi chiều bốn giờ, sau khi Dung Hủ lại hát xong một lần, vẻ mặt Triệu Khôn khó hiểu nhìn về phía Dung Hủ trong phòng thu âm, thật lâu sau, hắn nhẹ nhàng gật đầu, rốt cuộc bật cười: “Rất tốt, lần vừa rồi có thể qua.”

Vừa nghe nói như thế, tất cả mọi người ở đây thở phào một hơi.

Bài hát «Thất lạc» này quả thật rất êm tai, Dung Hủ hát cũng rất tốt, nhưng nếu cho bạn nghe bảy tám chục lần... vậy quả thực muốn tra tấn người ta phát điên.

Từ Tấn cũng đã sớm thừa dịp nghỉ ngơi giữa trưa trốn ra ngoài, La Chấn Đào làm người đại diện của Dung Hủ, không thể đơn giản như vậy mà rời đi, chỉ có thể thành thành thật thật ở trong phòng thu âm.

Nhưng khiến người ta kỳ quái chính là, Tần Trình thế mà vẫn luôn chờ trong phòng thu âm không có rời đi, nghiêm nghiêm túc túc nghe mấy giờ.

Sau khi được câu khẳng định của Triệu Khôn, Dung Hủ rốt cuộc lấy tai nghe nặng nề ra, từ trong phòng thu âm đi ra. Bên kia, Triệu Khôn đang dặn dò nhân viên xử lý vài chi tiết nhỏ, Dung Hủ thì tiếp nhận áo khoác La Chấn Đào đưa tới, đi về phía Tần Trình.

Chạng vạng đầu mùa xuân, trong không khí còn một chút ý lạnh mỏng manh.

Tần Trình mặc một cái áo bành tô màu đen mỏng, buộc một cái khăn quàng cổ lông dê màu vàng nhạt, trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh quý không có một chút biểu tình, nhìn qua có chút thanh lãnh mà khó có thể thân cận. Thấy đối phương, Dung Hù không khỏi nở nụ cười, nói: “Tôi nghĩ anh đã sớm đóng máy, hẳn là không còn ở thành phố S, anh vẫn chưa về thành phố B sao, Tần Trình?”

Cách đó không xa, Triệu Khôn nghe được lời Dung Hù nói, ánh mắt kinh ngạc quay đầu nhìn bọn họ một cái, hiển nhiên là không ngờ, quan hệ của Dung Hù và Tần Trình thế mà lại tốt như vậy.

Lão làng Hoa Hạ Entertainment đều biết, Tần Trình không dễ ở chung, cho dù là diễn viên từng hợp tác với hắn, cũng không nhất định có thể trở thành bạn tốt —— chẳng hạn như Hạ Mộ Nhan, cô và Tần Trình trước kia từng hợp tác một bộ phim, gần đây lại hợp tác bộ phim «Môn đồ» sắp chiếu, nhưng hai người dường như không có lui tới âm thầm gì.

Ánh nắng vàng từ cửa sổ phía sau Tần Trình chiếu vào, dừng ở trên người thiếu niên, chiếu ra một tầng viền vàng nhạt. Có lẽ là ánh dương quá mức nhu hòa, khuôn mặt vốn đã tinh xảo kia dưới ánh nắng nổi bật ra sự tốt đẹp hư ảo.

Tần Trình nhìn Dung Hù mặc áo khoác vào.

Thiếu niên dường như rất thích mặc áo lông màu trắng, cái áo lông này không giống cái trước đó Tần Trình thấy qua, cổ áo cao cao đem xương quai xanh mảnh khảnh che đến kín kín kẽ kẽ, chỉ lộ ra một đoạn cổ nhỏ trắng nõn, làm cho người ta mơ màng.

Chỉ dùng ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua, Tần Trình nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Vừa lúc hai ngày này ở thành phố S xử lý một chút chuyện.” Dừng một chút, hắn nhìn thấy Dung Hù đã hoàn toàn mặc áo khoác vào, giọng điệu không khỏi suy sụp vài phần, nói: “Vừa rồi cậu hát rất tốt.”

Nghe được khích lệ, Dung Hù mỉm cười: “Hy vọng Lương đạo có thể vừa lòng. Trước đó ông ấy đã nói với tôi, nếu tôi hát không tốt bài hát này, ông ấy liền nổi bão.”

Hai người còn nói vài câu, rất nhanh nhân viên công tác đã xử lý hoàn tất toàn bộ âm nhạc vừa mới thu ra, bật lên, để Triệu Khôn thẩm tra một lần cuối cùng.

Nghe trong loa truyền đến giọng của mình, Dung Hù đánh nhịp theo âm nhạc, cẩn thận tìm kiếm khuyết điểm của mình. Đại khái nghe xong ba lần, Triệu Khôn rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Toàn bộ mọi người thở phào một hơi, Triệu Khôn cũng cười nhìn về phía Dung Hù, nghiêm túc nói: “Một lần này thật sự rất tốt, là ca khúc tốt nhất hai năm nay tôi nghe qua.”

Nghe vậy, Dung Hù hơi giật mình, cười gật đầu: “Cảm ơn khích lệ, anh Triệu.”

Triệu Khôn khoát tay, bộ dạng không thèm để ý chút nào, nhưng hai nhân viên bên cạnh hắn lại hoàn toàn sợ ngây người.

Có thể được Triệu tổng giám đánh giá như vậy... Dung Hù này thật sự là phi thường!

Một ca khúc hay, không chỉ ở chỗ soạn nhạc và viết lời, càng ở chỗ người biểu diễn nó. Ca khúc hay luôn là tác phẩm và ca sĩ hỗ trợ lẫn nhau, hàng năm Triệu Khôn đều giám chế vô số tác phẩm âm nhạc, trong đó không ít bài lượng tiêu thụ trên trăm vạn, nhưng mà hắn lại nói bài «Thất đức» này là hay nhất hai năm nay hắn nghe qua.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt hai nhân viên kia nhìn về phía Dung Hù đều khác thường.

Mà Triệu Khôn thì cũng cười híp mắt nhìn chằm chằm Dung Hù, trông mắt chuyển động, không biết suy nghĩ gì.

Ba ngày kế tiếp, Dung Hù đều vượt qua trong phòng thu âm. Ca khúc cậu phải thu không chỉ một bài «Thất đức» này, còn có tám bài nhạc đệm, một bài nhạc chủ đề. Bài chủ đề tự nhiên là «Tầng mây màu đen», ca khúc này độ khó rất cao, bởi vì có châu ngọc Lăng Tiêu ở trước, làm thế nào biểu hiện ra một phiên bản «Tầng mây màu đen» khác, có tính khiêu chiến cực lớn.

Bài «Tầng mây màu đen» cũng thu trọn một ngày, từ buổi sáng tám giờ đến chiều năm giờ, hát đến cuối cùng, ngay cả Dung Hù cũng cảm thấy có phải mình vào làm khu hay không, sao vẫn luôn không cách nào làm cho Triệu Khôn vừa lòng.

Mà bên kia, Từ Tấn lại không biết từ lúc nào tùm lại với La Chấn Đào, hai người khe khẽ nói nhỏ: “Cậu cảm thấy hát thế nào?”

La Chấn Đào theo lý đương nhiên mà giữ gìn nghệ nhân nhà mình: “Đặc biệt tốt!” Giọng điệu chân thành, tuyệt đối không có một chút thành phần nói dối.

Từ Tấn cũng mỉm cười gật đầu: “Còn không phải sao, tôi cảm thấy đã đặc biệt tốt. Phiên bản của Lăng Tiêu tôi nghe qua rất nhiều lần, cũng rất êm tai, nhưng so với Dung Hù nhà cậu hát thì thuộc loại mỗi người mỗi vẻ. Phương diện âm thanh và kỹ xảo, có khả năng Dung Hù còn có một chút chênh lệch với Lăng Tiêu, nhưng mà không kém đến đâu. Cậu nói lần này, còn phải hát thêm mấy lần mới có thể chấm dứt?”

Vừa nghe lời này, La Chấn Đào lập tức nhăn mặt: “Tiểu Hù cũng không phải ca sĩ chuyên nghiệp, chỗ nào có thể so với Lăng Tiêu. Hơn nữa cho dù là ca sĩ chuyên nghiệp, toàn bộ giới ca hát Hoa Hạ cũng chỉ sinh ra một Lăng Tiêu, nếu Triệu tổng giám thật sự lấy tiêu chuẩn của Lăng Tiêu mà đối đãi tiểu

Hử... Đêm nay không phải chúng ta sẽ không thu xong đĩa?”

«Tầng mây màu đen» là tác phẩm tiêu biểu của Lăng Tiêu, cũng là tác phẩm được Triệu Khôn đánh giá là vô cùng hoàn mỹ.

Nếu thật sự muốn Dung Hử biểu diễn đến cái loại cảnh giới đó mới có thể tính là thông qua, vậy cũng quá khó xử người ta đi!

Khi Dung Hử hát đến lần thứ chín mươi bảy, người đàn ông vẫn luôn ngồi ở trên sofa rất cuộc ngồi không yên.

Tần Trình chậm rãi đứng dậy, cất bước đi đến chỗ Triệu Khôn. Lúc này Triệu Khôn đang đề xuất với Dung Hử một chút ý kiến sửa chữa, Dung Hử gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại uống một ngụm nước, nhuận nhuận cổ họng.

Tiếng nhạc nhu hoãn một lần nữa vang lên, cùng với khúc nhạc dạo thư nhả ấy, Dung Hử chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi câu ca từ đầu tiên. Mà bên ngoài phòng ghi âm, âm thanh trầm thấp từ tính của người đàn ông cất ngang tiếng nhạc du dương: “Nếu hôm nay trạng thái Dung Hử không tốt, không bằng ngày mai lại thu?”

Triệu Khôn kinh ngạc nhìn Tần Trình, hỏi đáp: “Trạng thái của Dung Hử không tốt sao?”

Mất phương hướng hơi hơi nheo lại, Tần Trình thân nhiên hỏi ngược lại: “Nếu trạng thái cậu ấy tốt, sẽ vẫn luôn hát đến chín mươi bảy lần sao.”

Triệu Khôn phút chốc ngơ ngẩn, hần theo bản năng hỏi: “Làm sao cậu biết là chín mươi bảy lần?” Hát bao nhiêu lần, người bình thường ai lại đi đếm, cũng đã sớm nhớ không rõ.

Lời này dừng ở trong tai La Chấn Đào và Từ Tấn, cũng làm cho bọn họ lặng lẽ quay đầu nhìn về phía người đàn ông ấy. Chỉ thấy Tần Trình bình tĩnh hạ mắt, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Trí nhớ tôi tốt.”

La Chấn Đào: “...”

Từ Tấn: “...”

Triệu Khôn: “...”

... Cho dù có trí nhớ như thế, nhưng cậu không có việc gì đi nhớ Dung Hử người ta hát bao nhiêu lần làm cái gì hả!

Tuy rằng nói như thế, nhưng Triệu Khôn mơ hồ nhận thấy được thái độ Tần Trình dường như có chút... khó chịu vì điều. Triệu Khôn hoàn toàn không rõ rốt cuộc đối phương không vui chỗ nào, nhưng mà suy xét đến người trước mắt là một trong những cô đồng của Hoa Hạ Entertainment, và lại thân phận và địa vị đều không thể xem nhẹ, chỉ đành nhìn tính tình giải thích: “Đã sắp thu ra rồi.”

Lời này căn bản không đợi Tần Trình đáp lại, Từ Tấn liền kinh ngạc nói rằng: “Ý, sắp thu xong hả? Hơn mười lần gần nhất so với trước đó, có gì khác biệt sao? Tôi một chút cũng không nghe ra nha.”

La Chấn Đào vừa định tỏ vẻ đồng ý, còn chưa kịp mở miệng, một tiếng ca trong sáng dễ nghe từ trong loa vang lên, đánh gãy lời hần.

Trong phút chốc, thân thể Tần Trình cứng đờ, thông thả quay đầu nhìn về phía thiếu niên đối diện thủy tinh. Mà Triệu Khôn lại càng là hai mắt sáng ngời, kinh ngạc nhìn về phía Dung Hử, cẩn thận lắng nghe mỗi một âm tiết, khi nghe câu đầu tiên chấm dứt, thậm chí nhin không được nhịp theo nhạc.

“Mùa hè qua một vòng, chờ em lại thêm một năm”

“Tầng mây màu đen bay qua chân trời, quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em...”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã tay phải đỡ hờ micro ghi âm, dùng giọng hát mềm nhẹ lưu luyến, thông thả biểu diễn ca khúc thuộc về mối tình đầu. Trong giọng hát của cậu mơ hồ có một tia rung động, giống như thêm một loại ngây ngô của thiếu niên, không còn hoàn mỹ đến không thể soi mói như trước.

Nhưng hoàn toàn là cảm giác ngây ngô như vậy, khiến ánh mắt Triệu Khôn càng ngày càng sáng.

Tần Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên đối diện thủy tinh, khi cậu hát đến câu “có lẽ có một ngày, chúng ta có thể đi đến trạm cuối cùng của nhân sinh”, Dung Hử chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt vô tình rơi vào trong một đôi con ngươi thâm trầm sâu thẳm.

Mới đầu cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, Dung Hử nhếch khóe môi, mặt mày xinh đẹp nhẹ nhàng cong cong, vừa hát điệp khúc lần thứ hai, vừa lộ ra một nụ cười ôn hòa với Tần Trình.

Nụ cười ấy không có quá nhiều ý tứ hàm xúc phức tạp, nhưng đôi mắt sáng ngời trong suốt lại khiến Tần Trình đột nhiên ngừng ra, thật lâu không hoàn hồn. Tận đến khi Triệu Khôn kích động tuyên bố lúc này thu âm chính thức kết thúc, trong đầu của hần vẫn phát lại bài «Tầng mây màu đen» và nụ cười dịu dàng dài lâu kia.

『 Chúng ta có thể đi đến, trạm cuối cùng của nhân sinh. 』

Vào buổi tối, Tần Trình và Dung Hử ngồi cùng một chuyến máy bay, quay về thành phố B.

Vốn dĩ La Chấn Đào còn muốn mời Triệu Khôn cùng ăn bữa cơm, làm tốt quan hệ, ai ngờ Triệu Khôn lại phải bận rộn việc chế tác âm nhạc «Tầng mây màu đen», uyển chuyển cự tuyệt lời mời. Khi tiễn Dung Hù rời khỏi công ty, Triệu Khôn nắm tay cậu, ý vị sâu xa nói rằng: “Có lẽ về sau chúng ta sẽ còn cơ hội gặp mặt, Dung Hù, cậu hát rất tốt.”

Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút dị sắc, Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Anh Triệu, trình độ giám chế của anh cũng rất tuyệt.”

Triệu Khôn ha ha mỉm cười, không có nói thêm nữa.

Máy bay màu bạc từ sân bay Hồng Kiều cất cánh, rất nhanh biến mất trong bóng đêm tối đen. Chờ bốn người đến sân bay thủ đô, La Chấn Đào vốn định trực tiếp rời đi, Từ Tấn lại cười tủm tỉm dẫn bọn họ tới lối đi VIP, lặng yên không một tiếng động tránh đi dòng người, rời khỏi sân bay thủ đô.

Dung Hù vẫn là lần đầu tiên đi lối đi VIP của sân bay thủ đô, sau khi ra khỏi thang máy, trực tiếp là tầng hầm để xe.

Từ Tấn móc chìa khóa xe ra, vừa đi, vừa tùy tiện nói rằng: “Thiên hạ không có buổi tiệc không tàn, chúng ta ngay tại nơi này mỗi người một ngã đi. Tiểu La à, đưa Dung Hù đi cho tốt, cẩn thận papparazi. Gần sân bay thủ đô papparazi không ít, trong garage khả năng cũng có, cậu xem cho kỹ.”

Nghe xong lời này, La Chấn Đào phút chốc sững sờ: “Tôi đưa tiểu Hù?”

Từ Tấn dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía La Chấn Đào vẻ mặt ngây người, ngược lại nở nụ cười, hỏi: “Thế nào, cậu không đưa nghệ nhân của cậu về nhà, chẳng lẽ còn muốn tôi đưa cậu ta về?”

La Chấn Đào chân chờ một khắc, còn chưa mở miệng, liền nghe giọng nói khàn khàn của Tần Trình vang lên: “Đưa chìa khóa cho tôi.”

Từ Tấn lập tức sững sờ.

Tần Trình nâng mắt nhìn hắn, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Đưa chìa khóa cho tôi. Anh lên xe La Chấn Đào, để hắn đưa anh đi, tôi và Dung Hù cùng về.”

Từ Tấn: “...”

Sau một lúc lâu, Từ Tấn nhin không được hỏi: “Cậu và Dung Hù cùng về, các cậu về chỗ nào?”

La Chấn Đào không tự chủ được xen mồm nói: “Anh Từ, anh không biết, tiểu Hù thuê phòng của Tần tiên sinh, ở chung một chỗ với hắn sao?”

Từ Tấn: “...!!!!” Mấy người đều không nói, ai mà biết chứ!

Sắc mặt Từ Tấn chợt xanh chợt trắng, hắn nhìn về phía La Chấn Đào, vẻ mặt La Chấn Đào mang biểu tình “Tần Trình là nghệ nhân của anh, anh một chút cũng không quan tâm hắn sao”; hắn lại nhìn Dung Hù, thiếu niên nhìn như ôn hòa thân cận ấy vẫn luôn duy trì tươi cười nhu hòa, nhưng bạn hoàn toàn xem không hiểu cậu ta đang suy nghĩ gì. Về phần một người đàn ông nào đó...

Căn bản không cần nhìn! Ngay cả chuyện đem phòng cho thuê mà hắn cũng không nói với người đại diện của mình, cái loại này còn cần nhìn sao?

Từ Tấn tâm tình bất mãn lên xe La Chấn Đào, xe còn chưa khởi động, cách cửa sổ thủy tinh cũng có thể nghe được Từ Tấn oán giận: “Cậu biết cái gì, tôi thật sự là rất hâm mộ cậu. Dung Hù nhà cậu thật dễ hầu hạ, lúc này mới ra mắt nửa năm, quay nhiều phim như vậy, cần cù cù cù, cần trọng. Đáng về không giống người nào đó, một năm một bộ phim, còn cả ngày cho tôi nhìn sắc mặt, hiện tại ngay cả chuyện cho thuê phòng cũng không nói với tôi. Cậu nói tôi có khô hay không, cậu nói tôi có mệt hay không...”

Tần Trình: “...”

Dung Hù nhin không được cười nhẹ ra tiếng, Tần Trình lập tức quay đầu nhìn cậu, thiếu niên tức khắc ngưng cười, một bộ trấn định.

Tần Trình hạ mắt, giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: “Từ Tấn luôn nói rất nhiều, không cần xem là thật.”

Dung Hù trịnh trọng gật đầu: “Ừm, tôi không có xem là thật.”

Tần Trình: “... Thật sự không cần xem là thật.”

Dung Hù ngẩng đầu nhìn hắn, càng thêm nghiêm túc hồi đáp: “Tôi thật sự không có xem là thật.”

Tần Trình: “...”

Xe Tần Trình là một chiếc Mulsanne màu đen, dường như là vì vừa rồi bị người đại diện của mình bóc trần trước mặt mọi người, dọc theo đường đi, Tần Trình vẫn luôn đơ mặt, không rên một tiếng.

Chờ trở lại nhà, hai người cùng vào thang máy lên lầu, Dung Hù thuận miệng nói rằng: “Tiền thuê nhà tháng sau của tôi chừng nào đưa cho anh?”

Thang máy “ding ——” một tiếng dừng lại, trong lòng Tần Trình khẽ nhúc nhích, nhưng ở mặt ngoài vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt. Hắn châm chước một

khắc, tận lực lấy giọng điệu nhẹ nhàng nhất, thân nhiên nói rằng: “Tiền thuê nhà, kỳ thật không đưa cũng không có vấn đề gì.” Tư thái lạnh nhạt, có thể nói là khí định thần nhàn, vân đạm phong khinh.

Dung Hù cười nói: “Không thể không đưa, như vậy đi, cuối tuần tôi đưa anh thế nào?”

Tần Trình quay đầu, nhìn về phía Dung Hù. Nhìn thiếu niên tươi cười xán lạn ấy, rõ ràng trong lòng hắn nghĩ “thật sự không cần đưa”, nhưng lúc nói ra khỏi miệng, lại biến thành: “Qua hai tuần nữa đi.” Vừa mới nói xong, Tần Trình liền mím môi, ngón tay giấu ở trong túi áo nhẹ nhàng nhảy lên.

... Tại sao lại không thể nói ra khỏi miệng!

Dung Hù mỉm cười gật đầu, cậu vốn định nói “vậy để qua hai tuần đi”, nhưng mà lời còn chưa có nói ra, lại nghe một giọng nữ bén nhọn dùng giọng điệu không thể tin được lớn tiếng gào thét: “Tiền thuê nhà?! Con thế mà lại muốn Dung Dung sweetheart của mẹ đưa con tiền thuê nhà? Tần Trình, con chăm sóc sweetheart nhà mẹ như vậy đó hả? Dung Dung ở chỗ con, con thế mà còn dám lấy tiền thuê nhà!!!

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “...”

Hết chương 47

Di Tàn: sweetheart nhà ta đáng yêu như vậy, sao con nỡ thu tiền thuê nhà của nó!

Tần Tranh Tranh: ... (kỳ thật con cũng thấy em ấy rất đáng yêu...)

Dung Dung: kỳ thật có người cũng rất đáng yêu ^_^~

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Mặc cho ai cũng thật không ngờ, Tần phu nhân canh ở cửa nhà Tần Trình, đã canh hơn nửa tiếng.

Mà Tần phu nhân cũng không nghĩ tới, mình chỉ là đến đột kích kiểm tra một chút, thế mà lại nghe được một tin tức đáng sợ như vậy.

Thu! Tiền! Thuê!!!

Dung Dung ở chỗ con, con thế mà lại còn muốn thu tiền thuê nhà?! Các con là quan hệ như thế nào, Dung Dung chính là tim gan của mẹ đó, vậy mà còn thu tiền thuê nhà?

Quả thực lạnh lùng, quả thực vô tình, quả thực cố tình gây sự!

Sau khi mở cửa để ba người cùng vào nhà, Tần phu nhân trực tiếp lôi kéo tay Dung Hù, không thèm nhìn tới con trai nhà mình một cái, liền đi đến phòng khách. Vừa đi, Tần phu nhân còn vừa tí mỉa mai quan sát khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên, đau lòng nói rằng: “Dung Dung gầy, nhìn hai má kia, đều lõm xuống rồi! Con xem tay con, sao còn có một vết thương nhỏ? Đây là bị quẹt ở chỗ nào, có đau hay không, khẳng định rất đau đi.”

Dung Hù bắt đắc dĩ cười cười, nói: “Không đau, cảm ơn đi.”

Vết thương này là mấy ngày hôm trước lúc quay «Tầng mây màu đen», Dung Hù bị một đạo cụ làm vấp, lúc thiếu chút nữa ngã sấp xuống dùng tay chống trên mặt đất. Chỉ là mài rách tầng da mỏng, ngay cả tơ máu cũng không chảy ra, càng miễn bàn tới đau.

Nghe vậy, sắc mặt di Tần nghiêm lại, nghiêm túc nói rằng: “Đã rách da còn không đau? Cũng không lấy miếng băng cá nhân dán lại?” Di Tàn lập tức quay đầu, nhìn về phía con trai của mình.

Tần Trình đang bỏ áo bành tô vào tủ quần áo, vẻ mặt bình tĩnh bình tĩnh, giống như cái người vừa rồi bị răn dạy căn bản không phải mình.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Tần phu nhân vẻ mặt lạnh lùng, hừ một tiếng, nói: “Tần Trình!”

Người đàn ông tuổi trẻ thanh quý hơi hơi quay đầu, trong mắt phượng lóe ra ánh sáng sâu thẳm, nhìn về phía mẹ của mình: “Hừm?”

Tần phu nhân: “...”

Khi thế nhất thời liền giảm xuống, Tần phu nhân ho khan một tiếng, ra vẻ trấn định lớn tiếng nói rằng: “Có băng cá nhân không? Lấy hộp y tế của con lại

đây, ngón tay Dung Dung rách rồi, con cũng không coi chừng chút, nếu như... nếu như uốn ván thì làm thế nào? Con gánh vác được sao?”

Nghe được hai chữ “uốn ván”, Tần Trình hơi hơi sùng sốt, ánh mắt phức tạp nhìn bà mẹ nhà mình một cái, tiếp đó xoay người đi lấy hộp y tế.

Nhìn thấy con trai ngoan ngoãn đi làm, Tần phu nhân không khỏi thở phào một hơi, quay đầu nhìn về phía Dung Hù, cười nói: “Thằng nhóc này chính là thiếu mắng, Dung Dung, con đừng sợ, có đi Tần của con ở đây, nó không dám không tốt với con đâu.”

Dung Hù giữ vững mỉm cười: “...”

Trước không đề cập tới loại miệng vết thương này làm sao có thể dẫn đến uốn ván, chỉ nói thái độ của di với con trai đi vừa rồi... Thấy thế nào cũng không giống có thể trấn áp được con trai nhà di nha.

Rất nhanh Tần Trình đã lấy hộp y tế đến, nhưng mà lúc này đây, hắn lại không có đưa băng cá nhân cho mẹ mình.

Vết thương nhỏ như vậy kỳ thật cần cần dán băng cá nhân, vừa không đổ máu cũng không làm mủ, chờ nó mọc da ra thì tốt rồi. Nhưng nếu Tần phu nhân mãnh liệt yêu cầu, Tần Trình cũng không cự tuyệt. Hắn ngồi trên sofa, một tay cầm băng cá nhân, một tay vurun ra, đặt ở trước mặt Dung Hù.

Dung Hù ngậy ra, di Tần cũng kinh ngạc nhìn về phía con trai của mình.

Chỉ thấy đưa con trai luôn lạnh nhạt nhà mình giọng điệu trấn định nói rằng: “Vurun tay đi, tôi giúp cậu dán lên.”

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù liền vurun tay, đem tay phải đặt ở lòng bàn tay Tần Trình. Trong nháy mắt làn da chạm nhau, ngón tay Tần Trình run lên, sắc mặt thì vẫn bình tĩnh, hắn xé giấy bọc băng cá nhân ra, để chỗ thông khí trên vết thương của Dung Hù, sau đó ngón tay hai người tinh tế đụng nhau.

Dung Hù chỉ cảm thấy tay Tần Trình dường như có hơi nóng, còn nóng hơn cả mình, mà cậu tự nhiên không biết, nếu hiện tại cậu ngẩng đầu, thì sẽ phát hiện vành tai người đàn ông nào đó có chút hồng... còn không phải chỉ hồng một chút.

Làm xong chuyện này, di Tần lại quan sát sweetheart của mình từ trên xuống dưới một lần, sau khi xác nhận không thiếu một sợi tóc, lúc này mới tiến vào chính đề, nghiêm mặt, nhìn về phía con trai nhà mình: “Vì sao lại thu tiền thuê nhà!”

Màn đêm buông xuống, ba người mở một hội nghị nhỏ. Địa điểm hội nghị là nhà ăn tại nhà Tần Trình, nội dung hội nghị là “hành vi vô si thu tiền thuê nhà”. Người tổ chức, người diễn thuyết, người quyết định hội nghị, toàn bộ đều là di Tần.

Di Tần ngồi trên cái ghế ở đầu bàn, tận tình khuyên bảo nói: “Dung Dung sống khổ như vậy, chú thích đối xử với nó như vậy, còn cố ý bỏ đói không cho nó ăn cơm, Tần Trình con cũng nhìn thấy. Ba mẹ Dung Dung đi sớm, mẹ là thân nhân duy nhất của nó, con chính là anh trai nó, con có thể đối xử với em trai con như vậy sao? Còn thu tiền thuê nhà của em trai con?”

Tần Trình nhướn mi, nắm chắc điểm mấu chốt: “Không phải là em trai.”

Di Tần trừng mắt: “Cho nên con liền thu tiền thuê nhà hả?!”

Tần Trình nhấp môi, không có mở miệng, dường như mơ hồ nhận thấy chỉ cần thuận thế mà làm, là có thể không lấy tiền thuê nhà.

Nhưng Dung Hù lại giơ tay lên, biện giải cho Tần Trình: “Di, là con đưa Tần Trình tiền thuê nhà. Dù sao con quá rầy cuộc sống của hắn như vậy, có chút không tốt lắm, tiền thuê nhà cũng chỉ là một loại tâm ý, luôn phiên toái Tần Trình, con có chút băn khoăn.”

Tuoi cười ảm áp xán lạn nở rộ trên khuôn mặt trắng nõn trắng nà của thiếu niên, âm thanh nhu hòa thanh nhã, như gió mùa xuân. Nhưng nghe lời này, di Tần cảm động mềm lòng, đồng thời, bỗng nhiên mặt lạnh nhìn về phía thằng con trai ở một bên, hung tợn nói rằng: “Dung Dung người ta tri kỷ như vậy, sao con còn không biết xấu hổ lấy tiền thuê nhà của người ta? Từ hôm nay trở đi, không cho lấy tiền thuê nhà! Trước kia có tiền thuê nhà hay không mẹ không quản, nhưng về sau nếu còn dám có... Tần Trình, con có thể thử xem.”

Loại uy hiếp này dường như cũng không khiến Tần Trình nghe vào lòng, Dung Hù cũng dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu. Nhưng cậu lại không ngờ tới, Tần Trình thế mà lại nhẹ nhàng gật gật đầu, vô cùng tùy ý nói rằng: “Về về sau không lấy tiền thuê nhà là được.”

Dung Hù lập tức quay đầu nhìn về phía đối phương, chỉ thấy người đàn ông nâng mắt nhìn cậu một cái, trong con ngươi sâu thẳm thâm trầm lắng đọng tất cả cảm xúc, khiến người ta nhìn không thấu, sờ không rõ, hoàn toàn không cách nào hiểu được trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Vì thế hội nghị lúc này, cứ như vậy viên mãn kết thúc.

Kỳ thật buổi sáng di Tần đã nhận được tin tức từ chỗ Từ Tấn, biết hôm nay Tần Trình sẽ về. Nhưng mà bà nói bóng nói gió một phen, phát hiện Từ Tấn thế mà lại không quan tâm chuyện Dung Hù cỡ nào, càng không biết Dung Hù có ở nhà Tần Trình hay không, vì thế di Tần liền tới đột kích kiểm tra một lần.

Vừa vặn lúc này di Tần đang công tác ở một nước gần đây, cho nên lúc đến thành phố B, đã là chạng vạng.

Di Tần không ngờ trong nhà lại không có ai, bà đợi chốc lát, vừa gọi điện thoại cho Từ Tấn, vừa gọi điện thoại cho Tần Trình, cuối cùng gọi tới điện thoại di động của Dung Hù, ba người đều tắt máy! Trong lòng bà cảm thấy buồn bực, nhưng không biết, ba người đó đều là vừa mới từ trên máy bay xuống,

nhất thời quên mờ đi động.

Cũng chính bởi vì loại trùng hợp này, di Tần mới có thể nghe được câu “thu tiền thuê nhà” kia.

Đêm đã khuya, di Tần đặt chính là vé máy bay sáng ngày mai, đêm nay liền tạm ở nơi này. Vốn dĩ căn nhà này có ba phòng ngủ, nhưng có một căn phòng ngủ đã sớm bị Tần Trình dùng làm phòng điện ảnh, trang bị thiết bị điện ảnh gia đình tiên tiến nhất, căn bản không có giường.

Vì thế di Tần liền ngủ ở phòng Tần Trình.

Thấy thế, Dung Hù do dự một khắc, nói: “Con đi ngủ sofa là được, sofa rất rộng, vừa vặn có thể ngủ.”

Di Tần nhất thời trừng mắt: “Như vậy sao được? Dung Dung con còn đang trong thời kỳ phát dục, còn đang cao lên, sao có thể rúc trong sofa?” Dừng một chút, bà quay đầu nhìn về phía con trai: “Tần Trình, con đã hai mươi bảy rồi, con ngủ.”

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “...”

Chuyện phát triển đến cuối cùng, Dung Hù tự nhiên không có khả năng để Tần Trình ngủ sofa. Đây là nhà Tần Trình, chủ nhân chỉ có thể ngủ sofa, “khách trọ” là cậu lại ngủ ở trên giường, cái này làm sao được. Vì thế hai người đều tới phòng Dung Hù, quyết định tạm thời chen một đêm.

Cái giường này rộng một thước rưỡi, tuy nói không nhỏ, nhưng hai người đàn ông to xác ngủ ở trên đó vẫn có chút chật chội.

Dung Hù ôm lấy gối sạch, sửa soạn giường chăn. Cậu ngẩng đầu nhìn Tần Trình, hỏi: “Thật sự không có chăn dư à?”

Tần Trình như đinh đóng cột nói rằng: “Không có.”

Thiếu niên hạ mắt, tiếc nuối nói: “VẬY có chút phiền toái.”

Tần Trình đồng ý gật đầu: “Đúng là có chút phiền toái.” Vì sao còn dư gối? Thật sự là phiền toái.

Rất nhanh, Dung Hù đi tắm trước.

Phòng cậu và Tần Trình đều có phòng vệ sinh độc lập, trong phòng mở hệ thống sưởi, mặc cho ngoài cửa sổ là gió lạnh gào thét, cũng không cách nào xâm nhập bên trong ấm áp. Tiếng nước chảy ào ào vang lên trong căn phòng an tĩnh, Tần Trình ngồi ở trên sofa, chậm rãi mờ đi động.

Khuôn mặt lạnh lùng tuấn lãng giống như đao tước, đường cong rõ ràng lưu loát. Mày kiếm mắt sáng, môi mỏng khê nhếch, Tần Trình vẫn luôn cúi đầu nhìn màn hình đi động, nhưng mà tiếng nước tí tách chính là không có một chút yếu ớt, từ bốn phương tám hướng chui vào trong tai hắn.

Giống như về tới nửa năm trước, khi đó Dung Hù đang quay phim «Mai phục», Tần Trình đột nhiên đến tham ban. Khi đó, khách sạn cho một cái giường xếp hẹp, thiếu niên nói cái gì cũng muốn tự ngủ trên giường xếp, để Tần Trình ngủ ở trên giường.

Đến nửa đêm, hần lạng lẽ bế đôi phương lên, động tác mềm nhẹ đặt ở trên giường.

Đang ngủ, thiếu niên giống như không có một chút tỉnh cảnh giác, ôn thuận nằm ở trong ngực hắn. Ban ngày hắn nhìn thấy chính là một Dung Hù cứng cỏi quật cường, bị diễn viên cùng đoàn phim ức hiếp, vẫn ngoan cường mà phản kháng, cuối cùng đạt được thắng lợi. Nhưng đến ban đêm, người này lại mềm mại giống như một vầng sáng âm áp, dịu dịu dàng dàng, thanh thanh nhả nhả.

Buổi tối đó, Tần Trình ngồi ở trên giường xếp, tinh tế đánh giá thiếu niên, tận đến rạng sáng năm giờ rồi đi lên máy bay, hắn vẫn không có chớp mắt, vẫn luôn nương theo ánh trăng, ngưng mắt nhìn đôi phương. Ánh trăng kia thanh lãnh như nước, rải trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp ấy, mỏng lung tốt đẹp đến không giống người phàm.

Rốt cuộc ai mới là Dung Hù?

Là phú nhị đại tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, miệng đầy thô tục, cà lơ phất phơ mà ba năm trước đây có lần lơ đãng nhìn thấy. Hay là thiếu niên ôn hòa mặc áo trắng, giống như biết sáng lên mà nửa năm trước nhìn thấy ở đại trạch Dung gia?

Tần Trình hơi nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Ngay lúc này, cửa phòng vệ sinh bị một cái tay thon gầy trắng nõn đẩy ra, Dung Hù mặc áo ngủ mỏng manh, một bên lau tóc, một bên đi ra. Sau khi sợi tóc bị ẩm ướt, toàn bộ chải ra sau đầu, lộ ra vầng trán no đủ của thiếu niên sung túc. Giọt nước theo đường cong tinh xảo chảy xuôi xuống, lướt qua xương quai xanh nhô lên cao cao, theo đường cong duyên dáng chảy vào trong ngực.

Có lẽ vì ở trong nhà, Dung Hù hiển nhiên thả lỏng hơn rất nhiều, cậu cười nói với Tần Trình “anh có thể đi tắm rửa“, một bên cầm lấy máy sấy sấy tóc cho mình.

Tần Trình theo bản năng nói rằng: “Tôi sấy tóc cho cậu.”

Dung Hủ khẽ kinh ngạc, trong con ngươi trong suốt hiện lên một chút sắc thái kỳ dị, cũng không có cự tuyệt, đưa máy sấy tóc.

Bức họa này tốt đẹp đến mức giống như cảnh trong mơ, người đàn ông tuấn mỹ cao lớn một tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của thiếu niên, vừa dùng động tác dịu dàng nhất sấy khô. Trước mặt hắn là một thiếu niên xinh đẹp đang ngồi, chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh màu trắng, bởi vì vừa mới tắm rửa xong, hai má trắng hồng, hai mắt sáng đến kinh người.

Một người cứ như vậy mà sấy, một người khác cứ an tĩnh ngồi lẳng lặng.

Không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng gió máy sấy vù vù không ngừng vang lên. Chờ sấy tới bên kia tóc, Tần Trình hơi dịch sang bên cạnh một bước, bỗng nhiên lại thấy Dung Hủ ngẩng đầu, mặt mày cong cong, cười nói với hắn rằng: “Chờ một lát tôi cũng giúp anh sấy tóc, được không?”

Trong con ngươi hẹp dài trong suốt lưu chuyển màu sắc, khi thiếu niên ngẩng đầu, cổ và xương quai xanh nối liền thành một đường cong xinh đẹp, hoàn toàn đem một tia xuân sắc che trong áo ngủ lộ ra. Nhan sắc kia bị che dưới cái bóng mờ của quần áo, căn bản nhìn không rõ, nhưng Tần Trình lại mãnh liệt đặt máy sấy xuống, xoay người bước vào phòng vệ sinh, đột nhiên đóng cửa lại.

Dung Hủ: “...?”

Sau một lúc lâu, âm thanh trầm thấp của người đàn ông vang lên: “Được, chờ một lát cậu giúp tôi sấy tóc.”

Dung Hủ: “...Được.”

Trong phòng ngủ, Dung Hủ chậm rãi nhú mày, hoàn toàn không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Mà cậu đương nhiên không biết, người đàn ông nào đó vừa đi vào phòng vệ sinh, lập tức ngẩng đầu, phòng ngừa nhiệt lưu từ trong lỗ mũi chảy xuống. Tuy rằng sau đó không có thật sự chảy ra, nhưng Tần Trình lại mặt mũi lạnh lùng, yên lặng đi đến trước bồn rửa tay, nâng một vốc nước lạnh, tưới ướt nhẹ khuôn mặt.

... Sao có thể một chút tính cảnh giác cũng không có!

Quả... quả thực là làm cho người ta phạm tội!

Vành tai đã đỏ đến độ có thể lấy máu, nhưng mà trên mặt người đàn ông vẫn là một bộ trấn định thong dong. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm mình trong gương, thật lâu sau, mới thong thả móc di động ra. Vừa mới mở tên Từ Tấn ra chuẩn bị gửi tin nhắn, nhưng mới đánh một chữ, liền dùng động tác lại.

Năm phút đồng hồ sau, một cái topic thoát nhìn bình thường xuất hiện trong diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: nếu có một ngày bạn ngủ chung với Dung Dung, cậu ấy còn ăn mặc... rất không có lòng phòng bị. Phải làm như thế nào? Online chờ, rất cấp bách!]

Không quá một phút đồng hồ, dưới topic liền có thêm rất nhiều bình luận.

[ngủ chung với Dung Dung? Ngủ chung một cái giường sao? Ha ha ha, không cần phải ngủ, chỉ cần Dung Dung xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi lập tức gắt gao ôm lấy cậu ấy, không cho cậu ấy đi!]

[một cái giường? Tui với ông xã tui ngủ chung một cái giường, đây không phải là lý lẽ đương nhiên sao, mỗi ngày tui đều ngủ cùng giường với ông xã tui mà a ha ha ha ha 23333333]

[...Cái này cũng có thể nhìn được ư? Nhào lên làm! Dung Dung nhà tui là của tui, hắn là bạn trai tui! Chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu!]

[em gái LS mau tỉnh lại, tôi cũng muốn ngủ Mặc Sĩ Diêu, tôi còn muốn ngủ Hoắc thiếu soái kia! LZ cũng mau tỉnh lại, trời tối đen, đi ngủ sớm một chút không sai, nhưng đừng có mộng tưởng hảo huyền.]

[nếu có thể ngủ Dung Dung... tôi đây đời này liền đáng giá! Dù không ngủ, chỉ để tôi sờ sờ tay nhỏ bé... A máu mũi!]

Rất nhanh cái topic này liền có trên trăm bình luận, nhưng mà tất cả mọi người ôm một loại giọng điệu nói giỡn, thậm chí có một em gái có tài còn viết một kế hoạch hơn 500 chữ «làm thế nào trong mười năm đụng đến tay nhỏ bé của Dung Dung», nghiêm trang chứng chắc, còn giống như có một ít khả thi.

Tần Trình: “...”

Không bao lâu ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: mau tỉnh lại, Dung Dung chỉ ngủ với tôi! Chỉ với tôi thôi!]

Chỉ chốc lát sau, mọi người sôi nổi cười đùa ——

[LZ, nói giỡn với bạn thôi, bạn còn thật sự tưởng thật hả?]

[còn ngủ Dung Dung? Tôi ngay cả mặt Dung Dung cũng không thấy, chỉ có thể mỗi ngày ôm di động liếm bình, tôi đã liếm hỏng ba cái màn hình rồi!]

[LZ diễn còn rất sâu, bạn cũng phải mau tỉnh lại, ngày mai tốt đẹp đang chờ bạn XDDD]

Tần Trình: “...” Mi mới diễn sâu! Mi mới nói giỡn đó! Mi mới...

“Tần Trình, anh còn chưa tắm sao?”

Tần Trình: “... Ừm, chuẩn bị tắm”

Giọng nói mang theo ý cười của thiếu niên nhẹ nhàng vang lên: “Ừm, vậy tôi chờ anh.”

Một đêm này, mới vừa bắt đầu.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 49

Một câu “chuẩn bị tắm rửa”, gây sức ép ước chừng năm mươi phút, rốt cuộc mới chấm dứt.

Khi Tần Trình từ phòng vệ sinh đi ra, Dung Hù đang cúi đầu không biết gửi tin nhắn với ai. Nghe được động tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, khi nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt kia, cậu hơi ngẩn ra, sau đó cười nói: “Tôi tới giúp anh sấy tóc.”

Tần Trình nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, nhìn qua vô cùng trấn định, không có phản ứng đặc biệt gì.

Loại chuyện sấy tóc này nói thì dễ dàng, nhưng khi chân chính bắt tay làm, lại có chút quá mức thân cận. Khi ngón tay của thiếu niên xuyên qua giữa sợi tóc, luôn thường thường chạm vào da đầu nắn cảm, Tần Trình hơi hơi mím môi, ra vẻ trấn định cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình, làm bộ như không có việc gì mà tùy tiện lướt lướt tin tức.

Dung Hù cũng không phải là người đàn ông nào đó, còn lên lút xem di động người khác, cậu hết sức chuyên chú sấy tóc cho Tần Trình, cũng không có chú ý tới nội dung trên màn hình di động Tần Trình. Hai người một làm bộ xem tin tức, một nghiêm túc sấy tóc, qua năm phút đồng hồ, rốt cuộc kết thúc sự nghiệp vĩ đại này.

Khi tay Dung Hù rút cuộc rời khỏi đầu tóc, Tần Trình phút chốc nhẹ nhàng thở ra.

Hai người lại từng người tự vội vàng.

Buổi tối trước khi đi ngủ Dung Hù thích xem sách chốc lát, đôi khi là tạp chí thời thượng, đôi khi là tác phẩm nổi tiếng cổ điển, loại sách gì cậu cũng sẽ xem một cái. Cũng không xem lâu lắm, chỉ xem nửa giờ, xem xong liền trực tiếp nghỉ ngơi.

Sau khi làm xong hết thấy, Dung Hù vừa đi lên giường, vừa hỏi: “Anh không ngủ sao?”

Một người đàn ông khác trong phòng ánh mắt chợt lóe, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Có chút việc cần xử lý một chút.”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp kéo chăn ra nằm vào, tiếp tục lật xem di động. Mà cậu đương nhiên cũng không biết, người đàn ông đang xử lý công việc ấy, giờ phút này đang mở một diễn đàn fan tư nhân, cùng một đám fan nhiệt tình thảo luận đến khí thế ngất trời.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: ... Giả thiết, chỉ giả thiết tình huống này là thật, Dung Dung đã ngủ ở trên giường chờ bạn đi, bạn sẽ làm gì bây giờ...]

Hơn nửa đêm, nhóm fan khó được nhìn thấy một LZ ý nghĩ kỳ lạ, lại nghiêm túc đến vô cùng buồn cười, tự nhiên vui vẻ đi đùa giỡn một chút.

[nói đạo lý, Dung Dung đã nằm ở trên giường chờ tôi, nếu tôi không nắm lấy cơ hội này, tôi còn làm fan trung thành cái gì chứ!]

[LZ tôi ủng hộ bạn, lên đi! Giúp tôi sờ sờ tay nhỏ bé của wuli Dung Dung, có phải đặc biệt mềm, đặc biệt trắng, đặc biệt nộn hay không ~]

[nếu tôi đụng tới tình huống này, tôi tuyệt đối nhịn không được! Đây chính là Hoắc thiếu soái, Hoắc thiếu soái nằm ở trên giường chờ tôi... Ngẫm lại liền chảy máu mũi có được không! A, Dung Dung của tôi, bao giờ anh mới tới thành phố nhỏ cấp mười tám của bọn em mở fan meeting hoặc là buổi tuyên truyền chứ, thật muốn nhìn thấy anh... sao anh lại không phải là ca sĩ chứ, thật muốn đến concert của anh để gặp anh _(3” ∠)_]

Hướng gió phát triển của cái topic này vô cùng thần kỳ, mới đầu mọi người đều tưởng tượng phong phú, nói giỡn với nhau. Nhưng sau đó nhìn thấy LZ thể mà lại nghiêm túc như vậy, bọn họ sôi nổi khuyên nhủ LZ nhanh chóng đi ngủ, đừng cả ngày mộng tưởng hão huyền. Nhưng mà đến cuối cùng, cái tên LZ chết tiệt đó thể mà lại vẫn còn nằm mơ!

... Được rồi, vậy chúng ta liền cùng làm mộng đẹp vậy.

Nằm mơ ai không biết hả, ở trong mộng, Dung Dung còn thích tui, là bạn trai là ông xã của tui kìa ~

Nhìn càng ngày càng nhiều fan ủng hộ quan điểm “lúc này không lên, còn đợi khi nào”, sắc mặt Tần Trình dần dần trầm xuống.

Đây là fan gì vậy!

Cả ngày đều muốn ngủ với thần tượng của mình, sao Dung Hủ lại có một đám fan như vậy!

Rõ ràng chỉ có một mình hán có thể ngủ!!!

Liên Dung Tranh Từ Hãm vừa định lòng đầy căm phẫn trách cứ mấy fan không biết xấu hổ đó, lại nghe một giọng nói dễ nghe từ phía sau mình vang lên: “Mười hai giờ rồi, tôi ngủ trước. Tần Trình, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì có thể ngày mai rồi lại làm, đừng quá mệt nhọc.”

Tần Trình thông thả quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, hai người chăm chú nhìn một khác, Tần Trình bình tĩnh gật đầu: “Ừm, ngủ ngon.”

Dung Hủ cười trả lời: “Ngủ ngon.”

Một phút đồng hồ sau, trong diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Dung Dung là của tôi, chính là của tôi! Topic này tắt bình luận! Tôi muốn đi ngủ với Dung Dung!]

Nhìn thấy trả lời của LZ, rất nhiều fan nửa đêm đều cười đến co rút.

[cái COS này tôi cho chín mươi chín điểm, còn một điểm sợ bạn kiêu ngạo.]

[LZ diễn thật sâu, bạn nói hiện tại bạn muốn đi ngủ với Dung Dung? Tôi đây ngày mai còn muốn đến cục dân chính lãnh chứng nhận với Dung Dung kìa!]

[ha ha ha ha LS cô đừng có nằm mộng, số mà cô và Dung Dung nhận nhất định là màu xanh lục, tôi và Dung Dung lãnh mới là màu đỏ ~ ha ha ha, tôi cũng phải đi ngủ với Dung Dung, hôm nay ôn lại hai tập «Mai phục», buổi tối nằm mơ nhất định có thể mơ thấy thiếu soái nhà tôi ~]

[tôi cũng ôn lại «Tranh giành», nhất định có thể mơ thấy Diêu Diêu!]

Dù sao đã đến đêm khuya, chậm rãi, cái topic này không có ai bình luận nữa. Càng ngày càng nhiều topic mới đẩy cái topic thoát nhìn ý nghĩ kỳ lạ này đến ba bốn trang sau, khi Tần Trình nhấn vào topic đó xem lại, đã thật sự không có ai trả lời.

Nhưng chính là như vậy, hán vẫn không chuẩn bị đi ngủ.

Phía sau truyền đến tiếng hít thở dần dần vững vàng của thiếu niên, lưng Tần Trình căng thành một đường thẳng tắp, thân thể cứng còng, cả người đoạn đoạn chính chính ngồi ở trên sofa, nghiêm nghiêm túc túc cúi đầu nhìn đi động. Nhưng mà tin tức luôn có một ngày xem xong, lúc ấy đồng hồ chỉ hướng rạng sáng một giờ, Tần Trình rút cuộc vẫn buông đi động xuống, động tác thông thả đi tới bên giường, vừa cúi đầu...

Tần Trình: “...”

Sao ngay cả mặt cũng nhìn không thấy hả!!!

Chấn lòng ngổng mèm mại xoa tung chôn hơn phân nửa khuôn mặt thiếu niên, chỉ có thể nhìn thấy một chút đuôi mắt hẹp dài và hàng mi thanh nhả, cả người Dung Hủ đều chôn trong chăn và gối, đừng nói cái gì mà sờ tay nhỏ bé, có ngủ hay không, ngay cả mặt cũng nhìn không thấy!

Mặt không đổi sắc kéo chăn ra, nằm vào. Tần Trình đưa tay tắt đèn, thành thành thật thật nhắm mắt lại, chờ đợi tiến vào mộng đẹp. Nhưng mà, năm phút đồng hồ đi qua, mười phút đi qua, hai mươi phút đi qua...

Tiếng hít thở mỏng manh từng chút vang lên bên tai mình, Tần Trình về mặt bình tĩnh mở to mắt, nhìn ánh sáng trên trần nhà. Không thể nhắm mắt, bởi vì một khi mắt đóng lại, thân thể liền nhện không được muốn nhích sang bên cạnh, tay càng muốn chạm lấy tay thiếu niên ngay trong gang tấc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Trình mở mắt nhìn trần nhà, chậm rãi, rốt cuộc cảm giác được một chút buồn ngủ.

Nhưng mà ngay khi hán sắp nhắm mắt lại, đột nhiên! Thiếu niên bên cạnh nhẹ nhàng thấp giọng một tiếng, lật người, cánh tay liền đặt trên ngực người đàn ông!

Tần Trình: “...”

Trên mạng, đã từng có fan hỏi Liên Dung Tranh Từ Hãm, tay Dung Dung có phải đặc biệt trắng, đặc biệt nộn, đặc biệt mềm hay không?

Ừm, đáp án này dù không có đêm nay, Liên Dung Tranh Từ Hãm cũng có thể trả lời: không sai, thật sự trắng trắng nộn nộn, mềm đến mức khiến người

ta nhìn không được muốn xoa bóp.

Nhưng mà khi cánh tay kia thật sự đặt ở ngực Tần Trình, hắn lại cứng ngắc thân thể, tất cả buồn ngủ trong phút chốc biến mất.

Nhưng mà, vậy cũng chưa chấm dứt.

Chậm rãi, một thân thể ấm áp nhích lại gần. Trong bóng đêm nhìn không thấy bộ dạng đối phương, nhưng mà hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả trên vai Tần Trình, không cần nghĩ cũng biết, người vốn dĩ nên ngủ ở một bên, giờ phút này đã hoàn toàn nhích lại gần.

Kỳ thật tư thế ngủ của Dung Hù cũng không tính là kém, nhưng cái giường này chỉ rộng một thước rưỡi, lại cường ép nhét một người đàn ông thân cao 1m85 với một người đàn ông thân cao 1m90, vốn đã hết sức chật chội. Cậu cũng không có tận lực chen ép không gian ngủ của Tần Trình, chỉ là hơi nhích qua bên cạnh một chút, liền đụng phải đối phương.

Sau đó khi thân thể chạm nhau, Dung Hù liền bất động, an an tĩnh tĩnh dường như rơi vào giấc ngủ sâu.

Đợi năm phút đồng hồ, phát hiện thiếu niên thật sự không cử động nữa, Tần Trình nhắm mắt, nhẹ nhàng hít một hơi.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại phải ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Điểm này, sợ là ngay cả thánh nhân cũng làm không được.

Nhớ lại một đêm nửa năm trước mình ôm thiếu niên lên, đối phương thế mà cũng không có một chút phát hiện, Tần Trình hạ mắt, động tác mềm nhẹ vươn tay, xoa bàn tay đặt ở trước ngực mình. Không biết sao, khi đụng tới bàn tay mềm mại ấy, nóng nảy dưới đáy lòng Tần Trình biến mất không còn một mảnh, một chút ừ rử mỏng manh cũng thối quết đi.

Ngày hôm sau khi Dung Hù mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng tự phụ của người đàn ông.

Cậu mãnh liệt sững sốt, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng mà tay nắm gắt gao lại làm cho cậu lập tức cứng đờ. Lúc này Dung Hù mới phát hiện, không biết lúc nào mình lại nhào lên trên người Tần Trình, thậm chí còn đặt tay ở ngực đối phương!

Đêm qua khi Dung Hù ngủ, Tần Trình còn chưa có lên giường. Cậu căn bản không biết đối phương lên giường lúc nào, cũng chưa bao giờ biết buổi tối mình lại chủ động đến gần, thế mà lại còn nắm tay đối phương.

Thừa dịp đối phương còn chưa tỉnh, Dung Hù rút tay mình ra khỏi tay đối phương, động tác nhanh chóng rời giường. Cậu rất nhanh vào phòng vệ sinh, nhưng không biết, một khắc khi cậu vừa mới đóng cửa, người đàn ông đó liền chậm rãi mở mắt, đáy mắt một mảnh tinh táo, trong mắt chỗ nào có một chút buồn ngủ, rõ ràng đã sớm tỉnh!

Chờ sau khi Dung Hù rửa mặt xong, Tần Trình mới rời khỏi giường, vẻ mặt trấn định, giống như cái gì cũng không biết.

Dung Hù nhẹ nhàng thở ra.

Đời trước tuy rằng Dung Hù chưa từng yêu đương, nhưng mà cậu biết, mình có thể là đồng tính luyến ái. Cậu không có quá nhiều hứng thú với khác phái, có một vài bạn tốt khác phái, cũng từng có người khác phái theo đuổi cậu, nhưng cậu vẫn luôn không có cảm giác.

Chuyện xảy ra tối hôm qua vẫn có chút xấu hổ, Dung Hù cũng không biết, hóa ra là mình ngủ còn có loại hành vi này, sẽ tựa vào trên mình người khác, thậm chí còn đi nắm tay người khác!

Xem ra về sau không thể ngủ chung phòng với người khác rồi.

Dưới đáy lòng Dung Hù âm thầm quyết định.

Sau khi tỉnh lại, Tần phu nhân nấu một chút cháo gạo trắng, ba người liền ăn sáng, tùy ý ăn một chút. Dì Tần tỉ mỉ đánh giá Dung Hù, khi nhìn sắc mặt Dung Hù hồng nhuận, rất có sức sống, bà vừa lòng gật gật đầu, lại nhìn con trai của mình...

“Ý, Tần Trình, sao sắc mặt con không tốt vậy?”

Dung Hù đang ăn cháo ngẩn ra, trong lòng vừa mới hiện lên một tia tự trách, lại nghe Tần Trình giọng điệu thân nhiên nói rằng: “Ngày hôm qua xử lý công việc đến rạng sáng hơn ba giờ, ngủ có hơi muộn.”

Trong lòng Dung Hù theo bản năng hiện lên suy nghĩ “hắn thế mà hơn ba giờ mới ngủ”, mà bên kia, Tần phu nhân lại đau lòng nói rằng: “Con cũng đừng làm việc quá muộn, Từ Tấn không phải nói, vài năm này con vẫn luôn rất rảnh sao, chỗ nào ra nhiều công việc như vậy? Về sau nghỉ ngơi sớm một chút, đừng tưởng rằng hiện tại con trẻ tuổi, liền không để trong lòng...”

Giống như mỗi một người mẹ dẫn dò con trai, Tần phu nhân lại lao thao nói thật lâu. Khi bà rời đi, vẫn là một quý phụ ngăn nắp xinh đẹp, nhưng ánh mắt bà lại lo lắng nhìn về phía con trai mình, cảm thán nói: “Con đó, mẹ và ba con cũng không xa cầu con có thể thay đổi cái mặt than này, sửa loại tính cách người lạ chó gần này. Nhưng con phải chăm sóc mình cho tốt, có biết hay không?”

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, dạ một tiếng.

Lúc này, Tần phu nhân lại quay đầu nhìn về phía Dung Hù. Lập tức, trên mặt nhất thời có thêm tươi cười, bà nhẹ tay kéo lấy tay Dung Hù, giống như Tần Trình đã nói, cái tay này trắng trắng nõn nõn, mềm đến độ khiến người ta nhìn không được muốn nắm.

Tần phu nhân cười nói: “Dung Dung sweetheart, về sau nếu thằng nhóc này ăn hiếp con, con nhất định phải nói cho dì, dì giúp con đánh nó. Con cũng thật là, quay phim một bao nhiêu, làm phú nhị đại thật tốt, con xem con kia, cũng gầy rồi. Có điều con muốn làm diễn viên, làm minh tinh, dì cũng tuyệt đối ủng hộ con! Mấy ngày hôm trước dì mới vừa xem hai tập phim... phim «Mai phục» của con, rất hay! Thật là hay!”

Dung Hù cong khóe môi, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Cám ơn dì, dì yên tâm, con thật sự rất tốt.”

Tần phu nhân vẫn có chút không nỡ: “Dung Dung, chăm sóc mình cho tốt có biết không, có chuyện gì liền nói, thằng nhóc này không giúp con giải quyết, con liền tìm đến dì.”

Chờ Dung Hù đồng ý một lần nữa, Tần phu nhân lại nhìn về phía con trai nhà mình, hung tợn trừng mắt nhìn một cái, để lại một câu “còn dám thu tiền thuê nhà của Dung Dung, con có thể thử xem”, sau đó liền xoay người rời đi, vội lên máy bay.

Cũng không phải Dung Hù và Tần Trình không muốn tiễn Tần phu nhân, chỉ là Tần phu nhân đã gọi xe xong, chờ ở dưới lầu. Tuy rằng ngoài miệng nói “dì giúp con đánh nó”, nhưng trong lòng Tần phu nhân vẫn đau lòng con trai. Nhìn thấy sắc mặt Tần Trình không tốt, nói như thế nào cũng không chịu để hắn đưa, nhất định muốn hắn nhanh về ngủ lại.

Có điều Tần Trình cũng không có ngủ bù.

Lúc đó «Tầng mây màu đen» tổng cộng quay phim hai tháng, cảnh diễn của Tần Trình kỳ thật có thể tập trung quay xong trong vài ngày, nhưng hắn lại cự tuyệt đề nghị của Lương đạo, đi theo đoàn phim quay tròn hai tháng, chỉ đóng mấy trước Dung Hù vài ngày.

Sau khi trở lại thành phố B, hai người đều có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Một tuần sau, Tần Trình phải đến Pháp tham gia một lễ chiếu phim. Dung Hù thì bận rộn tuyên truyền «Tầng mây màu đen», nửa tháng sau phim đã chiếu, cậu cần theo đoàn phim đi tuyên truyền ở các nơi trên toàn quốc.

Hơn nữa vào hai tháng sau, các giải thưởng lớn đúng hạn mà tới. «Mai phục» và «Tranh giành» đều tham dự giải thưởng, chờ thêm hai ngày nữa công bố danh sách đề cử, có lẽ Dung Hù phải đi theo hai đoàn phim, tham gia đủ loại lễ trao giải.

Tần phu nhân vừa đi, rốt cuộc có một thời gian nhàn rỗi. Dung Hù liên hệ La Chấn Đào, xác định hành trình hai ngày nữa. Tần Trình cũng liên hệ với Từ Tấn, đặt vé máy bay cuối tuần.

Chờ sau khi hết thấy kết thúc, Dung Hù tùy ý làm một chút đồ ăn.

Nhìn hai mẹt một canh đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, Tần Trình ngồi ở trên ghế, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên trước mặt. Chỉ thấy Dung Hù mỉm cười, nói: “Tôi không biết nấu ăn cho lắm, nhưng mà một ít đồ ăn đơn giản vẫn không thành vấn đề. Anh muốn ném thử không?”

Những lời này nói không sai, Tần Trình gấp một đũa đồ ăn để vào trong miệng, hương vị quả thật chỉ có thể xem như bình thường. Không khó ăn, nhưng mà tuyệt đối không tính là quá ngon, chỉ là đồ ăn gia đình bình thường. Nhưng ném những món ăn đó, lại có một loại ngọt ngào khác lặng lẽ lan tràn trong lòng người đàn ông.

—— đây là đồ ăn Dung Dung nấu, dù khó ăn, cũng phải nhét vào bụng hết!

Sau khi càn quét sạch tất cả đồ ăn, Tần Trình giúp Dung Hù đem bát đũa bỏ vào trong máy rửa bát tự động. Lập tức, hai người liền tạm thời không có chuyện gì làm.

Đời trước khi Dung Hù không có thông cáo, thường xuyên cùng bạn đi ra ngoài du ngoạn giải sầu. Nhưng nay, cậu vừa đến thế giới này bắt quá chỉ hơn nửa năm, cũng không có bao nhiêu bạn.

Vốn dĩ Dung Hù tính toán hai ngày này tùy tiện xem sách, giết thời gian, ai ngờ sau khi Tần Trình bỏ bát đũa vào tủ bát, nâng mắt nhìn cậu, thản nhiên nói: “Muốn xem phim không?”

Dung Hù ngậy ra: “Phim?”

“Hình như cậu chưa từng động tới thiết bị trong phòng chiếu phim,” dừng một chút, trong con ngươi tối đen của người đàn ông hiện lên ý cười, “Muốn dùng những thiết bị mới nhất đó, xem phim một lát không?”

Cùng lúc đó, trong cao ốc tổng bộ Hoa Hạ Entertainment thành phố B, La Chấn Đào đang từ bộ phận PR cầm một xấp tư liệu trở về.

Tuy rằng Dung Hù nghỉ, tạm thời không có thông cáo, nhưng dưới tay La Chấn Đào còn có vài tiểu minh tinh. Những tiểu minh tinh đó dù không có danh tiếng như thế nào đi nữa, nâng thế nào cũng nâng không hot, thì cũng là nghệ nhân dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào cần giúp bọn họ tìm tài nguyên thích hợp.

Di động bỗng nhiên vang lên, La Chấn Đào nhận điện thoại, còn chưa nói được hai câu, liền đột nhiên dừng bước, kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

“... Chuyện này tôi cần thương lượng với Dung Hù một chút, Triệu tiểu thư, ngày mai cho chị câu trả lời thuyết phục có thể chứ?”

Hết chương 49

Liên Dung Tranh Từ Hâm: bảo bảo không chỉ ngủ với Dung Dung, bảo bảo còn ăn được đồ ăn Dung Dung tự làm!

Nhóm fan: ha ha ha ha, LZ còn chưa có tỉnh lại à ~ mau tỉnh lại ~ trời đều sáng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50

Loại rạp chiếu phim gia đình này yêu cầu với thiết bị rất cao, lúc chiếu phim, hiệu quả chiếu của nó sẽ không kém hơn rạp chiếu phim, thậm chí bởi vì không gian càng hẹp hơn rạp chiếu phim, có thể khiến người ta càng có cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Lúc Tần Trình lấy phim, nhìn như tùy ý hỏi một câu: “Muốn xem phim gì?”

Đi vào thế giới này còn chưa đủ một năm, phim Dung Hù xem qua xác thực không nhiều lắm, phim truyền hình càng ít. Suy tư một khắc, cậu bỗng nhiên nghĩ tới một người, liền cười nói: “Trước đó lúc quay «Tầng mây màu đen», tôi và Hạ Mộ Nhan từng có một chút đối diễn, cô ấy cho tôi ấn tượng rất khác sâu. Chỗ anh có phim của Hạ Mộ Nhan không?”

Tần Trình nhướn mày nói: “Ấn tượng khác sâu?”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, giải thích: “Cô ấy diễn xuất rất tốt, khí chất càng tốt.”

Những lời này Dung Hù nói cũng không phải thực tình, dưới phán đoán của cậu, diễn xuất của Hạ Mộ Nhan kỳ thật cũng không thể móc nối với giải thưởng và thanh danh mà cô thu hoạch, diễn xuất của cô xác thực ưu tú, nhưng cũng không tốt hơn Du Tư Ngừ bao nhiêu, so với Ôn Tuyên cũng kém một tấc. Nhưng mà hiện tại Dung Hù chỉ là một người mới vừa vào giới, nếu nói thật như vậy, không chỉ đắc tội với người ta, còn là không biết nặng nhẹ.

Thứ chân chính cao hơn mọi người của Hạ Mộ Nhan, là khí chất của cô.

Có mình tinh trời sinh đã có một gương mặt điện ảnh, thích hợp lên màn hình lớn. Lúc bọn họ chụp hình lên mặt báo, vô cùng có cảm xúc, khí thế lắng đọng; lúc bọn họ đi quay phim điện ảnh, liếc mắt một cái bạn liền cảm thấy đây là một bộ phim có nội hàm, sẽ không lạc diễn.

Hạ Mộ Nhan thuộc về loại mặt điện ảnh thuần khiết này, thích hợp đi đóng phim, dựa vào ông trời mà giành com ăn.

Tần Trình trực tiếp rút một bản DVD từ trong tủ, để vào trong máy phát. Chờ sau khi khúc chủ đề phim vang lên, Dung Hù kinh ngạc nhìn về phía Tần Trình, lại thấy người sau bình tĩnh ngồi trên sofa đơn, trấn định tự nhiên nói rằng: “Chỗ tôi chỉ có một bộ này, là phim của cô ấy.”

Bộ phim điện ảnh này tên là «Hong Môn yến», cải biên từ câu chuyện Hồng Môn yến, Bá vương biệt Cơ nổi tiếng trong lịch sử.

Lúc ấy Hạ Mộ Nhan còn trẻ, chưa lấy được giải ảnh hậu Kim Phượng, trong bộ phim này không phải đóng nữ chính Ngu Cơ, mà là nữ số hai Lữ Trĩ. Nhân vật kia là tác phẩm chuyển hình tượng của cô, trước đó nhân vật cô sắm vai phần lớn là dịu dàng hiền thực, nhưng lần này cô thành công sắm vai một Lữ hậu sát phạt quyết đoán, thực sự trở thành nữ diễn viên điện ảnh đứng đầu Hoa Hạ.

Đáng nhắc tới chính là, nam chính bộ phim này giờ phút này đang ngồi ở chỗ này, xem phim chung với Dung Hù.

Dung Hù: “...”

Loại chuyện cùng đương sự xem phim đối phương đóng chính, lại nói còn có chút xấu hổ nhỏ nhoi. Nhưng theo phim chính thức bắt đầu, nội dung phim khẩn trương cường liệt rất nhanh hấp dẫn Dung Hù, không nghĩ nhiều nữa. Mà ở bên cạnh cậu, vị anh đề tiên sinh sắm vai Hạng Vũ kia cũng bình tĩnh bình tĩnh xem phim, chỉ là lực chú ý dường như không có tập trung trên phim, vẫn luôn dùng khóe mắt trộm ngắm thiếu niên bên cạnh.

«Hong Môn yến» là một bộ phim bảy năm trước Tần Trình làm diễn viên chính, khi đó hắn hai mươi tuổi, còn chưa có quay «Mộ Thanh», khi đoàn phim tuyên bố do hắn sắm vai Hạng Vũ, bị rất nhiều fan điện ảnh phản đối, trong giới cũng có rất nhiều âm thanh không xem trọng.

Hạng Vũ khí phách mười phần, một người trẻ tuổi mới hai mươi, thật sự có thể diễn tốt sao?

Sự thật chứng minh, sau đó Tần Trình dựa vào bộ phim điện ảnh này đạt được đề cử ba giải thưởng, cũng được đại đạo Chúc lão đứng đầu Hoa Hạ ưu ái, điểm danh mời hắn đóng «Mộ Thanh», cuối cùng tạo ra một siêu sao đỉnh cấp toàn cầu Tần Trình.

Rất nhiều fan đều nói nhân vật Tần Trình diễn khiến cho người ta thích là tam công tử Lục Mộ Thanh, nhưng mà nhân vật khiến cho phụ nữ si mê lại là Hạng Vũ. Hạng Vũ lực bạt sơn hà, khí cái thế, là người đàn ông chân chính có được khí phách vương giả vô tận, có thể sử dụng mị lực nam tính hấp dẫn phụ nữ.

Tần Trình «Hong Môn Yến», diễn sống động một Sở bá vương, cũng làm cho vô số fan điện ảnh nữ trầm mê không thôi.

... Cho nên nói, bộ phim này là bộ điện ảnh hần có mị lực nam tính nhất, hần là sẽ có chút hiệu quả đi?

Tần Trình đánh giá thiếu niên về mặt mê mẩn, yên lặng nghĩ.

Hai tiếng bộ phim rất nhanh chấm dứt, Bá vương biệt Cơ, Ô Giang tự vẫn, khi trận chiến Sở Hán oanh oanh liệt liệt này chấm dứt cạnh dòng sông, theo nhạc nền bi tráng hiu quạnh, màn ảnh chậm rãi kéo dài, chỉ còn lại nước sông Ô Giang cuộn cuộn chảy xuôi, cùng với năm tháng lịch sử, vĩnh cửu không thời.

Phim hay, có thể khiến người xem rung động đến tâm can. Bộ phim điện ảnh này rõ ràng là một tác phẩm thượng thừa, Dung Hù còn nhớ rõ mỗi nhân vật trong phim vui thì cười giận thì mắng, mà ngay cả Lưu Bang nhìn như thật thà chất phác bình thường nhất, cũng có tính cách nhân vật đa chiều, hình tượng nhân vật lập thể.

Lại càng không cần nói nhân vật chính Hạng Vũ và Ngu Cơ.

Xem phim xong, hai người liền rời khỏi phòng chiếu phim, Tần Trình một bên nấu cà phê, một bên giọng điệu tùy ý nói rằng: “Thế nào, bộ phim vừa rồi?”

Mới vừa xem xong một bộ phim hay như vậy, Dung Hù tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Cậu tiếp nhận cà phê Tần Trình đưa tới, hai mắt sáng ngời, cảm xúc dường như có chút hưng phấn, nghiêm túc nói rằng: “Đây mới thật sự là bộ phim hay. Hạ Mộ Nhan diễn xuất thật sự rất tốt, tôi chưa từng nghĩ rằng cô ấy lại có thể diễn Lữ Trĩ tốt như vậy, khó trách cô ấy có thể dựa vào nhân vật kia lấy được nữ phụ xuất sắc nhất giải Effie và giải Kim Lăng.”

Tần Trình nghe vậy ngẩng ra, nói tiếp: “Lúc quay, cô ấy bị đạo diễn NG rất nhiều lần, diễn xuất quả thật tiến bộ rất nhiều.”

Dung Hù gật gù đầu: “Thì ra là thế, khó trách tôi cảm thấy càng đến lúc sau, sức giãn và sức bật của cô ấy lại càng tốt. Còn có Ngu Cơ Lâm Tiêu, thật sự diễn rất tốt, mặc dù ở giai đoạn trước lúc mới gặp Hạng Vũ tôi cảm giác có chút không đủ, nhưng một đoạn Bá vương biệt Cơ kia thực sự là sắc thái bi tình.”

Tần Trình: “...Chỉ thế à?”

Thoảng sững sờ, Dung Hù nâng tách gốm trắng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trình. Chỉ thấy người đàn ông đó ánh mắt thâm thúy nhìn mình, vẻ mặt bình tĩnh trấn định, nhưng chẳng biết tại sao, Dung Hù lại từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia... chờ mong?

Suy tư một khắc, Dung Hù tiếp tục nói rằng: “Anh diễn Hạng Vũ rất tốt.” Những lời này nói chân tình thực lòng, giọng điệu thành khẩn, hoàn toàn phát ra từ đáy lòng, “Tôi hoàn toàn nhìn không ra lúc ấy anh chỉ có hai mươi tuổi, diễn xuất thật sự vô cùng tốt.”

La Chấn Đào đã từng nói với Dung Hù, tuy rằng hiện tại Tần Trình vẫn luôn ở đỉnh cao giới giải trí Hoa Hạ, thậm chí trong giới giải trí toàn cầu cũng đứng ở vị trí đỉnh, nhưng giờ phút này, đã không phải là thời hoàng kim của Tần Trình. Từ sau «Mộ Thanh», Tần Trình liền không còn liều mạng đi đóng phim như vậy nữa, hàng năm chỉ có một bộ phim, cũng rất ít nhận chương trình, giống như vào kỳ nghỉ hưu sớm.

Tuổi tác như hần, đối với rất nhiều minh tinh mà nói, mới là lúc sự nghiệp khởi bước.

Nhưng mà Tần Trình đã chạy tới cuối con đường này, lại đi về phía trước, đã không thể đi tới. Bên cạnh cũng không có đối thủ nào thực lực ngang nhau, một vài tiền bối lớn tuổi thì hần cần tôn kính, mà trong nhóm trẻ tuổi, đừng nói là đạt tới địa vị như hần, ngay cả nam diễn viên lấy được ba giải thưởng ảnh đế, cũng không có một ai.

Dưới tuổi Tần Trình, nam diễn viên giới điện ảnh Hoa Hạ dứt đoạn nghiêm trọng, nhìn như trăm hoa đua nở, nhưng không có một ai chân chính nổi bật.

Cho nên khi Dung Hù xem bộ phim «Hong Môn Yến» này, lần đầu tiên cậu cảm nhận được ý tứ trong lời nói của La Chấn Đào. Năm sáu năm trước, là thời kì hoàng kim của Tần Trình, khi đó hần ôm dã tâm bùng bồng và quyết tâm tiến tới, một đường vượt mọi chông gai, dùng một bộ «Mộ Thanh» trở thành đỉnh cao mọi người không thể vượt qua.

Dung Hù không khỏi suy nghĩ, nếu cậu đụng phải Tần Trình lúc trước, thì sẽ là cảm giác gì?

Chỉ sợ sẽ càng thêm hưng phấn, càng thêm cố gắng mà đi diễn xuất.

Sở dĩ Tần Trình không có động lực nữa, là bởi vì cảm thấy không có không gian tiến bộ thêm, thiếu đạo diễn xuất sắc, kịch bản xuất sắc, đoàn phim xuất sắc, còn có đối thủ xuất sắc.

Vậy nếu là cậu, có thể kích lên ý chí chiến đấu của người đàn ông này không?

Dung Hù nhấp một ngụm cà phê, trong lòng âm thầm nghĩ.

Mà Tần Trình đương nhiên không biết, hắn đã lấy đá ném vào chân mình. Chỉ nghĩ dựa vào bộ phim mình đóng để hấp dẫn thiếu niên ấy, lại không nghĩ rằng, đối phương thật sự bị hấp dẫn, nhưng mà thường thức lại là mình của bảy năm trước, thậm chí còn muốn đi gặp gỡ mình của bảy năm trước!

Trong lúc nhất thời, trong lòng mỗi người một suy nghĩ.

Dung Hù đang nghĩ nên làm thế nào khiến người đàn ông này có lại dã tâm và động lực lúc trước, Tần Trình thì yên lặng nghĩ: mình diễn Hạng Vũ được khen ngợi rất nhiều, người khác đều nói đặc biệt ngẫu. ... sao cậu ấy không có một chút phản ứng vậy?

Trong phòng khách là yên tĩnh thật lâu, đánh vỡ yên lặng chính là chuông điện thoại di động của Dung Hù, nhạc chuông là một bài Ost «Tranh giành». Tiếng sáo du dương chậm rãi vang lên, ca khúc này là đơn khúc về nhân vật Mặc Sĩ Diêu, thanh nhã thoải mái, mười phần êm tai.

Dung Hù nhìn thấy hai chữ “anh La” trên màn ảnh di động, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó cười nói với Tần Trình: “Tôi đi nhận điện thoại.”

Rất nhanh, Dung Hù liền đi tới ban công. Cuộc điện thoại này cậu nhận tròn mười phút, chờ đến khi trở ra, lại bắt đầu động thủ thay quần áo.

Thấy thế, Tần Trình nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, kinh ngạc hỏi: “Muốn ra ngoài ư?”

Dung Hù cười gật đầu: “Phải, anh La lập tức tới đón tôi đến công ty, có chút việc muốn nói.”

Tần Trình không có hỏi nhiều, nhưng nhìn ý cười ám áp trên mặt thiếu niên, hắn mơ hồ nhận thấy, dường như đây không phải là một chuyện xấu. Không bao lâu, Dung Hù liền ra cửa, chờ cậu vừa ra khỏi cửa, Tần Trình liền gửi một tin nhắn, tiếp qua mười phút, nhận được một cú điện thoại.

Một đầu điện thoại khác, Từ Tấn đầu vào đây nói rằng: “Hình như là Triệu Sở Vân gọi điện thoại cho La Chấn Đào. Lúc «Tầng mây màu đen» quay phim, Triệu Sở Vân có chút tưởng niệm cổ nhân, sợ tức cảnh sinh tình, cho nên không nhúng tay vào việc quay phim của đoàn phim. Nhưng ngày hôm qua cô ấy nghe Dung Hù hát «Thất dục» xong, có chút ý tưởng, cho nên đại khái là lần này muốn nói chuyện hợp tác.”

Tần Trình hơi hơi nhướn mày, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì. Hắn lại nói nói mấy câu với người đại diện của mình, ngay lúc chuẩn bị ngắt, lại nghe đầu kia điện thoại, Từ Tấn đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn như tùy ý hỏi: “Tần Trình, cậu với Dung Hù là thái độ gì, cậu cảm thấy... cậu ta là người như thế nào?”

Mắt phượng tối đen sâu thẳm trong phút chốc hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình nâng bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ sát đất cực lớn phản chiếu bóng dáng người đàn ông cao to tuấn tú, khuôn mặt tuấn mỹ không tí vết, khí chất không thể soi mói, hắn ngắm nhìn cả thành thị, thật lâu sau, mới thấp giọng hỏi ngược lại: “Cậu ấy nên là người như thế nào?”

Từ Tấn ha ha mỉm cười, tựa như đùa giỡn nói rằng: “Tôi nào biết được cậu xem Dung Hù người ta là người như thế nào, có điều, Dung Hù này là một người mới rất lợi hại, tiềm lực rất mạnh. Cậu không thấy rất có cảm giác nguy cơ sao? Tôi thấy, không được năm năm... không, nói không chừng chỉ cần ba năm, cậu ta có thể đi đến vị trí hiện tại của cậu. Lại nói, gần đây tôi đặc biệt cố gắng kiếm tiền, cậu biết tại sao không?”

Tần Trình khẽ nhíu mày, lạnh nhạt hỏi một tiếng: “Vì sao?”

Từ Tấn cười rộ nói: “Bởi vì vợ tôi thắng chức! Cậu không biết đi, vợ tôi thăng trước mới vừa thăng chức, hiện tại lại chuẩn bị tự đi ra mở một phòng luật với bạn. Vợ tôi lợi hại như vậy, tôi không cố gắng cố gắng, làm thế nào xứng đôi với cô ấy? Cô ấy xuất sắc như vậy, nếu tôi rơi ở phía sau, người khác nhất định sẽ đoạt vợ với tôi, vậy sao mà được chứ, ha ha ha.”

Tần Trình: “...”

Từ Tấn chậm rãi ngưng cười, không có ám chỉ thêm. Hắn và Tần Trình quen biết nhiều năm như vậy, không chỉ là người hợp tác, còn là bạn bè. Một hai năm gần đây hắn đều nghĩ nên làm thế nào kích lên tính tích cực của người đàn ông đó, hiện tại thật vất vả tìm ra một cơ hội, tự nhiên phải nắm chắc cho tốt.

Thật lâu sau, Tần Trình hỏi: “Lần trước Triệu đạo gửi kịch bản cho anh, bộ phim kia nói thế nào?”

Từ Tấn trả lời ngay: “Còn chưa có tìm được nam chính, bộ phim kia tính toán tháng sau bấm máy. Bộ phim chúng ta hẹn với Lưu lão lúc trước, bởi vì giai đoạn trước chuẩn bị tương đối phức tạp, phải qua nửa năm mới khởi động máy.” Hắn nói như không thể chờ đợi được, tốc độ cực nhanh, dường như sợ giây tiếp theo đối phương liền đổi ý.

Im lặng một khắc, Tần Trình nói rằng: “Kịch bản đó kỳ thật không tồi, nữ chính là ai, ngày mai nói cho tôi biết. Nếu như là người không tồi, liền nhận bộ phim này đi.”

Từ Tấn vui sướng ngây ngất: “Được!”

Rất nhanh cúp điện thoại, Tần Trình hơi hơi ngửa đầu, nhìn thành thị phồn hoa bận rộn này.

Trong giới giải trí mỗi một ngày đều có người mới xuất hiện, mỗi một ngày cũng đều có người cũ hết thời. Hiện tại Dung Hù đã đến Hoa Hạ Entertainment, sắp đi gặp người đại diện kim bài trong giới từng đào ra Lăng Tiêu. Cùng lúc đó, một người đàn ông nghỉ ngơi tròn năm năm, rốt cuộc cũng tiếp nhận kịch bản thứ hai năm nay.

Mà trên internet, trên trang weibo của «Tầng mây màu đen», một tin tức được đẩy lên trang đầu của tất cả các fan.

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: công bố đội hình khách mời siêu xa hoa kỳ thứ nhất! Có nam thần nữ thần của bạn không? Tầng mây màu đen thứ nhất cường thế đột kích! {link video} @Dung Hù @Du Tư Ngữ @Jennifer Askalon @Hạ Mộ Nhan @Luru Chấn...]

Hết chương 50

Tần Tranh Tranh: bảo bảo phải cố gắng, tuyệt đối không để cho Dung Dung bị cướp đi!

Dung Dung: cảm giác Tần Trình sáu bảy năm trước càng đẹp trai nhi ~

Tần Tranh Tranh: QAQ hiện tại cũng đẹp trai!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 51

Từ sau lần trước đột nhiên đăng một đoạn trailer, trang weibo đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã yên lặng hơn mười ngày, ngay cả một cái weibo cũng không có cập nhật. Khiến người ta trăm triệu lần không ngờ chính là, bọn họ không cập nhật thì thôi, vừa cập nhật là dọa người!

Jennifer Askalon, Hạ Mộ Nhan, Luru Chấn...

Trang weibo trực tiếp tag hơn mười minh tinh lớn, có ảnh hậu Oscar mới đăng quang của nước Anh là Jennifer Askalon, có ảnh hậu Kim Phụng Hoa Hạ là Hạ Mộ Nhan, còn có ca sĩ tình ca nổi tiếng Hàn Quốc Luru Chấn...

Bởi vì fan điện ảnh fan âm nhạc Hoa Hạ đều tương đối quen dùng weibo của Hoa Hạ, không biết dùng twitter, facebook của ngoại quốc, cho nên những minh tinh lớn đó cũng đều có weibo Hoa Hạ của mình.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» trực tiếp tag bọn họ, vốn dĩ còn có một ít dân mạng hoài nghi “có phải đoàn phim làm hay không, sao đột nhiên tag nhiều minh tinh lớn như vậy”, nhưng sau khi xem video kia, tất cả bọn họ đều kinh ngạc đến cạn lời.

Video này, cắt nối biên tập cảnh những minh tinh lớn đó lên đài!

Cả video bắt đầu chỉ hơn bốn mươi giây, mỗi người chỉ lộ một cái mặt, sau đó liền cắt đến người sau!

Hình ảnh video biến hóa cực nhanh, quả thực không thể tin được. Đôi khi trong lòng bạn căn bản còn chưa kịp đọc ra tên minh tinh này, đã biến thành người kế tiếp. Những người này đặt ở Hoa Hạ đều ít nhất là minh tinh hạng một, là cấp bậc như Đường Mộng Lam, trong đó lại còn không thiếu minh tinh lớn như Jennifer Askalon, Hạ Mộ Nhan.

Sau đó cứ như vậy, trên trang weibo đoàn phim còn nói ——

Kỳ! Thứ! Nhất!

[nếu như đây là kỳ thứ nhất... Chẳng lẽ nói, còn có rất nhiều rất nhiều minh tinh lớn? Đậu xanh rau má, tôi vốn chỉ biết hình như «Tầng mây màu đen» mời không ít minh tinh làm khách mời, nhưng cũng không thể mời nhiều minh tinh như vậy, tiếng tăm còn lớn như vậy chứ!]

[6666666 đoàn phim này thật biết chơi, chỉ bằng nhiều minh tinh như vậy, cũng đáng để tiêu tiền cho phim rồi, giao hẹn!]

[a a a a a Jennifer nữ thần thể mà cũng ở đó! Tôi muốn xem tôi muốn xem! Xin phim nhanh chiếu đi, tôi không thể chờ đợi được muốn đem tiền của tôi cống hiến cho đoàn phim rồi! Xin mọi người nhanh đến kiếm tiền của tôi đi, nhanh lên!!!]

Đương nhiên, cũng có một ít dân mạng nghĩ tới những phương diện khác.

[có những minh tinh lớn đó, sự nổi bật của nam nữ chính có thể bị đoạt hay không? Du Tư Ngữ còn ổn, Dung Hù thì... cũng kém mấy người nổi tiếng đó nhiều lắm đi. Phim như vậy, thật sự có thể hay há...]

Một ngôi sao mới tuổi còn trẻ, thế mà lại có thể đồng đài cạnh tranh với nhiều lão làng như vậy!

Nếu không phải vì Lăng Tiêu có nhân duyên tốt và lực ảnh hưởng cực lớn trên toàn cầu, đây căn bản là chuyện ngàn lẻ một đêm.

Đồng thời đó cũng là khảo nghiệm diễn xuất và khí tràng của nam nữ chính, xem bọn họ có thể đề ép nổi nhiều minh tinh như vậy hay không, xem bọn họ có thể khiến lực chú ý của người xem không bị những minh tinh đó phân đi hay không.

Rất nhiều dân mạng đều mãi mong chờ, nhiệt liệt thảo luận đội hình khách mời xa hoa của «Tầng mây màu đen», chờ mong phim chiếu.

Hết thầy, liền lấy thực lực nói chuyện! Diễn tốt chính là tốt, phim hay chính là hay, còn có không đến một tháng, liền thấy kết cục!

Mà khi nhóm dân mạng thảo luận đến khí thế ngất trời, Dung Hù và La Chấn Đào đã đi tới cao ốc Hoa Hạ Entertainment.

La Chấn Đào vươn tay nhấn nút thang máy “tầng bốn mươi bảy”, đồng thời khó nén ý cười nói với Dung Hù: “Nói về Triệu Sở Vân, tiểu Hù cậu có khả năng không biết cô ấy, nhưng lúc cậu quay phim, Du Tư Ngừ sắm vai chính là cô ấy. Cô ấy là một người đại diện kim bài của công ty chúng ta, năm đó một tay nâng ra Lăng Tiêu, sau đó Lăng Tiêu qua đời, cô ấy liền dẫn dắt thiên hậu tình ca Trác Tâm Nghi rất nổi tiếng hiện tại. Anh với cô ấy cũng không phải rất quen thuộc, nhưng nghe nói con người vẫn rất công bằng.”

Tuy nói «Tầng mây màu đen» là phim truyện ký, nhưng không có khả năng hoàn toàn kể sự thật. Chẳng hạn như Triệu Sở Vân mà Du Tư Ngừ sắm vai tất nhiên có một chút khác biệt với Triệu Sở Vân chân thật, nhưng mà nghĩ nếu có thể được La Chấn Đào đánh giá là “công bằng”, hẳn là một người đại diện không tồi.

Dung Hù cười gật đầu, nói: “Nghe nói năm đó chị ấy tự ra tiền túi làm lễ tang cho Lăng Tiêu, còn ngăn cản truyền thông phỏng vấn chụp ảnh. Cho nên... anh La, em cảm thấy anh cũng không cần khẩn trương.”

La Chấn Đào mãnh liệt sừng sốt, tiếp đó cười gượng hai tiếng: “Bị cậu phát hiện. Cô ấy nói thế nào cũng coi như là cấp trên của anh, nghe nói trước kia còn từng sa thải vài người đại diện...”

Dung Hù kinh ngạc nhưn mày: “Anh La, không phải vừa nãy anh còn nói, Triệu Sở Vân làm người công bằng sao?”

La Chấn Đào nhanh chóng khoát tay: “Đúng là rất công bằng, có điều cô ấy cũng quả thật từng giúp công ty sa thải vài người đại diện...” Nói xong, La Chấn Đào còn nhin không được mà rùng mình một cái, dường như ần giấu một ít bí mật nhỏ.

Dung Hù không có hứng thú quá lớn với chuyện giữa người đại diện bọn họ, chỉ cười cười liền kéo đề tài đi. Hai người rất nhanh đến tầng bốn mươi bảy, dưới hướng dẫn của La Chấn Đào, đi tới văn phòng Triệu Sở Vân.

Vừa lúc Triệu Sở Vân dường như đang gọi điện thoại.

Hiển nhiên cô không nghĩ tới, hôm nay Dung Hù liền lại đây. Ở trong điện thoại La Chấn Đào có nói, hẳn thương lượng với Dung Hù một chút, một hai ngày mới có thể hồi âm cho mình. Nhưng lúc này mới qua vài giờ, đương sự thế mà đã đứng ở trước mặt cô.

Sau khi nói hai câu, Triệu Sở Vân đã ngắt điện thoại, nâng bước đến trước mặt Dung Hù và La Chấn Đào. Cô tự mình pha một ly trà cho hai người, dẫn bọn họ đến sofa ngồi xuống, tiếp đó ngồi xuống sofa đối diện.

Triệu Sở Vân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua trên người La Chấn Đào, cuối cùng dừng ở trên người Dung Hù.

Một đầu tóc ngắn màu đen nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, mặc áo sơ mi công sở màu trắng, Triệu Sở Vân có một gương mặt phổ thông, kém khá xa người sắm vai cô là Du Tư Ngừ, nhưng mà lại vô cùng dễ nhìn. Rõ ràng năm nay hẳn là đã bốn mươi bảy tuổi, nhưng cô bảo dưỡng tốt, bộ dạng nhìn qua chỉ có hơn ba mươi tuổi, quần áo mộc mạc, không có đeo bông tai, nhẫn và vòng cổ, trang điểm thanh lịch.

Cô nghiêm túc cẩn thận đánh giá Dung Hù, Dung Hù cũng mỉm cười mà nhìn cô.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Triệu Sở Vân hơi nói vài câu khách sáo, tiếp đó liền thẳng đến chủ đề: “«Thất dực» là tác phẩm cuối cùng khi Lăng Tiêu còn sống, sau đó hẳn vì bị bệnh nằm viện, lại qua đời, vẫn luôn không có thời gian chế tác bài hát này. Ngày hôm qua đoàn phim gửi bài hát đã thu xong cho tôi, tôi nghe một chút, nên quyết định tìm cậu.” Dừng một lát, Triệu Sở Vân ưỡn thẳng lưng, từng chữ nói rằng: “Dung Hù, tôi muốn hợp tác với cậu, phát hành CD single «Thất dực».”

Đề nghị này trước lúc Dung Hù đến đã biết được từ chỗ La Chấn Đào, hiện giờ Triệu Sở Vân lại trịnh trọng nói một lần, mười phần thành ý.

Lăng Tiêu không có người thân gì, chưa từng kết hôn, càng không có con nối dõi. Sau khi hắn chết, người thân cận nhất hẳn chính là người đại diện kiêm bạn tốt của hắn Triệu Sở Vân, thêm nữa là Hà Hình Nhu.

Bài hát «Thất dực» này hoàn toàn do một mình Lăng Tiêu vung dao hoàn thành, hiện giờ bản quyền liền ở trong tay Triệu Sở Vân. Lăng Tiêu đã đi được ba năm, bài hát vẫn luôn không hồi đời, hiện giờ «Tầng mây màu đen» sắp chiếu, Triệu Sở Vân muốn cho bài hát này thấy ánh mặt trời lần nữa, cũng là hợp tình.

Có thể biểu diễn bài hát của Lăng Tiêu, hơn nữa là ca khúc gốc mà bản thân Lăng Tiêu chưa bao giờ hát, việc này đối với rất nhiều ca sĩ mà nói, đều là chuyện tha thiết ước mơ. Nhưng đối mặt một cái bánh nhân thịt bự từ trên trời rơi xuống như vậy, Dung Hù lại không có vui sướng ngây ngất mà tiếp nhận, ngược lại suy tư một khắc, hỏi: “Đối với lần hợp tác này, chị Triệu có yêu cầu và ý kiến gì khác không?”

Trong mắt Triệu Sở Vân hiện lên một tia kinh ngạc, cô quay đầu nhìn thoáng qua La Chấn Đào, lại phát hiện La Chấn Đào thế mà cũng là đáng vẻ bưng bình đại ngộ, nhìn về phía mình.

Trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc nghiêm nghị, Triệu Sở Vân đặt tách trong tay xuống, cười nói: “Quả thật có một ý kiến. Doanh thu CD

single lần này, tôi muốn hiến toàn bộ cho quỹ hội Vinh Vân. Đây là yêu cầu duy nhất của tôi, không thoái nhượng.”

La Chấn Đào kinh ngạc mở to hai mắt, Dung Hù cũng hơi ngẩn ra, tiếp đó cười gật đầu: “Được.”

La Chấn Đào lập tức quay đầu nhìn về phía Dung Hù, lại thấy người sau về mặt trấn định, bên môi treo một nụ cười trấn định lãnh tĩnh.

Sau khi Dung Hù đồng ý đề nghị này, Triệu Sở Vân lập tức trở nên càng thêm tích cực. Cô nhanh chóng liên hệ tổng giám âm nhạc của tổng bộ Hoa Hạ Entertainment thành phố B, xác định các chi tiết liên quan đến việc chế tác single. «Thất dục» Dung Hù thu ở phân bộ S đã đủ xuất sắc, không cần thu lại, vậy kế tiếp cần phải làm là quay MV cùng với tuyên truyền.

Chạng vạng cùng ngày, Triệu Sở Vân sấm rền gió cuốn phách thảo ra một phần hợp đồng, chia làm ba bản, định ra hiệp ước với Dung Hù.

Vốn dĩ La Chấn Đào còn muốn nói “cũng là người của Hoa Hạ Entertainment, có thể đi theo quy trình trong công ty”, nhưng Triệu Sở Vân lại cự tuyệt đề nghị này, trịnh trọng cẩn thận cất kỹ bản hợp đồng.

Sau khi hết thấy toàn bộ kết thúc, trên gương mặt mộc mạc của Triệu Sở Vân rốt cuộc có thêm một chút ý cười chân thành. Cô tự mình đưa Dung Hù xuống lầu, khi tiễn hai người vào thang máy, ánh mắt cô thâm trầm ngưng mắt nhìn thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp ấy, thật lâu sau, cho đối phương một cái ôm nhẹ nhàng.

Dung Hù hào phóng tiếp nhận cái ôm này, vừa mới chuẩn bị buông hai tay ra, liền nghe Triệu Sở Vân hạ giọng, ở bên tai mình nói rằng: “Cậu và hần không phải quá giống, nhưng cậu diễn hần, diễn rất tốt.”

Thân thể hơi khựng lại, một lát sau, Dung Hù thấp giọng cười nói: “Cám ơn chị khích lệ.”

Chờ đến khi thật sự từ biệt Triệu Sở Vân, trong thang máy, La Chấn Đào cảm khái nói: “Tuy rằng anh đoán được Triệu Sở Vân có thể quyết định cho cậu biểu diễn «Thất dục», có khả năng có mục đích gì khác, trái lại không nghĩ tới, cô ấy thế mà lại muốn đem toàn bộ doanh thu quyền cho quỹ hội.”

Dung Hù quay đầu nhìn về phía La Chấn Đào, nhướn mi: “Anh đã sớm đoán được hả, anh La?”

La Chấn Đào xấu hổ cười cười: “Đương... đương nhiên nghĩ tới.” Không để cho Dung Hù có thời gian suy tư, La Chấn Đào nhanh chóng bổ sung: “Triệu Sở Vân đảm nhiệm người chế tác single này, hần là sẽ không chế rất chặt. Bài hát này đã sớm thu xong, việc chúng ta phải làm hần là quay MV. Cuối tuần cậu phải bắt đầu theo «Tầng mây màu đen» đi tuyên truyền, còn phải tham gia ba chương trình tạp kỹ. Cho nên tiểu Hù, trong tuần này chúng ta liền phải quay MV, chỉ sợ ngày mai Triệu Sở Vân liền thông báo thời gian cho chúng ta.”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, rộng lượng mà không có vạch trần lời nói dối của La Chấn Đào, nói rằng: “Vừa vặn một tuần này không có việc gì, em tùy thời đều có thời gian, anh La.”

La Chấn Đào ha ha mỉm cười, cứ như vậy cho qua chuyện này.

Quỹ Vinh Vân chính là một quỹ hội Lăng Tiêu thành lập khi còn sống, chuyên quyên giúp trẻ em nghèo khổ vùng núi, nghe nói mấy năm nay đã hiến tặng hơn trăm trường tiểu học hy vọng. Sau khi Lăng Tiêu qua đời, quỹ hội này vẫn do Triệu Sở Vân đến xử lý.

Tuy rằng «Thất dục» còn chưa phát hành, nhưng thu nhập của nó tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ, muốn đem nhiều tiền như vậy hiến ra ngoài hết không sót một đồng, cần quyết tâm cực lớn. Cho nên khi Dung Hù không chút do dự mà đồng ý, Triệu Sở Vân cũng có chút kinh ngạc.

Có thể nói, hát bài hát này, Dung Hù chỉ kiếm được danh tiếng, cậu có thể biểu diễn ca khúc của ca thần, nhưng không có một chút thu nhập.

Ngay cả La Chấn Đào cũng có chút tiếc hận thay Dung Hù, dù chỉ có thể lấy được một phần mười doanh thu, vậy cũng tốt mà. Nhưng khi hần nhắc tới, Dung Hù chỉ cười cười, vô cùng bình tĩnh nói một câu: “Nói không chừng về sau, anh La, anh cũng giống chị Triệu, giúp em quản lý quỹ hội.”

La Chấn Đào phút chốc ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Dung Hù. Nhưng lúc này Dung Hù đã cúi đầu mở di động, bắt đầu lật xem tin tức giải trí mới nhất, dường như thật sự chỉ là thuận miệng nói.

Chờ sau khi Dung Hù về nhà, không ngờ rằng, cũng không có nhìn thấy bóng dáng Tần Trình.

Trong nhà trống rỗng cũng không có ai bật đèn, sau khi ấn công tắc, ngọn đèn chiếu sáng căn nhà yên tĩnh, có vẻ có chút tịch liêu. Dung Hù nhìn nhìn bốn phía, rốt cuộc xác định, Tần Trình là thật sự không ở nhà.

Cậu cầm quần áo treo vào trong tủ quần áo của mình, lúc đi đến phòng ăn, bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy.

『Lâm thời có công việc phải bàn, buổi tối có khả năng trở về rất muộn.』

Trên tờ giấy nho nhỏ, mực nước màu đen trải trên đường kẻ mảnh, trắng đen đối lập, mực nước dưới ngọn đèn phản chiếu ra một chút ánh sáng. Chữ viết hữu lực, tuấn đạt cứng cáp, mỗi một bút đều sắc bén phong duệ, cho dù bị đặt trên một tờ giấy mỏng manh, cũng có thể nhìn ra một chút cường thế lạnh lùng không thể thân cận.

Dung Hù nhìn một khắc, liền thả lại trên bàn. Chờ sau khi tùy tiện nấu một bát mì, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cậu nhịn không được lại cầm lấy tờ giấy đó nhìn thoáng qua.

Ánh mắt lưu chuyển trên tờ giấy trắng nho nhỏ, sau một lúc lâu, thiếu niên nở nụ cười, dùng ngón trỏ chặn tờ giấy trắng.

“Chữ viết rất xinh đẹp... chữ y như người sao?”

Sau khi ăn mì, Dung Hù liền đi đến phòng chiếu phim, tính toán xem một bộ phim ngoại quốc rồi lại nghỉ ngơi. Thời gian cậu đến thế giới này rất ngắn, nếu muốn hiểu biết, không thể chỉ hiểu biết những tin tức trên mặt chữ, còn phải chân thật xem những bộ phim đó.

Tựa như «Hong Môn Yến», Dung Hù đã từng xem qua tư liệu bộ phim điện ảnh này, biết Tần Trình ở trong đó sắm vai Tây sở Hạng Vũ. Nhưng mà trước khi xem phim, cậu chưa từng nghĩ rằng, Tần Trình sắm vai Hạng Vũ thế mà lại là bộ dạng đó.

Lúc chiều Tần Trình đã nói, DVD trong tủ ở phòng chiếu phim Dung Hù đều có thể lấy xem, không cần cố kỵ. Vì thế Dung Hù ở trong đó lật DVD phim ngoại quốc, cậu thấy được mấy bộ phim nổi tiếng từng lấy giải Oscar, mới vừa tính toán rút một bộ trong đó ra xem, tầm mắt đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt thiếu niên chăm chú nhìn một bộ DVD ở bên cạnh thật lâu, sau một lúc lâu, mới rút bộ phim ngoại quốc muốn lấy ra, xoay người để vào trong thiết bị chiếu. Ca khúc đầu phim nhanh chóng vang lên, trong tiếng âm nhạc du dương uyển chuyển, Dung Hù không có đi đến sofa ngồi xuống, ngược lại quay về bên cạnh ngăn tủ, rút bản DVD kia ra.

Chỉ thấy trên hộp DVD đó, in một đóa hoa hồng đỏ rực rỡ ướt át. Ba chữ «Hoa hồng máu» ánh vào mi mắt Dung Hù, mà phía dưới ba chữ kia, dùng cỡ chữ lớn in tên đạo diễn và diễn viên chính.

Đạo diễn Lưu Thắng, nam chính Sài Minh Lăng, nữ chính... Hạ Mộ Nhan.

Nhìn hộp DVD này trong chốc lát, Dung Hù liền thả lại trong tủ, im lặng không lên tiếng xoay người xem bộ phim ngoại quốc kia.

Giờ phút này, một người đàn ông đang ở Hoa Hạ Entertainment lật xem kịch bản mới đột nhiên trong lòng chấn động. Lông mày hơi hơi nhăn lại, Tần Trình ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đại diện đang chơi di động ở cách đó không xa, lại cúi đầu nhìn thoáng qua kịch bản. Sau một lúc lâu, dường như cảm thấy không có gì dị thường, lại tiếp tục nhìn kịch bản.

...Thật sự không có gì dị thường ư?

Đã nói trong đồng DVD anh cất giữ, phim của Hạ Mộ Nhan chỉ có một bộ «Hong Môn Yến» thôi mà?

«Hoa hồng máu» mà người ta lấy được giải ảnh hậu Kim Phụng là bị anh ăn mất, hay là ăn mất, hay là ăn mất rồi?!

Bất luận thế nào, chờ Dung Hù xem xong bộ phim ngoại quốc kinh điển kể lại câu chuyện ám áp kia, Tần Trình vẫn chưa trở về. Cậu rửa mặt một chút chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc sắp vào phòng ngủ, suy xét một chút, vẫn là vào phòng chiếu phim, chủ động giúp người đàn ông nào đó tìm ra bảy bộ DVD phim có Hạ Mộ Nhan đóng.

Trong đó, năm bộ Hạ Mộ Nhan là nữ chính, hai bộ là nữ số hai. Chỉ có một bộ «Hong Môn Yến» là có Tần Trình tham diễn, cái khác đều không có một chút liên hệ với Tần Trình.

Ngưng mắt nhìn bảy bản DVD này, Dung Hù chậm rãi cong khóe miệng, giúp Tần Trình đem từng bản từng bản DVD đó bỏ vào góc ngăn tủ (tất cả những chỗ rất khó phát hiện). Sau khi làm xong việc này, thiếu niên vừa lòng gật gật đầu, thấp giọng lầm bầm: “Phòng chừng là quên những bộ phim đó nhỉ?”

Nói là nói như vậy, nhưng ý cười bên môi thiếu niên lại càng ngày càng sâu.

Làm tốt hết thảy, Dung Hù cảm thấy mỹ mãn về phòng ngủ của mình, mở di động lên lướt weibo chốc lát.

[Dung Hù: hợp tác với các tiền bối, học được rất nhiều, thả tim ♥□♥□♥□//Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: đội hình khách mời siêu xa hoa kỳ thú nhất...]

Đăng cái weibo này xong, Dung Hù lật xem nhóm fan trả lời. Hiện giờ cậu đã có thể bình tĩnh tiếp thu ngôn ngữ khoa trương của nhóm fan, cái gì mà “Dung Dung em muốn sinh khi con cho anh”, “mỗi ngày đều phải liếm Dung Dung một trăm lần nha một trăm lần”, mấy cái này chỉ là muối.

Nhưng tối hôm nay, ngay khi Dung Hù chuẩn bị đi vào giấc ngủ, một cú điện thoại xa lạ lại gọi tới đây.

Sau khi nhận, đầu kia điện thoại vang lên một giọng nói bình tĩnh: “Tiểu thiếu gia, hai ngày sau là ngày giỗ của lão gia, cần tôi lái xe đi đón ngài không?”

Hết chương 51

Tần Tranh Tranh: ý, có phải bảo bảo quên làm chuyện gì hay không? Hừm, suy nghĩ nhiều rồi, không có quên làm chuyện gì cả~

Phúc oa [nhìn chăm chú]: cậu bị người ta bắt lấy cái đuôi nhỏ kia!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52

Mưa rào tí tách tí tách rơi xuống đất, không trung một mảnh mờ mịt, mây đen rậm rạp bao phủ đại địa, không khí nặng nề áp lực. Màn mưa mông lung khiến mộ viên ngoại ô có vẻ có vài phần lạnh lẽo, hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại trước cửa mộ viên.

Một cặp vợ chồng trung niên ăn mặc ngăn nắp từ chiếc xe phía trước đi xuống, diện mạo người đàn ông trung niên coi như cứng cõi, mặc một thân tây trang đen, sắc mặt âm trầm xuống xe, nhưng mà người đàn bà trung niên bên cạnh ông ta thì giống như có chút béo phì, miệng không ngừng oán giận, chờ xuống xe, còn kinh hô: “Bản thể, tiền đều dùng ở chỗ nào vậy, không thể tu sửa con đường này cho đường hoàng à?!”

Má Vương vâng vâng dạ dạ gật đầu, thành thành thật thật bụng ô cho phu nhân.

Ngay lúc này, một đôi chân thon dài từ chiếc xe phía sau bước xuống. Bàn tay trắng nõn như ngọc của thiếu niên nhẹ mở ô ra, một thân âu phục màu đen mộc mạc khiến cậu nhìn càng gây, cậu cầm một cái ô, vòng qua bà thím còn đang oán giận của mình, đi theo sau chú hai vào mộ viên.

Hôm nay là ngày giỗ Dung lão gia tử.

Đối với nguyên chủ mà nói, cái chết của cha mẹ là một hồi ức bi thương thời thơ ấu, mà Dung lão gia tử rồi đi thì triệt để để trở thành đường ranh của cuộc đời. Nguyên chủ tuy rằng bởi vì cha mẹ chết sớm đã trở nên phản nghịch quái đản, nhưng có lão gia tử ở đó, còn không dám quá phản nghịch, tận đến khi lão gia tử qua đời, người cuối cùng thật lòng quan tâm cậu ta ở Dung gia cũng không còn, cậu ta mới biến thành bộ dạng lúc sau.

Cho nên hôm nay Dung Hủ nhất định phải tới. Hàng năm nguyên chủ đều lên đến một chuyến, không đi theo chú thím mình, nhưng mà trong trí nhớ Dung Hủ không có vị trí mộ địa của lão gia tử, chỉ có thể đi theo chú thím Dung gia đến.

Chờ sau khi đoàn người tiến vào mộ viên, Dung Hằng về mặt âm trầm đi ở phía trước, Dung nhị phu nhân thì vẫn oán giận cái này, oán giận cái kia với má Vương. Rốt cuộc, ngay cả Dung Hằng cũng nghe không nổi nữa, quay đầu lại răn dạy bà ta vài câu, ai ngờ thím Dung gia lại đột nhiên trừng mắt nhìn: “Làm gì, lúc ba ông chết cũng không thấy ông đau lòng bao nhiêu, hiện tại dữ với tui cái gì?”

Sắc mặt Dung Hằng đổi đổi, không có phản bác.

Dung Hủ về mặt bình tĩnh nghe bọn họ ồn, lại đi thêm một đoạn đường, rốt cuộc đến mộ lão gia tử.

Đoàn quần gia đem hoa tươi và đồ cúng lên, lúc tế bái thím Dung rốt cuộc cũng không tiện nói cái gì nữa, thành thành thật thật bái lão gia tử. Đến đây, trận tế bái đơn giản này liền kết thúc, thím Dung gia ồn ào muốn rời khỏi, Dung Hằng vốn đang muốn ở thêm trong chốc lát, lại không chịu nổi phu nhân của mình.

Trước mộ bia, chỉ còn lại một thiếu niên thanh nhâ cao lớn, cầm một cái ô, đứng ở tại chỗ, ngưng mắt nhìn tấm ảnh chụp kia.

Thím Dung đi được chốc lát, quay đầu, âm dương quái khí nói rằng: “A, đại minh tinh còn đang nhìn hả? Hiện tại giả vờ cháu trai hiếu thảo cái gì, lúc trước ông già chết, không phải mày còn ở bên ngoài ăn chơi đang điểm không chịu trở về sao, hiện tại đau lòng cũng không còn kịp rồi, ông già cũng không nhìn thấy.” Dừng một chút, bà ta giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười khúc khích: “Cũng không đúng, đại minh tinh diễn xuất tốt như vậy, trái lại là mình hiếu lắm.”

Châm chọc như vậy Dung Hủ căn bản không có nghe vào trong lòng, cậu nhìn chăm chú vào Dung lão gia tử về mặt nghiêm nghị trên ảnh chụp mộ bia, qua một lúc lâu, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà lau giọt mưa trên ảnh chụp.

Thím Dung phút chốc nở nụ cười: “Dung Hằng, nhìn cháu của ông kìa, diễn xuất thật không tồi nha.”

Dung Hằng cũng đổi về mặt, lớn tiếng nói: “Dung Hủ, làm gì đó, còn không lại đây.”

Thiếu niên giống như không có nghe lời được bọn họ nói, cậu nhìn chăm chú vào mộ bia, thật lâu sau, nhắm mắt lại, hai tay chấp lại. Chờ chốc lát, cậu mới đứng dậy rồi đi, lần này trực tiếp vòng qua Dung Hằng và thím Dung gia, lập tức đi về phía cửa mộ viên.

Sắc mặt Dung Hằng lập tức khó coi, trên gương mặt mập mạp của thím Dung gia cũng lộ ra một tia xấu hổ, bà ta la lớn: “Dung Hủ, mày chính là loại giáo dục này hả, trưởng bối nói chuyện với mày, mày cũng không trả lời một câu?”

Thiếu niên tiếp tục đi về phía trước, căn bản không thèm nhìn hai người kia.

Thím Dung càng thêm giận dữ: “Làm gì làm gì, tố chất của Dung đại minh tinh thật sự là ngay cả một người đàn bà bình thường nhỏ nhỏ như tôi cũng không sánh bằng, Dung Hằng ông thấy không, thằng cháu ông cánh cứng rồi, người ta là đại minh tinh, chỗ nào có thể nói chuyện với ông chứ.”

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, thím Dung gia vẫn luôn oán giận trào phúng không ngừng. Chờ đi đến cửa mộ viên, thím Dung gia quái thanh quái khí cười lạnh nói: “Cũng đúng, không thể trách người ta, mẹ người ta nào có cơ hội dạy nó, Dung Hằng, ông cũng thông cảm thông cảm cho

cháu ông chút, dù sao có mẹ sinh không có mẹ dạy, có thể không đi giết người phóng hỏa cũng đã không tồi rồi... A!”

Thím Dung kinh hãi trừng lớn mắt, không dám tin mà vươn tay lau mưa trên mặt một phen, cả giận nói: “Dung Hù, mày làm gì!”

Dưới ô che màu đen, thiếu niên tinh xảo như tranh vẽ hạ mắt, thản nhiên nói: “Tôi có mẹ sinh không có mẹ dạy, bà nói tôi làm gì?”

Trên mặt thím Dung đều là nước mưa kèm theo bùn, Dung Hù trực tiếp vẩy hết nước trên ô lên gương mặt trét đầy đồ trang điểm của bà ta. Số đồ trang điểm đó vốn đã che không nổi gương mặt tuổi già sắc suy của bà ta, hơn nữa bà ta nhiều năm sống an nhàn sung sướng, khuôn mặt mập ra giống như một cái bánh màn thầu, trét phấn lên lại càng giống một cái bánh màn thầu trắng.

Thím Dung tức giận đến hận không thể lập tức lại đây cắn chết thiếu niên, nhưng mà Dung Hằng lại giữ bà ta lại, ác liệt khiển trách Dung Hù: “Dung Hù! Sao mày có thể động thủ, bà ấy là thím mày, có phải cánh mày thật sự cứng, cái gì cũng dám làm hay không? Thế mà lại dám đánh thím mày, ngày mai có phải mày còn muốn đổi phở chú mày hay không!”

Nghe vậy, Dung Hù ngược lại có chút kinh ngạc, dường như không nghĩ tới Dung Hằng còn có thể kìm nén được.

“Chú hai à, tôi chỉ là bị trượt ô thôi, không ngờ thím đứng gần như vậy.” Thiếu niên cong khóe miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười thuần lương, “Giọng thím hai nhỏ như vậy, tôi còn tưởng rằng bà ấy vẫn ở chỗ rất xa vắng tôi chứ, không ngờ lại đứng gần như vậy...” Nói xong, cậu còn vô tội chớp chớp đôi mắt, “Nếu thím hai không nói lời nào, chỉ sợ tôi còn chú ý một chút.”

Dung Hằng: “Mày!”

Dung thím: “Dung Hù! Mày lần lại đây cho tao!”

Nhìn thấy trong gương, mình bị bùn lầy làm ướt nhẹp vừa xấu vừa béo, thím Dung rút cuộc bùng nổ, trực tiếp đẩy Dung Hằng ra đi về phía Dung Hù. Bà ta vừa đi vừa nói “Hôm nay làm trường bối của mày, tao cho mày biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ”, sau đó vươn tay muốn nhéo lỗ tai thiếu niên.

Động tác này rất nhanh, nhanh đến độ người bình thường hẳn là phản ứng không kịp, nhưng Dung Hù lại nhanh chóng lướt sang bên cạnh, khiến thím Dung chụp hụt, thiếu chút nữa liền té lăn trên đất.

Thím Dung còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng đi kéo Dung Hù, nhưng thiếu niên nhanh nhẹn liên tục né tránh ba lượt.

Một nhẹ nhàng thoăn thoắt, một ục ịch công kênh, mà Vương cảm ô che ở bên cạnh vẫn luôn khuyên nhủ thím Dung, rất nhanh, hai nhà khác đến té bái trong mộ viên liền chú ý đến tình huống nơi này, chỉ trỏ nơi này.

Dung Hằng thấy thế, trên mặt hiện lên một chút khó coi, lớn tiếng chửi nặng: “Hai người đang làm gì đó, còn không chê mặt xấu hổ sao!”

Quần chúng vây xem rốt cuộc thấy rõ mặt vài người này.

“Ý, đây không phải là Dung gia sao? Hôm nay hình như là ngày giỗ Dung lão gia tử, bọn họ đến tế bái, sao còn ồn ào ở mộ viên thế?”

“Tôi nhớ rõ Dung Hù này, mấy ngày hôm trước có phải nha đầu nói, con bé rất thích Dung Hù này hay không?”

“Sao con bé lại thích Dung Hù, Dung Hù này không phải là đứa du thủ du thực không học vấn không nghề nghiệp sao?”

“Bà không biết à, cậu Dung Hù đó hình như đi làm minh tinh, nha đầu nhà bà rất thích cậu ta.”

“Nha đầu thích cậu ta à, vậy cậu ta khẳng định không tồi, Dung Hằng kia hình như luôn rất khắt khe với đứa cháu này, bà xem, phu nhân ông ta ở trước công chúng còn muốn đánh cháu kia...”

Người có thể chôn ở mộ viên này, đều ít nhất là nhà giàu có, hiểu biết thấu triệt về những việc vật hào môn của thành phố B.

Nghe mấy người đó nói thâm nghị luận, Dung Hằng chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, quả thực không có mặt mũi gặp người. Cổ tình bà phu nhân mập của ông ta còn đang đuổi theo cháu mình, muốn đánh Dung Hù, nhưng Dung Hù vẫn luôn sắc mặt bình tĩnh mà né tránh, mỗi lần lại cố ý chỉ tránh ra một chút, khiến thím Dung cho là lần tiếp theo mình có thể bắt được cậu.

Cái loại thân thể béo phì đó nếu ngồi đằng hoàng tử tế giả làm quý phu nhân, coi như có thể nhìn được, nhưng hiện tại giống một thôn phụ sơn dã động thủ đánh người, liền cho ông ta cảm giác còn ghê tởm hơn cả thôn phụ.

Sắc mặt Dung Hằng âm trầm đến sắp chảy ra nước, ông ta nói với Đoàn quân gia ở một bên: “Còn không mau đi kéo phu nhân và Dung Hù ra!”

Đoàn quân gia hạ mắt bụng ô, nói: “Nhị phu nhân nói, muốn dạy dỗ tiểu thiếu gia đằng hoàng.”

Ngụ ý là, ông ta không can thiệp.

Ánh mắt Dung Hằng tức giận đến mức sắp lồi cả ra, cổ tình Đoàn quân gia là lão làng ở Dung gia, ở Dung thị cũng có địa vị nhất định, tạm thời ông ta còn chưa động tới được. Vì thế khi nhìn thấy thím Dung lại đi kéo Dung Hù, người vây xem bên cạnh đều trực tiếp lớn tiếng chỉ trích, Dung Hằng một phát bước xa chạy ra khỏi ô che, kéo người đàn bà kia trở về.

“Được rồi, đừng náo loạn, về nhà lại nói!”

Miệng thím Dung còn đang hùng hù hỏ hỏ, tuy rằng e ngại mặt mũi chồng không động tới Dung Hủ nữa, nhưng mà tận đến khi đi ra khỏi mộ viên, vẫn luôn chỉ cây dâu mắng cây hòe. Chờ bà ta kéo cửa xe chuẩn bị lên xe, lại châm chọc khiêu khích: “Đại minh tinh người ta sao còn có thể cùng ngồi xe với chúng ta, Dung Hằng, ông cũng quá xem trọng Dung gia của ông rồi, người ta chính là đại minh tinh, không giống...”

“Bụp —— ”

Ô che màu đen mảnh liệt thu lại, trong không khí an tĩnh phát ra một tiếng vang chói tai.

Lời thím Dung đột nhiên bị cắt ngang, bà ta theo bản năng quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, chỉ thấy trong mưa phùn mờ lung, thiếu niên tuấn mỹ thanh lãnh hơi cong khóe môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn bà ta, cười nhạt nói: “Thím, đại minh tinh tự nhiên là khác biệt, đại minh tinh... sẽ ăn sống nuốt tươi bà đó, biết không?”

Trong phút chốc, một luồng khí tràng cường đại áp bách phút chốc lan tràn ra.

Trong mưa phùn âm ỉ tách, cặp mắt kia âm lãnh thâm thúy, rõ ràng là đang cười, nhưng càng lạnh như băng. Cậu giống như ngồi ở trên vương tọa, dùng nụ cười châm chọc vô tình nhìn xuống người đàn bà đó, giọng điệu tựa như nói giỡn, nhưng câu “ăn sống nuốt tươi” kia lại từng chữ đánh vào trong lòng thím Dung.

Bỗng nhiên cả người rung mình một cái, về mặt thím Dung cứng đờ đứng tại chỗ, tận đến khi Dung Hủ vào xe, bà ta còn thật lâu chưa hoàn hồn. Bà ta ngồi lên xe, rất muốn mắng Dung Hủ thêm một câu, nhưng lúc này rõ ràng Dung Hủ đã không ở trước mặt, bà ta lại không dám nói tiếp nữa.

Mỗi khi bà ta muốn mở miệng mắng to, cặp mắt giấu diếm tàn nhẫn kia liền hiện lên trong đầu bà ta, khiến thân thể bà ta run lên, giống như bị cái gì đó ép tới không thể hô hấp, tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên.

Té bái cứ như vậy kết thúc, Dung Hủ không có về đại trạch Dung gia, mà ở vùng ngoại thành liền cùng chú thím Dung gia mỗi người đi một ngả. Lúc rời đi, chú thím cậu căn bản không có xuống xe tiễn cậu, nhưng Dung Hủ không thèm để ý chút nào, cảm một cái ô, cứ như vậy cất bước rời đi.

La Chấn Đào lái xe tới đón Dung Hủ, nhìn thấy cậu là lo một mình cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nghĩ thông suốt. Hắn cũng có chút oán giận: “Cậu nói cậu với chú thím cậu đến té bái, anh đã cảm thấy không quá tốt. Tiểu Hủ, về sau anh đưa cậu tới đây là được, cậu và chú thím cậu quan hệ không tốt, về sau vẫn là ít tiếp xúc mới tốt.”

Dung Hủ cất kỹ ô, nghe vậy, cười nói: “Sang năm để anh La đưa em đến.” Dù sao cậu đã biết vị trí chính xác của mộ địa lão gia tử, sẽ không lộ ra dấu vết.

Chuyện xảy ra hôm nay Dung Hủ không có nói cho La Chấn Đào, có điều La Chấn Đào hẳn là cũng có thể đoán được, lấy quan hệ giữa Dung Hủ và nhà chú thím của cậu, khẳng định sẽ không phát sinh chuyện tốt gì, cũng không có khả năng hòa hòa khí khí.

Chuyện này cứ vậy cho qua, La Chấn Đào bắt đầu nói tình huống thu MV ngày hôm sau, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, nhưng mà ánh mắt đã từ từ nhìn ra ngoài xe.

Mây đen che đầy hơn phân nửa không trung, đặt ở trong lòng mỗi người, trước mắt cậu phát lại mỗi một màn phát sinh hôm nay.

Thím Dung hấp tấp nóng nảy thô bạo và ngu xuẩn dễ nóng giận, Dung Hằng lạnh giọng lạnh ngữ và ra vẻ lạnh nhạt, Đoàn quân gia sống chết mặc bay, má Vương nhỏ dạ nhất gan... Còn có Dung Hằng khi nhìn về phía phu nhân mình, trong mắt chột lóe qua chán ghét.

Nếu chán ghét như vậy, thế ông ta có thể sống cùng đối phương, mà còn giữ mình trong sạch như thế sao?

Dung Hủ ngửa ra sau tựa vào trên ghế, khóe môi hơi hơi nhếch lên, giống như phát hiện chuyện gì thú vị.

Vào lúc ban đêm, Dung Hủ gọi cú điện thoại, trấn định tự nhiên thương lượng giá tiền với người ở đầu kia điện thoại, định tốt thời gian và nội dung nhiệm vụ. Ngày hôm sau, Dung Hủ và La Chấn Đào cùng tới một studio nằm ở ngoại ô thành phố B, còn chưa vào cửa, đã thấy một nữ sĩ ăn diện thời thượng bước nhanh đi tới, một phát bắt được tay cậu, cao hứng liên tục nói rằng: “Dung Hủ? Dung Hủ! Chờ cậu thật lâu, mau tới!”

Hết chương 52

Tần Tranh Tranh: hôm nay sao ngay cả một cái tên cũng không cho báo bảo lên sân khấu...

Phúc oa: cậu cảm thấy chương này cậu có thể xuất hiện ở nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53

Đạo diễn MV «Thất dục» chính là mời đạo diễn quảng cáo nổi tiếng Hoa Hạ Dương Ký Điều.

Đạo diễn quảng cáo khác với đạo diễn phim, người trước thời gian mỗi tác phẩm đều không dài, bình thường chỉ có hơn mười giây, mà người sau mỗi tác phẩm ít thì chín mươi phút, dài thì có thể đến ba giờ. Đạo diễn quảng cáo càng chú trọng tính kích thích hình ảnh và nét đẹp màu sắc, đối với chính thể câu chuyện yêu cầu không cao, Dương Ký Điều là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Dương Ký Điều xuất thân học nhiếp ảnh, trời sinh có cái nhìn sắc bén với màu sắc, từng quay rất nhiều quảng cáo lớn, lấy sắc thái hoa mỹ phong phú mà thành danh trong giới. Lần này Triệu Sở Vân mời cô đến quay MV «Thất dục», kỳ thật có chút đại tài tiêu dụng, dù sao thì gần đây Dương Ký Điều vừa mới nhận lời mời quảng cáo của một nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu quốc tế, trong giới đạo diễn cũng là ngôi sao mới có thể bóng tay.

Nhưng mà, khi Dung Hù vừa mới đi vào phim trường, vị đạo diễn này liền xấp lại, cứ lôi kéo tay người ta suốt không bỏ.

Dương Ký Điều năm nay ba mươi hai tuổi, ăn diện thời thượng đẹp đẽ, để một đầu tóc ngắn, nhuộm màu xanh xám đến là chói mắt. Màu sắc này ngay cả Dung Hù cũng chưa từng ném thử, nhưng đặt trên người vị đạo diễn này, lại nhìn thể nào cũng thấy thích hợp.

Giờ phút này, Dương Ký Điều tỉ mỉ quan sát thiếu niên ở trước mắt, nhìn một hồi lâu, mới cười tủm tỉm nói rằng: “Xem như gặp được cậu rồi. Hôm trước chị Vân nói với tôi việc này, hy vọng tôi tìm một đạo diễn quen biết giúp «Thất dục», tôi vừa nghe nói là cậu hát, liền tới luôn. Dung Hù, nhanh kí tên cho tôi một cái, đến đến đến, chúng ta chụp ảnh chung!”

Nói xong, Dương Ký Điều liền lấy điện thoại di động ra, trực tiếp chuẩn bị chụp ảnh.

Đạo diễn nhiệt tình như vậy... Dung Hù vẫn là lần đầu tiên thấy. Tuy rằng Dương Ký Điều là người trẻ tuổi nhất trong số đạo diễn Dung Hù từng gặp, nhưng mà đạo diễn bình thường hẳn là đều giống Quách đạo, Trịnh đạo và Lương đạo, trong phim trường khách quan nghiêm túc, không có khả năng vui cười đùa giỡn.

Sao tới Dương đạo này... liền hoàn toàn biến dạng vậy?!

Không cho Dung Hù cơ hội phản ứng, cũng chưa cho La Chấn Đào cơ hội kéo hai người ra, Dương Ký Điều vừa kéo tay nhỏ của Dung Dung người ta, vừa xấp qua, chụp chung hai tấm ảnh. Vốn dĩ Dung Hù còn có chút kinh ngạc, nhưng mà khi Dương Ký Điều nói “cheer”, tố chất nghề nghiệp chuyên nghiệp khiến cho cậu theo phản xạ lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, mặt mày cong cong.

Chụp ảnh xong, lại lấy được kí tên, Dương đạo rốt cuộc tỉnh táo lại.

Dung Hù bình tĩnh mỉm cười, dường như cũng không có phản ứng quá lớn. Dương Ký Điều ngưng mắt nhìn thiếu niên trấn định bình tĩnh này, trong mắt hiện lên một chút thâm ý, sau đó cười giải thích: “Kỳ thật, tôi đã sớm nghe nói về cậu. Tôi và Mộng Lam là bạn tốt, cô ấy nói với tôi về cậu, nói cậu diễn xuất rất tốt, tính cách rất tốt, cũng rất chuyên nghiệp... Đúng rồi, cậu còn thích ăn ớt chuông!”

Nghe được tên “Mộng Lam”, Dung Hù hơi hơi sừng sốt, rất nhanh nhớ tới Đường Mộng Lam.

Dương Ký Điều còn đang cường điệu: “Mộng Lam nói cậu rất thích giúp đỡ người khác, rất dịu dàng, tôi hôm nay là trăm nghe không bằng một thấy, thật sự là giống cô ấy nói, rất thích giúp đỡ người khác.”

Thiếu niên cười càng thêm xán lạn: “Là thích giúp đỡ người khác ăn ớt chuông sao?”

Dương Ký Điều cười ha ha, nhún vai: “Tôi không nói như vậy nha. Trước đó vì Mộng Lam, tôi có xem mấy tập «Tranh giành», cảnh có cậu diễn tôi đều xem hết rồi. Dung Hù, cậu xem, cậu ở trong «Tranh giành» tên Mặc Sĩ Điều, tôi tên Dương Ký Điều, hai chúng ta đều là Điều, hôm nay còn có thể cùng quay MV, đây chính là duyên phận.”

Luôn chỉ có diễn viên cố ý lôi kéo làm quen với đạo diễn, còn chưa từng thấy đạo diễn lôi kéo làm quen với diễn viên như vậy.

Dung Hù tự nhận hiện tại tuy rằng coi như hot, có một ít danh tiếng, nhưng Dương Ký Điều nhiệt tình như thế, làm cậu cũng mang lòng nghi vấn.

Luôn cảm thấy... hình như có chỗ nào không đúng.

Đem hoang mang chôn giấu dưới đáy lòng, Dung Hù và Dương Ký Điều nói chuyện chốc lát, liền bắt đầu giao lưu chuyện liên quan đến việc quay phim lần này. Nội dung quay rất đơn giản, chỉ là một vài chuỗi hình ảnh, cảnh của Dung Hù sẽ hát một mình, phần còn lại đều sẽ giao cho diễn viên đến diễn.

Bài «Thất dục» này lấy hình thức MV câu chuyện để bày ra với fan âm nhạc, kịch bản MV kể lại một đôi bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người có giấc mộng của mình, đã trải qua rất nhiều xót xa gian khổ, cùng nhau cố gắng, chậm rãi đạt tới đỉnh nhân sinh. Trong lúc đó, hai người cũng cãi nhau không nhỏ, gần như mỗi người đi một ngã, rơi vào chiến tranh lạnh. Tận đến khi một người qua đời, trận chiến tranh lạnh dài đến mười năm ấy mới rốt cuộc vẽ một dấu chấm hết.

Khi xa nhau, bạn và tôi khiến trách nhau, xem như tình nghĩa đã tận.

Khi gặp lại, đã là vài trắng che đây, vĩnh viễn khó gặp lại nhau.

MV này kể lại tình bạn trúc mã đơn thuần, tình bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng cãi nhau đấu võ mồm, tuy rằng trải qua nhấp nhô, nhưng đến cuối cùng, vẫn luôn nhớ tới đối phương.

Tôn chỉ của MV là muốn kêu gọi mỗi một fan âm nhạc, phải quý trọng người bên cạnh, đừng chờ mất đi mới biết quý trọng.

Kịch bản này Dung Hù đã xem qua, thủ pháp kể chuyện nghịch thuật, xem như một kịch bản MV quy củ một cách máy móc. Hiệu quả quay ra phải xem thủ pháp và thực lực của đạo diễn, hẳn Dương Ký Diệu sẽ dùng thủ pháp dựng phim tăng thêm sắc thái sáng sủa, xây dựng cho fan âm nhạc một thế giới trong mộng như thật như mơ.

Xác định xong đại khái nội dung quay phim, Dung Hù liền đi trang điểm dưới sự hướng dẫn của hậu cần.

Lúc rời đi, Dung Hù luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, thường thường quay đầu lại nhìn quanh bốn phía phim trường. Nhưng mà xung quanh chỉ có nhân viên công tác bận rộn, chỗ nào có cái gì dị thường. Ôm tâm tình kỳ quái như vậy, rốt cuộc Dung Hù cũng vào phòng trang điểm.

Nhưng ngay trong nháy mắt cậu vào cửa, cậu lại không biết, Dương Ký Diệu đột nhiên kích động đi nhanh sang bên cạnh vài bước, lấy đi động từ trong túi ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn cho bạn bè khuê mật của mình.

[Đẹp! Thật sự đẹp mắt! Người thật còn dễ nhìn hơn trên TV! Mộng Lam, cậu nói thật không sai, sau khi tớ gặp người thật thế mà lại càng thích. Mặc Sĩ Diệu thật sự rất tuyệt, về sau có tiểu thị tươi như vậy cậu phải giới thiệu cho tớ có biết không, hoàn toàn là loại hình tớ thích!!!]

Sau một lúc lâu, Đường Mộng Lam cạ lời mà hồi âm: [không phải là cậu thích nữ hả?]

Dương Ký Diệu bùm bùm trả lời: [làm gì làm gì, tớ còn không thể thưởng thức thưởng thức sao? Loại tiểu thị tươi vừa nộn vừa ngoan này chính là loại tớ yêu nhất. Thật sự là hâm mộ cậu, có thể cùng đóng phim với mấy tiểu thị tươi, mỗi ngày ăn bao nhiêu là đậu hũ. Không giống tớ, nhìn thấy chỉ có người mẫu, người mẫu, vẫn là người mẫu...]

Lúc này, Đường Mộng Lam lười hồi âm nữa, bờ môi đang trang điểm bĩu ra một cái, phun tào với người đại diện của mình: “Mỗi ngày có thể nhìn thấy nhiều mỹ nữ người mẫu như vậy, còn luôn oán giận. Nói một chút xem, rốt cuộc cô ấy có phải là les không vậy? Nhìn thấy nhiều chân dài xinh đẹp thế, không phải cô ấy nên trực tiếp nhào lên sao, còn cả ngày thích tiểu thị tươi.”

Đây đại khái giống như Đường Mộng Lam cũng có rất nhiều fan nữ, giống như đồng tính luyến ái cũng có thể sùng bái thần tượng khác phái vậy. Dương Ký Diệu có một câu nói không sai, cô ấy vốn là cho Đường Mộng Lam mặt mũi, mới miễn cưỡng bản thân đi xem một bộ phim quyền mưu BG như vậy, nhưng không xem thì thôi, vừa xem liền ——

Thân là một les, cô không mê nữ chính Tiêu Tương, không mê nữ số hai, ngược lại mê một nhân vật nam: Mặc Sĩ Diệu!

Lần này Dương Ký Diệu tiếp nhận MV «Thất dục», chính là vì Dung Hù. Đương nhiên, thù lao kếch xù là nhất định phải có, nhưng mà nếu không có Dung Hù, trừ khi người biểu diễn bài hát này là cấp bậc thiên vương, cô mới có khả năng tiếp nhận, nếu không những ca sĩ hạng một khác, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý đảm nhiệm đạo diễn.

Rất nhanh, Dung Hù liền trang điểm xong, thay một cái áo khoác đỏ.

Màu đỏ rực rỡ mặc ở trên người thiếu niên, hơn nữa còn cố ý nhuộm vài lọn tóc mỏng màu đỏ, có vẻ có chút yêu dị đẹp đẽ. Dung Hù rất ít khi mặc quần áo màu sắc diêm lệ thế này, nhưng tiểu thiếu niên trắng nõn tuấn mỹ mặc áo khoác như vậy vào, đột nhiên liền sáng lên, mỗi người trong đoàn phim đều nhìn không được ngắm nhìn trên người cậu vài lần, Dương Ký Diệu lại càng vui vẻ liên tục gật đầu.

Mất phương môi mỏng, ánh mắt sáng ngời, rõ ràng mặc áo khoác thuộc da thời thượng, lại tựa như tiên y nô mã*, chọc người ta cực kỳ hâm mộ.

*Tiên y nô mã: Mặc áo tiên đứng cạnh một con ngựa quý.

Đây cũng là lần đầu tiên Dung Hù hóa trang kiểu này. Từ khi đi vào thế giới này, nhân vật cậu sắm vai, hoặc là thế ngoại ẩn sĩ cao nhã xuất trần, hoặc là bá đạo thiếu soái đậm mặc lạnh băng, còn có một phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» chưa chiếu, Lăng Tiêu trong đó dù có mở concert, cũng không trang điểm quá đậm.

Nhưng lần này, thợ trang điểm lại dùng chu sa vẽ một đường cong ra ngoài khóe mắt phải của cậu. Chu sa diêm lệ khiến đôi mắt trong suốt có thêm vài phần kiều diễm, cực kỳ không hợp với hình tượng lúc xưa của Dung Hù, nhưng cố tình loại cảm giác khác biệt này lại khiến cậu nổi bật càng làm người ta kinh diễm.

Công việc không nên chậm trễ, trang điểm xong, Dương Ký Diệu liền để Dung Hù trực tiếp diễn.

Không có bất luận tình tiết gì, chỉ là ca hát đơn thuần, điểm này đừng nói là Dung Hù, lấy bất luận một ca sĩ nào không biết diễn xuất cũng có thể thoải mái làm được. Nhưng mà làm được là một chuyện, làm tốt hay không lại là một chuyện khác.

MV này do Dương Ký Diệu đạo diễn, cũng do cô tự mình phụ trách quay phim.

Lúc làm việc, về mặt Dương Ký Diệu nghiêm túc, lớn tiếng nói rằng: “Đứng ở bên cạnh cửa sổ, cậu cứ nghĩ cậu vừa mới đi vào thành phố lớn, chuẩn bị thực hiện giấc mộng trở thành siêu sao nhạc rock của mình. Mang một chút tình cảm mãnh liệt và nhiệt huyết, chủ yếu vẫn là biểu hiện ca hát, nếu cảm

xúc không đúng chỗ, vậy cũng không có vấn đề gì. Action!”

“Nếu như nếu như nói, có ngày mai.”

“Vậy bạn của ngày mai, có xuất hiện hay không.”

“Chờ từng cơn gió nhẹ thổi qua bên cửa sổ của chúng ta, ai còn nhớ rõ một đoạn kỷ niệm kia...”

Giọng hát réo rất bình thản vang lên giữa phim trường trống rỗng, rõ ràng trang điểm đậm thiên hướng sân khấu, nhưng mà khi giọng hát này vang lên, lại không ai cảm thấy nó không đủ tinh thuần.

Dương Ký Điều đang cầm giữ máy quay cũng phút chốc sững sốt, cô nhanh chóng kịp phản ứng, tiếp tục nhìn chăm chăm hình ảnh trong camera. Nhưng ngay khi cô nhìn màn ảnh, lại phát hiện, Dung Hù thế mà lại hoàn hảo đứng ở bên phải màn ảnh, vị trí cậu đứng, có thể khiến gió mát ngoài cửa sổ từ từ thổi tới, phất lên lọn tóc mỏng hờn đỏ.

Ánh nắng sáng ngời lại không chói mắt chiếu vào trên người cậu, từ má phải chiếu nghiêng xuống, bên mặt trái đổ xuống một cái bóng mờ xinh đẹp. Giống như bị thời gian ngăn cách, một mình cậu an tĩnh biểu diễn trong hình, khi hát xong phần điệp khúc thứ nhất, cậu chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía màn ảnh.

Vừa lúc có một luồng ánh dương chiếu trên vệt chu sa đỏ ở khóe mắt phải, nhất thời, sáng rọi rạng rỡ.

Trong lòng Dương Ký Điều hơi giật mình, mà cảnh này đã kết thúc.

Thoáng chần chờ một khắc, xem lại video mới quay, Dương Ký Điều suy tư hồi lâu, gật đầu nói: “Qua! Cảnh tiếp theo!”

Tiếp đó, là ca hát ở cửa cầu thang, ca hát ở cạnh cửa, ca hát ở bên cạnh suối phun. Dung Hù vẫn luôn mặc bộ áo khoác đỏ đỏ, trong camera của Dương Ký Điều, quần áo điểm lệ của cậu đối ứng với hoàn cảnh, nồng đậm sắc thái hết như bức tranh, làm trước mắt người ta sáng ngời.

Sau đó, cảnh buổi sáng liền quay xong.

Kế tiếp, Dung Hù đi thay đổi tạo hình thứ hai của mình.

Trong MV «Thất dục» tổng cộng cậu cũng chỉ có hai tạo hình, lúc này là tạo hình áo somi màu trắng thanh lịch.

Mở đầu MV, chính là hai người bạn tốt bưng bưng đã tâm và giúp đỡ lẫn nhau, nhưng đến lúc sau, khi tin báo tử của đối phương truyền đến, Dương Ký Điều sẽ thiết kế một hình ảnh. Hình ảnh Dung Hù đỏ đỏ biểu diễn bên cửa sổ vừa rồi sẽ đột nhiên vỡ nát, biến thành hình ảnh Dung Hù mặc áo somi màu trắng.

Toàn bộ phần hoa thế gian đều biến mất, kỳ thật trong lòng tôi chân chính để ý, là bạn khi còn bé cùng tôi dùng chổi làm đàn ghita, dùng bàn ghế làm đàn trống.

—— Cảnh này chính là biểu hiện ngụ ý như thế.

Trước đây có bạn, tôi là bướm bướm có được cánh chim, rực rỡ kiêu ngạo, thế không thể đỡ. Sau khi mất đi bạn, tôi trở về là mình lúc ban đầu, trên đời này quan trọng nhất không phải là danh lợi, thậm chí cũng không phải giấc mộng hư vô mờ mịt, mà là người ở bên cạnh mình, vẫn luôn cùng một chỗ với mình.

Cũng là chuỗi hình ảnh như vậy, cũng là giọng hát trong trẻo như vậy.

Khi Dung Hù tiến vào màn ảnh, cậu có thể lấy tốc độ nhanh nhất tìm đúng vị trí của mình, tìm được chỗ giao hội sáng và tối hoàn mỹ. Thiếu niên trong màn ảnh có một loại khí tràng lắng đọng lại mạnh mẽ, lúc mặc áo sơ mi trắng liền giống như nước trà xanh ôn nhã, khi mặc áo khoác đỏ liền kích thích như rượu nồng.

“Tốt! Chính là như vậy, bên cạnh cầu thang, tiếp tục cảnh kế tiếp!”

Khí chất như vậy khiến Dương Ký Điều nhìn không được mà liên tục khen tốt, cô theo bản năng dùng phương thức đối đãi người mẫu mà đối đãi với Dung Hù.

Dương Ký Điều thường xuyên chụp hình cho tạp chí lớn và nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu, những người mẫu đó đều đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, một giây đồng hồ thậm chí có thể làm ra năm sáu tạo hình, tốc độ đôi động tác và tìm màn ảnh, còn nhanh hơn thợ camera bấm máy.

Cho nên khi hợp tác với người mẫu, Dương Ký Điều có thể không cần ngôn ngữ, hai bên vô cùng ăn ý mà tăng nhanh tốc độ. Nhưng mà khi hợp tác với Dung Hù, thế mà cô cũng đạt tới tốc độ như bình thường khi quay video, chụp ảnh với người mẫu.

Tiếng hô tốt liền tiếp vang lên trong phim trường, chờ hơn hai mươi cảnh toàn bộ quay xong, lúc này Dương Ký Điều mới phát hiện: thế mà mới ba giờ rưỡi chiều! Khóe miệng hơi hơi kéo lên, mắt thấy Dung Hù đã chuẩn bị tẩy trang, thay quần áo, chấm dứt việc quay MV, Dương Ký Điều lập tức lớn tiếng nói rằng: “Tôi cảm thấy, có thể đổi thêm một tạo hình, thử cảm giác một lần.”

Dung Hù nghe vậy, dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía Dương Ký Diệu. Một lát sau, cậu cười gật đầu: “Được.”

Tuy rằng đề nghị này là Dương Ký Diệu tự mình đề xuất, không hợp với kế hoạch quay phim đã sớm định ra, nhưng mà khi Dung Hù mặc một cái áo dệt kim hở cổ màu đen đi ra khỏi phòng trang điểm, Dương Ký Diệu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng run lên.

Thật là... quá dễ nhìn!!!

“Được, chúng ta vào trong phòng quay, tổ đạo cụ trải một tầng hoa hồng trắng trên mặt đất... Cái gì? Không có hoa hồng trắng hả? Trong vòng nửa giờ tìm được cho tôi! Bên cạnh có một trung tâm thương mại, trong đó khẳng định có cửa hàng bán hoa, nhanh đi!”

Lúc này tận đến buổi tối tám giờ, đoàn phim «Thất đức» mới chấm dứt quay chụp. Đối với một đoàn phim MV chỉ cần quay các chuỗi hình ảnh mà nói, thời gian quay của bọn họ đủ dài. Nhiệm vụ của Dung Hù đã hoàn toàn chấm dứt, nhưng ngày hôm sau bọn họ còn phải tiếp tục quay nội dung MV, mời hai tiểu thí tươi hạng mười tám không nổi tiếng trong giới đến diễn.

Dung Hù mời toàn bộ đoàn phim ăn bữa khuya, Dương đạo lại lôi kéo người ta chụp ảnh chung mấy lần, lúc này mới thả Dung Hù rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Dung Hù an vị trên máy bay rời khỏi thành phố B. Kế hoạch tuyên truyền của «Tầng mây màu đen» có thay đổi, trước tiên Dung Hù đến thành phố S, hội họp với nhóm Lương đạo và Du Tư Ngừ. Mà khéo chính là, trên máy bay cậu lại đụng phải vài người quen.

Đường Mộng Lam vừa lúc muốn quay một bộ phim công sở hiện đại, cũng phải đến thành phố S. Hai người cười đùa hàn huyên chốc lát, chờ đến lúc lên máy bay, Đường Mộng Lam còn chưa kịp tắt di động, liền nhận được một tin nhắn ——

[Lừa gạt! Hoàn toàn là lừa gạt! Tiểu thí tươi đã nói đâu? Hai người tới hôm nay chỉ có cái mặt, đó là cái diễn xuất cốt chó gì, tức chết tôi! Một chút khí tràng cũng không có! Không cần phải tốt giống tiểu Dung Dung đáng yêu xinh đẹp ngọt ngào người ta, nhưng cũng đừng kém quá nhiều chứ. Mộng Lam, Triệu Sở Vân gạt tở, cô ta tìm hai diễn viên này đến gạt tở, cậu mau giúp tở giáo huấn cô ta!!!]

Dung Hù không cẩn thận nhìn thấy nội dung: “...”

Đường Mộng Lam hoàn toàn không ngờ bạn bè nhà mình sẽ gửi đến tin nhắn như vậy: “...”

Thật lâu sau, Dung Hù mỉm cười: “Dương đạo thật sự là hoạt bát.”

Đường Mộng Lam cười khan nói: “... Đúng là rất hoạt bát.”

Hai người cười hai tiếng, đồng thời dừng tươi cười, không nói thêm nữa.

—— cô mới là tiểu Dung Dung ngọt ngào đó!!!

Máy bay cất cánh ngay dưới bầu không khí xấu hổ như vậy, Dung Hù yên lặng nhắm hai mắt lại, ở trong lòng mặc niệm một trăm lần “cái gì mình cũng không thấy cái gì mình cũng không thấy cái gì mình cũng không thấy”. Mà cùng lúc đó, đoàn phim «Tầng mây màu đen» cũng tuôn ra đội hình xa hoa thứ hai trên trang weibo của mình, lần thứ hai gây nên oanh động.

Phim còn có hai tuần liền chiếu, gió lốc tuyên truyền mạnh mẽ của «Tầng mây màu đen», chính thức đột kích!

Hết chương 53

Tần Tranh Tranh: ... (không muốn nói chuyện)

Phúc oa: ngoan, nói không chừng chương tiếp theo liền có cảnh diễn của cậu ~

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 54

Đội hình khách mời xa hoa kỳ thứ nhất là hơn hai mươi siêu sao hạng một, đội hình xa hoa kỳ thứ hai, vẫn là hơn hai mươi siêu sao hạng một!

Luận về chơi lớn, mấy năm qua không có một bộ phim nào có thể đánh đồng với «Tầng mây màu đen».

Tuy rằng rất nhiều dân mạng đều biết, những người nổi tiếng đó sợ là chỉ lộ mặt một chút trong phim, không có cảnh diễn mang tính thực chất gì, nhưng mà điều này cũng đủ để làm bọn họ hưng phấn không thôi. Một vé xem phim có thể xem được nhiều minh tinh lớn như vậy, làm sao có thể không xem, làm sao có thể không mua!

Nhất định mua mua mua!

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» chỉ dùng một đoạn video ngắn, liền khiến cho nhóm fan nghị luận nóng bỏng trên internet. Chỉ cần có người thảo luận, độ nổi tiếng của bộ phim điện ảnh này sẽ không ngừng bay lên, sẽ có càng ngày càng nhiều dân mạng nhìn thấy tin tức bộ phim này.

Hơn nữa đoàn phim «Tầng mây màu đen» cũng đồng ý dùng số tiền lớn, đưa số tiền quảng cáo cao cho weibo và tieba, cùng với rất nhiều trang mạng video và mạng xã hội. Chỉ cần bạn mở mấy APP đó ra, bạn sẽ lập tức nhìn thấy một đoạn quảng cáo ngắn của «Tầng mây màu đen», trên màn hình sẽ nhanh chóng lưu chuyển hình ảnh các siêu sao hạng một lên sân khấu, đến cuối cùng, hình ảnh đột nhiên trở tối, một thiếu niên tuổi teen thanh nhuận chậm rãi đi về phía bạn.

Sau lưng cậu ấy là thế giới sao sáng quang ảnh lưu chuyển, giống như đưa thân vào trong dải ngân hà mộng ảo sắc sỡ, cậu ấy vươn tay với bạn, hơi cong môi, một nụ cười dịu dàng bình thản liền nở rộ ở bên môi. Bạn sẽ nhìn không được mà ngưng mắt nhìn cặp mắt sáng ngời kia, sau đó nghe giọng nói rỏ rất của cậu ấy vang lên: “Tôi là Dung Hù, bạn muốn cùng tôi nghe bài hát «Tầng mây màu đen» không?”

[muốn muốn muốn muốn!!! A a a a ôm lấy Dung Dung, cho anh mười hai vạn cái moa moa tà!!!]

[oa oa oa Dung Dung nhà tui tại sao có thể xinh đẹp như vậy! Sao có thể!]

[cuộc đời này không hối hận yêu Dung Dung! Để chúng ta ước định ước định ở rạp chiếu phim đi, tôi muốn xem «Tầng mây màu đen» ba lần!]

Quảng cáo này là Dung Hù quay lúc còn ở đoàn phim «Tầng mây màu đen», rất nhanh, quảng cáo liền truyền khắp toàn bộ internet. Hình ảnh khởi động của vài APP lớn nổi tiếng đều là quảng cáo này, tràn ngập ánh mắt nhóm dân mạng, thế công che trời lấp đất của quảng cáo khiến «Tầng mây màu đen» càng ngày càng nóng.

Rốt cuộc, chương trình tạp kỹ đầu tiên của đoàn phim «Tầng mây màu đen» chính thức phát trực tiếp.

Bởi vì căn cơ đoàn phim là ở thành phố S, cho nên chương trình đầu tiên lựa chọn chính là chương trình talk show nổi tiếng thành phố S. Lương đạo, Dung Hù và Du Tư Ngữ đều đến nơi, ba người ngồi ở trên sofa, cùng huyền thuyên với người dẫn chương trình talk show Ngô Hường Mộng.

Rating chương trình «Hường Mộng đuổi theo» được xếp top 3 trong những chương trình cùng kỳ của toàn quốc, lấy lời nói sắc bén kín mít mà trừ danh. Đây xem như một chương trình TV cấp bậc nửa R, trong đó sẽ có một phần ngôn ngữ không thích hợp với trẻ em, chẳng hạn như ngẫu nhiên cũng sẽ nói một chút chuyện cười hơi 18+, còn phát một ít cảnh phim tương đối bạo lực.

Đương nhiên, loại hình ảnh bạo lực này «Tầng mây màu đen» cũng không có, nhưng người dẫn chương trình Ngô Hường Mộng vẫn đặt bẫy rập cho ba nhân viên chủ chốt.

Chương trình vừa mới bắt đầu, Ngô Hường Mộng liền trực tiếp đặt vấn đề với Lương đạo: “Xin hỏi Lương đạo, vì sao ngài lại lựa chọn Dung Hù diễn Lăng Tiêu? Hình như cậu ấy mới ra mắt nửa năm, lúc trước ngài thử vai, «Tranh giành» của cậu ấy hẳn là còn chưa có chiếu xong đi? Lựa chọn Dung Hù, là bởi vì so sánh với những người thử vai khác, cậu ấy có ưu thế gì không giống người thường sao?”

Chỉ một vấn đề như vậy, lập tức khiến rating chương trình tăng lên 0.1 điểm!

Đối mặt vấn đề xảo quyết như vậy, Lương đạo cười ha ha, quay đầu liếc nhau với Dung Hù, tiếp đó không chút keo kiệt mà ca ngợi: “Lý do chính là, lúc thử vai cậu ấy biểu hiện vô cùng tốt! Vô cùng vô cùng tốt! Tôi vẫn cho rằng, có một vài diễn viên là trời sinh dựa vào ông trời mà ăn cơm, tựa như Tần Trình, bộ phim đầu tiên của hắn không phải đã được khen ngợi như nước sao, trước đó, thậm chí ngay cả một tác phẩm cũng không có.”

Đây là thời cơ cực tốt để tuyên truyền phim, Lương đạo tự nhiên phải che chở diễn viên của mình, lúc này dù Dung Hù diễn xuất cực kém, thích ra vẻ ngôi sao, Lương đạo cũng sẽ không nói ra một câu, ngược lại sẽ nói hết lời hay cho cậu. Nếu ngay cả đạo diễn cũng nói diễn viên của mình thực lực không được, sẽ còn ai cảm thấy diễn viên này ưu tú, còn ai cảm thấy phim này ưu tú?

Hơn nữa lúc này, Lương đạo nói không thẹn với lương tâm: “Lúc chúng tôi thử vai, yêu cầu mỗi diễn viên đều phải hát. Giọng hát của Dung Hù đã động tôi nhất, giọng cậu ấy vô cùng tinh thuần, tôi quả thực không thể tin được, cậu ấy là một diễn viên mà không phải một ca sĩ. Kỹ xảo ca hát của cậu ấy hoàn toàn là cấp bậc chuyên nghiệp, điểm này tôi nghĩ Tư Ngữ cũng có thể làm chứng.”

Du Tư Ngữ lập tức hát đệm: “Lương đạo nói cũng quá chuẩn xác, tôi quen biết rất nhiều ca sĩ, Dung Hù đúng là trình độ đó. Huống hồ chỗ nào cần tôi đến làm chứng, chờ đến khi phim chiếu, mọi người đến rạp chiếu phim nhìn một cái, chẳng phải sẽ biết ư?”

Lúc này, Dung Hù không thể không cười khổ nói: “Còn khen nữa, em liền phải đổ mặt đó.”

Ngô Hường Mộng nhanh chóng nói: “Dung Dung còn đổ mặt ư? Nhanh đổ mặt nhanh đổ mặt, phiền toái thợ chụp ảnh cho Dung Hù một cái cận cảnh, rating chương trình tôi hôm nay của chúng ta liền xem Dung Hù. Hậu kỳ nhanh viết một hàng chữ to trên màn ảnh đi, viết là ‘hiện trường tiểu thị tươi đang hot đổ mặt’! Ha ha ha ha.”

Toàn bộ chương trình đều quay vô cùng thông thuận, rating gia tăng thuận lợi và ổn định cũng khiến tổ chương trình vô cùng vừa lòng.

Trong lúc đó, tuy rằng Ngô Hường Mộng thường xuyên lập bẫy rập cho ba người của đoàn phim, nhưng Lương đạo và Du Tư Ngữ đều là lão làng giang hồ, làm sao có thể để cô đắc thủ. Vì thế Ngô Hường Mộng liền đem đầu mâu nhắm ngay Dung Hù: một bạn nhỏ như vậy, chung quy sẽ có lúc nói sai đi? Chỉ cần cậu ta vừa nói bậy... Hắc hắc hắc, rating chương trình chúng ta liền bạo!

Nhưng mà! Ngô Hường Mộng trăm triệu lần không ngờ, mỗi một vấn đề cô tung ra đều bị Dung Hù nhẹ nhàng băng quơ mà giải quyết. Có lần thậm chí cô tung một cái bẫy, đầu tiên là hỏi “Dung Hù hợp tác với nhiều minh tinh như vậy có thể thực khả trương hay không”, bình thường mà nói thì Dung Hù nhất định sẽ trả lời “khả trương”, vậy cô sẽ hỏi “vì sao các tiền bối lại khiến cậu khả trương”.

Ai ngờ ngay vấn đề thứ nhất, thiếu niên tinh xảo xinh đẹp ấy thế mà lại mỉm cười, trấn định thông dong hỏi đáp: “Nói không khả trương, là không có khả năng, đó đều là tiền bối của tôi. Nhưng các vị tiền bối đều vô cùng có kiên nhẫn, cũng rất quan tâm người mới là tôi. Có vài tiền bối có đối diện với tôi, có vài người không có, tuy rằng tôi khả trương, nhưng mà Lương đạo vẫn luôn luôn cổ vũ tôi, dẫn đường tôi, tôi rất nhanh liền đi ra khỏi khó khăn.”

Nói xong, Dung Hù còn quay đầu nhìn về phía Lương đạo.

Tươi cười bên khoe miệng Lương đạo càng thêm xán lạn vài phần, đặc ý nâng cằm, cười tủm tỉm tiếp nhận Dung Hù ca ngợi.

Loại chuyện thổi phồng nhau, ai không biết làm, đoàn phim «Tầng mây màu đen» chúng tôi là một tấm sắt cứng, tùy tiện mấy người nhảy nhót như thế nào, chúng tôi phụng bồi ~

Mãi cho đến cuối cùng, Ngô Hường Mộng cũng không đào ra được tin tức nặng ký gì từ miệng đoàn phim này. Trong lòng Ngô Hường Mộng cảm thấy một trận mất mát, nhưng rating ổn định của chương trình lại làm cho cô vui vẻ ra mặt.

«Hường Mộng đuổi theo» là chương trình tuyên truyền thứ nhất đoàn phim tham gia, ngay sau đó, bọn họ lại đến «Vô cùng giải trí».

Lần trước đến «Vô cùng giải trí» là vì tuyên truyền «Tranh giành», khi đó Dung Hù chỉ là nam số bốn, tổ chương trình chưa cho cậu quá nhiều tỉ trọng tiết mục. Nếu không phải cuối cùng Đường Mộng Lam đột phát kéo Dung Hù lên đài ca hát, ấn tượng của rất nhiều khán giả đối với cậu cũng sẽ không quá khắc sâu.

Nhưng lúc này liền khác, trong kịch bản nhận được trước khi bắt đầu chương trình, Dung Hù không có nhiều tóm tắt trọng điểm chi tiết như vậy nữa, mà chỉ có một câu “tiết mục thứ tư, hát «Tầng mây màu đen» của Lăng Tiêu”.

Địa vị trong giới của Dung Hù thay đổi có thể nhìn ra một chút từ việc này.

Nửa năm trước vẫn là một người mới, nửa năm sau đã là nam chính phim điện ảnh chế tác lớn.

Tuy rằng bộ phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» này tương đối đặc biệt, nhưng Dung Hù đúng là nam chính, cậu cũng nên được tổ chương trình tôn trọng như thế.

Rating «Vô cùng giải trí» vẫn luôn cao, thậm chí chương trình kỳ này còn cao hơn! Lúc này đây, nữ số hai và nam số ba cũng tới hiện trường tiết mục, tham dự trực tiếp. Bao gồm cả Lương đạo, năm người của tổ chương trình cùng nhau chơi trò chơi, tiết lộ tin tức phim, trêu chọc nhau, chọc cho toàn trường tiếng cười không ngừng.

Chờ đến tiết mục thứ tư, Dung Hù đứng ở giữa sân khấu, một luồng sáng từ phía sau cậu chiếu tới, chỉ chiếu ra một bóng người mờ lung. Toàn bộ đèn ở hiện trường đều tắt, chỉ để lại một ánh đèn này, vì thế thiếu niên thon gầy liền giống như bị tầng mây màu đen vây quanh, cô độc mà lại bàng hoàng.

Ngay lúc đó, cậu nhẹ nhàng hát ra câu hát đầu tiên.

Cùng thời gian, rating «Vô cùng giải trí» tăng 0.2 điểm, vẫn còn tiếp tục tăng lên!

“Trong lúc quay đầu, gặp gỡ khuôn mặt tươi cười của em...”

Đây là lần đầu «Tầng mây màu đen» công bố! Không phải là phim «Tầng mây màu đen», mà là ca khúc «Tầng mây màu đen»!

Rất nhiều fan âm nhạc của Lăng Tiêu tuy rằng đã tiếp nhận Dung Hù sắm vai Lăng Tiêu, cảm thấy cậu sắm vai rất tốt, nhưng mà đáy lòng vẫn lo lắng: Dung Hù có thể hát tốt nhạc của Lăng Tiêu hay không?

Nếu Dung Hù muốn tự hát, vậy giọng cậu liền khiến fan âm nhạc lo lắng. Nếu Dung Hù không tự hát, mà là trực tiếp phát bài gốc của Lăng Tiêu, vậy nhóm fan âm nhạc lập tức có thể nghe ra giọng Lăng Tiêu, sẽ rất nhanh thoát vai, cũng sẽ có cảm giác quái quái với Dung Hù sắm vai Lăng Tiêu.

Nhưng hiện tại, Dung Hù đang hát «Tầng mây màu đen», còn hát vô cùng xuất sắc!

[Nghe thật hay! QAQ thật lâu chưa từng nghe «Tầng mây màu đen» hay như vậy, rốt cuộc tôi đã biết vì sao hôm qua Lương đạo lại nói ở trong «Hường Mộng đuổi theo», là ông ấy vì Dung Hù thử vai biểu hiện xuất sắc, mới có thể lựa chọn cậu ấy đến sắm vai ca thần. Thật sự dễ nghe!]

Rating kỳ này của «Vô cùng giải trí» cao tới 2.9!

Tổ chương trình vui vẻ mời đoàn phim «Tầng mây màu đen» cùng ăn bữa khuya, ngày hôm sau, Dung Hù lại cùng đoàn phim đi đến tỉnh Z, tham dự một kỳ chương trình tuyên truyền mới. Tổng cộng họ tham dự thu chín chương trình tạp kỹ, từng tham gia chương trình talk show, cũng từng tham gia chương trình thực tế, tất cả tạp kỹ nổi tiếng của Hoa Hạ, gần như họ đều lên một lần.

Mà sau đó, chính là một đợt lộ mặt.

Tiến hành buổi gặp mặt ở các thành phố lớn toàn quốc, từ đó tuyên truyền phim điện ảnh.

Hưởng ứng của việc lộ mặt tốt ngoài tưởng tượng của đoàn phim, dường như trước đó tham gia nhiều chương trình như vậy khiến các khán giả đều vô cùng hưng phấn, không thể chờ đợi được muốn gặp mặt nhân viên đoàn phim.

Hai tuần lễ vội vàng mà qua, chỉ còn lại có một ngày, chính là ngày công chiếu «Tầng mây màu đen».

Lúc ban đêm, Dung Hù lê thân thể mỏi mệt, cùng đoàn phim về tới thành phố B. Đoàn phim «Tầng mây màu đen» tiến hành lễ công chiếu lần đầu ở rạp phim lớn tại thủ đô, hai tuần lễ qua bọn họ đã hết sức tuyên truyền phim, hiện giờ, liền phải coi kết quả.

Lương đạo cười cười với Dung Hù, nói rằng: “Cậu ở thành phố B mà, Dung Hù, cậu về nhà trước đi, tôi và mấy người Tư Ngự ở khách sạn. Ngày mai mười hai giờ trưa, nhớ rõ đúng giờ đến khách sạn họp mặt. Buổi tối phải tham gia lễ công chiếu lần đầu, cũng đừng quên, nghỉ ngơi cho tốt.”

Dung Hù cười khẽ gật đầu, được La Chấn Đào đưa về nhà.

Mới vừa mở cửa, liền ngửi được một trận mùi đồ ăn xông vào mũi, thân thể bốn ba cả ngày nhất thời dừng lại, Dung Hù kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông lạnh lùng cao lớn đang bụng một đĩa thức ăn chạy từ phòng bếp lên bàn.

Lúc nhìn thấy Dung Hù, người đàn ông bình tĩnh nhíu mày, hỏi: “Về rồi à?”

Đây gần như là một câu vô nghĩa, nhưng Dung Hù lại nhếch khóe môi, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, về rồi.”

Hai đời cộng lại, đây là lần đầu tiên có người ở nhà chờ cậu về, hoan nghênh cậu về nhà.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Dung Hù chỉ cảm thấy trong lòng có một trận ầm ập, chậm rãi lan ra. Cậu cảm quần áo thay xong, liền đến phòng ăn, chuẩn bị cùng dùng cơm. Mà cùng lúc đó, trên trang weibo của đoàn phim «Tầng mây màu đen», nhân viên tuyên truyền nhẹ nhàng đăng quơ đăng một cái weibo, nhẹ nhàng mà đi, nhưng cái weibo này lại nhắc lên sóng to gió lớn trên mạng!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: sắp sửa chiếu phim, teaser mới đột kích! Toàn thể nhân viên chủ chốt mời ngài nghe một bài «Tầng mây màu đen»! @đạo diễn Lương Siêu @Tần Trình @Dung Hù @Du Tư Ngự...]

Hết chương 54

Dung Dung: lần đầu tiên có người hoan nghênh mình về nhà, mặc dù là nhà mình ở nhờ ~

Tần Tranh Tranh: Dung Dung Dung Dung, em có thấy không, trên weibo là @Tần Trình @Dung Hù, bảo bảo đặt ở trên em đó ~(≥▽≤)~

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55

Nhân viên chủ chốt... Tần Trình.

Nhân viên chủ chốt của một bộ phim bình thường là đạo diễn, diễn viên chính, biên kịch, người chế tác, những người này là bộ phận trung tâm của đoàn phim. Đạo diễn khống chế cả bộ phim, người sản xuất cam đoan đoàn phim thuận lợi vận chuyển, biên kịch phụ trách biên soạn ra một câu chuyện, diễn viên chính đem câu chuyện đó suy diễn ra.

Sau đó, trong lúc tag nhân viên chủ chốt nhà mình trên weibo, đoàn phim «Tầng mây màu đen» tag Tần Trình.

[không phải là tôi nhìn lầm cái gì chứ, chẳng lẽ thật sự là thôn của tôi nói mạng rồi hả? Hóa ra weibo bây giờ còn cho phép trùng tên trùng họ sao?]

[phải trừ tiền của biên tập! Nếu làm khách mời, hẳn là Tần thần không thể đặt trong danh sách nhân viên chủ chốt, dù cảnh diễn có khả năng nhiều hơn những khách mời khác, cũng không thể tính như vậy được.]

[a a a a a mấy người không có ai đi xem video sao! Video teaser mới! Trời ạ, cảnh diễn của Tần thần chỗ nào là nhiều bình thường chứ, hẳn diễn ai mấy người biết không biết không biết không! Mấy người có nhìn thấy cuối cùng Dung Dung gọi hẳn như thế nào không? Hẳn là Cố Minh Tu!!!]

Dân mạng bình thường có khả năng còn không biết Cố Minh Tu là ai, nhưng mà fan Lăng Tiêu vừa nhìn thấy tên này, liền tập thể sôi trào.

Nhà soạn lời khác với ca sĩ, trên cơ bản cũng thuộc loại yên lặng kính dăng sau màn. Nhưng mà Cố Minh Tu thì khác, người đàn ông ấy diện mạo anh tuấn, và lại scandal không ngừng, trước khi hẳn hai mươi bảy tuổi, các loại báo chí bát quái đều có thể nhìn thấy scandal của hắn. Người này cạy tài

khinh người, bởi vì có tài, nên cái gì cũng dám làm, thẳng đến sau hai mươi bảy tuổi mới chậm rãi yên lặng, dường như không có hứng thú với viết lời nữa, chờ về sau đồng thời tái xuất hiện với Lăng Tiêu, trái lại trở nên nhu thuận hơn rất nhiều.

Năm đó Cổ Minh Tu ngoài ý muốn qua đời, cũng nhắc lên một trận nghị luận và ai đó trong giới âm nhạc.

Nếu Tần Trình sắm vai Cổ Minh Tu, vậy hẳn làm sao có thể là vai phụ!

Cổ Minh Tu là trợ lực giúp Lăng Tiêu trở thành ca thần xuất sắc nhất, có thể nói, không có Cổ Minh Tu, sẽ không có Lăng Tiêu lúc sau!

[xin biên tập nói cho tôi biết, Tần thần trong «Tầng mây màu đen» rốt cuộc là dạng nhân vật và cảnh diễn gì thế! Nếu bạn dám nói, có vai nam phụ nào mà cảnh diễn còn nhiều hơn Cổ Minh Tu, thì xin bạn lập tức vứt chứng cứ lên mặt tôi đi! Bạn bè cùng giới tính tốt nhất của Lăng Tiêu khi còn sống chính là Cổ Minh Tu! Chính là hắn!!!]

[ha ha ha ha tam công từ nhà tui rốt cuộc lại có phim mới nha ~]

[vì Tần thần, tôi nhất định phải xem phim này hai lần, ba lần, bốn lần!!!]

Có fan kích động, tự nhiên cũng có anti fan nhân cơ hội mà vào, nương cơ hội này, tận lực bôi đen «Tầng mây màu đen» một phen.

[cái quý gì, Tần Trình đi diễn Cổ Minh Tu, vậy nhân vật chính bộ phim đó rốt cuộc có còn là Lăng Tiêu không? Đem tên Tần Trình đặt ở phía trước tên Dung Hủ, chẳng lẽ nói Tần Trình mới là nam một? Đây là cái phim kinh tởm gì vậy, rõ ràng là truyện ký cá nhân của Lăng Tiêu, làm thành như vậy, ghê tởm!]

[Tần Trình thế mà lại đóng một bộ phim vai phụ như vậy hả? Địa vị khó giữ được mà, cũng quá low đi!]

[cuối cùng tôi cũng hiểu rõ vì sao đạo diễn đồng ý để một người mới đến sắm vai nam chính rồi, không phải là do có Tần Trình sao, chuyện gánh phông bán vé chỗ nào cần nhân vật chính lên sân khấu chứ, ha ha ha ha.]

Tần Trình thành danh nhiều năm, fan trên triệu, nhưng anti tự nhiên cũng có không ít.

Trên thế giới không có ai có thể được tất cả mọi người yêu thích, tất nhiên sẽ có người gato, ghen tị, ngày thường bọn họ chỉ nấp ở sau lưng lén lút chửi mắng nguyên rủa, một khi tìm được cơ hội liền tựa như chuột trong cống ngầm, xoạt xoạt chui ra, ở khắp nơi mọn đề tài để nói.

Lúc này đúng là một cơ hội tốt: Tần Trình thế mà lại diễn nam số hai!

Việc này trong kiếp sống diễn nghệ của hắn, chính là lần đầu tiên chưa từng xảy ra.

Từ lúc ra mắt tới nay, tất cả nhân vật của Tần Trình đều là nam chính, dù hợp tác với tiền bối lớn, hắn cũng là nam chính. Đột nhiên liền đóng nam số hai như vậy, hơn nữa còn làm vai phụ cho một người mới, nhóm anti chỗ nào có thể buông tha việc này, trực tiếp điên cuồng trào phúng.

Trong lòng fan Tần Trình vốn dĩ còn không cảm thấy có cái gì, chỉ là cảm thấy vui vẻ vì nam thần nhà mình rốt cuộc lại có phim. Nhưng theo các loại châm chọc của nhóm anti, bọn họ cũng có chút xót xa trong lòng: [đúng vậy, lần này Tần thần không phải là nam chính...]

Chỉ cái tag #Tần Trình#, đã được nâng lên hạng hai top search ngày đó, vào một giờ sau, trực tiếp lên hạng một! Theo sát sau đó chính là #Tầng mây màu đen#, #Cổ Minh Tu#, #Dung Hủ#... Dựa vào quả bom nặng ký này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» một lần nữa phát hỏa một phen, vô số dân mạng cuồng nhiệt thảo luận bộ phim điện ảnh này, chờ mong phim chiếu.

Đây là nguyên nhân Lương đạo hao hết thiên tân vạn khổ, nhất định muốn đem Tần Trình làm đòn sát thủ tung ra cuối cùng.

Bộ phim «Tầng mây màu đen» này kỳ thật cũng không tính là chế tác lớn, ở phương diện lập ý và quay phim, so sánh với phim cùng loại, cũng không dám nói có bao nhiêu ưu tú. Ưu thế lớn nhất của đoàn phim bọn họ, chính là bản thân Lăng Tiêu. Bởi vì Lăng Tiêu, rất nhiều minh tinh lớn đồng ý đến làm khách mời; cũng bởi vì Lăng Tiêu, rất nhiều fan âm nhạc chủ động chú ý bộ phim điện ảnh này.

Bộ phim này là đặc biệt, rất nhiều phim vào đêm trước khi chiếu đều sẽ tung ra một lần sóng tuyên truyền lớn nhất, khiến nhiệt độ phim tăng lên một tầng. Nhưng đối với đoàn phim «Tầng mây màu đen» mà nói, bọn họ còn có thể tuyên truyền thêm gì?

Đã đăng danh sách khách mời nổi tiếng ba kỳ, cũng đã đăng teaser tình mỹ. Đăng quảng cáo trên toàn internet, các loại marketing tuyên truyền.

Vì thế ở ngày cuối cùng, bọn họ đăng tin tức "Tần Trình đóng nam số hai".

Đầu năm nay chỉ cần có người thảo luận, thì chính là hot. Rất nhiều tiểu sinh tiểu hoa đều là bị mắng mà nổi danh, có ngôi sao điện ảnh nữ đã từng nói qua một câu nói nổi tiếng, hot khắp trong giới: "Bất luận là gièm pha hay là tin tức tốt về tôi, tôi đều muốn tên của tôi, xuất hiện trên báo chí mỗi một ngày!"

Hiện giờ, dưới trang của «Tầng mây màu đen», anti và fan của Tần Trình đang triển khai một trận đại chiến. Nhóm anti tuy rằng bị fan bác bỏ đến một chữ cũng nói không nên lời, nhưng vẫn lửa cháy không hết, gió xuân thổi qua lại sinh sôi. Mà fan Dung Hủ ở một bên nhìn, trong lòng có chút lo lắng —— Dung Hủ và Tần Trình cùng đóng phim có thể xảy ra vấn đề gì hay không, cảm thấy có chút chờ mong —— có thể cùng đóng phim với tiền bối lớn như vậy, không biết sẽ phản kích cỡ nào.

Khi hết thấy đèn gay cần đến cảnh giới nhất định, bên sản xuất thấy thời cơ không sai biệt lắm, nhanh chóng chạy ra làm sáng tỏ ——

[đoàn phim «Tầng mây màu đen»: @Tần Trình là đặc biệt yêu cầu đóng bộ phim này, sắm vai nam số hai Cố Minh Tu. Cảm ơn @Tần Trình đóng phim hữu nghị, chúng ta chờ mong biểu hiện của hắn trong phim nhé.]

Ngay sau đó, Lương đạo cũng nói trên weibo của mình: [người ta chính là nhìn trên mặt mũi của tôi và đoàn phim, triệt triệt để để diễn hữu nghị, ngay cả một phân tiền thù lao cũng không lấy, vậy cũng có thể bị bôi đen à? Xem ra là tôi già rồi, xem không hiểu cái giới này, mấy người đi hỏi mấy khách mời «Tầng mây màu đen» đó xem, có ai đòi thù lao?!]

Lương đạo nói chuyện luôn thẳng như ruột ngựa, fan Tần Trình và Dung Hù nhìn thấy ông tỏ thái độ, lập tức vui vẻ ra mặt.

Phải, «Tầng mây màu đen» là đặc biệt. Sở dĩ tag Tần Trình trước, lại tag Dung Hù, là bởi vì địa vị hai người ở trong giới chênh lệch, cũng bởi vì Tần Trình diễn hữu nghị. Rồi rắm cái này cũng không có ý nghĩa, chân chính có ý nghĩa chính là ——

[tôi muốn đến rạp chiếu phim xem Tần thần!!! Sau khi «Môn đồ» chiếu, tôi còn chưa thấy tác phẩm của Tần thần, tôi muốn xem «Tầng mây màu đen», tôi muốn xem!!!]

[QAQ xem cái gì chứ, vừa rồi tui đi nhìn thoáng qua, vé ba ngày sau đều bị bán trước hết sạch rồi. @Đoàn phim «Tầng mây màu đen», đoàn phim khốn, hủy thanh xuân của tui! Vì sao tới một khắc cuối cùng mấy người mới công bố tin tức nam thần nhà tui tham diễn, vì cái gì! Nếu nói sớm một chút, dù tui không ngủ không nghỉ cũng nhất định phải cướp được vé xem phim lần đầu oa oa oa oa!]

[@đoàn phim «Tầng mây màu đen», mấy người nhất định là cố ý! Tôi cũng không đoạt được vé bán trước, chỗ tôi ngay cả vé ngày thứ tư cũng bị cướp sạch rồi. Mãnh liệt yêu cầu gia tăng vé, mãnh liệt yêu cầu gia tăng suất chiếu! Nếu tôi không thấy được Dung Dung nhà tôi không thấy được Tần thần nhà tôi... tôi... tôi liền khóc cho mấy người xem!]

Nước cờ vây Ngụy cứu Triệu được đoàn phim «Tầng mây màu đen» vận dụng đến thuần thực, hiện tại chỗ nào còn có dân mạng để ý đám anti fan câu véo kêu gào, bọn họ phát hiện một vấn đề càng nghiêm trọng: chỗ nào là bọn họ có muốn xem «Tầng mây màu đen» hay không, mà là toàn bộ vé bán trước của «Tầng mây màu đen» đều bị cướp sạch rồi!

Trên maoyan không có, trên gewara không có, trên nuomi cũng không có! (maoyan, gewara, nuomi: các trang web bán vé online)

[tôi cố ý chạy tới rạp chiếu phim hỏi một vòng, quả nhiên không có vé! Nhưng mà, ngay cả trang bán vé xem phim online trên mạng cũng không còn vé, thì offline làm sao có thể mua được vé chứ. Không phục! @Đoàn phim «Tầng mây màu đen», mấy người cực cực xấu, vì sao không công bố hết danh sách diễn viên cùng một lần. Tôi vốn tính để qua mấy ngày lại đi xem phim, hiện tại tôi chỉ muốn thấy Dung Dung nhà tôi và Tần thần đứng cùng sân khấu đầu tiên a a a, idol lớn và idol nhỏ của tôi muốn cùng xuất hiện!!!]

Tầm mắt dân mạng đều tụ tập tới trang weibo của đoàn phim đáng chém ngàn đao này, lòng đầy căm phẫn yêu cầu đoàn phim cho một lời giải thích. Mà nhân viên tuyên truyền quản lý trang weibo đoàn phim vui rạo rức nhìn cảnh này, nhìn «Tầng mây màu đen» được dân mạng kịch liệt thảo luận đến càng ngày càng hot, nhìn không được nói với đồng nghiệp bên cạnh: "Tôi cảm thấy, lần sau lúc quay phim, Lương đạo phải cho tôi thêm chân gà."

Đồng nghiệp kia cười ha ha: "Một cái chân gà nào đủ, phải thêm một cái chân vịt!"

"A đúng đúng đúng, muốn một cái chân gà và một cái chân vịt mới được! Kế hoạch tuyên truyền lần này thật sự làm quá tốt!"

Một cái chân gà và một cái chân vịt liền đuổi được, cho nên mấy người cũng chỉ có chút tiền đồ ấy thôi sao...

Trong dạng oanh oanh liệt liệt toàn dân thảo luận này, trong rạp chiếu phim lớn thủ đô, nghênh đón một làn sóng người xem may mắn và phóng viên truyền thông

Tháng tư thành phố B gió xuân phơ phất, hôm nay là đầu tháng, không thấy trăng sáng, lại có bảy tám ngôi sao trong suốt rực rỡ làm đẹp cho màn đêm rộng lớn khôn cùng, lóe ra ánh sao chói mắt. Một cái thảm trải sàn lông dê màu đỏ trải một đường từ cửa rạp chiếu phim đến trên đường, rất nhiều nữ sĩ ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp từ trên xe đi xuống, có bạn nam đi kèm, thông dong nghênh đón một đám đèn sáng loang loáng, tiến vào rạp chiếu.

Lễ công chiếu của đoàn phim «Tầng mây màu đen», mời rất nhiều người trong giới, bao gồm đạo diễn, minh tinh. Bởi vì đây là một lần tưởng niệm Lăng Tiêu, không chỉ là một bộ phim bình thường, cho nên phần lớn những minh tinh đó đều vui vẻ đồng ý, liền có cảnh thảm đỏ tinh quang rực rỡ này.

Mà ngay khi đèn loang loáng chiếu sáng lên nửa vùng không trung, đồng thời, trong một căn hộ cao cấp ở chỗ khác của thành phố, thiếu niên cẩn thận buộc caravat, kiểm tra nút cổ tay và kẹp cổ áo. Trong gương, thiếu niên tuần tú mặc một bộ lễ phục màu đỏ thắm đơn giản, caravat màu đen tinh tế từ giữa cổ buông xuống, vai hẹp eo thon, chân dài...

Người đàn ông trên sofa yên lặng đem tầm mắt mình dời khỏi vị trí không nên nhìn nào đó, cúi đầu chỉnh lý đồng hồ của mình, chờ đến khi hết thấy chuẩn bị xong, Tần Trình quay đầu nhìn về phía Dung Hù, vừa vặn, Dung Hù cũng ngừng đầu nhìn hắn.

Dưới ánh đèn sáng ngời, tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, đều sững sờ.

Thật lâu sau, thiếu niên khẽ cười, ý cười rực rỡ xán lạn nở rộ giữa mặt mày tinh xảo, giọng điệu cậu ôn hòa hỏi: "Chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta liền đi sao? Nếu anh muốn chờ thêm một lát, tôi có thể chờ chút."

Lúc chiều Dung Hù đã đến Hoa Hạ Entertainment, trang điểm xong, chỉ chờ buổi tối đi thăm dò với Du Tư Ngữ. Ai ngờ lần này lại xảy ra một đường rẽ, cậu bỏ kẹp cổ áo ở nhà. Thiếu một cái kẹp cổ áo cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng vừa vặn Tần Trình lại tỏ vẻ, mình cũng quên đồng hồ ở nhà, có thể cùng Dung Hù trở về lấy.

Lương đạo không hiểu ra sao mà nhìn hai người này anh một lời tôi một câu, trực tiếp xác định việc "trở về lấy đồ". Ông vừa định nói một câu "thiếu một cái kẹp cổ áo và một cái đồng hồ không phải là chuyện lớn, không cần trở về mà", đã thấy Tần Trình xoay người nhìn về phía ông, trong con ngươi sâu thẳm tối đen ẩn chứa màu sắc thâm trầm, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Vậy Lương đạo, tôi và Dung Hù đi về trước một chuyến, tiếp đó chúng tôi cùng đi thăm dò."

Toàn bộ lời muốn nói đều kẹt trong cổ họng, hoàn toàn nói không nên lời. Tần Trình thân cao một mét chín, đáng thương Lương đạo bắt quả mới một mét bảy, bất luận là ưu thế chiều cao hay là khí tràng cường đại áp bách, đều khiến Lương đạo không cách nào đề xuất ý kiến phản đối, chỉ có thể nhìn hai người bọn họ cùng rời đi.

Sau khi nhìn thấy hai người rời đi, Lương đạo mới như từ trong mộng bừng tỉnh mà nói: "Ý, một người về nhà lấy kẹp cổ áo, một người về nhà lấy đồng hồ, bọn họ ai về nhà người ấy, lại khác đường, làm gì muốn cùng đi?"

Du Tư Ngữ cũng cảm thấy kinh ngạc: "...?"

La Chấn Đào biết sự thực: "..."

Từ Tần bình tĩnh ở một bên uống trà, cái gì cũng không nói nhún nhún vai, bộ dạng không hề gì. Kỳ thật loại chuyện lấy đồ này hoàn toàn có thể cho trợ lý hoặc là người đại diện đi làm, chẳng sợ tùy tiện phái một nhân viên công tác tin được, cũng không cần mình tận tay mình trở về.

Cơ mà, nếu có người không muốn đi thăm dò một mình, vậy thì tùy hỷ thôi, Từ Tấn mới không muốn xen vào việc của người khác, nhảy vào vũng nước đục này đâu.

Rạp chiếu phim lớn của thủ đô, buổi tối bây giờ.

Một chiếc xe khiếm tốn xa hoa màu đen chậm rãi dừng ở trước thăm dò, hàng trăm phóng viên truyền thông điên cuồng chen qua bên này, giờ cao camera và máy quay trong tay, chờ người xuất hiện.

Lễ công chiếu lần này là trực tiếp toàn bộ quá trình trên mạng, vô số fan không xem được phim chỉ có thể phần nộ ngồi trước máy tính, chán đến chết xem tình huống lễ công chiếu.

Triệu Tiểu Húc thân là fan trung thành của Dung Hù, tuy rằng không đoạt được vé chiếu lần đầu, nhưng trực tiếp lễ công chiếu vẫn nhất định phải xem.

Ba phút đồng hồ trước, Du Tư Ngữ vừa mới kéo tay Lương đạo đi qua thăm dò, vào cửa rạp chiếu phim. Khi hai người này vừa xuất hiện trong hình ảnh trực tiếp, rất nhiều bình luận đều điên cuồng lướt qua: [Dung Dung đâu, Dung Dung đâu? Nữ chính đi với đạo diễn, wuli Dung Dung ở nơi nào!!!]

Chỉ là hiện tại lại có vài người bình luận điện ảnh nổi tiếng đi qua, nhưng vẫn không có bóng dáng Dung Hù.

Triệu Tiểu Húc ngửa mặt lên trời thở dài: "A a a Dung Dung của tui ở nơi nào, thiếu soái của tui, tui muốn nhìn Dung Dung!"

Ngay lúc này, lại nghe phóng viên quay phim trực tiếp kinh ngạc nói: "Dung Hù đến! Ý, bên cạnh cậu ta chính là... Tần Trình!"

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 56

Cái tên Tần Trình, là đêm qua mới nhắc lên liên hệ với đoàn phim «Tầng mây màu đen».

Ba phút đồng hồ trước, khi đạo diễn và nữ chính phim dắt tay đi qua thăm dò, rất nhiều phóng viên đang kinh ngạc, tại sao không nhìn thấy bóng dáng nam chính Dung Hù. Ai cũng không ngờ cậu vừa xuất hiện, thế mà lại cùng vào với Tần Trình, hai người còn đi xuống từ cùng một chiếc xe!

Chỉ một thoáng, ánh đèn loang loáng chói mắt chiếu đến toàn bộ thăm dò sáng như ban ngày, âm thanh tách tách không ngừng vang lên. Vô số phóng viên muốn chen lên phía trước, đặt vấn đề với Tần Trình và Dung Hù, nhưng mà hai người này lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ mỉm cười đi về phía trước, rất nhanh liền rời khỏi thăm dò, biến mất trong cánh cửa rạp chiếu phim lớn thủ đô.

Các phóng viên cảm thấy thất vọng, lắc đầu thở dài, nhưng nhóm fan ở hiện trường trong một mảnh giật mình, lại đột nhiên sôi trào lên! Bọn họ nhanh

“Dung Hũ, trong quá trình quay phim «Tầng mây màu đen», câu cảm thấy gian nan nhất là cảnh nào?”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã khó xử nhún mày, nhớ lại hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Hắn là một cảnh khóc. Cảnh đó tôi NG bảy tám lần, cuối cùng ngược lại không ngờ rằng, Lương đạo lại lựa chọn bản quay lần đầu tiên.”

Tầm mắt của mọi người lập tức tụ tập trên người Lương đạo, Lương đạo vô tội nhún vai, nói rằng: “Nhưng mà sự thật chứng minh, bản thứ nhất càng tốt. Không tin... mấy người đến hỏi Tần Trình xem?”

Trước đó người dẫn chương trình rất ít khi đem đề tài dẫn tới trên người Tần Trình, vì vậy người đàn ông đó vẫn đứng bên cạnh Dung Hù, yên lặng bình tĩnh cầm micro, hạ mắt nhìn đất, dáng vẻ lười nói chuyện. Có điều hắn cũng quả thật không cần nói chuyện, đây không phải là phim hắn làm diễn viên chính, nếu hắn nói chuyện sẽ rất dễ dàng đoạt nổi bật của Dung Hù.

Xem ra Lương đạo rất cuộc cho Tần Trình một cái đề tài, người dẫn chương trình cũng đem ánh mắt hưng phấn nhìn sang Tần Trình. Người kia lại lạnh nhạt nâng mắt lên, nhìn Lương đạo một cái, tiếp đó cong môi, cười nói: “Cảnh đó không thể hỏi tôi, dù sao thì tôi vẫn luôn diễn thi thể, tôi hắn là người duy nhất trong đoàn phim chưa từng xem hiện trường Dung Hù diễn cảnh khóc.”

Người dẫn chương trình lập tức nói giỡn: “Vậy Tần Trình cảm thấy tiếc nuối sao?”

Tần Trình trịnh trọng gật đầu: “Ừm, rất đáng tiếc.”

Người dẫn chương trình lại nhìn về phía Dung Hù, cười ha ha: “Không bằng Dung Hù lại biểu diễn hiện trường cho Tần Trình một chút, bù lại tiếc nuối?”

Đây chỉ là một câu nói vui đùa, Dung Hù đương nhiên rõ ràng, cậu đang chuẩn bị giảng hòa lướt qua câu chuyện, ai ngờ giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại giành trước cậu vang lên: “Ý kiến hay, có thể chứ?”

Thân thể chấn động mạnh một cái, Dung Hù rất nhanh quay đầu lại, đã thấy người đàn ông nào đó mang theo ý cười hạ mắt nhìn mình.

Trong rạp một mảnh vui mừng.

Biểu diễn cảnh khóc ở hiện trường là việc rất nhiều diễn viên thường xuyên làm, thậm chí trong một ít phim truyền hình, điện ảnh, ở nghi thức khởi động máy hoặc là lễ công chiếu lần đầu, còn mời hai diễn viên chính ở hiện trường diễn cảnh hôn.

Rất nhiều fan Dung Hù ở hiện trường giờ phút này trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, bọn họ cũng muốn nhìn bộ dạng Dung Dung nhà mình khóc hu hu đáng thương, nhưng mà lại đau lòng Dung Dung, không muốn làm cho Dung Dung khóc. Dưới dạng tâm tình do dự dự ấy, khi có một fan hưng phấn nói rằng “Dung Dung khóc lên khẳng định đặc biệt dễ nhìn, đặc biệt dễ nhìn!” Sau đó, toàn thể fan lập tức rộ lên!

Đúng! Muốn xem Dung Dung diễn cảnh khóc, khẳng định đặc biệt dễ nhìn!

Dân ý như thế, Dung Hù cũng không thể không làm theo.

Kỳ thật cậu cũng biết, Tần Trình và Lương đạo đều đồng ý việc này, là muốn cậu thông qua diễn cảnh khóc ở lễ công chiếu, bày ra diễn xuất của mình. Việc này đối với bản thân phim là một điểm marketing rất tốt, mà đối với cá nhân cậu, có thể biểu diễn trước mặt nhiều truyền thông như vậy, càng là thời cơ cực tốt để chứng minh diễn xuất.

Chỉ cần cậu diễn tốt, ngày hôm sau rất nhiều đại đạo diễn và đoàn phim chế tác lớn đều sẽ biết: Dung Hù có diễn xuất.

Tiền đề là cậu diễn tốt.

Biểu diễn rất nhanh bắt đầu, chỉ là một cảnh diễn khóc mà thôi, rất nhiều người đều không xem là vấn đề. Bọn họ nhìn thấy Dung Hù xoay người nhìn về phía Tần Trình, cũng chỉ cho rằng cậu muốn nhớ lại cảnh tượng lúc ấy một chút. Sau đó trong tâm tình không để bụng, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy: hốc mắt thiếu niên ấy đỏ bừng.

Đỏ bừng trước tiên chính là hốc mắt, đôi mắt xinh đẹp trong suốt lập tức đỏ lên. Nhưng mà, cậu không khóc, chỉ kéo kéo khóe miệng, lộ ra một chút tươi cười. Đây không phải là tươi cười chua xót, cũng không phải tươi cười xấu hổ, cậu chỉ là cười đơn thuần, giống như thật sự rất vui vẻ, theo đó mà đến, là nước mắt từ trong hốc mắt cuộn cuộn chảy xuôi xuống.

“Tung ——” một tiếng, tim tất cả mọi người đều căng lên.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, bọn họ gât gao ngưng mắt nhìn màn hình lớn, nhìn thiếu niên kia giống như thất kinh chuyển động ánh mắt, ý cười bên môi càng ngày càng sâu, nhưng nước mắt chảy xuống cũng càng ngày càng nhiều. Nước mắt làm ướt khuôn mặt trắng nõn ấy, hốc mắt là đỏ, môi lại tái nhợt, nụ cười này còn chua xót hơn khóc, nhưng cố tình cậu vẫn luôn cố gắng cười, giống như đang kiên trì cái gì đó, không chịu buông tha.

Điều này làm cho cổ họng tất cả mọi người đều cảm thấy một trận nghẹn nghẹn, chờ đến khi có người lấy lại tinh thần, mới phát hiện hốc mắt mình thế mà cũng ướt át.

Một khắc sau, cảnh tượng trên đài càng làm tất cả mọi người kinh hãi!

Tần Trình bỗng nhiên vươn tay, một tay ấn thiếu niên ấy vào trong ngực!

Người dẫn chương trình phút chốc ngây ngẩn cả người, Tần Trình lại bình tĩnh nâng micro lên, giọng khàn khàn nói rằng: “Được rồi, đừng khóc, diễn rất

tốt.”

Thiếu niên trong ngực hơi hơi ngưng ngẩn, nước mắt đã dừng lại, tuy rằng giờ phút này còn có chút hãm trong cảm xúc nhân vật chưa thể thoát ra, nhưng Dung Hủ lại trấn tĩnh tránh ra khỏi cái ôm của Tần Trình, tiếp nhận khăn giấy nhân viên công tác đưa tới, xoa xoa nước mắt, cười nói: “Cho nên nói, lúc này anh xem được rồi chứ?”

Tần Trình hơi hơi nhướn mày, cười nhạt không nói.

Giấy tiếp theo, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Tiếng vỗ tay như sấm gằn như muốn thổi bay nóc rạp chiếu phim thủ đô, bất luận là khán giả, fan, hay là phóng viên truyền thông, ngay cả những người ngồi ở hàng đạo diễn diễn viên, cũng vỗ tay vì Dung Hủ. Về phần trong những diễn viên đó có mấy người là thật lòng khen ngợi, thì cái này không biết rồi.

Dân mạng theo dõi trực tiếp trước máy tính, lại càng là một đám hốc mắt ướt át, thậm chí có người trực tiếp rơi nước mắt.

[làm gì khiến Dung Dung nhà chúng tôi khóc vậy QAQ Dung Dung đáng yêu như vậy xinh đẹp như vậy, ai nỡ để cậu ấy khóc hà!]

[oa oa oa oa về sau không bao giờ muốn thấy Dung Dung khóc, làm tôi đau lòng chết đi được! Đều do Tần thần, tuy rằng cuối cùng anh cho Dung Dung nhà tôi một cái ôm an ủi, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu!]

Về phần những fan CP “Trình Dung”...

[vừa khóc vừa ăn, bát bánh chó này tôi ăn còn chưa được sao!!!]

Sau một sóng nhiệt độ như vậy, người dẫn chương trình lại hỏi thêm mấy vấn đề, lễ công chiếu liền chính thức kết thúc. Đến đây, trực tiếp trên internet toàn bộ chấm dứt, khán giả ở hiện trường có thể trực tiếp xem «Tầng mây màu đen» chiếu lần đầu.

Dưới vạn chúng chờ mong, bộ phim điện ảnh này cuối cùng cũng chính thức mở màn.

Đầu tiên là một đoạn video cực hot trên internet, “video cậu trai ca hát tại tàu điện ngầm thành phố B” ở trên mạng có lượng click hơn trăm vạn. Sau đó hình ảnh trực tiếp chuyển đến cửa tàu điện ngầm thành phố B, tiến vào tầm nhìn người xem chính là người đi đường qua lại vội vàng, không có nhìn thấy bóng dáng Dung Hủ, lại nghe thấy...

Tiếng hát.

Tiếng hát này thanh nhã sạch sẽ, so sánh với dòng người vội vội vàng vàng, giống như thân ở trong một vùng thế ngoại đảo nguyên yên lặng. Cậu ấy nghiêm túc hát bài hát này, dường như không có quá nhiều kỹ xảo ca hát, nhưng mà chỉ dựa vào giọng hát tinh thuần ấy, đã có thể đá động lòng người.

Hình ảnh vẫn luôn dừng lại ở trên tay thiếu niên, nhìn cậu chơi đàn ghita, nghe cậu ca hát. Thường thường có người bỏ tiền vào trong hộp đàn ghita, cậu ấy sẽ nhẹ giọng nói một câu “cám ơn”, sau đó tiếp tục hát. Rốt cuộc, có một người đi lên, nói với cậu “tôi muốn ký hợp đồng với cậu”.

Lúc này, màn ảnh rốt cuộc hướng lên trên, một khuôn mặt thanh nhã tinh xảo xuất hiện trong màn hình lớn, sợi tóc nhạt màu và con ngươi trong suốt, bên môi cậu treo một nụ cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, vô cùng êm tai.

Cậu ấy nói: “Tôi tin tưởng cô, tôi là Lăng Tiêu.”

Chỉ một câu này, liền khiến rất nhiều fan Lăng Tiêu ngồi bên dưới rung rung nước mắt. Tình huống như vậy không chỉ phát sinh ở rạp chiếu phim lớn thủ đô, còn có các rạp chiếu phim khác của thành phố B, thành phố S, tỉnh J, tỉnh Z... các nơi trên toàn quốc, mỗi một fan Lăng Tiêu đang xem «Tầng mây màu đen» chiếu lần đầu, đều bụng miệng mình, nhìn nước mắt xuống, mở to hai mắt nhìn thiếu niên ôn hòa trên màn ảnh.

Bởi vì, cậu ấy là Lăng Tiêu.

Giờ phút này, 0h mới qua được năm phút đồng hồ, suất chiếu lần đầu của «Tầng mây màu đen», vẫn còn tiếp tục.

Hết chương 56

Tần Tranh Tranh: bảo bảo đau lòng muốn chết, bảo bảo ôm một cái, chume =3=

Dung Dung:?? Cũng không biết là ai kêu tôi khóc...

—

Btw: nay tui đang đọc truyện Vô Cũ của Trường Sinh Thiên Diệp, anh công trong này có 1 chiêu diệt tình địch hay lắm mấy cô ạ. Ảnh là vua Tề, còn thụ là anh trai ảnh, cứ anh thụ coi trọng hoặc nhìn vừa mắt người nào là anh công sẽ lập tức nhận người đó làm con trai/con gái nuôi, thành ra thân phận anh thụ nhảy lên thành bác của người ta -> hông yêu đương được. Quả thật là biện pháp diệt tình địch không tổn một binh một tốt nào cả =))))

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 57

Một đời của Lăng Tiêu, không thể xem như bốn bề sóng dậy, nhưng cũng không phải là luôn thuận buồm xuôi gió.

Trong số khán giả xem suất chiếu lần đầu của «Tầng mây màu đen», đa số người đều có hiểu biết nhất định với cuộc đời ca hát của hắn, từng nghe nhạc của hắn, biết hắn đạt được giải thưởng, nhưng mà bọn họ lại chưa bao giờ biết, sau lưng một ca khúc hoàn mỹ, còn có người sáng tác lần lượt viết hồng, lần lượt tìm kiếm linh cảm, cùng với mỗi một lần thử thất bại trong phòng thu âm.

Nửa phần trước của «Tầng mây màu đen» tuyệt đối có thể xem như một bộ phim thương nghiệp thành công, một ca sĩ không có tiếng tăm gì được người tìm kiếm ngôi sao đào ra, tiến vào giới giải trí, công bố single, phát hành album, mở concert lần đầu tiên trong đời, đạt được cái cúp đầu tiên trong đời, thu hoạch vô số fan yêu thích nhạc của mình.

Tiến độ của bộ phim vô cùng nhanh, cũng không dài dòng dây dưa, trực tiếp kể ra câu chuyện.

Ở trong đó, dĩ nhiên xuất hiện không ít minh tinh lớn, rất nhiều minh tinh chỉ là chột lóe qua trong màn ảnh, khán giả vừa mới phát ra một tiếng thét kinh hãi, còn chưa kịp hô lên tên của đối phương, đối phương đã chấm dứt cảnh diễn.

Loại thiết kế này vừa cho phim điện ảnh một loại tiết tấu nhanh sáng khoái, vừa có năng lực cam đoan người xem sẽ không thoát phim. Rất nhiều người bình luận điện ảnh và fan trước khi phim chiếu vẫn luôn ôm lo lắng “diễn viên chính có thể áp chế khách mời nổi tiếng được hay không”, hiện tại xem ra là sẽ không có vấn đề.

Điện ảnh quá nửa, người xem đã đắm chìm trong câu chuyện của Lăng Tiêu, khó có thể tự kiềm chế.

Một thiếu niên ấm áp hiền lành như vậy, một mình một người lưu lạc trong giới giải trí, tài ca hát của hắn chính là vũ khí của hắn, mà dịu dàng của hắn thì khiến bất cứ một người có tâm địa sắt đá nào cũng không đành lòng thương tổn hắn. Dù bị ngáng chân, hắn cũng sẽ nghiêm túc tiếp nhận, sẽ chỉ trích đối phương, nhưng mà sẽ tha thứ đối phương.

Có loại người tên là thánh mẫu, mới đầu lúc xem nội dung «Tầng mây màu đen», có người bình luận điện ảnh lạnh lẽ viết ra chữ này trên quyển sổ mình mang theo tùy thân. Nhưng mà lại xem chốc lát, hắn ta liền gạch hai chữ này.

Của người phúc ta, không có điểm mấu chốt nguyên tắc, đó mới là thánh mẫu.

Ôm lòng khoan dung với thế giới, đây là dịu dàng.

Khi khán giả hứng thú nồng đậm xem được một giờ, nội dung đi tới một điểm rẽ: Lăng Tiêu đối với bài hát mình viết làm thế nào cũng không hài lòng, dường như gặp bình cảnh. Ngày ấy hắn một mình ở trong phòng thu âm một buổi chiều, lúc rời đi, trong hành lang trống rỗng chỉ còn lại có một mình hắn, an an tĩnh tĩnh đi tới.

Sau đó, rốt cuộc hắn gặp được bạn thân và đồng bọn cả đời này của mình.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ khắc sâu của Tần Trình xuất hiện trên màn hình lớn, vô số fan đều kích động nắm thật chặt nắm tay, rất nhiều fan hao hết tâm tư mới lấy được một tấm vẽ xem suất chiếu đầu tiên lại càng lôi kéo nhau, hưng phấn đến thiếu chút nữa hô to ra tiếng.

Mà trên màn hình lớn, một người cà lơ phất phơ, kiệt ngạo suy sút, một người dịu dàng ấm áp, mỉm cười hữu lễ.

“Hợp tác với tôi thế nào?”

“Tôi viết lời, cậu viết nhạc...”

“Lăng Tiêu, cậu cần tôi, cậu nhất định, cần tôi.”

Cách xa nhau chỉ có năm mét ngắn ngủi! Trong rạp chiếu phim ánh sáng mờ tối, hai chàng trai trên màn ảnh gắt gao ngưng mắt nhìn đối phương. Một chút ý cười khó phát giác hiện lên bên môi Tần Trình, ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn thiếu niên ở trước mắt, giống như đã chặt chẽ nắm đối phương trong tay. Mà Dung Hủ cũng hết sức kinh ngạc, con người trong suốt không ngừng rung động.

Đây là lần đầu Lăng Tiêu và Cố Minh Tu gặp nhau.

Tiếp đó, chính là một thịnh yến song cường liên thủ.

«Bỉ ngạn», «Đền kéo quân thiên đường», «Khe sâu Na Uy»...

Từng bài từng bài ca khúc kinh điển của Lăng Tiêu xuất hiện trong phim, bọn họ một người viết nhạc, một người viết lời, phối hợp ăn ý, được xưng là tổ hợp hoàng kim giới ca hát Hán Ngữ. Mười bảy năm kế tiếp, Cố Minh Tu chỉ viết năm bài hát cho những ca sĩ khác, tất cả ca khúc còn lại đều là của Lăng Tiêu.

Từ tình ca đến nhạc rock, Lăng Tiêu hát cái gì hần liền viết cái đó, hần viết cái gì Lăng Tiêu liền hát cái đó.

Một đoạn này khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, giống như quay về năm đó. Rất nhiều người bình luận điện ảnh cũng nhớ tới năm tháng đã qua, khi đó phổ lớn ngõ nhỏ đều là nhạc của Lăng Tiêu, nếu bạn chưa từng nghe nhạc của hần, nhất định sẽ bị người ta khinh bỉ, có thể có được danh hiệu “ca thần”, tự nhiên không phải là ca sĩ bình thường.

Sau đó, là một lần khắc khẩu hiếm có, Lăng Tiêu không muốn cãi nhau, chỉ đành tự mình đi trước, khi gặp lại, đã là vài tháng cách xa nhau, rốt cuộc không thể nào nghe người đó nói một câu nữa.

Cảnh khóc của Dung Hù đặt ở trên màn hình lớn, lại phối với nhạc nền trong phim, khiến vô số người ở đây đều rung rung nước mắt. Khách giả ở hiện trường lễ công chiếu đã sớm xem Dung Hù diễn cảnh khóc này, cho nên có một chút chuẩn bị, nhưng khi thật sự nhìn thấy trong bệnh viện vách tường trắng toát, thanh niên luôn luôn ôn hòa ấy vừa cười vừa khóc, quật cường nói “hần không phải là Cố Minh Tu”, nước mắt vẫn nhịn không được mà chảy xuống.

Điện ảnh chính là có mị lực như vậy, có thể cuốn hút, cảm nhiễm người ta. Mà một diễn viên tốt, có thể làm cho bạn càng thêm sâu sắc cảm nhận được thế giới nội tâm của nhân vật, giống như trở thành người đó, cảm nhận được cái loại cảm xúc đau đớn mất đi bạn thân, tuyệt vọng sụp đổ ấy.

Hiện trường lễ công chiếu đã là như vậy, vậy trong những rạp chiếu phim khác trên toàn quốc, những người xem không có một chút chuẩn bị lại càng ngây ngốc. Fan Lăng Tiêu đương nhiên biết Cố Minh Tu tai nạn xe cộ qua đời, nhưng bọn họ không ngờ rằng, trong bộ phim này thế mà sẽ chiếu ra, còn làm đến trình độ như vậy.

Thanh niên luôn tươi cười ấy, đến lúc này vẫn đang cười. Nhưng bạn càng muốn hần có thể làm càn mà khóc một hồi, thậm chí hận không thể đau thay hần, khóc thay hần, nhưng hần vẫn muốn cười, cho dù nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, hần cũng vừa ngoan cố lừa gạt mình, vừa cả người run rẩy rơi nước mắt.

Trong rạp chiếu phim Quang Minh thành phố S, một nam sinh theo bạn gái đến xem suất chiếu đầu mới từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, liền nhìn thấy bạn gái bên cạnh mặt đầy nước mắt, ngay cả bông ngô cũng không ăn, tay cứng đờ giữa không trung, không tiếng động bật khóc. Nam sinh ấy lập tức hết hồn: “Tiểu Vũ, em làm sao vậy, sao lại khóc thế? Là ai ăn hiếp em, anh đi giúp em giáo huấn hần! Anh...”

“Câm miệng!”

Tiếng mắng từ bốn phương tám hướng truyền đến, nam sinh ấy lập tức rụt cổ, tội nghiệp nhìn về phía màn hình lớn. Làm cái gì hờ, không phải chỉ là một bộ phim truyện ký bình thường thôi sao, có cảm động như vậy à? Vậy hần cũng xem một cái xem sao, chỉ xem một cái...

Trong thành điện ảnh Ấn Tượng của tỉnh J, một cô gái nhanh chóng tháo kính mắt xuống, lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, nhanh chóng mang trở về. Nhưng cô vừa mới mang trở về không bao lâu, nước mắt lại làm ướt kính. Cô gái vừa lau kính mắt, vừa nghẹn ngào oán giận nói: “Này... Hức hức hức... Là ai thiết kế gọng kính, nước mắt cũng có thể dính vào, hức hức hức hức... Lăng Tiêu, đừng khóc...”

Việc như thế ở các thành phố lớn Hoa Hạ đều phát sinh.

Mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ tới, đây chỉ là bắt đầu cho cao trào của bộ phim.

Lấy cái chết của Cố Minh Tu làm giới hạn, Lăng Tiêu đầu tiên là nặng nề một đoạn thời gian, tiếp đó lại quay về giới ca hát. Hần càng thêm cố gắng tập trung làm việc, quả thực là xem mình như hai người mà dùng, không ngừng viết nhạc, viết lời, không ngừng làm mới kỷ lục sản xuất tiêu thụ đĩa nhạc của mình.

Sau đó, hần bị bệnh.

Lăng Tiêu ngã xuống ở một buổi concert, hần tổ chức concert mười vạn người liên tục ba ngày ở thành phố B, vào ca khúc thứ năm đếm ngược tại ngày cuối cùng, hần đang hát «Đèn kéo quân thiên đường», bỗng nhiên liền ngừng giọng.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngưng mắt nhìn hần, ngưng mắt nhìn ca thần trên màn hình lớn.

Hần kinh ngạc nhìn không khí hư vô một chút, đột nhiên, bất ngờ không kịp đề phòng mà ngã xuống!

Tình huống chẩn đoán chính xác là u não, hơn nữa là giai đoạn cuối.

Trong phim, Triệu Sở Vân không ngừng khiển trách mình, vì sao không phát hiện sớm một chút, cô làm người đại diện, sao có thể thất trách như vậy. Nhưng điều này cũng không thể trách cô, cô là một người phụ nữ có chồng có con, cô không có khả năng hai mươi bốn giờ canh giữ ở trong phòng Lăng Tiêu, bên hần, chăm sóc hần.

Loại bệnh u não này là có điềm báo trước, trước đó Lăng Tiêu đã có nhiều lần đau đầu, lại vẫn không đi kiểm tra, cũng không có nói cho Triệu Sở Vân. Hần chỉ biết vui đầu viết nhạc, không ngừng ca hát, hiện giờ bệnh tới như núi đổ, nhóm fan khóc lóc chúc phúc cho thần tượng của mình, một đám bạn bè trong giới giải trí cũng tới thăm hần.

Thời gian vài năm cuối cùng, Lăng Tiêu sống bình tĩnh lạ thường.

Trong màn hình hắt mặt đồ bệnh nhân màu trắng, nằm ở trên giường mỉm cười, khán giả ngoài màn hình thì khóc không thành tiếng.

Ngay cả nam sinh đi theo bạn gái kia, chỉ định tùy tiện xem phim một cái cũng phải lau nước mắt, giọng điệu chua xót nói rằng: “Chịu không nổi nhất là loại người mắc bệnh nan y còn rất sáng sủa này, ba năm trước đây chị của anh ở trên giường bệnh, cũng kéo tay anh, nói chị ấy không có tiếc nuối, chỉ muốn bọn anh sống tiếp thật tốt...”

Nam nhi không dễ rơi nước mắt, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Thứ chân chính cảm động, vượt qua giới tính và tuổi tác, chạm đến tâm linh.

Vì sao có người nhiều thích Lăng Tiêu, thích nhạc của hắn như vậy? Bởi vì trong lời ca của hắn, có tình cảm tình khiết nhất. Vì sao trên thế giới có nhiều ca sĩ hay như vậy, lại chỉ có một mình Lăng Tiêu là “ca thần”? Bởi vì hắn là Lăng Tiêu.

Hắn quyên tiền giúp cả trăm trường tiểu học hy vọng, một tay sáng lập “quỹ Vinh Vân”. Dù gặp đau khổ lớn nhất cuộc đời, hắn cũng có thể mỉm cười đối mặt, lấy tâm tính kiên cường dẻo dai kiên định thân nhiên mà đối diện cái chết. Trước khi lâm chung, rõ ràng đã vô cùng suy yếu, còn cố gượng tươi cười, dịu dàng nói với Triệu Sở Vân: “Tôi đi tìm hắn trước, mấy đứa nhỏ đó... giao cho cô...”

Sau khi Lăng Tiêu chết, di thể hiển ra ngoài, “quỹ Vinh Vân” dưới sự xử lý của Triệu Sở Vân, vẫn ổn định vận hành, hàng năm đều sẽ giúp đỡ ngàn vạn đứa nhỏ nghèo khó hiếu học.

Phim chấm dứt trong tiếng mục sư thương tiếc, mây đen che khắp không trung, không khí buộc chặt khiến người ta thở không nổi. Vô số tai to mặt lớn giới giải trí sôi nổi đến nơi, đứng ở trước mộ bia người đó, mặc lễ phục màu đen, cầm ô màu đen, đưa hắn đoạn đường cuối cùng.

“... Cậu ấy mang đến cho chúng ta âm nhạc động nhân nhất, ghi khắc cậu ấy, Lăng Tiêu.”

Khi lễ tang này chấm dứt, mây đen cũng vừa lúc tán đi. Tầng mây màu đen từ từ tan ra, một luồng ánh nắng xán lạn từ kẽ mây xuyên qua, chiếu sáng mảnh đất này. Các tân khách cất ô che màu đen đi, tầng mây màu đen che trong lòng mỗi người rồi cuộc cũng biến mất.

Ngày mai chung quy sẽ đến, đối với người đã mất đi, chuyện duy nhất chúng ta có thể làm chính là hoài niệm.

Cùng với một giai điệu xa lạ chậm rãi, hình ảnh dần dần trở tối, bộ phim «Tầng mây màu đen» rồi cuộc chấm dứt.

Bộ phim tròn hai tiếng, đến đây về dấu chấm hết. Rạng sáng hai giờ ngày chiếu đầu tiên, bộ phim điện ảnh này giao ra bài thi của mình với mỗi một khán giả, mà khán giả cũng sắp đưa lên một phản đánh giá cho nó.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» không cách nào biết tình huống ở rạp chiếu phim khác, nhưng mà trong rạp chiếu lớn thủ đô, khi phụ đề diễn viên thủ vai chạy lên, trong phút chốc, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay rộn rã. Trong tiếng vỗ tay ấy xen lẫn một chút tiếng nức nở, rất nhiều người xem đều một bên đỏ vành mắt, một bên cố gắng vỗ tay.

Đặc biệt nhóm đạo diễn đến đây cũng đều đứng lên chúc mừng Lương đạo, tiếng vỗ tay toàn trường vang lên tận ba phút đồng hồ đã vô hình nói với mỗi người, đánh giá của bọn họ với bộ phim điện ảnh này.

Dung Hù đứng lên, chuyển động thân thể, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua trên những khán giả ở đây.

«Tầng mây màu đen» là chìa khóa cậu mở ra cánh cửa giới điện ảnh Hoa Hạ, cái chìa khóa này mười phần nguy hiểm, vận dụng tốt thì tiền lời vô hạn, vận dụng không tốt, liền một lần sảy chân để hận nghìn đời. Mà hôm nay, rồi cuộc cậu chân chính mở cánh cửa này ra một cái khe.

Rạng sáng hai giờ đêm đó, rất nhiều khán giả bình thường xem phim xong không thể chờ đợi được mà lên mạng phát biểu cảm tưởng của mình, người bình luận điện ảnh cũng lập tức đăng nhập acc cá nhân, nhìn không được muốn đem một bụng lời muốn nói của mình phát biểu ra hết.

Buổi sáng bảy giờ, khi nhóm dân mạng thức dậy mở di động ra, tùy tiện lướt weibo, tieba, hạng nhất top search ngày đó liền chui vào mắt bọn họ: #Tầng mây màu đen#.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 58

[#Tầng mây màu đen# QAQ làm sao lại hay như vậy! Tuy rằng trước kia tôi không phải là fan Lăng Tiêu, nhưng xem bộ phim này, thật sự rất bội phục con người ấy! Chuyển fan chuyển fan! Dung Dung ở trong đó thật sự quá đẹp quá dễ nhìn, không phải là cái loại bá đạo tổng tài như thiếu soái, cũng không phải loại như Điều Điều! Chính là rất dễ nhìn!!!]

[#Tầng mây màu đen# lúc nhìn thấy Dung Hù khóc, tôi thế mà cũng bật khóc... đau khổ... Vì sao người tốt luôn không có kết cục tốt...]

[#Tầng mây màu đen# vốn dĩ tôi vì nữ thần Jennifer mà xem bộ phim này, nhưng mà không nghĩ tới, cái đoàn phim tim đen này, nữ thần nhà tôi thế mà lại thật sự chỉ có ba giây đồng hồ trong video teaser lúc trước. Vốn dĩ rất muốn mắng cái đoàn phim bảy người lừa đảo này, có điều bộ phim này thật sự hay, người xung quanh tôi đều khóc, ngồi bên cạnh tôi hình như là fan Lăng Tiêu, sau khi chấm dứt vẫn luôn nói “Dung Hù diễn thật tốt”, ừm... tôi cũng khóc một chút, chỉ một chút!]

Vô số khen ngợi thổi quét xã khu internet, các diễn đàn lớn, tieba và weibo ngày đó, đều có người thảo luận «Tầng mây màu đen».

Một buổi rạng sáng đi qua, bộ phim này đã chiếu ba suất, rất nhiều rạp chiếu phim ở thành phố lớn suất ba bốn giờ sáng cũng có hơn một phần ba người xem ngồi ở trong rạp, theo dõi phim. Mà ở một ít thành thị nhỏ, bởi vì chỉ có một rạp chiếu phim chiếu «Tầng mây màu đen» vào rạng sáng, cho nên mật độ ghế ngồi của bọn họ càng cao đến kinh người.

Đến buổi sáng bảy giờ, trên trang web đánh giá điện ảnh nổi tiếng Hoa Hạ —— Cảnh Thâm điện ảnh, điểm đại chúng và điểm chuyên nghiệp của «Tầng mây màu đen» mới mở ra lò.

Điểm đại chúng: 9.3 điểm!

Điểm chuyên nghiệp: 9.1 điểm!

Phim chiếu bắt quá chỉ mới bảy tiếng, bộ phim điện ảnh này đã nhận được đánh giá cao như vậy.

Muốn bỏ phiếu trên Cảnh Thâm điện ảnh, nhất định phải đưa ra cuống vé xem phim ở rạp chiếu phim chính quy, điều này liền khiến thủy quân rất khó xuống tay. Cũng không phải nói như vậy là có thể hoàn toàn ngăn chặn thủy quân xoát điểm, nhưng chi phí mua thủy quân trở nên tương đối cao, cho nên trang web Cảnh Thâm vẫn luôn được người xem tin cậy.

Mà hiện tại, trang mạng này cho trên 9 điểm!

«Tầng mây màu đen» không phải một bộ phim văn nghệ, mà là một bộ phim thương nghiệp chuyên về truyện ký. Phim thương nghiệp có thể đạt được điểm cao như vậy, trong một năm cũng rất khó có hai bộ, rất nhiều dân mạng thấy được điểm đánh giá cao thế, lập tức mua vé đến rạp chiếu phim.

Có người trước khi đi vào còn nói thầm: “Chưa từng nghe nói về Dung Hù, có điều phim của Du Tư Ngữ luôn luôn không tồi, Tàn Trình thế mà cũng trong bộ phim này. Có bọn họ ở đó, bộ phim này có kém nữa cũng không kém được tới đâu đi?”

Người nói lời này trước khi vào rạp phim không cho là đúng, về mặt tự tin, sau khi ra khỏi rạp, lại một phen nước mắt một phen nước mũi oán giận với bạn mình: “Cậu nói... Dung Hù kia làm chi mà khóc đến cảm động như vậy. Tôi không phải là khóc, tôi... tôi chỉ là bụi bay vào mắt, bụi bay! Phim này thật hay hu hu hu...”

Trên internet thảo luận nội dung «Tầng mây màu đen» rất nhiều, fan Lăng Tiêu đã xem phim sau khi phân tích liền tỏ vẻ, bộ phim điện ảnh này quả thật tương đối tái hiện cuộc đời Lăng Tiêu. Mặc dù ở vài chỗ cực cá biệt có một chút khác nhau —— chẳng hạn như lúc Cố Minh Tu qua đời, Lăng Tiêu trực tiếp rời khỏi giới ca hát nửa năm —— nhưng nói tóm lại, bộ phim điện ảnh này rất tốt, làm cho bọn họ không thể không cảm động.

[trước khi xem phim tôi thật sự rất sợ hãi, ca thân bị Dung Hù hủy diệt. Dung Hù quá trẻ tuổi, tác phẩm của cậu ta không có mấy bộ, nếu để Tiêu Cảnh Sơn đến diễn, chỉ sợ tôi còn yên tâm chút. Nhưng sau khi xem suất chiếu đầu tiên tôi liền phát hiện, may mắn là Dung Hù đến diễn ca thân! Nếu không phải cậu ta diễn, tôi nghĩ không ra sẽ là dạng kết quả gì...]

[tôi thích nhất nhìn Dung Hù và Tàn thần đối diễn, hai người bọn họ đối diễn thật feeling, tôi cảm thấy còn feeling hơn cả mấy khách mời nổi tiếng kia nữa! Khi bọn họ đối diễn, tôi thật sự cảm thấy giống như nhìn thấy Cố đại và Tiêu Tiêu năm đó, lúc bọn họ ở chung, khẳng định cũng là như vậy!]

“Cố đại” là xưng hô của fan Lăng Tiêu với Cố Minh Tu, con người Cố Minh Tu cuồng vọng phóng túng, tiêu sái không kiềm chế, có lần Lăng Tiêu tiếp nhận phỏng vấn bị đặt vấn đề “cậu và nhà soạn lời nguyền Cố Minh Tu ở chung như thế nào”, Lăng Tiêu không cần nghĩ ngợi mà cười đáp lại: “Hắn là lão đại, tôi tin tưởng hắn.”

Vì thế, Cố Minh Tu liền thành “Cố đại”.

Về phần fan Dung Hù, sau khi xem phim xong, lại càng khóc bù lu bù loa.

Có người còn chưa ra khỏi rạp chiếu phim, liền gục ở trong ngực bạn mình, muốn tìm kiếm an ủi. Nhưng vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy bạn tốt cũng khóc đến trang điểm lem luốc, vì thế hai cô bé ôm nhau khóc rống, vừa khóc vừa nói: “Về sau... về sau ai dám làm Dung Dung nhà tớ bị ức chế, tớ liền cắn chết hắn! Dung Dung tốt như vậy, hu hu hu... Không cho ăn hiếp cậu ấy...”

Từ buổi sáng bảy giờ lên hạng nhất top search toàn mạng, đến tối sáu giờ, điểm nóng #Tầng mây màu đen# vẫn luôn an ổn chiếm đầu bảng.

Rất nhiều nhà phê bình điện ảnh thâm niên trên mạng Cảnh Thâm đều phát biểu quan điểm đối với bộ phim điện ảnh này, tới buổi chiều hơn năm giờ, một

bài bình luận dài hơn ba ngàn chữ hấp dẫn tất cả fan điện ảnh chú ý, đem nhiệt độ bộ phim điện ảnh này đẩy lên một cao trào.

«Điện ảnh cần âm nhạc, Tầng mây màu đen theo phong cách xã hội không tưởng và một cuộc đời truyền kỳ»

[Nhằm vào bộ phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» này mà nói, nó không phải là một bộ phim thương nghiệp truyền thống trên ý nghĩa, nhưng mà gần hai năm nay có rất ít phim thương nghiệp có thể mở rộng đến loại trình độ này. Bộ phim này là một sự trùng hợp, nếu đơn thuần xem nội dung, câu chuyện của nó rất đơn giản, cũng không có quá nhiều chỗ đặc biệt hấp dẫn người xem, nhưng bởi vì Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này mới có thể đặc biệt như thế.

Thủ pháp quay của cả bộ phim là cách cắt nối các mảnh nhỏ mà Lương Siêu nhất quán yêu thích, màu sắc hình ảnh cũng không đậm, nhưng đối lập mãnh liệt, nhuộm đậm không khí điện ảnh vô cùng tốt. So sánh với tác phẩm điện ảnh bình thường của Lương Siêu, phối nhạc trong bộ phim này có một sự nâng cao.

Cả bộ phim hẳn là có không dưới mười bài nhạc đệm và hai mươi bài hát. Phần bài hát dường như toàn bộ đều là sử dụng ca khúc của chính Lăng Tiêu, mà phần nhạc đệm, cũng có phong cách cực kỳ gần với tác phẩm cá nhân của Lăng Tiêu.

Tôi càng để ý chính là kết cục cuối cùng, mọi người đứng ở trước mộ bia ai đó chấm dứt, mây đen tan đi, ánh sáng hiện ra, ca khúc chậm rãi vang lên. Đây là một bài hát duy nhất không phải bài của Lăng Tiêu, ca khúc hòa hoãn bình thân ấy đem kết cục bộ phim đẩy vào cao trào, hoàn mỹ khớp với cảm xúc của mỗi một người xem.

Phim dùng hai giờ kể ra một câu chuyện, trải một lớp nền, dùng một ca khúc cuối cùng phá vỡ băng cứng, hòa tan vạn vật.

...

Nói ngắn lại, bộ phim điện ảnh này cần âm nhạc, sáng tác của Lăng Tiêu làm rạng rỡ thêm sắc cho bộ phim này, mà bài hát mới lúc cuối cùng hẳn cũng là tác phẩm riêng dành cho bộ phim. Nếu như nói «Tầng mây màu đen» của Lăng Tiêu là phong cách xã hội không tưởng, vậy thì bài hát cuối cùng lại gần như là hiện thực, tàn khốc mà lại đẹp đẽ.

«Tầng mây màu đen». Đáng giá để xem]

Bài bình luận dài này vừa đưa ra, vô số người xem sôi nổi ngây người, lập tức nhớ lại.

[Đúng! Lúc trước tôi khóc siêu cấp thảm, trong mắt đều là nước mắt căn bản nhìn không rõ màn hình, nhưng mà bài hát kia vừa vang lên tôi lại không ngừng khóc. Cậu ấy vừa hát tôi vừa khóc, oa oa oa oa, thật sự nghe rất hay!]

[toàn bộ hành trình tôi khóc thảm nhất chính là ba phần, lần đầu tiên là Lăng Tiêu đi nhận thi thể Cố Minh Tu, lần thứ hai là Lăng Tiêu ở trên concert đột nhiên thấy được ảo ảnh Cố Minh Tu, sau đó bởi vì u não mà ngã xuống, lần thứ ba chính là mộ bia ai đó. Mây đen tan ra, ánh mặt trời chiếu xuống, tôi nhìn thấy bọn họ đều sống tốt như thế, bài hát kia vừa vang lên, tôi liền nhịn không được bật khóc...]

[bài hát này rốt cuộc là bài gì? Khẳng định không phải là bài của ca thần, tôi chưa từng nghe qua! Chẳng lẽ là ca khúc cho phim? Quá hay, có ai biết đây là bài gì không! Xin đại thần giúp đỡ!]

Ở cuối mỗi bộ phim, đều sẽ dùng chữ viết nhỏ rậm rạp làm ra danh sách mỗi một nhân viên cống hiến cho phim, lấy dạng chạy lên mà trình chiếu trên màn hình lớn. Đối với đoàn phim «Tầng mây màu đen» mà nói, ngay cả tên của anh trai đưa cơm hộp mỗi ngày bọn họ cũng viết ở cuối phim, cảm tạ một lần, chỉ cần có tâm, nhất định có thể phát hiện tên, người biểu diễn và tác giả bài hát cuối phim này.

Nhưng mà rất nhiều khán giả khi nhìn thấy phụ đề xuất hiện, thì sẽ trực tiếp rời khỏi rạp chiếu phim, căn bản không nhìn phụ đề.

Nhưng mà nhiều người lực lượng lớn, khi cái tag #ca khúc cuối phim Tầng mây màu đen# được nâng đến hạng sáu top search ngày đó, rốt cuộc có một dân mạng đăng một cái weibo, đính kèm mấy tấm hình, nói rằng: [chẳng lẽ là cái này?! Cuối cùng tôi khóc có hơi thảm, vẫn luôn ngồi trên ghế chờ phim chiếu xong mới đi, không cẩn thận chụp mấy tấm ảnh. Nhờ đại thần phục hồi lại ảnh chụp một chút, đều tương đối mơ hồ, nói không chừng trong đó sẽ có tin tức bài hát kia. {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Tổng cộng sáu tấm ảnh, người bạn mạng đó cũng không quá để ý, nhưng mà lại thật sự có không ít đại thần PS đến giúp hắn phục hồi tấm ảnh thành chất lượng cao.

Tám thứ nhất và tám thứ hai đều là cảm ơn tất cả khách mời nổi tiếng, chờ đến tám thứ ba, mới bắt đầu cảm ơn nhân viên công tác đoàn phim. Tám thứ tư và tám thứ năm vẫn là cảm ơn nhân viên công tác, sau đó tám thứ sáu...

[a a a a a tôi phục rồi xong rồi! Bài hát này tên «Thất đức», thế mà lại là Dung Dung hát! Thật sự là cậu ấy hát! Tác giả ca khúc là... a?! Lăng Tiêu?!]

Quả nhiên là một hòn đá gợn lên ngàn lần sóng.

Hôm nay dù sao cũng là ngày đầu tiên phim chiếu, rất nhiều dân mạng căn bản không cách nào mua được vé, không xem được phim. Mà một vài khán giả mua được vé đều tụ tập cùng một chỗ bàn nội dung phim, xem nhẹ phần âm nhạc.

Điều này cũng không thể trách cứ bọn họ, bởi vì hình ảnh và nhân vật tạo hình bộ phim này đều vô cùng xuất sắc, chỉ hơn mười vị khách mời nổi tiếng kia đã có thể làm cho bọn họ thảo luận cả ngày rồi, chỗ nào còn nghĩ tới âm nhạc?

Ở lĩnh vực điện ảnh, âm nhạc là một bộ phận bị rất nhiều khán giả xem nhẹ. Khán giả xem đến tình cảnh khẩn trương kích thích, chỉ biết nghĩ đến “kế tiếp sẽ là nội dung gì”, sẽ không nghĩ rằng “nhạc nền này hợp với cảm xúc”; khi bọn họ nhìn thấy nhân vật chính tỏ rõ tâm ý cho nhau, chỉ biết quan tâm “Kiss! Kiss! Kiss!”, sẽ không nghĩ đến “bài hát này bật vừa vặn”.

Dưới tình huống bình thường, nhạc nền giống như bánh răng nhỏ, không có nó, cảm xúc khán giả xem phim sẽ rất khó bị kích lên, nhưng có nó, người xem lại luôn đắm chìm trong tâm tình của mình, quên sự tồn tại của nó.

Tựa như lúc này đây, rất nhiều người khi xem đến kết cục thì nước mắt giàn dụa, nhưng bọn họ lại không ngờ là bài hát ấy dẫn đường cho tâm tình bọn họ, làm bọn họ nhận không được mà phát tiết cảm xúc.

Mà hiện tại, có người moi bài hát này ra.

Đến lúc này, mới có người chú ý tới ——

[«Thất dục» là Dung Dung hát?! Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ nói... những bài hát đó đều là Dung Dung hát ư?!]

[tiếng ca kia rất êm tai, ngay từ đầu tôi đã chú ý tới bài hát phát trong phim tuyệt đối không phải là bài gốc của ca thần, nhưng thế mà lại là Dung Hù hát? Có hơi chuyên fan, đối với loại nam sinh vừa đẹp vừa dịu dàng ca hát lại còn hay, là không có sức chống cự nhất.]

[a a a a a a a tôi thế mà lại không nghe ra tiếng ca của Dung Dung! Tôi thế mà lại không nghe ra được QAQ tôi thẹn với Dung Dung, tôi thẹn là fan Dung! Tôi sẽ đi mua vé xem phim ngay bây giờ, lần này tôi chuyên tâm nghe nhạc, tôi muốn đem nhạc Dung Dung hát nghe một trăm lần!]

Đương nhiên, có càng nhiều người chú ý đến bài hát «Thất dục» này.

[«Thất dục» hẳn là tác phẩm khi Lăng Tiêu còn sống, Dung Hù hát rất tuyệt.]

[mấy người đừng treo khẩu vị của tui! Tui mua vé xem «Tầng mây màu đen» ngày mai, tui cũng muốn nghe Dung Dung hát «Thất dục», bài hát này thật sự có hay như vậy sao! Mấy người đừng nói nữa!!!]

Màn đêm buông xuống 12 giờ, khi tiếng chuông một ngày mới đúng giờ gõ vang, Lương đạo ngồi ở trong phòng khách sạn, rốt cuộc nhận được cuộc điện thoại kia.

Sau khi nghe được lời của đối phương, Lương đạo nhẹ nhàng thở ra, nhận không được cười nói: “Cùng vui cùng vui, mượn lời may mắn vậy.”

Ngày đầu tiên «Tầng mây màu đen» chiếu, phòng bán vé năm trăm sáu mươi triệu!

Cả nước Hoa Hạ, có hơn năm nghìn rạp đồng bộ chiếu phim, hơn nửa nhờ con lóc tuyên truyền đáng sợ của bộ phim, mới chế tạo ra kỳ tích phòng bán vé này!

«Tầng mây màu đen» là bộ phim có phòng bán vé ngày đầu tiên cao nhất trong ba năm nay, chứ không phải một trong. Xếp hạng thứ hai chính là một bộ phim thương nghiệp năm kia Tần Trình làm diễn viên chính, tên là «Biển thủ của công», xếp hạng ba chính là một bộ phim thương nghiệp năm trước của Ôn Tuyền, tên là «Sa thành gió lốc».

Đương nhiên, đó cũng không phải nói giá trị thương nghiệp của «Tầng mây màu đen» khẳng định cao hơn hai bộ phim kia, chính như người bình luận điện ảnh đã nói, bộ phim điện ảnh này là một sự trùng hợp. Nếu bộ phim này không phải là kể về cuộc đời Lăng Tiêu, vậy sẽ không có nhiều người nổi tiếng đồng ý làm khách mời như vậy; nếu như không có Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này cũng sẽ không được nhiều fan ca nhạc chú ý như vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, «Tầng mây màu đen» đúng là hot, hơn nữa đặc biệt đặc biệt hot!

Hết thầy đều bị Lương đạo xem ở trong mắt, lập tức gửi tin nhắn cảm ơn với tất cả diễn viên, khách mời tham gia phim, đồng thời an bài nhân viên tuyên truyền, tiếp tục triển khai hoạt động tuyên truyền «Tầng mây màu đen».

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: ngày đầu tiên, xoay người gặp bạn. {hình ảnh}]

Trong cao ốc Hoa Hạ Entertainment, tầng bốn mươi bảy vẫn là đèn đuốc sáng trưng. Triệu Sở Vân nhìn đoàn phim đăng weibo này, ánh mắt dừng lại một khắc trên hình ảnh áp phích “năm trăm sáu mươi triệu”, tiếp đó vừa lòng gật gù đầu, gọi ra một cú điện thoại: “Ừm, có thể, đến thời cơ rồi. Tuyên truyền «Thất dục», có thể bắt đầu.”

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Chương 59

Phòng bán vé ba ngày, đột phá một phẩy hai tỷ!

Sau ngày thứ ba «Tầng mây màu đen» chiếu, đoàn phim tổ chức một buổi lễ khánh công long trọng. Dung Hù, Du Tư Ngừ đều đến, cùng với Lương đạo tay cầm chiếc búa nhỏ, gõ nát tảng băng điêu khắc thành số “1 200 000 000” thật lớn kia.

Trên lễ khánh công, Lương đạo không chút keo kiệt từ ngữ ca ngợi của mình, đầu tiên là cảm ơn mỗi một thành viên trong đoàn phim một trận, tiếp đó cười tủm tỉm nói rằng: “Cậu nói những bài hát đó ư? Đương nhiên đều là Dung Hù tự hát, lúc trước khi thử vai cậu ấy cũng hát rất tốt, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng tôi lựa chọn cậu ấy.”

Lời này tuy rằng không hoàn toàn tương xứng với sự thật, nhưng cũng không tính là lời nói dối.

Rất nhanh, phóng viên truyền thông lại càng thêm chú ý đến Dung Hù, có phóng viên đứng lên lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi Dung Hù, có phải cậu có ý chế tác bài hát «Thất dục» thành CD để công bố không? Bài hát này ở trong phim là lần đầu tiên gặp đời, hay là nói cậu chỉ hát nó ở trong phim?”

Hai ngày này theo «Tầng mây màu đen» chiếu phim, độ chú ý của khán giả đối với «Thất dục» càng ngày càng cao.

Mấy bài hát như «Tầng mây màu đen», «Đền kéo quân thiên đường», «Khe sâu Na Uy», Lăng Tiêu đều từng hát, cũng đã từng phát hành album, nhưng «Thất dục» là một ca khúc hoàn toàn mới. Hoa Hạ bảo vệ bản quyền tương đối tốt, đã kích đồ lậu, hiện nay bất luận một fan âm nhạc nào muốn nghe được bài hát «Thất dục», đều nhất định phải đến rạp xem phim, trên internet đều không tìm được một chút tài nguyên.

Hơn nữa Triệu Sở Vân cũng bắt đầu tiến hành tuyên truyền «Thất dục», cô cũng không có giọng trống khua chiêng nói với fan âm nhạc ngay từ đầu là “«Thất dục» sẽ lấy hình thức CD single công bố”. Rõ ràng ngay cả MV cũng đã chế tác xong, đã ở giai đoạn gia công, Triệu Sở Vân vẫn bình tĩnh như trước, kích lên nồng đậm hứng thú của nhóm dân mạng đối với bài hát này.

Đây là một loại marketing, nếu ngay từ đầu liền nói có thể mua được bài hát này, vậy mọi người cũng sẽ không xem thành vấn đề. Nhưng hiện tại bài hát này không có một chút tin tức phát hành, bạn sẽ khẩn trương, sẽ khát cầu với nó.

Cầu mà không được, chính là nói loại tâm lý này, càng không chiếm được lại càng muốn, Triệu Sở Vân không chế tâm lý nhóm fan âm nhạc không sai chút nào.

Dung Hù tự nhiên đã sớm lên lút bàn bạc với Triệu Sở Vân, hiện giờ ba ngày trôi qua, dường như cũng là lúc cho sóng tuyên truyền này thêm một phen phát hỏa. Vì thế mọi người chỉ thấy thiếu niên năng micro lên, khẽ cười nói: “Sắp tới quả thật có người nói với tôi về việc phát hành bài hát này, có điều tình huống cụ thể như thế nào, bây giờ còn chưa thể công bố.”

Các phóng viên nhất thời kích động lên, một đám người sau tiếp người trước hỏi Dung Hù về tin tức «Thất dục».

Buổi lễ khánh công này viên mãn chấm dứt, Lương đạo mời đoàn người đi ăn một bữa, đến tối tám giờ rưỡi, La Chấn Đào lái xe đón Dung Hù về nhà.

Đền nề ông phồn hoa xán lạn đem hơn phân nửa không trung nhuộm đậm thành sắc hoa hồng mê người, hiện giờ đã gần đến tháng năm, Dung Hù kéo kiếng xe xuống, gió đêm ngênh diện mà đến thổi phất lọn tóc mỏng trên trán cậu, lộ ra khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp. Cậu hơi hơi híp mắt, an tĩnh nhìn cảnh đêm kỳ lạ rực rỡ ngoài cửa sổ, đồng thời cũng để mình tĩnh tĩnh rượu.

Đã thành niên, tự nhiên không thể lấy vị thành niên làm lý do, cự tuyệt uống rượu nữa.

Sinh nhật Dung Hù vượt qua trong đoàn phim «Mai phục», mấy ngày đó vừa vận động máy, mọi người đều vội vàng đuổi tiến độ, căn bản không có thời gian làm sinh nhật cho cậu. Dung Hù cũng không phải quá để ý, sau khi ở đoàn phim cùng ăn bánh ngọt với mọi người, liền coi như qua lễ trưởng thành.

Tin nhắn chúc mừng cậu cũng nhận được mấy cái, có cái đến từ Đường Mộng Lam, Diệp Kiều, Đồng Tranh, còn có cái đến từ Tàn phu nhân và Tàn Trình. Chú thím Dung gia tự nhiên không có gửi cho cậu một tin nhắn nào, trái lại Đoàn quản gia còn gọi một cú điện thoại đến, chúc Dung Hù thành niên vui vẻ.

Có điều buổi tối nay, Dung Hù cũng chỉ là uống nửa ly rượu vang. Lương đạo biết cậu đã thu xong «Thất dục» và còn sắp phát hành, đương nhiên sẽ không để cậu uống nhiều rượu nữa. Uống rượu tổn thương cổ họng, ca sĩ vẫn là uống ít rượu mới tốt.

“Gần đây trong tay anh có hơi bận quá, không có thời gian luôn theo cậu tới đoàn phim, mời cho cậu một trợ lý thế nào? Vừa lúc hội hậu viên fan và weibo của cậu vẫn luôn không người xử lý, có thể để trợ lý hỗ trợ coi ngó.”

Dung Hù thu hồi tầm mắt, nói: “Được, anh La.”

“Được rồi, ngày mai anh liền tới công ty nhìn xem, tìm cho cậu một hạt giống tốt.” Dừng một chút, La Chấn Đào do dự một khắc, nói rằng: “Gần đây có không ít đoàn phim phát thông cáo cho anh, có phim truyền hình, cũng có điện ảnh. Quảng cáo cũng có không ít, hiện giờ anh cảm thấy cậu có thể nhận một cái phát ngôn quảng cáo trước, rồi lại nhận một bộ phim. Cậu muốn nhận phim truyền hình hay là điện ảnh?”

Dung Hù không cần nghĩ ngợi đáp rằng: “Điện ảnh đi.”

La Chấn Đào gật gật đầu: “Được. Có mấy thông cáo điện ảnh đều rất tốt, ngày mai anh cho cậu xem”

“Phim văn nghệ cũng không cần đưa em”

Nghe nói như thế, La Chấn Đào ngơ ngẩn một chút, vừa vặn là một cái đèn đỏ, hần đạp phanh, kính ngác quay đầu nhìn về phía Dung Hù. Tầm nhìn phía sau xe có chút mờ tối, hần cũng không thể thấy rõ biểu tình thiếu niên, chỉ có thể nhìn rõ một đôi mắt bình tĩnh ôn hòa.

“Sao không muốn phim văn nghệ?”

Phóng mắt ra ánh đàn thế giới, vẫn luôn có một cách nói: phim văn nghệ là cho người bình phẩm chuyên nghiệp xem, phim thương nghiệp là cho khán giả xem

Quả thật, hàng năm đều có một vài bộ phim văn nghệ tinh phẩm phòng bán vé cao, vừa có thể lấy được giải thưởng, lại có thể lấy được phòng bán vé. Nhưng mấy cái đó chung quy là số ít, chẳng hạn như năm kia, thị trường phim văn nghệ Hoa Hạ đóng băng, một bộ phim văn nghệ phòng bán vé cao nhất là «Hy vọng» do Bằng Hoàng đạo diễn, tổng phòng bán vé chỉ có chín trăm triệu, thậm chí còn không bằng phòng bán vé ba ngày của «Tầng mây màu đen».

Nhưng mà, phim thương nghiệp rất khó lấy giải thưởng, bởi vì đa số tổ trao giải đều thích nội hàm, muốn chiều sâu. Thậm chí đối với một ít bình phẩm viên xảo quyết mà nói, bọn họ cảm thấy điện ảnh mà người xem càng không thích thì lại càng nên nhận giải, bởi vì điện ảnh chân chính chỉ có một phần nhỏ người biết thưởng thức.

Trước không nói loại quan điểm thiếu năng này bị bao nhiêu người thóa mạ, nhưng tình thế chính thế chính là như thế, trên cơ bản, điện ảnh đắt khách rất ít lấy giải thưởng, phim điện ảnh lấy giải phần lớn đều ế chông chờ. Hoa Hạ cũng chỉ có vài người như Tần Trình, Ôn Tuyên có thể vừa lấy phòng bán vé vừa lấy giải thưởng, nhưng bọn họ chỉ là một số ít người.

Nghe La Chấn Đào nói, Dung Hù mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Em còn trẻ, lấy giải thưởng quá sớm, em cần phòng bán vé.” Ánh mắt chột lóe qua một ngọn đèn nê ông ngoài cửa sổ, Dung Hù hạ mắt, thân nhiên nói: “Em cần phòng bán vé để chứng minh mình, quay phim thương nghiệp không có gì không tốt, em rất thích.”

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời.

Hần sẽ không nói mấy lời như là “phòng bán vé «Tầng mây màu đen» khủng bố như vậy, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh cậu”, bởi vì tất cả mọi người đều biết, phòng bán vé «Tầng mây màu đen» có lẽ có quan hệ với Dung Hù, nhưng dù không có Dung Hù, phòng bán vé của nó cũng tuyệt đối sẽ không kém.

Dung Hù diễn tốt, có thể khiến phòng bán vé bộ phim này tăng cao, nhưng dù Dung Hù diễn không tốt, phòng bán vé bộ phim này cũng tuyệt đối có thể bắt lấy top 5 năm nay.

Nghĩ vậy, La Chấn Đào cao giọng mỉm cười: “Buổi tối anh gửi kịch bản ba bộ phim thương nghiệp cho cậu. Có điều tiểu Hù, cậu cũng đừng để ý lời nói của mấy anti fan, bộ phim này có thể có phòng bán vé cao như vậy, tuyệt đối có công lao của cậu. Cậu diễn rất tốt, rất nhiều người bình luận điện ảnh đều cho cậu điểm đánh giá cao, anh cảm thấy cậu có thể dựa vào nhân vật kia lấy vài cái đề cử.”

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, Dung Hù nhưn mày nói: “Người mới xuất sắc nhất à?”

La Chấn Đào nói giong: “Người mới xuất sắc nhất chỗ nào đủ, nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Phượng, mới đủ!”

Cùng lúc đó, thành phố B, tầng chót một căn nhà cao cấp.

Người đàn ông tuấn mỹ thanh lãnh ngồi ở trên sofa, hạ mắt nhìn điện thoại di động của mình, nhẹ nhàng lướt lướt. Nhìn càng nhiều, tốc độ của hần lại càng chậm, chờ nhìn thấy một bài post, hần trực tiếp cầm lấy di động, gõ chữ.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Dung Hù đương nhiên là đi tham gia lễ khánh công rồi, cậu ấy là nam chính, cậu ấy diễn cực tốt. Ba ngày phòng bán vé một tỷ hai chính là thành tích!]

Không bao lâu ——

[trả lời @Liên Dung Tranh Từ Hãm: ha ha ha, cười chết tôi. Dù để một người ngoài nghề đến diễn, thì bộ phim «Tầng mây màu đen» này cũng sẽ không rớt hố! Không rớt hố, biết không? Phim của Lương Siêu không có bộ nào phòng bán vé thấp hơn một tỷ, bộ phim văn nghệ kém cỏi nhất của Du Tư Ngừ cũng có phòng bán vé hơn sáu trăm triệu! Còn có nhiều khách mời nổi tiếng như vậy, còn có Tần Trình! Bộ phim văn nghệ kém cỏi nhất của Tần Trình cũng có hơn ba tỷ phòng bán vé, đừng nói để Dung Hù đi diễn nam chính, nói không chừng tôi đi diễn, ba ngày phòng bán vé một tỷ rưỡi đó 23333]

Rất nhanh, lại có anti chen chúc lại đây, ủng hộ quan điểm của LZ này: [đúng vậy, ba ngày mới một tỷ hai, xứng với hơn hai trăm triệu fan weibo của Lăng Tiêu sao? Xứng với mấy chục khách mời nổi tiếng kia sao? Còn bảo Tần Trình làm vai phụ cho cậu ta, fan thế mà lại không biết xấu hổ nói idol nhà mấy người phòng bán vé cao. Năm nay tôi liền trông cậy vào chuyện cười này mà sống.]

Càng nói, anti fan lại càng hăng say.

[tôi thật thấy không đáng thay Tần Trình, nếu là phim thương nghiệp hẳn tự diễn, lập tức ba ngày phòng bán vé hai tỷ đó! Ai, Dung Hù quá đuổi khách, nếu đổi người khác đến diễn Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này không biết còn hot tới trình độ nào.]

Tần Trình: “...” Hắn cảm thấy rất đáng giá! Vô cùng đáng giá! Tương đối đáng giá!!!

Mấy anti fan đó không nhất định là thật sự chán ghét Dung Hù, rất có thể là thủy quân do những phim điện ảnh cùng kỳ mời đến. Bọn họ không có gì khác biệt mà công kích «Tầng mây màu đen», có người mắng bộ phim này chỉ có đội hình, quá mức phù phiếm; có người mắng Lương đạo một chút tiến bộ cũng không có, điện ảnh nhảm chán; có người mắng Dung Hù quá trẻ tuổi, tư lịch cạn kiệt xuất kém; còn có người mắng Du Tư Ngữ chuyển hình thất bại, diễn xuất kém cỏi.

Một bộ phim nổi tiếng, tự nhiên sẽ áp bức không gian sinh tồn của những bộ phim cùng kỳ.

Chẳng hạn như sau khi «Tầng mây màu đen» công chiếu, ngay từ đầu là hơn 5000 chuỗi rạp chiếu, kết quả thành tích lần đầu tốt như vậy, các công ty Điện ảnh và Truyền hình lớn nhanh chóng gia tăng chuỗi rạp chiếu, ngày thứ ba đã gia tăng đến hơn 6000 chuỗi rạp chiếu.

Hoa Hạ tổng cộng chỉ có nhiều đó rạp chiếu phim, bạn muốn gia tăng chuỗi rạp chiếu, người khác liền nhất định phải giảm bớt chuỗi rạp chiếu. Hơn nữa thời gian của dân xem phim cũng có hạn, cuối tuần bọn họ chỉ có thể xem mấy bộ phim, xem «Tầng mây màu đen», liền không có thời gian xem phim khác.

Có một bộ phim thương nghiệp chiếu trước «Tầng mây màu đen» một ngày, vốn dĩ phòng bán vé ngày đầu của nó cũng có hơn chín mươi triệu, xem như không tồi. Nhưng mà ngày hôm sau, phòng bán vé liền giảm mạnh đến hơn hai mươi triệu! Lúc này mới là một ngày sau khi chiếu, thế mà lại giảm đến ba phần năm phòng bán vé, chính bởi vì «Tầng mây màu đen» chiếu, nên tạo ra đã kích lớn với nó.

Fan Dung Hù nhìn thấy mấy anti đó cũng đều sẽ dựa vào lý lẽ cố gắng tranh luận vì Dung Dung nhà mình, đồng thời, người yêu nhạc Lăng Tiêu, người thích «Tầng mây màu đen», fan Du Tư Ngữ, thậm chí fan Tần Trình, cũng cười nhạt với đám anti không cái khe nào không chui vào đó.

Nhưng mà dù đám anti bị đánh thảm hơn nữa, thì một vài ngôn luận đáng ghét vẫn có thể nhìn thấy. La Chấn Đào lo lắng Dung Hù nhìn thấy những bình luận đó, nhưng hắn cũng không biết, Dung Hù đã sớm dự liệu được loại tình huống này, mà còn không để bụng.

Tuy rằng biết đám anti đó tám chín phần là thủy quân, nhưng cậu cũng vui vẻ nhận một bộ phim thương nghiệp, chứng minh giá trị của mình.

Hết thấy dùng sự thật nói chuyện, chờ cậu đem phòng bán vé vút trên mặt đám anti đó, không biết bọn họ là biểu tình gì.

Nhưng mà, Dung Hù không để bụng, xem như chê cười, còn người đàn ông nào đó lại là càng xem càng giận. Khi phát hiện đám thủy quân đó thế mà lại lấy “Tần Trình” làm lý do, châm ngòi quan hệ giữa fan Tần Trình và fan Dung Hù, miệng hắn bĩu ra, nhanh chóng phản bác.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: Tần Trình không thích hợp nhân vật Lăng Tiêu, hắn không có khả năng đóng. Hơn nữa Tần Trình và Dung Hù quan hệ rất tốt, vô cùng tốt, mấy người đừng mơ châm ngòi ly gián.]

[Hi hi ha ha nha trả lời @Liên Dung Tranh Từ Hâm: ha ha ha ha, mi nói không đúng liền không đúng à, mi nói quan hệ tốt liền quan hệ tốt hả? Mi mở thiên nhãn hả?]

[Một đóa hoa nhỏ tránh đi trả lời @ Liên Dung Tranh Từ Hâm: fan Dung mấy người có phải đều thích YY như vậy hay không? Lần trước YY, nói quan hệ tốt với Đường Mộng Lam, hiện tại thế mà lại YY đến trên người Tần Trình? Nhảy vọt cũng nhảy quá lợi hại đi, tiểu trong suốt hạng mười tám cũng dám nhảy lên Tần Trình. Mặt mấy người sao lại dày như vậy, sao không nói thẳng là Tần Trình người ta mừng rỡ làm vai phụ cho Dung Hù luôn đi?]

Tần Trình: “...”

Mi mới thiên nhãn, mi mới mặt dày, cả nhà mi đều thiên nhãn, cả nhà mi đều mặt dày!!!

Anti thật sự rất nhiều, dù Tần Trình đã vào giới nhiều năm, vẫn không cách nào làm rõ những chuyện quanh quẩn giữa fan. Mấy anti fan đó căn bản không nghe sự thật, không nói đạo lý, mà đối phó những người này sợ là chỉ có một loại phương pháp.

Năm phút đồng hồ sau, thủy quân số lượng cả ngàn lập tức đến nơi, trực tiếp tay xé anti. Mấy trăm anti fan đó đang mừng đến vui vẻ, đột nhiên bị một đám fan lời nói sắc bén chửi đến không biết đông tây nam bắc, bọn họ vừa định phản bác, nhưng người ta quả trách đến độ bọn họ chỉ có thể há mồm, cuối cùng xám xịt rồi đi.

Đám thủy quân gần như có thể lấy giả tráo thật ấy cũng không có ngừng động tác, còn giúp fan Dung Hù mắng những anti khác.

Chờ đến nửa giờ sau, rốt cuộc, dưới cái tag #Tầng mây màu đen# là một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái, không còn những thứ chướng khí mù mịt đó nữa.

Người đàn ông nhún mày, môi mỏng khẽ cong, đăng một cái weibo ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Tầng mây màu đen# #Tần Trình# #Dung Hù# #Trình Dung# rất là hay, lại xem một lần, Dung Dung chume chume chume =3= {hình ảnh}]

Vừa mới đăng xong cái weibo này, một trận tiếng chìa khoá loảng xoảng liền truyền đến từ huyện quan. Ánh mắt Tần Trình chợt lóe, lập tức tắt di động rồi bỏ luôn vào túi áo, cũng không biết cái weibo này của mình sắp tạo ra ảnh hưởng. Đồng thời, hắn lấy ra một cái di động khác, bình tĩnh thông dong lật

xem tin tức mới nhất.

Dung Hù đổi giày vào nhà, vừa nâng đầu liền thấy được Tần Trình mặc quần áo ở nhà cúi đầu xem di động. Cậu thoáng sững sốt, cười nói: “Tôi nghĩ anh cũng đi ra ngoài chứ, tối hôm nay không có tiệc sao? Anh ăn chưa?”

Vừa nói, Dung Hù vừa cởi áo khoác ra, còn chưa đi vào phòng mình, liền nghe một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên: “Chưa.”

Bước chân nhất thời ngừng lại, Dung Hù chậm rãi xoay người, kinh ngạc hỏi: “Anh còn chưa ăn?”

Tần Trình hơi hơi gật đầu.

Dung Hù suy tư một khắc, khóe môi cong lên, bỗng nhiên cười nói: “Vừa vặn tôi cũng chưa ăn no, nếu không... tôi nấu cho anh bát mì nhé?”

Hết chương 59

Tần Tranh Tranh: bọn họ nói vậy! Dung Dung, bảo bảo cảm thấy đặc biệt đáng giá, bảo bảo và em quan hệ đặc biệt tốt!

Dung Dung:... anh nói trước đi đã, anh không ăn cơm, có phải cố ý chờ tôi nấu cơm cho anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 60

Ánh sáng vàng ấm áp chiếu sáng phòng bếp, dao thái sắc bén và thớt gỗ không ngừng va chạm, phát ra tiếng “cạch cạch”.

Dung Hù không phải là người quá biết nấu ăn, cho nên động tác xắt rau của cậu cũng không nhanh, chỉ có thể nói là bình thường, thời khắc cẩn thận không để tay mình bị thương. Cậu dùng một sợi dây cột mái tóc mình ra sau ót, nhưng trên trán có một ít tóc không cột lên được, theo động tác cúi đầu của cậu rơi ra phía trước, chặn nửa bên mặt.

Không tới một khắc, rau xanh đều đã rửa xong, xắt xong, trứng gà cũng đập hai quả. Rau xanh được đổ vào trong nồi, trước hết xào một đoạn thời gian, thừa dịp rau mềm, hương khí tràn ra, đổ nước vào trong nồi, sau đó liền bỏ mì.

Dung Hù nghiêm nghiêm túc túc cúi đầu làm, rõ ràng là một chuyện cực kỳ đơn giản, cậu cũng làm đến vô cùng nghiêm túc.

Tần Trình liền đứng ở một bên, nâng mắt nhìn thiếu niên thật cẩn thận bỏ mì. Ánh mắt hần nhẹ nhàng xẹt qua trên đôi mắt phượng dài nhỏ xinh đẹp kia, sóng mũi cao thẳng và đôi môi mềm mại, cuối cùng dừng trên xương quai xanh trắng nõn yếu ớt.

Lúc này Dung Hù bỗng nhiên đưa tay vén lọn tóc mỏng trên trán ra sau đầu, quay đầu nhìn về phía Tần Trình, cười nói: “Anh ăn giấm không?”

Nhất thời không kịp phản ứng, Tần Trình nhanh chóng dời đi tầm mắt, theo bản năng hỏi: “Ăn giấm?”

Ý cười trên mặt thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần: “Nếu anh thích ăn giấm, tôi liền giúp anh bỏ nhiều giấm một chút, bỏ nước tương ít một chút.”

Tần Trình: “...Ừm, tôi rất thích ăn giấm.”

Không bao lâu, hai tô mì rau xanh trứng gà nóng hôi hổi liền được bung lên bàn. Rau xanh lục và trứng gà vàng cam, khiến người nhìn cực kỳ thèm ăn, Dung Hù vốn cũng không có cảm giác quá lớn, nấu nấu thế mà cũng thấy có chút đói, liền bỏ thêm ít mì cho mình.

Bởi vì đã sớm phát hiện Tần Trình dường như có thói quen “ăn không nói”, Dung Hù vẫn luôn chuyên tâm ăn mì. Cậu tự nhiên không có phát hiện, người đàn ông ngồi ở đối diện cậu cầm lấy chiếc đũa, chỉ động tới một ngụm mì, liền chậm rãi nuốt nuốt, nhìn chằm chằm cái bát trước mặt, do dự thật lâu mới ăn ngụm thứ hai, sau đó cực kỳ thông thả mà ăn ngụm thứ ba.

... Luyến tiếc, đã mấy tháng chưa ăn đồ thiếu niên tự mình làm, lúc này sao nữa!

Vì thế chờ Dung Hù ăn xong, cậu vừa nhấc đầu, thế mà phát hiện Tần Trình chỉ ăn một nửa. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Dung Hù nhú mày, hỏi: “Sao không ăn? Không phải anh chưa ăn cơm chiều sao, là hương vị mì này có chỗ nào không không chế tốt hả?” Dừng một chút, Dung Hù hỏi: “Anh có bệnh sạch sẽ không?”

Tần Trình đang gấp một cọng rau xanh bảo bối tí mì thường thức, đột nhiên nghe nói như thế, hần theo phản xạ trả lời: “Không có.”

Ngay sau đó, hần liền nhìn thấy một đôi đũa vói vào trong bát mình, nhẹ nhàng kẹp lấy một sợi mì đứt!

Tần Trình: “!!!”

Hai mắt phút chốc trợn to, Tần Trình lập tức ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn thiếu niên ở trước mắt. Ai ngờ người sau căn bản không chú ý tới vẻ mặt kinh hãi của hắn, mà là tinh tế nhai sợi mì kia, sau một lúc lâu, mới cười nói: “Hình như là chua hơn của tôi một chút, có điều tôi nhớ rõ, anh nói anh thích ăn giấm nh?”

Tần Trình giọng điệu trầm thấp gật đầu: “Ừm, tôi... thích ăn giấm.”

Dung Hù hơi nghiêng đầu, lọn tóc không có buộc lên liền rơi xuống bên má, cậu cười nói: “Ngày mai tôi sẽ chú ý, vừa lúc nhìn thấy trong tủ lạnh còn có chút đồ ăn. Đúng rồi, tôi nhớ rõ hình như ngày mai anh cũng không có thông cáo, muốn cùng xem phim không?”

Tần Trình gật đầu: ngày mai cũng là cậu nấu ăn hả?!

“Tôi đi chọn một bộ phim trước đây.”

Dung Hù bụng bát đứng dậy vào phòng bếp, mà ở sau lưng cậu, người đàn ông nào đó một lần nữa cầm đĩa lên, nhìn chăm chăm bát mì trước mắt, không còn chậm chậm chậm chậm giống vừa rồi nữa. Đến lúc ăn mì rất khó bảo toàn tướng ăn và sự xinh đẹp, hơn nữa sau khi ăn nhanh, càng dễ dàng khiến người ta có vẻ tục khí.

Nhưng lúc Dung Hù từ trong phòng bếp đi ra, vừa vặn nhìn thấy Tần Trình ăn xong một đĩa mì cuối cùng, tư thế tao nhã bình thản, giống như ngồi ở nhà ăn cao cấp. Mười lăm phút vừa rồi, người đàn ông này chỉ ăn không đến một nửa, nhưng hiện tại mới ngần ngừ ba phút đồng hồ, hắn liền ăn xong toàn bộ.

Chợt nhìn, Dung Hù còn có chút kinh ngạc, cậu nhìn nhìn xung quanh, tầm mắt không tự giác nhìn thoáng qua thùng rác bên cạnh bàn ăn: ý, không có mì. Chẳng lẽ nói, hắn thật sự ăn hết rồi? Không phải mới này còn cảm thấy có hơi chua, không quá hợp khẩu vị sao?

Ôm loại tâm tình hoang mang này, Dung Hù hỏi: “Xong rồi?”

Tần Trình ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, ý vị sâu xa gật đầu: “Ừm.”

Hai người bỏ tô vào trong máy rửa bát, chờ sau khi rửa mặt một phen, Tần Trình đi vào phòng chiếu phim. Mới vừa vào cửa, hắn liền nhìn thấy thiếu niên tuấn tú xinh đẹp kia kiễng mũi chân, duỗi cánh tay, dường như muốn lấy bộ DVD đặt ở tầng cao nhất.

Tuy nói là chiều cao 185cm, nhưng mà ngăn tủ cao nhất đặt DVD ước chừng có hai mét, Dung Hù chỉ có thể nhìn thấy một cái tên, lại rất khó lấy ra. Hôm trước cậu mới xem giới thiệu liên quan đến bộ phim điện ảnh này, có vài phần giống với một kịch bản mà vừa rồi La Chân Đào gửi cho mình, cho nên rất muốn lấy đến xem.

Đây là lần đầu tiên cảm thấy chiều cao mình có chút không đủ, Dung Hù lại kiễng mũi chân một chút, đầu ngón tay đã sắp đụng tới bản DVD kia, đột nhiên, một bóng dáng cao lớn phản chiếu trên ngăn tủ trước mặt cậu. Ánh sáng bị đối phương toàn bộ che khuất, Dung Hù hơi hơi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy Tần Trình kiễng mũi chân lấy được bộ DVD kia, hạ mắt nhìn cậu: “Muốn xem cái này sao?”

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mười cm ngắn ngủi, hơi thở nam tính mạnh mẽ nồng đậm quần quanh giữa mũi, Dung Hù thoáng ngửa đầu, có thể thấy rõ trong mắt người đàn ông lẳng đọng thâm trầm. Đã từng có fan điện ảnh nói qua, con người Tần Trình xuất chúng nhất chính là khí chất, dễ nhìn nhất chính là đôi mắt. Đôi mắt hắn không giống rất nhiều người Hoa Hạ mang theo một chút màu nâu hoặc là màu hổ phách nhạt, hắn chính là màu đen thuần túy, thâm thúy đến độ có thể hút người vào đó.

Từ một góc độ nào đó, còn có thể nhìn thấy một chút xanh thẫm di truyền từ bà ngoại của hắn.

Nhìn nhìn, Dung Hù theo bản năng lui lui ra sau, phía sau lưng sắp sửa đụng lên ngăn tủ DVD. Tần Trình nhú mày, phản ứng nhanh chóng vươn tay chặn sau lưng Dung Hù, vì thế mu bàn tay hắn và ngăn tủ chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang không nhỏ.

Dung Hù lập tức phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Làm sao vậy, vừa rồi đụng vào chỗ nào rồi, không có việc gì đi?”

Ngón tay người đàn ông thon dài thẳng tắp, nhưng trên mu bàn tay có một vết đỏ, không rách da cũng không đổ máu, chỉ là đụng đỏ mà thôi. Tần Trình nhẹ nhàng lắc tay: “Không có gì, cậu muốn xem bộ phim này à?”

Dung Hù phút chốc tỉnh táo lại, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, cười cong mắt: “Ừm, chúng ta liền xem bộ này đi.”

Bộ phim này là một bộ điện ảnh nước Mỹ, chiếu tám năm trước, kể câu chuyện một cảnh sát đầu trí đầu dũng với một bọn cướp. Làm phim thương nghiệp hai nam chính chế tác lớn, lúc ấy bộ phim điện ảnh này thổi quét phòng bán vé trên trăm tỷ tại toàn cầu, hai diễn viên chính đều là minh tinh hạng một nước Mỹ, trở thành kinh điển trong lòng rất nhiều người.

Phim điện ảnh có thể trở thành kinh điển, chất lượng tất nhiên rất có đảm bảo, không bao lâu, Dung Hù liền đắm chìm trong bầu không khí phim, chậm rãi quên hơi thở lưu lại ở mũi, thuộc về đối phương vừa rồi. Mà bên kia, bộ phim điện ảnh này Tần Trình đã sớm xem qua, dù nội dung có khả năng kích thích, khiến người ta hồi hộp như thế nào nữa, thì giờ phút này hắn cũng luôn không yên lòng nhìn màn hình, đồng thời dùng ánh mắt lén lút ngắm thiếu niên bên cạnh.

Thừa dịp Dung Hù không chú ý, hắn lặng lẽ gửi một cái tin nhắn: [tôi muốn quay càng nhiều phim.]

Nhìn thấy tin nhắn khoe miệng Từ Tấn kéo kéo, trực tiếp hồi âm: [ha? Tuần trước không phải là mới giúp cậu nhận một bộ phim của Triệu đạo sao, tháng sau liền vào đoàn phim, vậy còn chưa đủ?]

Tần Trình hạ mắt nhìn thoáng qua màn hình di động, thản nhiên chỉ trích: [anh phải có chút lòng cầu tiến, đừng có thỏa mãn với hiện tại.]

Từ Tấn tức giận đến thiếu chút nữa đập di động: “...”

Rốt cuộc là ai không có lòng cầu tiến, ai thỏa mãn với hiện tại hả!!!

Từ Tấn tự nhiên không rõ vị đại thiếu gia dưới tay hắn lại nảy sinh tâm tư lệch lạc gì, chả hiểu sao mà đặc biệt chiến sĩ thi đua lên. Mà hắn đương nhiên cũng không biết, giờ phút này, ánh mắt người đàn ông đó nhẹ nhàng bay tới ngăn tủ DVD trong phòng chiếu phim ——

Tất cả trong này phải đều là tác phẩm của hắn... ừm, nên như vậy.

Thời gian hai giờ vội vàng mà qua, xem phim xong, Dung Hù không khỏi cảm thấy một trận mắt mát. Sau khi phụ đề xuất hiện, cậu cũng không có lập tức tắt DVD, mà là an an tĩnh tĩnh xem xong danh sách tất cả diễn viên, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Tần Trình, cười nói: “Tôi cảm thấy Jennifer diễn xuất thật tốt, lúc đó tuy rằng cô ấy thực trẻ tuổi, diễn xuất không bằng hiện tại, nhưng cô ấy trong bộ phim này sắm vai nữ chính rất có linh khí.”

Nói tới chuyện ở phương diện công việc, Tần Trình cũng đứng đắn lên, gật đầu nói: “Ừ, Jennifer là dựa vào bộ phim này để ra mắt, diễn xuất của cô ấy luôn không tồi.”

Hai người lại hàn huyên chốc lát, thảo luận một ít về vấn đề chi tiết miêu tả và phương thức biểu đạt của diễn viên trong bộ phim này, cuối cùng mỗi người về phòng ngủ của mình.

Dung Hù cười tủm tỉm phát phát tay, hơ phân nửa bàn tay đều giấu ở trong tay áo, giống như một con mèo nhỏ đáng yêu: “Ngủ ngon.”

Tần Trình đã bị một phát xuyên tim, ánh mắt sâu thẳm, nghiêm túc phát tay: “Ừm... Ngủ ngon.”

Sau khi trở lại phòng ngủ Dung Hù bắt đầu cẩn thận đọc vài kịch bản khác La Chấn Đào gửi lại đây, mà Tần Trình lại là một tay che mặt, dựa vào ván cửa trần định một hồi lâu, lúc này mới nâng bàn mặt than kia lên, mặt không đổi sắc lấy từ trong túi ra một cái di động khác, yên lặng khởi động máy.

Sau đó... chết máy.

Hơn một ngàn bình luận và chia sẻ khiến cái di động quả táo mới mua này lag đến không kiểm chế được, chờ thêm ba phút đồng hồ, rốt cuộc Tần Trình nhân mở weibo của mình. Sau khi xác nhận đây thật sự không phải là nick chính của mình, hắn nhân mở trang chủ, nhìn cái weibo mình mới đăng.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Tầng mây màu đen# #Tần Trình# #Dung Hù# #Trình Dung# thật là hay, lại xem thêm một lần, Dung Dung chume chume =3= {hình ảnh}]

Tần Trình: “...”

Nội dung không có một chút vấn đề, nhưng hình ảnh sao lại là mặt Dung Hù đang ngủ!!!

Rõ ràng phải là ảnh một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen» mà ngày hôm qua hắn lén lút bảo Từ Tấn mua, tí mi bày thành một hình trái tim, lại sử dụng cách chụp ảnh tốt nhất, đã trải qua hậu kỳ xử lý chứ!!!

Còn trong tấm ảnh này, thiếu niên nho nhỏ cuộn mình trên ghế, đầu lệch sang bên cạnh, lẳng lặng ngủ. Sợi tóc mềm mại rơi ở giữa trán cậu, lông mi vừa dài vừa dày, không biết là ngủ bao lâu, hai má còn mang theo một chút hồng nhợt. Làn da trắng nõn, an bình tốt đẹp, vừa thấy liền biết là ảnh chụp, hơn nữa là ảnh chụp cận!

Sau khi nhấn mở bình luận phía dưới, Tần Trình nhìn trong chốc lát, đột nhiên phát hiện có chút không đúng.

Hắn lập tức mở tài khoản alimama của mình ra, gửi câu hỏi qua. Chủ tiệm rất nhanh hồi âm: [thân, ngài mua chính là gói quà lớn 38888 “một con rồng hot internet thành danh” ưu đãi nhất nha ~ tặng kèm các hạng mục phong phú fan thủy quân cao cấp, thủy quân cao cấp bình luận, thủy quân cao cấp share bài. Chúng tôi đã giúp ngài đem weibo mới nhất nâng đến đầu đề trang chủ của fan, nếu vừa lòng, thân, cho cái khen ngợi năm sao nha, moaz moaz moaz, chờ mong lần hợp tác tiếp theo =3= thủy quân Phúc Oa Bài, bạn đáng giá có được ~(≥▽≤)~]

Tần Trình: “...”

Đánh giá kém!!!

Nhưng mà bất luận cho đánh giá kém như thế nào, chuyện đã qua hơn hai giờ, có làm thế nào, cũng là không thể sửa chữa. Nhưng Liên Dung Tranh Từ Hâm cũng không biết, đây chỉ là một bắt đầu của việc hắn hot khắp giới fan, kể tiếp... không có hot nhất, chỉ biết càng hot hơn...

Hết chương 60

Tần Tranh Tranh: bảo bảo thật sự chỉ muốn khiêm tốn khoe khoang một trăm vé xem phim tạo thành hình trái tim tình yêu xúu thôi mà (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 61

Việc đầu tiên Tần Trình làm là xóa cái weibo này, đồng thời đăng một cái weibo mới, cũng kèm hình ảnh chính xác.

Nhưng mà, thời gian đã muộn. Nếu chỉ là một nick nhỏ bình thường đăng cái weibo như vậy trong trang chủ fan, có khả năng còn không có cái gì chú ý. Khăng định sẽ có fan vì tìm theo tag mà nhìn thấy tấm ảnh này, nhưng lực truyền bá sẽ không rộng như vậy.

Nhưng mà chủ tiệm thủy quân chịu trách nhiệm lại cực kỳ tấn trách mà... hỗ trợ nâng cái weibo này lên đầu trang chủ của fan.

Ngấn ngần hai giờ, bao gồm hơn 2000 fan thủy quân chất lượng cao mà chủ tiệm alimama đưa, cái nick weibo Liên Dung Tranh Tử Hãm này đã có hơn 4000 fan!

[đậu xanh rau má! Sao ảnh chụp wuli Dung Dung lại không còn không còn không còn! Ngao ngao ngao còn muốn liếm liếm lại!! May mắn tôi đã lưu lại]

[cầu ảnh! Tôi đã tới chậm một bước, nghe nói po chủ này có ảnh đẹp của nam thần nhà tôi, sao hiện tại lại không còn!]

[nhìn quần áo Dung Dung mặc trong ảnh chụp hình như là trang phục diễn, kiểu tóc cũng là kiểu tóc lúc đóng Lăng Tiêu! Cho nên nói, po chủ kỳ thật là nhân viên công tác đoàn phim «Tầng mây màu đen» ư? 23333 không nghĩ tới nhân viên đoàn phim thế mà cũng thích wuli Dung Dung! Hơn nữa còn là đang Trình Dung, ha ha ha, cờ lớn không ngã!!!]

Không sai, tấm ảnh này là lúc quay «Tầng mây màu đen», Tần Trình bớt thời giờ chụp ra.

Thời gian dài, quay phim cường độ cao khiến mỗi người trong đoàn phim đều mệt không chịu nổi, khi đó hẳn là đang quay một cảnh đêm, liên tiếp đều là cảnh diễn của Tần Trình và Du Tư Ngữ, không có cảnh của Dung Hủ. Vì thế khi Tần Trình quay xong cảnh của mình quay về chỗ nghỉ ngơi, liền nhìn thấy thiếu niên gầy gò mệt mỏi ở trên ghế, lặng lẽ ngủ.

Màu xanh đen trên mắt thiếu niên đều bị phấn che khuất, nhưng mà khi cậu không phòng bị ngủ say, một tia buồn ngủ và yếu ớt liền không hề che lấp mà lan ra. Rõ ràng lúc quay phim tinh lực dồi dào, nhiệt tình mười phần, nhưng đến khi nghỉ ngơi, cậu ấy rất cuộc khó nên mệt.

Tần Trình đem áo khoác ở một bên nhẹ nhàng đắp trên người Dung Hủ, lại đi rót một ly nước. Chờ đến khi quay về, Dung Hủ còn đang ngủ say. Bốn phía nơi nơi đều là nhân viên công tác lui tới, Tần Trình suy tư một khắc, mới lên lút đứng ở vị trí cách ba bốn mét, giấu điện thoại di động dưới ống tay áo, lặng lẽ chụp một tấm.

Tấm ảnh này chụp ra hiệu quả tốt tệ thường, người đàn ông nào đó mỗi ngày đều sẽ lấy ra trộm nhìn hai cái.

Nhưng hiện tại... thế mà lại bị mấy fan đó thương thức!!!

Khỏe môi thoáng mím lại, Tần Trình nhìn các loại xin ảnh của fan dưới weibo mình, vốn dĩ còn có chút bất mãn, nhưng khi nhìn thấy thế mà lại có rất nhiều fan không ngừng bình luận «Trình Dung vương đạo», «Trình Dung không thể nghịch», hẳn tính bực nểng khỏe mỗi lần, tạm thời đánh mất suy nghĩ xóa cái nick nhỏ này.

Phong ba ảnh chụp một đêm truyền khắp giới fan, ngay cả La Chấn Đào cũng nghe thấy. Hắn ta tìm chỗ lát, mới tìm được tấm ảnh ngủ say đã bị nguyên chủ xóa đi, lập tức gửi Dung Hủ.

Sáng ngày hôm sau, Dung Hủ nhìn thấy tin nhắn của La Chấn Đào, mày chậm rãi nhả lại.

Tấm ảnh này nhất định là chụp trong lúc quay «Tầng mây màu đen», nhưng mà Dung Hủ cũng không nhớ rõ khi nào thì mình ngủ một giấc lúc đang diễn. Hơn nữa nhìn độ rõ ràng của ảnh chụp, hẳn là chụp cách một khoảng.

Đoàn phim mỗi ngày đều có nhiều nhân viên công tác đi lại như vậy, thậm chí còn có rất nhiều khách mời và người đại diện, trợ lý của bọn họ đến đoàn phim, thật sự muốn tìm ra là ai chụp tấm ảnh này, so với lên trời còn khó hơn.

Trừ khi trực tiếp đến hỏi nguyên chủ.

La Chấn Đào rất nhanh trả lời: [anh nhắn tin cho po chủ kia, đối phương không có hồi âm. Tiểu Hủ, anh cảm thấy cậu thật sự cần một trợ lý có thể quản lý fan, ở phương diện này anh không rảnh quan tâm, tiết lộ ảnh chụp không phải chuyện xấu gì, vào lúc này cũng có thể sinh ra tác dụng tuyên truyền điện ảnh, nhưng lần sau nếu có ai tiết lộ ảnh chụp không tốt, vậy liền không xong.]

Dung Hủ cũng lập tức hồi âm: [được, anh La, mấy ngày nay liền phiền toái anh suy xét việc trợ lý một chút.]

Sau khi lại hàn huyên chốc lát với La Chấn Đào, Dung Hù mở weibo ra, gõ vào năm chữ.

“Liên dung... tranh từ hăm?”

Dung Hù mở weibo fan này ra, cẩn thận nhìn nhìn. Điểm thứ nhất cậu chú ý tới là weibo mới của đối phương.

Loại giọng điệu bán manh như “Dung Dung”, “chume” cũng không phải khiến Dung Hù để ý nhất, cậu trung đối để ý, là một cái tag đối phương đánh ra: #Trình Dung#.

Thiếu niên cau mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Không ngờ cậu và Tần Trình lại có một ngày tạo thành CP?

Nhớ rõ lần trước cậu có CP, đối tượng CP hình như là Diệp Kiều. Khi đó «Tranh giành» đang hot, CP “Đồng Ly Lan × Mặc Sĩ Điều” hấp dẫn vô số người xem chú ý, CP “Lan Điều” phát hỏa ước chừng ba tháng, chờ đến khoảng thời gian này nhiệt độ mới hơi lui một ít. Nhưng nghe La Chấn Đào nói, đến hiện tại hai người bọn họ vẫn có rất nhiều fan CP, vẫn yên lặng mạnh bọn họ trong các diễn đàn lớn của internet.

Về phần thế mà lại có người thích CP cậu và Tần Trình?

“Chẳng lẽ là vì Lăng Tiêu và Cố Minh Tu... ừm, ánh mắt quả thật rất sắc, coi như đã đoán đúng.”

Dung Hù mặt không đổi sắc lật xem weibo fan này, khi cậu nhìn thấy fan này gần như một ngày quét thẻ ba bữa cơm mà tỏ lộ với mình, tuy rằng ở mặt ngoài không hề dao động, nhưng khóe miệng lại nhin không được mà co rút.

Chờ kéo xuống chút nữa, khi nhìn thấy fan này thế mà lại thực chán ghét CP “Lan Điều”, cậu hơi có một tia kinh ngạc, nhưng mà không nghĩ quá nhiều.

Ừm, nói tóm lại, đây là một fan rất thích bán manh, lại tương đối trẻ trâu.

Cẩn thận nhớ lại những nhân viên công tác mình từng gặp khi quay phim «Tầng mây màu đen», mình tinh cùng với trợ lý của bọn họ, Dung Hù lại không tìm ra một ai tương tự fan này.

Trong số mấy nhân viên công tác nữ, nữ minh tinh và nữ trợ lý, quả thật có fan của cậu, nhưng các cô ấy nhìn qua đều rất bình thường, thấy thế nào... cũng không giống như là người sẽ nói ra mấy lời như “chume chume chume”.

Sau khi xem xong weibo của fan này, Dung Hù liền trực tiếp rời giường. Cậu hoàn toàn không nhớ rõ thật lâu thật lâu trước kia, kỳ thật mình đã từng nhìn đến một cái weibo bán manh của fan này, dù sao thì mỗi ngày cậu đều sẽ xem một ít bình luận và weibo của fan, nhớ không rõ cũng là chuyện đương nhiên.

Có điều từ nay về sau, Dung Hù sẽ không bao giờ quên cái tên “Liên Dung Tranh Từ Hăm”. Không chỉ vì đối phương có thể là người từng hợp tác với mình trong giới, cũng bởi vì ở weibo trên cùng đối phương show ra một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen».

Hào sảng như vậy, không giống như là nhân viên đoàn phim bình thường, dù không phải là minh tinh, người đại diện, cũng ít nhất là trên phó đạo diễn.

Sau khi Dung Hù ra cửa, phát hiện Tần Trình thế mà đã làm tốt bữa sáng.

Trình độ làm bếp của Tần Trình không phân cao thấp với Dung Hù: chỉ có thể tính là lấp được bụng, nhưng tuyệt đối không tính là ăn ngon, cũng không khó ăn.

Chợt nhớ tới một sự kiện, sau khi Dung Hù múc xong một thìa cháo cuối cùng, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, cười hỏi: “Tôi nhớ lúc tôi vừa mới bắt đầu dọn đến nơi đây... có một ngày, anh làm rất nhiều đồ ăn sáng nhỉ?”

Tay Tần Trình lấy thìa nhất thời khựng lại, sau một lúc lâu, hần bình tĩnh nói rằng: “Đó là mẹ dặn dò.”

Dung Hù hơi hơi sùng sốt, cười gật đầu: “Hóa ra là di Tần...”

Người đàn ông vẫn như trước cúi đầu gấp đồ ăn, môi mông lại bất mãn mà nhấp nhấp.

... Mối không phải bà ấy!

Sau khi ăn sáng, Dung Hù vẫn luôn ngồi ở trong phòng khách xem kịch bản, Tần Trình thì trái lại nhận điện thoại không ngừng. Dung Hù nghe, phát hiện cuối tuần hình như đối phương vào đoàn phim quay, nhưng cậu lại cảm thấy có chút không thể tin được: không phải La Chấn Đào nói, Tần Trình một năm nhiều nhất một bộ phim sao? Sao «Môn đồ» mới quay không tới một năm, hần lại muốn đóng phim?

Chờ đến giữa trưa, Dung Hù nấu bốn món một canh đơn giản. Trên bàn cơm, chỉ nghe giọng Tần Trình trầm thấp nói rằng: “Cuối tuần tôi phải đi New Zealand quay phim, hần là mấy tháng không ở nhà. Giữa lúc đó nếu có lễ trao giải thì có khả năng trở về, cậu có chuyện gì, có thể trực tiếp gọi vào di động tôi.”

Nhệ nhàng đặt đĩa xuống, Dung Hủ cười nói: “Anh đóng phim cho tốt là được, tôi sẽ tự chăm sóc mình, bên phía di Tàn tôi sẽ nói, anh không cần lo lắng.”

Tàn Trình: “...Cậu có thể gọi điện thoại cho tôi, không có vấn đề gì.”

Dung Hủ bắt đầu cười cười: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ nói tốt với bên di Tàn.”

Tàn Trình: “...”

Xế chiều hôm đó, hai người lại tùy tiện xem một bộ phim. Lúc này, Dung Hủ chọn một bộ phim Hán ngữ, do Ôn Tuyền làm diễn viên chính. Lúc nghe nói thiếu niên muốn xem phim Hán ngữ, Tàn Trình giả như vô ý nói rằng: “Muốn xem phim của tôi không?”

Dung Hủ đã sớm có mục tiêu, trực tiếp vươn tay lấy bản DVD từ trên ngăn tủ xuống: “Xem bộ «Đế quốc hoàng kim» này đi.”

Tàn Trình: “...” Sớm muộn gì cũng có một ngày, phải đem tất cả phim nơi này đổi thành của hắn!

Sau khi xem một buổi chiều, hai người cùng đến hoa viên dưới lầu tản bộ, an ninh tiểu khu này rất tốt, không cần lo lắng ở trong này gặp gỡ paparazi. Có điều tiếc nuối chính là mới đi không được hai bước, Tàn Trình liền nhận được điện thoại của Từ Tấn, dường như có một việc gấp gáp gì đó cần hắn đến công ty xử lý.

Ánh mắt Tàn Trình thâm trầm ngưng mắt nhìn thiếu niên, đáy mắt cất giấu một tia mát mẻ, Dung Hủ không hề phát hiện cười phất phất tay với hắn: “Về sớm một chút.”

Chờ sau khi Tàn Trình thật sự rời đi, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã một mình đi trên đường mòn hoa viên. Ánh trắng sáng tỏ như hoa xuyên thấu qua tầng mây loãng rải xuống đất, đem con đường đá lạnh như băng này phản chiếu ra một tầng sáng lạnh lùng.

Dung Hủ cúi đầu nhìn đá cuội xinh đẹp hai bên con đường, thật lâu sau, cậu mới xoay người lên lầu.

Đời trước vào thời kì nghỉ ngơi không cần đóng phim, cậu chưa bao giờ suốt ngày nhàn nhã như Tàn Trình. Cậu thường xuyên hẹn bạn đến câu lạc bộ chơi bóng, có đôi khi cũng sẽ cùng bạn đến các nơi trên thế giới du lịch. Đời này bởi vì cậu mới đến thế giới này không lâu, chưa kết giao được bao nhiêu bạn cũng là bình thường.

Nhưng sao Tàn Trình giống như cả ngày đều không có việc gì làm, vẫn luôn ở nhà vậy? Chẳng lẽ hắn không có bạn? Trước đó lúc quay «Tầng mây màu đen», quan hệ giữa hắn và Ôn Tuyền dường như rất tốt, gần đây hình như Ôn Tuyền cũng đang nghỉ ngơi, sao bọn họ chưa từng tụ hội?

Nghỉ ngơi thật nặng cuối cùng cũng không được giải đáp, không biết sao, buổi tối trước khi đi ngủ, Dung Hủ mở weibo Tàn Trình ra, lướt lướt tới tận weibo lúc «Môn đồ» đóng máy vào mùa hè năm trước. Tiếp đó cậu lại mở diễn đàn fan tư nhân của người đàn ông ấy, nhóm fan nhiệt tình tăng vọt, trang đầu hai giây là có thể làm mới ra một topic hoàn toàn mới.

Vô số fan đều đang thảo luận «Tầng mây màu đen», thảo luận Cố Minh Tu.

Hôm nay, là ngày thứ tư «Tầng mây màu đen» công chiếu, một ngày phòng bán vé 180 triệu, thế tiến vẫn hung mãnh như trước!

Mà sáng sớm chín giờ ngày thứ năm, người chế tác âm nhạc nổi tiếng của Hoa Hạ Entertainment là Triệu Khôn đăng một cái weibo kỳ quái trên weibo cá nhân của mình: [đêm nay chín giờ, cho các bạn một sự kinh ngạc. Không gặp không về ~ @đoàn phim «Tầng mây màu đen»]

Nhóm fan sôi nổi kỳ quái, kinh ngạc thì kinh ngạc, vì sao còn muốn tag đoàn phim «Tầng mây màu đen»?

Ai biết, năm phút đồng hồ sau, đoàn phim «Tầng mây màu đen» thế mà lại share!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm] không gặp không về ~ //Triệu Khôn: đêm nay chín giờ...]

Triệu Khôn là người chế tác âm nhạc nổi danh trong giới âm nhạc Hán ngữ, cũng là đạo diễn âm nhạc của phim «Tầng mây màu đen». Hắn từng chế tác rất nhiều album có lượng tiêu thụ hơn trăm vạn, fan weibo vẫn có không ít, mà đoàn phim «Tầng mây màu đen» gần đây lại càng hot. Hai người vừa tương tác thần bí như vậy, lập tức hấp dẫn nhóm fan chú ý.

Qua mấy ngày nay, đề tài «Thất đức» đã sớm bị nhóm dân mạng không ngừng nhắc tới. Mỗi một khán giả từng xem qua «Tầng mây màu đen» đều hận không thể lập tức đi mua một bộ album Lãng Tiếu, đồng thời, bọn họ còn muốn có được DVD bộ phim này, cùng với bài hát «Thất đức» cuối cùng.

Vì thế sau khi Triệu Khôn có tương tác với đoàn phim, phản ứng đầu tiên của nhóm dân mạng chính là: [chẳng lẽ có liên quan đến «Thất đức»?!]

Nhóm dân mạng khẩn trương thấp thỏm chờ đến buổi tối chín giờ, hơn mười hai giờ chờ mong này, khiến cái tag #thất đức# được nâng lên top 10 hot search ngày đó. Sau đó chờ đến khi Triệu Khôn đúng giờ đăng một cái weibo, nhóm fan nhảy mất sôi trào!

[Triệu Khôn: có một ca khúc tên là nhớ, có một ca khúc đáng để chúng ta chờ đợi đến vĩnh viễn! @Dung Hủ @đoàn phim «Tầng mây màu đen», bướm bướm mất đi cánh chim, chúng ta cùng để nó trở về trời xanh! {link video}]

Dung Dung: tôi cảm thấy trong đám người tôi quen, tuyệt đối không có ai nói chume hết!

Tần Tranh Tranh: QAQ Dung Dung, em không biết bảo bảo sao oa oa oa...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 62

Sau khi Triệu Khôn đăng cái weibo này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» lập tức chia sẻ.

Vô số fan âm nhạc và người xem «Tầng mây màu đen» đều thấy được tin tức này, gần như là ngay từ đầu bọn họ liền hiểu rõ ——

Dung Hù sắp hợp tác với Triệu Khôn, chế tác «Thất dục»!

“Có một ca khúc tên là nhớ”, “bướm bướm mất đi cánh chim”, đều là ca từ của «Thất dục»! Trong năm ngày «Tầng mây màu đen» chiếu, không ít rạp chiếu phim đều phát sinh hiện tượng giống nhau: rất nhiều người xem sau khi hết phim, lúc chiếu phụ đề, đều không có rời khỏi, mà là an tĩnh ngồi ở tại chỗ, lắng nghe bài hát «Thất dục».

«Thất dục» là vào cuối phim, màn ảnh dời đi từ mộ bia Lăng Tiêu, nhắm ngay không trung không còn đầy tầng mây màu đen, mới chậm rãi vang lên.

Lúc bài hát này vang lên, trong phim xuất hiện vô số hình ảnh hồi ức, có cảnh tượng Lăng Tiêu từng hát ở cửa tàu điện ngầm, có cảnh tượng Lăng Tiêu mới vừa vào giới giải trí cố gắng giao tranh; có cảnh tượng Lăng Tiêu và Cố Minh Tu dặt tay phấn đấu đạt được thành công, cũng có cảnh tượng Lăng Tiêu bệnh nguy kịch an tĩnh qua đời.

Mà khi những cảnh tượng đó đều chấm dứt, tầng mây màu đen trên bầu trời tiêu tán, ánh nắng rải xuống đất bằng, bộ phim liền trở tối. Nhưng đến chỗ này, «Thất dục» mới chỉ phát xong phần thứ nhất!

Vì thế, khán giả kiên nhẫn ngồi ở tại chỗ, lắng nghe bài hát này, xem phụ đề.

Rất nhiều phim lúc phát phụ đề, sẽ đồng thời chiếu một ít cảnh ngoài lề thậm chí là phiên ngoại, đó cũng là đang giữ người xem lại, cho người xem một không gian mơ màng, một hồi ức tốt đẹp. Mà «Tầng mây màu đen» chỉ phát hết bài hát ấy, khán giả nghe tiếng ca thanh nhuận thấp trầm của thiếu niên, có thể nhớ lại những thứ mình xem trong hai tiếng này, càng hiểu được bộ phim này tốt hơn.

Hiện tại, bài hát này rốt cuộc sắp phát hành!

[mua mua mua!!! Tôi đã xem phim tận ba lần, hai lần trước là vì phim, đêm qua lại hoàn toàn là vì nghe «Thất dục» của @Dung Hù. Bài hát này thật sự hay, năm đó ca thần không thể phát hành bài hát này, hiện tại thật muốn bù lại tiếc nuối!]

[QAQ oa oa oa oa, đừng nhắc bài hát này, lại nhắc nữa tôi liền nhớ lại giai điệu của nó, sau đó lại muốn khóc...]

[a a a a rốt cuộc sắp phát hành rồi! Còn là Dung Hù hát! Ai cũng không được cản tui, tui muốn mua năm bản, mua mười bản!]

«Tầng mây màu đen» hiện tại đang chiếu, phòng bán vé còn cực nóng, vào thời gian này công bố tin tức «Thất dục» chế tác, không thể nghi ngờ là mượn một trận gió đông.

Người yêu phim «Tầng mây màu đen» vừa nghe nói tin tức này, đều cuồng nhiệt hưởng ứng.

Fan Dung Hù lại càng không cần nói, đây là single đầu tiên của Dung Hù, bất luận về sau Dung Hù có thể tiến vào giới ca hát hay không, bài hát này đều có ý nghĩa kỷ niệm không giống tầm thường. Hơn nữa fan Dung Hù tự nhiên đều điên rạp chiếu phim xem «Tầng mây màu đen», chỉ cần xem qua phim, sẽ rất khó không thích bài hát này, bởi vì bài hát này là khi cảm xúc của cả bộ phim thăng hoa đến cao trào nhất, đánh sâu vào tâm linh mỗi một khán giả.

Có người yêu phim và fan ủng hộ, #thất dục# nhanh chóng được nâng lên top 10 hot search.

Không chỉ như thế, trong diễn đàn, tieba, nơi nơi đều có thể thấy có người đang thảo luận về «Thất dục».

Đa số dân mạng đều vô cùng hưng phấn, chờ mong tin tức «Thất dục» chế tác, chuẩn bị tốt ví tiền chuẩn bị đi mua. Cũng có một ít anti fan vào lúc này quấy đục nước, nói “Dung Hù hát khó nghe”, còn nói “bài hát này căn bản không hay”, nhưng bọn họ lập tức bị fan mắng quay về, không tạo được sóng gió.

Lúc Dung Hù đi vào cao ốc Hoa Hạ Entertainment, đã là buổi chiều bốn giờ ngày đó.

Tin tức «Thất dực» sắp phát hành được xào nóng đến độ mọi người đều biết, trong đó tuy rằng có phần lớn là fan và người yêu phim tự động thúc đẩy, nhưng Triệu Sở Vân cũng mua một vài nick marketing, tìm một vài truyền thông, đăng thông báo.

Nửa năm trước khi Dung Hù đi vào cao ốc Hoa Hạ Entertainment, vẫn chỉ là một người mới chưa biết tên tuổi. Mà hiện giờ, cậu đã có một bộ phim điện ảnh phòng bán vé năm ngày 1.6 tỷ trên người. Mỗi một nhân viên đi lại trong cao ốc công ty nhìn thấy cậu, đều sẽ lặng lẽ nhìn thêm vài lần, thậm chí trước khi Dung Hù đi vào văn phòng La Chấn Đào, cậu đã ký tên cho năm sáu fan.

Vừa thấy được Dung Hù, La Chấn Đào nhanh chóng đứng lên từ ghế làm việc, cười nói: “Tiểu Hù, tới sớm như thế, nghe nói tin tức tốt chưa?”

Dung Hù cười gật đầu, đưa túi bánh mì trong tay tới, nói: “Lúc ngồi ở trên xe taxi, đã nghe nói.”

“Còn mang cái gì cho anh ăn vậy.” La Chấn Đào cầm túi bánh mì, mở ra cầm một miếng bánh đầu ăn, ngoài miệng lại nói: “Cậu tới là tốt rồi. Chờ một lát trợ lý anh tìm cho cậu liên tới, cậu xem một chút, anh tìm hai người, nếu không hài lòng có thể đổi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trợ lý sẽ chăm sóc cậu thật lâu, nếu ở chung không được, vậy cũng không tiện.”

Dung Hù gật gật đầu.

Buổi chiều lúc La Chấn Đào gọi điện thoại cho Dung Hù, bảo cậu có rảnh lại đây một chuyến, xem trợ lý mình chọn cho cậu. Khi đó La Chấn Đào không cẩn thận lộ ra tin tức mình bận đến bây giờ còn chưa ăn cơm trưa, vì thế khi Dung Hù tới, đồng thời mua một túi bánh mì cho hắn.

Có chút ít còn hơn không, chung quy cũng tốt hơn không có.

Không bao lâu, hai trợ lý đã tới. Hai người đều là cô gái tuổi còn trẻ, bộ dạng mới vừa tốt nghiệp đại học, lúc nhìn thấy Dung Hù còn hiếu kỳ nhìn cậu, khó nén hưng phấn trong mắt.

Tuy nói bây giờ Dung Hù còn chưa thể xem như mình tinh hạng một, nhưng trong nửa năm gần đây, danh tiếng cậu tăng lên rất nhanh. «Mai phục», «Tranh giành», hơn nữa còn «Tầng mây màu đen» hiện tại. Cậu không có số tác phẩm và tư lịch như rất nhiều tiểu thịt tươi khác, nhưng cậu đã có danh tiếng mà một ít tiểu thịt tươi không có.

Danh tiếng đó chỉ cần vận dụng tốt, lắng đọng tốt, sau này sẽ là thực lực và tiền vốn của cậu.

Dung Hù và hai cô gái nói chuyện chốc lát, sau đó giữ lại một người.

La Chấn Đào giới thiệu: “Khéo thật, con bé này cùng họ với anh, cũng họ La, tên La Thiển. Tiểu Hù, cô ấy lớn hơn cậu năm tuổi, năm nay hai mươi ba, cậu gọi cô ấy tiểu La là được. Tiểu La, bắt đầu từ ngày mai, em liên phụ trách việc ăn mặc ở của Dung Hù... Ặc, ở không cần em phụ trách, mỗi ngày em đưa cậu ấy về nhà là được, không cần giúp cậu ấy quét tước phòng ở gì đó. Lát sau em đi liên hệ quản lý chuyện ở phương diện fan một chút, trong vòng ba ngày cho anh một phương án.”

Cô gái ấy mới vừa rồi còn nhìn chằm chằm Dung Hù không rời mắt được, nghe La Chấn Đào nói xong, cô lập tức gật đầu: “Được, em biết.”

Nếu ngày mai bắt đầu đi làm, vậy hôm nay cô gái này liền phải làm thủ tục, rời khỏi bộ phận huấn luyện người đại diện của Hoa Hạ Entertainment.

La Chấn Đào cười nói với Dung Hù: “Anh chọn đều là người có tiềm lực trong bộ phận huấn luyện năm nay. Vốn dĩ muốn chọn nam, nhưng con gái thận trọng, càng dễ dàng giao tiếp với fan.”

Dung Hù đồng ý gật đầu: “Em cũng thấy vậy, tiểu La rất tốt.”

Hai người lại hàn huyên chốc lát, liền nhắc tới thông cáo kế tiếp của Dung Hù. Phương diện quảng cáo đã xác định xong, La Chấn Đào nhận một cái quảng cáo khoai tây lát cho Dung Hù, cái khoai tây lát này tổng cộng có bốn người phát ngôn, nữ có nam có, đều là tiểu sinh, hoa đán đang hot. Lần này trong bọn họ đó một tiểu hoa đán đến đến hạn hợp đồng, liền quyết định đổi thành Dung Hù.

Kể từ đó, khoai tây lát này liền có ba tiểu sinh và một hoa đán phát ngôn.

Tuy rằng phát ngôn này không phải là phát ngôn một mình, nhìn qua giống như bạc đãi Dung Hù, nhưng trên thực tế, La Chấn Đào lại giải thích: “Leke có danh tiếng rất cao, là chuỗi công ty lớn toàn cầu, phát ngôn của bọn họ chưa bao giờ có khả năng chỉ tìm một người. Ba người phát ngôn khác đều là tiểu sinh hoa đán hạng một đang hot, lần này hẳn là Leke cảm thấy sau «Tầng mây màu đen», danh tiếng của cậu sẽ tăng cao, mới có thể gửi thông cáo đến.”

Dung Hù khẽ gật đầu, cậu tự nhiên hiểu rõ nguyên nhân loại phát ngôn lớn này không có khả năng bị một người độc hưởng. Có điều cậu càng để ý chính là: “Hai ngày nữa lúc đi quay quảng cáo, là một mình em, hay là bốn người phát ngôn cùng nhau?”

La Chấn Đào nhẹ nhàng mỉm cười: “Trên cơ bản là một mình cậu. Phim phát ngôn của ba người bọn họ đã sớm quay xong, chỉ cần chụp áp phích và quảng cáo của cậu là được. Có điều cái này cũng nói không chừng, quảng cáo của bọn họ mời đạo diễn Hollywood đến quay, là câu chuyện vài đoạn phim mạo hiểm kết hợp cùng nhau, cuối cùng bốn người tụ hợp, cùng cướp lấy khoai tây lát. Đoạn tụ hợp cuối cùng có khả năng phải qua một thời gian ngắn, tìm lúc bốn người phát ngôn đều có thời gian mà quay. Nhưng mà đoạn mạo hiểm của một mình cậu có khả năng cũng sẽ có người phát ngôn khác xuất hiện, phải xem kịch bản mà ngày mai bên nhà quảng cáo đưa cho chúng ta.”

Dung Hù như có điều suy nghĩ gật gật đầu, đối với việc này không có ý kiến quá lớn. Có điều hôm nay cậu tới, không chỉ là vì chuyện tìm trợ lý và xác

nhận phát ngôn, mà còn vì chuyện bộ phim tiếp theo.

Dưới ánh đèn sáng ngời chói mắt, thiếu niên nâng mắt nhìn về phía La Chấn Đào, khoe môi khê cong, lộ ra một nụ cười trầm lặng bình tĩnh: “Anh La, bộ phim sau em muốn nhận bộ «Mê thành».”

Ngày hôm sau, Dung Hù liền nhận được bưu kiện kịch bản La Chấn Đào gửi tới. Cậu cẩn thận đọc kịch bản quảng cáo “khoai tây lát Leke”, toàn bộ kịch bản cũng không dài, thực tế khi quay phim cắt nối lại, hẳn là chỉ có năm phút đồng hồ, nhưng một phút đồng hồ cuối cùng, thật sự là có đối diễn với những người phát ngôn khác.

Dung Hù nghiêm túc xem phân có đối diễn mấy lần, vào buổi chiều, lại nhận được tin nhắn của La Chấn Đào: [bên phía «Mê thành» đã xác nhận, tháng sau vào đoàn, tham gia nghi thức họp báo và khởi động máy. Bộ phim điện ảnh này là hai nam chính, cuối cùng lúc phát hành cậu và một nam chính khác hướng thụ đôi ngộ ngang nhau. PS: hôm nay tiểu La đã bắt đầu tiếp nhận quản lý fan, cậu có chuyện gì có thể liên lạc với cô ấy, điện thoại cô ấy là...]

Dung Hù lưu lại số điện thoại tiểu La, vừa nhắc đầu, liền thấy Tần Trình từ trong phòng ngủ đi ra.

Hai người liếc nhau, Dung Hù phát phát tay, cười nói: “Tôi nhớ rõ, cuối tuần anh phải đi New Zealand quay đúng không, Tần Trình?”

Tần Trình khê kinh ngạc, dường như không rõ lúc này thiếu niên hỏi chuyện ấy làm chi. Hắn gật đầu ngầm thừa nhận, còn chưa có hỏi thêm, liền thấy Dung Hù từ trên sofa đứng lên, đi đến trước mặt hắn, nói: “Xuống lầu đi một chút chứ? Hôm trước anh vừa vận có việc, mới tản bộ đến một nửa đã đi rồi.”

Nghe vậy, trong lòng Tần Trình chấn động, yên lặng cong khoe môi lên, trên mặt lại vẫn là bộ dạng thản nhiên, giọng điệu cũng hết sức bình tĩnh: “Được.” Nói cứ như không quá để ý, nhưng mà thân thể lại thành thành thật thật trở về phòng lấy áo khoác.

Dung Hù kinh ngạc nhìn hắn trở về phòng, chờ đến khi Tần Trình mặc một cái áo khoác màu đen vừa người ra cửa, Dung Hù vẫn mặc áo chui cổ và quần bò đơn giản. Hai người so sánh, một thanh xuân dào dạt, đơn giản mộc mạc, một lại tuấn mỹ thanh lãnh đến độ giây tiếp theo là có thể đi lên đài chữ T, trực tiếp đi catwalk.

Dung Hù: “Kỳ thật tôi chỉ muốn xuống lầu dạo một vòng thôi.”

Tần Trình: “...Ừm”

Cứ như vậy, hai người cùng đi xuống lầu, đi dạo vài vòng trong hoa viên. Chờ đi đến vòng cuối cùng, Dung Hù quay đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Ngày kia tôi phải đến Hoàn Điểm quay quảng cáo, xem như phim quảng cáo.”

Tần Trình phút chốc sững sốt: “Ngày kia cậu đi ư?” Cuối tuần hắn mới đến New Zealand quay, nhưng thiếu niên ngày kia đã đi rồi?!

Dung Hù gật đầu: “Ừm”

Dừng một chút, Dung Hù hơi hơi híp mắt, ngưng mắt nhìn Tần Trình. Trong đôi mắt phượng hẹp dài phản chiếu về mặt hơi giật mình của Tần Trình, ánh mắt phẳng lặng, rõ ràng con người trong suốt sạch sẽ, lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư của cậu. Thật lâu sau, chỉ nghe Dung Hù giọng điệu ôn hòa nói rằng: “Nếu đi Tần lo lắng tôi, muốn anh quan tâm tôi... anh có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Tần Trình phút chốc ngơ ngẩn, tỉ mỉ nhìn Dung Hù, hồi lâu mới gật đầu nói: “Được.”

Hai người không nói chuyện nữa, lại đi dạo trong chốc lát, liền lên lầu.

Hai ngày sau, Dung Hù và La Chấn Đào cùng rời khỏi thành phố B, đi tới Hoàn Điểm xuân ý dạt dào. Lần trước lúc tới nơi này, vẫn là mùa hè, để quay phim «Tranh giành», hiện giờ đã sắp qua một năm.

Cảnh còn người mới, lần này người đoàn phim phái tới đón Dung Hù là một vị phó đạo diễn, chứ không phải nhân viên công tác bình thường. Chờ sau khi Dung Hù vào đoàn, cậu nhanh chóng quen thuộc với đạo diễn và nhân viên công tác khác, chờ đợi một người phát ngôn cuối cùng đến.

Hết chương 62

Dung Dung: anh có thể gọi điện thoại cho tôi... nếu đi Tần yêu cầu.

Tần Tranh Tranh:... Được?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 63

Khoai tây lát Leke làm nhãn hiệu khoai tây lát lớn nhất toàn cầu, người phát ngôn mà nó lựa chọn tự nhiên không phải là minh tinh bình thường.

Khoai tây lát này tổng cộng có bốn người phát ngôn, ngoại trừ tiểu hoa đán đã đến hạn hợp đồng kia, còn lại ba người đều là minh tinh hạng một đang hot hiện nay. Một người là nữ diễn viên hạng một Tề Dung dựa vào một bộ điện ảnh thanh xuân một lần là nổi tiếng, một người là ca sĩ nổi tiếng Bao Gia Hoảng được xưng là hi ha tiểu thiên vương, còn có một người chính là Đặng Dật Văn sắp cùng quay phim quảng cáo với Dung Hù.

Đặng Dật Văn là tiểu sinh đang hot dưới trướng công ty Luru Quang Entertainment, bảy năm trước ra mắt dựa vào một bộ phim thần tượng thanh xuân, vài năm này diễn không ít phim hiện đại, cổ đại. Tận đến năm trước diễn nam số hai một bộ phim quyền mưu, lúc này mới một lần là nổi tiếng, chân chính chen vào hạng một, thu hoạch vô số fan.

Tuy rằng từ đầu năm tới nay, một bộ phim tình yêu hiện đại của Đặng Dật Văn rating cực thấp, danh tiếng và nhân khí đều rơi xuống, nhưng nói tóm lại, hắn vẫn là tiểu sinh hạng một, ít nhất trong năm nay sẽ không lui về hạng hai.

Có thể có được địa vị như vậy, Đặng Dật Văn cũng không có khả năng là cái loại ngu xuẩn như Hàn Dương Hạo. Buổi sáng chín giờ, hắn ta đúng giờ xuất hiện tại đoàn phim, trợ lý của hắn ta cũng tiến hành một ít bàn bạc với đạo diễn, xác định quy trình quay phim hôm nay.

Trong phòng trang điểm, thợ trang điểm kinh nghiệm phong phú đang nhuộm tóc cho Dung Hù, liền nhìn thấy một cậu trai anh tuấn suất khí đi đến. Đối phương vô cùng nhiệt tình nói một câu “buổi sáng tốt lành” với tất cả mọi người, tiếp đó liền vô cùng vui vẻ ngồi xuống, nói với thợ trang điểm ở một bên: “Hôm nay tôi tới muộn, nếu không thì vừa làm tóc, vừa trang điểm nhé? Cuối cùng có thể tiết kiệm chút thời gian.”

Một thợ trang điểm lập tức đi ra phía trước, cười nói: “Không muộn, hiện tại mới chín giờ, vừa vặn.”

Đặng Dật Văn cười cười, xuyên qua gương thấy được Dung Hù đang nhuộm mớ tóc.

Đã tháng năm, thời tiết Hoàn Kiếm hôm nay đại khái có hai mươi độ, Dung Hù đã thay trang phục diễn, Đặng Dật Văn lại vẫn mặc sơ mi ngắn của mình. Loại thời tiết này mặc áo ngắn tay vẫn có vài phần lạnh, nhưng Đặng Dật Văn lại vẫn không ngừng quạt gió cho mình, quạt quạt còn xoay người nhìn về phía Dung Hù, cười tủm tỉm nói rằng: “Cậu chính là Dung Hù ư? Tôi là Đặng Dật Văn, hôm nay hợp tác vui vẻ nha, ha ha.”

Loại minh tinh tựa quen đã lâu như Đặng Dật Văn, đời trước Dung Hù đã thấy nhiều. Cậu mỉm cười gật đầu, nói: “Chào anh, tôi là Dung Hù, hợp tác vui vẻ.”

Trên khuôn mặt dương quang suất khí của Đặng Dật Văn lộ ra một nụ cười xán lạn, cười hai cái với Dung Hù, liền xoay người tiếp tục đùa giỡn thợ trang điểm. Hắn chọc cho chuyên viên trang điểm đã ba mươi tuổi kia cười suốt không ngừng, chờ sau khi mớ tóc cho Dung Hù xong, hai người bọn họ còn đang cười hi hi ha ha.

Dung Hù quay đầu nhìn về phía Đặng Dật Văn, lễ phép nói rằng: “Tôi đi quay trước.”

Đặng Dật Văn cười đến vui vẻ, khoát tay với cậu: “Được, tôi lập tức tới.”

Ánh mắt Dung Hù tùy ý nhìn trên ót Đặng Dật Văn hai cái, tiếp đó đứng dậy rời đi. Hôm nay cảnh diễn của cậu nhiều nhất, Đặng Dật Văn chỉ có bốn năm màn ảnh, dù buổi chiều Đặng Dật Văn lại đến đoàn phim, cũng không có vấn đề quá lớn. Có điều đối phương tới đúng giờ như vậy, cũng cho Dung Hù ấn tượng không tệ lắm.

Tuy rằng cách làm người hình như có chút không ổn trọng.

—— Ở trong lòng Dung Hù yên lặng bỏ sung.

Rời khỏi phòng trang điểm tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ kia, Dung Hù liền trực tiếp đi đến phim trường, chuẩn bị quay cảnh diễn của mình. Trong nháy mắt cậu rời khỏi cửa phòng trang điểm, bước chân cậu hơi dừng một chút, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại phát hiện người ở bên trong còn đang vui cười đùa giỡn với Đặng Dật Văn.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù đi chụp poster của mình trước.

Mà ngay khi cậu chân chính rời khỏi phòng trang điểm, tầm mắt Đặng Dật Văn nhẹ nhàng quét nhìn cậu một cái, khóe miệng nhếch lên, lại dời đi tầm mắt.

Toàn bộ buổi sáng, Dung Hù chụp xong toàn bộ poster.

Bối cảnh quảng cáo khoai tây lát Leke đặt ở thời đại tương lai, có bốn siêu năng sứ giả dựa vào dị năng của mình, tranh đoạt chí bảo. Dựa theo trình tự thời gian mà nói, Bao Gia Hoảng là siêu năng sứ giả đầu tiên đoạt được chí bảo, Tề Dung là thứ hai, Đặng Dật Văn là thứ tư, mà Dung Hù là thứ ba.

Sau khi mỗi người đoạt được chí bảo, sẽ được truyền tống đến chiến trường cuối cùng, bị phong ấn trong khối băng, chờ bốn chí bảo tề tụ, mới có thể cởi bỏ băng, chân chính bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt chí bảo cuối cùng của bốn người.

Về phần chí bảo cuối cùng giấu ở ánh sáng là cái gì... tự nhiên chính là khoai tây lát Leke.

Phim chế tác siêu cao, tiểu sinh hoa đán đang hot, hơn nữa còn hiệu ứng chói lòa ánh mắt, thứ theo đuổi cuối cùng của cái phim quảng cáo này lại là khoai tây lát! Tuy rằng không biết loại sáng ý quảng cáo độc đáo này là ai nghĩ ra được, nhưng Dung Hù lại biết, cái quảng cáo này khẳng định cực kỳ

đốt tiền.

Cảnh diễn của bốn người phát ngôn bọn họ gộp lại, cũng đã ba mươi phút. Mà trong ba mươi phút này, nơi nơi đều là cảnh hành động, còn gần như đều là hiệu ứng, mỗi một shot hình ảnh quả thực là đang giết tiền.

Có điều đạo diễn hôm nay tới chỉ đạo quảng cáo này là đại đạo Stephen Griffen nổi tiếng Hollywood, điện ảnh của vị đại đạo diễn này có một đặc điểm chung: chi phí cực cao, tiêu dùng cực lớn.

Chờ Dung Hù chụp poster xong, chính thức chuẩn bị bấm máy, Stephen lập tức dời ánh mắt ra khỏi kịch bản, nhìn chăm chú về phía Dung Hù. Hai mắt hần sáng ngời, hưng phấn đi tới, ưỡn cái bụng lớn tròn tròn, kích động nói rằng: “Amazing! Dung, tạo hình này của cậu thật sự là xinh đẹp, tôi đã không thể chờ đợi được muốn quay cậu rồi.”

Tiếng Trung của Stephen không thể xem như rõ ràng, nhưng cũng có thể làm cho người ta nghe hiểu, còn có thể thuần thục sử dụng thành ngữ.

Những năm gần đây, để đi ra biên giới, mỗi một đạo diễn Hoa Hạ đều có thể nói tốt tiếng Anh; mà đạo diễn Hollywood muốn tranh đoạt thị trường Hoa Hạ, đạt được giải thưởng lớn của Hoa Hạ, cũng sẽ chăm học khổ luyện. Thậm chí ở Hollywood có một thói quen bất thành văn: càng là đạo diễn nổi danh, tiếng Trung lại càng tốt.

Tư bản và ích lợi luôn có thể làm cho tất cả mọi người dao động, tiếng Trung có khó học nữa, vì thị trường Hoa Hạ, để đối đầu với điện ảnh Hoa Hạ, các đại đạo diễn Hollywood đều sẽ ngày tiếp nối đêm công phá ngọn núi mang tên Hán ngữ.

Hơn nữa hai đời này, Dung Hù phát hiện các đại đạo diễn ngoại quốc bình thường có một đặc điểm: hoặc là tính tình cổ quái, kiêu căng ngạo mạn, khó có thể nói chuyện; hoặc là nhiệt tình như lửa, hận không thể đem toàn bộ từ ngữ tốt nhất thế giới ra khen bạn một lần, còn không hề trùng lặp.

Thực rõ ràng, Stephen thuộc loại người thứ hai.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp mỉm cười, giọng điệu chân thành nói rằng: “Có thể hợp tác với ngài, là vinh hạnh của tôi.”

Stephen lập tức kích lệ: “Không không không, tôi thật sự rất thích tạo hình này của cậu, nó thật sự rất ngầu!”

Độ cong bên môi Dung Hù lại kéo lên trên vài phần, bình tĩnh khen lại: “Tôi cũng không thể chờ đợi được muốn hợp tác với ngài rồi.”

Hai người lại khen tới khen lui, phó đạo diễn Hoa Hạ ở một bên kinh ngạc nhìn Dung Hù thêm vài lần, dường như hoàn toàn không ngờ, bạn nhỏ trẻ tuổi này thế mà lại có thể mặt không đổi sắc chém gió với Stephen lâu như vậy.

Chờ đến khi Stephen đi bàn việc với các đơn vị, chuẩn bị lần khởi động máy đầu tiên hôm nay, phó đạo diễn kia lên giờ ngón tay cái cho Dung Hù, nhỏ giọng nói rằng: “Đạo diễn ngoại quốc này quá nhiệt tình, tôi theo hần quay mấy cuộn phim rồi, Dung Hù, cậu là người ứng phó hần tốt nhất đó. Cậu không thấy đâu, Tề Dung cũng bị cái lão già đó khen đến mặt đỏ tím đập, thiếu chút nữa chống đỡ không được.”

Nghe vậy, Dung Hù vô tội chớp mắt, khoe miệng lại nhếch lên: “Tôi cũng chỉ là nói thật mà thôi.”

Kính nể trong mắt phó đạo diễn càng sâu thêm vài phần.

Nói là nói như vậy, nhưng khi Dung Hù nói chuyện với đạo diễn động tác xong, buộc dây treo chuẩn bị lên sân khấu, hần ta đã từ từ nghiêm túc lại, ý cười trên mặt hoàn toàn không còn. Dây treo rắn chắc chậm rãi kéo thiếu niên lên, trên mặt đất, đạo diễn mập mạp mới vừa rồi còn khen thiếu niên không dứt miệng giờ phút này cũng dần dần trầm mặt, nghiêm túc nhìn chăm chăm Dung Hù.

Ánh mắt Dung Hù dừng lại chốc lát trên người Stephen vẻ mặt đứng đắn, tiếp đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên, đây là một truyền thống của đạo diễn Hollywood —— lúc khen bạn có thể làm cho bạn cảm thấy bạn là nhân vật chính hần yêu mến nhất, chờ đến lúc chân chính quay, liền nghiêm khắc đến độ có thể làm cho bất cứ một diễn viên nào cũng hoài nghi có phải mình không nên vào giới giải trí hay không.

“Action!”

Trong nháy mắt lời nói ra, một ánh đèn pha cường độ cao lập tức từ phía trước bên phải Dung Hù chiếu qua, chợt lóe qua trên khuôn mặt tinh xảo ấy.

Chỉ trong tức khắc, Dung Hù đột nhiên dùng chân phải đạp trên vách đá một cái, quay trên không trung ra một đường cong như trăng rằm, chân trái lại đạp lên một chỗ núi đá nhô cao khác, giống như võ nghệ cao cường, đi lại trong sơn động nho nhỏ này.

Đoàn phim dựng phim trường trong một sơn động, núi đá nơi này vô cùng kỳ lạ, dưới tầng đá dường như cất giấu ánh huỳnh quang, có thể tán mát ra ánh sáng màu u lam, chiếu rọi sơn động giống như ban ngày.

Trong cảnh tượng kỳ lạ này, một thiếu niên mặc áo gió màu đen bóng dáng như quỷ mị, nhanh chóng bay giữa vách đá ánh lên huỳnh quang. Thiết kế quần áo không đối xứng cùng với tinh thạch màu bạc điểm xuyết trên vạt áo khiến bộ áo này cực đủ phong cách, quần dài màu đen bó sát hai chân thẳng tắp thon dài, khi cậu đột nhiên rơi xuống đất, đầu gối trái quỳ xuống đất, tay phải chống đỡ, cậu mảnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng, hơi thở nguy hiểm tức khắc tràn ra.

“Cắt!”

Một màn này, như vậy chấm dứt.

Nhìn như chỉ có mấy chục giây ngắn ngủn, nhưng các loại động tác trong đó so với quay drama mười phút còn khó khăn hơn.

Stephen cẩn thận nhìn chằm chằm camera, sau khi nhìn ba lần, mới ngẩng đầu nói với Dung Hù giữa phim trường: “Lại đến một lần, động tác thứ ba có chút không đủ lưu loát, tôi muốn rõ ràng sáng khoái! Dung, cậu biết tôi muốn cái gì chứ, tôi muốn động tác công phu Hoa Hạ ngẫu nhất, đẹp trai nhất!”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu, thợ trang điểm lại cho bỏ trang cho cậu, tiếp đó liền bắt đầu quay lần thứ hai.

Cảnh hành động khác với drama, chỉ có diễn xuất còn chưa đủ, còn cần phối hợp nhất định. Đầu tiên diễn viên phải tập thuần thục động tác cần quay với đạo diễn động tác, tiếp theo phải quen thuộc với dây treo, lại còn phải phối hợp với thợ ánh sáng, thợ camera, lúc này mới có thể quay ra hình ảnh hoàn mỹ.

Cảnh hành động này Dung Hù quay đến lần thứ ba, Stephen bụng lớn mới kích động hô một câu: “Perfect!”

Như thế, coi như đã qua.

Thợ trang điểm tiến lên giúp Dung Hù lau mồ hôi, lại bỏ trang cho cậu, lúc này Đặng Dật Văn cũng trang điểm xong đi ra. Hắn vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Dung Hù bị nhân viên công tác vây quanh tầng tầng.

Chiều cao 185cm khiến Dung Hù ở trong nhiều người như vậy vẫn sừng sững cao ngất, đáng người tuần tú. Sợi tóc cậu hơi dài, dùng kẹp tăm thật nhỏ màu đen kẹp lấy bên trái, phần lớn tóc đen thì bị keo xịt tóc cố định qua phải, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp.

Giữa đám tóc đen mềm mại ấy, mớ line rất nhiều lọn tóc mỏng màu bạc. Từng lọn từng lọn màu bạc chói mắt xen kẽ giữa tóc đen, phá lệ chói mắt, phụ trợ cho làn da thiếu niên càng thêm trắng nõn, cũng có thêm một loại cảm giác khoa học viễn tưởng lạnh lẽo vô tình.

Khuôn mặt Dung Hù có tính dẽo cực cao, không hề nghi ngờ, loại tạo hình thể giới tương lai này vô cùng thích hợp với cậu, trong đám người, bạn có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy cậu ấy, không thể dời đi tầm mắt.

Ánh mắt Đặng Dật Văn u trầm nhìn Dung Hù vài lần, tiếp đó quay đầu nhìn về phía tiểu trợ lý của mình, cười như không cười nói rằng: “Cậu ta thật đúng là rất không tồi, đúng không?”

Trợ lý nhìn Dung Hù vài lần, nói: “Loại hình này ở trong giới không phải rất thường thấy, chỉ là cũng không có điểm nào bắt mắt.”

Đặng Dật Văn nhướn nhướn mày: “Đồng Tranh cũng nói, cậu ta diễn xuất rất tốt.”

Trợ lý nhún vai, không có nói thêm nữa.

Mà kể tiếp, lại bắt đầu một đoạn quay của Dung Hù.

Nội dung quảng cáo của Dung Hù chính là cậu đi vào sơn động này, tiến hành đánh nhau với gió lốc hắc ám vô hình trong sơn động, rốt cuộc sắp đoạt được chỉ bảo, nhưng lúc này Đặng Dật Văn xuất hiện. Hai người vì tranh đoạt chỉ bảo, lại bắt đầu một phen tranh đấu phản kích, cuối cùng Dung Hù lấy được chỉ bảo, được truyền tống đến chiến trường cuối cùng, Đặng Dật Văn chỉ có thể lại đi tìm kiếm chỉ bảo thứ tư.

Trong bốn người phát ngôn này, hình tượng Dung Hù thuộc loại lãnh khốc lý trí, cho nên cậu mớ line màu bạc. Mà Đặng Dật Văn lại là đám đương khôi hài, hẳn phụ trách vai kẻ dở hơi đùa giỡn, chế tạo điểm cười, bởi vậy hắn vẫn luôn mặc quần áo màu trắng, tóc cũng nhuộm toàn bộ thành màu vàng.

Thiết kế nhân vật như vậy là hình mẫu Hollywood, tuy rằng đầy ra trên đường, nhưng người xem chính là thích kiểu này.

Dung Hù lại ở trong phim trường quay một ít cảnh hành động, ở trong đó cậu cần tưởng tượng gió lốc hắc ám tồn tại, vật lộn với đối phương. Lần đầu tiên quay cảnh hành động, cậu quay ba lượt mới khiến cho Stephen vừa lòng. Chờ quay đến cảnh hành động thứ tư, cậu vừa mới quay xong, Stephen liền vui mừng vỗ tay, trực tiếp đi lên ôm lấy thiếu niên, dùng cái bụng lớn của mình cộm cho Dung Hù đỡ khóc đỡ cười.

“Quá tuyệt vời! Dung, giữ loại cảm giác này, chúng ta tiếp tục!”

Có những lời này của Stephen, toàn bộ nhân viên công tác của đoàn phim đều thêm hưng phấn mà vui đầu vào công việc.

Đặng Dật Văn ngồi ở trên ghế, cười nói chuyện với một cô bé hậu cần, khi nghe được lời Stephen nói, hắn lạng lẽ quay đầu lại nhìn Dung Hù vài lần, tiếp đó lại cười dời tầm mắt đi chỗ khác.

Kể tiếp, cuối cùng Dung Hù tiêu diệt tất cả gió lốc hắc ám, sắp bắt được chỉ bảo. Mà lúc này, liền tới Đặng Dật Văn lên sân khấu.

Đặng Dật Văn lại vui đùa vài câu với cô bé, lúc này mới vào phim trường.

Dung Hù nhanh chóng chuẩn bị xong, đưa khăn mặt lau mồ hôi cho La Chấn Đào, vừa nhấc đầu, liền thấy Đặng Dật Văn vẫy vẫy tay với mình, nhếch miệng mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng chính tề. Dung Hù nhủ vậy, cũng cười nhạt vẫy tay với đối phương.

Stephen bụng lớn nhìn nhìn phim trường, sau đó giơ tay lên: “Action!”

Hiện trường quay phim khoai tây lát Leke là một mảnh bận rộn, mà bên ngoài, fan âm nhạc và fan điện ảnh đã tập thể bùng nổ.

«Tầng mây màu đen» chiếu phim mấy ngày, tổng phòng bán vé đã phá 4 tỷ, vững vàng xuất phát đến 5 tỷ. Cùng lúc đó, Triệu Sở Vân luôn luôn theo dõi kế hoạch tuyên truyền «Thất dục», xế chiều hôm nay, cũng bảo Triệu Khôn đăng chín tấm ảnh trên weibo cá nhân của mình.

Trong chín tấm ảnh, tám tấm chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mơ hồ, rất rõ ràng là đã tiến hành PS, xử lý làm mờ. Mà ở tấm ảnh chính giữa, lại là một thiếu niên mặc áo khoác đỏ. Cậu ấy vươn tay trái, che đi nửa bên mặt trái của mình, bởi vậy, liền khiến má phải càng thêm bắt mắt.

Chu sa rực rỡ từ đuôi mắt hẹp dài cong cong kia hướng lên, vẽ ra một độ cong câu hồn đoạt phách. Con ngươi nhạt màu tựa như một hồ nước đầm chìm trong ánh trăng, sâu kín lặng lẽ, cướp lấy tinh thần và linh hồn người khác.

Lại kèm với status weibo của Triệu Khôn ——

[Năm · hai · không, «Thất dục», cùng bạn ước hẹn!]

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 64

Weibo Triệu Khôn một lần nữa khiến cho fan và người yêu nhạc nhiệt liệt thảo luận.

Trong lúc «Tầng mây màu đen» chiếu, bộ phim điện ảnh này chiếm cứ tầm nhìn nhóm dân mạng. Các trang mạng xã hội, rất nhiều web bình luận điện ảnh, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người yêu điện ảnh thảo luận và ca ngợi.

Cũng không phải không có người phê bình bộ phim này, dù sao bất cứ một bộ phim nào cũng không có khả năng được mọi người thích. Có fan điện ảnh cho rằng bộ phim «Tầng mây màu đen» này thật sự quá mức lồi mồn hóa và thương nghiệp hóa, lúc nên trầm liên trầm, lúc nên cao trào liên cao trào, tính nghệ thuật không mạnh, không thể mang đến thẩm mỹ và giá trị đề cao cho người xem.

Nhưng mà, «Tầng mây màu đen» chung quy là một bộ phim thương nghiệp thành công.

Ngày mười chín tháng năm, bộ phim điện ảnh này rút cuộc hạ giá, chỉ ở những rạp chiếu phim cực cá biệt mới ngẫu nhiên chiếu. Bởi vì phòng bán vé cao, thời gian «Tầng mây màu đen» chiếu kéo dài nửa năm, nếu fan điện ảnh còn muốn xem, có thể đến rạp chiếu phim xem lại, nhưng số phòng bán vé đó đã không thể sinh ra ảnh hưởng quá lớn với tổng phòng bán vé.

Hơn một tháng chiếu phim, tổng phòng bán vé «Tầng mây màu đen» cao tới chín tỷ bảy trăm triệu, dự tính vào tháng mười chính thức hạ giá toàn quốc, có khả năng đột phá mười tỷ, trở thành một thành viên trong câu lạc bộ điện ảnh mười tỷ của Hoa Hạ.

Trong lúc đó, mỗi ngày fan đều chờ mong «Thất dục» phát hành. Triệu Sở Vân cũng lợi dụng TV, đài phát thanh, tin tức tạp chí và mạng internet, tiến hành marketing ở trình độ nhất định. Thậm chí trong thời gian chế định phát hành, cũng khéo léo mượn bản thân bộ phim ——

«Tầng mây màu đen» vừa hạ giá, «Thất dục» liền chính thức phát hành.

Việc này cho fan điện ảnh một loại cảm giác “«Thất dục» là tiếp nối của «Tầng mây màu đen»”, có thể kích phát dục vọng mua của bọn họ.

Vì thế vào ngày hai mươi tháng năm, khi Dung Hủ mở di động lên lật xem diễn đàn tư nhân của mình, liền nhìn thấy bài post ở trên cùng ——

«Bươm bướm mất đi cánh chim, để nó bay lượn một lần nữa!»

Mở bài post lên xem, hóa ra là La Thiên liên hợp với admin diễn đàn fan, triệu tập fan đi mua CD single «Thất dục». Trong bài post này, La Thiên đưa ra một vài địa điểm bán chủ yếu và thời gian bán, đồng thời thả ra một ít tin tức liên quan tới single: có poster, ảnh chụp CD của Dung Hủ, cũng có video tuyên truyền lúc trước khi Dung Hủ tham gia chương trình tạp kỹ.

Cũng không cưỡng ép mỗi một fan đi mua single, nhưng mà cho fan muốn mua single một phương thức và con đường dễ mua.

Bài post này chế tác vô cùng xinh đẹp, các loại số liệu và hình ảnh kết hợp lại, tin tức minh xác, ngắn gọn. Kéo xuống chút nữa, Dung Hủ hơi hơi sùng sốt, lại nhìn chóc lát, cậu không tự chủ được nâng khóe môi, bắt đầu đi lác đầu.

[Nơi có thể mua single «Thất dục» ở tỉnh Ninh thành phố Z, còn có tiệm đĩa nhạc Vinh Giao số 318 đường Xuân Hoa, gần tiệm báo số 71 đường Minh Chiêu, tiệm Đức Thư số 84 đường Quang Hoa...]

[sáng hôm nay tôi đi tìm một chút, các bạn nhỏ thành phố S thân mến, tiệm sách Thiên Kỳ ở quảng trường Nhân Dân, tiệm đĩa nhạc Lô Thanh... Những chỗ này đều có thể mua được «Thất dục», chỗ khác tôi còn chưa có thời gian tìm, nếu mọi người muốn mua, có thể đi nhìn xem!]

[link web official của Hoa Hạ Entertainment lâu chủ đã đăng, nhưng mà địa chỉ mua trong alimama ngoại trừ LZ đưa, còn có nơi này...]

Nếu như nói weibo là một nơi vô cùng công khai, bất luận fan anti hay người qua đường đều có thể phát biểu bình luận trên đó, vậy diễn đàn fan tư nhân của mình tính, thì hoàn toàn là thiên hạ của fan đó. Chẳng hạn như mình tính dưới trường Hoa Hạ Entertainment, bọn họ cũng có thể lấy web official của Hoa Hạ Entertainment làm cơ sở, mở ra diễn đàn fan của mình.

Muốn gia nhập diễn đàn fan, ngoại trừ hàng năm phải giao phí hội viên nhất định, còn phải trả lời năm mươi vấn đề về mình tính. Thời gian trả lời giới hạn trong vòng một giờ, vấn đề hỏi do admin quyết định, chỉ cần trả lời sai tí lệ nhất định, liền không thể vào diễn đàn.

Phương thức xét duyệt như vậy cực kỳ đề cao chất lượng diễn đàn fan, cơ bản thì fan có thể đi vào, đều là fan trung thành của mình tính. Tuy rằng vẫn sẽ có anti fan trải qua thiên tân vạn khổ lên vào diễn đàn fan, nhưng chung quy là số ít.

Trong kiểu diễn đàn fan thế này, rất ít khi nhìn thấy bóng dáng anti, nơi nơi đều là post tài nguyên và post thổ lộ.

Mà La Thiên đăng bài post này, cũng nhận được nhóm fan nóng bỏng hưởng ứng. Không chỉ có một đồng tiếng hô “mua mua mua”, còn không thiếu fan đi tìm kiếm địa điểm bán CD ở thành phố của mình.

Địa điểm La Thiên đưa ra đều là những tiệm rất lớn, Hoa Hạ lớn như vậy, CD là do bên cung cấp đưa cho các nhà bán lẻ đi bán, cô không có khả năng thống kê hoàn toàn. Có nhóm fan trợ giúp, tin tức «Thất dục» bày bán càng được thống kê tốt, cũng làm cho fan không mua được CD đạt được càng nhiều con đường để mua.

Toàn bộ thời gian buổi sáng, Dung Hủ đều nằm ở trên sofa, không ngừng lật xem tin nhắn của các fan.

Tháng trước Dung Hủ kết thúc quay quảng cáo khai tây lát Leke, lại tham gia vài tiết mục âm nhạc tuyên truyền «Thất dục», tiếp đó trở về thành phố B nghỉ ngơi, chuẩn bị tháng này quay «Mê thành».

Trong khoảng thời gian này, Dung Hủ vẫn luôn một mình ở thành phố B, ngẫu nhiên sẽ hẹn đám người Đường Mộng Lam, Diệp Kiều ăn cơm, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ở nhà mình nghỉ ngơi. Trong căn nhà trống rỗng chỉ có một mình cậu, cho nên một mình cậu ở trong phòng xem phim xem không ít phim điện ảnh, một mình nấu cơm, một mình quét tước phòng, một tháng yên lặng lướt đi động.

Xem xong bài post hơn năm nghìn bình luận này, đã là giữa trưa. Dung Hủ tùy tiện nấu chút mì sợi, vừa ăn, vừa mở weibo mình lên, đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: nếu như nếu như nói, có ngày mai, bạn của ngày mai... có xuất hiện hay không? «Thất dục», năm · hai · không, I love you. @kênh âm nhạc Hoa Hạ Entertainment: «Thất dục» cùng bạn ước hẹn, hai mươi tháng năm, không gặp không về. Địa chỉ mua: web official [link], alimama [link], kênh âm nhạc [link]]

Không bao lâu, nhóm fan liền chen cứng cái weibo này, điên cuồng xoát bình luận.

[Dung Dung! Em yêu anh! Xem em vừa mới mua được CD! {hình ảnh}]

[yêu yêu yêu yêu yêu, em cũng yêu anh Dung Dung! Mau đến xem «Thất dục» của em {hình ảnh}]

[tôi cũng chờ không kịp a a a, vừa mới đặt hàng trên mạng, nhưng mà hôm kia mới có thể đưa đến. Không được, hiện tại tôi muốn đi ra ngoài tiệm mua liền mua mua mua! Thích nhất Lăng Tiêu, thích nhất Dung Dung, thích nhất «Thất dục»!]

Chẳng biết tại sao, dưới cái weibo này của Dung Hủ, nhóm fan đều bắt đầu khởi xướng hình ảnh CD «Thất dục» của mình. Có tấm hình chỉ có một cái CD, có hình còn có lời nói mà fan viết cho Dung Hủ, còn có hình không chỉ một cái CD, có hai cái, ba cái... thậm chí là mười cái CD!

[Đường Mộng Lam: mua mua mua, dễ nghe ~@Dung Hủ: nếu như nếu như nói, có ngày mai...]

[Diệp Kiều: ha ha, tôi cũng mua được CD ~{hình ảnh} @Dung Hủ: nếu...]

[Trương Đồng Đồng: vừa mới bảo trợ lý của tôi đi đoạt một bản, thật là đáng sợ, người đồng nghìn nghị, thật nhiều người ~{hình ảnh} @Dung Hủ: nếu...]

[Đạo diễn Lương Siêu: tôi có phúc lợi nhân viên, không cần đoạt ~{hình ảnh} @Dung Hủ: nếu...]

Sau khi Dung Hủ đăng weibo, không ít mình tính người nổi tiếng đều share weibo của cậu, giúp «Thất dục» tiến hành tuyên truyền miễn phí, có bạn của cậu, có nhân viên đoàn phim «Tầng mây màu đen», thậm chí còn có một ít khách mời «Tầng mây màu đen», cũng share weibo.

Đây là một loại chuyện hỗ trợ cùng có lợi, chẳng hạn như hiện tại Đường Mộng Lam giúp Dung Hủ share weibo, tuyên truyền «Thất dục», tuần trước Dung Hủ cũng giúp Đường Mộng Lam share weibo, tuyên truyền phim truyền hình mới của cô ấy.

Có những người này mở rộng, càng nhiều dân mạng biết tin tức «Thất dục» phát hành và đi mua. Có dân mạng đã sớm biết «Thất dục» sắp phát hành, nhưng không biết nó phát hành hôm nay, có thể mua trên mạng. Vì thế sau khi họ nhìn thấy weibo này, thì sẽ nhấn vào link, tiện tay mua.

Chờ đến buổi tối tám giờ ngày đó, tổng lượng tiêu thụ «Thất dục» đã đạt tới hai mươi chín vạn bản.

Làm một CD single, giá «Thất dục» cũng không đắt, kém xa các album âm nhạc, nhưng lượng tiêu thụ mười hai tiếng có thể đạt được hai mươi chín vạn, việc này chứng minh «Thất dục» có tiềm lực vượt trăm vạn!

Đến 0h tối, lượng tiêu thụ ngày đầu của «Thất dục» chính thức công bố: ba mươi hai vạn!

0h vừa đến, bảng tiêu thụ âm nhạc Hoa Hạ đổi mới, chỉ thấy ở vị trí thứ ba, rõ ràng viết hai chữ to “Thất dục”!

Bảng tiêu thụ âm nhạc là bảng tiêu thụ album chính thức nhất của Hoa Hạ, thống kê lượng tiêu thụ tuần của mỗi một CD âm nhạc phát hành tại Hoa Hạ, bảng này mỗi ngày đổi mới lúc 0h, sẽ ghi chép tổng tiêu thụ của mỗi một CD trong một tuần, dựa theo con số tiêu thụ cụ thể tiến hành xếp hạng.

Bởi vì bảng này là bảng tuần, cho nên giả thiết một album phát hành vào chủ nhật, như vậy dù lượng tiêu thụ ngày đó của nó vượt xa những album khác cùng bảng, nhưng nó vẫn không thể xếp hạng nhất. Bởi vì nó chỉ có lượng tiêu thụ một ngày, mà những album khác đã có tổng lượng tiêu thụ bảy ngày. Chỉ có thể chờ đến thứ hai tất cả lượng tiêu thụ album xóa đi tính lại, nó mới có thể xếp hạng nhất.

Mà lúc này, «Thất dục» chính thức phát hành vào thứ tư.

Lượng tiêu thụ một ngày ba mươi hai vạn khiến nó một phát đạt tới vị trí thứ ba, chỉ thấp hơn hạng nhất là «Lộ» và hạng hai «Rừng rậm tránh nắng». Nhưng mà «Lộ» là ba ngày trước phát hành, «Rừng rậm tránh nắng» thì đã phát hành sáu ngày.

Thành tích tốt như vậy khiến nhóm fan đều nhảy nhót hoan hô, cả internet nơi nơi đều có người thảo luận «Thất dục». Dung Hù cũng hiếm thấy không có ngủ sớm, sau khi nhận được lượng tiêu thụ chuẩn xác, mới buông đi động xuống. Chờ tắm rửa xong đi ra, cậu lại nhận được một cái lại một cái tin nhắn, vừa mở ra nhìn, vừa hồi âm.

[Triệu Khôn: chúc mừng! Theo cái thế này, rất có thể được trăm vạn!]

——[cảm ơn anh Triệu, chia vui chia vui.]

[La Chấn Đào: ha ha ha tiểu Hù, ngày mai muốn mời vài người chế tác đi ra tụ hội hay không? Thật sự là quá tuyệt vời!]

——[được, anh an bài đi, anh La.]

...

Rất nhiều bạn tốt đều gửi lời chúc mừng đến Dung Hù, trong số chúc mừng đó có cái là thật lòng thật dạ, có cái có lẽ xen lẫn một chút hâm mộ, bởi vì lượng tiêu thụ ba mươi hai vạn cũng có nghĩa là lợi nhuận kékh xù. CD đầu tiên của Dung Hù có thể có lợi nhuận cao như vậy, có quan hệ rất lớn với «Tầng mây màu đen», cũng mượn ánh sáng của Lăng Tiêu, có thể nói là đi vận may lớn.

Nhưng bọn họ lại không biết, lợi nhuận của CD này Dung Hù không được một chút nào, quyền toàn bộ ra ngoài.

[Triệu Sở Vân: lượng tiêu thụ ba mươi hai vạn rất tốt, tôi sẽ tiếp tục tiến hành tuyên truyền. Khoản chi rõ ràng của quỹ Vinh Vân tôi sẽ gửi cho cậu trong vòng ba ngày, tôi cũng sẽ đem chuyện này công bố với mọi người, cảm ơn cậu, Dung Hù.]

——[không cần cảm ơn, đã làm phiền chị, chị Triệu.]

Hồi âm cho Triệu Sở Vân xong, Dung Hù nhìn con chữ đối phương gửi tới, chăm chú nhìn hồi lâu.

Hiện nay cậu vừa mới khởi bước, phần lợi nhuận này với cậu mà nói, cũng là một con số cực lớn, có thể cải thiện rất tốt hiện trạng của cậu. Nhưng mà có vài loại tiền, cậu cầm trong tay, sẽ cảm thấy nóng.

Đây là tác phẩm cuối cùng của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trả giá vô số tâm huyết và tình cảm. Bài hát này là một chìa khóa rất tốt để Dung Hù tiến vào giới ca hát, có nước cờ đầu này, nếu tương lai cậu muốn đi con đường ca hát, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Từ bài hát này cậu nhận được danh tiếng, cũng có một vài thứ thấy không rõ sờ không được.

Về phần số lợi nhuận mất đi...

Thôi, dù sao thì chờ về sau cậu cũng sẽ tổ chức quỹ hội, giống như đời trước vậy, đủ khả năng trợ giúp một số người. Cả đời con người dù có kiếm nhiều tiền nữa, thì có thể tiêu cũng chỉ có nhiều đó, có bao nhiêu thực lực, thì phải gánh bấy nhiêu trách nhiệm, như thế mới xứng với lương tâm của mình.

Triệt để quên đi con số lợi nhuận thiên văn kia, Dung Hù đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc nghỉ ngơi, đi động liền rung một cái. Cậu cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy thông báo weibo, phút chốc sững sờ.

[Tần Trình: «Thất đức», năm · hai · không, I love you. @Dung Hù: nếu như nếu như nói, có ngày mai, bạn của ngày mai... có xuất hiện hay không? «Thất đức», năm · hai · không, I love you. @Hoa Hạ Entertainment ...]

Hai mắt chậm rãi tròn to, ánh mắt thiếu niên gắt gao nhìn câu “I love you” kia, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng cười một tiếng. Đúng lúc này, một cái tin nhắn gửi đến di động của cậu.

[Tần Trình: trước đó ở trên máy bay, vừa đến nước Mỹ. Chúc mừng cậu, CD bán thật đắt.]

Ngụ ý là: trẻ như thế mới share weibo, là bởi vì vẫn luôn ở trên máy bay, không thể khởi động máy.

Thiếu niên mỉm cười, rất nhanh trả lời: [cảm ơn, tôi nhìn thấy anh share.]

Một phút đồng hồ sau, di động bỗng nhiên vang lên, Dung Hù khẽ kinh ngạc, nhận nghe điện thoại.

“Còn chưa ngủ ư? Tôi nhớ rõ, trong nước hiện tại hẳn là rạng sáng?” Giọng nam khàn khàn thuần hậu xuyên thấu qua loa, vững vàng truyền tới.

Bên Tần Trình dường như đang đi đường, có một chút tiếng gió mỏng manh bay vào micro, khiến âm thanh của hắn có vẻ có vài phần mờ mịt. Dung Hù cầm điện thoại chậm rãi nằm vật xuống trên giường, trên người mặc áo ngủ mỏng manh, cười hồi đáp: “Ừm, đợi lượng tiêu thụ CD, hiện tại trong nước là 0h.”

Tần Trình hơi dừng một chút, hỏi: “Lượng tiêu thụ thế nào.”

Dung Hù khẽ cười nói: “Rất tốt.”

Tần Trình: “... Ừm.”

Xem ra, chính là không còn lời nào để nói. Tần Trình im lặng hồi lâu, dường như là tìm không thấy đề tài, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh, nhưng dù như vậy, hắn cũng vẫn không cúp điện thoại, không khí xấu hổ tức khắc lan tràn ra.

Nghe bên kia điện thoại yên lặng, trong mắt thiếu niên hiện lên một tia giả hoạt, vừa cảm thấy bất đắc dĩ, vừa thấy buồn cười. Cậu an an tĩnh tĩnh đợi mấy phút đồng hồ, khóe môi càng cong lên thêm vài phần, chờ đến khi đối phương dường như thật sự chống đỡ không nổi nữa, mới hỏi: “Anh quay phim thế nào rồi? Tôi nghĩ bây giờ anh còn ở New Zealand.”

“Không quá thuận lợi, gần đây nữ số hai lâm thời quyết định tham gia show thời trang, đạo diễn đang lo lắng thay đổi người.”

Dung Hù tiếp tục dẫn dắt đề tài: “Vậy quả thật rất phiền toái.”

Tần Trình tiếp tục trả lời: “Tôi còn tạm, chỉ là đạo diễn rất đau đầu.”

Những lời này nói xong, Tần Trình tiếp tục im lặng, Dung Hù lại không tiếng động nhếch khóe môi lên. Chờ đến một phút đồng hồ sau, cậu mới hỏi tiếp: “Qua một thời gian ngắn chính là lễ trao giải Kim Phượng, anh muốn về nước không?”

Tần Trình tiếp tục trả lời.

Hai người cứ như vậy anh tới tôi đi nói thật lâu, khi Tần Trình không có đề tài, Dung Hù sẽ chờ một chút, lại khơi gợi đề tài. Hai mươi phút sau, cuộc điện thoại vượt biển này mới chấm dứt, thiếu niên đứng lên, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, tiếp tục thu dọn đồ đạc, tắt đèn đi ngủ.

Mà ở bên kia bờ đại dương, người đàn ông tuấn mỹ cao ngất chậm rãi dừng bước, như có điều suy nghĩ mà nhìn di động.

Từ Tần xoay người, hỏi: “Sao không đi? Người của đoàn phim còn đang chờ chúng ta.”

Tầm mắt chậm rãi từ trên điện thoại di động dời đi, người đàn ông nhũn mày lại, thăm dò hỏi: “Có phải cậu ấy đang thả thính tôi không?”

Từ Tần co rút khóe miệng: “Ha?!”

“... Cậu ấy giống như, là đang thả thính tôi?”

Từ Tần: “... Tôi không nghe nhầm, hình như vừa rồi các cậu đang giao lưu một cách bình thường nhất đi. Chẳng lẽ có nói cái gì không thể cho ai biết à? Sao tôi không nghe thấy?”

Tần Trình nhướn mi: “Tôi nghĩ nhiều ư?”

Từ Tần nhún vai, về mặt “đây không phải là vô nghĩa” sao.

Tần Trình: “...”

Từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, Tần Trình hạ mắt liếc người đại diện nhà mình một cái, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “EQ của anh thế nào?” Vừa nói, vừa nâng bước đi về phía trước.

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng không hiểu sao, Từ Tấn chợt nghe ra ý tứ phù định nào đó.

Mất lập tức tròn to, Từ Tấn nhanh chóng đuổi theo: “Này này, nói rõ ràng, cậu FA như cậu lại dám ở trước mặt loại người đã có vợ như tôi nói EQ tôi không cao? Cậu làm rõ ràng coi, tôi có bà xã! Bà xã của tôi như hoa như ngọc, bà xã của tôi thông minh có khả năng, bà xã của tôi một tháng kiếm tiền còn nhiều hơn tôi, bà xã của tôi...”

“Bà xã anh kiếm tiền còn nhiều hơn anh hả?”

Từ Tấn: “... Thi lại làm sao?”

Tần Trình tinh bơ cong khóe môi, nhẹ nhàng lắc đầu, ý vị sâu xa nói rằng: “Còn nhiều hơn anh... ừm, không có gì.”

Từ Tấn: “...” Hắn ta lại không có bám vấy!!!

Rõ ràng người đàn ông này vừa rồi lúc gọi điện thoại còn có vẻ có chút chất phác, sao vừa cúp điện thoại, đột nhiên lại độc mồm độc miệng như vậy...

Từ Tấn cúi đầu, ở trong lòng không ngừng phun tào, chờ sắp đi đến cửa sân bay, dường như hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười tủm tỉm nói thầm: “Ý, CD của người ta bán được rất nhiều, người ta còn có tài sản trong nhà để kế thừa. Theo cách nói này, cũng không biết có người so sánh với người ta, về sau là ai kiếm được nhiều hơn nhĩ...”

Tần Trình: “...”

Giờ phút này ở sân bay nước Mỹ bên kia địa cầu, đúng là khói thuốc súng tràn ngập. Mà Hoa Hạ, đã là rạng sáng.

Tần Trình đăng một cái weibo, khiến cho rất nhiều fan ủng hộ và like. Đối với fan Dung Hù mà nói, đây là một nhân viên đoàn phim «Tầng mây màu đen» tiến hành tuyên truyền giúp «Thất đức», chỉ là thân phận nhân viên đoàn phim này hơi đặc biệt một chút; đối với fan Tần Trình mà nói, nếu nam thần share, vậy bọn họ nhất định ủng hộ ủng hộ ủng hộ!

Nhưng đối với một loại fan nào đó mà nói ——

[ngao ngao ngao ngao! Tôi nhìn thấy cái gì! Dung Dung nói “I love you”, Tần thần trả lời cậu ấy “I love you”! A a a a, tôi mặc kệ tôi mặc kệ tôi mặc kệ, bọn họ chính là cách không khí thổ lộ, bọn họ chính là cách không khí thổ lộ! Chính là như vậy!!!]

Có phải thổ lộ hay không? Điểm này ai cũng không biết, dù sao thì đương sự cũng không nói gì, ai cũng không thể chứng minh.

Có điều vào rạng sáng ba giờ Hoa Hạ, một nick weibo tổng số fan chỉ còn lại có ba nghìn người yên lặng đăng một tin mới ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: chính là I love you, thật sự chính là, I love you.]

Cái weibo này sau phong ba ảnh chụp lần trước, không có đăng tin tức gì đặc biệt khác, số fan cũng rút hơn một ngàn, chỉ còn lại có ba ngàn người. Lần này sau khi đăng tin, chiếm được mười mấy fan CP ủng hộ, nhưng đồng thời, bởi vì làm mới weibo, fan rút xuống cũng càng nhiều.

Rạng sáng ngày hôm sau, fan CP lại suy diễn chế tạo ra không ít tiết mục ngắn về cái weibo “i love you” này, các cô ấy tiếp tục sôi nổi trong diễn đàn fan phiên bản đồng nhân, cùng với fan CP “Lan Diêu”, fan CP “Hoắc Lương” có địa vị ngang nhau.

Hết thấy đều nhìn như bình thường, lượng tiêu thụ «Thất đức» càng ngày càng cao, vào thứ sáu, rốt cuộc vượt qua «Rừng rậm tránh nắng», trở thành hạng hai bảng tiêu thụ âm nhạc Hoa Hạ. Tiếp qua một ngày, vào thứ bảy, «Thất đức» lấy lượng tiêu thụ bốn ngày sáu mươi chín vạn, triệt để vượt qua «Lộ», trở thành hạng nhất!

Vô số fan ăn mừng «Thất đức» lên ngôi, đề tài #thất đức# cũng bị xào nóng đến hạng tư bảng đề tài ngày đó.

Nhìn chuẩn thời cơ này, sáng sớm tám giờ rưỡi ngày hôm sau khai tây lát Leke tuyên bố một tin tức, còn kèm theo bốn tấm hình.

[Khai tây lát Leke: siêu năng sứ giả mới quang vinh ra đời, trong son động lạnh như băng, @Dung Hù có thể cướp được chìa khóa chỉ bảo thứ ba hay không! {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Weibo này vừa đăng, dựa vào cơn sốt «Thất đức» và nhân khí của Dung Hù, lập tức hấp dẫn lượng lớn fan. Bốn tấm ảnh tình mỹ suất khí, bị nhóm fan kích động chia sẻ.

[trời của tôi ạ!!! Dung Dung móc line màu bạc! Dung Dung móc line màu bạc! A a a a, sao lại khốc huyễn như vậy!]

[Dung Dung không biểu tình cũng đẹp quá, sao có thể đẹp như vậy ngao ngao ngao!]

[bảo bảo té ngã, muốn Dung Dung hôn hôn ôm ôm giờ cao cao, mới bằng lòng đứng lên~!!!!]

Nhóm fan đều đắm chìm trong liếm bình cuồng hoan không cách nào tự kiềm chế, lại không ai chú ý tới, một vài bài viết lạng lẽ đăng trên trang chủ của các web truyền thông lớn. Không có đăng ở vị trí đặc biệt rõ ràng, nhưng lại chân chân thật thật mà đăng trên bản tin giải trí, có tên Dung Hù, có tên mình

tính khác, còn có... tên của cùng một người.

«Thống kê mười tiểu sinh đang hot, Đồng Tranh Dung Hù Diệp Kiều vùng lên... Hắn ta lại là hạng nhất!»

«Trong các tiểu sinh đẹp trai nhất bạn thích ai? Dung Hù được chọn là vua người mới cực mạnh, hắn lại an ổn giữ vị trí vua nhân khí cực mạnh»

«Thành viên mới mạo hiểm chung cực khoai tây lát Leke! Dung Hù có nhan sắc, Đặng Dật Văn có diễn xuất»

Hết chương 64

Tần Tranh Tranh: em ấy thật sự đang thả thính bảo bảo, thiệt đó!

Dung Dung:... sao tôi nghe không hiểu cái bạn bảo bảo LS đang nói gì nhỉ? [cười tủm tỉm nhún vai]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 65

Tin tức đăng trên internet và báo chí tạp chí, bình thường chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là tin tức mà truyền thông chủ động đi theo dõi phỏng vấn, tự đào móc, biên soạn tin tức; loại thứ hai lại là tin tức đương sự chủ động soạn nội dung, sau đó tìm quan hệ trực tiếp gửi cho phía truyền thông, sau khi truyền thông xét duyệt, lại đăng trên truyền thông bằng giấy hoặc là truyền thông internet của nhà mình.

Loại đương sự tin tức này chia làm rất nhiều loại, thông thường nhất chính là nhân sĩ giới giải trí.

Ngoại trừ một vài người nổi tiếng hạng một, mình tinh trong giới giải trí không có khả năng mỗi ngày đều có tin tức phát sinh. Có mình tinh hạng hai hạng ba nhân khí không đủ, thậm chí mấy tháng đều chỉ có thể rảnh rỗi ở nhà, không thông cáo, không tác phẩm. Nếu thật sự bảo bọn họ cứ như vậy thành thành thật thật ở nhà, mỗi ngày đăng weibo, chơi game, nhân khí sớm hay muộn cũng sẽ rụng sạch. Cho nên, bọn họ sẽ lựa chọn đăng bản thảo, đề cao nhân khí cho mình.

Đội nhóm của bọn họ có thể tùy tiện viết một bản thảo tin tức với nội dung gì đó, gửi cho mấy truyền thông, đăng lên. Tuy rằng không nhất định phải là đầu đề, nhưng vẫn là vẫn hỏi một chút nhân khí cho mình, chế tạo ra biểu hiện giả là nhân khí mình rất cao.

Nhưng trong giới giải trí còn có một loại bản thảo, không chỉ vì vẫn hỏi nhân khí đơn giản, còn vì thu lợi ích.

Tối hôm nay, liên tục mấy bản thảo có tiêu đề khác nhau, nội dung khác nhau, thoải quét các trang web lớn. Sina, NetEase, Tencent... mở máy tính, máy tính bắn ra khung tin tức, xuất hiện một bài viết; mở di động ra, APP di động liên kết với tin tức, lại xuất hiện một bài viết.

Đa số dân mạng chỉ xem những tin tức đó như trà dư tửu hậu để tiêu khiển, tùy tiện nhìn nhìn, sau đó tựa như nói giỡn mà tỏ vẻ: “Mười tiểu sinh đang hot, hạng nhất là ai? Ha ha, tôi nhìn xem... A, là Đặng Dật Văn à. Người quả thật cũng rất đẹp trai, tôi nhớ hình như hắn là người phát ngôn khoai tây lát Leke nhỉ?”

Không sai, trong những bài viết xuất hiện hôm nay có rất nhiều tên tiểu sinh và hoa đán, nhưng mà không hề nghi ngờ, khiến cho người ta khắc sâu ấn tượng, chính là Đặng Dật Văn.

Thống kê tiểu sinh, hạng nhất là Đặng Dật Văn; vua nhân khí cực mạnh, lại là Đặng Dật Văn; diễn xuất tốt nhất hình tượng lại cao, vẫn là Đặng Dật Văn!

Tuy rằng trong những bài viết đó cũng có khen những minh tinh khác, nhưng khen nhiều nhất, dùng từ khoa trương nhất, chính là Đặng Dật Văn.

Người qua đường sẽ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ để lại một ấn tượng trong lòng, cảm thấy “truyền thông đều nói như vậy, phỏng chừng Đặng Dật Văn đó thật sự lợi hại đi”. Đồng thời bọn họ cũng sẽ để lại một tiềm thức: trong các tiểu sinh Đồng Tranh, Dung Hù, Diệp Kiều..., Đặng Dật Văn xem như lợi hại nhất.

Loại tiềm thức này tuy rằng không sâu, nhưng người đăng bản thảo đã đạt được mục đích.

Về phần các fan, thì liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ mặt chân thực của loại bản thảo này.

[Vừa rồi NetEase chuyển cho tôi một tin tức, thống kê mười tiểu sinh, hạng nhất là ai... mấy người đoán hạng nhất là ai? Ha ha ha ha, cười chết tôi.]

[Đặng Dật Văn? Cả ngày đăng bản thảo đề ép, hắn có phiền hay không vậy.]

[Tôi cũng thấy cái bài viết đó, Đồng Tranh, Diệp Kiều, Dung Hủ, Lưu Chính Ngôn... sao hắn không dứt khoát đem toàn bộ tiểu sinh giới giải trí kéo xuống đạp một đạp luôn đi?]

[Nhà nào đó thật sự là rất không biết xấu hổ, ba ngày hai bận đăng bài viết dè ép, thật không hổ là Đặng dè ép.]

Fan của các minh tinh không bị Đặng Dật Văn đăng bản thảo kéo đạp dè ép, đều ôm một loại thái độ ghét bỏ khinh bỉ. Tuy rằng nam thần nữ thần của bọn họ không bị liên lụy đến, nhưng loại hành vi này chính là khiến người ta chán ghét. Mà fan của những tiểu sinh bị kéo đạp, lại càng ghê tởm đến cơm ăn cách đêm cũng phun ra.

Bọn họ sôi nổi phát biểu chán ghét trong các xã khu weibo, tieba của mình, nhưng mà bọn họ cũng chỉ chán ghét một chút, cũng không có làm ra hành vi phản đối gì. Dù sao thì loại bản thảo dè ép này ở trong giới vẫn rất thông thường, nếu Đặng Dật Văn có thể có cái biệt danh “Đặng dè ép”, vậy rất rõ ràng đội nhóm của hắn thích nhất làm chuyện gì, mọi người đều biết.

Không sai, Đặng Dật Văn ra mắt mấy năm nay, việc thích làm nhất chính là đăng bản thảo dè ép.

Từ khi hắn ra mắt bộ phim truyền hình đầu tiên liền bắt đầu đăng bản thảo, dè ép nam chính và nam số hai lúc ấy. Sau đó lại đóng một bộ phim chế tác lại, dè ép diễn viên của ông chủ. Sau đó con đường dè ép của hắn càng cần rõ đến không ai bì nổi, từ đầu tới đuôi dè ép, dè ép, dè ép... vẫn duy trì kỷ lục mỗi tháng ít nhất một lần dè ép.

Những tiểu sinh khác cũng không phải chưa từng đăng loại tin mang tính chất dẫm đạp này, nhưng Đặng Dật Văn lại là nhân tài kiệt xuất trong đó. Công lực dè ép của hắn tuyệt đối là hạng nhất, dù những tiểu sinh đó gộp toàn bộ lại, cũng đều thúc ngựa không kịp.

Mới đầu fan của những minh tinh bị hắn dè ép còn tức giận mắng hắn, đến dưới weibo hắn tức giận mắng chửi, nhưng người ta da mặt dày! Hoàn toàn làm như không thấy, vẫn đăng đăng ảnh chụp. Fan hắn cũng theo hắn, hoàn toàn không thừa nhận chuyện đăng bản thảo.

Cũng không biết cách làm người của Đặng Dật Văn ở trong giới là như thế nào, hắn đăng bản thảo như vậy, ở trong giới thế mà lại lẩn lộn cũng không tệ lắm. Phòng chừng là tương đối biết ăn nói, người khác tuy rằng xem thường hắn, nhưng bên ngoài cũng không tiện lật mặt với hắn.

Hơn nữa dè ép dè ép... ừm, cũng thành thói quen.

Bị Đặng Dật Văn dè ép thảm nhất, không thể nghi ngờ chính là Đồng Tranh.

Đồng Tranh và Đặng Dật Văn ra mắt cùng năm, còn là cùng một công ty. Năm trước hai người vẫn luôn tranh đoạt vị trí hạng nhất Lưu Quang, nhưng Đồng Tranh dựa vào «Tranh giành», trực tiếp lên đỉnh cao, trở thành hạng nhất Lưu Quang; mà Đặng Dật Văn lại là ngựa mất móng trước, không chỉ không cướp được vị trí hạng nhất, bộ phim truyền hình của hắn lại còn kém cỏi, rating lót đề.

Đặng Dật Văn có hận Đồng Tranh hay không? Người sáng suốt đều nhìn ra được, hắn khẳng định hận chết Đồng Tranh, Đồng Tranh khẳng định cũng không thích Đặng Dật Văn. Nhưng quan hệ của hai người ở mặt ngoài cũng không tệ lắm, luôn làm vẻ sư huynh đệ đồng môn.

[Quả nhiên, lần này lại liều mạng kéo đạp Đồng Tranh, Đồng Tranh thật sự là vua vạn năm cũng trúng đạn.]

[A? Sao tui cảm thấy lần này bị kéo đạp vô cùng tàn nhẫn chính là Dung Hủ? Chốc lát nói Dung Hủ chính là vua người mới, Đặng dè ép là vua nhân khí. Chốc lát còn nói Dung Hủ có nhan sắc, Đặng dè ép có diễn xuất... đây không phải rõ ràng nói Dung Hủ không có diễn xuất sao?]

[Ha ha ha, còn có thể vì cái gì, gần đây «Tầng mây màu đen» cực hot, «Thất dục» cũng rất hot, vừa vặn người phát ngôn khoai tây lát Leke vừa có Dung Hủ vừa có hắn, cho nên Đặng dè ép mượn nhân khí thôi ~]

Fan khác có thể nghĩ tới điểm này, fan Dung Hủ tự nhiên có thể nghĩ đến.

Lúc nhìn thấy những bài viết đó, fan Dung Hủ đang chúc mừng «Thất dục» lên hạng nhất bản tiêu thụ Yêu Nguyệt, Dung Hủ được phát ngôn khoai tây lát Leke, đột nhiên một chậu nước lạnh nện xuống, quả thực còn ghê tởm hơn là ăn cứt.

Nhìn nội dung những bài viết đó, cái gì gọi là Dung Hủ có nhan sắc, Đặng Dật Văn có diễn xuất? Cái gì gọi là Dung Hủ là vua người mới, Đặng Dật Văn chính là vua nhân khí? Còn có cái thống kê vớ vẩn gì đó, dựa vào cái gì Đặng Dật Văn là hạng nhất?!

Đặng Dật Văn mi là có tác phẩm, hay là có giải thưởng, hay là có thành tích?

Mọi thứ đều không có, mi nói hạng nhất liền hạng nhất, đầu năm nay chém gió cũng không cần tiền vốn ha!

[Ghê tởm...]

[Mẹ nó, tức giận đến cơm cũng chưa ăn ngon.]

[Lúc Dung của tui chưa hot, bản thảo của Đặng dè ép chưa bao giờ nhắc cậu ấy, hiện tại tốt rồi, chuyện gì cũng phải kéo Dung Dung một phần? Mặt hắn ta sao lại dày như vậy? Có phải hắn ta là yêu tinh tăng đá tu luyện một trăm năm, da mặt dày như tường thành không?]

Tuy rằng rất giận, nhưng fan Dung Hủ cũng không phải người mới. Bọn họ đã sớm biết tên tuổi Đặng dè ép, cũng biết đối với loại bản thảo này, fan bọn họ chỉ có thể mắng, chỉ có thể trào phúng, nhiều nhất là cầu vėjo với fan Đặng Dật Văn một trận, lại không làm được chuyện gì thực tế.

Nếu dám đăng loại bản thảo này, vậy khẳng định Đặng Dật Văn đã chuẩn bị tốt thủy quân và PR. Chỉ cần có người mắng, hắn sẽ xóa hot search, xóa đề tài ngay từ đầu, không để cho chuyện mình bị mắng khuếch tán ra ngoài. Thu nhỏ chuyện trong phạm vi fan, đa số người qua đường sẽ không biết chuyện hắn đăng bản thảo đè ép.

[Tức chết mị, ai thích loại thiếu năng này, đều là fan cuồng chỉ nhìn mặt đi!]

Nhóm fan ở trên mạng các loại phun tào, các loại châm chọc, mà trong hiện thực, Dung Hù vừa mới đến Hoa Hạ Entertainment, chọt nghe La Chấn Đào nói chuyện này.

La Chấn Đào cũng rất giận, nhưng vẫn tương đối trấn định: “Anh biết ngay, Đặng Dật Văn sẽ không bỏ qua cậu. Tiểu Hù, đội nhóm của hắn chính là cái phong cách này, ở trên mạng lăng xê marketing, một tay nâng hắn lên. Nếu cậu thực sự để ý, chúng ta cũng có thể đăng chút bản thảo đến đề hắn, có điều những tiểu sinh khác đã quen, hắn cũng chỉ là ra về ta đây, ích lợi thực tế không tính là lớn, đối với chúng ta cũng không ảnh hưởng quá lớn... Chỉ là trong lòng không thoải mái.”

Đời trước Dung Hù cũng gặp qua loại minh tinh “kiểu hot face” thế này, danh khí của bọn họ phần lớn tập trung ở trên mạng, tác phẩm không được, thành tích không được, giải thưởng không được, nhưng mà fan nhiều. Bọn họ dựa vào fan để nuôi sống, dựa vào một cái mặt, chinh ra không ít hình tượng cho mình, ăn cơm thanh xuân.

Có vài minh tinh kiểu hot face còn có thể tôi luyện diễn xuất, đến giai đoạn sau sẽ chuyển hình tượng. Nhưng có vài người thì trực tiếp roi ngã, một phát không dậy nổi. Hoặc là đắc tội người ta, bị đánh, hoặc là chinh dụng thất bại, triệt để xong đời.

“Đặng Dật Văn phát triển rất tốt,” ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ, Dung Hù suy tư một khắc, cười nói: “Cũng đúng, miệng của hắn rất ngọt, phỏng chừng người bình thường thực khó trở mặt với hắn.”

Nhìn thấy Dung Hù tươi cười, La Chấn Đào hỏi: “Cậu không tức giận ư?”

Dung Hù nhún vai, hỏi lại: “Nếu hắn muốn đăng bản thảo kéo đạp em, vậy nói rõ em tốt hơn hắn, hắn ghen tị em, như vậy tùy hắn đi. Dù sao cũng không tổn thất gì, em cũng không đến mức ghen khí đến hành hạ mình. Chúng ta đăng bản thảo lại phải phí tiền, còn phải phí tinh lực, không cần thiết.”

Nghe nói như thế, La Thiên ở một bên đang thương lượng công việc với một fan bụi nhện không được nói rằng: “Tiểu Hù, tính tình của cậu thật tốt.”

Dung Hù quay đầu lại, khoe môi khê cong: “Nếu mọi chuyện đều phải tức giận với loại tiểu nhân này, vậy Tiểu Thiên à, tôi đã sớm bị chọc giận bỏ mình rồi.” Nói xong, thiếu niên còn vô tội nghiêng đầu, đáng thương nháy mắt mấy cái, bộ dạng nhu thuận hiểu chuyện.

Đáng vẻ đáng yêu này chọc cho La Thiên vốn là fan Dung càng kích động đỏ mặt, liên tục gật đầu. Thấy thế, La Chấn Đào bất đắc dĩ nói rằng: “Tiểu La vẫn phải tu luyện thêm, em là trợ lý của tiểu Hù, không chỉ là fan cậu ta, biết chứ?”

La Thiên ngượng ngùng gật đầu.

Chuyện này tạm thời cứ như vậy cho qua, Dung Hù không cần dơ tay mình, đăng bản thảo để ăn thua đủ với đối phương. Nhưng mà cậu mười phần rộng lượng, không nhìn tiểu nhân, nhưng có người... lại hoàn toàn nhện không nổi!

Nước Mỹ.

Tần Trình: “...”

Từ Tần đang chỉnh lý kịch bản đột nhiên cả người rùng mình một cái, nói thầm: “Sao đột nhiên lạnh vậy...”

Người đàn ông lạnh lùng tự phụ rũ mắt, mặt không đổi sắc nhìn màn hình điện thoại di động của mình. Hai chân ngồi giao nhau, một phần kịch bản mỏng manh nằm phịch giữa hai chân Tần Trình, tay phải hắn cầm một cây bút, dường như đang nghiên cứu kịch bản, ghi trọng điểm, nhưng trong tay trái lại cầm một cái điện thoại di động.

Trên màn hình di động, rõ ràng là giao diện diễn đàn tư nhân của Dung Hù!

Trên trang đầu diễn đàn, vô số fan đang phun tào các bản thảo hôm nay Đặng Dật Văn phát. Bọn họ thật sự là ghê tởm muốn hồng, cố tình lại không thể làm gì, chỉ có thể đi châm chọc châm chọc fan Đặng Dật Văn.

Vốn dĩ còn có fan quyết định tự tiêu tiền, mua bài viết cho Dung Hù, đi mắng Đặng Dật Văn. Nhưng rất nhanh, liền có fan kinh nghiệm phong phú giận dữ nói: [Đùng, cô như vậy không phải là làm bản thanh danh Dung Dung của chúng ta sao.]

[Vậy nếu chúng ta không đề cập tới Dung Dung, trực tiếp đề Đặng Dật Văn thì sao?]

[Đây một ý kiến hay, có điều loại người như Đặng Dật Văn, về sau lúc đè ép khẳng định hắn sẽ thường xuyên kéo theo Dung Dung. Dù chúng ta góp vốn mua bài viết, khẳng định cũng không mua lại hắn. Hơn nữa chúng ta còn không có quan hệ trong giới, càng kém hắn.]

Vì thế, không bệnh mà chết.

Loại chuyện này, fan bình thường đều không nhận được, nhưng mà không có cách với hắn. Nhưng nhìn ở trong mắt Liên Dung Tranh Từ Hâm...

“Roẹt ——”

Kịch bản bị bóp ra một dấu vết, Từ Tấn lập tức quay đầu, chỉ thấy sắc mặt người đàn ông bình tĩnh, con ngươi tối tăm sâu không thấy đáy.

Từ Tấn: “...” lén ngồi nhích sang bên cạnh một chút, đừng để bị vạ lây.

Nhưng mà ngay sau đó, Tần Trình chậm rãi quay đầu, sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía hắn ta, thản nhiên nói: “Đối phó bản thảo đề ép, anh có mấy loại phương pháp?”

Từ Tấn sừng sốt, theo bản năng nói rằng: “Có người đang bản thảo đề ép cậu à? Không thể nào, ai vậy? Trong số các sao nam... Pickel? Servais? Cậu cho tôi xem”

Tần Trình hạ mắt nói: “Không phải là tôi.”

Từ Tấn tức khắc hiểu được: “Dung Hủ?”

Tần Trình: “Ừm”

“Cậu muốn tôi quản hả? Loại bản thảo đề ép này, lấy địa vị hiện tại của cậu ta, hoàn toàn không cách nào tránh khỏi, dù không có Đặng Dật Văn, sớm muộn gì cũng phải có Trương Dật Văn, Lý Dật Văn. Cái loại tiểu sinh trình độ hạng một hạng hai như bọn họ, thích nhất là đăng loại bản thảo này. Tôi nhớ rõ tháng trước có một tiểu hoa hạng một còn đăng bản thảo đề ép Hạ Mộ Nhan, cậu xem Hạ Mộ Nhan cũng không có làm gì mà... A không đúng, đội nhóm của Hạ Mộ Nhan ở lễ trao giải nào đó, hình như khiến tiểu hoa hạng một kia không được truyền thông chú ý, uống công một chuyến thăm đồ.”

Tần Trình nhướn mi: “Trừ đó ra thì sao?”

Từ Tấn: “...Thật sự muốn quản à?”

Tần Trình hơi hơi gật đầu.

Đem một đồng kịch bản trong tay đặt ở một bên, Từ Tấn cười cười lộ cả răng, mắt chậm rãi híp lại: “Loại chuyện này, thật sự muốn làm... thì phải làm cho hắn sợ, từ nay về sau không dám động tới nữa.”

Tần Trình khép kịch bản lại, hai tay giao nhau, màn hình di động “bộp” một tiếng úp trên bìa kịch bản.

“Anh thực thiếu đạo đức.”

Từ Tấn kinh ngạc hỏi lại: “Cậu có biết tôi muốn làm gì không?”

Tần Trình quét mắt nhìn hắn một cái, tuy rằng không nói nữa, nhưng ánh mắt đã khẳng định.

Từ Tấn cười ha ha, trực tiếp đứng dậy rời đi, bắt đầu gọi điện thoại, liên lạc đội PR, ngoài miệng còn nói khẽ: “Hiện tại tôi cũng không biết, tôi là người đại diện của cậu, hay là người đại diện của Dung Hủ nữa.”

Ba giờ qua đi, lúc này Hoa Hạ vừa mới buổi sáng tám giờ, nghênh đón một ngày thứ hai bận rộn.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, ngay thời gian mở đầu làm việc bận rộn này, một cái nick marketing tổng số fan hơn tám trăm vạn, đột nhiên đăng một cái weibo: [gần đây tiểu thịt tươi D lại bắt đầu đề ép từ phương, ha ha ha ha, bản thảo đề ép nhà ai mạnh, tiểu tươi Hoa Hạ cứ tìm D ~]

Hết chương 65

Tần Tranh Tranh: bảo bảo nổi giận (¬ > ʘ)

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 66

Ngôn luận “đề ép” của nick marketing vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn không ít fan chú ý.

Nhóm dân mạng căn cứ vào tâm lý buồn đùa, sôi nổi bình luận, suy đoán tiểu thịt tươi họ D này rốt cuộc là ai.

Hiện tại trong giới giải trí Hoa Hạ, tiểu thịt tươi nhiều đến đếm không xuể. Chỉ cần là tiểu sinh trẻ tuổi suất khí, đều có thể gọi là tiểu thịt tươi. Hơn nữa nick marketing trong giới này cũng không có chỉ rõ tiểu thịt tươi họ D là hạng một hay là hạng hai, dựa theo cách nói này, cho dù là sao nam tiểu trong suốt hạng mười tám vừa mới ra mắt, cũng có thể miễn cưỡng tính là tiểu thịt tươi.

Kể từ đó, trong phần bình luận sôi nổi thảo luận đến nổ tung chảo.

Thảo luận trên weibo không cần nhiều lời, trong một giờ, bình luận weibo của nick marketing đó liền vượt qua năm nghìn. Mà trong các diễn đàn lớn và tieba, rất nhiều dân mạng cũng không ngừng đăng topic và thảo luận.

Fan tiểu sinh chia làm ba loại, loại thứ nhất là ở một bên xem náo nhiệt, nghe buồn dưa, loại fan tiểu sinh này thần tượng không phải là họ D, tự nhiên có thể sống chết mặc bay, cười tùm tùm xem trò cười; mà loại thứ hai thì không ngừng tìm chứng cứ, chứng minh nam thần của mình tuyệt đối không có khả năng là loại thích đăng bản thảo đè ép đó.

Có điều trên thực tế, đa số fan đều thuộc loại thứ ba. Bọn họ hoàn toàn không cần đoán, trực tiếp cho ra đáp án ——

[Còn tiểu thịt tươi họ D, đây không phải chính là Đặng đè ép đi! Ha ha ha ha, không nghĩ tới bà tám lại bắt đầu lột trần Đặng đè ép, đây là có ý gì, bà tám thật sự muốn lột da Đặng đè ép sao?]

“Bà tám” là biệt danh của nick marketing kia, nhóm fan không có cảm tình gì với loại nick marketing thể này, nhưng mà cũng không có ác cảm.

Theo thời gian trôi qua, dưới bình luận weibo của bà tám, tên “Đặng Dật Văn” đã được nâng lên top 10 bình luận hot! Không sai, toàn bộ bình luận trong top 10, thuần một sắc đều là ba chữ “Đặng Dật Văn”, còn có dân mạng trực tiếp trào phúng kêu biệt danh của hắn: [Đặng đè ép.]

Nhìn nhìn, fan bình thường và dân mạng bình thường vốn không quan tâm giới tiểu sinh lập tức hiểu được.

[A? Hóa ra chính là nói Đặng Dật Văn hả? Hắn rất thích chèn ép sao?]

[Từ từ, ai có thể nói cho tôi biết đè ép rốt cuộc là có ý gì, sao tôi không hiểu.]

[Không phải chứ, Đặng Dật Văn rất thích đăng bản thảo đè ép hả? Tôi theo US-UK, cũng không chú ý đến C-biz, hắn ta thể mà lại low như vậy à? Trước đây có xem một bộ phim truyền hình của hắn, còn rất thích hắn nữa.]

Trong lúc nhất thời, rất nhiều dân mạng đều bắt đầu thảo luận về Đặng Dật Văn. Bọn họ căn bản không có đi chứng thực xem tiểu thịt tươi họ D đó có phải Đặng Dật Văn hay không, bởi vì có nick marketing mở miệng, những dân mạng đã sớm nhìn Đặng Dật Văn gai mắt trực tiếp đăng ảnh cut lên. Trên ảnh cut là rất nhiều tiêu đề và nội dung bài viết, đều không ngoại lệ, những bài viết đó đều là khen Đặng Dật Văn, thậm chí đập những tiểu sinh khác.

Nhưng mà chuyện này cũng không được truyền bá rộng hơn.

Trong văn phòng cao ốc của công ty Lưu Quang Entertainment, một cậu trai dương quang suất khí tức giận vứt hết một đồng văn kiện trên bàn xuống đất, phẫn nộ nói với người đại diện của mình: “Đây là có ý gì? Chị Lâm, cái nick marketing kia thể mà lại dám nói tôi? Hắn làm sao dám nói tôi! Hiện tại rất nhiều dân mạng đều nói tôi cả ngày đăng bài đè ép, bọn họ còn ở trên mạng mắng tôi.”

Người đại diện nữ mặc trang phục công sở đẩy kính mắt trên mũi, trên mặt còn giả vờ trấn định, nhưng trên đầu cũng gấp đến độ đều là mồ hôi: “Loại chuyện này bình thường không có nick marketing và nick truyền thông xuống nước, đăng bản thảo là quy tắc ngầm trong giới. A Văn, không phải cậu đắc tội ai chứ?”

Đặng Dật Văn cau mày: “Tôi có đắc tội ai... Có phải có liên quan đến bản thảo gần nhất hay không? A đúng! Dung Hù! Chúng ta hình như là lần đầu tiên phát bài về cậu ta, chẳng lẽ là cậu ta không ưa nhìn tôi, hiện tại quyết định phản bôi đen tôi một phen ư?”

Người đại diện lắc đầu: “Dung Hù kia gần đây thể phát triển rất mạnh, nhưng cậu ta chỉ là nghệ nhân hạng hai của Hoa Hạ Entertainment, người đại diện của cậu ta cũng chỉ là địa vị hạng hai. Bọn họ hẳn là không đến mức có thể mua được một nick marketing, phá hư quy củ đăng weibo chỉ trích cậu.”

Đặng Dật Văn hung hăng nện cái bàn một chút, cái bàn rung lên. Hiện tại hắn ta nào còn loại dáng vẻ cà lơ phất phơ, thích nói giỡn lúc ở bên ngoài, hắn lạnh mặt, nói từng chữ từng câu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Người đại diện nói rằng: “Như vậy đi, A Văn, cậu cũng đừng quá lo lắng, hiện tại chúng tôi đã tiến hành PR, chờ một lát tôi bảo nick marketing kia xóa weibo là được. Cậu yên tâm, fan có thảo luận như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng lên bảng hot search, tôi đã bắt tay đi liên hệ với bên weibo, một khi lên hot search liền trực tiếp xóa. Bên phía truyền thông càng không cần lo lắng, loại chuyện mua tin tức này lại không về vang, bọn họ sẽ không quản.”

Giống như người đại diện đó đã nói, đội nhóm của Đặng Dật Văn ngay từ đầu liền tiến hành PR. Trong BBS tieba, bọn họ tiêu tiền cắt topic ban nick, trên weibo, bọn họ cũng không ngừng cắt bỏ bình luận và weibo của dân mạng.

Có tiền có thể làm được rất nhiều chuyện, bao gồm cả lợi dụng tư bản, khống chế dư luận trên trình độ nhất định.

Trước kia Đặng Dật Văn cũng lọt vào trả thù quy mô nhỏ của những minh tinh khác, dù miệng hắn có ngọt nữa, có biết làm người hơn nữa, thì loại hành vi thích đăng bản thảo đè ép người khác này, cũng sẽ chọc cho một số người chán ghét. Nhưng mà không sao, chỉ cần tiêu tiền khống chế dư luận, vậy hắn có thể tùy tiện đăng bản thảo. Hắn dựa vào fan ăn com, chỉ cần có fan, hắn liền vĩnh viễn không ngã được.

Đặng Dật Văn rất nhanh bình tĩnh lại, trong lòng nghẹn một bụng tức, nhưng mà ở mặt ngoài lại giả vờ đến đặc biệt không hề gì. Lúc chạng vạng, hắn liền rời khỏi công ty Lưu Quang Entertainment, khẽ hát trở về nhà.

Lúc dừng xe lên lầu, hắn còn không thêm để ý mở weibo mình ra, nhìn chăm chăm weibo vẫn chưa xóa bỏ của nick marketing, lạnh lùng cười một tiếng: “Bệnh thần kinh, loại chuyện này hoàn toàn không có ảnh hưởng với tao, mày cứ chờ coi cho ông.”

Sau khi trở lại nhà, Đặng Dật Văn thay quần áo sửa soạn, đội mũ lên, tính toán đi ra ngoài sống cuộc sống về đêm. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra cửa, điện thoại của người đại diện lại đột nhiên gọi tới.

Đặng Dật Văn không kiên nhẫn nhận điện thoại, mới vừa nói một câu “chuyện gì, hiện tại tôi bận”, chợt nghe bên kia lo lắng nói rằng: “Không tốt, A Văn! Lần này bên weibo không chịu để cho chúng ta PR, hơn nữa lại có vài nick marketing xuống nước nữa!”

Di động Đặng Dật Văn đột nhiên bị trượt, “lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất. Hai mắt hắn tròn to, luống cuống tay chân nhặt di động lên, mở weibo ra xem ——

Chỉ thấy trên bảng hot search weibo, cái tag #Đặng Dật Văn đè ép#, nhảy dù lên hạng chín!

Nhưng mà, chuyện còn chưa chấm dứt!

Rõ ràng trước đó đã thương lượng tốt với weibo, tieba, một ít diễn đàn, sẽ lựa chọn xóa bỏ một vài topic và bình luận, phòng ngừa sự kiện khuếch tán. Nhưng mà chậm rãi, đối phương thế mà lại không xóa bỏ nữa!

Còn có vài nick marketing sô fan trên trăm vạn đăng weibo châm chọc chỉ trích, bọn họ nói sinh động như thật, chế tác weibo dài. Có hai nick marketing thậm chí trực tiếp điểm tên Đặng Dật Văn, còn đăng weibo phỉ cợt khoa học ——

[Lão Vương buôn dưa: lịch sử đè ép của Đặng Dật Văn đã rất lâu, hắn ra mắt mấy năm nay, mỗi thời mỗi khác đều đè ép người cùng thế hệ. Trong đó Đồng Tranh thuộc cùng công ty là thảm nhất, mỗi lần đều bị Đặng Dật Văn kéo đạp lãng xề. {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Hình ảnh trong cái weibo này, toàn bộ đều là một vài tin tức bài viết.

Trong tin tức, vừa có tên Đặng Dật Văn, vừa có tên Đồng Tranh. Người sáng suốt vừa thấy liền biết, những tin tức đó luôn luôn thổi phồng Đặng Dật Văn. Cho dù có lúc cũng khen Đồng Tranh, nhưng giữa những hàng chữ lại vẫn ám chỉ: Đồng Tranh rất lợi hại không sai, nhưng hắn chỉ có thể tính thứ hai, Đặng Dật Văn mới là hạng nhất.

Nhìn những weibo và topic đó, Đặng Dật Văn tức giận đến nắm chặt di động, phát ra tiếng kèn kẹt kèn kẹt.

Mà trên bảng hot search, #Đặng Dật Văn đè ép# đã lên đến hạng ba.

Càng ngày càng nhiều người qua đường biết chuyện này, mới đầu bọn họ còn cảm thấy hết sức kinh ngạc, không quá tin tưởng hóa ra mình tinh có thể tùy tiện đăng tin tức đến thổi phồng mình. Sau khi bọn họ hiểu biết tình huống, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: [đúng vậy, công ty của chúng tôi cũng thường xuyên hợp tác với truyền thông, trực tiếp gửi bản thảo cho bọn họ, vậy mình tinh đương nhiên cũng có thể! Đặng Dật Văn này cũng quá không biết xấu hổ đi, đập thấp người khác tới lãng xề mình, thủ đoạn rất low!]

Cả đêm, đội nhóm PR của Đặng Dật Văn đều liên hệ người, hy vọng có thể xóa weibo, xóa topic, xóa hot search. Nhưng làm cho bọn họ không thể tin được chính là, chỉ có một nick marketing cầm tiền của bọn họ, đồng ý xóa weibo, còn phòng làm việc của những nick marketing khác căn bản không nhận điện thoại bọn họ, ngay cả mail bọn họ gửi qua cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Thời gian một ngày một đêm, đủ để sự kiện đè ép lên men. Khiến người ta châm chọc chính là, ngay một ngày trước, đội nhóm của Đặng Dật Văn còn đăng ba bốn bài viết, thổi phồng mình trên các trang web lớn. Hiện tại những bài viết đó biến thành bằng chứng, bị nhóm dân mạng vớt trên mặt hắn, không ngừng trào phúng khiển trách.

Cả đêm Đặng Dật Văn đều ở trong công ty, nghĩ đối sách với người đại diện của mình. Thậm chí về sau hắn còn gọi điện thoại cho vài bạn tốt trong giới của mình, hy vọng đối phương có thể giúp mình nói chuyện. Nhưng mà những người bạn trong ngày thường quan hệ coi như khá tốt đó, sau khi nhận được điện thoại của hắn, đều cười tỏ vẻ: “Đặng Dật Văn, lần này cũng không phải tôi hại cậu, cậu đừng tìm tôi nha.”

Đặng Dật Văn lập tức ngu người.

Hắn lại tìm vài người bạn, tận đến cuối cùng, mới có một người bạn ngắt điện thoại của hắn, chỉ trả lời một cái tin nhắn: [con người cậu coi như thức thời, cho nên dù trước kia cậu cũng đăng bản thảo giẫm đạp tôi, tôi coi như không biết. Nhưng hiện tại chính mình xảy ra chuyện, Đặng Dật Văn, sao cậu còn không biết xấu hổ tới tìm tôi hỗ trợ? Năm trước không phải cậu còn liên tiếp đăng bốn bản thảo, nói tôi diễn xuất không bằng cậu, nói tôi diễn khóc hết như gào khan, cậu mới là biểu lộ thật sự sao? Có chút mặt mũi đi nha!]

Sau khi gửi cái tin nhắn này xong, Đặng Dật Văn lại gọi điện thoại qua, đối phương đã kéo hắn vào sổ đen.

Đặng Dật Văn tức giận đến đập sô pha một cước, mắng: “Đồ ngu này, hắn cũng từng đăng bài dùng tôi đến lãng xề mà, hiện tại thế mà lại dám phân rõ quan hệ với tôi. Mẹ, hắn cho rằng hắn là ai hả, đã hết thời còn dám vứt sắc mặt cho tôi?!”

Trong hiện thực, Đặng Dật Văn tức giận tận trời, hận không thể xé nát toàn bộ những tiểu nhân thấy gió đổi chiều đó. Nhưng trên internet, tiếng thảo phạt của nhóm dân mạng đã lan gần như toàn bộ internet, dưới weibo Đặng Dật Văn, diễn cuồng bình luận.

[Đặng đề ép mi cũng có hôm nay! Người tiền đều có trời diệt, hai tháng trước mi đề ép thần tượng nhà ta, hiện tại mi gặp báo ứng rồi đi, ta phi!]

[Cút ra khỏi giới giải trí! Cái loại chất độc như Đặng đề ép, cút cút cút cút!!!]

[Thật là dạng mình tính gì liền có fan đó, fan cuồng của mi thế mà lại đứng trước mặt mấy cái tin tức của mi, cứng mồm nói không phải là mi đăng. Bọn họ thật sự tưởng truyền thông đều là làm từ thiện, miễn phí giúp mi lãng xê à?]

Rất nhanh, liền có fan Đặng Dật Văn tới mắng ——

[Mẹ nó có phải mấy người mắt mù không, mấy cái đó rõ ràng là trang web tự mình đăng bản thảo, mấy người bị ngu hà, dựa vào cái gì nói là A Văn đăng.]

[Đám tiện nhân tại đây, đám mắng A Văn của bọn tao, bọn bây cái đám xấu xa p@\$#@#@\$%\$#...]

[Đồng Tranh chính là không có diễn xuất, Đồng Tranh chính là không hot như A Văn. Diệp Kiều tính là cái gì, tiểu trong suốt hạng hai cũng dám so với A Văn. Còn có Dung Hủ, lúc A Văn hot, cậu ta ngay cả cái rắm cũng không phải. Mấy tin tức đó chỗ nào nói sai, nói đều là thật! Cút ra khỏi giới giải trí hả? Đám fan cuồng mấy người mới là cút ra khỏi giới giải trí đó!]

Trận khẩu chiến này đã duy trì một ngày một đêm, ngay cả Đặng Dật Văn cũng không nghĩ tới, fan của mình thế mà sẽ liều mạng vì mình như vậy.

Fan của hắn vì hắn, tuyên chiến với tất cả dân mạng khác. Bọn họ gần như đều không ngủ được, hai mươi bốn giờ cãi lại vì mình, khiến Đặng Dật Văn vừa cảm động, vừa cảm thấy đau trứng.

“A Văn, đám fan của cậu quá vương bận. Hiện tại chúng ta cần chính là dàn xếp ổn thỏa, xử lý lạnh, để mọi chuyện cứ như vậy đi qua. Nhưng mà bọn họ còn tiếp tục như vậy, sẽ rất phiền toái, chuyện sẽ vẫn luôn không qua được.”

Lời người đại diện nói Đặng Dật Văn làm sao lại không rõ, hắn cũng hiểu được fan mình căn bản là chỉ số thông minh có vấn đề. Loại tình huống này sao còn mắng chửi cầu vẹo với người khác, chẳng lẽ không hắn nên giả chết, làm bộ cái gì cũng không biết, chờ sau khi nổi bật qua đi, giả bộ làm như không có việc gì sao?

Đây là fan thiếu năng gì vậy, quả thực là một fan bằng mười anti mà!

Đặng Dật Văn vừa tức vừa vội, đầu cũng to ra, hoàn toàn tìm không thấy biện pháp.

Trên internet, thanh danh của hắn càng ngày càng kém. Vốn có rất nhiều người qua đường đã hết sức bất mãn với bài viết đề ép của hắn, hiện tại fan hắn lại quấy rầy như vậy, chọc xù lông rất nhiều người qua đường, cũng tự mình ra trận cầu vẹo Đặng Dật Văn, yêu cầu hắn cút ra giới giải trí.

Cả sự kiện thăng đến cuối cùng, ngày thứ ba, Đặng Dật Văn và đội nhóm không biết làm thế nào, đăng thông báo thứ nhất.

Trên thông báo nêu rõ, sẽ gửi thư luật sư cho những nick marketing nói xấu Đặng Dật Văn, yêu cầu bọn họ xóa weibo, xin lỗi. Đồng thời còn xin dân mạng trả cho Đặng Dật Văn một cái công đạo, hắn cần cần cù cù đóng phim, làm người chính trực, là rõ như ban ngày. Sự thật kế tiếp sẽ chứng minh hết thảy, chứng minh hắn căn bản không có đăng bài viết đề ép.

Bài thông báo này nhìn như thái độ cường ngạnh, nhưng mà sau khi đưa ra, nhóm dân mạng lại phản ứng nhất trí ——

[Đồ ngu.]

Đặng Dật Văn: “...”

Mẹ!!! Mấy người còn muốn thế nào, lần này hắn rút cuộc là bị ai hại, rút cuộc là ai!!!

Mặc cho ai cũng đều biết, loại chuyện mang tính phi nguyên tắc này, chỉ có thể khiến thanh danh Đặng Dật Văn bị hao tổn, nhân khí rút xuống, nhưng không có khả năng thật sự đuổi hắn ra khỏi giới giải trí. Nhưng mà có thể vạch trần bộ mặt đích thực của tên tiểu nhân này, để càng nhiều nhà đầu tư, nhà quảng cáo thấy rõ bộ mặt chân chính của hắn, hiểu rõ sự thật “Đặng Dật Văn đã bị mọi người chống lại”, nhóm dân mạng liền cảm thấy mỹ mãn. Hơn nữa, phỏng chừng về sau Đặng Dật Văn cũng không dám đăng bản thảo đề ép nữa.

[Hà giận! Thật hà giận! Tôi đã ghen ba năm, rút cuộc có thể xả giận cho Đại Kiều! @Diệp Kiều, anh giỏi nhưt!]

[Ha ha ha ha ha, cho mi đề ép, cho người kéo đáp! Mi nổi tiếng hơn Đồng Tranh hả? Mi cũng không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng!]

[Wuli Dung Dung diễn xuất không tốt bằng mi hả? Nhân khí không cao bằng mi hả? Bộ dạng còn không dễ nhìn như mi hả? Mi cũng không xả nước tiểu soi xem mặt mũi mình thế nào!]

Sự kiện đề ép này náo loạn tròn ba ngày, trong lúc đó, rất nhiều lần nhiệt độ sự việc rõ ràng đã gần biến mất, fan cuồng của Đặng Dật Văn liền không

hiếu sao mà đi ra nhảy nhót lung tung, khiến nhóm dân mạng lại đẩy lên nhiệt tình mừng Đặng Dật Văn. Mà hiện giờ, theo bài thông báo này, cuối cùng sự việc cũng hạ xuống màn che.

Cái tag #Đặng Dật Văn#, một lần nữa bị nâng lên hạng nhất hot search, nhấn mở ra, một đám tiếng mừng.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, ít nhất đây cũng là một đầu đề, có thể mang đến một chút nhiệt độ cho Đặng Dật Văn. Nhưng mà cái hạng nhất hot search này chỉ duy trì không đến một giờ, đã bị một cái tag khác đè xuống.

[Triệu Sở Vân: #Thất dược 102 vạn# tổng lượng tiêu thụ tám ngày của «Thất dược» đột phá 100 vạn! Toàn bộ doanh thu của single này đều hiến cho @quỹ hội Vinh Vân, cảm ơn @Dung Hủ, cảm ơn @Triệu Khôn, cảm ơn @đoàn phim «Tầng mây màu đen». Không có mọi người, giấc mộng của Lăng Tiêu sẽ không được thực hiện.]

Bốn giờ xế chiều hôm đó, #Thất dược 102 vạn# vượt qua #Đặng Dật Văn#, trở thành hạng nhất hot search!

Hết chương 66

Tần Tranh Tranh: Dung Dung không dễ nhìn như mi hả? Nằm mơ ٩(^ ^)۷ !

Phúc oa: cậu có thể quan tâm vài thứ như mặt mũi không!

Tần Tranh Tranh: vậy chừng nào thì cho tôi và Dung Dung gặp lại? Bảo bảo muốn Dung Dung hôn hôn ôm ôm giờ cao cao!

Dung Dung: ... Tôi muốn đổi công...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 67

[«Thất dược» có tổng lượng tiêu thụ 102 vạn, thế mà lại muốn quyền góp hết toàn bộ doanh thu ư?!]

[Quá lợi hại đi, trước kia tôi có thấy ngôi sao ca nhạc liên hợp lại mở concert, sau đó đem toàn bộ doanh thu nhận được đi quyền góp. Nhưng đem doanh thu đĩa nhạc quyền góp ra... Được rồi, yên lặng nhấn cái like!]

[Tổng lượng tiêu thụ tám ngày của «Thất dược» đã qua trăm vạn, cuối cùng nhất định có thể qua một trăm năm mươi vạn. Một cái CD là 28, cứ tính bình quân chi phí mỗi cái 10 nguyên, vậy lợi nhuận mỗi CD chính là 18... Lợi hại!]

Theo con số «Tầng mây màu đen», càng ngày càng nhiều fan biết tên Triệu Sở Vân. Triệu Sở Vân là người đại diện của Lăng Tiêu, cái weibo này là cô đăng, vậy khẳng định sẽ không phải làm bộ.

Cái này cũng có nghĩa là, lợi nhuận «Thất dược» là thật sự quyền toàn bộ cho quỹ hội Vinh Vân.

Fan Dung Hủ cũng thật không ngờ, Dung Dung nhà mình thế mà lại làm ra quyết định như vậy. Bất luận cậu bởi vì cái gì mới quyết định như thế, nhưng ở phương diện từ thiện, chuyện Dung Hủ làm tuyệt đối vượt qua đa số minh tinh.

Hiện giờ rất nhiều minh tinh đều sẽ thành lập cái gọi là tổ chức quỹ, nhưng phần lớn bọn họ chỉ làm một người phát ngôn, kêu gọi fan đến quyên tiền. Có minh tinh sẽ tương đối thực tế, tự mình làm một tấm gương, cũng quyên ra một khoản tiền tài. Nhưng có minh tinh căn bản chỉ là để fan đến làm việc, mình thì chịu trách nhiệm một cái thanh danh tốt.

Đương nhiên, bất luận như thế nào, có thể nghĩ đến làm việc thiện, cũng đã là rất có tâm. Trong giới giải trí còn nhiều người căn bản không làm một chút việc thiện, chỉ lo tự mình kiếm tiền hưởng thụ, thậm chí còn có người ở mặt ngoài xây dựng quỹ hội, trên thực tế mình ở trung gian kiếm lời túi riêng, kiếm loại tiền đuổi lý đó.

Nhưng mà trong nhiều minh tinh như vậy, còn thật sự không có ai trực tiếp đem doanh thu của một single quyên ra ngoài hết, một phần tiền cũng không chừa!

[Dung Dung thật có tình yêu QAQ cũng không nói với chúng ta, chỉ tự mình yên lặng làm loại chuyện này.]

[A a a a tôi cũng rất muốn ủng hộ Dung Dung một chút, vừa lúc ngày hôm qua công ty của chúng tôi quyên sách cho công trình hy vọng, tôi vốn chỉ nghĩ tùy tiện quyên một quyển, nhưng hiện tại tôi quyết định vừa về nhà liền đi lục giá sách. Còn phải tìm quần áo, tôi còn muốn quyên quần áo!]

[Wuli Dung thật sự là một tiểu thiên sứ ấm lòng. Kỳ thật tôi đại khái có thể hiểu được hành vi quyên tiền, bài hát «Thất dược» này là của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đã qua đời, hiện tại Dung Dung hát bài hát của anh ấy, chuyện có thể làm cho anh ấy chính là ủng hộ sự nghiệp từ thiện anh ấy để lại. Thích Dung

Dung là bởi vì «Tranh giành», Diều Diều là một người thực thiện lương, hiện tại Dung Dung cũng thiện lương như vậy, thật sự rất thích cậu ấy, càng ngày càng thích cậu ấy!]

Mấy ngày gần đây, trên internet đều thảo luận sự kiện đề ép, tuy rằng mọi người đều mang thái độ khiển trách, nhưng loại chuyện xấu này cũng làm cho rất nhiều người qua đường càng thêm thất vọng với giới giải trí, cảm thấy trong đó là một vùng nước đục.

Nhưng hiện giờ, lại có sự kiện quyền tiền«Thất đức», không ít người qua đường lại bắt đầu tán dương.

Bất cứ một giới nào cũng không có khả năng không đen thì là trắng, nước ở giới giải trí rất sâu không sai, nhưng có người xấu, cũng tất nhiên có người tốt.

[Nhìn hot search weibo hiện tại, hạng nhất là «Thất đức» của người ta, hạng hai là Đặng đề ép gì gì kia. Chắc chắn, Đặng đề ép đó sao lại không biết xấu hổ, xếp cùng một chỗ với chuyện quyền tiền làm từ thiện của người ta, cũng quá dọa người đi.]

[Tôi từng theo bạn gái xem «Tầng mây màu đen», cá nhân tôi không có hứng thú gì với loại điện ảnh chuyên về truyện ký này, cũng chỉ xem một lần. Hiện tại tôi quyết định đi mua một bản «Thất đức», ủng hộ sự nghiệp từ thiện, hy vọng @Dung Hù càng ngày càng tốt!]

Bạn làm chuyện gì, người khác đều xem ở trong mắt.

Chuyện này khiến người qua đường có thiện cảm nhất định với Dung Hù, fan Dung Hù lại càng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo với cậu.

Về phần fan của những tiểu sinh có một chút cạnh tranh với Dung Hù, tuy nói đôi khi bọn họ cũng sẽ âm thầm bôi đen Dung Hù một phen, lúc Dung Hù lên top, bọn họ cũng có khả năng lặng lẽ bêu mấy chuyện xấu. Nhưng lúc này đây, bọn họ không có kẻ sách, thậm chí trong diễn đàn nhà mình, còn nhìn không được mà thờ dài: [bao giờ thần tượng nhà chúng ta cũng có thể làm chút từ thiện, tôi khẳng định là người đầu tiên ủng hộ...]

Trong lúc nhất thời, toàn bộ internet đều thảo luận sự kiện quyền tiền «Thất đức».

Triệu Sở Vân bắt lấy cơ hội, liên hệ vài truyền thông, lại đưa tin tuyên truyền chuyện này một phen. Kể từ đó, lượng tiêu thụ internet cùng ngày của «Thất đức» đột nhiên tăng trở lại hai phần, lượng tiêu thụ offline cũng gia tăng một ít.

Sau khi Dung Hù biết được tất cả tình huống, lập tức share weibo Triệu Sở Vân, đồng thời gửi tin nhắn cảm ơn đối phương.

Triệu Sở Vân rất nhanh hồi âm lại: [không cần cảm ơn tôi, tôi phải cảm ơn cậu kia. Sau khi Lăng Tiêu đi rồi, người đầu tư Vinh Vân từng năm từng năm giảm bớt, lần này không chỉ là mang đến tài chính cho Vinh Vân, cũng mang đến danh tiếng cho Vinh Vân.]

Nhìn tin nhắn khách khách khí khí, Dung Hù gần như có thể tưởng tượng ra, Triệu Sở Vân ở đầu kia điện thoại lúc này tất hẳn là biểu tình giải quyết việc chung. Cong cong khóe môi, Dung Hù vẫn hỏi âm: [bất luận như thế nào, cảm ơn chị, chị Triệu.]

Nếu Triệu Sở Vân không muốn đem chuyện này công khai, vậy Dung Hù cũng không có cách với cô. Bản thân cậu đương nhiên cũng có thể tìm cơ hội làm lộ chuyện ra ngoài, nhưng như vậy liền có vẻ có chút tận lực, không làm ra hiệu quả tốt như Triệu Sở Vân hiện tại.

Triệu Sở Vân giúp cậu đáp nặn một hình tượng nhiệt tình giúp người, đề cao mức độ thiện cảm của người qua đường với cậu, còn tiêu phí tài nguyên đem chuyện này mở rộng tuyên truyền ra ngoài, việc này đối với Dung Hù đang ở thời kỳ bay lên mà nói, tuyệt đối được lợi rất nhiều.

Tuy rằng Triệu Sở Vân làm như vậy cũng là vì quỹ hội Vinh Vân, nhưng ích lợi Dung Hù đạt được, tuyệt đối lớn hơn số tiền tài mất đi.

Vào lúc ban đêm, fan Dung Hù đăng một cái topic trong diễn đàn fan của cậu, kêu gọi fan tiến hành quyền tiền.

Có vài hoạt động từ thiện căn bản không cần minh tinh tự tổ chức, fan sẽ tự khai triển hoạt động, lấy danh nghĩa minh tinh, giúp đỡ thần tượng mình thích làm từ thiện.

[Dung Dung đã quyền góp toàn bộ doanh thu «Thất đức» rồi, tôi cũng muốn quyền tiền!]

[Thích Dung Dung thật sự là một chuyện rất hạnh phúc, hôm nay lúc mì ăn cơm nói với ba của mì, rằng thần tượng của mì ít nhất quyền một ngàn vạn cho tổ chức từ thiện, ba của mì cũng khen mì, lần đầu tiên không có phản đối mì theo đuổi ngôi sao. Hoạt động từ thiện tính cho mì một suất, tháng này mì không mua quần áo, mì muốn quyền tiền!]

[Tôi cũng muốn quyền tiền!]

[Còn có tôi! Tôi là đảng học sinh, khả năng không có tiền gì, nhưng mà tôi có thể quyền sách cho tiểu học vùng núi!]

Ngắn ngủn hai giờ, lượng bình luận của cái topic này liền vượt qua một vạn. Vô số fan tỏ vẻ mình muốn gia nhập hoạt động, học tập Dung Hù, trợ giúp từ thiện. Fan có tiền quyết định quyền tiền, fan không có tiền liền quyền quần áo, sách vở của mình, còn có rất nhiều fan chủ động tỏ vẻ: [tôi là kế toán/luat sư/HR... Tôi có thể giúp đỡ cùng triển khai hoạt động!]

La Thiên lấy được liên lạc với admin khai triển hoạt động ngay lúc đầu tiên, cùng bày ra hoạt động từ thiện lần này với bọn họ. Cô nói chuyện này cho Dung Hù, sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hù đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: cảm ơn tình yêu của các bạn, thả tim ~ {hình ảnh}]

Trên hình ảnh là thiếu niên khuôn mặt tươi cười xán lạn ôn hòa, mặc một cái áo ngủ màu trắng gạo đơn giản, không câu nệ tiểu tiết xếp bằng ngồi trên tatami ở ban công, làm một hình trái tim với màn ảnh. Ánh mặt trời vàng kim chiếu rọi trên sợi tóc mềm mại của cậu, phản xạ ánh sáng nhu hòa, cặp mắt xinh đẹp kia cười đến hơi hơi cong lên, ánh nắng chiếu vào trong đó, giống như hồ nước trong suốt sạch sẽ.

[A a a a a a a, thả tim thả tim thả tim cho Dung Dung!!!]

Nhóm fan càng thêm kích động mà vui đầu vào trận hoạt động từ thiện này, cái tên #Dung Hủ# đi lên hạng ba hot search ngày đó, hạng hai là #thất đức 102 vạn#, hạng nhất là một tin hot hiện tại.

Về phần Đặng Dật Văn, sự kiện đè ép của hắn đã sớm bị nhóm dân mạng quên đi, rõ ràng bài thông báo không có tác dụng gì của hắn mới chỉ đăng hai ngày, tên của hắn đã trực tiếp biến mất khỏi bảng hot search.

Nhóm dân mạng thật sự hoàn toàn quên hắn ư? Cũng không có.

Một khi có người nhắc tới người này, lập tức có dân mạng tỏ vẻ: [Đặng đè ép! Ghê tởm!]

Nhưng phần lớn mọi người đều lười để ý đến hắn nữa, bọn họ càng thêm chú ý sự kiện quyền tiền «Thất đức» hiện giờ, cùng với sau chuyện này, fan Dung Hủ khai triển hoạt động từ thiện. Ai cũng không nghĩ tới, fan Dung Hủ thế mà lại thật sự nói được thì làm được, trực tiếp tiến hành gom góp được mười vạn tiền mặt trên internet, mười phút! Mười vạn nguyên quyền góp toàn bộ!

Rất nhiều fan còn chưa kịp quyền tiền đều đăng weibo, đăng bình luận, vì thế người tổ chức nhanh chóng sửa hạn mức cao nhất thành năm mươi vạn.

Nửa giờ! Lần thứ hai gom góp!

Vì thế, kế tiếp là một trăm vạn, hai trăm vạn...

Trong vòng bốn giờ, những fan đó thế mà lại gom góp được hơn bốn trăm mười hai vạn, con số này còn đang gia tăng!

Ngoại trừ tiền từ thiện, người tổ chức còn đưa ra một địa chỉ, để fan muốn quyền vật tư trực tiếp gửi đến đó, cô ấy sẽ liên hợp lại với những fan lớn khác, tự mình đưa đồ đến vùng núi nghèo khó.

[Loại chuyện mang năng lượng tích cực này, tốt hơn nhiều so với cái đè ép kia, đè ép thật sự là chướng khí mù mịt, nhìn người ta kia, làm từ thiện, thật tốt!]

Phản ứng của nhóm người qua đường mới là phản ứng thật sự, chuyện fan Dung Hủ đã làm, làm bọn họ cảm thấy khâm phục. Nói một vạn lần cũng không bằng làm một lần, người ta là chân chân chính chính mà làm từ thiện, nhất định khen ngợi!

Sau khi fan Dung Hủ nhìn thấy nam thần nhà mình phát weibo khích lệ bọn họ, nhất thời càng thêm kích động. Có điều bọn họ trái lại không có phát hiện, hai tay Dung Hủ đều đưa ra, làm hình trái tim trước ngực, như vậy... là ai chụp ảnh cho cậu?

Mặc áo ngủ, dường như còn ở trong nhà, chẳng lẽ là người đại diện?!

Chụp ảnh xong, đăng weibo xong, thiếu niên ngửa ra sau tựa vào trên tatami, tiếp tục lật xem di động. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, dịu dàng chiếu vào trên người cậu, sợi tóc hơi dài che đi nửa bên mặt, lại làm cậu có vẻ càng thêm nhu hòa vài phần.

Trong căn nhà cực lớn, Dung Hủ ngồi ở trên ban công phơi nắng, Tần Trình sau khi treo áo khoác xong, cũng đi tới bên cạnh ban công. Hắn cũng ngồi trên tatami, tựa vào lưng ghế dựa mềm mại, nâng mắt nhìn về phía thiếu niên trước mặt.

“Cậu quyền góp hết doanh thu «Thất đức» ư?”

Giọng nam trầm thấp tao nhã khiến Dung Hủ ngẩng đầu, khi nhìn thấy người đàn ông đó an vị ở trước mặt mình, cậu hơi hơi sững sốt, tiếp đó cười nói: “Ừm, toàn bộ đều quyền góp. Đây là điều kiện chị Triệu đưa cho tôi, nếu tôi muốn hát bài hát này, nhất định phải quyền góp hết toàn bộ doanh thu.”

Mây thoáng nhẩn lại, Tần Trình rũ mắt, thân nhiên nói: “Cô ta có hơi quá mức, trong giới còn chưa có loại tiền lệ này.”

Nghe vậy, Dung Hủ đặt điện thoại di động ở một bên, nghiêng đầu nói: “Dù sao cũng phải có người đầu tiên dám thử chứ, như vậy rất tốt.”

Mỗi Tần Trình nhấp máy, ngưng mắt nhìn thiếu niên cười nhạt trấn định trước mắt, thật lâu sau, mới buông tiếng thở dài, không có nói thêm nữa.

Mặc cho ai đến xem, chuyện này đều là Dung Hủ bị thiệt. Có điều bản thân Dung Hủ trái lại không có cảm giác gì, ngược lại cảm thấy mình chiếm hơi lớn.

Nhìn biểu tình của Tần Trình, Dung Hủ theo bản năng cảm thấy, Tần Trình cũng thấy mình chịu thiệt, thấy bất bình cho mình. Cậu mỉm cười nói sang chuyện khác: “Tôi nghĩ ngày mai anh mới về chứ, sao lại về sớm như vậy?”

Tần Trình nói: “Ngày kia là lễ trao giải Kim Phượng, trở về trước một ngày, tiện chuẩn bị.”

Dung Hù gật gật đầu.

Giải Kim Phượng là một trong những giải thưởng điện ảnh đứng đầu toàn cầu, Dung Hù ra mắt tới nay chỉ từng đóng một bộ điện ảnh là «Tầng mây màu đen», hơn nữa là tháng tư năm nay mới chiếu. Phim điện ảnh được đề cử giải Kim Phượng đều là phim năm trước, đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có đạt được đề cử, Dung Hù tự nhiên cũng không có nhận được thư mời.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của thiếu niên, Tần Trình khẽ cong môi, tình bơ cười nói: “Muốn đi không?”

Dung Hù khẽ kinh ngạc: “Thế nào?”

Độ cong bên môi càng tăng lên vài phần, ánh mắt người đàn ông thâm thúy, quanh thân vẫn là hơi thở lạnh như băng cự tuyệt người ngoài ngấm dấm, cơ mà tươi cười nơi khóe miệng lại làm thế nào cũng không giấu được.

Tần Trình hơi hơi ngửa đầu, dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói rằng: “Cậu có thể cùng đi thăm dò với tôi, mỗi mình mình được mời, đều có thể mời một người bạn đi thăm dò, người bạn này không quy định nhất định phải có thư mời.” Nói đến đây, dường như là đang sợ thiếu niên hiểu lầm, Tần Trình lại tận lực bổ sung một con đường khác: “Hoa Hạ Entertainment có mấy suất vào dự, cậu cũng có thể lấy một cái.”

Con người trong suốt chậm rãi tròn to, Dung Hù mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản nhất, ngưng mắt nhìn người đàn ông ở trước mắt. Ánh mắt cậu dừng lại trên người Tần Trình hồi lâu, sau một lúc lâu, mới thu hồi tầm mắt, giấu kín ý cười, nói: “Không cần, hai ngày nữa tôi phải đến đoàn phim «Mê thành» quay, tôi vẫn nên ở nhà nghiên cứu kịch bản thêm một chút mới tốt.”

Tươi cười đột nhiên cứng đờ, Tần Trình nhẹ nhàng “um” một tiếng, ở mặt ngoài vẫn bình thường như trước, nhưng khi nói tiếp, giọng điệu đã có vài phần trầm thấp.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, ánh mắt thiếu niên trấn định nhìn đối phương, Tần Trình thì vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, tầm mắt lại luôn lên lút ở lại trên người Dung Hù. Mỗi khi Dung Hù nhìn về phía hắn, hắn liền nhanh chóng dời tầm mắt, ngón tay trái nhẹ nhàng gõ trên tatami, về mặt lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không phát sinh.

Chờ đến lúc Dung Hù chuẩn bị đứng dậy đi làm cơm trưa, lúc này Tần Trình mới chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía cậu: “Cậu tính toán làm thế nào? Cần hỗ trợ...” Lời nói im bặt, hai mắt Tần Trình thông thả tròn to ——

Chỉ thấy thiếu niên nghiêng người tiến lên, vươn tay phủ lên khuôn mặt hắn!

Tần Trình: “!!!”

Ngón tay trắng nõn xinh đẹp xẹt qua má, dịu dàng vuốt ve hai cái trên tóc người đàn ông. Tần Trình không rên một tiếng nhìn Dung Hù, Dung Hù lại cười nhếch khóe môi lên, nói: “Kỳ thật tôi đã sớm để ý, từ lúc vừa rồi, tóc anh đã vểnh lên... nốt cái sừng nhỏ. Anh cũng không cần giúp tôi, anh mới từ nước Mỹ trở về, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tần Trình: “... À.”

Dung Hù cười cười, đứng dậy rời khỏi ban công, đi đến phòng bếp.

Người đàn ông vẫn ngồi ở trên tatami, chờ thêm mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại. Đồng thời, tốc độ ngón tay gõ mặt bàn càng nhanh thêm vài phần, vành tai không khỏi có chút đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng lạnh lùng bình tĩnh, nhìn không ra một chút cảm xúc dao động.

Ở phòng bếp, Dung Hù cũng không có lập tức nấu cơm, ngược lại nhìn ngón tay của mình, mỉm cười.

Thời gian cơm trưa ấm áp mới vừa bắt đầu, trong nhà, một người an tĩnh ở phòng bếp nấu ăn, một người thì ngồi ở trên tatami, qua thật lâu, mới chậm rãi đứng lên.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: lại có tình yêu, lại đáng yêu, Dung Dung tốt nhất! Cậu ấy là tốt nhất! Bảo bảo cũng muốn quyền tiền! [thẹn thùng]]

Bạn fan nữ moe moe này trải qua sự kiện ảnh chụp lần trước, mặc dù thêm mấy ngàn fan, nhưng theo thời gian trôi qua, tổng số fan của hắn đã chỉ còn lại có hơn hai ngàn. Trừ đi hai ngàn thủy quân, chỉ còn lại không được tám trăm fan còn follow.

Đặng cái weibo này xong, bạn fan ấy tiện tay nhấn vào trang hoạt động quyền góp từ thiện do fan lớn của Dung Hù tổ chức, đưa vào một vài số, xác nhận tiền trả. Tiếp đó, fan này liền rời trang web, hoàn toàn không để ý tới hành vi vừa rồi của mình tạo thành oanh động lớn bao nhiêu, mà là đi tới một trang web khác ——

Thừa dịp sự kiện quyền tiền tặng vọt, trang web video âm nhạc lớn nhất Hoa Hạ, rốt cuộc cũng công bố bản MV official chính của «Thất dực»!

Hết chương 67

Tần Tranh Tranh: hôm nay có phải Dung Dung lại thả thính bảo bảo không, có phải hay không?!

Dung Dung [nhún vai]: tôi không nói như vậy nha, quả cam bảo bảo ^_~ (“Tranh” là quả cam)

Chương 68: Chương 68

«Thất dục» phát hành mười ngày, tổng lượng tiêu thụ tích lũy là một trăm mười chín vạn.

Ý thức bản quyền của Hoa Hạ ở thế giới này rất mạnh, tròn mười ngày, cho dù có hơn trăm vạn bản CD chảy ra, trên internet cũng không có bất cứ MV «Thất dục» nào. Tận đến khi bên sản xuất chủ động công khai MV, thì cái MV này mới xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Trước đó đã từng nói, Dương Ký Điều là một đạo diễn vô cùng giỏi về việc khống chế màu sắc. Thân là phái nữ, tâm tư cô tinh tế, so với đạo diễn nam càng có thể nắm giữ được khác biệt rất nhỏ giữa màu sắc và độ bão hòa, đây là đặc sắc và sở trường của cô.

Quảng cáo Dương Ký Điều chế tác đầy màu sắc phong phú, rõ ràng là hai màu sắc vô cùng mãnh liệt, dễ dàng sinh ra xung đột, qua bàn tay cô chế tác, thường thường có thể va chạm ra tia lửa tuyệt vời, thời thượng khí thế.

Mà lúc này, sau khi MV «Thất dục» công bố trên trang video âm nhạc, lập tức hấp dẫn ánh mắt vô số dân mạng.

Vừa mở MV lên, là cảnh tượng một mảnh đèn đuốc kỳ lạ rực rỡ. Sắc thái mê ly và cảm giác xoay tròn hoang đường, toàn bộ thành thị giống như cách một tầng kính mờ mỏng manh, khiến người ta nhìn không chuẩn, vừa cảm thấy xinh đẹp lại hư ảo.

Dưới hiệu quả sáng tối sắc sỡ huyền diệu này, một thiếu niên tuổi mười tám từ đằng xa chậm rãi đến gần. Cậu ấy mặc một chiếc áo khoác đỏ, hai chân gầy thẳng tắp, dáng người cao ngất, tóc hơi xoắn dùng kẹp tăm cố định qua một bên, lộ ra hơn phân nửa gương mặt tốt đẹp. Cậu ấy cứ như vậy từng bước một đi tới trước màn ảnh, tiếng bước chân cộp cộp là giai điệu duy nhất giờ phút này.

Khi cậu ấy bỗng nhiên dừng lại, trong âm hưởng truyền đến tiếng hít thở móng manh.

Màn ảnh lại biến hóa, lộ ra má phải tinh xảo hoàn mỹ của thiếu niên. Trên khóe mắt thon dài nhếch lên, một chút chu sa rực rỡ giống như ngọn lửa, chói lóa mắt. Trong con ngươi trong suốt sáng ngời giống như phản chiếu đầy sao trời, rực rỡ trong suốt, cậu ấy an tĩnh tĩnh ngưng mắt nhìn bạn, sau đó... chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong phút chốc, một ngọn lửa từ bên cạnh hoa văn chu sa ở đuôi mắt hùng hực thiêu đốt!

Oanh!

Một đôi cánh bằng lửa dần dần hình thành ở bên trái hình ảnh, màu sắc kia xinh đẹp hoa mỹ, dường như muốn đoạt đi hết ánh sáng chói trên thế gian.

Cuối cùng, vạn vật quy về hắc ám.

Khúc nhạc dạo «Thất dục», du dương vang lên.

Hơn phân nửa thời gian MV, đều kể về một câu chuyện. Hai người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, giúp đỡ lẫn nhau, đi vào thành phố lớn dốc sức làm việc. Bọn họ cùng đạt được thành công, nhưng một người trong đó lại bị thế giới coi trọng vật chất này mê hoặc.

Sinh ra bất đồng, sinh ra xung đột, sinh ra khắc khẩu, sau đó chiến tranh lạnh.

Một người ngộp trong vàng son, một người yên lặng trông giữ hồi ức lúc trước.

Nhưng mà mười năm sau, bạn tốt trước đây ngoài ý muốn bỏ mình, trong lúc đột ngột, hình ảnh vỡ nát, vạn vật quay về nguồn gốc ban đầu.

Trong nửa đoạn câu chuyện trước, Dung Hủ vẫn luôn mặc áo khoác đỏ, xuất hiện giữa câu chuyện giống như xen kẽ vào. Màn ảnh của cậu không nhiều lắm, nhưng chỉ cần cậu xuất hiện, mỗi một hình ảnh đều tinh tế hoa lệ, bất luận là bố cục hay là thiếu niên kia, đều hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không cách nào soi mói, chỉ có thể chặc chặc tán thưởng.

Nhưng mà sau khi hình ảnh đột nhiên vỡ nát, cậu ấy lại mặc một bộ quần áo màu trắng sạch sẽ, không còn bộ dạng rực rỡ chói lòa vừa rồi nữa.

Hỏi hận như thế nào, đau khổ như thế nào, xa cầu như thế nào, trong tiếng ca tình thuần này bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Chờ đến cuối cùng hát xong tất cả ca từ, Dung Hủ quần áo trắng xuất hiện ở hình ảnh phía bên phải, Dung Hủ áo khoác đỏ xuất hiện ở hình ảnh bên trái, bọn họ đi về phía đối phương, ở điểm giữa đột nhiên toàn bộ hóa thành ngọn lửa biến mất.

Giữa hình ảnh, là thiếu niên mặc một bộ trường y màu đen.

Hai mắt cậu ấy nhắm chặt, cúi đầu, ôm chặt mình.

Phía sau cậu ấy, dấy lên một đôi cánh bằng lửa.

Âm nhạc im bật, đôi cánh kia cũng hóa thành ngàn vạn đốm lửa, biến mất không thấy.

Đến đây, MV chấm dứt.

Thành phố B, căn hộ cao cấp.

Tiếng ồn trong phòng bếp cực vang, Dung Hủ đang chuyên tâm nấu com, cũng không có nghe được bên phía ban công truyền đến tiếng hát mỏng manh. Đường nhiên, âm thanh kia vốn đã bị người đàn ông tận lực chinh nhỏ, hiện giờ lại cách một cái phòng khách, căn bản không có khả năng truyền vào tai Dung Hủ.

Ánh sáng mặt trời xán lạn chiếu trên khuôn mặt tuấn mỹ sắc nét của người đàn ông, hần rũ mắt, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động của mình.

Trên màn hình di động chỉ còn lại hai lựa chọn phát lại và rời khỏi, Tần Trình ngưng mắt nhìn màn hình hoàn toàn tối đi, hồi lâu sau, hần mới bắt đầu động tác. Đầu tiên là rời khỏi video, đi lên weibo, nhấn vào trang chủ weibo của Dung Hủ, tìm được link mua «Thất dục». Sau đó không chút do dự nhấn vào, trực tiếp mua, cuối cùng lựa chọn số lượng...

『520』

Nghiêm nghiêm túc nhìn con số này, nhìn trong chốc lát, người đàn ông mới cảm thấy mỹ mãn ấn nút mua, sảng khoái trực tiếp thanh toán tiền. Làm xong hết thấy, hần lại mở trang video vừa rời, về mặt bình tĩnh nhìn chăm chăm cái video kia, yên lặng ấn nút “phát lại”.

MV lại trở về mở đầu, tiếp tục phát.

Lúc nhìn thấy hai diễn viên kia, Tần Trình mặt không đổi sắc. Chờ nhìn đến thiếu niên, trên mặt hần vẫn là cái mặt than, nhưng mà ngón tay lại siết chặt di động. Một khi thiếu niên không thấy, tức khắc lại trở thành vẻ mặt nội tâm không hề dao động.

Cứ như vậy, Tần Trình tỉnh bơ xem MV, xem một lần... lại xem một lần!

Xem một lần, lại xem thêm một lần!

... Vì sao phải có hai diễn viên kia tồn tại!

Không bao lâu, Tần Trình rời khỏi video, gửi một cái tin nhắn cho người đại diện của mình: [tìm người giúp tôi cắt nối video một chút, cắt bỏ hết những cảnh không có cậu ấy trong «Thất dục», buổi tối gửi tôi.]

Từ Tần: [... lương mấy trăm vạn một năm của tôi chính là tôi giúp cậu làm loại chuyện này à?]

Tần Trình: [chờ mail của anh.]

Từ Tần: [...] mẹ, tháng ngày này không cách nào sống nổi!!!

Sau khi gửi tin nhắn xong, Tần Trình lại thành thành thật thật xem MV hai ba lần, rất nhanh liền có thông báo, nói CD của hần đã giao hàng. Nhìn thấy thông báo này, hần hơi hơi ngơ ngẩn, lại nhấn vào alimama, lại mở link mua CD, ấn nút trực tiếp mua, sau đó ở mục chọn số lượng mua, đưa vào ——

『1314』

Ừm, lại mua một lần~

Sau đó, Tần Trình chỉ xem MV thêm ba lần, liền tắt video, để điện thoại di động xuống.

Dung Hủ tắt tạp âm máy hút khói dầu, bung toàn bộ đồ ăn lên bàn, cậu còn chưa kịp nói chuyện, người đàn ông liền cực kỳ tự giác mà vào phòng bếp, giúp cậu bung com lên. Thấy thế, Dung Hủ ngây ra, lát sau mỉm cười, cười nói: “Tôi nghĩ anh ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi chứ. Anh mới vừa về Hoa Hạ, không cần chỉnh mũi giờ, ngủ một giấc ư?”

Tần Trình nâng mắt nhìn về phía Dung Hủ, ánh mắt sâu thẳm, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Không sao, không phải quá nghiêm trọng.”

Hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, bắt đầu ăn com.

Dung Hủ nấu hai món một canh vô cùng đơn giản, trực tiếp dùng nguyên liệu có sẵn nấu ăn, không tính là sắc hương vị đầy đủ, nhưng khi ăn vào miệng, dường như có một chút tiến bộ, dường như... càng ăn ngon hơn trước kia một chút?

Dung Hù múc cho mình một bát canh, vẫn duy trì thói quen tốt ăn không nói. Cậu không nói lời nào, Tần Trình cũng im lặng không nói gì, hai người cứ như vậy yên lặng ăn cơm, ánh mắt người đàn ông thường thường xẹt qua trên khuôn mặt thiếu niên, mỗi lần muốn mở miệng, nhưng nhìn về mặt Dung Hù mang biểu tình không muốn nói chuyện...

Tần Trình: "..."

Mà lúc này, bất luận là Tần Trình hay là Dung Hù đều không chú ý tới, cái di động bị úp ngược đặt trên tatami, lại nhấn nút tắt âm, đang không ngừng lóe ra ánh sáng. Vừa rồi Tần Trình dùng một cái di động khác của mình xem MV, căn bản không phát hiện cái di động kia vẫn luôn có thông báo tin tức.

Vì thế bắt đầu từ một giờ trước, cái nick weibo “Liên Dung Tranh Tử Hâm”, đã nhận được số bình luận tính bằng ngàn!

[Đậu xanh rau má, đại gia! Thân đại gia! Chụp ảnh chung lưu niệm với đại gia!]

[Thở hào thở hào, bạn còn thiếu vật trang sức chân không? Cái loại từng lên đại học tiếng Anh cấp sáu đó ~(≥▽≤)~]

[Thật là đáng sợ, tôi tiết kiệm một tháng đồ ăn thật vất vả quyền sáu trăm, không nghĩ tới em gái này thế mà lại trực tiếp quyền một trăm lẻ một vạn... ý, em gái cũng là đảng Trình Dung à? Oa, tôi thế mà ở gần đại gia như vậy, chúng ta đều là đảng Trình Dung 233333]

Không sai, ngay một giờ trước, khi rất nhiều em gái tính toán đi quyền tiền, lại đột nhiên phát hiện: quyền tiền đã kết thúc!

[Cái này sao có thể? Vừa rồi không phải là bốn trăm mười chín vạn sao? Hiện tại hạn mức cao nhất là năm trăm hai mươi vạn, còn có một trăm lẻ một vạn, làm sao có thể đột nhiên kết thúc như vậy? Chẳng lẽ hệ thống quyền tiền xảy ra BUG?!]

Bởi vì nhóm fan nhiệt tình, fan lớn phụ trách quyền tiền đã chỉnh hạn mức cao nhất của lần quyền tiền này từ một trăm vạn đến hai trăm vạn, tiếp theo là ba trăm vạn, bốn trăm vạn, hạn mức mới nhất là năm trăm hai mươi vạn.

Trước khi khởi xướng hoạt động lần này, mặc cho ai cũng không ngờ đến, số fan weibo của Dung Hù chỉ có hơn tám trăm vạn, thế mà cậu lại có thể gom góp được khoản quyền tiền trên một trăm vạn.

Nhưng là, sự thật chính là như thế. Chẳng hạn như lúc gom góp được một trăm vạn đầu tiên, có một fan trực tiếp quyền ba mươi vạn. Cô ấy show con số quyền tiền lần này lên trên weibo, dẫn tới vô số fan đến vây xem, chụp ảnh chung lưu niệm.

Fan đại gia như vậy tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà chỉ cần có một người, là có thể sánh bằng cả vạn fan phổ thông!

Rất nhiều người qua đường sôi nổi cảm khái: [Fan đại gia của Dung Hù thật nhiều...]

Hạng mục quyền tiền trên weibo cũng không thể cho thấy rõ ràng mỗi một fan quyền tiền, chỉ thuyết minh không rõ ràng “XXX kính dâng tình yêu của mình cho hạng mục từ thiện XX”, nếu không phải là tự bản thân, căn bản không có ai biết quyền bao nhiêu tiền.

Quyền tiền đúng là có bảng xếp hạng không sai, nhưng bảng xếp hạng này chưa bao giờ xếp theo số tiền bạn quyền góp bao nhiêu, mà là xếp theo trình tự thời gian. Ở trên cùng là dân mạng quyền tiền mới nhất, xuống chút nữa, chính là người quyền tiền thứ hai đếm ngược, người quyền tiền thứ ba đếm ngược... xếp theo thứ tự.

Vì thế khi fan phát hiện trong nháy mắt bọn họ lại gom đủ năm trăm hai mươi vạn, tất cả mọi người cảm thấy là weibo xảy ra BUG. Fan lớn nhanh chóng liên hệ bên admin, bảo bọn họ giải quyết BUG, ai ngờ sau khi nhân viên admin điều tra một vòng, lại trực tiếp nói với fan lớn rằng: [số liệu bình thường, cũng không có xuất hiện bất cứ BUG gì.]

Fan lớn lập tức đưa ra bằng chứng, tỏ vẻ: [nhưng mà fan chúng tôi có thể chứng minh, vào một giây trước còn thiếu một trăm lẻ một vạn mới đến hạn mức cao nhất, nhưng mà giây tiếp theo, lại đột nhiên đạt tới hạn mức cao nhất năm trăm hai mươi vạn. Đây nhất định là xảy ra BUG, có phải tính thiếu một trăm vạn cho chúng tôi hay không?]

Nhân viên admin lại lạnh như băng trả lời: [không có xuất hiện BUG.]

Mặc cho fan có hỏi như thế nào đi nữa, nhân viên admin đều chỉ có một câu trả lời: không có BUG.

Được rồi, nếu đã nói không có BUG, vậy chính là nói, trong nháy mắt bọn họ liền quyền ra con số một trăm lẻ một vạn hả? Đùa cái gì vậy! Chẳng lẽ mi muốn nói, có người trực tiếp quyền hơn một trăm vạn à?

Đang lúc nhóm fan quyết định tập thể đến nick admin quyền tiền của weibo đòi một lời giải thích, em gái quyền tiền thứ hai đếm ngược đột nhiên đứng dậy: [à? Xảy ra chuyện gì? Mị nhớ rõ sau khi mị quyền tiền xong, số tiền tổng cộng mới 4182421 mà, sao đột nhiên liền đầy vậy?]

Xem ra fan Dung Hù càng có chứng cứ ——

[@Quyền tiền weibo, bạn xem xem, mọi người đều nói, lúc cô ấy quyền tiền xong là còn dư lại hơn một trăm lẻ một vạn. Các bạn có thể giải thích một chút, vì sao đột nhiên liền nhiều ra một trăm vạn không? Đây nhất định là xảy ra BUG! Nhanh chóng sửa BUG đi!]

Có lẽ có người nghi hoặc, vì sao fan Dung Hù nhất định muốn sửa BUG, không chịu trực tiếp đề cao hạn mức ư? Đó là bởi vì, trận hoạt động này làm

náo nhiệt như thế, nhìn như tất cả mọi người qua đường đều mạnh mẽ ủng hộ bọn họ, nhưng fan Dung Hủ lại biết, khẳng định có không ít anti nấp ở một bên, chỉ chờ bọn họ xuất hiện một chút sai lầm, mượn cơ hội đến bôi đen Dung Hủ.

Loại BUG này sao có thể xuất hiện! Một khi bọn họ làm bộ như chuyện gì cũng không phát hiện, không cần đòi sửa BUG, nhóm anti sẽ nói: [fan Dung làm giả! Rõ ràng chỉ có hơn bốn trăm vạn, thật sự đập BUG, ra hơn năm trăm vạn! Ngay cả cái này bọn họ cũng có thể làm giả, nhất định là nắm giữ kỹ thuật gì, nói không chừng ngay cả hơn bốn trăm vạn kia cũng có phần giả dối!]

Cho nên BUG nhất định phải sửa, tuyệt đối không thể để cho anti bắt lấy nhược điểm.

Nhóm fan nhanh chóng tag “quyền tiền weibo”, lại đến tài khoản admin weibo nhấn lại, mong bọn họ sửa BUG. Chuyện này ồn ào đến càng lúc càng lớn, rất nhiều người cũng đang làm hạng mục góp vốn sôi nổi dừng lại, lo lắng mình cũng sẽ đụng phải BUG.

Đến lúc này, bên admin góp tiền rất cuộc ngồi không yên, trực tiếp tuyên bố, tỏ vẻ số liệu hoàn toàn bình thường, thật sự không có BUG. Đồng thời an bài một nhân viên khách hàng, lên lút tìm một fan lớn của Dung Hủ, không còn vênh vào tự đắc chỉ trả lời một câu “không có BUG” như vậy nữa, mà là khách khách khí khí trả lời: [thật sự không có xuất hiện BUG, số liệu của ngài là bình thường.]

Fan lớn lập tức vút ra chứng cớ: [vậy bạn nói một chút xem, vì sao fan này nói, lúc cô ấy quyền tiền xong, còn thiếu hơn một trăm vạn?]

Nhân viên khách hàng quả thực khóc không ra nước mắt: [sau cô ấy, không phải là còn có một người sao?]

Fan lớn hỏi: [đúng, chỉ có một người, cho nên làm sao có thể lập tức đạt tới hạn mức cao nhất? Bạn cũng đừng nói với tôi, người này một mình liền quyền hơn một trăm vạn nha.]

Nhân viên khách hàng ảm ảm ức ức trả lời: [... Chẳng lẽ không được sao?]

Fan lớn: [...]

Nói chung, liền có cái cảnh lúc trước.

Fan lớn dùng giọng điệu uyển chuyển, đem sự việc công bố trên nick admin của hội hậu viên fan Dung Hủ. Tất cả fan mới vừa rồi còn phẫn nộ yêu cầu bên weibo sửa BUG, không thể giả chết, sau khi nhìn thấy thông báo này, bọn họ lại toàn bộ im lặng.

Một phút đồng hồ sau, weibo vị đại gia đáng sợ ấy, bị người ta công chiếm!

Liên Dung Tranh Từ Hãm, một người liền quyền một trăm lẻ một vạn!

Một người, một trăm lẻ một vạn!!!

[Một trăm vạn... ở quê tôi có thể mua một căn nhà _(3” ∠)_]

[Quê tui có thể mua hai căn nhà này a a a!]

[Ôm chính mình lạnh run. Không nghĩ tới còn có trắng giàu đẹp cũng thích Dung Dung, cũng manh CP Trình Dung giống tôi.]

Rất nhanh, đã có người nghĩ đến một sự kiện: [Ý? Tôi nhớ cái nick Liên Dung Tranh Từ Hãm này có phải trước kia từng đăng ảnh đang ngủ của Dung Dung hay không?]

Những lời này vừa rơi xuống, nhóm fan lại sôi trào lên!

Không chỉ là đại gia trắng giàu đẹp, còn có được ảnh đang ngủ của Dung Dung!

Số lượng fan của Liên Dung Tranh Từ Hãm lấy tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng bay lên, rõ ràng lúc sáng sớm đã rút đến chỉ còn lại có hơn tám trăm fan thật và hai ngàn fan thủy quân, trong vòng một giờ ngắn ngủn, fan của cô bạn trực tiếp phá một vạn, thậm chí còn đang nhanh chóng tăng lên!

Chờ đại gia trắng giàu đẹp trong miệng các fan lấy được điện thoại di động của mình, đã là buổi chiều một giờ.

Hơn mười ngàn thông báo tin tức khiến cái di động quá táo mới tỉnh lập tức chết máy, qua mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Liên Dung Tranh Từ Hãm kinh ngạc mở weibo ra, khi phát hiện vô số người trăm miệng một lời hô “Đại đại còn thiếu vật trang sức chân không”, khoe miệng bạn fan ấy co rút: “...”

Cầm di động vào phòng ngủ, Tần Trình ti mi lật xem weibo, rốt cuộc hiểu biết chuyện từ đầu đến cuối. Mà ở căn phòng cách vách hẻm, Dung Hủ vừa mới trở lại phòng ngủ còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nhận được điện thoại của La Thiên.

La Thiên rất ít khi gọi điện thoại cho Dung Hủ, bởi vì nhiệm vụ chủ yếu của cô là quản lý fan và chăm sóc Dung Hủ, chỉ cần Dung Hủ nghỉ ngơi, trên cơ bản cô sẽ không liên hệ Dung Hủ. Nhưng hiện tại, vào thời gian nghỉ ngơi này, cô lại gọi một cú điện thoại lại đây.

Dung Hù nhướn mi, nhận nghe điện thoại, vừa mới cười nói một câu “Tiểu Thiên, có chuyện gì không”, liền nghe đầu kia điện thoại, La Thiên thờ hồn hên, giọng điệu dồn dập nói rằng: “Tiểu... tiểu Hù! Vừa rồi có một fan trực tiếp quyên một trăm vạn cho hoạt động từ thiện của cậu! Ặc, nói đúng ra là hơn một trăm lẻ một vạn! Hiện tại trong giới fan đều nổ tung, ảnh hưởng rất lớn, đã có không ít người qua đường và nhóm fan khác đều thảo luận. Hiện tại tôi lo lắng có người nói người này là tự chúng ta an bài, nói chúng ta lăng xê. Vừa rồi tôi đã liên hệ với anh La, cậu xem cậu có cần chú ý một chút hay không?”

Hai mắt chậm rãi tròn to, qua hồi lâu, Dung Hù mới trấn định hỏi: “Chị tiểu Thiên, chị xác định là một trăm vạn, không phải là một trăm đồng hả?”

La Thiên lập tức sùng sốt, một lát sau, cô mới dờ khóc dờ cười nói rằng: “Loại chuyện này tôi làm sao có thể tính sai. Tiểu Hù, tôi đã liên lạc với bên admin quyền tiền, bọn họ cho tôi câu trả lời khẳng định. Thật sự thật sự thật sự thật sự... fan của cậu thật sự vì ủng hộ hoạt động của cậu, quyên ra một trăm vạn!”

Dung Hù: “...”

Thật lâu sau, Dung Hù giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Cô ấy tên gì?”

Một đồng chuyện đã kích, khiến đầu óc La Thiên choáng váng, trong lúc nhất thời thể mà lại quên tên của đối phương. Cô áp ứng hồi lâu, mới giật mình tựa như tỉnh mộng nói rằng: “Cô ấy tên Liên Dung Tranh Từ Hâm... Đúng! Chính là Liên Dung Tranh Từ Hâm!”

Về mặt đột nhiên cứng đờ, mày hơi hơi nhăn lại, thiếu niên lặp lại tên này một lần, ngay sau đó, cậu phút chốc tròn to hai mắt, thấp giọng nói: “Là cô ấy?!”

Trong phòng cách vách, Liên Dung Tranh Từ Hâm: “Ất xì...”

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 69

Liên Dung Tranh Từ Hâm, cái tên này Dung Hù đến nay hãy còn ký ức mới mẻ.

Lần trước nhìn thấy cái tên này là bởi vì đối phương đăng một tấm ảnh mình đang ngủ, gây ra oanh động trong giới fan. Bởi vì tấm ảnh chụp kia, Dung Hù nhận định fan này hẳn là người trong đoàn phim «Tầng mây màu đen», hơn nữa sau đó đối phương lại đăng một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen», Dung Hù lại càng thêm khẳng định: đối phương không phải là một nhân viên đoàn phim bình thường.

Một trăm vé xem phim, tiêu phí còn trong vòng một vạn nguyên.

Nhưng lúc này đây, Liên Dung Tranh Từ Hâm trực tiếp quyên một trăm vạn!

Người có thể không chớp mắt một cái mà quyên ra một trăm vạn từ thiện, tuyệt đối không có khả năng chỉ có được một trăm vạn. Ít nhất phải có được tài sản mấy ngàn vạn thậm chí cả tỷ, mới có thể hào sảng quyên ra một trăm vạn như vậy. Phải biết, ngay cả mấy công ty lớn lúc quyên tiền, đa phần đều hạn không thể để mọi người đều biết, lan truyền thanh danh cho mình.

Im lặng không lên tiếng mà quyên ra một trăm vạn như thế, người như vậy ở trong giới tuyệt đối không có khả năng là hạng người vô danh.

Lập tức, trong lòng Dung Hù liền có vài cái tên. Dựa theo lịch sử lên tiếng của Liên Dung Tranh Từ Hâm đến xem, khả năng đối phương là người ngoại quốc không lớn, dù sao thì fan đó nói tiếng Trung rất trôi chảy, còn biết dùng từ ngữ internet, còn biết chume! Đây sao có thể là người ngoại quốc?

Vậy chính là vài vị nữ diễn viên hạng một và nữ ca sĩ hạng một Hoa Hạ ư?

Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Nghiêm Liên Thu, Quan Ngưng Cầm...

Các cô ấy đều có đến làm khách mời «Tầng mây màu đen», có thể chụp được ảnh, cũng có tài chính để quyên tiền.

Nhưng mà, hết thảy vẫn có chút không hiện thực.

“Các cô ấy nhìn thế nào, cũng không giống như là người sẽ nói ra... mấy lời như, chume đi...”

Thiếu niên nhíu mày lại, thấp giọng lầm bầm

Rất nhanh, La Thiên liền gọi điện thoại cho Dung Hù, xác định việc PR kế tiếp. Lần này fan tự động cử hành hoạt động từ thiện là một chuyện tốt, cũng

được nhóm dân mạng ủng hộ và khen ngợi, có fan nguyện ý quyên trợ trăm vạn, đây là lòng từ thiện cá nhân của đối phương, tuy rằng có khả năng sẽ tạo ra một ít phiền toái, nhưng nói tóm lại, có thể trợ giúp càng nhiều người cần thiết.

Vì phòng ngừa tiểu nhân vu hãm rằng Liên Dung Tranh Từ Hãm là Dung Hủ tự mình chuẩn bị, La Chấn Đào quyết định lén lút liên hệ bạn fan đó, lấy danh nghĩa hội hậu viên fan, phát một phần thưởng cho đối phương, cảm ơn cô ấy mạnh mẽ ủng hộ hoạt động. Sau đó lại lấy chuyện này đăng một bài thông báo, xác định sự việc là hành vi cá nhân của fan, kể từ đó, sẽ không ai có thể lấy chuyện này nói xấu Dung Hủ.

Phương án này nghĩ rất tốt, Dung Hủ lập tức đồng ý, mà còn tình nguyện ký mười một bản CD single «Thất dục». Trong đó một bản trực tiếp đưa cho Liên Dung Tranh Từ Hãm, mười bản khác chọn ngẫu nhiên trong số những fan quyên tiền, miễn phí đưa tặng.

Việc này không nên chậm trễ, La Thiển lập tức liên hệ Liên Dung Tranh Từ Hãm. Cô cũng liên hệ với fan lớn của Dung Hủ, bảo đối phương chú ý một chút, không chê ngôn luận của nhóm fan, đừng để bị anti dẫn dắt tiết tấu.

Giờ phút này, fan weibo của bạn đại gia trắng giàu đẹp đó đã trực tiếp đột phá ba vạn!

Nhấn vào weibo của trắng giàu đẹp sama, status của vị sama này không có bất luận chỗ nào đặc sắc, vừa không có các đoạn ngắn hài hước ngọt ngào, cũng không có gì đáng yêu thú vị. Tất cả weibo, đều tựa như một ngày ba bữa cơm thô lộ với Dung Hủ, một cái weibo mới nhất chính là hệ thống tự động share weibo quyên tiền.

Nếu như không có tấm ảnh ngủ và sự kiện quyên tiền trăm vạn, một fan bình thường như vậy, tuyệt đối sẽ không khiến cho bất cứ ai chú ý.

Nhưng hiện giờ, fan của cái weibo này đang lấy tốc độ mỗi phút một trăm mà gia tăng. Không ngừng có thông báo bình luận weibo, lại có thông báo share và like. Di động luôn rung rè rè, nhìn cách nói “ôm đùi”, “váy xem đại gia” giống như nói giỡn của nhóm fan, bạn fan ấy im lặng úp di động ở trên bàn, nhắm mắt làm ngơ.

Cách một bức tường, Dung Hủ đang thương thảo với La Thiển nên giải quyết vấn đề như thế nào, Tần Trình thì về mặt lạnh nhạt ngồi ở trên sofa đơn, ánh mắt trấn định, hai tay ôm ngực.

Ừm, cái gì cũng không phát sinh, cái gì... cũng không phát sinh.

... Làm sao có thể không phát sinh hả!

Mười phút sau, đại khái là cảm thấy một chút phiền chán với cái di động không ngừng rung này, Tần Trình cầm lấy di động, tắt hết toàn bộ công năng thông báo của weibo. Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị trực tiếp tắt máy giả chết, một cái tin nhắn lại đột nhiên chui vào trong mắt hắn.

[Thiển Thiển đại mạo hiểm: Liên Dung Tranh Từ Hãm, chào ngài, tôi là trợ lý La Thiển của Dung Hủ. Cảm ơn ngài trong hoạt động quyên tiền tình yêu “Thất dục”, ủng hộ hoạt động của chúng tôi. Khoản tiền của ngài chúng tôi sẽ đưa đến vùng núi nghèo khó ngay từ đầu, xin ngài yên tâm, đồng thời chúng tôi có mấy món quà nhỏ muốn đưa cho ngài, xem như cảm ơn ngài, ngài có thể cho tôi một địa chỉ không?]

Trong con người tối đen của người đàn ông hiện lên một tia kinh ngạc, cũng không trả lời ngay.

Bên kia, La Thiển nhìn thấy tin nhắn của mình đã được đọc, nhưng lại chưa được hồi âm. Cô suy tư một trận, gửi một tin nhắn cho Dung Hủ: [tiểu Hủ, Liên Dung Tranh Từ Hãm kia có khả năng không quá tin tưởng tôi là trợ lý của cậu, bằng không cậu gửi tin nhắn cho cô ấy, chứng minh thân phận của tôi một chút đi?]

Một phút đồng hồ sau ——

[Dung Hủ: chào bạn, @Thiển Thiển đại mạo hiểm, đây chính là trợ lý của tôi ^_^]

Tần Trình: “!!!”

Hồi lâu sau, bạn fan ấy mới hồi âm ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: chào cậu.]

Vốn dĩ chỉ là chứng minh thân phận La Thiển một chút, bỗng nhiên nhìn thấy những lời này, Dung Hủ hơi hơi sững sốt, tiếp đó cong khóe môi, trả lời: [cảm ơn bạn quyên tiền, thật vui vì bạn có thể thích tôi ♥□♥□♥□] hàng chữ này vừa mới đánh ra, Dung Hủ liền hí mắt, ngưng mắt nhìn hai chữ “chào bạn” ngắn gọn của đối phương.

...Trên weibo thoát nhìn là fan trung thành của cậu, mỗi ngày đều không ngừng tỏ lộ, sao lúc nói chuyện với người thật, hình như có chút lạnh nhạt?

Loại ý nghĩ này còn chưa rời đi từ trong đầu Dung Hủ, cậu đã thấy bạn fan đó hồi âm câu thứ hai.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: ừm, không cần cảm ơn.]

Dung Hủ: “...”

Nói đạo lý, đây căn bản không phải thái độ mà một fan trung thành hẳn nên có đi!!!

Cuộc nói chuyện phiếm này có khả năng tiếp tục tiến hành không lớn, Dung Hù tùy tiện tìm một cái cớ, liền kết thúc đối thoại, bảo La Thiên toàn quyền tiếp nhận. Lật xem quá trình đối thoại lạnh nhạt mà lại cứng nhắc của mình với bạn “Liên Dung Tranh Từ Hâm” đó, trong đầu Dung Hù bỗng nhiên hiện lên một chút cảm giác quen thuộc, nhưng cậu còn chưa kịp bắt lấy loại cảm giác quen thuộc này, hết thấy lại đột nhiên biến mất.

Loại trạng thái đối thoại này hình như đã gặp ở nơi nào rồi, rốt cuộc là chỗ nào chứ...

Mà trong phòng cách vách, Dung Hù tuyệt đối không biết, bạn Liên Dung Tranh Từ Hâm đó đang vô cùng đau đớn nhìn màn hình di động của mình. Xét thấy bạn fan này luôn luôn mặt than, ngoại trừ đóng phim, rất ít khi biểu hiện ra cảm xúc nội tâm, vì thế biểu hiện vô cùng đau đớn của hắn, chính là siết chặt di động, lần lượt gõ một đoạn lời nói dài vào khung đối thoại, nhưng mà chờ đến lúc muốn gửi đi, liền biến thành ——

『 Ừm, không cần cảm ơn. 』

Mất mở từng từng nhìn Dung Hù tận lực chấm dứt đối thoại, Liên Dung Tranh Từ Hâm đưa tay che mặt, môi mím lại, không muốn nói chuyện nữa.

Cơ mà có vài chuyện không phải là giả chết có thể giải quyết, La Thiên tiếp tục muốn địa chỉ liên hệ của Liên Dung Tranh Từ Hâm, đối phương từng bước ép sát, dù Liên Dung Tranh Từ Hâm tỏ vẻ không cần khách khí như thế, La Thiên cũng vẫn không buông tha. Đến cuối cùng, Liên Dung Tranh Từ Hâm nhìn lời La Thiên nói, lại nhìn nhìn số fan weibo tăng vọt của mình, chần chờ một lát, bạn fan này gọi một cú điện thoại.

“Hừm? Hiện tại gọi điện thoại cho tôi làm gì, có điều vừa vặn, Tần Trình, lễ phục tham gia giải Kim Phượng hai ngày nữa đã đưa đến, lần này đặt lễ phục ở tiệm A, ngày mai cậu tới công ty một chuyến, chúng ta thử tạo hình chút. Lần này «Môn đồ» đề cử không ít giải thưởng, cậu cũng được đề cử nam chính, tuy rằng năm rồi cậu mới lấy được ảnh đề Kim Phượng, năm nay còn có vài đối thủ mạnh mẽ, cho nên khả năng nhận thưởng không lớn, nhưng chúng ta vẫn phải trận địa sẵn sàng đón quân địch.” Nói một tràng xong, Từ Tấn mới bỗng nhiên nghĩ đến: “À đúng, cậu gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?”

Giọng nam trầm thấp từ tính xuyên thấu qua sóng điện, vũng vàng truyền vào tai Từ Tấn: “Cho tôi một cái địa chỉ và số điện thoại, tôi muốn gửi đồ qua, tôi muốn địa chỉ và số điện thoại không tiết lộ bất cứ tin tức gì về tôi.”

Nghe vậy phút chốc sững sốt, hồi lâu, Từ Tấn mới kinh ngạc nói rằng: “Cậu muốn gửi cái gì, thần bí như vậy?”

Giọng điệu Tần Trình thản nhiên nói rằng: “Văn kiện quan trọng.”

Từ Tấn: “... Cậu cho rằng tôi sẽ tin sao?”

“Vây đem họ tên và số điện thoại vợ anh cho tôi là được.”

Từ Tấn: “Rốt cuộc cậu muốn làm cái gì! Cậu muốn làm gì vợ tôi! Tôi cho cậu biết, cô ấy không thích cậu, cô ấy chưa bao giờ xem phim của cậu, cô ấy tuyệt đối không thích «Mộ Thanh», «Môn đồ» năm nay của cậu cô ấy căn bản không có đến rạp chiếu phim xem, cũng không có xem qua ba lần! Tôi với cô ấy quen biết cũng không phải bởi vì cô ấy là fan của cậu, không phải!”

Tần Trình: “... Cho tôi một cái địa chỉ và một số điện thoại.”

Dường như là để phòng ngừa người đàn ông đó nhắc lại cô vợ nhà mình, Từ Tấn sáng khoái cho Tần Trình một cái địa chỉ và số điện thoại. Vốn dĩ hẳn cho chính là số điện thoại một người bạn tốt phái nam, ai biết Tần Trình lại muốn số điện thoại phái nữ. Điều này làm cho chuông cảnh báo của Từ Tấn càng reo lên mãnh liệt, nhanh chóng cho số điện thoại một người bạn nữ ngoài giới.

Trước khi ngắt điện thoại, Tần Trình còn giọng điệu thanh lãnh nói rằng: “Đừng nói chuyện này cho bạn của anh, cứ nói đồ vật là anh muốn gửi, không liên quan tới tôi.”

Từ Tấn: “... Được.” Chỉ cần không bàn tới vợ hắn, cái gì cũng có thể!

Chuyện này, đến đây, liền xem như vẽ một dấu chấm hết.

La Thiên lấy được địa chỉ và số điện thoại, cô theo lẽ đương nhiên mà đem địa chỉ và số điện thoại này nói cho Dung Hù và La Chấn Đào. La Chấn Đào cũng không biết đối phương, Dung Hù nhìn chốc lát, trong trí nhớ cũng không có cái tên này.

Người này tuyệt đối chưa từng tham gia đoàn phim «Tầng mây màu đen», chỉ có thể nói, đây nhất định là một thân phận giả.

Dung Hù không có chú ý nhiều về cái địa chỉ này nữa, cậu mở trang chủ của Liên Dung Tranh Từ Hâm ra, lại cẩn thận lật xem. Liên Dung Tranh Từ Hâm này thật sự là một ngày thô lộ với mình ba lượt, dù quên ăn cơm, chỉ sợ cũng chưa quên thô lộ. Trừ cái đó ra, mấy tháng gần đây, hình như cô ấy cũng thích CP mình và Tần Trình, thường xuyên đánh tag #Trình Dung# trên weibo.

Bất luận thế nào, ngoại trừ đặc biệt đại gia lại còn có được ảnh mình ngủ, fan này thật sự dường như chỉ là một fangirl bình thường, fan CP bình thường... A không đúng, cô ấy còn rất biết bán manh.

Khi Dung Hù quyết định buông tha, chuẩn bị đi bận rộn chuyện khác, khóe mắt cậu đột nhiên liếc đến một cái weibo ba ngày trước của Liên Dung Tranh Từ Hâm.

“Ơ? Đăng lúc rạng sáng năm giờ?”

Trong lòng đã mơ hồ nhận ra một chút không đúng, Dung Hù lại lật weibo, sau đó kỳ quái phát hiện, trong mấy tháng gần đây, thời gian Liên Dung Tranh Từ Hãm đăng weibo, có chút không thích hợp. Trước đó cô ấy đều dựa theo thời gian một ngày ba bữa cơm, đúng giờ đăng weibo. Nhưng mấy tháng gần đây, thời gian của cô ấy trở nên rất không bình thường.

Một tháng trước coi như còn được, chỉ sớm hơn thường ngày vài giờ.

Nhưng một tháng gần đây! Thế mà toàn bộ đều là đăng weibo ở thời gian rất kỳ quái!

Trước kia sáng sớm tám chín giờ, biến thành buổi tối chín mười giờ; giữa trưa mười hai giờ, biến thành rạng sáng một hai giờ; buổi chiều bốn năm giờ, biến thành rạng sáng năm sáu giờ.

Thật giống như lệch múi giờ!

“Mấy tháng gần đây cô ấy xuất ngoại ư?”

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, Dung Hù lại nghĩ nghĩ, đột nhiên trợn to hai mắt. Cậu nhanh chóng liên hệ La Chấn Đào, yêu cầu đối phương thăm dò mấy sao nữ từng tham gia phim «Tầng mây màu đen» như Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, có ai gần đây xuất ngoại quay phim hay không.

Tuy rằng La Chấn Đào cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn bắt đầu tra xét, còn tỏ vẻ, qua mấy ngày cho Dung Hù đáp án.

Chờ Dung Hù xử lý xong tất cả công việc, đã là chạng vạng sáu giờ. Ánh hoàng hôn mờ nhạt chậm rãi rơi xuống phía tây, ánh sáng nhuộm đỏ phía chân trời, hình thành ráng màu mỹ lệ mê say.

Rốt cuộc Dung Hù để điện thoại đi động xuống, ra cửa chuẩn bị ăn cơm chiều. Cậu vừa mới mở cửa, chợt nghe bên cạnh cũng truyền đến một tiếng cửa mở. Dung Hù kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Tần Trình cũng có chút mệt mỏi, cũng khẽ kinh ngạc nhìn mình.

Dung Hù mỉm cười: “Không nghỉ ngơi tốt sao?”

Tần Trình im lặng một chốc: “...Ừm”

Dung Hù nhẹ nhàng gạt đầu: “Tôi cũng không nghỉ ngơi được, xảy ra một chút việc.”

Tần Trình: “... Tôi cũng xảy ra một chút việc.”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn người đàn ông một cái, sau đó cười cong môi: “Nhìn dáng vẻ của anh, dường như đã xử lý tốt. Buổi tối muốn ăn cái gì? Tôi có hơi muốn ăn sủi cảo, ngày hôm qua bảo chị Tiểu Thiên mua vỏ sủi cảo, vốn định một mình tôi gói ăn... A đúng, Tần Trình, anh biết làm sủi cảo không?”

Đề tài cứ như vậy bị chuyển hướng, trong phòng bếp ẩm áp yên lặng, ánh đèn vàng ẩm áp bao phủ trên thân hai người đàn ông. Dung Hù cầm lấy một cái tạp dề màu đen, nhất thời sắc mặt Tần Trình cứng đờ, ý cười bên môi thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần, người đàn ông chỉ đành mở hai tay ra, để thiếu niên giúp mình buộc tạp dề.

Loại động tác giống như ôm chầm này, khiến vành tai Tần Trình có chút đỏ lên, nhưng Dung Hù lại giống như không có phát hiện, thế mà lại càng thêm tới gần! Thân thể người đàn ông cứng ngắt đến vô cùng, chờ đến khi buộc xong, thiếu niên nâng con người trong suốt lên, khẽ cười nói: “Tôi cũng không biết làm sủi cảo cho lắm, chúng ta cứ tùy tiện gói nhé?”

Tần Trình ra vẻ trấn định gạt đầu: “Được.”

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm thành thị phồn hoa huyền ảo, trong cửa sổ lại là hai người cùng nghiên cứu lớp học làm sủi cảo. Trên khuôn mặt tuần mỹ sắc nét của người đàn ông dính một chút bột mì, trên tóc thiếu niên cũng dính chút màu trắng. Mặc cho ai cũng không ngờ, một siêu sao siêu cấp và một tiểu sinh đang hot thế mà lại trong một buổi đêm an tĩnh thế này, đồng tâm hiệp lực đi nghiên cứu làm sủi cảo như thế nào.

Đương nhiên, không nói quá trình như thế nào, cũng mặc kệ trong lúc đó Dung Hù cười bao nhiêu lần, vành tai Tần Trình đỏ bao nhiêu lần, một giờ sau, sủi cảo vẫn xuống nồi.

Chờ đến khi vớt ra, Dung Hù nhìn một bát sủi cảo sứt sẹo, im lặng nhìn thoáng qua bên cạnh, dùng ánh mắt ý bảo: anh ném thử trước đi?

Tần Trình hạ mắt, cũng trả về một ánh mắt: ... cậu ném thử trước.

Dung Hù nhếch khóe môi: hơn một năm này cảm ơn anh quan tâm, đương nhiên là anh ném thử trước.

Môi mông của Tần Trình nhếch lên: mẹ muốn tôi chăm sóc cậu, cũng là cậu ném thử trước mới tốt.

Anh ném thử.

Cậu ném thử.

Anh trước.

Cậu trước.

Dung Hù: “...”

Tần Trình: “...”

Cuối cùng, hai người bị ép bất đắc dĩ, đồng thời kẹp một cục bột hoàn toàn nhìn không ra là sủi cảo, bộ dạng còn tròn hơn cả bánh bao, đồng thời để vào trong miệng. Nhưng mà ngay khoảnh khắc khi cục bột vào miệng, hai người lập tức mở hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Dung Hù: “... Còn rất ngon nhỉ?”

Tần Trình gật đầu, trong mắt xẹt qua một chút ý cười khó phát hiện: “Ừm.”

Vào lúc ban đêm, hai người rất nhanh giải quyết một nồi sủi cảo tướng tá cực tệ, nhưng ném vào lại ngon ngoài ý muốn. Sau đó Dung Hù bắt đầu nghiên cứu bộ phim mới, Tần Trình ở bên cạnh lật xem kịch bản đó, thường thường đề xuất một chút ý kiến.

Ngày hôm sau, hai người vẫn cắm chốt ở trong nhà, cùng nghiên cứu kịch bản. Đối với nội dung phim, có khi còn phát sinh một ít tranh luận, nhưng cuối cùng luôn đạt thành nhận thức chung. Chờ đến khi thương thảo ra một kết quả, Dung Hù sẽ tỉ mỉ lấy bút viết cảm tưởng của mình ở ngoài rìa kịch bản, mỗi lúc thế này, Tần Trình liền rũ mắt, nhìn thiếu niên.

Ánh nắng dịu dàng chiếu trên người thiếu niên, tinh xảo tốt đẹp như tinh linh.

Bộ dạng thiếu niên nghiêm túc chuyên chú, so với trước đây... càng xinh đẹp hơn vài phần.

Chờ đến lễ trao giải Kim Phượng buổi tối, Dung Hù mặc áo ngủ ngồi ở trên sofa, xem trực tiếp. Trên đùi cậu đặt một quyển kịch bản thật dày, mà trong TV, tinh quang rực rỡ, vô cùng náo nhiệt.

Dung Hù vẫn luôn cúi đầu cẩn thận nghiên cứu kịch bản, chờ nghe thấy người đàn ông đó đi ra, cậu mới ngẩng đầu. Lúc tầm mắt chạm vào đối phương tức khắc ngưng, khí tràng lạnh lùng cường đại của người nọ xuyên qua màn hình TV lạnh như băng, không hề trở ngại mà truyền đến trong mắt mỗi một người xem. Hần và đoàn phim «Môn đồ» đồng thời bước trên thảm đỏ, nhưng mà trong toàn bộ đoàn phim, hắn vĩnh viễn khiến người ta chú ý tới đầu tiên.

Nhìn hồi lâu, chờ sau khi đoàn phim «Môn đồ» rời khỏi thảm đỏ, Dung Hù cong cong khóe miệng, tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Đêm đó, đoàn phim «Môn đồ» đạt được những giải thưởng lớn là giải phim nhựa tốt nhất, đạo diễn tốt nhất, nữ chính tốt nhất, biên kịch tốt nhất. Đây là một bộ phim nam chính, nhưng nam chính quan trọng nhất lại không có đạt được giải ảnh đế, điểm này cũng không thể nói Tần Trình sảm vai nam chính không có thực lực, thật sự là đối thủ của hắn quá mức cường hãn, diễn cuộc đời huy hoàng của một vận động viên cụt tay, có diễn xuất, lại có tình cảm.

Khi toàn bộ thành viên đoàn phim «Môn đồ» lên đài lĩnh giải phim nhựa tốt nhất, người xem ở hiện trường điên cuồng hô tên Tần Trình. Bọn họ giống như đang hô lên tín niệm và sinh mệnh của mình, mà người đàn ông đó cũng giơ cúp phượng hoàng vàng kim trong tay lên, khí thế bình tĩnh mỉm cười với bọn họ.

Ngưng mắt nhìn hình ảnh trên TV, Dung Hù dần dần hép mắt, ý cười bên môi càng tăng lên vài phần.

Hai ngày sau, Dung Hù rời khỏi thành phố B, đến thành điện ảnh Tượng Sơn, chuẩn bị quay phim «Mê thành».

Hết chương 69

Dung Dung: nói đạo lý, Liên Dung Tranh Từ Hãm này thật sự là fan tôi sao? Còn cao lãnh hơn cả tôi...

Tần Tranh Tranh: QAQ trong lòng bảo bảo khổ...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 70

«Tầng mây màu đen» vừa mới ngừng chiếu không quá một tháng, phòng bán vé tích lũy gần mười tỷ. Dựa vào bộ phim điện ảnh này, lúc này Dung Hù đúng là như mặt trời ban trưa, bất luận là nhân khí hay là địa vị, đều đạt tới đỉnh cao từ lúc cậu ra mắt tới nay.

Bộ phim điện ảnh đầu tiên đã có thể trở thành diễn viên chính, lại chiếm được phòng bán vé và danh tiếng đáng sợ như thế, Dung Hù có thể nói là tiêu

sinh nổi tiếng nhất trong mấy năm gần đây.

Sau «Tầng mây màu đen», La Chấn Đào tỉ mỉ chọn lựa bốn bộ phim cho Dung Hù, mỗi một bộ đều là phim thương nghiệp đề tài hot, kịch bản ưu tú, thể loại thì có phim hài tình yêu, có phim tiên hiệp chế tác lớn, còn có phim hành trình* cực hot mấy năm gần đây. Nhưng mà đến cuối cùng, Dung Hù xem qua tất cả kịch bản, lại lựa chọn bộ phim «Mê thành».

*Phim hành trình: road movie, là một dòng phim theo tinh thần on-the-road (trên mọi nẻo đường), thường kể về một câu chuyện xảy ra trên đường hoặc một hành trình, và các trải nghiệm trên đường là chủ đề chính.

«Mê thành» là một bộ phim huyền nghi trinh thám, giống với rất nhiều phim thương nghiệp loại hình trinh thám, nó là thiết lập hai nam chính, có hành động, có nội dung, chỉ cần kịch bản đủ tư cách, diễn xuất qua ải, trên cơ bản phòng bán vé sẽ không thấp.

Khi La Chấn Đào biết Dung Hù lựa chọn «Mê thành», hần hết sức kinh ngạc. "Tiểu Hù, bộ phim điện ảnh này là hai nam chính, trước đó không phải cậu nói với anh, là muốn diễn chính, chọn một bộ phim thương nghiệp, để chứng minh lực kêu gọi phòng bán vé của mình sao?"

Nghe vậy, Dung Hù buông kịch bản xuống, mỉm cười hỏi ngược lại: "Vậy anh La, nếu anh biết đây là một bộ điện ảnh hai nam chính, vì sao lại đưa kịch bản của nó cho em?"

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời, một lát sau, mới lắc đầu, nói rằng: "Bởi vì kịch bản của nó không tồi..."

Phải, kịch bản «Mê thành» không tồi.

Ở trong giới giải trí, đoàn phim điện ảnh và phim truyền hình chọn vai, chia làm hai loại. Một loại là căn bản không cần diễn viên thử vai, do đạo diễn hoặc là bên đầu tư trực tiếp khâm định nhân vật; còn có một loại lại là casting, đồng thời đưa lời mời thử vai cho vài diễn viên hình tượng thích hợp, sau khi trải qua thử vai, mới quyết định do diễn viên nào đến diễn.

Lúc đoàn phim «Mê thành» gửi kịch bản cho La Chấn Đào, trực tiếp cho La Chấn Đào một định luận: "Chúng tôi mời Dung Hù đến sắm vai nam chính Tiết Gia Triết."

Không phải là một nam chính khác, càng không có khả năng là vai phụ khác, chính là Tiết Gia Triết, cũng chỉ có thể là Tiết Gia Triết.

Nếu Dung Hù đồng ý nhận quay «Mê thành», vậy cậu liền trực tiếp sắm vai Tiết Gia Triết. Nếu Dung Hù không đồng ý nhận «Mê thành», hoặc là muốn sắm vai một nam chính khác, vậy đoàn phim sẽ không tiếp nhận, mà sẽ trực tiếp đi tìm kiếm những diễn viên khác. Vị trí đoàn phim «Mê thành» để lại cho Dung Hù chính là Tiết Gia Triết, đây là đạo diễn quyết định căn cứ vào hình tượng của Dung Hù, mà lúc này đây, ông cũng không có nhìn lầm người.

Khi Dung Hù xem xong kịch bản, quả thật chỉ muốn sắm vai Tiết Gia Triết.

Cả bộ phim «Mê thành» triển khai quay quanh vụ án giết người liên hoàn, ở Hải thành phồn vinh xa hoa lãng phí, đột nhiên xuất hiện một tên cuồng sát biến thái giết người liên hoàn. Thủ pháp giết người của tên cuồng sát cũng không phải duy nhất, nhưng xử lý thi thể lại thực sạch sẽ, và lại mỗi lần đều cắt tay phải người bị hại.

Vết dao bằng phẳng bóng loáng, có thể thấy xuống dao dứt khoát, trực tiếp tránh đi xương cốt chủ yếu trong cơ thể người, hạ dao giữa khớp xương.

Cảnh sát áp chế vụ án một năm, vì kẻ sát nhân không có bất cứ quy luật gì, trong một năm giết sáu người, ngoại trừ chém đứt tay phải, địa điểm y giết người, thời gian giết người và phương thức giết người đều không giống nhau, thậm chí tuổi người bị hại cũng từ 23 tuổi đến 64 tuổi, không hạn chế nam nữ.

Chờ sau khi người bị hại thứ bảy xuất hiện, cảnh sát rốt cuộc không áp chế nổi nữa, bởi vì lần này người bị hại chết ở trước công chúng, thi thể bị treo giữa quảng trường náo nhiệt nhất ở Hải thành. Lập tức, toàn bộ thành phố căng đều sợi trào.

Nam nhân vật chính Đàm Dương Hiên là cảnh viên tinh anh, hần là tiểu tổ trưởng của vụ án này, vụ án đã ồn ào đến mọi người đều biết, hần chống đỡ áp lực cực lớn tìm được bạn tốt đại học của mình, cũng chính là giáo sư tâm lý đại học Tiết Gia Triết mà Dung Hù sắp sắm vai.

Tiết Gia Triết phân tích tâm lý người bị tình nghi, cuối cùng trợ giúp Đàm Dương Hiên bắt được tội phạm.

Toàn bộ nội dung phim chính là một cuộc chiến cảnh sát và kẻ sát nhân truy đuổi, cùng với phạm nhân sa lưới và tử hình, hết thảy rốt cuộc chấm dứt.

Nếu chỉ như thế, vậy Dung Hù tuyệt đối sẽ không có hứng thú với kịch bản này, lại cố ý tiếp nhận phim hai nam chính. Hết thảy là bởi vì ở cuối phim, có một cái xoay chuyển lớn.

Đó là sau khi vụ án chấm dứt, Đàm Dương Hiên tìm bạn tốt nói chuyện phiếm chúc mừng, sau đó hần uống say, không biết rằng, sau khi Tiết Gia Triết kéo hần vào trong phòng ngủ nghỉ ngơi, tiện tay mở tủ quần áo ra chuẩn bị giúp ông bạn học cũ thay quần áo, thì một góc tủ quần áo lại lộ ra một bình thủy tinh tiêu bản thân thể người.

Trong dung dịch formalin màu xanh lục, một bàn tay phải nổi ở giữa, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn bảo thạch, đúng là di vật bị mất đi của người bị hại thứ năm.

Bộ phim đến đây chấm dứt, nhưng cái xoay chuyển này lại khiến hình tượng nhân vật Tiết Gia Triết lập tức đầy đặn lên.

Giáo sư đại học trẻ tuổi tuần mỷ, rất được bạn học yêu thích, tao nhã ôn hòa, thậm chí bạn tốt còn là cảnh viên cao cấp của cảnh sát, nhưng ai cũng không biết, giấu dưới cặp kính mắt gọng bạc kia, mỉm cười dịu dàng với bạn, rốt cuộc là một kẻ mặt người dạ thú như thế nào.

Dung Hù chưa bao giờ diễn qua loại bại hoại nhã nhặn này, cái này làm cậu rất có hứng thú, cũng rất muốn nếm thử.

Đòi trước cậu đóng phần lớn là nhân vật chính, điện ảnh truyền hình thời buổi này, nhân vật chính trên cơ bản đều là hình tượng chính diện, có thể có một nhân vật chính còn đồ làm xằng làm bậy, cũng đã là việc khó rồi. Dung Hù cũng không phải chưa từng diễn nhân vật phản diện, nhưng cậu chưa từng diễn loại nhân vật ở mặt ngoài là đội ngũ người tốt, trên thực tế lại là nhân vật phản diện thế này.

Nhân vật phản diện chỉ số thông minh cao, còn có tu dưỡng và lễ tiết vô cùng tốt, đây là nguyên nhân La Chấn Đào gửi kịch bản «Mê thành» cho Dung Hù.

Về phần Dung Hù lựa chọn «Mê thành», chỉ là vì đột phá chính mình, nếm thử cuộc đời khác biệt.

Trung tuần tháng năm, Dung Hù đến thành điện ảnh Tượng Sơn, gặp mặt toàn bộ đoàn phim. Trừ cậu ra, một người sắm vai nam chính khác cũng đã đến nơi, là tiểu sinh điện ảnh nổi tiếng Hoa Hạ Bách Tích Văn.

Đoàn phim «Mê thành» thuê một khu quay phim hiện đại trong thành điện ảnh Tượng Sơn, trong đoàn phim là một mảnh bận rộn, nơi nơi đều chất đống đạo cụ còn chưa chế tác hoàn thành. Ba ngày sau phim khởi động máy, mà trong ba ngày này, Dung Hù, Bách Tích Văn và những diễn viên khác mở một cuộc họp biên kịch, tất cả mọi người cùng tới thương thảo kịch bản, trợ giúp diễn viên càng hiểu biết sâu về kịch bản, hiểu biết nhân vật.

Mới đầu mọi người còn có một ít ngăn cách, Bách Tích Văn luôn đơ cái mặt mo, vĩnh viễn là bộ dáng nghiêm túc trịnh trọng.

Ở cuộc họp biên kịch, Dung Hù an vị bên cạnh Bách Tích Văn, hậu cần rót một ly nước đưa cho mọi người, Dung Hù trực tiếp giúp Bách Tích Văn tiếp nhận nước. Bách Tích Văn hơi hơi sững sốt, sau một lúc lâu, mới đông cứng gât gât đầu, nói rằng: “Cảm ơn.”

Thấy thế, Dung Hù nhẹ nhún mi, khóe môi thoáng nhếch lên.

Cuộc họp biên kịch mở cả ngày, mỗi người đều lấy kịch bản của mình ra, do biên kịch tới phân tích từng nhân vật, phân tích nội dung quan trọng trong phim. Trong đó, cảnh diễn của hai nam chính tự nhiên là nhiều nhất. Cảnh diễn của nữ chính bộ phim này không nhiều lắm, gần như là nhân vật bình hoa. Trọng điểm tập trung giữa hai nam chính, nhân vật Đàm Dương Hiền chủ yếu phụ trách cảnh hành động, mà Tiết Gia Triết thì phụ trách cảnh nội dung.

Sau khi biên kịch phân tích nhân vật của Bách Tích Văn xong, cầm kịch bản nhìn về phía Dung Hù, nghiêm túc nói rằng: “Nhân vật Tiết Gia Triết xem như có nửa nhân cách phản xã hội, y không phải là thật sự phản xã hội, nhưng mà bởi vì cảnh ngộ thời thơ ấu, dẫn đến y cực kỳ khinh bỉ người cha vứt bỏ mình và mẹ một mình chạy trốn trong cơn động đất, sinh ra oán hận với cái loại cha mẹ vứt bỏ con cái.”

Dung Hù đeo một cặp kính mắt, cười gật đầu: “Ừm, cho nên y hận rất mình xác, nhưng mà y làm cho mình tự do ở bên ngoài tội ác. Y biết mình đang phạm tội, nhưng y lại không thấy mình sai, cho nên y có thể giết người giết đến yên tâm thoải mái, cuối cùng lại giả họa cho người khác.”

Biên kịch kia thoáng sững sốt, một lúc lâu, mới cười gật đầu: “Phải, y chín là như vậy. Cậu phải chú ý biểu hiện sự lãnh tính và tố chất tâm lý mạnh mẽ của Tiết Gia Triết. Y là giáo sư tâm lý học, cho nên y rất hiểu lòng người, rất thông minh.”

Đạo diễn ở một bên xen mồm nói: “Hai ngày sau, Dung Hù, đoàn phim an bài cho cậu một giáo sư tâm lý đại học, hẳn sẽ đến đoàn phim giảng tri thức ở phương diện tâm lý học cho cậu, để cậu hiểu biết một chút về yêu cầu ở phương diện này. Cậu có thể học tập hẳn một chút, phỏng đoán nên diễn tốt Tiết Gia Triết như thế nào.”

Dung Hù nở nụ cười: “Vâng, Viên đạo.”

Đạo diễn «Mê thành» Viên Khắc, là đạo diễn phim thương nghiệp hạng một nổi tiếng trong nước. Phim ông đạo diễn có một đặc điểm: phòng bán vé bình thường đều không thấp, thấp nhất cũng sẽ không thấp hơn năm trăm triệu, hơn nữa hàng năm đều sẽ lấy được một giải thưởng đạo diễn.

Đúng, không phải là phim nhựa tốt nhất, không phải là nam nữ chính tốt nhất, mà là đạo diễn tốt nhất!

Bất luận là giải thưởng lớn hạng một, hay là giải thưởng lớn hạng hai, dù sao thì Viên Khắc chính là nhất định có thể lấy được một cái, bảy tám năm gần đây, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Dù năm nay có không tổ chức giải thưởng điện ảnh, Viên Khắc cũng nhất định có thể đoạt được một cái đạo diễn tốt nhất từ trong mấy chục giải thưởng điện ảnh toàn cầu hàng năm. Vì thế ở trong giới, Viên Khắc còn có một biệt danh: Viên đạo diễn thưởng... .

Đây là lời để nói với người xa lạ, tạm thời không đề cập tới.

Sau khi mở cuộc họp biên kịch xong, tất cả diễn viên đều chuẩn bị thử trang, thử tạo hình, hai nam chính ở lại, lại xâm nhập giao lưu góc nhìn của mình với Viên đạo một chút.

Dung Hù nhẹ nhàng khép kịch bản của mình lại, bình bình tĩnh tĩnh phân tích: “Tiết Gia Triết là bởi vì ám ảnh thời thơ ấu, mới sinh ra oán hận với cha mẹ vứt bỏ con cái, vì thế sau khi mẹ của mình qua đời, bắt đầu sát hại bọn họ. Chém tay phải xuống, là bởi vì khi còn nhỏ cha của y vốn dĩ vươn tay phải ra với mẹ con bọn họ, nhưng mà bởi vì sợ hãi dư chấn, cha y lại rút tay phải về, làm cho hai mẹ con bọn họ bị đè dưới tảng đá lớn.”

Viên đạo cuộn kịch bản thành một cuộn, chống cằm, đầy hứng thú nhìn thiếu niên ở trước mắt, cười nói: “Tiếp tục.”

“Nói nghiêm khắc thì Tiết Gia Triết không phải một người xấu, nhưng dựa theo cách nói của bản thân y đối với bệnh nhân khác, thì tâm của y cũng có bệnh, hơn nữa bị bệnh rất nhiều năm.” Trên khuôn mặt tuấn tú chậm rãi lộ ra một nụ cười ôn hòa bình tĩnh, hai mắt trong veo, Dung Hù trấn định thông dong tiếp tục nói rằng: “Cho nên tôi nghĩ lúc tôi diễn y, sẽ...”

Thiếu niên thao thao bất tuyệt khiến sự tán thưởng trong mắt Viên đạo càng ngày càng tăng, mà ở bên cạnh Dung Hù, ánh mắt Bách Tích Văn cũng càng ngày càng kinh ngạc. Chờ Dung Hù nói xong, đến phiên Bách Tích Văn phân tích, Bách Tích Văn im lặng hồi lâu, mới phun ra một câu: “Tác dụng chủ yếu của tôi hẳn là diễn đánh nhau, tín nhiệm bạn tốt của mình, sau đó đi phá án.”

Dung Hù lập tức sững sốt, Viên đạo lại ha ha mỉm cười: “Không miễn cưỡng cậu, tiểu Bách, có rảnh học với Dung Hù người ta nhiều chút, diễn xuất của cậu nói không chừng sẽ có bước tiến nhanh.”

Bách Tích Văn thành thành thật thật gật đầu, chờ sau khi Viên đạo rời đi, Dung Hù đang thu dọn đồ vật chuẩn bị đi thử tạo hình, liền nghe một giọng nói mỏng manh vang lên bên cạnh mình: “... Dung Hù, cậu có thể cho tôi mượn kịch bản của cậu nhìn một cái hay không?”

Dung Hù khẽ kinh ngạc, cười nhìn về phía Bách Tích Văn: “Có chuyện gì không?”

Bách Tích Văn xấu hổ dúi tầm mắt đi chỗ khác, nhỏ giọng nói rằng: “Tôi... không biết phân tích kịch bản cho lắm, muốn mượn kịch bản của cậu nhìn xem thế nào. Nếu cậu không muốn, vậy cũng không sao, đã làm phiền cậu.”

Giới giải trí thật sự là người như thế nào cũng có, Dung Hù vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sao nam hạng một ngại ngùng thành thật thế này.

Ánh mắt cậu sâu thẳm nhìn Bách Tích Văn, nhìn đến Bách Tích Văn người ta cứng ngắc cúi đầu, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, liền thấy Dung Hù trực tiếp nhét kịch bản của mình vào trong tay hắn, trên kịch bản bị bút đánh dấu vẽ đầy dấu vết, còn dùng nét chữ thanh tú viết đủ loại cảm tưởng và điểm chú ý.

Bách Tích Văn phút chốc ngây người, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên mỉm cười: “Trước khi khởi động máy dù sao tôi cũng phải học tập tri thức ở phương diện tâm lý học với giáo sư, không có thời gian xem kịch bản, chờ sau khi khởi động máy rồi anh trả lại cho tôi. Anh cũng nói làm phiền tôi, tôi đây có thể nào không cho anh làm phiền một chút?”

Bách Tích Văn nhanh chóng gật đầu: “Cám ơn! Sau khi khởi động máy tôi nhất định trả lại cho cậu, nhất định hoàn hảo không tổn hao gì! Thật sự là rất cảm ơn.”

“Không có gì, không cần cảm ơn.” Dừng một chút, thiếu niên cười bổ sung: “Đúng rồi, tôi rất thích uống cà phê, latte cũng rất tốt.”

Bách Tích Văn sững sốt một khắc, tiếp đó bỗng nhiên hiểu được. Vì thế nửa giờ sau, Dung Hù đang trang điểm, trợ lý Bách Tích Văn liền bưng một ly cà phê đưa cho cậu, tuy rằng không phải là latte, nhưng cũng là mocha hương vị cực kỳ gần.

Trong giới tốt nhất không cần nợ ân tình của người khác, Dung Hù cố ý dùng phương thức này khiến Bách Tích Văn trả ân tình cho mình, coi như là rất cho đối phương mặt mũi.

Trợ lý kia dường như cũng giống nghệ nhân nhà mình, đều vô cùng thận trọng ngại ngùng, cúi đầu, nhỏ giọng nói với Dung Hù: “Thật sự rất cảm ơn cậu, Dung Dung... cậu có thể ký cái tên cho tôi không?”

Dung Hù tiếp nhận giấy và bút của đối phương, giọng điệu nhu hòa nói rằng: “Đương nhiên có thể.”

Mất tiêu trợ lý lập tức nổi sao, kích động liên tục gật đầu.

Hiện giờ đoàn phim «Mê thành» đã tụ tập phần lớn nhân viên chủ chốt, chỉ còn lại có nữ chính đến nay còn chưa vào đoàn, đang ở nước ngoài tham gia một tiết mục ca hát, tất cả nhân viên công tác đều đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị quay phim.

Ngày đầu tiên La Chấn Đào còn ở đoàn phim, nhìn cảnh tượng bận rộn náo nhiệt như vậy, hẳn nhiên không được cảm khái nói: “Nói tóm lại, tiểu Hù, trong những đoàn phim cậu từng tham dự, cũng chỉ có đoàn phim «Mai phục» là có chút khiến người ta bực bội thôi.”

Dung Hù từ chối cho ý kiến, cậu nhìn thoáng qua toàn thể nhân viên đoàn phim chuyên nghiệp nghiêm túc: “Ừm, mọi người đều rất tốt.” Dừng một chút, cậu cười bổ sung nói: “Bách Tích Văn là một người rất thú vị.”

La Chấn Đào đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó xoay người nhìn thoáng qua diễn viên trẻ tuổi đang cố gắng nghiên cứu kịch bản của Dung Hù, sau đó đồng ý cảm thán nói: “Đúng vậy, diễn viên nghiêm túc chăm chỉ thế, ở trong giới cũng hiếm thấy. Anh nhớ rõ lúc cậu quay «Tầng mây màu đen», tiểu Hù, có phải Tần Trình rất ít khi xem kịch bản hay không? Hình như trí nhớ hắn vô cùng tốt, tất cả lời thoại đều thuộc nhĩ?”

Dường như là không ngờ người đại diện nhà mình sẽ nhắc tới tên Tần Trình, sau khi run lên một tích tắc, Dung Hù nhớ lại cảnh tượng cùng nghiên cứu kịch bản với người đàn ông ấy mấy ngày hôm trước, cười nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, Tần Trình là một người rất có thiên phú, hẳn là diễn viên trời sinh. Nhưng mà em không chán ghét loại người cố gắng như Bách Tích Văn, người cố gắng, rất đáng quý.”

Thành phố B, sân bay thủ đô.

Một người đàn ông lạnh lùng cao ngất đang chuẩn bị đăng ký, đột nhiên hắt hơi một cái.

Từ Tấn xoay người lại, vui sướng khi người gặp họa mà nói rằng: “Bị cảm hả? Cho cậu mặc ít như vậy, đều nói mấy ngày nay có luồng không khí lạnh, lúc cậu tham gia giải Kim Phụng, muốn cậu mặc thêm một bộ đồ giữ ấm bên trong lễ phục, cậu còn không nghe, lúc này tốt rồi, bị cảm đi. Muốn phong độ không cần nhiệt độ, người đó nhà cậu cũng không tham gia giải Kim Phụng, chẳng lẽ cậu cảm thấy cậu ta sẽ xem cậu trên trực tiếp TV hả?”

Tần Trình nâng mắt liếc hắt một cái, giọng điệu lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Tôi bị cảm anh rất vui à?”

Từ Tấn nhún vai: “Tôi cũng không nói như vậy.”

Mỗi Tần Trình khề cong: “A, tôi bị cảm, tiến độ lại kéo dài, sau khi đến Mỹ anh đi tán gẫu với Lưu đạo một chút, có lẽ ông ấy sẽ có lời muốn nói với anh đó.”

Từ Tấn: “...”

“Cậu ngàn vạn lần không thể bị cảm nha! Tiến độ còn kéo nữa, Lưu đạo nhất định sẽ đánh nhau với tôi đó!!!”

Tiếng gào thét của người đại diện kim bài dần dần biến mất trong đám mây, máy bay vừng vàng bay vào tầng mây, rất nhanh liền biến mất trên bầu trời trong xanh.

Ba ngày sau, nữ chính chính thức gia nhập đoàn phim, toàn bộ thành viên đoàn phim «Mê thành» đến đông đủ, tiến hành nghi thức khởi động máy.

Hết chương 70

Phúc oa: Tần Tranh Tranh, cậu mà còn mượn tao như vậy hoài, cẩn thận trái tim Dung Dung bị người khác cướp đi!

Tần Tranh Tranh: Dung Dung chỉ yêu một mình bảo bảo, nào có ai tốt hơn bảo bảo hử (ノ^_^)ノ

Dung Dung: Bách Tích Văn rất tốt, vừa cố gắng vừa nghiêm túc, còn ngượng ngùng nữa.

Tần Tranh Tranh: QAQ Dung Dung!!! Em đừng nhìn hấn, mau nhìn bảo bảo!!! Bảo bảo tốt hơn một vạn lần!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 71

Đội hình của bộ phim điện ảnh «Mê thành» này vô cùng mạnh.

Nam chính Dung Hủ, dựa vào một bộ phim «Tầng mây màu đen» tiến vào giới điện ảnh, trực tiếp hot bùng nổ, là một trong những tiểu sinh có nhân khí cao nhất trong một năm gần đây; một nam chính khác là Bách Tích Văn, tuy rằng vẫn luôn ở trong giới không nóng không lạnh, nhưng diễn không ít điện ảnh chế tác lớn, nhân khí hần không cao, phòng bán vé tác phẩm lại chưa bao giờ thấp, điển hình hot tác phẩm không hot người.

Mà nữ chính Nhâm Thư Chi hôm nay mới từ nước Mỹ trở về, là thiên hậu gọi cảm nổi tiếng Hoa Hạ, lấy điệu nhảy nóng bỏng và ca khúc nhạc rock tiết tấu nhanh, có một vị trí trong giới ca hát Hoa Hạ.

Cái gọi là diễn hay thì đi hát, hát hay thì đi diễn, năm trước Nhâm Thư Chi diễn một bộ phim tình yêu thanh xuân, phòng bán vé coi như tạm được, trên sáu tỷ. Vì thế năm nay cô lại nhận bộ phim «Mê thành» này, không cần bao nhiêu cảnh diễn, chỉ cần phòng bán vé cao, như vậy là đủ rồi.

Nhâm Thư Chi đeo một cái kính râm bản rộng, lúc đến đoàn phim, vừa vịn tham gia nghi thức khởi động máy.

Chờ sau khi nghi thức khởi động máy kết thúc, cô bắt đầu chào hỏi với nhân viên chủ chốt của đoàn phim. Vị thiên hậu này trực tiếp cho mỗi người một cái ôm nhiệt tình, lúc ôm đến Bách Tích Văn, môi đỏ mọng của cô cong lên, nhiệt tình nói rằng: “Đàm Dương Hiên! Anh Hiên! Đến đến đến, ôm một chút đã, làm quen làm quen.”

Bách Tích Văn cứng ngắc mở hai tay ra, có chút ngại ngùng ôm nhau với ngôi sao nữ đáng người nóng bỏng này một chút.

Nhân vật Nhâm Thư Chi sắm vai là em gái ruột của người chết thứ bảy, anh trai của cô chết trước mặt công chúng, cảm xúc của cô tương đối kích động, sinh ra không ít tương tác với nam chính Đàm Dương Hiên, cũng tham dự không ít hoạt động điều tra của cảnh sát. Cô là nhân vật nữ có cảnh diễn nhiều nhất trong phim, nhưng mà tính tổng cộng, cũng không được hai mươi phút, miễn cưỡng xem như nữ chính.

Kết thúc cái ôm này, Nhâm Thư Chi nâng bước đi đến trước mặt Dung Hủ. Kính râm rộng lớn bị cô nâng lên gác ở trên trán, tóc dài màu nâu xoắn lộn to, đôi mắt mình mị yêu điểm tí mí đánh giá thiếu niên ở trước mắt.

Lúc cô đánh giá Dung Hù, Dung Hù cũng mặt mang mỉm cười mà nhìn cô, trấn định thong dong, không có một chút co quắp.

Ngay sau đó, Nhâm Thư Chi sáng khoái mỉm cười, không đợi Dung Hù mở hai tay ra, liền lập tức ôm lên: “Ha ha, tôi thế mà lại ôm được Dung Dung, cái này nếu cho fan của cậu biết, sẽ hâm mộ chết tôi.” Vừa nói, Nhâm Thư Chi vừa dùng sức mà ôm, không hề có ý buông tay.

Dung Hù hơi hơi ngơ ngẩn, kinh ngạc nhận thấy được, bộ ngực no đủ của đối phương dường như cọ cọ trên người mình.

Chờ đến khi cái ôm này kết thúc, Nhâm Thư Chi tháo kính râm trên trán xuống, lại đeo lên. Trước khi kính râm hoàn toàn che đi đôi mắt, trong cặp mắt đẹp mềm mại đáng yêu hiện lên một tia sáng mê hoặc, môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên, Nhâm Thư Chi không biến sắc hơi hơi cọ một chút trong lòng bàn tay Dung Hù.

Trong lòng dần dần rõ ràng, nhưng ở mặt ngoài, Dung Hù vẫn lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, mỉm cười nói: “Chị Nhâm đừng nói giỡn.”

Nhâm Thư Chi vô tội nhún vai, âm thanh khàn khàn dịu dàng, vô cùng thân mật: “Tôi cũng không có nói giỡn, fan của Dung Dung cậu, chính là tiếng tăm lừng lẫy. Không phải là gần đây còn làm một cái hoạt động từ thiện gì sao, thật sự là rất lợi hại nha.”

Dung Hù bình tĩnh mỉm cười: “Album của chị Nhâm ba tháng trước, lượng tiêu thụ cũng đã tích lũy trên trăm vạn.”

Nhâm Thư Chi che miệng cười khê: “Nhưng không sánh bằng «Thất dực» của cậu mà.”

Nói xong, cô liền đột nhiên nghiêng người lên, dường như muốn cọ lên trên người Dung Hù. Nhưng Dung Hù lập tức nhích sang bên cạnh, quay đầu cười nói với nam số ba trong đoàn phim: “Tôi nhớ rõ ngày hôm qua Mã Tề còn nói rất thích nhạc của chị Nhâm nhi, đúng không?”

Lập tức rơi vào khoảng không, nụ cười trên mặt Nhâm Thư Chi thoáng cứng đờ, cô rất nhanh kịp phản ứng, như quen đã lâu mà cười nói với nam số ba kia: “Tôi đây thật đúng là được ưu ái mà sợ hãi, A Tề thích nhạc của tôi, tôi một chút cũng không ngờ tới...”

Tuy rằng Nhâm Thư Chi vào đoàn phim muộn, nhưng mà lại tương đối nhiệt tình, không bao lâu, liền hoà mình với những diễn viên khác trong đoàn phim.

Ngoại trừ Bách Tích Văn trời sinh ngại người, không dễ thân cận, cô và mấy người Mã Tề, Trịnh Hiểu Túc đều thân nhau, khi cô và Dung Hù nói chuyện, Dung Hù cũng sẽ thái độ thân thiện đáp lại cô. Chợt nhìn, cô tựa như đóa hoa giao du, lượn quanh trong toàn bộ đoàn phim «Mê thành».

Nhâm Thư Chi thích đến “quấy rầy” Dung Hù nhất. Bởi vì cô vừa mới đến đoàn phim, không có tham gia cuộc họp biên kịch, cho nên khi mọi người chuẩn bị buổi chiều khởi động máy, cô liền cảm kích bản của mình, đi đến bên chỗ Dung Hù, âm thanh mềm nhẹ nói rằng: “Dung Dung, cậu có thể giảng giải kịch bản giúp tôi một chút không? Tuy rằng cảnh diễn của tôi rất đơn giản, nhưng tôi cũng không muốn chậm trễ tiến độ của mọi người, cậu nói... có được không?”

Giờ phút này Dung Hù đã trang điểm xong đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi, nghe nói như thế, cậu quay đầu, bỗng nhiên liền bất ngờ không kịp đề phòng mà thấy được một mảnh tuyết trắng.

Nhâm Thư Chi bỏ đi áo khoác, mặc một cái áo thun ngắn nhỏ bó sát người. Có thể được xưng là thiên hậu gọi cảm, tự nhiên không có khả năng là đáng người cứng nhắc, cái áo thun mỏng manh này bao quanh bên ngoài dáng người của cô, vòng eo mảnh khảnh và bộ ngực đầy đặn hình thành đối lập rõ rệt, một mặt dây chuyền chuỗi thủy tinh từ xương quai xanh rủ xuống, tua rua biến mất trong bóng mờ chiếc áo, làm cho người ta nghĩ xa xôi.

Đa số đàn ông thấy cảnh như vậy, chỉ sợ đều sẽ nhìn không được tâm viên ý mã.

Người phụ nữ này bộ dạng xinh đẹp động lòng người, diện nước đầy đủ, trong tất cả ngôi sao nữ Dung Hù từng gặp qua hai đời, cũng có thể xếp trong top 5. Khi cô nói chuyện, âm cuối sẽ có một chút giọng mũi nhỏ nhỏ, càng có vẻ thanh tú quyền rũ.

Nhưng mà, ánh mắt Dung Hù chỉ xẹt qua mặt dây chuyền thủy tinh tua rua kia, liền nâng mắt nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp của Nhâm Thư Chi. Khóe mắt không hề lướt xuống chỗ phía dưới một phần nào, cậu trấn định cười nói: “Được, có điều tôi lập tức liền phải đi quay, chị Nhâm, có khả năng tôi không giúp được chị bao lâu.”

Nhìn ánh mắt trong suốt thong dong của thiếu niên, Nhâm Thư Chi phút chốc sững sốt, tiếp đó cô lập tức nói rằng: “Không sao, vậy cậu dạy dạy chị Nhâm của cậu trước đi nào.” Lúc lời nói xong, cô lại đến ngồi bên cạnh Dung Hù, mặt dây chuyền thủy tinh nhẹ nhàng lắc lư, dừng ở trong phần bóng mờ thật sâu.

Mà lần dạy này, chỉ dạy năm phút đồng hồ, đã bị ép chấm dứt.

Dung Hù bị Viên đạo gọi đi thương lượng chi tiết quay cảnh đầu, cậu lễ phép tỏ vẻ xin lỗi với Nhâm Thư Chi, Nhâm Thư Chi lắc đầu, vẻ mặt không thêm để ý. Nhưng mà chờ sau khi Dung Hù xoay người rời đi, cô lại nắm lấy mặt dây chuyền thủy tinh trước ngực mình, bộ ngực bởi vì thờ dốc mà từng chút từng chút chuyển động.

Tận đến khi Dung Hù biến mất ở cuối phòng, cô mới híp mắt, dò tìm mắt đi chỗ khác.

Sau khi Dung Hù rời khỏi phòng, tiểu trợ lý La Thiên lập tức đi đến bên cạnh cậu, lòng đầy cảm phẫn nói rằng: “Nhâm Thư Chi kia sao có thể như vậy, tiểu Hù, cô ta thế mà lại quyến rũ cậu!” La Thiên nói như có chút thông minh, tận đến hiện tại không có ai, mới nhỏ giọng thì thầm với Dung Hù: “Ngực cô ta cũng sắp đụng tới cánh tay cậu rồi, tiểu Hù!”

Dung Hù bình tĩnh đi về phía Viên đạo, vừa lạnh nhạt nói: “Chị nhìn lầm, cô ấy chỉ là thỉnh giáo kịch bản với tôi thôi.”

La Thiến lập tức sững sốt, cô ngẩng đầu nhìn Dung Hù, lại thấy Dung Hù cong khỏe môi, bắt đầu nháy mắt mấy cái với cô. La Thiến lập tức hiểu được, cô nặng nề thở dài, nhỏ giọng nói rằng: “Trước đó tôi từng nghe nói qua, Nhâm Thư Chi này rất hào phóng, lúc đóng phim thường xuyên lên giường với nam minh tinh cùng phim. May mắn cô ta là ca sĩ, chỉ từng đóng mấy bộ phim truyền hình, mấy bộ điện ảnh, bằng không không biết sẽ ngủ với bao nhiêu minh tinh đâu.”

Dung Hù ngậy ra, cậu trái lại chưa từng nghe nói về lời đồn này. Nghĩ nghĩ, cậu hỏi: “Tôi nhớ rõ mấy năm trước, có phải Nhâm Thư Chi và Đặng Dật Văn từng hợp tác hay không?”

La Thiến kinh ngạc một tích tắc, bỗng nhiên ý thức được: “Đúng vậy, cô ta và Đặng đề ép cũng từng truyền scandal. Hai người bọn họ năm đó khẳng định cũng từng lên giường... trong giới này thật sự là có người như vậy sao, cái gì cũng không quan, liền tùy tiện lên giường với trai đẹp?”

Dung Hù cười nhạt không nói.

Đời trước cậu ở trong giới giải trí nhiều năm, cũng từng gặp minh tinh thoáng như vậy, có điều đa số đều là nam minh tinh.

Bình thường một bộ phim phải quay mấy tháng, rất nhiều nam minh tinh không chịu nổi cô đơn, sẽ chủ động thông đồng chung với nữ minh tinh cùng phim. Mọi người đều là độc thân, anh tình tôi nguyện, cứ như vậy sáng khoái mấy tháng, an ủi nhau, chờ đến khi phim quay xong, liền mỗi người đi một ngã, về sau gặp mặt vẫn là bạn.

Dung Hù không biết sao Nhâm Thư Chi lại xem trọng mình, nhưng mà cậu lại chưa bao giờ thích tham dự loại chuyện này.

Trong giới rất loạn cậu luôn biết, nhưng người giữ mình trong sạch vĩnh viễn cũng không ít hơn người tùy tính hưởng thụ. Hơn nữa đời trước Dung Hù còn biết một bí mật trong giới.

Nghe nói một nam diễn viên chính Hollywood thường xuyên hẹn pháo với minh tinh cùng phim, không phân biệt nam nữ, là người cầm hai đầu nổi tiếng trong giới. Kết quả có lần hắn kiểm tra sức khỏe đột nhiên tra ra bệnh AIDS, vì thế một đại minh tinh Hollywood sôi nổi ngã ngựa, tất cả mọi người đều giấu diếm chuyện này, không dám công bố với bên ngoài. Chẳng ai biết có minh tinh nào mắc bệnh HIV, nhưng mà nếu có người lộ ra, minh tinh hạng một trúng đạn liền không chỉ mui thôi đâu!

Có điều chờ Dung Hù và Trịnh đạo thương lượng xong chi tiết quay, cậu quay về phòng nghỉ, liền nhìn thấy Nhâm Thư Chi ngồi ở bên cạnh Mã Tề, cười khanh khách không ngừng. Không biết hai người đang nói chuyện gì, Nhâm Thư Chi gần như ngồi ở trong ngực Mã Tề, tay Mã Tề cũng khoát lên vòng eo thon gầy của Nhâm Thư Chi.

Dung Hù chỉ nhìn thoáng qua liền dời đi tầm mắt, mà La Thiến lại trừng lớn mắt, kinh ngạc thật lâu, mới ở bên tai Dung Hù lặng lẽ nói rằng: “Thật là lợi hại, tiểu Hù, nhanh như vậy cô ta liền không cần cậu...”

Nghe vậy, mày Dung Hù nhú lại, dở khóc dở cười nói rằng: “Cái gì gọi là không cần tôi?”

La Thiến nhanh chóng giải thích: “Dù sao chính là cô ta không dây dưa cậu, thật tốt, tùy cô ta đi thông đồng Mã Tề đi, hừ.”

Dung Hù lắc lắc đầu: “Mọi người đều là người trưởng thành rồi, nam nữ hoan ái thực bình thường, chị cũng đừng có ý kiến quá lớn với bọn họ.”

La Thiến nhanh chóng ngậm miệng, làm động tác kéo khóa kéo.

Dung Hù nói lời này quả thật không sai, rất nhiều chuyện người trong giới đều biết, nhưng mà cũng không có gì để nói. Nhâm Thư Chi lại không có miễn cưỡng Dung Hù, Dung Hù không thích, cô liền chủ động đi tìm Mã Tề. Mã Tề thực rõ ràng cũng là cam tâm tình nguyện, thậm chí nói không chừng hẳn còn rất vui mừng kia, như vậy tùy bọn họ đi thôi, bọn họ cũng không phải con nít, đây chỉ là nhu cầu sinh lý đơn giản, nếu chính bọn họ đều rất thích ý, vậy người khác không có gì để xen vào.

Xế chiều hôm khởi động máy, chủ yếu là cảnh diễn của Bách Tích Văn, Dung Hù cũng có một chút cảnh diễn.

Cảnh đầu chính là Dung Hù và Bách Tích Văn đối diễn, Viên đạo cố ý chọn cảnh của Dung Hù làm cảnh mở đầu sau khi khởi động máy, chính là để khiến Dung Hù và Bách Tích Văn quen thuộc đối phương, tăng cường ấn ý.

Cùng lúc đó, trên internet, hoạt động quyên tiền từ thiện “Thắt dục” vô cùng oanh động rồi cuộc cũng về một dấu chấm hết.

Tổng kim ngạch năm trăm sáu mươi ba vạn!

Tổng vật tư cảng là nhiều đếm không xuể, có một fan đại gia quyên trợ một kho hàng, lúc này mới được nhiều quần áo và sách vở như vậy.

Quá trình lần hoạt động quyên tiền này đến đây chấm dứt, kế tiếp, fan Dung Hù sẽ liên hợp lại, tạo thành một đội ngũ, trực tiếp vào vùng núi, tự tay đưa vật tư cho các nhi đồng nghèo khó. Bọn họ sẽ tiến hành trực tiếp, cam đoan không tham ô một phần tiền, để nhóm dân mạng chứng kiến.

Loại hành vi trực tiếp này được nhóm dân mạng nhất trí khen ngợi, fan weibo Dung Hù trong mấy tháng này tặng vọt chín trăm vạn, hiện giờ đã đạt tới một ngàn sáu trăm vạn. So với những tiểu sinh hạng một đang hot khác mà nói, số lượng fan của cậu mới chỉ là một phần hai người khác, thậm chí là một

phần ba.

Nhưng mà, cậu mới ra mắt một năm.

Mặt khác cũng tại xế chiều hôm đó, Triệu Sở Vân tuyên bố toàn bộ tình hình quyền tiền của CD <Thất dục>, đưa ra giấy chứng nhận mà quỹ hội Vinh Vân và tổ chức giám sát từ thiện liên thủ làm ra.

Cái tag #từ thiện Dung Hủ# lập tức được nâng lên hạng hai hot search weibo.

Bên kia bờ đại dương, đúng là thời gian rạng sáng. Đoàn phim rút cuộc kết thúc cả ngày quay phim, người đàn ông tuần mỹ thanh nhã tìm tôi weibo bên dưới cái tag #Dung Hủ từ thiện#, nghiêm nghiêm túc túc mà xem, rõ ràng trên mặt không có chút biểu tình, nhưng hẳn lại xem cực kỳ nghiêm túc, ngay cả bên cạnh có người đi tới cũng không phát hiện.

“A, Dung Hủ? Tôi từng nghe qua tên cậu ta.”

Tần Trình ngẩng đầu, nhìn về phía người nước Pháp tóc vàng mắt xanh bên cạnh: “Bertram, làm sao anh biết cậu ấy?” Giọng điệu nhìn như lạnh nhạt, nhưng khóe miệng lại không tiếng động mà cong lên, trong giọng nói ẩn giấu một chút đắc ý và kiêu ngạo.

Ngôi sao nam nổi tiếng nước Pháp Bertram ha ha mỉm cười, nói: “Tần, cậu cũng không biết rồi, hôm trước lúc tôi tạm biệt với Nhâm, cô ấy nói với tôi, phim mới của cô ấy chính là quay chung với Dung Hủ này. Cô ấy nói Dung Hủ thực đáng yêu, cô ấy còn cho tôi xem ảnh chụp, a, đó thật sự là một búp bê phương đông đáng yêu xinh đẹp.”

Ý cười bên môi phút chốc cứng đờ, người đàn ông hơi hơi nheo lại mắt, thần nhiên nói: “Nhâm là ai?”

Bertram không cần nghĩ ngợi nói rằng: “Nhâm Thư Chi... Tên honey thật sự là khó đọc, hôm trước lúc ở trên giường, honey thật sự muốn tôi gọi tên cô ấy, tôi chính là luyện tập thật lâu, mới nói đúng. Cô ấy nói trong đoàn phim hình như chỉ có Dung Hủ này là rất đáng yêu, cũng đúng, nếu là tôi, khẳng định cũng thích búp bê phương đông tình xảo xinh đẹp này.”

Tần Trình: “...!!!”

Một phút đồng hồ sau, Dung Hủ vừa mới chuẩn bị quay, đột nhiên liền nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: còn có hai ngày tôi liền đóng máy, tôi đi thăm cậu.]

Dung Hủ khẽ kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, lại nhận được một cái tin nhắn.

[Tần Trình: không, ngày mai tôi có thể đóng máy, ngày kia tôi đi thăm cậu... ừm, là mẹ yêu cầu.]

Dung Hủ lập tức hồi âm: [ngày mai anh đóng máy, ngày kia sao lại từ nước Mỹ về đây? Tần Trình, anh nghỉ ngơi cho tốt, không cần đến thăm tôi.]

Ai ngờ ba mươi giây sau, tin nhắn của Tần Trình rất nhanh gửi tới ——

[Tần Trình: tối hôm nay, tôi có việc nói với cậu, đến lúc đó gọi điện thoại cho cậu... chuyện rất riêng tư, trong phòng của cậu tốt nhất đừng có ai cả, ai cũng không thể.]

Dung Hủ: “...” EXM?!

Hết chương 71

Tần Tranh Tranh: thật muốn bay qua bay qua bay qua! Bảo bảo tin tưởng Dung Dung, nhưng mà cái người xấu kia, không cho thông đồng với Dung Dung của bảo bảo! QAQ!

Dung Dung:... Buổi tối nói chuyện rất riêng tư hả? EXM? Meo meo meo?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 72

Chưa kịp hỏi đối phương rút cuộc xảy ra chuyện gì, liền có hậu cần đến gọi Dung Hủ đi quay.

Tạm thời ngăn chặn toàn bộ hoang mang trong lòng, Dung Hủ giao điện thoại di động của mình cho La Thiển, nâng bước đi đến phim trường đã dựng xong. Trước khi đi, cậu suy tư một khắc, giọng điệu trịnh trọng nói với La Thiển: “Bất luận một lát điện thoại của tôi nhận được tin gì, chị tiểu Thiển, chị

cũng đừng xem”

La Thiến hơi hơi sùng sốt, lập tức đặt điện thoại di động trong túi xách nhỏ tùy thân của mình, nghiêm túc trả lời: “Được, tiểu Hù, cậu yên tâm, tôi khẳng định không nhìn!”

Như vậy, Dung Hù mới yên tâm rời đi.

Lấy nhân phẩm La Thiến, nếu cô làm ra cam đoan, vậy hẳn là sẽ không nhìn lên. Tuy rằng La Thiến không có mật mã mở khóa của di động Dung Hù, nhưng mà chỉ cần có tin nhắn gửi tới, cô không cần mở di động ra, xem màn hình khóa là có thể biết tin nhắn đối phương gửi tới —— ít nhất là biết hơn phân nửa.

Dung Hù cũng không biết Tần Trình nói... ặc, chuyện riêng tư gì với mình, nhưng bất luận thế nào, loại chuyện này tốt nhất đừng cho người khác biết.

Tựa như cho tới hôm nay, La Chấn Đào cũng không có đem chuyện “Dung Hù và Tần Trình ở cùng một chỗ” nói cho La Thiến. Loại chuyện này có thể ít một người biết liền ít đi một người biết, nếu thật sự bị lộ ra ngoài, đối với Dung Hù và Tần Trình đều sẽ tạo thành phiền toái.

Nghĩ vậy, bước chân thiếu niên hơi hơi khựng lại, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ: có phải nên mua phòng dọn ra ngoài hay không?

Suy nghĩ này chỉ xẹt qua trong lòng cậu một tích tắc, ngay cả chính Dung Hù cũng không phát hiện, cậu nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Thế nên chuyện này, lại bị đương sự vứt ra sau đầu.

Cảnh quay đầu tiên của đoàn phim «Mê thành» ở thành điện ảnh Tượng Sơn chính là cảnh trong nhà. Tổ đạo cụ nửa tháng trước đã dựng xong tất cả cảnh bên trong, gần đây đang dựng cảnh bên ngoài. Dù sao cũng là phim hiện đại, bố trí cảnh tượng cũng không có yêu cầu quá lớn, mà cảnh quay đầu chính là cảnh Đàm Dương Hiền đi tìm bạn đại học của mình, tự nhiên phải quay phân cảnh Tiết Gia Triết lên lớp.

Phó đạo diễn tìm hơn năm mươi diễn viên lâm thời, sắm vai sinh viên của Tiết Gia Triết.

Những diễn viên lâm thời đó mỗi ngày đều chờ đợi cơ hội công việc ở phụ cận thành điện ảnh, bọn họ nhìn thấy mình tỉnh cũng không có nhiều kích động, chỉ có vài người rất rõ ràng nhìn qua vẫn là người mới nhện không được tò mò, kích động tiến lên xin mấy người Dung Hù, Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chi hỗ trợ kí tên, chụp ảnh chung.

Dung Hù mới ra mắt một năm, đa số diễn viên quần chúng còn đóng phim nhiều năm hơn cậu, nhưng mà cái giới này chính là tàn khốc như thế. Rất nhiều người ôm ấp giấc mộng trở thành cái gọi là “Hoành phiêu”, “Tượng phiêu”*, nhưng bọn họ không có một khuôn mặt tốt, lại không có thiên phú đóng phim, chỉ có thể trở thành diễn viên quần chúng trước, cố gắng đề cao diễn xuất, hy vọng có thể lẫn lộn xa hơn ở giới giải trí.

*Hoành phiêu, Tượng phiêu là cách gọi tắt của một nhóm người, bọn họ đến từ khắp mọi nơi, vì kiếm sống hoặc vì thành danh, tới những nơi quay phim như Hoành Điểm, Tượng Sơn, với hy vọng được các đạo diễn coi trọng, có được một vai diễn.

Nhâm Thư Chi chỉ ký tên hai cái, tiếp đó liền có chút không kiên nhẫn mà ngừng tươi cười, để trợ lý của mình đuổi mấy quần chúng người mới đó đi. Bách Tích Văn trái lại mặt không đổi sắc mà ký tên, chụp ảnh chung cho mỗi một diễn viên quần chúng.

Rất xa, Nhâm Thư Chi đánh giá hai nam chính trong đoàn phim, che miệng cười khẽ một tiếng, nói với trợ lý của mình: “Tôi không nhìn lầm Dung Hù đi, bộ dạng xinh đẹp, tính tình cũng không tệ lắm. Thái độ của cậu ấy đối với quần chúng cũng tốt như vậy, biết cách làm người hơn tôi nhiều.”

Trợ lý của cô cười cười, nói rằng: “Chị Nhâm, cậu ta chính là không quá thức thời. Cậu ta ra single «Thất dục», không phải chính là muốn tiến quân vào giới ca hát sao. Nếu cậu ta làm tốt quan hệ với chị, chỉ có chỗ lợi với cậu ta, không có chỗ hại.”

Nhâm Thư Chi lại không cho là đúng mà hỏi ngược lại: “Em chỉ hạn hẹp vậy thôi à?”

Trợ lý kia lập tức sùng sốt.

Nhâm Thư Chi lại cong đôi môi đỏ mọng, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái trên gương mặt xinh đẹp của mình, tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người Dung Hù, ý vị sâu xa nói rằng: “Đây là loại hình tôi thích nhất, so với cậu ấy, Mã Tề thật sự là kém xa...”

Đã nhận ra ánh mắt Nhâm Thư Chi, Dung Hù ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, hơi hơi gật đầu, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt ôn hòa.

Nhâm Thư Chi lập tức vẫy tay với cậu, mở to mắt, làm một động tác trái tim.

Không bao lâu, tổ ánh sáng và tổ camera đều chuẩn bị hoàn tất. Toàn bộ vai quần chúng ngồi ở chỗ của mình, Viên đạo thương lượng một ít chi tiết quay phim kế tiếp với Dung Hù, Bách Tích Văn xong, ông liền ngồi trở lại chỗ của mình, giơ tay lên ——

“Action!”

Trong phút chốc, phim trường dần dần an tĩnh lại.

Ngon đèn sáng ngời chiếu sáng toàn bộ phòng học, nhóm diễn viên quần chúng bắt đầu nhỏ giọng nói khe khẽ, bọn họ châu đầu ghé tai, bắt chước cảnh

tượng sinh viên đùa giỡn vui cười trước khi vào học. Giống như thật sự quay về lớp học thời thanh xuân, tám camera từ mỗi một phương hướng quay lại cảnh tượng này, tận đến khi một tiếng bước chân mỏng manh từ ngoài cửa hành lang vang lên.

Âm thanh kia bình tĩnh từ hoãn, đi không nhanh, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe thì sẽ phát hiện, khoảng cách thời gian mỗi một tiếng bước chân thế mà lại giống nhau như đúc!

Khi cánh cửa kẹt một tiếng bị đẩy ra, trong phòng học tức khắc yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên thân người đàn ông đẩy cửa vào, sau đó trong khoảnh khắc nhìn thấy y, lập tức cứng đờ. Y mặc một thân tây trang nhạt màu, tay phải cầm một cái notebook mỏng, cất bước đi vào phòng học.

Quần tây trang sát người buộc vòng quanh đôi chân thon dài thẳng tắp của y, y đi từng bước một đến trước bục giảng, sau khi buông notebook của mình xuống, nâng mắt nhìn về phía nhóm sinh viên dưới đài. Toàn bộ mái tóc dùng keo xịt chỉnh sửa đến hoàn mỹ không khuyết điểm, ngay cả một sợi tóc mỏng rơi xuống cũng không thể tìm được, giống như có chứng cưỡng ép, ngay cả vạt áo y cũng ủi phẳng đến chỉnh chỉnh tề tề, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp giấu sau kính mắt, môi khê cong, ánh mắt lạnh nhạt.

Chỉ một thoáng, dưới đài không còn một sinh viên nào dám nói lung tung, diễn viên quần chúng ngồi gần nhất cũng không tự chủ được mà mở sách đặt trước mặt mình ra, nghiêm túc cúi đầu lật xem.

Một luồng khí tràng mạnh mẽ lạnh lùng tích tắc lan ra bốn phía, La Thiển cầm khăn mặt và bình thủy ở cạnh phim trường quan sát. Cô không kìm lòng nổi mà nuốt nước miếng một cái, vừa định lấy điện thoại di động ra trộm chụp một tấm ảnh, nhưng rất nhanh dừng suy nghĩ này lại.

Cách đó không xa, Nhâm Thư Chi đưa ly nước cho trợ lý, trong con ngươi hiện lên một tia kinh diễm, nhìn không được đi về phía trước vài bước.

Đúng lúc này, giọng nói thanh lãnh tự phụ vang lên trong phòng học cực lớn: “Ai tin cung hoàng đạo?”

Một câu, đột nhiên đánh vỡ tất cả yên lặng. Viên đạo hưng trí đặt dao ngồi phía sau tám cái camera, nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình cẩn thận quan sát. Nhâm Thư Chi đã nâng bước đến ngoài rìa phim trường, đứng ở bên cạnh La Thiển, môi đỏ mọng cong lên, nghiêm túc nhìn Dung Hù giữa phim trường.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, khi Dung Hù bắt đầu nhập vai, thế mà đột nhiên liền thay đổi thành một người khác.

Lúc trước khi Viên đạo quyết định tìm Dung Hù để sắm vai Tiết Gia Triết, kỳ thật biên kịch và người sản xuất đều phản đối.

Dung Hù quá trẻ tuổi, kinh nghiệm quay diễn của cậu cũng rất ít, Tiết Gia Triết là boss bự của «Mé thành», lại là một phó giáo sư trẻ hai mươi bảy tuổi. Tiết Gia Triết thâm trầm nội liễm, bề ngoài lạnh nhạt, lại có được tu dưỡng và trí tuệ xuất chúng. Tạm thời không đề cập tới Dung Hù có thể diễn ra tính hai mặt của Tiết Gia Triết hay không, chỉ đơn thuần diễn một giáo sư đại học thôi, biên kịch đã cảm thấy khó khăn rất lớn.

Nhưng Viên đạo chính là bác bỏ hết mọi phản đối, thật sự gửi kịch bản cho Dung Hù.

Mấy ngày hôm trước lúc thử trang, lực biểu hiện màn ảnh của Dung Hù không tồi, hiệu quả tạo hình cũng thực tốt, lúc này mới khiến biên kịch và người sản xuất kín ý vài phần. Nhưng tận đến vừa rồi, người sản xuất cũng còn lặng lẽ nói với Viên đạo: “Nếu cậu ta diễn không tốt, hiện tại còn kịp thay đổi người.”

Nhưng mà hiện giờ, một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, liền làm cho cả đoàn phim đều nhìn hết sức chăm chú.

Tư văn nho nhã, lại không hợp với tất cả mọi người, Tiết Gia Triết Dung Hù tuấn mỹ lẫm liệt, đây hoàn toàn không giống một diễn viên mới chỉ vừa mười tám tuổi. Động tác cậu giơ tay nhắc chân, thâm trầm nội liễm, ngay cả biểu tình dường như cũng có sự thay đổi rất nhỏ, có vẻ càng thêm trưởng thành.

Mà sau những lời này của cậu, không ít sinh viên đều giơ lên tay. Giống như trong kịch bản an bài, Dung Hù hạ mắt nhìn về phía diễn viên quần chúng ngồi gần nhất, người đó theo bản năng đứng lên, chỉ nghe Dung Hù thần nhiên nói rằng: “Em là chòm sao gì?”

Nữ sinh viên kia nhìn khuôn mặt Dung Hù, dường như có chút ngây người. Dáng vẻ của cô vừa vặn vô cùng ăn khớp với tiểu nữ sinh sợ hãi uy nghiêm của giáo sư, cô cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghe Dung Hù nói xong, nhìn ánh mắt của cậu, liền theo bản năng mà nhỏ giọng trả lời: “Tiết... Tiết giáo sư, em là cung Nhân Mã.”

“Cung Nhân Mã?” Giáo sư trẻ tuổi vươn tay đẩy gọng kính trên mũi, “Em hy vọng được người khác chú ý, tìm tòi về mình. Bề ngoài sáng sủa lạc quan, nhưng có khi lại cảm thấy mình thực cô độc, không có ai hiểu được mình. Một ít lý tưởng của em là không thực tế, em tự biết điểm này, nhưng ngẫu nhiên sẽ đột nhiên muốn đi thực hiện nó.”

Sinh viên kia mở to hai mắt, không ngừng gật đầu: “Đúng! Giáo sư, ngài cũng nghiên cứu về cung hoàng đạo ư?”

Không trả lời câu hỏi của nữ sinh viên này, Tiết Gia Triết quay đầu nhìn về phía một sinh viên nam bên cạnh cô: “Cậu là cung gì?”

Trong phòng học lập tức sôi trào lên.

Một giáo sư thế mà lại tán gẫu về chòm sao với sinh viên! Hơn nữa còn là giáo sư đẹp trai như vậy!

Đúng lúc này, cửa sau phòng học bị người ta lặng lẽ mở ra, cảnh sát trẻ tuổi mặc áo khoác màu đen thân thể như mèo lướt vào phòng học, hẩn vừa mới ngồi vào chỗ, liền nghe giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông vang lên: “Chỗ thứ tư hàng thứ ba đếm ngược, bạn mặc áo khoác màu đen và quần bò

xanh, đầu tóc không có chải chỉnh tề vênh lên một góc... bạn học, cậu là cung gì?”

Đàm Dương Hiền mới vừa vào phim trường lập tức nở nụ cười, nói với Tiết Gia Triết: “Thầy à, tôi không tin cung hoàng đạo.”

Tiết Gia Triết nhẹ nhún mi: “Cậu là cung nào?”

Đàm Dương Hiền cười rộ nói: “Tôi là cung Cự Giải.”

Ánh mắt Tiết Gia Triết sâu thẳm nhìn hẩn, thật lâu sau, mới bình tĩnh trả lời: “Cậu cảm thấy mỗi người đều có thể có bí mật của mình, không cần quá mức thẳng thắn với người khác. Cậu biết mình có một chút chỗ thiếu hụt, nhưng lại biết nên làm thế nào bù lại...”

Lại là một đoạn lời thoại nói xong, Đàm Dương Hiền cười nói: “Thầy à, thầy nói không sai, rất giống tôi.”

Các sinh viên trong phòng học càng thêm kịch liệt thảo luận, thỉnh thoảng có học sinh hỏi “Giáo sư, thầy cũng thích cung hoàng đạo hả”, nhưng từ đầu đến cuối Tiết Gia Triết đều không trả lời vấn đề của bọn họ, chờ y hỏi xong một sinh viên cuối cùng, y bình tĩnh nhìn tất cả mọi người dưới đài, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Vừa rồi đều là tôi nói bậy đó.”

“A?!!!” Các sinh viên lập tức kêu rên, chỉ có cảnh sát trẻ tuổi ngồi ở cuối cùng vẫn là vẻ mặt “tôi biết ngay”.

Đúng lúc này, chuông tan học vang lên, giáo sư trẻ tuổi tuần dật nhẹ giọng nói rằng: “Tiết vừa rồi chính là giảng về hiệu ứng Barnum*, tiết sau tự học, mỗi người các bạn đem cảm tưởng của mình với hiệu ứng Barnum viết thành luận văn giao cho tôi...” Dừng một chút, “Không ít hơn một ngàn chữ.”

*Hiệu ứng Barnum: là xu hướng mà mỗi cá nhân đưa ra một đánh giá có độ chính xác cao để miêu tả tính cách của cá nhân mà họ cho là đặc biệt phù hợp với mình, nhưng sự thật lại mơ hồ và chung chung có thể áp dụng cho nhiều người. Ví dụ như trong những bài kiểm tra tính cách thường có những câu như “Bạn quan tâm đến những người xung quanh và thường hay giúp đỡ họ”, “bạn có khả năng lãnh đạo tiềm ẩn”... và đa số mọi người đều tin vào những lời đó. Con người có xu hướng tin vào những lời mà họ muốn tin, họ sẽ tự gắn mình với những lời đánh giá đó, mà quên mất rằng những đánh giá ấy đúng với số đông người nghe.

“Giáo sư!!!”

Giống như không nghe thấy mấy sinh viên ấy kêu rên, cầm notebook, Tiết Gia Triết liền đi ra khỏi phòng học. Ngay một khắc y rời khỏi phòng học, y bỗng nhiên nhìn qua bên cạnh, người đàn ông chuẩn bị một quyền đánh tới liền nhào vào không khí.

Tiết Gia Triết nhún mày nhìn hẩn, thấu kính che đi đáy mắt, nhưng khóe môi lại thoáng cong lên: “Bạn học nam này, đánh thầy giáo, sẽ bị phạt đuổi học đó.”

Đàm Dương Hiền không để bụng hỏi: “Nếu tôi đây muốn mời thầy giúp một việc, nên mời như thế nào?”

Tiết Gia Triết thân nhiên nói: “Việc gì?”

Ý cười trên mặt Đàm Dương Hiền lập tức trầm xuống: “Một vụ án giết người liên hoàn. Anh Tiết, anh ruột của tôi, cậu cứu tôi đi.”

Ý cười bên môi Tiết Gia Triết càng tăng lên vài phần, hoàn toàn không có bộ dạng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm ở lớp học vừa rồi, “Cứu cậu? Hẩn muốn giết cậu à? Kẻ sát nhân nào, có thể giết cái loại người mỗi ngày tập thể hình tám giờ, 18 tuổi đã có tám khối cơ bụng, 20 tuổi lấy được quán quân boxing toàn quốc, 23 tuổi ở Myanmar đột nhập hàng ô trum buôn thuốc phiện, 25 tuổi một mình độc đấu 16 tên côn đồ, 27 tuổi...”

“... Vì sao chuyện của tôi mà cậu còn nhớ rõ ràng hơn cả tôi?”

Tiết Gia Triết xoay người đi: “Bởi vì người thông minh đều có thể nhớ kỹ loại việc nhỏ này.”

Đàm Dương Hiền đầu tiên là sững sốt, lập tức lại đuổi theo: “Tiết Gia Triết! Cậu nói rõ ràng, cậu đây là đang nói tôi ngốc hả? Giỏi thật, một năm không thấy, cậu liền đối đãi với bạn học cũ như vậy à, ông bạn? Cậu đừng đi...”

Bóng dáng hai người dần dần biến mất ở cuối hành lang, khi bóng dáng Bách Tích Văn cũng biến mất, Viên đạo lớn tiếng hô một câu “cất”, cảnh quay dài này đến đây liền kết thúc.

Dám dùng cảnh quay dài để quay cảnh đầu tiên, từ đó có thể thấy Viên đạo lớn mật, mà ông quả thật cũng có vốn liếng để lớn mật.

Nhìn lại trong video, Tiết Gia Triết lạnh lùng và sự thay đổi khi đối mặt với bạn học cũ, Đàm Dương Hiền thân thể cường tráng chính khí, toàn bộ đều biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Tuy rằng diễn xuất của các diễn viên quần chúng vô cùng bình thường, cho dù cố ý lựa ra vài người có được lời thoại, cũng rất làm đau mắt Viên đạo, nhưng chỉ hai diễn viên chính mà nói, cảnh diễn của bọn họ cũng đã quay rất tốt.

Viên đạo nghĩ nghĩ: “Cảnh của quần chúng lại quay bù một lần, lần này qua!”

Lúc này Dung Hù và Bách Tích Văn đang đồng thời từ bên kia hành lang đi về, nghe xong lời này, Dung Hù cười cười với Bách Tích Văn, cho dù bị thấu kính che, gương mặt thuộc về Dung Hù, lại thuộc về Tiết Gia Triết này, vẫn xuất chúng chói mắt.

Bách Tích Văn nhìn lập tức sững sốt, sau một lúc lâu, hẩn mới xấu hổ gật gật đầu với Dung Hù, lập tức nâng bước chạy đi, nào có cái loại dương quang

suất khí của Đàm Dương Hiền vừa rồi.

Thấy thế, Dung Hù nhướn mi. La Thiên vừa lúc đi tới, cô kỳ quái nói rằng: “Bách Tích Văn... hình như quái quái? Sao màn ảnh vừa rời khỏi hắn, hắn lại đột nhiên trở nên ngại ngùng thẹn thùng như vậy, rõ ràng trước màn ảnh, hắn rất lớn mật mà.”

Dung Hù tiếp nhận ly nước, uống một ngụm nước, cười nói: “Chị cảm thấy hắn thay đổi lớn ư?”

La Thiên gật gật đầu.

Dung Hù nói: “Vây nói lên hắn diễn xuất tốt. Viên đạo lựa chọn hắn, không phải là không có đạo lý.” Hắn có thể trở thành tiểu sinh điện ảnh hạng một, tự nhiên cũng có nguyên nhân.

Câu sau Dung Hù cũng không có nói ra, cậu nhìn chăm chú vào bóng dáng Bách Tích Văn, chỉ nhìn trong chốc lát, liền dời tầm mắt đi chỗ khác, lại đi chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo. Mà cậu tự nhiên cũng không phát hiện, bên cạnh phim trường, một tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người cậu, trong ánh mắt bao hàm tò mò và đánh giá.

Thiên hậu xinh đẹp khẽ gọi vuốt ve đôi môi đỏ mọng, thấp giọng tự nói: “Dung Dung, Dung Dung à...”

Ngày đầu tiên khởi động máy, đoàn phim chỉ quay đến tối tám giờ, liền kết thúc một ngày quay, để mọi người trở về nghỉ ngơi sớm một chút, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến dài lâu kế tiếp.

Từ buổi chiều Dung Hù nhận được tin nhắn của Tần Trình, cậu không có hồi âm, Tần Trình cũng không có gửi nữa.

Vốn dĩ Dung Hù chỉ tưởng Tần Trình đang nói giỡn với mình, dù sao thì đối phương quay phim quay đến rạng sáng bốn năm giờ, thế mà lại không nghỉ ngơi, còn muốn gọi điện thoại cho mình? Loại chuyện này nói như thế nào cũng thấy kỳ quái, vì thế sau khi cậu trở lại khách sạn, chỉ gửi cho Tần Trình một câu “tôi về phòng rồi”, liền bắt đầu tắm rửa.

Ai ngờ cậu vừa mới gội đầu xong, di động liền đột nhiên vang lên, Dung Hù khẽ kinh ngạc, lập tức vươn tay cầm di động trên bồn rửa mặt lên: “Tần Trình?”

Trong tích tắc thiếu niên ấn nút nhận nghe, tiếng nước ào ào xuyên thấu qua ống nghe điện thoại truyền vào tai người đàn ông, màn hình di động có vài giây đồng hồ lù lù, chờ hình ảnh đột nhiên hiện ra, bất luận là Tần Trình hay là Dung Hù, đều mãnh liệt ngơ ngẩn.

Dung Hù nhận nghe vội vàng, cũng không có chú ý đối phương gọi điện thoại video. Mà Tần Trình càng trăm triệu lần không nghĩ tới, hắn vừa gọi thông cuộc điện thoại, thứ nhìn thấy lại là nửa người trên để trần của thiếu niên!

Giọt nước từ sợi tóc ướt át chậm rãi chảy xuống dưới, trượt qua gương mặt tốt đẹp, trượt qua xương quai xanh yếu ớt, giống như dòng suối xuyên qua ở lồng ngực trắng nõn, dọc theo vòng eo thon gầy mảnh khảnh, biến mất phía dưới màn hình nhìn không thấy.

Tần Trình: “!!!”

Làn da trắng nõn như ngọc và điểm hồng nhạt nhô ra trên ngực thiếu niên, khiến Tần Trình lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng ngay sau đó, hắn lại yên lặng chuyển mắt trở về.

Lúc này đến phiên Dung Hù: “...”

Trực tiếp lật mặt di động lên đặt ở trên bồn rửa tay, tùy tiện ném trên đồng quần áo, mở loa ngoài.

Trong tích tắc hình ảnh biến hóa, Tần Trình mở to hai mắt, giống như nhìn đến cái gì đó từ trước mắt mình chợt lóe qua. Nhưng mà hình ảnh thật sự thay đổi quá nhanh, hắn căn bản không kịp thấy rõ, khi nhìn kỹ lại, thứ nhìn thấy đã là trần nhà và một đoạn nhỏ cửa kéo thủy tinh không hề thay đổi.

Trong phòng tắm hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách từng chút rơi xuống đất đánh vỡ yên lặng.

Tần Trình cẩn thận nhìn chăm chăm màn hình, khi phát hiện thứ mình có thể nhìn thấy quả thật nhất định và khẳng định là chỉ có trần nhà và cửa kéo thủy tinh, hắn mới tựa như có chút tức giận mà thu hồi tầm mắt, giọng hơi khàn mở miệng hỏi: “... Cậu đang tắm à?”

Dung Hù yên lặng cầm lấy xà phòng, vừa làm bước cuối cùng, vừa giọng điệu bình tĩnh hỏi đáp: “Ừm.” Sau một lúc lâu, cậu còn nói thêm “Tôi không nghĩ anh sẽ gọi video, anh có chuyện gì không?”

Tiếng chà xà phòng xoạt xoạt khiến Tần Trình nhú mày, ánh mắt càng thêm thâm trầm vài phần. Giọng điệu hắn nhìn như tùy ý nói rằng: “Quả thật có một số việc, nói với cậu. Trong phòng cậu không có những người khác đi?”

Nghe đến câu này, trong đầu Dung Hù tức khắc hiện ra tin nhắn buổi chiều của đối phương.

... Chuyện gì riêng tư như vậy, vì sao Tần Trình cứ luôn cường điệu không thể có những người khác ở đây?

Suy nghĩ không khỏi nhập tâm hơn vài phần, Dung Hù vừa không chú ý, xà phòng đột nhiên từ trong tay trượt xuống. Cậu kinh ngạc tròn to hai mắt, nhanh chóng muốn bắt lấy xà phòng, nhưng mà bất ngờ không kịp đề phòng trực tiếp dẫm lên xà phòng trơn lù, cả người mãnh liệt đổ sang một bên.

“Rầm——”

“Dung Dung... Dung Hù!”

Giọng nói dồn dập của người đàn ông lập tức vang lên, Tần Trình còn chưa kịp lo lắng, đột nhiên liền thấy một cánh tay chống trên cửa kéo thủy tinh của phòng tắm. Tức khắc, nửa người trên trần trụi của thiếu niên lại xuất hiện trên màn ảnh di động, lúc này cậu có chút chật vật, tóc đen hỗn độn tản trên gương mặt, dường như cánh tay chống trên cửa kéo, mới miễn cưỡng không để mình ngã sấp xuống.

Hình ảnh này đẹp đến mức khiến lòng người kinh ngạc, nét đẹp hỗn độn càng lộ ra một tia kiều diễm, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp còn nổi lên một chút ửng hồng vì bối rối mà hình thành.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Dung Hù lắc đầu: “Không có việc gì...”

Tần Trình không chuyển mắt nhìn màn hình di động: “Ừm, không có việc gì... không có việc gì là tốt.”

Dung Hù chống cửa, chậm rãi đứng thẳng thân thể, rốt cuộc hoàn toàn tránh đi kết cục ngã sấp xuống. Cậu nhặt xà phòng lên, lòng còn sợ hãi mà thả xà phòng lại trong hộp, mở vòi hoa sen bắt đầu rửa bọt trên người.

Vì thế, giờ phút này, màn hình di động bị chia làm hai nửa, một nửa là trần nhà, một nửa... là hình ảnh phần thân trên của thiếu niên, còn thường thường có thể lộ ra một chút hồng nhạt làm cho người ta mơ màng, Tần Trình không rên một tiếng lắng nghe tiếng nước. Nhìn Dung Hù không hề phòng bị mà tắm rửa.

Trong điện thoại, giọng Dung Hù còn kèm theo tiếng nước truyền đến: “Chờ một chút, tôi rất nhanh liền xong.”

Tần Trình: “... Ừm.” Hẳn biết, cậu ấy rất nhanh liền xong.

Nhìn nửa phút sau, dường như cũng hiểu được hành vi này của mình quá vô sỉ, Tần Trình yên lặng dời tầm mắt đi chỗ khác. Nhưng chỉ dời đi chỗ khác vài giây đồng hồ, hẳn lại không tự chủ được mà quay lại, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình di động, hiện ngang tầm liệt, quang minh chính đại mà nhìn!

Cuộc gọi video vẫn còn tiếp tục, thiếu niên trên hình ảnh vẫn không có một chút phòng bị như cũ.

Đây là đêm thứ hai đêm ngược đến lúc Tần Trình từ nước Mỹ trở về, buổi tối tám giờ rưỡi, đêm mới vừa bắt đầu.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 73

Trận phúc lợi mất từ trên trời giáng xuống này chỉ duy trì ba phút đồng hồ, liền ngừng lại.

Dung Hù vươn tay cầm lấy quần áo đặt bên dưới điện thoại, không có quần áo chống đỡ, di động liền thành thành thật thật nằm trên bồn rửa tay trơn nhẵn. Nhất thời, bên kia bờ đại dương, trên màn hình di động của người đàn ông chỉ còn lại có một vùng... trần nhà trắng bóng.

Tần Trình: “...”

Dung Hù rất nhanh mặc xong quần áo, chà lau tóc. Chờ cậu chỉnh lý thỏa đáng hết thảy, cậu lại cầm di động trên bồn rửa tay lên, liền thấy Tần Trình về mặt bình tĩnh lật xem kịch bản, dường như cũng không có nhìn di động.

Dung Hù cười lên tiếng nói: “Tôi xong rồi. Tần Trình, đêm nay anh tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe được giọng Dung Hù, người đàn ông mặt không đổi sắc đặt kịch bản đã sớm lật mấy trăm lần ở trong tay sang một bên, nhìn về phía màn hình di động. Chỉ thấy trên màn ảnh rộng lớn, thiếu niên trắng nõn tuấn đạt đang một tay lau tóc, khăn lông màu trắng làm nổi bật hai má hơi hơi phớt hồng, làn da trắng đến độ có chút trong suốt, hai mắt đen bóng, lóe ánh nước thần nhiên.

Tần Trình hơi hơi nhếch môi, bình tĩnh hỏi: “Vừa rồi ngã đau không?”

Không ý thức được đối phương cũng không có trả lời vấn đề của mình, Dung Hù cười nói: “Không có gì, chỉ là trong lúc nhất thời không đứng vững.”

Tần Trình nhẹ nhàng gạt đầu, tiếp tục nói rằng: “Tôi nhớ rõ kể Tượng Sơn có một bệnh viện, nếu cậu có chỗ nào ngã bị thương, có thể đi nhìn xem. Hôm nay là nghi thức khởi động máy của «Mê thành» hả?”

Dung Hù cầm di động đi vào trong phòng ngủ, vừa gật đầu hồi đáp: “Ừm đúng, hôm nay mới vừa khởi động máy.”

“Có diễn viên tôi quen không?”

Dung Hù đặt điện thoại ở trên giường, mình thì cúi người tìm kiếm băng cá nhân, vừa suy tư hồi đáp: “Diễn viên anh quen hả? Tôi cũng không biết. Anh quen Bách Tích Văn không... A đúng, còn có Nhâm Thư Chi, Mã Tề.”

Giới giải trí ở mặt ngoài nhìn như hài hòa, nhưng bên trong lại có phân chia giai cấp nghiêm khắc. Cái gọi là địa vị đề chết người, đại minh tinh địa vị cao, trọng lượng lời nói đương nhiên liền nặng hơn tiểu minh tinh. Nói ví dụ như Tần Trình, hẳn chưa bao giờ đóng phim truyền hình, tiếp xúc khẳng định đều là minh tinh giới điện ảnh, hơn nữa minh tinh có thể đối diễn với hắn, ít nhất cũng là địa vị như Hạ Mộ Nhan.

Ở bất luận một lễ trao giải nào, loại ảnh đế ảnh hậu như bọn họ đều là vài người đếm ngược lên sân khấu, xem như áp trực.

Đương nhiên, có một vài diễn viên đang hot ý vào nhân khí mình cao, cũng sẽ ra về ngôi sao, cố ý đi muộn trở thành người cuối cùng lên sân khấu, điều vô dương oai trong giới giải trí. Nhưng trên thực tế, loại minh tinh không đầu óc này đều đi không xa, tựa như Dung Hù hiện tại đã hot đến ba ngày hai bận lên top search, cậu cũng không có cho là mình lợi hại hơn mấy người Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ.

Không đem nhân khí chuyển đổi thành tác phẩm và giải thưởng, liền không có địa vị chân chính.

Tìm trong chốc lát, Dung Hù tìm được băng cá nhân của khách sạn trong ngăn kéo. Cậu xé mở, nhẹ nhàng dán trên ngón trỏ tay phải của mình, nơi đó rách một chút da, tuy rằng không có chảy máu, nhưng chỉ cần đụng nước, lại có một chút đau xót.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp bình tĩnh của người đàn ông vang lên: “Nhâm Thư Chi, tôi biết.”

Dung Hù ngây ra, quay đầu nhìn về phía màn hình di động, hỏi: “Anh biết cô ấy hả?”

Nhâm Thư Chi là thiên hậu gọi cảm đang hot không sai, nhưng phóng mắt toàn cầu, cô chỉ có thể xem như một nữ ca sĩ có chút nhân khí. Ngôi sao ca nhạc nữ ngang cấp với cô ở Hoa Hạ không có mười người, cũng có năm người, cái này là còn chưa tính những thiên hậu có địa vị cao hơn cô rất nhiều.

Tần Trình một tay chống cằm, ánh mắt lạnh nhạt, giọng điệu nhìn như bằng phẳng, nhưng mà câu chữ lại từng chút từng chút, nghiêm nghiêm túc túc nói ra khỏi miệng: “Tiếng tăm Nhâm Thư Chi trong giới không phải là quá tốt, cậu chú ý một chút.” Dừng chốc lát, Tần Trình lại bổ sung: “Nếu mẹ biết cậu lui tới với cô ta, có khả năng sẽ rất lo lắng.”

Dung Hù lập tức hiểu rõ ý của đối phương, cậu mỉm cười, vừa mới chuẩn bị nói với đối phương về chuyện hôm nay, đột nhiên liền nghe thấy một trận tiếng gõ cửa.

Dung Hù nhẹ giọng nói rằng: “Tôi đi xem một chút, có thể là chị tiểu Thiển.”

Tần Trình nhẹ nhàng ừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu lật xem kịch bản, mà Dung Hù thì đứng dậy đi đến trước cửa. Chỉ nghe một tiếng cạch mở cửa, người đàn ông đang chán đến chết mà xem kịch bản lần thứ N, đột nhiên liền nghe một giọng nói kinh ngạc từ đầu kia di động vang lên: “Nhâm tiểu thư?!”

“Xoạch —— ”

Kịch bản bị người đàn ông mãnh liệt đóng lại, Tần Trình phất chốc quay đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú màn hình di động.

Thực đáng tiếc chính là, di động bị thiếu niên để ở trên giường, căn bản không có lấy đi, vì thế Tần Trình chỉ có thể nhìn đến trần nhà không hề thay đổi. Mà bên kia điện thoại, âm thanh lại vững vàng truyền tới.

Trong giọng thiếu niên mang mỉm cười, nhưng lại có một chút câu nệ: “Nhâm tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì không?”

Giọng người phụ nữ mềm mại truyền đến: “Dung Dung, ngày mai tôi có cảnh diễn, tôi có chút không hiểu... cậu có thể dạy tôi không?”

Tần Trình: “!”

Dung Dung?! Cái tên Dung Dung là cô có thể gọi sao!!!

Dung Hù cười nhẹ một tiếng: “Hôm nay có hơi muộn, sáng ngày mai tôi lại nghiên cứu kịch bản với chị nhé?”

Giọng Nhâm Thư Chi mang theo một chút tội nghiệp: “Nhưng mà tôi lo lắng ngày mai liền không kịp...”

Tần Trình: “!!”

Nhờ người ta hỗ trợ còn nhiều yêu cầu như vậy!!!

Bên kia điện thoại im lặng một lát, giọng nói bất đắc dĩ của Dung Hù rốt cuộc vang lên: “Nhâm tiểu thư, hiện tại có chút muộn, trai đơn gái chiếc ở chung trong một căn phòng nghiên cứu kịch bản, chỉ sợ...”

Ý tiền khách vô cùng rõ ràng, đây là đang ám chỉ đối phương, nếu như bị paparazi bắt lấy nhược điểm, vậy rất không ổn.

Ai ngờ Nhâm Thư Chi lại nở nụ cười: “Không sao, Dung Dung, chúng ta chỉ nghiên cứu kịch bản một chút, không có gì mà.”

Tần Trình: “!!!”

Tuy rằng không thể nhìn đến biểu tình hai người, nhưng người đàn ông lại dần dần nhăn mày. Mắt thấy thiếu niên thật lâu không có mở miệng, Tần Trình mỉm cười, mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, trực tiếp ném kịch bản lên trên bàn bên cạnh, bình tĩnh ho khan hai tiếng.

Mà ở cửa phòng, Nhâm Thư Chi đột nhiên nghe được âm thanh, cả người sùng sốt. Một lát sau, nụ cười trên mặt cô cứng đờ, cười khan nói với Dung Hù: “Cậu đang gọi điện thoại với người khác sao?”

Trong đôi mắt sáng ngời của thiếu niên hiện lên một tia giảo hoạt, cậu lạnh nhạt nói: “Ừm, tôi đang gọi điện thoại với người nhà của tôi.”

Nhâm Thư Chi: “...”

Tôi cửa thông đồng người ta, thế mà lại bị người nhà của người ta nghe được!!!

Nhâm Thư Chi không biết Dung Hù là đang gọi điện thoại với cha mẹ, hay là gọi điện thoại với người thân khác. Nhưng mà loại chuyện này bị bên thứ ba nghe được, còn bị người thân thuộc của đối phương nghe được... không khỏi có chút quá dọa người. Nhâm Thư Chi xấu hổ nói hai câu với Dung Hù, liền tạm thời rời đi, nhưng mà trước khi đi, cô vẫn nhìn về phía Dung Hù, phát phát kịch bản trong tay: “Về sau lại tán gẫu... tán gẫu kịch bản.”

Dung Hù nhẹ nhún mi, không có phản bác, cười gật gật đầu với đối phương.

Rốt cuộc, Nhâm Thư Chi không tình nguyện rời khỏi phòng Dung Hù, Dung Hù đóng cửa lại, còn chưa đi đến trước giường, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: “Tiếng tâm của cô ta không tốt, không phải là thật sự muốn tán gẫu kịch bản với cậu.”

Dung Hù cảm lấy di động, nằm vật xuống trên giường, mỉm cười nói: “Tôi biết.”

Tần Trình phút chốc sùng sốt, chỉ nghe giọng thiếu niên mang theo ý cười vang lên: “Có khả năng tối hôm nay thật sự chỉ là tán gẫu kịch bản, nhưng ngày mai lại đến, ngày kia lại đến... Về sau có lẽ liền không phải là tán gẫu kịch bản đơn giản như vậy nữa. Không có ai nửa đêm cố ý đến phòng người khác chuyên để tán gẫu kịch bản, đồng thời với việc tán gẫu kịch bản, luôn có thể làm thêm vài việc khác.”

Kế tiếp, Dung Hù kể ra toàn bộ những hành vi ngày hôm nay của Nhâm Thư Chi. Nói xong lời cuối cùng, cậu nhăn mày lại, hoang mang nói rằng: “Tôi nghe chị tiểu Thiên nói, cô ấy quả thật thích làm một ít... chuyện đó với sao nam chung đoàn phim. Có điều loại chuyện này luôn là anh tình em nguyện, ban ngày cô ấy đã đến bên Mã Tề, buổi tối tại sao lại đến phòng tôi?”

Tần Trình: “...”

Còn có thể vì cái gì? Nếu là hấn, hấn mới không cần cái gì mà Mã Tề, Ngưu Tề đâu, hấn cũng muốn ôm kịch bản đến gõ cửa!

Vấn đề này Dung Hù chung quy không có được lời giải đáp, Tần Trình rất nhanh nói sang chuyện khác, hai người lại tán gẫu chuyện đóng phim của từng người. Càng về sau, lại tới chuyện Dung Hù muốn nuôi mèo ở trong nhà, lần này vừa tán gẫu liền tán gẫu đến buổi tối mười một giờ, Tần Trình phải đi quay, lúc này Dung Hù mới đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, rốt cuộc anh muốn nói với tôi chuyện gì?”

Tần Trình về mặt trấn định: “Tôi quên rồi.”

Dung Hù: “...”

Nhìn về mặt lạnh nhạt bình tĩnh của người đàn ông, chậm rãi, Dung Hù nhận không được cong khóe môi, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ. Cậu cười nhạt nhìn người đàn ông đầu kia di động, chỉ thấy Tần Trình đã mặc áo khoác vào, dường như chuẩn bị ra ngoài.

“Cái caravat màu lam sẫm kia có lẽ càng thích hợp với anh.”

Tay Tần Trình cầm caravat màu đỏ thẫm đột nhiên cứng đờ, hấn quay đầu nhìn về phía di động, chỉ thấy trên màn ảnh, thiếu niên tinh xảo cong môi mỉm cười, nhất thời giống như hoa xuân nở rộ, xán lạn nhu hòa. Cậu nghiêm nghiêm túc nói rằng: “Cái caravat kia, rất xinh đẹp, rất thích hợp với anh.”

Tần Trình yên lặng buông cái caravat màu đỏ xuống, cầm lấy caravat màu xanh, buộc lên.

Khi hấn làm xong hết thấy, chỉ nghe Dung Hù gật gật đầu, cười nói: “Rất bánh.”

Tần Trình: “... Ừm.”

Ý cười bên môi Dung Hù càng tăng lên vài phần: “Vậy ngủ ngon?”

Tần Trình hạ mắt nhìn di động: “Ngủ ngon.”

Ngay trước khi muốn cúp điện thoại, thiếu niên lại cười nói một lần: “Thật sự rất bánh.”

Vành tai Tần Trình ứng đo: “... Ừm.”

Một cuộc điện thoại video vượt biển, gọi ước chừng ba giờ, rốt cuộc mới chấm dứt. Tần Trình bỏ điện thoại đi động vào túi áo tây trang, yên lặng đi tới trước cửa kính sát đất của căn phòng, cẩn thận đánh giá cái caravat lam sẫm này. Hắn hạ mi, về mặt lạnh nhạt nhìn một phút, hai phút...

Đúng lúc này, giọng Từ Tấn từ ngoài cửa truyền đến: “Sao còn không ra? Tần Trình, xế chiều đi quay cảnh cuối cùng, không phải là ngày hôm qua cậu yêu cầu đóng máy về nước sớm một chút sao, hiện tại còn không ra hả?”

Người đàn ông lập tức thu hồi tầm mắt, nâng bước mở cửa phòng ra.

Không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên mở cửa, Từ Tấn mãnh liệt ngăn ra, tiếp đó tầm mắt liền rơi trên caravat của đối phương: “Ý, ngày hôm qua lúc xác định tạo hình cảnh cuối cùng, không phải cậu nói màu đỏ thẫm càng tốt sao, sao lại chọn cái này?”

Tần Trình thân nhiên quét nhìn hắn một cái: “Anh nhớ lầm, cái này tốt hơn.”

Từ Tấn: “... Cậu tưởng tôi bị ngốc sao?”

Tần Trình dừng bước đánh giá Từ Tấn một cái, trong ánh mắt đều là ý tứ “bị anh phát hiện rồi”, tiếp đó lại nâng bước rồi đi.

Từ Tấn: “...” Ngày tháng thật sự không cách nào sống nổi!!!

Cùng lúc đó, Hoa Hạ cách nửa cái địa cầu, đúng là thời gian rạng sáng.

Oh ngày hai mươi ba tháng năm vừa qua, ba giải thưởng phim truyền hình lớn của Hoa Hạ là giải Mẫn Đơn, giải Phi Thiên và giải Chuông Vàng, đồng thời công bố danh sách đề cử năm nay. Phần danh sách này tham khảo tất cả phim truyền hình chiếu trên đài truyền hình Hoa Hạ, cùng với các phim mạng chiếu công khai trên các trang web video lớn cả một năm vừa qua, cuối cùng mỗi giải thưởng kỹ thuật có tám đề cử, mỗi giải thưởng lớn có năm đề cử.

Trong tất cả đề cử giải thưởng, người thắng lớn của phim chiếu tuần rõ ràng chính là «Mai phục» phát sóng vào tháng mười một năm trước, mà người thắng lớn của phim chiếu ngày cũng theo lý đương nhiên chính là phim chế tác lớn «Tranh giành» có rating cao nhất trong năm qua.

Khi Dung Hù thức dậy, vừa mở di động lên, liền nhận được một đồng tin nhắn chúc mừng.

[La Chấn Đào: tiểu Hù, chúc mừng cậu! Hoắc Hi được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Mẫn Đơn, Mặc Sĩ Diệu được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng. Cậu còn được đề cử người mới xuất sắc nhất giải Mẫn Đơn và giải Phi Thiên!]

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74

Ở thế giới này, giải thưởng điện ảnh thích tổ chức chệch thời gian, mỗi giải công bố giải thưởng riêng. Nhưng ba giải thưởng phim truyền hình lớn của Hoa Hạ lại rất kỳ quái, thích tụ tập tiến hành. Tháng sáu hàng năm, do giải Mẫn Đơn xung phong, dẫn đầu phát biểu kết quả vào tuần đầu tiên của tháng, giải Phi Thiên tiếp theo, cuối cùng là giải Chuông Vàng.

Trong ba giải thưởng này, phương thức bình chọn của giải Mẫn Đơn lấy khán giả yêu thích là chính, tính chuyên nghiệp yếu nhất, giải Phi Thiên thì tổng hợp ý kiến của đoàn bình thẩm đánh giá và số phiếu của người xem. Giải Chuông Vàng có tính chuyên nghiệp cực mạnh, kết quả bỏ phiếu của khán giả chỉ có thể tính là một phiếu, trọng điểm vẫn là xem đánh giá của đoàn chuyên gia bình thẩm.

Nhưng bất luận như thế nào, ba giải thưởng này chính là giải thưởng phim truyền hình lớn có trọng lượng nặng nhất của Hoa Hạ. Sau khi danh sách đề cử của chúng được công bố, không hề nghĩ ngờ, «Tranh giành» và «Mai phục» trở thành người thắng lớn trong một năm vừa qua.

Trong giải Mẫn Đơn, «Tranh giành» đạt được mười ba đề cử, «Mai phục» đạt được mười đề cử.

Giải Phi Thiên, «Tranh giành» đạt được chín đề cử, «Mai phục» đạt được năm đề cử.

Giải Chuông Vàng, «Tranh giành» đạt được bảy đề cử, «Mai phục» đạt được bốn đề cử!

Tuy nói trong giải Chuông Vàng có tính chuyên nghiệp cực mạnh, ưu thế của hai bộ phim truyền hình này không rõ ràng như giải Mẫn Đơn và giải Phi Thiên, nhưng mà so sánh với những phim truyền hình khác cùng kỳ, bọn họ lại dẫn đầu xa xa. Nhất là «Tranh giành», đạo diễn xuất sắc nhất, phim truyền hình xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất... bộ phim truyền hình này đều đạt được đề cử!

Thậm chí một nam số bốn, cũng có thể đạt được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng!

[Điều Điều được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng ~!!! A a a a, cái đề cử này tôi phục! Điều Điều thật sự rất tốt, Dung Dung cũng diễn đặc biệt tốt!]

[#chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Điều# mỗi ngày đều phải đăng một cái weibo mang cái tag này, thật muốn ngủ với Điều Điều!]

[Điều Điều tôi khẳng định ngủ không được, nhưng mà tôi có thể lui một bước, tôi ngủ với Dung Dung là được XD]

[ầu trên thật không biết xấu hổ! Dung Dung là của tui! Dung của tui giỏi nhất, đề cử hai giải nam phụ, còn đề cử hai giải người mới xuất sắc nhất! A a a a, Hoắc thiếu soái thật giỏi, Điều Điều cũng thật giỏi, bọn họ đều thật giỏi, Dung Dung giỏi nhất! #Dung Hủ#]

«Tranh giành» và «Mai phục» thành công, đồng thời cũng có nghĩa là Dung Hủ thành công.

Loại tình huống này trong «Tranh giành» còn không tính là đặc biệt rõ ràng, bởi vì Đường Mộng Lam và Đồng Tranh diễn cũng tương đối xuất sắc, đều đạt được đề cử thị đế, thị hậu, có bọn họ so sánh, nam phụ xuất sắc nhất và người mới xuất sắc nhất của Dung Hủ liền không tính là đặc biệt đáng chú ý. Nhưng mà đối với «Mai phục» mà nói, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, nam nhân vật chính Hàn Dương Hạo ngay cả một cái đề cử thị đế cũng không mò đến, Dung Hủ lại dựa vào nhân vật Hoắc Hi lấy được một cái đề cử nam phụ xuất sắc nhất và một cái người mới xuất sắc nhất.

Đương nhiên, sau khi trải qua sự kiện ra về ngôi sao nửa năm trước, Hàn Dương Hạo đã sớm hết thời. Đừng nói so với Dung Hủ, dù là so với các tiểu sinh hạng một, hạng hai bình thường, gã cũng hoàn toàn kém hơn! Mấy tháng gần đây Hàn Dương Hạo hoàn toàn biến mất trước mắt người xem, phát ngôn đều bị đối, cũng không có tác phẩm mới xuất hiện.

Lần này khi «Mai phục» đại thu toàn thắng về đề cử trong ba giải thưởng phim truyền hình lớn, có dân mạng đùa giỡn tỏ vẻ: [mấy người nói xem tên Hàn Dương Hạo không biết xấu hổ kia có thể da mặt dày mà đi thăm dò với đoàn phim hay không?]

Lập tức có dân mạng lòng đầy căm phẫn trả lời: [lúc trước chúng ta bảo hần cút ra khỏi giới giải trí lúc, hần vẫn luôn giả chết, còn xóa weibo! Lần này nói không chừng hần thật sự có thể đi ké thăm dò đó. Rõ ràng lúc trước còn muốn đuổi Dung Hủ người ta ra khỏi đoàn phim, nếu hần còn muốn chút mặt mũi, vậy thì đừng có đi. Đương nhiên nếu hần thật sự dám đến lễ trao giải, tôi liền dám đem vết nhơ của hần moi ra thêm một trăm lần!]

Tin tức về Hàn Dương Hạo chỉ có nhiều đó, đa số dân mạng căn bản đã đem nam chính «Mai phục» là gã xem như trong suốt. Dù sao thì người này ngay cả một cái đề cử giải thưởng cũng không có, thích làm gì làm đi, nếu thảo luận về gã, còn công hiến uống phí lưu lượng cho gã rồi!

Vừa vặn hôm trước quảng cáo phát ngôn khoai tây lát Leke của Dung Hủ vừa mới chiếu trên TV, trong đoạn quảng cáo kia ngoài ý muốn cắt bỏ hết cảnh diễn của Đặng Dật Văn, chỉ có cảnh Dung Hủ đi đoạt bảo thám hiểm. Hơn nữa lúc này được đề cử, nhiệt độ của Dung Hủ được gia tăng rất cao, trên bảng nhiệt độ minh tinh của weibo, đã lên tới hạng tám!

Bảng nhiệt độ minh tinh weibo bao gồm tất cả minh tinh Hoa Hạ, không dựa theo địa vị, tác phẩm và tư lịch đến xếp hạng, chỉ dựa theo lượng thảo luận weibo của minh tinh trong thời gian một tuần, tiến hành xếp hạng đơn giản thô bạo. Cho nên trên lý luận, chỉ cần nhân khí bạn đầy đủ, dù bạn mới ra mắt một tháng, cũng có thể vượt qua các ảnh đế ảnh hậu kia, trở thành hạng nhất.

Đáng nhắc tới chính là, sáu năm gần đây hạng nhất bảng xếp hạng này vẫn chưa từng thay đổi, vẫn luôn là Tần Trình.

Nghị luận bên ngoài cũng không có truyền vào trong đoàn phim «Mê thành», hiện giờ đã khởi động máy hai ngày, tiến độ quay của đoàn phim đã đi lên quỹ đạo.

Diễn xuất của hai nam chính tự nhiên không cần nhiều lời, Viên đạo khâm điểm Dung Hủ và Bách Tích Văn làm nam chính, chính là vì diễn xuất của bọn họ, tiếp theo mới là nhân khí của bọn họ. Trước khi chính thức đối diễn với Bách Tích Văn, Dung Hủ cũng thật không ngờ, đối phương không biết nghiên cứu kịch bản, nhưng mà diễn xuất lại không tồi.

Hoàn toàn tương phản với Bách Tích Văn chính là, kịch bản của nữ chính Nhâm Thư Chi làm vô cùng xinh đẹp, phía trên đều là ký hiệu đủ mọi màu sắc, nhưng mà lúc cô đóng phim, lại liên tục NG. Viên đạo tốn một buổi sáng để chỉ đạo Nhâm Thư Chi, đến chạng vạng, Nhâm Thư Chi mới chính thức tiến vào nhân vật, Viên đạo cũng miễn cưỡng vừa lòng gật đầu.

Dù sao thì nghề chính của Nhâm Thư Chi là ca sĩ, cô diễn xuất không tốt, cũng vốn là hợp tình.

Có điều lúc nghỉ ngơi, La Thiên lại lặng lẽ nói cho Dung Hủ một bí mật: “Kỳ thật Nhâm Thư Chi này hình như là mạng đầu tư vào đoàn. Cô ta vô cùng muốn làm nữ chính một phim thương nghiệp phòng bán vé cao, cho nên liền đầu tư «Mê thành».”

Nghe vậy, Dung Hủ bỗng chốc hiểu ra, cậu cười quay đầu: “Chị tiểu Thiên, làm sao chị biết nhiều chuyện như vậy?”

La Thiên ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: “Lúc tôi nói chuyện phiếm với chị Lý tổ đạo cụ, nghe chị ấy nói.”

Nghe xong lời này, cuối cùng Dung Hủ cũng hiểu rõ, vì sao rất nhiều minh tinh tìm trợ lý sẽ tìm trợ lý nữ, mà không tìm trợ lý nam sức lực lớn, có thể chuyển hành lý. Tựa như La Chấn Đào đã từng nói, con gái tâm tư tinh tế, không những quản lý fan càng tốt, sau khi đến đoàn phim, cũng càng dễ dàng hoà mình với những người khác, nói không chừng... còn có thể đào ra một chút chuyện ngoài lề.

Cùng ngày ngoại trừ Nhâm Thư Chi luân phiên NG, Dung Hù và Bách Tích Văn quay đều vô cùng thuận lợi. Buổi tối sau khi trở lại khách sạn, Dung Hù vừa mới tắm rửa xong, đột nhiên liền nhận được điện thoại của Tần Trình... hừm, lại là gọi video.

Lúc này đây, Dung Hù không có nhận nghe nữa, mà là trực tiếp tắt. Tiếp đó tự mình gọi một cuộc điện thoại bình thường qua, cười nói: “Gọi video không cần thiết, Tần Trình, anh nhớ ra ngày hôm qua muốn nói với tôi chuyện gì rồi sao?”

Tần Trình: “... Ừm, hiện tại cậu ở phòng một mình à?”

Dung Hù một tay cầm di động, ngửa người về phía sau, trực tiếp quăng mình vào trong giường lớn mềm mại. Cậu nhẹ cười nói: “Ừ, ở phòng một mình.”
Dừng một chút, cậu lại cố ý hỏi lại một lần: “Rốt cuộc là chuyện riêng tư gì, anh nhất định muốn phòng không có ai mới đồng ý nói cho tôi biết?”

Tần Trình: “...”

Nghe đầu kia điện thoại im lặng, trong đôi mắt trong suốt của thiếu niên hiện lên một chút ý cười, nhưng mà giọng điệu lại vô cùng ngưng trọng, hoàn toàn nghe không ra người nói chuyện giờ phút này đang mặt đầy ý cười: “Tần Trình, có chuyện gì, anh nhất định phải nói, đừng giấu tôi. Chuyện riêng tư như vậy, nhất định rất nghiêm trọng.”

Tần Trình: “... Kỳ thật cũng không phải quá riêng tư.”

Nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn vài phần, nhưng giọng Dung Hù lại càng thêm nghiêm túc: “Anh nói đi, tôi nghe đây.”

Tần Trình: “...”

Người đàn ông im lặng khiến thiếu niên nhìn không được mà cười cong mắt, cậu lại từng chữ một hỏi thêm một lần, hồi lâu sau, Tần Trình mới giọng điệu trầm thấp hồi đáp: “... Qua một thời gian ngắn chính là sinh nhật tôi, cùng đi ra ăn bữa cơm không?”

Lần này đến phiên Dung Hù: “...”

Nhìn cười, Dung Hù ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chính là chuyện này à? Tôi nhớ rõ sinh nhật của anh còn hơn bốn tháng lận mà?”

Tần Trình trấn định thông dong trả lời: “Ừm, còn không đến năm tháng.”

Dung Hù nghĩ nghĩ: “Không thấy quá sớm à?”

Tần Trình: “Chỉ còn lại không tới nửa năm.”

Dung Hù rốt cuộc nhìn không được mà vươn tay bịt miệng, mới miễn cưỡng ngăn chặn tiếng cười trong cổ họng. Hai người lại tiếp tục hàn huyên, Dung Hù cũng không có hỏi lại vấn đề “vì sao chuyện sinh nhật lại là chuyện riêng tư” nữa, bởi vì cậu thực lo lắng nếu người đàn ông đó lại dừng về mặt đứng đắn nói ra đáp án không thể tưởng được nào nữa, rất có thể cậu sẽ không khống chế nổi mà cười ngang.

Cuộc gọi lúc này chỉ hàn huyên một giờ, liền ngắt.

Có giáo huấn hôm qua, Nhâm Thư Chi không có đến tìm nữa, nửa đường Dung Hù cũng đã nhận được tin nhắn của La Thiển: [vừa rồi lúc tôi ra cửa đã thấy cô ta đến phòng Mã Tề.]

Vậy nên, hôm nay nhất định là Nhâm Thư Chi không có khả năng đến tìm Dung Hù tán gẫu kịch bản.

Lúc cúp điện thoại, Dung Hù nghe được một âm thanh kỳ quái từ trong ống nghe, thực quen tai, nhưng mà âm thanh lại rất ồn ào, căn bản không thể nghe rõ. Rốt cuộc hai người kết thúc lần trò chuyện này, thiếu niên sớm tiến vào mộng đẹp, nhưng không biết âm thanh quen thuộc kia chính là tiếng phát thanh thông báo ở sân bay.

Một giờ sau, đại lục Hoa Hạ đang là đêm khuya, một chuyến máy bay đã cất cánh từ sân bay Los Angeles nước Mỹ, xuyên qua Thái Bình Dương rộng lớn vô ngần, hướng về phía đại lục phương đông xa xôi.

Sáng ngày hôm sau, Nhâm Thư Chi và Mã Tề cùng tới đoàn phim, Dung Hù nâng mắt nhìn bọn họ một cái, liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Không bao lâu, liền đến cảnh diễn của Dung Hù.

Hôm nay cảnh bọn họ phải quay chính là cảnh ở phòng giải phẫu, Tiết Gia Triết làm chuyên gia tâm lý học được mời đến hỗ trợ, lúc học đại học y nghiên cứu chính là tâm lý học tội phạm, am hiểu về ra tâm lý tội phạm. Muốn vẽ ra hình ảnh phạm nhân, tự nhiên không thể chỉ đi thăm dò hiện trường, chỉ đi phỏng vấn nhân chứng, càng cần trực diện thi thể người bị hại, bởi vì đây là nơi tiếp cận gần với phạm nhân nhất.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 75

Ngon đèn chói lọi đem phim trường chiếu sáng lên, nhân viên công tác tổ đạo cụ đang tiến hành kiểm tra cuối cùng. Diễn viên sắm vai thi thể đã sớm nằm trên đài giải phẫu, trên tay phải của hắn trực tiếp mang một cái màng đặc hiệu màu xanh lam. Lúc chỉnh sửa hậu kỳ, nhân viên công tác sẽ trực tiếp photoshop mất cánh tay hắn, xây dựng ra hiệu quả “bị hung thủ cắt đứt tay phải”.

Cảnh này là cảnh nhiều người, Dung Hủ, Bách Tích Văn, Nhâm Thư Chi và Mã Tề đều có phân cảnh.

Đối mặt anh trai chết thảm của mình, Nhâm Thư Chi sắm vai em gái Lý Tiêu tự nhiên là nước mắt giàn dụa, hận không thể lập tức bắt được hung thủ. So sánh ra, Dung Hủ phải biểu hiện ra hình tượng một giáo sư lãnh tính lý trí, cậu sẽ thực bình tĩnh tiến hành phân tích hành vi tội phạm, vẽ ra một bức họa bước đầu của tội phạm.

Vì thế trong cảnh này, Lý Tiêu cực kỳ bị thương và Tiết Gia Triết lạnh lùng vô tình hình thành một đối lập rõ rệt, rất có lực trùng kích.

Tám cameras đặt ở mỗi một phương hướng, sau khi Viên đạo hô “Action”, Nhâm Thư Chi đứng ở chính giữa phim trường đột nhiên đau khổ khóc thành tiếng. Trong đôi mắt xinh đẹp kia, thuốc nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống, thuốc nước mắt chuyên dùng để diễn cảnh khóc làm cho hai mắt cô có một chút phỉm hồng, càng có vẻ bị thống tuyệt vọng.

Cô từ cửa phòng giải phẫu đi từng bước một đến gần bàn giải phẫu, làm người nhà của người bị hại, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trai chết thảm của mình. Diễn xuất của Nhâm Thư Chi tuyệt đối không tính là quá tốt, nhưng mà đối với loại cảnh diễn mãnh liệt thế này, cô diễn cũng coi như đứng chỗ: dù sao thì chỉ là biểu hiện ra bộ dạng nước mắt giàn dụa, cô chỉ cần gào khóc thảm thiết một phen, cũng có thể tính là qua cửa.

Mà nhân vật chính của cảnh này, là Dung Hủ và Bách Tích Văn.

Tiết Gia Triết và Đàm Dương Hiền đã sớm ở phòng giải phẫu, vị chuyên gia tâm lý học tội phạm ấy đeo bao tay màu trắng, vẻ mặt lạnh nhạt lật xem cánh tay bị đứt của người bị hại, cùng với vết đao ở ngực đối phương. Ánh mắt của y gần như vô tình, giống như không phải đang nhìn một nhân loại, mà là đang nhìn một đạo cụ.

Ngon đèn màu trắng chói lóa qua trong đôi mắt lạnh như băng của y, Tiết Gia Triết nâng mắt nhìn về phía Đàm Dương Hiền ở một bên.

Đàm Dương Hiền lập tức nghiêm túc hỏi: “Có phát hiện gì sao?”

Nhưng mà ngay sau đó, Tiết Gia Triết lại cười nhạt cong môi, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Giúp tôi đẩy kính mắt một chút.” Giọng y thanh lãnh sạch sẽ, so với tiếng khóc thét của Nhâm Thư Chi, càng có một loại khí độ hòa nhã thong dong.

Đàm Dương Hiền nghe vậy sửng sốt, cúi đầu nhìn về phía hai tay Tiết Gia Triết từng chạm qua thi thể. Hắn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng giúp ông bạn học cũ của mình đẩy thẳng kính mắt.

Tiếp, Tiết Gia Triết tiếp tục quan sát thi thể đó.

Sau một lúc lâu, lúc Lý Tiêu ở một bên khóc đến không ra hình dạng, y mới tháo bao tay xuống, vừa đi về phía bồn rửa tay của phòng giải phẫu, vừa dùng giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: “Vết đao ở ngực là vết thương trí mệnh, một đao mất mạng. Tôi không phải là pháp y, nhưng tay phải của hắn hẳn là bị cắt bỏ khi còn sống.”

Đàm Dương Hiền lập tức trả lời: “Phải, tay cắt bỏ trước, sau đó mới là vết thương trí mệnh ở tim.” Dừng một chút, Đàm Dương Hiền nhanh chóng bổ sung: “Trong bản kiểm tra máu của hắn, không có thành phần thuốc tê.”

Tiếng nước ào ào lập tức vang lên trong phòng giải phẫu, Tiết Gia Triết đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười kia khiến tiếng khóc của Lý Tiêu im bật, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía y. Chỉ thấy thanh niên cao gầy đứng ở góc chết ngọn đèn, hơi hơi cúi người, nghiêm túc rửa sạch ngón tay của mình. Rõ ràng vừa rồi lúc đụng vào thi thể y đã đeo bao tay, nhưng hiện giờ, y vẫn tỉ mỉ rửa mỗi một ngón ngón tay, giống như ngay cả một chút tro bụi nhìn không thấy trong kẽ móng tay cũng muốn rửa sạch sẽ.

Đôi môi mỏng manh của y khẽ lên một độ cong khó phát giác, sau lưng chính là một thi thể không có nhiệt độ, nhưng y lại giống như cái gì cũng không phát hiện, trấn tĩnh bình thản đến độ giống như đang tham gia một bữa họp mặt.

Kịch bản đến chỗ này, Lý Tiêu mà Nhâm Thư Chi sắm vai thật sự đã phát giận với người đàn ông xa lạ ấy. Anh trai cô vô tội chết thảm, người này vẫn luôn lật xem vết thương của anh trai, y cũng chẳng phải pháp y, căn bản không có một chút tôn trọng với người chết, hơn nữa hiện tại thể mà y lại còn cười!

Nhưng mà kế tiếp, lời Tiết Gia Triết nói lại càng làm cô tức giận. Vị chuyên gia tâm lý học này vừa rửa tay, vừa nói: “Nếu chặt tay phải khi còn sống, còn không có tiêm thuốc tê, vậy khẳng định rất đau, người bị hại sẽ giãy dụa. Nhưng mà vết cắt bằng phẳng như thế, thực rõ ràng, phạm nhân đã sớm am hiểu hành động này —— chặt tay phải người khác, có tri thức y học nhất định, biết cấu tạo xương của người, có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất và phương thức dùng ít sức nhất, chặt tay phải người khác xuống.”

Lời nói ra, Tiết Gia Triết tắt vùi nước, giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì: “Đúng rồi, thể trọng thì thể này ít nhất trên 100kg, có thể tìm được khe hở giữa khớp xương từ trong tầng thịt dày như vậy. Rất thú vị.”

Lý Tiêu chậm rãi yên lặng, Đàm Dương Hiền lại hỏi: “Còn nữa không?”

Tiết Gia Triết xoay người: “Một đao mất mạng, không có vết thương thứ hai, có thể chứng minh cái gì?”

Đàm Dương Hiền tự hỏi một khắc: “Phạm nhân hiểu rất rõ làm thế nào giết người. Tựa như có thể hoàn mỹ cắt lấy tay phải, hẳn có tri thức y học nhất định, đương nhiên, cũng có thể là một kẻ giết heo”

Tiết Gia Triết lại lắc đầu, khoe môi khẽ cong: “Không chỉ như thế, việc này càng chứng minh, hẳn ta không quen biết người chết.”

Đàm Dương Hiền lập tức sững sốt. Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nhớ tới: “Đây không phải là khẳng định sao, chúng ta từng tra qua tin tức sáu người bị hại trước, bọn họ không có điểm chung gì, vòng xã giao gần như không có trùng nhau. Phạm nhân này hẳn là không quen biết tất cả các người chết đi.”

Tiết Gia Triết nâng mắt lên, ánh mắt xuyên thấu qua thấu kính lạnh như băng, thẳng tắp mà chăm chú nhìn trên người Đàm Dương Hiền.

“Vòng xã giao của con người là một thứ rất kỳ quái, không có ai có thể nói rõ ràng, rốt cuộc một người quen biết bao nhiêu người, ngay cả chính người đó cũng không cách nào giải thích.” Dừng một chút, Tiết Gia Triết tiếp tục nói rằng: “Sở dĩ nói không quen biết người chết, là bởi vì chỉ cần không phải tội phạm mang tính biểu diễn, thì không có khả năng chỉ một đao, liền hoàn thành việc giết người. Một đao kia hạ xuống, người chết ít nhất cần mười giây đồng hồ, mới có khả năng chân chính tử vong. Thời gian mười giây đồng hồ, nhiều nhất có thể đâm thêm hai mươi đến ba mươi đao, nhưng phạm nhân cũng không có làm như vậy.”

Đàm Dương Hiền vẫn có chút mờ mịt: “Vậy đại khái có thể chứng minh, phạm nhân rất tự tin, biết mình dùng một đao có thể giết người bị hại?”

Tiết Gia Triết bắt đầu dĩ nộ nụ cười: “Chỉ số thông minh của cậu là đóng gói toàn bộ đưa cho tứ chi phát triển sao, bạn học Đàm. Trên thân thi thể không có bất cứ dấu vết buộc chặt nào, việc này nói lên người chết mất mớ trũng trũng nhìn thấy phạm nhân tới giết hại mình. Khi đối mặt với ánh mắt của một người quen biết, nói từ tâm lý học, sẽ sinh ra một loại tâm tính khẩn trương và sợ hãi. Một đao hạ xuống, người bị hại giây dựa, phạm nhân khẩn trương, vì thế hạ đao thứ hai. Từ những tiền lệ trước đây, có rất ít người bị hại trên thân chỉ có một vết thương, bình thường sẽ có nhiều vết thương cùng một vết thương trí mạng.”

Bản lĩnh đọc lời thoại là môn bắt buộc của mỗi một diễn viên.

Thứ như lời thoại nhìn qua vô cùng đơn giản, chỉ là trò chuyện từ miệng ra mà thôi, nhưng trên thực tế, đây lại là một bộ phận quan trọng tạo ra diễn xuất của diễn viên. Tựa như Nhâm Thư Chi, diễn xuất của cô khiến Viên đạo hết sức thất vọng, cho nên ngày hôm qua Viên đạo cố ý tìm biên kịch, giảm bớt lượng lớn lời thoại của Nhâm Thư Chi, chỉ cho cô cảnh diễn, mà không có lời thoại.

Diễn viên có bản lĩnh lời thoại tốt, hẳn nói ra một câu, sẽ khiến bạn lạc vào cảnh giới kỳ lạ; diễn viên có bản lĩnh lời thoại không tốt, hẳn nói chuyện bạn sẽ có cảm giác đang đọc sách, chỉ đơn thuần đọc ra chữ nghĩa trên kịch bản mà thôi, khiến người ta vô cùng thoát diễn.

Để giải cứu loại diễn viên này, giá trị của diễn viên lồng tiếng liền thể hiện ra. Tuy rằng tác phẩm lồng tiếng không nhất định là bởi vì bản lĩnh lời thoại của diễn viên kém, nhưng diễn viên bản lĩnh lời thoại kém khẳng định cần lồng tiếng.

Mà cảnh đầu tiên hôm nay, tổng cộng lời thoại của Dung Hù, đã gần một ngàn chữ. Có thể thuộc hết nhiều lời thoại như vậy hay không, đã vô cùng khảo nghiệm diễn viên. Bình thường loại cảnh này đều là quay phim theo phân cảnh, phân chia từng đoạn từng đoạn ngắn, không ngừng quay lại.

Nhưng Viên đạo là một đạo diễn vô cùng thích sử dụng cảnh quay dài. Đêm qua ông cố ý tìm đến Dung Hù, hỏi đối phương có thể thuộc được một ngàn chữ lời thoại hay không, Dung Hù không hề chần chừ mà cười nói: “Có thể.”

Cho nên, liền có cảnh hôm nay.

Giọng nói thanh lãnh đến gần như lạnh lùng của thiếu niên vang lên giữa phim trường trống trải, cậu cắn chữ rõ ràng, âm thanh có một loại lên xuống điệu kỳ.

Nếu muốn nói Dung Hù đọc lời thoại đoạn này rất có tình cảm, đầy nhịp điệu, vậy tuyệt đối là không có khả năng. Bởi vì Tiết Gia Triết không phải là người nhiệt tình, y trời sinh tính tình lạnh nhạt, chỉ là mặt ngoài thân sĩ. Cho nên giọng điệu Dung Hù kỳ thật tương đối bình thản, giống như đang trần thuật một sự thực. Nhưng cố tình, cậu nói nói, rất nhiều nhân viên công tác vây xem đều chậm rãi nhấp nháy, giống như cũng bắt đầu theo vấn đề của cậu, từng chút mà tiến hành tự hỏi.

Vì sao nói phạm nhân khẳng định không quen biết người bị hại?

Vì sao nói phạm nhân là một người hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, chiều cao một mét tám đến một mét tám lăm, cân nặng 60 đến 75 kg, bằng cấp đại học trở lên, đeo mắt kính, thuận tay trái, thích âm nhạc và hội họa?

Anh biết chiều cao cân nặng và tuổi tác đối phương thì thôi, vì sao còn có thể khẳng định, phạm nhân đeo kính mắt, thuận tay trái, thích âm nhạc và hội họa?! Cái này căn bản không khoa học! Hơn nữa anh còn nói, từ đây lòng phạm nhân rất khinh bỉ người bị hại, ở trong lòng phạm nhân, người bị hại hẳn là một tội nhân, phạm sai lầm lớn.

Dựa theo kịch bản viết, lúc này em gái người bị hại nhìn không được phần nộ trong lòng, cô một phen xông lên trước, hung hăng đẩy Tiết Gia Triết một cái. Cú này tới rất đột ngột, Tiết Gia Triết bất ngờ không kịp đề phòng mà lui ra sau hai bước, đứng lên bồn rửa tay, phát ra một tiếng “rầm——” thật lớn.

Đàm Dương Hiền sợ ngây người, Tiết Gia Triết cũng một tay chống bồn rửa tay, không kịp phản ứng.

Lúc này là phân cảnh của Nhâm Thư Chi, chỉ thấy cô lại kêu khóc, lớn tiếng giận dữ hét lên: “Anh đừng có nói bậy nói bạ! Anh trai tôi căn bản không có làm bất cứ chuyện gì sai. Anh ấy an phận thủ thường, đồng nghiệp anh vẫn luôn nói anh là một người tốt, là một người thành thật, anh cho tôi lên đại học, vì cho tôi học hành, đến nay anh cũng chưa từng có bạn gái, chưa thành gia lập nghiệp! Anh thì biết cái gì!”

Viên đạo nhìn cảnh tượng trog camera, bất mãn nhăn mi, ông đang chuẩn bị hô cắt, ai ngờ ngay giây phút đó, Dung Hủ lại nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía cậu, chỉ thấy cậu đưa tay nhẹ nhàng tháo kính mắt trên mũi xuống, thông thả nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén như đèn pha, mỉm cười ngưng mắt nhìn Nhâm Thư Chi, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, hết thảy giống như trong suốt, không thể nào giấu nổi.

Đôi môi mỏng hơi hơi mở ra, trắng trợn châm chọc mà tỏ rõ hiện thực: “Trên ngón áp út tay trái có hai vết vòng khác nhau, một đậm một nhạt, trên cổ cũng có một dấu ấn hình dây tương tự một cái vòng trong đó.”

Giáo sư tuần tú nhô nhả nâng bước chân lên, đi từng bước một về phía nữ sĩ đang bị thương kia.

“Trên người mặc áo khoác màu đen nhạt mộc mạc, quần cũng là kiểu dáng bình thường nhất, nhưng mà dây lưng của hần là kiểu mới nhất hai tháng trước, giá cả không đắt, tạo hình rất kỳ lạ. Cái dây lưng này được chọn từ tay một người phụ nữ, người phụ nữ này tự nhận có chút phẩm vị, nhưng ánh mắt bình thường. Dấu vết có hình dạng tương tự trên cổ và ngón áp út tay phải người bị hại, thuộc về người phụ nữ đó, là nhân và vòng cổ tình nhân cùng kiểu.”

Nhâm Thư Chi chậm rãi mở to hai mắt, giống như nhìn thấy thứ gì không thể tin được.

Nhưng mà, hết thảy còn chưa có chấm dứt.

“Trên lưng có một dấu hôn, sau cổ cũng có một dấu hôn, từ màu sắc đậm nhạt mà nói, dấu ở cổ là để lại trong vòng một tuần. Thói quen để lại dấu hôn giống nhau, tạo thành dấu vết giống nhau, đây là cùng một người phụ nữ để lại. Gái điếm sẽ không tặng dây lưng, cho nên không phải là gái điếm, chỉ có thể là bạn gái.”

Nói tới đây, giáo sư tuần tú lạnh nhạt này mỉm cười, giọng điệu dịu dàng, rồi lại vô cùng tàn khốc mà nói rằng: “Anh trai của cô có một người bạn gái, sắp bàn việc cưới hỏi. Đối phương trên ba mươi tuổi, rất vội vã muốn kết hôn, là giai cấp làm công. Anh trai cô trong một tuần gần đây chia tay đôi phương, hai người hần là âm ỉ không thoải mái.”

Nói xong lời cuối cùng, y quay đầu nhìn sang một bên, ý cười càng tăng lên: “Bạn học Đàm, tôi nói có đúng không?”

Đàm Dương Hiền nghẹn họng nhìn trần trời người bạn học cũ, thật lâu sau, mới không ngừng gật đầu: “Đúng! Sáng hôm nay mới vừa điều tra ra, Lý Trung có một cô bạn gái cũ, đi làm ở nhà xưởng phụ cận, năm nay ba mươi một tuổi, trước đó hai người thiếu chút nữa bàn việc cưới hỏi, năm ngày trước chia tay. Bởi vì...”

“Bởi vì Lý Trung muốn người phụ nữ kia nạo thai.” Tiết Gia Triết đẩy kính mắt lên mũi, mỉm cười nói, ánh mắt của y tĩnh lặng, tươi cười âm áp, nhưng con ngươi giấu ở sau thấu kính lại không có một chút nhiệt độ, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhất tùy ý quét qua cô gái ngờ ngác đại ra kia.

Đến đây, cảnh này toàn bộ chấm dứt!

Trong bất cứ một cảnh nhiều người nào, dù sao cũng phải có phân chia chủ yếu và thứ yếu. Trong cảnh này, Tiết Gia Triết chính là nhân vật chính từ đầu đến cuối, bởi vậy biểu hiện của Dung Hủ rất quan trọng, có thể điều động không khí, khiến khán giả hòa vào trong đó hay không, biểu hiện của Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chi cũng không quan trọng, Dung Hủ mới là mấu chốt.

Nhưng mà sau khi cảnh này chấm dứt, thợ trang điểm lập tức tiến vào phim trường hỗ trợ bổ trang, Viên đạo lại không nói một tiếng lặp lại việc phát video.

Ông xem tròn năm lần, chờ đến cuối cùng, mới nhẹ nhàng hít một tiếng, ngẩng đầu nói rằng: “Nhâm Thư Chi quay bù một cảnh, lần này qua!”

Những lời này truyền vào tai Dung Hủ, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Viên đạo. Cùng lúc đó, Bách Tích Văn Mã Tề cũng kinh ngạc nhìn Viên đạo, Nhâm Thư Chi thì bất đắc dĩ gật gật đầu, chuẩn bị quay lại.

Hợp tác với Viên đạo không quá ba ngày, Dung Hủ biết, vị đạo diễn này thích cảnh quay dài.

So sánh với rất nhiều đạo diễn điên cuồng vì nghệ thuật, cảnh quay dài của Viên đạo cũng không dài, nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm phút đồng hồ, không giống các đạo diễn có chút theo đuổi nghệ thuật, cảnh quay dài của bọn họ thậm chí có thể đạt tới bốn năm chục phút, không hề cắt. Nhưng mà, Viên đạo rất có nguyên tắc, nói là cảnh quay dài thì chính là cảnh quay dài, tuy rằng không phải là loại cảnh quay dài tiêu chuẩn trên ý nghĩa nghiêm khắc chỉ dùng một cảnh mà quay ra, nhưng lúc mọi người đối diễn tuyệt đối sẽ không gián đoạn, từ đầu diễn đến cuối.

Nhưng lần này, Viên đạo ngoại lệ, ông không có bảo tất cả mọi người quay lại một lần với Nhâm Thư Chi nữa, chỉ để Nhâm Thư Chi tự mình quay lại.

Chờ đến khi Nhâm Thư Chi nhỏ thuốc nước mắt quay lại xong, Viên đạo oán giận răn dạy: “Khóc, cô biết khóc không? Không phải là khóc bằng thuốc nước mắt, là khóc thật! Dung Hù và Bách Tích Văn người ta diễn tốt như vậy, sao cô lại khóc không được, thiếu chút nữa lãng phí một cảnh quay tốt!”

Vì thế rốt cuộc Dung Hù cũng hiểu rõ, hóa ra lần thứ hai quay cận cảnh đến Nhâm Thư Chi, trong mắt Nhâm Thư Chi căn bản không có nước mắt gì!

Bởi vì thuốc nước mắt đều chảy sạch rồi, cho nên lần cận cảnh thứ hai, Nhâm Thư Chi gần như là đang gào khan. Người cách xa có khả năng thấy không rõ lắm, dù sao trên mặt cô đều là thuốc nước, nhìn không ra trong mắt rốt cuộc có nước mắt hay không, nhưng máy quay lại có thể bắt giữ được rõ ràng rành.

Bị Viên đạo răn dạy như thế, sắc mặt Nhâm Thư Chi cũng có chút khó coi, nhưng dù sao đạo diễn là lớn, cô cười gượng tiếp nhận đề nghị của Viên đạo.

Đến tối, Nhâm Thư Chi còn đề nghị cùng liên hoan.

“Tôi vào đoàn phim có hơi muộn, mọi người cũng chưa từng ăn một bữa cơm. Hôm nay tôi mời khách, mời tất cả mọi người đến tiệm bên cạnh ăn một bữa, mọi người không cần khách khí với tôi.”

Trong đoàn phim, Nhâm Thư Chi luôn nhiệt tình hào phóng, cô nói như vậy lại còn đặt bàn luôn, tất cả mọi người vô cùng vui vẻ đi đến tiệm.

Bởi vì là ca sĩ, Nhâm Thư Chi cũng không uống rượu, chỉ uống nước trái cây. Trên bàn cơm, trừ cô ra, tất cả mọi người đều nếm chút rượu. Uống không nhiều lắm, nhưng tóm lại cũng là uống, ngay cả Dung Hù cũng rót cho mình một ly rượu vang.

Rượu quá ba tuần, La Thiên từ bàn trợ lý đi tới, lặng lẽ hỏi Dung Hù: “Tiểu Hù, rốt cuộc trong hồ lô của Nhâm Thư Chi bán cái gì vậy, đột nhiên mời mọi người ăn cơm... tôi luôn cảm thấy quái quái.”

Nghe vậy, trong lòng Dung Hù hơi giật mình, suy tư một khắc, cậu cười nói: “Có lẽ cô ấy muốn bồi thường một chút, vì chuyện mấy ngày nay luôn NG?” Loại chuyện mình tình mời khách ăn cơm tuy rằng không phải là mỗi ngày đều có, nhưng trước kia Dung Hù cũng từng làm nhiều lần, cái này rất bình thường, không có gì đáng để hoài nghi, đơn giản chỉ là vì làm tốt quan hệ với nhân viên đoàn phim thôi.

Nhưng La Thiên lại cau mày, nhẹ giọng nói rằng: “Tôi cứ cảm thấy quái quái...”

Nói thì nói như thế, nhưng lúc này đây, giác quan thứ sáu của La Thiên dường như cũng không có phát huy hiệu quả.

Sau khi mọi người ở đoàn phim cơm nước xong, cùng tản bộ về khách sạn. Khách sạn ngay ở bên cạnh thành điện ảnh, trị an coi như không tồi, Dung Hù và La Thiên đi ở hàng đầu đội ngũ, rất xa còn có thể nghe thấy tiếng Nhâm Thư Chi và Viên đạo đùa giỡn.

Giờ phút này Viên đạo không ngừng cười ha ha, chỗ nào có đáng về răn dạy Nhâm Thư Chi lúc sáng.

Nghe tiếng cười của bọn họ, thiếu niên như có điều suy nghĩ mà cong môi, đại khái hiểu rõ dụng ý hành động này của Nhâm Thư Chi.

Ăn người miệng ngán, bắt người tay mềm, ngan ngữ Hoa Hạ nói luôn có đạo lý.

Rất nhanh, Dung Hù ở trong đội ngũ nhóm đầu tiên vào thang máy. Sau khi nói lời từ biệt với La Thiên, cậu liền một mình đi về hướng phòng của mình.

Ngon đèn sáng ngời lấp lánh chiếu sáng toàn bộ hành lang hẹp dài, trên mặt đất trải một tầng thảm trải sàn thật dày, tiếng bước chân của bất cứ ai cũng gần như không thể nghe thấy. Cửa phòng hai bên đều đóng chặt, Dung Hù chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp của mình và tiếng bước chân cực kỳ nhỏ.

Cộp cộp, cộp cộp ——

Phòng của cậu ở bên cạnh một chỗ ngoặt, vốn là cuối hành lang, nhưng La Thiên mê tín lại kiên trì yêu cầu đổi phòng cho Dung Hù, tuyệt đối không thể ở cuối hành lang, vì thế liền đổi đến phòng này.

Vừa đi, Dung Hù vừa lấy thẻ phòng từ trong túi ra, trong đầu hiện lên cảnh cần quay ngày hôm sau. Đó vẫn là cảnh trong nhà, tiến hành trong phòng làm việc của Tiết Gia Triết. Ở nơi đó, Đàm Dương Hiên mang ảnh chụp hiện trường mới nhất đến cho Tiết Gia Triết, rốt cuộc Tiết Gia Triết quyết định đến quảng trường chỗ người chết bị treo lên để thăm dò.

Cảnh này nhìn như rất đơn giản, nhưng trên thực tế, từ đầu tới đuôi, Dung Hù đều phải diễn xuất ra tính hai mặt của Tiết Gia Triết.

Hết thấy mà người này phân tích, mũi nhọn đều chỉ về hướng chính mình. Y biết rất rõ ràng là mình giết những người đó, nhưng y lại chưa bao giờ có một chút hối hận, y giống như đứng ở bên cạnh, không để ý mà đối đãi với cả sự việc, đối đãi với những người bị y sát hại, đối đãi với chính mình lãnh huyết vô tình.

Cho nên cảnh quan trọng nhất ngày mai, Dung Hù cần biểu hiện ra sự lạnh lùng giấu ở trong bản chất của Tiết Gia Triết. Cậu có thể thể hiện từ một ít chi tiết nhỏ trên người, cũng có thể thể hiện từ trong giọng nói khi nói chuyện với Đàm Dương Hiên, ví dụ như từ đầu tới đuôi chưa từng rót cho Đàm Dương Hiên một ly nước ấm, lại ví dụ như...

“Cộp —— ”

Tiếng bước chân im bật.

Thiếu niên bỗng nhiên xuyên qua chỗ ngoặt này, rồi cuộc thấy được người đàn ông đứng ở cửa phòng, an tĩnh chờ đợi.

Hai mắt thiếu niên chậm rãi tròn to, trong đôi mắt trong trẻo phản chiếu một người đàn ông trẻ tuổi tuấn mỹ cao ngất. Hai tay của hắn cắm ở trong túi áo gió màu đen, dáng người đỉnh đặc, giống như một pho tượng hoàn mỹ, bình tĩnh yên lặng chờ ở cửa, nhẹ nhàng dựa vào vách tường. Nghe được tiếng bước chân, hắn hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện.

Ngon đèn màu trắng từ đỉnh đầu người đàn ông tản ra, khiến mái tóc phản chiếu ra một vùng bóng mờ nhàn nhạt. Cặp mắt phượng thâm thúy kia giấu ở trong vùng bóng mờ ấy, lẳng lặng ngưng mắt nhìn thiếu niên, nghiêm túc cẩn thận mà nhìn.

Trong hành lang hoàn toàn yên tĩnh, Dung Hù kinh hãi nhìn Tần Trình, Tần Trình liền cúi đầu nhìn cậu.

Hai người đều ngưng mắt nhìn đối phương, ai cũng không nói chuyện trước. Một người là bị kinh sợ, một người khác lại dường như là đang hưởng thụ loại trạng thái này, Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, chỉ có khóe môi lên cong lên tiết lộ tâm tình sung sướng của hắn giờ phút này.

Qua hồi lâu, rốt cuộc Dung Hù phục hồi lại tinh thần, cậu theo bản năng muốn hỏi đối phương sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, nhưng ngay khi cậu vừa mới mở miệng nói một chữ “anh”, đột nhiên! Liên nghe một tiếng bước chân cực nhẹ từ phía sau cậu vang lên.

Tiếng giày cao gót dẫm trên thảm trải sàn thật sự rất dễ dàng khiến người ta xem nhẹ, chờ đến lúc người này đi đến gần chỗ ngoặt, Dung Hù mới chú ý tới đối phương. Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn lại, hai mắt phút chốc tròn to.

Tần Trình nhẹ nhún mi, nhẹ giọng hỏi: “Sao...”

“Rầm!”

Căn bản không cho người đàn ông cơ hội mở lời, Dung Hù trực tiếp nắm tay hắn, nhanh chóng phóng vào cửa, ào ào một phen đặt Tần Trình ở trên tường, chân trái móc một cái, vang lên một tiếng ầm thật lớn, cửa phòng liền đóng lại phía sau cậu.

Tần Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên, chỉ thấy một tay Dung Hù ấn cánh tay hắn, đặt hắn giữa vách tường. Rõ ràng lùn hơn mình nửa cái đầu, nhưng giờ phút này thiếu niên lại vẻ mặt ngưng trọng, quay đầu, mắt không hề chớp nhìn về phía cửa.

Tần Trình: “...”

Trầm tư một khắc, Tần Trình yên lặng dời tay xuống, nắm tay thiếu niên.

Cơ mà như vậy, Dung Hù lại vẫn giống như không có phát hiện, vẫn không chuyển mắt nhìn chằm chằm cửa.

Ánh mắt Tần Trình nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt thiếu niên, cuối cùng cũng nhìn về phía cửa. Hắn hơi hơi híp mắt, trong con ngươi sâu thẳm thâm trầm hiện lên một chút tối tăm, chỉ nghe ngay sau đó, tiếng gõ cửa thanh thúy chậm rãi vang lên.

Một giọng nữ mềm nhẹ cách ván cửa mỏng manh, thấp giọng cười nói: “Dung Dung, vừa rồi lúc ăn cơm, có phải cậu quên cầm di động không? Tôi đưa lại đây giúp cậu, cậu mở cửa giữm đi.”

Hết chương 75

Tần Tranh Tranh: ý, Dung Dung vách tường-don bảo bảo, xấu hổ xấu hổ (๑>๓)

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 76

Trong huyền quan hẹp hòi chật chội, tay trái Dung Hù ấn tay phải Tần Trình, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa phòng.

Đèn trong phòng cũng không có mờ, chỉ có ánh trắng mờ tối xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu tới, đem căn phòng chiếu ra một cái bóng mờ mờ lung lung. Trong phòng không có hồi âm, người gõ cửa ngoài phòng lại có tính nhẫn nại vô cùng tốt, cô hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, sau sự im lặng dài lâu, ngược lại còn cười nói: “Dung Dung, cậu đang bận sao?”

Người đàn ông nhú mi, tay phải nhẹ nhàng nhúc nhích, tay trái thiếu niên bị nắm chặt liền động đậy theo. Dung Hù quay đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ

thấy người sau đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình, hai mắt nhú lại, dường như đang hỏi: Nhâm Thư Chi?

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, lại nghe Nhâm Thư Chi cười khẽ một tiếng, nói: “Dung Dung, vừa rồi có phải có ai cùng vào phòng với cậu hay không? Tôi không thấy rõ ràng lắm, là đoàn phim chúng ta sao?”

Nghe xong lời này, Dung Hù chậm rãi nở nụ cười, buông lỏng tay đỡ Tần Trình, cười nhạt nói: “Chị Nhâm, tôi vừa lúc có chút việc, di động chờ một lát tôi bảo trợ lý đến phòng chị lấy nhé.” Trong lời nói, ngậm miệng không đề cập tới vấn đề của Nhâm Thư Chi.

Tần Trình hạ mắt, môi mím lại.

Giống như đã nhận ra người đàn ông suy sụp, Dung Hù chuyển mắt nhìn về phía Tần Trình, trong ánh mắt đều là vẻ bất đắc dĩ, cậu hạ giọng, nhẹ nhàng nói rằng: “Anh đột nhiên đến, tôi chưa chuẩn bị tốt, để Nhâm Thư Chi thấy được, không biết giải thích thế nào, như vậy không tốt cho anh.”

Ngụ ý là, không muốn đem hành tung Tần Trình nói với Nhâm Thư Chi.

Vừa rồi Dung Hù đột nhiên nhìn thấy Tần Trình, trong lòng kinh ngạc, sau đó lại nhìn thấy Nhâm Thư Chi, theo bản năng mà kéo Tần Trình vào trong phòng, không để hai người chạm mặt. Loại hành vi này thuần túy là hành động tiềm thức, có điều hiện tại cần thận nghĩ đến, cũng không phải là không có lý do gì.

Mọi người đều biết, hiện nay bộ phim Tần Trình quay đang lấy cảnh ở nước Mỹ, không có một chút quan hệ với thành điện ảnh Tượng Sơn. Nếu hẳn xuất hiện ở nơi này, còn xuất hiện trong phòng Dung Hù, vậy tự nhiên chỉ có thể là vì tới thăm Dung Hù.

Tần Trình và Dung Hù chỉ từng hợp tác một bộ «Tầng mây màu đen», hai người có lẽ quen biết, nhưng bên ngoài cũng không có nghe nói hai người là bạn. Mà hiện giờ Tần Trình đột nhiên xuất hiện trong phòng Dung Hù, bị những người khác nhìn thấy còn dễ nói, bị Nhâm Thư Chi nhìn thấy...

Dung Hù không tính là hiểu người phụ nữ này, nhưng cũng biết, đối phương không phải một người thiện lương.

Trong giới không có quá nhiều người tốt, tóm lại cũng có một ít, nhưng Nhâm Thư Chi lại khẳng định không ở trong số đó. Ai cũng không biết cô ta sẽ nói như thế nào, nói không chừng sẽ lặng lẽ rồi một ít tin tức không thật, hơn nữa... con người Nhâm Thư Chi, kỳ thật mặt mày rất đẹp, đáng người rất tốt, ở phương diện tình cảm lại chủ động, đa số đàn ông gặp cô ta, chỉ sợ đều sẽ không xem như không khí.

Trong lòng khó hiểu mà có loại cảm giác kỳ dị nảy lên, ở mặt ngoài Dung Hù vẫn bình tĩnh như trước, trong con ngươi lại sâu thẳm.

Nhưng nếu Nhâm Thư Chi thật sự dễ ứng phó như vậy, thì hôm nay cô ta sẽ không đến gõ cửa. Tiếng cười nhu hòa của phụ nữ nhẹ nhàng vang ở ngoài cửa, thân là thiên hậu gọi cảm, giọng Nhâm Thư Chi vô cùng dễ nghe, nghe vào êm tai động lòng người, tuy rằng Dung Hù cảm thấy có chút chói tai.

Nhâm Thư Chi dịu dàng nói rằng: “Chi là mở cửa mà thôi, Dung Dung, tôi lại không đi vào, hôm nay không nói kịch bản với cậu.”

Trên thế giới này có một loại người, bất luận nam nữ, bọn họ vô cùng phong lưu, cái nhìn với tình yêu rất nhạt, hưởng thụ tức thời, thậm chí là hưởng thụ tình ái. Từ xưa đến nay, loại người này rất nhiều, có người chỉ theo đuổi kết giao tình thân như Plato*, vậy tự nhiên cũng có người không đoái hoài đến tình yêu, chỉ muốn theo đuổi thứ mình thích.

*Tình yêu Plato: tình yêu thuần khiết trên tinh thần, không có đụng chạm xác thịt, được đặt theo tên nhà triết học duy tâm Plato nổi tiếng thời cổ đại Hy Lạp – người đầu tiên trong lịch sử đề cập đến kiểu tình yêu này trong tác phẩm “Symposium”.

Đời trước Dung Hù quen biết một một tiểu thiên vương nước Mỹ, đối phương vô cùng thích phụ nữ Mỹ ngọt ngào. Hắn ta chưa từng có bạn gái, nhưng tình nhân đã có một đống lớn, mọi người theo như nhu cầu, hưởng thụ cực lạc trên tinh thần và thân thể. Nghe nói hắn đã từng muốn theo đuổi một nữ ca sĩ Pháp, đối phương cự tuyệt hắn nhiều lần, nhưng hắn lại không chút nào mệt mỏi, ngược lại càng ngăn càng mạnh.

Dung Hù không phải là loại người đó, nhưng cũng không phải là quá chán ghét những người đó, có điều, loại chuyện bị bám riết không tha ấy nếu dừng ở trên đầu mình... ừm, vậy quả thật có chút buồn bực phiền não.

Dung Hù nghĩ nghĩ, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt tiếp, Tần Trình lại thấp giọng hỏi: “Không thể mở cửa ư?”

Dung Hù hơi giật mình, theo bản năng đáp: “... Nếu không thì anh trốn đi, tôi lại đến mở cửa?”

Vừa mới dứt lời, thiếu niên ngẩng đầu, tầm mắt bỗng nhiên rơi vào một đôi con ngươi mang ý cười. Tần Trình rất ít khi không che giấu vui vẻ như vậy, điều này khiến Dung Hù không khỏi sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên ở bên tai mình: “Không cần lo lắng cho tôi, cô ta bắt quá là muốn đến đưa đi động thôi, không sao.”

Ngay sau đó, chỉ nghe Nhâm Thư Chi nói thêm “Dung Dung, cậu sợ tôi như vậy à? Tôi chỉ là đưa đi động cho cậu, cậu vẫn không mở cửa như vậy, chị Nhâm sẽ tức giận đó. Chẳng lẽ người vừa rồi vào phòng cậu, tôi cũng quen...”

“Cách——”

Tiếng cửa mở thanh thúy trực tiếp cắt ngang lời Nhâm Thư Chi.

Tia sáng khôn khéo chọt lóe qua trong đôi mắt đẹp kia, Nhâm Thư Chi không tiếng động nắm chặt ngón tay, trong lòng từ từ đề cao cảnh giác.

Có thể khiến Dung Hù lập tức kéo vào phòng, không tình nguyện để cô thấy một lần, tuyệt đối không có khả năng là một người đàn ông, nhất định là phụ nữ! Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai, thế mà lại có thể làm cho Dung Hù để ý như vậy, còn không muốn làm cho đôi phương nhìn thấy mình?

Vừa rồi cách vãn cửa nói chuyện, giọng điệu Nhâm Thư Chi là ôn hoà, nhưng trên mặt lại một mảnh xanh mét.

Miếng thịt tươi mà cô thích ý hồi lâu, mọi cách thông đồng cũng không được, đột nhiên cứ như vậy bị người khác đoạt đi! Cô muốn xem xem, là ai có mặt lớn như vậy, chàng trai mà Nhâm Thư Chi có thông đồng không nói, người này thế mà lại trực tiếp thông đồng được!

Nhâm Thư Chi cắn chặt răng, trên mặt vẫn giữ ý cười, nhưng chỉ trong tích tắc, tươi cười nơi khóe môi cô liền đột nhiên cứng đờ. Hai mắt không tự chủ được mà tròn to, vẻ không dám tin hiển hiện trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người ấy, thậm chí Nhâm Thư Chi há miệng ra, dùng khiếp sợ, hoảng sợ, cũng không đủ để hình dung biểu tình hiện tại của cô.

Chi thấy khi cánh cửa kia từ từ mở ra, một bóng dáng cao ngất chậm rãi xuất hiện ở bên cạnh.

Hắn mặc một cái áo gió màu đen, quần dài buộc vòng quanh đôi chân thon dài đẹp đẽ, trên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết không có một chút biểu tình, hần rừ đôi mắt dài hẹp lạnh lùng, dùng ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn Nhâm Thư Chi. Chiều cao chênh lệch 30 cm, khiến hắn gần như là nhìn xuống người phụ nữ trước mắt, khí tràng lạnh lùng cường đại theo đôi môi hơi hơi mím lại và đôi mắt sâu thẳm tối đen, phút chốc tán ra.

Không khí giống như tức khắc ngưng kết, Nhâm Thư Chi tròn mắt há mồm nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong này, còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy đối phương tùy ý quét nhìn mình một cái, quay đầu nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, thân nhiên hỏi: “Cô ta kêu cậu là Dung Dung, hai người rất quen thuộc sao?”

Dung Hù không ngờ Tần Trình sẽ đột nhiên mở cửa, nhưng cậu nhìn biểu tình ghen hờn nhìn trần trối của Nhâm Thư Chi và thái độ lạnh lùng đến cực điểm của Tần Trình, chậm rãi cong khóe môi, cười nói: “Chị Nhâm là nữ chính «Mê thành», mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn quay phim chung.” Chi là quay phim, không tính là quen thuộc.

Tần Trình nhẹ nhàng “à” một tiếng, quay đầu nhìn về phía Nhâm Thư Chi: “Di động ở nơi nào?”

Nhâm Thư Chi lập tức kịp phản ứng, cô cong đôi môi đỏ mọng lên, ánh mắt loe loe nhìn người đàn ông tuấn tú trước mắt, giọng dịu dàng nói rằng: “Tần tiên sinh, sao anh lại ở chỗ này? Tôi thật sự là rất kinh ngạc, tôi rất thích phim của anh, «Môn đồ» rất hay, tôi đến rạp chiếu phim xem hai lần...”

“Di động không ở trên tay cô sao?” Người đàn ông lạnh nhạt lên tiếng, cắt ngang Nhâm Thư Chi.

Nhâm Thư Chi rõ ràng ngờ ngẩn, cô lấy từ trong túi tùy thân ra chiếc di động mà mình tận lực bảo trợ lý giấu đi, cười nói: “Tôi đến đưa di động cho Dung Hù. Anh và Dung Dung quan hệ rất tốt sao, tôi còn không biết...”

Giọng nói phút chốc dừng lại, tươi cười của Nhâm Thư Chi lần thứ hai cương cứng ở khóe miệng.

Chi thấy Tần Trình trực tiếp vươn tay lấy di động, nhét nó ở trong tay Dung Hù. Động tác này thật sự quá nhanh, quá mức thuận lý thành chương, ngay cả Dung Hù cũng không kịp phản ứng, Nhâm Thư Chi lại càng là vẻ mặt xấu hổ, ai ngờ ngay sau đó, Tần Trình liền nhìn như thuận miệng hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Nhâm Thư Chi siết chặt ngón tay, trên mặt vẫn là tươi cười: “Tần tiên sinh, kỳ thật...”

“Cậu còn có thứ gì quên cầm à?” Giống như không nghe thấy lời Nhâm Thư Chi nói, Tần Trình quay đầu nhìn về phía Dung Hù.

Thiếu niên ghen ý cười, vẻ mặt đứng đắn hồi đáp: “Không có.”

Tần Trình lại quay đầu: “Cám ơn cô, Nhâm tiểu thư, sắc trời không còn sớm, trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

Vừa dứt lời, cửa liền “rầm——” một tiếng đóng lại, một đại mỹ nhân mềm mại quyến rũ như Nhâm Thư Chi cứ như vậy bị nhốt ở ngoài cửa, chiếm được một câu “ngủ ngon” không hề có thành ý.

Không nói trước đó trong lòng Nhâm Thư Chi ghen bao nhiêu lửa giận, cô còn chưa đi, đột nhiên chọt nghe trong cửa truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Tần Trình: “Không phải cậu nói cô ta và cậu không quen thuộc sao, sao lại gọi cậu là Dung Dung? Người xa lạ gọi thân mật như vậy, không phải quá tốt.”

Nhâm Thư Chi: “!!!”

Nhâm Thư Chi hung hăng đạp giày cao gót, thảm trên mặt đất cũng phát ra tiếng cộp cộp, tức đến khó thở mà rời đi. Nghe thấy tiếng bước chân cô rời đi, rốt cuộc Dung Hù nhịn không được cười khẽ ra tiếng, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết dịu dàng, khiến ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm và phẫn.

Có điều sau khi cười xong, Dung Hù lại khe khẽ thở dài, nói rằng: “Anh như vậy rất đặc tội người ta đó, Tần Trình.”

Nghe vậy, Tần Trình nhẹ nhướn mi: “Đắc tội ai?”

Dung Hù bắt đầu nói: “Nhâm Thư Chi nhất định rất tức giận, anh biểu hiện chán ghét cô ấy rõ ràng như vậy, cô ấy đã tận lực lấy lòng anh, anh còn không nhìn cô ấy... như vậy khiến cô ấy rất không dễ chịu. Hơn nữa chuyện đã kết thúc, anh còn cố ý lớn tiếng nói cô ấy kêu tôi quá mức thân mật, nói cho cô ấy nghe, hiện tại cô ấy khẳng định vô cùng hận anh.”

Tần Trình ngửa ra sau tựa vào trên vách tường, kiên nhẫn nghe thiếu niên phân tích giải thích cho mình. Có lẽ ngay cả Dung Hù cũng không phát hiện, trong giọng điệu của cậu xen lẫn quan tâm không cách nào che giấu, mà người đàn ông lại vô cùng thích loại dáng vẻ quan tâm mình của cậu, dịu dàng trầm tĩnh, khiến cặp mắt sạch sẽ trong suốt kia càng thêm sáng ngời.

Chờ Dung Hù phân tích xong, Tần Trình mới bình tĩnh mà rằng: “Đắc tội, là khiến cho người khác cảm thấy không vui, mình cũng phải chịu ảnh hưởng nhất định. Có lẽ cô ta rất không vui, nhưng tôi sẽ không bị một chút ảnh hưởng nào, cho nên...” Tiếng nói dừng lại, Tần Trình nâng mắt, nghiêm túc ngưng mắt nhìn thiếu niên, từng chữ một nói rằng: “Tiểu Hù, đây không phải là đắc tội.”

Người đàn ông nhẹ nhàng niệm hai chữ “tiểu Hù”, âm thanh nhu hòa, trầm thấp thuần hậu như đàn violoncelle.

Trong lòng Dung Hù không khỏi run lên, cậu lại nhìn Tần Trình, chỉ thấy ánh mắt Tần Trình bình tĩnh, nghiêm túc nhìn mình. Cũng không biết trong lòng là dạng cảm giác gì, ngưng mắt nhìn đối phương, môi Dung Hù mấp máy, cuối cùng cũng không nói ra một chữ nào.

Tần Trình không tiếng động nở nụ cười, nhẹ giọng nói rằng: “Hơn nữa cô ta không phải là Hàn Dương Hạo, sẽ không tới tìm cậu gây phiền toái.”

Chuyện ghen ghét nhát trên đời này, không gì ngoài chuyện bạn dấn mặt qua, bị người khác đánh một bạt tai, nhưng ngay cả một chút sắc mặt bạn cũng không thể bày ra.

Có thể lẫn lộn ở giới giải trí tới cảnh giới bấy giờ, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn như thế lại không có scandal gì, Nhâm Thư Chi tự nhiên là người thông minh. Chỉ cần cô đủ thông minh, cô liền không ngạc nhiên đến độ bởi vì loại việc nhỏ này mà đi đắc tội Tần Trình, bởi vì loại việc nhỏ này mà đi trút giận lên Dung Hù.

Dù hôm nay Tần Trình rất không cho cô mặt mũi, cũng không có làm cho cô hận đến mức tận cùng. Trước kia lúc Nhâm Thư Chi vừa mới chuyển hình tượng đóng phim, đã từng bị một ảnh hậu nương theo lý do quay phim, hung hăng đánh hai mươi hai bạt tai trên mặt cô, đánh mặt cô đến chảy cả máu, mới bằng lòng bỏ qua.

Khi đó, địa vị của Nhâm Thư Chi ở giới ca hát đã không tồi, nhưng mà trong mắt ảnh hậu đó, lại còn chưa đủ nhìn. Hết thấy đơn giản chỉ vì ông xã hiện tại của ảnh hậu đã từng có một chân với Nhâm Thư Chi, rõ ràng là chuyện trước khi kết hôn, ảnh hậu đó vẫn không chịu thiệt, thiếu chút nữa đánh Nhâm Thư Chi đến hôn mê.

Tuy rằng sau đó Nhâm Thư Chi tìm cơ hội để ông xã của ảnh hậu kia bị chụp được chứng cứ đi chơi gái, hại ảnh hậu mất hết mặt mũi, nhưng ở mặt ngoài cô vẫn nhún nhường. Cho nên loại chuyện hôm nay, cô sẽ làm như cái gì cũng không phát sinh, ngày hôm sau nói không chừng sẽ còn làm bộ như nhiệt tình hào phóng, đến đoàn phim quay diễn.

Không nghĩ tới chuyện vừa rồi nữa, Dung Hù vươn tay mở công tắc, ngọn đèn sáng ngời lập tức chiếu xuống, chiếu sáng huyền quan. Vừa bật đèn, cậu vừa nở nụ cười, giọng mang ý cười hỏi: “Sao đột nhiên muốn tới tham ban tôi? Ngày hôm qua anh mới vừa đóng máy, hôm nay trở về nước tham ban, sẽ không mệt mỏi sao.”

Tiến bước người phụ nữ kia, hai người đồng thời đi vào trong phòng.

Dung Hù cởi áo khoác, Tần Trình liền giúp cậu treo lên cây mắc áo; Tần Trình cởi khăn quàng cổ, Dung Hù liền giúp hắn gấp lại chỉnh tề.

Động tác của hai người vô cùng lưu loát thuần thục, giống như luyện tập qua vô số lần —— có điều cũng quả thật như thế, Dung Hù vào nhà Tần Trình ở, đã có nửa năm.

Vừa gấp xong khăn quàng cổ, ý cười bên khóe môi Dung Hù càng sâu, ra vẻ tùy ý hỏi: “Lại là đi Tần bảo anh đến tham ban à?”

Tần Trình: “...”

Tươi cười xán lạn khiến khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của thiếu niên càng thêm tốt đẹp, mang theo một chút hơi thở thanh xuân, rõ ràng chỉ là nửa bên mặt nghiêng, vẫn xinh đẹp đến độ khiến người ta không rời mắt được. Chỉ thấy Dung Hù cong khóe miệng, cố ý đè nén ý cười, giọng điệu thông dong nói rằng: “Sớm biết vậy tôi nên gọi điện thoại cho dì Tần, phiền toái anh thì rất không tốt. Dì Tần cứ luôn bảo anh đến tham ban, anh cũng không có biện pháp nghỉ ngơi...”

“Không liên quan tới mẹ,” giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên, “Là tôi tự muốn tới.”

Lời nói đột nhiên dừng lại, Dung Hù mở to hai mắt, lập tức quay đầu, tầm mắt liền rơi vào một đôi con ngươi thâm trầm.

Nhìn thiếu niên vẻ mặt kinh ngạc, Tần Trình khẽ cong môi, từng câu từng chữ mà lặp lại một lần: “Là tôi tự mình... muốn tới.”

Hết chương 76

Nhiệm vụ hôm nay của Dung Dung:

Thả thính quả cam thất bại ✕

Đùa giỡn quả cam thất bại ✕

Bị quả cam đùa giỡn... thành công ✓

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 77

Cùng một vấn đề, không cùng một đáp án.

Trong tay Dung Hủ còn cầm cái khăn quàng cổ lông dê mỏng manh kia, một giây trước cậu cũng không có cảm giác nào, không hề khác biệt với dĩ vãng, nhưng lúc này, cậu bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay có một chút nóng —— trên cái khăn quàng cổ ấy còn lưu lại nhiệt độ cơ thể đối phương, độ ấm từ đầu ngón tay chậm rãi lan lên tận tim.

Có cái gì đó, không giống với trước kia.

Tài chính của đoàn phim «Mê thành» hùng hậu hơn đoàn phim «Mai phục» lúc trước, hiện giờ khách sạn Dung Hủ ở cũng là một khách sạn bốn sao duy nhất gần thành điện ảnh Tượng Sơn. Nhưng mà khách sạn có lớn nữa, khi hai người đàn ông cùng chen trước tủ quần áo, cũng sẽ có vài phần chật chội. Trước đó không thấy vậy, là bởi vì không nghĩ quá nhiều, sau khi đột nhiên ý thức được, giống như ngay cả không khí cũng dần dần ấm lên.

Con người trong suốt của cậu hơi hơi rung động, cậu kinh ngạc nhìn người đàn ông đó, nghe đối phương lặp lại một lần ——

『Là tôi tự mình muốn tới.』

Ngon đèn từ phía sau người đàn ông chiếu xuống, rải lên một tầng sáng nhàn nhạt quanh thân hắn. Hoặc có lẽ là bởi vì ngược sáng, gương mặt vốn đã khắc sâu kia lúc này có vẻ càng thêm lập thể, mắt phượng hẹp dài giống như đắm chìm tất cả màu sắc, tối đen sâu thẳm, Dung Hủ... khó hiểu mà cảm thấy, người này dường như đang dụ dỗ nhìn mình.

Đột nhiên! Dung Hủ quay đầu, thu lại tầm mắt từ trên người Tần Trình, cậu dùng động tác nhanh chóng bỏ khăn quàng cổ vào tủ quần áo, làm xong hết thảy, lại bắt đầu chỉnh lý quần áo của mình. Rõ ràng quần áo đã sớm được mặc chỉnh tề, nhưng cậu vẫn xử lý vài cái, vùi đầu nhìn tủ quần áo, giống như không để mắt đến người bên cạnh.

Chờ đến khi số quần áo đó thật sự không còn gì để chỉnh lý, Dung Hủ vừa đi về phía toilet, vừa cười nói rằng: “Tôi không ngờ anh thật sự đến, cho nên có chút kinh ngạc. Tôi đi rửa mặt một chút đã, anh chờ lát nhé?” Vừa dứt lời, thiếu niên liền trực tiếp nâng bước vào toilet, giấy tiếp theo, đưa tay đóng cửa lại.

Tần Trình: “...”

Ngoài cửa, người đàn ông lạnh lùng thâm trầm đầu tiên là sững sờ, hần nhủ mảy, thoáng suy nghĩ một khắc, bỗng nhiên hiểu rõ cái gì đó, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hướng toilet.

Mà trong cửa, sau khi Dung Hủ bước vào, cậu cũng không có rửa mặt giống như vừa rồi đã nói, mà là nâng bước đến trước bồn rửa tay. Tắm gương cực lớn phản chiếu dung nhan thiếu niên xinh đẹp, sợi tóc hơi dài, thoáng có chút che đi đôi mắt, nhưng mà lại hoàn toàn ngăn không được gương mặt hơi hồng nhợt.

Ngưng mắt nhìn chính mình trong gương, thật lâu sau, Dung Hủ bình tĩnh mở vòi nước, hai tay hứng một chút nước lạnh, bắt đầu rửa mặt.

Không lâu sau, trong phòng rửa mặt truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Tần Trình ngồi ở trên sofa, nghĩ nghĩ, lại nâng bước đến bên giường ngồi xuống —— giường cách phòng tắm gần hơn một ít, cũng càng có thể nghe rõ ràng được tiếng nước.

Yên lặng mở đi động lên, bên tai là tiếng nước, trước mắt là hình ảnh weibo.

Người đàn ông mặt không đổi sắc soạn một cái weibo, trước khi gửi đi, suy tư một khắc, lại đính kèm thêm một tấm ảnh.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: a a a a hình như cậu ấy cũng thích mình! Thích mình thích mình thích mình thích mình thích mình! Lúc thẹn thùng thật là dễ nhìn thật là dễ nhìn thật là dễ nhìn! Ôm lấy Liên Dung của bảo bảo, muốn ôm lấy cậu ấy ôm lấy cậu ấy ôm lấy cậu ấy!!! [hình ảnh]]

Trên hình ảnh, là một con thỏ hoạt họa mập mạp, nó dùng sức ôm lấy nhóc thỏ bên cạnh, ở trên gương mặt thỏ moe moe của người ta dùng sức mà

chume chume chume chume... lặp lại một trăm lần! Cả tám hình nơi nơi đều là hai chữ “chume”, điên cuồng khiến người ta giận sôi.

Từ tháng trước sau sự kiện quyền tiền trăm vạn, đại gia “Liên Dung Tranh Từ Hăm” liền thành danh nhân trong giới fan Dung Hũ. Thời gian một tháng, tổng số fan trên tám vạn, dù sau sự kiện kia, Liên Dung Tranh Từ Hăm căn bản chưa từng lên tiếng một lần, cũng căn bản không có bất kỳ văn bản trả lời phía chính chủ nào về sự kiện quyền tiền trăm vạn, nhưng số lượng fan của cô ấy ngược lại không hề giảm bớt, đến nay còn dư lại hơn bảy vạn người.

Từ góc độ nào đó mà nói, Liên Dung Tranh Từ Hăm cũng là một fan bự trong nhóm fan của Dung Hũ.

Mà buổi tối hôm nay, cô đột nhiên đăng cái weibo này, sau khi rất nhiều fan nhìn thấy, có người chỉ liếc mắt nhìn một cái, có người lại rất tò mò mà bình luận.

[Ý, đại gia thế mà lại đăng weibo này! Tôi còn tưởng rằng fan đại gia này vứt nick rồi đó.]

[Ha ha ha ha, tôi thật sự không muốn tin tưởng, cái weibo này là một đại gia trắng giàu đẹp đăng, sao lại ngốc mạnh như vậy, cái hình đính kèm cười chết tôi 233333 rất đáng yêu nha!]

[Sao nói trắng giàu đẹp cao lãnh mà, tôi còn tưởng rằng trắng giàu đẹp đều là cái loại uống rượu vang yêu đương chứ. Trắng giàu đẹp này không giống kịch bản rồi! Bánh chó lạnh lùng hỗn loạn úp lên trên mặt, ầm ừc! T^T]

Không bao lâu, liền có ba trăm dân mạng tiến hành bình luận dưới weibo Liên Dung Tranh Từ Hăm. Đa số là không thể tin được phong cách vị trắng giàu đẹp này lại lạ kỳ như thế! Cô nói xem trước kia cô chume thì cũng thôi đi, hiện tại cô có hơn tám vạn fan lận đó, cô chính là đại gia vừa quyền tiền chính là một trăm vạn! Chẳng lẽ cô không nên chú ý hình tượng một chút sao?

Sau đó, Liên Dung Tranh Từ Hăm người ta lại không quan tâm mà đăng thêm cái weibo thứ hai.

[Liên Dung Tranh Từ Hăm: Dung Dung thật đẹp đẹp!!! Chume =3= //@Hội hậu viên fan toàn quốc của Dung Hũ: nghi thức khởi động máy «Mê thành» [hình ảnh]...]

Nhóm fan còn chưa kịp phản ứng, Liên Dung Tranh Từ Hăm thế mà lại đăng cái weibo thứ ba!

[Liên Dung Tranh Từ Hăm: đây là Dung Dung của bảo bảo, đều là của bảo bảo! #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu# #Hoắc thiếu soái hôm nay gọi là nhiều soái# //@Mỹ Qua Thập Lý Tiên: ngao ngao ngao ngao hôm nay xem lại «Mai phục» và «Tranh giành», không được, trái tim nhỏ của tui! Quả thực muốn nổ tung a a a! Edit một phần cut Diêu Diêu và Hoắc thiếu soái ~[link video]]

Nhóm dân mạng: “...”

Cái gọi là một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh... vạn vật.

Liên Dung Tranh Từ Hăm là không đăng weibo thì thôi, vừa đăng weibo, vậy liền hoàn toàn ngừng không được!

Cô ấy điên cuồng share các loại weibo hình ảnh và video của các fan bự của Dung Hũ, mỗi weibo đều là thổ lộ với Dung Hũ, mỗi weibo đều là tư thế fan từ trung tiêu chuẩn. Hình tượng trắng giàu đẹp cao lãnh trước kia, trong một đêm, toàn bộ sụp đổ!

Nhưng mà sau khi hình tượng sụp đổ, Liên Dung Tranh Từ Hăm không những không có rút fan, ngược lại tăng hơn một ngàn fan!

[Hốt hốt hoảng hoảng, dưới sắc đẹp của Dung Dung, trắng giàu đẹp cao lãnh tới đâu, cũng phải khom lưng ~ không được, tôi cũng phải đi liếm liếm mỹ nhan của Dung Dung, tối hôm nay trước khi đi ngủ muốn liếm ảnh chụp Dung Dung một trăm lần, buổi tối nằm mơ nhất định có thể mơ thấy đi ngủ với Dung Dung ~(≧▽≦)~]

[Dung Dung thật cao, cúi đầu với thế lực sắc đẹp _(3” ∠)_]

[Kỳ thật chỉ mình mình muốn nói sao, @Liên Dung Tranh Từ Hăm, có phải cô quên là vừa mới cách không thổ lộ với người trong lòng của cô hay không vậy? Ha ha ha ha, mới vừa thổ lộ với nam thần của mình xong, giây tiếp theo liền đủ loại share hình đẹp của wuli Dung Dung ~ cô là cái đồ củ cải trắng hoa, tôi cho cô... cho cô 32 like ~~~~]

Những fan đó chỉ giống như nói giỡn mà tùy tiện bình luận, nhưng bọn họ không nghĩ tới, Liên Dung Tranh Từ Hăm thế mà lại trả lời!

[Liên Dung Tranh Từ Hăm trả lời @Momo Hàm Nhi: là của bảo bảo, cậu ấy và Dung Dung đều là của bảo bảo!]

[Liên Dung Tranh Từ Hăm trả lời @Vân ăn cái nước sốt này: nói vậy, Dung Dung không thích ghen, tôi mới thích ghen.]

[Liên Dung Tranh Từ Hăm trả lời @Rời Ibaraki liền sửa tên: buổi tối có thể ngủ với Dung Dung chính là tôi, không phải là bạn!]

Chính chủ thế mà lại lú đầu ra trả lời, hơn nữa phong cách trả lời lúc này... nhìn thế nào cũng thấy ngốc mạnh.

Mọi người rõ ràng là đang nói giỡn, nhưng Liên Dung Tranh Từ Hăm lại mang bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Cô càng trả lời như vậy, nhóm fan càng vô cùng náo nhiệt mà nói chuyện phiếm với cô. Trong lúc nhất thời, tối hôm nay Liên Dung Tranh Từ Hăm đã thu được không dưới một ngàn bình luận, đối với một fan bự mà nói, nhiệt độ này cũng tuyệt đối đủ cao.

Đương nhiên, đáng nhắc tới chính là, hôm nay người đứng đầu bảng xếp hạng nhiệt độ minh tinh weibo, vẫn tên là Tần Trình.

Vừa vặn sáng hôm nay Từ Tần dùng nick của bạn ảnh để ấy, đăng một weibo tuyên truyền phim mới, đính kèm với một tấm ảnh. Vì thế dưới weibo đó, nhóm fan cuồng nhiệt comt like, ngắn ngủn nửa ngày, cái weibo đó liền có hơn một trăm năm mươi vạn bình luận, share gần hai trăm vạn, like lại càng vượt qua bốn trăm vạn!

Ba trăm triệu fan kích động ủng hộ nam thần nhà mình, có fan cảm khái nói: [bao giờ mà Tần thần trả lời tôi một cái, thì thật là tốt biết bao ~ ha ha ha, nói giỡn, nếu mỗi bình luận Tần thần đều trả lời, vậy còn không một chết sao. Nam thần nhà tôi chính là cao lãnh như vậy, hôn hôn =3=]

Nhưng mà ngay trong lúc fan đó cảm khái, nam thần cao lãnh trong miệng cô ta đang tương tác với fan của Dung Hù.

Nặng bên này nhẹ bên kia, chính là nói người này.

Có điều Liên Dung Tranh Từ Hãm cũng không thể tiếp tục trò chuyện với fan nữa, tiếng nước trong phòng vệ sinh chậm rãi dừng lại, Tần Trình bỏ điện thoại đi động vào túi áo, lấy ra một cái điện thoại khác, bình tĩnh lật xem. Trên mặt hắn không hề dao động, nhưng mà từ đầu tới đuôi vẫn xem cùng một trang, căn bản không có bấm sang trang khác.

Cửa phòng vệ sinh “cạch ——” một tiếng mở ra, thiếu niên mặc áo ngủ ôm quần áo đã giặt sạch sẽ đi ra, vô cùng thông dong phơi lên trên giá áo trong phòng.

Dung Hù không nói gì, Tần Trình cũng liền không nói gì, nhưng người sau vẫn dùng khóe mắt lén ngắm bóng dáng thiếu niên.

Dáng người cao gầy, cẳng chân thon dài thẳng tắp, mặc áo ngủ rộng rãi, bởi vì động tác nâng cánh tay, vòng eo tinh tế thon gầy liền lộ ra một đoạn làn da trắng nõn.

Tần Trình không tự chủ được mà nuốt nước miếng một cái, trước mắt hiện ra một bộ hình ảnh kiều diễm, hắn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong cảnh tượng tốt đẹp như vậy, đã thấy thiếu niên xoay người, cười nhạt đi về phía hắn. Vừa đi, Dung Hù vừa cười nói rằng: “Đã trễ thế này, hắn là không có máy bay về thành phố B đi?”

Người đàn ông theo bản năng gật đầu, giọng nói trầm thấp: “Ừm, không có.”

Cái áo ngủ này là kiểu dáng phổ thông, không có một chút đặc biệt, nhưng mà khi nó mặc ở trên người thiếu niên, lại giống như quần áo cao cấp trên show thời trang, xinh đẹp khó hiểu. Dung Hù nhẹ nhàng “à” một tiếng, vẫn đang không tiếng động đến gần: “Nơi này đi Ninh thị cũng không tiện, trời quá muộn.”

Tần Trình nâng mắt: “Hửm?”

Lúc này, Dung đã tới trước mặt Tần Trình. Cậu mỉm cười, chậm rãi cúi người, một tay chống ở bên cạnh Tần Trình, thân thể nghiêng xuống. Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Hơi thở ấm áp của hai người phát qua trên má đối phương, hai mắt Tần Trình khẽ mở, Dung Hù thì nhếch khóe môi lên.

Chỉ kém khoảng cách ngắn ngủn 10cm là có thể chạm vào môi người đàn ông! Nhưng Dung Hù lại đột nhiên dừng lại. Trong tròng mắt trong suốt sáng ngời phản chiếu ánh sáng lấp lóe, rực rỡ như sao trời. Thời gian đọng lại vào giờ khắc này, cậu giống như muốn hôn môi mà tới gần, giọng nói thấp thấp dịu dàng nhẹ nhàng vang lên: “Tần Trình, tối hôm nay... anh muốn ngủ ở chỗ tôi không?”

Oành!

Vành tai đột nhiên nóng lên, trong lòng sóng cuộn mênh mông, ánh mắt người đàn ông càng thêm thâm trầm.

Không khí trở nên mờ ám, người đàn ông bị một tay thiếu niên vòng qua ở trên giường, khoảng cách này quá ngắn, chỉ cần thoáng nâng đầu, là có thể hôn lên đôi môi mềm mại ấm áp của thiếu niên. Nhưng Tần Trình còn chưa nghĩ xong là có nên hành động hay không, đúng lúc này, chỉ thấy Dung Hù lại nâng người lên, cười nói: “À, quả nhiên ở đây, vừa rồi tôi thật sự không nhìn lầm.”

Tần Trình phút chốc sùng sốt, hắn ngẩng đầu nhìn, liền thấy Dung Hù cầm trong tay một cái điện thoại di động, mỉm cười cúi đầu nói với hắn: “Vừa rồi tôi đang suy nghĩ đi động ở nơi nào, hóa ra là ở phía sau anh. Tần Trình, anh muốn đi tắm rửa không?”

Tần Trình: “...”

Cậu... đang... lấy... đi... động...

Ngay sau đó, người đàn ông nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lập tức đóng sầm cửa.

Tình huống hai mươi phút trước đột nhiên đảo ngược, lúc này đây, thiếu niên ở ngoài cửa cầm di động, nhìn không được cười nhẹ. Mà trong cửa, người đàn ông lại vươn tay úp lên mặt mình, tựa vào ván cửa, nhìn như tâm tình mất mát, nhưng khóe môi lại hơi hơi cong lên, lộ ra một chút tươi cười khó phát giác.

Rất nhanh, trong phòng tắm liền vang lên tiếng nước. Dung Hủ cũng không giống tên đàn ông không ngay thẳng nào đó, ngồi ở trên giường gần phòng tắm, mà cậu đi đến sofa ngồi, bắt đầu lướt tin tức hot ngay đó.

Lướt tin tức xong, Dung Hủ mở weibo lên. Người cậu follow không nhiều lắm, gần như tất cả đều là người trong giới, chỉ cần là diễn viên và nhân viên công tác từng có hợp tác với cậu, trên cơ bản cậu đều sẽ chú ý. Những người này sẽ không đăng weibo mỗi ngày, vì thế chỉ lật đến trang thứ hai, cậu liền thấy được một cái tên quen thuộc.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Dung Dung Dung Dung Dung Dung!!! //@Dung Hủ: hôm nay thời tiết không tồi, một ngày sau khi «Mé thành» khởi động máy. [hình ảnh]]

Dung Hủ: “...”

Cậu tên Dung Hủ, bạn cũng có thể gọi là Dung Dung, cơ mà, Dung Dung Dung Dung Dung Dung là ai?!

Không sai, kỳ thật từ sự kiện quyền tiền trăm vạn lần trước, Dung Hủ liền bấm “lên follow” với bạn fan đại gia dị thường lạnh nhạt của mình. Trong một tháng này, đối phương ngay cả một ngày ba bữa cơm thô lộ như trước cũng mất, Dung Hủ tự nhiên đã sớm quen người này tồn tại.

Nhưng hôm nay đối phương vừa nhảy ra...

Dung Hủ lật xem hơn hai mươi cái weibo liên tiếp của Liên Dung Tranh Từ Hãm “...”

Người này, thật sự là bạn fan lúc inbox với cậu chưa bao giờ vượt qua năm chữ, cao lãnh đến tựa như tới từ Nam Cực kia sao?!

Không phải là tinh thần phân liệt đi...

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc xem các loại share và thô lộ của bạn fan tinh thần phân liệt đó. Khi nhìn thấy cái weibo thứ nhất mà Liên Dung Tranh Từ Hãm đăng tới hôm nay, Dung Hủ hơi hơi sững sốt, tiếp đó bắt đầu cười cười.

Bất luận một fan nào chung quy đều có sinh hoạt cá nhân của mình, mà việc cậu có thể làm, đơn giản là dựng nên một tấm gương tốt, khiến mỗi một fan thích mình có thể nhận được một chút gì đó từ trên người mình, bất luận là nhân vật cậu diễn, hay là một việc cậu làm, giá trị quan cá nhân của cậu. Minh tinh không chỉ là đóng phim ca hát, mà còn là làm người.

Sau khi tắt weibo, Dung Hủ lại nhìn nhìn tin tức giải trí mới nhất, chờ đến ba mươi phút sau, rốt cuộc cậu cảm thấy không đúng lắm: “... Tần Trình?”

Nửa phút sau, người đàn ông từ trong phòng vệ sinh đi ra.

Giống như vừa rồi không hề phát sinh chuyện gì, Dung Hủ cười chào hỏi đối phương, Tần Trình cũng lạnh nhạt gật gật đầu. Hai người ngồi ở trên sofa, ngồi đối diện nhau, tán gẫu cảnh quay ngày hôm sau của Dung Hủ.

Trò chuyện trò chuyện, liền tới đêm khuya, khi Tần Trình đưa tay tắt đèn đầu giường, liền nghe giọng thiếu niên ấm áp nhu hòa vang lên phía sau mình: “Ngủ ngon.”

Tần Trình lập tức quay đầu, ngay tích tắc ngọn đèn sắp tắt, ánh mắt hắn có thể nhìn thấy, là khuôn mặt tươi cười dịu dàng xán lạn của thiếu niên.

“... Ừm, ngủ ngon.”

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Dung Hủ liền rón ra rón rén rời khỏi giường, không có quấy nhiễu Tần Trình, tự đi đến phim trường. Hôm nay phải quay một ít cảnh hành động, tuy rằng phần lớn cảnh hành động thuộc về Bách Tích Văn, nhưng Dung Hủ cũng có một ít động tác đơn giản phải học tập.

Cảnh hành động của mỗi một bộ phim đều không giống nhau, cho dù là cùng một diễn viên, cảnh hành động của hắn cho dù có tương tự, cũng không có khả năng hoàn toàn giống nhau. Nghiêm khắc mà nói, động tác phải suy xét đến nhiều phương diện nhân tố như thời tiết, địa hình, thời gian, chẳng hạn như vào buổi tối, thì phải suy xét đến vấn đề ánh sáng; mà cảnh hành động trong nhà, thì phải suy xét đến đạo cụ xung quanh.

Đạo diễn động tác của «Mé thành» là chỉ đạo võ thuật Viên lão bát nổi tiếng trong giới, nói đến cũng khéo, đúng là cùng họ với Viên đạo.

Viên lão Bát thiết kế cho «Mé thành» không ít động tác đánh võ đặc biệt. Cảnh hôm nay, chính là quay cảnh Đàm Dương Hiên ở phụ cận quảng trường thấy được một kẻ buôn người mình đã từng bắt giữ, hắn cần xuyên qua đám người, bắt lấy cái tên sau khi ra tù lại trộm gà bắt chó kia.

Mà Tiết Gia Triết đi theo Đàm Dương Hiên tới thăm dò hiện trường cũng bị hắn liên lụy, chỉ có thể theo hắn cùng đi bắt trộm.

Cũng từ trên người tên trộm này, Đàm Dương Hiên và Tiết Gia Triết chiếm được một manh mối quan trọng: người bị hại thứ sáu đã từng có một đứa con gái, người bị hại kia thích bài bạc, tám năm trước đem đứa con gái chỉ mới mười tuổi của mình bán cho phạm nhân này.

Cô bé kia bị kẻ buôn người này bán đến một sơn thôn xa xôi, lúc mười hai tuổi liền sinh ra đứa con đầu tiên của mình. Cô có bốn người chồng, là bốn anh em ruột, người cha đã chết chưa từng hỏi tới tung tích con gái, kẻ buôn người đó thì không hề gì mà nói rằng: “Đã sớm chết, mười ba tuổi sau khi sinh đứa thứ hai, nhảy giếng tự sát, không cứu được.”

Nghe kẻ buôn người đó nói xong, Tiết Gia Triết bình tĩnh cho ra một bức họa về tội phạm: đã từng bị cha mẹ của mình vứt bỏ.

Nội dung «Mê thành» rất tàn khốc, Tiết Gia Triết vẽ ra bức họa từng bước một truy tìm, cuối cùng bọn họ tìm được một người hiềm nghi.

Người hiềm nghi đó tuổi thơ bị mẹ vứt bỏ, cha nát rượu, hơi một tí là đánh chửi, thành tích không tốt, từng có tiền án, đã từng làm việc ở lò mổ. Sau đó để thoát khỏi cuộc sống trong quá khứ, tự học lên đại học, có một công việc tốt, để đề cao cuộc sống, báo danh lớp âm nhạc và lớp hội họa. Nhưng một năm trước bạn gái tự mình phá thai con của bọn họ, đây chính là mồi lửa cho vụ án giết người liên hoàn.

Thậm chí khi Đàm Dương Hiền bắt lấy phạm nhân này, phạm nhân cũng không có phủ nhận hành vi phạm tội của mình, ngược lại thẳng thắn thừa nhận, đều là mình làm, vì thế vụ án giết người liên hoàn hành vi ác liệt này cứ như vậy chấm dứt.

Việc này nhìn mặt ngoài thì rất khó tin, vì sao lại có người tình nguyện gánh tội thay Tiết Gia Triết. Nhưng nếu sau khi chiếu phim có người xem kỹ, thì sẽ phát hiện, kỳ thật phạm nhân này đã từng xuất hiện lúc trước! Đó là có một lần, Đàm Dương Hiền đến công ty tư nhân của Tiết Gia Triết tìm y, phạm nhân ấy mới vừa kết thúc trị liệu tâm lý, từ trong phòng rời đi.

Hết thấy đầu tài tình mà xâu thành một chuỗi, kết cục cho một cú đảo ngược, đồng thời cũng để lại một kết thúc mở.

Chỉ cần Tiết Gia Triết còn muốn giết người, vậy thì có thể quay phần hai. Nếu thành tích phòng bán vé không tốt, vậy câu chuyện này liền tới đây chấm dứt, để lại cho người xem không gian tưởng tượng.

Cảnh phải quay hôm nay chủ yếu chính là cảnh ngoài quảng trường, thừa dịp thời tiết không tồi, Viên đạo cố ý quay cảnh này trước, bảo tất cả diễn viên đều chuẩn bị sắp xếp.

Giống như Tần Trình đã nói tới hôm qua, hôm nay sau khi Dung Hủ đến phim trường, Nhâm Thư Chi không hề đề cập tới chuyện tới hôm qua, vẫn cười chào hỏi với cậu. Nhưng mà lúc cô mở miệng, nói ra lại là: “Dung Hủ, buổi sáng tốt lành.”

Thiếu niên nhẹ nhún mi, cười nhạt nói: “Chị Nhâm, chào buổi sáng.”

Dù Nhâm Thư Chi có thể nhẫn nhịn thế nào nữa, cũng không đến mức giờ còn mặt dày mày dạn hô một tiếng “Dung Dung”. Toàn bộ buổi sáng, Nhâm Thư Chi đều không nói chuyện với Dung Hủ, thái độ của cô với Dung Hủ cũng trở nên khách khí lễ phép, không còn như quen đã lâu nữa.

Hoặc có lẽ là bởi vì tâm tư đặt ở trên chính đạo (?), buổi sáng này, Nhâm Thư Chi chỉ NG hai lần, có hai phân cảnh diễn xuất còn được Viên đạo mạnh mẽ biểu dương. Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, liền tiến vào cảnh hành động quan trọng nhất hôm nay.

Làm thế nào quay tốt những cảnh hành động đó, vừa khảo nghiệm đạo diễn, cũng khảo nghiệm diễn viên, còn có tính nguy hiểm nhất định.

Lúc quay cảnh hành động đầu tiên, Bách Tích Văn không cẩn thận quấn vào với một quần chúng, té xuống đất, đầu gối rách da. Chờ quay xong cảnh hành động, bắt đầu cảnh bình thường, lúc này nhân viên đoàn phim mới bình tĩnh lại.

Cảnh bình thường quay không tốt nhiều nhất là bị Viên đạo mắng một trận, nhưng cảnh hành động nếu xảy ra vấn đề, vậy nghiêm trọng nhất chính là liên quan đến mạng người!

Vì thế khi Tần Trình đi vào phim trường, từ rất xa chợt nghe thấy một giọng nói thanh lãnh lạnh nhạt: “Từ lúc ba đến bảy tuổi, từng bị cha mẹ vứt bỏ. Tóc không ngắn, nhưng không đến mức quá dài, từng được giáo dục đại học, hiện nay là tầng lớp thành phần tri thức, có xe, màu đen, có thể là đại chúng, cũng có thể là...”

“Này, Tiết giáo sư, ngay cả hiệu xe cậu cũng có thể nói ra, casi này cũng không quá khoa học đi?”

Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, cho dù không tận mắt nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng ra, chủ nhân tiếng cười này tất nhiên không cười đến trong mắt, chỉ là nương theo thấu kính ngăn cản, khoe môi cong lên một nụ cười lạnh nhạt. Ý cười một lúc, sau đó chậm rãi dừng lại, giọng nói tựa như vang lên từ đáy lòng mỗi người, thân nhiên nói rằng: “Bạn học Đàm, hẳn không chỉ có một chiếc xe, hẳn là có hai chiếc.”

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chương 78

Đám người chật chội vây quanh phim trường, từ khe hở thỉnh thoảng lộ ra, có thể nhìn thấy một thiếu niên ôn hòa nhã nhặn. Cậu đeo một cái kính mắt gọng bạc, mặc một cái áo nhạt màu, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở giữa phim trường, nói lời thoại của mình.

Màu môi thật nhạt, dường như là cố ý che khuất màu sắc vốn dĩ của môi, có vẻ có vài phần đậm bạc tái nhợt. Ánh mắt bị thấu kính che chắn, người khác nhìn không rõ vẻ mặt chân chính của cậu, nhưng mà độ cong cười như không cười của khoe môi, lại làm người ta cảm thấy tính tình người này có lẽ có

vài phần lạnh nhạt.

Trưởng thành, nội liễm, thâm trầm, tinh anh.

Bước chân Tần Trình chậm rãi dừng lại, cách ba lớp người, từ xa xa nhìn Dung Hủ giữa phim trường.

“Tần tiên sinh?” Nhân viên dẫn Tần Trình vào đoàn phim nhỏ giọng dò hỏi.

Tần Trình quay đầu nhìn về phía hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Cám ơn.”

Nhân viên kia lập tức lác đầu: “Không cần không cần, chỉ là tiện đường. Cái đó... có thể cho tôi một chữ kí không?”

Rất nhanh, phần cảnh ấy liền kết thúc.

Thợ trang điểm bước nhanh vào phim trường bỏ trang cho các diễn viên, Dung Hủ thì vừa hạ mắt để thợ trang điểm quẹt quẹt vẽ vẽ trên mí mắt và trên môi mình, vừa nhìn kịch bản. Tuy rằng cậu đã sớm thuộc toàn bộ lời thoại, nhưng cậu chưa bao giờ dám tự đại, lúc ở đoàn phim, có thể xem kịch bản thêm chốc lát liền xem thêm chốc lát, như vậy mới có thể cam đoan sẽ không phạm sai lầm.

Ngay khi cậu nghiêm túc xem kịch bản, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một trận xôn xao. Dung Hủ nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy bảy tám nhân viên nữ đều nhanh chóng chạy về một hướng, thậm chí còn có vài nhân viên nam cũng lộ vẻ mặt kích động, châu đầu ghé tai nói chuyện.

Cách hơi xa, Dung Hủ nghe không rõ bọn họ nói gì, lúc cậu cau mày suy tư, La Thiên lại đột nhiên đi tới, hưng phấn nói rằng: “Tiểu Hủ, Tần Trình thế mà lại đến! Hình như đang nói chuyện với Viên đạo đấy.”

Hai mắt hơi hơi tròn to, chỉ trong tích tắc, Dung Hủ liền bình ổn về mặt, cười nói: “Tần Trình đến ư?”

La Thiên chợt nhớ ra: “Đúng vậy, tiểu Hủ, không phải cậu từng hợp tác «Tầng mây màu đen» với Tần thần sao, các cậu hẳn là rất quen thuộc, cần tôi đi kêu giúp cậu không?”

Cảnh phải quay xé chiều hôm nay đều là cảnh của Dung Hủ, nói cậu là người bận nhất trong đoàn phim ngoại trừ Viên đạo, cũng không quá.

Nghe La Thiên nói, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, La Thiên liền mang về mặt kích động nhanh chóng rời đi —— về phần cô rốt cuộc chỉ đơn thuần muốn giúp Dung Hủ chào hỏi người quen cũ, hay là muốn đi nhìn thần tượng của mình, vậy cũng chỉ có chính cô biết.

Vài thợ trang điểm bên cạnh cười nói: “Thiên Thiên kích động thành như vậy, nhất định là muốn đi nhìn nam thần.”

“Đúng vậy, đây chính là Tần Trình, có cô gái nào không thích?”

Nghe vậy, Dung Hủ cười nhẹ nói: “Chị tiểu Thiên rất thích Tần Trình sao?”

Nhân duyên của Dung Hủ trong đoàn phim luôn không tồi, tính tình rất tốt cũng rất dễ nói chuyện, khi ở chung với nhân viên công tác cũng không có làm giá. Vì thế thợ trang điểm ấy nhìn về phía Dung Hủ, nói rằng: “Có cô gái nào không thích Tần Trình sao? Ha ha, Dung Dung, chúng tôi cũng rất thích cậu, cậu cũng rất bảnh.”

Dung Hủ nở nụ cười, về mặt đứng đắn nói rằng: “Nhưng mà chị Tiểu Thiên cũng đã có nói, nam thần lớn nhất trong lòng cô ấy là em.”

Những thợ trang điểm đó đều lớn tuổi hơn Dung Hủ, tuổi nhỏ nhất cũng có thể làm dì của cậu. Các cô nhìn dáng vẻ Dung Hủ nghiêm túc đứng đắn, đều nhìn không được mà cười khê ra tiếng, chỉ cảm thấy dáng vẻ cậu nghiêm trang chừng chặc vừa đáng yêu vừa thú vị.

Không bao lâu, cảnh tiếp theo liền bắt đầu.

Đoàn phim rất lớn, Dung Hủ cũng không có nhìn thấy Tần Trình, cũng không biết hắn còn ở đoàn phim hay không.

Vốn dĩ Dung Hủ cho rằng ngày hôm qua Tần Trình tham ban mình xong, hôm nay sẽ rời khỏi Tượng Sơn, không lộ ra hành tung. Nhưng hiện tại, Tần Trình lại trực tiếp đi tới đoàn phim «Mê thành», tuy rằng không hề nói chuyện với cậu, giống như không phải là đến tham ban cậu, nhưng vẫn dẫn phát một trận xôn xao trong đoàn phim.

Chờ đến lúc Dung Hủ quay cảnh trong nhà, rốt cuộc cũng gặp được người đàn ông đó.

Tần Trình mặc một cái áo gió màu đen sẫm, vẫn là cái ngày hôm qua, hắn đang nói chuyện với Viên đạo. Viên đạo nhìn thấy Dung Hủ đến, vui vẻ vẫy tay với cậu, Tần Trình cũng quay đầu theo, trong con ngươi thâm thúy tối đen lảng động lại màu sắc khiến người ta xem không hiểu, hắn cong khóe môi, cũng gật gật đầu với Dung Hủ.

Dung Hủ khẽ nhướn mi: ày, ý này là... thật sự không phải là tới tham ban cậu à?

Nhưng mà giây tiếp theo, Viên đạo liền dùng cái giọng lớn của ông, vạch trần gương mặt thâm trầm muộn tào của người đàn ông nào đó: “Tần Trình, Dung Hủ cũng tới, hôm nay vốn dĩ cảnh diễn của cậu ấy rất nhiều, nhưng nhìn trên mặt mũi của cậu, tôi liền cho cậu ấy nghỉ, để cậu ấy cùng cậu rời khỏi đoàn phim, tham quan, lấy cảnh ở thành điện ảnh nhé?”

Nghe vậy, Dung Hù khẽ kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: “Không cần, tôi tới tham ban.”

Viên đạo cười ha ha: “Cậu vừa đứng ở đây, mấy cô gái đoàn phim chúng tôi đều không có tâm tư làm việc. Cậu xem dù là Nhâm Thư Chi người ta, chờ một lát nói không chừng cũng không còn tâm tư đóng phim nữa, có phải không hả, tiểu Nhâm?”

Nhâm Thư Chi không biết đã đi tới khi nào, che miệng cười: “Viên đạo lại lấy tôi nói giỡn.”

Nghe xong lời này, Viên đạo nở nụ cười, dường như tâm tình rất tốt.

Biểu tình Nhâm Thư Chi hết sức bình thường, lúc đối mặt Tần Trình không có một chút xấu hổ, dường như đêm qua căn bản không gặp đối phương. Cô biểu hiện đến tự nhiên hào phóng, thậm chí còn muốn trao đổi phương thức liên lạc với Tần Trình, kết bạn với nhau, nhưng Tần Trình lại thần nhiên nói rằng: “Di động hết pin, không thêm bạn được.”

Nhâm Thư Chi không chút để ý cười cười: “Vậy cứ chờ về sau đi.”

Một tuần mỹ mạo lớn, một xinh đẹp yếu điệu, khi hai người kia đứng chung một chỗ, kỳ thật vẫn tương đối cảnh đẹp ý vui. Nhìn cảnh này, thiếu niên chậm rãi hít một hơi, sau một lúc lâu, cậu nhếch khóe môi, đi lên phía trước nói: “Nếu anh vừa vặn muốn tới thành điện ảnh lấy cảnh, Tần Trình, chúng ta liền đi ra ngoài dạo đi.”

Năm phút đồng hồ sau, hai người rời khỏi đoàn phim «Mê thành».

Trước khi đi, Dung Hù nghe Viên đạo nói vài câu, thế mới biết, Tần Trình đúng là tới tham ban không sai, nhưng vừa rồi hắn và Viên đạo nhắc tới bộ phim gần nhất muốn quay, Viên đạo bỗng nhiên vỗ đùi, nói rằng: “Lão Lưu muốn cảnh thác nước hả? Sớm nói chứ! Gần đây Tượng Sơn mới vừa khai phá một cái thác nước, rất không tồi, cậu có muốn đi khảo sát giúp ông một chút hay không?”

Trong giai đoạn chuẩn bị đầu tiên của bất luận một tác phẩm điện ảnh và truyền hình nào, ngoại trừ sáng tác kịch bản, casting diễn viên thông thường nhất, việc lấy cảnh cũng rất quan trọng. Ở Hoa Hạ, có rất nhiều căn cứ điện ảnh và truyền hình, bên trong có đủ loại kiến trúc và cảnh quan sinh thái tự nhiên, có thể cho đoàn phim sử dụng để quay phim.

Đồng thời, đoàn phim còn tự dựng kiến trúc, loại này tuy rằng tốn thời gian tốn sức còn tốn tiền, nhưng càng phù hợp yêu cầu kịch bản.

Ngoại trừ những việc đó, đoàn phim cũng sẽ lấy cảnh ở các khu cảnh sắc tự nhiên trên toàn cầu. Chẳng hạn như mấy năm trước có bộ phim khoa học viễn tưởng Hollywood, lấy cảnh ở một vùng núi non Hoa Hạ, lợi dụng kỹ thuật hậu kỳ chế tạo ra ảo cảnh núi tiên trôi nổi trên bầu trời.

Nhưng mà bất kể kỹ thuật hậu kỳ phát triển như thế nào, thì việc lấy cảnh cũng không thể thiếu. Cảnh đẹp nhân tạo vĩnh viễn không điều luyện sắc sảo bằng thiên nhiên, kế tiếp Tần Trình sẽ hợp tác với đại đạo diễn Lưu Vĩnh Chính đình nhất Hoa Hạ trong một bộ phim cổ trang, bọn họ đang tìm kiếm một cảnh thác nước kỳ lạ.

Những điều này là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Tới gần chạng vạng, mặt trời tròn tròn từ không trung phía tây lặn xuống, giống như xuyên qua giữa núi non.

Sau khi Dung Hù bỏ đi trang phục diễn thay trang phục hưu nhân bình thường, lại gỡ mất kính xuống. Cậu cũng không chú ý, sau khi cậu gỡ đi mất kính, trên mặt người đàn ông lộ ra một tia mắt mờ mờ khó có thể phát hiện.

Dung Hù cười nói: “Kỳ thật tôi cũng không phải quá quen thuộc với thành điện ảnh, Viên đạo bảo tôi dẫn anh đi dạo, còn thật sự là làm khó tôi. Chờ một lát nếu chúng ta lạc đường, vậy phải làm thế nào.”

Giọng điệu Tần Trình trấn định hồi đáp: “Tôi có di động.”

Thiếu niên ra vẻ kinh ngạc “à” một tiếng, ý cười bên môi càng tăng lên: “Điện thoại di động của anh không phải là hết pin sao?”

Bước chân người đàn ông hơi hơi khựng lại, một lát sau, mới nâng bước đi tiếp: “Không muốn kết bạn với cô ta.”

Lý do này của Tần Trình kỳ thật vô cùng sứt sọc, nhưng mà chỉ cần hắn nói như vậy, Nhâm Thư Chi liền không thể vạch trần.

Dung Hù lặng lẽ đánh giá người đàn ông, chỉ thấy hắn hạ mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn phía trước, rõ ràng ngoài miệng nói lời ức hiếp người khác như vậy, nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng tự phụ đó, vẫn không có một chút thay đổi.

Không phải là giả vờ tốt, mà căn bản là không đặt đối phương ở trong lòng.

Không tự chủ được mà nở nụ cười, Dung Hù trực tiếp nói sang chuyện khác: “Lại nói anh cứ như vậy đột nhiên tới nơi này, thật sự không có vấn đề sao? Tôi không thấy Từ Tấn, hắn biết anh tới Tượng Sơn không?”

Tần Trình không chút do dự gạt đầu: “Biết.”

Mà giờ phút này, sân bay thủ đô xa xôi.

Một người đàn ông nhả nhai nhồm nhồm hai cái rương hành lý bự chảng, tức đến khó thở mà đi thật nhanh trong sân bay. Sắc mặt hần âm trầm đến mức có thể chảy cả nước, mà ở bên cạnh hần, một tiểu trợ lý cũng mang theo ba cái rương hành lý, vội vàng đi theo.

Đi đến một nửa, Từ Tấn dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía trợ lý bên cạnh: “Rốt cuộc hần đi khi nào? Chỉ một đêm, hần thế mà lại biến mất! Cái này có bình thường sao, rốt cuộc hần đi đâu vậy, cậu thành thật nói cho tôi biết! Không được giấu tôi!”

Tiểu trợ lý nhỏ giọng nói: “Anh Từ, em làm sao biết Tần Trình đi chỗ nào...”

“Thúi lắm! Hộ chiếu của hần ở chỗ cậu, hần về nước như thế nào, cậu không biết ai biết?”

Nghe đến đây, tiểu trợ lý rốt cuộc đáng thương cúi đầu: “Tần Trình tìm em đòi, em cũng không thể không đưa mà, anh Từ...”

Từ Tấn: “...”

Cừ thật, rốt cuộc chịu nói rồi đúng không!

Khóe miệng co rút, Từ Tấn lạnh lùng nói: “Rốt cuộc đi đâu hả? Điện thoại không nhận, di động cũng không gọi lại!”

Tiểu trợ lý yếu ớt hồi đáp: “Ninh thị...”

Từ Tấn: “...”

Ninh thị, thành điện ảnh Tượng Sơn, gần đây có bộ phim nào quay ở nơi đó? Hình như là «Mê thành». Diễn viên chính «Mê thành» có ai...

Còn có thể là ai!

Đây quả thực chính là thấy sắc quên nghĩa! Có loại người vừa đóng máy liền chơi trò mất tích sao? Căn bản không có!

Bên thành phố B, Từ Tấn đã nhanh như điện chớp đặt một vé máy bay ngày hôm sau đi Ninh thị. Mà bên này, hai người Dung Hủ dưới sự chỉ dẫn của bản đồ di động vạn năng, rốt cuộc tìm được cảnh thác nước đang khai phá kia.

Đại khái là bởi vì còn chưa có khai phá xong, chỗ này cũng không có bảo an, chỉ có một dòng ngân hà hùng hồn mênh mông từ vách núi hơn ba mươi mét bay thẳng xuống, hung ác cuồng bạo mà va chạm trên quái thạch lởm chởm, giã ra bọt nước tuyết trắng.

Thác nước này không cao lắm, dòng nước lại cực nhanh. Đứng ở dưới vách núi, bên tai bị tiếng thác nước như tiếng sấm vây quanh, căn bản nghe không được bất cứ âm thanh gì khác, chỉ có tiếng nước ầm ầm nổ vang trong lỗ tai.

Đi tới gần nguồn nước, hai người liền dừng bước.

Tần Trình lấy điện thoại di động ra, tính toán chụp ảnh, nhưng để tìm được góc độ càng tốt, hần đi về phía trước vài bước. Vị trí hần bước đến, đã cách thác nước rất gần, bọt nước gần như khiến tóc hần ướt nhẹp.

Hai tay cầm di động, dưới chân là đá tảng dính đầy bọt nước. Tần Trình dường như cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng ngay trong khoảng khắc hần giờ di động lên, khuỷu tay hần bị người ta kéo chặt.

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy thiếu niên chau mày, nghiêm túc nói rằng: “Cẩn thận, đừng để ngã xuống.”

Trong lòng có một chút ấm áp lan tỏa, Tần Trình nhẹ nhàng gạt đầu, rất nhanh liền chụp xong.

Dung Hủ hỏi: “Chỉ chụp nơi này sao, muốn đi đến nơi khác một chút không, chụp thêm vài góc độ khác?”

Tần Trình lắc đầu: “Quá nguy hiểm, không cần.”

Dung Hủ nhìn không được cười cười: “Hóa ra anh cũng biết nguy hiểm, vậy vừa rồi thế mà anh lại cứ như vậy đi lên, thiếu chút nữa làm tôi sợ rồi.”

Ngưng mắt nhìn thiếu niên mặt mày xinh đẹp, thật lâu sau, Tần Trình cong môi, lộ ra một nụ cười cực nhạt: “Có cậu.”

Dung Hủ phút chốc ngẩn ra, nhìn mắt phượng sâu thẳm của người đàn ông, cậu há miệng, cuối cùng vẫn không nói một chữ.

Hai người định rời khỏi thác nước này, nhưng mà vừa mới đi đến một nửa, liền nhìn thấy một nhân viên của thành điện ảnh. Nhân viên kia nhìn thấy Tần Trình và Dung Hủ, kích động muốn kí tên và chụp ảnh chung.

Chờ sau khi nghe bọn họ nói ý đồ đến, nhân viên đó cười nói: “Chỗ vừa rồi không phải là chỗ đẹp nhất của thác nước, để cho tiện quan sát thác nước, mấy ngày hôm trước có một đài ngắm cảnh vừa mới sửa xong, ngay ở bên kia, tôi dẫn hai người qua.”

Dung Hủ chần chờ một khắc, liền đồng ý đề nghị này.

Đài ngắm cảnh kia cũng không phải xa, ngay ở ngoài một trăm mét, có điều bởi vì bị nhánh cây rậm rạp che lấp, trong lúc nhất thời Dung Hủ và Tần Trình mới không phát hiện. Đài ngắm cảnh này là dùng gỗ dựng thành, cách thác nước càng gần, nhưng rào chắn cao cao hữu hiệu ngăn đi khả năng rớt xuống thác nước, là một địa điểm ngắm cảnh vô cùng tốt.

Nhân viên công tác kia rất nhanh liền rời đi có việc, lúc hần sắp đi, cầm di động viết vài chữ cho Dung Hủ: [nơi này âm thanh rất lớn, nói chuyện không nghe được.]

Nhìn thấy hàng chữ này, Dung Hủ thử hô tên Tần Trình vài tiếng. Nhưng mà rõ ràng người đàn ông ấy ở ngay bên cạnh cậu chụp ảnh, lại không hề quay đầu lại, giống như thật sự không nghe thấy.

Sau khi phát hiện bí mật này, Dung Hủ cũng đánh một hàng chữ, đem sự việc nói cho Tần Trình.

Người đàn ông kinh ngạc nhưn mây, hần nói một câu, nhưng Dung Hủ chỉ có thể nhìn đến bờ môi của hần đóng mở, hoàn toàn nghe không rõ hần nói cái gì.

Chụp ảnh chốc lát, hai người liền định rời đi. Dung Hủ đi ở phía trước, Tần Trình đi ở phía sau cậu, đài ngắm cảnh làm bằng gỗ này vẫn có một chút ẩm ướt, tuy rằng không có khả năng ngã vào thác nước, nhưng nếu trượt chân cũng vô cùng không ổn.

Đi đi, Dung Hủ liền thả chậm bước chân, ngay khi cậu vừa mới bước tới bậc thang, tay cậu bỗng nhiên bị người giữ chặt. Cả người bị kéo quay đầu trở lại, Dung Hủ kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông, lại thấy người đàn ông thanh lãnh ấy nâng mắt, nghiêm nghiêm túc túc ngưng mắt nhìn mình.

Sau lưng người này là thác nước chảy như bay, bọt nước tuyết trắng ào ào làm tóc hần ướt nhẹp, ngưng tụ thành từng lọn, vắt trên cặp mắt phượng tối tăm thâm thúy kia. Ánh mắt của hần an tĩnh đến dọa người, nặng trĩu, cất giấu rất nhiều cảm xúc không biết, yên lặng ngưng mắt nhìn Dung Hủ.

Thời gian vào giờ khắc này giống như bị kéo dài đến một trăm năm.

Dung Hủ rõ ràng nhìn thấy, người đàn ông ấy hé môi, nhẹ nhàng nói với mình ba chữ.

Tiếng nước chảy kịch liệt rền vang che giấu hết thảy âm thanh, nhưng mà con người thiếu niên đã từ từ trọn to.

Ba phút đồng hồ sau, hai người rời khỏi thác nước này, tiếng nước như sấm cũng càng ngày càng xa. Tần Trình vừa đi, vừa đem ảnh mới này mình chụp được gửi cho Lưu lão. Hần vừa mới tải tất cả ảnh chụp lên, liền nghe giọng thiếu niên hơi khàn, nhẹ nhàng hỏi: “Tần Trình, vừa rồi anh nói gì với tôi sao?”

Bước chân tức khắc ngừng lại, người đàn ông cất điện thoại về túi, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Tôi bảo cậu cẩn thận một chút, chú ý dưới chân tron.”

Những lời này nói xong, thiếu niên lại đột nhiên dừng bước, người đàn ông xoay người nhìn cậu.

Chỉ thấy dưới ánh chiều tà sắp xuống núi, thiếu niên đắm chìm trong một vùng kim quang xán lạn. Cậu hơi hơi cong mắt, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo một niềm bất đắc dĩ, nâng khóe môi, tựa như tơ liễu dịu dàng nhất trong làn gió xuân, nhẹ nhàng phát qua hồ nước sóng biếc dập dờn bóng bèn.

“Anh nói... thật sự là vậy sao?”

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 79

Vào phút giây này, ánh chiều tà mờ nhạt ảm áp triệt để rải xuống mặt đất rộng lớn.

Không trung trong khoảng khắc này trở nên xanh thẫm thẫm, một đường sáng dài lam sẫm từ không trung phía nam tràn đến phương bắc, một chút mây tia đỏ sẫm xán lạn điểm tô ở giữa. Cách đó không xa, tiếng dòng chảy của thác nước còn mơ hồ vọng về bên tai, mà ở giữa non xanh nước biếc này, vạn vật cảnh đẹp ở thế gian, cũng không bằng đôi mắt nghiêm túc chăm chú của thiếu niên trước mặt.

Không khí giống như ngưng trệ trong tích tắc, đông lại thành băng.

Dung Hủ nâng mắt, trịnh trọng nhìn Tần Trình, mà Tần Trình cũng cúi đầu nhìn cậu.

Con đường nhỏ trống trải không còn lại tiếng vang, chỉ có gió nhẹ thổi qua lá cây, phát ra tiếng vang xào xạc.

Một năm trước, khi Tần phu nhân tức đến khó thở bay về Hoa Hạ, thẳng mặt thóa mạ thẳng con trai của mình một trận, ngoài miệng bà trách mắng “sao con lại không quan tâm tới em trai nhà họ Dung của con”, nhưng chỉ sợ vĩnh viễn cũng không ngờ, sẽ có một ngày, con trai bà quan tâm đến mức cần

thận như vậy.

Buổi chạng vạng ấy, ở phòng khách nhà họ Dung, hần gặp được thiếu niên.

Có tình yêu là do lâu ngày sinh tình, có tình yêu lại là vừa gặp đã yêu.

Không có ai khác, chỉ có cậu ấy, ai cũng không thể, chỉ có thể là cậu ấy.

Vì thế vào ngày nào đó, hần đưa ra chìa khóa nhà của mình. Cái chìa khóa mà ngay cả mẹ cũng không có, hần lại tự mình giao vào tay thiếu niên, tiếp đó nhìn cậu cười cong cong đôi mắt xinh đẹp, dùng giọng nói réo rất êm tai nói với mình: “Cám ơn.”

Hết thấy đều như thể ngày ngày hôm qua.

Thời gian cũng không có mải mòn tình yêu thỉnh linh ập tới này, theo năm tháng lắng đọng lại, nó tựa như rượu vang, càng lúc càng thuần hậu. Càng không bỏ xuống được, luyến tiếc, ném không đi, cũng tuyệt đối không nguyện buông tay.

Mà hiện giờ, thiếu niên bị hần đặt ở đầu quả tim đang đứng ở trước mặt hần, hỏi hần rốt cuộc vừa rồi nói gì.

Nhìn cặp mắt xán lạn như ẩn chứa toàn bộ sao trời của thiếu niên, thật lâu sau, Tần Trình nở nụ cười, giọng điệu bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không phải là cái này, vậy thì là cái gì?”

Trong giới đã từng có người đánh giá nam diễn viên thích hợp đóng phim tình cảm nhất của Hoa Hạ, đánh giá cao nhất chính là một ánh đề đã sớm tạ thế nhiều năm ở thế kỷ trước, bộ dạng đối phương không coi là anh tuấn lắm, cười rộ lên lại có thể khiến mỗi một người phụ nữ đều động lòng, tình nguyện cùng hần buông tha hết thấy, chạy trốn đến cùng trời cuối đất. Mà dưới vị ánh đề đó, chính là Tần Trình.

Giọng Tần Trình rất êm tai.

Hần không cần dùng phối âm, tất cả giọng nhân vật đều là âm gốc của bản thân. Khi hần hạ giọng, nhẹ nhàng hô lên tên nữ chính, người ngồi ở trong rạp chiếu phim đều sẽ không kìm lòng nổi mà xiêu lòng, hiểu rõ vì sao nữ chính lại yêu người đàn ông đó yêu đến tan xương nát thịt.

Nhưng mà khi Tần Trình tận lực hạ giọng, Dung Hù lại chỉ nở nụ cười, ý vị sâu xa nói rằng: “Đúng vậy, không phải là ‘cẩn thận’, còn có thể là cái gì chứ...” Âm cuối hơi hơi kéo dài, mang theo ý cười không thể cản nổi.

Hai người đối diện thật lâu, người đàn ông chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau một lúc lâu, lại mở ra. Hần nhìn thiếu niên vẫn luôn mỉm cười ấy, không biết làm thế nào mà cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười cực nhạt.

Trên đời này có thể ép bức hần đến nông nổi như vậy, cũng chỉ có cậu ấy thôi. Là bởi vì cam tâm tình nguyện bị cậu ép bức như vậy, cam tâm tình nguyện bị cậu ép hỏi như vậy, nên mới có cục diện hiện giờ. Chỉ có Dung Hù có thể làm được việc này, bởi vì cậu là Dung Hù, là người duy nhất hần từng thích.

Mất phương khê nâng, qua hồi lâu, giống như rút cuộc hạ quyết tâm, Tần Trình nhẹ nhàng hít một hơi, mở miệng nói: “Câu nói kia có lẽ là...”

“Reng reng reng —— ”

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cắt ngang lời Tần Trình nói.

Tần Trình: “...”

Hết thấy không khí kiều diễm mờ ám tức khắc tan thành mây khói, Dung Hù kinh ngạc mở to hai mắt, lấy điện thoại ra từ trong túi. Nhìn tên trên màn hình di động, cậu nhanh chóng ấn nút nhận nghe: “Chị tiểu Thiên? Có chuyện gì... ừm, chúng tôi lập tức về, cố hết sức trong vòng mười phút... Được, mọi người chờ chúng tôi một chút nhé.”

Cúp điện thoại, Dung Hù ngẩng đầu nói: “Bởi vì anh đến tham ban, Viên đạo quyết định hôm nay kết thúc quay phim sớm, mọi người đi ra ngoài ăn một bữa. Hiện tại tất cả mọi người ở bên phim trường chờ chúng ta, chỉ cần chúng ta đến, liền lập tức đi ăn cơm.”

Vừa nói, Dung Hù vừa đi về phía trước, trực tiếp lướt qua Tần Trình.

Dung Hù luôn là một người đứng giờ, hơn nữa trong điện thoại La Thiên nói rất gấp, hình như là Viên đạo nhất thời nghĩ ra, hiện giờ ông ấy đang ở trong đoàn phim thúc giục, không hề cho người ta một chút thời gian chuẩn bị. Viên đạo lại không có khả năng gọi điện thoại giục Tần Trình, vì thế liền bảo La Thiên gọi điện thoại cho Dung Hù, dù sao chỉ cần một người trở lại, một người khác nói thế nào cũng phải về.

Trong lòng không khỏi hiện lên xiu xiu tiếc nuối, Dung Hù hơi chau mày, khó có thể che giấu mất mát trên mặt.

Cú điện thoại này tới thật sự rất không khéo, nếu như có thể muộn thêm một chút nữa, chỉ muộn năm phút thôi, có lẽ đã có thể...

Thân thể phút chốc cứng đờ!

Cả người Dung Hù giật mình tại chỗ, hai mắt tròn to, không dám tin mà nhìn về phía trước.

Một đôi tay rắn chắc từ phía sau mẫn liệt ôm lấy cậu, hai tay chặt chẽ vòng qua eo cậu, nhiệt độ cực nóng từ nơi thân thể kề sát chậm rãi truyền đến, giống như lửa dữ, âm âm nổi lên.

Chặt đến không có một chút khe hở, cái ôm này tới quá mức đột ngột, cũng quá mờ ám.

Trên con đường nhỏ xanh mướt vờn quanh, một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đột nhiên vươn tay, ôm lấy thiếu niên đi ở phía trước mình. Hắn gắt gao ôm đối phương, giống như chỉ cần buông lỏng tay ra thì đối phương liền chạy trốn, vì thế hắn gắt gao giam cầm đối phương trong ngực mình, sau đó... cúi người xuống, kề sát vành tai xinh đẹp của người nọ.

Ngay sau đó, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phất qua bên tai thiếu niên.

Thân thể tức khắc mềm nhũn, Dung Hủ cứng ngắc muốn quay đầu, nhưng cậu còn chưa hành động, đã nghe thấy một tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai mình. Hơi thở thổi tới vành tai, tê dại tới tận trong xương tủy, trên khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên dần dần dâng lên một nét hồng nhạt, cổ họng cũng trở nên khô khốc.

Cậu khàn khàn hô một tiếng: “Tần Trình...”

“Ừm.” Từ trong lỗ mũi người đàn ông phát ra một tiếng ừm biếng nhác.

Dung Hủ siết chặt ngón tay: “Tần Trình, anh...”

“Tiểu Hủ.” Giọng nam dịu dàng trầm thấp từ tính cất ngang lời Dung Hủ.

Con người Dung Hủ hơi co lại, hàng mi chớp chớp, giống như ý thức được kẻ tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Giây kế tiếp, cậu nghe thấy người đàn ông đột nhiên ôm lấy cậu, dùng giọng điệu chân thành trịnh trọng nhất, nói với cậu một câu. Trong giọng nói xen lẫn một chút ý cười mỏng manh, nhưng mà giọng điệu lại hết sức kiên định, dùng tiếng nói lưu luyến triền miên nhất, thấp giọng nói ra ba chữ.

Sau khi những lời này hạ xuống, hai mắt thiếu niên tròn lên, con ngươi trong suốt lóe ra khiếp sợ và một tia vui sướng không cách nào che giấu. Hồi lâu, cậu nhin không được cong môi, lộ ra một nụ cười dịu dàng bất đắc dĩ.

Ba mươi phút sau, rốt cuộc La Thiển chờ được Dung Hủ và Tần Trình.

Đã nói mười phút có thể đến, ai ngờ ước chừng qua nửa giờ, hai người này mới trở về.

La Thiển và một thợ trang điểm cùng đứng chờ ở cửa phim trường, sau khi nhìn thấy Dung Hủ và Tần Trình, hai người bước nhanh đi lên, La Thiển âm ức nói rằng: “Viên đạo và mọi người đến khách sạn trước, Viên đạo phê bình tôi, nói tôi không nên cho cậu và Tần tiên sinh đi một mình, hẳn nên theo sau, để phòng ngừa.”

Viên đạo nói quả thật không sai, làm trợ lý, La Thiển cần thời thời khắc khắc cam đoan sự an toàn của Dung Hủ, không nên để Dung Hủ một mình rời đi. Có điều Dung Hủ cũng có không gian cá nhân của mình, nếu cậu không muốn La Thiển đi theo, cô tự nhiên là không tiện theo sau.

Cho nên ý Viên đạo khi nói lời này chỉ có một: cô xem, nếu cô đi theo, bọn họ đã sớm trở về rồi có đúng không.

Dù sao thì tuổi cũng còn nhỏ, La Thiển về mặt âm ức móc với Dung Hủ, Dung Hủ liếc mắt một cái liền nhìn ra cô gái này là đang nói giỡn, không phải thật sự làm mình làm mẩy. Vì thế cậu cười cười, nói: “Không phải là về rồi đây sao, trên đường bị lạc.”

La Thiển gật gật đầu: “Vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đến khách sạn hội họp với nhóm Viên đạo đi.”

Bốn người liền nâng bước đi về phía khách sạn, La Thiển và thợ trang điểm kia đi ở phía trước, Dung Hủ và Tần Trình đi ở phía sau.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, hai bên con đường thành điện ảnh đều có đèn đường, cho nên cũng coi như sáng ngời. Thợ trang điểm kia có quan hệ rất tốt với La Thiển, cho nên lần này mới ở lại, cùng cô ấy chờ Dung Hủ. Cô và La Thiển đi ở phía trước, đi đi đi, thợ trang điểm kia liền nhin không được mà quay đầu, lén lút ngắm nhìn.

Một lần hai lần thì thôi đi, chờ đến khi đối phương nhìn nhiều lần, La Thiển kinh ngạc hỏi: “Kỳ Kỳ, cậu đang nhìn cái gì? Phía sau có cái gì đẹp sao?”

“Suyt!!!” Thợ trang điểm trẻ tuổi nhanh chóng che kín miệng La Thiển, khi phát hiện hai người phía sau dường như không nghe thấy, mới thở ra một hơi, tiến đến bên cạnh La Thiển, nhỏ giọng hỏi: “Thiên Thiên, cậu có phát hiện quái quái hay không? Tớ cứ cảm thấy, giữa Tần tiên sinh và Dung Dung... có chút không đúng, hình như không quá giống hồi chiều.”

La Thiển lập tức sững sốt, cô cũng lén quay đầu lại nhìn thoáng qua. Chỉ thấy Dung Hủ và Tần Trình sóng vai đi ở phía sau, hai người đều không nói gì, không có tương tác, nhưng mà hình ảnh này nhìn qua quả thực là cảnh đẹp ý vui. Hai người đều là nam thần cô thích, một đẹp trai, một... so sánh ra mà nói, càng đẹp đẹp hơn một chút.

A, Dung Dung thật sự rất dễ nhìn á...

“Thiên Thiên!” Thợ trang điểm Kỳ Kỳ lại cắt ngang ảo tưởng của bạn tốt, lạnh lẽ nói rằng: “Cậu thật sự không cảm thấy có chỗ nào thay đổi hả?”

La Thiên nhanh chóng cẩn thận quan sát, Tần tiên sinh vẫn rất bảnh, mười mấy năm qua đều đẹp trai không hề thay đổi, không, là càng ngày càng đẹp trai. Mà Dung Dung thì... ừ, Dung Dung thế mà lại lấy đi động ra, đang chơi đi động?!! Như vậy thật sự được hả, Tần tiên sinh ngay bên cạnh kia, Dung Dung thế mà lại chơi đi động?!!!

La Thiên mơ hồ nhận ra một chút không đúng, Dung Dung nhà cô luôn cực thông minh, EQ cực cao, mỗi người trong đoàn phim đều thích cậu ấy. Hiện tại Dung Dung làm sao có thể ở trước mặt Tần Trình, không tôn trọng hấn mà trực tiếp chơi đi động như vậy?

Lúc này, Kỳ Kỳ lại nhỏ giọng cảm khái: “Thật sự không có chỗ nào không đúng sao...”

La Thiên tràn đầy linh hội gật gật đầu: “Có! Buổi tối quay về tôi phải nói với Dung Dung một chút, tại sao có thể chơi đi động trước mặt Tần thần chứ. Tần thần cũng không có chơi, cậu ấy thế mà lại chơi, lỡ mà Tần thần tức giận, vậy phải làm thế nào?”

Kỳ Kỳ: “...”

Đây căn bản không phải là nói cùng một chuyện mà!!!

Lời tuy như thế, nhưng đến cuối cùng, thợ trang điểm ấy cũng không nói ra được căn nguyên. Cô chỉ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái, nhưng làm thế nào cũng nói không nên lời, cuối cùng bị một ánh mắt “Kỳ Kỳ không phải mất cậu lại lên độ chứ” của La Thiên làm cho tức giận đến quay đầu, không suy nghĩ nữa.

Mà La Thiên tự nhiên không biết, ngay ở phía sau các cô, thiếu niên dùng tay phải cầm đi động cẩn thận lướt xem, mà tay trái của cậu thì thường thường đụng tới tay phải người đàn ông. Khi phát hiện hai người phía trước không quay đầu lại nữa, dường như đang nói chuyện trang điểm, người đàn ông bình tĩnh thông dong vươn tay, đem bàn tay mềm mại của thiếu niên gặt gao nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bước chân Dung Hù đột nhiên khựng lại, cậu dời tầm mắt khỏi màn hình đi động, nhìn về phía Tần Trình.

Chỉ thấy người đàn ông lạnh lùng đó lạnh nhạt nâng mắt, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Có hơi lạnh.”

Dung Hù không khỏi bật cười: “...”

Sau một lúc lâu, cậu dờ khóc dờ cười hỏi: “Tôi nhớ là, đã sắp đến tháng sáu, nhiệt độ không khí hôm nay hơn hai mươi độ nhỉ?” Hơn nữa tay anh còn nóng như vậy!

Nhiệt độ cực nóng từ lòng bàn tay người đàn ông truyền đến, Dung Hù trời sinh tay chân lạnh như băng, dù là mùa hè, cũng rất khó ấm áp lên. Nhưng hôm nay cậu và Tần Trình đều mặc hơi nhiều, nắm tay như vậy, trước hết không đề cập tới việc có thể bị hai người phía trước phát hiện hay không, Dung Hù cũng thấy có vài phần oi bức.

Cậu thấp giọng nói: “Có hơi nóng.”

Tần Trình phút chốc ngẩn ra, trong mắt lướt qua một tia mát mẻ, tiếp đó thấp giọng “ừm” một tiếng, yên lặng buông tay ra. Nhưng mà ngay sau đó, ngón tay của thiếu niên lại theo khe hở tay hấn lướt qua, mười ngón giao triển, lòng bàn tay không có một chút khe hở mà kề sát cùng nhau.

Tần Trình kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt mày thiếu niên cong cong, lộ ra một nụ cười xán lạn nhu hòa: “Có điều, nóng một chút cũng rất tốt.”

Vành tai đột nhiên nóng lên, Tần Trình nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, không nhìn thiếu niên thêm cái nào nữa. Có điều hấn cũng đúng thật là suy nghĩ nhiều, Dung Hù lại lấy điện thoại ra, dùng một tay gửi tin nhắn cho La Chân Đào, thương lượng chuyện hai ngày nữa đi tham gia lễ trao giải Mâu Đơn, căn bản không chú ý tới hấn.

Đi đi chốc lát, lúc này Tần Trình mới phát hiện, thiếu niên thế mà lại tán xong bỏ chạy, căn bản không có đoạn sau!

Tần Trình: “...”

Một phút đồng hồ sau, người đàn ông cũng bình tĩnh cúi đầu, lấy điện thoại của mình ra, đăng một cái weibo.

[Tần Trình: hôm nay thời tiết không tồi, rất thích thác nước này [hình ảnh]]

Một phút đồng hồ sau, lượng bình luận của cái weibo này liền vượt qua năm ngàn, like lại càng sớm đột phá hai vạn. Nhóm fan kích động like comment dưới weibo của nam thần mình yêu, trăm miệng một lời yêu cầu đăng ảnh selfie, đăng ảnh selfie!

Cùng lúc đó, trắng giàu đẹp đại gia nổi tiếng trong nhóm fan Dung Hù, cũng đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: cậu ấy thật đáng yêu cậu ấy thật dịu dàng cậu ấy thích mình (๑>๑)]

Bạn đang đọc truyện *Cực Tình Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 80

Trên internet, cái weibo của Tần Trình rất nhanh liền có được rất nhiều fan chia sẻ bình luận. Loại weibo thoát nhìn liền biết nhất định là bản thân mình tình đáng thể này, là loại fan thích nhất, dù không có kèm ảnh, bọn họ cũng kích động muốn càng thêm thân cận với nam thần của mình.

[Đây mới là phong cách của wuli Tần thần, một cái biểu tình cũng không có, cao lãnh ~2333333]

Về phần weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm, cũng có không ít fan bình luận.

Trải qua sự kiện “hồng thiết lập nhân vật” lần trước, vốn dĩ nhóm fan chỉ muốn vây xem đại gia, nên mới chú ý Liên Dung Tranh Từ Hãm, hiện tại lại cảm thấy đại gia này cốt cách thanh kỳ, phong cách không giống người thường! Tựa như hiện tại, đại gia lại bắt đầu show ân ái, toàn bộ weibo lộ ra một luồng không khí ngốc manh từ trong ra ngoài.

Nhóm fan nhìn không được đùa giỡn bạn đại gia ngốc manh này, quả nhiên, đối phương thật sự còn trả lời!

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Không đường: cậu ấy chính là đáng yêu, tôi không có show ân ái.]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Tại Hà Chi Châu: tôi không ngốc manh.]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Mê thất tình tình: Dung Dung và cậu ấy... đều đáng yêu, không có phân cao thấp!]

Liên Dung Tranh Từ Hãm chỉ trả lời vài người, lại tiếp tục chơi trò mất tích. Có điều dù sao cô cũng là đại gia, nhóm fan đều không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại theo lý đương nhiên mà cảm thấy: [đại khái là po chủ đại gia ngốc manh về nhà ăn cơm đi, ha ha ha ha, thảo luận lý tính, mấy thím cảm thấy nhà của quả cam lớn bao nhiêu? Tôi cực một bao que cay, nhất định phải lái xe mới có thể từ công đi đến nhà chính!]

Tình huống trên mạng tạm thời không nói, trong thành điện ảnh Tượng Sơn, khách sạn Viên đạo đặt ngay trong thành điện ảnh, rất nhiều đoàn phim đều liên hoan ở đây. Giá cả không tính là đặc biệt đắt, nấu đồ ăn cũng không tính là ngon, nhưng mà vô cùng tiện, hoàn cảnh thanh tĩnh, cũng rất có phong cách, ngày hôm qua Nhâm Thư Chỉ chính là mời mọi người ăn cơm ở trong này.

Khi Dung Hù và Tần Trình đi vào khách sạn, mọi người trong đoàn phim đã chọn đồ ăn.

Đạo diễn, người sản xuất, biên kịch, nhóm nhân vật chính ngồi một bàn, nhân viên công tác khác dựa theo mỗi tổ làm một bàn, Tần Trình là khách, tự nhiên là ngồi cùng một bàn với Viên đạo. Thấy hấn đến, Viên đạo vui vẻ phát phát tay, vừa vỗ vỗ trống bên cạnh mình: “Các cậu tới cũng quá chậm, Tần Trình, có ý...” Để lại một vị trí cho cậu, cậu cứ ngồi bên cạnh tôi nè.

Câu kế tiếp còn chưa nói ra, Tần Trình đã ngắt lời: “Không cần thận lạc đường.”

Viên đạo cười ha ha: “Cũng đúng, hình như từ lúc debut tới nay cậu còn chưa từng quay ở đây, lạc đường cũng bình thường. Tần Trình, cậu cứ ngồi...”

“Tôi ngồi với Dung Hù là được, có thể chăm sóc lẫn nhau.” Giọng nói thanh lãnh trầm thấp của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên.

Viên đạo sừng sốt, tự hỏi một chút, chậm rãi thu tay về, cười nói: “Cũng tốt. Vậy các cậu đến rồi, chúng ta có thể dùng bữa.”

Người Tần Trình quen thuộc nhất trong đoàn phim chính là Dung Hù, hấn lại là có ý đến tham ban Dung Hù, ngồi cùng một chỗ với Dung Hù không thể thích hợp hơn.

Lời tuy như thế, nhưng mà có Tần Trình ở đây, bầu không khí lần liên hoan này luôn có chút cứng nhắc.

Ngày hôm qua đoàn phim cũng liên hoan trong sảnh tiệc này, bởi vì ngày hôm sau còn phải quay, cho nên mọi người đều uống không nhiều lắm, nhưng lại vui vẻ cười nói, vô cùng náo nhiệt. Nhưng hôm nay, mọi người đều thành thành thật thật dùng bữa, dù là mấy nhân viên đặc biệt hay nói cũng đoan đoan chính chính mà ngồi, bộ dạng nghiêm túc đứng đắn.

Có điều đương sự lại không có một chút cảm giác, dưới ánh đèn sáng ngời, người đàn ông cúi đầu, nghiêm nghiêm túc túc lột tôm.

Tần Trình có một đôi tay xinh đẹp, thon gầy, tay hấn giống như rất nhiều người đàn ông khác, đốt ngón tay rõ ràng, móng tay mượt mà đầy đặn. Đôi tay này lúc lau nước mắt cho nữ chính, sẽ khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, mà hiện tại dùng để... lột tôm, lại cũng mười phần tao nhã.

Sau khi lột xong một con tôm đầy đủ, Tần Trình theo bản năng muốn bỏ tôm vào trong bát Dung Hù. Động tác này hấn đã sớm suy nghĩ vô số lần, trước kia hai người ở trong nhà ăn cơm, hấn cầm lấy đĩa liền muốn gấp đồ ăn cho thiếu niên, mỗi lần đều chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng, không cách nào thực hiện.

Nhưng hiện giờ, tay hấn vừa mới nhích qua bên cạnh một chút, liền dừng lại.

Ngón tay thon dài cứng đờ trên không một khắc, Tần Trình mặt không đổi sắc bỏ con tôm tươi mới trắng hồng vào trong bát mình.

Động tác này không bị những người khác chú ý tới, Viên đạo đang trò chuyện về cảnh quay hôm nay với biên kịch, người sản xuất, Nhâm Thư Chi cũng đang lôi kéo mấy người Mã Tề nói chuyện phiếm. Dung Hù đang thỉnh giáo một ít tri thức chuyên nghiệp với một giáo sư tâm lý, tăng cường tổ dưỡng nghề nghiệp của mình.

Sảnh tiệc cực lớn, chỉ có mỗi mình Tần Trình đang thành thành thật thật lột tôm. Động tác hần tao nhã lột một con, lại lột một con, mỗi con đều đặt ở trong bát mình, lại cố tình không ăn, cứ một con tiếp một con mà lột. Chờ đến khi toàn bộ cái bát bỏ đầy tôm, hần mới cau mày, nhẹ nhàng lên tiếng: “Không cần thận lột nhiều rồi.”

Lời này vừa phát ra, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía hần.

Chỉ thấy Tần Trình mím môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, hỏi: “Em thích ăn tôm không?”

Dung Hù hơi giật mình, nhất thời không kịp phản ứng: “... Hả?”

Người đàn ông cầm lấy chiếc đũa, bình tĩnh thông dong gấp hơn phân nửa tôm trong bát mình bỏ vào bát Dung Hù, chỉ để lại một con cho mình. Trên khuôn mặt lạnh lùng thanh quý đầy vẻ trấn định, Tần Trình khe khẽ thở dài, giọng điệu chậm chạp nói rằng: “Giúp tôi giải quyết một chút đi, nhiều lắm.”

Dung Hù: “...”

Mọi người: “...”

Một anh lột nhiều như vậy, chỉ ăn hai con, rốt cuộc anh muốn cái gì hả?!!!

Giống như nghe được tiếng lòng của mọi người, Tần Trình nâng mắt lên, tinh bơ cong môi, cười nhạt nói: “Lột tôm rất thú vị.”

Mọi người càng thêm: “...”

Anh nói coi, rốt cuộc thú vị chỗ nào!!!

Có điều lúc này, Dung Hù đang nhìn bát tôm tràn đầy của mình, con người khẽ run, dường như có chút hiểu rõ. Cậu quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy Tần Trình không biết khi nào lại bắt đầu cầm lấy một con cua, an an tĩnh tĩnh ở bên kia lột cua.

Cua khó lột hơn tôm rất nhiều, động tác Tần Trình vô cùng thông thả, qua mấy phút đồng hồ, mới lột ra một con cua, hơn nữa chỉ có thể xem như lột một nửa, cũng không thể trực tiếp ăn giống tôm. Nhưng mà hần lột xong, lại bỏ vào trong bát, căn bản không ăn, ngược lại cầm lên con cua thứ hai.

Chờ lột xong bốn con, người đàn ông lại nhú mày: “Lại lột nhiều...”

Mọi người đã sớm chú ý tới hần: “...”

Viên đạo dở khóc dở cười nói rằng: “Tiểu Tần cậu còn có cái... sở thích này hả?”

Tần Trình ngẩng đầu: “Không cần thận liên quên.” Nói xong, hần lại tiếp tục quay đầu nhìn Dung Hù: “Em thích ăn cua không?”

Thiếu niên mỉm cười cong môi: “Thích.”

Tần Trình mặt không đổi sắc lại chia hơn phân nửa cua qua.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm trong quá trình ăn cơm, mấy người Viên đạo vẫn càng chú ý tới bộ phim Tần Trình đang quay gần đây hơn. Bộ phim kia quay ở New Zealand và Los Angeles, là một bộ phim thương nghiệp, trong nước không biết nhiều tin lắm, nhưng rất có thể là chiếu cùng đợt với «Mê thành».

Viên đạo ôm ấp tâm tư nhỏ nào đó, cười tủm tỉm moi tin tức của Tần Trình. Người đàn ông dường như hoàn toàn không có phát hiện, Viên đạo hỏi cái gì, hần liền trả lời cái đó.

Nụ cười trên mặt Viên đạo càng ngày càng tăng, nhưng chờ đến khi bữa tiệc chấm dứt, ông mới bỗng nhiên sùng sốt, khoe miệng co rút, lén nói với người sản xuất bên cạnh: “Thằng nhóc Tần Trình này thật tinh tướng, hần nói đều là những thứ đã từng nói trong buổi họp báo khởi động máy, căn bản là giống như chưa nói, thật sự là quá xấu xa.”

Buổi tối về khách sạn, Viên đạo gọi điện thoại chuẩn bị giúp Tần Trình đặt một phòng, nhưng mà Tần Trình lại hạ mắt nói: “Không cần, ở chung với Dung Hù là được.”

Nghe vậy, Viên đạo lập tức cho rằng đối phương đang giúp đoàn phim tiết kiệm tiền: “Ha ha, cậu suy nghĩ nhiều quá, tiền phòng cậu tự mình trả. Tần Trình, Dung Hù người ta ngày hôm sau còn phải quay, cậu tham ban còn chưa tính, sao còn đến phòng người ta ở, không sợ quấy rầy Dung Hù của chúng tôi nghỉ ngơi, ngày hôm sau quay không được hả? Cậu tự trả tiền phòng, đoàn phim chúng tôi chỉ giúp cậu đặt phòng, đến lúc đó cậu đừng hòng không trả tiền.”

Tần Trình: “Thật sự không cần...”

“Viên đạo nói có lý,” thiếu niên cắt ngang lời Tần Trình, Dung Hù nở nụ cười, nhìn về phía Tần Trình: “Tuy rằng chúng ta rất quen thuộc, nhưng mà Tần tiên sinh, ngày mai tôi còn phải quay, hình như không tốt lắm đâu.”

Tần Trình: “...”

Người đàn ông yên lặng quay đầu nhìn về phía thiếu niên, chỉ thấy Dung Hù vẻ mặt xán lạn tươi cười, hai mắt trong suốt nhìn Tần Trình. Cậu cười đến vẻ mặt chân thành, giống như đều là nói lời chân thật, Viên đạo cũng liên tục gật đầu, vô cùng đồng ý.

Trong mọi người ở đây, chỉ có Nhâm Thư Chỉ biết sự thật ngày hôm qua Tần Trình đã ngủ ở phòng Dung Hù, ánh mắt cô hồ nghi nhìn hai người này, môi há há, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Loại chuyện kỳ quái này cô vẫn là đứng nhìn tay vào mới tốt, ai biết tại sao quan hệ giữa hai người kia lại gay gắt lên. Dung Hù bây giờ cô còn đắc tội được, nhưng Tần Trình thì cô tuyệt đối đắc tội không nổi. Tần Trình cũng không phải là ảnh hậu lúc trước bị cô sửa trị sau lưng, ảnh hậu kia sau đó đã hết thời, cô mới có thể tìm người làm bại lộ gièm pha của chồng ảnh hậu, khiến ảnh hậu mất hết mặt mũi.

Vì thế, Viên đạo đã tự chủ trương gọi điện thoại, đặt một căn phòng, Dung Hù cũng chỉ vô tội nhìn Tần Trình, cong môi cười khê.

Mọi người cùng nhau đi đến khách sạn, cũng không có ai phát hiện, khoe miệng người đàn ông vẫn luôn mím lại, hết sức không vui mà cùng Dung Hù sóng vai đi tới. Mọi người nói cười vui vẻ hình thành đối lập rõ rệt với Tần Trình mất mát trầm thấp, quả nhiên là một bên xán lạn rực rỡ như xuân, một bên gió lạnh gào thét như trời đông giá rét.

Đến khách sạn, Tần Trình lại tranh thủ một chút, muốn chung phòng với Dung Hù: “Tối vội vàng, hình như tôi quên mang ví tiền rồi.”

Viên đạo hơn năm mươi tuổi không dám tin nhìn Tần Trình, vẻ mặt kinh ngạc hỏi ngược lại: “Cậu lại không có xài thanh toán qua mạng à?”

Tần Trình mới hai mươi bảy tuổi: “...”

Dung Hù: “^ _ ^”

Tần Trình ở tầng chót, Dung Hù lại ở tầng giữa, hai người nhân tiện tạm biệt trong thang máy. Người đàn ông nhíu mày, dường như còn muốn nói điều gì đó, nhưng Viên đạo và nhân viên công tác khác vẫn còn trong thang máy nhìn, vì thế hắn chỉ quay đầu nhìn thiếu niên một cái, liền xoay người rời đi.

Chờ Dung Hù trở lại phòng, còn chưa kịp cởi áo khoác ra, liền nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: tôi xuống dưới tìm em.]

Nhìn thấy cái tin nhắn này, Dung Hù ngửa ra sau nằm ở trên giường lớn mềm mại, nhin không được nở nụ cười: [không cần, ngày mai quả thật tôi phải quay lúc sáng sớm. Hôm nay đã xin phép kéo tiến độ, nhất định phải gia tăng tốc độ quay phim.]

Thật lâu sau, mới nhận được một chữ đơn giản của người đàn ông: [À...]

Chỉ một chữ, ý tứ mất mát nồng đậm trực tiếp xuyên qua màn hình di động, tràn ra.

Ý cười bên môi thiếu niên không khỏi càng tăng lên vài phần, nhìn di động, cậu cũng có thể đoán được, giờ phút này người đàn ông ấy nhất định là đơ cái mặt than, ánh mắt lạnh lùng nhìn di động. Nhìn qua giống như thật sự không thêm để ý chút nào, nhưng mà trên thực tế...

[Dung Hù: ngủ ngon, thác nước hôm nay rất đẹp.]

Nhìn thấy tin nhắn, Tần Trình không khỏi sùng sốt, sau một lúc lâu, hắn cười nhạt cong môi.

Thác nước rất đẹp...

Tần Trình bình tĩnh ấn nút ghi âm, nhẹ nhàng trầm thấp nói vào trong điện thoại: “Em càng đẹp.”

Khi Dung Hù mở tệp giọng nói ra, ngay sau đó, giọng nam từ tính khàn khàn liên quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh. Giọng nói kia nhu hòa trầm thấp, giống như đàn violoncell nhẹ nhàng tấu vang, thân thể Dung Hù run lên, trên hai gò má không khỏi nhẹ nhàng đỏ ửng. Theo bản năng trở tay úp di động ở trên giường, Dung Hù trực tiếp đứng dậy vào phòng vệ sinh, bắt đầu rửa mặt.

Mà bên phía Tần Trình, đợi thật lâu cũng không đợi được hồi âm, hắn khẽ nhướn mi, dường như hiểu rõ cái gì đó.

Thiếu niên ấy rất thông minh, nhưng kỳ thật cũng rất dễ dàng thẹn thùng. Eo cậu rất nhỏ cũng rất mềm, trên người mang theo một làn mùi hương trong lành như cỏ như không, khi bạn từ phía sau ôm chặt lấy cậu ấy, cậu ấy sẽ thẹn thùng đến mặt mũi đỏ bừng, lỗ tai đỏ rực như có thể chảy cả máu, đáng yêu đến độ khiến người ta hận không thể cắn vành tai mềm mại đó một cái.

So với thác nước mệnh mông kia còn đẹp hơn một vạn lần.

Sau khi bạn thổ lộ với cậu ấy, cậu ấy sẽ thẹn thùng đến mức không dám ngẩng đầu nhìn bạn, chờ bạn nói lại một lần nữa, cậu ấy mới nâng mặt lên, ra vẻ trấn định nhìn bạn, nhưng không biết rằng, cặp mắt kia phủ kín ánh nước sáng lấp lánh, vừa xinh đẹp vừa... mê người.

Cảnh tượng kia quanh quẩn trong đầu, ánh mắt người đàn ông càng ngày càng thâm trầm, môi cũng gât gao mím lại. Ngay sau đó, sắc mặt hần lại bỗng nhiên cứng đờ, tiếp đó tỉnh bơ để điện thoại di động xuống, mặt không đổi sắc đứng dậy đi vào phòng tắm, bắt đầu... xối nước lạnh.

Một ngày sau khi Tần Trình đến thành điện ảnh Tượng Sơn, ngày đầu tiên tham ban đoàn phim «Mê thành», cứ như vậy kết thúc.

Ngày hôm sau khi Viên đạo ở đoàn phim lại nhìn thấy người đàn ông nào đó, ông kinh ngạc há to mồm, qua thật lâu mới tiếp nhận hiện thực này, hỏi: "... Còn đến tham ban hả?"

Tần Trình rũ mắt, về mặt bình tĩnh nói rằng: "Việc chọn cảnh còn chưa xác định."

Viên đạo vội nói: "Hôm nay Dung Hù cũng không thể cùng cậu ra ngoài đi dạo nữa, Tần Trình, cậu tự đi đi, nhiều nhất là tôi phái một nhân viên đi cùng cậu, miễn cho cậu lạc đường."

Vừa nghe lời này, rất nhiều nhân viên ở hiện trường đều kích động mà vành tai, mỗi người đều chờ mong nhìn về phía Viên đạo, chỉ thiếu viết một hàng chữ to trên mặt ——

Xin cho tôi phục vụ vì nam thần!

Nhưng mà làm bọn họ thất vọng chính là, Tần Trình nhẹ nhàng lắc đầu: "Không vội, buổi chiều lại nói."

Vì thế, đoàn phim «Mê thành» chính thức nghênh đón một vị minh tinh cấp ảnh đế tham ban.

Viên đạo làm việc trong giới nhiều năm, danh vọng rất cao, nhưng rất ít khi hợp tác với ảnh đế ảnh hậu nổi tiếng. Viên đạo rất thích dùng người mới, tựa như đoàn phim «Mê thành», ngoại trừ Bách Tích Văn từng có một lần đề cử ảnh đế, những diễn viên khác gần như đều là người mới.

Dung Hù thì không cần nói, về phần Nhâm Thư Chỉ, cô là ca sĩ chuyên diễn viên, trước kia đều quay phim truyền hình, «Mê thành» là bộ điện ảnh thứ hai cô từng quay.

Mới đầu mọi người chỉ cho rằng Tần Trình định tùy tiện nhìn, không ở lại đây bao lâu, ai ngờ hần vừa tham ban, chính là tròn ba ngày.

Viên đạo cũng không lo lắng Tần Trình tiết lộ tình huống của đoàn phim «Mê thành» ra ngoài, dù sao thì đây là tố chất nghề nghiệp cơ bản nhất, nếu ngay cả việc này cũng làm không được, thế thì diễn viên đó tuyệt đối đừng mong lấn lộn tiếp trong giới. Nhưng mà Tần Trình ở lại nơi này, ông cứ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái...

Tình huống này tận đến ngày thứ ba, mới có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Viên đạo trực tiếp xem người đàn ông đó như một người bình thường: Tần Trình chỉ là tới chọn cảnh, vừa vặn ông và Tần Trình coi như là quen biết, Tần Trình và Dung Hù cũng từng hợp tác, đôi phương không chỗ để đi, lúc này mới đến đoàn phim bọn họ đi dạo.

Nghĩ như vậy, hết thấy đều trở nên không hề gì.

Mà Viên đạo một lòng quay phim, tự nhiên không có phát hiện, người đàn ông ngồi ở bên cạnh ông nhìn màn hình camera, vẫn luôn dùng ánh mắt kỳ quái ngưng mắt nhìn thiếu niên trong hình ảnh.

Dung Hù mặc tây trang, Dung Hù đeo mắt kính, Dung Hù miệng thực độc, rồi lại thông minh đến độ khiến người ta nhìn không được đi sùng bái và yêu thích... kỳ thật Tần Trình từng gặp qua đáng về trưởng thành của Dung Hù, tuy rằng tuổi rất nhỏ, nhưng mà khi Dung Hù sắm vai Lăng Tiêu ba bốn chục tuổi, cậu lại không khiến bất cứ ai thoát phim.

Khi cậu ấy hạ mắt nghiêm túc nhìn bạn, năm tháng lặng lẽ lắng đọng lại trên người cậu ấy, ánh mắt không còn đơn thuần ngây thơ, trái lại xen lẫn thâm trầm trải qua tang thương. Nhưng không hề thay đổi chính là, vĩnh viễn đều thực xinh đẹp.

Nội dung «Mê thành» Tần Trình đã sớm biết đại khái, trước đó lúc hần giúp Dung Hù phân tích kịch bản, đã hiểu biết một phần, nhưng cái gì cũng không rung động bằng nhìn thấy tận mắt.

Lúc này đang quay cảnh buổi tối.

Vụ án huyền ảo rầm rộ, dư luận xôn xao, cách thời hạn kết án cấp trên đưa xuống chỉ còn lại có ba ngày. Tiết Gia Triết cho Đàm Dương Hiên rất nhiều phân tích, bọn họ cũng càng ngày càng tiếp cận đáp án. Nhưng mà cổ nhân đều nói, người đi trăm dặm thì chín mươi dặm cũng chỉ mới là nửa đường. Bọn họ đi tới nơi tiếp cận chân tướng, lại cảm giác cách chân tướng ấy càng ngày càng xa.

Truyền thông đưa tin càng ngày càng nhiều, Đàm Dương Hiên thừa nhận áp lực cực lớn, hần lại đi đến đại học Tiết Gia Triết giảng dạy, nghe y giảng bài.

Cho dù là lớp ban đêm, đi vào phòng học cũng chật ních sinh viên. Một giáo sư tuần mỹ nhĩ nhận trẻ tuổi, học thức uyên bác, khí chất thanh lãnh, dù miệng đôi phương cực kỳ độc, mỗi một sinh viên đều sợ hãi bị Tiết giáo sư điểm danh trả lời vấn đề, nhưng bọn họ đều vui vẻ chịu đựng, hạn không thể khiến Tiết giáo sư mỗi ngày đều có thể lên lớp.

Tiết Gia Triết đứng ở trên giảng đường, giọng nói lạnh nhạt giảng hiệu ứng Barnum cho sinh viên bên dưới.

“Lấy tâm lý học, chiêm tinh học, bói toán học cùng với xem bói cổ đại Hoa Hạ mà nói, phần lớn đều có thể dùng hiệu ứng Barnum để giải thích. Lý luận đưa ra từ học thuyết chiêm tinh, trên cơ bản có thể sử dụng với mỗi người, chín mươi phần trăm là sẽ không xuất hiện sai lầm.”

Giáo sư trẻ tuổi nâng mắt lên, trong đôi mắt phượng lướt qua một chút thâm trầm, nhìn về phía chàng cảnh sát ngồi ở sau cùng phòng học.

“Nhưng mà, tôi hy vọng các bạn biết, trên thế giới này... không có bất cứ một lý luận nào, có thể giải thích tất cả mọi chuyện, có thể hoàn toàn chinh phục mà phân tích một người.”

Vốn là tiết lý luận rất buồn tẻ, các cô gái bên dưới cũng chỉ si ngốc nhìn chăm chăm giáo sư nhà mình, đột nhiên nghe lời này, tất cả mọi người tinh thần tỉnh táo. Chỉ thấy đôi môi hơi có vẻ lạnh nhạt của Tiết Gia Triết nhẹ nhàng cong lên, nở rộ ra một nụ cười lạnh như băng, rõ ràng là đang cười, nhưng lại khó hiểu mà khiến người ta cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Y nhẹ nhàng nói rằng: “Ai cũng không biết, ở sau lưng người mà bạn đang nhìn thấy, rốt cuộc là dạng gì. Chiêm tinh không thể nào nói rõ ràng bản chất mỗi người, chỉ đem con người phân chia thành mười hai loại không rõ ràng, tự nhiên là không khoa học. So sánh ra, bói toán xem bói của Hoa Hạ bao gồm ngày sinh tháng đẻ, tướng mạo, chỉ tay, có liên hệ với phong thủy cá nhân gia đình, phong thủy tổ tông âm trạch. Nếu nhất định muốn nói cái nào càng có khả năng có khoa học hơn, bói toán xem bói Hoa Hạ có khả năng này, chiêm tinh lại không có khả năng.”

Lập tức có bạn học nhắc tay: “Thầy! Thầy đây là phong kiến mê tín!”

Một giáo sư tâm lý học thế mà lại ở trên lớp học nói rằng xem bói có khả năng chuẩn? Đây quả thực là vạ vào mặt tiến sĩ tâm lý học như y!

Nhưng mà Tiết Gia Triết lại khẽ nhướn mi, nhìn về phía sinh viên kia: “Tôi có nói, nó nhất định là chuẩn sao?”

Sinh viên kia lập tức sững sốt: “A?”

Tiết Gia Triết cong khóe môi, ý cười càng tăng lên: “Bạn phản đối tôi, nói tôi phong kiến mê tín, nhưng bạn lại tin tưởng chiêm tinh. Hôm nay bạn không có chạy xe đến trường, chuẩn bị đi bộ về ký túc xá, hôm nay lúc không có tiết, vẫn luôn đảo quanh dưới lầu ký túc xá nữ sinh, ngày mai còn chuẩn bị tiếp tục đến đó đi lòng vòng.”

Sinh viên kia trừng lớn mắt: “Thầy, thầy... làm sao thầy biết? Thầy thật sự biết xem bói hả?”

Dưới đài ồ lên.

Mà cuối phòng học, Đàm Dương Hiền lại bỗng nhiên nở nụ cười, hẩn mặt ủ mảy ề cả ngày, nhìn đám sinh viên đó bị Tiết Gia Triết đùa giỡn đến xoay vòng vòng, rốt cuộc bị chọc cười.

Tiết Gia Triết chuyển mắt nhìn Đàm Dương một cái, lạnh lùng nói: “Cái bạn đến học ké phía sau, xin giữ yên lặng.”

Đàm Dương Hiền: “...”

Đến cuối cùng, Tiết Gia Triết giảng về hiệu ứng Barnum cả một tiết, không trả lời vấn đề của sinh viên kia. Sinh viên kia kiềm chế không nổi lòng hiếu kỳ, tan học nhanh chóng chạy tới hỏi, đám bạn học đều bu tới, Tiết Gia Triết lại thân nhiên nói: “Tôi nói rồi, bạn tin vào chiêm tinh.”

Sinh viên kia càng thêm mờ mịt.

... Cái đó với chiêm tinh có quan hệ gì?!!!

Dưới máy quay cao cấp, mặt mày lạnh nhạt của Dung Hù được quay hết sức rõ ràng. Cậu giống như là một kẻ cô độc ngăn cách chính mình bên ngoài mọi người, không hợp với thế giới này, mặc tây trang nhạt màu, đeo một cặp kính mắt lạnh như băng, dùng đôi môi mỏng nói xong lời thoại khách quan công chính, thông minh đến độ khiến bất cứ ai cũng không muốn tiếp cận.

Tiết Gia Triết, bị Dung Hù diễn sống động.

Tần Trình ở đoàn phim ba ngày, chỉ thấy được Dung Hù NG hai lần. Mỗi ngày cậu đều sẽ thay tây trang khác nhau, nhưng bất luận là dạng quần áo gì, cúc áo somi của cậu đều sẽ cài đến nút cao nhất, chỉ lộ ra cần cổ thon dài. Cậu rất ít cười, nhưng khi cười lộ rộ lên, lại càng có vẻ lạnh lẽo và cô độc, chỉ có khi ở chung với Đàm Dương Hiền, mới ngẫu nhiên lộ ra một chút tươi cười thật lòng.

Người như vậy, nhìn như nhà nhận hữu lễ, nhưng lại càng lạnh lùng.

Khi máy quay cận cảnh Dung Hù nâng mắt nhìn lướt qua màn ảnh, Viên đạo trực tiếp vỗ đùi, kích động liên tục gật đầu: “Trước kia tôi đã nhìn ra, đứa nhỏ Dung Hù này có khí chất cấm dục, tôi không chọn làm người, không chọn sai ha ha!”

Không sai, lúc trước Viên đạo khur khur cố chấp mời Dung Hù, lý do duy nhất chính là: Dung Hù có thể diễn tốt Tiết Gia Triết.

Diện mạo tự nhiên không cần phải nói, nhân khí cũng không cần nói, quan trọng nhất là, nhìn Lăng Tiêu dụ dàng hiền lành, Viên đạo thế mà lại nhìn thấu

một loại khí chất lạnh nhạt vô tình.

Xem đến lúc kích động, Viên đạo còn nhin không được nói với Tần Trình bên cạnh: “Có đẹp không? Khăng định đẹp! Cậu có biết hiện tại con gái thích cái gì không? Chính là loại trai đẹp cấm dục này!”

Nói đến đây, trong màn ảnh, vừa vặn quay đến đoạn Tiết Gia Triết và Đàm Dương Hiên nhớ lại cuộc sống đại học, thanh niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã mỉm cười, trên khuôn mặt trắng nõn rớt cuộc lộ ra một chút ý cười. Viên đạo càng cảm khái: “Cậu nói xem bộ phim này của chúng tôi, tuy rằng nội dung đơn giản, nhưng phòng bán vé khăng định không thấp, tin không?”

Từ đầu tới đuôi, Viên đạo đều không phát hiện, chỉ có bản thân ông nói chuyện.

Tần Trình từ đầu đến cuối đều gắt gao ngưng mắt nhìn thiếu niên trong phim trường, ánh mắt hần từ mắt phượng tinh tế, mũi cao thẳng, môi tái nhợt của thiếu niên, chậm rãi đi xuống. Bởi vì uống rượu với bạn học cũ, rượu quá ba tuần, rớt cuộc Tiết giáo sư coi bỏ một nút áo somi, lộ ra xương quai xanh cao thẳng yếu ớt.

Người đàn ông mím môi, không chuyển mắt nhìn xương quai xanh trắng nõn kia, trong mũi lại quanh quẩn hương vị nhàn nhạt trên người thiếu niên, cùng với nhiệt độ cơ thể ấm áp khi ôm lấy người ấy.

Đúng lúc này, Viên đạo cười nói: “Phim thương nghiệp có khả năng tôi không quay được cái loại hoành tráng như lão Luru, nhưng tôi vẫn biết làm thế nào mới có thể hấp dẫn khán giả đến xem phim. Nội dung thì có thể hấp dẫn khán giả nam, cậu xem, Dung Hù diễn xuất tốt, diện mạo lại xuất chúng, nhất định có thể hấp dẫn một đồng khán giả nữ. Tiết giáo sư đẹp trai lại biến thái như vậy, Tần Trình, cậu nói có phải là thiết lập nhân vật rất thời thượng hay không?”

Tần Trình thấp giọng nói: “Ừm”

Thiếu niên ấy không chỉ có thể hấp dẫn được khán giả nữ, còn có thể hấp dẫn được không ít khán giả nam... chẳng hạn như hần.

Buổi chiều, Từ Tấn từ sân bay chạy tới, dắt Tần Trình rời khỏi đoàn phim.

Người đàn ông vốn vẫn mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng nhà người đại diện của mình cũng đến rồi, hần cũng không có biện pháp tiếp tục không đi.

Từ Tấn cười tủm tỉm đẩy kính mắt, nói: “Vốn đã nên tới vào ngày hôm qua, nhưng thành phố B vừa vặn đổ một trận mưa to, máy bay bị hoãn, hôm nay mới đến. Cảm ơn ngài chăm sóc Tần Trình, Viên đạo, về sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm”

Viên đạo cười ha ha: “Khỏi nói, thật đúng là chăm sóc cậu ta mà, về sau nhớ phải mời tôi ăn cơm”

Từ Tấn bình tĩnh mỉm cười: “Nhất định, nhất định.” Nói xong, liền kéo tên đàn ông nào đó ra khỏi đoàn phim.

Tần Trình vốn đang muốn tạm biệt Dung Hù một chút, nhưng vì ngày kia Dung Hù phải tham gia giải thưởng Mẫu Đơn, cảnh cần quay trong hai ngày này thật sự rất nhiều, nên chỉ đơn giản nói tiếng hẹn gặp lại với hần, liền muốn xoay người vào phim trường tiếp.

Người đàn ông chau mày, bỗng nhiên giữ chặt tay thiếu niên, mãnh liệt kéo cậu vào trong lòng.

Nhân viên đi ngang qua bên cạnh đều kinh ngạc mở to hai mắt, Từ Tấn cũng há họng, kinh ngạc nhìn cảnh này. Mà đương sự Dung Hù thì con người co rút, mờ mịt mà bị người đàn ông ôm vào trong lòng, nghe được giọng nói trầm thấp của đối phương vang lên bên tai mình: “Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại”

Dung Hù nghĩ nghĩ, yên lặng giơ tay lên, cho đối phương một cái ôm nhẹ nhàng: “... Hẹn gặp lại.” Nói như vậy, không sai đi?

Nhân viên công tác lập tức bùng tỉnh đại ngộ: à, bà nội Tần thần dù sao cũng là người ngoại quốc, tương đối thoáng, đại khái đối với hần mà nói, lúc chào hỏi và tạm biệt có thể trực tiếp ôm nhau, cái này rất bình thường.

Lúc này đây, Tần Trình là đi thật.

Đoàn phim «Mê thành» lại đi vào quỹ đạo, không có “người ngoài” quấy rầy, tất cả nhân viên công tác đều có thể lòng không gợn sóng mà chuyên tâm làm việc. Đối với rất nhiều nhân viên nữ mà nói, không có Tần Trình, các cô quả thật càng có thể chuyên tâm, nhưng mà lại cảm thấy một trận mất mát.

Ngay cả chị Vương giúp Dung Hù trang điểm cũng mang vẻ mặt tiếc hận nói rằng: “Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tần thần, người thật thiệt sự là bánh ghê. Vốn dĩ từng nghe người ta nói, tính tình Tần thần rất lạnh, tuy rằng con người không xấu, chưa từng ra vẻ ngôi sao nổi giận linh tính, nhưng mà không dễ thân cận. Lúc này gặp được, quả nhiên đều là lời đồn, Tần thần người ta còn cùng ăn cơm hộp hai mươi đồng giống chúng ta, cũng không nói một câu, rất thích ý nữa.”

Dung Hù không khỏi bật cười, nhắc nhở: “Chị Vương, cơm hộp kia là của đoàn phim chúng ta, hần không bỏ một phần tiền nào cả.”

Chị Vương thế mà lại tay ngoài dài hơn tay trong, biện hộ cho Tần Trình: “Dung Dung, sao có thể nói như vậy chứ, đó là Tần Trình đó!”

Dung Hù: “...”

Có điều lúc ăn cơm, chị Vương lại cố ý bảo em trai phụ trách cơm hộp cho Dung Hủ thêm một cái chân gà. Biết được việc này Dung Hủ kinh ngạc hỏi chị Vương, chị Vương cũng cười nói: “Em còn nhỏ, đang tuổi lớn, quay phim vất vả như vậy, ăn nhiều một chút mới tốt.”

La Thiển bên cạnh xen mồm: “Chị Vương, sao chị không cho Tần thần thêm cái chân gà luôn?”

Chị Vương theo lẽ đương nhiên nói rằng: “Tần Trình là Tần Trình, Dung Dung là Dung Dung, cái này có thể giống nhau sao?”

La Thiển: “... Có đạo lý, dù đó là Tần thần, trong lòng em, cũng là Dung Dung quan trọng hơn.”

Nghe hai người đó nói xong, Dung Hủ cũng không biết là nên cảm thấy vinh hạnh hay là cảm thấy bất đắc dĩ. Có điều cậu cũng không biết, người đàn ông vừa mới đến thành phố B giờ phút này đang dùng vẻ mặt bình tĩnh nghe người đại diện của mình khoác lác: “Vừa rồi tôi nhìn thấy tạo hình của Dung Hủ, khỏi nói chứ, Tần Trình, có thấy quen mắt không?”

Tần Trình nhướn mày nhìn về phía người đại diện: “Quen mắt hả?”

Từ Tần cười ha ha, cố ý dừng bước lại, xoay người: “Giống tôi không?”

Tần Trình: “...”

Từ Tần về mặt đứng đắn phân tích: “Cậu xem đó, mang kính mắt, mặc tây trang, kiểu tóc mỗi lần đều dùng keo xịt tóc cố định. Thông minh nè, cơ trí nè, học thức uyên bác, làm người ta tin cậy... rất giống tôi mà. Năm ngoái tôi từng đi ăn cơm với Viên đạo một lần, không phải ông ấy lấy được linh cảm từ tôi, lúc này mới viết kịch bản «Mê thành» chứ... á Tần Trình! Cậu chờ tôi một chút, đi nhanh như vậy làm gì?”

Người đàn ông chuyển mắt liếc nhìn hần một cái, hỏi: “Anh nuôi ngựa từ hồi nào vậy?”

Từ Tần phút chốc sững sờ: “Ngựa? Ngựa gì?”

Tần Trình thần nhiên nói: “Cái con chạy qua trên mặt anh kia.”

Nói xong nâng chân bước đi, không cho người đại diện nhà mình một chút thời gian phản ứng.

Chờ Tần Trình đi được mấy chục mét, lúc này Từ Tần mới kịp phản ứng, thẹn quá thành giận nói rằng: “Cậu lại còn nói tôi mặt bự có thể phi ngựa luôn hả?! Không đúng, lời này cậu học được từ chỗ nào? Tôi cũng là mấy ngày hôm trước mới nghe nói cái câu đó từ vợ tôi, cậu làm sao biết?”

Người đàn ông chỗ nào đếm xỉa tới Từ Tần. Dung Dung nhà hần lại giống mí à? Da mặt còn dày hơn cả tường thành nữa.

Về phần cái từ này hần học được từ chỗ nào hả?

Vậy đại khái liên phải quy công cho nhóm dân mạng thông minh bác học ——

[Thanh Tiêu Vân Thuyền trả lời@ Liên Dung Tranh Từ Hãm ha ha ha ha, bạn thế mà lại dám nói chỉ có bạn có thể ngủ với Dung Dung, Dung Dung là của bạn hả? Đã nói là fan trung thành cp Trình Dung mà, đã nói có bạn trai rồi còn cả ngày show ân ái mà? Đại gia quả cam thiết hông biết xấu hổ, mặt bự có thể phi ngựa luôn, mọi người mau đến xem nè ~233333333]

Hai ngày sau, Dung Hủ xin nghỉ hai ngày, dẫn La Thiển từ Tượng Sơn bay về thành phố B.

Máy bay màu bạc vững vàng đáp xuống sân bay thủ đô, La Chấn Đào đã sớm chờ trong sân bay, để đuổi kịp thời gian, ba người trực tiếp từ thông đạo VIP rời đi. Vừa đi, La Chấn Đào vừa nhanh chóng nói rằng: “Hiện tại chúng ta trực tiếp đi thử lễ phục, làm tạo hình, buổi tối liền tham gia lễ trao giải. Tiểu Hủ, lần này cậu rất bận, hần là ngày hôm qua đã nên trở lại, như vậy chúng ta cũng không cần vội vàng thế.”

Dung Hủ cười gật đầu: “Ừm, tiến độ quay phim trong đoàn có hơi gấp, lần sau sẽ về trước một ngày.”

Ngày hôm nay, rất nhiều minh tinh nghệ nhân từ các nơi trên thế giới bay tới, toàn bộ truyền thông Hoa Hạ cũng đều nhìn chăm chăm thành phố B, chỉ chờ lễ trao giải Mầu Đơn buổi tối, mở ra buổi tiệc thịnh soạn của ba giải thưởng phim truyền hình lớn năm nay!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 81

Ngày hôm qua Chung Tư Ngữ liền từ Nam thị bay đến thành phố B, tới tham gia lễ trao giải Mầu Đơn Hoa Hạ mỗi năm một lần.

Hàng năm giải thưởng Mầu Đơn đều sẽ chọn năm trăm khán giả may mắn trong phạm vi toàn quốc, mời họ đến hiện trường lễ trao giải, tham dự toàn bộ

điền lễ. Ở nơi này có thể nhìn thấy rất nhiều minh tinh, quả nhiên là tinh quang rực rỡ, không gì sánh kịp, có thể tới tham gia điền lễ như vậy, nhìn thấy minh tinh mình thích, tự nhiên là một chuyện hạnh phúc.

Nhưng mà, Chung Tư Ngự kích động chuẩn bị trước cả một ngày, buổi chiều còn cố ý trang điểm, mặc chiếc váy mình mới mua, nhưng không phải chỉ vì nhìn minh tinh.

Cô tới vì Dung Hù.

Sau khi giải thưởng Mẫu Đơn công bố danh sách đề cử năm nay, nhóm fan Dung Hù liền sôi trào.

Mọi người đều biết, ba giải thưởng là giải Mẫu Đơn, giải Chuông Vàng và giải Phi Thiên là giải thưởng lớn phim truyền hình có phân lượng nặng nhất trong nước. Đây không phải là giải thưởng nhỏ bình thường, tham gia ba giải thưởng lớn này có thể đạt được độ hấp thụ ánh sáng rất cao, đối với minh tinh nghệ nhân cũng là một chuyện song thắng.

Quả thật, không phải mỗi minh tinh được đề cử đều sẽ đến, dù sao thì có rất nhiều chuyện mà sức người không thể khống chế. Sáng hôm nay đã có một minh tinh tiếc nuối tuyên bố mình không thể đến, bởi vì mấy ngày này hàng không nước Anh quá nghiêm, thời tiết sương mù không thể nào cất cánh, hẳn thật sự không về nước được.

Nhưng mà Dung Hù là nhất định phải tới.

Đến nay Dung Hù mới ra mắt một năm, tư lịch còn thấp. Đây là đề cử đầu tiên cậu nhận được, cũng là lễ trao giải thứ nhất cậu tham dự, về tình về lý cậu đều nên đến. Mà trên thực tế, cậu cũng đến, fanclub toàn quốc của Dung Hù từ ba ngày trước đã nói với tất cả các fan: [Dung Dung khẳng định đến, hơn nữa là xin phép từ đoàn phim «Mê thành», bớt thời giờ lại đây!]

Fan biết được tin tức này càng thêm điên cuồng lên. Bọn họ kích động lên trang web của giải thưởng Mẫu Đơn tiến hành báo danh, muốn trở thành khán giả may mắn. Trước hết dùng chứng minh của mình báo danh một lần, lại dùng của ông xã, bạn trai, anh chị em, thân thích bạn bè... Dù sao thì chỉ cần quen biết, đều phải mượn để báo danh, lỡ như rút trúng thì sao? Vậy là có thể nhìn thấy Dung Dung rồi!!!

Chung Tư Ngự chính là dùng giấy chứng minh của bạn trai, em trai và ba mẹ đi báo danh hết, lúc này mới may mắn được rút trúng. Đừng tưởng rằng cô dùng năm giấy chứng minh đã rất đáng sợ, bạn thân của cô cũng là một fan Dung đáng tin, dùng ít nhất năm mươi cái giấy chứng minh!

Ông xã của người bạn thân đó là ông chủ một công ty, bà xã chết sống cũng muốn đi tham gia lễ trao giải, thân là ông xã bị vợ quá nghiêm tuy rằng cảm thấy trên đầu mình dường như một mảnh xanh ròn, nhưng mà chỉ đành yêu cầu mỗi người trong công ty trở về báo danh, một khi được rút trúng, liền nhường cơ hội cho bà xã nhà mình. Nếu rút trúng, tiền thưởng một vạn!

Có điều đáng tiếc chính là, dù như vậy, bạn thân của cô cũng không thể trở thành người xem may mắn.

Trên người Chung Tư Ngự gánh vác trọng trách của toàn bộ fanclub Dung Hù Nam thị, cô là khán giả may mắn duy nhất ở Nam thị được lựa chọn, cô nhất định phải mở to mắt tỉ mỉ mà nhìn thật rõ Dung Dung, sau đó báo cho đám fan mẹ ruột oa oa đòi ăn trong club.

Khán giả may mắn vào trước minh tinh, ngồi ở trong hội trường, Chung Tư Ngự nhìn chăm chăm màn hình lớn, tuy rằng trong lòng cảm thấy tiếc nuối —— không thể tận mắt nhìn thấy Dung Dung đi thăm đỏ, nhưng cô vẫn vô cùng nhảy nhót.

Buổi tối bảy giờ, mặt trời dần chìm xuống phía tây, một vầng trăng rằm từ không trung phương đông dâng lên, ánh trăng mờ lung bị đèn nê ông rực rỡ của thành thị che lấp, giống như mất đi màu sắc. Cạnh lễ đường lớn thành phố B, chen đến chật như nêm cối, hơn mười chiếc xe hơi cao cấp thông thả chạy trên đường, hướng tới phía trước thảm đỏ.

Tốc độ này không tính là chậm, nhưng tuyệt đối không tính nhanh.

Không bao lâu, minh tinh thứ nhất liền đến hiện trường, người dẫn chương trình cười giới thiệu vị minh tinh đó, các phóng viên bên cạnh thăm dò cũng thực nê tình không ngừng chụp ảnh. Kế tiếp, minh tinh càng ngày càng nhiều, có vài minh tinh đến một mình, nhưng có vài minh tinh là cùng đi với đoàn phim.

Thảm đỏ đã đi được hai mươi phút, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Dung Hù.

Chung Tư Ngự mím môi, cúi đầu trực tiếp tình hình thực tế cho nhóm đồng bọn trong nhóm, nhỏ giọng nói: “Nói chuyện với Dung Dung hả? Tôi ngay cả mặt Dung Dung cũng không thấy, làm sao nói chuyện với em...”

Lời này vừa nói xong, một cô gái đeo kính bên cạnh sừng sốt, khiếp sợ hỏi: “Bạn là... fan Dung hả?”

Chung Tư Ngự kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Bạn cũng vậy hả?!”

Cô gái kia cười haha: “Nhân sinh khó gặp Hoắc thiếu soái!”

Chung Tư Ngự cũng cười ha ha: “Chỉ cầu một ngu Mặc Sĩ Diêu!”

Cô gái: “Đồng chí!”

Chung Tử Ngữ kích động nói: “Đồng chí! Xem như tìm được tổ chức rồi, fanclub Nam thị bọn mình chỉ có mình mình được rút trứng, mình cũng là sáng hôm qua mới nhận được tin tức, hoàn toàn không biết có fan khác đến hay không.”

Cô gái kia thấp giọng mỉm cười: “Fan khác? Rất nhiều, mình giới thiệu cho bạn một chút!”

Hai người nói nói liền quên thời gian, cuối cùng Chung Tử Ngữ cũng liên hệ được với những fan Dung khác. Các cô đang cao hứng phần chần thảo luận «Tầng mây màu đen» và «Thất lục», đang nói đến ngất trời, bỗng nhiên nghe một tiếng la đề thấp giọng vang lên trong thính phòng: “A a a a! Dung Dung!!!”

Soạt một tiếng!

Toàn bộ thính phòng, có ít nhất bảy tám chục cô gái đồng thời quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn.

“Dung Dung!!!”

“A a a a a Dung Dung, Dung Dung của mì!”

Khi thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp ấy từ phía bên phải hình ảnh đi tới, tất cả nữ sinh đều hưng phấn khó nhịn mà hét rầm lên, không khí toàn hội trường nhiệt liệt, trong loa vẫn luôn phát âm nhạc vui mừng khí thế, nhưng lúc này, tiếng nhạc vang dội lại không lẫn át được tiếng hét của các cô gái, khiến rất nhiều mình tinh đã vào sân khấu kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn đến bảng đèn các cô gái đó giờ trong tay, bọn họ đầu tiên là sững sờ, tiếp đó liền gật gật đầu: “Hóa ra là Dung Hù à, cũng rất bình thường, trong năm trăm khán giả may mắn có nhiều fan cậu ta như vậy, cũng không phải không có khả năng.”

Nguyên nhân giải thưởng Mẫu Đơn mời các khán giả may mắn đó, không chỉ là đề tương tác với khán giả, mà còn để cho bọn họ xào nóng không khí hiện trường. Nếu toàn bộ hội trường chỉ có mình tinh đạo diễn và phóng viên truyền thông, vậy tuyệt đối là rất khó náo nhiệt. Giải thưởng Mẫu Đơn vốn là giải thưởng nhân khí phim truyền hình, tính chuyên nghiệp thấp nhất trong ba giải thưởng lớn, tự nhiên vô cùng chú trọng suy nghĩ của khán giả.

Mà trên màn hình lớn, đoàn phim «Tranh giành» đang đi đến.

Hôm nay Dung Hù được đề cử hai giải thưởng, «Mai phục» Hoắc Hi đề cử nam phụ xuất sắc nhất, «Tranh giành» Mặc Sĩ Điều đề cử người mới xuất sắc nhất, cho nên cậu phải vào sân khấu chung với hai đoàn phim.

«Tranh giành» không thể nghi ngờ là người thắng lớn tối hôm nay, mười ba đề cử, vua rating của năm qua, nghiễm nhiên khiến đoàn phim này trở thành vương giả đêm nay. Các phóng viên kích động không ngừng chụp ảnh, màn ảnh của bọn họ đảo qua từ trên người đạo diễn Quách Long, chụp ảnh nam nữ chính, cuối cùng tập trung trên người Dung Hù, điên cuồng ấn nút.

Một thân tây trang đen đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, sợi tóc hơi dài dùng một cái kẹp tăm kẹp nửa phần tóc bên phải về phía sau, lộ ra cả khuôn mặt trắng nõn tuấn tú. Không hề nghi ngờ, thiếu niên đó rất thích hợp với loại lễ phục sạch sẽ hào phóng này, áo khoác màu đen và áo sơ mi màu trắng tôn nhau lên, có một loại khí chất thanh lịch khó hiểu, giống như thần sĩ tới từ thời Trung cổ, an an tĩnh tĩnh, ôn nhĩ hữu lễ.

Đoàn phim «Tranh giành» rất nhanh liền đi tới nơi, mọi người cầm lấy bút ký tên, viết tên của mình trên bức tường ký tên.

Dung Hù đứng ở cạnh Đường Mộng Lam, hai người rất nhanh ký tên xong. Sau đó mọi người liền thấy, Đường Mộng Lam ghé vào bên tai Dung Hù không biết nói câu gì, đột nhiên, Dung Hù cong khóe môi, bắt đầu dĩ lộ ra một nụ cười.

Nụ cười này được màn ảnh hoàn mỹ bắt giữ, đôi mắt thiếu niên xán lạn như trời sao, ẩn chứa ánh sao sáng rọi. Cậu nhẹ nhàng cười, nhưng không biết, nụ cười này, khiến khán giả may mắn trong hội trường hưng phấn đến độ sắp thôi bay nóc nhà, cũng làm cho khán giả trước TV kích động đến cả nói cũng nói không nên lời.

[Ngao ngao ngao ngao ngao hoàng tử bé của mì! Hoàng tử bé Dung Dung của mì!!!]

[Lần đầu tiên nhìn thấy Dung Dung mặc lễ phục chính thức như vậy, đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp! Dung Dung mặc cái gì cũng đẹp, sao có thể đẹp như vậy!]

[A a a a a a a vì sao tui không thể gặp Dung Dung, vì sao em có thể xinh đẹp như vậy! Tại sao em có thể đẹp như vậy! Oa oa oa oa tui rất muốn ôm lấy Dung Dung, xoa bóp khuôn mặt em, tui muốn Dung Dung hức hức hức hức, tui cũng muốn tận mắt thấy Dung Dung.]

Trên weibo, trong đề tài #giải thưởng Mẫu Đơn#, giờ phút này bình luận đều là tin tức về đoàn phim «Tranh giành».

Trong đó, fan Dung Hù và Đường Mộng Lam có thể nói là cân sức cân tài, hai phe đều điên cuồng bình luận, biểu đạt tình yêu với nam thần nữ thần nhà mình.

Tuy rằng thời gian Dung Hù ra mắt ngắn, nhưng mà nhân khí của cậu là không thể hoài nghi, không bao lâu, #Dung Hù giải thưởng Mẫu Đơn# đã được nâng lên hạng hai mươi hot search, trở thành mình tinh thứ sáu của giải Mẫu Đơn lên hot search tối hôm nay.

Chờ đến khi đoàn phim «Tranh giành» chính thức vào hội trường, fan trước TV liền buông tiếng thở dài, khó nén mất mát. Mà khán giả may mắn trong hiện trường, Chung Tử Ngữ với những fan Dung khác nhanh chóng đứng lên, quơ bảng đèn các cô mua, lớn tiếng cao giọng hô tên người ở dưới sân khấu.

“Dung Dung! Dung Dung!!!”

“A a a a Dung Dung nhìn em, em ở đây này! Em rất thích anh!!!”

“Dung Dung!!!”

Vào hội trường trước chính là Quách đạo, sau đó là Đường Mộng Lam và Đồng Tranh. Dung Hủ vào đồng thời với Diệp Kiều, Diệp Kiều đang kéo cậu nói về một bộ phim mình quay gần đây, bộ phim đó là phim chiến tranh, Diệp Kiều muốn chuyển hình tượng, đi theo hướng tiểu sinh cứng cỏi.

Nghe hẳn nói, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, nói ra ý kiến của mình: “Nhưng mà bề ngoài của anh dường như không quá phù hợp.”

Diệp Kiều trực tiếp triển lãm cơ bắp của mình một chút: “Con người đều có thể thay đổi, tiểu Hủ, nhìn cậu cũng không giống như là người cứng cỏi, chẳng lẽ về sau cậu liền thật sự không đóng phim chiến tranh, phim hành động hả?”

Dung Hủ hơi giật mình, dường như không ngờ Diệp Kiều lại nói ra lời như vậy, cậu nhin không được mà nở nụ cười, nói: “Anh Diệp nói có đạo lý, tôi quả thật không cần thận tự giới hạn mình rồi...”

“Dung Dung!!!”

Tiếng hét điên cuồng lập tức cắt lời Dung Hủ, cậu và Diệp Kiều đồng thời quay đầu nhìn sang phía khán giả. Lúc tầm mắt chạm vào những bảng đèn đỏ liền đột nhiên dừng lại, đôi mắt trong suốt của thiếu niên chậm rãi tròn to, hồi lâu, cậu không kìm lòng nổi mà cười khẽ ra tiếng, ngưng mắt nhìn một vùng ánh sáng rực rỡ kia.

Diệp Kiều cảm khái: “Cậu xem fan của cậu kia, nhiều như vậy, toàn bộ thính phòng, chỉ có fan của cậu là kêu vang nhất đó.”

Đường Mộng Lam cũng xoay đầu lại, cười nói: “Còn không phải hả, thật sự là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, chúng ta đều bị tiểu Hủ chụp chết ở trên bờ cát rồi!”

Diệp Kiều lập tức trêu ghẹo: “Chị Đường, chị đừng có giành với em chứ, em mới là bị chụp chết ở trên bờ cát. Chị nhìn bên kia, bao nhiêu fan gọi tên chị, lớn tiếng gọi tên chị, fan của chị không ít hơn Dung Hủ người ta bao nhiêu đâu nha.”

Bọn họ nói nói liền cười vang, đều không chú ý tới, Dung Hủ đứng bước, cười vẫy vẫy tay với các fan.

Mấy cô gái càng thêm kích động: “Dung Dung!!!”

Nhưng mà đáng tiếc chính là, ba phút sau, Dung Hủ vừa mới đi đến chỗ ngồi của đoàn phim «Tranh giành», nói mấy câu với nhóm Quách đạo, liền xoay người rời đi, lại ra khỏi hội trường. Các cô gái đều mắt mắt, cơ mà rất nhanh, Dung Hủ lại xuất hiện trên màn hình lớn, lúc này đây, cậu cùng đi thăm dò với các thành viên đoàn phim «Mai phục».

[Tôi hôm nay có thể nhìn thấy Dung Dung đi thăm dò hai lần, thật sự là quá hạnh phúc, tôi đời này đáng giá!]

[Màn hình thiết bản, nhất định phải liếm liếm!!!]

[Wuli Dung sao lại xinh đẹp như vậy, mị rất thích tạo hình của em đêm nay, giống như một tiểu thiếu gia cao quý đáng yêu, giống không!]

[Giống giống giống giống giống!!! Nhìn thấy Dung Dung và đoàn phim «Mai phục» đi cùng nhau, tôi lại càng cảm thấy cậu ấy giống như một tiểu thiếu gia dân quốc. Dung Dung thể này, nếu đứng chung một chỗ với Hoắc thiếu soái... ầy, sao giống như có chút cảnh đẹp ý vui _(:3” ∠)_ tự công tự thụ gì đó, chẳng lẽ tôi xấu xa rồi sao...]

Tất cả mọi người đang nhiệt liệt nghị luận, ánh mắt của bọn họ đều tập trung trên người Dung Hủ, lúc Dung Hủ quay phim «Mai phục», cũng không có ai nghĩ đến, nửa năm sau cậu sẽ hot đến trình độ hiện tại. Về phần nam chính đoàn phim «Mai phục» thể mà lại không xuất hiện, mọi người trực tiếp không để mắt đến, căn bản không nhớ tới sự tồn tại của nam chính ra về ngôi sao kia.

Trên mạng bình luận tự nhiên là Dung Hủ không biết, chờ lúc cậu ngồi ở chỗ của đoàn phim «Mai phục», cậu chỉ có thể nghe được phía sau mình, truyền đến tiếng la kích động của nhóm fan. Những fan đó một lần lại một lần gọi tên mình, mấy lần Dung Hủ nhin không được quay đầu lại, vẫy tay với bọn họ, bọn họ liền gọi càng thêm lớn tiếng.

Suy tư một khắc, Dung Hủ khe khẽ thở dài một tiếng, không có quay đầu nữa.

Giọng mấy cô gái đó đều có chút khàn khàn rồi, tuy nói cậu không thích con gái, nhưng mà tóm lại cũng luyến tiếc làm cho fan của mình khàn giọng như thế.

Trong giới có một loại thừa nhận ngầm, trên giải Mấu Đơn – “giải thưởng lớn về nhân khí”, tên ai được kêu vang dội nhất, người đó càng có mặt mũi, bởi vì đó chính là nhân khí cao. Chỉ cần Dung Hủ xoay người lại nhìn, là có thể điều động nhiệt tình của nhóm fan, kêu càng vang dội hơn, nhưng cậu lại không muốn làm như vậy cho lắm.

Trương Đồng Đồng an vị ở bên trái Dung Hủ, thấy cậu cúi đầu bộ dạng trầm tư, cười bắt chuyện với cậu. Dung Hủ còn đang do dự có nên quay đầu

xem fan của mình hay không, ai ngờ nói nói với Trương Đồng Đồng, giải thưởng Mẫu Đơn liền chính thức bắt đầu.

Âm thanh trong thính phòng chậm rãi giảm xuống, theo chân một người dẫn chương trình nổi tiếng Hoa Hạ lên đài, buổi tiệc lớn của ba giải thưởng phim truyền hình năm nay, do giải thưởng Mẫu Đơn dẫn đầu kéo màn che lên.

Vẫn giống như trước đây, công bố đầu tiên chính là loại giải thưởng kỹ thuật phim chiếu tuần. Giải thưởng camera, giải thưởng âm nhạc, giải thưởng đạo cụ... một đám giải thưởng được công bố, nhân viên đoàn phim «Mai phục» từng nhóm một lên đài lĩnh thưởng, đề cử mà bọn họ đạt được đã chân thật biến thành chiếc cúp nặng trĩu.

Dung Hù ngồi ở dưới đài, vỗ tay cho mỗi một nhân viên trong đoàn phim.

Chờ đến khi loại giải thưởng kỹ thuật phim chiếu tuần phát xong, chính là giải thưởng phim chiếu ngày. Lý đương nhiên, đoàn phim «Tranh giành» bắt đầu không ngừng lên đài lĩnh thưởng.

Đến cuối cùng, trong loại giải thưởng kỹ thuật, «Mai phục» đạt được giải trang phục tốt nhất, giải đạo cụ tốt nhất và nhạc gốc tốt nhất, mà đoàn phim «Tranh giành» ngoại trừ đạt được ba giải thưởng đó, còn đạt được giải kịch bản tốt nhất, giải biên tập tốt nhất và giải trang điểm tốt nhất.

Sau khi tất cả giải thưởng kỹ thuật đều đã kết thúc, không khí hiện trường đã được xào đến cao trào.

Tất cả các giải thưởng công bố vừa rồi, đều là vì thưởng cho các nhân viên công tác yên lặng kính dâng phía sau mỗi bộ phim truyền hình. Bọn họ không phải là minh tinh, nhưng công việc của bọn họ lại không thể xem nhẹ, không có bọn họ, sẽ không có tác phẩm hay, bọn họ là hòn đá tảng dựng nên toàn bộ vương quốc điện ảnh và truyền hình.

Sau khi công bố các giải thưởng kỹ thuật, thì chính là tới giải thưởng lớn đêm nay. Bao gồm người mới xuất sắc nhất, nam nữ phụ xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và phim truyền hình xuất sắc nhất của năm.

Cho nên, dựa theo trình tự, công bố kế tiếp chính là người mới xuất sắc nhất phim chiếu tuần.

Lên đài trao giải là một tiểu hoa đán hạng hai, đối phương cười hô lên tên một nữ diễn viên, về mặt diễn viên kia kinh ngạc, kích động đi lên sân khấu, bắt đầu phát biểu lời cảm ơn của mình.

Trong đoàn phim «Mai phục», Trịnh đạo vừa vỗ tay, vừa cười nói: “Đáng tiếc giải Mẫu Đơn là dựa theo bộ phim đầu tiên mà diễn viên đóng để tính thời gian, bằng không Dung Hù, giải người mới xuất sắc đó hẳn là thuộc về cậu, thuộc về Hoắc Hi của chúng ta.”

Dung Hù lại cười nói: “Trịnh đạo, qua một thời gian ngắn nữa là giải Phi Thiên, Hoắc Hi còn có đề cử người mới xuất sắc nhất.”

Trịnh đạo cười ha ha.

Nếu như nói tiêu chuẩn xét duyệt của giải Mẫu Đơn với “người mới xuất sắc nhất” là bộ phim quay đầu tiên của mỗi một diễn viên, thì trong giải Phi Thiên, “người mới xuất sắc nhất” thuộc về phim truyền hình đầu tiên chính thức công chiếu của mỗi một diễn viên. Bộ phim truyền hình đầu tiên Dung Hù quay là «Tranh giành», nhưng phim truyền hình đầu tiên công chiếu của cậu lại là «Mai phục».

Nữ diễn viên kia đại khái là thật sự không ngờ mình sẽ đạt được giải thưởng này, nói nói, thế mà lại bật khóc, qua năm phút đồng hồ mới từ trên đài rời đi. Kế tiếp chính là nữ phụ xuất sắc nhất, Dịch Lan đạt được đề cử này, nhưng mà sau khi kết quả công bố, nghe tên “Phùng Vũ Hân”, Dịch Lan hít một hơi, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Dung Hù sắc bén nhận ra đối phương mắt mát, cậu cười nói: “Còn có giải Phi Thiên.”

Dịch Lan lập tức hiểu rõ, Dung Hù là đang nhắc nhở mình, trong giải Phi Thiên cô cũng đạt được đề cử nữ phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần. Buồn bã trong lòng vơi đi một ít, Dịch Lan vốn muốn nói giỡn với Dung Hù, nhưng khóe mắt cô đột nhiên liếc đến đám băng đèn xán lạn chói mắt trong thính phòng.

Cuối cùng, Dịch Lan lắc đầu, giọng điệu khách khí: “Cảm ơn cậu, Dung Hù.”

Thái độ Dịch Lan thay đổi bị Dung Hù xem ở trong mắt, cậu chỉ nhìn đối phương một cái, không có nói thêm nữa.

Nữ diễn viên tên Phùng Vũ Hân đó rõ ràng có chuẩn bị, sau khi nói lời cảm ơn, cô ấy trực tiếp xuống sân khấu. Người dẫn chương trình lập tức đi lên: “Vũ Hân diễn nữ sát thủ được không ít khán giả yêu thích, trong số phiếu bầu của khán giả, có trên bảy phần số phiếu.”

Nghe người dẫn chương trình ca ngợi nữ diễn viên kia, trước TV, khán giả đều cảm thấy có vài phần nhàm chán.

Kỳ thật Phùng Vũ Hân đó đã sớm không phải là người mới, lần này cô có thể nhận thưởng, cũng không thể xem như không có đạo lý. Trong tất cả nữ phụ được đề cử của phim chiếu tuần, chỉ có thiết lập nhân vật của Phùng Vũ Hân là vô cùng chính diện. Tuy rằng «Mai phục» là phim truyền hình rating cao nhất, nhân khí cao nhất, nhưng nhân vật của Dịch Lan lại là nhân vật phản diện, làm sao có thể khiến khán giả thích.

Có lẽ Dịch Lan có thể đạt được giải thưởng Phi Thiên, nhưng mà giải thưởng Mẫu Đơn lại được xưng là “giải thưởng nhân khí khán giả”, cô không đoạt giải cũng là chuyện đương nhiên.

Khi khán giả đều cảm thấy chán đến chết, lại nghe người dẫn chương trình chuyển đề tài, cười nói: “Nếu nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất đã công bố, vậy... kế tiếp chính là công bố nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Một năm qua, có rất nhiều phim chiếu tuần ưu tú công chiếu, cũng có rất nhiều nhân vật ưu tú xuất hiện. Đầu nói nam chính là cho nữ chính thích, nam phụ là để lại cho khán giả, cho nên tối hôm nay, ai có thể đạt được giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần đây?”

“Mời khách quý trao giải!”

Tiếng nhạc vang dội vang lên, màn hình lớn kéo ra hai bên, một người đàn ông cao ngất từ trong bóng đêm đi tới.

Khi khuôn mặt người này hoàn toàn xuất hiện dưới ngọn đèn, khán giả hiện trường đầu tiên là sững sốt, trước TV, rất nhiều fan Dung Hủ chậm rãi mở to hai mắt. Nửa khắc sau, bọn họ điên cuồng xoát trên internet ——

[A a a a a a!!! Lan Điều vương đạo! Lan Điều Lan Điều Lan Điều Lan Điều!!!! #Đồng Ly Lan Mặc Sĩ Điều# #Dung Hủ# #Diệp Kiều#]

Về phần người đàn ông đã ở trước TV yên lặng xem cả buổi tối: “...”

Một phút đồng hồ sau, người đại diện Từ đang ở trong nhà ăn cơm với bà xã, đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Khi nhìn đến cái tên trên màn hình điện thoại, Từ Tấn đột nhiên sững sốt, nhanh chóng nhìn thoáng qua vợ nhà mình, chờ phát hiện cô căn bản không có chú ý tới, hần mới nhẹ nhàng thờ ra, cầm di động đi đến ban công: “Anh đi nhận điện thoại.”

Nhanh chóng nhận điện thoại, Từ Tấn nhỏ giọng nói: “... Tôi luôn có cảm giác cậu tìm tôi sẽ không có chuyện tốt.”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên: “Tôi muốn đi tham gia giải thưởng Mẫu Đơn.”

Từ Tấn: “...”

Một lát sau, người đại diện kim bài đã hoàn toàn không còn tính tình, bình tĩnh hỏi đáp: “Cậu có tư cách gì mà đi?”

Tần Trình chưa từng nghĩ rằng có một ngày lại bị người ta nói “cậu không có tư cách”: “...”

Từ Tấn không chút lưu tình chỉ ra sự thật: “Giải Mẫu Đơn là giải thưởng phim truyền hình, Tần đại thiếu gia, ngài từng đóng phim truyền hình nào? Ngài từng được giải thưởng phim truyền hình gì? Hay là nói, tôi cũng không biết, ngài thế mà lại là một biên kịch, ngài từng viết kịch bản phim truyền hình nào hả? Cho cái lý do đi, chỉ bằng cậu như vậy, cậu không có tư cách đi tham gia giải thưởng Mẫu Đơn của người ta. Đương nhiên, hiện tại cũng không còn kịp rồi, đêm nay chính là lễ trao giải Mẫu Đơn.”

Trầm ngâm một lúc lâu, Tần Trình nâng mắt nhìn về phía TV.

Cũng không biết có phải tổ ủy có ý hay không, thế mà lại để Diệp Kiều đến trao giải thưởng này, mà màn ảnh còn không ngừng quay Diệp Kiều và Dung Hủ. Bọn họ càng làm như vậy, fan hiện trường hét chói tai càng ngày càng điên cuồng, đồng thời, trên màn hình di động Tần Trình, nhóm fan đã bắt đầu bình luận trên diễn đàn fan Dung Hủ.

Tất cả bài post chỉ có một từ mấu chốt ——

CP Lan Điều.

Hạ mắt, Tần Trình mím môi, thân nhiên nói: “Giải thưởng Mẫu Đơn... thì thôi vậy, tôi muốn tham gia giải Phi Thiên.”

Khỏe miệng Từ Tấn co rút, hứng gió lạnh ngoài ban công, cảm khái nói: “Cậu đây là bị cái gì kích thích vậy, Tần đại thiếu gia? Cậu thật sự không có tư cách đi tham gia giải Phi Thiên đâu, tôi cũng không phải đang nói chơi với cậu. Hạ Mộ Nhan, Ôn Tuyền người ta, tuy nói hiện tại cũng không đóng phim truyền hình, nhưng tóm lại là đã từng đóng, cho nên các cô ấy có lý do. Cậu căn bản chưa từng đóng phim truyền hình, cậu dùng lý do gì? Cậu với cái giới kia, hoàn toàn không có quan hệ.”

“Gần đây có phim truyền hình nào cần đầu tư không?”

“...” Từ Tấn yên lặng nói: “Tôi muốn nhắc nhở cậu, giải Phi Thiên ngay cuối tuần.”

Tần Trình nhẹ nhàng “à” một tiếng: “Vậy một tuần gần nhất có phim truyền hình nào cần...”

Giọng người đàn ông đột nhiên dừng lại, Từ Tấn nghe được đầu kia di động, truyền đến từng đợt vỗ tay và tiếng hoan hô. Từ Tấn không hiểu ra sao mà vênh tai nghe, hoàn toàn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại nghe giọng Tần Trình càng lạnh thêm vài phần, từng chữ một nói rằng: “Cuối tuần, tôi nhất định phải đi tham gia giải Phi Thiên, anh nghĩ biện pháp.”

Từ Tấn: “... Tôi có thể cự tuyệt không?”

Tần Trình: “Vất vả anh rồi.”

Từ Tấn: “...” Đừng tưởng rằng nói đôi ba lời hay, hần sẽ liền ngoan ngoãn nghe lời!!!

Lời tuy nói như thế, nhưng chờ Từ Tấn cúp điện thoại, vừa vào nhà, hắn cũng không có đi ăn cơm, mà là bắt đầu không ngừng gọi điện thoại.

Nói chung, nhiệm vụ của người đại diện chính là tìm kiếm tài nguyên thông cáo cho nghệ nhân của mình, nhưng Từ Tấn lại khác. Nghệ nhân dưới tay hắn chỉ có mỗi Tần Trình, dùng nhìn chỉ có một, lại cân được cả trăm nghệ nhân nhà người ta, hơn nữa năng lực chọc phiền toái... cũng cân được cả trăm người khác.

Một bên gọi điện thoại khơi thông quan hệ, một bên oán giận nói: “Sao ông trời lại không mở to mắt, để cái loại người này cũng nếm thử mùi vị bị người ta ức hiếp chứ?”

Trong phòng ăn, Từ phu nhân giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Giúp Tần thần nhà em làm việc, là vinh hạnh của anh.”

Từ Tấn: “...” Ngày tháng thật sự là không cách nào sống nổi, anh mới là “nhà em” có được không hả!!!

Mà bên kia, sau khi Tần Trình để điện thoại xuống, nhìn về phía TV. Trên màn ảnh TV, Diệp Kiều cao giọng hô lên cái tên mọi người chờ mong, trong tiếng gọi cuồng nhiệt mà âm ỉ ở thính phòng, thiếu niên kia đi từng bước lên sân khấu, sau đó... ôm Diệp Kiều một cái.

Diệp Kiều tự tay giao cúp cho Dung Hủ.

Tần Trình: “...” Tay mi đụng tới ngón tay em! Đụng phải!

Diệp Kiều cười chúc mừng Dung Hủ.

Tần Trình: “...” Chúc mừng thì chúc mừng, mắc gì cần đứng gần như vậy!

Lại cúi đầu nhìn màn hình di động, chỉ thấy trong diễn đàn fan Dung Hủ, thuần một sắc ——

[Cuộc đời này không hối hận ăn cơm Lan Diêu, sư huynh sư đệ tình ý sâu nặng!]

Tần Trình: “...”

Sáng hôm nay mấy người còn nói “Cuộc đời này không hối hận ăn cơm Trình Dung”?! Ngay sáng hôm nay! Sáng hôm nay!!!

Hết chương 81

Nhóm fan: Thái tử điện hạ tự mình trao giải cho Diêu Diêu, thật ấm áp mà, Lan Diêu phát đường, thiệt ngọt ~~~

Liên Dung Tranh Từ Hâm: đám fan không có nguyên tắc mấy người! Trình Dung mới là vương đạo! Trình Dung!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 82

Nhóm fan cũng không biết oán niệm trong lòng người đàn ông nào đó, khi bọn họ nhìn thấy trên TV, Diệp Kiều thế mà lại trở thành người trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần, bọn họ đều đã bắt đầu hoan hô.

Mọi người đều biết, «Mai phục» là phim chiếu tuần có rating cao nhất trong năm vừa qua. Trước giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, «Mai phục» cũng đã là người thắng lớn của mảng phim chiếu tuần, ngoại trừ giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, thì gần như ôm đồm tất cả giải thưởng đề cử.

Dịch Lan không thể đạt được giải nữ phụ xuất sắc nhất, hẳn là có liên quan đến thiết lập nhân vật của cô. Nhưng mà Dung Hủ thì khác, nhân khí của Hoắc Hi tuyệt đối là tiêu chuẩn, trong lúc phim truyền hình phát sóng, năm lần bảy lượt trở thành đề tài hot trên internet, dù là ở hiện trường giải Mẩu Đom bây giờ, cũng có rất nhiều fan giờ bảng đèn viết hai chữ “Hoắc Hi”, hưng phấn ở dưới đài múa may cánh tay.

Mà khi Diệp Kiều đứng trước micro, khẽ cười nói ra cái tên kia, khán giả trước TV liên triệt đề sôi trào.

CP Lan Diêu!

Cách nửa năm, thế mà lại cùng một màn ảnh! Hơn nữa, Diệp Kiều thế mà lại tự tay trao giải thưởng cho Dung Hủ!

Trên internet, nơi nơi đều có thể nhìn thấy topic và weibo mang đề tài “CP Lan Diêu”. Tuy rằng rất nhiều fan cũng không theo CP này, nhưng mà đường lần này quả thật quá lớn quá ngọt, ngẫu nhiên ăn bánh chó một lần, cũng không có vấn đề.

Chờ Dung Hủ phát biểu nhận giải xong đi xuống đài, tiếng hoan hô của nhóm fan vẫn còn quanh quẩn thật lâu trong hội trường.

Dung Hù và Diệp Kiều cùng đi xuống sân khấu, Diệp Kiều cười nói: “Kính ngạc không?”

Thiếu niên nhướn mi, cười nói: “Anh là người trao giải tối hôm nay, sao không nói với tôi một tiếng?”

Từ ba ngày trước, Diệp Kiều đã được tổ ủy mời, chính thức trở thành người trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần của giải thưởng Mẫu Đơn. Nhưng mà từ chạng vạng hôm nay hấn và Dung Hù gặp mặt, mãi cho đến khi hấn xuất hiện ở trên đài, đều không có đem chuyện này nói với Dung Hù.

Diệp Kiều cười ha ha: “Đây không phải là cho cậu một niềm vui bất ngờ sao, tiểu Hù, chúc mừng cậu, đạt được cái cúp đầu tiên trong đời. Năm đó lúc tôi ra mắt, cũng từng được đề cử giải thưởng này, có điều thực đáng tiếc, năm đó tôi không được giải, người nhận giải năm đó...” Hồi ức một phen, Diệp Kiều bỗng nhiên mở to hai mắt: “Ý, người nhận giải năm đó là Hàn Dương Hạo!”

Dung Hù hơi giật mình, tiếp đó bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hai người lại hàn huyên chốc lát, liền từng người về chỗ ngồi của mình.

Mấy năm trước Diệp Kiều mới ra mắt, quả thật được đề cử giải thưởng này, nhưng tiếc nuối chính là, hấn bại bởi Hàn Dương Hạo lúc ấy đang độ nổi bật. Nhưng mà thế sự đổi thay, hiện giờ Diệp Kiều đã có tư cách trở thành người trao giải thưởng, nhưng mà Hàn Dương Hạo lại ngay cả tư cách tham dự lễ trao giải cũng không có, đã sớm hết thời, hoàn toàn không nghe được tin tức của gã.

Có điều trong giới có lời đồn, hiện giờ hình như Hàn Dương Hạo bị vị Lý tổng kia vứt rồi. Gã tìm thật lâu, mới tìm được một kim chủ mới, đối phương chơi đa dạng hơn rất nhiều, nghe nói đã từng tra tấn một người mẫu trẻ đến tàn tật. Nghe nói, kim chủ mới kia... là một ông già giàu có hơn sáu mươi hơn tuổi.

Sau khi Dung Hù trở lại chỗ ngồi, đã vớt lời Diệp Kiều nói ra sau đầu.

Cậu vừa mới ngồi xuống, liền nghe Trịnh đạo cười nói: “Chúc mừng cậu, Dung Hù. Lần này hấn là tổ ủy có ý để Diệp Kiều tới trao giải cho cậu, giải Mẫu Đơn khác với giải Chuông Vàng, khá đại chúng thân dân, bọn họ để Diệp Kiều tới trao giải cho cậu, rating khẳng định sẽ đề cao, cũng sẽ nhận được nhiệt độ.”

Nghe vậy, Dung Hù cong khóe môi, dờ khóc dờ cười nói rằng: “Trịnh đạo, ngài nói cũng quá trắng trợn rồi đi?”

Trịnh đạo không chút để ý mà khoát tay: “Năm nay tôi mới bốn mươi tuổi, cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu, cậu và Diệp Kiều không phải bởi vì quay «Tranh giành» mà có cái CP gì đó sao? Tôi biết cả. Cho nên, cậu xem đi, nói không chừng một giờ sau, tên cậu và Diệp Kiều liền lên top đó.”

Quả nhiên, lời Trịnh đạo nói thành sự thật, có điều cũng có chút không chuẩn xác.

Chỗ nào cần một giờ? Chỉ ngần ngừn bốn mươi phút, hai cái tag #Dung Hù# và #Lan Điều#, một cái được nâng đến hạng tư, một cái được nâng đến hạng bốn mươi bảy! Dung Hù vốn đã lên hot search, nhưng mà CP Lan Siêu cũng bị hành động của tổ ủy xào nóng lên.

Nhấn vào đề tài này, vô số fan đang nhớ lại «Tranh giành».

[Lan Điều vương đạo! Không nghĩ tới sinh thời tui còn có thể nhìn thấy Lan Điều cùng xuất hiện, khỏi đường này tui ăn!]

[Quan ép dân chết! Quan ép dân chết a! A a a a tôi đây ngoan ngoãn há mồm ăn bánh chó có được không OVO]

Hiện giờ trong ba tác phẩm của Dung Hù, tuy rằng sinh ra rất nhiều CP, nhưng mà nhân khí cao nhất, lại là Lan Điều và Trình Dung. Fan CP Trình Dung tuy rằng cũng không muốn ăn cục đường lễ trao giải tối hôm nay, nhưng mà bọn họ cũng không thể nói một chữ nào, dù sao thì quan hệ giữa Dung Hù và Diệp Kiều quả thật không tồi, lúc trước CD «Thất dục» phát hành, Diệp Kiều người ta còn share ủng hộ.

Trong lòng fan CP Trình Dung là cực tuyệt, ngoài miệng lại giữ im lặng, dù sao thì đây là ngày Dung Hù nhận giải, không cần phải cầu véo CP. Nhưng mà, có một fan bự lại đứng ra lên tiếng ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Trình Dung# Dung Dung hôm nay, vẫn xinh đẹp như cũ, chúc mừng Dung Dung nhận giải, chume =3= [hình ảnh]]

Cái weibo này vừa đăng, lập tức liền có không ít fan CP Trình Dung like ủng hộ.

Nhưng mà, dưới một sóng lớn bài post “Lan Điều vương đạo”, loại âm thanh này thật sự quá mức mong manh. Liên Dung Tranh Từ Hãm yên lặng đăng cái weibo này, xong liền không trả lời fan nữa. Nhóm dân mạng chỉ tưởng đại gia trắng giàu đẹp đăng weibo một chút, biểu đạt lập trường trung trình fan CP Trình Dung của mình một chút, nhưng không biết, người ta đã sớm yên lặng hành động.

Mà bên kia, lễ trao giải Mẫu Đơn vẫn đang tiến hành.

Không ngoài dự liệu, «Mai phục» trở thành người thắng lớn của mảng phim chiếu tuần đêm nay, một loạt giải thưởng như phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của năm, «Mai phục» đạt được bảy cái! Khi khúc nhạc chủ đề «Mai phục» vang lên trong hội trường, toàn bộ đoàn phim đều đứng trên sân khấu, vui mừng triền lăm cúp của mình về phía khán giả

Đến đây, giải thưởng phim chiếu tuần xem như chấm dứt, tiếp theo bắt đầu trao giải phim chiếu ngày.

Kế tiếp là sân khấu của «Tranh giành», công bố đầu tiên chính là giải người mới xuất sắc nhất.

Lúc này đây, người đi lên sân khấu trao giải là một lão nghệ nhân đức cao vọng trọng.

Nhân khí của lão nghệ nhân này có khả năng không cao như các tiểu hoa đán, tiểu thị tươi hiện tại, nhưng mà lại từng đóng rất nhiều phim truyền hình, đời này ông ấy chưa từng đạt được bất cứ giải thị đề nào, nhưng lại được rất nhiều giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Cả đời ông đều kính dăng cho phim truyền hình, khi ông lên sân khấu, được tất cả mọi người ở đây vỗ tay.

Nhìn sân khấu này, lão nghệ nhân hòa ái cười nói: “Luồng máu mới, vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất của cái giới này. Tôi thật vui vì hôm nay có thể đứng trên sân khấu, trao giải người mới xuất sắc nhất.”

Dung Hù ngồi ở dưới đài, mỉm cười ngẩng đầu nhìn ông cụ. Vô số ánh mắt của phóng viên truyền thông giờ phút này đều tập trung trên người cậu, thậm chí có rất nhiều minh tinh nghệ nhân cũng lặng lẽ đánh giá cậu, ánh mắt của bọn họ giống như muốn nhìn thấu thiếu niên ấy, nhưng mà bất luận bọn họ nhìn bao lâu, vẫn chỉ nhìn thấy thiếu niên tươi cười ôn nhã hữu lễ.

Trên đài, lão nghệ nhân mở phong thư trong tay ra, khi nhìn đến cái tên kia, ông mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía đoàn phim «Mai phục», chậm rãi nói rằng: “Người đạt được giải người mới xuất sắc nhất mảng phim chiếu ngày của giải thưởng Mấu Đon là...”

“«Tranh giành», Dung Hù!”

Tiếng nhạc rung động đến tâm can vào giờ khắc này vang vọng hội trường, tiếng vỗ tay như sấm dậy, dường như muốn thổi bay trần nhà.

Trên TV, trong tiếng nhạc OST «Tranh giành», thiếu niên tuấn tú nho nhã kia chậm rãi đứng dậy. Cậu cũng không có lập tức đi lên sân khấu, mà là vòng đường một chút, đi đến chỗ ngồi của đoàn phim «Tranh giành», mỉm cười ôm mỗi người Quách đạo, Đường Mộng Lam, Đồng Tranh, Diệp Kiều một cái. Sau đó, cậu mới xoay người đi lên sân khấu, tiếp nhận chiếc cúp nặng trĩu từ tay lão nghệ nhân.

Ngon đèn sáng ngời chói mắt tụ tập trên người cậu, Dung Hù nâng mắt quét nhìn toàn trường, tiếng vỗ tay dưới sân khấu cũng dần dần dừng lại.

Trong những tiếng vỗ tay đó, có bao nhiêu là thật lòng thật dạ, có bao nhiêu là dối trá ứng phó, Dung Hù cũng không biết, nhưng cậu lại biết, cái cúp trong tay mình là chân thật. Những fan ngồi ở phía sau diễn cuồng hươu băng đèn, các cô không dám lên tiếng quấy rầy Dung Hù nói phát biểu nhận giải, chỉ che miệng, hai mắt rưng rưng, dùng sức vẫy cánh tay, ủng hộ người mình thích.

Ngưng mắt nhìn động tác của các cô, Dung Hù chậm rãi nở nụ cười, nhẹ giọng nói ra câu đầu tiên: “Có thể tham gia phim «Tranh giành», kỳ thật là một sự trùng hợp. Tôi thực vinh hạnh, mới vừa gia nhập giới giải trí, đã có thể hợp tác với đoàn phim ưu tú như thế, quay một kịch bản xuất chúng như thế. Tại đây, tôi muốn cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn tất cả nhân viên «Tranh giành», cảm ơn mỗi một khán giả thích «Tranh giành».”

Dưới đài vang lên một trận vỗ tay.

“Mặc Sĩ Diêu là một người rất cơ trí, hần kính nể Tiêu Tương, tình nguyện phụ tá nữ tướng quân trẻ tuổi ấy. Hần lại muốn gặp sư huynh mình một lần, hóa giải mâu thuẫn nhiều năm qua của hai người. «Tranh giành» kể lại một thời đại loạn thế, trong những năm tháng đó, có rất nhiều người xuất sắc, cũng có rất nhiều câu chuyện đáng để ngâm nghĩ.”

Dừng một chút, Dung Hù cười, tiếp tục nói: “Tôi rất cảm ơn Mặc Sĩ Diêu, hần không chỉ là nhân vật đầu tiên tôi diễn, hần cũng cho tôi một cơ hội, để tôi hiểu rõ, đóng phim là một chuyện tốt đẹp cỡ nào. Cảm ơn mỗi một người thầy đáp nặn nên nhân vật kia, cảm ơn Quách đạo ở phim trường cho tôi sự trợ giúp và ủng hộ, cuối cùng tôi còn muốn nói một câu.”

Camera lập tức cho Dung Hù một cái cận cảnh, trên màn ảnh TV, thiếu niên tuấn mỹ thanh nhã mỉm cười, như gió xuân phất qua mặt, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn fan của tôi.”

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay rền vang.

Trong đoàn phim «Mai phục», Trịnh đạo ý vị sâu xa nhìn Dung Hù, lộ ra tươi cười tán thưởng.

Trong đoàn phim «Tranh giành», Đường Mộng Lam vừa vỗ tay, vừa nhỏ giọng nói với Diệp Kiều: “Cảm nghĩ nhận giải của tiểu Hù thật không tồi, có điều sao tôi nhớ là lúc tiểu Hù quay gần như không có NG, Quách đạo thật sự có trợ giúp cậu ấy à?”

Lời này vừa nói ra, Quách đạo bên cạnh lập tức hừ một tiếng. Đường Mộng Lam và Quách đạo hợp tác nhiều năm, bản thân cũng có phần cố ý nói cho Quách đạo nghe, vừa nghe thấy Quách đạo rầm rì, cô lập tức cười tùm tùm đến gần: “Quách đạo, ngài nói một chút xem, nếu tôi nhận giải, nên nói như thế nào mới có thể không kém hơn tiểu Hù? Ngài cho tôi một chút chỉ đạo đi nào.”

Quách đạo nâng mắt: “Cô đi lên cứ nói ba câu —— cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn đạo diễn Quách Long.”

Đường Mộng Lam: “...”

Toàn bộ hội trường, không khí nhiệt liệt nhất chính là chỗ ghế của khán giả may mắn. Fan Dung Hù kích động đứng lên, không ngừng vẫy băng đèn trong tay. Trong bài OST du dương mênh mông cuộn cuộn của «Tranh giành», các cô nhìn thấy thiếu niên kia phát phát tay với các cô, tiếp đó mới xoay người

rời khỏi sân khấu.

“A a a a a a a a a a Dung Dung! Em yêu anh một vạn năm!!!”

Trên internet, phản ứng của nhóm fan còn kịch liệt hơn cả hiện trường.

[QAQ Dung Dung cảm ơn bọn mình! Tôi thật yêu cậu ấy, tôi không muốn đem Dung Dung tặng cho Thái tử điện hạ rồi làm sao giờ oa oa oa!]

Đây là một fan CP Lan Diêu.

[Mì cũng không muốn tặng Dung Dung cho Tần thần, Dung Dung tốt như vậy, ẻm là của tất cả chúng ta!!!]

Đây là một fan CP Trình Dung.

[Cậu ấy như vậy, tôi làm sao có thể thoát fan. Cậu ấy tốt như vậy, cả đời tôi đều không nỡ không yêu cậu ấy, làm fan cậu ấy là quyết định tốt nhất của tôi. Chúc mừng Dung Dung tôi yêu nhất, trở thành song vương đêm nay, chúc mừng! @Dung Hù]

Đây là một fan đơn thuần.

Thành phố B, tầng chót một căn nhà cao cấp.

Nhìn thiếu niên trên TV tươi cười dịu dàng tao nhã, người đàn ông chậm rãi buông đi động xuống, nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn nhã tốt đẹp kia. Sau một hồi, Tần Trình không tiếng động cong khóe môi, nhẹ nhàng hít một hơi.

Luôn tốt đẹp như vậy, luôn dịu dàng như thế.

Đây là Dung Hù của hắn, là Dung Hù chỉ thuộc về một mình hắn.

Ba phút đồng hồ sau ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: cậu ấy là của tôi.]

Chỉ có năm chữ ngắn ngủn, lúc này không có bất cứ lời nói bán manh nào, cũng không có bất cứ hình ảnh ngốc manh nào, dường như chỉ là một câu không hiểu ra sao, nhưng mà nhóm fan nhìn thấy, liền biết đối phương nói cái gì.

[Tuy rằng tôi có chút cảm động muốn khóc, nhưng mà vẫn phải nói một câu, quả cam à, Dung Dung mới không phải của cô đâu!]

[QAQ tôi cũng rất thích cậu ấy, nhưng cậu ấy mới không phải của thím đâu, hừ!]

[Đúng vậy đúng vậy, quả cam lại không biết xấu hổ, Dung Dung là của tất cả mọi người ~!]

Những fan đó chỉ tưởng đại gia trắng giàu đẹp là thuận miệng nói, lại không nghĩ rằng, Liên Dung Tranh Từ Hãm nói lại là sự thật. Không bao lâu, điện thoại di động của Liên Dung Tranh Từ Hãm liền nhận được một tin nhắn ——

[Dung Hù: anh thật sự làm bữa ăn khuya cho tôi, xem như quà mừng à? Tôi phải ngủ lại, tôi muốn ăn bảo ngư vi cá, có không? ^_^]

Khóe miệng khẽ cong, Tần Trình bình tĩnh hồi âm: [chỉ muốn ăn thế thôi à?]

Dung Hù đang ở hiện trường giải thưởng Mẩu Đơn cũng thật không ngờ, mình thế mà lại nhận được hồi âm như vậy. Cậu kinh ngạc nhướn mày, trả lời: [Anh làm thật hả? Vậy ngoại trừ mấy cái đó, tôi còn có thể ăn được gì?]

Ba giây đồng hồ sau, tin nhắn của Tần Trình lập tức gửi tới.

[Tần Trình: ăn tôi.]

Dung Hù: “...”

Tin nhắn này chỉ xuất hiện hai giây, lại đột nhiên bị thu hồi.

Nhìn thấy bị thu hồi, Dung Hù: “...”

Tần Trình bình tĩnh mà hồi âm lại lần nữa: [gửi nhầm, buổi tối em muốn ăn mì không?]

Dung Hù: “...”

Dưới ánh đèn loang loáng của truyền thông và tiếng vỗ tay của khán giả toàn trường, lễ trao giải Mẩu Đơn năm nay hoàn mỹ bế mạc.

Làm người khai mạc của ba giải thưởng phim truyền hình lớn Hoa Hạ, trên giải Mẩu Đơn năm nay, «Tranh giành» và «Mai phục» trở thành tiêu điểm vạn

chúng chú ý. «Mai phục» đạt được bảy giải thưởng lớn bao gồm cả phim truyền hình xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất phim chiếu tuần, «Tranh giành» thì trực tiếp ôm đồm mười một giải thưởng lớn như phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất và người mới xuất sắc nhất.

Mà trong tất cả người nhận giải, một người duy nhất đạt được hai giải, không hề nghi ngờ mà bị các phóng viên chú tâm vào.

Lễ trao giải mới vừa chấm dứt, vô số bản tin liên giống như măng mọc sau mưa, đăng trên các trang web lớn.

«Tranh giành Mẫu Đơn, Mai phục lên ngôi, vua phim cực mạnh của năm xuất hiện! »

«Đạt được giải nam phụ và người mới xuất sắc nhất, Dung Hủ: cảm ơn fan của tôi»

«Song vương giải Mẫu Đơn, ngôi sao sáng đang lên của Hoa Hạ»

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 83

Giải Mẫu Đơn vừa chấm dứt, tin tức liên che trời lấp đất ủa tới.

«Tranh giành» và «Mai phục» toàn thắng ở giải Mẫu Đơn, Dung Hủ cũng nương theo hai bộ phim truyền hình này, chiếm được rất nhiều chú ý. Hơn nữa, cậu còn là một người duy nhất nhận được hai giải thưởng của giải Mẫu Đơn: vừa nhận được giải người mới xuất sắc nhất, lại nhận được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Trên internet ồn ào huyền ảo, nhưng đương sự lại đều rời khỏi sân khấu lễ trao giải đã từng được thế giới chú ý kia, từng người về nhà. Vốn dĩ đoàn phim «Tranh giành» và đoàn phim «Mai phục» đều có mời Dung Hủ đi tham gia tiệc mừng đêm nay, nhưng suy xét đến việc ngày hôm sau Dung Hủ còn phải bay đến Tượng Sơn quay phim, La Chấn Đào liền thay cậu kéo léo cự tuyệt.

Khi Dung Hủ về nhà, vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tần Trình đứng ở ban công, đang gọi điện thoại.

Thoáng sững sốt, Dung Hủ không đến quá rầy, tự cảm áo khoác treo trên giá áo, nâng bước vào phòng khách, đảo mắt liền thấy được bữa ăn khuya đặt trên bàn.

Bào ngư?

Không có.

Tổ yến?

Không có.

Vây cá?

... Mau tỉnh lại, căn bản không có khả năng.

Khóe miệng thiếu niên nhếch lên, đi đến trước bàn ăn, nhìn mì đêm nóng hôi hổi, yên lặng kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Tuy rằng trong tin nhắn người đàn ông nào đó đáp ứng cứ như đúng rồi, bộ dạng bình tĩnh thông dong “son thân hải vị anh đều có thể làm”, nhưng Dung Hủ lại biết, tài nấu nướng của Tần Trình so với mình... hừm, không phân cao thấp.

Cái không phân cao thấp này đương nhiên không phải là nói hai người đều tốt đến không phân cao thấp, mà là nói, bọn họ đều tạm tạm, coi như ăn được. Hai người đều biết làm một ít đồ ăn đơn giản, chẳng hạn như cà chua xào trứng, thịt xào, nhưng nếu khó hơn một chút...

Kỳ thật thịt kho tàu thật sự rất khó làm.

Dung Hủ ngồi ở trước bàn ăn chơi di động, không có lập tức ăn mì. Nhưng mà Tần Trình gọi điện thoại hình như hơi bị lâu, mắt thấy mì sắp nở thừ lừ, thiếu niên chỉ có thể than nhẹ một tiếng, yên lặng cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Ăn mì xong, thế mà Tần Trình vẫn còn đang gọi điện thoại. Hắn đứng ở ban công, đưa lưng về phía Dung Hủ, dường như căn bản không phát hiện thiếu niên đã về nhà, vẫn luôn đối mặt với cảnh đêm thành thị xán lạn phồn hoa, giọng trầm thấp nói cái gì đó.

Sáng sớm từ thành điện ảnh Tượng Sơn chạy về thành phố B, trực tiếp tham gia lễ trao giải, sau cả ngày bận rộn, thiếu niên không khỏi có vài phần mệt mỏi. Dung Hù đứng ở trong phòng khách, nhìn chăm chú vào bóng dáng Tần Trình, cậu trầm tư một chốc, cuối cùng vẫn không có trở về phòng, mà là ngồi ở trên sofa, bắt đầu chơi di động.

Mười phút sau, chờ Tần Trình kết thúc trò chuyện với Từ Tấn, rốt cuộc xác định xong việc liên quan đến giải Phi Thiên, hắn quay người lại, liền nhìn thấy cảnh tượng thiếu niên ngủ say. Cách cửa sổ thủy tinh sạch sẽ cực lớn, trong phòng khách đơn giản, một thiếu niên tuổi mới xinh đẹp không hề phòng bị nằm vật xuống trên sofa, an an tĩnh tĩnh đi vào giấc ngủ.

Ngon đèn màu vàng ảm ảm áp áp chiếu rọi trên người cậu, làm cậu thoát nhìn hết sức nhu hòa, hàng mi nhẹ nhàng đổ xuống một cái bóng mờ ở trước mắt. Bức họa này thật sự tốt đẹp đến độ khiến người ta không đành lòng phá hư, người đàn ông chân tay khê khằng đi vào phòng khách, đi đến trước mặt thiếu niên, ngay sau đó, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Hai người đã ba ngày chưa gặp mặt, vừa mới thổ lộ, xác định quan hệ, đã bị ép tách ra.

Giải trí chính là như vậy, người yêu thường xuyên ba ngày hai bận không gặp mặt mũi, trừ khi hợp tác cùng bộ phim, ở cùng một đoàn phim, nếu không thì một năm mười hai tháng có thể ở chung nửa năm được hay không, cũng là một ẩn số.

Có tình cảm bởi vì yêu xa mà dần dần trở thành nhạt, nhưng có tình cảm lại bởi vì tạm biệt mà càng thêm nồng đậm.

Trong con người sâu thẳm của người đàn ông phản chiếu gương mặt an tường yên lặng của thiếu niên, chăm chú nhìn hồi lâu, Tần Trình vươn tay, nhẹ nhàng đẩy lộn tóc móng trên trán Dung Hù ra, lộ ra cả khuôn mặt tinh xảo. Về mặt hân hạnh nhìn thiếu niên, nhìn chốc lát, liền yên lặng đứng dậy, tìm một cái thảm đắp lên cho Dung Hù, sau đó đến bàn ăn.

Bỏ bát đĩa vào trong máy rửa bát, Tần Trình lại đi đến phòng khách, ngồi ở trên sofa đơn bên cạnh, nhắn tin với Từ Tấn, xác định chuyện cuối cùng. Nhìn di động chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn thiếu niên chốc lát.

Nhìn di động một giây, nhìn Dung Hù ba giây; nhìn di động một cái, nhìn Dung Hù ba cái.

Chờ đến mười phút sau, Tần Trình đột nhiên bỏ điện thoại xuống, nâng bước đến trước mặt thiếu niên. Hắn vừa mới chuẩn bị cúi người, rồi lại đột nhiên dừng động tác, xoay người ngồi trở về.

Không yên lòng mà lật xem một ít tin tức mới nhất, nhìn đám truyền thông kia thổi phồng Dung Hù đến ba hoa chích choè, Tần Trình khê nhếch môi, mắt lướt qua những hàng chữ khoa trương ấy.

“Vua người mới siêu cấp, ngôi sao mới sáng nhất giới giải trí”, “Nhân khí đứng đầu, một phát kinh người”, truyền thông luôn thích dùng loại từ ngữ khoa trương này để hấp dẫn sự chú ý của độc giả. Trước kia sau khi Hàn Dương Hạo cầm giải thưởng người mới xuất sắc nhất, bọn họ còn từng nói gã là hắc mã cực mạnh trong ba năm kế tiếp, nhưng mà hiện tại thì sao? Vẫn không thấy bóng dáng.

Trong lòng biết rất rõ ràng đám truyền thông đó cố ý khuếch đại sự thật, nhưng trên tay, người đàn ông vẫn bình tĩnh phát biểu bình luận dưới các bản tin ấy ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: nói thật hay.]

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: không sai, Dung Dung cừ nhất.]

Cứ như vậy lại qua mười phút, mắt thấy Dung Hù vẫn an tĩnh bình thản mà ngủ, ngón tay Tần Trình nắm di động dần dần siết chặt lại. Rốt cuộc, một phút đồng hồ qua đi, Tần Trình bỗng nhiên đứng dậy, lần thứ hai đi tới trước người Dung Hù, hắn cúi xuống, ngưng mắt nhìn cái người mình nhớ nhung trọn ba ngày.

Ngón tay dịu dàng phất đi sợi tóc bên mặt thiếu niên, mặt dài nhỏ xinh đẹp, mũi cao thẳng, còn có... đôi môi mọng. Đôi môi nhạt màu thật mỏng, nhưng mà liếc mắt một cái nhìn qua liền khiến người ta cảm thấy thực mềm mại.

Ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm, hắn mím môi, từng chút một cúi người xuống.

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến độ hắn có thể nghe thấy tiếng hô hấp mỏng manh của thiếu niên, có thể nhìn thấy lông tơ thật nhỏ trên mặt đối phương. Có thể phát hiện ở đuôi mắt trái thiếu niên, có một điểm nâu nhạt không tính là nốt ruồi, có thể cảm nhận được, trái tim mình đập càng lúc càng nhanh...

Còn kém ba cm, hai cm, một cm, nửa cm...

Sắp sửa...

“Hum...”

Rầm!

Tiếng vang bất thình lình khiến Dung Hù bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này cậu mới phát hiện, không biết từ khi nào mình lại mệt đến ngủ thiếp đi. Mở to mắt,

Dung Hù còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên liền nhìn thấy... Tần Trình ngã ngồi trên bàn trà, một cái bình hoa sứ trắng từ trên bàn trà chậm rãi lăn xuống, rơi trên thảm trải sàn mềm mại —— tiếng vang vừa rồi chính là bình hoa va chạm với bàn trà thủy tinh phát ra.

Dung Hù: "..."

Tần Trình: "..."

Sau một lúc lâu, thiếu niên bất đắc dĩ mỉm cười, hỏi: "Tần Trình, anh ngồi ở chỗ này làm gì thế?"

Tần Trình: "... Chơi đi động."

Dung Hù sững sốt: "Anh ngồi ở trên bàn trà... chơi đi động?!"

Tần Trình lãnh tĩnh trấn định gật đầu: "Ừm"

Dung Hù: "..."

Tuy trong lòng Dung Hù cảm thấy có chút không đúng, nhưng cậu đâu biết được, vừa rồi còn thiếu nửa giây thôi, người đàn ông nào đó liền thực hiện được! Nhưng theo một tiếng hừ của mình, người nào đó có tật giật mình, đột nhiên ngã ra sau, trực tiếp ngã ngồi trên bàn trà, còn liên lụy bình hoa sứ trắng người ta bị đụng phải lăn xuống đất.

Không ngã ngồi dưới đất đã xem như đủ tốt rồi, nếu thật sự ngã, chi sợ người đàn ông nào đó vẫn có thể mặt không đổi sắc tìm không đập loạn mà trả lời ——

"Tôi xem thử lúc dưới đất không ấm, thì thảm trải sàn... có ấm hay không."

Nhưng mà, Dung Hù không nghĩ quá nhiều, cậu lập tức đứng lên, cùng Tần Trình thu dọn đồ đạc.

Lần này Dung Hù chỉ trở về một ngày, sáng ngày hôm sau liền ngồi máy bay quay về Tượng Sơn, cho nên cậu cũng không có mang hành lý gì, hiện giờ phải thu dọn, chỉ là hai cái cúp giải Mầu Đôn.

Nhìn hai cái cúp Mầu Đôn thủy tinh đó, Tần Trình suy tư một lúc lâu, nói: "Đặt ở nơi đó là được."

Dung Hù đi theo sau Tần Trình, vào phòng chiếu phim, đứng ở trước ngăn tủ bày DVD. Ngăn tủ này trước kia Tần Trình từng mở ra rất nhiều lần, Dung Hù cũng từng mở ra, bên trong có không ít DVD điện ảnh kinh điển, nhưng lúc này đây, Tần Trình lại đi sang bên cạnh một bước, vươn tay mở ngăn tủ cách vách ra.

Khi thấy rõ đồ vật trong tủ, Dung Hù phút chốc sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tần Trình.

Tần Trình lại trực tiếp lấy hai cái cúp thủy tinh trong tay Dung Hù qua, đặt ở tầng cao nhất ngăn tủ. Hai bên hai cái cúp thủy tinh kia, bên trái là một tượng phượng hoàng vàng kim, cánh phượng tạo hình từng mảnh tinh xảo, trông rất sống động; phía bên phải lại là tượng người vàng một tay ôm tim, một tay hướng về phía trước, đường cong mượt mà, giống như đang cất tiếng hát.

Cái bên trái là cúp ảnh đế Kim Phượng Hoa Hạ, cái bên phải là cúp ảnh đế Oscar.

Dung Hù nhìn cảnh này: "..."

Hai cái cúp Mầu Đôn bị đặt giữa hai trong ba cái cúp vàng thế giới: "..."

Giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: "Ngăn tủ này rất lớn, bên cạnh còn có hai ngăn tủ trống, có thể trực tiếp đặt."

Thiếu niên dờ khóc dờ cười hỏi: "Anh không thấy có chỗ nào quái quái hả?"

Tần Trình cúi đầu, sắc mặt trấn tĩnh nhìn Dung Hù, hỏi ngược lại: "Có chỗ nào không đúng sao? Máy ngăn tủ này là chỗ chuyên đặt cúp, có một ngăn tủ đã bỏ đầy, về sau em cũng đặt ở nơi này đi, tiểu Hù." Cúp của em và cúp của anh tựa vào một chỗ, tựa vào một chỗ ~

Nghe xong lời này, ý cười bên môi Dung Hù không khỏi càng tăng lên. Cậu biết Tần Trình không nghe hiểu ý mình, ý của cậu là, đặt cúp người mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Mầu Đôn chung với cúp ảnh đế Kim Phượng, ảnh đế Oscar, có phải rất không thích hợp hay không.

Dung Hù không có nói thêm nữa, ngược lại cười nói: "Được."

Trong lòng người đàn ông ấy, mỗi cái cúp đều là ngang hàng. Giải Kim Phượng và giải Oscar cũng chẳng tôn quý hơn giải Mầu Đôn, không có phân chia cao thấp thế nào, có lẽ lượng vàng của chúng nó rất cao, nhưng đối với người nhận giải mà nói, mỗi cái cúp đều là khẳng định với bản thân hắn.

Đây đại khái chính là sự dịu dàng của Tần Trình.

Lúc tối, bày cúp xong, hai người lại đến phòng khách xem tiết mục giải trí mới nhất trong chốc lát. Dù sao thì buổi tối phải sớm nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau còn phải lên máy bay sớm, nên Dung Hù liền sớm đi rửa mặt.

Đứng ở trước cửa phòng Dung Hù, Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn thiếu niên trải giường nệm, chuẩn bị đi ngủ. Dung Hù xoay người, nhìn đến Tần Trình thế mà lại đứng ở trước cửa, cậu mỉm cười, đi lên trước, cười nói: “Anh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, không phải nói, ngày kia theo Lưu lão đi chọn cảnh sao?”

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chậm rì rì dời xuống đôi môi nhạt màu của thiếu niên.

Dung Hù cười nói: “Chờ tháng sau tôi đóng máy, có thể đi tham ban không?”

Tầm mắt Tần Trình vẫn yên lặng nhìn đôi môi mọng kia, thấp giọng nói: “Tháng sau đã khởi động máy, được.”

Dung Hù nhẹ nhàng mỉm cười: “Tần Trình.”

Đột nhiên nghe được tên của mình, người đàn ông ngẩng đầu, còn chưa kịp lên tiếng, thiếu niên lại đột ngột mở hai tay, nhẹ nhàng ôm hân. Hai mắt chậm rãi tròn to, đôi mắt sâu thẳm tối đen của Tần Trình hiện lên một tia kinh ngạc và vui mừng.

Thời gian vào giờ khắc này bị kéo dài vô tận, hơi thở ấm áp của Dung Hù phát qua bên tai hân, có thể nghe thấy giọng nói réo rắt kia chậm rãi vang lên bên tai mình: “Câu nói đó của anh... em vẫn chưa trả lời, nhưng em nghĩ anh cũng biết đáp án.”

“Tần Trình, em cũng thích anh.”

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Dung Hù đã rời khỏi nhà, ngồi máy bay tới Tượng Sơn. Rạng sáng bốn giờ khi cậu đi ra cửa, cậu do dự một chút, cuối cùng vẫn không đi gõ cửa Tần Trình, nhưng không biết, phía sau cánh cửa đó, người đàn ông căn bản cả đêm đều không ngủ.

Lúc ở thành điện ảnh Tượng Sơn, hai người trên cơ bản đã xác định quan hệ, nhưng mà ngày đó, sau khi Tần Trình chân chính nói ra ba chữ kia, Dung Hù lại chỉ nắm tay hân, không có đưa ra một đáp án.

Nhưng hiện tại, Dung Dung của hân, chính miệng nói ra câu thích kia.

Sau một đêm mất ngủ, Tần Trình đeo hai vành mắt gấu trúc, lái xe đi tìm người đại diện của mình, một lần nữa xác định hành trình cuối tuần.

Khỏe miệng Từ Tấn co rút, hân hân lời: “Cậu nhất định có thể tham gia giải Phi Thiên, khẳng định có thể, khẳng định có thể! Chuyện quan trọng nói ba lần, cậu đừng hỏi lại nữa được không, đại thiếu gia của tui?”

Máy bay vững vàng đáp xuống sân bay Thước Xà, giữa trưa cùng ngày, Dung Hù trở về đoàn phim, tiếp tục quay cảnh diễn trong «Mê thành».

Hết chương 83

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 84

«Mê thành» quay một tháng, đã quay xong toàn bộ cảnh trong đó.

Lần này Dung Hù từ giải Mẩu Đơn trở về, nhân viên đoàn phim đã bắt đầu dỡ bỏ một phần đạo cụ bày cảnh trong nhà, ngày hôm sau bọn họ liền rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn, đến Hoàn Kiếm tiếp tục quay một phần ngoại cảnh.

Lúc Dung Hù trở lại đoàn phim, đã là buổi chiều, diễn viên nhí mới tới ngày hôm qua đã vào đoàn phim, sắm vai Tiết Gia Triết lúc còn bé. Đứa nhỏ này là một ngôi sao nhí rất nổi tiếng mấy năm gần đây, đáng vẻ phần điều ngọc mài, hết sức đáng yêu, năm nay mới năm tuổi, nhìn qua hoàn toàn không thô ráp cứng rắn giống mấy bé trai khác, ngược lại yên tĩnh hết như một cô bé.

Nhìn thấy Dung Hù trở về, Viên đạo cười ha ha mỉm cười, giới thiệu bạn nhỏ với cậu: “Một lát Nhạc Nhạc sẽ diễn, Dung Hù, cậu có muốn chỉ đạo một chút hay không? Vừa mới cảm thương trở về, nên làm một tấm gương cho bạn nhỏ người ta. Đây là bộ dạng khi cậu còn bé, cậu dất Nhạc Nhạc tìm hiểu kịch bản một chút đi.”

Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Được.”

Sau đó Dung Hù lại cúi đầu, liền nhìn thấy một cục bột phấn nộn rúc ở bên cạnh Viên đạo, chớp đôi mắt to, ngẩng cái đầu nhỏ, nghiêm nghiêm túc túc nhìn cậu.

Ngôi sao nhí có thể lẫn lộn trong giới giải trí, cơ bản đều có một đôi cha mẹ rất biết quản lý, bọn họ đa phần là người trong giới, Nhạc Nhạc này cũng không ngoại lệ. Năm trước bạn nhỏ này diễn một tiểu hoàng tử, ra mắt dựa vào nhân vật kia, hiện giờ ở trong giới cũng đã được một năm, tuổi tuy rất

nhỏ, nhưng cũng không phải hoàn toàn khờ dại hồn nhiên.

Bạn nhỏ nhẹ nhàng hô “anh Dung Dung”, nhìn khuôn mặt như cục bột trắng kia tươi cười, Dung Hù nhẹ nhàng mỉm cười, ngồi xổm xuống, dịu dàng nói rằng: “Lập tức liền quay phim, chúng ta đi xem kịch bản nhé, có được không?”

Cách đó không xa, mẹ đứa nhỏ đang nhìn con trai của mình, vừa lòng gật đầu.

Chờ đến chạng vạng, sắc trời chuyển tối, cảnh diễn của Nhạc Nhạc chính thức bắt đầu.

Dung Hù đứng ở cạnh phim trường, nhìn tổ đạo cụ dời tảng đá lớn đã làm tốt lại đây, đặt ở trên người Nhạc Nhạc và một nữ diễn viên. Nữ diễn viên đó cũng vào đoàn chung ngày với Nhạc Nhạc, cảnh diễn của hai người chính là cảnh hôm nay, diễn thời thơ ấu của Tiết Gia Triết.

Đàm Dương Hiến biết người bạn đại học của mình khi còn bé trải qua một lần động đất, thiếu chút nữa chết trong con động đất đó, cũng biết cha mẹ y đã ly hôn khi y còn bé, nhưng không biết, sợ dĩ cha mẹ Tiết Gia Triết ly hôn, chính là bởi vì trong con động đất, cha của y vứt bỏ mẹ con hai người, một mình chạy trốn.

Vào buổi tối đó, động đất đột nhiên ập đến, đất rung núi chuyển, thành thị một mảnh hỗn loạn.

Sáng hôm đó, Tiết Gia Triết còn cùng cha mẹ nô đùa vui cười, giống như một ông cụ non nói về sau mình phải làm cảnh sát, muốn trở thành nam tử hán đội trời đạp đất. Nhưng ngán ngùn mười tiếng sau, bọn họ bị chấn động mãnh liệt làm bùng tỉnh. Mẹ điên cuồng vọt vào phòng bé, ôm cậu bé vào trong ngực, mà cha của bé thì chạy trốn cùng bọn họ.

Lúc sắp chạy trốn khỏi nhà, trần nhà đột nhiên sập xuống, mẹ cậu bé bị vài tảng đá lớn đè, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ ra một không gian, để con trai tránh ở trong đó. Khi đó, cha của cậu bé đứng ở cửa nhà, nhanh chóng vươn tay cứu viện bọn họ.

Cậu bé mờ mịt hô: “Ba ba!”

Mẹ của cậu cũng lớn tiếng nói: “Mang Gia Gia đi!”

Mẹ hao hết toàn lực đẩy cậu lên, cha cũng nhanh chóng vươn tay phải ra kéo. Nhưng mà, ngay trong tích tắc, lại là một tảng đá lớn đập xuống, nện ngay bên chân cha cậu. Tiết Gia Triết đã sắp đụng tới tay cha, nhưng mà ngay sau đó, người cha lập tức rút tay về, xoay người bỏ chạy.

Bé con nho nhỏ còn chưa hiểu việc này có ý nghĩa thế nào, nhưng mà mẹ của cậu lại trọn to hai mắt, tuyệt vọng nhìn bóng dáng chồng, giống như cho tới hôm nay mới quen biết người đàn ông này.

Sau đó, là bị chôn trong đồng đá ba ngày ba đêm.

Tiết Gia Triết bị mẹ giấu ở trong lòng, không có nước, không có đồ ăn, sau khi người mẹ khô cạn đến mức ngay cả nước bọt cũng không phân bố ra được, người phụ nữ kia cầm đá vụn cắt rách cánh tay mình, để con trai uống máu mình.

Ba ngày sau, bọn họ được cứu ra, một người thành niên ba ngày không ăn không uống cũng không có vấn đề lớn, nhưng một đứa bé lại chống đỡ không nổi.

Chân trái người mẹ bị đè dưới tảng đá lớn, cuối cùng phải chặt đứt mới ra được, từ đó về sau thiếu một chân. Mà người mang danh là cha kia lại đứng ở bên cạnh giải phóng quân, lo lắng nhìn hai mẹ con họ được cứu ra. Cuối cùng, cha mẹ hòa bình ly hôn, người đàn ông đó cắt hộ khẩu, mỗi tháng yên lặng gửi tiền cho mẹ con hai người.

Số tiền kia mẹ Tiết Gia Triết chưa bao giờ dùng qua, toàn bộ đều gửi trong ngân hàng, trước khi chết đưa chi phiếu cho con trai, nói với con trai: “Con không nợ ông ta, mẹ cũng không nợ, nếu con bằng lòng, có thể dùng số tiền kia, nếu không muốn, cũng có thể trả số tiền kia cho ông ta.”

Một năm trước khi mẹ Tiết Gia Triết bệnh chết, từ đó về sau, Hải thành xuất hiện sự kiện giết người liên hoàn.

Cảnh này quay sáu lần, rốt cuộc Viên đạo mới vừa lòng. Dù sao vẫn là con nít, dù diễn xuất có không tồi, thì cũng luôn xuất hiện một ít chuyện khó có thể dự phòng xảy ra. Hơn nữa nữ diễn viên sắm vai mẹ Tiết Gia Triết, lúc diễn cảnh khóc cũng bị Viên đạo NG hai lần.

Trong kịch bản, mẹ Tiết không thêm đề ý mình bị chồng vứt bỏ, không thêm đề ý chồng vứt bỏ mình mà đi, nhưng cô lại rất đề ý, người đàn ông mà cô đã từng yêu, thế mà ngay cả con của mình cũng có thể vứt bỏ. Cô sống hay chết cũng không sao, nhưng con trai cô lại không thể chết được.

Vì thế người mẹ kiên cường ấy bất lực khóc mấy phút đồng hồ, liền dùng nước mắt, đối diện hiện thực bị đè dưới phế tích.

Loại cảnh thân tình này trong phim điện ảnh là một quả bom hẹn giờ, cũng là cảnh tình cảm hiếm có trong «Mê thành». Viên đạo cố gắng đạt tới hiệu quả phiến tình, chờ quay đến lần thứ sáu, ngay cả nhân viên đoàn phim nhìn cũng có chút chua, ông mới vừa lòng cười cười, qua đoạn này.

Rất nhanh, tổ đạo cụ bắt đầu thu dọn đồ đạc, cảnh của bạn nhỏ và nữ diễn viên cũng hoàn toàn chấm dứt.

Trước khi bé con rời khỏi đoàn phim, cố ý sai cặp chân nhỏ chạy tới, đưa cho Dung Hù một khối socola, cũng đưa kẹo cho tất cả mọi người trong đoàn phim. Dung Hù cũng không biết đây là ý của chính bé con, hay là ý của người mẹ đại diện của bé, nhưng nhìn bạn nhỏ đáng yêu tình xảo như vậy, cậu nhin không được mà mỉm cười, xoa xoa mái tóc mềm mại kia.

Sau khi Nhạc Nhạc rời khỏi đoàn phim, Dung Hù đã trang điểm xong, chuẩn bị quay phân cảnh trong nhà cuối cùng.

Nhìn bóng dáng bạn nhỏ, La Thiên cảm khái nói: “Lại nói, loại nhân vật có nhân tính phức tạp thế này, là dễ lấy giải thưởng nhất. Tiểu Hù, cậu đóng hai bộ phim, hình như không có phim nào mà tình cảm là chính cả. Có muốn đóng không?”

Phim mà tình cảm là chính, phần lớn là phim văn nghệ, bình thường thì điện ảnh đều trọng điểm ở đáp nặn nhân vật, chứ không phải kể chuyện, cho nên càng dễ làm nổi bật diễn xuất của diễn viên, càng dễ dàng lấy giải thưởng.

Đời trước Dung Hù quay không ít phim như vậy, bộ phim «Mộ Thanh» của Tần Trình năm đó, chủ yếu cũng là đáp nặn Lục Mộ Thanh, khiến hần lấy được rất nhiều giải thưởng ảnh đế lớn.

Nghe vậy, thiếu niên suy tư một khắc, cười nói: “Là chỗ anh La có tin tức sao?”

La Thiên lập tức sững sốt: “Tiểu Hù, làm sao cậu biết?”

Dung Hù khẽ nhướn mi: “Bằng không, sao chị tiểu Thiên lại đột nhiên nói chuyện này?”

La Thiên ha ha nở nụ cười: “Anh La nói với tôi hôm qua, có một kịch bản không tồi, đang lo lắng có nên nhận hay không.”

Nghe La Thiên nói xong, Dung Hù hơi ngần ra, lúc này mới hiểu rõ sự việc từ đầu đến cuối.

Ngày hôm qua sau khi Dung Hù cầm hai cái cúp Mầu Đơn, có ba phim truyền hình và hai đoàn phim điện ảnh, đều gửi lời mời cho cậu. Nhân vật mà ba bộ phim truyền hình đưa ra đều là nam chính, có một bộ thậm chí còn là đạo diễn Quách đạo của «Tranh giành» tự mình đạo diễn. Lão nhân gia ngày hôm qua trên lễ trao giải chẳng lộ ra chút tiếng gió nào cho Dung Hù, nhưng lại âm thầm trực tiếp gửi thông cáo.

Ba bộ phim truyền hình đó đều là chế tác lớn năm nay, có thể giúp Dung Hù gia tăng độ quốc dân. Nhưng mà La Chấn Đào càng coi trọng hai bộ phim điện ảnh kia, một bộ trong đó là phim chiến tranh, kể một câu chuyện gián điệp vào thời kì nội chiến thế kỷ mười chín, có hình tượng gốc từ người thật.

«Mai phục» thành công được rất nhiều người sản xuất chú ý tới, bộ phim truyền hình này đầu tư không nhiều lắm, nội dung cũng tương đối cầu huyết, nhưng trên việc đáp nặn nhân vật lại vô cùng thành công. Đạo diễn phim gián điệp kia mời Dung Hù, cũng là muốn cậu sắm vai một nhân vật cùng loại với Hoắc Hi: bản thân là quan lớn quốc đảng, sau lưng lại là cơ sở ngầm của đảng ta.

Quen biết Dung Hù đã hơn một năm, La Chấn Đào vẫn tương đối hiểu biết cậu, biết nghệ nhân nhà mình hẳn là trong khoảng thời gian ngắn không muốn đi nhận nhân vật hình tượng trùng lặp, bởi vậy căn bản không nhắc tới kịch bản này.

La Chấn Đào tương đối để ý một kịch bản khác, đạo diễn là đại đạo phim văn nghệ nổi tiếng quốc tế Hứa Sanh, từng đạt được mấy lần giải Kim Phượng và đề cử Oscar, còn từng hai lần lấy giải đạo diễn xuất sắc nhất Berlin.

Hứa lão ở trong giới có địa vị hơn xa Viên đạo, Viên đạo mặc dù có cái biệt danh là “Viên đạo diễn thường”, bởi vì mỗi lần ông đều có thể lấy được giải đạo diễn xuất sắc nhất, nhưng ông nhận được đều là mấy giải thưởng hạng hai, hạng ba, đề cử đạo diễn xuất sắc nhất giải Kim Phượng mỗi năm đều chỉ có một lần. Nhưng Hứa lão lại là người đại biểu phái học viện nổi tiếng.

Có Hứa lão, bộ phim đó trên cơ bản đã đạt được vé vào cửa ba giải thưởng lớn thế giới, có thể nhận thưởng hay không là một chuyện, nhưng ít ra có thể được một vài cái đề cử..

Dung Hù hơi suy tư một khắc, nói: “Chị tiểu Thiên, chị bảo anh La gửi kịch bản cho tôi đi, tôi xem xem”

La Thiên phút chốc sững sốt: “Nhưng tiểu Hù, bộ phim đó cuối tháng sau liền khởi động máy, nếu chúng ta nhận, cậu căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.”

Dung Hù cười nhạt nâng mắt: “Kịch bản tốt cũng không chờ người.”

Một câu, liền khiến La Thiên im bật không nói nữa, tận đến khi Dung Hù đứng dậy đi quay, cô mới vỗ hai má nóng lên của mình, nhỏ giọng nỉ non giống như thôi miên: “Mình là trợ lý của Dung Dung, là trợ lý trợ lý trợ lý của cậu ấy, mình phải bình tĩnh, mình không thể mê trai, mình không thể... A a a a để nhìn như vậy đáng yêu như vậy, sao có thể không mê QAQ!”

Nói xong, La Thiên nhanh chóng ôm bình nước đi đến phim trường, chờ đưa nước cho Dung Hù.

Thời gian vội vàng qua, đoàn phim «Mê thành» rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn, đi tới Hoành Điểm, tiếp tục quay một phần ngoại cảnh. Cuối tuần, bọn họ lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường thành phố S, quay đoạn ngoại cảnh cuối cùng.

Cùng lúc đó, giải Phi Thiên rốt cuộc cũng đến. Dung Hù rời khỏi thành phố S trước một ngày, bay đến thành phố B, chuẩn bị tham gia lễ trao giải thứ hai của mình. Buổi tối trở về nhà, cậu mở cửa, kinh ngạc nhìn thấy một mảnh tối tăm——

Tần Trình không ở nhà.

Trong lòng giật mình sững sốt, mảy chậm rãi chau lại, Dung Hù khẽ hít một hơi.

“«Trang hoa la» hình như là hai ngày này khởi động máy nhỉ?”

Phim mới của Lưu lão tên là «Trang hoa la», chính là bộ phim kế tiếp của Tần Trình. Bộ phim điện ảnh này lấy cảnh bên ngoài rất nhiều, thác nước mà trước đó Tần Trình đi xem, cũng là một cảnh cần có trong phim. Tuy rằng cũng không vừa lòng cái thác nước ở thành điện ảnh Tượng Sơn, nhưng mà theo Tần Trình nói, mấy ngày hôm trước Lưu lão đã lựa chọn thác nước Cửu Long, quyết định quay ở nơi đó.

Nghi thức khởi động máy của «Trang hoa la» không có công bố ra ngoài, cũng không có bất cứ truyền thông nào biết, bộ phim điện ảnh đầu tư hơn bốn trăm triệu này, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà khởi động máy.

Trong lòng không biết là tiếc nuối hay là mất mát, Dung Hù một mình một người nấu chút cơm chiều, sau khi rửa mặt một phen, liền tới phòng chiếu phim. Mở ngăn tủ kia ra, Dung Hù nhìn hàng cốc chỉnh chỉnh tề tề bên trong, chăm chú nhìn hồi lâu, nhìn không được vuron tay, vuốt ve những cái cốc rực rỡ tinh xảo đó, yên tĩnh cười khẽ.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Chấn Đào đón Dung Hù đến Hoa Hạ Entertainment làm tạo hình. Buổi tối sáu giờ, một chiếc xe hơi màu đen từ cao ốc Hoa Hạ Entertainment lái ra, hai mươi phút sau, văng vẳng đến hội trường.

Dung Hù rất nhanh hội họp với đoàn phim «Mai phục», không có một chút khác biệt nào với giải Mấu Đon tuần trước, vẫn là Trịnh đạo, Trương Đồng Đồng, Dịch Lan. Có điều lần này, Dung Hù lại không cần cùng vào hội trường với «Tranh giành» nữa, bởi vì tối hôm nay cậu chỉ đạt được đề cử người mới xuất sắc nhất, nhân vật đề cử là Hoắc Hi.

Nhưng mà giờ phút này, tất cả mọi người đều không biết, một chuyến máy bay đến trễ sáu giờ, rốt cuộc đến sân bay thủ đô. Một người đàn ông cao lớn tuần nấy từ lối đi VIP nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe, lên xe. Dọc theo đường đi, tiểu trợ lý ngồi ở phía trên lái xe nín thở, không dám nói một chữ, người đại diện ngồi ở phía sau bên phải cũng thành thành thật thật mà cúi đầu, làm bộ không tồn tại.

Qua năm phút đồng hồ, Từ Tấn nhẹ nhàng nói rằng: “... Kỳ thật, đó cũng là chuyện không thể khống chế, tôi cảm thấy có thể là ông trời không muốn cho cậu tham gia giải Phi Thiên...” Nói đến đây, người đại diện kim bài đột nhiên ý thức được mình nói sai, hấn biến sắc, nhanh chóng sửa miệng: “Không không không, cậu xem, Tần Trình, chúng ta chỉ không kịp tham gia thăm dò thôi, hiện tại cậu đến, vừa vặn là lễ trao giải! Tôi sớm không bằng tôi đúng lúc, chúng ta rất vừa vặn...”

“Ting ting —— ”

Xe mãnh liệt ngừng lại, trở thành một thành viên trong đại quân kẹt xe.

Từ Tấn: “...”

Tần Trình hạ mắt, giọng điệu thân nhiên nói rằng: “Đến không được thì làm thế nào.”

Từ Tấn chỉ cho rằng đối phương đang lo lắng chuyện lễ trao giải, liền giải thích: “Buổi sáng lúc máy bay đến trễ tôi đã xác nhận với tổ ủy, nếu cậu không thể đến, sẽ có một diễn viên lên đài trao giải giúp cậu.”

Tần Trình: “...”

Từ Tấn: “...?” Sao không khí hình như có hơi lạnh?

Cùng lúc đó, Dung Hù đang ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn sân khấu.

Giải Phi Thiên, chính thức bắt đầu.

Hết chương 84

Tần Tranh Tranh: bảo bảo muốn đi trao giải! Trao giải trao giải trao giải!!!

Dung Dung: tham gia lễ trao giải-ING.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 85

Khác với giải Mấu Đon, giải Phi Thiên cũng không có tận lực phân chia ra phim chiếu tuần và phim chiếu ngày. Tất cả phim truyền hình đều tính làm một loại, cùng đạt được đề cử. Đồng thời, giải người mới xuất sắc nhất Phi Thiên lấy phim truyền hình phát sóng hàng ngày làm chuẩn, bởi vậy lần này Dung Hù chỉ dựa vào «Mai phục» đạt được đề cử giải thưởng này.

Ngay từ đầu vẫn là trao các loại giải thưởng kỹ thuật, «Mai phục» là nhân tài kiệt xuất trong số các phim chiếu tuần năm nay, nhưng so sánh với «Tranh giành», vẫn có chênh lệch nhất định.

Dưới tình huống cả hai bên đều đạt được đề cử, «Tranh giành» theo lý đương nhiên mà trở thành người thắng lớn cuối cùng, đạt được vô số giải thưởng.

Hiện trường giải Phi Thiên, không ngừng vang lên ca khúc chủ đề «Tranh giành», nhân viên đoàn phim vui mừng lên đài lĩnh thưởng. Âm nhạc hùng hồn bằng bạc trong tiếng vỗ tay của khán giả càng có vẻ bao la hùng vĩ, chờ giải kỹ thuật chấm dứt, «Mai phục» chỉ đạt được một giải đạo cụ tốt nhất, «Tranh giành» lại đạt được bốn giải thưởng.

Bên đoàn phim «Tranh giành» là một trời náo nhiệt, tuy nói tính tình Quách đạo rất ngạo kiều, nhưng giờ phút này cũng khó giấu vui vẻ.

Nhìn cảnh tượng vui sướng bên phía bọn họ, Trịnh đạo nhẹ nhàng cười một tiếng, nhỏ giọng nói với Dung Hù: “Trước kia tôi đã từng làm trợ lý cho Quách đạo, không lâu, chỉ làm một tháng.”

Dung Hù khẽ kinh ngạc: “Trịnh đạo, tôi chưa từng nghe qua chuyện này.”

Trịnh đạo cười nói: “Thời gian rất ngắn, khi đó tôi còn trẻ, chỉ một tháng, cho nên trong giới có rất nhiều người cũng không biết. Tôi nghe nói, Quách đạo gửi thông cáo cho cậu, hy vọng cậu trở thành nam chính bộ phim tiếp theo của ông ấy, mà cậu cự tuyệt à?”

Dung Hù không ngờ chuyện này ngay cả Trịnh đạo cũng biết, có điều loại chuyện này vốn là bí mật công khai trong giới. Phim của Quách đạo luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người trong giới phim truyền hình, bao nhiêu minh tinh chen rách đầu cũng muốn vào, mọi người chú ý chuyện này cũng là đương nhiên.

“Bởi vì trước đó gặp được một kịch bản không tồi, cho nên không nhận phim của Quách đạo, tôi cũng rất tiếc.” Giọng thiếu niên nhu hòa, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo mỉm cười, ánh mắt trấn định, hết sức thông dong.

Lời này Dung Hù nói rất cẩn thận, cũng biểu đạt ý tiếc nuối của mình. Sở dĩ cậu không nhận phim của Quách đạo không phải là bởi vì phim của Quách đạo không tốt, mà là bởi vì trước đó đã quyết định lịch trình, bị đụng thời gian.

Lời này bảy phần thật, ba phần giả, nhưng phối hợp với ánh mắt mát mát của Dung Hù, lại tương đối chân thật.

Trịnh đạo cười ha ha, nói rằng: “Vây quả thật rất tiếc nuối.”

Hai người lại hàn huyên chốc lát, thời gian vội vàng trôi qua, tiết mục hát trên đài cũng chậm rãi đặt dấu chấm hết.

Khi nữ ca sĩ kia chậm rãi đi xuống sân khấu, di động trong túi Dung Hù bỗng nhiên rung một cái. Cậu lấy điện thoại di động ra, nhìn chữ trên đó hơi ngần ra, lát sau mới mỉm cười, hồi âm: [kỳ thật cũng không phải quá khản trương.]

Tin nhắn của Diệp Kiều gửi lại rất nhanh: [lần này cũng không phải là tôi trao giải cho cậu, thật sự không khản trương ư? Ha ha, nếu lại lấy được giải, nên mời khách ăn cơm! Lần này ngay cả đề cử tôi cũng không có, chuyên môn theo ké, cậu và chị Mộng Lam, anh Đồng, đều phải mời khách!]

Hôm nay trên giải thưởng Phi Thiên, đoàn phim «Tranh giành» lại ôm đồm các đề cử phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, nhưng mà, lại không có nam phụ xuất sắc nhất. Diệp Kiều không có đạt được đề cử, như hần đã nói, lần này hần là chân chính đi theo ké.

Tới thế giới này cũng gần một năm, bạn tốt của Dung Hù không nhiều lắm. Đoàn phim «Mai phục» bởi vì chuyện Hàn Dương Hạo, tất cả mọi người có chút giữ kẽ, giao tình không sâu. Nhưng ở đoàn phim «Tranh giành», khi đó Dung Hù còn là một người mới, tất cả diễn viên và nhân viên đều rất quan tâm cậu, đến hiện tại, tình cảm của mọi người đều không tồi, cũng thường xuyên âm thầm lui tới.

Về phần «Tầng mây màu đen» và «Mê thành»...

Trong đoàn phim «Mê thành», quan hệ của Dung Hù và Bách Tích Văn không tồi, lại không có lui tới với Nhâm Thư Chỉ, Mã Tề. Mà đoàn phim «Tầng mây màu đen» mặc dù nhiều người nổi tiếng, nhưng cũng chỉ là khách mời, Dung Hù với bọn họ nhiều nhất là bèo nước gặp gỡ, có người ngay cả mặt mũi cũng không gặp. Có điều, cậu lại có quan hệ không tồi với... nam số hai của «Tầng mây màu đen»

Khỏe môi không tự chủ được hơi hơi cong lên, Dung Hù cup mắt, trong đầu hiện ra bóng dáng một người đàn ông.

Quan hệ giữa cậu và người kia, là thật sự không tồi...

Rất tốt.

Trên đài, người dẫn chương trình lại một lần nữa đứng trước micro, cười nói về các phim truyền hình trong một năm qua với người ở dưới đài. Người dẫn chương trình này là một người nổi tiếng trong giới, nói năng vui vẻ, hài hước, thường xuyên chọc cho sân khấu nói cười rộn rã.

Nhưng mà trước TV, Trang Tiểu Liễu lại làm thế nào cũng cười không nổi.

Làm fan trung thành của Dung Hù, bắt đầu từ «Tranh giành», Trang Tiểu Liễu đã theo ngôi sao mới đó, một đường nhìn Dung Hù đi đến địa vị hiện tại.

Lúc trao giải Mầu Đơn, Trang Tiểu Liễu cũng thực khản trương, nhưng vẫn có chút yên lòng, dù sao thì nhân khí của Dung Hủ đặt ở nơi đó, lại tự mình đến hiện trường lễ trao giải, giải Mầu Đơn lấy nhân khí làm trọng, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Dung Hủ nhất định có thể nhận giải.

Nhưng mà giải Phi Thiên lại vô cùng coi trọng ý kiến của bình phẩm chuyên nghiệp, không chỉ nhìn nhân khí. . .

“A a! Dung Dung!!!”

Trên màn ảnh TV, Dung Hủ mỉm cười, phát phát tay về phía màn ảnh, mặt mày xinh đẹp giống như trăng rằm, tuấn tú nho nhã.

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng vào nhóm fan, quả nhiên! Tất cả fan đều đang thảo luận một màn vừa rồi.

[Dung Dung! Dung Dung của tui! Thiệt đẹp đẹp đẹp! Bộ lễ phục màu nâu đỏ hôm nay càng dễ nhìn có được không (gào hét-ing)! Làn da sao mà sao mà trắng! Sao mà sao mà trắng!!!]

[vừa rồi Dung của tui cười với tui XD]

[là cười với tui mà, bộ dạng Dung Dung phát tay thật đáng yêu ~ thiệt moe!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng gia nhập nhóm tán gẫu, kích động nói chuyện phiếm với mọi người, nhưng mà đúng lúc này, lại nghe người dẫn chương trình trong TV vẫn luôn khôi hài chọc cười bỗng nhiên chuyển đề tài, cười nói: “... Bất luận là «Mai phục» hay là «Tranh giành», trong một năm qua, rất nhiều ngôi sao mới lóe ra ánh sáng, trở thành một bộ phận tạo ra mỗi một tác phẩm xuất sắc. Giải thưởng được trao tiếp theo, tự nhiên là có liên quan đến người mới. Nói thật, tôi cảm thấy giải thưởng này cần bản không cần do dự, người nhận giải là ai? Nhất định là...”

Người dẫn chương trình thờ mạnh một cái, camera lướt qua trên mặt vài người đề cử dưới đài, hần lại cười ha ha, nói: “Nhất định là tôi rồi!”

Hiện trường vang lên tiếng cười.

“Ý, hình như tôi không đạt được đề cử nhỉ? Đạo diễn, xảy ra chuyện gì, có phải làm rồi hay không?”

Người dẫn chương trình này nửa năm trước cũng làm khách mời một bộ phim truyền hình, nếu muốn nói, hần cũng thật sự có tư cách đạt được đề cử người mới xuất sắc nhất. Nhưng nhân vật của hần trước hết không đề cập tới việc không nổi bật, tổng cộng chỉ lên sân khấu mười lăm giây, lời thoại cũng không vượt qua mười chữ, cái này nếu có thể đề cử, vậy giải Phi Thiên có thể bị khán giả mắng tới chết.

Có điều, loại trò cười này tự nhiên là rất khuấy động không khí. Ngay cả Trang Tiểu Liễu cũng bị hần chọc cười, tâm tình khản trương cũng hơi thả lỏng.

Đúng lúc này, người dẫn chương trình về mặt mất đi sang bên cạnh hai bước, giọng điệu bất đắc dĩ nói rằng: “Không có đề cử của tôi, chương trình hôm nay khẳng định có chỗ nào xảy ra vấn đề rồi. Thôi thôi, lần sau tôi lấy giải thị đế luôn, có đúng không, Lý Nghiêu?”

Tổ đạo diễn lập tức cho Lý Nghiêu một cảnh.

Lý Nghiêu là tiểu sinh hạng một đang hot của Hoa Hạ, năm trước cầm giải thị đế Phi Thiên, năm nay lại được đề cử thị đế, là đối thủ cạnh tranh cực mạnh của Đồng Tranh đêm nay. Người dẫn chương trình đột nhiên cho hần màn ảnh, hần tự nhiên không có buông tha cơ hội, lộ ra một nụ cười hoàn mỹ anh tuấn, kích lên tiếng hét chói tai hoan hô của fan.

Dưới sân khấu, Dung Hủ nhìn cảnh tượng này, chậm rãi híp mắt, dường như đã nhận ra một chút không đúng.

Mà trong đoàn phim «Tranh giành», Quách đạo cũng như có điều suy nghĩ mà nhìn người dẫn chương trình kia, trầm tư một khắc, thấp giọng nói rằng: “Hần đang kéo dài thời gian.”

Người dẫn chương trình đó vẫn luôn kéo dài thời gian, chậm chạp không tiến vào phần trao giải kế tiếp. Nếu nói hần muốn như mọi, đề cao rating, vậy hần là nên dừng lúc trao giải thị hậu thị đế, giải đạo diễn và giải phim truyền hình. Nhưng hiện tại chỉ là một giải người mới xuất sắc nhất, mà người dẫn chương trình lại kéo dài —— vậy có chút không quá bình thường.

Dung Hủ nở nụ cười, không có nhiều lời.

Quách đạo lại nói với Đường Mộng Lam: “Hần là xảy ra vấn đề.”

Cơ mà chuyện này tự nhiên là không thể chứng thật, sau khi lại trêu chọc nói mấy câu, người dẫn chương trình bỗng nhiên trở lại đề tài chính. Hần đỡ đỡ tai nghe trong lỗ tai, cười nói: “Trao giải kế tiếp chính là người mới xuất sắc nhất, là ngôi sao mới nào có thể nhận được vinh dự này? Chúng ta cùng mời người trao giải đêm nay!”

Trước TV, nhóm fan Dung Hủ kích động nắm chặt nắm tay, thấp thỏm chờ đợi giải thưởng công bố.

Fan CP Lan Điều cẩn thận tìm kiếm bóng dáng Diệp Kiều trên màn hình TV, khi các cô phát hiện Diệp Kiều còn ngồi ở đoàn phim «Tranh giành», cùng vỗ tay với những người khác, các cô sôi nổi thất vọng thở dài: “Lần này thái tử điện hạ không thể làm khách quý trao giải rồi...”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt chậm rãi dừng lại, tiếng nhạc quen thuộc từ trong loa chậm rãi phát ra. Hiện trường lễ trao giải, khán giả nhìn về phía sau sân khấu, chỉ thấy màn hình chậm rãi kéo ra hai bên, ánh sáng phía sau hơi có vẻ âm trầm, cách một cái sân khấu nhìn từ xa xa, cũng không thể thấy rõ.

[FAQ cục đường này tới quá đột ngột, tôi luôn cảm thấy có chút không chắc chắn, sẽ không xảy ra xoay chuyển gì chứ. Tàn thần đến trao giải người mới xuất sắc nhất, Dung Dung được đề cử người mới xuất sắc nhất, nếu cuối cùng nói cho tôi biết, Dung Dung không nhận giải... Tôi thật sự sẽ đánh người, tôi đánh người rất đau rất đau rất đau đó!]

Nếu như nói cục đường CP Lan Diêu trao giải là một quả đạn đạo bình thường, nặng nề đập vào trong giới fan, vậy thì cục đường CP Trình Dung lại giống như một quả bom nguyên tử, lấy tư thế lời đình vạn quân oanh oanh liệt liệt đập rung toàn bộ giới fan!

Diệp Kiều bất quá là tiểu sinh hạng một mới vừa hot lên mấy năm gần đây, nếu không có «Tranh giành», bây giờ hẳn có thể lên được hạng một hay không vẫn còn nói chưa chắc. Nhưng Tàn Trình không giống, Hoa Hạ có thể có người không biết Diệp Kiều, nhưng toàn thể giới chỉ cần là người chú ý đến giới giải trí một chút, đều không có khả năng không biết Tàn Trình!

Từ bảy năm trước ra mắt tới nay, Tàn Trình đóng vai chính hơn mười bộ phim điện ảnh, cầm mấy chục cái cúp ảnh đế. Hàng năm hẳn đều có ít nhất một bộ phim, mà bộ phim điện ảnh này thường thường là quán quân phòng bán vé năm đó, dù không phải là quán quân, cũng tuyệt đối là top 10 trên bảng xếp hạng phòng bán vé, mà còn khiến hắn đạt được các loại đề cử.

Nhưng mà từ lúc Tàn Trình ra mắt đến nay, hắn từng được vô số gửi thưởng, lại chỉ từng trao giải một lần.

Đó là ở lễ trao giải Berlin, hắn đem chiếc cúp nặng trĩu trao cho một đạo diễn Pháp. Đó là giải thưởng vinh dự cả đời, vị đạo diễn kia từng hợp tác với Tàn Trình một bộ phim, đạt được thành công lớn, tổ ủy đề hắn đến trao giải cũng vốn là hợp tình.

Nhưng mà hiện tại lại là giải thưởng Phi Thiên!

Giải thưởng Phi Thiên Hoa Hạ, là một giải thưởng phim truyền hình, Tàn Trình chưa từng đóng bất cứ phim truyền hình nào, thế mà hắn lại đến trao giải thưởng này?!

Lúc fan Tàn Trình nghe tin tức mà đến, kích động mở TV lên, liền nhìn thấy một hàng chữ, chậm rãi hiện lên bên cạnh Tàn Trình ——

『Hội viên vinh dự của giải thưởng Phi Thiên: Tàn Trình』

Chúng fan: “...”

[Hội viên vinh dự?! Cái gì gọi là hội viên vinh dự? Lần đầu tiên tôi mới biết Tàn thần nhà tôi lại là hội viên vinh dự giải Phi Thiên, nhịn không được mà có chút buồn cười làm thế nào đây... Chẳng lẽ trước kia Tàn thần có đầu tư phim truyền hình nào mà chúng ta không biết sao ~]

Ngắn ngủn một phút đồng hồ, cái đề tài #Tàn Trình giải thưởng Phi Thiên# đã được đưa lên hạng ba trên top, phía sau còn kèm một chữ “bạo”. Cùng lúc đó, vô số fan mở TV lên, khiến rating lễ trao giải Phi Thiên tăng tăng tăng lên, trực tiếp vượt 2.0!

Chuyện bên ngoài cũng không có truyền đến hiện trường giải thưởng Phi Thiên, nhóm minh tinh đương trường sau khi lấy lại tinh thần, liền đồng loạt bắt đầu vỗ tay. Không biết có phải là ảo giác hay không, Dung Hù luôn cảm thấy tiếng vỗ tay này dường như càng có vẻ nhiệt liệt hơn vài phần so với dĩ vãng, thậm chí phóng mắt nhìn lại, có mấy diễn viên thế mà lại vui mừng đến đỏ cả mặt.

Diệp Kiều cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, chỉ thiếu nước trực tiếp đứng dậy vỗ tay.

Nhìn thấy dáng vẻ Diệp Kiều, lúc này Dung Hù mới nhớ, lúc trước khi quay phim «Tranh giành» hình như đối phương có nói, là bởi vì Tàn Trình mới vào giới giải trí. Vậy có lẽ ở sân khấu này, có rất nhiều minh tinh thật sự là fan Tàn Trình, cũng là thật lòng thật dạ cảm thấy kích động.

Chậm rãi, Dung Hù dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn về phía người đàn ông trên sân khấu.

Khi bất cứ người nào đứng ở trên sân khấu, trên thực tế đều không thấy rõ cảnh tượng dưới đài cho lắm. Ánh đèn trên sân khấu quá sáng, liếc mắt nhìn xuống dưới sân khấu chỉ có một mảnh tối mờ.

Người đàn ông cao ngất ấy lúc này mặc một bộ lễ phục màu đen hết sức bình thường, căn bản không có mang bất luận phụ kiện gì —— không có caravat, đồng hồ, vòng cổ, hắn chỉ đơn giản mặc sơ mi tây trang, cài vài nút ở cổ áo, đã có thể khiến cho khán giả thét chói tai hoan hô.

Bánh đến độ làm cho người ta thần phục.

Trong lòng Dung Hù biết, Tàn Trình hẳn là căn bản không thấy rõ mình, nhưng cậu khó hiểu mà cảm thấy: hắn đang nhìn mình.

Trên khuôn mặt giống như điêu khắc kia mang theo nụ cười nhàn nhạt, môi mông khê cong, ánh mắt sâu thẳm giống như một cái hồ sâu, lắng đọng vô số cảm xúc. Chiều cao 1m9 làm hắn không thể không khom lưng xuống một chút, mới có thể ghé vào trước micro nói chuyện, nhưng động tác hơi hơi cúi đầu như vậy, lại càng lộ vẻ thanh nhã thông dong, giống như sân vắng bước chậm, có một loại lạnh nhạt tùy ý trấn định.

Thân thể cứng nhắc của Dung Hù chậm rãi trầm tĩnh lại, cậu ngửa ra sau tựa lưng vào ghế, khoe môi nhếch lên, cười nhìn sân khấu.

Trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, nhưng mà... cảm giác này không tồi.

Giọng nói thấp thuận tai nhã xuyên thấu qua loa, vang lên tại hiện trường: “Hôm nay được Tào lão tiên sinh mời đến hiện trường giải thưởng Phi Thiên,

tôi cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, lại cảm thấy có chút sợ hãi.” Trong giọng nói của hắn mang theo một chút tiếng cười nhàn nhạt, giống như rượu vang nồng, “Kết bạn với Tào lão tiên sinh nhiều năm, lần đầu tiên tới sân khấu Phi Thiên trao một giải thưởng như vậy, tôi có chút khân trương.”

Giọng Tần Trình quả thực là lợi khí gạt người, khi hắn nói chuyện, bạn hoàn toàn không tưởng tượng được, ở sau lưng người này lại mang cái mặt than. Giọng hắn từ tính khàn khàn, khiến khán giả trước TV đỏ cả mặt, không biết là kích động hay là thẹn thùng.

Từ Tần đứng ở hậu trường giải Phi Thiên, nghe được lời Tần Trình nói, khoe miệng co rút, oán giận than thở vài câu: “Lại tới gạt người.”

Tào lão tiên sinh chính là Tào Cố Bình, chủ tịch tổ ủy giải Phi Thiên, lão tiên sinh là đại đạo diễn nổi tiếng trong giới, mười năm gần đây đã tránh bóng, nhưng danh vọng trong giới vẫn rất cao. Ông có một đồ đệ, chính là đạo diễn Quách Long của «Thanh ghi», từ đó có thể thấy địa vị của Tào lão tiên sinh.

Lần này Tần Trình có thể tới tham gia giải Phi Thiên, chính là nhờ quan hệ với Tào Cố Bình. Tào Cố Bình và Tần Trình quen biết từ một buổi tiệc tối, giao tình không tồi, tuy nói lần này có chút phiền toái, nhưng Tào Cố Bình vẫn nghĩ ra biện pháp, thật sự làm ra một danh hào hội viên vinh dự cho Tần Trình.

Mà hiện tại, người đàn ông mang cái lý do đó, bắt đầu công khai gạt người.

“Tôi từng xem «Thiên địa truyền kỳ», đây là một bộ phim thần thoại, miêu tả ra xã hội thượng cổ phong cách cổ xưa, lực tưởng tượng siêu tuyệt, lực biểu hiện cũng hết sức xuất sắc.” Đây là bước đầu gạt người, bước thứ hai tiếp tục: “«Tiếng gió» là một bộ phim gián điệp ưu tú, nội dung từng vòng khóp vào nhau, kết cục rất ngoài dự đoán.”

Hai đoàn phim được điểm danh đều là đoàn phim có đề cử người mới xuất sắc nhất, nghe được đánh giá của Tần Trình, bọn họ sôi nổi kinh ngạc, nhưng mà khi màn ảnh quay đến bọn họ, bọn họ đều vui vẻ vỗ tay mỉm cười.

Họ không cảm thấy Tần Trình sẽ thật sự xem phim của họ, dù sao thì mỗi một mình tinh đều bận rộn như vậy, làm sao có thể xem nhiều phim truyền hình đến thế. Nhưng có thể nói ra những lời đánh giá đó, thì người trao giải cũng đã rất nể tình, lại càng không cần nói, người trao giải đó là Tần Trình.

Kế tiếp, Tần Trình lại đánh giá vài bộ phim khác. Tiếp, hắn bắt đầu nói tới «Mai phục».

“«Mai phục» kể lại câu chuyện rất đơn giản, nhưng nó biểu hiện ra được nhân vật, lại đáp nặn ra một thế giới muôn màu muôn vẻ. Tính cách nhân vật phản kích, quan hệ nhân vật phức tạp, bộ phim này rất xuất sắc, rất đáng để xem.”

Đánh giá này rất đơn giản, dường như không có gì khác trước, nhưng mà không ai phát hiện, ý cười bên môi Tần Trình càng sâu thêm vài phần, ánh mắt của hắn từ đầu tới đuôi đều nhìn về hướng đoàn phim «Mai phục».

Cũng chỉ có đương sự biết, hắn đang nhìn mình.

Dung Hù ở trước màn ảnh cùng vỗ tay với các nhân viên đoàn phim khác, nâng mắt lên, mỉm cười đáp lại một ánh mắt.

Kế tiếp, lại là một ít giới thiệu rất bình thường. Trước đây nếu có người trao giải nào “vô nghĩa” nhiều như vậy, vẫn không chịu trao giải, ngược lại cứ luôn khen những mình tinh được đề cử, khán giả khẳng định vô cùng không vui lòng. Nhưng hiện tại, rating giải Phi Thiên lại liên tục kéo lên, tổ đạo diễn vui đến độ cười toe toét, hận không thể khiến Tần Trình nói thêm chốc lát.

Nhưng mà, giải thưởng vẫn phải công bố.

Khi người đàn ông đó lại nghiêm trang chứng chặc khen «Mai phục» thêm một trận nữa, hắn mới nhẹ nhàng mở phong thư ra.

Dưới sân khấu dần dần an tĩnh lại, trước TV, khán giả cũng ngừng thở, chờ một khắc kết cục công bố.

Fan CP Trình Dung đều cắn chặt răng, nắm chặt tay, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm TV, trong lòng bọn họ một mực yên lặng niệm cái tên kia, nếu không phải cái tên kia, bọn họ thật sự sẽ đánh người! Thật sự sẽ đánh người!!!

Dưới vạt chúng chú mục, chỉ thấy Tần Trình một tay nâng micro, mỉm cười: “Chúc mừng... Dung Hù.”

Tức khắc, tiếng nhạc khản trương dồn dập vang lên, ca khúc chủ đề «Mai phục» quanh quẩn trong hội trường rộng mở. Đoàn phim «Mai phục» đều đứng lên, một đám ôm chầm Dung Hù chúc mừng, khán giả trước TV cũng chậm rãi mở to hai mắt, chờ một lúc lâu, mới phát hiện hai mắt của mình đều đã có chút ươn ướt.

[#Trình Dung# oa oa oa oa, thiệt muốn khóc...]

[#Trình Dung# Trình Dung của tôi còn có ngày này! Còn có ngày này! Cuộc đời này không hối hận theo Trình Dung!]

[#Trình Dung# người tôi, bùng bánh chó hoàng gia của trẫm lên! Bát bánh chó này trẫm ăn trẫm ăn trẫm ăn, hiện tại nhanh chóng để Tần thần trao giải cho Dung Dung! Nhanh chóng!!!]

Cái tag #Trình Dung# lại bắt đầu rộn rã dưới weibo đề tài của mỗi người Dung Hù và Tần Trình, fan bình thường nhìn những fan CP đó cuồng hoan, tuy cảm thấy thực bất đắc dĩ, nhưng khi bọn họ ngừng đầu nhìn TV, lại nhìn không được mà gạt đầu đồng ý: “Quả thật là cảnh đẹp ý vui mà...”

Chỉ thấy trong TV, Dung Hù đã nâng bước đi lên sân khấu.

Ngon đèn chiếu rọi trên thân hai người kia, hình ảnh dừng lại, cảnh này thật sự đẹp đến độ khiến người ta không rời mắt được. Hết thấy giống như trở về «Tầng mây màu đen», khi Dung Hù đi lên sân khấu, Tần Trình vô cùng ấn tượng xoay người nhìn về phía cậu, hai người yên lặng ngưng mắt nhìn đối phương, sau đó nhẹ nhàng ôm nhau.

Rất nhiều người lúc trao giải cho người nhận, đều cho một cái ôm chúc mừng.

Một tuần trước, lúc Diệp Kiều ôm Dung Hù khi trao giải, bị fan CP Lan Điều cắt thành video, lượng click vào gần mười vạn. Mà một tuần sau, nhóm fan nhìn Tần Trình và Dung Hù ôm nhau, đã sớm kích động đến nói không ra lời.

[#Trình Dung# thanh thiên trên đầu thuyền Trình Dung!!!]

Với cảnh này nhóm fan đã vừa lòng không thôi, mà bọn họ tự nhiên không biết, khi người đàn ông đó ôm chặt lấy thiếu niên, hân hoan cúi đầu, môi liền chạm vào vành tai tinh xảo. Thân thể Dung Hù cứng đờ, hơi thở ấm áp phun bên tai cậu, làm trong lòng cậu run lên, chỉ nghe một giọng nói trầm thấp đè nén ý cười, nhẹ nhàng vang lên: “Chúc mừng em... tiểu Hù của tôi.”

Giờ khắc này, tất cả âm thanh dưới sân khấu đều thành hư vô. Dung Hù theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy người đàn ông ấy đang hạ mắt nhìn mình, ánh mắt của hắn nghiêm túc kiên định, giống như đang nhìn đồ vật quý giá nhất trên thế giới, ánh mắt sâu thẳm như biển rộng, không thể nhận ra đáy.

Trái tim bỗng nhiên kịch liệt nhảy lên một cái, sau một lúc lâu, Dung Hù nâng khóe môi, thấp giọng nói rằng: “Em bỗng nhiên cảm thấy, có cái gì đó không giống.”

Tần Trình khẽ kinh ngạc: “Cái gì?”

Trên sân khấu, không có ai biết hai người kia rốt cuộc đang nói gì. Hết thấy phát sinh rất nhanh, một cái ôm, sau đó là đối thoại, dựa theo lẽ thường, hẳn là người trao giải đang chúc mừng người nhận giải, người nhận giải tỏ vẻ cảm tạ.

Nhưng mà, trên thực tế ——

Dưới ánh đèn rực rỡ sáng ngời, thiếu niên tuổi mười bảy nhẹ nhàng mỉm cười, tựa như hoa xuân nở rộ: “Tần Trình... hình như em càng thích anh rồi, làm thế nào đây?”

Tần Trình: “!!!”

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 87

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đài trao giải Phi Thiên, Dung Hù đứng ở trước micro, cười phát biểu cảm nghĩ nhận giải.

Vào lúc này trước đây, rất nhiều khách quý trao giải đều sẽ trực tiếp đi xuống, hoàn toàn dành lại sân khấu cho người nhận giải. Nhưng có vài người trao giải sẽ chờ người nhận giải phát biểu cảm nghĩ xong, lại cùng xuống sân khấu. Hiện giờ, Tần Trình chính là loại sau.

Ngon đèn sáng chói mắt chiếu trên thân hai người, giống như phủ thêm một tầng sáng nhàn nhạt. Người đàn ông tuổi mười bảy thanh lãnh mặc một bộ tây trang màu đen đơn giản, bình tĩnh đứng ở bên cạnh thiếu niên, mà người sau thì đầy mặt ý cười, lễ phục màu nâu đỏ càng phụ trợ cho làn da cậu trắng nõn, dung nhan tinh xảo.

Cảnh tượng này, bị rất nhiều khán giả xem ở trong mắt, dù không phải là fan CP, cũng không thể không nói một câu: “Thật là đẹp.”

Con người đều là động vật thị giác, sự vật tốt đẹp mọi người đều thích, mọi người đều tình nguyện theo đuổi. Ngay cả người qua đường cũng mang cái nhìn này, thì fan CP lại càng nào loạn đến tận trời, bọn họ điên cuồng phát biểu ý kiến trên weibo của mình, cũng không ngừng đăng bài post trên diễn đàn fan CP tư nhân của Dung Hù, chiếm lấy trang đầu diễn đàn!

[#Trình Dung# ai cũng đừng can yêm, yêm muốn chèo thuyền Trình Dung cả đời! Cả đời!!!]

[wuli Tần thần thể mà lại trao giải cho Dung Dung! Đường này quá ngọt, thiệt ngọt thiệt ngọt, Tần thần nhất định là cố ý tới trao giải cho Dung Dung,

bằng không vì sao hán lại tới một giải phim truyền hình chứ! Tôi mặc kệ, cục đường này tôi muốn ăn!]

[Tôi yêu Trình Dung, Trình Dung khiến tôi thiết sung sướng ~]

Nhóm fan kích động nhìn chăm chăm TV, ngay cả một giây đồng hồ cũng không bằng lòng bỏ qua. Nhưng mà, thời gian chung quy luôn qua rất nhanh, hai phút sau, Dung Hù liền kết thúc bài phát biểu ngắn ngủi, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Trình, Tần Trình cũng hạ mắt nhìn cậu. Hai người cùng rời khỏi sân khấu, sân khấu giải Phi Thiên có thể trực tiếp đi xuống, bọn họ không đi về hậu trường, mà lập tức đi xuống đài, ngồi ở chỗ của mình.

Trong lúc đó, hai người cũng không có quá nhiều giao lưu, giống như Tần Trình thật sự chỉ là đến trao giải, Dung Hù cũng thật sự chỉ đến nhận giải.

Nhưng mà, ngay khi Tần Trình sắp đi đến chỗ ngồi ở hàng thứ nhất, hán bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Dung Hù, cười nhẹ, không biết nói câu gì. Màn ảnh ngay giây phút đó, dời khỏi chỗ hai người, chuyển đến người dẫn chương trình.

Khán giả: "..."

Có làm hay không! Bọn họ vừa mới nhìn thấy Tần thần và Dung Dung nói chuyện, mấy người liền chuyển màn ảnh!

Thợ camera là ai, có còn muốn chân gà không?!!!

Lời khán giả nói tự nhiên không có khả năng bị tổ đạo diễn nghe vào trong tai, giải Phi Thiên trên màn hình TV đã tiến hành công bố một giải thưởng khác. Đó là giải nam phụ xuất sắc nhất, không liên quan gì đến Dung Hù, hành trình giải Phi Thiên hôm nay của cậu đã hoàn toàn chấm dứt, còn lại chính là ngồi ở trên ghế, vỗ tay cho những người nhận giải khác.

Kỳ thật vừa rồi Tần Trình nói với Dung Hù, chỉ là một câu hỏi han đơn giản, dù sao thì bọn họ đã xuống sân khấu, trước mặt nhiều nghìn tinh nghệ nhân như vậy, không dễ nói chuyện lắm. Nhưng cho dù là vậy, chờ Dung Hù ngồi trở lại đoàn phim «Mai phục», Trình đạo cũng mang về mặt kính ngạc nhìn cậu, chăm chú nhìn một hồi lâu, mới như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Phản ứng của Trình đạo bị Dung Hù xem ở trong mắt, làm cậu không khỏi mỉm cười: “Trình đạo, ngài đang nhìn cái gì đấy?”

Trình đạo cười cười, nói thẳng: “Quan hệ giữa cậu và Tần Trình dường như không tồi, tôi nhớ rõ lúc quay phim, hán cũng từng tới đoàn phim tham ban cậu.” Dừng một chút, ông lại cảm khái một câu: “Thật sự rất tốt nha...”

Dung Hù không nghĩ quá nhiều, chỉ cong môi cười khê.

Mà cậu tự nhiên không biết, lời cảm khái của Trình đạo không chỉ nhằm vào việc Tần Trình tham ban hoặc là trao giải, còn có mấy tháng trước, người đại diện kim bài nổi tiếng trong giới đặc biệt tìm tới ông, bảo ông nói chuyện giúp Dung Hù, triệt triệt để để đánh Hàn Dương Hạo vào ngõ cụt, không thể xoay người.

Lúc trước khi Tần Trình đến tham ban, Dung Hù còn chưa quay phim «Tầng mây màu đen», hai người cũng không có hợp tác, theo lý thuyết, bọn họ không nên quen biết. Nhưng mà cái thứ như giao tình ai cũng nói không rõ, Trình đạo biết kỳ thật Dung Hù là tiểu thiếu gia thành phố B, cho nên cậu và Tần Trình quen biết trước, cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là... quan hệ cũng không tránh khỏi quá tốt rồi, tốt đến độ đặc biệt đến trao giải cho người ta.

Người có cùng suy nghĩ với Trình đạo không phải số ít, cái gọi là “hội viên vinh dự” lừa người ngoài giới không hiểu biết có lẽ còn được, nhưng đối với những người thông suốt thấu đáo trong giới, bọn họ lập tức hiểu rõ: hội viên vinh dự chỉ là ngụy trang.

Ai cũng biết, trong những người được đề cử người mới xuất sắc nhất giải Phi Thiên năm nay, khả năng Dung Hù nhận giải cao hơn chín phần, gần như là ván đã đóng thuyền. Tần Trình nói là tới trao giải người mới xuất sắc nhất, nhưng trên thực tế chính là tới trao giải cho Dung Hù.

Trong lúc nhất thời, một ít ánh mắt đảo quanh trên thân hai người. Có điều bọn họ biết không nhiều lắm, chỉ cho rằng sau khi hợp tác «Tầng mây màu đen», Dung Hù và Tần Trình quen thuộc, quan hệ tốt, nhưng không biết rằng, trước đó bọn họ đã quen biết.

Không ngoài dự kiến, trên giải Phi Thiên, «Tranh giành» cũng thành người thắng lớn cuối cùng.

Phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất trong năm đều thuộc về «Tranh giành», thị hậu vẫn là Đường Mộng Lam, nhưng mà đáng tiếc, Đồng Tranh không có được thị đề nữa, thị đề đêm nay là Lý Nghiêu.

So với giải thưởng Mẫu Đơn, đêm nay «Mai phục» chỉ lấy được giải đạo cụ tốt nhất và người mới xuất sắc nhất. Có điều dưới thế mạnh của «Tranh giành», thành tích này đã khiến Trình đạo vô cùng vừa lòng, cười đến toe toét.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, khán giả không còn tiết mục để xem nữa, nhưng tiệc chúc mừng của nhóm diễn viên chỉ vừa mới bắt đầu.

Tổ ủy đặc biệt mở một buổi tiệc tối, mỗi khách quý đều có thể tham dự. Tại loại tiệc tối này, diễn viên có thể đi kết bạn với đạo diễn, đạo diễn cũng có thể đi mời diễn viên, rất nhiều minh tinh đạo diễn chưa từng hợp tác chính là quen biết trên những trường hợp này. Hơn nữa có một vài giao dịch ngầm trong giới, thường thường cũng sẽ phát sinh ở loại địa phương này.

Dung Hù uyển chuyển cự tuyệt lời mời, không tham gia buổi tiệc tối đó. Đối phương cũng hiểu rõ, gần đây Dung Hù đang quay phim «Mê thành», ngày

mai liền phải ngồi máy bay rời thành phố B, quả thật không có thời gian chúc mừng, cho nên không có giữ lại.

Vì thế đêm đó, Dung Hù ở trong số một ít diễn viên, đạo diễn rời khỏi hội trường trước, nhưng đa số người đều bị giữ lại. Tần Trình chính là một trong số đó, hẳn bị Tào lão tiên sinh lôi kéo vào hiện trường tiệc tối, căn bản không cách nào cự tuyệt.

Chiếc xe màu đen lướt qua thành thị phồn hoa, Dung Hù chậm rãi kéo cửa sổ xe xuống, gió đêm thảng năm hơi lạnh liền thổi vào, thổi phất lộn tóc mỏng trên trán cậu. Bên cạnh Dung Hù là một cái cúp, tượng hình người thủy tinh lấy tư thế Đôn Hoàng phi thiên* nhảy nhót, tinh xảo loá mắt.

*Cúp Phi Thiên

Ngưng mắt nhìn cảnh đêm xa hoa lãng phí náo nhiệt, Dung Hù hơi hơi híp mắt, sau một lúc lâu, di động của cậu đột nhiên rung lên.

[Tần Trình: anh sẽ về rất nhanh.]

Nhìn hàng chữ này, Dung Hù khẽ kinh ngạc, lát sau nhin không được mà cười nhẹ.

[Dung Hù: tốt.]

Sau khi về nhà, Dung Hù thu dọn hành lý một chút, chuẩn bị ngày mai rời đi. Cậu cúi lễ phục xuống, thay áo ngủ bình thường, trước hết tẩy đi trang điểm trên mặt, lại quét tước phòng một chút. Làm xong hết thảy, đã là buổi tối mười một giờ, nhưng Tần Trình vẫn chưa về.

Dung Hù nghĩ nghĩ, ngồi ở trên sofa bắt đầu xem TV. Trên TV vẫn luôn chiếu những tin tức liên quan tới giải Phi Thiên tối hôm nay, bất luận là tiết mục giải trí gì, đều có thể nhìn thấy đoạn video của cậu và Tần Trình.

Mình tinh nhỏ mới ra mắt có khả năng còn không thể thích ứng việc nhìn thấy mình trên TV, nhưng Dung Hù nhìn TV, trên mặt lại không có một chút dao động. Xem chốc lát, cậu chỉnh kênh, tùy tiện tìm một bộ phim xem.

Bộ phim này là tác phẩm điện ảnh đầu tiên của một tiểu hoa đán phim điện ảnh đang hot, chỉ là phim cho nữ sinh bình thường, nói chuyện yêu đương, thoải mái khôi hài. Bộ phim này phòng bán vé rất cao, tự nhiên cũng có cái hay của nó, Dung Hù xem xem cũng không khỏi cười theo, chờ xem đến lúc cuối cùng nam chính dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái bong bóng cầu hôn với nữ chính, Dung Hù nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình TV, ấn nút tạm dừng.

Cậu đi đến trước TV, bắt đầu đếm bong bóng. Đếm được đại khái một phần mười, cậu liền lắc đầu, giận dữ nói: “Làm sao có thể có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái... đạo diễn bây giờ, thật sự là rất không thành thật, có thể có hai ngàn cái đã không tồi rồi.”

Bạn đạo diễn khó hiểu mà trúng đạn: “...”

Nói đạo lý, ai sẽ thật sự dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái bong bóng đến đóng phim đâu!!!

Xem xong bộ phim này, đã gần rạng sáng một giờ, Tần Trình vẫn chưa trở về. Thiếu niên mỏng manh gầy gò ôm hai chân, cuộn mình trên sofa, an an tĩnh tĩnh xem một bộ phim truyền hình. Xem xem, ánh mắt cậu liền có chút mê man, chờ thêm mấy phút đồng hồ, trong phòng khách chỉ còn lại âm thanh trong TV đang không ngừng vang lên.

Chờ rạng sáng ba giờ Tần Trình trở về, liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Thiếu niên trắng nõn xinh đẹp mặc một thân áo ngủ nhạt màu, ôm hai đầu gối, tựa vào trên sofa ngủ say. Cậu ngủ nhu thuận an tĩnh, hàng mi nhẹ nhàng đổ xuống một cái bóng trên đôi mắt hẹp dài, môi phấn hồng, làn da trắng nõn, ánh sáng vàng ấm áp chiếu rọi trên người cậu, khiến người ta nhìn không được mà nín thở ngưng thần, chỉ sợ quấy rầy hình ảnh tuyệt đẹp này.

Khuôn mặt Dung Hù rất thích hợp trang điểm, mũi cao thẳng tinh xảo, mắt thực to, ngũ quan lập thể. Cậu thích hợp với bất cứ kiểu make up nào, nhưng khi mặt mộc, lại có vẻ ngoan ngoãn, lẳng lặng, phù hợp với tuổi cậu hiện giờ.

Tần Trình chân tay khẽ khàng cởi áo khoác, hẳn đi đến trước sofa, theo bản năng muốn vươn tay ôm thiếu niên lên, mang vào phòng ngủ. Nhưng mà tay hắn vừa mới đụng tới áo ngủ Dung Hù, lại đột nhiên dừng lại.

Giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt người đàn ông càng thêm thâm trầm, hắn yên lặng chốc lát, dường như là đã có kinh nghiệm, lần này hoàn toàn không do dự, trực tiếp cúi người xuống, chuẩn bị hôn lên đôi môi thoạt nhìn rất mềm mại kia.

Nhưng ngay tích tắc đôi môi sắp chạm nhau!

Dung Hù phút chốc mở to mắt, kinh ngạc nhìn Tần Trình.

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “...”

Khoảng cách quá gần, khiến hô hấp hai người đều phát lên mặt đối phương, nóng nóng, ngưa ngứa.

Chăm chú nhìn hồi lâu, Dung Hù mới xấu hổ ho khan một tiếng, nói: "... sau khi anh vào cửa đã thức rồi, chỉ là quá mệt, nên chưa nói gì."

Phải, lúc Tần Trình mở cửa, kỳ thật Dung Hù cũng đã dậy. Nhưng mà con người rất nhiều lúc tuy rằng đã dậy, nhưng thật sự là không muốn nhúc nhích, mí mắt vừa mệt vừa nặng, ngay cả sức lực nói một câu cũng không có. Nếu không phải Dung Hù bỗng nhiên nhận thấy có chút không đúng, chỉ sợ cậu sẽ tùy ý Tần Trình ôm mình vào phòng ngủ.

Nhưng mà hiện tại...

Tần Trình yên lặng một lát, cuối cùng thấp giọng nói: "Anh ôm em đến phòng ngủ."

Lời vừa nói ra, người đàn ông liền vươn tay, tính toán ôm lấy thiếu niên. Nhưng ngay khi hắn vừa mới đụng tới cánh tay Dung Hù, phần eo lại đột nhiên bị người kéo về phía trước, Tần Trình kinh ngạc mở to hai mắt, ngay sau đó, nhiệt độ cực nóng mãnh liệt dán lên bờ môi hắn!

Mắt phượng chậm rãi tròn to, trên người Tần Trình còn mang theo một chút mùi rượu và hương nước hoa nhàn nhạt, đó là lúc tiệc tối do một đồng nữ diễn viên chẳng hiểu ra sao mà sắp lại, bị dính vào. Nhưng hiện giờ, giữa mũi hắn chỉ có hương trái cây tươi mát của thiếu niên.

... Em ấy dùng kem đánh răng hương trái cây ư?

Trong đầu tích tắc hiện ra những lời này.

Giây tiếp theo, ánh mắt Tần Trình tối sầm lại, đột nhiên xoay người đặt thiếu niên ở dưới thân, lời kéo tay phải Dung Hù, đè cậu ở trên sofa.

Cánh môi ấy mềm mại giống như tượng tượng của người đàn ông, chỉ hôn như thế này, cũng đã làm nhiệt độ cơ thể người ta bay lên. Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cạy mở kẽ răng buong lỏng, Dung Hù phút chốc kinh sợ, kinh ngạc mở mắt nhìn về phía Tần Trình, nhưng mà đầu lưỡi mang theo mùi rượu vang kia đã chui vào trong khoang miệng cậu, điên cuồng cướp lấy nước bọt ngọt ngào trong đó.

"Humm Tần Trình..."

Âm thanh vụn vặt vang lên trong căn phòng khách yên lặng, hai tay người đàn ông ngăn chặn hai tay thiếu niên, nhiệt độ dần dần tăng lên, hơi thở mờ ám đậm đặc tỏa khắp căn phòng.

Dần dần, Dung Hù cũng nhắm hai mắt, đắm chìm trong cái hôn này. Đồi trước cậu còn chưa kịp yêu đương, đã gặp phải tai nạn trên không.

Cảnh hôn đúng là từng quay, nhưng cái đó nếu không phải là động tác giả, thì chính là lướt qua liền ngừng, trước kia cậu không hiểu tại sao mình không có hứng thú gì với những nữ diễn viên xinh đẹp kia, còn cho là mình trời sinh lãnh đạm. Nhưng hiện tại cảm nhận được nhiệt độ chậm rãi dâng lên từ hạ thân, trong lỗ mũi Dung Hù phát ra tiếng nỉ non dễ nghe, cũng nhiệt tình đáp lại.

Nhưng dù cậu có đáp lại như thế nào nữa, thì vẫn có chút trúc trắc. Người đàn ông cắn xé đôi môi đỏ tươi, đầu lưỡi đảo qua mỗi một tác da thịt trong khoang miệng thiếu niên, mút vào liếm cắn, gần như hôn đến da đầu Dung Hù run lên, khoái cảm tê dại truyền lên đại não, chỉ có thể miễn cưỡng đáp lại.

Khi cái hôn này chấm dứt, môi thiếu niên đã sưng đỏ không chịu nổi, cặp mắt trong suốt lóe một tầng ánh nước, loang loáng sáng ngời. Dung Hù thô thô thờ dốc, trên môi cũng có một lớp nước nhàn nhạt, cậu chỉ biết thờ dốc, nhưng không biết, dáng vẻ của mình ở trong mắt người đàn ông, là mê người như thế nào.

Ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm, hắn hơi hơi mím môi, ngay sau đó, rốt cuộc chịu đựng không nổi mà hôn lên lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 88

Hơi thở nhiệt liệt nóng bỏng quấn quanh giữa mũi Dung Hù, cậu cố gắng hôn trả lại người đàn ông bên trên, nhưng bị đối phương hôn đến choáng đầu hoa mắt, thậm chí không thể hô hấp, chỉ có thể từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ dễ nghe.

Thế giới đều bị đối phương cướp đi, môi nóng đến run lên, khoái cảm mãnh liệt đánh sâu vào đại não Dung Hù, khiến cậu có chút chóng mặt. Nụ hôn thứ nhất nếu tính là chuẩn chuẩn lướt nước, vậy nụ hôn thứ hai tuyệt đối là mưa rền gió dữ, Tần Trình điên cuồng mà đoạt lấy hết thảy thuộc về thiếu niên, mười ngón gât gao chế trụ, giống như muốn ấn đối phương vào trong thân thể.

Hơi thở tươi đẹp mờ ám dần dần tràn ngập trong phòng khách rộng mở, rõ ràng Dung Hù không uống rượu, nhưng cậu lại có một chút men say. Có lẽ là vị rượu nhàn nhạt trong miệng Tần Trình làm cậu bị xông mờ, chờ đến khi cái hôn chấm dứt, cậu đã hí hai mắt, mông lung mờ mịt nhìn người đàn ông phía trên.

Ánh mắt loang loáng, hơn cả ánh mặt trời.

Hai má thiếu niên nổi lên hai răng hồng nhạt, cậu hơi hơi hé môi, nhẹ nhàng thờ dốc, tiến hành một loại hấp dẫn đơn thuần nhất.

Hai tay Tần Trình nắm thật chặt tay Dung Hù, ánh mắt của hắn sâu thẳm nhìn thiếu niên dưới thân, ngón tay chậm rãi chặt lại, môi cũng mím lên, thật lâu sau, hắn rút cuộc mở miệng, giọng khàn khàn gọi cảm: “Tiểu Hù...”

Âm thanh này quả thực là độc dược mê người, Dung Hù nâng mắt, ngây thơ nhìn Tần Trình, dường như không rõ đối phương đang nói cái gì. Nhưng mà nhiệt độ cơ thể cậu lại dần dần bay lên, ngưng mắt nhìn con người sâu thẳm của người đàn ông, hai người đồng thời thờ dốc, ai cũng không nói gì thêm.

Ánh mắt Tần Trình theo mắt phương hẹp dài của thiếu niên chậm rãi trượt xuống, trượt đến cánh môi bao hàm ánh nước, trượt đến xương quai xanh cao thẳng yếu ớt, xuống chút nữa, lướt qua vòng eo tốt đẹp bị áo ngủ che ở chỗ sâu, lướt qua cặp chân thẳng tắp thon dài.

Chau mày, Tần Trình nhắm hai mắt lại, thật lâu sau, hắn nhẹ giọng hỏi: “Anh có thể hôn em không... tiểu Hù?”

Đáp lại hắn, là Dung Hù nâng người lên cho một cái hôn khê.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp nhu hòa, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã cong khóe môi, lộ ra một nụ cười thuần thiện ôn hòa.

Đây chính là câu trả lời.

Cái hôn này khiến thân thể Tần Trình đột nhiên cứng đờ, hắn nhìn người mỉm cười với mình, trong mắt hiện lên vô số cảm xúc, cuối cùng nhẹ nhàng hít một tiếng, cúi người xuống, hạ xuống một cái hôn trên đôi môi mềm mại kia.

Nụ hôn này vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến độ khiến hai người đều có chút say mê, không có cuồng bạo cướp đoạt, Tần Trình thành kính hôn thiếu niên mình yêu nhất, mềm nhẹ mà hôn bờ môi cậu, cảm nhận hương trái cây ngọt ngào.

Xao động vừa rồi theo thời gian từ từ bình ổn, Dung Hù dường như cũng đã nhận ra cái gì đó. Tần Trình buông tay cậu ra, ôm eo cậu, cậu cũng giơ tay lên ôm người đàn ông ấy. Sofa không lớn, chứa hai người đàn ông không khỏi có chút chật chội, nhưng bọn họ lại gắt gao dán vào nhau, nhắm hai mắt, thật chú tâm hôn đối phương.

Sau một hồi, Tần Trình từ trên sofa đứng dậy, ôm lấy Dung Hù, ôm vào phòng của cậu. Vốn dĩ Dung Hù còn muốn xuống dưới tự mình đi, nhưng người đàn ông lại nhấn chặt mảy: “Vốn nghĩ rằng sau khi em thấy tin nhắn thì đã đi ngủ, không ngờ vẫn luôn chờ anh.”

Dung Hù lập tức ngớ ngẩn, lúc này mới phát hiện, điện thoại di động của mình đã sớm hết pin, đại khái là Tần Trình đã sớm nhắn tin về.

Tần Trình thật cẩn thận đặt Dung Hù ở trên giường, giúp cậu kéo chăn, lúc gần đi, hắn vừa mới xoay người, tay phải bỗng nhiên bị người giữ chặt. Tần Trình kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trên giường, Dung Hù mỉm cười, giọng hơi khàn hỏi: “Lần trước anh đột nhiên ngồi ở trên bàn trà, là bởi vì muốn hôn trộm... muốn hôn em sao?”

Tần Trình: “!!!”

Vành tai lấy tốc độ mắt thường có thể thấy lập tức đỏ lên, Tần Trình đơ cái mặt mo, nghiêm túc nói rằng: “Không có.”

Dung Hù khê nhưn mi, cười nhạt nói: “Ừm đúng, em nhớ hình như là anh... muốn lấy đồ, mới ngồi trên đó nhỉ?”

Tần Trình bình bình tĩnh tĩnh gật đầu: “Ừm.”

Ngay sau đó, liền thấy thiếu niên cười khê ra tiếng: “Ý, em nhớ lắm, lần trước anh nói là ngồi ở trên đó chơi di động.”

Tần Trình: “...”

Ý cười bên môi Dung Hù càng tăng lên vài phần, cặp mắt xinh đẹp cười cong thành hình trăng khuyết, bên trong giấu kín hàng vạn hàng nghìn sao trời, trong suốt rực rỡ. Cậu thấp giọng cười, không phải đang cười nhạo, chỉ là cảm thấy người đàn ông đó đặc biệt đáng yêu, mà cậu tự nhiên không có phát hiện, giờ phút này, tầm mắt Tần Trình gắt gao mà chăm chú nhìn cậu, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Đột nhiên, tiếng cười của thiếu niên im bặt, người đàn ông trấn định thông dong hôn lên đôi môi há ra, thành công khiến thiếu niên dừng lại.

Tần Trình về mặt bình tĩnh, vành tai lại đỏ lên: “Ngủ ngon.”

Dung Hù yên lặng kéo chăn lên trên, chỉ lộ ra một đôi mắt: “... Ngủ ngon.”

Cửa phòng “cạch” một tiếng bị người đóng lại, Tần Trình tiện tay tắt đèn, Dung Hù cũng chậm rãi thả chăn xuống, lộ ra hai má phấn hồng. Mở to hai mắt nhìn trần nhà, rõ ràng sáng hôm sau phải lên máy bay, nhưng Dung Hù lại không ngủ, cậu an tĩnh nhìn trần nhà, nhìn thấy đèn đuốc nơi thành thị phồn hoa xuyên thấu qua cửa sổ, mơ hồ chiếu sáng căn phòng.

Sau một lúc lâu, Dung Hù bất đắc dĩ cong khóe môi, nhẹ nhàng lắc đầu. Cậu cảm lấy di động, bắt đầu tìm kiếm——

『 Người đang yêu đương vì sao chỉ số thông minh lại thấp xuống 』

Tìm ra hơn trăm ngàn đáp án có liên quan, đáp án thứ nhất nhìn qua rất có lý. Nói là người đang yêu đương thì hệ thần kinh bị vậy ở trạng thái cực độ hưng phấn, sẽ dẫn đến hệ thống phân tích xuất hiện trạng thái tạm thời đình chỉ.

Dung Hù về mặt đứng đắn gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Hừm, khó trách...”

Xem xong đáp án này, rốt cuộc Dung Hù khôi phục một chút lòng tin với chỉ số thông minh của mình, cậu để điện thoại di động xuống, nhắm mắt lại bắt đầu đi ngủ, chỉ là nhiệt độ còn lưu lại trên đôi môi sưng đỏ làm cậu chậm rãi nhúm mày lại.

Năm phút sau...

Mười phút sau...

Ba mươi phút sau...

Dung Hù yên lặng lật người một cái, dờ khóc dờ cười lắc đầu, lại cảm lấy di động, vừa sạc pin, vừa lướt tin tức.

Sau khi giải Phi Thiên kết thúc, truyền thông đưa tin không ít hơn giải Mẫ Đôn. Lúc này khiến cho người ta chú ý không phải là thị đế thị hậu, cũng không phải «Tranh giành» đạt được thành công lớn, mà là Tần Trình. Tần Trình đến trao giải Phi Thiên, đây tuyệt đối là một tin tức lớn, theo đưa tin, sau khi Tần Trình lên sân khấu, rating giải Phi Thiên trực tiếp vượt 2.0, đến kết cục, thậm chí vượt 3.0!

Đầu năm nay phim truyền hình hơn 2.0 cũng đã hiếm thấy, «Mai phục» từ đầu tới đuôi chỉ vượt qua một hai lần. Mà giải Phi Thiên là một lễ trao giải, thế mà lại được nhiều người chú ý như vậy, công thần là ai, tuyệt đối không thể nghĩ ngờ.

Các truyền thông lớn đều đưa tin về Tần Trình, cùng với đối tượng hân hoan trao giải là Dung Hù. Đa số đầu đề các trang mạng lớn đều là ảnh chụp Tần Trình trao giải cho Dung Hù, đa phần đều dùng ảnh chụp lúc bọn họ ôm nhau.

Tấm ảnh đó che trời lấp đất, trải rộng toàn bộ internet, đừng nói trang web tin tức, Dung Hù mở diễn đàn fan tư nhân của mình ra, thế mà lại phát hiện các fan đều đang dùng tấm ảnh kia để bình luận!

[Trình Dung Trình Dung Trình Dung! Mị yêu Trình Dung một vạn năm!!!]

[Chỗ này nên có truyện, quỳ cầu các cây bút lớn viết về, quỳ cầu!]

[Tần thân trao giải cho Dung của tui QAQ cảm động khóc! Thím xem Dung của tui kia, cười vui vẻ bao nhiêu, ánh mắt cũng đang cười! Đây là vui mừng phát ra từ nội tâm!]

Dung Hù quan sát tấm ảnh kia, yên lặng sờ hai mắt mình, theo bản năng nghĩ:... Chẳng lẽ trước kia cậu cười đều không vui sao?

Có điều fan đó nói cũng không sai, khi Dung Hù nhìn thấy Tần Trình xuất hiện trên sân khấu giải Phi Thiên, ngay từ đầu là kinh ngạc mờ mịt, sau lại thành vui sướng khó nói thành lời. Lý do Tần Trình xuất hiện cậu tự nhiên biết, loại chuyện này không cần hỏi nhiều. Người yêu của cậu muốn tự tay trao giải cho cậu, khi hai người bọn họ ôm nhau dưới sự chú ý của toàn thể giới, cái loại ngọt ngào và sung sướng đó, dùng ngôn ngữ cũng không thể miêu tả.

Đây là người cậu thích, thế giới đều đang chứng kiến.

Lại lướt diễn đàn trong chốc lát, Dung Hù mở weibo ra.

Lúc mới vừa đoạt giải cậu liền đăng một weibo selfie chung với cái cúp, cái weibo kia giờ phút này đã có hơn một triệu lượt comt share, hơn ba triệu like. Máy người Đường Mộng Lam, Đông Tranh, Du Tư Ngừ sôi nổi share ủng hộ, nhóm fan cũng bình luận nhần lại.

Cả cái weibo đều là nhóm fan chúc mừng, nhìn lời nói của bọn họ, trong lòng Dung Hù có chút lo lắng.

Nhưng mà kế tiếp, Dung Hù liền phát hiện, fan của mình đột nhiên bạo tăng năm trăm ngàn!

Hiện giờ Dung Hù đã có hơn hai mươi triệu fan weibo, số lượng fan này đặt ở trong các tiểu sinh coi như là tầm trung thượng. Dù sao thì thời gian cậu ra mắt rất ngắn, đến nay còn chưa tới một năm, có thể tăng thêm hai mươi triệu trong một năm, tuyệt đối là thành tích rất ưu tú.

Mở trang số liệu weibo ra, Dung Hù phát hiện, số fan đó gần như đều là fan Tần Trình. Hơi ngẫm nghĩ, Dung Hù liền hiểu rõ, trước kia mình hợp tác với Tần Trình «Tặng mấy màu đen», cũng đã hút không ít fan đối phương, tới hôm nay vừa qua lễ trao giải này, chỉ sợ rất nhiều fan đều sẽ suy đoán, quan hệ giữa cậu và Tần Trình rất tốt.

Cho nên fan Tần Trình đến làm fan cậu, cũng là chuyện đương nhiên.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù lại lướt trang new feed một lần cuối cùng, đang định tắt di động đi ngủ, đột nhiên liền nhìn thấy một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: nụ hôn đầu tiên của bảo bảo (ω) cậu ấy phải chịu trách nhiệm với bảo bảo!]

Dung Hù: “...”

Tối hôm nay phần lớn fan Dung Hù đều đang thảo luận giải thưởng Phi Thiên và Tàn Trình, không mấy fan chú ý tới weibo của fan bụi trắng giàu đẹp này, cũng không có mấy fan bình luận đùa giỡn cô. Có điều dù sao thì bạn đại gia này thật sự rất đáng yêu, vẫn có khoảng mười fan bình luận cho cô.

[Ha ha ha ha, quả cam lại bắt đầu bán mạnh ~]

[Ý, chỉ mình tôi phát hiện sao, hóa ra hôm nay quả cam mới tiến đưa nụ hôn đầu của mình? Cũng quá đơn thuần đi! Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết quả cam còn chưa có thành niên nha, tôi không tin đâu!]

Hình tượng đại gia trăm vạn đã sớm sụp đổ đến không thấy bóng dáng, Dung Hù nhìn những fan đó bình luận, rất muốn like cho bình luận của họ, tỏ vẻ mình đồng ý, nhưng cậu lại chỉ có thể không chế xúc động, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Ai ngờ Dung Hù còn chưa nghĩ xong là có nên đăng kí một nick nhỏ tới bấm like cho bạn đại gia trắng giàu đẹp phong cách lạ kỳ ấy hay không, về sau cũng có thể dùng nick nhỏ lướt lướt những thứ mình muốn xem, đột nhiên liền thấy, bạn Liên Dung Tranh Từ Hâm đó lại đăng một cái weibo, vừa đăng... còn liên tiếp đăng ba cái!

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Trình Dung# kịch liệt đề cử Trình Dung! Trình Dung vương đạo! Trình Dung thiên đạo!!!]

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Trình Dung# @Tàn Trình trao giải cho @Dung Hù, đây không phải là tình yêu đích thực thì là cái gì! Đây là tình yêu đích thực!]

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Trình Dung# Dung Dung đẹp như thế, đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp, chume =3=]

Dung Hù: "...” Cái weibo cuối cùng hình như chả có một mao tiền quan hệ nào với “Trình Dung” đi? Sao thô lộ với cậu, mà còn muốn đánh tag Trình Dung?

Trong lòng vừa thấy buồn cười lại cảm thấy bất đắc dĩ, Dung Hù tùy tiện lướt lướt weibo fan này.

Nửa tháng qua cậu vẫn luôn rất bận, cũng sắp quên mất bạn fan này, hiện tại lại nhìn một lần, phát hiện đối phương quả nhiên lại một ngày ba bữa com thô lộ. Có điều gần đây, Liên Dung Tranh Từ Hâm dường như rất thích đánh tag Trình Dung, quả nhiên là một fan CP trung thành.

Xem chốc lát, ánh mắt Dung Hù dừng lại trên bốn chữ “nụ hôn đầu tiên”. Ánh mắt cậu sâu thẳm chăm chú nhìn bốn chữ này, hơi hơi nhíu mày, mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào là lạ, nhưng mà chỉ nhìn chốc lát, cậu liền dời tầm mắt, thật sự tắt đi động, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mà ngay ở căn phòng cách vách, người đàn ông nào đó lại mang về mặt bình tĩnh ngồi ở trên sofa, đứng đắn nhìn đi động. Biểu tình Tàn Trình lạnh nhạt nghiêm túc, giống như đang xem tin tức xã hội gì đó, mặc cho ai cũng không nghĩ ra, giờ phút này trên màn hình di động của hắn, đang hiện ra từng tấm từng tấm hình fanfic!

Tốc độ của các cây bút lớn trong giới chính là nhanh như vậy đấy, nếu chậm, vậy còn có thể gọi là cây bút lớn sao?

Chỉ thấy các cô ấy lấy tốc độ nhanh nhất, về một cái lại một cái manga ngắn. Cái gì mà “cúp là của em, em là của anh”, cái gì mà “khi trao giải ghé vào bên tai em nói anh yêu em”, mấy cây bút lớn trí tưởng tượng bay xa, nơi nơi đều là não bổ, chỉ thiếu trực tiếp cho cái xe hai trăm km/h, lái xe lên đường cao tốc luôn.

Xem mấy manga và fanfic đó, chỉ cần có cái hay, Tàn Trình liền chia sẻ. Dung Hù nào biết được, sau khi cậu ngủ, một fan đại gia trắng giàu đẹp thế mà lại còn chia sẻ hơn mười cái weibo, không ngừng đánh tag #Trình Dung#.

Sau khi chia sẻ xong, người đàn ông đưa tay vuốt ve môi của mình, nhắm mắt, môi cong lên.

Đêm nay, lễ trao giải Phi Thiên chấm dứt, tin tức về Dung Hù và Tàn Trình chiếm cứ tầm mắt nhóm dân mạng. Đêm nay, nhóm fan chúc mừng Dung Dung nhà mình đạt được giải thưởng, đồng thời Dung Hù cũng một phát đi lên top 3 hot search, nhân khí bạo tăng. Đêm nay, nhóm fan CP tưởng tượng phong phú, hòa nhau đăng tác phẩm fanfic, vô số fan CP đều tỏ vẻ mình ăn đường ăn đến độ sắp tiểu đường luôn.

Đêm nay, tất cả fan CP đều không biết, cặp CP các cô tôn sùng, đang lên lút phát cho các cô cục đường lớn nhất.

Nụ hôn đầu tiên đổi nụ hôn đầu tiên... ừm, trao đổi đồng giá, không vấn đề.

Đại khái là chuyện đêm trước thật sự quá mức thẹn thùng, không hôn thì thôi, vừa hôn hai người còn hôn đến nghiện, trực tiếp hôn bốn năm phát. Rạng sáng ba giờ Dung Hù mới nằm trên giường đi ngủ, rạng sáng hơn năm giờ liền rời khỏi nhà, trước khi đi cậu do dự đến trước cửa phòng Tàn Trình, suy tư rốt cuộc mình có nên nhân cơ hội trốn đi hay không.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cậu lắc lắc đầu, xoay người muốn chạy, ai ngờ ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên bị mở ra từ bên trong. Dung Hù kinh ngạc quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp thấy rõ mặt của đối phương, bỗng nhiên trên môi nóng lên.

Cái hôn này rất nhẹ, một cái hôn chấm dứt, Dung Hù nâng mắt, nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ sẫm màu, ánh mắt sâu lắng nhìn mình.

Khóe môi không khỏi nhếch lên, Dung Hù cười nói: “Em phải về thành phố S quay phim.”

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, anh cũng phải về quay phim, buổi chiều lên máy bay.”

Hai người đều không nói gì, sau một lúc lâu, Dung Hù nhẹ giọng nói: “Sau khi bộ phim này quay xong, có khả năng em còn phải nhận thêm một bộ, chỉ có thời gian nghỉ ngơi vài ngày.”

Môi Tần Trình dần dần mím lại, hồi lâu, hắt thở dài một tiếng: “Tiểu Hù...”

Dung Hù ngẩng đầu nhìn hắn, giấy tiếp theo, eo cậu bị người đàn ông một phen bắt lấy, bờ môi cực nóng gắt gao bao lấy cậu. Hai mắt Dung Hù phút chốc tròn to, nhưng mà chậm rãi, cậu liền nhắm hai mắt, buông lỏng tay kéo rương hành lý, đưa tay ôm lấy người đàn ông phía trước.

Ánh bình minh từ đường chân trời phía đông bay lên, nắng mai xán lạn rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất cực lớn, chiếu xạ vào trong nhà. Ánh sáng kia chiếu xạ trên người thiếu niên, làm cậu càng thêm mộng lung tốt đẹp, mà cậu đang nhắm hai mắt, hơi hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn trả lại người yêu của mình.

Cái hôn ấy rất mềm nhẹ, mang theo lưu luyến và tình yêu. Lúc ra khỏi nhà, Dung Hù nghĩ nghĩ, vẫn đeo một cái khẩu trang lên. Tần Trình muốn đưa cậu xuống dưới lầu, Dung Hù lại cách khẩu trang, thấp giọng nói rằng: “Anh La ở dưới lầu.”

Ngụ ý là, không tiện lắm

Tần Trình trầm tư một khắc, chỉ đành tiễn thiếu niên đến cửa thang máy.

Cửa thang máy từ hai bên chậm rãi khép vào chính giữa, một người đứng ở ngoài thang máy, một người đứng ở trong thang máy, nghiêm túc ngưng mắt nhìn đối phương. Thời gian trở nên vô hạn dài lâu, cuối cùng, cửa thang máy vẫn đóng lại, Dung Hù kéo khẩu trang ra, vuốt ve đôi môi có chút sưng đỏ. Một phút đồng hồ sau, cậu lại kéo khẩu trang lên, ra khỏi thang máy, trực tiếp tìm được La Chấn Đào ở dưới lầu chờ đã lâu.

La Chấn Đào nhìn thấy Dung Hù, cũng sững sờ: “Bị cảm sao?”

Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Chắc có một chút, cứ đeo khẩu trang, để ngừa lây bệnh cho mọi người.”

La Chấn Đào không nghĩ quá nhiều, trực tiếp lái xe đưa Dung Hù đến sân bay, La Thiển đã chờ trong sân bay, lần này vẫn là do La Thiển đến đoàn phim chăm sóc Dung Hù, La Chấn Đào tiếp tục ở lại thành phố B bận chuyện khác. Khi La Thiển nhìn thấy Dung Hù, cũng kinh ngạc hỏi có phải cậu bị cảm không, thiếu niên vẫn bình tĩnh mỉm cười, mặt không đỏ tím không đập loạn đáp: “Phải, bị cảm.”

Ngày hôm sau, khi Dung Hù nhìn thấy La Thiển tự mình làm canh giải cảm, cậu chỉ có thể: “...”

La Thiển nhiệt tình nói rằng: “Tiểu Hù, cậu phải đóng phim, thuốc cảm có tác dụng phụ, cũng không tốt. Bà nội tôi là một bác sĩ trung y, tổ truyền, canh thuốc này tôi đã uống từ nhỏ, dùng đặc biệt tốt, cậu nhanh thử xem!”

Dung Hù: “...”

Cái gọi là tự làm bậy không thể sống, trước khi uống hết canh thuốc đắng chất đêm nay, Dung Hù lén chụp một tấm hình, gửi cho người đàn ông nào đó.

Rất nhanh, Tần Trình hồi âm lại: [?]

Thiếu niên khí định thần nhàn trả lời: [gần đây học một chiêu, lần sau về nhà, làm cho anh uống.]

Nhìn đến hàng chữ này, ánh mắt Tần Trình khẽ nhúc nhích, dừng lại thật lâu trên hai chữ “về nhà”.

[Tần Trình: được.]

Chuyện giải thưởng Phi Thiên tăng vọt duy trì tròn hai ngày, hai ngày sau, tin tức xã hội liền hấp dẫn sự chú ý của dân mạng, trận phong ba trao giải do Tần Trình và Dung Hù dẫn phát ra, rốt cuộc vẽ dấu chấm hết.

Cùng lúc đó, «Mê thành» quay phim cũng dần dần kết thúc, về phần đoàn phim «Trang hoa la», bọn họ không có mời hợp báo công khai nghi thức khởi động máy, cũng không lộ ra một chút tiếng gió nào với bên ngoài.

Tất cả fan đều không biết, Lưu lão xa cách nhiều năm, lần thứ hai hợp tác với Tần Trình, quay một bộ phim lớn.

Sau hai tuần cuối tháng năm, Dung Hù ở thành phố S tham gia lễ trao giải Chuông Vàng. Lúc này, trao giải cho cậu không còn là Tần Trình, mà là một vị thị đế nổi tiếng uy tín lâu năm trong giới. Đối phương trình trọng đem chiếc cúp nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trao vào tay cậu, lúc ôm chúc mừng cậu, còn hiền lành cười nói: “Tôi từng xem «Tàng mây màu đen», có lên.”

Dung Hù khẽ kinh ngạc, tiếp đó cười khẽ, lễ phép đáp: “Cảm ơn ngài.”

Người mới có thực lực tất nhiên sẽ được người khác coi trọng và tôn trọng, bạn tôn trọng người khác, người khác cũng sẽ tôn trọng bạn. Bạn tôn trọng tác phẩm, vậy bạn sẽ được người khác tôn trọng. Trong giới tất nhiên có loại tiểu nhân muốn chạy đường ngang ngổ tăt như Hàn Dương Hạo, Đặng Đạt Văn, nhưng người chân chính cố gắng lại càng nhiều.

Giải Chuông Vàng chấm dứt lại khiến Dung Hù chiếm được một sóng nhiệt độ mới, nhưng mà khi lễ trao giải chấm dứt, màn đêm buông xuống, cậu liền trực tiếp về đoàn phim. Ngày hôm sau, «Mê thành» quay phân cảnh cuối cùng.

Mã Tề, Nhâm Thư Chi từ hai ngày trước đã đóng máy rồi đoàn, trong số các diễn viên chủ yếu, chỉ còn lại Dung Hù và Bách Tích Văn còn chưa đóng máy.

Tờ mờ sáng, Dung Hù đạp bóng đêm đi tới đoàn phim, nghiêm túc nghiên cứu mấy cảnh phim cuối cùng. Mà cậu cũng không chờ bao lâu, Bách Tích Văn cũng đội bóng đêm tới đoàn phim. Khi hai người chạm mặt, Bách Tích Văn kinh ngạc nhìn Dung Hù, Dung Hù lại cười phát tay với hắn, nói: “Muốn tới đối diễn không?”

Bách Tích Văn lập tức gật đầu: “Được!”

Diễn viên nghiêm túc cố gắng sẽ được tất cả mọi người tôn trọng, chẳng hạn như Dung Hù, chẳng hạn như Bách Tích Văn.

Mà lúc này, Dung Hù cũng không biết, trong thành điện ảnh Hoàn Kiếm xa xôi, một đoàn phim chế tác lớn cũng đã khởi công.

Cũng chính hôm nay, cảnh quay buổi sáng vừa mới vẽ một dấu chấm hết, Lưu lão liền nhận được một cú điện thoại. Vừa nghe giọng nói trong điện thoại, lão già từ kéo khóe miệng, thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu: “Hắn thế mà lại là người như vậy? Vậy sao cậu không nói sớm! Phần tử phản Hoa sao có thể vào đoàn phim của tôi, cậu quả thực làm thúi mặt tôi! Bây giờ lập tức tìm diễn viên lại cho tôi, hẹn diễn!”

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 89

Từ lúc «Mê thành» bấm máy đến nay, cũng bắt quá chỉ hai tháng.

Làm một bộ phim huyền nghi, bộ phim điện ảnh này quay vô cùng thuận lợi, trong đoàn phim ngoại trừ Nhâm Thư Chi diễn xuất bình thường, hai nam chính cảnh diễn nhiều nhất đều diễn xuất không tồi, rất ít NG. Viên đạo cũng không ngờ tới, bộ phim này thế mà lại có thể đóng máy sớm một tuần, nhưng dù vậy, mọi người trong đoàn phim cũng không dám chậm trễ.

Dung Hù là người thứ nhất đến đoàn phim, Bách Tích Văn là thứ hai. Không quá nửa giờ, sắc trời tờ mờ sáng, Viên đạo và nhân viên công tác khác liền lục tục vào phim trường, chuẩn bị mấy cảnh diễn cuối cùng.

Trong nội dung quay ngày hôm qua, phạm nhân đã bị bắt quy án. Phạm nhân gần như điên cuồng nhiều lần nói “bọn họ đáng chết”, cuối cùng quan toà giải quyết dứt khoát, quyết định tử hình.

Vụ ám giết người liên hoàn bao phủ Hải thành đã hơn một năm, rốt cuộc kết thúc. Đàm Dương Hiền đạt được cấp trên ngợi khen, thăng chức thành đại đội trưởng trong cục, Tiết Gia Triết vẫn về trường học, vẫn cứ là giáo sư trẻ tuổi nhất, mỗi ngày dạy học lên lớp.

Hết thầy đều giống như quá khứ, tận đến có một ngày, khi Tiết Gia Triết lên lớp, đột nhiên nhìn đến một người đàn ông cao lớn anh tuấn khom người, đáng khinh mà từ cửa sau phòng học chui vào. Nhìn thấy cảnh này, tiếng Tiết Gia Triết giảng bài khựng lại, “sinh viên” chuẩn êm vào phòng học đó còn cười phát phát tay với y, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Trên giảng đài, người đàn ông nhả nhặn tuấn mỹ mỉm cười, tiếp tục giảng bài.

Đây là cảnh quay xong ngày hôm qua, cảnh phải quay hôm nay chính là Đàm Dương Hiền tan học lại tìm Tiết Gia Triết. Giống như lúc phim mới vừa mở màn, Tiết giáo sư bốn phía độc mồm độc miệng với ông bạn học cũ, nhưng lúc này đây, Đàm Dương Hiền lại cười ha ha: “Không có vụ án, đâu ra nhiều vụ án như vậy, không có vụ án tôi liền không thể tới thăm cậu một chút sao?”

Ánh mắt tất cả nhân viên công tác đều tụ tập đến giữa phim trường, chỉ thấy ở nơi đó, giáo sư thanh lãnh nho nhã trẻ tuổi nhưn mày, giọng bình tĩnh nói rằng: “Cậu tới thăm tôi à?” Âm cuối khê nâng, nghe thê nào cũng thấy mang theo một loại ý cười nhàn nhạt.

Diễn hai tháng qua, Dung Hù gần như đã hoàn toàn thành Tiết Gia Triết.

Sau khi bấm máy, chỉ cần y đứng ở nơi đó, nhìn y, bạn căn bản không nghĩ ra được người này là Dung Hù dịu dàng thân thiện kia. Y trầm ổn lạnh nhạt, nhìn như nhẹ nhàng hữu lễ, lại đối với ai cũng giữ một khoảng cách, đôi mắt lạnh lùng giấu ở sau thấu kính, giống như có thể nhìn thấu tâm tư mỗi người.

Ngoại trừ người bạn học cũ này, y chưa từng thật sự cười với ai.

Đôi mắt Tiết Gia Triết mang ý cười hỏi lại, Đàm Dương Hiền trong sáng mỉm cười, kéo bạn tốt đi.

Mua một đồng bia, đến nhà Tiết Gia Triết, hai người cùng uống rượu. Gần như đều là Đàm Dương Hiền uống, Tiết Gia Triết uống rất ít, chỉ nghe ông bạn cũ uống say ở nơi đó hồi ức quá khứ.

“Tôi nhớ rõ năm nhất vừa mới vào trường học, nữ sinh cả lớp đều thích cậu. . . a không đúng, nữ sinh toàn trường đều thích cậu. Tôi rất ghen tị cậu đó, ha ha. Đừng nói tôi, Lưu Tử, Nhị Trần, bọn họ cũng đều ghen tị cậu. Nhiều đàn em đàn chị xinh đẹp như vậy, sao đều coi trọng cậu, thật sự là phung phí của trời. . .”

Tiết Gia Triết bình tĩnh uống bia, nói rằng: “Đúng là phung phí của trời.”

Đàm Dương Hiền chỗ nào để ý tới y, đã sớm uống mủ mủ, tiếp tục nói: “Lúc tôi học năm ba, cũng không ngờ tới, sau đó ông già nhà tôi lại ép tôi bỏ học thi lại cảnh sát, bằng không sẽ giống các cậu rồi, làm thành phần trí thức, làm giáo sư, cũng rất tốt. . .”

Tiết Gia Triết đưa tay đẩy đẩy mắt kính, môi mông khê cong: “Cậu hẳn là rất khó làm giáo sư đại học.”

Vừa nghe lời này, Đàm Dương Hiền đột nhiên buông chai bia xuống, mãnh liệt tiến đến trước mặt Tiết Gia Triết. Cảnh này nhìn trong mắt nhân viên công tác bên cạnh phim trường, một đám mờ to hai mắt, gất gao chăm chú, nhìn không chuyển mắt.

Cảnh này quay đến hiện tại, đã quay đến lần thứ ba. Bách Tích Văn đã sớm hóa trang say rượu, cũng đem tên say đó diễn rất ra dáng, nhưng Viên đạo chính là không hài lòng. Rõ ràng đây đã là cảnh cuối cùng, nhưng cảnh này quay như thế nào cũng không thuận lợi, xác thực khiến mọi người trong đoàn phim đau đầu.

Hiện giờ, Bách Tích Văn lại tiến đến trước mặt Dung Hù, tựa như một lão lưu manh, nhìn chăm chăm người bạn cũ. Hai gò má hấn đỏ bừng, say đến mắt cũng híp lại, vẫn luôn nhìn Dung Hù, dường như có thể nhìn thấu cậu, nhìn thật lâu thật lâu, mới bỗng nhiên thấp giọng cười một tiếng, hỏi: “Tôi thực sự ngu xuẩn như vậy sao. . .”

Nội dung đi tới nơi này, tất cả người xem đều không biết Tiết Gia Triết mới là cuồng sát nhân chân chính. Những lời này của Đàm Dương Hiền là biên kịch linh quang chợt lóe, đột nhiên sửa lại, ngày hôm qua lúc sửa kịch bản còn có ý nói: “Đây là hai ý nghĩa, các cậu đoán coi, rốt cuộc hẳn có biết ai mới là thủ phạm hay không?”

Đáp án này chỉ sợ ngay cả chính biên kịch cũng không biết, dựa theo lẽ thường, lấy tính cách Đàm Dương Hiền, hẳn hẳn là thật sự không biết Tiết Gia Triết là hung thủ, nếu không hẳn nhất định sẽ bắt đối phương ra pháp luật. Nhưng có lẽ, ở chỗ sâu trong nội tâm hẳn vẫn luôn có một loại trực giác, cảm thấy Tiết Gia Triết là hung thủ, nhưng bản thân hẳn cũng không biết chuyện này, chỉ có sau khi uống rượu, mới có thể theo bản năng mà nói ra lời như thế.

Có điều nghe hẳn nói những lời này, cặp mắt phượng giấu ở dưới thấu kính hơi hơi chớp lóe, trên khuôn mặt trắng nõn của Tiết Gia Triết không có một chút dao động.

Kế tiếp chính là chỗ Viên đạo vẫn luôn NG.

Mỗi lần Dung Hù diễn xong lời thoại này, Viên đạo đều sẽ không hài lòng mà NG, nhưng ai cũng nói không nên lời là có chỗ nào không đúng, chính Viên đạo cũng chỉ cảm thấy không tốt, nhưng thật sự muốn ông nói ra một biện pháp cải thiện, ông cũng không cách nào đưa ra đề nghị.

Rất nhiều nhân viên công tác đã bắt đầu thờ dài trong lòng, cảm thấy sẽ lập tức NG nữa.

Chỉ thấy Dung Hù hơi hơi nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Đến đây, không có bất luận chỗ nào khác biệt với hai lần NG lúc trước, nhưng mà ngay sau đó, lại thấy cậu đột nhiên vươn tay phải, xoa mái tóc ngắn đâm tay của Bách Tích Văn. Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Cậu có ngu hay không tôi không biết, nhưng mà A Hiền à, loại chuyện dạy học dạy người này mệt chết đi, trách nhiệm rất lớn, tôi không nên làm cái này, trách nhiệm này. . . cậu cũng không cần gánh.”

Trong những người vây xem, La Thiên chậm rãi trừng lớn mắt.

Trong giọng nói của Dung Hù mang theo một chút dịu dàng và một môi mông manh khó có thể che giấu, cậu nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc người bạn cũ, giống như đang đối mặt với một đứa bé khóc nháo, nghiêm túc dỗ dành.

Cái đó và hai lần quay trước hoàn toàn không giống!

Trước đó Dung Hù diễn Tiết Gia Triết, chính là dùng bề ngoài dịu dàng nói ra lời thoại với Đàm Dương Hiền. Trong lòng y biết mình không có tư cách làm thầy giáo, nhưng mà y cũng không thêm đề ý, thuận miệng có lẽ với Đàm Dương Hiền. Nhưng hiện giờ. . . khi y vuốt tóc Đàm Dương Hiền, giống như tự giễu nói ra lời như vậy, hết thấy liền giống như thay đổi.

Tiết Gia Triết không phải là nhân cách phản xã hội chân chính, y có tình cảm, cho nên y biết mỗi một, biết đi khuyên giải an ủi.

Đương nhiên, người say rượu khẳng định không có khả năng đem lời y nói nghe vào tai, mà là bắt lấy trọng điểm: “Đúng vậy, tôi không ngu, tôi đương nhiên có thể làm giáo sư. Đến, Gia Triết, lại uống một ly! Chúng ta lại uống một ly, không say không về!”

Nói xong, Đàm Dương Hiền lại cầm chai bia thứ mười ba lên, ừng ực rót xuống bụng. Mới vừa uống xong, hẳn đột nhiên bỏ nhào vào trên người Tiết Gia Triết, ngu khờ khờ, chỗ nào còn có bộ dạng hào phóng “không say không về” mới vừa nói.

Tiết Gia Triết thì về mặt lãnh tỉnh buông ly rượu xuống, trực tiếp đẩy người từ trên người của mình ra, sau đó hơi thu dọn bàn một chút, cuối cùng... xách sau cổ Đàm Dương Hiền, trực tiếp kéo người vào phòng ngủ. Y mặt không đổi sắc kéo người lên giường, cởi giày, đắp chăn lên. Nghĩ nghĩ, lại kéo chăn ra, mở tủ quần áo bắt đầu tìm áo ngủ.

Màn ảnh đi theo bên cạnh Dung Hù, quay bình thủy tinh tiêu bản ở chỗ sâu trong tủ quần áo. Bàn tay phải đạo cụ trong đó làm trông rất sống động, trôi nổi giữa Formalin, ánh lên lục quang sâu kín.

Lần này, cảnh quay dài này liền kết thúc.

Cả bộ phim chỉ còn lại một cảnh cuối cùng này.

Bách Tích Văn vẫn nằm ở trên giường làm bối cảnh, thợ camera lại ngồi xổm trong tủ quần áo, từ trong quay ra bên ngoài, quay Dung Hù.

Trên hình ảnh, giáo sư trẻ tuổi thanh lãnh tuấn nhã tìm trong chốc lát, dường như tìm được cái gì đó. Trên tay y có thêm một cái áo ngủ, trên mặt không có một chút biểu tình, lấy quần áo xong, y hạ mắt nhìn màn ảnh, hơi hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười không có nhiệt độ.

Sau đó, đóng cửa.

Hình ảnh quy về một mảnh hắc ám

«Mê thành» đóng máy!

Bởi vì cảnh cuối cùng là cảnh ban đêm, cho nên chờ đến buổi tối, mọi người mới quay xong toàn bộ. Lúc đóng máy, đã là buổi tối chín giờ rưỡi, nhưng mà không có một ai cảm thấy buồn ngủ, vừa đóng máy, tất cả mọi người kích động đến hai mắt sáng lên, tiếng cười tràn ngập toàn bộ phim trường.

Dung Hù ngồi ở trong phòng trang điểm, tùy ý thợ trang điểm giúp mình tẩy trang. Vừa tẩy trang, thợ trang điểm còn vừa nhỏ giọng cảm khái: “Khuôn mặt Dung Dung thật sự là quá tốt để trang điểm, làn da vừa tốt, ngũ quan lại lập thể, về sau không biết còn có cơ hội hợp tác không?”

Quan hệ giữa Dung Hù và tất cả nhân viên công tác đều không tồi, vì thế giọng điệu thợ trang điểm đó cũng rất tùy ý.

Nghe xong lời này, Dung Hù cười nhạt nói: “Sẽ có cơ hội, chị Triệu.”

Mọi người còn nói cười vài câu, chờ Dung Hù tẩy trang xong, bên phía Bách Tích Văn cũng tẩy trang kết thúc.

Nhìn thấy Dung Hù, Bách Tích Văn phút chốc sùng sốt, vẻ mặt xấu hổ đứng ở tại chỗ, thật lâu không hề nhúc nhích. Thấy thế, Dung Hù hơi suy tư, liền hiểu rõ ý đối phương. Cậu cười đi lên trước, nói rằng: “Động tác cuối cùng chỉ là thuận tiện thêm vào, cảm ơn cậu phối hợp, Bách Tích Văn.”

Bách Tích Văn nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, tầm mắt lại tránh đi, không có nhìn Dung Hù.

Rất nhanh Viên đạo liền đi tới, dắt mọi người cùng nhau đi liên hoan, cử hành tiệc đóng máy cuối cùng.

Trên tiệc tối, Dung Hù cũng bị chuốc vài ly rượu. Dù sao thì ngày hôm sau không có cảnh quay, mọi người đều uống vô cùng tận hứng, suy xét đến việc Dung Hù từng phát hành «Thất dục», về sau có khả năng kiếm luôn ca sĩ, nên chỉ chuốc cậu vài lần, không để cậu thật sự uống say.

Về phần mấy người Viên đạo, Bách Tích Văn, cũng đã sớm uống đến ngồi phịch ở trên bàn, được trợ lý đỡ về khách sạn.

Dung Hù và La Thiên cùng đi về phía khách sạn, trên đường đụng phải không ít nhân viên công tác. Mọi người đều vui vẻ chào hỏi cậu, có mấy nhân viên còn trực tiếp cầm di động đến chụp ảnh chung, xin cậu kí tên, Dung Hù đáp ứng toàn bộ.

Trên con đường nhỏ yên tĩnh, dòng người dần dần thưa thớt, chỉ có gió đêm tháng sáu mát mẻ thổi phát lại đây, thổi đi hơi rượu trên người.

La Thiên đeo một cái túi nhỏ, tò mò hỏi: “Tiểu Hù, cuối cùng vì sao cậu đột nhiên sờ đầu Bách Tích Văn vậy? Tôi cũng bị dọa sợ, không ngờ cậu lại đột nhiên tăng thêm động tác này... Có điều hiệu quả thật tốt, Viên đạo thể mà lại vừa lòng, cũng không có NG nữa.”

Dung Hù nâng mắt lên, cười nói: “Viên đạo vừa lòng không phải tốt rồi sao?”

La Thiên gật gật đầu: “Ừm, chỉ cần đạo diễn vừa lòng là được, tôi cũng thấy như vậy rất tốt, quả thật tốt hơn cả hai lần trước.”

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, liền vào khách sạn. La Thiên xác định chuyến bay chặng vạng ngày mai với Dung Hù, liền tách ra ngay tại cửa thang máy.

Sau khi Dung Hù trở về phòng, rửa mặt một phen, bởi vì uống một ít rượu, đầu còn có hơi choáng váng, cho nên cậu nhanh chóng đi ngủ, lại mở mắt lần nữa, thế mà đã đến giữa trưa.

Tay trái chống giường lớn mềm mại, thiếu niên chậm rãi tỉnh lại. Cúc áo ngủ buông lỏng hai cúc, quần áo theo động tác của cậu trượt xuống, lộ ra hơn phân nửa đầu vai trắng nõn. Dung Hù cụp mắt, an an tĩnh tĩnh nhìn chằm, dường như còn chưa có hồi hồn lại, tận đến khi... di động của cậu đột nhiên điên cuồng rung lên.

Trong lòng đột nhiên khựng lại, Dung Hù triệt để tỉnh táo, cậu nhanh chóng cầm lấy di động, bỗng nhiên thấy được hơn ba mươi cuộc gọi chưa nghe!

“Tần Trình, sao đột nhiên gọi cho em nhiều như vậy... Ừm, còn ở Tượng Sơn, chạng vạng hôm nay ngồi máy bay về thành phố B, thế nào... anh chờ một chút, em không hiểu ý của anh lắm, ngày hôm qua em đóng máy, nhưng mà hai tuần sau em liền phải vào đoàn quay phim Hứa Sanh đạo diễn...”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông: “Hoành Điểm và Tượng Sơn rất gần, cần anh bảo trợ lý lái xe đi đón em không?”

Dung Hù dờ khóc dờ cười hỏi: “... Hai tuần lễ thật sự có thể quay xong hả?”

Tần Trình thấp giọng nói rằng: “Chỉ là thử vai.”

Dung Hù không trả lời, cậu lại lần nữa nằm vật xuống ở trên giường, chôn mình trong gối đầu mềm mại, nhẹ giọng cười cười: “Anh không cho em một chút thời gian nghỉ ngơi, sẽ không sợ em mệt sao?”

“Anh tin tưởng em.”

Một câu “anh tin tưởng em”, khiến ý cười bên môi Dung Hù càng ngày càng sâu.

Tần Trình có thể bảo Dung Hù đi tham gia thử vai, nói rõ cảnh diễn của nhân vật kia tuyệt đối không nhiều lắm, Dung Hù tuyệt đối có thể quay xong trong hai tuần lễ. Hơn nữa hẳn còn nói tin tưởng Dung Hù, vậy cũng là đang nói, hẳn tin tưởng Dung Hù sẽ không NG hoại, tin tưởng Dung Hù sẽ không giành giật từng giây mà quay phim, có lẽ cũng là đang tin tưởng chính hẳn, có thể chăm sóc tốt thiếu niên mình yêu mến.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót quanh quẩn giữa núi, Dung Hù hạ mắt, nở nụ cười: “Tối hôm nay, em muốn nhìn thấy anh.”

Trong thành điện ảnh Hoành Điểm, một người đàn ông tuấn mĩ cao lớn đột nhiên dừng bước, tay phải hẳn cầm một cái điện thoại di động, ánh mắt khẽ nhúc nhích, không tiếng động nở nụ cười. Thật lâu sau, hẳn thấp giọng nói với người bên kia: “Được.”

Một phút đồng hồ sau, trợ lý của Tần Trình trực tiếp lái xe xuất phát từ thành điện ảnh Hoành Điểm, đi về hướng Tượng Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 90

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thành điện ảnh Tượng Sơn và Hoành Điểm cùng ở tỉnh Chiết, cách xa nhau bất quá chỉ hơn một trăm km. Giữa trưa cùng ngày, Dung Hù liền trực tiếp nói chuyện này cho La Thiên, đề cô trả vé máy bay chạng vạng về thành phố B.

Buổi chiều ba giờ, trợ lý của Tần Trình lái xe đến thành điện ảnh Tượng Sơn, đoàn người lại đi về phía Hoành Điểm.

Dung Hù gọi điện thoại thông báo tin tức này cho La Chấn Đào, lại không ngờ mới vừa nói xong, La Chấn Đào liền cười nói: “Hồi trưa anh đã biết rồi. Từ Tần cô ý gọi điện thoại cho anh trước, hỏi anh về hành trình của cậu. Tiểu Hù, anh nghe Từ Tấn nói cảnh diễn của nhân vật này không phải là quá nhiều, nếu cậu quay thuận lợi, hẳn là một tuần có thể quay xong. Phim của Hứa đạo còn hai tuần nữa mới khởi động máy, tuy rằng anh cũng rất muốn cho cậu nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng mà bộ phim này... thật sự rất tốt.”

Vừa mới quay xong một bộ phim, liền ngựa không ngừng vó mà đến một đoàn phim điện ảnh khác thử vai, đối với bất luận một diễn viên nào mà nói, cũng có chút cố sức.

Đương nhiên, cũng có một ít diễn viên thích diễn trùng —— đồng thời quay nhiều phim, như thế thì bọn họ có thể có được càng nhiều tác phẩm, kiếm càng nhiều tiền, được càng nhiều ánh sáng. Nhưng loại hành vi đó luôn là trơ trên trong giới.

Bởi vì diễn viên diễn trùng, liền có nghĩa là đoàn phim phải phối hợp với thời gian của diễn viên để điều chỉnh quay phim, hết sức không tiện. Hơn nữa diễn trùng rất dễ dẫn đến trạng thái diễn viên xảy ra vấn đề, không thể nào tiến hành chuyển hoá nhân vật giữa hai bộ phim.

Dung Hù tự nhiên sẽ không đi diễn trùng, nhưng nếu cậu quay «Trang hoa la», đúng là thật sự không có mấy ngày thời gian nghỉ ngơi. Nhưng mà chính như La Chấn Đào đã nói, bộ phim điện ảnh này là một cơ hội tốt, có thể hợp tác với đại đạo diễn quốc tế, có thể hợp tác với ảnh đế ảnh hậu, là kỳ ngộ hiếm có.

La Chấn Đào nói: “Là Tần tiên sinh đề cử cậu đi quay bộ phim này.”

Nam số ba đã sớm định ra của «Trang hoa la» là một người Mỹ gốc Hoa, ở nước Mỹ có danh khí không nhỏ, sở dĩ lựa chọn hắn ta, ngoại trừ hình tượng và diễn xuất phù hợp yêu cầu, Lưu lão chính là muốn mượn lực kêu gọi của hắn ta, cần quét thị trường nước Mỹ.

Ai cũng sẽ không ngại nhiều tiền, nếu tiểu thịt tươi này nổi tiếng tại nước Mỹ, vậy thì cứ để cho hắn ta đến diễn.

Đương nhiên, Lưu lão trăm triệu lần không ngờ rằng, tiểu thịt tươi quốc tịch Mỹ này hai ngày trước thế mà ở trong một chương trình của nước Mỹ, nói ra ngôn luận phản Hoa. Rõ ràng sinh ra ở Hoa Hạ, rõ ràng trong thân thể chảy dòng máu Hoa Hạ, nhưng loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa này sau khi được tổ quốc đào tạo, nghĩa vô phần cổ mà gia nhập quốc tịch nước hắn ta không nói, còn dám chửi bới tổ quốc mình.

“Cha mẹ hắn ta bây giờ còn ở Hoa Hạ kia, tên khốn đó, hắn nói lời như vậy cũng không sợ bị sét đánh!” Lúc ấy Lưu lão ngay ở đoàn phim chửi ầm lên.

Từ Tấn nói với La Chân Đào, lúc ấy Lưu lão tức giận đến độ trực tiếp gọi điện thoại cho vài bạn tốt trong giới, vài người đồng thời phong sát tiểu thịt tươi đó trong giới giải trí Hoa Hạ. Có điều ngôn luận phản Hoa của đối phương đã sớm truyền đến Hoa Hạ, hơn triệu dân mạng đều mắng hắn ta, bản thân hắn ta ngược lại không hề gì, còn mang về mặt “tôi mới không cần kiếm tiền của mấy người”.

Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, lúc trước đoàn phim «Trang hoa la» cho đối phương một khoản phí hợp đồng không tồi, hiện tại đối phương bội ước đến đúng lý hợp tình, lành làm gạo vỡ làm muối, cũng không biết có phải là bị cái gì kích thích hay không.

Có điều hắn ta bị kích thích gì, Dung Hù tự nhiên không biết, Dung Hù chỉ biết là, Lưu lão khẳng định bị kích thích lớn.

Vốn dĩ ngày hôm qua tiểu thịt tươi kia nên vào đoàn, hiện tại cảnh diễn của hắn ta đã chết, còn phải tuyển diễn viên lần nữa. Đoàn phim chế tác lớn giống vậy, cả đoàn phim tổng cộng có hơn một ngàn người, cứ trì hoãn một ngày, chính là một khoản tài chính. Lưu lão há lại không để ý tới tiền, ông không ngừng thúc giục người sản xuất nhanh chóng liên hệ diễn viên, ngày hôm qua đã casting ba người, đều không hài lòng, hôm nay còn phải tiếp tục casting.

Nhưng mà một diễn viên hợp tâm ý nào có dễ tìm như vậy, còn phải lập tức diễn được. Rất nhiều tiểu sinh điện ảnh hạng một điều kiện phù hợp đều bị trùng thời gian, bọn họ rất muốn quay phim của Lưu lão, nhưng Lưu lão kiên quyết không cho phép diễn viên diễn trùng lịch.

Vì thế, hôm nay khi Tàn Trình nói ra tên Dung Hù, ánh mắt Lưu lão sáng lên: “Cậu ta có thời gian hả?!”

Tàn Trình thân nhiên gật đầu, dường như chỉ là thuận miệng nhắc tới, không vội vàng cỡ nào: “Ừm, ngày hôm qua vừa vặn đóng máy.”

Lưu lão nghe vậy liền do dự: “... Mới vừa đóng máy, có hơi gấp gấp đi?”

Người đàn ông tuổi trẻ không từ vết hạ mắt mỉm cười, hỏi ngược lại: “Lưu lão, ngài còn có thể tìm ra người tốt hơn cậu ấy sao?”

Lưu lão: “...”

Suy nghĩ trong chốc lát, Lưu lão đột nhiên cảm thấy, hình như mình bị đối phương hạ bệ. Ông cụ mặt nhăn mày nhíu nhìn Tàn Trình một cái, nói: “Vừa rồi không phải là cậu có ý bẫy tôi chứ? Tàn Trình, chuyện cậu đi trao giải cho Dung Hù tôi có nghe nói, cậu nhất định là có ý đi trao giải cho cậu ta, các cậu có quan hệ tốt như vậy, rõ ràng là cậu có ý đề cử cậu ta, đúng không?”

Lưu lão và Tàn Trình quen biết nhiều năm, hai người xem như bạn vong niên, quan hệ rất tốt.

Theo lý thuyết sau khi người bình thường bị người ta vạch trần, không phải là thất kinh, thì cũng nên cảm thấy xấu hổ, ai ngờ Tàn Trình chỉ nhẹ nhàng nhún mày, khoe môi tình bơ con lên, cười nhạt hỏi: “Vậy ngài có muốn cháu đi mời cậu ấy không?”

Lưu lão: “...”

Từ Tấn ở một bên yên lặng nhìn: “...”

Cuối cùng, trên đời này cũng có người có thể cảm nhận được nỗi khổ của hắn rồi!

Giữa trưa nói chuyện điện thoại xong, Tàn Trình liền gửi kịch bản «Trang hoa la» cho Dung Hù. Kỳ thật rất lâu trước kia, Tàn Trình đã lộ ra một ít nội dung phim cho Dung Hù, đơn giản mà nói, đây là một câu chuyện loạn thế vô hiệp vào những năm cuối triều Minh.

Triều Minh những năm cuối, tứ hải chiến loạn, vương triều hơn hai trăm năm, vận số đã tận.

Tàn Trình sắm vai Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Không Triều, sau khi tiến hành nhiệm vụ bí mật quay về triều đình, huynh đệ bên cạnh đều ly kỳ chết đi. Mỗi người đều chết vô cùng bình thường, có người chết do ngoài ý muốn, có người là chết do nhiệm vụ thất bại. Nhưng mà, trong vòng một năm, mười một người liên tiếp chết đi, khiến Không Triều cảm nhận được dị thường.

Tận đến một ngày Không Triều trở về nhà, một người huynh đệ trọng thương chạy trốn tới chỗ hắn, chết ở trong ngực hắn. Trước khi chết, người này còn gào gào chỉ vào ngực Không Triều, nhưng mà đầu lưỡi hắn ta đã bị người cắt đi, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Không Triều, quả nhiên là chết không nhắm mắt.

Kế tiếp, để tìm ra chân tướng, Không Triều bắt đầu một loạt thăm dò, cuối cùng lại hăm sâu vào ván cờ.

Nhân vật Dung Hù phải sắm vai chính là đương triều Thái tử Chu Mặc Lang, Không Triều suất lĩnh Cẩm Y vệ nguyện trung thành hoàng đế, nhưng mà

hoàng đế tuổi tác đã cao, Thái tử giám quốc, nắm giữ quyền to. Khổng Triều còn chưa có tìm rõ ràng ngọn nguồn chân tướng, Chu Mặc Lang đã triệu kiến hần, hỏi hần về hành động kỳ dị gần đây, sau khi biết được Cẩm Y vệ luân phiên lý kỳ tử vong, y lệnh Khổng Triều đi thăm dò chân tướng.

Vì thế từ đó, Khổng Triều xâm nhập giang hồ, từ trong sương mù tìm kiếm chân tướng, không ngờ hết thấy lại chỉ về một phương hướng không thể tưởng tượng.

Bộ phim «Trang hoa la» này lấy từ hiện thực, nhưng cũng thoát ly hiện thực. Chẳng hạn như vị Thái tử Dung Hù sắm vai, nguyên hình của y ở trong lịch sử được đánh giá cực cao, năng lực mạnh không nói, trọng điểm là đáng vẻ tương đối xinh đẹp.

Chi điểm này, đã khiến cho Lưu lão đầu đầu không thôi: vừa muốn diễn xuất tốt, lại muốn cực kì xinh đẹp, trong ngắn hạn tìm được một người có tiềm lực từ chỗ nào?

Trên đường đến Hoành Điểm, Dung Hù vẫn luôn nghiên cứu kịch bản. Đây là lần đầu tiên cậu xem kịch bản, vốn dĩ cậu chỉ muốn lấy thân phận người ngoài cuộc mà lý trí phân tích kịch bản, nhưng nhìn nhìn, cậu lại bị nội dung hấp dẫn. Đến cuối cùng khi tất cả gút mắt đều vạch trần, hết thấy chân tướng đều rõ ràng, cậu cũng không thể không cảm khái ở trong lòng.

La Thiên nhìn thấy Dung Hù chau mày, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hù, kịch bản này rất tốt sao?”

Khi Dung Hù xem kịch bản rất ít có biểu tình, đáng vẻ cậu hiện giờ, La Thiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nghe vậy, Dung Hù khóa màn hình di động, cười ngắc đầu hỏi: “Chị tiểu Thiên, chị cảm thấy phim của Tần Trình thế nào?”

Nghe được tên ông chủ nhà mình, tiểu trợ lý ngồi ở ghế lái lập tức vênh tai, chỉ nghe La Thiên không chút do dự nói rằng: “Phim của Tần thần đều đặc biệt tốt! Đặc biệt đặc biệt hay! Tôi đặc biệt thích xem, mỗi một bộ đều phải xem ít nhất ba lần!”

Rõ ràng không phải là đang khen mình, nhưng Dung Hù lại không khỏi nở nụ cười: “Ừm, cho nên chị nói xem, kịch bản này có tốt hay không?”

La Thiên lập tức mạnh mẽ gạt đầu.

Năng lực chọn lựa kịch bản của Tần Trình, cho tới bây giờ Dung Hù đều chưa từng nghi ngờ. Kỳ thật cậu cũng rất soi mói đối với kịch bản, nhưng mà bây giờ kịch bản cậu có thể nhận đủ sao cũng ít hơn Tần Trình, lựa chọn cũng không có nhiều như vậy. Tựa như bộ phim «Trang hoa la» này, Dung Hù cũng rất có hứng thú với nhân vật của Tần Trình, nhưng Lưu lão tuyệt đối không có khả năng để cậu đến sắm vai.

Có điều... nhân vật Chu Mặc Lang, kỳ thật cũng không kém hơn Khổng Triều.

Phi Ngư phục* của Cẩm Y vệ, dùng vân cẩm thượng phẩm nhất, do tú nương khéo tay Giang Nam dùng trang hoa la**, trang hoa sa và trang hoa quyền tạo ra, đeo thêm Tú Xuân đào. Khổng Triều là nhân vật chính danh xứng với thực, nhưng Chu Mặc Lang cũng là nhân vật trọng điểm xuyên qua từ đầu đến cuối.

*Phi Ngư phục, Tú Xuân đào:

**Trang hoa: là phương pháp thêu vải gấm phức tạp nhất ở Nam Kinh, có các loại như trang hoa đoạn, trang hoa sa, trang hoa quyền, trang hoa la...

Dung Hù nhắm mắt lại, tĩnh tế suy tư nội dung bộ phim. Mười phút sau, cậu lại mở di động lên, lại xem kịch bản. Lần này khi xem kịch bản, cậu không có đưa vào quá nhiều tâm tình của mình, mà là hoàn toàn từ góc độ khách quan đến phân tích kịch bản.

Biên kịch ưu tú đối với mỗi một câu lời thoại, đều có dụng ý.

Trước đó Dung Hù đã xem tất cả nội dung có cảnh diễn của Chu Mặc Lang một lần, tiếp đó đặc biệt lọc ra lời thoại của Chu Mặc Lang, nghiên cứu mấy lần. Trên xe xóc nảy, cậu chỉ có thể cầm di động, yên lặng nghiên cứu ở trong lòng.

Bởi vì kẹt xe, chờ khi chân chính đi vào thành điện ảnh Hoành Điểm, đã là buổi tối tám giờ.

Dung Hù theo trợ lý của Tần Trình vào đoàn phim, dọc theo đường đi không nhìn thấy một ai rảnh rỗi, tất cả nhân viên công tác đều qua lại vội vàng. Có nhân viên công tác nhìn thấy Dung Hù, kích động muốn đi lên xin kí tên, nhưng bọn họ chỉ nhanh chóng xin một chữ kí, lại lập tức vui đầu vào công việc.

La Thiên nghi hoặc nói rằng: “Bọn họ thật bận.”

Dung Hù không trả lời, cậu nghe được một tiếng kim loại va chạm bén nhọn, keng keng rung động, chấn cho không khí cũng run lên. Hình như là tiếng vang khi huyền thiết chạm vào nhau phát ra, toàn bộ đoàn phim hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh keng keng ấy không ngừng vang lên.

La Thiên cũng ngậm miệng không nói gì nữa đi lại gần, Dung Hù vừa nâng mắt, liền gặp được người đàn ông đó ——

Mặt một thân Phi Ngư phục màu xanh, đai lưng màu đen bản rộng gắt gao bó quanh eo, trên chân mang một đôi giày nam ngọc, mũi chân điểm một cái, thân hình tựa như phi yên, nhanh chóng xuyên qua, lướt qua người áo đen bịt mặt, một đao xuyên tim.

Khuôn mặt lạnh lùng khắc sâu của Tần Trình giống như điêu khắc, đôi mắt đen nhuộm ánh sáng lạnh lùng, hần nhanh chóng xuyên qua giữa mười mấy thích khách che mặt, một đao chính là một mạng người, một đao chính là máu tươi phun ra. Nhưng hần không hề dừng lại, lạnh lùng vô tình mà tàn sát mỗi một sinh mệnh, cuối cùng một gối rơi xuống đất, trên Tú Xuân đao tẩm đầy máu tươi, khi chống trên đất, sau lưng hần đã là hơn mười thi thể.

Trên con đường trống trải không người, cửa hàng hai bên đã sớm đóng cửa, chỉ có ánh trăng thê lương chiếu rọi đất bằng, cũng chiếu rọi thi thể giới tràn ngập mùi máu tươi này. Máu tươi chói mắt từ những thi thể đó chảy xuôi xuống, theo khe hở giữa tảng đá, chậm rãi lan tràn ra, có vẻ khủng bố dữ tợn.

Nhìn cảnh này, La Thiên nhin không được che miệng, Dung Hù thì lại hít một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tần Trình.

Chỉ thấy Tần Trình dùng thanh Tú Xuân đao nhỏ hẹp để mượn lực, chậm rãi đứng lên từ dưới đất. Bên môi hần dần dần tràn ra một chút vết máu, khi hần ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với Dung Hù, nhưng hần lại không có một chút biến sắc, giống như căn bản không có nhìn thấy Dung Hù, vẫn bình tĩnh đứng lên, từng bước một rời khỏi con ngõ nhỏ ấy.

Khí tràng lạnh lùng mạnh mẽ tức khắc tỏa ra, ép cho tất cả mọi người không thể nhúc nhích.

“Cát!”

Sau khi giọng Lưu lão vang lên, toàn bộ đoàn phim rút cuộc lại bắt đầu chuyển động.

Mà những diễn viên quần chúng sắm vai thi thể dưới đất cũng hòa nhau đứng lên, tổ đạo cụ đi lên giúp bọn họ cởi dây cáp. Tổ trưởng tổ đạo cụ cũng nhanh chóng tiến lên giúp Tần Trình cởi bỏ dây cáp trên người, cùng lúc đó, thợ trang điểm bước nhanh ra phía trước, cầm cọ muốn giúp Tần Trình bỏ trang.

Ai ngờ Tần Trình nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Bạn của tôi đến.”

Thợ trang điểm kia sững sờ, theo bản năng mà tránh ra, để Tần Trình nâng bước đi ra ngoài phim trường.

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số nhân viên đoàn phim, Tần Trình đi từng bước một ra khỏi phim trường, xuyên qua bảy tám cái camera, đi tới trước mặt Dung Hù. Hần hơi cúi đầu, bên môi còn có máu giả, trên người cũng mặc Phi Ngự phục màu xanh sẫm lạnh lẽo tức sát. Tóc giả dài buộc lên cao, ghim ở sau đầu, khi hần cúi đầu, sợi tóc liền theo hai má rũ xuống, càng tuấn mỹ phi phàm.

Tần Trình nghiêm nghiêm túc túc ngưng mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, Dung Hù cũng ngẩng đầu nhìn hần.

Trong mắt phượng sâu thẳm của người đàn ông lảng động màu sắc nhìn không thấu, hần khẽ nở nụ cười, môi mấp máy, dường như có chuyện muốn nói, nhưng dùng một lát, trong ánh mắt của hơn mười nhân viên công tác, hần chỉ mở hai tay ra, nhẹ nhàng ôm Dung Hù một chút, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Em đến rồi.”

Không thể nói nhiều hơn, chỉ có thể nói ba chữ kia.

Bị người đàn ông ôm vào trong lòng, giữa mũi Dung Hù chỉ ngửi được mùi đạo cụ huyết tương, nhưng cậu lại nhin không được mà cong khóe môi. Thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu: “Đã lâu không gặp.”

Thật giống như bạn tốt bình thường nhất gặp lại, tuy nói cái ôm này có một chút kỳ quái, nhưng các nhân viên cũng không có nghĩ quá nhiều.

Lưu lão rất nhanh chú ý tới tình huống bên này, vừa thấy được Dung Hù, ông đột nhiên hai mắt sáng lên, đi nhanh tới: “Dung Hù sao? Trước đó từng nghe lão Hứa khen cậu, nghe nói ngày hôm qua cậu mới vừa đóng máy, hiện tại có tình lực thử vai không? Vừa vặn tổ trang điểm có thời gian, có thể trực tiếp giúp cậu làm tạo hình.”

Lưu lão mới vừa mở miệng, liền hủy đường của người ta luôn, Dung Hù nghe mà dở khóc dở cười.

Dù sao Lưu lão cũng đã đến, Dung Hù tự nhiên không tiện ôm Tần Trình nữa, chỉ đành buông tay ra, cười nói: “Là đạo diễn Hứa Sanh sao?”

Lưu lão cười ha ha: “Không sai, nghe nói bộ phim sau cậu hợp tác với lão Hứa, giữa trưa tôi gọi điện thoại cho ông ta.”

Những lời này nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng là ám chỉ, kỳ thật Lưu lão đã sớm thăm dò Dung Hù. Ông cũng chưa từng xem tác phẩm của Dung Hù, «Tranh giành» và «Mai phục» ông đều chưa xem, «Tầng mây màu đen» ông vốn dĩ muốn đi xem, chỉ là vừa vặn có việc, trong lúc chiếu phim không xem, sau đó thì quá bận rộn việc chuẩn bị giai đoạn trước của «Trang hoa la», càng không có thời gian xem.

Hai ngày này Lưu lão đã casting bảy tám tiểu sinh điện ảnh, nếu không phải hình tượng không thích hợp, thì chính là diễn xuất không qua cửa.

Tuy nói Tần Trình đề cử Dung Hù, nhưng Lưu lão cũng không có khả năng qua loa đáp ứng, biết Dung Hù diễn xuất không tồi, vào được mắt Hứa Sanh, hần lúc này mới yên lòng lại. Như vậy chờ đến lúc đó Dung Hù tới thử vai, nếu diễn xuất quá kém cỏi, thì chính là lãng phí thời gian của mọi người.

Dung Hù đang định đồng ý, lại nghe Tần Trình nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Hứa đạo nói như thế nào?”

Lưu lão hỏi đáp: “Lão Hứa nói, Dung Hù là một nhân tài không tồi, ông xem «Tầng mây màu đen» xong, quyết định hợp tác với cậu.” Dừng một chút, Lưu lão lại cười nói: “Lúc Tần Trình đề cử cậu cho tôi, tôi đã cảm thấy rất tốt, thế nào, Dung Hù, hiện tại có thể đi đối tạo hình không?”

Tần Trình gật đầu: “Hứa đạo nói không sai, rất có ánh mắt, bộ «Đình viện thật sâu» năm trước cũng rất tốt.”

Nghe xong lời này, Lưu lão lại xoay đầu qua tán gẫu với Tần Trình về bộ phim «Đình viện thật sâu» đạt được đề cử giải Kim Phượng của Hứa Sanh, trong lúc nhất thời lại quên đốc thúc Dung Hù đi trang điểm. Ông cứ mãi trò chuyện với Tần Trình, Tần Trình thường thường gật gật đầu, ông cụ tán gẫu đến hứng khởi, lại tán gẫu về một bộ phim năm trước của mình.

Nương cơ hội này, Dung Hù rút cuộc được nghỉ xả hơi.

Giữa trưa hôm nay cậu mới vừa rời giường, liền nhận được điện thoại của Tần Trình, thu dọn xong hành lý, liền đến thành điện ảnh Hoành Điểm. Một môi dọc theo đường đi tự nhiên không cần nhiều lời, nếu thật sự bảo cậu một khắc cũng không ngừng mà lại đi trang điểm, chỉ sợ quả thật không thể lấy trạng thái tốt nhất thử vai.

Lưu lão nói xong một câu, cầm lấy ly uống một ngụm nước, Tần Trình liền quay đầu nói với trợ lý của mình: “Dẫn cậu ấy đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu trợ lý nhanh chóng gật đầu, lúc này Lưu lão mới nhớ ra: “A chờ một lát, không phải nói đi trang điểm sao?”

Tần Trình cười nhạt cong môi, nói: “Năm trước ở Berlin, cháu và Gavriloov gặp mặt, ông ấy nói với cháu năm nay tính toán quay một bộ...”

Lực chú ý của Lưu lão lại bị kéo đi, chờ đến khi hai người trò chuyện nửa giờ, lúc này Lưu lão mới bừng tỉnh đại ngộ. Ông nhanh chóng bảo Dung Hù đi trang điểm chuẩn bị thử vai, Tần Trình chau mày, vừa muốn mở miệng, Dung Hù lại cười lắc lắc đầu với hắn, vì thế hắn cũng chỉ có thể đồng ý.

Lúc trang điểm, Dung Hù nhận được tin nhắn của người đàn ông nào đó.

[Tần Trình: sớm biết hôm nay kẹt xe thành như vậy, hẳn là ngày mai lại đi đón em.]

Kẹt xe là một chuyện cực kỳ mệt mỏi, nếu bốn năm giờ Dung Hù đến Hoành Điểm, vậy cũng chưa chắc một bao nhiêu, trực tiếp trang điểm thử vai tự nhiên không thành vấn đề. Nhưng hiện tại tám giờ hơn cậu mới đến, đã sớm một thân một mình, bên Lưu lão vì muốn sớm bấm máy, lại thúc giục ngay.

[Dung Hù: sớm một chút cũng tốt, hôm nay liền định ra, nếu không được, em còn có thể ngồi máy bay ngày mai trở về.]

Sau một lúc lâu, tin nhắn của Tần Trình gửi lại: [... em không ở đây thêm vài ngày sao?]

Ở thêm vài ngày? Vậy cũng là ở với người kia thêm vài ngày đi?

Trực tiếp nhìn thấu dụng ý của đối phương, Dung Hù nghiêm khắc hỏi ngược lại: [anh cứ như vậy mà cảm thấy, em sẽ thử vai thất bại ư?]

Tần Trình nhìn thấy cái tin nhắn này: “...”

Hừm, rút bẫy rồi.

Kế tiếp Tần Trình đi quay phim, Dung Hù liền để điện thoại di động xuống, yên tâm trang điểm. Trang phục diễn của Chu Mặc Lang là một bộ măng bào vô cùng rườm rà hoa mỹ, ba thợ trang điểm liên thủ, mới chỉnh lý xong bộ quần áo đeo vàng nạm ngọc này. Tiếp đó thợ trang điểm thật cẩn thận giúp Dung Hù mang tóc giả, tài tình kéo mái tóc đen dài kia vòng ra sau đầu.

Có lẽ là mấy ngày nay trang điểm cho mình tính thử vai nhiều, các thợ trang điểm rõ ràng là hết sức thuần thục, vài phút liền xử lý hoàn tất tạo hình cho Dung Hù. Chờ đến khi trang điểm xong, một thợ trang điểm lớn tuổi trong đó đột nhiên nghĩ đến: “A đúng, nốt ruồi son kia điểm ở chỗ nào? Ngày hôm qua đạo diễn nói giữa trán không tốt lắm, đổi chỗ nào?”

Một thợ trang điểm khác nghĩ nghĩ: “Vương đạo nói là đuôi mắt thích hợp, nếu không thì ngay ở đó đi?”

“Được, tôi thử xem... ỷ? Đuôi mắt Dung Dung vốn đã có một dấu vết nhạt màu rồi mà!” Giống như ý thức được mình nói sai, thợ trang điểm kia đột nhiên đỏ mặt, nghiêm túc nói: “Tôi... tôi điểm ở đây.”

Khi nói chuyện, thợ trang điểm kia liền cầm bút chu sa, nhẹ nhàng điểm một nốt màu đỏ sậm ở đuôi mắt Dung Hù.

Rút cuộc hết thấy cũng xong, thợ trang điểm bại lộ thuộc tính fangirl của mình then thùng đi sang một bên, không dám đối diện với Dung Hù nữa. Nhưng mà sau khi Dung Hù đứng lên, đưa điện thoại di động cho La Thiên, cũng không có lập tức rời khỏi phòng trang điểm, mà là cười nhìn về phía họ, chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Dung Hù, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tất cả thợ trang điểm đồng loạt sững sờ.

Ngay sau đó, bốn người lập tức bu lại, trăm miệng một lời nói rằng: “Dung Dung! Có thể kí tên cho tôi không! Tôi đặc biệt đặc biệt đặc biệt đặc biệt thích cậu!!!”

Dung Hù: “...”

Thế mà lại... nhiều người như vậy à.

Sau khi ký tên xong cho mỗi một người, Dung Hủ mới đi ra khỏi phòng trang điểm. Mà bên ngoài, Tần Trình đã sớm kết thúc cảnh diễn hôm nay, vẫn còn hóa trang, đang nói gì đó với Lưu lão. Khi nghe thấy có người không cẩn thận hô lên “Dung Dung”, bọn họ đồng thời xoay đầu lại, trong phút chốc, ánh mắt Tần Trình tức khắc ngưng ngẩn, Lưu lão cũng mở to hai mắt, tròn mắt há mồm mà nhìn.

Sự xinh đẹp của Chu Mặc Lang, biên kịch dùng một đồng tử xinh đẹp phiên phức chỉ để hình dung, đến cuối cùng còn tăng thêm một câu “ngôn ngữ không cách nào biểu đạt”. Mà sự xinh đẹp của Dung Hủ, thì vào một khắc cậu đi ra khỏi phòng trang điểm, tựa như sự tồn tại sáng nhất trên đời này, hấp dẫn ánh mắt vạn vật thế gian.

Mắt phượng thon dài, dung nhan diễm lệ, thân như mỹ ngọc, phượng chương long biểu.

Nốt ruồi son nơi đuôi mắt, sáng quắc thiêu đốt như liệt hỏa, Dung Hủ nâng mắt lên, cười khẽ nhìn về phía Tần Trình, người sau liền không kìm lòng nổi mà nhấp môi, trong cổ họng dần dần khô khốc. Tầm mắt của bọn họ xuyên qua năm sáu mét, giao nhau trên không trung.

Tần Trình hơi hé môi, vừa muốn mở miệng, còn chưa nói gì, lại nghe Lưu lão cười to nói: “Tốt! Cảnh hôm nay cũng quay xong rồi, nhanh chóng thử vai đi, thật sự là quá tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 91

Lưu lão tương đối coi trọng lần thử vai này, từ lần đầu liền ông trực tiếp bảo Dung Hủ đi hoá trang, đổi trang phục diễn, đã có thể thấy được.

Rất nhiều đoàn phim thử vai chỉ đơn thuần bảo diễn viên diễn một đoạn, không cần đổi trang phục diễn, cũng không cần trang điểm, đại khái xem cảm giác là được. Đương nhiên, trước đó Dung Hủ đi thử vai «Tranh giành» và «Tầng mây màu đen», cũng đều thay đổi trang phục, nhưng tạo hình của Mặc Sĩ Diệu và Lăng Tiêu đều không rườm rà như Chu Mặc Lang.

Mãng bào thái tử, ba tầng cẩm y, châu báu điểm tô, hoa mỹ phi phàm.

Đối lập với Phi Ngự phục của Tần Trình, quần áo của Dung Hủ quả thực là xa hoa tới cực điểm. Lưu lão càng xem càng vừa lòng, ngoài miệng ông cụ không nói, nhưng đuôi mắt đều cười ra nếp nhăn, khó nén vui vẻ.

Được phó đạo diễn dẫn đường, Dung Hủ vào một căn phòng cách đó không xa. Vốn dĩ nơi này là phòng nghỉ tư nhân của đạo diễn, nhưng khi Lưu lão quay phim căn bản không rảnh nổi, một chút cũng không muốn nghỉ ngơi, vì thế sau sự kiện đổi diễn viên, đoàn phim liền trực tiếp sửa nơi này thành phòng thử vai.

Lưu lão, biên kịch, người sản xuất, vài phó đạo diễn... còn có Tần Trình, toàn bộ đều ngồi ở trong phòng thử vai. Trong căn phòng rộng mở, Dung Hủ mặc măng bào tơ vàng nâng bước vào, đầu tiên là lễ phép giới thiệu mình, chào hỏi một tiếng, tiếp đó liền chuẩn bị thử vai.

Mọi người đều là người có kinh nghiệm, không cần nhiều lời, trực tiếp thử vai là được.

Có lẽ là vì tị hiềm, nâng hiềm không tránh thân đúng là không sai, nhưng Tần Trình làm người đề cử Dung Hủ, xuất hiện ở đây đã không quá thỏa đáng. Vì thế giờ phút này hắn đã thay trang phục diễn ra, thậm chí còn đeo một cái kính râm, che đi vẻ mặt, ngồi ở bên cạnh Lưu lão.

Dung Hủ không nhìn thấy ánh mắt hắn, nhưng mơ hồ cảm thấy, tầm mắt người đàn ông đó đang chăm chú nhìn trên người mình.

Trong căn phòng nhỏ, chỉ đặt một cái bàn và một cái ghế, đều là bàn ghế bát tiên khắc hoa chạm rồng. Trên bàn đặt một tách trà sứ trắng đơn giản bình thường, là một cái tách không, an an tĩnh tĩnh đặt gần ghế dựa. Đó chính là đạo cụ thử vai của đoàn phim «Trang hoa la».

Lần đầu tiên Chu Mặc Lang lên sân khấu, là ở tầm cung hoàng đế, y là một Thái tử hiếu thuận, tự mình phụng dưỡng phụ thân uống thuốc, cung kính khiêm tốn. Khi đó Không Triều mới từ nơi khác làm xong nhiệm vụ hồi kinh, vốn dĩ muốn tiến cung bẩm báo sự vụ cho hoàng đế, ai ngờ hoàng đế bệnh nặng đã ngủ, Thái tử lo Không Triều đợi lâu, liền bảo hắn đi về trước.

Sau khi hoàng đế tỉnh lại, biết được hiếu tâm của con trai, đặc biệt nắm tay y, lời nói thấm thía: “Cầm Y vệ sớm muộn gì cũng là của Lang Nhi, chỉ một lần này, lần sau không cần tị hiềm.”

Vì thế, lần thứ hai Chu Mặc Lang lên sân khấu, đã là phần nội dung một năm sau, y trực tiếp xuất hiện ở phủ đệ của Không Triều, gặp mặt hắn.

Mà hôm nay, đoàn Dung Hủ phải thử vai chính là lần thứ hai Chu Mặc Lang xuất hiện.

Trước đó những diễn viên khác thử vai đều là diễn đoạn này, Tần Trình không đối diễn với bọn họ, cho nên để công bằng, Tần Trình tự nhiên cũng không đối diễn với Dung Hủ. Cảnh này Dung Hủ diễn một mình, nhưng trên thực tế là cảnh hai người.

Dung Hù đi đến bên cạnh ghế, cười nói với Lưu lão: “Cháu chuẩn bị xong rồi.”

Lưu lão gật gật đầu: “Vậy bắt đầu đi.”

Dung Hù cúi đầu, ngẩng đầu cầm tách trà nhỏ lên. Tất cả mọi người vô cùng bình tĩnh nhìn động tác của cậu, chỉ thấy tay trái cậu bung đĩa trà, tay phải nâng ba ngón, nhẹ nhàng kẹp nắp tách, động tác mềm nhẹ lướt qua tách trà sứ trắng. Động tác của cậu cực chậm, chậm rãi làm hết thấy, nhưng mà từ đầu đến cuối —— cậu vẫn đứng, không có ngồi xuống.

Nhìn cảnh này, Lưu lão chậm rãi ngồi ngay ngắn, Tần Trình thì nở nụ cười.

Kế tiếp, hẳn là Khổng Triều trở về nhà, nghe hạ nhân nói có khách quý đến, hẳn nhanh chóng vào phòng, lại không nghĩ rằng, người nhìn thấy lại chính là Thái tử.

Giống như nghe được một tiếng cửa mở, động tác phát bọt trà của Dung Hù phút chốc dừng lại. Cậu ngẩng đầu, nhìn về phía trước. Con người trong suốt ôn hòa mang nụ cười thần nhiên, cậu đặt tách trà xuống, tầm mắt nhìn dưới mặt đất, cười nhạt nói: “Khổng Chi huy sứ không cần đa lễ, hôm nay tùy tiện đến, là bổn cung thất lễ.”

Nói xong lời này, Dung Hù hơi dừng lại, giống như đang nghe người khác nói chuyện. Tầm mắt cậu cũng chậm rãi nâng lên, dường như người cậu đang nhìn chăm chú đã đứng lên.

Nghe đối phương trả lời chốc lát, Dung Hù mỉm cười: “Có khó xử... không bằng nói với bổn cung một phen?”

Giọng Dung Hù nhu hòa, giống như một trận gió xuân, thổi phát qua mặt hồ, tạo nên gợn sóng, khiến người ta nhìn không được sinh ra thiện cảm.

Người sản xuất và biên kịch nhìn thiếu niên giữa phòng thử vai, nhìn không được mà nhìn nhau, đồng loạt gật đầu. Lấy bề ngoài và biểu hiện bây giờ mà nói, Thái tử Chu Mặc Lang được Dung Hù diễn rất thật, tuyệt đối là qua cửa. Nhưng mà không biết... rốt cuộc cậu có thể diễn xuất ra bộ mặt thật giấu bên dưới bề ngoài minh quân của Chu Mặc Lang hay không.

Trong đoạn này, Khổng Triều luôn mãi do dự, chờ đến khi Chu Mặc Lang lấy ra lệnh bài Cẩm Y vệ hoàng đế ban thưởng, hẳn mới một năm một mười nói ra bản khoán của mình.

Cẩm Y vệ chỉ nguyện trung thành với hoàng đế, Thái tử lại là hoàng đế kế tiếp, mà nếu đương kim hoàng thượng đã coi trọng Thái tử như thế, vậy hẳn thân là Chi huy sứ Cẩm Y vệ, tự nhiên có thể đem phát hiện của mình bẩm báo lên.

Lời thoại của Khổng Triều đoạn này rất dài, Dung Hù cười nhạt nghe, ngay cả Lưu lão cũng không chú ý rằng, cậu lại chậm rãi ngồi xuống ghế bất tiện. Dung Hù nâng tay trái lên, khẽ vuốt mép tách sứ bóng loáng trắng nõn, động tác thông thả, ý cười lảng động trong mắt càng ngày càng sâu. Cậu vẫn luôn nâng mắt, nhìn vị Chi huy sứ Cẩm Y vệ đứng lên đáp lời kia, tốc độ vuốt ve tách sứ cũng càng ngày càng chậm.

Sau khi động tác của cậu đột nhiên dừng lại, Lưu lão phút chốc sững sốt, giống như lúc này mới chú ý tới động tác Dung Hù ngồi xuống.

Chỉ thấy dưới ngọn đèn sáng ngời, vị Thái tử trẻ tuổi tuấn mỹ tuyệt thế đó cong môi cười khẽ, trong mắt hiện lên một chút tối tăm. Y nâng tách sứ lên nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu, dịu dàng cười nói: “Một khi đã như vậy, thế Khổng Chi huy sứ, liền làm phiền người... thăm dò chân tướng Cẩm Y vệ ly kỳ từ vong.”

Lời vừa nói ra, y nhẹ nhàng thả cái tách lại trên bàn, phát ra một tiếng vang không lớn không nhỏ.

Giọng nói dần dần nghiêm túc, Dung Hù hí mắt lại, vẫn cười: “Cẩm Y vệ Đại Minh ta, là người của hoàng gia. Bất luận là ai, đụng đến Cẩm Y vệ, chính là đụng đến căn cơ hoàng gia ta. Nếu người bắt được hung phạm sau màn, nhất định phải bắt hắn đến trước mặt bổn cung, bổn cung...”

Mắt phượng khẽ nhướn, Dung Hù nhấp môi: “Giết không tha.”

Buổi thử vai này, đến đây chấm dứt.

Dung Hù lập tức đứng lên, đi tới giữa phòng, khom lưng với mấy người Lưu lão, không khí khẩn trương áp lực tức khắc tiêu tán không còn một mảnh.

Người sản xuất là nhập diễn nhất, thử vai đột nhiên chấm dứt, hẳn ngỡ ra, sau một lúc lâu mới bỗng nhiên vỗ tay khen ngợi. Dưới sự mờ đầu của hắn, mấy nhân viên thử vai khác cũng bắt đầu vỗ tay, chỉ có Lưu lão và Tần Trình không hề có động tác.

Ánh mắt Lưu lão phức tạp nhìn Dung Hù, chỗ nào còn có nhiệt tình như lúc mới vừa gặp mặt trước đó.

Mà Tần Trình vẫn đeo kính râm, không rên một tiếng ngồi ở giữa mọi người, giống như hoàn toàn không tồn tại.

Qua hồi lâu, biên kịch nói rằng: “Tôi cảm thấy rất tốt, Dung Hù, ngay từ đầu cậu không ngồi, có phải muốn đáp nặn ra hình tượng minh quân của Chu Mặc Lang hay không? Hẳn chiêu hiền đãi sĩ, uy vọng ở trong triều rất cao, cậu làm như vậy, rất tốt.”

Vị biên kịch đó là biên kịch hạng một nổi tiếng Hoa Hạ, năm nay hơn sáu mươi tuổi, thanh danh rất vang.

Nghe tiền bối khen ngợi, Dung Hù cũng không có khiêm tốn quá phận, cười nói: “Phải, xế chiều hôm nay lúc cháu nghiên cứu kịch bản, cảm thấy lấy hình tượng Chu Mặc Lang, cho dù hần chờ ở trong nhà Khổng Triều, cũng sẽ không tùy tiện ngồi chờ. Cảm Y vệ là một lực lượng hần khó bắt lấy nhất, hần một lòng muốn lung lạc Khổng Triều, đương nhiên phải cho Khổng Triều một ấn tượng tốt.”

Nghe xong lời này, biên kịch kia liền vừa lòng khen thêm vài câu.

Mất thấy Luru lão vẫn không nói gì, mấy người khác cũng không nói gì nữa. Bọn họ có vừa lòng hơn, thì quyền quyết định vẫn nằm trong tay Luru lão. Bộ phim điện ảnh này gần như là Luru lão nắm toàn quyền, dựa vào uy vọng của Luru lão trong giới, ngay cả người sản xuất cũng sẽ không can thiệp quyết định của ông.

Trong phòng lại yên tĩnh thật lâu, nhưng vào thời khắc này, lại nghe giọng nam trầm thấp từ tính vang lên: “Luru lão, ngài cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Trình, sau đó lại nhìn về phía Luru lão.

Có thể nói chuyện vào lúc này, cũng chỉ có Tần Trình quan hệ rất tốt với Luru lão.

Dung Hù quay đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người kia giờ phút này cũng quay đầu nhìn về phía cậu, cách một tầng kính râm, Dung Hù thấy không rõ biểu tình Tần Trình, nhưng Tần Trình lại có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng. Thấy thế, Dung Hù hơi hơi nhướn mày, liếc người đàn ông nào đó một cái.

Tần Trình: “...”

Một lát sau, Tần Trình yên lặng tháo kính râm xuống.

Động tác nhỏ giữa hai người không có bị những người khác phát hiện, dù sao thì hiện tại lực chú ý của bọn họ đều tập trung trên người Luru lão. Chỉ thấy Luru lão chốc thì há mồm, chốc thì lại ngậm miệng, tới tới lui lui, như do dự nhiều lần, ông mới bắt đầu dĩ nỡ nụ cười: “Hiện tại tôi cảm thấy, không nên làm buổi casting này.”

Lời này vừa nói ra, biên kịch kinh ngạc hỏi: “Lão Luru?”

Luru lão cảm khái: “Hần là trực tiếp cho cậu diễn cảnh cuối cùng, cảnh này căn bản còn chưa đủ phát huy.”

Nghe vậy, người sản xuất đột nhiên ý thức được: “Luru lão, ý của ngài là...”

Luru lão hòa ái mỉm cười, trong ánh mắt lại đều là khôn khéo, ông cười tùm tùm nhìn chăm chăm Dung Hù, nói rằng: “Ngày mai liền ký hợp đồng đi. Hai tuần tương lai, đều dùng để quay cảnh của cậu trước, Dung Hù, được chứ? Tôi nghe lão Hứa nói, phim của ông hai tuần sau mới khởi động máy, nếu thật sự không được, tôi sẽ đi gọi điện thoại cho ông, bảo ông trì hoãn một chút! Tuyệt đối không thành vấn đề!”

Chút thấp thỏm mong manh trong lòng vào thời khắc này đều tiêu tán, Dung Hù dờ khóc dờ cười nói: “Luru lão, Hứa đạo cố ý lựa chọn ngày lành tháng tốt...”

Luru lão khoát tay: “Đừng để ý đến ông, lão Hứa căn bản không tin cái này, ông chỉ làm bộ cho người ngoài coi thôi.”

Qua một phen như thế, chuyện được xác định ra.

Luru lão thật sự là một người tư duy vô cùng nhạy vọt, trước đó Tần Trình đáp lời với ông, hai ba phen đã khiến ông cụ quên việc đốc thúc Dung Hù đổi trang phục, hiện tại Luru lão lại cùng biên kịch, người sản xuất tán gẫu về phim mới của Hứa đạo. Có lẽ thật sự là lớn tuổi, Luru lão cũng không chú ý tới Dung Hù còn mặc trang phục diễn nặng nề đứng ở giữa phòng.

Tần Trình sắc mặt bình tĩnh kéo ghế ra, trực tiếp đi tới giữa phòng, kéo Dung Hù bước đi.

Chờ Luru lão kịp phản ứng, hai người bọn họ đã sớm đi mất dạng. Luru lão kinh ngạc nói: “Đi rồi hả? Tần Trình mang đi? Cũng quá bảo vệ đi.”

Người sản xuất ở bên cạnh nghi hoặc nói rằng: “Nghe nói Dung Hù chính là Tần Trình đề cử, quan hệ bọn họ tốt như vậy ư? Tần Trình lại còn làm vai phụ cho Dung Hù trong «Tầng mây màu đen», sau lại trao giải cho cậu ta? Quan hệ cũng tốt quá đi...”

Ở thế giới này, hôn nhân đồng tính luyến ái đã sớm hợp pháp, tuy nói phổ biến trong xã hội vẫn là khác phái, nhưng đồng tính luyến ái cũng không ít. Đặc biệt là ở giới giải trí, đồng tính luyến ái tuyệt đối là vừa tùm lên được một bó to.

Người sản xuất đã bắt đầu suy nghĩ theo phương hướng kia, nhưng Luru lão lại không để bụng mà lắc đầu: “Đừng nghĩ quá nhiều, tôi và Tần Trình quen biết rất nhiều năm, mấy người không biết nhưng tôi biết. Đời trước nhà hần quen biết đời trước nhà Dung Hù, hần là quan tâm một chút.”

Người sản xuất kia lúc này mới nhớ tới một lời đồn trong giới: Dung Hù là tiểu thiếu gia nhà họ Dung thành phố B.

Mọi người không nghĩ về phương diện kia nữa, trò chuyện chốc lát, biên kịch cười nói: “Đứa nhỏ này rất có linh tính, Chu Mặc Lang cậu ta diễn, còn tốt hơn tôi viết nữa. Tôi có hơi muốn sửa lại vài cảnh...”

Vài vị cấp cao đoàn phim nói chuyện phiếm, nói suốt tới tận rạng sáng một giờ, rồi cuộc mới chấm dứt.

Mà bên kia, Tần Trình đã sớm kéo Dung Hù đi tẩy trang, lại dẫn cậu về khách sạn.

Khi sắp rời khỏi đoàn phim, một phó đạo diễn phụ trách hậu cần chạy tới, nói rằng: “Tôi đã đặt cho Dung Hù...”

“Tạm thời ngủ ở chỗ tôi đi.” Người đàn ông trấn định cất lời, hần cúi đầu nhìn về phía phó đạo diễn về mặt kính ngác kia, thản nhiên nói: “Tôi nhớ rõ khách sạn đó chỉ còn lại một căn phòng, anh định để trợ lý của cậu ấy chen chung phòng với người khác, an bài cho cậu ấy một phòng hả?”

Trên mặt phó đạo diễn tràn ngập vẻ “làm sao cậu biết”, sau đó nhanh chóng gật đầu: “Ừm, ngày mai có thể lấy ra thêm một phòng. Tôi tạm thời muốn cho trợ lý La ngủ cùng phòng với tiểu Hạ, ngày hôm sau lại an bài phòng cho cô ấy.”

Dung Hù nhìn Tần Trình với phó đạo diễn kia giao lưu, trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn đều là ý cười, cũng không nói lời nào, chỉ đứng ở phía sau Tần Trình, cứ nhìn như vậy.

Tần Trình hạ mắt, giọng điệu kiên định: “Ngày mai an bài phòng cho cậu ấy, hôm nay cậu ấy ngủ ở chỗ tôi trước đi.”

Khách sạn đoàn phim «Trang hoa» đặt cách thành điện ảnh một đoạn, trợ lý Tần Trình lái xe, đưa Dung Hù và La Thiên cùng đi. Dung Hù và Tần Trình ngồi ở hàng sau, La Thiên thì ngồi ở ghế phó lái.

Dọc theo đường đi, La Thiên đều cẩn thận xuyên qua kính chiếu hậu, đánh giá hai người kia. Trái lại là trợ lý của Tần Trình không biết là kinh nghiệm phong phú, hay là ở với Tần Trình lâu, hần vẫn luôn nghiêm túc nhìn phía trước, thành thành thật thật lái xe, tuyệt đối không nhìn phía sau thêm một cái.

Chỗ ngồi phía sau, Tần Trình cúi đầu nhìn chỗ tựa lưng hàng ghế trước, Dung Hù lại hạ mắt nhìn đi động.

Nhìn chóc lát, chờ La Thiên kích động hưng phấn dời tầm mắt đi, người đàn ông mới không tiếng động nâng mắt nhìn ghế phó lái một cái, tiếp đó tay phải nhẹ nhàng trượt sang, từng chút dịch sang, từng chút tới gần, trượt đến cuối cùng, đặt vào bàn tay hơi lạnh kia.

Vừa mới đặt tới ngón út, Tần Trình liền cong khốe môi, hơi thả chậm lại động tác. Nhưng hần còn chưa kịp hành động thêm, đột nhiên! Dung Hù đã lật tay qua, trực tiếp nắm chặt ngón tay hần, mười ngón giao triển!

Tần Trình: “!!!”

Năm giây sau, di động Tần Trình rung lên. Hần lấy điện thoại di động ra, phát hiện hình như lấy sai, lại lấy ra một cái khác từ trong túi, mở ra nhìn.

[Dung Hù: anh đeo kính râm, là cố ý không cho em thấy biểu tình của anh sao?]

Tần Trình: “...”

Lời này nói nhìn như tùy ý, nhưng rõ ràng chính là sau thu tính sổ!

Cầm nhận bàn tay nắm chặt bên tay phải, Tần Trình mím môi, hồi âm: [Tị hiềm.]

Nói nhiều tất lỡ lời, nói càng ít càng tốt.

Nhìn đến hai chữ này, thiếu niên không tự chủ được nở nụ cười, lần này không gửi tin nhắn, trực tiếp quay đầu, nhìn về phía người đàn ông nào đó. Đèn đường màu vàng xuyên thấu qua cửa sổ nâu, đã không còn lại mấy phần sáng ngời, chỉ có thể mơ hồ chiếu ra cặp mắt trong suốt sáng ngời của thiếu niên.

Tần Trình không ngờ Dung Hù sẽ đột nhiên quay đầu nhìn về phía mình, hần thoáng ngơ ngẩn, nhìn thiếu niên khẽ nâng cằm, trong tim hần tựa như có cái gì đó đột nhiên bùng nổ. Người đàn ông nở nụ cười, rất muốn ôm người đó vào trong ngực, nhưng giờ phút này, hần chỉ có thể nắm chặt ngón tay của mình thêm một ít.

Chỉ cần nắm như vậy, chỉ cần vẫn luôn nhìn người này, có thể cam tâm tình nguyện mà nhìn đến vĩnh viễn.

Mười phút đường xe, hai người phía trước đều không chú ý tới động tĩnh phía sau.

Khi xe dừng trong bãi đỗ xe khách sạn, Tần Trình cầm lấy cái điện thoại vừa rồi lấy sai, gửi đi một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: rất thích cậu ấy rất thích cậu ấy rất thích cậu ấy... rất thích cậu ấy.]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 92

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhóm fan của Liên Dung Tranh Từ Hãm, đã sớm quen weibo show ân ái của cô.

Ngoại trừ thô lộ với Dung Hù, chia sẻ các weibo liên quan tới Dung Hù, việc làm duy nhất của bạn đại gia trắng giàu đẹp này, chính là show cái người nam thần thần bí kia. Có điều lần này show coi như đơn giản, nhóm fan cũng chỉ đùa giỡn đùa giỡn, không nói thêm gì, trước đây Liên Dung Tranh Từ Hãm luôn show đến không có giới hạn.

[Ủm ừm ừm, biết bạn thích cậu ta, cậu ta cũng thích bạn.]

[Hiện tại một ngày tôi không xem po chủ show ân ái, tôi liên cả người không thoải mái.]

[Thật là, quả cam à bao giờ cô mới cho tui tui liếc mắt nhìn ảnh chụp vị nam thần kia một cái vậy? Thiệt tò mò mà. Vừa đáng yêu, vừa đẹp trai, vừa mê người, vừa dịu dàng... một nam thần như vậy, rốt cuộc có bộ dạng thế nào đây _(3” ∠)_]

Nhóm fan bình luận đã định trước là không nhận được câu trả lời của Liên Dung Tranh Từ Hãm, bởi vì xe đã chạy vào bãi đỗ xe khách sạn. Tàn Trình đem hai cái di động thả lại trong túi, bốn người đồng thời xuống xe, đi thang máy trở về phòng.

Phòng của La Thiển và tiểu trợ lý là ở cùng tầng, trước khi bọn họ đến nơi, Dung Hù và La Thiển xác định thời gian rời giường ngày hôm sau một chút, lúc này mới nói lời từ biệt.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, trong lúc nhất thời, không khí phút chốc an tĩnh lại. Âm thanh dây ròng rọc kéo lên vào thời khắc này có vẻ phá lệ chói tai, con số trên thang máy đang không ngừng thay đổi, Tàn Trình nâng mắt lên, nhìn về phía cameras trong góc thang máy. Về mặt hân hạnh nhìn chốc lát, tiếp đó dời tầm mắt đi chỗ khác, cùng Dung Hù sóng vai đứng, không có hành động dư thừa.

Sau khi ra thang máy, trong hành lang đều là cameras.

Tàn Trình đi ở phía trước, Dung Hù đi ở sau, hai người ngay từ đầu đi thực bình tĩnh, nhưng dần dần, bước chân Tàn Trình có chút nhanh hơn. Thấy thế, Dung Hù hơi hơi kinh ngạc nhìn bóng dáng người đàn ông, nhưng cậu cũng không nói thêm gì, chỉ tăng tốc theo.

Lấy thẻ phòng, quét thẻ, vào phòng, đóng cửa.

Sau khi cánh cửa “cách ——” một tiếng đóng lại, Dung Hù vừa mới đứng vững còn chưa kịp ngẩng đầu, bỗng nhiên đã bị người ôm cổ, “rầm” một tiếng đặt trên ván cửa. Một tiếng này hoàn toàn không phải là thân thể Dung Hù bị đụng, mà là hai tay Tàn Trình, hán ôm thật chặt thiếu niên trong ngực, dùng sức chôn khuôn mặt trong hõm vai Dung Hù, cánh tay chậm rãi siết lại, giống như muốn ấn cậu vào trong thân thể.

Hết thấy tới quá nhanh, Tàn Trình còn chưa cảm thấy phòng vào khe mở điện, trong phòng cũng là một mảnh tối đen, chỉ có ánh trăng mỏng manh xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng.

Mắt Dung Hù nhất thời không thể thích ứng với bóng tối mãnh liệt này, trước mắt đều là màu đen, cậu theo bản năng vươn tay ôm chặt người đàn ông trước mặt. Ngay từ đầu chỉ là nhẹ nhàng ôm, nhưng dần dần ôm càng ngày càng chặt, mũi cậu ngửi được mùi hương thanh lạnh, nhìn không được nở nụ cười.

Ai cũng không biết qua bao lâu, giống như đã một trăm năm, chờ ánh mắt Dung Hù hơi thích ứng với bóng tối trong phòng, cậu thấp giọng bật cười, nhỏ giọng nói rằng: “Rõ ràng lúc thử vai còn đeo kính râm, không chịu nhìn em. Tàn Trình... anh đột nhiên như vậy, rất kỳ quái.”

Bọn họ ở chung gần một năm, nhưng mà chân chính xác định tâm ý, bắt quá mới ba tháng.

Dung Hù luôn biết, tính cách Tàn Trình rất hướng nội, cậu không biết rõ người đàn ông đó thích mình từ bao giờ, nhưng mà ngay khi cậu dần dần xác nhận là đối phương thật sự thích mình, người đàn ông đó thế mà vẫn có thể kiềm nén cảm xúc, vẫn luôn dùng đi Tàn làm cái cớ.

Tàn Trình như vậy, khó hiểu mà có chút đáng yêu, cho nên Dung Hù vẫn không hề vạch trần.

Thời gian qua rất nhanh, đặt ở một năm trước, Dung Hù tuyệt đối không thể tưởng được, có một ngày cậu sẽ ôm người đàn ông này, cùng người đàn ông này yêu nhau. Nhưng thế giới chính là kỳ diệu như thế, Dung Hù ôm ôm liền muốn buông tay, ai ngờ Tàn Trình vẫn không buông cậu ra.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên nở nụ cười, trêu chọc nói: “Em không gãy, ở đoàn phim còn béo lên nửa ký, có thể buông tay. Chẳng lẽ... lần này cũng là đi Tàn bảo anh đến xem, xem em có gãy hay không à?” Trong giọng nói réo rất xen lẫn chút ý cười khó có thể xem nhẹ, giống như quay về trước khi hai người thô lộ tâm ý.

Tàn Trình cúi đầu, nhìn về phía thiếu niên trong ngực.

Ánh sáng mờ mờ khiến hắn thấy không rõ khuôn mặt Dung Hù, hán chau mày, nghĩ nghĩ, gắng gượng mà buông tay trái, lấy ra thẻ phòng, cắm ở trong khe. Ngọn đèn lập tức sáng lên, Dung Hù phút chốc hí mắt, bị ánh sáng đâm vào có chút không thích ứng, nhưng ngay sau đó, âm thanh trầm thấp của Tàn Trình liền nhẹ nhàng vang lên: “Ủm...”

Không ngờ đối phương lại trả lời như vậy, Dung Hù ngậy ra, ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Trình.

Tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, nhìn con người thâm thúy sâu lắng của người đàn ông, Dung Hủ sợ run hồi lâu, lát sau mỉm cười.

“Vậy Tần tiên sinh, anh đã có thể nói với dì Tần, em thật sự không có gầy đi rồi. Hiện tại... anh có thể buông không?”

Tần Trình mỉm môi, nhìn Dung Hủ: “Vậy chiều cao thì sao?”

Dung Hủ khẽ kinh ngạc: “Em còn có thể cao nữa sao?”

Tần Trình gật đầu: “Ừm, có thể.”

Dung Hủ theo phản xạ nói: “Tuổi em làm sao có thể cao...” Giọng nói ngưng bật, đột nhiên ý thức được hiện giờ mình mới có mười chín tuổi, thiếu niên bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Hình như là có thể cao thêm.”

Dung Hủ hiện giờ 185cm, mà Tần Trình đã 190cm. Cho dù có cao thêm thế nào nữa, nghĩ hẳn cũng rất khó cao hơn người đàn ông đó. Vì thế trong lòng chỉ hiện lên suy nghĩ “không biết có thể cao lên hay không”, liền vút ra sau đầu, Dung Hủ trở lại đề tài ban đầu: “Có thể buông em ra không?”

Tần Trình hạ mắt, không rên một tiếng, dùng hành động biểu đạt thái độ của mình.

Dung Hủ dở khóc dở cười nói rằng: “... Nhưng mà điện thoại di động của em đang rung.”

Tần Trình: “...”

Bắt đầu dĩ buông lỏng thiếu niên ra, Tần Trình liền thấy Dung Hủ lấy điện thoại, ấn nút nhận nghe, hô một câu “anh La”.

Ánh mắt người đàn ông trầm xuống, ở trong lòng yên lặng ghi sổ “La Chấn Đào” một khoản.

Đã đến tháng sáu, hôm nay Dung Hủ chỉ mặc một cái áo đơn giản màu trắng và áo khoác mỏng màu xám nhạt. Áo khoác dán chặt trên người thiếu niên, bao quanh đường cong thân thể tốt đẹp, cặp chân dài kia bị khóa lại trong quần bò màu đen, theo động tác Dung Hủ đi về phía trước, áo khoác không ngừng phát lên, ngẫu nhiên sẽ lộ ra một đoạn vòng eo bị áo trắng che đi.

Sau khi Tần Trình buông thiếu niên ra, vẫn đứng ở cửa, nhìn Dung Hủ đi từng bước một vào trong phòng.

Trong điện thoại, La Chấn Đào dường như muốn nói chuyện ký hợp đồng «Trang hoa la». Bản thân hẳn còn ở thành phố B xử lý phát ngôn kế tiếp của Dung Hủ, không có khả năng tự mình đến Hoàn Kiếm, vì thế tối hôm nay hẳn tăng ca xem xong hợp đồng đoàn phim gửi, xác định phải sửa chữa một vài chi tiết, nói một chút với Dung Hủ trong điện thoại.

Loại chuyện này trên cơ bản là giao cho La Thiên phụ trách, nhưng La Chấn Đào nhất định phải báo cho Dung Hủ.

Vì thế hai người nói nói, liền nói hơn mười phút. Tần Trình nâng bước đi vào trong phòng, cởi áo khoác ra, thay áo ngủ đơn giản. Chờ hẳn đơn giản rửa mặt xong, chỉ thấy Dung Hủ ngồi trên ghế treo* bên cạnh cửa sổ sát đất, vừa đẩy đẩy ghế treo, vừa nói chuyện với La Chấn Đào.

*Ghế treo

Bóng lưng cậu gầy gò, ghế treo không ngừng đu đưa, phát ra tiếng kít kít, tựa như trở lại thời thơ ấu, thiên chân vô tà.

Dường như nghe thấy tiếng Tần Trình từ trong toilet đi ra, Dung Hủ bỗng nhiên quay đầu, cười phát phát tay với Tần Trình.

Tần Trình đi đến sofa ngồi xuống, an vị bên cạnh Dung Hủ.

Dung Hủ vừa nói chuyện với La Chấn Đào, vừa nghiêng đầu, cười nhìn về phía Tần Trình. Cậu chỉ đơn thuần mà nhìn, mỉm cười, nhưng không biết trong mắt người đàn ông, cảnh sắc giờ phút này, mê người cỡ nào.

Sau khi bỏ đi áo khoác, tấm áo mỏng manh rốt cuộc không giấu được thân thể tốt đẹp của thiếu niên. Cậu ngồi trên ghế treo, chút có chút không mà đu đưa, khi cậu nghiêng đầu, sợi tóc mảnh từ một bên khác rũ xuống, che đi ánh mắt sáng ngời trong suốt, yên tĩnh mà lại linh hoạt kỳ ảo.

Dung Hủ như vậy, là mười chín tuổi chân chính.

Thậm chí cậu còn chưa qua sinh nhật tuổi mười chín, nghiêm khắc mà nói, là một thiếu niên mười tám tuổi chân chính.

Không có ám áp nho nhã thuộc về Mặc Sĩ Diêu, không có lạnh lùng âm ngoan thuộc về Hoắc Hi; không có trưởng thành dịu dàng từ Lăng Tiêu, không có lạnh lùng nhả nhặn từ Tiết Gia Triết. Cậu chính là Dung Hủ, không phải là minh tinh đang hot thông minh lãnh tính trước mặt công chúng trước đây, cậu chính là Dung Hủ.

Dung Hủ như vậy, chỉ có mình hẳn có thể nhìn thấy.

Tần Trình nhin không được nuốt một ngụm nước miếng, hẳn vươn tay, kéo bàn tay Dung Hủ đặt ở trên đùi.

Dung Hủ lập tức sững sốt, nhưng cậu cũng không có tránh ra, vẫn cùng La Chấn Đào nói chuyện.

Mà bên kia, Tần Trình yên lặng lấy di động, bắt đầu tìm kiếm

[Tình dục quá sớm sẽ có ảnh hưởng gì?]

[Đàn ông bắt đầu tình dục sớm nhất vào mấy tuổi...]

Không được, vấn đề này thật sự quá đáng, Tần Trình chỉ đánh tới một nửa, liền thật sự tra không nổi nữa.

Hắn im lặng, suy tư chốc lát, đột nhiên mở nick ông bạn cũ lên, gửi qua một tin nhắn: [Ông với người mẫu kia, là thật hả?]

Chỉ chốc lát sau, đối phương liền hồi âm

[Lâm Huyền: ... Làm gì làm gì, ông quan tâm chuyện của tôi như vậy, không bình thường nha.]

[Tần Trình: buổi sáng xem tin tức, ông với người mẫu kia lên hạng nhất hot search.]

Sáng hôm nay, có paparazi đột nhiên tuôn ra tình yêu mới của Lâm Huyền, chụp được ảnh lúc Lâm Huyền tham gia một hoạt động, một nữ người mẫu trẻ tuổi đặc biệt vào phòng hắn ta. Tấm ảnh này vừa công bố, lập tức gây ra oanh động, Lâm Huyền căn bản không đứng ra đáp lại, chờ cả ngày đi qua, nhiệt độ câu chuyện cũng liền tự nhiên mà hạ xuống.

Đó cũng không phải nói nhân khí của tiểu thiên vương giới ca hát Lâm Huyền không đủ cao, mọi người đều không quan tâm tình yêu của hắn ta, mà là bởi vì...

Cứ cách mấy tháng, Lâm Huyền đều sẽ xuất hiện một hai lần scandal như vậy.

Fan hắn cũng đã quen rồi, tiểu thiên vương nhà mình luôn có đủ loại tin tức bên lề. Có cái là thật sự, có cái chỉ là bắt gió bắt bóng, Lâm Huyền ở trong giới vốn là hình tượng hoa hoa công tử, lúc đầu fan cũng bởi vì scandal mà âm ỉ muốn thoát fan, nhưng mà Lâm Huyền ra bài hát mới, bọn họ lại yên lặng trở về tiếp tục nghe nhạc.

Mà người qua đường cũng đã sớm chết lặng, nhất thời chú ý một chút còn được, dù sao cũng chỉ là scandal mà thôi, ai biết là thật là giả, cứ cách mấy tháng lại tới một phát, mọi người cũng lười kích lên tính tích cực.

Đám paparazi cũng không biết rốt cuộc Lâm Huyền từng quen mấy người, nhưng Tần Trình lại biết, ông bạn cũ này của hắn, đại khái vẫn duy trì trạng thái một năm ít nhất một người bạn gái. Đều là đặc biệt xinh đẹp, có người mẫu, có diễn viên, có ca sĩ, đều không ngoại lệ mà chính là xinh đẹp.

Chỉ nhìn mặt mà nói, Lâm Huyền tuyệt đối là fan trung thành của hiệp hội trông mặt bắt hình dong.

Bên kia, Lâm Huyền vừa mới về nhà, đang nằm trên giường chơi di động. Nhìn tin nhắn của Tần Trình, về mặt hắn ta mờ mịt, suy nghĩ thật lâu, lát sau mới hồi âm: [Ừm, quen hơn mười ngày, tính cách không quá hợp, sau chuyện hôm nay cô ta muốn công khai, cho nên chia tay.]

Tần Trình: "..."

Chỉ có hơn mười ngày à, vậy thật sự có hơi ngắn, không quá thích hợp để hỏi.

Tần Trình suy tư một khắc, dường như nghĩ tới điều gì, bắt đầu bùm bùm đánh chữ.

Ba phút đồng hồ sau, Lâm Huyền nhận được tin nhắn mới của người đàn ông nào đó: [Người mẫu ông quen năm ngoái hình như năm nay mới mười chín tuổi, hai người làm chưa?]

Lâm Huyền: "..."

Qua một phút đồng hồ ——

[Lâm Huyền: ông đáng khinh không hà!!! Ông thế mà lại hỏi tôi loại vấn đề này? Tần Trình, tôi xem thấu ông rồi, ông biến thành người như vậy hồi nào thế? Ông quan tâm bạn gái trước của tôi như vậy làm gì? Có phải là ông thích người ta không? A không đúng, năm trước cô ấy đã xuất ngoại, ông hẳn là không gặp mặt cô ấy. Vậy ông làm gì... ông không có khả năng coi trọng tôi đi?]

Tần Trình mặt không đổi sắc hồi âm: [xem ra là có.]

[Lâm Huyền: ... Tôi không thừa nhận.]

[Tần Trình: ừm, thật sự có rồi. Khi đó người mẫu kia còn chưa trưởng thành đi? Vài ngày sau khi hai người chia tay, đối phương mới thành niên, chuyện này Ôn Tuyền từng nói. Chăm chú.]

Lâm Huyền: "..."

Mi thần kinh hả!!!

Mất thấy người đàn ông nào đó dường như đã hạ kết luận, Lâm Huyền đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nhanh chóng hỏi âm: [hình tượng tôi không kém như vậy, tôi làm sao có thể xuống tay với người chưa thành niên. Tôi không có làm với cô ấy, nếu tôi nói tôi còn là trai tơ, ông tin hay không?]

Sờ sờ tay nhỏ bé mềm mềm nộn nộn của Dung Dung nhà mình, Tần Trình bình tĩnh trả lời: [không tin.]

Lâm Huyền: “...”

Qua năm phút đồng hồ: [chỉ từng làm một lần, chín năm trước, lúc tôi mười tám tuổi.]

Nhìn tin nhắn này, Tần Trình chau mày, suy nghĩ một khắc, trả lời: [bảo trọng thân thể cho tốt, nếu cần thiết thì đi bệnh viện nhìn xem.]

[Lâm Huyền:... Mẹ! Thân thể tôi không có bệnh!!!]

[Tần Trình: nếu gặp người mình thích thật sự, đừng dễ dàng buông tay.]

Đối phương không có hồi âm nữa, Tần Trình cũng tắt giao diện trò chuyện. Hắn kéo tay Dung Hù, nhìn trong chốc lát, lại bắt đầu nói với Từ Tấn về tiến trình quay phim ngày mai.

Chờ thêm năm phút đồng hồ, Dung Hù cúp điện thoại, cười lắc lắc tay, Tần Trình nâng mắt, lập tức hiểu rõ ý đối phương.

Sau khi buông tay ra, Dung Hù đến toilet bắt đầu rửa mặt, mà cậu tự nhiên không biết, ngay khi cậu gọi điện thoại, người đàn ông kia lại đang lén lút tìm tòi vấn đề ở phương diện nào đó. Tạm thời không bàn loại hành vi này có phải quá mức đáng khinh hay không, chỉ kết quả mà nói, xem rất nhiều đề nghị của bác sĩ trên internet, người đàn ông nhẹ nhàng hít một hơi.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: luyện tiếc cậu ấy, lại chờ vài năm đi.]

Cái weibo này rất không đầu không đuôi, không hiểu ra sao, vì thế nhóm fan chỉ tùy tiện nhấn like, không mấy người bình luận.

Chờ Dung Hù từ toilet đi ra, hai người đơn giản thu dọn chốc lát, liền đồng thời lên giường nghỉ ngơi. Khách sạn này là khách sạn năm sao xa hoa nhất gần thành điện ảnh, giường rất lớn, có thể chứa ba người đàn ông to lớn cùng ngủ.

Có lẽ là cả ngày bốn ba vô cùng mệt mỏi, mới vừa lên giường, Dung Hù liền nhẹ nhàng nói một tiếng “ngủ ngon”, tiếp đó không còn âm thanh. Mà Tần Trình lại im lặng nhìn trần nhà, năm phút đồng hồ sau, ngón tay hắn nhẹ nhàng trượt sang bên cạnh, đụng phải ngón tay Dung Hù.

Động tác mềm nhẹ sờ bàn tay mềm mại ấy, cho dù nhìn không thấy, giờ phút này Tần Trình cũng có thể nghĩ ra dáng vẻ bàn tay kia.

Khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, móng tay đầy đặn mượt mà cắt sửa vô cùng tốt, tron nhuận đến độ lộ ra màu hồng nhạt.

Chỉ nắm tay như vậy, kỳ thật hắn đã thỏa mãn.

Chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ truyền đến từ tay phải, người đàn ông cong khóe môi, lộ ra một nụ cười khó có thể phát hiện. Nhưng mà ngay sau đó, khiến Tần Trình trăm triệu lần không ngờ tới chính là, thiếu niên đột nhiên xoay người, đột nhiên chui vào trong lòng hắn!

Tần Trình: “!!!”

Thân thể tức khắc cứng ngắc, Tần Trình lập tức mở mắt ra, còn chưa kịp cử động, lại nghe thấy một tiếng hít thở ầm ập ở bên tai mình nhẹ nhàng lan ra. Thiếu niên giờ phút này rúc trong lòng hắn, giống như đang ngủ, lại giống như căn bản không có đi vào giấc ngủ.

Ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp nhu hòa chậm rãi vang lên ở trong phòng: “Em cũng rất nhớ anh, Tần Trình, rất nhớ anh...”

Thân thể cứng đờ phút chốc trầm tĩnh lại, nhiệt độ đổ xuống thân dưới cũng tản đi toàn bộ sau những lời này. Trong lòng có một thứ ầm ập tan ra, người đàn ông lật người, dịu dàng ôm lấy thiếu niên thon gầy, trong đầu không còn bất luận suy nghĩ kiểu diêm nào, chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một chút trên trán Dung Hù.

“Ngủ ngon, tiểu Hù.”

Cuối tuần đầu tiên của tháng sáu, bắt đầu trong một buổi sáng sớm trong lành. Lúc ánh nắng chiếu xuống mặt đất, weibo đoàn phim «Mê thành» đột nhiên đăng mấy tấm ảnh chụp với một video.

Lần đăng tin trước đó của trang weibo này, đã là hai tháng trước. Khi đó phim mới vừa khởi động máy, lúc tổ chức nghi thức khởi động máy còn làm một lần trực tiếp, người xem hơn một ngàn vạn, dẫn phát một làn sóng nghị luận nhỏ.

Hai tháng qua đi, rất nhiều fan qua đường đều đã quên bộ phim điện ảnh này tồn tại, ai cũng không ngờ rằng, lúc bọn họ mở mắt ra tùy tiện lướt lướt đi động, đột nhiên lướt đến một tin tức như vậy.

[Đoàn phim «Mê thành»: ông chú bốn mươi vì sao chết thảm đầu đường? Sáu bàn tay bị cắt hiện giờ ở phương nào? Sau lưng hết thấy, là nhân tính vạn vật, hay là không còn đạo đức? Xin chú ý «Mê thành» ngày 13 tháng 9, để chúng ta đi theo màn ảnh, đi vào thế giới nội tâm của tên biến thái giết người liên hoàn! #913 Mê thành#[link video]]

Hết chương 92

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 93

Sau khi trang weibo đoàn phim «Mê thành» đăng cái weibo tuyên truyền này, lập tức được không ít người chia sẻ.

Viên đạo, Bách Tích Văn, Nhâm Thư Chi, Mã Tề... nhân viên đoàn phim tự nhiên là chia sẻ ngay đầu tiên, ngay cả La Thiên cũng đăng nhập tài khoản của Dung Hù, giúp cậu chia sẻ.

Lại nói, tài khoản của mình tính phần lớn đều không có khả năng chỉ có mình mình quản lý sử dụng. Nói ví dụ như một ít weibo tuyên truyền phát ngôn, một ít weibo tuyên truyền tác phẩm, đều có thể trực tiếp giao cho trợ lý, người đại diện, thậm chí là đoàn đội PR chuyên nghiệp của mình đến vận tác.

Dung Hù cũng rất thích đăng nhập weibo, tiến hành tương tác với fan, đăng ảnh tự chụp, nói chuyện phiếm. Đây đã xem như rất tốt, rất nhiều mình tính căn bản không quản weibo của mình, toàn quyền giao cho đoàn đội PR xử lý. Có đoàn đội PR ở đó, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai lầm ngôn luận, còn có thể giúp họ dựng hình tượng, hút fan đoạt top. Về phần ở sau lưng mình tính rất cuộc là dạng gì, thì nhóm fan liền hoàn toàn không biết.

Khi Dung Hù thức dậy, lượng share weibo của «Mê thành» đã phá một vạn, nhóm fan đều hồ hởi bình luận bên dưới.

[Ông chú bốn mươi có quan hệ gì với mị đầu, sáu bàn tay bị cắt đi lại không thể ăn. Chúng tôi muốn xem Dung Dung, nhìn Dung Dung! Ba mươi giây trailer căn bản là không đủ không đủ không đủ!!! Gõ bát kêu chủ nhà phát lương!!!]

[Ha ha ha ha, trang weibo phong cách lạ kỳ như thế, thật sự là trước không giống ai sau không ai giống. Nghiêm túc, chính trực đầu rồi, nhanh chóng trừ chân gà của biên tập! Có điều thêm cho stylist 1000...000 cái chân gà! Wuli Dung Dung thật đẹp trai ~ đẹp trai đến vô hạn!]

[Ngao ngao ngao đoạn trailer tôi xem mà nhiệt huyết sôi trào, lần này hình như là Dung Hù và Bách Tích Văn liên thủ, cùng bắt người xấu nhỉ? Thật feeling thật feeling ~ tạo hình của Dung Hù thật trưởng thành, tôi thích nhất loại hình nhả nhả này, rạp chiếu phim ước hẹn ước hẹn!]

Có mình tính nghệ nhân chia sẻ, nick marketing cũng xuống nước bình luận, cái weibo này nhanh chóng chiếm được lượng lớn ánh sáng.

Trong đám bình luận và chia sẻ, dễ dàng nhìn ra nhất, chính là nhân khí của diễn viên.

Fan Dung Hù chiếm cứ nửa giang sơn bình luận chia sẻ. Đầu tiên, trong các nick weibo có lượng share cao nhất, ngoại trừ vài mình tính, chính là tài khoản fanclub chính thức toàn quốc của Dung Hù. Tiếp theo, giữa trưa cùng ngày, cái tag #Dung Hù Mê thành# liên lên hạng sáu bảng đề tài, là người duy nhất trong đoàn phim «Mê thành» lên bảng.

Viên đạo nhìn đến tình huống này, cũng cười toe toét. Lúc trước ông lựa chọn Dung Hù, ngoại trừ ngoại hình phù hợp, diễn xuất qua cửa, đương nhiên còn coi trọng nhân khí của Dung Hù. Đối với đại đạo diễn phim thương nghiệp như ông mà nói, quay một bộ phim đương nhiên là phải kiếm tiền, không kiếm tiền ai lại hao tâm tốn trí cố sức mà đóng phim.

Tư lịch của Dung Hù trong đoàn phim là cặn nhất, nhưng nay nhân khí lại cao nhất, có cậu ở đây, «Mê thành» không thiếu độ sáng.

Vì thế trong sóng tuyên truyền thứ nhất, trong 30 giây trailer phim, Viên đạo cho Dung Hù mười giây, Bách Tích Văn là tám giây. Có lẽ không có mấy fan sẽ tận lực đi tính xem nam thần nhà mình xuất hiện mấy giây, nhưng bọn họ sẽ nhìn thấy cảnh nam thần xuất hiện đặc biệt đẹp trai, bọn họ lại càng thêm cao hứng mà thảo luận và chia sẻ.

Đây là tình huống đoạn trailer phim, về phần poster chính thức đầu tiên, dùng phong cách độc thoại nội tâm tương đối khác sâu.

Tất cả diễn viên chỉ đứng ở trước một bối cảnh thuần trắng, yên lặng nhìn màn ảnh, chọn dùng cận cảnh, chỉ lộ ra phần phía trên bả vai của mỗi diễn viên.

Dưới dạng màn ảnh này, diễn viên càng dễ dàng biểu hiện ra nội tâm nhân vật, đối với diễn xuất cũng có yêu cầu rất cao.

Ví dụ như nhìn đến poster Nhâm Thư Chi, bạn chỉ cảm thấy trong mắt cô ấy mang theo phần nộ, lại không rõ những thứ khác. Nhưng khi nhìn đến poster Bách Tích Văn, bạn có thể từ trên khuôn mặt kiên nghị của hắn nhìn ra một chút chính khí nghiêm nghị, cũng có thể nhìn ra hắn ngay thẳng bất khuất, thoát nhìn chính là người đàn ông đích thực có thể cắn chặt răng, ăn hết đau khổ.

Đây là diễn xuất khác biệt, có thể làm cho người xem nhìn ra càng nhiều thứ.

Mà tấm ảnh đầu tiên đăng trên trang weibo, chính là poster Dung Hù.

Dưới bối cảnh thuần sắc trắng này, một chàng trai tuấn mỹ thanh nhã đeo một cặp kính mắt gọng bạc, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn màn ảnh. Tay trái nâng lên, dùng một ngón tay đỡ hờ bên cạnh kính mắt, trong con ngươi trong suốt nhạt màu giống như phản chiếu một hồ nước sau, an tĩnh nhu hòa. Nhưng chính bởi vì quá mức an tĩnh, ngược lại khiến người ta cảm thấy có một chút lạnh lùng, lạnh lùng đến độ gần như lạnh lẽo.

Trên mặt Dung Hù không có bất luận biểu tình gì, không nghiêng răng nghiêng lợi giống Nhâm Thư Chỉ, cũng không nhăn chặt mày như Bách Tích Văn. Nhưng khi cậu hạ mắt, cách một tầng thấu kính lạnh như băng nhìn bạn, bất cứ ai cũng cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh, khó hiểu mà có chút lạnh lẽo.

Đương nhiên, đối với fangirl mà nói, quan trọng nhất vẫn là ——

[A a a a a a a Dung Dung thật đáng yêu! Dung Dung thật ngầu! Dung tình anh cũng ngầu như vậy!!!]

Lúc nhiệt độ tuyên truyền «Mê thành» từng bước một lên men, Dung Hù đã đến đoàn phim «Trang hoa la», tự mình ký hợp đồng. Điểm sửa chữa mà La Chấn Đào đề xuất đều được tiếp nhận, suy xét đến sự thật là qua hai tuần nữa Dung Hù sẽ đi ghi hình, từ hôm nay trở đi đoàn phim sẽ quay cảnh của Dung Hù trước, quay cho xong cảnh của cậu.

Việc này không nên chậm trễ, ký hợp đồng xong, Dung Hù liền đi đổi trang phục diễn, trang điểm.

Chờ cậu trang điểm xong đi ra, vị diễn viên gạo cội diễn vai hoàng đế kia cũng đổi tạo hình xong. Lão nhân gia vốn là bộ dạng hiền lành hòa ái, bị thợ trang điểm khéo tay biến hóa, trên mặt lập tức có thêm vẻ bệnh hoạn, nhìn qua gây trở cá xương, đáng vẻ bệnh nguy kịch.

Ngày hôm qua lão diễn viên này về khách sạn quá sớm, cũng không có nhìn thấy Dung Hù, hiện giờ hai người mới vừa gặp mặt, Lưu lão lập tức giới thiệu hai người quen nhau.

Nhưng mà, nói đến cũng khéo, Dung Hù vừa mới vươn hai tay ra, có lẽ phép chào hỏi, lão diễn viên kia đã ôn hòa mà cười cười, cũng lấy hai tay cầm tay Dung Hù, nói: “Tuần trước mới vừa nghe Kiến Văn nói, ông rất thương thức cậu. Lần đó sau giải Chuông Vàng, ông nói tính tình cậu rất tốt, ở trước mặt tôi khen cậu một trận.”

Dung Hù khẽ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía lão tiền bối này.

Chu Kiến Văn là lão diễn viên nổi tiếng trong giới, chỉ có một lần cùng xuất hiện với Dung Hù, chính là giải Chuông Vàng đoạn thời gian trước, ông ấy tự mình trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho Dung Hù. Khi đó lão tiền bối ở trên sân khấu khen Dung Hù vài câu, Dung Hù chỉ tưởng đối phương có chút thiện cảm với mình, lại không nghĩ rằng, đối phương lại đem chuyện của mình nói với bạn bè.

Nhưng bất luận như thế nào, thường xuyên qua lại, hai bên liền quen thuộc.

Lưu lão cười nói: “Nếu lão Trần ông đã biết Dung Hù, tôi đây cũng không giới thiệu với ông quá nhiều. Hai người đối diễn với nhau nhiều nhất, có thời gian có thể đối diễn nhiều nhiều. Tiểu Dung người ta hai tuần sau đã phải rời khỏi đoàn phim, hiện tại nắm chặt thời gian quay cảnh của cậu ấy, tranh thủ một lần liền qua.”

Dung Hù mỉm cười gật đầu, lão diễn viên cũng cười đáp ứng.

Vì thế lúc tổ đạo cụ chuẩn bị cảnh, Dung Hù vẫn luôn đối diễn với tiền bối.

Tần Trình cách đó không xa: “...”

Từ Tấn mới vừa nói chuyện phiếm với người sản xuất trở về, đột nhiên nhìn đến sắc mặt Tần Trình đen thui, theo tầm mắt hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy được cảnh tượng Dung Hù và Trần Phong trò chuyện với nhau thật vui.

Từ Tấn là người như thế nào? Rất khôn khéo, liếc mắt một cái liền hiểu rõ ngọn nguồn.

Hắn ta cười ha ha, ngồi ở ghế bên cạnh, nói rằng: “Cái này không phải bình thường sao, cậu và Dung Hù chỉ đối diễn có mấy cảnh, Thái tử gia người ta mỗi lần xuất hiện, nếu không phải đang thống trị triều chính, thì chính là đang hầu hạ người cha bệnh nặng. Cậu ta không đối diễn với Trần Phong, chẳng lẽ còn đối diễn với cậu?”

Tần Trình chậm rãi nâng mắt, ánh mắt sâu thẳm liếc Từ Tấn một cái.

Thân thể đột nhiên run lên, ý cười trên mặt Từ Tấn lập tức cứng đờ, tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên. Hắn nhanh chóng ho khan một tiếng, bổ sung cho mình: “Có điều... có điều vậy cũng không có gì, tôi biết cậu thâm mến người ta, có chung quy vẫn tốt hơn không có, ít nhất hiện tại cùng một đoàn phim, cậu có thể đi bắt chuyện, thân cận.”

Tần Trình cũng không có đem chuyện hai người kết giao nói cho Từ Tấn, đồng dạng, Dung Hù cũng không có nói cho La Chấn Đào.

Tần Trình là nhất thời không nhớ tới chuyện này, Dung Hù thì trái lại suy xét rất nhiều phương diện, cảm thấy nếu nói cho La Chấn Đào, khả năng sẽ có chuyện khác phát sinh. Chẳng hạn như cậu còn nhớ rõ, lúc trước La Chấn Đào biết mình và Tần Trình quan hệ thực tốt, từng nghĩ có nên mượn danh khí Tần Trình, trải đường cho Dung Hù hay không.

Lấy việc mưu lợi mà nói, La Chấn Đào càng giống một thương nhân đủ tư cách, hần và Dung Hù có quan hệ tốt là không sai, nhưng phương thức hai người xử sự lại có một ít khác nhau.

Nói ngắn lại, trong khoảng thời gian ngắn, Dung Hù không tính toán nói cho La Chấn Đào.

Cách đó không xa, Dung Hù và Trần lão đối diễn, tiếng cười không ngừng. Mà bên này, Tần Trình một mực yên lặng xem kịch bản, ngẫu nhiên bị chỉ đạo võ thuật kêu qua dạy một ít động tác kỹ xảo, ngẫu nhiên lại có diễn viên khác tìm đến hần nói chuyện, đối diễn.

Trong «Trang hoa la», nam chính Không Triều do Tần Trình sắm vai, là Chi huy sứ Cẩm Y vệ; nữ chính lại là con gái một vị tội thần, tên là Thịnh Tương Quân, do ảnh hậu Hoàng Lôi nổi tiếng Hoa Hạ thủ vai.

Những huynh đệ Cẩm Y vệ ly kỳ chết đi đều là đi chấp hành một nhiệm vụ áp giải tội thần, chờ sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ mới từng người chết đi. Vị tội thần kia phạm tội thông đồng với địch phản quốc, được Cẩm Y vệ bí mật áp giải từ Phúc Kiến về kinh thành. Cuối cùng tội thần bị lăng trì xử tử, người nhà của ông đều bị chém đầu thị chúng, quả thật là diệt cửu tộc.

Thịnh Tương Quân là huyết mạch cuối cùng của Thịnh gia, cô được gia nhân đưa đến kỹ viện ẩn thân, lúc này mới tránh thoát một kiếp. Mặc cho ai cũng sẽ không tin được, danh môn văn thần lại nấp trong kỹ viện. Tú bà kỹ viện đó trước kia từng chịu ân cứu mạng của Thịnh lão tiên sinh, lúc này mới liều mạng, giấu Thịnh Tương Quân.

Thịnh Tương Quân đương nhiên không tin cha mình phản quốc, phụ thân của cô là đại nho đương thời. Thịnh gia ba đời trung lương. Các lão hai triều, phụ thân và đương kim Thánh Thượng còn là tình nghĩa từ nhỏ lớn lên, sao có thể thông đồng với địch phản quốc?

Vì thế sau khi Thịnh Tương Quân phát hiện dường như có người đang tra vấn của phụ thân, cô vốn dĩ thông tuệ, chậm rãi tìm được Không Triều.

Vì sao những Cẩm Y vệ tham dự vụ án Thịnh các lão, cuối cùng lại từng người chết đi?

Vì sao Thịnh các lão mấy chục năm trung thành và tận tâm, đột nhiên sẽ phản quốc?

Cả bộ phim khai triển quay quanh nút thắt này, đối diễn với Tần Trình nhiều nhất, chính là Hoàng Lôi.

Hoàng Lôi năm nay ba mươi lăm tuổi, lớn hơn Tần Trình ước chừng tám tuổi, đã sớm lập gia đình sinh con, không có khả năng gây ra scandal gì. Nhưng hôm nay lúc cô đối diễn với Tần Trình, lại kinh ngạc phát hiện, đối phương thật thần nhiều lần.

Sau đó Hoàng Lôi kinh ngạc nói với trợ lý của mình: “Tần Trình làm sao vậy?”

Hoàng Lôi không có hứng thú gì với trai đẹp, nhưng trợ lý của cô chính là fan trung thành của Tần Trình. Vừa nghe lời này, trợ lý lập tức hỏi: “Tần thần làm sao?!”

Hoàng Lôi bất đắc dĩ mỉm cười: “Nhìn bộ dạng hưng phấn của em kìa, em thích Tần Trình như vậy hả? Nếu thích như vậy, sao không phát hiện, hôm nay Tần Trình có chút không nhập tâm, lúc đối diễn thiếu chút nữa đọc sai lời thoại?”

Tiểu trợ lý mở to hai mắt, không dám tin nói rằng: “Chị Hoàng, không thể nào đâu? Em thấy trạng thái Tần thần vô cùng tốt mà, lời thoại nói thực tốt, cảm xúc cũng rất đúng chỗ, em ở bên cạnh cũng sắp nhập diễn rồi, vẫn đẹp trai như vậy.”

Hoàng Lôi: “... Chị không nên hỏi em.”

Ở trong mắt fangirl, nam thần cho dù hát xì, vậy cũng là cái hát xì đẹp trai nhất thiên hạ.

Cùng lý lẽ, trong mắt người đàn ông nào đó, thiếu niên nhà mình dù té ngã một cái, vậy cũng là dễ nhìn nhất thiên hạ... a cái này không đúng, hần tuyệt đối sẽ không để Dung Hù té ngã!

Đương nhiên, nếu Dung Hù có thể đến đối diễn với hần, đừng cứ luôn cùng một chỗ với Trần lão, vậy thì càng tốt hơn.

Chờ đến giữa trưa, tổ đạo cụ, tổ ánh sáng đều chuẩn bị hoàn tất, Dung Hù chính thức quay cảnh đầu tiên sau khi mình vào đoàn phim «Trang hoa la».

Trần lão trực tiếp nằm ở trên giường, áo ngủ màu vàng bằng gấm đắp trên người ông, giấu kín thân thể không tính là gầy của ông, chỉ lộ ra mặt. Nhất thời, người này càng có vẻ hấp hối, gần đất xa trời.

Mười mấy cái máy quay từ mỗi một phương hướng nhắm ngay phim trường, trong tầm cung hoa mỹ tinh xảo này, Trần lão nằm trên long sàng, Dung Hù an vị bên cạnh long sàng. Những nhân viên công tác còn lại đều vây quanh phim trường, chờ một cảnh kết thúc, lại bỏ trang quay cảnh thứ hai.

Lưu lão xác nhận với tổ camera xong, phát tay hô: “Action!”

Ngay sau đó, Dung Hù cầm lên bát ngọc đặt ở trên bàn thấp.

Cảnh này ánh sáng vô cùng kỳ diệu, trong màn ảnh, rõ ràng những cảnh tượng khác đều rất sáng, nhưng trên người Dung Hù lại khó hiểu mà có một chút âm đạm. Cậu cùng với long sàng kia bị bao phủ trong một cái bóng không dễ dàng phát hiện, có vẻ áp lực nặng nề.

Thái tử điện hạ là quốc quân kế nhiệm của Đại Minh, y trẻ tuổi tuấn mỹ, y chăm lo việc nước.

Từ hai năm trước hoàng đế ăn lầm đan dược dẫn đến bệnh nặng, Thái tử bắt đầu giám quốc. Đối nội, y hiếu thuận hoàng đế, mỗi ngày đều sẽ tự mình hầu hạ hoàng đế uống thuốc, thậm chí theo sát bên người hoàng đế. Đối ngoại, y có hùng tài đại lược, Đại Minh dưới thống trị của y gọn gàng ngăn nắp, dân chúng an cư lạc nghiệp, kẻ thù bên ngoài không dám xâm phạm, đại thần trong triều đều khen không dứt miệng với vị Thái tử này.

Lúc điện ảnh mới vừa mở đầu, liền có một nhóm trẻ em nô đùa ở bên đường hát đồng dao, trong đó có một câu ——

『 Đông có ngọc đẹp, dân có gạo ăn. 』

Đông chính là chỉ Đông Cung, ngọc đẹp chính là chỉ Thái tử Chu Mặc Lang. Có Thái tử, dân chúng mới có thể sống tốt như vậy, mới có thể có cơm ăn.

Vì thế hơn phân nửa nội dung đầu phim, Chu Mặc Lang quả thực chính là một người hoàn mỹ. Y có một bề ngoài không thể soi mói, phong tư trác tuyệt, làm người ta thần phục; y lại có một trái tim nhân quân, ai cũng tin tưởng, chỉ cần Thái tử đăng cơ, Đại Minh tất nhiên sẽ có một phong cảnh thịnh thế.

Mà hiện giờ, Dung Hù phải sắm vai chính là một Thái tử hoàn mỹ.

Cảnh này rất đơn giản, chính là Chu Mặc Lang dứt thuốc cho hoàng đế, hoàng đế phun ra toàn bộ, nôn hết trên quần áo Thái tử. Nhưng mà, Thái tử lại không có một chút vẻ giận, ngược lại cung kính chà lau vết bẩn cho phụ thân, tự trách nói rằng: “Nhi thần sai rồi, chưa từng phát hiện thân thể phụ hoàng khó chịu.”

Con trai như vậy, cha nào không thích?

Trong camera, Dung Hù hạ mắt, mày nhíu lại, giống như thật sự đang tự trách mình.

Rất nhiều nhân viên công tác nhìn dáng vẻ cậu tự trách như vậy, nhin không được đều có chút đau lòng.

“Sau khi tôi già nếu như bị bệnh, con trai có thể chăm sóc tôi như vậy, nhằn nhục chịu khó, tôi nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.”

“Dung Dung thật sự rất đẹp, cậu ấy chính là mặt điện ảnh mà, vừa rồi tôi xem hình ảnh trên camera, thật quá dễ nhìn.”

“Nói đạo lý, Thái tử tốt như vậy, dù không phải là con trai của mình... tôi cũng bằng lòng để cậu ấy làm hoàng đế.”

Không sai, tất cả chân tướng của bộ phim «Trang hoa la» này, kỳ thật chỉ có một: ly miêu đối Thái tử.

Thịnh các lão thông đồng với địch phản quốc, là bị tội oan, bởi vì ông biết được bí mật không nên biết. Những Cẩm Y vệ chết đi, cũng là bởi vì Thịnh các lão lên lút đem bí mật nói cho một người trong đó, nếu không biết là người nào, vậy liền giết toàn bộ, nhất nhất diệt khẩu.

Khổng Triều phát hiện mờ ám, một lòng muốn tra chân tướng, như vậy... người liền đi chết đi.

Cùng chết với Thịnh Tương Quân đi, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, chỉ có người chết mới không biết nói.

Cảnh đầu của Dung Hù quay hết sức thuận lợi, vốn dĩ Lưu lão còn có chút lo lắng, chỉ sợ Dung Hù không thích ứng được tiết tấu của đoàn phim.

Trong giới cũng không phải không có loại diễn viên này, lúc thử vai biểu hiện rất tốt, nhưng mà vừa vào diễn, liền khó hiểu mà luôn NG. Có thể là vì chi cần đối diễn với người khác, bọn họ liền khẩn trương, không có biện pháp phát huy. Nhất là điện ảnh chế tác lớn, áp lực tâm lý của diễn viên càng lớn, càng dễ dàng phát sinh sai lầm.

Cả ngày, Lưu lão đều quay nội dung “Thái tử chăm sóc hoàng đế”.

Thậm chí có thể nói, loại nội dung này quay đến giữa trưa ngày hôm sau, mới hoàn toàn chấm dứt, có thể đổi nội dung khác để quay.

Ngày thứ hai sau khi vào đoàn phim, Dung Hù liền có phòng của mình, không cần chen một cái giường với Tần Trình nữa.

Mỗi người trong đoàn phim đều cho rằng đây là lẽ đương nhiên, người đàn ông nào đó cho dù có ý kiến, cũng không cách nào nói ra. Hắn cũng rất muốn đi tìm Dung Hù nghiên cứu “kịch bản overnight”, nhưng mà nào có biện pháp, hắn và Dung Hù hiện nay không mấy cảnh đối diễn, ngay cả lấy có đối diễn cũng không thể.

Vì thế, Tần Trình chỉ có thể buổi tối gửi gửi tin nhắn với thiếu niên nhà mình, nhưng mà chưa nói được mấy câu, Dung Hù liền muốn nghỉ ngơi ——

Mấy ngày nay quay đều là cảnh của Dung Hù, ban ngày ai cũng có thể nghỉ ngơi, chỉ mình cậu vẫn không có thời gian nghỉ ngơi.

Tình huống như vậy duy trì mãi đến ngày thứ năm.

Năm ngày này, Dung Hù quay xong tất cả cảnh triều chính của Chu Mặc Lang. Cảnh Thái tử ở ngự thư phòng xử lý chính vụ, cảnh Thái tử chăm sóc hoàng đế, cảnh Thái tử vào triều...

Trong tất cả cảnh diễn, Dung Hù hoàn toàn chính là một nam thần không có tỳ vết. Sự hoàn mỹ của Chu Mặc Lang khắc trong lòng mỗi một nhân viên công tác ở phim trường, nhất cử nhất động của cậu đều là phong thái, giờ tay nhắc chân trần đầy khí chất cao quý nhã trí.

Hơn nữa mỗi một diễn viên từng hợp tác với Dung Hù đều vui vẻ thân cận với cậu, vì vậy thiếu niên sẽ thực chủ động mà đến đối diện với mỗi người, thái độ rất tốt. Dáng vẻ không giống như các tiểu thị tươi khác, ý vào mình nhân khí cao, liền đủ loại vênh vào tự đắc.

Diễn viên sắm vai đại thần trong «Trang hoa la», phần lớn đều là lão diễn viên lăn lộn nhiều năm trong giới, nhưng không lên được. Bọn họ không có danh khí quá lớn, lúc người xem nhìn đến bọn họ chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, cũng không nhớ ra được bọn họ là ai.

Loại diễn viên ở địa vị này, có thể nói là cao không phải thấp không đến. Bọn họ có tư lịch, nhưng bọn họ không có tư bản, vì thế mà ngay cả một ít tiểu sinh có nhân khí mới ra mắt cũng dám không tôn trọng bọn họ, hô to gọi nhỏ với bọn họ, cổ tình họ còn không có biện pháp tức giận, chỉ có thể yên lặng nuốt xuống cơn tức.

Thấy Dung Hù với những diễn viên đó ở chung hòa hợp, Tần Trình nhin không được vẻ mặt nhu hòa, môi cong lên, trong mắt đều là tự hào khó có thể che giấu, giống như được người khác thích chính là bản thân hắn.

Mà bên kia, nữ chính Hoàng Lôi cũng phát hiện tình huống này.

Hoàng Lôi và Dung Hù gần như không có đối diện, trước kia cô đều không quá chú ý tới Dung Hù, hiện giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cô ý vị sâu xa mà nhìn thêm vài lần, cuối cùng kêu trợ lý của mình tới, nói: “Đi làm tốt quan hệ với Dung Hù một chút.”

Tiểu trợ lý đi theo bên cạnh Hoàng Lôi nhiều năm, lập tức hiểu rõ ý của cô.

Trợ lý này cũng không lỗ mắng mà thật sự đi kéo quan hệ, đầu tiên là cô tìm đến trợ lý của Dung Hù là La Thiến, hai người trò chuyện trò chuyện liền thành bạn. Tiểu trợ lý nói một ít chú ý trong đoàn phim cho La Thiến, chẳng hạn như ngày hôm sau lúc Dung Hù và nam số hai đối diện, tốt nhất có thể thông cảm một chút, quốc ngữ của nam số hai không tốt lắm, phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Giống với rất nhiều phim điện ảnh đề tài Cẩm Y vệ, địch nhân lớn nhất của Cẩm Y vệ chính là Đông Hán và Tây Hán. Bình thường mà nói, chỉ cần là phim Cẩm Y vệ, nhân vật phản diện tất nhiên là Đông Hán đô đốc hoặc là Tây Hán đô đốc, chưa từng ngoại lệ.

Bộ phim «Trang hoa la» này ở mặt ngoài nhìn cũng như thế, nam số hai là Đông Hán đô đốc, một lão thái giám hơn năm mươi tuổi, là thái giám bên người hoàng đế, tên là Lý Cao Đạm. Căn cứ đường lối bình thường của phim Cẩm Y vệ, Lý công công nhất định là võ công cái thể, «Trang hoa la» cũng không thể ngoại lệ.

Chẳng qua, đại BOSS bộ phim điện ảnh này không phải Lý công công, mà là Chu Mặc Lang sau lưng lão.

Đây là điểm mới của «Trang hoa la», cũng là một điểm xoay chuyện Lưu lão cố ý đặt ra.

Tận đến kết cục, trước khi Khổng Triều phát hiện bí mật trang hoa la, hắn vẫn luôn cho rằng độc thủ sau màn là Lý Cao Đạm, thậm chí hắn còn giết Lý Cao Đạm, cũng thật sự cho rằng chuyện đã về một đầu chấm hết.

Sắm vai Lý Cao Đạm là một con rùa biển Hoa Kiều, ở Anh quốc có nhân khí rất cao, thường xuyên sắm vai lão thân sĩ tao nhã. Diễn viên này năm nay đã có năm mươi tuổi, bởi vì từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, quốc ngữ nói không tốt, quay phim Hán Ngữ đều dùng hậu kỳ phối âm.

La Thiến đem lời của trợ lý Hoàng Lôi lặng lẽ nói cho Dung Hù, nghe xong lời này, Dung Hù hơi hơi kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Lôi.

Chỉ thấy vị ảnh hậu tao nhã xinh đẹp ấy cười gật gật đầu với cậu, tươi cười hào phóng, vừa thấy đã cảm thấy thực thân thiện.

Dung Hù gật gật đầu với đối phương, nâng môi mỉm cười.

La Thiến nhỏ giọng cảm khái: “Hoàng Lôi thật không hổ là ảnh hậu, còn cố ý nhắc nhở cậu nữa, tiểu Hù.”

Nghe vậy, Dung Hù bất đắc dĩ cười nói: “Chỉ chi biết nói chuyện phiếm với người khác, com hộp của em đâu?”

La Thiến hết hồn, vội nói: “Tôi đi lấy ngay, quên mất tiêu...”

“Không cần, cô đi ăn com trước đi.”

Giọng nam trầm thấp từ tính từ phía sau Dung Hù vang lên, cậu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn cất bước đi tới. Trên người hắn còn mặc Phi Ngự phục đen sẫm, bên hông buộc đai lưng bản rộng, nhưng mà trên hai tay... ặc, cầm hai hộp com hộp.

Dáng vẻ không xưa không nay thế này, nhìn sao cũng thấy khôi hài, nhưng mà chỉ cần nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng đậm mạc kia, hết thấy không hài hòa liền khó hiểu mà tiêu tán.

Nhìn thấy Tần Trình, La Thiến nhin không được biến thành mặt hình sao, nhanh chóng gật đầu, nghe lời bước đi.

Tần Trình cầm com hộp, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trước mặt Dung Hù, mình thì nâng bước đến đối diện, trực tiếp ngồi xuống.

Đoàn phim đã đến thời gian giữa trưa nghỉ ngơi ăn cơm, rất nhiều nhân viên công tác đều đang ăn cơm nói chuyện phiếm, hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có. Nhân viên công tác ăn cơm xong thì lại đi bận chuyện của mình, phải bố trí cảnh tượng, phải chỉnh sáng, thương lượng phối hợp với diễn viên quần chúng.

Tuy nói trong khoảng thời gian này đoàn phim chủ yếu tập trung quay cảnh của Dung Hủ, nhưng trên thực tế, Lưu lão chia ra hai tổ A và B. Tổ A do ông phụ trách, hết sức tập trung quay cảnh của Dung Hủ; mà tổ B thì giao cho trợ lý đạo diễn và vài phó đạo diễn phụ trách, đặc biệt quay cảnh hành động của Tần Trình.

Như vậy tiết kiệm thời gian, cũng có thể tiết kiệm chi phí.

Nhưng kể từ đó, cơ hội gặp mặt của Tần Trình và Dung Hủ liền ít đi, ngoài thời gian ăn cơm, hai người đều phải quay hình.

Nhìn thiếu niên tiếp nhận hộp cơm, mở đĩa ra, ánh mắt Tần Trình dần dần dừng lại trên đôi tay thon dài như ngọc kia, lông mày cũng chậm rãi nhíu lại.

Hắn vốn tưởng rằng hai người cùng quay phim, vậy tự nhiên liền có nhiều thời gian ở chung hơn, ai dè, bởi vì đối diễn ít, bọn họ vẫn rất khó nói chuyện với nhau.

Con người sâu thẳm của người đàn ông giống như biển rộng, càng thêm u trầm.

Dung Hủ mở cơm hộp ra, thành thành thật thật chuẩn bị ăn cơm. Nhân viên công tác khác cũng đều chỉ nhìn thoáng qua tình huống bên bọn họ, nhiều nhất cảm khái một câu “quan hệ của Dung Hủ và Tần Trình dường như thực tốt”, liền không nói nữa. Ai cũng không biết, người đàn ông nào đó hiện tại đang tự hỏi ——

Làm thế nào để biên kịch sửa cảnh diễn, ví dụ như... cho Không Triều và Chu Mặc Lang đối diễn nhiều hơn chút?

Biên kịch đang ăn cơm với Lưu lão đột nhiên hắt hơi một cái: “...”

Tần Trình ngưng mắt, tỉ mỉ suy tư khả năng của giả thiết này. Đang lúc hắn suy xét có nên bảo Từ Tấn thật sự bắt tay đi làm chuyện này hay không, trước mắt hắn bỗng nhiên có cái gì đó nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, hắn lập tức nâng mắt, lúc lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy trong cơm của mình có thêm một miếng củ cải.

Củ cải vốn dĩ trắng ngọc bị đầu bếp đoàn phim nấu hơi nhừ, nấu chung với thịt lâu, nước thịt màu nâu đều thấm vào trong củ cải. Mùi thịt nồng đậm nóng hôi hổi bốc lên, mặc cho ai nhìn cũng cảm thấy vô cùng mỹ vị, vừa có củ cải nhẹ nhàng khoan khoái, lại có nước thịt thơm thuần.

Nhưng mà ngay sau đó, thiếu niên cúi đầu, lại dùng đũa gấp một miếng củ cải, bỏ vào trong hộp cơm của Tần Trình.

Tần Trình: “...”

Dưới ánh đèn sáng ngời, thiếu niên mặc cẩm bào hoa mỹ cúi đầu, tỉ mỉ tìm củ cải giấu trong thịt ngậy trang thành thịt, lại kiên nhẫn dùng đũa lựa ra. Tóc thật dài theo động tác của cậu trượt đến khuôn mặt, cặp mắt trong suốt sạch sẽ đều là sắc thái nghiêm túc trịnh trọng, giống như đang làm một chuyện lớn bằng trời.

Sau khi gấp một miếng củ cải, còn có miếng thứ hai, miếng thứ ba, miếng thứ tư...

Khi Dung Hủ lấy hết củ cải ra khỏi thịt, món ăn mặn của cậu đã ít đi hơn phân nửa, chỉ còn lại có bảy tám miếng thịt.

Đối với việc này, Tần Trình: “...”

Làm xong hết thấy, Dung Hủ nhẹ nhàng thở ra, nâng mặt lên, nở nụ cười: “Anh ăn củ cải không?”

Nhìn tươi cười thuần khiết vô hại của thiếu niên, trong lòng người đàn ông có chút mềm mại, nhưng ở mặt ngoài lại nhướn mi: “Không ăn.”

Dung Hủ lập tức ngơ ngẩn, cậu cúi đầu nhìn hộp của mình, lại nhìn hộp của Tần Trình chất đầy củ cải.

“... Để em gấp về.”

Chưa từng thấy dáng vẻ thiếu niên trẻ con như vậy, vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Trình dần dần trở nên nhu hòa, mắt thấy Dung Hủ thế mà lại thật sự cảm động muốn gấp củ cải về, hắn bỗng nhiên duỗi tay, chặn động tác của Dung Hủ.

Dung Hủ ngẩng đầu: “?”

Người đàn ông không tiếng động cong khớp môi, dùng âm thanh thấp thuận để nghe nhẹ nhàng nói: “Của em, anh ăn.”

Trên mặt đột nhiên có chút nóng lên, thật lâu sau, Dung Hủ mới nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Trước công chúng, hai người chỉ có thể mặt đối mặt ăn cơm, nói chuyện phiếm, hoàn toàn không làm được chuyện dư thừa.

Động tác Dung Hủ lựa củ cải vào trong hộp Tần Trình, bị rất nhiều nhân viên công tác nhìn ở trong mắt. Ngay từ đầu bọn họ đều khiếp sợ mở to hai mắt,

không thể tin được nhờ giọng nói trầm: “Không phải chứ, Dung Hủ bỏ đồ không thích ăn vào trong hộp của Tần Trình hả? Cũng quá lớn mật đi, Tần Trình nhất định sẽ tức giận!”

Tính tình Tần Trình không kém, nhưng mà tuyệt đối không tính là tốt. Ít nhất đối với những nhân viên công tác đó mà nói, Tần Trình cũng không hoà hợp với họ, còn không thân thiện như Hoàng Lôi đối với bọn họ.

Nhưng mà làm cho bọn họ càng mở rộng tầm mắt chính là, Tần Trình thế mà lại một câu nói nặng cũng không nói với Dung Hủ, thậm chí chủ động chặn động tác muốn gấp củ cải trở về của Dung Hủ, sau đó tự mình yên lặng gấp củ cải ăn.

Ăn thì thôi, còn chọn một chút xương sườn của mình, bỏ vào trong hộp Dung Hủ...

“Quan hệ có phải hơi tốt quá rồi không? Tôi luôn cảm thấy, có chút không đúng.”

“Cậu biết cái gì, mấy ngày hôm trước tôi nghe Thôi phó đạo nói, hình như trưởng bối của Tần thần và Dung Hủ quen biết. Người ta nói không chừng là tình nghĩa lớn lên từ nhỏ, chỗ nào cần chúng ta quản.”

“A a a, hóa ra là như vậy, khó trách Tần thần tốt với Dung Hủ như vậy.”

Dung Hủ hoàn toàn không biết, lời đồn “mình và Tần Trình từ nhỏ cùng nhau lớn lên”, đã lan truyền rộng trong đoàn phim.

Chờ ăn cơm trưa xong, Dung Hủ bị Lưu lão gọi qua, cẩn thận giảng cảnh phải quay xé chiều hôm nay. Đến trưa một giờ rưỡi, đoàn phim đã chuẩn bị hoàn tất. Phim trường dựng lên một căn phòng phong cách cổ xưa, Dung Hủ cũng thay thường phục hơi đơn giản một chút.

Cảnh này, quay lần đầu Chu Mặc Lang và Khổng Triều gặp nhau.

Một năm trước lúc Khổng Triều vào trong cung bẩm báo công vụ, kỳ thật cũng không có nhìn thấy Chu Mặc Lang, hắn ở ngoài cung điện đợi vài canh giờ, liền bị Chu Mặc Lang tốt bụng cho đi. Bởi vậy cho đến hôm nay, khi phát hiện Khổng Triều vẫn luôn điều tra vụ án Cẩm Y vệ tử vong, Chu Mặc Lang mới đột nhiên xuất hiện, hai người rốt cuộc cũng chân chính gặp mặt.

Từ sau «Tầng mây màu đen», Dung Hủ đã có nửa năm không đối diễn với Tần Trình.

Trong «Tầng mây màu đen», Tần Trình diễn nam số hai, hắn cố ý đề khí tràng của mình, không đoạt nổi bật của diễn viên khác. Lúc đối diễn với Dung Hủ vẫn ổn, nhưng mà lúc đối diễn với mấy người Du Tư Ngữ, Tần Trình thật sự có thu liễm.

Nhưng trong «Trang hoa la», Tần Trình là nam chính.

Đêm qua Dung Hủ cố ý đến tổ B xem một đoạn Tần Trình diễn, cái loại khí thế gần như trấn áp toàn trường ấy hoàn toàn không thể che giấu, phản phát như gió dẫn dắt mỗi một diễn viên diễn cùng, tiến vào tiết tấu thuộc về Tần Trình. Ngay cả lão diễn viên diễn nam thứ cũng bị Tần Trình dẫn nhập diễn, đi theo tiết tấu của Tần Trình, diễn càng thêm nhập tâm.

Có thể một phát thành danh, đạt được địa vị hiện giờ, người đàn ông này không chỉ dựa vào gia thế tài nguyên, còn có thực lực của hắn.

Trong phòng, Dung Hủ đứng ở bên cạnh bàn bát tiên, hạ mắt nhìn tách trà đơn sơ bình thường trên bàn.

Khác với lúc thử vai, trong cái tách này thật sự có nước trà, hơn nữa Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ mà cậu đang chờ đợi, lần này cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt cậu, chân chính đối diễn với cậu.

Lưu lão ngồi ở một góc phòng, ngẩng đầu trao đổi một ánh mắt với Dung Hủ. Thiếu niên nhẹ nhàng gật đầu, Lưu lão liền hiểu rõ trong lòng.

Dung Hủ quay đầu nhìn về phía cửa, cậu biết, ở nơi đó, Tần Trình đã chờ hồi lâu. Không tới mười lăm phút, người đàn ông đó sẽ đẩy cửa vào, cùng cậu diễn cảnh “sơ ngộ” này, dùng tất cả thực lực để diễn cảnh này, không có một chút thu liễm.

Lưu lão tiến hành phối hợp cuối cùng, khi hết thấy đều xác định thỏa đáng, ông giơ tay lên: “Action!”

***

Thành phố B, một câu lạc bộ cao cấp.

Tiếng nhạc tao nhã uyển chuyển chậm rãi chảy xuôi trong đại sảnh an tĩnh, trong suốt phun nhân tạo khéo léo tinh xảo, dòng nước trong suốt rì rào chảy qua, cùng với âm nhạc cổ điển cao nhã, khiến căn trà thính này có vẻ càng ý nhị.

Câu lạc bộ này là một địa điểm tụ hội của xã hội thượng lưu, rất nhiều quý phu nhân đến nơi này uống trà, có đôi khi còn đánh một trận mạt chược. Đàn ông thích đánh bài, phụ nữ ngoại trừ nói chuyện phiếm đi dạo phố, còn đánh một trận mạt chược, duy trì hữu nghị ở mặt ngoài.

Mà trong trà sảnh này, có bốn quý phụ trung niên ăn mặc ngăn nắp đang ngồi.

Bảy tám nữ phục vụ cung kính châm trà, châm hương, lấy điểm tâm, mấy bà ấy chỉ cần vươn đôi tay bảo dưỡng kỹ càng ra, chậm rì rì đánh mạt chược. Hoặc nói, chơi mạt chược chỉ là một nguy trang, mấy bà ấy càng để ý chính là nói chuyện phiếm.

Một quý phụ cao cao gầy gầy sờ một con đông phong, trực tiếp đánh ra ngoài, vừa đánh, vừa cười tùm tùm nói rằng: “Lại nói, tuần trước lão tam nhà họ Vương sinh con trai, Vương lão gia tử đặt tên là Vương Đông.”

“Ai nha, đứa bé kia hôm qua tôi mới đi gặp, đáng vẽ rất đáng yêu, giống hệt người mẹ đại minh tinh của nó.”

Quý phụ cao gầy che miệng cười: “Đại minh tinh? Bất quá chỉ là một tiểu minh tinh hạng hai, nào so được với Dung Hù nhà Dung thái thái người ta.” Nói xong, ánh mắt ba người đều nhìn về phía một quý phụ phúc hậu, cười nói: “Con bé nhà tôi, rất thích Dung Hù nhà các người. Dung thái thái, bao giờ Dung Hù nhà bà không chơi đùa nữa, trở về kế thừa gia sản vậy? Tôi không lay chuyển được con bé nhà tôi rồi.”

Trên gương mặt mập mạp của nhị thái thái Dung gia hiện lên một tia xấu hổ, bà ta cười khan nói: “Dung Hù? Nó tính là cái gì, bất quá chỉ là một diễn viên thôi.”

Quý phụ cao gầy kia lập tức lắc đầu: “Bà đừng nói lung tung, tôi nghe con bé nhà tôi nói, Dung Hù nhà bà đóng một bộ phim, kiếm hơn mười tỷ. Phòng bán vé điện ảnh có hơn mười tỷ, thù lao cậu ta nói như thế nào cũng phải có một trăm triệu đi?”

Dung thái thái cười nhạo nói: “Chỉ nó à?”

Một quý phụ khác cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói rằng: “Thế sự khó liệu. Nếu Dung Hù nhà bà cũng thành Tàn Trình Tàn gia, có nhiều cúp như vậy, cầm nhiều cổ phần công ty Hoa Hạ Entertainment như vậy, còn có nhiều hạng mục đầu tư như vậy... vậy thì không giống nhà.”

Lời này vừa rơi xuống, vài quý phụ đều thấp giọng nở nụ cười.

Rất nhanh, họ liền dời đi đề tài. Mấy bà ấy tự nhiên không chú ý tới, sắc mặt tím tái hai Dung gia đột nhiên đen xuống, môi bà ta chậm rãi trắng bệch.

Chờ đến khi trận mưa chước không hề có ý nghĩa này đánh xong, tím tái hai Dung gia ngồi trên xe, hồ nghi lắm lắm: “Nó... thành Tàn Trình? Làm sao có thể?!” Nhưng qua chốc lát, bà ta lại nắm chặt ngón tay, “Nếu... nếu nó thật sự thành Tàn Trình, vậy phải làm thế nào?”

Trên mặt tím tái hai Dung gia đột nhiên hiện lên một tia sợ hãi, bà ta vội vàng bảo lái xe tăng tốc độ về nhà. Vừa đến nhà, bà ta liền nhanh chóng chạy tới thư phòng, mới vừa đẩy cửa, liền lớn tiếng nói rằng: “Dung Hằng, thằng nhóc kia thành niên rồi, làm thế nào đây? Ông đừng giả bộ không biết, không thể đợi nữa, nhanh chóng xử lý di chúc của ông già đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 94

Giống như lúc thử vai, sau khi Lưu lão hô lên “action”, Dung Hù không chút hoang mang nâng tách trà đơn sơ kia lên.

Ngón tay trắng gầy thon dài nhẹ nhàng phát bọt trà trong tách, hương trà nhàn nhạt từ trong tách trà phiêu tán ra, rất nhanh liền tràn ngập toàn bộ phim trường.

Trang phục diễn của Dung Hù hiện giờ càng thêm hoa mỹ hơn so với lúc thử vai, stylist cố ý căn cứ vào khuôn mặt của cậu mà đặc biệt thiết kế kiểu tóc, quần áo cũng làm suốt đêm không nghỉ, hoàn toàn vừa vặn thân hình cậu. Từ xa nhìn lại, cho dù là trong phủ đệ thần tử ánh sáng ảm đạm, đơn sơ bình thường, khi Dung Hù đưa tay phát nắp tách, vẫn sáng ngời rực rỡ, thanh nhã cao quý.

Hơn nữa khiến người ta kinh dị chính là, Dung Hù không chút hoang mang uống trà, cách một cánh cửa, Tàn Trình thế mà lại giống như biết cậu đang làm gì, chờ đến khi Dung Hù nhấp xong một ngụm trà nhỏ, mới đột nhiên từ chỗ ba thước ngoài cửa đi nhanh vào phòng.

Lẽ ra nên tận lực lùi ra sau vài bước, để nhắc nhở diễn viên trong phòng: tôi muốn vào cửa, cậu chuẩn bị tốt.

Nhưng mà Lưu lão nhìn camera, phát hiện lúc Dung Hù vừa mới buông tách xuống, Tàn Trình cũng đột nhiên bắt đầu đi vào trong phòng. Hai người phối hợp không hề có kẽ hở, cho đến khi người đàn ông vươn tay đẩy cửa gỗ, ánh sáng sáng ngời từ ngoài phòng chiếu rọi vào.

Trong phút chốc, Dung Hù dừng động tác lại, quay đầu nhìn qua. Cũng trong tích tắc này, Tàn Trình dừng bước, yên lặng nhìn Dung Hù.

Trường bào cẩm y màu nâu sẫm bao quanh thân thể thon gầy trẻ tuổi của Thái tử, bên hông y chỉ treo một miếng bạch ngọc, phía trên có khắc một chữ “Lang”, ngoài ra trên người không còn trang sức gì khác. Đứng ở trong đại điện hoàng cung, khí thế của y bức người, làm người ta thần phục, nhưng đứng trong phủ đệ của thần tử, y lại hơi hơi cong môi, nhìn Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ đột nhiên vào cửa, nhẹ nhàng cười.

Người trong thiên hạ luôn có chung nhận thức, đương kim Thánh Thượng tổng cộng ba trai bốn gái, sáu người trong đó đều diện mạo thường thường, hoàn toàn không kế thừa bộ dạng của mẫu phi bọn họ. Chỉ riêng Thái tử Chu Mặc Lang, tướng mạo siêu tuyệt, khí độ tài hoa, rất có phong thái của Hiếu Từ hoàng hậu năm đó, hoàn toàn không giống bề họ.

Không Triều tự nhiên là biết Thái tử, nhưng mà trăm triệu lần không ngờ, sẽ nhìn thấy Thái tử ở nhà mình.

Khiếp sợ thình lình ập tới khiến vị Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ này không lập tức hành lễ, ánh mắt hần kinh ngạc nhìn Thái tử trẻ tuổi tuấn mỹ trước mắt, Chu Mặc Lang cũng nhìn hần. Tầm mắt hai người nhẹ nhàng đảo qua trên mặt đối phương, một lát sau, Không Triều đột nhiên quỳ một chân hành lễ.

“Thần Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Không Triều, tham kiến Thái tử điện hạ.”

Giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên trong phim trường yên tĩnh.

Tần Trình cúi đầu, nửa quỳ trên mặt sàn, từng chữ một nói ra lời cung kính. Giọng hần như phá thạch tạc băng, lãnh ngạnh có lực, vững vàng đập vào trong lòng mỗi người ở đây. Không khí nhất thời trở nên có chút nghiêm túc, tất cả nhân viên công tác đều gắt gao nhìn chăm chăm hai người trong phim trường, bất tri bất giác liền có vài phần khản trương.

Bầu không khí ở hiện trường, trong lúc bất tri bất giác, đã bị kéo theo tiết tấu của Tần Trình.

Diễn viên tốt có thể khiến người ta nhập diễn, khi hần đọc lời thoại, khi hần diễn xuất nhân vật, bạn sẽ sinh ra cảm giác nhập tâm cực kỳ mãnh liệt, có thể lĩnh ngộ được tâm tình nhân vật giờ phút này, cùng nhân vật trải qua buồn vui đau khổ.

Bản lĩnh đọc lời thoại của Tần Trình rất mạnh, giọng hần có sự khác biệt cực kỳ mỏng manh với lúc trước. Lúc trước đây là âm thanh trầm thấp dễ nghe, nhưng trong giọng của Không Triều còn đè nén một chút hương vị huyết tính, rõ ràng là đang hành lễ với Thái tử điện hạ, nhưng cũng không giấu được khí phách lạnh băng cường đại kia.

Cảnh này bị Dung Hù nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai, trên khuôn mặt trắng nõn của cậu còn mang theo mím cười, nhưng trong lòng lại hết sức lãnh tĩnh. Cậu nâng mắt phượng lên, cười mở miệng: “Không Chỉ huy sứ không cần đa lễ, hôm nay tùy tiện đến đây, là bổn cung thất lễ.”

Ngay sau khi lời này nói ra, Không Triều liền đứng lên, không chút khách khí với Thái tử. Nhưng mà, trên mặt Chu Mặc Lang lại không có một chút giận hờn, buông tách trong tay xuống, phát ra một tiếng vang “lạch cạch”.

Giữa phim trường, Dung Hù đứng ở bên cạnh bàn bát tiên, trầm ổn bình tĩnh, mím cười. Tần Trình lại một thân phong sương, trên khuôn mặt kiên nghị anh tuấn không có một chút biểu tình, trong con ngươi tối đen lóe ra ánh sáng mỏng manh, không tiếng động đánh giá thiếu niên Thái tử ở trước mắt.

Trận giằng co này, chỉ ngắn ngủn vài giây, lại khiến không khí toàn trường đều áp lực.

Một người là mím cười nhân nhật, một người là mặt mày lạnh lùng.

Hai người đều không mở miệng, hai người đều không có động tác, nhưng mà bên cạnh phim trường, La Thiên lại cảm thấy mình có chút thở không nổi. Cô dường như nghe được bên tai có tiếng nhạc nền vang lên, hần là tiếng đàn cổ đặc biệt trầm buồn, từng âm điệu đơn lẻ quanh quẩn trong không khí, nhìn như thông thả, kì thực khản trương dồn dập, hết như tình cảnh trước mắt ——

Không Triều đang suy tư, hay không muốn tín nhiệm vị Thái tử trước mắt.

Dung Hù bình tĩnh đại khí và Tần Trình mặt mày lạnh nhạt, hình thành đối lập rõ rệt. Mới đầu La Thiên chỉ cảm thấy lúc hai người đó đứng chung một chỗ, thật sự rất cảnh đẹp ý vui. Nhưng dần dần, cô liền đắm chìm trong nội dung phim, cô ngừng thở, chờ hai người đó tiếp tục diễn.

Rốt cuộc, là Tần Trình hành động trước. Hần hạ mắt nhìn vị Thái tử điện hạ ôn nhuận nhu hòa này, bình tĩnh mở miệng: “Không biết Thái tử điện hạ hôm nay đến đây, là vì chuyện gì.”

Dung Hù nâng mắt, cười khẽ ra tiếng: “Không Chỉ huy sứ đã có đáp án.”

Tần Trình lạnh nhạt: “Thứ cho thần không biết.”

Độ cong khỏe môi Dung Hù lại tăng lên vài phần, đôi mắt trong suốt của cậu dừng trên khuôn mặt không chút nào đổi sắc của Không Triều, trấn định nói: “Hôm qua ở hẻm sơn phần Tây Thị, nghe nói Không Chỉ huy sứ suýt nữa đã thương dân chúng. Trong số dân chúng kia, có một người... là biểu huynh của bổn cung.”

Trên mặt Tần Trình lập tức xuất hiện kinh ngạc, hần hơi hơi xoay người: “Thần không biết, xin điện hạ ban tội!”

Tuần trước sau khi xem qua đoạn thử vai của Dung Hù, biên kịch lại có một ít linh cảm, hơi sửa lại cảnh lần đầu gặp mặt của Chu Mặc Lang và Không Triều. Không còn nói thẳng tỏ rõ lòng trung thành nữa, mà là vòng vo một trận, như vậy liên hệ với nội dung phía trước, càng có thể biểu lộ tốt tính cách và quan hệ nhân vật giữa hai người.

Dựa theo nội dung, tối hôm trước, Không Triều mới vừa truy tìm manh mối đến hẻm sơn phần, gặp được Thịnh Tương Quân.

«Trang hoa la» là một bộ phim điện ảnh Cẩm Y vệ, tất nhiên có không ít cảnh hành động, cho nên ngày hôm qua có người muốn ám sát Thịnh Tương Quân, Không Triều vừa lúc bảo vệ đối phương. Qua một phen so đấu, nửa cái hẻm sơn phần đều bị hủy, hôm nay lúc lâm triều, cũng có thần tử bẩm báo việc này với Thái tử giám quốc, nhưng bởi vì Không Triều lúc ấy che mặt, cho nên cũng không có bắt được hần.

Chuyện thái tử vào triều chỉ sơ lược trong kịch bản, là để trợ giúp diễn viên hiểu rõ, cũng không có thật sự quay lại.

Mà hôm nay Thái tử tìm đến Không Triều, lại là bởi vì ngày hôm qua khi Không Triều rời đi, không cẩn thận làm rơi một miếng ngọc bài. Miếng ngọc bài kia bị người Đông Hán lục soát, giao cho Thái tử, đại thái giám Lý công công nói thẳng ra tên Không Triều, vì thế hôm nay Thái tử mới mượn danh nghĩa chuyện “biểu ca”, tới cửa hỏi thăm.

Không Triều đương nhiên không có khả năng hỏi Thái tử, làm sao lại biết người đem qua là hấn, hấn chỉ xoay người thỉnh tội.

Cảnh này đối với Dung Hù mà nói, kỳ thật chiếm cứ hết thảy chỗ tốt. Cậu diễn Chu Mặc Lang, Không Triều gặp cậu liền phải thấp hơn một đoạn, nhất định phải hành lễ. Nhưng mà vậy cũng không có nghĩa là, Tần Trình liền thấp hơn cậu một đoạn. Rõ ràng hành lễ thỉnh tội chính là Tần Trình, nhưng Dung Hù lại mơ hồ cảm thấy, không khí có hơi bị đối phương dẫn dắt.

Cậu chỉ cần theo cảm giác của Tần Trình mà diễn tiếp, sẽ không phạm sai lầm.

Nhưng mà, giây tiếp theo, khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới chính là, Dung Hù đột nhiên nâng bước lên trước, tự mình nâng Tần Trình dậy!

Một chút kinh ngạc chợt lóe qua trong con ngươi sâu thẳm của người đàn ông, nhưng trên mặt Tần Trình vẫn hết sức bình tĩnh. Hai tay thiếu niên nhẹ đỡ tay hấn, đôi mắt sáng dịu dàng phản chiếu bóng dáng hấn. Vị Thái tử trẻ tuổi ấy mỉm cười nhìn hấn, dùng giọng nói nhu hòa, đọc ra lời thoại: “Biểu huynh ngoan liệt, Không Chi huy sứ thay bốn cung giáo dục hấn, lại làm sai chỗ nào?”

Cảnh này, đến đây chấm dứt.

Tổ camera bắt đầu đổi góc độ màn ảnh, bởi vì kế tiếp sẽ quay cảnh Không Triều đem sự thực nói cho Thái tử, Thái tử cũng chậm rãi chuyển biến thái độ mượn sức với Không Triều. Lưu lão định dùng góc ngắm lên cao và góc nhìn xuống để quay đoạn này, Tần Trình dùng góc ngắm lên cao, Dung Hù lại dùng góc nhìn xuống, một chính một phản, hoàn toàn tượng trưng cho lập trường hai người đối nghịch nhau.

Sau khi Lưu lão hô cắt, thợ trang điểm cũng tiến lên, bắt đầu giúp Dung Hù và Tần Trình bỏ trang.

Nam diễn viên cũng cần bỏ trang, bởi vì trong màn hình lớn của điện ảnh, ngay cả một lỗ chân lông cũng có thể thấy rất rõ ràng. Để cam đoan hình ảnh hoàn mỹ, trang điểm là một loại tu dưỡng nghề nghiệp, dù mặt mộc của bạn có xinh đẹp hơn nữa, cũng không thể thật sự không trang điểm.

Có điều Dung Hù và Tần Trình chỉ quay một cảnh, nên thợ trang điểm chỉ dặm phấn, liền rời khỏi phim trường.

Bên kia, Lưu lão còn đang chỉ đạo tổ camera thao tác máy quay, mà trong phim trường, người đàn ông lại tinh bơ đi sang bên cạnh hai bước, dùng âm lượng chỉ có thiếu niên bên cạnh mới nghe được, thấp giọng nói: “Sửa không tới.”

Nghe vậy, Dung Hù khẽ kinh ngạc, cậu theo bản năng quay đầu, tầm mắt đột nhiên rơi vào trong đôi mắt Tần Trình.

Cặp mắt tối tăm thâm thúy kia, lắng đọng một nụ cười nhàn nhạt. Một thân Phi Ngự phục của Không Triều, khiến Tần Trình thêm vài phần lạnh lùng và đậm mạc, trước đây chỉ khiến người ta cảm thấy rất khó có thể thân cận, mà lúc này, càng tức sát thể lương.

Nhưng mà loại khó thân cận này, lại chỉ là đối với nhân viên công tác mà thôi, ở trong mắt Dung Hù, chỉ cảm thấy trong lòng ảm áp, nhìn không được nở nụ cười.

“Anh muốn đề em”

Tần Trình phút chốc ngưng ngẩn, theo phản xạ nói rằng: “... Đề em?”

Dung Hù không ý thức được lời mình nói có nghĩa khác, cậu nhướn mi, gật đầu nói: “Vừa rồi lúc anh quay phim, chẳng lẽ không phải cố ý muốn mang em nhập diễn sao?” Theo tiết tấu của Tần Trình kỳ thật cũng không có gì không tốt, Tần Trình nghiên cứu cả bộ phim rất sâu, lý giải của hấn chưa bao giờ bị Lưu lão phản đối, đi theo Tần Trình, cũng có nghĩa là sẽ khiến Lưu lão vừa lòng.

Nhưng mà Dung Hù lại không thích loại cảm giác bị người ta dắt đi thế này, cậu có lý giải của bản thân cậu đối với nhân vật, không cần bị người khác dẫn dắt. Bởi vậy vừa rồi ở cuối cảnh quay kia, cậu đột nhiên ra tay, căn cứ vào lý giải của mình, đánh vỡ tiết tấu của Tần Trình.

Dĩ nhiên là hiểu rõ thiếu niên đang nói gì, nhưng Tần Trình lại cụp mi, hai mắt mang ý cười, ý vị sâu xa nói: “Hóa ra... anh đề em.”

Dung Hù nhẹ nhàng hừ một tiếng, vẫn chưa kịp phản ứng.

Không biết bên phía tổ camera xảy ra vấn đề gì, Lưu lão chậm chạp không có quay cảnh tiếp theo, nhân viên khác trong đoàn phim cũng đều đang bận rộn. Tần Trình đi loanh quanh hai bước, sau đó lại đi tới bên cạnh Dung Hù, vốn dĩ thiếu niên vẫn chưa để ý, mãi đến khi... bỗng nhiên, ngón tay cậu bị người khác móc lấy!

Dung Hù kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người kia khẽ cong môi: “VẬY... chúng ta cùng diễn một lần đường hoàng, thế nào?”

Bộ cảm bào này của Chu Mặc Lang, cổ tay áo rất rộng rất lớn, trực tiếp che khuất ngón út hai người móc chung chỗ.

Nghe người đàn ông nói, Dung Hù không kìm lòng nổi cười khẽ ra tiếng: “Ngéo tay hứa hẹn à?”

Mới đầu Tần Trình cũng không có ý ngoéo tay, chỉ là đơn thuần móc lấy ngón tay của thiếu niên nhà mình. Nhưng nghe vậy, hắn lại không phản bác, mà là hơi hơi gật đầu: “Ừm, ngoéo tay hứa hẹn... ai NG, liền coi như thua?”

Dung Hủ thấp giọng mỉm cười: “Được!”

Kế tiếp, lần đầu tiên Lưu lão đứng phải cảnh quay thông thuận nhất đời này.

Ông chưa bao giờ lo lắng năng lực học lời thoại của Dung Hủ và Tần Trình, phải biết, học lời thoại là trụ cột của một diễn viên. Bản lĩnh đọc lời thoại có vấn đề, còn có thể tha thứ, chỉ có thể nói bạn diễn xuất kém, nhưng nếu ngay cả lời thoại cũng học không xong, vậy tính là cái gì? Vậy căn bản là ngay cả tổ chất diễn viên cũng không làm được!

Nhưng đối với hai người trước mắt mà nói, học lời thoại, đọc lời thoại... đã không đáng nhắc tới.

Khi lời thoại bình thường từ trong miệng Tần Trình đọc ra, âm vang có lực, không cần phải xem diễn xuất của hắn, chỉ nghe giọng, đã có thể ở trong đầu miêu tả ra một hình tượng hiệp sĩ lãnh huyết kiên nghị; mà khi Dung Hủ nhẹ phẩy chén trà, dùng giọng nói nhu hòa dễ nghe nói ra lời thoại, tươi cười lạnh nhạt bình thản phụ trợ cho khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp kia khó hiểu mà nhiều ra một phần thanh quý, tao nhã thông dong.

Đối diễn với Tần Trình, đã là cảnh cuối cùng của Dung Hủ.

Cảnh lần đầu gặp gỡ của bọn họ chỉ NG một lần, không phải là bởi vì hai người diễn sai lầm, mà là bởi vì tổ camera có một góc độ màn ảnh, khiến Lưu lão không quá vừa lòng.

Khi hai người diễn ở giữa phim trường, rất nhiều nhân viên công tác đều không tự chủ được mà ở bên cạnh vây xem. Ngay cả chính bọn họ cũng không phát hiện, bọn họ xem hứng thú nồng đậm, chờ đến khi cảnh này quay xong, một nhân viên tổ đạo cụ còn cảm khái nói: “Diễn xuất của Tần thần thật tốt, tôi cũng nhập diễn luôn rồi!”

Hoàng Lôi từ bên cạnh đi qua, nghe nói như thế, cô hơi hơi kéo kính râm xuống, mỉm cười nhìn nhân viên kia một cái.

Vừa rồi, làm nữ chính, Hoàng Lôi cũng đứng ở bên cạnh phim trường, nhìn Dung Hủ và Tần Trình diễn mấy cảnh. Trong đoàn phim này, chỉ sợ không một ai có tư cách thay thế Hoàng Lôi, nói một câu rằng “tôi hiểu rõ đối diễn với Tần Trình là cảm giác gì nhất”.

Ngày hôm qua lúc Dung Hủ quay cảnh vào triều, bên tổ B, Tần Trình và Hoàng Lôi đang quay đoạn “hèm son phấn anh hùng cứu mỹ nhân”. Hoàng Lôi tự nhận là không thích trai đẹp, cũng không trọng mặt mũi cỡ nào, nhưng khi cô được Tần Trình ôm trên dây cáp, xông ra từ trong thanh lâu, cô nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của Tần Trình, cũng nhìn không được mà cảm thấy một chút động lòng.

Thịnh Tương Quân nghĩa vô phần cố yêu người đàn ông đó, mà Hoàng Lôi tuy nói không tính là yêu, nhưng không thể không thừa nhận, cô có hơi hiểu được tâm tư Thịnh Tương Quân.

Nếu có một người đàn ông mạnh mẽ anh tuấn như vậy, trong lúc nguy nan đột nhiên cứu giúp cô, cô tuyệt đối sẽ động lòng.

“A, Tần thần sao có thể đẹp trai như vậy. Em thật chờ mong bộ phim «Trang hoa la» của chúng ta công chiếu, đến lúc đó có thể cho toàn thế giới nhìn thấy, Tần thần đẹp năm đẹp trai hơn một năm! Tam thiếu gia căn bản không phải đỉnh điểm của hắn! Hắn càng ngày càng đẹp trai, diễn xuất cũng càng ngày càng tốt!”

Nghe tiểu trợ lý nói, Hoàng Lôi dừng bước, quay đầu nhìn cô nhóc một cái, cười nói: “Lần trước bảo em làm tốt quan hệ với Dung Hủ, thế nào rồi?”

Tiểu trợ lý lập tức nghiêm mặt, hồi đáp: “Em và trợ lý của Dung Hủ có quan hệ không tồi.”

Hoàng Lôi lại gật gật đầu, cô đi về phía trước vài bước, đột nhiên nghĩ đến: “Em vẫn luôn nói Tần Trình rất đẹp trai, vậy Dung Hủ thế nào?”

Tiểu trợ lý sững sốt: “... Dung Hủ? Dung Hủ năm nay mới mười tám tuổi đi, hay là mười chín tuổi? Em không thích người nhỏ hơn mình, có điều cậu ấy cũng rất đẹp.”

Hoàng Lôi lại sâu xa mà cười cười, nói: “Cảnh vừa rồi của cậu ấy và Tần Trình, chị càng thương thức cậu ấy. Nếu chị là khán giả... ừm, chị càng thích cậu ấy.”

Tiểu trợ lý về mặt mờ mịt, hoàn toàn không rõ ý của ảnh hậu nhà mình, mà bên kia, Hoàng Lôi đã đi xa.

Cả ngày hôm nay, đều quay cảnh đối diễn của Dung Hủ và Tần Trình.

Quay đến mười giờ đêm, tất cả cảnh đối thoại đều đã quay xong. Chỉ cần hai ngày nữa lại quay xong cảnh võ thuật với Tần Trình, là Dung Hủ có thể đóng máy.

Có lẽ là ý thức được thời gian Dung Hủ còn ở lại không nhiều lắm, buổi tối lúc hậu cần phát cơm, tự mình đưa một phần cơm hộp lại đây. Nhìn trong hộp cơm tràn đầy thịt, Dung Hủ hơi kinh ngạc, ngẩng đầu cười cười với cô bé hậu cần.

Nhất thời, cô bé đỏ mặt lắc đầu, nhanh chóng bỏ chạy.

Tần Trình cầm hai hộp cơm, vừa mới đi tới: “...”

Hai người đều mặc trang phục diễn, ngồi bên cái bàn nhỏ đơn sơ bằng nhựa, bắt đầu ăn cơm chiều.

Dung Hủ cầm đũa, từng bước từng bước lựa củ cải ra khỏi thịt, nhẹ nhàng bỏ vào hộp Tần Trình. Người đàn ông cũng không ngăn cản động tác của cậu, chỉ một tay chống cằm, cười nhạt nhìn. Tận đến khi Dung Hủ bắt đầu lựa rau thơm trong cá kho tàu, hắn mới đột nhiên vươn đũa, chặn động tác của Dung Hủ.

Dung Hủ: “...???”

Tần Trình khẽ nhếch môi, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Anh cũng không ăn rau thơm”

Lời này vừa nói ra, thiếu niên lập tức hiện ra ánh mắt “anh hùng gặp anh hùng”.

Kế tiếp, Tần Trình bắt đầu giúp Dung Hủ lấy rau thơm trong hộp cơm ra, Dung Hủ cũng đưa đũa, giúp Tần Trình lựa rau thơm. Rõ ràng chính bọn họ lựa của mình dễ dàng hơn, nhưng không hiểu sao, không biết là uống lộn thuốc gì, hai người lại thật sự muốn phiên toái mà giúp đối phương lựa.

Cảnh này dừng trong mắt rất nhiều nhân viên công tác, bọn họ sôi nổi cảm khái: “Không hổ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm thật tốt mà!”

Chính cái gọi là ba người thành hổ, dù là kiếp sau Dung Hủ cũng không nghĩ ra được, mình cứ như vậy mà vô duyên vô cớ đồng thời trưởng thành với Tần Trình.

Sau khi cảnh quay hôm nay kết thúc, tất cả mọi người về khách sạn.

Dung Hủ chỉ gửi mấy cái tin nhắn với Tần Trình, liền nói tiếng “ngủ ngon”, chuẩn bị nghỉ ngơi. Dù sao thì tất cả những cảnh phải quay ngày hôm sau đều là cảnh hành động, chỉ sợ sẽ treo trên dây cáp cả ngày, Dung Hủ tự nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ thể lực, chuẩn bị quay phim.

Bên này, tiến độ quay phim «Trang hoa la» tiến hành đều vào đấy, mà bên kia, đoàn phim «Mê thành» phong cách lạ kỳ, vẫn mỗi ngày đăng đủ loại weibo tuyên truyền.

Đoàn phim này thật sự là khẩu vị rất nặng, từ ngày đầu tiên bọn họ tuyên truyền weibo, đã có thể thấy một chút. Mà nhóm dân mạng trăm triệu lần không ngờ, đó còn chỉ là một món khai vị! Mấy ngày nay, đoàn phim bắt đầu đăng một ít ảnh hiện trường. Có ảnh là nhân vật đơn thuần, nhưng có ảnh... thế mà lại còn có hiện trường huyết án!

Tuy rằng làm mờ, nhưng những hiện trường huyết án đó, tất cả đều là máu!

Nào có một phim phạm tội trình thám tử trắng trợn nói cho người khác biết “khẩu vị chúng tôi rất nặng” như vậy, chẳng lẽ không phải nên giả vờ tươi mát, để khán giả yên tâm lớn mật vào rạp chiếu phim, kiểm phòng bán vé sao?

Nhưng mà đoàn phim «Mê thành» lại khác, mỗi ngày bọn họ đều đăng một hai tám ảnh, câu khẩu vị người xem. Nhưng mà cứ cách ba ngày, bọn họ lại đăng một đoạn video hậu trường ở hiện trường quay phim.

Rất nhiều đoàn phim lúc quay hình, đều sẽ an bài một nhân viên đặc biệt, tiến hành quay cảnh hậu trường. Video hậu trường họ quay, sẽ không đề cập một chút tin tức nào về nội dung phim, nhưng mà sẽ đi phỏng vấn các diễn viên trong thời gian nghỉ ngơi.

Chẳng hạn như lần đầu tiên «Mê thành» công bố video hậu trường, nữ chính Nhâm Thư Chi đang chơi đầu địa chủ với nam số ba Mã Tề! Khi người quay phim phỏng vấn bọn họ, Nhâm Thư Chi chớp chớp mắt to, thực bất đắc dĩ mà tỏ vẻ: “Xế chiều hôm nay đều là cảnh của Dung Dung và A Văn, chúng tôi xem chốc lát, đôi lời thoại một lát, liền rảnh rồi, chỉ có thể đánh bài... a từ từ! Đôi chín tôi bắt, một đôi A!”

Những cảnh hậu trường khôi hài như thế nhiều đến không xuể, từ những video đó đến xem, không khí đoàn phim này dường như vô cùng hài hòa. Quan hệ mỗi người đều rất tốt, ở chung thực hòa hợp, từ việc Nhâm Thư Chi thân thiết mà kêu Dung Hủ là “Dung Dung”, kêu Bách Tích Văn là “A Văn”, liền có thể thấy được.

Những video đó tuy rằng không thật sự tiết lộ nội dung phim, nhưng mà kỳ thật cũng ám chỉ một chút ——

Cảnh của Dung Hủ và Bách Tích Văn rất nhiều, vượt xa mấy người Nhâm Thư Chi, Mã Tề.

Chuyện này khiến fan hai nhà đều hết sức kích động, khi trong video hậu trường thứ hai xuất hiện bóng dáng Dung Hủ, nhóm fan lại càng sôi trào không thôi.

[A a a a a Dung Dung! Dung của tôi rốt cuộc ra rồi! Thật đáng yêu thật đáng yêu!!!]

[Dung Dung đeo mắt kính, ngao ngao ngao ngao, Dung mắt kính! Thật bánh, trái tim của tôi không được rồi!!!]

[Dung Dung thật đáng yêu, người ta chỉ hỏi giữa trưa hôm nay em ăn cái gì, em thế mà lại luôn nói thịt giữa trưa ăn đặc biệt ngon, nói tròn năm phút đồng hồ. Ha ha ha ha, thịt kia rốt cuộc ngon bao nhiêu, Dung Dung cậu cứ nói hoài vậy ~ cậu thích ăn thịt như vậy hả? Tối nhà tôi nè, nhà của tôi có thật nhiều thịt nhiều thịt nhiều thịt, cậu ăn đến mãi mãi cũng không có vấn đề ~~~~]

Trên internet, theo «Mê thành» tuyên truyền, nhiệt độ của Dung Hù vẫn luôn không giảm.

Từ khi Dung Hù ra mắt đến nay, kỳ thật còn chưa đến một năm. Trong thời gian một năm này, «Tranh giành» và «Mai phục» phân biệt thành quán quân rating phim chiếu ngày và phim chiếu tuần năm đó. Hai bộ phim truyền hình này còn giúp cậu đạt được bốn cái cúp trong ba giải thưởng lớn phim truyền hình.

Tuy nói hiện giờ nhiệt độ của «Tranh giành» và «Mai phục» đã dần dần biến mất, trên TV, ngẫu nhiên mới nhìn thấy có đài truyền hình đang chiếu lại hai bộ phim này. Nhưng mà một bên khác, «Tầng mây màu đen» vừa mới ngưng chiếu.

Bộ phim điện ảnh này chiếu nửa năm, kỳ chiếu phim chuẩn xác là hai tháng, nhưng mà trong rất nhiều rạp chiếu phim, lại đều chiếu phân tán, lùi lại hơn nửa năm. Cho đến hôm nay, bộ phim điện ảnh này đã tích lũy phòng bán vé 12800 triệu, phòng bán vé Hoa Hạ 8700 triệu, phòng bán vé nước ngoài 4100 triệu.

Nếu trực tiếp tính cả tiền lời «Thất dự» cùng với DVD phim vào thành tích phòng bán vé «Tầng mây màu đen», vậy bộ phim đầu tư chỉ hơn một trăm triệu này, đã thu được hơn 15 tỷ, quả thực là máy hút vàng của năm nay!

Hiện giờ đã là tháng sáu, qua nửa năm, chỉ nói về phòng bán vé, «Tầng mây màu đen» vẫn là quán quân.

Bất luận một người sản xuất nào cũng sẽ không so đo với tiền, lúc Dung Hù kết thúc «Mê thành», không ít đoàn phim đều gửi kịch bản cho La Chấn Đào. Rất nhiều nhà phát ngôn cũng tìm đến Dung Hù, hy vọng có thể mời cậu đảm nhiệm người phát ngôn nhà mình.

Đạo diễn Hứa Sanh cũng giống Lưu lão, không quá thích lãng xê phim từ trước. Điểm này, Hứa đạo vẫn khá hơn Lưu lão một ít, chỉ cần đoàn phim chính thức xác định diễn viên, Hứa đạo sẽ hào phóng công bố ảnh tạo hình, poster, cũng sẽ triệu tập phóng viên, mở một nghi thức khởi động máy công khai.

Cho nên tuy rằng hiện giờ chuyện Dung Hù quay phim mới của Hứa đạo còn chưa có truyền ra, nhưng chỉ cần tuần sau phim khởi động máy, chuyện này liền được công khai.

Mà Lưu lão thì không giống, Dung Hù đã quay đến cảnh kết cục cuối cùng, mà ngay cả ba chữ «Trang hoa la» Lưu lão cũng chưa từng công khai với khán giả.

Nếu đã mang tên «Trang hoa la», vậy tự nhiên có dụng ý của nó.

Trước đó đã từng nói qua: Phi Ngự phục Cẩm Y vệ, dùng vãn cẩm thượng phẩm nhất, do tú nương Giang Nam khéo tay dùng trang hoa la, trang hoa sa và trang hoa quỳên chế thành, đeo Tú Xuân đào.

Bộ phim này không phải tên Phi Ngự phục, không phải tên trang hoa sa, không phải tên trang hoa quỳên, không phải tên Tú Xuân đào, mà tên trang hoa la, đương nhiên là có ám chỉ.

Lúc trước Khổng Triều nhìn huynh đệ của mình từng người chết đi, tuy rằng hấn sinh lòng kỳ quái, nhưng cũng không thật sự quyết định đi tìm kiếm chân tướng, hấn còn chờ mong, chờ mong hết thấy có lẽ thật sự là trùng hợp.

Chỉ cần làm Cẩm Y vệ, đầu đã bị treo trên đài lưng. Là sống hay chết, mặc cho số phận, chẳng trách người.

Nhưng mà, một huynh đệ Cẩm Y vệ cuối cùng tham dự vụ án Thịnh Các lão trước khi chết lại chống đỡ trọng thương, tìm đến hấn, chết ở trong lòng hấn. Chuyện này khiến Khổng Triều rất cuộc tin tưởng hết thấy đều không phải trùng hợp, mà hấn cũng nhìn thấy, huynh đệ kia trước khi chết vẫn luôn gắt gao nhìn lồng ngực của hấn, dùng ngón tay chỉ vào nơi đó.

Từ đầu tới đuôi, Khổng Triều đều cho rằng, huynh đệ bảo mình đừng quên tình nghĩa nhiều năm, phải khắc trong tâm khảm, báo thù cho bọn họ.

Một hiệp sĩ thiết huyết, bắt đầu điều tra chân tướng vụ án, lẻ loi một mình, xâm nhập vào cò này.

Gặp được Thịnh Tương Quân, gặp được nhóm tráng sĩ gan dạ hiệp nghĩa, cuối cùng hấn tìm ra “chân tướng”, đem tội nghiệt của Đông Hán bầm lên triều đình. Thái tử điện hạ tự mình áp giải Đông Hán đô đốc Lý Cao Đàm vào đại lao, cũng hạ lệnh xử trảm.

Nhìn thấy Lý Cao Đàm đầu người hai nơi, Khổng Triều tự cho là đã báo đại thù, có thể cho các huynh đệ một cái công đạo. Nhưng mà một đường này, thân tâm hấn mỗi một, đánh nhau với Đông Hán, làm hấn mất đi rất nhiều huynh đệ.

Vì thế đến cuối cùng, hấn từ chức Chi huy sứ Cẩm Y vệ, một mình rời khỏi kinh thành. Ai ngờ sau khi hấn trở về quê nhà, chỉ qua mười ngày, Thịnh Tương Quân liền tìm lại đây. Tình cảm của Khổng Triều đối với Thịnh Tương Quân tuyệt đối không tính là yêu, nhưng cô gái ấy lại yêu thầm người đàn ông đội trời đạp đất này.

Khổng Triều không có đuổi Thịnh Tương Quân đi, Thịnh Tương Quân liền ở lại.

Một năm sau, hoàng đế bệnh nặng, đã có ý nguyện muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thái tử, mình thì trở thành thái thượng hoàng.

Khổng Triều vẫn tương đối kính trọng Thái tử, vì thế sau khi biết được tin tức này, Thịnh Tương Quân nấu một bàn thức ăn ngon, hai người ngắm trăng

uống rượu, xem như ở xa xa ăn mừng vì quốc gia. Tận đến khi Thịnh Tương Quân say rượu, nói ra chuyện bên nhà mẹ của mình: “Mẫu thân ta là tiểu thư Triệu gia Giang Nam, Triệu gia là thế gia đích truyền cuối cùng của trang hoa la, đời này chỉ còn lại mình nương. Mẫu thân không xoay chuyển bầu trời nổi, tài nghệ trang hoa la cũng dần dần bị một ít tạp môn thế gia còn lại chia cắt. Nhưng hiện tại tài nghệ trang hoa la của Ngô Môn Tạ gia lại không thua mẫu thân của ta, nghĩ hẳn mẫu thân trên trời có linh, cũng sẽ vui mừng đi.”

Khổng Triều về mặt lạnh lùng, vẫn luôn uống rượu, thuận miệng nói rằng: “Nàng cũng biết trang hoa la ư?”

Thịnh Tương Quân cười nói: “Khổng đại ca hà tất nói lời này, trên dưới Thịnh gia ta, có mấy người không biết trang hoa la? Mẫu thân cũng không keo kiệt, vẫn luôn hy vọng có thể đem tay nghề này truyền xuống, ngay cả phụ thân ta cũng biết.”

Khổng Triều hứng thú, lấy Phi Ngư phục mình giấu ở đáy hòm một năm từ trong phòng ra, đưa tới: “Chính là loại này há?”

Thịnh Tương Quân thấp giọng mỉm cười, chỉ vào vị trí chỗ ngực, nói: “Bên này thêu sai.”

Khổng Triều sững sốt, nhìn về phía hoa văn chìm chỗ ngực. Hoa văn chìm này là đánh dấu Cẩm Y vệ, hoa văn trên mỗi bộ Phi Ngư phục Cẩm Y vệ có khả năng khác nhau, nhưng hoa văn chìm này lại giống. Hoa văn chìm trên Phi Ngư phục của hắn giống các huynh đệ khác như đúc, sao trong mắt Thịnh Tương Quân lại sai?

“Chỗ nào thêu sai?”

Thịnh Tương Quân mang tới giấy bút, bắt đầu vẽ lại: “Trang hoa la nếu muốn thêu đúng, phải lấy tơ tằm tốt nhất...”

Vừa nói, nữ tử dịu dàng vừa vẽ từng đường hoa văn trên giấy. Thịnh gia tiểu thư từ nhỏ học cầm kỳ thư họa, mỗi một bút cô vẽ đều hạ xuống cực ổn, ngăn ngừa một khắc, liền vẽ ra vài đường may sai lầm.

“Mấy đường này, sai rồi. Nếu như vậy, thêu ra không phải là trang hoa la đâu.”

Về mặt Thịnh Tương Quân hơi say, lại chưa từng chú ý tới, vẻ kinh hãi trên mặt Khổng Triều.

Người đàn ông tuấn mỹ lãnh nghị ấy một phen lấy đi trang giấy trong tay cô, ngón tay hắn run rẩy, mắt phượng trợn lên, gắt gao nhìn chăm chăm tờ giấy này. Tầm mắt hắn gắt gao mà chăm chú nhìn tranh vẽ, hai mắt đỏ bừng, trợn mắt muốn nứt ra.

Thịnh Tương Quân hiểu trang hoa la, lại không hiểu tiếng lông giữa Cẩm Y vệ. Khổng Triều hiểu tiếng lông Cẩm Y vệ, lại không hiểu trang hoa la.

Cho đến hôm nay, lần đầu tiên hắn nhìn thấy tiếng lông này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ vì sao huynh đệ trước khi chết, vẫn luôn chỉ vào ngực hắn, ấn ra một vết máu trên lồng ngực chiếc áo đó. Cái áo đó hắn vẫn luôn luyện tiếc giặt đi, vĩnh viễn giấu ở đáy rương, đêm khuya mỗi ngày đều lấy ra nhìn vết máu trên ngực, cảnh tỉnh bản thân phải báo thù cho các huynh đệ.

Mà hắn lại không biết, trên ngực áo, dùng tiếng lông Cẩm Y vệ, in ra năm chữ ——

Ly miêu đôi Thái tử!

Ly miêu đôi Thái tử là một câu chuyện dân gian vào triều Tống, dân chúng truyền lưu, xem như truyện cười mà kể, không xem là thật. Nhưng mà câu chuyện này lại chỉ có một hàm nghĩa: Thái tử là giả!

Mười ngày sau, đại diện truyền ngôi. Hoàng đế chống đỡ thân bệnh, tự mình trao tặng ngọc tỷ cho Thái tử.

Nhưng mà vào lúc này, liền nghe cửa hoàng cung truyền đến một tiếng hét lớn, đệ đệ duy nhất của hoàng đế, chú ruột của Thái tử là Quảng Bình vương mang theo một đội nhân mã, nhanh chóng chạy tới hiện trường đại diện truyền ngôi, hô lớn: “Hoàng huynh! Không thể đem ngọc tỷ giao cho người này!”

Hoàng đế giật mình, Thái tử quỳ gối trong đại điện, không rên một tiếng.

Đây là cảnh cuối cùng Dung Hù phải quay, cũng chính là cảnh đóng máy cuối cùng.

Hơn hai mươi cái máy quay không cùng phương hướng, quay lại Thái tử im lặng, hoàng đế kinh hãi và văn võ bá quan về mặt kinh ngạc. Chỉ thấy Quảng Bình vương mang theo Kim Ngô Vệ xâm nhập từ cửa chính hoàng cung, Cẩm Y vệ cũng đều đi theo phía sau hắn, bọn họ chậm rãi xâm nhập hiện trường đại diện truyền ngôi, khiến hoàng đế tức giận mắng: “Quảng Bình vương, ngươi muốn tạo phản sao! Khụ khụ khụ khụ...”

Quảng Bình vương một thân chính khí, hiên ngang lẫm liệt xuống ngựa. Hắn đi vào trong điện, nhắc trường bào lên, trực tiếp quỳ xuống đất, về mặt bí thống nói rằng: “Hoàng huynh, lòng thần đệ, nhật nguyệt chứng giám, ngài trăm triệu lần không thể đem ngọc tỷ giao cho Lang nhi... Giao cho người này, lẩn lộn huyết mạch hoàng thất ta!”

Hoàng đế tức giận đến về mặt đỏ bừng, luôn luôn mắng đệ đệ nói hươu nói vượn, nhưng ông lại không chú ý tới, đứa con trai ông thương yêu nhất vẫn luôn quỳ ở trước mặt ông, không nói một tiếng mà cúi đầu, giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Quảng Bình vương giơ tay lên: “Khổng Chỉ huy sứ, mau đem việc đó, nói với hoàng huynh!”

Đại quân nhích ra hai bên, chỉ thấy một người đàn ông lạnh lùng mặc trang phục màu đen đi về phía trước. Ở bên cạnh hắn, một cô gái trẻ tuổi mặc đồ

tang vải gai trắng đi theo, hai mắt cô gái rung rung, nâng một bộ Phi Ngự phục dính máu, đi từng bước một vào trong đại điện, đi đến trước mặt hoàng đế, hai gối quỳ xuống đất, nâng cao bộ Phi Ngự phục kia.

Hoàng đế đã có chút chấn động, ông ngã ra sau một bước, ngã ngồi trên long ý.

Trong đại điện, vẫn vô bá quan đều kinh ngạc nhìn cảnh này, chỉ nghe nữ tử ấy hô khóc, giống như máu đỏ, từng câu từng chữ kể lại huyết hải thâm thù.

Cô tên Thịnh Tương Quân, Thịnh gia nhiều thế hệ trung lương, Các lão hai triều, vốn dĩ Thịnh gia là cánh tay đắc lực, hẳn nên tiếp tục phụ tá triều chính, vì Đại Minh vượt lửa qua sông, máu chảy đầu rơi. Nhưng hai năm trước, phụ thân của cô về quê nhà Phúc Kiến thăm người thân, không ngờ lại đụng phải một bà điên. Bà điên kia ngăn cản kiệu của ông ấy, không ngừng hô oan uổng.

Thịnh Các lão cảm thấy nghi hoặc, để lại cho bà điên kia một mạng, ai ngờ bà điên về quý phủ thế mà lại không điên, ngược lại cầu xin Thịnh Các lão trả con trai của bà ta lại cho bà ta.

Đến đây, Thịnh Các lão biết được một bí mật: ly miêu đổi Thái tử.

Hiếu Từ hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, phẩm hạnh vượt trội, mười năm trước đã hoăng, hoàng đế còn cố ý chôn bà trong đế lăng, muốn sau trăm tuổi chết cùng huyết với bà. Nhưng trên thực tế, đây cũng là một người phụ nữ tâm ngoan thủ lạt, mắt thấy nhóm sủng phi đều có hài tử, địa vị khó giữ được, ai cũng không dám tin rằng, vị nhất thế hoàng hậu được khen ngợi ấy, lại thông đồng với ngự y, làm bộ mang thai.

Bà ấy muốn một đứa con trai, cho nên bức ép mười cung nữ trong cung của mình, để thị vệ cưỡng gian các cô ấy, bảy người có thai.

Trong bảy người này, chỉ có một người sinh con trai, cung nữ kia còn chưa nhìn thấy con trai của mình một cái, đã bị hoàng hậu phái người đánh chết, ném vào giếng nước trong hậu cung. Sợ là Hiếu Từ hoàng hậu cũng không thể tưởng được, thị vệ cưỡng ép cung nữ kia lại tìm về lương tâm, suốt đêm cứu cung nữ ra, đưa ra ngoài cung.

Hoàng tử sinh ra, mười cung nữ và mười thị vệ đều bí mật xử tử, chỉ có một cung nữ kia còn sống.

Hoàng tử này trời sinh thông minh, diện mạo tuần tú, sáu tuổi được hoàng đế ban cho vị trí Thái tử.

Hai mắt Thịnh Tương Quân rung lệ, than thở khóc lóc, giọng cao Phi Ngự phục trong tay, lớn tiếng nói rằng: “Thái tử kia, tên là Chu Mặc Lang!”

Tần Tranh Tranh: Dung Dung đừng khóc, hoàng đế không cần em, bảo bảo cần em, chume =3=

Phúc oa: người ngay cả rau thơm cũng không biết ăn, không có tư cách chume!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 95

Phim điện ảnh có cảnh quay lớn, Lưu lão từng quay rất nhiều.

Vị đại đạo diễn đứng đầu Hoa Hạ này từng quay cảnh chiến tranh hơn một ngàn người, cũng từng quay cảnh nổ bay cả một con phố. Mà hiện giờ, cảnh kết cục «Trang hoa la», quy mô cũng không nhỏ, tổng cộng dùng hơn ba trăm diễn viên quần chúng.

Đoàn phim thuê đại điện hoàng cung trong thành điện ảnh, trên quảng trường trước điện rộng rãi, các đại thần quỳ đầy đất, phóng mắt nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy đầu người. Mà ở Kim Loan đại điện phía trước, trong tay hoàng đế nâng ngọc tỷ lạnh như băng, kinh ngạc nhìn nữ tử mặc đồ tang quỳ gối giữa đủ loại quan lại.

Thái tử điện hạ trong miệng người đòi thì mặc một thân măng bào hoa mỹ, cúi đầu quỳ gối trước mặt hoàng đế, giống như cái gì cũng không có nghe thấy.

Gió hiu quạnh thổi qua trước đại điện, phát ra tiếng vang xào xạt.

Thịnh Tương Quân còn quỳ gối trên đất, giọng cao bộ Phi Ngự phục thấm máu. Cô chỉ cúi đầu khóc, không nói nữa, hết thảy đều giao cho hoàng đế phán đoán. Nhìn cảnh này, vẫn vô bá quan cũng không dám lên tiếng, một đám cúi đầu. Hoàng đế quét mắt bốn phía, trên khuôn mặt trắng bệnh ngang dọc khe rãnh, qua hồi lâu, giọng nói nghiêm túc run rẩy của ông quanh quẩn trước đại điện.

“Yêu nữ tử đầu tới, tà thuyết hoặc chúng! Người tới, tha ả xuống, chém cho trảm!”

Những lời này nói xong, Ngự lâm quân lập tức tiến lên, tính toán mang Thịnh Tương Quân đi. Không Triêu rút ra Tú Xuân đao, thân thủ mạnh mẽ đánh văng bốn thị vệ Ngự lâm quân.

Sau đó, chỉ nghe Quảng Bình vương lớn tiếng nói: “Hoàng huynh, người không tin con gái Thịnh gia, chẳng lẽ người còn không tin được thần đệ sao? Thần đệ đã sớm tra xét, mười tám năm trước, thật sự có mười cung nữ và mười thị vệ, nguyên nhân chết không rõ, đều từng đảm nhiệm chức vụ trong cung của tiên hoàng hậu. Và lại, vị Tổng thái y từng an thai cho tiên hoàng hậu, năm đó đột nhiên cáo lão hồi hương. Nhưng mà hoàng huynh người cũng biết, năm sau, ông ta liền chết vì phong hàn! Y thuật của Tổng thái y như thế nào, thần đệ rõ ràng, hoàng huynh người lại càng rõ ràng, sao ông ấy lại trùng hợp mà chết do phong hàn? Hoàng huynh, xin ngài nghĩ lại!”

Hoàng đế vung tay áo lên, sắc mặt tái nhợt: “Cút! Khụ khụ khụ khụ...”

Quảng Bình vương đột nhiên quỳ xuống: “Hoàng huynh, nghĩ lại đi!”

Toàn bộ đại diện lập tức im lặng, tất cả đại thần đều quỳ cúi đầu. Trên quảng trường, ngoại trừ Khổng Triều mang Tú Xuân đao, dẫn theo huynh đệ của mình giằng co với Ngự lâm quân, tất cả mọi người đều quỳ hai gối. Các đại thần không dám mở miệng, nhưng hiển nhiên, bọn họ đã mơ hồ đứng bên phía Quảng Bình vương.

Trên thực tế, bất luận chân tướng như thế nào, đại diện truyền ngôi hôm nay đều không thể tiếp tục.

Nếu Thái tử là thật, vậy lúc sau hoàng đế tự có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho y, không vội nhất thời; nhưng nếu Thái tử là giả, vậy liền thật sự là loạn huyết thống hoàng thất, là tội lớn khi quân mưu nghịch.

Văn võ bá quan không tiếng động ép bức, thân sinh đệ đệ luôn mãi khuyên bảo, bộ Phi Ngự phục nhuộm máu, con gái Thịnh gia cả nhà bị tịch thu tài sản xử trảm, một thân đồ tang... hết thảy đều thu vào trong mắt hoàng đế, gần như là đang cầm một thanh kiếm đặt ngang trên cổ ông, buộc ông làm ra lựa chọn.

Trong màn ảnh, vị lão diễn viên đó ngã ra sau nửa bước, trên khuôn mặt hoá trang già nua, dần dần hiện ra một loại vô lực và bi ai. Lưng lão gắt gao nhìn chằm chằm hơn hai mươi cái camera, mà trên sáu cái camera trong đó, chỉ thấy Dung Hù vẫn luôn cúi đầu, tóc đen từ bên mặt rơi xuống, nhìn không ra ánh mắt của cậu.

Chỉ riêng sóng lưng thẳng tắp, từ lúc mấy người Khổng Triều xông vào cung đến hiện tại, chưa từng cong xuống!

Thật lâu sau, gió lạnh hiu quạnh, hoàng đế chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía con trai của mình, giọng khàn khàn, nói rằng: “Lang nhi, hôm nay... trước hết tạm thời bỏ đi. Con đứng lên đi, trăm... có việc thương lượng với con.”

Trả lời ông, là dáng vẻ Chu Mặc Lang vẫn quỳ như cũ.

“Lang nhi, con...”

“Phụ hoàng.”

Giọng nói trầm ổn đột nhiên vang lên, ánh mắt toàn bộ phim trường đều tập trung về phía Dung Hù.

Đây là câu thoại đầu tiên Dung Hù nói ra trong cảnh này, giọng cậu bình tĩnh ôn hòa, giống như mỗi một câu lời thoại Chu Mặc Lang đã nói trong quá khứ, nghe vào khiến cho lòng người trầm tĩnh, nhìn không được muốn thần phục, nhìn không được muốn tin tưởng.

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng nói hết: “Phụ hoàng, ngài có tin nhi thần chăng?”

Hoàng đế chần chờ hồi lâu, không có mở miệng.

Một tiếng thở dài trầm thấp bi thương khe khẽ vang lên giữa phim trường, rất nhanh tiêu tán trong tiếng gió gào thét. Tóc dài của Thái tử bị làn gió đột nhiên quét đến thổi phát phới, dùng động tác thông thả ngẩng đầu, lộ ra trước tiên chính là một đôi mắt xinh đẹp tinh xảo, sau đó là khuôn mặt ôn nhã tuấn tú.

Dưới vạn chúng chú mục, Thái tử trẻ tuổi năng khoe môi, nhẹ nhàng cười, nhưng trong mắt lại từ từ lắng đọng một tầng ánh nước. Thái tử không khóc, chỉ mỉm cười nhìn phụ thân dưỡng dục mình mười tám năm, dùng ánh mắt dịu dàng nhất và giọng nói trấn định nhất, nói ra một câu nhẹ nhàng băng quơ: “Ngài không tin con.”

Không phải là nghi vấn, là khẳng định.

Trong giọng Thái tử không có một chút nghi hoặc, kiên định nói ra bốn chữ này.

Cảnh tượng này dừng trong mắt rất nhiều nhân viên công tác, khiến rất nhiều người cũng nhìn không được mà dời mắt đi.

Người cảm tính một chút thậm chí thoáng đỏ mắt, trong lòng chua xót, yết hầu phát nghẹn.

Đến đây, cảnh này liền quay xong, tổ camera, tổ ánh sáng tiếp tục đổi vị trí và góc độ, quay những ảnh còn lại.

Cảnh vừa rồi Dung Hù quỳ thật lâu, lúc đứng dậy, chân không khỏi có chút run lên. La Thiển cẩn thận giúp cậu mát xa cơ chân cứng ngắc, nhưng mà chỉ xoa bóp không đến năm phút đồng hồ, lại bắt đầu quay cảnh tiếp theo.

La Thiên bữu môi, nói rằng: “Vẫn còn hơi cứng, chưa có mát xa xong nữa.”

Dung Hù bắt đầu đi khẽ cười nói: “Đã được rồi, cảnh hành động của tôi không nhiều bằng Tần Trình, không thành vấn đề.”

Đúng vậy, kể tiếp Dung Hù phải quay mấy cảnh hành động.

Sau khi nói xong câu nói bị ai tuyệt vọng kia, Thái tử đột nhiên một chương vỡ đất, từ trong đai lưng ngọc thạch bên hông, rút ra một thanh chủy thủ. Một tay y giữ chặt hoàng đế, một tay kia cầm chủy thủ, gắt gao đặt trên cổ hoàng đế.

Hoàng đế kinh hãi, vẫn vô bá quan cũng loạn lên.

Quảng Bình vương nhanh chóng chỉ huy quân đội đi cứu giả, Khổng Triều cũng kinh ngạc dẫn dắt Cẩm Y vệ, thân hình nhanh chóng đi cứu chủ.

Loại hành vi này của Thái tử đã không tiếng động chứng minh, lời con gái Thịnh gia nói là thật. Là Thái tử, cho Thịnh Các lão trung thành và tận tâm một tội danh mưu phản, chém cả nhà Thịnh gia. Cũng là Thái tử, một tay vu oan giả họa cho Đông Hán, hiện giờ còn muốn lẫn lộn huyết thống hoàng thất, cướp đi ngôi vị hoàng đế.

Vô số quan binh từ bốn phương tám hướng vây đến, dù loại quan lại trong đảng nhóm Thái tử cũng sôi nổi há hốc mồm, không một ai dám ở thời điểm này ủng hộ Thái tử. Trong tay Thái tử cưỡng ép hoàng đế, từ nhỏ Thái tử đã thiện cưỡi ngựa bắn cung không sai, nhưng võ công của y không mạnh, thế nhưng chỉ cần y đặt chủy thủ trước cổ hoàng đế, liền không người nào dám cường ngạnh giết y.

“Cút! Đê Khổng Triều đến!”

Thái tử trẻ tuổi tuần mỷ rút kiếm một thị vệ ra, đẩy một Cẩm Y vệ đi, lớn tiếng nói.

Toàn bộ tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, cũng chỉ có Lưu lão có thể tìm ra một logic trong cảnh tượng hỗn loạn như vậy, đem hình ảnh quay lại có trật tự. Rất nhiều Cẩm Y vệ vây quanh Thái tử, Chu Mặc Lang hai mắt đỏ bừng, tay trái cầm chủy thủ cưỡng ép hoàng đế, tay phải thì cầm một thanh trường kiếm.

Cẩm y vệ không dám dùng công phu, chỉ sợ làm hoàng đế bị thương, vì thế để Chu Mặc Lang từ đại điện một đường chạy trốn tới cửa cung. Cửa cung đóng chặt, Chu Mặc Lang vừa giữ hoàng đế, vừa quát: “Mở cửa!”

Vô số cung tiễn thủ vây quanh cửa cung, tất cả cung tiễn đều nhắm ngay Thái tử, nhưng bọn họ không dám bắn tên.

Chu Mặc Lang lại ngẩng đầu, gầm lên với đám cung tiễn thủ kia: “Mở cửa!!!” Bộ dạng khàn cả giọng khiến khuôn mặt hoàn mỹ của y có thêm một phần dữ tợn, giống như một dã thú đi tới tuyệt cảnh, liều lĩnh hét thây gào thét về phía địch nhân.

Đúng lúc này, Chu Mặc Lang không chú ý tới, một người đàn ông lạnh lùng thanh lãnh đã đi lên cửa cung. Hắn đứng ở một bên tường thành, kéo trường cung, hít một hơi, nhắm ngay hoàng đế sắc mặt trắng bệch và Thái tử gần như điên cuồng.

Sau đó, kéo, bắn tên!

“Vào —— ”

Mũi tên lạnh lạnh thẳng tắp xuyên qua tay trái Chu Mặc Lang, trượt qua trên cổ hoàng đế, chỉ để lại một vết máu!

Đó là Khổng Triều, thiện xạ, có thể được mấy trăm Cẩm Y vệ xem là đại ca, thực lòng thực dạ phục tùng.

Mà cảnh kế tiếp, lại là Khổng Triều và Chu Mặc Lang đối diện.

Tuy nói tay trái bị bắn thủng, chủy thủ cũng đột nhiên rơi xuống đất, nhưng dưới sự đau đớn tay đứt ruột xót, thế mà Thái tử lại còn có thể cắn răng, cứng rắn vượt qua, vẫn dùng tay phải cưỡng ép hoàng đế.

Cửa cung cao lớn mở ra phía sau y, trong mắt Chu Mặc Lang bỗng nhiên hiện lên một tia hy vọng, y xoay người nhìn sang, lại nhìn thấy Khổng Triều đeo một thanh Tử Xuân đao, chậm rãi cất bước về phía y.

Hy vọng trong mắt dần dần lụi tắt.

Đao kiếm chỉ vào nhau, máu nóng tràn ra, một đao của Khổng Triều trượt qua, ngọc quan trên đầu Chu Mặc Lang bị chém thành mảnh nhỏ, một đầu tóc dài màu đen rũ ở phía sau, khiến khuôn mặt trắng nõn tuần dật càng thêm sáng bừng. Y cắn răng, vẫn lôi kéo hoàng đế, lần lượt ngăn cản động tác của Khổng Triều, nhưng đến cuối cùng, Khổng Triều một đao đánh xuống, y nâng kiếm chống cự, tuyệt vọng hô: “Khổng Triều, ta đối đãi ngươi như thế nào, hôm nay ngươi phản ta, ngươi có dám nói một câu với trời, ngươi không thẹn với lương tâm hay không!”

Một đao kia bổ vào chỗ ba tấc trên kiếm Thái tử, đột nhiên dừng bước.

Trên gương mặt anh tuấn của Khổng Triều có thêm một vết máu, hắn cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Thái tử chật vật trước mắt.

Thật lâu sau, Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ thấp giọng nói rằng: “Thái tử đối với ta vô cùng tốt, ngày ấy dưới trăng uống rượu, thần kính nể cách làm người của

Thái tử, khát khao thịnh thế quang niên trong miệng Thái tử. Nhưng Thái tử... ngại ngần không nên vạn không nên, giết trên dưới một trăm ba mươi sáu miệng ăn Thịnh gia, giết mười một huynh đệ vô tội của ta!”

Miệng Chu Mặc Lang chảy ra máu, lạnh lùng mỉm cười, không còn dịu dàng nhân từ trước kia, nói: “Không giết bọn họ, chính là ta chết!”

Trong mắt Không Triều lộ ra một tia bi thương, hần nhẹ nhàng lắc đầu: “Đến cuối cùng, Thịnh Các lão đã quyết định không tố giác chuyện này. Mười một huynh đệ của ta, cũng chỉ có một người biết việc này, người không giết hần, hần cũng không muốn nói cho bất cứ ai. Ngày ấy hần chết trong ngực ta, người có biết, một ngày trước hần mới vừa nói với ta, hần muốn từ quan hồi hương, cùng với thanh mai đã sớm đính hôn của hần, sống cuộc sống vô cùng đơn giản!”

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Không Triều xuất hiện tức giận: “Chu Mặc Lang! Không có ai muốn lấy mạng của người, là người tự lấy mạng của mình!”

Trên mặt Chu Mặc Lang hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng mà ngay sau đó, Không Triều gầm lên một tiếng, bỗng nhiên một đao đánh xuống, trực tiếp chặt gãy thanh kiếm của Chu Mặc Lang, lập tức bổ vào trên bờ vai y!

Nhất thời, máu tươi giàn giụa, Chu Mặc Lang phun ra một ngụm máu nóng bỏng, toàn bộ vẩy vào trên mặt Không Triều.

Y nửa quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, an an tĩnh tĩnh nhìn Cẩm Y vệ trẻ tuổi này.

Bỗng nhiên! Y nâng thanh kiếm gãy lên, mãnh liệt chạy về phía hoàng đế cách đó không xa, trong tích tắc, một cây đao từ phía sau đâm xuyên qua trái tim y, khiến động tác của y ngừng bật.

Thanh đao ấy mỏng mà nhẹ, thân đao thẳng tắp, lưỡi đao hơi cong.

Dòng máu nóng bỏng chảy xuống từ trên thân đao lạnh băng, rơi trên mặt đất, tựa như không dính phải một chút dơ bẩn nào.

Tất cả Cẩm Y vệ xung quanh đều dừng lại, Quảng Bình vương bị thị vệ vây quanh thấy cảnh này, cũng mở to hai mắt, một câu cũng nói không nên lời. Tất cả văn võ bá quan tụ tập lại đây đều kinh ngạc nhìn Thái tử bị Tú Xuân đao xuyên qua thân thể, thanh kiếm gãy trong tay y “cách” một tiếng, rơi trên mặt đất.

Toàn trường không có một chút âm thanh, chỉ có tiếng gió thổi qua.

Qua hồi lâu, lại thấy Thái tử nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như bất đắc dĩ nói rằng: “Không Triều, người đối với ta như vậy, lương tâm người... sẽ không có một chút bất an sao?”

Tú Xuân đao đột nhiên rút ra, Chu Mặc Lang mãnh liệt ngã xuống đất. Y nằm té trên mặt đất, máu tươi từ trong lỗ hổng ở ngực không ngừng chảy xuôi, rất nhanh nhuộm hồng phần đất. Mái tóc đen mềm mại dính phải bùn đất, trên gương mặt tuấn mỹ thanh nhã đều là vết máu, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ trong ngực, trong miệng y chảy ra bên ngoài.

Một khắc sau, chỉ nghe hoàng đế bị thống hô một tiếng “Lang nhi!”, tiếp đó bỗng nhiên chạy lên trước, đem thân thể lạnh lẽo của Thái tử ôm vào trong ngực.

Chu Mặc Lang gian nan nâng mắt, nhìn người mình gọi là “phụ hoàng” mười tám năm.

Hoàng đế bệnh nặng đã lâu, đã sớm như nền tảng trước gió, nhưng giờ phút này ông lại ôm thật chặt Thái tử, lão lệ tung hoành. Trên cổ còn có vài vết máu bị Thái tử cắt, nhưng mà nhóm thái y muốn tiến lên, đều bị ông đẩy ra, quát: “Cứu Thái tử! Nhanh cứu Thái tử!”

Thái y từng người quỳ xuống, chỉ là không ai dám tiến lên cứu Thái tử.

Không phải không dám cứu, là cứu không được.

Thái tử vừa rồi hết như phát điên muốn giết hoàng đế, một đao của Không Triều trực tiếp đâm xuyên qua trái tim y, giống như mỗi một Cẩm Y vệ võ công cao cường, nhanh chuẩn độc. Bọn họ muốn đâm tim thì sẽ không đâm đến cổ, muốn đâm cổ thì sẽ không đâm đến đầu.

Đến cuối cùng, hoàng đế chỉ có thể ôm Thái tử, từng lần một hô “Lang nhi”. Thái tử mỉm cười nhìn phụ thân tuổi già của mình, y muốn nói, lại không mở miệng được, bởi vì trong cổ họng đều là máu tươi, mỗi khi muốn nói, phun ra đều là máu.

Hoàng đế gắt gao ôm con trai, khóc rống nói: “Nếu con sớm nói, trăm há lại muốn mạng của con, trăm làm sao có thể lấy mạng của con!”

Những lời này nói ra, con người Thái tử bỗng nhiên phóng đại, y kinh ngạc nhìn hoàng đế ôm mình cực kỳ bi thương.

Chu Mặc Lang chậm rãi vươn tay, dường như muốn lau đi nước mắt trên mặt phụ thân. Nhưng mà tay y chỉ duỗi đến một nửa, liền đột nhiên rũ xuống, nặng nề đập xuống đất.

Gió nhẹ thổi qua chậm rãi thổi qua, cuộn lên mái tóc dài dính trong vũng máu của Thái tử, muốn thổi bay chúng nó, nhưng mà trọng lượng của máu lại làm cho mái tóc dài vô lực cử động. Toàn bộ đại diện hoàng cung triệt để trở về yên lặng, hoàng đế cũng không còn tiếng khóc, tất cả mọi người nhìn Thái tử đã chết đi, dường như căn bản không có ai nghĩ tới kết cục này.

Đến chết, vị Thái tử phong hoa tuyệt đại ấy nhẹ nhàng cong khóe môi, lộ ra một ý cười an tường. Nhưng mà một giọt lệ lại từ đuôi mắt y rơi xuống, im hơi lặng tiếng rớt trên mặt đất, cuối cùng tiêu tán trong bụi đất.

“Lang nhii!!!”

Âm thanh này vô cùng tuyệt vọng, khiến tất cả mọi người chung quanh im lặng không tiếng động.

Đến đây, cảnh này hoàn toàn chấm dứt.

Lão diễn viên sấm vai hoàng đế gắt gao ôm Dung Hù, nước mắt giàn dụa. Dù sao cũng là lão diễn viên, khóc lên thì thật sự chính là đau triệt nội tâm, cái loại đau xót này cho dù Dung Hù nhắm mắt lại, cũng có thể cảm giác được.

Nói tới loại phân cảnh bị người ta ôm “thi thể” khóc thế này, trước kia Dung Hù cũng từng quay một lần, lần đó là trong «Tranh giành», Đông Ly Lan phải ôm thi thể Mặc Sĩ Điều khóc. Dung Hù tình tường nhớ rõ, lúc ấy Diệp Kiều NG thiết nhiều lần, khiến Quách đạo tức giận cực kỳ.

Có điều loại cảnh khóc này đối với tiểu thị tươi như Diệp Kiều mà nói thì khó khăn, nhưng đối với lão diễn viên mà nói, là một lần liền qua.

Chờ Lưu lão xác định cảnh này không cần quay bù, lúc này Dung Hù mới nhẹ nhàng thở ra, La Thiên cũng kích động nhỏ giọng nói rằng: “Đóng máy rồi!”

Dung Hù quay đầu nhìn về phía cô, cười gật đầu: “Ừm, đóng máy.”

Vừa nghe nói như thế, La Thiên vui vẻ đến liên tục gật đầu, nhưng mà chờ cô bình ổn cơn hưng phấn này xuống, cô nhìn Dung Hù vết máu đầy người, đau lòng nói rằng: “Dung Dung, chúng ta nhanh đi thay quần áo đi.”

Mấy cảnh vừa rồi là liên tục quay hình, mặc dù trong nội dung, võ công của Chu Mặc Lang không coi là cao cường, cảnh hành động của Dung Hù cũng không nhiều lắm, nhưng cậu đúng thật là bị người ta “ngược” hồi lâu, vừa là một mũi tên xuyên tay, vừa là một đao đánh gãy xương vai, còn có cuối cùng, bị một đao đâm xuyên qua tim.

Những cảnh đó tự nhiên không có khả năng là thật, đều là đặc hiệu hoá trang làm ra, nhưng cũng khiến Dung Hù chật vật. Mãng bào cầm y vốn dĩ hoa lệ đã rách thành từng mảnh, mái tóc dài cao cao dựng thẳng cũng hỗn loạn rối tung trên đầu vai, trên mặt đều là máu, trên quần áo cũng đều là máu nhân tạo, muốn so về thảm, thì tạo hình hiện tại của Dung Hù không thể nghi ngờ là thảm nhất trong tất cả những cảnh cậu từng quay.

Nói một câu ngoài lề, tên đâm thủng tay... ừm, Tần Trình bắn.

Đao đánh gãy xương vai, Tần Trình đánh.

Đao đâm thủng tim... Không sai, vẫn là Tần Trình đâm.

Vì thế khi Tần Trình nhanh chóng đi tới, cẩn thận kiểm tra tay Dung Hù, phát hiện trên đó có một chút trầy da nho nhỏ, hấn cau mày, thấp giọng hỏi: “Sao lại rách da vậy?”

Lúc này tên đạo cụ trên tay Dung Hù đã bị gỡ xuống, nhưng mà hóa trang hiệu ứng bị xuyên thủng còn chưa có xử lý. Thiếu niên nhẹ nhàng nhún mày, khẽ cười nói: “Chỉ là vết thương nhỏ, lúc cuối tay đập xuống đất, không cẩn thận bị đập có hơi mạnh.” Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Anh không thấy là... bàn tay bị tên bắn thủng của em, càng nghiêm trọng hơn sao?”

Tần Trình không kịp phản ứng: “...?”

Chỉ thấy thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy đứng đắn, nói từng chữ từng câu: “Vội lại anh xem bả vai em này, bị đánh gãy. Trái tim của em, bị anh đâm xuyên qua. Rất đau.” Tạm dừng một khắc, Dung Hù nghiêm túc nhìn về phía Tần Trình, giọng điệu trịnh trọng lặp lại một lần: “Rất đau.”

Tần Trình: “...”

Nhìn thiếu niên mang biểu tình “em thật sự rất đau, không tin anh xem mấy vết thương này nè”, người đàn ông chậm rãi nở nụ cười, chỉ cảm thấy trong lòng có một thứ ấm áp lặng lẽ hòa tan. Hấn cúi đầu nhìn Dung Hù, lại nghiêm túc nhìn những “vết thương” Dung Hù nói, cuối cùng chăm chú nhìn đôi mắt kia.

Gần như là dùng hết sức lực toàn thân, Tần Trình mới nhìn được dục vọng cúi đầu hôn môi thiếu niên. Dưới cái nhìn chăm chú của toàn bộ đoàn phim, hấn chỉ có thể mở hai tay, ôm đối phương vào trong ngực, thấp giọng nói rằng: “Chúc mừng em đóng máy, Dung Hù.”

Những lời này âm lượng không nhỏ, bị rất nhiều nhân viên đoàn phim nghe được, bọn họ hiểu rõ mà dòi tằm mắt đi chỗ khác.

Dung Hù hơi giật mình, một lúc lâu, cậu cũng cười khẽ dang hai tay, gắt gao ôm người đàn ông ấy.

Có vài lời không cần phải nói, chỉ ôm như vậy, cảm nhận nhịp đập truyền đến từ trái tim kia, hết thảy đều đã rõ ràng trong lòng.

Nhưng trên thực tế, chờ đến buổi trưa, Tần Trình mới biết mình nói những lời đó kỳ thật là sai rồi.

Buổi chiều, Luru lão, người sản xuất và biên kịch mở một cuộc họp ngắn, sau khi bọn họ chấm dứt cuộc họp, Luru lão tự mình tìm tới Dung Hù, nghiêm túc nhìn cậu, qua hồi lâu, mới lên tiếng: “Kỳ thật... vừa rồi sau khi xem tất cả kết cục mà hôm nay chúng ta quay, Dung Hù, tôi muốn thêm cảnh cho cậu, cậu cảm thấy thế nào?”

Dung Hù đã tẩy trang, thay xong quần áo: “...”

Đối với loại điện ảnh chế tác lớn như «Trang hoa la», đương nhiên cảnh diễn càng nhiều càng tốt.

Chu Mặc Lang thân là boss lớn cuối cùng, kỳ thật chỉ có thể xem như nam số ba, bởi vì nam số hai là boss nhỏ Lý công công. Lý công công người ta tuy rằng không phải là boss lớn, nhưng ngoại trừ kết cục vạch trần chân tướng, trong cả bộ phim gần như đều là người ta làm nhân vật phản diện, cảnh diễn đặc biệt nhiều. Cảnh của Dung Hù thật sự tính gộp lại thì phỏng chừng chỉ chiếm không được hai mươi phút, là ngắn mà chất danh xứng với thực.

Tuy rằng đã đặt vé máy bay chiều mai, nhưng Dung Hù vẫn không cần nghỉ ngơi đáp: “Được, Luru lão, cháu ok.”

Loại bánh từ trên trời rớt xuống thế này, thật sự là không cần cũng uống.

Đại khái cũng biết chuyện ngày hôm sau Dung Hù phải lên máy bay, Luru lão khoát tay, cười nói: “Không phải là cảnh quá dài, cậu yên tâm, buổi chiều ngày mai cậu nhất định có thể bắt kịp máy bay. Chỉ là định thừa dịp tối hôm nay, quay bù một cảnh đối diễn của cậu và Tần Trình.”

Dung Hù cười nói: “Là cảnh hành động sao?”

Luru lão lắc đầu: “Đối thoại.”

Vừa nghe lời này, thiếu niên kinh ngạc nhìn ông, suy tư một khắc, mới hỏi: “Giữa Chu Mặc Lang và Khổng Triều, còn cần cảnh đối thoại gì sao?”

Luru lão cười ha ha: “Có nhớ giữa trưa hôm nay lúc cậu quay hình nói như thế nào không? Uống rượu dưới trăng, tôi tính quay cảnh này ra, chèn vào nội dung phim. Trong kịch bản trước đó, Khổng Triều rất kính trọng Thái tử, Thái tử cũng thực thương thức Khổng Triều. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy có thể làm loại tình cảm quân thần này nặng thêm một chút... Chỉ lớn gấp nhau, bạn hữu nghị, Dung Hù, cậu cảm thấy thế nào?”

Nói xong, Luru lão liền nhìn về phía Dung Hù, dường như đang chờ đợi đáp án.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Dung Hù tròn to hai mắt, thấp giọng nói: “Chỉ lớn gấp nhau...”

Ngay sau đó, cậu lập tức cười gật đầu: “Luru lão, cháu cảm thấy như vậy vô cùng tốt.”

Luru lão cao giọng cười ha ha: “Tôi coi như cậu đồng ý nhé.”

Làm một diễn viên, dù Dung Hù có khắc khổ đi nghiên cứu kịch bản thế nào nữa, có cố gắng đi tìm hiểu nhân vật như thế nào nữa, ở phương diện không chế cả bộ phim, cậu vĩnh viễn không thể sánh bằng đạo diễn.

Diễn viên quan trọng nhất là đóng phim, còn đạo diễn thì lại chân chính quản lý cả tác phẩm, cho nên Luru lão có thể nhìn ra giữa Chu Mặc Lang và Khổng Triều càng cần một loại hữu nghị, còn Dung Hù lại ở trong cuộc, bị đánh thức mới có thể phát hiện.

Đương nhiên, chính cái gọi là nghề nào thì chuyên cái đó. Muốn Luru lão đến đóng phim, ông khẳng định diễn không tốt bằng Dung Hù và Tần Trình. Nhưng muốn Dung Hù đi làm đạo diễn, tự nhiên không có khả năng đánh đồng với Luru lão.

Việc này không nên chậm trễ, nếu đã xác định muốn thêm cảnh, Dung Hù rất nhanh thay một thân trường bào màu trắng, đeo phát quan, bắt đầu hoá trang.

Cảnh này vốn dĩ trong kịch bản có đề cập qua một lần, lúc ấy Thịnh Tương Quân đã vào nhà Khổng Triều. Có một buổi tối cô vốn muốn tìm Khổng Triều, nhưng mà quản gia lại nói cho cô biết: “Đại nhân đang tiếp đãi khách quý, tối nay không tiện.”

Từ góc độ Thịnh Tương Quân, khán giả có thể biết vị khách quý kia chính là đương kim Thái tử. Thái tử rất thương thức Khổng Triều, buổi sáng cùng ngày Khổng Triều và người Đông Hán phát sinh tranh chấp, Đông Hán không cho phép hấn lưng bắt. Vì thế màn đêm buông xuống, Thái tử liền tự mình đến phủ đệ, đưa cho Khổng Triều một khối lệnh bài Thái tử.

Kế tiếp Khổng Triều liền nương theo lệnh bài này, tiếp tục tranh đấu với Đông Hán.

Tình tiết này chỉ là để Khổng Triều có được một cái cơ danh chính ngôn thuận chống lại Đông Hán, nhưng dưới suy nghĩ bộc phát của Luru lão, liền biến thành sự kiện đắp nặn hữu nghị giữa Chu Mặc Lang và Khổng Triều.

Trùng hợp buổi tối hôm nay, một vầng trăng sáng treo cao trên không trung, tản ra ánh sáng mềm mại.

Vì thế dưới cái nhìn chăm chú của mọi người trong đoàn phim, chỉ thấy Thái tử một thân bạch y cười rót rượu cho Cẩm Y vệ lãnh tức tuần mỵ, người sau lập tức đứng dậy chối từ, ai ngờ Thái tử mỉm cười, như ánh trăng sáng ngời, nói: “Khổng Chi huy sứ hà tất khách khí với bản cung. Bản cung biết, Đông Hán kiêu ngạo, luôn ương ngạnh, người dám can đảm trắng trợn đối chọi với bọn họ như vậy, bình sinh bản cung còn chưa từng gặp qua. Khổng Chi huy

sứ anh dũng, khiến bốn cung kính nể.”

Khổng Triều vẫn chối từ.

Thái tử trẻ tuổi khó xử chau mày, giận dữ nói: “Khổng đại nhân là khinh thường bốn cung ư?”

Khổng Triều im lặng suy tư chốc lát, cuối cùng vẫn ngồi trở về.

Thái tử phát phát tay, bảo thị vệ của mình lui ra. Thị vệ kia vốn dĩ còn không chịu đi, Thái tử quay đầu cười nhìn hắn: “Nếu có một tên trộm mà ngay cả Khổng đại nhân cũng không thể đối phó, người ở đây, lại có tác dụng gì?”

Kiểu này dĩ nhiên là muốn nói lời thách thức với nhau, khiến sóng lưng thẳng tắp của Khổng Triều chậm rãi thả lỏng.

Vì thế, ăn ăn uống uống, Thái tử tuần nhã thanh quý không hề làm giả, lấy tình bạn đối đãi với vị Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ này. Tìm người chung quy là bằng thịt, dù Khổng Triều lãnh tính như thế nào nữa, cũng không khỏi bị Thái tử chiêu hiền đãi sĩ mượn sức.

Chỉ cần không có ngăn cách, vậy tự nhiên là có thể nói chuyện trời đất.

Hai người từ Đông Hán Tây Hán, nói đến quan chế huân quý; từ đất đai thuế ruộng, nói đến tình hình chiến tranh biên cương.

Khổng Triều không dám nhiều lời, nhưng Thái tử lại kéo tay hắn, mỉm cười nói: “Chỉ là nói mà thôi, nam nhi chí ở bốn phương, đều là tận tâm tận lực vì Đại Minh ta, cũng chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết. Chẳng lẽ Khổng đại nhân, không tin được ta?”

Không còn tự xưng “bốn cung”, phòng vệ cuối cùng trong lòng Khổng Triều cũng triệt để sụp đổ.

Chờ đến ngày hôm sau Khổng Triều tỉnh lại, Thái tử đã sớm rời đi, vào triều sớm. Mà ở trên bàn của hắn thì đặt một khối lệnh bài dương chi bạch ngọc, trên đó viết một chữ “Lang” đơn giản. Đây chính là lệnh bài riêng của Thái tử, khiến Khổng Triều càng thêm cảm động.

Đoạn này quay không tính là đặc biệt thuận lợi.

Cho tới bây giờ Lưu lão đều chưa từng hoài nghi diễn xuất của Tần Trình, hiện giờ ông cũng hoàn toàn tin nhiệm Dung Hủ. Nhưng dù hai người diễn xuất qua cửa, lúc quay lần đầu tiên và lần thứ hai, Lưu lão vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Đến lần thứ ba, Chu Mặc Lang năm lần bảy lượt mượn sức Khổng Triều, biểu hiện cực kỳ âm áp nhu hòa, rốt cuộc Lưu lão mới vừa lòng.

Cảnh này quay xong, Dung Hủ chân chân chính chính đóng máy.

Nhanh chóng tẩy trang, Dung Hủ cũng không có lập tức rời khỏi đoàn phim, mà là ở lại, nhìn Tần Trình và Hoàng Lôi tiếp tục quay hình. Bởi vì Lưu lão giữ cậu lại, chuẩn bị qua một hai tiếng, chờ toàn bộ công việc hôm nay kết thúc, đến khách sạn gần thành điện ảnh tổ chức tiệc đóng máy cho Dung Hủ.

Xem diễn viên diễn xuất tốt quay phim, tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

Diễn xuất của Tần Trình không cần nhiều lời, lúc quay cảnh đánh nhau cuối cùng với người đàn ông đó, Dung Hủ vẫn luôn có loại ảo giác, cảm thấy đối phương thật sự vừa yêu vừa hận mình. Yêu là kính yêu, hận là thù hận, lúc đánh xuống một đao chém gãy xương vai Thái tử, Tần Trình thật sự mang theo sát khí, đã hoàn toàn thành Khổng Triều.

Về phần Hoàng Lôi, vị ảnh hậu đó cũng không khiến Lưu lão thất vọng. Dưới diễn xuất của cô, Thịnh Tương Quân kiên cường bất khuất được biểu hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Cảnh quay hôm nay chính là Khổng Triều thật vất vả tìm được một manh mối, nhưng mà thám tử Đông Hán lại đến ám sát hắn. Khổng Triều yêu cầu Thịnh Tương Quân mang theo đồ vật nhanh chóng chạy đi, vừa mới dứt lời, cô gái sâu sắc yêu Khổng Triều ấy xoay người bước đi, không liếc hắn thêm một cái.

Theo lý thuyết loại hành vi này là vô tình đến cực hạn, nhưng dưới diễn xuất của Hoàng Lôi, bạn có thể từ trong hai mắt run rẩy và biểu tình kiên nghị của cô, nhìn ra cô lãnh tính thông tuệ và thâm tình khắc cốt. Cô thật sự yêu Khổng Triều, nhưng cô tuyệt đối sẽ không vì tư tình nhi nữ, làm ra quyết định ngu xuẩn.

Nhìn hai người kia đối diễn, Dung Hủ dần dần hiểu được một vài thứ.

Không có diễn viên nào dám nói diễn xuất của mình đã đạt tới đỉnh điểm, không cần tiến bộ. Dốc lòng học tập, nghiêm túc thỉnh giáo người khác, như vậy mới có thể càng ngày càng tiến bộ, diễn xuất cũng càng ngày càng tốt.

Dung Hủ nhìn nhìn, liền thất thần, cũng không có chú ý tới, tiểu trợ lý bên cạnh mình nhăn chặt mày, vẻ mặt rối rắm đang suy tư cái gì đó.

La Thiên mỉm cười vẫn luôn trầm tư, cô suy nghĩ thật lâu, trái phải do dự, rốt cuộc nhìn không được lặng lẽ nói với Dung Hủ: “Tiểu Hủ... cậu có cảm thấy, đoạn cuối cùng Lưu lão thêm cho cậu, hình như có cái gì đó không đúng hay không?”

Nghe vậy, Dung Hủ kinh ngạc nhìn cô: “Có chỗ nào không đúng sao?”

La Thiên nghĩ nghĩ, nói: “... Thái tử ở phủ đệ thần tử uống rượu cả đêm, sáng hôm sau đột nhiên không chào mà đi, tôi luôn cảm thấy chỗ nào đó quái quái.”

Dung Hù khẽ nhướn mi, cười nói: “Uống say cũng chỉ có thể ở lại, có gì kỳ quái sao? Dù sao thì hiện tại Thái tử phải giám quốc, y phải vào triều sớm, cho nên rạng sáng phải trở về hoàng cung.”

La Thiên: “Nhưng mà, nhưng mà...”

Dung Hù cười nhìn cô.

La Thiên yên lặng cúi đầu: “Được rồi, không có gì...”

Tỉ mỉ nhìn tiểu trợ lý của mình, sau khi xác nhận đối phương dường như thật sự không có vấn đề gì, Dung Hù tiếp tục quay đầu, nhìn về phía Tàn Trình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền hết hồn! Lúc này Tàn Trình đang diễn một nhân sĩ trọng thương, vẫn luôn nhắm mắt, nằm ở trên giường già chết, do Hoàng Lôi chăm sóc hẳn.

Nhưng người đàn ông ấy thế mà lại ý vào camera quay không đến, liền chớp chớp mắt với cậu!!

Dung Hù: “...”

Trong lòng vừa thấy buồn cười, vừa cảm thấy bất đắc dĩ, Dung Hù suy tư một khắc, vươn tay, quơ quơ với Tàn Trình.

Ánh mắt người đàn ông sáng hơn, đưa lưng về phía màn ảnh, lại chớp chớp mắt với Dung Hù.

Dung Hù: “...”

La Thiên đứng ở bên cạnh cũng không có nhìn thấy động tác nhỏ giữa hai người, giờ phút này cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

La Thiên thân là fan Dung, trước khi trở thành trợ lý của Dung Hù, đã gia nhập tổ chức. Cô là một thuần fan, không phải là fan CP, tuy rằng trước kia đã thích Tàn Trình, nhưng cô cũng không có trở thành fan CP Trình Dung. Tận đến hôm nay, cảnh “uống rượu dưới trăng” vừa rồi không ngừng nhoáng lên trước mắt cô, hơn nữa đêm qua cô không cẩn thận nhìn thấy truyện fanfic Trình Dung trong diễn đàn...

Chẳng lẽ cảnh đó, thật sự một chút nghĩa khác cũng không có sao?!

Hơn nữa lúc kết cục cuối cùng khi Thái tử bị Khổng Triều chém, nói những lời kia... sao càng nghĩ càng thấy giống đang trách cứ một tên phụ bạc vậy a a a a! Còn là cái loại rút chym vô tình nữa a a a a a a a a!!

[Thiên Thiên đại mạo hiểm: tôi cảm thấy tam quan tôi cần cứu vớt, cầu xin phim nhanh chóng công chiếu đi mà a a a a!]

Đăng cái weibo này xong, La Thiên liền tắt di động, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hoàn toàn không để ý tới ảnh hưởng do cái weibo của mình tạo ra.

Fan Dung đã sớm biết, “Thiên Thiên đại mạo hiểm” là trợ lý Dung Hù. Hiện giờ La Thiên đăng weibo, bọn họ lập tức cho rằng, đối phương đang nói về «Mê thành». Vì sao «Mê thành» cần được cứu vớt tam quan? Chẳng lẽ bộ phim đó đặc biệt bùng nổ, nhân vật của Dung Dung ở trong đó đặc biệt rung động?

[Ngao ngao ngao ngao ngao ngao!! Chúng tôi cũng muốn «Mê thành» chiếu, «Mê thành» nhanh ra rạp đi!!!]

Cứ như vậy, khi nhân viên tuyên truyền của đoàn phim «Mê thành» phát hiện mình lại không hiểu ra sao mà có thêm một sóng nhiệt độ, bọn họ vui mừng báo tình huống với Viên đạo. Viên đạo lại cảm khái: “Lúc trước tìm Dung Hù, thật sự là tìm đúng, cậu ta quả thực là phúc tướng, phúc tướng mà! Ha ha ha ha!”

Cùng lúc đó, cái vị phúc tướng trong lòng Viên đạo đang cùng đoàn phim «Trang hoa la», đi về phía khách sạn.

Đại khái là bởi vì hôm nay quay phim thực thuận lợi, tâm trạng Lưu lão cực tốt, vung tay lên, liền chọn một phòng lớn, kê mấy chai rượu trắng, còn khăng khái nói rằng: “Tiến độ quay của chúng ta rất thuận lợi, tiếp tục như vậy, hẳn là có thể quay xong sớm một tuần. Sáng ngày mai, tất cả mọi người được nghỉ, không cần nói nữa, tối hôm nay chúng ta không say không về!”

Những lời này nói ra, đoàn phim lập tức sôi trào lên.

Sau khi khai tiệc, vốn dĩ có một vài nhân viên công tác còn bó tay bó chân, có chút câu mê, nhưng nghe tiếng cười tục tằng hào phóng của Lưu lão, rốt cuộc bọn họ chậm rãi bình tĩnh lại.

Lúc Lưu lão nghiêm túc là thật sự nghiêm túc, nhưng lúc vị đại đạo diễn này vui đùa, thì cũng thật sự chơi rất thoải mái.

Nếu Lưu lão đã nói như vậy, tất cả mọi người đương nhiên đều phóng túng uống rượu ăn thịt.

Đã nói “không say không về”, vậy liền thật sự là ai cũng không thể ngoại lệ. Rượu quá ba tuần, mọi người đã uống thành một cục, chỉ để lại một vài nhân

viên cần lái xe, cùng với trợ lý của mỗi diễn viên.

Lưu lão đã sớm nói: “Hôm nay không cho trợ lý chần rượu, tự uống!”

Trên tiệc rượu, ngoại trừ nữ, thì nam đều uống một đồng rượu. Tần Trình coi như còn ổn, ngoại trừ Lưu lão và người sản xuất, không ai dám đi kính rượu hắn. Có người ý vào men say nâng ly đi đến trước mặt Tần Trình, vừa mới giơ ly rượu lên, nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của người đàn ông, người nọ liền không tự chủ được xoay người đi.

Mà Dung Hù thì sẽ không may mắn như vậy.

Lưu lão rất bận, cũng chưa từng xem qua «Tầng mây màu đen», tự nhiên cũng không biết Dung Hù từng phát hành một CD single. Lúc này Dung Hù cũng không thật sự chuyển hình làm ca sĩ, hơn nữa cho dù làm ca sĩ, cũng không phải nói hoàn toàn không thể uống rượu, cho nên mọi người đều đưa nhau mời rượu Dung Hù.

Tối hôm nay vốn là tiệc đóng máy chuẩn bị cho Dung Hù, bắt đầu từ tổ hoá trang, mọi người sôi nổi đến đưa tiễn Dung Hù.

Chờ đến khi Lưu lão lại mời rượu Dung Hù lần nữa, liền thấy hai má thiếu niên đỏ bừng, say khướt híp mắt, vừa mới nâng ly rượu lên, bỗng nhiên! Liền thẳng tắp ngã xuống bên cạnh.

Tần Trình nhanh chóng đón được, Lưu lão cũng đã say, còn đang nói rằng: “Đã nói rồi, tiểu Tần, không cho chần rượu giúp tiểu Dung. Biết các cậu tình cảm tốt, nhưng không được chần rượu biết không, cậu mà chần rượu, tôi liền chém cảnh diễn của cậu, chém chém chém chém chém. . . ừm, chém cậu chỉ còn lại có một phút đồng hồ ha ha ha ha!”

Căn bản không để ý tới lời một con quỷ say nói, Tần Trình thân nhiên nâng mắt, quét nhìn Từ Tấn bên cạnh một cái. Người kia lập tức ngậm miệng kéo Lưu lão lại, cười nói: “Lưu lão, ngài xem, vừa rồi lão Trần nói, cùng với ngài không say không về, ngài còn không để ý tới người ta, vậy cũng không tốt...”

Tần Trình trực tiếp đỡ Dung Hù đi ra ngoài, đỡ đỡ, thiếu niên lại căn bản đem toàn bộ thân thể tựa vào trên người hắn, ngay cả đi cũng đi không nổi. Hắn suy tư một khắc, đột nhiên ôm ngang cậu lên, trực tiếp đi ra ngoài phòng bao.

La Thiên thấy thế nhanh chóng đi theo, trợ lý của Tần Trình nghĩ nghĩ cũng đi theo, lúc gần đi còn quay đầu lại nhìn Từ Tấn một cái. Chỉ thấy giờ phút này Từ Tấn đang lòi kéo Lưu lão uống rượu, người kia bị Từ Tấn đỡ đến xoay vòng vòng, chỗ nào chú ý tới mấy người Dung Hù rời đi.

Rời xa phòng bao ồn ào kia, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nhu thuận nằm ở trong ngực Tần Trình, giống như một chú mèo con biếng nhác, cậu cọ cọ trong lòng ngực rộng lớn của người đàn ông, ánh mắt người đàn ông cũng càng ngày càng trầm. Cọ thật lâu, giống như rốt cuộc tìm được một góc độ thoải mái, độ cong bên môi thiếu niên lại nâng lên vài phần, lần thứ hai nặng nề ngủ thiếp đi.

Bóng đêm sâu thẳm, một hàng bốn người rời khỏi tiệc rượu, vào bãi đỗ xe, đi đến khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 96

Vẫn là trợ lý của Tần Trình lái xe, Tần Trình mở cửa, nhẹ nhàng đặt thiếu niên ở chỗ ngồi sau xe. Chờ hắn lại từ bên kia mở cửa đi lên, vừa mới chui vào nửa thân thể, liền đột nhiên dừng lại, về mặt kinh ngạc nhìn thiếu niên đã tỉnh táo lại.

Đèn đường mờ nhạt từ cửa xe Tần Trình chưa đóng lại chiếu vào, chiếu sáng hai má trắng nõn ửng hồng của Dung Hù. Dù sao vẫn là uống vài ly rượu, hai má Dung Hù có chút đỏ nhạt, trong mắt cũng mang theo chút sương mù, khó nén vẻ say rượu.

La Thiên đột nhiên kinh hô: “Ý, tiểu Hù, không phải là cậu say rượu sao? Sao đột nhiên...”

Dung Hù bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cậu chuyển mắt nhìn Tần Trình một cái, tiếp đó lại nhìn về ghế phó lái, cười nói với La Thiên: “Chị tiểu Thiên, nếu tôi không giả say, chị đoán Lưu lão còn có thể chuốc tôi thêm mấy ly? Tôi có nhìn thấy, chỗ ông ấy còn có năm sáu bình rượu trắng chưa khai lặn.”

Nghe vậy, La Thiên nhất thời không kịp phản ứng, sau một lúc lâu mới mỉm cười: “Tiểu Hù, cậu thật xấu.”

Tần Trình lên xe, bốn người đi về khách sạn.

Dung Hù và Tần Trình khác nhau, tư lịch của cậu không dày, lại trẻ tuổi, nhân duyên ở đoàn phim rất tốt, người mời rượu cậu đặc biệt nhiều. Hơn nữa đêm nay là tiệc đóng máy tổ chức cho cậu, nếu thật sự bảo Dung Hù ở tới sau nửa đêm, cậu cũng không biết mình sẽ uống bao nhiêu rượu, ngày hôm sau khẳng định choáng đầu hoa mắt.

Mắt thấy Lưu lão lại tới mời rượu, còn mang bộ dạng không say không về, Dung Hù tự nhiên trực tiếp lựa chọn: giả say. Cậu cũng không phải thiếu niên tốt thành thật thẳng thắn thời đại mới, giả say không hề có áp lực tâm lý.

Có điều nói thì nói như vậy, nhưng sau khi đến bãi đỗ xe khách sạn, Dung Hù còn chưa có xuống xe, đột nhiên nghe giọng của vài nhân viên đoàn phim —— có vài nhân viên nữ cũng rời tiệc rượu trước, về khách sạn.

Trong phút chốc, Dung Hù quay đầu, lại nhìn người đàn ông bên cạnh.

Đôi mắt Tần Trình bao phủ dưới bóng mờ trong xe, thiếu niên nhẹ nhàng cong môi, hần liền hiểu rõ mà nhủ mảy. Tiếp đó, Tần Trình xuống xe trước, đi đến bên kia mở cửa xe. Vừa mới mở ra, liền thấy thiếu niên tuấn tú xinh đẹp đó lại nhắm mắt bắt đầu giả say.

Trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ và cung chiều, Tần Trình vươn tay bế thiếu niên lên một lần nữa.

Cách đó không xa, vài nhân viên công tác nhìn thấy cảnh này, sôi nổi kinh sợ, nhỏ giọng nghị luận.

“A, hình như Dung Hù thật sự say nha. Người ta dù sao cũng là con nít, đám đại lão gia kia cũng quá đáng rồi.”

“Còn không phải sao, tôi nhìn thấy lão Triệu mời Dung Hù người ta hai ly lận đó.”

“Tần Trình thật sự là rất quan tâm Dung Hù, quan hệ của bọn họ thật tốt, thật không hổ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Những âm thanh đó dần dần đi xa, Tần Trình ôm Dung Hù vào thang máy. Cửa thang máy vừa mở ra, thiếu niên liền lặng lẽ đem khuôn mặt cọ cọ trong ngực hần, hô hấp âm áp phát trên ngực Tần Trình, áo sơ mi mỏng manh mùa hè căn bản không ngăn được nhiệt độ.

Một giọng nói mỏng manh vang lên, thiếu niên dùng âm lượng chỉ có người đàn ông mới nghe được, thấp giọng cười nói: “Anh cố ý...”

Tần Trình thân nhiên hạ mắt, không nói một tiếng, giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Dung Hù chôn khuôn mặt càng gần một chút, hơi nóng từ trong miệng cậu thổi ra phả lên ngực người đàn ông, mang theo cảm giác tê dại. “Anh cố ý, muốn ôm em như vậy.”

Tần Trình tinh bơ cong môi, vẫn không có mở miệng.

Không bao lâu, liền tới tầng của tiểu trợ lý và La Thiên. Nhìn Dung Hù rúc ở trong ngực Tần Trình, La Thiên do dự nhủ mảy, cuối cùng vẫn nhịn không được nói rằng: “Tần thân... Tần tiên sinh, nơi này hần là không sao rồi, có nên để tiểu Hù xuống tự đi hay không?”

Tần Trình hạ mắt nhìn La Thiên một cái, giọng điệu bình tĩnh: “Có khả năng đụng phải những người vừa rồi.”

La Thiên còn muốn mở miệng tiếp, nói với đối phương là vừa rồi cô nhớ mấy nhân viên kia ở dưới mấy tầng. Nhưng nhìn ánh mắt thâm trầm sâu thẳm của người đàn ông, cô không tự chủ được mà ngậm miệng lại, chờ thang máy đi lên, cô mới đột nhiên bình tĩnh đại ngộ: “A! Vừa rồi quên nói, căn bản là không có khả năng đụng phải mà!”

Một bên, trợ lý của Tần Trình yên lặng nhìn cô một cái, kinh nghiệm mười phần xoay người rời đi.

Từ thang máy đi ra, Tần Trình một đường ôm Dung Hù, đi tới tận cửa phòng cậu.

Nếu đã đến cửa, Dung Hù tự nhiên muốn xuống, ai biết Tần Trình trấn định lãnh tính nói một câu “nếu như bị người nhìn thấy, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ”, vì thế Dung Hù chỉ có thể lại vùi mặt vào trong ngực người đàn ông, tiếp tục giả say.

“Thẻ phòng đặt ở chỗ nào?”

Dung Hù thấp giọng nói: “Trong túi quần.” Nói xong, muốn vươn tay đi lấy.

Nhưng mà ngay sau đó, một bàn tay cực nóng nhẹ nhàng xoa đùi thiếu niên. Dung Hù phút chốc mở to mắt, kinh ngạc nhìn Tần Trình. Cậu nằm ở trong ngực người đàn ông, hai mắt tròn lên, kinh ngạc nhìn đối phương, dường như là không thể tin được, người đàn ông đó thể mà vừa ôm mình, vừa... vươn tay sờ về phía... hông... ặc, cái chỗ kia!

Động tác nhẹ nhàng lấy thẻ phòng, Tần Trình thoáng không được tự nhiên duỗi tay, rút cuộc quét mở cửa phòng.

Hần ôm Dung Hù, cất bước đi vào, chờ tích tắc cửa phòng đóng lại, Dung Hù trực tiếp tránh khỏi cánh tay hần, đứng trên mặt đất. Hai má vẫn ửng đỏ, lại giống như không chỉ là vì say rượu, bởi mỗi cậu hể mở, ngay cả ánh mắt cũng mang theo một chút xuân sắc, gắt gao tròn to, nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt.

Tần Trình bình tĩnh thông dong hạ mắt, giống như không biết vừa rồi mình làm cái gì, ngược lại ngửa ra sau, tựa vào cửa phòng gỗ lim rắn chắc, cười nhạt nói: “Ừm, đến đây rồi, cuối cùng không cần lo lắng bị người khác thấy được nữa.”

Dung Hù nén xuống nhiệt độ trên mặt, miễn cưỡng quên đi hành vi chằm mút trắng tròn vừa rồi của người đàn ông nào đó, trực tiếp đoạt đi thẻ phòng trong tay đối phương, xoay người chạy vào phòng tắm, khóa cửa, mở nước lạnh bắt đầu rửa mặt.

Một loạt động tác này như nước chảy mây trôi, trong tức khắc, thiếu niên thẹn thùng đã trốn vào phòng tắm.

Nhìn cảnh này, một lúc lâu, Tần Trình mới kịp phản ứng. Hắn nhìn không được thấp giọng cười hai tiếng, vừa định xoay người rời đi, nhưng ngón tay mới đụng tới nắm cửa, lại đột nhiên ngừng lại. Vì thế chờ Dung Hù tắm rửa xong đi ra —— cậu quên lấy áo ngủ, chỉ mặc áo choàng tắm màu trắng khách sạn cung cấp, vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy người đàn ông nào đó tu hú chiếm tổ.

Nhìn Tần Trình ngồi ở trên giường mình chơi di động, Dung Hù: “...”

Sau một lúc lâu, thiếu niên trấn định đi tìm áo ngủ, vừa hỏi: “Anh không đi sao? Em nhớ ngày mai anh còn phải quay mà.”

Tần Trình để điện thoại di động xuống, tầm mắt từ áo choàng tắm màu trắng từng chút một trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên cẳng chân trắng nõn xinh đẹp của thiếu niên. Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn cẳng chân trắng tấp thon dài kia, thật lâu sau, giọng nói hơi khàn hồi đáp: “Không phải Lưu lão nói, sáng mai...” rồi cuộc Dung Hù tìm được áo ngủ, Tần Trình dừng một chút, tiếp tục nói: “Sáng mai nghỉ.”

“À, như vậy hả.” Thuận miệng trả lời một câu, Dung Hù theo bản năng chuẩn bị thay quần áo. Nhưng mà cậu vừa mới cởi dây lưng áo choàng, đột nhiên liền dừng động tác.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, người đàn ông nào đó đang không chuyển mắt nhìn mình chăm chăm.

Dung Hù: “...” Một lát sau: “... Anh thật sự muốn nhìn như vậy hả?”

Giọng điệu Tần Trình bình tĩnh: “Anh không nhìn gì cả.”

Dung Hù: “...”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết kia, Dung Hù dờ khóc dờ cười cong khóe môi, một chút hương vị vừa ngọt vừa chát này lên trong lòng. Ngọt là bởi vì cảm thấy người đàn ông đó ấu trĩ đến đáng yêu, chát là bởi vì loại cảm giác này rất xa lạ, cậu làm người hai đời, chỉ đối với người này, mới sinh ra cảm giác như thế.

Trong đầu có một chút ý nghĩ đùa dai, Dung Hù cố ý kéo dài ngữ điệu “à” một tiếng, tùy ý trả lời một câu: “Như vậy tùy anh.” Tiếp đó, cậu xoay người, đưa lưng về phía người đàn ông nào đó, trực tiếp kéo vạt áo choàng tắm ra, ngay sau đó, ngón tay đưa lên, áo choàng tắm liền từ đầu vai rơi xuống.

Tần Trình: “!!!”

Dung Hù lạnh nhạt tùy ý cởi áo choàng tắm ra, chỉ xem như người phía sau không tồn tại, giống như thường ngày, bắt đầu thay áo ngủ.

Trong khoảnh khắc áo choàng đều đã cởi xuống, làn da tuyết trắng hoàn toàn bại lộ dưới ngọn đèn. Làn da nhẵn nhụi, trắng đến độ giống như trong suốt, dưới ngọn đèn chiếu rọi tựa như dương chi bạch ngọc tốt nhất, tản ra ánh sáng tròn mượt.

Xương vai yếu ớt cao cao, như cánh bướm nhẹ nhàng phe phất. Vai rộng eo hẹp, đường cong thắt lưng lưu loát tốt đẹp, dáng người thon gầy nhưng cũng không phải không có cơ bắp, mà có một tầng cơ bắp mỏng manh đều đều dán trên thân thể. Chỉ tấm lưng xinh đẹp kia thôi, đã khiến người ta lú lờ, khiến người ta nhìn không chuyển mắt.

Cổ tình, chủ nhân thân thể ấy hoàn toàn không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu mê người.

Cậu hơi khom lưng xuống, lấy áo ngủ đặt trong tủ quần áo. Theo động tác khom người của cậu, vòng eo thon gầy hạ xuống, ánh mắt người đàn ông cũng không kiềm lòng nói mà lướt xuống, lướt qua eo, lướt qua tấm lưng thẳng tắp, lướt đến...

“Rầm——!”

“Tần Trình?!”

Dung Hù vừa mới cầm lấy áo ngủ, bỗng nhiên chợt nghe thấy âm thanh này, cậu nhanh chóng quay đầu lại, đã thấy người đàn ông nào đó xoay lưng lại với mình, không biết đang làm gì. Cái đèn đọc sách treo ở đầu giường còn đang nhẹ nhàng run run, giống như đang vô cùng đáng thương mà ám chỉ: vừa rồi có người kích động một phen, đột nhiên đập vào nó, đụng nó bị thương.

Thấy đối phương không trả lời mình, Dung Hù không cố ý đùa giỡn nữa, cậu nhanh chóng nâng bước lên trước, vừa đi vừa nói: “Làm sao vậy, vừa rồi là tiếng gì? Không phải anh đụng vào...”

“Không có gì.”

Giọng người đàn ông trầm thấp, giống như đang đè nén cái gì đó.

Bước chân Dung Hù đột nhiên dừng lại, cậu chần chờ một khắc, hỏi: “... Thật không có gì sao?”

Tần Trình gật đầu: “Ừm, không có gì.”

Dung Hù: “VẬY anh quay đầu liếc mắt nhìn em một cái nào?”

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “... Quay đầu?”

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “...”

Trò khôi hài này đến cuối cùng, lấy việc Dung Hù nhanh chóng mặc áo ngủ vào, Tần Trình cũng bị ép bất đắc dĩ quay đầu mà chấm dứt.

Khi nhìn thấy vết máu dưới mũi, trên môi của người đàn ông, Dung Hù cạn lời co rút khóe miệng, hỏi: “Máu mũi?”

Vành tai lập tức đỏ lên, Tần Trình ngồi ngay ngắn, nghĩa chính ngôn từ đáp: “Đụng.”

Dung Hù: “... Ừm, nhìn ra được là bị đụng.” Nhưng mà anh kiêu ngạo như vậy thật sự không thành vấn đề sao...

Kế tiếp, Dung Hù tìm hộp thuốc loại nhỏ trong phòng khách sạn, bắt đầu sát trùng cho Tần Trình.

Vừa rồi lúc thay quần áo, Dung Hù cố ý thả chậm tốc độ, để người đàn ông phía sau nhìn đủ. Không phải anh muốn nhìn sao? Dù sao cũng đều là nam, ai cũng không ít hơn ai một miếng thịt, vậy cứ xem đi, xem xem... đến cuối cùng, là ai cầm giữ không nổi trước.

Nhưng mà Dung Hù chỉ nghĩ rằng thả thính người đàn ông muốn tao đó một phen, trả thù vừa rồi mình bị đối phương chấm dứt, lại không ngờ, đến cuối cùng thế mà lại diễn biến thành kết cục này.

Vết thương đó chỉ là một vết thương nhỏ, không có chảy máu, nhìn qua không có bất cứ dị thường nào.

Dù sao thì chiều mai Dung Hù còn phải lên máy bay, buổi sáng đã phải xuất phát từ thành điện ảnh Hoàn Kiếm, hai người nói chuyện chốc lát, Tần Trình liền định đứng dậy rời đi. Nhưng mà ngay tức khắc hần vừa mới xoay người, lại nghe một giọng nói nhu hòa vang lên: “Tần Trình...”

Người đàn ông xoay qua, còn chưa thấy rõ khuôn mặt thiếu niên, tay phải đã đột nhiên bị giữ chặt.

Chỉ thấy dưới ánh đèn khách sạn sáng ngời, đôi mắt thiếu niên giờ phút này u trầm tối đen, giống như hắc diệu thạch tốt đẹp nhất. Cậu yên lặng nhìn người đàn ông ở trước mắt, đại khái là bởi vì men say, hai má hồng nhạt, nhìn qua thanh thuần rồi lại hấp dẫn.

Tần Trình cảm thấy trong cổ họng khô khốc, môi hần mấp máy, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên!

Tay trái Dung Hù dùng sức, một phen kéo thân thể hần xuống, tiếp đó tay phải móc lấy, đè cổ người đàn ông xuống, hung hăng hôn lên.

Cái hôn này tới quá mức đột ngột, người đàn ông kinh ngạc mở to mắt, lại thấy trong gang tấc, thiếu niên nhắm mắt, nghiêm túc hôn. Hàng mi dài tựa như một cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng quét qua trong lòng Tần Trình, dịu dàng, nunga nứa, một luồng cảm giác khác thường từ dưới thân dâng lên, thẳng hướng trong lòng.

Ngón tay đột nhiên siết chặt, Tần Trình mãnh liệt dùng sức, đặt thiếu niên ở trên giường.

Đột nhiên bị người áp đảo, trong lúc nhất thời Dung Hù chưa phục hồi lại tinh thần, ngây thơ nhìn người đàn ông đè ở trên người mình. Hai người an tĩnh đối diện nhau. Giây tiếp theo, không biết là ai hành động trước, hai đôi môi cực nóng gát gao dán vào nhau, điên cuồng tùy ý hôn đối phương.

Ngón tay thon dài của Dung Hù cắm vào giữa tóc người đàn ông, dốc hết toàn lực mà hôn.

Cậu đã sớm không còn là tay mơ không hề có kỹ thuật hôn lúc trước, khi người đàn ông cạy mở hàm răng cậu, liếm cắn khoang miệng cậu, cậu cũng tận tình đáp lại. Trong lúc miệng lưỡi giao nhau, chỉ nghe tiếng nước bọt dâm mỹ ngưng đọng quanh quần trong căn phòng yên lặng, nhiệt độ không khí chậm rãi tăng lên, hai người đều đắm chìm trong cuộc chiến tranh đoạt này, không thể tự kiềm chế.

Ngón tay Tần Trình dịu dàng vuốt ve khuôn mặt thiếu niên, động tác trên tay hần có bao nhiêu dịu dàng, lực mút vào trên môi liền có bấy nhiêu lớn. Không bao lâu, đôi môi mềm mại của thiếu niên liền sưng đỏ lên, Dung Hù rất nhanh liền có chút chống đỡ không được, mũi cậu phát ra tiếng rên rì nhẹ, nhưng mà hai tay lại ôm chặt người đàn ông đó, không có chút ý tứ từ chối.

Đầu gối người đàn ông đẩy mở hai chân thiếu niên ra, một bàn tay giữ chặt gáy thiếu niên, không cho cậu thoát đi, một tay khác theo bản năng bắt đầu vuốt ve xuống. Cách quần áo, hần thô ráp vỗ về chơi đùa, để người dưới thân lâm vào trầm mê.

“Tần Trình...”

Dung Hù thoáng dùng sức, đột nhiên lật người, đặt người đàn ông ở dưới thân. Cậu cúi người xuống, không biết có phải là mơn rọn làm càn hay không, trong men say, điên cuồng hôn đối phương.

“Tiểu Hù...”

Lần thứ hai Tần Trình xoay người, ngăn chặn thiếu niên xao động ấy, một tay khác đã vuốt ve đến bên hông đối phương.

Tay kia đụng tới áo ngủ bằng bông của đối phương, áo bông vô cùng nhẵn nhụi, hẳn không biết thứ mình đang vuốt ve là vải vóc tốt nhất, hay là dưới vải vóc, thân thể hẳn nhìn thoáng qua liền thân tâm khô nóng kia. Trong lúc miệng lưỡi mót vào, mùi rượu trên người Dung Hủ chậm rãi truyền đến mũi Tần Trình, mùi rượu của Tần Trình cũng khiến Dung Hủ càng thêm say mê.

Tận đến khi...

“Rầm!”

Hai người đột nhiên đồng thời lăn xuống đất, phát ra một tiếng vang.

Dung Hủ hung hăng ngã ở trên người Tần Trình, mà cả người Tần Trình thì lại nằm ngửa trên mặt đất. May mà dưới đất trải một lớp thảm lông dê, vô cùng mềm mại, Tần Trình chỉ hơi hơi neho mắt, không có phản ứng quá lớn. Dung Hủ thì chậm rãi ngồi dậy, ngồi ở bên hông người đàn ông, hạ mắt nhìn hẳn.

Nhìn trong chốc lát, Dung Hủ lại cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên.

Nhưng mà, cái hôn này chỉ là chuồn chuồn lướt nước, Tần Trình chậm rãi đứng dậy, ôm lấy thiếu niên, dịu dàng đặt cậu ở trên giường.

Dung Hủ nâng mắt, con ngươi trong suốt gắt gao ngưng mắt nhìn Tần Trình, chỉ thấy người kia mím môi, qua hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Đi ngủ sớm một chút... anh đi trước.” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp, mang theo tình dục khó có thể che lấp.

Dung Hủ hí hóp mắt, lần thứ hai kéo lại tay đối phương: “Tần Trình?”

Quay người lại, khẽ hôn một cái trên môi thiếu niên: “Ngủ ngon.”

Không bao lâu, tiếng đóng cửa mỏng manh vang lên, bên trong lại quy về yên tĩnh.

Phòng Tần Trình ngay cách đó không xa, sau khi trong hành lang lại vang lên một tiếng đóng cửa, Dung Hủ nhăn mày. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua chần nệm hỗn độn, nghĩ nghĩ, lại đứng dậy đi đến phòng tắm, nhìn đôi môi sưng đỏ của mình, gờ tay lên, nhẹ nhàng sờ hai cái.

“Shhh...”

Vừa rồi hôn quá mức chuyên chú bừa bãi, không chú ý tới, môi có hơi rách ra.

Nhìn mình trong gương, Dung Hủ dần dần có chút mê man. Trong phòng tắm, giọng nói nghi hoặc của thiếu niên lặng lẽ quanh quẩn: “... Anh ấy không muốn ư?”

Mà Dung Hủ trăm triệu lần không ngờ, Liễu Hạ Huệ tiên sinh vừa mới dứt khoát kiên quyết rời đi kia, vào phòng của mình, liền nện một quyền ở trên tường. Sau khi đập một quyền, Tần Trình rất nhanh đi vào phòng tắm, trực tiếp mở nước lạnh, ngay cả quần áo cũng không cởi, liền xối lên trên người.

Tắm nước lạnh ước chừng mười phút, người đàn ông mới thay áo ngủ, mặt không đổi sắc đi vào phòng.

Vừa mới mở di động lên, tin nhắn của mẹ hẳn cũng sớm gửi tới: [hôm nay Dung Dung thế nào? Cùng một đoàn phim với nó, có chăm sóc nó cho tốt hay không? Tuần trước mẹ lại xem «Tầng mây màu đen» một lần, Dung Dung thật đáng yêu, rất đáng yêu, lúc con với nó diễn chung, không có ăn hiếp nó chứ? Giữa trưa Dung Dung ăn gì? Tiệc đóng máy buổi tối, hai đứa ăn cái gì? Có...]

Một cái tin nhắn, ước chừng lật ba trang, mới xem xong hết.

Về mặt Tần Trình bình tĩnh nhìn cái tin nhắn này, khe khẽ thở dài một tiếng, bắt đầu kiên nhẫn hồi âm.

[Cậu ấy rất tốt, con không có ăn hiếp cậu ấy, giữa trưa ăn ba mẩu một chay, có...]

Lúc viết đến hai chữ “ăn hiếp”, Tần Trình hơi chần chờ một khắc, nhưng rất nhanh, hẳn lại tiếp tục viết.

Tin nhắn của mẹ Tần cỡ bốn năm trăm chữ, Tần Trình chỉ trả lời hơn năm mươi chữ, lại trả lời rõ ràng toàn bộ. Ở cuối cùng, hẳn còn thêm một câu: [... Ừm, không có yêu đương, mẹ yên tâm đi.]

Mẹ Tần lập tức hồi âm lại: [vậy là tốt rồi, Dung Dung nhà ta bây giờ còn đang tuổi lớn đó. Giới giải trí các con có cô gái nào tốt, về sau lại giới thiệu cho Dung Dung. Biết sao không, hiện tại Dung Dung đang tuổi lớn, trẻ tuổi khí thịnh, nếu thích người nào, có khả năng nhận không được, vậy rất không tốt. Nhỏ như vậy, rất bất lợi cho thân thể...]

Mẹ Tần vẫn luôn lái nhải đến mười một giờ tối, rốt cuộc mới chấm dứt.

Nội dung lái nhải chủ yếu là quan tâm Dung Dung sweetheart nhà bà, tiếp theo cũng quan tâm con trai nhà mình. Mẹ Tần căn bản không nhắc Tần Trình bao giờ tìm một cô gái tốt, chỉ muốn hẳn chăm sóc chính mình cho tốt, tuy rằng hiện tại trời nóng nực, nhưng mà đừng tắm nước lạnh, dễ bị cảm lạnh, hai

ngày nữa nghe nói sẽ hạ nhiệt độ.

Tần Trình nhìn thấy cái tin nhắn này: "..."

Ngẩng đầu nhìn quanh phòng một cái, xác định là thật sự không có cameras, Tần Trình mới bình tĩnh hồi âm: [được.]

Điện thoại di động xuống, Tần Trình đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm thành thị phồn hoa rực rỡ, mắt phượng tối đen càng lúc càng thâm trầm. Bờ môi hằn gát gao mím lại, nâng tay trái lên, ngưng mắt nhìn bàn tay vừa rồi thiếu chút nữa nhìn không được sờ xuống, hồi lâu, nặng nề hít một hơi.

Mẹ nói, em ấy còn nhỏ.

Đáp án trên mạng cũng đều nói, mười chín tuổi quá nhỏ.

Lại chờ ba năm...

Lại chờ hai năm?

Không, lại chờ một năm, chờ em ấy hai mươi tuổi, ít nhất... hai mươi tuổi. Hiện tại em ấy cái gì cũng không hiểu, thật sự quá nhỏ. Tối hôm nay có lẽ là bởi vì uống rượu, mới có thể như vậy. Hẳn lớn hơn em ấy tám tuổi, tận tám tuổi, Dung Hù không hiểu, hẳn nhất định phải hiểu, cũng không thể không khắc chế.

Dung Hù không hiểu sao bị gán cái mác "tuổi nhỏ vô tri": "..."

Nhưng có một câu Tần Trình nói đúng, tối hôm trước Dung Hù thật sự có một loại xúc động, muốn đánh vỡ tầng quan hệ cuối cùng với người đàn ông đó, nhưng sáng hôm sau cậu thức dậy, lại cảm thấy tối hôm trước mình có chút lỗ mẫn.

"... Chẳng lẽ mình thật sự say hả?"

Dung Hù hơi hơi nhú mày, lăm bầm.

Đời trước cậu đã sớm qua hai mươi tuổi, nghiêm khắc mà nói, chỉ nhỏ hơn Tần Trình một tuổi. Cậu cũng không phải gà tơ gì cũng không hiểu, từng quay cảnh hôn, cảnh giường chiếu cũng từng quay một lần, tuy rằng đều là dùng góc độ, nhưng nên hiểu đều hiểu. Với lại, thời buổi này lúc còn trẻ ai mà không xem qua mấy bộ phim? Năm đó lúc đi học, một người bạn học còn không cẩn thận chiếu một bộ phim trong ký túc xá, để mọi người mở mang tầm mắt.

Nhưng đối với Dung Hù mà nói, dù đêm qua thật sự làm với người đàn ông đó, cũng không phải chuyện gì lớn. Bọn họ thích nhau, lưỡng tình tương duyệt, làm loại chuyện này chính là tình yêu thăng hoa, không có gì ghê gớm.

Hiện tại quan trọng nhất là...

"Anh ấy thật sự không muốn ư?!"

Dung Hù chưa từng nghĩ rằng, rõ ràng hai người ở trong đoàn phim, chỉ cần không có những người khác, người đàn ông đó liền nhận không được mà kéo kéo tay, len lén hôn một cái. Nhưng đến khi thật sự muốn cái kia, người đàn ông đó thế mà... phản lại?

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ quái.

Suy tư một khắc không có được đáp án, Dung Hù liền buông tha. Cậu rời giường bắt đầu thu dọn đồ đạc, La Thiên đã sớm thu xếp xong, lúc sáng giúp Dung Hù cầm bữa sáng tới, cũng giúp cậu thu dọn.

Chờ đến giữa trưa mười một giờ, hai người mang theo rương hành lý, đến nhà ăn khách sạn ăn cơm trưa.

Rất nhiều nhân viên nam trong đoàn đến giờ còn ở trong phòng ngủ khò khò, nghe nói tối hôm qua bọn họ vẫn luôn uống đến rạng sáng hơn ba giờ, những nhân viên không uống rượu còn lại phải chia ra ba đợt, mới đem hết mấy con ma men đó về khách sạn được.

Biết chuyện này Dung Hù thật sự là lòng còn sợ hãi, nếu đêm qua cậu không giả say, đại khái cậu cũng ở trong đoàn thể "ma men Hoàn Kiếm rạng sáng ba giờ".

Nhìn thấy Dung Hù và La Thiên cầm hành lý, các nhân viên công tác đều đi lên nói lời từ biệt với cậu.

Chờ đi đến bãi đỗ xe, Dung Hù bỗng nhiên nghĩ đến: "Là mượn xe đoàn phim, đưa chúng ta đến sân bay Thước Xà sao?"

La Thiên sững sốt, qua chốc lát, mới đột nhiên vỗ đùi: "A, Dung Dung, tôi chưa nói với cậu sao? Sáng hôm nay tiểu Trương gọi điện thoại cho tôi, nói vừa vặn bọn họ cũng lâm thời có việc phải về thành phố B, ngồi cùng chuyến máy bay với chúng ta, cho nên chúng ta có thể ké xe bọn họ trở về."

Bước chân Dung Hù khựng lại, hỏi: "Tiểu Trương?"

La Thiên như lễ đương nhiên mà gật đầu: "Đúng vậy, chính là tiểu Trương, trợ lý tiểu Trương của Tần thần!"

La Thiên vừa dứt lời, tầm mắt Dung Hủ xuyên qua cô, nhìn chiếc Land Rover màu đen đậu ở chỗ trống, chậm rãi mở to hai mắt.

Chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ cao ngất mặc áo khoác dài màu đen, đeo một cặp kính râm màu đen, đang tựa bên cạnh xe, ngẩng đầu nhìn cậu. Khí tràng cường đại áp bách khiến người này có vẻ càng thêm thanh lãnh, hần kéo kính râm xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dung Hủ một cái.

Dung Hủ còn chưa nói gì, La Thiên ở bên cạnh đã nhin không được nắm hai tay, mắt lóe sao nói nhỏ: “Tần thần thật sự rất đẹp trai, mỗi ngày đều thật bảnh thật bảnh...”

Dung Hủ: “...”

Rất nhanh, Dung Hủ liền lên xe, cùng người đàn ông nào đó ngồi ở ghế sau, do trợ lý tiểu Trương lái xe.

Ngồi trên đệm mềm mại, Dung Hủ giờ tay lên, vừa xoa nhẹ huyệt thái dương, vừa không biết làm thế nào mà hỏi: “Sao ngày hôm qua không nghe anh nói phải về thành phố B? Từ Tần đâu? Hần không về với anh sao?”

Tần Trình kẹp kính râm trên áo, trầm giọng nói: “Rạng sáng hôm nay mới biết là phải về. Công ty xảy ra chút chuyện, phải về họp.” Dừng một chút, Tần Trình quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, ánh mắt nhu hòa, giải thích: “Có liên quan đến một bộ phim sang năm đầu tư, không phải là chuyện lớn gì. Từ Tần tiếp tục ở lại đoàn phim xử lý chuyện khác, hai ngày nữa anh sẽ trở lại.”

Người trong giới đều biết, Tần Trình có một số cổ phần công ty Hoa Hạ Entertainment, xem như cổ đông Hoa Hạ Entertainment.

Số cổ phần công ty đó chiếm tỷ lệ không nhiều lắm, nhưng đối với một quái vật lớn như Hoa Hạ Entertainment mà nói, đã đủ làm cho người ta sợ hãi.

Dung Hủ không có hứng thú hỏi thăm chuyện trong công ty, cậu nhẹ nhàng gật đầu, liền cúi đầu chơi di động.

Từ Hoàn Điểm đến sân bay Thước Xã cách một khoảng, cũng không lâu lắm, La Thiên liền ngủ thiếp đi, trợ lý tiểu Trương thì hết sức chuyên chú lái xe, căn bản không nhìn ra phía sau một cái. Dung Hủ cúi đầu lướt tin tức vài ngày gần đây, cậu vừa mới lướt xong một tin tức xã hội nói năm nay thịt heo lại lên giá, đột nhiên, tay phải đặt trên ghế bị người nhẹ nhàng sờ soạng.

Dung Hủ phút chốc quay đầu nhìn sang, chỉ thấy người đàn ông nào đó bình tĩnh nhìn mình, vẻ mặt nhẹ như mây gió, hay cho đáng về chính nhân quân tử. Nhưng mà lại cúi đầu nhìn, cái tay heo kia đã chậm rãi sờ lên tay cậu, theo kẽ ngón tay cậu cảm xuống, ý đồ hết sức rõ ràng: muốn nắm tay!

Khóe môi hơi hơi nhếch lên, Dung Hủ cười nhẹ một tiếng, nói rằng: “Giờ đang lên giá.”

Tần Trình vừa mới sờ bàn tay nhỏ bé được một nửa, nghe xong lời này, hần kinh ngạc nâng mắt, giống như đang hỏi: cái gì lên giá?

Dung Hủ để điện thoại di động xuống, chỉ vào cái tay heo đang ăn đậu hũ kia: “Thịt heo lên giá.”

Tần Trình: “...”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của người đàn ông, ý cười nơi khóe miệng Dung Hủ càng tăng lên vài phần. Nhưng mà lần này cậu còn chưa đắc ý bao lâu, đột nhiên, người đàn ông đã trực tiếp nắm chặt tay cậu, không chút nào che lấp hành vi ăn đậu hũ của mình, động tác nhanh chóng, quang minh chính đại.

Dung Hủ theo bản năng ngẩng đầu nhìn biểu tình của trợ lý tiểu Trương, lại thấy người kia nhìn về phía trước, tuyệt đối không nhìn nhiều.

Trong lòng có thêm một chút buồn bực, Dung Hủ lại quay đầu trừng người đàn ông nọ, chỉ thấy Tần Trình bình tĩnh hạ mắt, nghiêm túc nhìn cậu, lập lại một lần: “Ừm, cho nên em hỏi rồi.”

Dung Hủ: “...”

Cái quỷ gì! Cái tay heo của anh tăng giá, cậu hỏi chỗ nào? Rõ ràng là cậu bị thiệt một khuôn đậu hũ có được không!!!

Hôm nay tình Chiết trời trong, máy bay cũng cất cánh vô cùng thông thuận, không có một chút trì hoãn. Sau khi Dung Hủ ngồi vào vị trí, mới phát hiện chỗ ngồi của Tần Trình là ở phía sau bên phải mình, nhưng mà sau khi máy bay cất cánh, người đàn ông đó lại trực tiếp đứng dậy, ngồi ở bên cạnh cậu, lạnh nhạt nói: “Nơi này thế mà lại không có ai.”

Ngu ý là: anh an vị ở đây.

Dung Hủ: “...”

Từ sân bay Thước Xã đến sân bay thủ đô, chỉ cần hai giờ. Tiếp viên hàng không kích động cầm giấy bút tìm đến Dung Hủ và Tần Trình xin kí tên. Các cô còn chụp ảnh chung với Dung Hủ, nhưng mà chụp xong, các cô lại chỉ nhìn Tần Trình một cái, không có xin Tần Trình chụp chung với các cô nữa.

Dung Hủ như có điều suy nghĩ nhìn cảnh này, nhỏ giọng hỏi: “Fan của anh hình như có chút sợ anh?”

Tần Trình nâng mắt nhìn mấy tiếp viên hàng không xinh đẹp đó một cái, bình tĩnh nói: “Từ Tần truyền bá không ít tiếng ác cho anh ở bên ngoài.”

Dung Hủ tức khắc sùng sốt: “Tiếng ác? Tiếng ác gì?”

Tần Trình mặt không đổi sắc tim không đập loạn đáp: “Anh không dễ nói chuyện, không dễ ở chung.”

Dung Hù: “...” Thứ cho cậu nói thẳng, cái này hình như thật sự không phải là tiếng ác, đây là sự thật.

Có điều chuyện này fan Tần Trình đã quen, tựa như thiên hậu nào đó giỏi ca hát, fan của cô vẫn luôn biết, thiên hậu nhà mình chính là tính cách đàn ông Đông Bắc, ngay thẳng hào phóng, ghét nhất là vòng vòng vo vo. Lúc ở trên sân khấu biểu diễn, nói biểu diễn liền biểu diễn, rất ít nói lời vô nghĩa, chỉ thích dùng tiếng ca để đáp ứng fan của mình.

Dung Hù cũng đã từng thấy có mình tinh ở mặt ngoài hồ cái là “tôi yêu fan của mình nhất”, “tôi tình nguyện vì họ mà tiếp tục cố gắng”, nhưng sau lưng, sinh hoạt cá nhân của mình tinh đó lại thực hỗn loạn, không chút để ý tới fan.

Có người không thích nói lời ngọt ngào buồn nôn, nhưng bọn họ lại thật lòng thật dạ tôn trọng fan. Có người ngoài miệng nói thật dễ nghe, ở mặt ngoài cũng làm không tồi, nhưng trên thực tế căn bản là xem fan như công cụ kiếm tiền.

Nghĩ vậy, Dung Hù nhẹ nhàng lắc đầu, đeo chụp mắt, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Mà bên kia, hai người bọn họ đều không chú ý tới, ba tiếp viên hàng không kích động cầm điện thoại, về mặt hưng phấn nhìn Dung Hù, ngẫu nhiên... mới nhìn nhìn Tần Trình bên cạnh.

Kỳ thật các tiếp viên đó không chụp ảnh chung với Tần Trình, nguyên nhân chủ yếu là do nhóm fan đều biết, Tần Trình là đại thần cao lãnh, không dễ thân cận lắm, không giống Dung Hù, thường xuyên tương tác với fan. Mà một nguyên nhân khác chính là: các cô đều là fan Dung trung thành nhất! Cũng thích Tần thần không sai, nhưng thích nhất là Dung Dung!!!

Hiện giờ trên máy bay đã sớm có thể lên mạng, các tiếp viên hàng không tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, không dám chụp ảnh, nhưng các cô lại kích động chia sẻ niềm vui của mình trong mấy diễn đàn bạn tốt riêng tư.

[Dung Dung! Dung Dung! Tôi thế mà lại có thể nhìn thấy Dung Dung! Oa oa oa oa, tôi đây đời này đáng giá!]

[Tiểu Thanh cô quá kích động rồi, chưa nói chuẩn xác. Tôi cho mọi người biết nha, Dung Dung người thật đặc biệt đẹp, đặc biệt đặc biệt đẹp, đẹp hơn hình gấp vạn lần! Làn da đặc biệt tốt, mắt đặc biệt to, mặt đặc biệt đặc biệt đặc biệt đặc biệt nhỏ, còn nhỏ hơn tiểu Thanh cả vạn lần! A a a, ẻm thật sự rất rất đẹp!!!]

[Nào có, không phải chính cậu cũng chưa nói rõ ràng sao, tôi nói với mọi người nha, Dung Dung còn đặc biệt dịu dàng. Tôi còn chưa nói xin kí tên, đã cầm giấy và bút qua, chủ động giúp chúng tôi kí tên! Còn chụp ảnh chung với chúng tôi nữa QAQ!]

Các tiếp viên không được lên chuyến bay này đều ghen tị đỏ mắt, vội vàng đặt câu hỏi trong nhóm ——

[Chi như vậy hả? Còn nữa không? Còn nữa không? Bọn này còn muốn nghe chuyện về Dung Dung!]

Ba tiếp viên kia nhanh chóng hồi âm [có có có! Mấy người biết không, hiện tại Dung Dung đang ngủ! Chụp mắt của ẻm siêu đáng yêu, là một con vịt nhỏ, vịt nhỏ vàng vàng! A, đúng rồi, tôi đi lấy một cái chăn lông cho Dung Dung, miễn cho ẻm bị điều hòa thổi lạnh.]

Các tiếp viên đã sớm phát com xong, làm xong chuyện của mình, hiện giờ tiếp viên đó lại cầm thêm một cái chăn lông đi về phía Dung Hù. Những tiếp viên khác lại không cảm thấy là cô ấy đang “tăng ca”, ngược lại đều hâm mộ ghen tị nhìn, chỉ hận vừa rồi lúc mình kéo búa bao, sao lại để thua.

Tiếp viên cầm chăn lông mềm mại, ngăn chặn hưng phấn trong lòng, đi đến bên cạnh Dung Hù.

Thật sự là càng nhìn càng xinh đẹp, đụng tới người thật mới biết, tính cách thiếu niên này thật sự rất tốt, đặc biệt dịu dàng.

Tiếp viên hàng không cầm chăn lông, chuẩn bị đắp lên cho Dung Hù, nhưng cô vừa mới duỗi tay, lại nghe một giọng nói trầm thấp vang lên ở bên tai mình: “Đề tôi là được, cảm ơn.”

Tiếp viên kia ngây ra, ngẩng đầu nhìn về phía người nói chuyện. Lúc tầm mắt nhìn đến đối phương liền mãnh liệt khựng lại, tiếp viên hàng không theo bản năng gật gật đầu, chờ lúc kịp phản ứng, cô đã về tới phòng nghỉ, chăn lông cũng đã sớm giao cho Tần Trình.

[a a a a Tần thần thật sự rất bánh! Lần đầu tiên tôi cảm nhận được, vì sao tiểu Kỳ cậu thích Tần thần như vậy rồi. Anh thiệt bánh thiệt bánh thiệt bánh mà, cảm giác không giống Dung Dung, đương nhiên tôi càng thích Dung Dung, nhưng vừa rồi... _ (3” ∠)_ tôi xuân tâm nhộn nhạo. A cũng không đúng, tôi đột nhiên cảm thấy, CP Trình Dung quả nhiên là có đạo lý, thật xứng...]

Hành trình hai giờ ngắn ngủi, Dung Hù ngủ một giờ.

Cậu đương nhiên không biết các tiếp viên hàng không lén lút nói chuyện phiếm, khi xuống máy bay, cậu cười cảm ơn tiếp viên đã lấy chăn cho mình. Tiếp viên đó vui sướng tròn to mắt, liên tục nói “không cần cảm ơn”, nhưng Dung Hù lại cười nói: “Không nhờ Tần Trình nói tôi còn không biết, thật sự cảm ơn bạn.”

Tiếp viên đó lại quay đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người đàn ông ấy lúc này đã đeo kính râm lên, lạnh nhạt bình tĩnh đứng ở bên cạnh thiếu niên.

Một tuần mỹ thanh quý, một tình xảo xinh đẹp, nhìn hai người kia, tiếp viên hàng không mở to hai mắt, chờ sau khi hai người rời đi, mới nhận không được nhân tin trong nhóm: [Trình Dung một vạn năm! Tôi muốn chèo thuyền Trình Dung, ai cũng đừng ngăn cản tôi! Tôi mặc kệ, tôi mới mặc kệ có phải bọn họ vừa vận dụng nhau không, cũng mặc kệ có phải bọn họ vì quay phim mới cùng lên máy bay không, tôi cứ muốn chèo thuyền Trình Dung! A a a!!!]

Không tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng, đây là đạo đức nghề nghiệp của mỗi tiếp viên hàng không.

Hành trình về thành phố B của Dung Hù lần này không có nói với bất cứ ai, cậu và Tần Trình cùng đi ra từ lối đi VIP, tránh được đám người chen chúc ở sân bay thủ đô.

Ánh nắng xuyên thấu qua rèm cửa sổ cực lớn chiếu xuống, đem bóng dáng thiếu niên kéo dài, nhẹ nhàng lay động trên mặt sàn đá cẩm thạch bóng loáng. Lối đi VIP cũng không có nhiều người, ngẫu nhiên có vài người dừng lại xin Dung Hù và Tần Trình kí tên, cũng sẽ không phát ra âm thanh quá lớn, vô cùng yên tĩnh.

Bởi vì không đành lòng để một cô gái như La Thiển xách hành lý nặng như vậy, cho nên Dung Hù tự kéo cái rương nặng nhất, để La Thiển kéo cái nhỏ. Tần Trình cũng kéo một cái, trợ lý tiểu Trương kéo hai cái. Vốn dĩ Tần Trình muốn đổi rương với Dung Hù, nhưng Dung Hù lại trực tiếp lắc đầu, như nhìn hân: sức lực em nhỏ hơn anh chắc?

Vì thế bốn người vừa đi, vừa nói chuyện. Trên cơ bản là La Thiển và tiểu Trương nghe, Dung Hù nói.

Cậu mỉm cười nói với Tần Trình về tính toán của mình trong một tuần kế tiếp, dù sao cũng hiếm có được nghỉ ngơi, cho nên cậu định tụ họp với vài người bạn. Vừa vặn Đường Mộng Lam, Đồng Tranh, Du Tư Ngữ đều có thời gian, bọn họ liền hẹn nhau, hai ngày nữa tụ hội.

Tần Trình nghe vậy, môi mím khẽ cong: “Không có Diệp Kiều ư?”

Dung Hù không nghĩ quá nhiều: “Ừm, Diệp Kiều đang quay, không có thời gian.”

Tần Trình hơi hơi gật đầu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Dung Hù còn nói tới phim mới của Hứa đạo, chỉ là đơn giản nói một câu, không nói ra đầy đủ nội dung phim. Nhưng mà lúc này, cậu vừa mới nói được một nửa, di động trong túi áo đột nhiên vang lên.

Bốn người dừng lại, chờ Dung Hù nghe.

Nhìn dây số xa lạ trên điện thoại, Dung Hù hơi hơi nhíu mày, sau khi nhận điện thoại, trên mặt cậu lại đột nhiên hiện ra một tia kinh ngạc.

“Chú Đoàn?... Ngày mai? Cháu vừa lúc về thành phố B... Có chuyện gì không?”

Đầu kia điện thoại nói thật lâu, ý cười bên môi Dung Hù dần dần tán đi, cậu hạ mắt, giọng điệu bình tĩnh “ừm” một tiếng, nói: “Được, cháu biết, ngày mai cháu sẽ trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 97

Năm nay mùa hè thành phố B tới đặc biệt sớm, bắt quá chỉ mới giữa tháng sáu, đã mặt trời chói chang, cháy cả mặt đất.

Thân là quân gia nhà họ Dung, ngày mới tờ mờ sáng, Đoàn quân gia đã rời khỏi giường, đầu tiên là phân phó thím Vương làm tốt bữa sáng, tiếp đó đi chăm sóc vườn hoa, nói với người làm vườn về chuyện gần đây phải đối đất mới.

Mới vừa đi ra khỏi phòng bếp, Đoàn quân gia liền ngừng lại, nghĩ nghĩ, lại quay ngược về, nói với thím Vương rằng: “Chuẩn bị thêm một phần đi, hôm nay tiểu thiếu gia sẽ về.”

Thím Vương nghe vậy sùng sột, nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Sáng sớm hơn tám giờ, nhị lão gia nhà họ Dung là Dung Hằng đi xuống lầu trước, không bao lâu, nhị thái thái Dung gia cũng đi xuống lầu. Sáng nay thím Vương làm cháo bí đỏ, ngâm nhĩ nấu dưa chuột, lại thêm một chút đồ chua tự chế, còn có ý hấp một lồng bánh bao.

Dung Hằng ngồi ở bên cạnh bàn ăn đọc báo, Dung nhị thái thái trực tiếp đặt mông ngồi trên ghế. Bà ta nhìn nhìn trái phải, bảo thím Vương múc cho mình một bát cháo, cầm lấy thìa muốn ăn, lại nghe giọng nói lạnh như băng của Đoàn quân gia vang lên: “Nhị thái thái, tiểu thiếu gia còn chưa về.”

Động tác múc cháo đột nhiên dừng lại, trên gương mặt hơi có vẻ phức tạp của thím Dung lộ ra một chút chàm chọc, bà ta bỗng nhiên nặng nề vớt thìa vào trong bát, cháo văng khắp nơi, đều văng trên bàn.

“Tiểu súc sinh kia có trở về hay không, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?” Giọng nói chanh chua của người đàn bà trung niên quanh quẩn trong phòng khách rộng mở nhà họ Dung. “Nó trở về liền ký cái tên, sau đó cút, thế nào, vẫn không để tôi ăn cơm à? Dung Hằng, Dung gia mấy người có quy củ như vậy ư, ăn một bữa cơm cũng không được?”

Dung Hằng buông báo xuống, cau mày nhìn phu nhân của mình. Thím Dung trừng mắt, gắt gao nhìn ông ta, rất có tư thế “ông không nói lời nào, ông không xong với bà đây đâu”.

Vì thế Dung Hằng quay đầu nhìn về phía Đoàn quân gia, nói rằng: “Không có gì, ăn một bữa cơm thôi mà.” Nói xong, ông ta lại quay đầu nhìn về phía phu nhân của mình, lạnh mặt: “Bà ăn cơm của bà đi, mới sáng sớm lại muốn làm gì? Ăn!”

Thím Dung quay đầu nhìn Đoàn quân gia một cái, người kia cúi đầu nhìn đất, bộ dạng cung kính biết vâng lời.

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, thím Dung cầm bánh bao bắt đầu ăn, miệng còn nhỏ giọng than thở một câu: “Chỉ là một người hầu, có cái gì mà kiêu ngạo.”

Dung Hằng lập tức trừng mắt nhìn bà ta một cái, lại nhìn Đoàn quân gia, phát hiện vị lão làng Dung gia này giống như cũng không có nghe thấy lời nói vừa rồi.

Sau khi cơm nước xong, Dung Hủ vẫn chưa về, Đoàn quân gia bảo thím Vương chữa cơm cho Dung Hủ, lại đi gọi điện thoại.

Trên sofa phòng khách, thím Dung lười biếng nằm ở trên sofa, tức giận nói rằng: “Tiểu súc sinh kia còn đến trễ, Dung Hằng ông giáo huấn nó đàng hoàng một chút, thế mà lại để người lớn chờ, nó có còn một chút quy củ hay không. Có mẹ sinh, không có mẹ dạy, người ngoài không biết, còn tưởng rằng là ông không dạy tốt. Cũng không biết tiểu súc sinh kia làm thế nào, đi quay phim cái gì, mấy ngày hôm trước Lưu phu nhân còn nói với tui, con gái bà ta đặc biệt thích tiểu súc sinh kia...”

“Bà đừng cứ hờ ra là tiểu súc sinh, nó là tiểu súc sinh, tôi đây là cái gì?!”

Thím Dung lập tức ngồi ngay ngắn, cả giận nói: “Làm gì làm gì, ông không đi giáo huấn tiểu súc sinh kia, lại dửng dưng với tui? Dung Hằng ông muốn tạo phản hả!”

“Bà...”

“Chờ thêm mười phút, tui đã hẹn bạn đi làm đẹp, tiểu súc sinh kia nếu lại không đến, tui...”

“Tiểu thiếu gia.”

Tiếng cửa mở thanh thúy vang lên, Đoàn quân gia lên tiếng cắt ngang lời thím Dung.

Bởi vì đột nhiên bị người cắt ngang, trên mặt thím Dung lộ ra một biểu tình rất khôi hài. Bà ta âm dương quái khí nở nụ cười, nâng bước đi về phía huyền quan, vừa đi còn vừa cố ý lớn tiếng nói rằng: “Ha, đại minh tinh của chúng ta về rồi. Dung Hằng, ông mau tới đây nhìn xem, Dung gia các ông sinh ra một con hát... a không, một đại minh tinh này, mau tới đây nhìn...”

Giọng nói im bặt, thím Dung cứng ngắc đứng ở hành lang giữa phòng khách và huyền quan, hai mắt tròn to, tròn mắt há mồm nhìn ra cửa.

Dung Hằng nghi hoặc nhìn bà ta, thấy Dung nhị phu nhân đứng đó không nói lời nào, ông ta kỳ quái đứng lên, đi đến hành lang, vừa nói: “Lại làm sao vậy, bà cứ cả ngày hốt hoảng làm gì...”

Mới vừa đi tới hành lang, đột nhiên nhìn thấy hai người xuất hiện ở huyền quan, Dung Hằng há to miệng, á khẩu không lên tiếng.

Cửa đóng lại phía sau hai người, phát ra một tiếng “cạch” giòn vang.

Dung Hủ mặc một cái áo thun trắng đơn giản, bởi vì thời tiết nóng bức, áo khoác màu lam nhạt tùy ý cột ở bên hông. Tóc ngắn nhuộm thành màu cây đay nhàn nhạt, một cặp kính râm màu đen rộng lớn che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn cằm trắng nõn tinh xảo.

Vào bên trong, cậu cũng không có lấy kính râm xuống, mà là cách thấu kính sậm màu, thật yên lặng nhìn chú thím Dung gia.

Giọng thím Dung thực lớn, một câu lại một câu “tiểu súc sinh” kia, đứng ở ngoài cửa cũng có thể nghe thấy.

Khác với Dung Hủ chính là, kính râm của Tần Trình đã sớm vắt ở cổ áo, vì thế giờ phút này hắn đang hạ mắt, từ xa xa nhìn người đàn bà mập mạp về mặt giặt mình kia. Ánh mắt hắn lạnh như băng, trong ánh mắt không mang một chút tình cảm, giống như đang nhìn một vật chết.

Mỗi lần thím Dung muốn mở miệng, nhưng nhìn đối phương, môi chỉ có thể không ngừng run run, không nói ra được một chữ.

Hai bên cứ như vậy đối diện, sau một lúc lâu, lại nghe Dung Hủ thấp giọng mỉm cười. Cậu nâng ngón tay xinh đẹp lên thoáng kéo kính râm, quay đầu nhìn người đàn ông về mặt lạnh nhạt bên cạnh, hỏi: “Tần Trình, vừa rồi anh có nghe thấy cái gì đang kêu không?”

Nghe vậy, Tần Trình phút chốc sùng sột, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên cười cong mắt, kéo kính râm xuống nhìn mình.

Trong lòng hơi hơi nhúc nhích, Tần Trình thuận thế hỏi: “Cái gì?”

Dung Hù trực tiếp cảm kính râm xuống, cậu vô cùng tùy ý đi vào trong nhà, vừa đi, vừa thân nhiên nói rằng: “Một con chó.”

Thím Dung lập tức mở to hai mắt, tức giận mắng: “Mày cái đồ tiểu...”

“Rầm!”

Dung Hù vừa lúc đi đến trước mặt thím Dung, bỗng nhiên một chường đặt bên người bà ta, hung hăng vỗ lên trên vách tường. Chường phong sắc bén khiến vách tường hành lang cũng chấn động, cũng làm cho thím Dung mở lớn mắt, lời muốn nói đều nuốt lại trong cổ họng.

Thiếu niên nhẹ nhàng thu tay, hạ mắt nhìn người đàn bà vừa lùn vừa béo kia, hơi hơi cong môi, giọng lạnh như băng nói rằng: “Thím hai, tôi có mẹ sinh không có mẹ dạy, không cần thận đánh người, người bên ngoài chỉ nghĩ ông xã bà dạy không tốt thôi. Nếu không cần thận đánh nặng, đã thương, đánh tàn phế, đánh chết... cũng không biết ông xã của bà sẽ giải quyết thế nào?”

Nhìn con người tối đen sâu thẳm của thiếu niên, thím Dung không tự chủ được run lên, chờ bà ta lấy lại tinh thần, Dung Hù đã tới sofa ngồi xuống.

Tần Trình cũng cất bước đi đến phòng khách, khi đi đến bên cạnh thím Dung và Dung Hằng, hần dừng bước, nhìn hai người kia, híp mắt. Đầu tiên là nhìn Dung Hằng, nhìn chốc lát, hần lại cúi đầu nhìn về phía người đàn bà xấu xí kia, giọng điệu trầm thấp: “Ồ trước mặt tôi ức hiếp em ấy... thật sự tưởng Tần gia chết rồi sao?”

Nói xong lời cuối cùng, Tần Trình nâng mắt liếc Dung Hằng một cái, chỉ thấy người kia sắc mặt trắng bệch, không rên một tiếng.

Hết thấy giống như đều thay đổi.

Dung Hù và Tần Trình ngồi ở trong phòng khách đại trạch Dung gia, mà chú thím Dung gia vẫn đứng ở trên hành lang, giống như hai cương thi, thân thể cứng ngắc.

Đoàn quân gia ngừng đầu nhìn cặp chú thím đó một cái, yên lặng xoay người vào phòng bếp, bung nước trà lên cho Dung Hù, Tần Trình. Ông nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thiếu gia, phòng bếp để lại bữa sáng, cần bung lên không?”

Dung Hù cười lắc đầu, tươi cười xán lạn, thanh xuân dào dạt: “Không cần, chú Đoàn, cảm ơn.”

Đoàn quân gia gật gật đầu, trực tiếp tránh ra.

Có chút giống như tu hú chiếm tổ, đảo khách thành chủ, nhưng lại có chút không giống.

Dung Hù vốn chính là người nhà họ Dung, giờ phút này cậu thoải mái vào đại trạch Dung gia, thực tùy ý ngồi xuống, tuyệt đối là lý lẽ đương nhiên. Về phần chú thím Dung gia, thì chính bọn họ tự đứng ở đó.

Nhưng mà bất luận thế nào, chuyện cần làm hôm nay, vẫn phải làm.

Tần Trình bảo Dung Hù giơ tay lên cho hần nhìn xem, Dung Hù giãy dụa chốc lát, vẫn bất đắc dĩ giơ tay lên. Chỉ thấy bàn tay kia quả nhiên có chút ửng hồng, vừa thấy liền biết nhất định là đập mạnh.

Trong mắt người đàn ông hiện lên một chút đau lòng, hần thuận miệng nói: “Bên cạnh không phải là có đặt cái bình hoa sao, vì sao phải tự động thủ. Trực tiếp đập bình hoa trên người bà ta, không phải là được sao?”

Lúc này thím Dung vừa vịn đi đến phòng khách, vừa nghe lời này, bà ta mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tần Trình.

Dung Hù dờ khóc dờ cười nói rằng: “Đó là bình hoa triều Minh, trên di chúc của ông nội, là thuộc về em.”

Ngụ ý là: đó là tài sản của em, anh muốn em đập nó hả?

Hai người căn bản không để ý tới thím Dung, Tần Trình vươn tay kéo bàn tay hơi đỏ của thiếu niên, nhẹ nhàng xoa, vừa lạnh nhạt nói: “Vây lấy cái ghế dựa bên cạnh cũng được. Tuy rằng em đã thành niên, nhưng mà làm một số việc, vẫn không có vấn đề quá lớn.”

Thím Dung tức giận đến tròn trớn mắt, vừa định tiến lên lý luận, Dung Hằng liền một phen giữ bà ta lại.

Thím Dung căm tức đi qua, nhưng lần này Dung Hằng lại cường ngạnh lên, lời kéo thím Dung không cho bà ta đi.

Vì thế tình cảnh lại diễn biến thành hai “người ngoài” ngồi ở trên sofa nói chuyện phiếm, hai “chủ nhân” lại đứng bên cạnh, vẻ mặt xấu hổ.

Nhưng mà lúc này, Dung Hù cũng không có làm lơ chú thím Dung gia nữa. Cậu nâng mắt, quét nhìn thím Dung một cái, sau khi cười nhạo một tiếng, nói: “Lần này bảo tôi tới, là có chuyện gì? Nếu không có việc gì, giữa trưa tôi còn có việc, đi trước.”

Dung Hằng lập tức tiến lên một bước: “Có việc! Con cũng thành niên rồi, cái đó... tiểu Hù, chú hai nên đem một vài thứ trả lại cho con.”

Mười phút sau, Đoàn quản gia đóng cửa thư phòng, tất cung tất kính đi đến một bên đứng. Dung Hù, Tần Trình, Dung Hằng, thím Dung và luật sư, năm người đứng ở cạnh bàn.

Dung Hằng lấy ra một phần hợp đồng thật dày từ trong tủ sắt của lão gia tử, vút cho luật sư một ánh mắt ra hiệu.

Luật sư tiến lên một bước, lấy ra di chúc, bắt đầu đọc lên.

Từ các loại bất động sản trên danh nghĩa lão gia tử, đến tình huống Dung thị trước mắt. Luật sư đọc xong, đem bản sao di chúc chia làm hai phần, đưa đến trước mặt Dung Hù và Dung Hằng, để cho họ kiểm tra một chút.

Dung Hằng khoát tay: “Không cần kiểm tra, mấy năm trước lúc lão gia tử đi đã từng đọc một lần. Tiểu Hù, con hẳn là còn nhớ rõ đi?”

Dung Hù giống như không nghe thấy, cúi đầu lật di chúc.

Xem năm phút đồng hồ, Dung Hù buông phần di chúc thật dày kia xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hằng, cười nhạt nói: “Cho nên hôm nay chú hai muốn đem ba mươi phần trăm cổ phần công ty kia, trả cho tôi trước sao?”

Mấy năm trước, lão gia tử bởi vì bệnh mà qua đời, ra đi không tính là vội vàng, chuyện phía sau cũng chuẩn bị thực thỏa đáng.

Di chúc từ lúc cha mẹ Dung Hù qua đời, đã lập lại một lần nữa. Phần tài sản vốn dĩ thuộc về cha Dung Hù chuyển toàn bộ sang Dung Hù, đại khái là thương tiếc đứa bé này từ nhỏ không có cha mẹ, cơ khổ đáng thương, Dung lão gia tử còn cố ý đưa thêm năm phần trăm cổ phần công ty cho Dung Hù.

Lúc ấy lập di chúc, chú thím Dung gia khốc lóc om sòm không ít, nhưng lão gia tử thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, nói cho Dung Hù liền cho Dung Hù, thím Dung gia dù một khúc hai nháo ba thất cô, vậy cũng hết cách.

Bởi vậy trên di chúc đó, căn nhà Dung gia này là cho Dung Hù, một phần tài sản của Dung lão gia tử cũng là cho Dung Hù. Còn có cổ phần Dung thị, Dung Hù sở hữu ba mươi phần trăm, Dung Hằng sở hữu hai mươi một phần trăm, trước năm Dung Hù hai mươi lăm tuổi, mấy thứ này đều do Dung Hằng bảo quản, chờ Dung Hù hai mươi lăm tuổi, phải giao lại toàn bộ cho Dung Hù.

Nhưng nay Dung Hù mới mười tám tuổi, còn chưa đầy mười chín, Dung Hằng đã bắt đầu nhờ luật sư động tới di chúc...

Dung Hù mỉm cười híp mắt, lãnh tình đánh giá cặp vợ chồng trước mắt.

Chỉ thấy Dung Hằng gật gật đầu, cảm khái nói: “Chú hai cũng là nhìn con lớn lên, tuy rằng trước đây con từng phản nghịch, làm sai chuyện, nhưng hiện tại con đã cái tà quy chính, là con cháu tốt của Dung gia chúng ta. Trước đó là chú hai không đúng, chú hai xin lỗi con, con coi như quá khứ đi. Tiểu Hù, chúng ta đều là thân thích, chú hai là người thân cuối cùng trên đời này của con, con liền tha thứ chú hai lần này, được không?”

Dung Hằng nói lời này chân thành tha thiết, trên mặt cũng là đáng vẻ chân tình.

Nhưng nhìn tươi cười giả dối của đối phương, Dung Hù lại cười nhạt không nói, lười đi vạch trần diễn xuất hồng бет của đối phương.

Dung Hằng thấy Dung Hù không trả lời, cũng không nổi giận, ngược lại bảo thím Dung xin lỗi Dung Hù.

Thím Dung vốn đang mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng bị chồng hung hăng trừng mắt một cái, bà ta nhỏ giọng nói: “Tiểu... tiểu Hù, khi còn bé thím hai đối xử với con có tốt không? Con có nhớ chứ, cái xe điều khiển nhập khẩu lúc con bảy tuổi, chính là thím hai tặng cho con, con rất thích.”

Dung Hù như có điều suy nghĩ mà gật đầu: “Nhớ rõ, đó là món quà sinh nhật duy nhất vượt qua năm chữ số mà thím hai tặng cho tôi.”

Sắc mặt thím Dung lập tức đen xuống.

Mắt thấy không khí càng ngày càng cứng ngắt, Dung Hằng trực tiếp nói rằng: “Kỳ thật, tiểu Hù, lần này ngoại trừ cho con xem di chúc, chú hai có chuẩn bị cho con một cái thề.” Nói xong, Dung Hằng đem một cái thề màu đen đưa tới trước mặt Dung Hù, nói: “Sau khi lão gia tử đi rồi, phần cổ tức của con, chú hai vẫn chưa cho con. Trước kia thì thôi, một năm nay con không ở trong nhà, cũng không thể không đưa con nữa. Con cầm, đây là cổ tức Dung thị chia trong một năm này.”

Dung Hằng đưa dứt khoát sáng khoái, không chút nào keo kiệt, nhưng ý cười bên môi Dung Hù đã từ từ thu lại.

Cổ phần công ty của cậu là ba mươi phần trăm, cổ tức Dung thị chia một năm... nhiều tiền như vậy, Dung Hằng có thể hào phóng cho cậu ư?

Dung Hù chuyển mắt nhìn về phía Tần Trình, người kia không tiếng động nở nụ cười, ánh mắt bình tĩnh.

Dung Hù: có vấn đề.

Tần Trình: em tiếp tục, không cần lo lắng.

Chuyện khác thường tất có quái lạ.

Dung Hằng đem cái thề nhét vào trong tay Dung Hù, kéo Dung Hù ở nơi đó nói chuyện nhà, lôi kéo làm quen. Ngoài miệng nói ba hoa chích choè, giống

như thật sự hoàn toàn tình nguyện, hối hận lúc trước mình không tốt với đứa cháu này.

Thím Dung thì ở một bên chăm chọc khiêu khích, Dung Hằng vẫn luôn mắng bà ta, hai người một người đóng mặt đỏ một người đóng mặt đen, phối hợp không kể hờ, ngay cả vị luật sư kia cũng như tin tưởng.

Chỉ có Dung Hù và Tần Trình, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người họ đóng kịch.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, chỉ sợ hai vị anh đế còn rất muốn lên lút giao lưu một chút, hai người đó diễn xuất có bao nhiêu vụng về.

Nói hơn nửa tiếng, không khí tạo dựng cũng ổn ổn, Dung Hằng ngẩng đầu nhìn Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên vẫn cười nhạt nhìn ông ta, ý cười bên môi căn bản là chưa từng thay đổi. Trong lòng đột nhiên căng thẳng, Dung Hằng nghĩ nghĩ, vẫn là đứng lên, nói: “Tiểu Hù, hiện tại con mới mười tám tuổi, cách hai mươi lăm tuổi... còn tận bảy năm. Chú hai có thể hàng năm chia cổ tức cho con, con yên tâm, chú hai tuyệt đối không lấy tiền của con.”

Dung Hù cảm động nhìn về phía Dung Hằng: “Chú hai...”

Tàng đá lớn trong đầu Dung Hằng rơi xuống, ông ta cười nói: “Gần đây sự nghiệp của con thế nào? Đang quay phim gì?”

Tiếp đó lại là nói chuyện nhà, Dung Hằng quan tâm hỏi tình huống gần đây của Dung Hù, còn nói mình cố ý xem phim của Dung Hù, quay đặc biệt tốt. Nói anh trai chị dâu trên trời có linh, nhìn thấy Dung Hù có tiền đồ như vậy, bọn họ khẳng định sẽ cảm thấy vui mừng.

Nhưng Dung Hù lại nhẹ nhàng mỉm cười: “Chú hai, tôi chỉ là một con hát mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Dung Hằng phút chốc cứng đờ, ông ta quay đầu nhìn về phía vợ mình: “Bà nói bảy bà gì đó! Nhanh xin lỗi tiểu Hù!”

Thím Dung lại không tình nguyện mà xin lỗi.

Giữa trưa, Dung Hằng thịnh tình mời, Dung Hù và Tần Trình ở lại Dung gia ăn một bữa cơm.

Trên bàn cơm, Dung Hằng thường thường gấp đồ ăn cho Dung Hù, còn không ngừng nói: “Mấy năm qua, là chú hai có lỗi với con.”

Dung Hù mỉm cười đối đáp, cự tuyệt trả lời.

Sau khi ăn xong, vài người lại về thư phòng, rốt cuộc tiến vào chủ đề chính.

Dung Hằng thật cẩn thận nhìn Tần Trình một cái, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở trên ghế sofa thư phòng bình tĩnh lật sách, dường như không chú ý tình huống nơi này, ông ta thoáng nhẹ nhàng thở ra. Lại nhìn Dung Hù về mặt ngây thơ đơn thuần, ông ta nhìn không được cười một tiếng, nói rằng: “Tiểu Hù, con xem hiện tại con cũng có sự nghiệp của mình, về sau... con có định về công ty giúp chú hai không?”

Dung Hù theo lẽ đương nhiên lắc đầu.

Dung Hằng nhìn không được nở nụ cười, ông ta nhanh chóng che đi vẻ mặt, bắt đắc dĩ nói: “Ài, chú biết ngay mà! Kỳ thật người trẻ tuổi có sự nghiệp của mình là chuyện tốt, chú hai cũng không phải cái loại người ngoan cố bảo thủ. Nhưng mà con làm diễn viên, thật sự rất không tiện, có đôi khi công ty phải mở cuộc họp, nếu con đang quay phim, phải làm thế nào? Nếu con không để ý... nếu không thì như trước kia đi, cổ phần công ty của con để chú hai giúp đỡ quản lý nhé?”

Mây hơi hơi nhướn lên, Dung Hù cong khóe môi, nói: “Quản như thế nào?”

Dung Hằng lập tức quay đầu nhìn về phía luật sư, luật sư cũng lấy ra một phần văn kiện từ trong cặp.

“Trước kia là bởi vì con chưa thành niên, chú hai là người giám hộ của con, cho nên quản lý khá tiện. Còn hiện tại, thật sự là rất không tiện, con ký một bản hiệp nghị cho chú hai, để chú hai giúp con quản lý Dung thị, về sau hàng năm chú hai đều chia cổ tức cho con con xem thế nào?” Dừng một chút, Dung Hằng nhanh chóng bổ sung, “Con yên tâm, tiểu Hù, đây là bởi vì con không đến công ty, nếu con tới công ty, chú hai có thể cho con làm chủ tịch.”

Dung Hù mở bản hợp đồng đó ra, cẩn thận xem.

Luật sư cũng ở một bên giải thích, cho thấy phần hợp đồng này không có bất luận xâm chiếm gì tới cổ phần của Dung Hù, chỉ là trao quyền cho Dung Hằng, để Dung Hằng hỗ trợ quản lý. Nếu Dung Hù quyết định đến Dung thị nhậm chức, cậu vẫn là cổ đông lớn nhất Dung thị, thậm chí chờ Dung Hằng sau trăm tuổi, không riêng gì ba mươi phần trăm cổ phần của Dung Hù, còn có hai mươi một phần trăm cổ phần của Dung Hằng, tất cả đều là của Dung Hù.

Nghe đến đây, động tác lật sách của Tần Trình chậm rãi dừng lại, Dung Hù cũng cười càng xán lạn hơn vài phần. Cậu nhẹ giọng hỏi: “Cổ phần của chú hai... cũng là của tôi à?”

Luật sư nói: “Đúng. Bản hợp đồng này là đem cổ phần hai bên tập trung cùng một chỗ, buộc chặt. Dung tiên sinh không có con nối dõi, cho nên theo pháp luật, người thừa kế thứ nhất của tài sản này chính là Dung tiểu tiên sinh. Dung lão gia từ năm đó cũng từng lập thêm một bản thuyết minh di chúc cho Dung thị, nếu Dung tiểu tiên sinh không nhậm chức tại Dung thị, vậy số cổ phần đó sẽ để Dung tiên sinh chương quản, hợp đồng hiện tại chỉ là đem hai nhóm cổ phần buộc chặt cùng một chỗ mà thôi.”

Dung lão gia tử đương nhiên lo lắng con cháu mình có thể tùy tiện bán cổ phần Dung thị hay không, đặc biệt là Dung Hù, cậu chiếm đầu to, nếu cậu bán cổ phần công ty, Dung thị liền không còn là Dung thị, tâm huyết cả đời của lão gia tử cũng nước chảy về biển đông.

Từ nhỏ Dung Hù đã không quá thông minh, sau khi cha mẹ qua đời tính cách lại quái gở, lão gia tử cho cậu cổ phần, nhưng cũng lo lắng cậu.

Dung Hù cười nói: “Vậy nếu ông nội đã sớm làm giấy tờ, hiện tại vì sao phải ký tên cái này?”

Luật sư giải thích: “Sau khi ngài hai mươi lăm tuổi, liền có quyền thu hồi cổ phần công ty, nhưng phải về Dung thị. Nếu ngài không về Dung thị, quả thật, số cổ phần này vẫn phải giao cho Dung tiên sinh quản lý.”

Dung Hằng cũng lập tức nói: “Đúng vậy, tiểu Hù, không phải con không muốn vào công ty sao?”

Dung Hù: “Có đạo lý.”

Trong mắt Dung Hằng nhanh chóng hiện lên một chút vui sướng, nhưng mà ông ta còn chưa kịp mừng rỡ, đã thấy Dung Hù mỉm cười: “Vậy chờ tôi hai mươi lăm tuổi rồi nói sau.”

Dung Hằng và thím Dung mãnh liệt ngây người.

Luật sư cũng ngẩn người, tiếp đó gật đầu: “Này... cũng không phải là không được...”

Dung Hằng nắm chặt tay, đi đến trước mặt Dung Hù, hòa ái cười nói: “Tiểu Hù à, hôm nay cũng đã đến, làm gì phải đợi bảy năm sau mới ký hợp đồng chứ? Hiện tại con đã thành niên, tuy nói cổ phần của lão gia tử còn chưa có cho con, nhưng chú hai quản lý cổ phần của con, không phải là rất tiện sao...”

Dung Hù cười nhạt nói: “Chú hai, không cần lo lắng, trước khi có cuộc họp thì chú nói cho tôi biết một tiếng, trường hợp nhất định cần tôi tới, tôi sẽ tới.”

Dung Hằng: “...”

Sau một lúc lâu, Dung Hằng lại nói: “Tiểu Hù, chú hai cũng sẽ không hại con. Aizz, thôi thôi, con không chịu ký thì thôi. Vốn dĩ chú hai không có con cái, một lòng xem con là con trai mà đối đãi, con đã không muốn hai mươi một phần trăm cổ phần của chú hai, vậy quên đi.”

Nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của Dung Hằng, Dung Hù nhẹ nhàng cười, thuận miệng nói: “Nếu không có chuyện gì, tôi và Tần Trình đi trước.”

Lời nói ra, Dung Hù và Tần Trình liền đồng thời đi ra cửa thư phòng. Dung Hằng ở sau lưng bọn họ nhìn choáng váng, hai người đi vô cùng sáng khoái, không mang một chút do dự, đã đi tới cửa.

Dung Hằng gấp đến độ xiết chặt nắm tay, thím Dung cũng mãnh liệt nhảy dựng lên từ trên ghế.

Dung Hù giơ tay lên, nhẹ nhàng mở cửa phòng, ngay khi bọn họ sắp nâng bước rồi đi, chỉ nghe thím Dung dùng âm thanh cực kỳ mong manh thì thầm: “Thứ không biết tốt xấu, không giáo dục, cái thứ mẹ sinh... A!!!”

“Rầm!”

Một cái bình thanh hoa đột nhiên từ bên cạnh thím Dung bay qua, đập vào trên tường, vỡ thành mảnh nhỏ.

Dung Hù xoa xoa cổ tay, cười nhạt nói: “Thím hai, vừa rồi lại đang nói gì đấy? Thím nói quá nhỏ, tôi không nghe rõ, thím có muốn nói to hơn chút hay không?”

Tần Trình hạ mắt, kéo tay thiếu niên qua, giúp cậu xoa nhẹ.

Đoàn quân gia ở một bên nhìn thấy cảnh này, hai mắt khê mở, rất nhanh lại dời tầm mắt đi chỗ khác.

Tóc thím Dung bị bình hoa kia quệt đến, kẹp tóc bị quệt rớt, rơi trên mặt đất, gãy thành hai đoạn. Thân thể bà ta run rẩy chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn đến khuôn mặt cười nhạt trấn định của Dung Hù, bà ta tức giận đến hai mắt đỏ bừng, đột nhiên vọt về phía Dung Hù, còn vừa mắng: “Mày cái đồ tiểu súc sinh, dám đánh tao!”

“Bốp —— ”

Dung Hù vừa mới cầm lấy một tượng Quan Âm bên cạnh cửa phòng, còn chưa động thủ, lại đột nhiên ngưng ngẩn.

Tần Trình trấn định vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, không cần thận thất thủ.”

Thím Dung bị một bàn tay Tần Trình đánh cho nằm sấp trên mặt đất, bà ta ôm cái miệng sưng đỏ, không dám tin nhìn Tần Trình và Dung Hù. Nhưng mà trong hai người đó căn bản không có ai để ý bà ta, Tần Trình nghiêm túc giúp Dung Hù xoa cổ tay, Dung Hù thì nhìn mảnh nhỏ đầy đất, nói: “Bình hoa này hẳn cũng là tài sản của tôi, tôi liền không đền nhé.”

Tóc thím Dung lộn xộn tán loạn trên bả vai, rất giống một cái ổ gà. Lại phối hợp với dáng người mập mạp và gương mặt sưng đỏ của bà ta, thật giống

như một người đàn bà chanh chua đánh thua trận, đôi mắt trừng đến tròn xoe, nghe xong lời nói của Dung Hù, bà ta trực tiếp nhào lên muốn bắt lấy chân Dung Hù, Dung Hù vươn tay kéo cửa, bà ta lại đánh vào trên cửa.

“Đủ rồi!”

Dung Hằng tiến lên nâng vợ mình dậy, người kia còn giương nanh múa vuốt muốn đi liều mạng với Dung Hù, ông ta tát một bàn tay trên mặt thím Dung, lập tức đánh thím Dung ngu người.

Luật sư ghen hòng trôn trối nhìn cảnh tượng này, Đoàn quản gia thì bình chân như vại mà cúi đầu, dường như cái gì cũng không phát hiện.

Dung Hằng giận mắng: “Bà yên tĩnh chút, miệng nắng ai đó? Vừa rồi bảo bà xin lỗi tiểu Hù, bà xem đáng về của bà, bà xin lỗi như vậy hả? Bà không thích chị dâu thì thôi, tiểu Hù là người Dung gia chúng ta, bà nói nó không tốt, tôi đây là cái gì? Tôi cũng họ Dung!”

Thím Dung bụm má, ầm ức nhìn chồng mình.

Nhưng vào lúc này, một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên trong thư phòng an tĩnh. Mọi người lập tức nhìn sang phía Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên bất đắc dĩ nhú mày, cong môi, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp lộ ra nụ cười. Cậu vẫn luôn vỗ tay, Dung Hằng và thím Dung mờ mịt nhìn cậu.

Rốt cuộc, Dung Hù dừng vỗ tay, nói: “Tuồng khổ nhục kế của mấy người... không cần diễn nữa.”

Thím Dung há miệng, Dung Hằng cũng kinh hãi nhìn Dung Hù.

Dung Hù nâng bước đến trước mặt thím Dung, cười nhạt nói: “Thím phối hợp ông ta, cố ý để tôi đánh thím, tiếp đó ông ta lại đánh thím giúp tôi xả giận. Thím làm nhiều như vậy, không quá giống tính cách của thím, thím hẳn là không ăn nổi cực khổ như thế, khẳng định có chỗ tốt gì, để thím tình nguyện làm... tôi đoán, là vì ba mươi phần trăm cổ phần kia nhỉ?”

Dung Hằng nhanh chóng cắt ngang: “Tiểu Hù!”

“Ông ta nói với thím, chỉ cần tôi hai mươi lăm tuổi, tôi khẳng định sẽ cầm lại cổ phần công ty. Minh tinh tinh là cái gì, tôi khẳng định sẽ về Dung thị, đến lúc đó các người liền bị đuổi ra khỏi tòa nhà này, ông ta không thể nắm giữ Dung thị nữa.”

Con người thím Dung không ngừng rung động, lấy một loại ánh mắt hoảng sợ nhìn thiếu niên ở trước mắt.

Dung Hù nhìn biểu tình của bà ta, khoe môi khê cong: “Dù chờ sau này thím với ông ta chết, cổ phần của mấy người cho tôi cũng chẳng sao. Thay vì lúc còn sống bị tôi ép một đầu, không bằng trước khi chết chiếm hồi của tôi, chết rồi thì tùy tiện thế nào đúng không?”

Thím Dung ngã ra sau một bước: “Mày... mày...”

“Đây là bởi vì mấy người không có con, bất luận như thế nào, Dung thị sớm muộn gì cũng chính là của tôi. Mà mấy người không có con, là bởi vì thím không sinh được. Từ từ, ông ta có thể nhìn thím nhiều năm như vậy... có lẽ, ông ta cũng không quá dễ sinh nhỉ?”

Thím Dung đỏ mắt: “Câm miệng!!!”

“Lý Xuân Thanh, lúc thím trẻ tuổi còn coi như được, hiện tại lớn tuổi, mập ra thành như vậy, vừa béo vừa lùn, nhưng Dung Hằng lại đang lúc chín muồi nhất... nếu ông ta dám dùng việc không có con để gài bẫy tôi, đánh chủ ý lên cổ phần của tôi, thím lại chưa từng nghĩ, ông ta thật sự không có con ư?” Trên mặt Dung Hù đều là tươi cười thuần khiết vô hại.

Thím Dung đột nhiên quay đầu nhìn về phía Dung Hằng.

Dung Hù thờ dãi một tiếng: “Nếu không có con, cũng chỉ là khi còn sống có thể chiếm chút chỗ hồi từ tôi, dùng một cái hợp đồng để hợp pháp sử dụng cổ phần của tôi. Đem cổ phần của tôi và cổ phần của ông ta buộc chung, về sau toàn bộ đều cho tôi hả? Hay là nói... muốn cho con ông ta? Lại nói, tháng trước hình như tôi nhìn thấy, chú hai và một người phụ nữ đi cùng nhau, người phụ nữ kia tóc dài, khoe miệng có nốt ruồi...”

“Dung Hằng!!!”

Ầm một tiếng, thím Dung đột nhiên đẩy ngã Dung Hằng, cười ở trên người ông ta, nhéo tóc ông ta, trực tiếp đánh về phía mặt.

“Ông với con hồ ly tinh kia còn gian dúi hả? Các người còn chưa tan nữa? Ông cái đồ dè già, ông nói rõ ràng cho bà! Con điểm thối kia rốt cuộc hiện tại ở nơi nào, ông với nó có phải sinh một đứa con trai hay không! Lần này ông lừa bà đây, để bà bị đánh, thế mà lại là vì đứa con trai của á điểm kia!!!”

“Bà điên hả, có bệnh à!”

“Con đàn bà thối tha họ Lưu kia! Ông còn lui tới với nó, ông nói đi, tối hôm trước ông không về nhà, rốt cuộc là đi đâu hả!”

Thím Dung điên cuồng dùng móng tay cào loạn trên mặt Dung Hằng, rất nhanh đã cào ra từng đường vết máu. Dung Hằng đau đớn không ngừng hít khí, rốt cuộc ông ta nhìn không được vươn tay, một phát bắt được tóc thím Dung, kéo bà ta đập lên trên tường.

“A! Dung Hằng! Ông cái đồ...”

Luật sư nhanh chóng đi lên can ngăn, ai biết lại bị móng tay thím Dung cào ra hai đường máu trên mặt. Đoàn quân gia cũng nhanh chóng đi lên, nhưng mà thím Dung lại hết như điên rồi, miệng không ngừng hô “họ Lưu”, “hồ ly tinh”, “con điểm thối”, sau đó cả người đều cười ở trên người Dung Hằng, hai người quần làm một cục.

Dung Hằng cũng không khách khí, nắm tay từng chút động lên trên người thím Dung, hết như hai tên vô lại phổ phường đang đánh nhau, quay cuồng trong thư phòng. Đánh đánh, liên đụng phải cái bình, loảng xoảng vỡ đầy đất.

Thím Dung cầm lấy một mảnh sứ vỡ rạch lên mặt Dung Hằng, Dung Hằng bị dọa, nhanh chóng nhích sang bên cạnh, mảnh nhỏ đó liền rạch lên trên vai.

“A! Con mụ điểm này!!!”

Nhất thời, máu tươi giàn giụa, Dung Hằng đau đến đỏ cả mắt, đột nhiên cầm lấy một mảnh nhỏ, nắm tóc thím Dung, mãnh liệt kéo bà ta đến trước mặt, rạch từ trên đầu đến khóe mắt.

“A a a a!”

Máu tươi chảy xuống đầy đất, nhìn cảnh này, Dung Hù hơi hơi ngơ ngẩn, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Tần Trình thì đưa tay che kín mắt cậu, chờ luật sư và Đoàn quân gia bên kia bắt chấp “nguy hiểm tánh mạng” kéo hai người ra, Dung Hù nhẹ nhàng đẩy tay Tần Trình ra. Nhìn thoáng qua thím Dung máu me đầy mặt, lại nhìn nhìn Dung Hằng ôm bà vai không ngừng kêu đau, Dung Hù chau mày, ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn quân gia.

Đoàn quân gia gật gật đầu: “Tôi đi gọi bác sĩ Lâm.”

Việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra ngoài, loại chuyện này đương nhiên không thể đến bệnh viện giải quyết.

Dung Hù hơi kinh ngạc, cười nói: “Không phải, chú Đoàn, vừa rồi nát hai cái bình hoa và ba cái bát sứ... hình như đều là của cháu. Chú ghi chép lại một chút, gửi số tiền đến điện thoại của cháu, mấy thứ này, chú thím đền lại cho cháu.”

“Dung Hằng! Á kỹ nữ kia ở chỗ nào!!!”

“Bà điên rồi!!!”

Đoàn quân gia nhất thời quên giữ chặt Dung Hằng. Hai người kia lại bắt đầu đánh nhau. Trên mặt trên người đều là máu, nhưng người đàn bà trung niên mập mạp lại mở miệng ra là “điểm thối” “cha già dê tiện”, sau đó điên cuồng đoạt mảnh sứ vỡ dưới đất, cắt cánh tay Dung Hằng, cắt cho ông ta không ngừng kêu lên đau đớn.

Đoàn quân gia nhìn thiếu niên cười đến vẻ mặt ôn hòa, chậm rãi mở to mắt, thật lâu sau, mới gật đầu đáp ứng. Chờ Dung Hằng lật người, bóp cổ thím Dung ấn lên trên tường, ông mới nhanh chóng đi kéo người tiếp.

Sau khi bỏ lại cục diện rối rắm đầy đất, Dung Hù lên xe, mệt mỏi tựa vào ghế, vươn tay xoa huyết thái dương. Tần Trình nghiêng sang, giúp cậu buộc dây an toàn, còn chưa có ngồi dậy, cổ tay liền bị thiếu niên phất chốc giữ chặt.

Một bàn tay che bên mặt mình, một tay khác gắt gao kéo người đàn ông.

Dung Hù nhẹ nhàng nâng khóe môi, lộ ra một nụ cười tái nhợt vô lực, âm thanh nhẹ giống như tiếng hừ trong cổ họng, mang theo một chút bất đắc dĩ: “Đề anh nhìn thấy mấy chuyện đó. Em cũng không ngờ... cuối cùng sẽ biến thành như vậy.”

Trong lòng Tần Trình khẽ nhúc nhích, hần vươn tay, dịu dàng kéo tay phải Dung Hù ra.

Ánh nắng xán lạn ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ xe thủy tinh, mềm nhẹ rải vào trên khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của thiếu niên. Hàng mi nhẹ nhàng nhuộm một lớp ánh vàng, dưới ánh mặt trời hơi hơi lấp lánh, mà cặp mắt trong suốt sáng ngời giờ phút này lộ một chút đỏ hồng, không còn quyết đoán ngoan tuyệt như trong thư phòng vừa rồi, lại có vẻ vô cùng mất mát và bất lực, còn có một chút khiếp đảm khó có thể phát hiện.

Đôi trước Dung Hù ở trong cô nhi viện mười mấy năm, không phải cậu chưa từng được nhận nuôi, mà từng được nhận nuôi một lần, cuối cùng lại bị trả về. Lúc ấy cậu bị đuổi về không phải là vì cậu không ngoan, mà vì đôi vợ chồng kia ly hôn.

Đôi vợ chồng kia mỗi ngày đều cãi nhau, thường xuyên vung tay đánh nhau, mỗi khi bọn họ đánh nhau, đứa bé nhỏ tuổi liền trốn ở trong phòng của mình, nghe tiếng tranh cãi âm ỉ ngoài cửa. Tiếng khóc của người phụ nữ xen lẫn với tiếng thô tục của người đàn ông, đánh vào một chút, tim cậu liền run rẩy một chút, ban đêm lạnh như băng, việc duy nhất có thể làm chính là ôm lấy mình.

Dung Hù rũ mắt xuống, chặn cảm xúc trong lòng, quên đi phần hồi ức nhảy ra.

Nhưng mà ngay sau đó, một nụ hôn dịu dàng dừng ở trên mắt cậu. Tần Trình nâng mặt thiếu niên, giống như đang nâng niu trân bảo xinh đẹp nhất trên thế giới, hôn mắt trái cậu, sau đó hôn đến mắt phải. Dung Hù kinh ngạc nâng mắt, Tần Trình liền hôn vào mũi cậu, nụ hôn mềm nhẹ như cánh bướm, mềm mại đến độ gần như không cảm giác được lực độ.

“Trước kia, bọn họ cũng thường xuyên như vậy sao?”

Trong mắt Dung Hù lướt qua một chút kinh ngạc, rất nhanh cậu liền hiểu rõ, Tần Trình nghĩ lầm rằng từ nhỏ mình đã trưởng thành trong hoàn cảnh bạo lực thể này. Có điều lời này nói cũng không sai, trước kia chú thím Dung gia đã thường xuyên đánh nhau, chỉ là trong trí nhớ của Dung Hù, mỗi lần chỉ đánh đến mặt mũi bầm dập mà thôi, chưa từng giống lúc này, trực tiếp thấy máu.

Nghĩ đến cặp vợ chồng đã sớm quên mất diện mạo trước kia, Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu: “... Ừm, thường xuyên.”

Tần Trình hạ xuống một nụ hôn trên bờ môi mềm mại của thiếu niên, sau đó xoay người lái xe, vừa lái xe, vừa hỏi: “Dung nhị phu nhân có lai lịch gì?”

Dung Hù đáp: “Là con gái bạn cũ của ông nội. Năm đó từng được người bạn cũ đó tiếp tế, gần như cứu ông nội một mạng, cho nên đính hôn từ trong bụng mẹ. Vốn là phải gả cho cha em, nhưng mà bộ dạng cha không đẹp bằng chú hai, thím hai không coi trọng, chết sống phải gả cho chú hai. Sau đó cứ như vậy mà định ra.” Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Chú hai không thể ly hôn, bởi vì cổ phần công ty của chú hai, có một nửa là cho thím hai.”

“Có anh ở đây, không cần sợ.”

Dung Hù phút chốc sững sốt, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Trình.

Người đàn ông chậm rãi duỗi tay, nhẹ nhàng cầm bàn tay mềm mại của thiếu niên, lặp lại một lần: “Có anh ở đây, không cần sợ.”

Dung Hù nhìn không được cong khóe môi: “Được.”

Lúc hai người nắm tay, xe đã lái ra khỏi đại trạch Dung gia. Còn chưa rời khỏi khu người giàu này, Tần Trình đột nhiên hỏi: “Làm sao em biết Dung Hằng ngoại tình, có một đứa con?”

Dung Hù: “Em không biết ông ta có con hay không, nhưng mà lần trước tao mộ xong, cảm thấy ông ta dường như không phải là thực sự đau lòng vì thím hai, cho nên em tìm một thám tử đi điều tra ông ta. Dung Hằng rất cảnh giác, thám tử chỉ chụp ảnh được một lần. Con trai thì chỉ là thuận miệng nói, rốt cuộc có hay không, để bà thím hai của em tự đi thăm dò đi.”

Tần Trình nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, không có trả lời nữa.

Chờ hai người rời khỏi khu biệt thự đó, giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông bỗng nhiên vang lên trong xe: “Tiểu Hù, em muốn hai mươi một phần trăm cổ phần của Dung Hằng không?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 98

Lúc thông dong rời khỏi nhà, Dung Hù cũng không quên tiện tay lấy cái thẻ đi.

Số tiền này vốn là của mình, không cần cũng uống. Để phòng ngừa tên tiểu nhân Dung Hằng lên đi báo mất thẻ, hoặc là sửa mặt mã, ngay khi rời khỏi Dung gia, Dung Hù liền đến ngân hàng, chuyển hết tiền trong cái thẻ đó sang thẻ của mình. Lập tức, toàn bộ túi tiền đều phòng lên, cổ tức Dung thị chia một năm, tuyệt đối không thể khinh thường.

Kỳ thật diễn viên kiếm tiền cũng vô cùng nhanh, nói ví dụ như Tần Trình, hiện tại hẳn nhận phim, ít nhất là bắt đầu từ chín số. Chín số này chỉ là tiền catse đơn thuần, rất nhiều lúc, Tần Trình còn nhúng tay vào việc chế tác điện ảnh, trở thành người đầu tư, trực tiếp được phân chia tiền lời phim.

Có điều Dung Hù mới vào nghề một năm, «Tranh giành» không cần nhiều lời, cậu dựa vào quan hệ mới vào được đoàn phim, diễn nam số bốn, thù lao cũng không nhiều. Sau đó trong «Mai phục» tuy nói diễn nam thứ, nhưng đầu tư của bộ phim đó vốn đã không nhiều lắm, catse lại càng không cần nghĩ.

Về phần «Tầng mây màu đen», bộ phim điện ảnh đó là một kỳ ngộ, Dung Hù cảm một ít catse, những người nổi tiếng khác đều là khách mời hữu nghị. Chỉ có «Mê thành», catse của Dung Hù coi như khá quan, mà bắt đầu từ bộ phim điện ảnh này, catse phim của cậu đã ổn định trên tám số, con số mở đầu còn tuyệt đối không nhỏ hơn 2.

Sau khi cầm số tiền kia, Dung Hù ngồi trở lại trên xe. Vấy cái thẻ mỏng mới làm, thiếu niên cười nói: “Chúc mừng một chút chứ?”

Người đàn ông lạnh lùng tự phụ ngồi ở ghế lái, một tay chống cằm, nghe vậy cong môi: “Có rất nhiều tiền à?”

Đầu năm nay không có ai ngại mình nhiều tiền, Dung Hù nở nụ cười, từ chối cho ý kiến mà gật gù đầu, đôi mắt trong suốt đều là điểm sáng lấp lánh. Nhìn thiếu niên không chút nào che giấu vui sướng, trong mắt Tần Trình hiện lên một chút ý cười cưng chiều, cuối cùng tiến lên nhẹ nhàng hôn hôn đôi mắt ấy, sau đó lái xe rời đi.

Buổi tối, Dung Hù tự mình xuống bếp, làm sáu món ăn.

Lần này Tần Trình về thành phố B là tham gia hội nghị, vốn dĩ hôm nay tổ chức, nhưng bởi vì sự vụ, lâm thời đổi thành ngày mai. Từ Tần đã sớm đặt vé máy bay ngày kia cho Tần Trình, vì thế ở thời khắc bận rộn thế này (một người rất nhanh liền phải chạy về đoàn phim quay hình, một người cuối tuần cũng phải đi quay), trong căn hộ an bình yên tĩnh, hai người hưởng thụ thời gian nhàn hạ hiếm có.

Lúc ăn cơm, Dung Hù không thích nói chuyện.

Thiếu niên một tay bưng bát cơm, một tay gấp đồ ăn, chậm rãi ăn. Mà đối diện cậu, người đàn ông nhũ mày, thường thường ngẩng đầu nhìn thiếu niên ở trước mặt, mỗi khi hắn muốn mở miệng nói chuyện, liền thấy Dung Hù ngẩng đầu mỉm cười với hắn —— chỉ là cười, vẫn không nói gì, thậm chí ngay cả âm thanh ăn cơm cũng rất nhỏ.

Một thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp an an tĩnh tĩnh ăn cơm, động tác tao nhã, cử chỉ hữu lễ, nhìn thế nào cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ thị giác. Tần Trình nhìn Dung Hù như vậy, trong lòng giống như có một sợi lông, đang không ngừng cọ gãi, gãi đến độ hần ngứa ngáy, nhưng mà ngay cả một chữ hắn cũng không thể nói.

Tần Trình: “...” Dung Dung nhà mình thực sự lễ phép, ăn không nói, ngủ không nói.

Mà Dung Hù thì gấp một cọng rau xanh, yên lặng nghĩ: giữ vững loại yên tĩnh này thật dày vò, bao giờ mới có thể ăn xong vậy...

Dù là kiếp sau Tần Trình cũng không ngờ rằng, Dung Hù không phải một người quá mức nghiêm khắc giữ lễ. Ở nhà ăn bữa cơm, ngồi đối diện chính là người mình thích, há lại yêu cầu một chữ không nói? Chỉ là bởi vì, từ một năm trước Dung Hù vào cái nhà này đã phát hiện, người đàn ông nào đó lúc ăn cơm, không hề, nói, chuyện!

Mỗi lần Dung Hù muốn nói chuyện với Tần Trình, vừa mới nói một chữ, đối phương liền nâng mắt phượng lên, thản nhiên nhìn mình.

Tạm thời không đề cập tới lúc ấy nội tâm Tần tiên sinh sóng gió mãnh liệt cỡ nào, chỉ sợ là không ngừng hiện lên bình luận —— “Dung Dung đang nói chuyện với mình, đang nói chuyện với mình, đang nói chuyện với mình, mình nên lấy biểu tình gì đối mặt, online sốt ruột chờ”, nhưng trên thực tế, Dung Hù nhìn thấy chính là một người đàn ông mặt than lạnh lùng.

Như vậy so ra...

Ừm, loại hành vi nói chuyện lúc đang dùng cơm của cậu, dường như có chút thô bỉ...

Đương nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không nói lời nào, khi rảnh rồi hai người cũng sẽ nói chuyện phiếm một ít. Nhưng mà đến lúc sau, rốt cuộc Dung Hù cũng phát hiện, người đàn ông nào đó thể mà luôn gấp đồ ăn cho mình! Trong bát cơm của cậu, đủ loại đồ ăn đã xếp thành ngọn núi nhỏ, trái lại đối diện, căn bản một cọng rau cũng không có, rất sạch sẽ!

Dung Hù: “...”

Im lặng một khắc, thiếu niên hạ mắt, nhẹ giọng nói rằng: “Em làm đồ ăn rất dở hả?”

Tần Trình ngây ra: “Cái gì?”

Dung Hù nâng mắt lên, cười nhạt nói: “Anh một chút cũng không ăn, đều bỏ sang chỗ em...”

Hai mắt phút chốc tròn to, ngay sau đó, người đàn ông liền gấp một đồng lớn đồ ăn, bỏ vào trong bát, rất nhanh vùi đầu ăn.

Nhìn bộ dạng cố gắng dùng bữa của người đàn ông, lại nghĩ tới bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng lúc đối phương đóng phim, đi thăm dò, Dung Hù nhịn không được che miệng cười nhẹ ra tiếng.

Nghe tiếng cười của thiếu niên, vành tai Tần Trình ửng đỏ, nhưng ở mặt ngoài vẫn là bộ dạng bình tĩnh, giống như hắn vốn dĩ đã thích ăn, chứ không phải là thích gấp đồ ăn.

Bữa cơm này ăn xong, hai người thu dọn bát đĩa bỏ vào máy rửa bát tự động, liền từng người trở về phòng rửa mặt.

Sau khi mặc áo ngủ từ phòng của mỗi người đi ra, Tần Trình mới vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy thiếu niên ngồi ở trên bàn trà phòng khách, tùy tiện lật giở một bộ bài trong tay, cười nói: “Tần Trình, chúng ta... đến chơi trò chơi, thế nào?”

Những trò mà hai người có thể chơi, tự nhiên rất ít, không phải người này thua thì chính là người kia thua.

Tần Trình rất ít khi chơi trò chơi, đặc biệt là đánh bài, nhưng lúc này trước khi bắt đầu chơi, Dung Hù lại cong khóe môi, lộ ra một nụ cười xán lạn ám áp: “Người thua, liền cời một món quần áo, được không?”

Tần Trình bị tươi cười này mê hoặc nhất thời không kịp phản ứng, sau một lúc lâu mới: “...”

Chần chờ hồi lâu, giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: “... Người thua, liền mặc một món quần áo vào?”

Hôm nay thời tiết vẫn có chút nóng, tuy nói không cần mở điều hòa, nhưng mặc thêm vài món quần áo, khẳng định sẽ cảm thấy khô nóng, miễn cưỡng cũng có thể xem như một loại trừng phạt.

Dung Hù nặng nề lắc đầu, con ngươi xinh đẹp cười cong lên: “Là cởi quần áo.”

Tần Trình: “...”

Hai người đứng ở bên cạnh quầy bar, bắt đầu đánh bài.

Ván đầu tiên chấm dứt, Tần Trình thua, hần bình tĩnh cởi áo khoác ra. Trong áo ngủ còn mặc một cái áo lót màu đen, cơ bắp mỏng manh trơn nhẵn của người đàn ông dán ở trên người, cơ bắp cũng không mạnh mẽ, ngược lại đường cong mượt mà, vòng quanh đáng người cao to.

Ván thứ hai chấm dứt, Dung Hù thua.

Tần Trình ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hù, ánh mắt dừng lại trên khăn quàng cổ của Dung Hù. Đến hiện tại, cuối cùng hần cũng hiểu rõ, vì sao thiếu niên nhà hần yêu cầu hai người đi tắm rửa thay áo ngủ trước: bởi vì như vậy ăn mặc liền ít; sau đó thì tại sao lại khó hiểu mà đeo khăn quàng cổ, chụp mũ, mang bao tay, cái này căn bản là mưu đồ đã lâu!

Tuy rằng không quá hiểu vì sao Dung Hù đột nhiên muốn chơi trò chơi quý dị này, nhưng Tần Trình cũng rất không am hiểu việc cự tuyệt đối phương.

Vì thế hần nhìn cái khăn choàng trên cổ Dung Hù, đang chờ đợi Dung Hù cởi nó xuống, ai biết... ngay sau đó! Một đôi tay trắng nõn thon dài đột nhiên xuất hiện trên cúc áo ngủ của thiếu niên, sau đó “lạch cạch”, “lạch cạch”, “lạch cạch”... cởi tất cả nút áo ra!!!

Tần Trình: “!!!”

Thoải mái cởi áo ngủ ra, Dung Hù tùy ý ném vào trên sofa. Khăn choàng mềm mại từ hai bên rũ xuống, rất vừa vặn ngăn cản hai điểm hồng trước ngực, màu sắc mờ ám mờ người kia chỉ xuất hiện một giây trong tầm nhìn người đàn ông, liền nuốt tức biến mất.

Dung Hù khẽ cười nói: “Tiếp tục.”

Giọng Tần Trình khàn khàn: “... Được.”

Mấy ván kế tiếp, gần như đều là Dung Hù thua. Đôi khi bài trong tay Tần Trình thật sự kém đến không có thuốc chữa, nhưng đến cuối cùng, vẫn là Dung Hù thua. Ngoại trừ ván thứ nhất, Dung Hù một đường thua đến cuối cùng, khăn quàng cổ, mũ và bao tay trên người, đã sớm rút đi toàn bộ.

Mây hơi hơi nhăn lại, thiếu niên dường như không vui nói rằng: “Tại sao lại là em thua...”

Nói xong câu đó, cậu liền vươn tay kéo quần ngủ của mình, giống như thật sự định cởi nó ra.

Nhưng ngay giây tiếp theo, tay Dung Hù vừa mới đụng tới cái quần ngủ bằng bông kia, đột nhiên, một cái áo liền khoác ở trên người cậu.

Động tác của Dung Hù dừng lại, cậu thông thả ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. Chỉ thấy hai tay Tần Trình cầm cái áo ngủ bị ném trên sofa, nhẹ nhàng khoác trên đầu vai trần trụi của thiếu niên. Cặp mắt phượng tối đen sâu đến độ không thể nhận ra đáy, dùng một loại ánh mắt thâm trầm gắt gao nhìn mình, ánh mắt giống như muốn nuốt mình vào bụng, nhưng giống như... lại đang đè nén cái gì đó.

“... Có hơi lạnh, thời gian không còn sớm, ngừng đi, không chơi nữa.”

Giọng nói khàn khàn áp lực quanh quẩn trong phòng khách trống rỗng, ngón tay người đàn ông cầm áo ngủ, đụng phải đầu vai Dung Hù. Hần chỉ cảm thấy ngón tay kia nóng đến độ giống như giây tiếp theo liền bốc cháy, nhưng kế tiếp việc Tần Trình làm vẫn là: giúp Dung Hù phủ thêm áo ngủ, từng nút, từng nút giúp cậu cài cúc áo ngủ lại.

Tần Trình cúi đầu, nghiêm túc cẩn thận cài nút. Khi hần cài đến nút cuối cùng, Dung Hù đột nhiên ngẩng đầu, mãnh liệt hôn lên bờ môi hần.

Người đàn ông tức khắc cứng đờ, nhưng mà chỉ là một tích tắc, hần lập tức đưa tay chế trụ gáy thiếu niên, gia tăng nộ hôn này.

Hai người nghiêng ngả lão đảo ngã xuống sofa, đầu lưỡi Tần Trình linh hoạt tùy ý càn quét trong miệng Dung Hù, hôn đến độ da đầu cậu run lên, chỉ có thể vươn hai tay, ôm chặt người đàn ông phía trên, chậm rãi cảm nhận được một luồng nhiệt độ từ dưới thân truyền lên.

Nộ hôn của Tần Trình mang theo loại hơi thở thanh lãnh của bản thân hần, nhưng trên thực tế lại nhiệt liệt điên cuồng, lúc bị người đàn ông đó hôn, thậm chí Dung Hù cảm thấy mình sắp hít thở không thông, chỉ có thể phát ra tiếng nhẹ giọng rên rỉ từ khe hở giữa môi, sau đó miễn cưỡng hô hấp.

Hai người ở trên sofa hôn hồi lâu, không khí mờ ám kiều diễm cũng tràn ngập trong phòng khách. Chờ cái hôn đó kết thúc, Dung Hù hai mắt sưng mù, theo bản năng giơ tay lên giữ chặt Tần Trình. Nhưng ngay khi cậu chuẩn bị bắt đầu cái hôn kế tiếp, đột nhiên, Tần Trình mím chặt môi, từ trong kẽ răng phun ra vài chữ: “Quá muộn rồi, anh ôm em... trở về phòng ngủ.”

Dung Hù: “...”

Bị ôm về trong phòng, Tần Trình cẩn thận giúp thiếu niên kéo chăn, lại khẽ hôn một cái trên đôi môi mềm mại sưng đỏ kia, lúc này mới đóng cửa rồi đi.

Nhưng trong căn phòng tối đen, Dung Hù lại trợn tròn mắt, mặt không đổi sắc nhìn trần nhà.

Qua thật lâu, cậu xoay người lấy đi động dưới gối ra, mở khóa.

Chỉ thấy trên màn hình di động, rõ ràng là một giao diện tìm kiếm, đang biểu hiện ——

[Vì sao bạn trai đang trong tình yêu cuồng nhiệt lại vô cùng lãnh đạm với tôi?]

Đáp án hay nhất bên dưới dùng thể chữ in, lưu loát viết ra một bài tiểu luận văn. Tổng kết một chút nội dung, chính là ý này ——

[Đàn ông trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt không có khả năng biểu hiện lãnh đạm với bạn gái, nếu thực sự có loại tình huống này, chỉ có hai loại khả năng: thứ nhất, chàng trai đó có vấn đề về phương diện kia; thứ hai, chàng trai đó có người bên ngoài! Giả thiết bạn rất muốn biết rốt cuộc là thể nào, có thể dùng vài phương pháp sau, đi thăm dò đối phương, ví dụ như cố ý chơi trò chơi tán tỉnh, xem phản ứng của đối phương. Ví dụ như, mặc nội y tình thú, lúc này chàng trai đó liền hiểu rõ tâm tư của bạn.

Thật sự không được, có thể chơi đánh bài cò quàn áo, chàng trai liền hiểu ý bạn. Cho dù thực sự có người bên ngoài, đối mặt loại tình huống này cũng không có khả năng thờ ơ. Nếu vậy cũng không động lòng, tám chín phần, là phương diện kia không được. Thân, bệnh viện thành phố B hoan nghênh ngài, nhớ khen ngợi nha ~]

Dung Hù: “...”

Lại lật lịch sử, tìm kiếm là: [vì sao bạn gái trong tình yêu cuồng nhiệt vô cùng lãnh đạm với tôi?]

Kết quả của đáp án này ngược lại mang giá trị tham khảo không cao, ngoại trừ cùng đáp án “có người ở bên ngoài”, còn có rất nhiều người nói, nữ không dễ dàng xúc động giống nam, ví dụ như trước sau kỳ sinh lý, có khả năng dục vọng ở phương diện kia không mạnh.

Nhìn đủ loại đáp án, Dung Hù nâng tay trái lên, che mặt. Gò má cậu đã đỏ sấp chảy cả máu. Vừa rồi lúc cò quàn áo, cậu quả thực là dùng hết dũng khí đời này, không ngờ đáp án nhận được thể mà vẫn như vậy...

Tần Trình... thật sự không muốn làm cái đó với cậu ư?

Trong phòng cách vách.

Tần Trình: “...”

Xối nước lạnh xong, người đàn ông nào đó yên lặng mở di động, dừng trong mục danh bạ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đóng danh bạ, lại mở weibo, đăng một cái weibo mới.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: ... cậu ấy rất kỳ quái, đột nhiên như vậy, thiếu chút nữa cầm giữ không nổi.]

Loại weibo mang tính ám chỉ rất mạnh này, ba giây đồng hồ sau, lập tức chiếm được mấy cái bình luận!

[Oa oa oa oa?! Đây là cái gì? Cầm giữ không nổi? Là cái cầm giữ không nổi mà tôi nghĩ sao?]

[Quả cam nữ thần nói mau! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Chẳng lẽ là nam thần nhà bạn, muốn... há há há, tôi rất chong xáng, tôi cái gì cũng không hiểu ~]

Những người này chỉ tùy tiện trêu chọc, lại không ngờ rằng, rất nhanh liền được chính chủ hồi âm.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Canh hạt sen: ừm, chính là... cầm giữ không nổi đó đó.]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Cá yêu mèo: chỉ là cậu ấy đột nhiên có chút... kỳ quái, tôi có chút cầm giữ không nổi, tôi nên làm cái gì bây giờ?]

Nhóm fan Dung vừa thấy trả lời, nhất thời lòng buồn đưa hừng hực dấy lên!

[Nữ thần trắng giàu đẹp, ngàn vạn lần không thể tùy tiện để hấn đắc thủ, ngàn vạn lần không thể! Tuy nói hai người đang yêu đương, nhưng mà lúc này mới quen mấy tháng, nói thể nào cũng phải chờ một chút, để cái tên kia đợi đi, hừ! Quả cam của chúng ta mới không thể tùy tiện bị người khác ăn đâu!]

[Đúng vậy đúng vậy, nữ thần quả cam của chúng ta ngốc mạnh như vậy, tên đàn ông thối kia đoạt lấy bạn, mới không thể để cho hấn vừa lòng đẹp ý.]

[Chỉ mình tôi rất ngạc nhiên, vì sao quả cam nữ thần cầm giữ không nổi, mà còn muốn kiên trì sao? Đại gia, không phải là bạn không muốn kết hôn với đối phương chứ, hay là ở phương diện này tương đối bảo thủ? Kỳ thật mấy cái đó đều rất bình thường, tuy rằng thời đại này rất nhiều người đều không quan tâm mấy thứ đó, nhưng nếu bạn để ý, tôi khẳng định ủng hộ bạn. Cố lên, đây là tự do của bạn, bạn muốn thể nào là chuyện của bạn, nếu thật sự không muốn, vậy thì đừng bị tên đàn ông thối kia lừa lấy. Chúng tôi đều là hậu thuẫn của bạn, yêu Dung Dung, yêu quả cam, đã đảo tên đàn ông thối kia!]

Tên đàn ông thối Dung Hù: “Ất xì!”

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Tim tuyết theo tuyết: tôi không phải bảo thủ, cũng không phải không muốn kết hôn với cậu ấy. Chỉ là cậu ấy... á, là

tôi quá nhỏ, tôi năm nay mười chín tuổi, cảm thấy như vậy không tốt lắm, đúng không?]

Lời kia vừa thốt ra, tất cả fan Dung liền sợ ngây người ——

[Mười chín tuổi?!!! Quả cam nữ thần cô lập lại lần nữa, cô mới mười chín tuổi hả? Mama, tôi thế mà lại làm fan của một em gái moe moe nhỏ hơn tôi mười tuổi!]

[Đậu xanh rau má! Tên đàn ông thôi kia! Cầm thú kia! Wuli quả cam đại gia mới mười chín tuổi, hần thế mà cũng hạ thủ được? Cầm thú cầm thú cầm thú cầm thú... Tuy rằng hiện tại mười tám tuổi đã có thể kết hôn, tuy rằng tôi mười chín tuổi đã ở chung với bạn trai tôi... Khụ khụ khụ khụ, dù sao thì tôi mặc kệ! Chính là cầm thú!]

Nhìn những bình luận này, cầm thú chân chính – Tần Trình: “...”

Nhanh chóng tắt đi động, Tần Trình mặt không đổi sắc nằm trên giường đi ngủ. Nhắm mắt lại năm phút đồng hồ, đột nhiên, hần lại rời giường, mở đèn đi tới trước bàn, vừa lấy giấy bút, vừa mở đi động lên, bắt đầu viết tên.

[Nhiễm mặc nhiễm quá cầm thú, quả cam ngàn vạn lần không thể đáp ứng!]

Ừm, Nhiễm mặc nhiễm, ghi một khoản nợ.

[Micheal: hóa ra đại gia mới mười chín tuổi, vậy đối phương cũng quá đáng, đánh chết tên đàn ông thôi đó.]

Ừm, Micheal, ghi một khoản nợ.

[Uchiha: mười chín tuổi quả thật quá sớm, ủng hộ quả cam, quả cam chia tay tên kia đi, hần khẳng định không tốt như anh đối với em, ở bên anh đi 2333333333]

... Dung Dung tốt hơn mi một vạn lần, ai muốn ở bên mi!!!

Uchiha, ghi hai khoản nợ!

Sau khi đem tất cả ID ghi vào vở, Tần Trình xóa cái weibo này, trực tiếp đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Trình liền đến công ty, mà Dung Hù thì mặc áo ngủ ở trong nhà tùy tiện nấu chút đồ ăn, thành thành thật thật ăn cơm. Lúc ăn cơm, cậu thuận tiện lướt lướt tin tức ngày đó, đúng lúc này, lại nhận được tin của La Thiển.

[La Thiển: tiểu Hù, cậu có biết không, hôm nay tôi nghe một fan bụi nói, hóa ra fan đại gia của cậu... Chính là Liên Dung Tranh Tử Hâm lần trước quyền một trăm vạn cho hoạt động từ thiện của cậu đó, cậu còn nhớ không? Năm nay thế mà cô ấy lại mới mười chín tuổi! Thật hâm mộ, tôi cũng rất muốn mười chín tuổi liền có được một trăm vạn _(3” ∠)_]

Thìa múc cháo dừng giữa không trung, tầm mắt Dung Hù dừng hồi lâu trên cụm “mười chín tuổi”.

[Dung Hù: cô ấy bằng tuổi tôi à?]

[La Thiển: à đúng há, quả thật lớn bằng cậu đó, tiểu Hù.]

Kế tiếp đề tài của hai người liền dời khỏi Liên Dung Tranh Tử Hâm, tán gẫu về việc cuối tuần đến đoàn phim Hứa đạo báo danh. Xác định hành trình xong, Dung Hù thu dọn bát đĩa, bung vào phòng bếp. Chờ cậu từ phòng bếp đi ra, cậu vừa đi đến ban công, vừa gọi một cú điện thoại.

“... Ừm, anh tiếp tục đi theo ông ta, nhìn xem có thể tìm ra cái gì nữa không. Mặt khác tôi muốn mời công ty của các anh giúp tôi làm một chuyện, giúp tôi thăm dò, trước kia có phải Dung Hằng đã từng quen một người phụ nữ họ Lư hay không, tôi hy vọng có thể tra ra toàn bộ tư liệu về đối phương.”

Papparazi và thám tử tư kỳ thật đều không khác nhau lắm, minh tinh rất ghét papparazi, nhưng đồng thời, minh tinh cũng là người quen thuộc papparazi nhất. Ở phương diện này, Dung Hằng tuyệt đối không so được với Dung Hù, bởi vì Dung Hù biết nên làm thế nào đi tìm kiếm thám tử tư tốt nhất, nên làm thế nào đi đào móc bí mật của một người.

Cúp điện thoại, Dung Hù lại gửi một tin nhắn cho Tần Trình: [giúp em mở một công ty rỗng đi.]

Không bao lâu, cậu liền nhận được hồi âm của Tần Trình: [Được. Đúng rồi, giữa trưa không về, buổi tối lại trở về.]

Dung Hù vừa mới đi vào phòng bếp, nhìn tin nhắn này, cậu dừng bước. Hồi âm một chữ “được” xong, cậu xoay người đến tủ bát, từ bên trong tùy tiện lấy ra một gói mì ăn liền, dùng nước nóng luộc, lại thêm một cái trứng chần nước sôi, một lát chân giò hun khói, xem như bữa cơm trưa đơn sơ nhất.

Vào ban đêm, sau khi Tần Trình trở về, hai người tùy tiện ăn một chút.

Chờ lúc hai người “ngủ ngon”, đứng ở trước cửa phòng, Dung Hù đột nhiên kéo tay người đàn ông, hơi ngẩng đầu, ấn một cái hôn trên đôi môi mỏng manh.

Hai mắt hơi mờ, Tần Trình còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được một giọng nói nhu hòa mềm nhẹ vang lên bên tai mình: “Tần Trình... em thích anh.”

Trái tim vào giờ khắc này đột nhiên mềm nhũn xuống, nhìn khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp ấy, Tần Trình nhận không được vuron tay, dịu dàng vuốt ve làn da nhẵn nhụi. Thật lâu sau, hần cong môi, thấp giọng nói ra câu tâm tình đơn giản nhất trên thế giới ——

“Tiểu Hủ, anh yêu em.”

Trong giọng nói mang theo nụ cười, nhu hòa đến độ khiến người ta nhìn không được say lòng.

Nhìn con người hẹp dài tối tăm của Tần Trình, Dung Hủ chậm rãi nở nụ cười, gật gật đầu.

Lại trao đổi một nụ hôn mềm nhẹ, hai người đều về phòng mình. Dung Hủ dựa vào ván cửa, vuốt ve môi mình, cảm nhận nhiệt độ lưu lại trên đó. Sau một hồi, cậu buông tiếng thở dài, lấy điện thoại di động ra, xóa ebook «Một trăm loại phương thức hấp dẫn chàng» trên đó đi.

Câu nói vừa rồi, Tần Trình nói là thật, cậu nhìn ra, người đàn ông đó thích mình, yêu mình. Tần Trình có thể sử dụng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn mình, trong mắt tuyệt đối không chứa nổi những người khác, cũng tuyệt đối không có khả năng có người bên ngoài.

... Cùng lắm thì, về sau đi bệnh viện khám là được.

Trong phòng cách vách, người đàn ông nào đó cũng không biết, trong lịch trình tương lai của mình đã ghi thêm một hành trình “xem bệnh”.

Hắn rửa mặt hoàn tất, nằm ở trên giường, nhìn không được nghiêng đầu, nhìn về phía vách tường. Ở nơi cách chỗ này một bức tường, tiểu Hủ của hắn chỉ sợ đã ngủ. Biết rất rõ là nhìn không thấy đối phương, rõ ràng thứ nhìn thấy chỉ là một mặt tường, nhưng Tần Trình vẫn chăm chú nhìn thật lâu.

Vào ban đêm, trong nhóm fan Dung, đại gia lại đăng một cái weibo ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: tôi vẫn không nở.]

Rạng sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Tần Trình đã lặng lẽ rời khỏi nhà, đi đến sân bay. Giữa trưa, sau khi Dung Hủ rời giường phát hiện trong tủ lạnh đặt một đĩa thịt xào tiêu xanh, đồng thời lại thấy được một tờ giấy: [Ơ ăn liền không có dinh dưỡng.]

Không kim lòng nổi mà cong khóe môi, Dung Hủ lấy đĩa ra xào nóng thịt, liền tùy tiện ăn.

Bốn ngày sau, Dung Hủ ngồi máy bay rời khỏi thành phố B, bay đến tỉnh J, chính thức vào đoàn phim.

Lần này khi Dung Hủ chạy tới đoàn phim, vừa vặn một ngày trước đạo diễn Hứa Sanh đã bay đến Mỹ, đi tham gia một lễ trao giải, vì thế trong đoàn phim, mọi người đều vô cùng thả lỏng. Nhóm nhân viên công tác vốn dĩ chỉ trộm ngắm Dung Hủ, không dám xin cậu kí tên, nhưng dần dần, theo đúng sĩ thứ nhất ăn của... ăn Dung Dung xuất hiện, càng ngày càng nhiều nhân viên tìm đến cậu xin kí tên.

Chờ đến ngày hôm sau Hứa đạo ngàn dặm xa xôi từ Mỹ trở về, nhìn tiến độ trong đoàn phim hoàn toàn không có tiến triển, ông cụ hung hăng gõ quai trượng, cả giận nói: “Poster đâu? Tạo hình đâu? Tạo hình mỗi diễn viên đến bây giờ còn chưa xong? Còn có... còn có nam thứ đâu, sao đến hiện tại tôi còn chưa thấy được hắn, người ở chỗ nào rồi?”

Phó đạo diễn nhanh chóng đi lên: “Hứa đạo, Lô Tường Bác ngày hôm qua mới vừa tham gia một tiết mục tuyên truyền, xế chiều hôm nay liền vào đoàn.”

Hứa đạo hừ lạnh một tiếng: “Buổi chiều? Nam nữ chính đều đến rồi, mình hắn không đến, mặt mũi hắn rất lớn nhì. Không phải ba ngày trước hắn đã nên vào đoàn sao, kéo rồi lại kéo, kéo rồi lại kéo, buổi chiều bảo hắn tới gặp tôi!”

“Vâng vâng vâng vâng vâng!”

Tính tình Hứa đạo không quá tốt, trong số rất nhiều đạo diễn Dung Hủ gặp qua đời này, cũng chỉ Quách đạo có thể hơi so được với đối phương, nhưng có khả năng còn phải rơi xuống hạ phong.

Đại đạo diễn luôn có chút tính tình kỳ quái, cái này rất bình thường, chẳng hạn như Lưu lão tính tình cũng không tốt, nhưng Lưu lão cũng rất cổ quái. Lúc tính tình tốt thì đặc biệt tốt, lúc tính cách tệ thì cũng là tương đối tệ. Nhưng Hứa đạo thì khác, trong đoàn phim, Hứa đạo căn bản không hề cười, vẫn luôn mang gương mặt bình tĩnh, tỉ mỉ nhìn chăm chăm công việc của mỗi một tiểu tổ.

Lúc tính tình Lưu lão kém cỏi nhất, khẳng định kém hơn Hứa đạo, nhưng chia đều ra thì...

La Thiên nhỏ giọng nói: “Tiểu Hủ, Hứa đạo thật đáng sợ...”

Tầm mắt Dung Hủ dời khỏi kịch bản, tay trái cậu cầm kịch bản, tay phải cầm bút, vừa rồi luôn đánh dấu trên kịch bản. Trên kịch bản là ký hiệu đủ mọi màu sắc, bên cạnh rất nhiều hàng chữ còn viết một ít điểm chú ý. Cậu nghe La Thiên nói, bất đắc dĩ cười nói: “Tôi cảm thấy, Hứa đạo này đã rất tốt rồi.”

La Thiên hét hồn: “Vầy coi như tốt hả?”

Dung Hủ cười nhạt không nói.

Đời trước cậu từng đụng phải một đạo diễn tính tình tương đối tương đối tương đối hổng bét, đối phương là đạo diễn Hollywood, tính tình thật sự không tốt, tương đối nóng, thường xuyên mâu thuẫn với diễn viên. Sau này phim của đạo diễn đó, rất nhiều diễn viên đều cự tuyệt nhận, dù sao thì ai cũng không muốn hợp tác với một người cả ngày áp suất thấp.

Mà Hứa đạo tuy nhìn qua cũng là đáng về tính tình không tốt, nhưng chỉ cần không phạm sai lầm, ông ấy cũng chưa từng mắng.

Người như thế chỉ là tương đối nghiêm khắc với công việc, bọn họ nghiêm khắc với người khác, với mình lại càng nghiêm khắc. Cho nên tác phẩm Hứa đạo làm ra gần như bộ bộ đều là tinh phẩm, có được danh tiếng rất cao.

Rất nhanh Dung Hù liền chụp xong ảnh tạo hình, lại tẩy trang.

Tiếp qua ba ngày chính là nghi thức khởi động máy, nhóm diễn viên bọn họ vào đoàn phim trước là để mài giũa, hiểu biết đối phương, đồng thời cũng hiểu biết sự vụ liên quan trong đoàn phim.

Kỳ thật chuyện nam số hai đến trễ, đặt ở đoàn phim khác cũng không phải chuyện lớn gì, dù sao thì vẫn chưa khởi động máy, vậy liền không tính là đến trễ. Nhưng Hứa đạo lại hy vọng đối phương có thể đến sớm một chút, bởi vì nhân vật nam số hai sắm vai chính là một đội trưởng đội bóng rổ. Kỹ thuật bóng rổ của đối phương thế nào Hứa đạo không biết, nhưng mà Hứa đạo lại yêu cầu, người này biểu diễn phải tương đối phấn khích, cho nên nhất định phải đến đoàn phim sớm để huấn luyện.

Lô Tường Bác chính là nam số hai phim này, là tiểu sinh điện ảnh hạng một trong nước. Debut sớm hơn Dung Hù một năm, vừa ra mắt liền đóng phim điện ảnh của đạo diễn lớn, cho dù chỉ là một nam phụ thứ n, nhưng cũng xem như khóa vào giới điện ảnh. Người này giống Tần Trình, là ngôi sao điện ảnh chính tông, chưa từng quay một bộ phim truyền hình nào.

Về phần nữ chính bộ phim điện ảnh này, lại là tiểu hoa đán điện ảnh nổi tiếng trong nước, tên Tiêu Từ Đồng. Trước kia xuất thân từ show thực tế, ca hát bình thường, nhưng mặt mũi lại rất thanh thuần ngây ngô, là “mối tình đầu quốc dân”. Diễn xuất không tính là ưu tú cỡ nào, nhưng lại có được một gương mặt điện ảnh, tất cả phim điện ảnh từng diễn đều là loại phim thanh xuân, dựa vào gương mặt “mối tình đầu”, cô liền có được năm phần diễn xuất.

Mà bộ phim này của Hứa đạo, tên là «Không tiếng động».

Nếu lấy tên này, vậy tự nhiên có dụng ý của nó.

Dung Hù chụp ảnh tạo hình xong, Tiêu Từ Đồng sắm vai nữ chính đi đến bên cạnh cậu, cười nói với cậu: “Chào cậu, Dung Hù, không biết cậu có thời gian đối diễn với tôi không? Tôi biết cậu không có lời thoại, nhưng mà lời thoại của tôi rất nhiều, tôi muốn tìm cảm giác trước, tôi cũng không muốn bị Hứa đạo mắng đầu.” Nói xong, nữ diễn viên ấy còn nghịch ngợm trừng mắt lên.

Dung Hù cười gật đầu: Được, tôi tùy thời đều có thời gian.”

Không sai, trong bộ phim điện ảnh này, Dung Hù không có lời thoại. Nói nghiêm khắc thì, cậu chỉ có một câu lời thoại.

Bộ phim “Không tiếng động” này chính là nói về bản thân cậu. Nữ chính là một nữ sinh lớp 11, đúng tuổi thanh xuân, gặp rất nhiều chuyện phiền lòng, có một buổi tối đến sân thể dục giải sầu, đột nhiên thấy bạn trai đang nói chuyện điện thoại, bạn trai cũng không phát hiện trong sân thể dục tối như mực, bạn gái mình thế mà lại đang tán bộ, hần cười đùa liếc mắt đưa tình với nữ sinh bên kia điện thoại.

Vì thế, nữ chính trực tiếp xông lên cho bạn trai một bàn tay, đập tên con trai thối bất cả hai tay đó. Tên kia bị đánh không nhẹ, tè ra quần chạy mất, nhưng mà nữ chính sau khi kiên cường qua đi, rốt cuộc biểu hiện ra yếu ớt, một mình ngồi ở trên sân thể dục, nấp ở trong bóng tối khóc.

Lúc này cô liền đụng phải nam chính.

Nam chính Dung Hù sắm vai là một nam sinh tuần tú xinh đẹp, lại chưa bao giờ nói chuyện. Da tay cậu rất trắng, xuất hiện lúc nữ chính thương tâm, cho cô điều an ủi. Đó là một người câm, cậu không nói được gì, vì thế nữ chính liền nói với cậu rất nhiều chuyện của mình.

Một nam sinh dịu dàng xinh đẹp như vậy, là người thì đều sẽ thích, nữ chính cũng không ngoại lệ.

Theo từng chuyện xảy ra, nữ chính thích nam sinh đó. Nhưng mà thứ nam chính có thể cho cô chỉ là không tiếng động làm bạn, cũng chỉ có thể là không tiếng động làm bạn.

Lúc trước sau khi lấy được kịch bản từ trong tay La Chấn Đào, Dung Hù xem qua kịch bản không dài này, phản ứng đầu tiên là: bộ phim này rất khảo nghiệm diễn xuất, từ đầu tới đuôi chỉ có một câu lời thoại, còn là ở kết cục, vậy thì tất cả ngôn ngữ đều cần dùng động tác tứ chi và biểu tình rất nhỏ để thể hiện.

Mà phản ứng thứ hai của cậu chính là: đây là một bộ phim rất tốt.

Trước đây lúc Hứa đạo tiếp nhận phóng viên phỏng vấn đã từng nói, bộ phim «Không tiếng động» này kỳ thật bị «Mộ Thanh» của Lưu lão ảnh hưởng. «Mộ Thanh» kích phát linh cảm của Hứa đạo, khiến ông viết ra kịch bản này, mới có «Không tiếng động».

Lưu lão là bạn cũ của Hứa đạo, cũng cố ý giúp Hứa đạo tiến hành không ít tuyên truyền, còn cố ý nói: “Sau khi xem qua «Không tiếng động», tôi cảm thấy đây là một bộ phim không thua «Mộ Thanh».”

Có lẽ lời này là khoa trương, chỉ vì giúp bạn cũ tuyên truyền phim, giúp «Không tiếng động» tạo thế, nhưng thực lực của Hứa đạo là thật. «Mộ Thanh» kể câu chuyện nam nhân vật chính do Tần Trình sắm vai, ở bên cầu Nại Hà chờ người yêu của mình, đợi sáu mươi năm không đợi được đối phương, rồi cuộc trở lại nhân gian, tới tìm đối phương, cuối cùng mới phát hiện đối phương đã sớm quên đoạn tình cảm kia.

Mà «Không tiếng động» kể, cũng là câu chuyện của một quỷ hồn.

Quỷ hồn làm bạn với nữ sinh mình thích, khi đó bọn họ đều là học sinh trung học, học ngay ngôi trường đó. Từ nhỏ thân thể cậu ta không tốt, rất ít trò chuyện với người khác, cũng rất ít ai để ý cậu ta, chỉ có nữ sinh kia, luôn lén nép ở góc tường, khi cậu nhìn về phía cô ấy, cô ấy sẽ thẹn thùng dời mắt, cố ý làm bộ như không thấy được cậu.

Chậm rãi, cậu liên chú ý nữ sinh kia.

Nữ sinh kia thích cậu, cậu đã sớm biết, cậu rất ngạc nhiên, nữ sinh kia vì sao lại thích cậu. Vì thế có một ngày cậu chú ý nữ sinh kia, phát hiện cô thường xuyên cùng bạn mình đánh chạy mấy tên côn đồ, phát hiện tuy rằng cô rất tùy tiện tiện tiện, nhìn qua vô tư tới vô tâm, nhưng người khác có việc, cô đều sẽ chủ động hỗ trợ.

Chậm rãi, cậu cảm thấy nữ sinh ấy cười thực xinh đẹp.

Vì thế vào mùa hè năm kia, ngày mà hai người đều phải tốt nghiệp, nữ sinh kia gọi cậu, bảo ngày mai bọn họ gặp ở cửa trường học, cô có việc muốn nói.

Cậu vẫn luôn nhớ rõ ánh mắt thẹn thùng né tránh của nữ sinh lúc ấy, lần đầu tiên cậu vui vẻ về nhà như thế, khóa cửa, nghiêm nghiêm túc túc bắt đầu viết thư tình. Cậu cảm thấy không nên để con gái tỏ tình trước, cậu muốn chủ động tỏ tình, đem bức thư tình ấy giao cho đối phương.

Nhưng mà tất cả mọi lời viết đến cuối cùng, cũng không miêu tả ra được nụ cười sáng sủa của nữ sinh kia.

Cuối cùng cậu buông tha, cậu nghỉ ngày hôm sau đến cửa trường học, nói với nữ sinh kia ba chữ: mình thích bạn.

Nhưng cậu không gặp được ánh mắt trời sáng hôm sau.

Căn bệnh đột nhiên chuyển biến xấu, đêm hôm đó cha mẹ tựa như phát điên đưa cậu đến bệnh viện, cuối cùng lại không cứu được.

Khác với «Mộ Thanh», nội dung bộ phim này tương đối thiên về hướng thiếu niên ngây thơ, không có cái loại cảm giác thời đại như «Mộ Thanh». Nếu như nói Lưu lão dùng «Mộ Thanh» để kể lại một thời đại, vậy thì Hứa đạo dùng «Không tiếng động», cũng chỉ là đang kể một câu chuyện tình yêu ngây thơ rực rỡ.

Mới đầu La Chấn Đào cũng rất do dự, có nên để Dung Hù nhận bộ phim này hay không. Đầu tiên là bởi vì nhận bộ phim này, Dung Hù sẽ không có thời gian nghỉ ngơi, cậu liên tiếp quay nhiều phim như vậy, thời gian nghỉ ngơi quá ít. Tiếp theo lại là vì, Dung Hù chưa từng diễn nhân vật học sinh, cậu diễn hoặc là quân sư đa mưu túc trí, hoặc là thiếu soái máu lạnh vô tình...

Nói ngắn lại, chính là chưa từng diễn một đứa nhỏ còn trẻ như vậy.

Nhưng đôi mắt nghi ngờ của La Chấn Đào, Dung Hù lại không khỏi bật cười: “Anh La, em nhớ là... năm nay em mới mười chín tuổi rồi?”

La Chấn Đào đột nhiên sùng sốt, tiếp đó cười khan nói: “Đúng, đúng vậy, tiểu Hù cậu mới mười chín tuổi mà, ha ha ha ha.”

Vì thế, bộ phim này cứ như vậy mà nhận.

Xế chiều hôm đó, Dung Hù và nữ chính Tiểu Tử Đồng đối diễn mấy cảnh, hai bên đồng thời tìm cảm giác.

Có lẽ là Hứa đạo tức giận chửi mắng có hiệu quả, chạng vạng, xe của nam số hai Lô Tường Bác liền tới phim trường, hấn rất nhanh vào phòng trang điểm, đi thay trang phục diễn hoá trang.

Lúc này Dung Hù đang ăn cơm, nghe xong tin tức này, cậu cũng không có cảm giác gì. Nhưng La Thiển ở một bên lại khinh bỉ nhún mày, tức giận nhỏ giọng nói rằng: “Tiểu Hù, tôi đặc biệt không thích Lô Tường Bác, đặc biệt đặc biệt không thích. Hấn nhất định là cố ý nhận bộ phim này, tôi nghe tiểu Lý tổ ánh sáng nói, hình như hấn còn tự hạ thù lao, viết hai bức thư cho Hứa đạo, mới lấy được nhân vật nam thứ.”

Nghe vậy, Dung Hù khẽ kinh ngạc: “Vì sao chị ghét hấn?”

La Thiển lập tức tròn to mắt, hỏi: “Tiểu Hù, cậu không biết sao? Lô Tường Bác vừa debut, đã bị gọi là ‘tiểu Tần Trình’ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 99

Trong giới giải trí có loại phương thức debut, tên là “bản sao”.

Đời trước của Dung Hù, có một đài truyền hình đã từng tổ chức một chương trình tạp kỹ, tên «Tôi là đại minh tinh», ý đại khái của chương trình là tìm kiếm mặt minh tinh trong nhóm người nghiệp dư (quần chúng bình thường). Bọn họ triệu tập mặt minh tinh rộng khắp toàn quốc, cuối cùng người đạt quán quân có mặt mũi giống một thiên vương siêu sao thế hệ trước.

Người đổ dựa vào việc này mà debut, quay phim truyền hình, đóng phim điện ảnh, coi như là hơi hot lên một phen, nhưng cuối cùng vẫn là bữa bãi vô danh.

La Thiên vừa uống nước, vừa lén lút ngắm phía trước.

Ở nơi đó, Lô Tường Bác vừa mới hóa trang xong từ phòng trang điểm đi ra, đang chuẩn bị chụp ảnh tạo hình. Nhân vật mà nam số hai sắm vai là một vương tử vườn trường khóc soái, trẻ tuổi xán lạn, biết chơi bóng rổ, có rất nhiều cô gái thích hắn, là nhân vật hotboy điển hình.

Hiện giờ Lô Tường Bác đứng ở giữa studio, mặc một bộ đồ bóng rổ nền đỏ viền trắng, ngực ôm một trái bóng rổ, không ngừng bày tạo hình, chụp ảnh.

La Thiên nhỏ giọng nói rằng: “Lô Tường Bác này mới debut năm kia, lấy danh nghĩa Tần Trình, đi đâu cũng bị kêu là ‘tiểu Tần Trình’. Tiểu Hù, tôi cũng không thích hắn, mỗi lần hắn tham gia chương trình tạp kỹ, đều cố ý lặp lại biệt danh đó một lần, làm giống như người ta không biết vậy, thật sự là rất phiền. Rõ ràng là hình tượng mình cố ý tạo ra, còn mỗi ngày nói hoai, người này thật không biết xấu hổ.”

Đã vào giới hơn nửa năm, La Thiên đã sớm không phải là tiểu trợ lý mới ra đời lúc trước.

Cô đương nhiên không có khả năng đơn thuần cho rằng biệt danh “tiểu Tần Trình” là fan và khán giả dán trên người Lô Tường Bác, rất rõ ràng, đây là lộ tuyến phát triển mà người đại diện quy hoạch cho Lô Tường Bác.

Lô Tường Bác có ba phần giống Tần Trình, xuất thân chính quy, diễn xuất không tính là tốt, nhưng bởi vì khuôn mặt hắn cùng với hình tượng “tiểu Tần Trình” xây dựng ra, hợp đồng điện ảnh của hắn vẫn rất nhiều. Các đạo diễn đều rất thích ý dùng hắn, tùy tiện đóng nam số ba, nam số bốn, bởi vì có lẽ sẽ có khán giả nhìn trên mặt mũi “tiểu Tần Trình”, đến xem phim. Đây là một mảnh lợi, cũng là một điểm tuyên truyền.

Nghe La Thiên nói xong, Dung Hù nâng mắt lên, thản nhiên quét nhìn Lô Tường Bác một cái. Ánh mắt cậu từ mặt mũi đối phương lướt xuống, cuối cùng cong khóe môi, nhẹ nhàng mỉm cười: “Hắn lùn hơn Tần Trình rất nhiều.”

La Thiên sùng sốt, phì cười nói: “Tiểu Hù, cậu cũng xấu xa quá, chột miệng vết thương của người ta, hắn mới 1m77, Tần thần chính là 1m90.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng La Thiên lại mang bộ dáng tự hào, không chút nào có ý tứ khiển trách Dung Hù.

Thiếu niên chỉ có thể mỉm cười nhún vai, vô tội nhìn.

Rất nhanh, liền tới thời gian ăn cơm chiều.

Hiện giờ cả đoàn phim đều đến đông đủ, thừa dịp này, đoàn phim làm một lần liên hoan đơn giản, để tất cả diễn viên đều tụ tập một chỗ, nói chuyện phiếm, hiểu biết nhau, giúp cho việc quay phim kế tiếp.

Lần này ăn chính là tiệc đứng, Dung Hù bụng đói ăn tùy tiện đi lấy một ít cơm nước. Chờ cậu trở lại chỗ ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống, chợt nghe một giọng nói mang theo ý cười vang lên trước mặt mình: “Chào cậu, nơi này có người không, tôi có thể ngồi ở chỗ này chứ?”

Động tác lấy đĩa của thiếu niên phút chốc sùng sốt, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, khi nhìn đến khuôn mặt xán lạn tươi cười kia, hơi hơi dừng lại. Ngay sau đó, Dung Hù cười nhạt gật đầu: “Không có người, anh tùy tiện ngồi đi.”

Lô Tường Bác buông đĩa ăn xuống, kéo ghế ra ngồi vào.

Hai người tự mình ăn uống, Dung Hù an an tĩnh tĩnh ăn, giống như không cảm thấy có cái gì không đúng, mà Lô Tường Bác thì ăn vô cùng chậm, hắn ăn một chút liền không tiếng động ngẩng đầu nhìn Dung Hù một cái. Chờ nhìn thấy Dung Hù chuẩn bị ăn hoa quả, hắn phút chốc nắm chặt chiếc đĩa, cười mờ mờ: “Kỳ thật... Dung Hù, tôi đã sớm biết cậu. Tôi rất thích «Tầng mây màu đen», bộ phim kia thật hay, đặc biệt hay, tôi xem tận ba lần. Chốc nữa cậu có thể ký cái tên cho tôi không?”

Dung Hù để đĩa xuống, mỉm cười nói: “Được, cảm ơn anh đã thích.”

Lời chỉ nói tới đây, không có nói thêm nữa.

Dung Hù chỉ trả lời sáu chữ, nhưng trên mặt Lô Tường Bác lại không có một chút giận dữ.

Tuy rằng Lô Tường Bác đã ra mắt hai năm, nhưng thành tích của hắn thấp hơn Dung Hù rất nhiều. Rõ ràng vẫn luôn đóng phim, cũng vẫn luôn xào hình tượng, nhưng mà hắn chính là không nóng không lạnh. Khán giả có ấn tượng với “tiểu Tần Trình”, nhưng phần lớn chỉ nhớ rõ mặt hắn cùng với một ít nhân vật hắn diễn, lại không nhớ rõ tên của hắn.

Giới giải trí là một nơi cấp bậc rõ ràng, vô cùng hiện thực, nhân khí của Dung Hù quảng Lô Tường Bác mười con phở, thành tích phòng bán vé cũng cao hơn người kia không chỉ một cấp bậc, lại càng không cần nói cậu còn lấy được cúp Mẫu Đơn, Phi Thiên và Chuông Vàng —— Lô Tường Bác chỉ từng đạt được vài đề cử giải thưởng điện ảnh hạng hai, chưa từng lấy giải một lần nào.

Dựa vào những thành tích đó, hiện giờ dù Dung Hù nói một câu “Xin lỗi, nơi này có người rồi, anh ngồi không tiện lắm”, Lô Tường Bác cũng không có biện pháp với cậu.

Tính tình Dung Hù coi như không tồi, cũng không tính là ghét Lô Tường Bác cỡ nào, chỉ là nhìn đến mặt của hắn... luôn có chút không được tự nhiên.

Dáng mặt cùng với mũi Lô Tường Bác thật sự có hơi giống Tần Trình, nhưng mà mắt và môi lại không giống chút nào. Nhưng có mặt và mũi là đủ rồi, loại ba phần giống này đủ để cho hắn lấy danh nghĩa Tần Trình, đi mưu lợi cho mình.

Dung Hù không có cảm tình gì với hành vi này, nhưng cũng không có biện pháp khiến trách đối phương.

Trong giới ít có loại chuyện này, nhưng không phải là không có, ngay cả đương sự Tần Trình cũng trực tiếp xem nhẹ Lô Tường Bác, lười so đo với đối phương, vậy cậu cũng không tiện nói gì.

Sau một lúc lâu, Dung Hù com nước xong, chuẩn bị đứng dậy bụng đĩa đi. Lô Tường Bác nhanh chóng nói rằng: “Dung Hù, vừa rồi tôi nhìn thấy nhân viên mới bụng lên một đĩa dưa hấu, gần đây trời nóng, cậu có muốn ăn dưa hấu hay không? Tôi tính đi lấy dưa hấu, có muốn thuận tiện giúp cậu lấy một chút không?”

Dung Hù trực tiếp đứng lên, cười lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của anh, tôi ăn no rồi, thật sự không cần.”

Lời vừa nói ra, Dung Hù xoay người bước đi. Cậu vừa mới xoay người, liền bắt đầu cười cười, bước nhanh rời đi.

Ở chung chỗ với Lô Tường Bác này... ừm, thật sự rất khảo nghiệm lực nhẫn nại của cậu. Nhìn thấy mặt đối phương, lại nghĩ tới biệt danh của người này, Dung Hù luôn không kìm lòng nổi mà ảo tưởng hắn thành Tần Trình. Tần Trình về mặt thấp thòm nói chuyện với cậu, Tần Trình lúc ăn com chẹp miệng, môi Tần Trình có chút lật ra bên ngoài...

Không được, nghĩ thế nào cũng thấy khôi hài, cậu có thể không cười thật sự là rất không dễ dàng.

Sau khi bỏ đĩa ăn tới chỗ thu gom, La Thiên liền lén chạy tới. Cô gái nhỏ này nấp ở phía sau Dung Hù, lén lút nhìn Lô Tường Bác cách đó không xa một cái, sau khi thu hồi tầm mắt, La Thiên bĩu môi, bất mãn nói: “Tiểu Hù, Lô Tường Bác kia nói gì với cậu vậy?”

Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của trợ lý nhà mình, Dung Hù nhướn mi: “Chỉ là chào hỏi.”

La Thiên lập tức nói rằng: “Tiểu Hù, hắn khẳng định không có ý tốt! Tôi vừa mới nghe Lý phó đạo nói, sỡ dĩ Hứa đạo chọn Lô Tường Bác trong số nhiều diễn viên, hóa ra không chỉ vì hắn tự hạ thù lao, trên thực tế căn bản một phần tiền thù lao hắn cũng không lấy! Hắn là cố ý muốn đóng bộ phim này, nhưng vì sao hắn muốn đóng, cậu có biết không?”

Lúc nghe “tự hạ thù lao”, Dung Hù còn tương đối bình tĩnh, nhưng lúc nghe đến “một phần tiền thù lao cũng không lấy”, ý cười trên mặt cậu phút chốc cứng đờ.

Trầm tư một khắc, Dung Hù than nhẹ một tiếng: “Cần gì chứ, luôn theo cái bóng của người khác, muốn nổi tiếng rất khó khăn.”

Vừa nghe lời này, La Thiên còn tưởng rằng nghệ nhân nhà mình là đang bắt bình thay Lô Tường Bác, cô nhanh chóng giải thích: “Quan hệ giữa «Không tiếng động» và «Mộ Thanh», tiểu Hù cậu có biết đúng không? Đóng bộ phim điện ảnh này, Lô Tường Bác lại càng có thể kéo lên quan hệ với Tần thần. Chính bởi vì cậu đó! Tiểu Hù, trong «Tầng mây màu đen», Tần thần diễn hữu nghị, làm vai phụ cho cậu. Hiện tại Lô Tường Bác cũng tới làm vai phụ cho cậu! Hắn chính là cố ý!”

Dung Hù nâng bước đi ra ngoài khách sạn, vừa đi vừa nhẹ giọng nói: “Tôi biết.”

La Thiên lập tức sững sốt: “Cậu biết hả?”

Dung Hù gật đầu: “Ừm, tôi biết.”

La Thiên: “... Vậy tiểu Hù, cậu không tức giận sao? Hắn vừa lợi dụng Tần thần, vừa lợi dụng cậu!”

Bước chân Dung Hù đột nhiên dừng lại, cậu quay đầu nhìn về phía La Thiên, trấn định nói: “Chị tiểu Thiên, ở trong nghề này chị nên làm quen những thứ đó. Hắn chỉ muốn mượn tên tôi và Tần Trình đi lên thôi, có thành công hay không còn không nhất định, cũng không có làm hại tới ích lợi của tôi và Tần Trình. Sỡ dĩ Tần Trình không làm gì hắn, hai năm nay đều mặc kệ hắn tự do, là bởi vì anh ấy không rảnh tinh lực đi để ý tới đối phương. Nếu Tần Trình thật sự chú ý Lô Tường Bác, vậy Lô Tường Bác vui mừng còn không kịp. Cho nên, nếu chị rất ghét hắn, thì đừng để ý tới hắn, chính là lựa chọn tốt nhất.”

La Thiên gật mình tại chỗ, sau một lúc lâu, nhanh chóng đi theo.

Dung Hù nói không sai, hai năm nay Tần Trình hoàn toàn không để ý tới Lô Tường Bác, thậm chí hắn đã sớm quên người này tồn tại, chính bởi vì loại người đó bạn càng để ý tới, thì hắn nhảy nhót càng vui vẻ. Từ Tần lựa chọn phương thức xử lý lạnh, tùy mi gây sức ép, dù sao mi cũng không nhảy nhót

ra được bọt nước gì.

Ở trên điểm này, so sánh với Từ Tấn, La Thiển vẫn quá non. Nếu đối mặt loại chuyện sốt ruột này liền tức giận, thế về sau đụng phải chuyện càng đáng ghét, chẳng hạn như đụng tới Hàn Dương Hạo lúc trước, chỉ sợ La Thiển sẽ tức giận đến hộc máu.

Nhưng mà Dung Hủ cũng thật không ngờ, cậu không đặt “tiểu Tần Trình” này ở trong mắt, lúc đối đầu đối phương, cũng tận khả năng khách khí, nhưng người bụng dạ hẹp hòi cũng sẽ không xem khách khí của bạn thành tôn kính, ngược lại xem khách khí của bạn thành không biết điều.

Sau khi Dung Hủ xoay người rời đi, Lô Tường Bác vẫn luôn nâng đầu, nhìn theo cậu đi.

Chờ Dung Hủ và La Thiển rời khỏi phòng tiệc đứng, trên gương mặt giống Tần Trình kia, lộ ra một chút biểu tình phần hận. Lô Tường Bác mãnh liệt cúi đầu, dùng sức nắm chặt đĩa, dùng sức lực lớn nhất điên cuồng chọt cả nướng trong đĩa ăn đến nát nhừ.

Thật lâu sau, khi cà đã nát đến độ nhìn không ra bộ dáng vốn có, Lô Tường Bác mới buông đĩa, bung đĩa ăn rời đi. Hắn đi đến một gian phòng trong WC, khóa cửa lại, sau đó bỗng nhiên! Một quyền liền nện ở trên tường.

Không bao lâu, hắn gửi một tin nhắn ra ngoài, rất nhanh, người đại diện của hắn hồi âm lại: [quay phim cho tốt, quay tốt bộ phim điện ảnh này, đối với cậu chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.]

Ngón tay nắm di động đã nắm đến tái nhợt, Lô Tường Bác trả lời: [cậu ta khinh thường em, em đã hòa hòa với cậu ta như vậy, nhưng cậu ta căn bản không để ý tới em, anh Cường, cậu ta hoàn toàn khinh thường em! Không phải là cậu ta ý vào hiện tại nhân khí cao thôi sao, em ra mắt sớm hơn cậu ta một năm, em là tiền bối của cậu ta. Lúc cậu ta đóng phim với Tần Trình, phải nói là khúm núm, em nghe người ta nói, cậu ta vẫn luôn lấy lòng Tần Trình. Hiện tại đối thành em, cậu ta liền xem em như không khí ư?]

Người đại diện hồi âm: [aiz, nhin một chút, Tường Bác, đừng để ý cái loại tiểu nhân nịnh nọt đó.]

Lô Tường Bác phần uất bất bình đồ mất, thậm chí cũng sắp rớt ra một chút nước mắt: [nhưng mà anh Cường, dựa vào cái gì loại tiểu nhân như Dung Hủ có thể hot, mà em lại không thể? Cậu ta cũng không phải xuất thân chính quy, cậu ta chỉ có mỗi cái khuôn mặt dễ nhìn! Không phải cậu ta bị ai bao nuôi chứ, anh Cường?]

[Loại chuyện này chưa từng nghe nói, có điều trong giới cũng có lời đồn, nói Dung Hủ hình như có liên quan đến Dung gia thành phố B.]

Nhìn thấy tin nhắn này, mắt Lô Tường Bác càng đỏ rực.

[Bất kể thế nào, em ở trong mắt cậu ta chả là cái thá gì. Anh Cường, anh yên tâm, em sẽ nhin cậu ta, em cũng sẽ nhin Hứa đạo. Dù Hứa đạo mắng em thành rách nát, em cũng sẽ nhin.]

Người đại diện khen ngợi: [Tường Bác, tiếp tục cố gắng, chỉ cần cậu quay tốt bộ phim này, công ty sẽ an bài việc tuyên truyền tiếp theo giúp cậu.]

Chuyện ở đại sảnh tiệc đứng, Dung Hủ đương nhiên không biết. Cậu cũng không biết, trong giới lại có lời đồn, nói lúc quay phim «Tầng mây màu đen», mình vẫn luôn cố gắng lấy lòng Tần Trình...

Lời này nếu như bị đương sự biết, chỉ sợ sẽ dở khóc dở cười.

Nghĩ tới lúc trước khi quay phim «Tầng mây màu đen», ai mà không biết, Tần Trình luôn tình bơ rót nước cho Dung Hủ, luôn mang bộ dạng bình tĩnh, bảo trợ lý của mình đi mua trà chiều, sau đó để trợ lý đưa cho những người khác trong đoàn phim, bản thân hắn thì tự mình đưa cho Dung Hủ.

Khi đó Dung Hủ chỉ tưởng người đàn ông này là vì dì Tần, cho nên mới cố ý quan tâm mình. Bây giờ nhớ lại, mới biết được rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Buổi tối trước khi đi ngủ, khi nói chuyện phiếm với người đàn ông nào đó, Dung Hủ chợt nhớ tới: “Đúng rồi, hôm nay em gặp được một người. Hừm, mặt mũi có chút giống anh, em nhìn thấy hắn... liền thấy buồn cười, thiếu chút nữa không nhin được.”

Tần Trình bên kia im lặng một chốc, mới hỏi: “Giống anh?”

Dung Hủ nằm ở trên giường, một tay cầm di động, cười nói: “Đúng là có hơi giống, có điều cũng không phải rất giống. Anh hắn là biết hắn đi, hắn tên Lô Tường Bác, chị tiểu Thiển nói, biệt danh của hắn chính là ‘tiểu Tần Trình’. Lại nói hắn phải trách anh, bởi vì hắn giống anh, dẫn đến em cũng không thể nào giao lưu dàng hoàng với hắn được.”

Tần Trình suy tư hồi lâu, mới tìm ra cái tên này từ trong biển ký ức cuộn cuộn khôn cùng, nhưng hắn chỉ “à” một tiếng, liền nói chuyện khác: “Em với hắn đối diện lại không nhiều lắm, không giao lưu cũng chẳng sao. Hôm nay Lưu lão nói một việc...”

Sáng sớm hôm sau, Dung Hủ sớm đi tới đoàn phim, tham gia họp biên kịch.

Không khí trong đoàn phim vô cùng hòa hợp, ngoại trừ Hứa đạo vẫn có chút nghiêm túc, mọi người đều đùa giỡn với nhau, quan hệ rất tốt.

Lô Tường Bác cũng rất sôi nổi, tuy rằng hắn không biết tìm đề tài cho lắm, nhưng mà rất không làm giá, mỗi khi Hứa đạo giận mắng hắn, yêu cầu hắn đi xem kịch bản lại ba lần, hắn đều nhanh chóng cười đáp ứng.

Dần dần, cảm nhận của Dung Hù về Lô Tường Bác cũng không có hồng bét như vậy.

Tạm thời không nói có phải tính tình đối phương thật sự tốt như vậy hay không, dù là giả, vậy sức nhẫn nại của hắn cũng rất mạnh. Phòng chừng về sau lúc ở trong đoàn phim, mọi người ở chung sẽ rất vui vẻ, sẽ không gây ra mâu thuẫn gì. Như vậy liền tốt nhất, nếu không tính toán thân thiết, vậy thì quay cho tốt bộ phim này, đối với ai cũng tốt.

Ba ngày rất nhanh đi qua, Hứa đạo cũng triệu tập phóng viên, chuẩn bị cử hành nghi thức khởi động máy.

Không có gì khác biệt với nghi thức khởi động máy của những đoàn phim khác, vẫn là lựa chọn một giờ lành, thắp hương dập đầu, cuối cùng lại là phóng viên truyền thông đặt câu hỏi, đoàn phim thuận tiện tuyên truyền phim của mình một chút, liền coi như chấm dứt.

Phóng viên đã được an bài tốt, người bị đặt vấn đề thứ nhất, tất nhiên là Hứa đạo.

Hứa đạo mở microphone, nghiêm túc nói rằng: “«Không tiếng động» là một bộ phim tình yêu ngây thơ, tôi đã rất nhiều năm không quay phim tình yêu, đối với bản thân tôi cũng là khiêu chiến cực lớn. Có điều tôi rất có lòng tin, bộ phim điện ảnh này nhất định là một tác phẩm xuất sắc, mọi người cứ chờ mong.”

Hứa đạo nói có chút cuồng vọng, nhưng lời như thế do ông nói ra, lại không ai dám nghi ngờ.

Chờ khi phóng viên hỏi các vấn đề liên quan tới phim cũng đã tạm tạm, bọn họ lập tức chuyển đề tài, trực tiếp tìm tới Dung Hù.

“Dung Hù, xin hỏi lần đầu tiên cậu quay phim tình yêu, có cảm tưởng gì?”

“Dung Hù, ngày hôm qua «Mê thành» lại đăng một tổ ảnh sân khấu, trong đó cậu sắm vai một giáo sư tâm lý học thành thực. Vậy xin hỏi lúc này, sắm vai loại nhân vật thiếu niên thời kỳ trưởng thành, cậu có cảm thấy áp lực hay không?”

“Dung Hù, có nghe đồn cậu...”

Dung Hù cầm lấy micro, mỉm cười cong môi, nhất nhất trả lời vấn đề của phóng viên. Có vài phóng viên đặt vấn đề còn vô cùng sắc bén, nhưng cậu tư lạng bặt thiên can, nhẹ nhàng băng quơ đẩy đi, căn bản không trả lời đến trọng điểm. Hơn nữa mỗi vấn đề trả lời đến cuối cùng, cậu đều sẽ đem đề tài quay lại «Không tiếng động», khiến Hứa đạo vô cùng vừa lòng.

Ngoại trừ Dung Hù, cũng có phóng viên hỏi Tiêu Tử Đồng mấy vấn đề.

Nhưng sau đó, nam số hai, nữ số hai gần như đều là bối cảnh, chỉ đạt được một hai vấn đề.

Không bao lâu, phân đoạn đặt vấn đề liền sắp chấm dứt, nghi thức khởi động máy hôm nay cũng về dấu chấm hết. Nhưng ngay một vấn đề cuối cùng, Hứa đạo tùy ý chọn một nam phóng viên ngồi ở hàng thứ ba, nam phóng viên kia đứng dậy, lại hỏi: “Tôi muốn hỏi Lô Tường Bác, lần này cậu và Dung Hù hợp tác, có cảm nhận đặc biệt gì không? Trước đó Dung Hù cũng từng hợp tác với Tần Trình, «Tầng mây màu đen» đặc biệt tốt, cậu có cảm thấy «Không tiếng động» chính là tiếp nối của «Tầng mây màu đen» không?”

Vấn đề này hỏi ra, Dung Hù liền nhăn mày, Hứa đạo cũng ngăn người, môi khẽ mở, rồi lại đóng lại.

«Tầng mây màu đen» là phim điện ảnh phòng bán vé cao nhất năm nay, tích lũy phòng bán vé hơn mười tỷ, danh tiếng cũng không tồi, là một kỳ tích do nhiều loại nhân tố va chạm cùng một chỗ sinh ra. Nếu «Không tiếng động» có thể đạt tới cái loại thành tích như «Tầng mây màu đen», vậy tự nhiên là bạo, là một chuyện tốt.

Dung Hù quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Lô Tường Bác. Chỉ thấy người kia cầm lấy micro, vẻ mặt khiêm tốn cười nói: “Mấy ngày nay tiếp xúc với Dung Hù, con người đặc biệt tốt, diễn xuất cũng đặc biệt giỏi, tuổi tôi lớn hơn cậu ấy, thời gian ra mắt cũng lâu hơn, nhưng thứ tôi phải học tập ở cậu ấy lại rất nhiều. Tôi cảm thấy «Không tiếng động» là một bộ phim rất tốt, ở trong lòng tôi, bộ phim này cũng không thua «Tầng mây màu đen», tôi rất chờ mong mọi người xem nó, mọi người nhất định sẽ cảm thấy bất ngờ.”

Đến đây, nghi thức khởi động máy của «Không tiếng động» liền kết thúc.

Hứa đạo rất vừa lòng với câu trả lời cuối cùng của Lô Tường Bác, sau đó biểu dương hắn vài cái, Lô Tường Bác thì nghiêm túc đáp: “Cháu nói đều là thật, có thể đóng bộ phim này cháu thật sự là rất vui mừng, cảm ơn Hứa đạo cho cháu cơ hội này.”

Sau nghi thức khởi động máy, mọi người đều tẩy trang, ngày hôm sau mới chính thức khởi động máy quay phim.

Buổi chiều sáu giờ, tất cả mọi người trở về khách sạn nghỉ ngơi.

La Thiên đi vào phòng Dung Hù, giúp cậu chỉnh lý một ít đồ đạc, vừa chỉnh lý, cô gái nhỏ vừa cảm khái nói: “Đại khái là tôi hiểu lầm Lô Tường Bác, con người hắn hình như thật sự còn rất tốt. Tiểu Hù, tôi vốn cho rằng lúc phóng viên kia nói tới Tần Thần, Lô Tường Bác lại mượn cơ hội phát huy, nói một câu mình là ‘tiểu Tần Trình’, không ngờ hắn căn bản không có nhắc tới Tần Thần.”

Dung Hù ngồi ở trên sofa, tiếp tục lật xem kịch bản.

La Thiên còn nói thêm: “Kỳ thật Lô Tường Bác cũng không có trêu chọc chúng ta, lúc phóng viên đặt vấn đề, hắn còn cố ý khen cậu nữa. Về sau tôi

không bao giờ lấy thành kiến nhìn người khác nữa, hần hình như là người tốt...”

“Chị tiểu Thiên.”

La Thiên ngẩng đầu từ trong hành lý, hỏi: “Làm sao vậy, tiểu Hủ?”

Chỉ thấy ánh nắng ấm áp xán lạn từ phía sau thiếu niên chiếu xuống, chiếu ra một tầng sáng nhàn nhạt quanh thân cậu. Khuôn mặt tinh xảo trắng nõn bị giấu trong bóng tối, nhìn không quá rõ ràng, nhưng không biết thế nào, La Thiên đã từ từ ngưng nụ cười, chỉ cảm thấy trong phòng đột nhiên có hơi lạnh.

Giọng nói bình tĩnh không gợn sóng của thiếu niên, từng chữ từng chữ đặt ở trong lòng La Thiên: “Về sau đừng nhắc tên hần trước mặt tôi, tôi không thích hần. Chị phải nhớ kỹ, hần, vĩnh viễn không phải là Tần Trình.”

La Thiên run lên, một lát sau, mới nhanh chóng gạt đầu.

Đây là lần đầu tiên La Thiên nhìn thấy Dung Hủ nổi giận, cô chưa từng nghĩ, tiểu Hủ thế mà cũng biết tức giận. Lúc trước đụng tới Đặng đề ép, Dung Hủ cũng không có tức giận, sau lại đụng phải Nhâm Thư Chi vẫn luôn dây dưa cậu ấy, Dung Hủ cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Nhưng hiện tại, Dung Hủ lại đang tức giận.

La Thiên hoàn toàn không biết Dung Dung nhà mình rốt cuộc đang giận cái gì, nhưng mà trong lòng cô lại nghĩ: bất luận tiểu Hủ vì sao tức giận Lô Tường Bác, cô cũng phải giận chung với tiểu Hủ!

Làm fangirl chính là không có nguyên tắc như vậy đấy.

Chờ đến hơn bảy giờ ăn xong bữa cơm chiều, áp suất thấp bao phủ trên người Dung Hủ rốt cuộc chậm rãi tiêu tán. Cậu đưa tay xoa xoa huyết thái gương, gửi mấy cái tin nhắn cho La Chấn Đào. Chờ xử lý xong việc, Dung Hủ mang theo ý xin lỗi nói với La Thiên: “Xin lỗi, chị tiểu Thiên, vừa rồi có chút không vui, không phải cố ý nhắm vào chị.”

La Thiên lập tức lắc đầu: “Không sao không sao, về sau tôi không bao giờ nhắc tới cái tên kia trước mặt cậu nữa.”

Nhìn La Thiên gơ tay lên đặt ở bên miệng, cố ý làm ra động tác “kéo khóa kéo”, Dung Hủ dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Một lát sau, cậu nghiêm mặt, nói với La Thiên: “Lô Tường Bác còn phức tạp hơn tôi tưởng tượng nữa. Phóng viên là hần tự an bài, vấn đề kia cũng là cố ý sắp đặt. Vừa rồi tôi đã bấp anh La đi xóa bản thảo đầu tiên mà «Nhật báo Tân Tân» chuẩn bị đăng, chị tiểu Thiên, chị có biết tiêu đề bản thảo là gì không?”

La Thiên hoang mang hỏi: “Là gì?”

Dung Hủ hạ mắt, lạnh nhạt nói: “Dung Hủ Lô Tường Bác nắm tay «Không tiếng động», tái hiện huy hoàng của «Tầng mây màu đen».”

La Thiên trừng mắt, một chữ cũng nói không nên lời.

Trước khi La Thiên rời khỏi phòng, cô gái nhỏ vẫn chưa hoàn toàn thấy rõ giới giải trí này, vẫn đang không ngừng mắng chửi Lô Tường Bác. Cuối cùng cô cũng thấy rõ, cái gì khiêm tốn rộng lượng, hoàn toàn chính là một tên lừa gạt, căn bản vẫn là mượn tên Tần Trình, để tuyên truyền mình.

Thật vất vả tiến bước La Thiên, nụ cười trên mặt Dung Hủ cũng phút chốc biến mất. Cậu nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng hít một hơi, tiếp đó bất đắc dĩ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

Hai đời cộng lại, lần đầu tiên cậu tức giận đến thế.

Dung Hủ vốn là người không dễ dàng nổi giận, nếu cậu thật sự dễ nóng giận như vậy, lúc trước khi ở đoàn phim «Mai phục», sợ là cũng đã bị tên Hàn Dương Hạo ra về ngôi sao kia chọc tức chết rồi. Nhưng không phải là cậu biết nhẫn nhịn, chỉ là không dễ dàng nổi nóng, cảm thấy rất nhiều chuyện đều không cần thiết, chỉ cần có thể giải quyết là được, tức giận là đang tự làm khó mình.

Nhưng lần này thật sự không giống.

Lô Tường Bác nói mình là “tiểu Tần Trình”, cậu không hề gì, chỉ xem là một truyện cười.

Nhưng Lô Tường Bác nói “đối với Dung Hủ, hần chính là Tần Trình”, đó là đang khiêu chiến điểm mấu chốt của cậu.

Đối với cậu mà nói, Tần Trình chính là Tần Trình, bất cứ ai cũng không thể nói: “Tôi là Tần Trình của Dung Hủ.”

Trong «Tầng mây màu đen», Tần Trình làm vai phụ cho cậu; trong «Không tiếng động», Lô Tường Bác cũng làm vai phụ cho cậu. Lô Tường Bác muốn tuyên truyền mình như thế nào, cậu đều không để ý, nhưng mà cậu tuyệt đối không cho phép nói rằng, hần là Tần Trình của Dung Hủ.

Nếu bản thảo đã xóa, lửa giận của Dung Hủ cũng dần dần bình ổn. Buổi tối khi nói chuyện phiếm với người đàn ông nào đó, cậu cũng không có nói tới đề tài này, mà trò chuyện những việc khác.

Chờ sau khi đi ngủ, Dung Hù suy tư một khắc, cuối cùng lại cầm lấy di động, kéo nick weibo Lô Tường Bác vào sổ đen.

Sổ đen weibo ý là về sau lúc lướt weibo, vĩnh viễn không nhìn thấy tài khoản kia. Không giống việc follow, dù mình không có follow đối phương, thì khi mình lướt top weibo hoặc là đề tài đứng đầu, tài khoản weibo đó cũng sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Lần đầu tiên làm chuyện nhỏ nhen như vậy, làm xong hết thấy, Dung Hù kéo chăn, vững vàng đi ngủ.

Nhưng cậu lại không biết, trong phòng của Lô Tường Bác ngay cách đó không xa, tiểu thị tươi ban ngày còn vô cùng khiêm tốn, cả khuôn mặt trướng đến đỏ bừng, phần nộ gào thét với bên kia điện thoại: “Anh nói hình như là người đại diện của Dung Hù xóa bản thảo hả? Cậu ta dựa vào cái gì đối xử với em như vậy! Em đã khen cậu ta vậy rồi, em vẫn luôn khen cậu ta, ở trong đoàn phim cũng vẫn luôn nể nang, cậu ta còn làm vậy với em? Em đăng bản thảo cũng nhắc đến cậu ta, cũng nói không ít lời hay, vì sao cậu ta xóa bản thảo của em?!!!”

Lô Tường Bác không phải là nghệ nhân Hoa Hạ Entertainment, công ty hán ký hợp đồng kích thước không lớn, quan hệ truyền thông có thể mua được cũng không nhiều lắm. Toàn bộ nghi thức khởi động máy, Lô Tường Bác chỉ đạt được hai lần cơ hội lộ diện, hiện tại tốt rồi, Dung Hù trực tiếp chém một nửa!

Người đại diện cũng ở đầu kia điện thoại lòng đầy căm phẫn nói rằng: “Đúng vậy, anh cũng không hiểu, trong bản thảo đó vẫn luôn khen Dung Hù, không có một chút chỗ xấu nào với cậu ta, cậu ta làm gì phải nhằm vào cậu như thế? Tường Bác, có thể là bản thân cậu ta lòng dạ hẹp hòi, không muốn thấy cậu được tốt. Cậu đừng để ý tới loại tiểu nhân đó, về sau chúng ta tìm cơ hội, lại trừng trị loại người này. Đối với Tần Trình, cậu ta liên đủ loại a dua nịnh hót, đối với cậu thì lại như vậy. Người như thế quá không biết xấu hổ, chính là gió chiều nào theo chiều đó.”

Lô Tường Bác vừa tức vừa giận, tức giận đến nước mắt cũng sắp rơi xuống, người đại diện của hán vẫn luôn ở đầu kia điện thoại an ủi hán.

Cuộc điện thoại này gọi ước chừng ba giờ, rốt cuộc mới chấm dứt, Lô Tường Bác lau đôi mắt ướt át một phen, bộ dạng ảm ức. Hán nhấn mở trang weibo của Dung Hù, chỉ thấy góc bên trái, vẫn như cũ là “đã chú ý”, chứ không phải “chú ý lẫn nhau”.

Lô Tường Bác nhìn ba chữ “đã chú ý”, nhìn thật lâu, ánh mắt cũng càng ngày càng đỏ. Hán bỗng nhiên gờ tay lên, dường như muốn quăng nát di động, nhưng tay mới gờ lên giữa không trung, hán liền dừng.

“Nhìn... tao nhìn mày! Dung Hù, loại tiểu nhân nịnh nọt, không biết xấu hổ như mày, tao nhìn mày!!!”

«Không tiếng động» nhanh chóng khởi động máy.

Bộ phim điện ảnh này là phim tình yêu vườn trường thuần túy, không có bất cứ cảnh hành động nào.

Cảnh khởi động máy đầu tiên chính là cảnh Dung Hù và Tiêu Tử Đồng đối diện, Tiêu Tử Đồng biết xuất thân gameshow của mình, diễn xuất rất bình thường, trước khi quay tìm Dung Hù đối diện hai lần.

Nữ diễn viên này đã hai mươi bảy tuổi, mang gương mặt baby ngây ngô non nớt, hoàn toàn nhìn không ra tuổi, chỉ cần cô vừa đứng trước màn ảnh, sống sờ sờ chính là nữ chính.

Nhưng mà dù như vậy, cảnh đầu của «Không tiếng động» cũng NG.

Việc này nếu đổi thành đạo diễn khác, chỉ sợ sẽ nổi giận, bởi vì trong giới có một cách nói mê tín, nói nếu cảnh đầu tiên đã NG, vậy đoàn phim khẳng định rất không thuận lợi. Nhưng chính như Lưu lão đã từng nói với Dung Hù, Hứa đạo là một người rất không mê tín, nếu không phải nghi thức khởi động máy có thể tìm phóng viên truyền thông đến tuyên truyền phim, nói không chừng ông ấy căn bản còn chả muốn cử hành nghi thức khởi động máy gì đó luôn.

Hứa đạo đứng ở trước mặt Tiêu Tử Đồng, nghiêm mặt, khiển trách: “Cảnh đầu cho cháu quay cảnh tỏ lộ với Dung Hù, chính là để cháu cảm nhận một chút bầu không khí thanh xuân vườn trường. Cháu phải nhớ kỹ, cháu là một nữ sinh thắm mẩn cậu ấy, cháu rất hoạt bát sáng sủa, nhưng mà cháu đừng phải người mình thích, cũng sẽ ngượng ngùng. Tiêu Tử Đồng, biết nên diễn như thế nào chưa? Nếu còn không hiểu, đi tìm Dung Hù người ta, xin người ta đối diện với cháu đi!”

Tiêu Tử Đồng đáng thương gật đầu, lại tới tìm Dung Hù đối diện. Dung Hù cười đáp ứng, hai người đi đến góc phim trường, lại đối diện cảnh tỏ lộ này.

Cảnh này chính là kể tình tiết trước khi nam chính chết, nữ chính tìm đến cậu ấy, nói cậu ấy rằng hôm sau gặp ở cửa trường học.

Nam chính Đỗ Nhiên mà Dung Hù sắm vai đã sớm có thiện cảm với nữ chính Triệu Nhạc Lăng do Tiêu Tử Đồng sắm vai, cảnh diễn mảy, khảo nghiệm bản lĩnh lời thoại và biểu tình của Tiêu Tử Đồng, cùng với diễn xuất của Dung Hù.

Tiêu Tử Đồng còn có một câu lời thoại, nhưng Dung Hù thì cái gì cũng không có. Cho nên muốn biểu hiện ra sự bất ngờ và kinh ngạc của Đỗ Nhiên, liền hoàn toàn nhờ vào biểu tình và động tác của Dung Hù.

Đương nhiên, chuyện NG không có một chút quan hệ với Dung Hù, lúc răn dạy Tiêu Tử Đồng, Hứa đạo còn hết sức khen Dung Hù, trực tiếp nói với Tiêu Tử Đồng rằng: “Nếu cháu có thể được một nửa diễn xuất như Dung Hù người ta, bộ phim sau tôi sẽ còn tìm cháu!”

Tiêu Tử Đồng vui mừng quá đổi, sự tích cực khi quay hình rất cao.

Sau lần thứ hai, cảnh này thuận lợi thông qua.

Hứa đạo nhìn hình ảnh trong camera, lông mày hoa râm đều nhú lại, nhìn chằm chằm gương mặt “mối tình đầu quốc dân” của Tiêu Từ Đồng thật lâu, cuối cùng mới gắng gượng gạt đầu, xem như thông qua.

Trong đoàn phim một trận hoan hô, Tiêu Từ Đồng cũng kích động không ngừng gạt đầu.

Cảnh thứ hai, vẫn là cảnh hồi ức “đời trước”. Lần này hoàn toàn từ góc độ Đỗ Nhiên, quay cảnh cậu quen biết Triệu Nhạc Lăng.

Dung Hù mặc áo somi màu trắng, sợi tóc nhỏ vụn rũ trên cặp mắt sáng ngời, hệt như một hồ nước trong suốt, an an tĩnh tĩnh, dịu dàng nhẹ nhàng. Khi cậu ngồi ở góc phòng học, không tiếng động nhìn ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn nữ sinh kia đùa giỡn với bạn bè, rất nhiều nhân viên công tác cũng nhìn không được mà nhìn cậu, cũng dần dần hiểu rõ: “Hóa ra, đây là cảm giác mà Hứa đạo muốn à...”

Trường đại học mà đoàn phim mượn dùng hiện giờ đã nghỉ hè, nhưng cũng không ít học sinh ở lại trường. Khi nghe nói đoàn phim «Không tiếng động» quay hình ở trường của mình, đừng nói trường đại học này, toàn bộ sinh viên làng đại học đều chen chúc tới, kích động muốn xem tình huống đoàn phim.

Bảo vệ đoàn phim chặn bọn họ ở chỗ rất xa, những sinh viên đó hoàn toàn nhìn không thấy bóng dáng diễn viên. Nhưng luôn có một vài sinh viên biết đường nhỏ, lén lút chạy tới đoàn phim.

Khi ba bốn sinh viên đó đi vào đoàn phim, phó đạo diễn phụ trách an toàn đoàn phim nhanh chóng đứng dậy, kêu bảo vệ tiền đối phương đi. Mấy nữ sinh kia gấp đến độ nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, các cô rướn cổ lên, cố gắng nhìn tình huống trong phim trường, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng diễn viên.

Dung Hù vừa mới bỏ trang xong, từ phòng nghỉ chung của đoàn phim đi ra, mới vừa đi hai bước, chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai: “Dung Dung!!!”

Âm thanh này xen lẫn tiếng khóc nức nở, Dung Hù phút chốc dừng bước, nhìn sang chỗ phát ra tiếng.

Chỉ thấy bốn nữ sinh cầm di động, điên cuồng vẫy cậu, trong đó ba nữ sinh đã đỏ vành mắt bật khóc. Bảo vệ cao lớn cường tráng thô lỗ đuổi các cô ra ngoài đoàn phim, Dung Hù lập tức nhú mày, đi nhanh sang, giữ chặt tay nhân viên bảo vệ kia, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên kia sững sốt, theo bản năng đáp: “Lưu phó đạo bảo tôi đuổi mấy nữ sinh này đi.”

Dung Hù híp mắt, môi chậm rãi mím lại, cậu nhìn chằm chằm bảo vệ, giọng nói thanh lãnh hỏi lại một lần: “Lưu phó đạo là nói... kêu anh đuổi các bạn ấy đi à?”

Khí tràng mạnh mẽ đè ép trên người bảo vệ đó, khiến cả người hắn lạnh run, tay lới kéo túi sách nữ sinh cũng run rẩy ngừng lại. Hắn run giọng, gượng cười nói một câu: “Luu... Lưu phó đạo bảo tôi mời các cô ấy đi.”

Bên môi thiếu niên lộ ra một nụ cười lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ làm các cô ấy đi.”

La Thiên ở xa xa nhìn thấy cảnh này, nhanh chóng đi tới. Đọc hiểu tình huống, cô nghiêm túc nhìn mấy nữ sinh kia, nói rằng: “Đoàn phim hiện tại đang quay hình, rất nhiều thứ đều là giữ bí mật. Đạo diễn không thích lộ ảnh, nếu ông ấy muốn đăng ảnh hiện trường, sẽ tự mình đăng, nhưng rất không thích người khác lộ ra, cho nên đoàn phim tạm thời không chào đón bất cứ fan nào đến tham ban. Các bạn đi nhanh đi, bảo vệ vừa rồi tôi sẽ nói với Lưu phó đạo một chút, để giáo huấn lại, động tác thật sự quá thô lỗ.”

Trong bốn nữ sinh, có một nữ sinh bị kéo đứt dây đeo cặp sách. Nghe xong lời này, các cô liên tục gạt đầu, nhưng mà tầm mắt lại xuyên qua La Thiên, nhìn không được nhìn Dung Hù ở phía sau cô.

La Thiên thấy thế, bắt đắc dĩ cười cười, xoay người nói: “Các bạn ấy cũng đã đến nơi này, tiểu Hù, nếu không... mọi người chụp chung nhé?”

Dung Hù đi lên trước, tầm mắt lần lượt đảo qua bốn nữ sinh. Bộ dạng thiếu niên không cười, nhìn qua... có chút lạnh, khiến bốn tiểu nữ sinh đều rụt cổ, không dám nói lời nào.

Mấy nữ sinh đều yên lặng nghĩ trong lòng: chẳng lẽ Dung Dung giận hả?

Nhưng mà ngay sau đó, lại nghe Dung Hù than nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Các bạn đó, nếu vừa rồi tôi không phát hiện, có phải sẽ bị hắn đẩy ngã xuống đất rồi hay không? Về sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy, lần này chỉ là quai đeo cặp bị đứt, là việc nhỏ, nếu như bị bảo vệ kia đẩy xuống đất, chỗ nào đó bị thương, ba mẹ mấy bạn không đau lòng sao?”

Mấy tiểu nữ sinh đột nhiên ngậy người, dường như không nghĩ tới, nam thần nhà mình thế lại liên miên cẩn thận... thuyết giáo như vậy?!

Dung Hù lại kiên nhẫn cường điệu với các cô mấy lần, nếu đoàn phim ngăn cản không cho vào, vậy ngàn vạn lần đừng xông loạn. Chờ mấy nữ sinh mạnh mẽ gạt đầu, tỏ vẻ đã biết, cậu mới dờ khóc dờ cười ký tên cho bốn người, lần lượt chụp ảnh chung, lại để La Thiên đưa các cô rời đi.

Lúc gần đi, Dung Hù vút cho La Thiên một ánh mắt ra hiệu, La Thiên ngậy ra, lát sau gạt đầu.

Bốn nữ sinh đến bây giờ còn cảm thấy giẫm trên đám mây, hoàn toàn không thể tin được, vừa rồi thế mà mình lại chụp chung với Dung Dung, lấy được chữ ký, còn... còn đụng đến tay nhỏ bé của Dung Dung!

Chờ sau khi La Thiên đưa các cô ra, La Thiên giữ chặt nữ sinh bị kéo đứt quai đeo cặp, nhét vào trong tay cô bé một tờ giấy đỏ.

Nữ sinh kia mảnh liệt sững sốt, hoàn toàn không hiểu là xảy ra chuyện gì, chợt nghe La Thiên cười nói: “Tôi rất ít khi nhìn thấy tiểu Hù tức giận, hôm nay không ngờ lại... Hôm nay không ngờ lại thấy một lần, cậu ấy thật sự rất đau lòng mấy bạn, lo lắng mấy bạn bị thương. Hiện tại mấy bạn đi nhanh đi, mua cái túi mới đẹp đẹp, về sau đừng làm chuyện lỗ mắng như vậy nữa.”

Chờ nữ sinh đó nhớ là phải nhanh chóng trả tiền lại cho La Thiên, La Thiên đã sớm đi không thấy bóng dáng. Các cô đứng ở ngoài đây cách ly của đoàn phim, muốn nâng bước tiến lên, lại yên lặng lùi chân về.

Năm phút đồng hồ sau, trong diễn đàn tư nhân của Dung Hù ——

[QAQ Dung Dung thật tốt! Mị yêu Dung Dung cả đời! Mị yêu cậu ấy!!!]

Bài post này nhanh chóng khiến cho nhóm fan chú ý, bọn họ mở bài post ra, sau khi nhìn thấy nội dung trong bài, một đám kích động hồi âm. Mà các admin sau khi nhìn thấy bài post này, đầu tiên là răn dạy vài fan không tuân thủ quy củ kia, tiếp đó trở lại trong nhóm của mình, lau đôi mắt rung rung, cảm động nói chuyện phiếm.

[Wuli Dung Dung thật sự là vừa đẹp vừa tốt, sao em có thể tốt như vậy!]

[Tôi thật ghen tỵ mấy fan kia, đụng đến tay nhỏ bé của Dung Dung oa oa oa oa...]

[Tôi đã quyết định sau khi tốt nghiệp liền vào giới làm việc! Tôi muốn gặp Dung Dung! Tôi muốn gặp Dung Dung! Tôi muốn gặp cậu ấy!!!]

Hàn huyền một trận qua đi, admin đột nhiên lên tiếng: [lại nói, «Không tiếng động» cũng đã khởi động máy, có phải chúng ta nên chuẩn bị tốt vật tiếp ứng hay không? Lần trước hành trình của đoàn phim «Mê thành» tương đối giữ bí mật, vẫn luôn cự tuyệt chúng ta tiếp ứng, đạo diễn Hứa Sanh tôi biết, ông ấy rất thoáng, phỏng chừng chờ thêm mấy lần công khai ảnh sân khấu, ông ấy liền cho phép tiếp ứng.]

[Có đạo lý, tôi cũng biết Hứa đạo là một người rất thoáng. Chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị tiếp ứng rồi nhỉ?]

[Đợt «Tầng mây màu đen» quá vội vàng, chưa kịp tiếp ứng. «Mê thành» cũng chỉ tiếp ứng một lần, chúng ta chuẩn bị không quá tốt. Lần này nhất định phải chuẩn bị tốt! Nhất định phải làm cho Dung Dung nhìn thấy tâm ý của chúng ta, cậu ấy tốt như vậy, chúng ta cũng phải làm tốt nhất, để nhân viên đoàn phim đều thích Dung Dung!]

Vài fan lớn bắt đầu tiến hành thảo luận việc tiếp ứng vật tư cho «Không tiếng động».

Thảo luận đến cuối cùng, bỗng nhiên có một fan lớn hỏi: [lại nói, mấy cô có ai từng liên lạc với Liên Dung Tranh Từ Hâm không? Không biết bạn ấy có bằng lòng gia nhập chúng ta tiếp ứng hay không. Chúng ta tiến hành quyên góp trong diễn đàn, nếu có bạn ấy gia nhập, tài chính của chúng ta sẽ càng đầy đủ, vật tư tiếp ứng cũng có thể chuẩn bị càng tốt. Như vậy đi, tôi lập tức đi liên lạc bạn ấy một chút, nhìn xem bạn ấy có đồng ý gia nhập với chúng ta hay không.]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chương 100

Văn hóa tiếp ứng trong giới giải trí, là một môn học văn.

Đối với ca sĩ, fan của bọn họ muốn tiếp ứng, đa phần là xuống tay từ concert. Khi một fan người qua đường đi tham gia concert của ca sĩ nào đó, vừa mới đi đến chỗ ngồi, liền phát hiện trên chỗ ngồi đặt danh sách bài hát, gây huỳnh quang, đôi khi còn có món quà nhỏ tinh xảo.

Bên tổ chức concert không có khả năng đưa loại đồ vật này, vậy những thứ này cũng chỉ có thể là fan tự bỏ tiền túi mua.

Danh sách bài hát có thể làm bạn hiểu rõ hơn về ca sĩ, ở trên có danh sách ca khúc sẽ biểu diễn tại concert, có giới thiệu vắn tắt về ca sĩ, thậm chí còn nhắc nhở bạn: bài nào cần mọi người hát chung, bài nào cần mưa may gây sáng màu gì.

Loại hành vi này là đang tranh thủ mức độ thiện cảm vì idol nhà mình, cũng là giúp concert càng thêm hoàn mỹ.

Fanclub làm càng nghiêm túc, mức độ thiện cảm của người qua đường lại càng cao. Dù sao thì trên đời này, có rất ít minh tinh có thể làm được thành tích “tổng số fan lớn hơn người qua đường”. Ngoại trừ một ít siêu sao thiên vương, thì phần lớn mọi người đối với minh tinh chỉ là thái độ người qua đường, đạt được thiện cảm của họ, sẽ khiến minh tinh đi càng thông thuận, thanh danh càng tốt.

Còn fan của diễn viên muốn tiếp ứng, bình thường đều xuống tay từ tác phẩm điện ảnh và truyền hình.

Khi diễn viên quay một tác phẩm nào đó, fanclub của diễn viên sẽ tổ chức hoạt động quyên góp. Nhóm fan góp vốn mua rất nhiều món quà tinh xảo và đồ vật nhỏ tri kỷ, tặng cho nhân viên đoàn phim. Giả thiết bộ phim đó quay vào mùa đông, vậy có khả năng nhóm fan sẽ mua bao tay khăn quàng cổ miếng dán sưởi ấm, nếu bộ phim đó quay vào mùa hè, vậy có khả năng fan sẽ mua quạt mũ kem.

Trừ đó ra, chờ đến khi tác phẩm của diễn viên công chiếu hoặc là phát sóng, nhóm fan cũng sẽ đi tiếp ứng tuyên truyền ở hộp báo. Tặng hoa, đưa poster tuyên truyền, đưa quà... các phóng viên truyền thông nhận được quà của fan, chung quy sẽ có chút tâm tính nhận đồ của người nói tốt cho người, vì thế sẽ không quá tận lực viết kém cho mình tình đó.

Hiện giờ, trong diễn đàn fan của Dung Hù, topic ghim ở đầu tiên, chính là hoạt động tiếp ứng «Không tiếng động».

Vài admin đã sớm lấy được cách liên lạc với La Thiên, xác định hoạt động tiếp ứng một tháng sau. Hứa đạo cũng không ghét việc fan tiếp ứng, chỉ quy định nhân số fan vào đoàn phim, xong liền tùy mấy fan đó. Bởi vì được đạo diễn đồng ý, các fan bắt đầu giống như khoe khoang làm việc.

[Đầu tiên phải xác định đồ ăn. Lần này tổng nhân số đoàn phim «Không tiếng động» có tất cả 412 người, trong đó, trừ Hứa đạo ra, còn có sáu phó đạo diễn, biên kịch có hai người... Hơn nữa nữ chính là Tiêu Từ Đồng, nam số hai Lô Tường Bắc, nữ số hai Lưu Tuệ Chân. Trừ họ ra, còn có 386 người, có thể tính là cùng một cấp bậc để chuẩn bị.]

[Ừm, để tôi thiết kế đồ ăn cho 386 nhân viên công tác đó.]

[Tôi đi xem quà lưu niệm vậy. Lúc chúng ta tặng đồ là tháng bảy, bên đoàn phim thời tiết rất nóng, chúng ta phải mua quạt nhỏ, mua mũ che nắng, còn phải mua...]

Nhóm fan lớn công khai tiến hành toàn bộ kế hoạch tiếp ứng, công bố mỗi một chi tiết thảo luận trong bài ghim, hoan nghênh tất cả các fan giám sát.

Sau khi nhấn vào, bài đầu tiên chính là link góp tiền. Hoạt động bắt đầu từ ngày hôm qua, tính đến hôm nay, đã gom góp được hơn ba mươi vạn. Số tiền này nhìn qua thì rất nhiều, nhưng mà chia đều cho 412 người, lại có vẻ không đủ dùng, không nói những người cần đặc biệt chuẩn bị, mỗi người chỉ có hơn 700 nguyên.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, hiện nay nhóm fan lớn đang cẩn thận nghiên cứu đồ để tặng trong hoạt động tiếp ứng lần này.

Chờ đến buổi trưa, một admin đang ở trong nhóm thương lượng đồ tiếp ứng với các admin khác, đột nhiên, liền nhận được một tin nhắn weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm tiếp ứng?]

Admin kia vừa thấy, nhanh chóng thảo luận trong nhóm: [đại gia rep tôi! Có điều cô ấy chỉ rep hai chữ “tiếp ứng”, lại bỏ thêm một cái dấu chấm hỏi... ặc, không phải cô ấy không hiểu cái gì là tiếp ứng chứ? Tôi đi giải thích với cô ấy một chút, nếu cô ấy không muốn, chúng ta cũng không thể cưỡng cầu.]

Rất nhanh, admin đó hồi âm Liên Dung Tranh Từ Hãm ngay trong weibo.

[Khúc Thủy Lưu Thương: đúng, chính là tiếp ứng. Hiện tại Dung Dung đang quay «Không tiếng động», bọn mình đã thương nghị với đoàn phim rồi, 24 tháng sau sẽ đến đoàn phim thăm Dung Dung, sau đó mang theo một ít vật tư tiếp ứng. Nếu bạn không hiểu lắm, có thể tra văn hóa tiếp ứng, mình cũng có thể giảng giải đại khái một chút cho bạn.]

Chờ nửa ngày, admin đó cũng không nhận được hồi âm của Liên Dung Tranh Từ Hãm, vì thế cô liền giải thích.

[Khúc Thủy Lưu Thương: kỳ thật chính là như vậy, chúng ta đi thăm Dung Dung, sau đó đưa một ít đồ vật cho tất cả mọi người trong đoàn phim, có đồ ăn, có quạt mũ, cùng với một ít quà nhỏ. Rất nhiều fan đều sẽ làm hoạt động tiếp ứng như vậy, chính là muốn cảm ơn người của đoàn phim chăm sóc Dung Dung, vất vả bọn họ, cũng hy vọng về sau họ có thể càng quan tâm Dung Dung.]

Mười phút đi qua, admin đó vẫn không nhận được hồi âm của Liên Dung Tranh Từ Hãm. Cô bắt đầu đi trở lại nhóm nhỏ của mình, cảm khái: [phòng chừng Liên Dung Tranh Từ Hãm không muốn gia nhập hoạt động của chúng ta cho lắm. Cũng đúng, lần trước người ta đã bỏ một trăm vạn đi ủng hộ Dung Dung, hiện tại có khả năng không muốn tiêu tiền lắm.]

[A, Liên Dung Tranh Từ Hãm không tham gia à, dự toán của chúng ta tốt nhất vẫn nên tiết kiệm một chút. Vốn dĩ tôi nghe một người bạn trong giới nói, Hứa đạo đặc biệt thích hiệu A, hiệu đó không tính là quá đắt, một cái ví tiền đại khái chỉ ba số là mua được, nhiều nhất là một ngàn thôi. Tôi vốn chuẩn bị tặng ông ấy một cái ví tiền, hiện tại hay là thôi đi. (3” ∠)]

[Ừm, Liên Dung Tranh Từ Hãm không tham gia cũng không có việc gì, tôi phỏng đoán cuối cùng chúng ta gom được tổng tiền khoảng từ 50 đến 100 vạn. Đã có rất nhiều tài chính, chúng ta có thể tỉ mỉ thảo luận một chút.]

Theo thời gian lên men, tài chính của hoạt động tiếp ứng cũng sẽ càng ngày càng nhiều. Hiện tại mới qua một ngày, nói không chừng nhóm fan lớn còn chưa có nhìn thấy hoạt động, chờ bọn họ thấy được, tài chính sẽ tăng lên rất nhanh.

Trình độ hào phóng của fan Dung Hù, trong các nhóm fan lớn đều có danh tiếng. Như hoạt động gom góp từ thiện «Thất dục» lần trước, ngoại trừ đại gia Liên Dung Tranh Từ Hãm quyên một trăm vạn, số fan quyên tiền hơn mười vạn, liền không dưới mười người.

Khúc Thủy Lưu Thương tích cực thảo luận với các bạn ở trong nhóm, chờ lúc cô đột nhiên nhớ tới việc cầm lấy di động, vừa mới mở khóa, cô liền mở to

hai mắt, kinh ngạc nhìn giao diện inbox weibo của mình.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: tôi biết tiếp ứng, cho nên mọi người định đến đoàn phim «Không tiếng động» tiếp ứng Dung Dung sao?]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: nếu muốn tiếp ứng, mọi người có nghĩ ra là nên chuẩn bị vật tư tiếp ứng gì chưa?]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: không onl sao?]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm:???]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: tôi nhìn thấy bài ghim quyền tiền trên diễn đàn fan, nếu còn không đủ, có thể nói với tôi.]

Khúc Thủy Lưu Thương: “!!!”

Khúc Thủy Lưu Thương nhanh chóng mở diễn đàn fan ra. Cô vừa mới nhấn vào bài post, bỗng nhiên liền nhìn thấy trong đó, dùng màu sắc rực rỡ viết hai con số Ảp cực lớn ——

『89』

Đơn vị của con số này là: vạn.

Nửa giờ trước, con số này vẫn là “38”, nhưng giờ, con số đó đã biến thành 89!

Ngắn ngủn nửa giờ, đột nhiên bạo tăng năm mươi vạn! Đáp án gần như không cần nói cũng biết...

Vừa lúc này, admin phụ trách thu thập quyền góp đột nhiên lên mạng, kinh hãi xoát “A a a a a” đầy màn hình ở trong nhóm.

[Tiểu Hắc dưới lầu: mẹ tôi ơi! Ngọc Hoàng đại đế của tôi ơi! Như Lai Phật tổ của tôi ơi!!! Vừa rồi alipay của tôi thông báo, đột nhiên có 50 vạn chuyển đến!!! 50... vạn! 50... vạn! Mẹ ơi, cũng quá khủng bố rồi! Ai chuyển cho tôi năm mươi vạn vậy a a a a a!!!]

Tất cả admin trong nhóm đều kinh sợ, Khúc Thủy Lưu Thương dè dặt ngón tay còn đang run rẩy của mình (quá kinh ngạc), từng chữ từng chữ hồi âm [vừa rồi Liên Dung Tranh Từ Hãm... nói với tôi, nếu còn chưa đủ... lại đi tìm bạn ấy... tìm bạn ấy... tìm bạn ấy... bạn ấy...]

Trong nhóm lập tức biến thành ——

[Vân quyền vân thư:...]

[Shan:...]

[Mặt bự:...]

[Starly:...]

Mười mấy cái dấu chấm lửng trực tiếp xoát bình, chờ tất cả mọi người kịp phản ứng, các cô ấy nhất trí phản ứng ——

[Đại gia rút cuộc còn thiếu vật trang sức chân không vậy? Cô ấy rút cuộc có thiếu hay không!]

[Đừng kéo yêm, yêm chính là một cộng lông chân của đại gia!!!]

[Tôi lập tức đi hỏi Liên Dung Tranh Từ Hãm, nhà cô ấy có thiếu thú cưng không, cái loại từng lên đại học còn biết làm ấm giường đó! Xin nhìn tôi! Xin nhìn tôi đây!!!]

[Thím tính là cái gì! Tui còn có học vị tiến sĩ nè! Cô ấy có thiếu không? Tui tui sẽ đi ngay bây giờ!!!]

Chính cái gọi là đại gia, đã có cái chữ “đại”, tự nhiên không thể dùng phương thức đối đãi với người bình thường mà đối đãi đối phương.

Trong nhóm fan lớn này, kỳ thật tiền gửi của rất nhiều người đều có sáu số, thậm chí bảy số. Nhưng dù các cô có nhiều tiền như vậy, lại không có khả năng hào phóng tung tiền như rác đến thế, nói cho một trăm vạn liền cho một trăm vạn, nói cho năm mươi vạn liền cho năm mươi vạn!

Không chỉ các fan lớn, những fan Dung bình thường cũng phát hiện sự kiện “38 vạn” trong tích tắc biến thành “89 vạn”. Chênh lệch 51 vạn, một vạn đó còn có thể là fan bình thường quyền góp, vừa vạn góp ra. Nhưng nếu muốn trong mấy phút đồng hồ đột nhiên thêm năm mươi vạn, vậy tuyệt đối là có đại gia ghé qua.

Nói đến fan đại gia, phản ứng đầu tiên của nhóm fan Dung chính là năm chữ: Liên Dung Tranh Từ Hãm.

Mà khi có fan ngoài ý muốn chiếm được chân tướng từ chỗ admin, chân tướng này lấy tốc độ nhanh nhất truyền khắp giới fan.

Tối hôm đó, khi Liên Dung Tranh Từ Hãm quay xong, rút cuộc có thời gian cầm lấy điện thoại di động của mình, cô ấy... hần đột nhiên phát hiện, mình

lại có hơn một ngàn bình luận. Trong những bình luận đó có các loại ôm đùi, vây xem đại gia, nhưng đồng thời, còn xuất hiện một loại hiện tượng kỳ quái

[Tôi có một bạn học cũng rất Liên Dung Tranh Tử Hãm, hâm mộ ghen tỵ, thật muốn ôm đùi!]

[Trước kia có một nam sinh Liên Dung Tranh Tử Hãm từng theo đuổi tui, nhưng tui không thích hẳn lắm, hẳn còn tưởng rằng tui chỉ muốn tiền, nói muốn đưa tui một chiếc xe. Cười chết tui, không phải hẳn xem phim thần tượng quá nhiều, có bệnh chứ.]

[Nếu một ngày kia tôi cũng có thể Liên Dung Tranh Tử Hãm thì tốt rồi, không cần mong trở thành toàn bộ Liên Dung Tranh Tử Hãm, nửa Liên Dung Tranh Tử Hãm tôi cũng cảm thấy mỹ mãn QAQ]

Nhìn hồi lâu, lật ít nhất hơn hai trăm bình luận, Liên Dung Tranh Tử Hãm mới đột nhiên hiểu rõ ý của mấy fan đó.

Từ hôm nay trở đi, năm chữ “Liên Dung Tranh Tử Hãm” đã trở thành một từ hình dung! Từ hình dung độc đáo do fan Dung sáng tạo!

“Tôi có một bạn học cũng rất Liên Dung Tranh Tử Hãm” chẳng khác nào “tôi có một bạn học cũng siêu có tiền”.

“Nam sinh Liên Dung Tranh Tử Hãm” chẳng khác nào “nam sinh siêu giàu”.

Đối với việc này, Tần Trình: “...”

Lại xem một ít bình luận, bạn đại gia trắng giàu đẹp ấy liền đóng bình luận, không hồi âm một chữ, ả sâu công và danh. Người inbox cho hẳn cũng đặc biệt nhiều, nhưng đều trong nhóm “tin nhắn của người chưa follow”, đại gia người ta còn không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp mở inbox của “Khúc Thủy Lưu Thương”.

[Khúc Thủy Lưu Thương: cảm ơn bạn ủng hộ! Thật sự vô cùng cảm ơn! Bạn có muốn gia nhập nhóm fan lớn bọn mình không? Trước đó có nghĩ tới việc mời bạn, nhưng nhìn bạn hình như không có giao lưu với fan khác, nên chưa cho bạn id nhóm. Lúc này mình đưa id nhóm cho bạn, bạn có thể ở trong đó thảo luận với bọn mình về việc chuẩn bị vật tư tiếp ứng: 1000XXOO]

Hạ mắt nhìn vài hàng chữ này, Liên Dung Tranh Tử Hãm bình tĩnh trả lời: [không cần, mọi người cố lên.]

Tiếp đó, Tần Trình liền tắt di động, nâng bước đến bãi đỗ xe, trực tiếp ngồi xe về khách sạn.

Ghé phó lái, Từ Tấn đang nói về hành trình mà Tần Trình phải tham dự hai tuần sau khi quay xong.

«Trang hoa la» quay hai tháng, hiện giờ đã gần đến kết thúc. Nhưng mà bộ phim này quay xong, cũng không có nghĩa là Tần Trình có thể nghỉ ngơi. Tháng bảy hẳn cần tham gia vài lễ trao giải, còn cần quay thêm một bộ phim quảng cáo cho một nhãn hiệu xa xỉ phẩm phát ngôn trước đây, cũng không nhàn rồi.

Nghe Từ Tấn nói, người đàn ông chậm rãi quay đầu, xuyên thấu qua cửa sổ nâu, nhìn về phía bầu trời đêm diện tích vô ngần. Trên bầu trời chỉ có một ngôi sao, vô cùng sáng, chói mắt đến độ gần như muốn che khuất ánh trăng, khiến người ta chú ý đến nó đầu tiên. Một vầng trăng rằm vừa mới dâng lên từ dưới đường chân trời, ảm đạm không có gì lạ, nhưng ngôi sao đó lại nổi bật vô tận quang huy.

Tần Trình vươn tay, dán trên cửa sổ lạnh băng, nhẹ nhàng vuốt ve ngôi sao kia.

Thật lâu sau, giọng nam thấp thuần tao nhã vang lên trong thùng xe yên tĩnh, cắt ngang lời Từ Tấn: “Tháng sau có thể rút ra hai ngày không?”

Từ Tấn ngẩng ra, hỏi: “Hai ngày vẫn có thể rút ra. Cậu muốn làm gì?”

Ngón tay Tần Trình thoáng che đi ánh sáng ngôi sao kia, nhưng mà ánh sao sáng ngời vẫn lóng lánh chung quanh ngón tay hắn. Trong mắt phượng hẹp dài lộ ra một chút nhu hòa hiếm có, Tần Trình không tiếng động cong khóe môi: “Ừm, nếu có thời gian, tôi muốn đến tỉnh Y một chuyến... tham ban.”

Cùng lúc đó, tỉnh Y xa xôi, việc ghi hình «Không tiếng động» vẫn còn tiếp tục tiến hành.

Đã buổi tối hơn mười hai giờ, nhưng Hứa đạo vẫn không có một chút thả lỏng. Nhân viên công tác qua lại vội vàng, từng người làm chuyện của mình, hơn mười bóng đèn chói mắt chiếu sáng toàn bộ phim trường, chuẩn bị quay cảnh trong nhà.

Cảnh trong nhà ngoại trừ trường học đã thuê, Hứa đạo còn bảo tổ đạo cụ dựng vài phòng học.

Dã tâm của Hứa đạo rất lớn, tính toán chiếu phim trước tháng mười một, thừa dịp đợt thưởng Kim Phượng cuối cùng, vớt một đợt giải thưởng. Giải Kim Phượng yêu cầu mỗi bộ điện ảnh đề cử, đều nhất định phải chiếu trước tháng mười hai năm đó, nếu bỏ lỡ cơ hội này, liền giống như «Tầng mây màu đen», lại phải chờ một năm.

Hứa đạo cũng không muốn chờ phí một năm này, không nói đến một năm này đi qua, ấn tượng của khán giả đối với «Không tiếng động» sẽ giảm bao nhiêu. Chỉ nói năm tiếp theo, ai cũng không biết sẽ có tác phẩm xuất sắc nào xuất hiện.

Hứa đạo là một người rất hiện thực, ông cũng không tự đại đến độ cho rằng tác phẩm của mình thiên hạ vô địch, ai cũng so không lại. Nếu các tác phẩm năm nay đều đã lộ diện gần hết, vậy liền vội vàng đuổi kịp đợt này, trong lòng mới yên tâm.

Tối hôm nay, tất cả mọi người trong đoàn phim tính toán thức suốt đêm. Cảnh diễn của Dung Hù an bài đến rạng sáng hai giờ, điều này không quá ăn khớp với hợp đồng của cậu, trên hợp đồng từng nghiêm khắc quy định, mỗi ngày thời gian nghỉ ngơi của Dung Hù không thể ít hơn tám tiếng.

Về chuyện này, Hứa đạo cố ý tìm Dung Hù, hai người đi đến phòng nghỉ.

Xác định trong phòng thật sự không có những người khác, Hứa đạo lôi kéo Dung Hù, ánh mắt nghiêm túc nhìn cậu, nhỏ giọng nói rằng: “Cậu đã quay «Trang hoa la» rồi, lần này lão Lưu không đi theo phong cách văn nghệ, ưu thế trên mặt giải thưởng không lớn, nhưng mà đó lại là một bộ phim chính kịch. Phim chính kịch cũng có ưu thế rất lớn trong giải thưởng, hơn nữa Dung Hù, đối với «Trang hoa la», ở đoàn phim chúng ta, không ai càng có quyền lên tiếng hơn cậu. Hiện tại tôi nói cho cậu biết, lão Lưu không định đoạt giải Kim Phượng năm nay, «Trang hoa la» phỏng chừng phải tháng mười hai mới chiếu.”

Con người xinh đẹp hơi hơi mở to, Dung Hù kinh ngạc nhìn Hứa đạo.

Về mặt Hứa đạo trấn định nói rằng: “Đừng hoài nghi, ngày chiếu phim này là tôi hỏi lão Lưu, ông ấy chính mồm nói cho tôi biết. Tác phẩm của lão Lưu tôi vẫn tin tưởng, cả năm nay ông đều hỏi hà ngược xuôi vì «Trang hoa la», bộ phim này khẳng định xuất sắc. Tôi cũng không muốn tranh với ông, chúng ta vội vàng tháng mười một chiếu phim, bỏ qua bọn họ. Cho nên Dung Hù, tháng tám, phim của chúng ta nhất định phải quay xong.”

Ngưng mắt nhìn ông cụ về mặt ngưng trọng trước mắt, thật lâu sau, thiếu niên chậm rãi cong khóe môi, mỉm cười hỏi: “Hứa đạo, ngài cảm thấy cháu sẽ cự tuyệt quay suốt đêm, hay là không điều chỉnh được trạng thái?”

Hứa đạo cũng không giấu diếm, nói thật: “Cậu cũng biết, nam số hai... chính là Lô Tường Bác, hợp đồng của hắn chỉ như vậy, không nói gì về thời gian quy định đóng phim. Tiêu Tử Đồng tôi cũng đã nói qua, thời gian nghỉ ngơi của cô ấy vốn đã ngắn hơn cậu hai tiếng, cô ấy đồng ý tăng ca quay hình. Chỉ cần cậu đồng ý, chúng ta liền tiếp tục quay.”

Hứa đạo căn bản không nắc nỏ chuyện “điều chỉnh trạng thái”, nếu diễn viên ông cố ý lựa chọn ngay cả thức đêm quay phim cũng làm không được, vậy căn bản là đang nghi ngờ ánh mắt của ông. Máy diễn viên đều còn trẻ tuổi, lớn nhất bất quá mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đúng là lúc tinh lực dồi dào nhất. Ngay cả trạng thái cũng điều chỉnh không tốt, vậy họ có thể trở về ngâm lại nên cường thân kiện thể như thế nào rồi.

Dung Hù nhẹ nhàng cười một tiếng, nói ngược lại: “Hứa đạo, nói thật, hôm nay cháu đã quay tăng ca một tiếng rồi.”

Hứa đạo phút chốc sững sốt, sau một lúc lâu, ông mới cười cười: “Người trẻ tuổi, đóng phim cho tốt, bộ phim sau tôi còn tìm cậu làm nhân vật chính!” Nói xong, Hứa đạo liền xoay người rời đi, chỉ chừa lại mình Dung Hù trong phòng nghỉ.

Nhìn bóng dáng đạo diễn đi xa, Dung Hù thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Những lời này của Hứa đạo, mấy ngày này cậu đã nghe ít nhất bảy tám lần. Không chỉ cậu, Tiêu Tử Đồng, Lô Tường Bác, đều từng được Hứa đạo “cổ vũ” như vậy.

Mới đầu Tiêu Tử Đồng và Lô Tường Bác còn thực sự xem là thật, hết sức liều mạng, cố gắng đóng phim, tranh thủ để Hứa đạo nhìn thấy biểu hiện của mình. Khi bọn họ phát hiện với ai Hứa đạo cũng nói những lời này, bọn họ đều không còn lời gì để nói.

Dù sao cũng là nam nữ chính đối diễn nhiều nhất, Tiêu Tử Đồng vẫn rất chăm chỉ, thường xuyên kéo Dung Hù cùng đối diễn. Dần dà, hai người liền quen thuộc lên, Tiêu Tử Đồng từng lên lút phun tào với Dung Hù: “Hứa đạo thật là xấu, ông ấy cố ý treo khẩu vị chúng ta, tôi còn bị lừa nữa.”

Về chuyện này, Tiêu Tử Đồng cũng từng giáp mặt trêu chọc Hứa đạo. Lúc ấy Hứa đạo tâm tình tốt, nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đó, cố ý hỏi: “Chẳng lẽ cháu không muốn hợp tác với tôi nữa ư? Tôi thật là đau lòng mà.”

Phản ứng của Tiêu Tử Đồng là như thế, phản ứng của Lô Tường Bác thì lại càng khiêm tốn.

Dung Hù và Lô Tường Bác đối diễn có hạn, khởi động máy tới nay hai người căn bản là chưa từng đóng chung. Nhưng khi ở bên cạnh nhìn, Dung Hù rất rõ ràng phát hiện, Lô Tường Bác rất xem trọng lời Hứa đạo nói, mà còn dùng hết toàn lực để đóng phim.

Tuy rằng hắn diễn xuất... vô cùng bình thường, có cố gắng như thế nào nữa, thì ngay cả Tiêu Tử Đồng cũng kém hơn. Nhưng mà thái độ của hắn vẫn khiến Dung Hù vô cùng thương thức, chậm rãi đã không còn chán ghét hắn như vậy nữa. Hơn nữa sau khi phát hiện Hứa đạo chỉ là nói giỡn, Lô Tường Bác chỉ kinh ngạc đứng ở tại chỗ, qua thật lâu, mới khiêm tốn nói với Hứa đạo: “Là cháu không tốt.”

Tinh tình người này thật sự quá tốt, khiến Dung Hù cũng không khỏi liếc mắt.

Trong đoàn phim «Không tiếng động», ngoại trừ nhóm nhân viên cấp cao như đạo diễn, người sản xuất không nói tới, ở phương diện diễn viên, địa vị của Dung Hù lớn nhất, tiếp theo là Tiêu Tử Đồng, tiếp theo là nữ thứ Lưu Tuệ Chân, lại tiếp nữa mới là Lô Tường Bác.

Dung Hù và Tiêu Tử Đồng rất quen thuộc, nhưng mà lại không có tiếp xúc gì với Lưu Tuệ Chân. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, đáng người cực tốt, uốn một đầu tóc xoắn lộn to, lúc gặp cô, phản ứng đầu tiên của Dung Hù chính là Nhâm Thư Chi.

Hai người đều có gương mặt có thể hấp dẫn đàn ông, có điều sự gợi cảm của Nhâm Thư Chi càng đủ trưởng thành phong tình, sự gợi cảm của Lưu Tuệ Chân thì hơi có vẻ ngây ngô. Nhưng cũng chính vì vậy, Hứa đạo mới quyết định để Lưu Tuệ Chân đóng bộ phim tình yêu vườn trường này, bởi vì lúc cô diễn hoa hậu giảng đường, cũng sẽ không có vẻ xã hội hóa, ngược lại mang theo một chút khí chất học sinh như có như không.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Dung Hù với Luru Tuệ Chân, nhưng đồng thời cậu cũng từ chỗ La Thiên biết được, tính tình Luru Tuệ Chân rất kém, thích ra vẻ ngôi sao.

Cái ra vẻ ngôi sao này không phải là cái loại giống Hàn Dương Hạo lúc trước, công khai làm giá với mỗi người trong đoàn phim.

Luru Tuệ Chân rất có ánh mắt, chỉ cần đối mặt những người có địa vị lớn hơn cô, cao hơn cô như Hứa đạo, Dung Hù, Tiêu Tử Đồng, cô đều vô cùng cung kính, khuôn mặt tươi cười đón chào. Nhưng đối mặt người địa vị không bằng cô, cô chưa từng có sắc mặt hoà nhã.

Trong phim «Không tiếng động», nữ thứ mà Luru Tuệ Chân sắm vai thích nam thứ mà Lô Tường Bác sắm vai, bám riết không tha với hắn. Cảnh diễn giữa hai người bọn họ là nhiều nhất, nhưng Lô Tường Bác lại không đối diễn một cảnh nào với Luru Tuệ Chân.

Lúc thay quần áo, La Thiên ôm áo khoác của Dung Hù đứng ở ngoài màn hình, nhỏ giọng nói rằng: “Tiểu Vương tổ camera nói với tôi, hình như Luru Tuệ Chân rất khinh thường Lô Tường Bác. Lô Tường Bác vẫn luôn đi tìm Luru Tuệ Chân đối diễn, nhưng Luru Tuệ Chân căn bản không để ý tới hắn, vẫn luôn ra vẻ ngôi sao. A, tiểu Hù, lúc cô ấy đối mặt cậu, thật hiền lành dễ thân, đặc biệt dễ nói chuyện, nhưng lúc cô ấy đối mặt Lô Tường Bác lại như thế.”

Dung Hù nghe vậy, vẫn bình tĩnh cài cúc áo, không nói gì.

La Thiên tiếp tục nói rằng: “Kỳ thật tôi thấy dường như Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng cũng biết việc này, nhưng bọn họ lại không có ý muốn nhúng tay.” Lúc nói những lời này, trong giọng nói La Thiên cũng không có bất cứ chỉ trích gì, cũng không có một chút chán ghét, giống như chỉ đang nói một sự thực.

Cô đã sớm biết, giới giải trí không đơn giản như mình tưởng tượng, có lẽ trong lòng Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng đều rất khinh thường Luru Tuệ Chân, nhưng mà Luru Tuệ Chân lại không trêu chọc đến bọn họ, lúc quay phim cũng luôn quy củ. Ngoài phim cô ta lạnh nhạt khinh thị Lô Tường Bác bao nhiêu, thì trong phim cô ta liền có bấy nhiêu điên cuồng theo đuổi với hắn.

Luru Tuệ Chân diễn vẫn ổn, Hứa đạo liền không để ý cô ta, nhiều nhất là về sau không tìm người như thế đóng phim nữa thôi.

Cài xong một cúc áo cuối cùng, Dung Hù cúi đầu, chỉnh lý dây lưng. Cậu rũ mắt, hàng mi nhẹ nhàng liền che khuất màu sắc trong mắt, đôi môi mỏng manh hơi mím lại.

La Thiên không nói gì thêm, cô là trợ lý của Dung Hù, phải đem một ít việc vặt trong đoàn phim nói với Dung Hù, khiến cậu không đến mức không hiểu gì, cái gì cũng không biết. Nhưng mà qua vài giây đồng hồ, cô lại chợt nghe Dung Hù nhẹ giọng hỏi: “Lô Tường Bác có phản ứng gì?”

La Thiên phút chốc sững sốt, tiếp đó mới hiểu rõ ý của Dung Hù, cô đáp: “Hình như Lô Tường Bác không quá tức giận, mỗi lần Luru Tuệ Chân trợn trắng mắt với hắn, hắn đều giống như rất buồn, nhưng vẫn chưa từng nổi giận, rất lợi hại.”

Câu “rất lợi hại” này, tự nhiên là khen Lô Tường Bác.

Bất luận là Lô Tường Bác thật sự có tính tình tốt như vậy, không thêm để ý Luru Tuệ Chân trào phúng khinh thị với mình, hay là hắn vô cùng nhẫn nhịn, vẫn không lộ ra dấu vết. Từ hai loại góc độ đó mà nói, hắn đã rất lợi hại, ít nhất La Thiên mặc cảm.

Khóe môi Dung Hù nhẹ nhàng cong lên, “xoạt” một tiếng, màn hình bị kéo ra.

La Thiên nhanh chóng quay đầu nhìn, khi nhìn đến thiếu niên thanh nhuận xinh đẹp kia, cô không tự chủ được mà ngơ ngẩn.

Dung Hù cười nhạt nói: “Đi thôi, chị tiểu Thiên, còn phải tiếp tục quay.”

Nghe nói như thế, La Thiên mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cô nhanh chóng “ừm” một tiếng, bước nhanh đuổi theo.

Cảnh cần quay tới hôm nay, là một cảnh bên ngoài. Cảnh trong nhà đã quay gần xong, kế tiếp đa phần đều là ngoại cảnh.

Trong «Không tiếng động», lần đầu tiên Đỗ Nhiên xuất hiện là ở sân thể dục, mà về sau nơi cậu xuất hiện, trên cơ bản cũng đều là ở sân thể dục.

Lần đầu tiên Triệu Nhạc Lăng nhìn thấy thiếu niên xa lạ này, chỉ cho rằng cậu là học sinh lớp nào đó, cũng tới sân thể dục tản bộ. Khi Triệu Nhạc Lăng ngồi trong sân thể dục không nhìn được bất khác, bàn tay thon dài tuyết trắng xuất hiện trước mắt cô, làm cho cô hết hồn, nhấc đầu, liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười ấm áp nhu hòa.

Ánh trăng sáng tỏ phản chiếu trong con ngươi trong suốt sáng trong, phản xạ ra điểm điểm tinh quang. Bờ môi cậu có chút tái nhợt, nhưng mà khi cậu nâng khóe môi lộ ra một nụ cười với bạn, bạn sẽ cảm thấy trong lòng ấm áp, cảm thấy đối phương có thiện ý, sẽ không cảm thấy một chút sợ hãi nào.

Trên sân thể dục tối đen trống trải, một thiếu niên trắng nõn tuấn mỹ hơi nghiêng đầu, nghiêm túc chăm chú nhìn cô. Tay cậu cực trắng, móng tay mượt mà đầy đặn, trên đầu ngón tay giống như mỹ ngọc cầm một cái khăn tay lụa màu trắng. Chờ đến lúc Triệu Nhạc Lăng hoàn hồn, cô đã nhận không được tiếp nhận cái khăn tay kia.

Người này là người đẹp trai nhất mà Triệu Nhạc Lăng từng thấy, còn đẹp trai hơn cả hotboy kia.

Đối mặt nụ cười của người này, cô căn bản không thể cự tuyệt, chỉ có thể nhìn đối phương, ngay cả khóc cũng quên.

Sau khi lấy khăn tay, Triệu Nhạc Lăng xoay người bỏ chạy. Đáng vẻ cô gào khan khóc lớn như vậy bị người khác thấy được, cô muốn nhanh chóng chạy trốn. Vì thế cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi sân thể dục, chạy một khoảng, cô lại xoay người nhìn, chỉ thấy thiếu niên mặc sơ mi trắng xinh đẹp ấy vẫn còn đứng tại chỗ, cười nhìn cô.

Triệu Nhạc Lăng nhìn thật lâu, tiếp đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau đó lần thứ hai nhìn thấy thiếu niên, là vào hai tuần sau, cũng là cảnh hôm nay Dung Hủ phải quay.

Chuyện bạn trai cũ bắt cả hai tay khiến Triệu Nhạc Lăng vẫn luôn rầu rĩ không vui, vừa vặn gần đây trong trường học lại xảy ra một chuyện, đội trưởng đội bóng rổ được rất nhiều nữ sinh thích, cũng đột nhiên thân thiết với cô. Tâm tình phiền muộn, vào một đêm khuya, Triệu Nhạc Lăng lại đi tới sân thể dục, nhằm chán ngấm sao.

Lúc này, thiếu niên ấy lại xuất hiện.

Tám camera nhắm ngay phim trường, không cùng góc độ quay hình ảnh hai nhân vật chính.

Tuy nói hiện giờ là đêm khuya, nội dung quay cũng yêu cầu đêm khuya, nhưng Hứa đạo tự nhiên không có khả năng thật sự không chiếu sáng. Nếu không chiếu sáng, vậy hình ảnh khán giả nhìn thấy chính là một mảnh tối đen, tựa như phải tìm kiếm người châu Phi vào buổi tối vậy, ánh sáng ảm đạm khiến người ta căn bản không nhìn thấy hình ảnh.

Tiêu Từ Đồng ngồi ở trên cỏ, ngửa thân thể ra sau, hai tay chống trên cỏ xanh. Khuôn mặt ngây ngô dịu dàng của cô được ngọn đèn chiếu sáng lên, chỉ thấy trong màn hình camera, biểu hiện một thiếu nữ ban đêm một mình ngồi trên mặt cỏ, nhân vật vô cùng rõ ràng, nhưng hình ảnh cũng không phải là quá sáng.

Hứa đạo gật gật đầu, giơ tay lên: “Action!”

Giữa phim trường, Tiêu Từ Đồng ngẩng đầu nhìn không trung, ánh mắt mờ mờ, trên mặt mang một chút mất mát. Cô chỉ nhìn không trung, không có bất cứ vui sướng gì và cũng không có bi thương, cứ như vậy bình thản mà nhìn, giống như đang giết thời gian.

Qua hồi lâu, cô nhẹ nhàng niệm ra một cái tên: “Lâm Hiếu Chính... hừm, Lâm Hiếu Chính.”

Sau khi đọc hai lần, cô bỗng nhiên cười cười, bĩu môi: “Thật ghê tởm mà, Lâm Hiếu Chính.”

Lâm Hiếu Chính là bạn trai cũ của Triệu Nhạc Lăng, nam số bốn ấy từ tuần trước đã đóng máy. Nhưng có lẽ là vì mới tình đầu, Triệu Nhạc Lăng vẫn không thể quên được tên khốn ấy, mấy ngày này vẫn luôn nhớ tới hắn, không phải là yêu, mà là hận. Ghét hắn khốn kiếp, cũng hận đối phương, hại mới tình đầu của mình biến thành một trò cười.

Hung tợn đọc tên của đối phương, sau khi niệm mấy lần, nữ sinh vươn tay lấy nước ngọt bên cạnh, nhưng cô mới vừa lấy đến tay, liền kinh ngạc tròn to mắt, dốc ngược chai nước xuống —— quả nhiên, căn bản hết sạch.

Mà Đỗ Nhiên, chính là tới ngay lúc này.

Triệu Nhạc Lăng phần nộ nhìn chằm chằm chai nước ngọt, giống như chỉ cần trừng nó như vậy, là bên trong có thể đầy nước. Nhưng có lẽ thật sự là thần tiên hiển linh, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một chai nước ngọt đầy nhóc, che ở trước mắt cô, làm cho cô phút chốc sững sốt.

Thiếu nữ thanh tú đáng yêu ngửa đầu ra sau, liền nhìn thấy dưới sao trời rực rỡ, một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đang mỉm cười với mình. Trong tay cậu ấy cầm một chai nước ngọt, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt mình. Ý cười dịu dàng khiến cả người cậu có vẻ vô cùng nhu hòa, vàng trắng sáng chiếu bên cạnh cậu, nhưng lại không nhu hòa sánh bằng cậu.

Kế tiếp, chính là cảnh tượng hai người ngồi ở trên cỏ ngắm sao.

Loại phân cảnh Mary Sue thể này trong phim vườn trường là nhìn mãi quen mắt. Rất nhiều nam nữ chính ngay từ đầu đều nhìn không vừa mắt nhau, nhưng mà buổi tối một ngày nào đó, tâm tình hai người đều không tốt, đột nhiên đụng phải nhau, sóng vai ngồi xuống nhìn sao, nói chuyện phiếm, từ đó khúc mắc giữa hai người liền coi bỏ, không còn đối đầu nhau như vậy nữa, có thiện cảm với đối phương.

Tình tiết đúng là đủ cũ rích, nhưng mà tình tiết cũ chung quy sẽ khiến cho khán giả có trái tim thiếu nữ.

Có lẽ trong lòng rất nhiều khán giả đều cất giấu một giấc mộng mới tình đầu như vậy, chàng trai cô thích sẽ dịu dàng nhìn cô, dùng tuổi cười bao dung lắng nghe mỗi một câu của cô. Khi cô muốn khóc, chàng trai kia sẽ đưa khăn tay; lúc cô khổ sở, chàng trai đó sẽ cùng chung mỗi thù với cô.

Trong phim truyền hình, loại nhân vật này thường thường là hình tượng của nam thứ. Nam chính đều là khóc huỷ hoại cuồng bá duệ, bọn họ rất ngạo mạn, nhưng chính loại ngạo mạn cuồng vọng như bá đạo tổng tài của họ, lại hấp dẫn nữ chính gốc bạch ngọt.

Nhưng mà trong cuộc sống hiện thực, tạm thời không nói có bá đạo tổng tài không nói đạo lý như vậy hay không, kiểu mọi người thích thường thường là nam sinh dịu dàng. Một nam sinh thiện lương mà lại dịu dàng, tuyệt đối không ai có thể cự tuyệt, nếu cự tuyệt... ừm, vậy nói rõ có lẽ nam sinh đó mặt mũi không dễ nhìn.

Dung Hủ ngồi ở cạnh Tiêu Từ Đồng, nghe nữ sinh ấy phẫn nộ kể khổ với mình.

Cô hung hăng uống một ngụm coca, giống như đang uống rượu, nốc một mồm to, sau đó hào sảng nói rằng: “Hắn là cậu biết Tề Văn đi? Chính là đội trưởng đội bóng rổ, cậu hotboy đó. Thiết nhiều nữ sinh đều thích hắn, hắn thật phiền, lần trước mình cùng tham gia một trận đấu với hắn, hắn lại đột nhiên thân thiết với mình. Mỗi lần hắn tới tìm mình, mấy nữ sinh kia liền trừng mắt với mình.”

Thiếu niên cười nhạt nhìn cô, không có lên tiếng.

Triệu Nhạc Lăng lại tiếp tục nói rằng: “Kỳ thật, mình cũng không phải ghét hắn, nhưng mấy người ái mộ hắn rất phiền. Tề Văn cũng không quá đẹp trai mà, làm chi mà thích hắn dữ vậy.”

Thiếu niên vẫn chỉ nhìn chăm chú vào cô, không nói một tiếng.

Nói nói mấy câu, rốt cuộc lại uống hết một chai coca. Triệu Nhạc Lăng bắt mẫn bữu môi, nói rằng: “Mình đi mua thêm một chai coca đi.” Vừa mới dứt lời, cô đột nhiên khựng lại, xoay người nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, hỏi: “Ý, từ từ, vừa rồi có phải cậu chưa nói một câu nào hay không?”

Trong mắt hiện lên một chút màu sắc xán lạn, ý cười bên môi Dung Hủ càng tăng lên vài phần, vẫn không có mở miệng.

Tiêu Từ Đồng mở to hai mắt: “Cậu... cậu rốt cuộc là lớp nào?”

Dung Hủ lắc đầu.

Tiêu Từ Đồng lại lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu lắc đầu là có ý gì? Chẳng lẽ cậu không nói được?”

Lần này Dung Hủ gật gật đầu.

Tiêu Từ Đồng im lặng hồi lâu, bỗng nhiên an tĩnh hỏi cậu: “Cậu là... người sao?”

Thời gian yên lặng lại vào giờ khắc này, toàn bộ phim trường an tĩnh, tầm mắt mọi người đều tụ tập trên thân hai người giữa phim trường. Thiếu nữ sáng sủa hoạt bát giờ phút này sắc mặt bình tĩnh, che giấu ngón tay run rẩy, nghiêm nghiêm túc túc hỏi. Mà đối diện cô, thiếu niên kia dùng một loại ánh mắt ôn hòa dịu dàng, lẳng lặng nhìn cô.

Gió đêm hiu quạnh thổi qua lọn tóc mỏng trên trán thiếu niên, lộ ra vàng trán no đủ.

Cậu an an tĩnh tĩnh ngưng mắt nhìn thiếu nữ hoảng sợ trước mắt, giống như vừa rồi, chỉ chăm chú nhìn, lộ ra ý cười. Trên sân thể dục không có âm thanh khác, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp nho nhã của thiếu niên chỉ có ý cười dịu dàng nhất. Nụ cười này nhu hòa như gió xuân, nhẹ nhàng thổi qua, làm cho trái tim người ta lay động.

Sau đó, cậu đột nhiên vươn hai tay, nghiêng người tiến lên, ôm chặt thiếu nữ.

Tiêu Từ Đồng lập tức lộ ra biểu tình kinh ngạc, cô bị Dung Hủ gắt gao ôm vào trong ngực, tựa như trong kịch bản viết, Triệu Nhạc Lăng vô cùng kinh ngạc. Hứa đạo nhìn cảnh này trong camera, vừa lòng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: diễn xuất của Tiêu Từ Đồng có tiến bộ.

Nhưng Hứa đạo lại không biết, giờ khắc này, Tiêu Từ Đồng ngửi hương vị tươi mát nhàn nhạt giữa mũi, chỉ cảm thấy trái tim mình thỉnh thoảng kịch liệt nháy lên trong lồng ngực. Tim cô đập cực nhanh, nhanh đến độ làm cho cô nhận không được mà hai má nóng lên.

Thân thể thiếu niên rất ấm, tươi cười của thiếu niên cũng chợt lóe qua trước mắt cô. Cô có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở ấm áp của đối phương phả ra bên tai mình, rõ ràng cảnh này lúc đối diễn đã đóng hai lần, nhưng khi Dung Hủ thật sự mặc sơ mi trắng, lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, cô đột nhiên cảm thấy... có chỗ nào đó không đúng.

Ngay khi Tiêu Từ Đồng ngơ ngẩn, cô bỗng nhiên cảm giác sau lưng mình bị nhẹ nhàng gõ một chút.

Ngay sau đó, Tiêu Từ Đồng mãnh liệt tỉnh táo, cô đè nén nhiệt độ trào lên trên mặt, ở nơi máy quay nhìn không tới, cắn chặt răng, sau đó nhẹ giọng đọc ra lời thoại của mình: “Cậu... có nhiệt độ cơ thể.”

Sau khi cảnh này kết thúc, tiếp tục quay cảnh đêm khuya hai người nơi nơi vui đùa trong trường học. Sau khi Triệu Nhạc Lăng và Đỗ Nhiên quen thuộc, liền cảm thấy thương tiếc với thiếu niên cầm ấy, xem đối phương là bạn. Hai người hẹn nhau, nửa đêm lén chuồn vào trường học, dạo quanh vườn trường không người.

Bởi vì phải đổi cảnh tượng, nhóm diễn viên rốt cuộc có được thời gian nghỉ ngơi.

Tiêu Từ Đồng tiếp nhận ly nước từ tay trợ lý, uống một hớp lớn, sau đó nói rằng: “Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ, vì sao em thích Dung Hủ như vậy rồi.”

Tiểu trợ lý đột nhiên sùng sốt, vui mừng nói: “Ý, A Đồng, chẳng lẽ chị cũng phát hiện Dung Dung nhà em tốt sao?”

Tiêu Từ Đồng khẽ ừm một tiếng, nói: “Phải... đúng là rất tốt.” Trên mặt nổi lên một đóa đỏ ửng, qua chốc lát, cô lại nghiêm túc bổ sung: “Hơn nữa, cậu ấy diễn xuất thật tốt. Mới vừa rồi lúc bị cậu ấy nhìn, tôi thật sự cho rằng cậu ấy thích tôi đã lâu rồi, thật sự cho rằng, cậu ấy vẫn luôn sâu sắc yêu tôi...”

Tiểu trợ lý ha ha mỉm cười, tự hào nói rằng: “Ha ha ha ha, Dung Dung nhà em đương nhiên là giỏi nhất. A Đồng, em sớm nói với chị rồi, Dung Dung đặc biệt tốt, đặc biệt đặc biệt tốt, chị còn không tin. Em nói với chị nha, trước đây lúc quay phim «Tầng mây màu đen», Dung Dung đã từng...”

Tiểu Từ Đồng xoay mặt qua một bên, không cho trợ lý nhìn thấy biểu tình thẹn thùng của mình. Nhưng mà các cô đều không chú ý tới, một nam sinh anh tuấn suất khí vừa vịn đi ngang qua bên cạnh các cô, khi nghe được đối thoại của các cô, người này phút chốc dừng bước.

Giây tiếp theo, người này lại cất bước rời đi, trên mặt vẫn mang theo ý cười chào hỏi với các nhân viên, nhưng mà kịch bản trong tay lại bị bóp ra rất nhiều dấu vết.

Sau khi đi đến phòng vệ sinh, Lô Tường Bác khóa cửa, bỗng nhiên dùng sức vứt kịch bản lên trên tường.

“Luu Tuệ Chân... Dung Hù... Lưu Tuệ Chân... Dung Hù!!!”

Tiến độ quay phim của đoàn phim «Không tiếng động» tiến hành đâu vào đấy, ba tuần sau, fan Dung Hù dựa theo đoàn phim quy định, đứng giờ đến phim trường.

Mười lăm cô gái trẻ tuổi đáng yêu ngàn dặm xa xôi đi tới tỉnh Y, đến đoàn phim «Không tiếng động». Các cô kích động theo sau hậu cần đoàn phim, đi vào trong đoàn. Các cô mang đến một xe tải vật tư tiếp ứng, đồng thời, cũng mang đến mấy ngàn phong thư, mấy ngàn phong thư đến từ fan Dung.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chương 101

Hai tuần trước, đoàn phim «Không tiếng động» đã đăng đợt ảnh đạo cụ đầu tiên.

Đã là ảnh đạo cụ, thì trên chín tấm ảnh đó đều không có nhân vật, chỉ có một đám đồ vật. Ví dụ như nam số hai mà Lô Tường Bác sắm vai, trên poster nhân vật của hắn chính là một quả bóng rổ. Dùng vật phẩm để ám chỉ người, mượn cái đó gọi lên lòng hiếu kỳ của dân mạng, chiêu thức ấy Hứa đạo chơi rất thành thạo, cũng đạt được hiệu quả không tồi.

Một tuần trước, đoàn phim «Không tiếng động» lại đăng một ít ảnh khái niệm. Ảnh lúc này lại càng thêm trừu tượng, trên hình ảnh chỉ có từng câu từng câu nói, mỗi câu đều đại diện cho tính cách của một nhân vật.

Hứa đạo dùng phương thức nổi bật như vậy, thành công hấp dẫn dân mạng. Nhóm dân mạng cảm thấy rất hứng thú với cái này, thảo luận nhiệt liệt, dùng một câu rất tục hiện giờ mà nói, chính là: [tốt lắm, cô gái (Không tiếng động), tôi nhớ kỹ cô rồi.]

Mà hiện giờ, mười lăm bạn fan Dung ôm tâm tình kích động và nhảy nhót, đi tới phim trường «Không tiếng động». Các cô thật cẩn thận vào đoàn phim dưới sự hướng dẫn của hậu cần, tất cả mọi người mở to hai mắt, ngậm miệng, không nói một câu, chỉ nghiêm túc nhìn các nhân viên đoàn phim đang cố gắng làm việc.

Hậu cần kia tạm thời ngừng lại, cười nói: "Hiện tại đang quay, có khả năng phải đợi một lát Dung Hù mới có thể gặp các bạn."

Một fan có kinh nghiệm lập tức nói rằng: "Em biết rồi ạ, cảm ơn anh, bọn em phân phát vật tư trước ạ."

Kế tiếp, mười lăm cô bé dưới sự trợ giúp của nhân viên đoàn phim, chuyển toàn bộ vật tư tiếp ứng phong phú xuống, các cô lại tự tay đưa vật tư đó vào tay mỗi nhân viên đoàn phim.

Nhân viên đoàn phim tự nhiên sẽ không cự tuyệt, bọn họ đều hiểu rõ mấy cô bé này tới đây chính là tiếp ứng cho Dung Hù, nếu bọn họ cự tuyệt, có khi các cô ấy còn nghĩ nhiều, cho là bọn họ không thích Dung Hù, không muốn nhận thức ăn và quà tặng của fan Dung Hù.

Mười lăm cô bé tổng cộng chia làm bốn tổ, sáu người phụ trách tặng đồ cho nhân viên công tác bình thường nhất, bốn người phụ trách tặng đồ cho tổ trưởng các tiểu tổ, ba người phụ trách tặng đồ cho nhân viên cấp cao như phó đạo diễn, biên kịch, còn có hai người thì chuyên tặng đồ cho diễn viên và Hứa đạo.

Các cô ôm từng hộp đồ ăn nóng hầm hập, lại thêm một túi quà, mỉm cười đưa đồ đến tay nhân viên công tác.

Chính cái gọi là vron tay không đánh người mặt cười, hướng chi ăn của người không tiện nói xấu người. Mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cứ hở ra là "cảm ơn ngài quan tâm Dung Hù", lại còn tặng đồ, cho dù là nhân viên ý chí sắt đá hơn nữa, cũng nhịn không được mà vui vẻ ra mặt, vội vàng nói rằng: "Không đâu không đâu, Dung Hù là một đứa nhỏ tốt, chúng tôi đều rất thích cậu ấy."

Nghe xong lời này, các cô bé đương nhiên càng vui vẻ, nụ cười trên mặt cũng càng thêm chân thành vài phần.

Dung Dung của các cô đương nhiên là giỏi nhất, tuyệt nhất!

Nghĩ đến đây, các cô lại càng có động lực.

Kỳ thật các cô đưa vật tư tiếp ứng đến nơi này, cũng đã hoàn thành công việc của mình. Đa số fan tiếp ứng đều là dùng xe tải chở đồ qua, trực tiếp đặt ở một vị trí cố định, để mỗi nhân viên công tác tự đi lĩnh, căn bản không có khả năng trì kỷ ship hàng tới cửa. Nhưng một fan lớn của Dung Hù lại kiên định nói rằng: "Chúng ta muốn làm thì phải làm tốt nhất."

Vì thế, liền có tình huống hiện giờ.

Trong tổ đạo cụ, một nhân viên nam trẻ tuổi đang chế tác đạo cụ của một cảnh tượng, đột nhiên nghe thấy một giọng nói thanh thúy vang lên phía sau mình.

Nhân viên nam kia sững sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô bé trẻ tuổi thanh tú ôm một hộp giữ nhiệt gỗ sơn đen, trong tay còn cầm một cái túi to, nghiêm nghiêm túc túc đưa đồ vật đến tay mình, sau đó giọng điệu thành khẩn nói rằng: "Cám ơn ngài quan tâm Dung Hù, ngài vất vả rồi."

Chờ cô bé kia rời đi, nhân viên ấy mới hoàn hồn lại. Hắn nhanh chóng mở hộp ra, còn chưa thấy rõ đồ bên trong, đã ngửi được mùi đồ ăn nồng đậm.

Sườn xào chua ngọt, thịt bò xào, cánh gà coca, chỉ món ăn mặn thôi đã có ba món! Còn có bốn món chay cùng với một hộp hoa quả đặt thêm vào. Trong hộp có táo, nho, dưa hấu, thanh long, chuối tiêu, đều cắt chỉnh chỉnh tề tề, vừa nhìn liền cảm nhận được người cắt khẳng định tâm tư tỉ mỉ.

Lại mở cái gói to kia ra nhìn...

Một cái quạt điện nhỏ, một cái mũ che nắng hiệu B, một chai dầu cù là hiệu C, một bình xịt chống nắng hiệu D, cùng với rất nhiều đồ ăn vặt, còn có một bức thư viết tay!

『Cám ơn ngài quan tâm Dung Hù, mong mùa hè này, ngài có thể vui vẻ!

PS: trong căn phòng bên cạnh tổ ánh sáng, bọn em có đặt một cái thùng lạnh, trong đó có kem hộp. Để được khỏe mạnh, sau khi ăn xong nửa giờ mới được ăn kem hộp nha ^ _ ^』

Trên túi nhỏ viết một chữ "Dung", hộp giữ nhiệt bằng gỗ cũng in một chữ "Dung", trên quạt điện nhỏ cũng có một chữ "Dung"! Chỉ có một chữ vô cùng đơn giản, không có logo thiết kế dư thừa, nhưng cốt tình chính là thiết kế mộc mạc hào phóng như vậy, lại làm cho người ta sinh ra thiện cảm.

Nhân viên công tác nhìn mấy cô bé còn ở trong đoàn phim nơi nơi bận rộn, nhìn không được cảm khái: "Dung Hù có thể có fan như vậy, thật sự là quá may mắn. A cũng không đúng, có thể hấp dẫn được fan như vậy, là thực lực." Qua chốc lát, nhân viên đó đột nhiên cảm thán: "Bò xào ăn thiệt là ngon!!!"

Cảnh tượng này trình diễn trong mỗi một góc đoàn phim.

Quả mà nhân viên bình thường nhận được chính là quạt điện, mũ che nắng, tinh dầu và bình xịt chống nắng, mà tổ trưởng mỗi một tổ nhỏ lại được thêm một vài món quà nhỏ càng tinh xảo, còn nhóm phó đạo diễn thì được càng nhiều hơn một chút.

Mấy món quà đó cũng không rẻ, nhưng đối với những người này mà nói, cũng tuyệt đối không tính là đắt, hoàn toàn trong phạm vi quà cáp có thể nhận lấy.

Khi một biên kịch nhìn thấy hiệu sơn môi mình vô cùng thích, cô sững sốt, theo bản năng nhìn về phía cô bé đưa quà cho mình, kinh ngạc nói: "Hiệu này?"

Cô bé kia lập tức hiểu, lộ ra một nụ cười đáng yêu: "Trước đó em nhìn thấy ảnh chụp trên weibo chị, tất cả son môi đều là hiệu này. Em xem một chút, hình như chị chưa từng thoa loại son này, loại này rất khó mua, có điều chị họ của em vừa lúc ở Paris, là nhân viên của hiệu này, cho nên em nhờ chị ấy mang về cho em một thôi."

Đưa tiền thì dễ, tặng quà cũng dễ, khó khăn nhất là dùng tâm mà làm.

Khi Dung Hù quay xong cảnh buổi sáng, rốt cuộc có thời gian có thể ăn cơm trưa, cậu mới vừa bảo La Thiên đi lấy cơm hộp, chợt nghe thấy Tiêu Từ Đồng ở một bên đột nhiên phì cười, nói: "Hôm nay chúng ta không cần ăn cơm hộp khó ăn kia đâu, hôm nay có bữa tiệc lớn để ăn! Dung Hù, không phải cậu quên chứ, hôm nay là ngày fan cậu đến tiếp ứng đó?"

Nghe xong lời này, thiếu niên phút chốc ngơ ngẩn, lát sau bất đắc dĩ cười nói: "Buổi sáng còn nhớ rõ, quay xong một buổi, ngược lại quên mất."

Đúng lúc này, một tiếng ho khan nặng nề từ phía sau hai người vang lên, chỉ thấy Hứa đạo về mặt nghiêm túc đi tới, đầu tiên là nhìn nhìn Dung Hù, tiếp đó lại quay đầu nhìn về phía Tiêu Từ Đồng. Ông cụ nhíu nhíu lông mày hoa râm, giọng điệu không tốt hỏi: "Cơm hộp của đoàn phim chúng ta rất khó ăn sao?"

Tiêu Từ Đồng nuốt nước bọt một cái, nhỏ giọng nói: "... Kỳ thật, cũng không phải quá khó ăn?"

Hứa đạo hừ một tiếng, chậm rãi nở nụ cười, cười mắng: "Nói vậy, là vô cùng khó ăn. Tôi đã nói rồi, cơm hộp không nên mua loại mười đồng, chúng ta thiếu chút tiền kia sao? Không thiếu! Luôn ăn loại mười đồng giống cái gì? Lão Vương ông nói một chút xem, vậy giống cái gì hả?"

Mọi người lập tức ngẩng người, chỉ thấy Vương tài vụ im lặng không nói nhìn thoáng qua Hứa đạo, chậm rì rì nói rằng: "Quanh thành điện ảnh này chỉ có bốn loại com hộp, năm đồng, mười đồng, hai mươi, còn có ba mươi. Hứa đạo, đoàn phim chúng ta có hơn 400 người."

Những lời này nói ra, Hứa đạo biến sắc, tiếp đó nghiêm túc gật đầu nói: "Nói cũng đúng, chúng ta cứ ăn như vậy cũng rất tốt rồi, ha ha ha ha."

Dung Hù: "..."

Tiêu Từ Đồng: "..."

Mắc hơn mười đồng, nghĩa là mỗi bữa com phải dùng thêm bốn ngàn. Cái này còn chưa tính diễn viên quần chúng, nếu tính cả bữa sáng và bữa chiều, chỉ sợ một ngày ít nhất phải tiêu thêm một vạn đồng. Một vạn đồng đối với một đoàn phim lớn mà nói kỳ thật cũng không nhiều, nhưng mà bộ phim này phải quay hai tháng, tương đương chính là sáu mươi vạn.

Sáu mươi vạn, đối với Hứa đạo keo kiệt mà nói... thật sự nhiều lắm.

Mọi người vừa nói, vừa đi ra bên ngoài đoàn phim. Khi Dung Hù vừa mới đi ra khỏi cầu thang, cậu còn chưa thấy rõ cảnh tượng bên ngoài, bỗng nhiên chợt nghe thấy một tiếng la mừng rỡ vang lên bên cạnh mình: "Dung.. Dung Dung!"

Quay đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái ôm ba cái hộp giữ nhiệt, mang theo ba cái gói to, đang mở to hai mắt nhìn mình.

Dung Hù kinh ngạc nhìn cô, chỉ một tích tắc, liền hiểu rõ thân phận đối phương. Nhưng mà cậu còn chưa kịp mở miệng, đã thấy trong mắt nữ sinh ấy đột nhiên rung rung. Từng hạt đậu đã sắp sửa rớt khỏi hốc mắt, nhưng ngay sau đó, cô bé tóc ngắn ấy liền nhanh chóng giơ cánh tay lên, chặn nước mắt lại.

Nhìn trên mặt cô bé khó nén hưng phấn và kích động, Dung Hù mỉm cười, vươn tay nhận lấy com hộp và túi to đối phương ôm, cười nói: "Chào bạn, tôi là Dung Hù. Những thứ này là muốn tặng cho ai, có hơi nặng, tôi cùng đi đưa giúp bạn, được không?"

Kế tiếp, chính là quy trình chụp ảnh chung ký tên theo lễ đương nhiên.

Mỗi lần fan tiếp ứng đều sẽ có tình huống như vậy, minh tinh sẽ chụp ảnh chung lưu niệm với các fan đại diện, sẽ ký tên cho bọn họ. Đôi khi chỉ ký tên cho mấy fan đại diện đó, đôi khi sẽ ký thêm một chút, để các fan mang về, phân phát cho những fan không thể đến được.

Hết thấy đều xem ý nguyện của bản thân mình tinh, gặp phải minh tinh tính cách không tốt lắm, ở mặt ngoài có khả năng hòa hòa khí khí, nhưng trên thực tế lại căn bản không muốn ký tên nhiều, ngay cả chụp ảnh chung cũng không quá vui vẻ.

Có điều người như thế dù sao cũng là số ít, Dung Hù ký tên cho mười lăm cô gái xong, lại chụp ảnh chung với mỗi người, sau đó lại chụp ảnh chung với tất cả mọi người. Làm xong hết thấy, bọn họ ngồi trong căn phòng đoàn phim an bài nói chuyện phiếm, hàn huyên gần một giờ.

Chờ đến khi buổi gặp mặt tiếp ứng này rốt cuộc chấm dứt, đột nhiên có một fan cả kinh nói: "Có phải Dung Dung còn chưa ăn com hay không?!"

Nhìn nhìn, tất cả các fan kích động quá mức chợt tỉnh táo, một chậu nước lạnh tưới vào trên đầu. Vừa rồi bởi vì nhìn thấy nam thần quá mức hưng phấn, các cô chỉ lo nói chuyện với Dung Dung, lại quên hình như Dung Dung căn bản là chưa ăn com, vì thế các cô nhanh chóng bảo Dung Hù đi ăn com.

Thấy thế, Dung Hù bất đắc dĩ cười nói: "Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, ở trong đoàn phim, ba bữa com thường xuyên không đúng giờ."

"Cái gì? Không đúng giờ? Dung Dung, anh phải chăm sóc tốt mình, nhất định phải đúng giờ ăn com!"

"Như vậy rất tổn thương thân thể, khó trách Dung Dung gầy vậy!"

"Dung Dung anh nhanh đi ăn com đi, đều là bọn em không tốt, thế mà bọn em lại quên mất anh chưa ăn com..."

Nhìn mấy cô bé về mặt ấy nấy, sắp khóc tới nơi, Dung Hù nhẹ nhàng mỉm cười, lại nói chuyện với tất cả mọi người chốc lát, liền thật sự rời đi. Tuy nói là mấy cô bé "đuối" Dung Hù đi, nhưng mà khi cậu thật sự đi rồi, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt mất mát, bởi vì các cô biết, buổi chiều Dung Dung còn phải quay, lần này nói lời từ biệt, hôm nay chính là thật sự không gặp được nữa.

Nhưng mà bất quá chỉ mới qua ba phút đồng hồ, La Thiển liền vào phòng, cười nói: "Các bạn mang theo bao nhiêu thẻ kí tên, tôi mang đi cho tiểu Hù. Gần đây quay phim rất bận, có khả năng tiểu Hù không ký được nhiều như vậy, có điều cậu ấy sẽ tận lực ký, các bạn cho tôi địa chỉ, tháng 8 tôi sẽ gửi cho các bạn."

Mấy cô bé về mặt đại ra mà đưa lên tất cả thẻ ký tên mang theo trên người.

Chờ La Thiển đi rồi, các cô nhanh chóng mở di động, báo cáo tin tức với tổ chức ——

[QAQ Dung Dung đặc biệt tốt, đặc biệt đẹp, người thật đặc biệt đặc biệt đặc biệt xinh đẹp! Còn đẹp hơn trên TV gấp trăm lần!]

[Cậu ấy luôn luôn cười với tui tui, oa oa oa oa, tui đây đời này đáng giá. Tui còn đụng đến tay nhỏ bé của Dung Dung, đặc biệt đặc biệt mềm, đặc biệt đặc biệt ấm áp! Đừng cản tui, tui không muốn đi rồi, tui muốn ở chỗ này, tui muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với Dung Dung!!!]

[A a a a a a vừa rồi thế mà tôi lại đưa tất cả thẻ ký tên cho trợ lý của Dung Dung, không phải cậu ấy thật sự muốn ký nhiều như vậy chứ? Vốn dĩ tôi

mang nhiều như vậy chỉ là để phòng hờ, căn bản không muốn cho Dung Dung ký nhiều như vậy. Bọn họ quay phim thật sự rất cực khổ, tôi nghe nhân viên công tác nói, ngày hôm qua bọn họ quay đến rạng sáng hơn bốn giờ! Nhưng mà buổi sáng hơn bảy giờ đã rời giường, tiếp tục quay hình!]

Vừa nghe lời này, trong nhóm fan nhất thời liền nóng nảy.

[Tôi nhớ rõ thím mang theo hơn năm trăm tấm thẻ kí tên đúng không? Sao thím có thể đưa hết cho Dung Dung? Cậu ấy mệt thì làm thế nào? Dung Dung còn phải đóng phim, tháng sau với tháng sau nữa, hẳn là Dung Dung còn phải đi tham gia tuyên truyền «Mê thành», nếu cậu ấy mệt bị thương thì thế nào?!!!]

[QAQ Tôi đi lấy lại thẻ ký tên đây!!!]

Muốn lấy thẻ ký tên về, chuyện này đương nhiên là không có khả năng.

Sau khi Dung Hù nhanh chóng ăn com nước xong, liền vào phim trường quay tiếp. La Thiên nghe xong yêu cầu của các cô ấy, bình tĩnh khoát tay: "Không có việc gì, vừa rồi tiểu Hù đã nhìn thấy sổ thẻ ký tên đó, cậu ấy nói muốn ký tặng cho các bạn."

Mấy cô bé sôi nổi: "QAQ Oa oa oa oa, Dung Dung..."

Đến đây, hoạt động tiếp ứng liền kết thúc.

Mỗi nhân viên đều nhận được quà, ăn được đồ ăn fan tự tay chế biến, mỹ vị ngon miệng, còn cầm một hộp kem Haagen-Dazs, xem như điểm tâm ngọt sau khi ăn xong. Những món quà đó chuẩn bị vô cùng có tâm, chỉ cần là đồ chuẩn bị thêm vào, gần như đều là đồ tốt nhất.

Mà ngay cả Hứa đạo nhất quán nghiêm túc sau khi nhìn thấy ví tiền hiệu A cùng với một cái đai bảo vệ thắt lưng, cũng nhỏ giọng nói vài câu: "Mấy fan đó thật không tồi nhì."

Dung Hù xuyên thấu qua hiện tượng nhìn thấy bản chất, buổi tối sau khi chấm dứt quay phim, âm thầm hỏi trợ lý của mình: "Chị tiểu Thiên, có phải chị có liên hệ với nhóm fan không?"

La Thiên mở to hai mắt, nhanh chóng làm sáng tỏ cho mình: "Không có mà, tuy rằng tôi cũng là fan của tiểu Hù cậu, nhưng tôi với mấy fan lớn, admin đó cũng chỉ là giải quyết việc chung, chưa từng lên lút liên hệ với mấy cô ấy."

Biểu tình La Thiên không có một chút kích động chần chờ, hiển nhiên đang nói thật.

Dung Hù hơi hơi nhíu mày, suy tư một khắc, vẫn không hiểu nổi ——

Nếu không phải là La Thiên, vậy rốt cuộc là ai, thế mà lại hiểu biết mọi người trong đoàn phim rõ ràng đến như vậy, còn biết thắt lưng Hứa đạo không tốt?

Cách đó không xa, trợ lý của Tiêu Từ Đồng hắt hơi một cái, sau đó cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình.

[Bấm báo tổ chức, mị ăn núp rất tốt, oa ha ha ha Dung Dung hoàn toàn không phát hiện mị là fan cứng cựa của em~ hôm nay lại thấy được Dung Dung càng đẹp đẹp đẹp, thật muốn nhào lên ôm lấy không cho đi! A, mị cũng rất muốn sờ sờ tay nhỏ bé của Dung Dung á _ (3" <)_]

Fan Dung tiếp ứng rất tinh tế chu đáo, chuẩn bị đồ ăn và quà cũng làm cho nhóm nhân viên công tác khen không dứt miệng. Chờ đến ngày hôm sau, các nhân viên nhìn thấy com hộp mười đồng một phần của mình, không kim lòng nổi mà lại hồi tưởng món ngon mỹ vị ngày hôm qua.

"Bao giờ fan Dung Hù có thể đến thêm lần nữa, thật là tốt biết bao..."

Loại suy nghĩ này hiển nhiên không chỉ một người có, một phó đạo diễn lúc ăn com hộp, cũng nhìn không được nói với bạn mình: "Fan Dung Hù thật sự rất hào phóng, lão Trần, tôi nhưng nghe nói quà Tiêu Từ Đồng nhận được là nguyên bộ sản phẩm bảo vệ da xa hoa hiệu S, còn có một bộ đồ trang điểm hiệu T. Bà nhà tôi mỗi ngày đều dùng hiệu S, cái thứ kia rất mắc."

Lão Trần cười ha ha: "Tiêu Từ Đồng sao có thể so với Hứa đạo người ta, tôi nhìn thấy, trong cái túi to của Hứa đạo, chỉ mỗi cái đồ bảo vệ thắt lưng thôi, hình như đã có giá trên ba nghìn rồi. Ông nói xem làm sao các cô bé đó biết là thắt lưng Hứa đạo không tốt vậy? Vậy cũng quá thần kỳ rồi."

Từng gặp hoạt động fan tiếp ứng, lại chưa từng thấy hoạt động tiếp ứng sang chảnh như vậy.

Bình thường tiếp ứng chỉ có thể chuẩn bị một phần com hộp, một phần hoa quả, một phần quà, căn bản không có khả năng mỗi người trong đoàn phim đều đưa một phần. Nhưng mà, fan Dung lại làm được, còn tặng quà tri kỷ như vậy.

Các cô tặng quà không theo đuổi đắt tiền, mà là thích hợp. Tựa như đồ bảo vệ thắt lưng của Hứa đạo, vốn dĩ fan Dung đã định mua một cái bảo vệ thắt lưng, nhưng mà không phải cái trị giá ba nghìn này, mà là một cái khác ba bốn trăm.

Nhưng là, bạn fan đại gia nào đó vung tiền như rác, trực tiếp cho năm mươi vạn! Điều này làm cho nhóm fan Dung có vốn liếng sung túc, chỉ theo đuổi tốt nhất, không theo đuổi thực dụng, lúc này mới mua đồ bảo vệ thắt lưng cao cấp nhất cho Hứa đạo.

Đoàn phim nơi nơi đều có người thảo luận về món quà mình nhận được ngày hôm qua, mà ngay chỗ cách hai phó đạo diễn đó không xa, một tiểu sinh trẻ

tuổi tuần lằng suất khí cúi đầu, không nói một tiếng ăn com hộp.

Trợ lý của Lô Tường Bác ngồi đối diện hắn, giúp hắn mở canh ra, sau đó nói về phân cảnh của Lô Tường Bác xế chiều hôm nay.

Sau khi nói xong, tiểu trợ lý cúi đầu bắt đầu chơi đi động, nhưng sau một lúc lâu, lại nghe giọng nói đè nén của Lô Tường Bác nhẹ nhàng vang lên: "Ngày hôm qua... cậu nhận được quà gì?"

Tiểu trợ lý sùng sốt, không nghĩ nhiều mà trả lời: "Tôi nhận được ngoại trừ quạt, mũ, tinh dầu cùng với bình xịt chống nắng, còn có một bộ đồ dùng tẩy rửa cho nam." Dù sao cũng chỉ là trợ lý của nam số hai, fan Dung chỉ chuẩn bị thêm một bộ đồ dùng tẩy rửa cho nam xa hoa, không có đưa quá nhiều quà.

Nhưng mà nghe xong lời này, Lô Tường Bác lại cười một tiếng, lại hỏi: "Trợ lý của Dung Hù nhận được cái gì?"

Ngày hôm qua lúc mở quà, mọi người đều rất hào phóng, không có che che lấp lấp, vì thế quà La Thiên nhận được, tiểu trợ lý này tự nhiên biết. Cậu ta nhớ lại một chút, nói rằng: "Hình như là một bộ sản phẩm chăm sóc da hiệu S, còn có một sợi lược tay hiệu P, còn có... a đúng, còn có một cái đi động Meitu!"

Sau khi nói ra một chuỗi dài, cho dù không biết sản phẩm bảo hộ da kia rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền, nhưng chỉ mỗi đi động Meitu, đã ít nhất ba nghìn rồi.

Lô Tường Bác tiếp tục cúi đầu ăn com, không nói thêm câu nào nữa, chỉ là trợ lý của hắn đã có chút đứng ngồi không yên. Trợ lý ấy tính tường biết bản tính Lô Tường Bác, biết nghệ nhân của mình ngoài mặt rất nhẫn nhịn, nhưng mà sau lưng lại là tính khí táo bạo, nhịn có bao nhiêu vất vả, bộc phát tính tình liền có bấy nhiêu khủng bố.

Có điều đáng về Lô Tường Bác phát giận chỉ có cậu ta và người đại diện biết, hắn giấu rất tốt.

Sau khi com nước xong, Lô Tường Bác đặt đĩa lên bàn, bình tĩnh nói rằng: "Đưa cho cậu là một bộ đồ dùng tẩy rửa bình thường, cho trợ lý của Dung Hù, liền tốt như vậy, nhiều như vậy?"

Tiểu trợ lý mảnh liệt sùng sốt, theo bản năng muốn nói "bộ đồ dùng tẩy rửa của tôi là loại cao cấp, kỳ thật không rẻ đâu. Hơn nữa fan của Dung Hù đương nhiên phải cho trợ lý của cậu ta đồ tốt, đó là trợ lý của Dung Hù, cũng không phải trợ lý của người khác", nhưng mà lời này vừa đến bên miệng, nhìn ánh mắt run rẩy đỏ lên của Lô Tường Bác, tiểu trợ lý liền thức thời ngậm miệng.

Lô Tường Bác hưng hăng trưng com hộp trên bàn, giống như trưng chúng nó, thì chúng nó có thể biến thành thức ăn phong phú như ngày hôm qua, sau đó fan của hắn tự tay đem com hộp đó đưa đến đoàn phim, dùng những món quà sang quý đi thu mua lòng người!

Buổi chiều này, cảnh diễn của Lô Tường Bác không nhiều lắm, lại NG nhiều lần.

Hứa đạo hấp tấp nóng nảy mắng Lô Tường Bác, hắn vẫn cười đáp ứng, nhưng mà chính là quay không tốt. Sau khi quay hơn hai mươi lần, Hứa đạo bức bối vẩy vẩy tay, nói: "Hôm nay trạng thái của cậu không đúng lắm, cậu về khách sạn nghỉ ngơi một chút trước đi đã, về sau lại bổ sung cảnh của cậu."

Lô Tường Bác sùng sốt, tiếp đó ngoan ngoãn dẫn dắt trợ lý, rời khỏi đoàn phim.

Ngay lúc hắn rời đi, còn đụng phải nữ thứ Lưu Tuệ Chân. Người phụ nữ mắt cao hơn đầu ấy lạnh lùng mỉm cười, âm dương quái khí nói với trợ lý của mình: "Tôi thấy, có người là ghen tị. Cùng là tiểu thịt tươi, coi như là cùng lứa xuất hiện, sao có người lại có fan không bằng người khác chứ nhỉ?"

Lô Tường Bác nắm chặt ngón tay, tăng nhanh bước chân rời khỏi phim trường.

Vừa về tới trên xe, Lô Tường Bác bỗng nhiên nện một quyền ở trên cửa xe. Sau một tiếng oành, mu bàn tay hắn nhất thời xanh tím một khối, cùng lúc đó, cửa xe cũng xuất hiện một vết lõm.

Tiểu trợ lý bị một quyền này đập cho cả người run lên, thì thào nói rằng: "Tường... Tường Bác?"

Đột nhiên! Lô Tường Bác mảnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ rực như sắp nhỏ máu, ánh mắt phần nộ ghen ghét trở thành dao nhọn, khiến tiểu trợ lý sợ tới mức thân thể run lên. Chỉ nghe ngay sau đó, một giọng nam khàn khàn vang lên trong xe: "Mắt chó khinh người, cậu ta mắt chó khinh người, fan cậu ta cũng mắt chó khinh người!"

Tiểu trợ lý lập tức hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mắt thấy cảm xúc Lô Tường Bác không đúng lắm, cậu ta nhanh chóng khuyên nhủ: "Kỳ thật Tường Bác à, fan cậu ấy tặng đồ cho chúng ta, đã xem như tương đối tốt rồi." Nhớ tới nụ cười ngọt ngào của cô bé tặng đồ cho mình ngày hôm qua, tiểu trợ lý cô vũ mình, còn nói thêm: "Loại chuyện này không có gì, bộ sản phẩm của tôi kỳ thật..."

"Cậu cùng phe với bọn nó ư?" Giọng nói thù hận từ trong kẽ răng rít ra.

Nhìn ánh mắt gần như muốn giết người của Lô Tường Bác, tiểu trợ lý sợ hãi ngửa ra sau, đụng vào trên vô lăng. Nhất thời, tiếng còi vang lên, đánh vỡ yên lặng.

Nghe âm thanh này, hận ý trên mặt Lô Tường Bác chạm rãi tiêu tán. Hắn hít vào một hơi thật sâu, nói: "Đi thôi."

Tiểu trợ lý không thể chờ đợi được mà xoay người lái xe.

Lúc ban đêm, Dung Hù lại quay đến rạng sáng một giờ, mới kết thúc hành trình hôm nay.

Buổi tối lúc cậu rời khỏi đoàn phim, gần như tất cả nhân viên đều ngẩng đầu cười nói một câu “hẹn gặp lại” với cậu. Mới đầu Dung Hù còn hơi có chút kinh ngạc, nhưng dần dần, cậu cũng mỉm cười nói tạm biệt những nhân viên đó.

La Thiên cảm khái: “Lần tiếp ứng này thật đúng là có tác dụng, trước kia mấy nhân viên đó đã rất tốt với chúng ta rồi, nhưng hôm nay đối với chúng ta lại là đặc biệt tốt. Dung Dung, cậu có nhìn thấy không, thịt trong cơm của cậu đặc biệt nhiều, còn muốn nhiều hơn của Hứa đạo nữa.”

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dung Hù bắt đầu nói: “Kỳ thật các cô ấy tiêu nhiều tiền như vậy, tôi cảm thấy có hơi nhiều rồi.”

La Thiên lắc đầu: “Không đâu, tiểu Hù, cậu không biết sao, kỳ thật lần này fan của cậu tổng cộng gom góp được 116 vạn tài chính, trong đó có 70 vạn đều là Liên Dung Tranh Từ Hãm cho. Trước đó tôi đã xác nhận giấy tờ của các cô ấy, mấy fan lớn đó không có nuốt tiền, quả thật đem 116 vạn dùng trên việc chung. Hơn nữa sau khi Liên Dung Tranh Từ Hãm ra tay hào phóng, còn có một fan đại gia cũng cho 10 vạn, fan tham dự hoạt động có một hai vạn người, chia đều ra kỳ thật mỗi người cũng không nhiều.”

116 vạn ấy trừ ra 70 vạn của Liên Dung Tranh Từ Hãm, còn có 10 vạn của một fan đại gia khác, kỳ thật tổng cộng cũng chỉ có 36 vạn.

Một hai vạn người cùng tham gia hoạt động, vậy chia đều xuống, mỗi người đại khái không đến bốn mươi nguyên.

Nhưng mà, điểm chú ý của Dung Hù lại không ở chỗ đó. Con người trong suốt thoáng trọn to, Dung Hù kinh ngạc hỏi: “70 vạn?”

La Thiên gật gù: “Đúng. Tôi nghe admin nói, là trước tiên cho năm mươi vạn, sau đó nhìn danh sách quà tặng, cảm thấy không tốt, lại thêm vào 20 vạn, để mấy admin mua đồ tốt hơn.”

Dung Hù: “...”

Sau một lúc lâu, cậu hỏi: “Tôi nhớ rõ Liên Dung Tranh Từ Hãm đó, là người lần trước cho 100 vạn nhỉ?”

Trên thực tế Dung Hù vô cùng xác định thân phận đối phương, dù sao thì tháng trước cậu còn xem qua weibo đối phương, nhưng mà, cậu vẫn nhìn không được hỏi vấn đề này. Dù sao thì cậu chưa từng nghĩ rằng, có một fan có thể tiêu 170 vạn trên người mình, cái này còn chưa tính tiền đối phương mua DVD phim truyền hình và vé phim điện ảnh.

La Thiên nặng nề gật đầu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sao trời, lời nói thâm thúy mà than thở: “Thật sự là kẻ có tiền vạn ác.”

Dung Hù: “...”

Tối hôm đó sau khi trở lại phòng khách sạn, Dung Hù nhanh chóng rửa mặt xong, trước khi lên giường, cậu vừa mới chuẩn bị tắt di động, động tác đột nhiên dừng lại. Cậu mở weibo lên, lặng lẽ nhấn vào trang weibo của một người, nằm ở trên giường xem xét.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Dung Dung moaz moaz =3=]

Ừm, đây là thổ lộ hằng ngày.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: đã lâu không có nhìn thấy Dung Dung, nhớ cậu ấy nhớ cậu ấy nhớ cậu ấy.]

... Cái này hình như là đang nói, một đoạn thời gian gần đây cậu không đăng weibo nhỉ?

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: hôm nay cậu ấy kể cho tôi một chuyện cười, kỳ thật rất buồn cười, tôi không cười, cậu ấy tức giận. Không phải tôi không muốn cười, là cười không nổi, đối với chuyện cười trời sinh có chút... không biết cười cho lắm. Khổ sở _ (3" <) _ có điều, cậu ấy tức giận càng đáng yêu, thật muốn ôm lấy chume chume chume ~~~]

Dung Hù: “...” Đây không phải là mặt than sao?

Xem weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm này trong chốc lát, Dung Hù không biết làm thế nào mà buông di động xuống.

Người này thật sự rất ít khi đăng ảnh chụp, cũng chưa bao giờ khoe giàu. Nếu đối phương không có quyền ra một trăm vạn kia, chỉ sợ mặc cho ai cũng không ngờ rằng, đây là một đại gia. Hơn nữa trong album của đối phương, ngoại trừ poster của Dung Hù, không có bất cứ ảnh sinh hoạt nào.

Rất nhiều phú nữ đại đều thích khoe khoang cuộc sống của mình trên internet, bọn họ sẽ chụp máy bay tư nhân, sẽ chụp xe hiệu. Có người tâm cơ tương đối sâu, còn cố ý đem túi xách của mình đặt ở góc bàn, chụp một bức ảnh, hình ảnh chủ yếu của bức ảnh là cô ta đang ăn đồ ăn, nhưng mà cổ tay ở góc ảnh chụp, sẽ lộ ra LOGO nhãn hiệu túi xách.

Nhưng mà Liên Dung Tranh Từ Hãm này, một trắng giàu đẹp mười chín tuổi, thế mà cái gì cũng không khoe.

Dung Hù nhìn avatar weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, đó là ảnh chụp của cậu, lấy ra từ poster «Tầng mây màu đen».

Nhìn nhìn, Dung Hù chậm rãi hạ mắt, bắt đầu suy tư xem ở đoàn phim «Tầng mây màu đen», ai có nhiều tiền như vậy, năm nay mới mười chín tuổi, sau đó còn có thể gần gũi mà chụp được hình cậu đang ngủ.

Kết quả của một phen suy tư là: căn bản không có người này!

Thật lâu sau, Dung Hù nhẹ nhàng lắc đầu, tắt đèn nghỉ ngơi. Mà cậu tự nhiên không biết, bạn đại gia trắng giàu đẹp mười chín tuổi ấy, giờ phút này đang ngồi trên máy bay, trải qua hành trình hơn hai mươi mấy giờ, rồi cuộc đến thành phố B.

Ngày 26 tháng 7, Hoa Hạ Entertainment tổ chức một tiệc tối bán đấu giá từ thiện ở thành phố B. Buổi đấu giá này mời hơn phân nửa giới giải trí, phần lớn mọi người trong đó đều đáp ứng sẽ đến, ngoại trừ một ít người không thể phân thân, thật sự không thể đến được—— bao gồm cả Dung Hù.

Lúc đến thành phố B, là giữa trưa ngày 26, người đàn ông tuổi trẻ thâm trầm bước nhanh ra từ lối đi VIP của sân bay. Từ Tấn và trợ lý tiểu Lâm đi theo phía sau hắn, rất nhanh đi tới.

Vừa đi, Từ Tấn vừa nói: “Trực tiếp đến công ty make up, thay quần áo, bảy giờ tiệc tối liền bắt đầu. Tàn Trình, cậu là khách quý thăm đồ áp chót của buổi tiệc tối này, kỳ thật cậu có thể nghỉ ngơi chút, chúng ta không cần phải gấp, nhưng suy xét đến tình huống giao thông thành phố B, chúng ta vẫn nên lấy ôn hòa làm đầu.”

Rất nhanh, ba người liền đi thang máy tới bãi đỗ xe.

Trợ lý Lâm ở phía trước lái xe, Từ Tấn ngồi ở ghế phó lái, quay đầu nói với Tàn Trình rằng: “Lần này cậu và mấy người Lưu lão, Thịnh tổng, Ôn Tuyền, Lâm Huyền. . . ngồi ở một bàn, ít nhất chúng ta phải mua được một món đồ, chào giá ít nhất hai trăm vạn.”

Tiệc tối từ thiện giới giải trí ngoại trừ thật sự muốn làm từ thiện, đa phần cũng là tỏ thái độ với bên ngoài.

Mình tinh danh nhân là đại biểu của công chúng, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị quần chúng giám thị, cũng sẽ mang đến tác dụng làm gương cho quần chúng. Có vài mình tinh tới tham gia tiệc tối từ thiện lần này, thật sự chỉ là đang đi show, là muốn để cho mọi người biết, họ cũng muốn làm từ thiện. Về phần họ không mua được gì, đó là bởi vì đối thủ cạnh tranh quá mạnh, không phải là họ không muốn mua.

Nhưng mà đối với loại mình tinh cấp bậc như Tàn Trình, Ôn Tuyền, bọn họ nhất định phải mua được vật phẩm từ thiện, hơn nữa không thể rẻ. Bọn họ là nhân vật đại biểu của giới giải trí, nhất định phải sinh ra tác dụng làm gương.

Nghe vậy, Tàn Trình gờ tay lên, néo néo huyết đạo ngay mũi. Một lát sau, hắn lạnh nhạt nói: “Hai trăm vạn không đủ.”

Từ Tấn sững sốt: “Cậu muốn bao nhiêu?”

Tàn Trình nâng mắt lên, giọng điệu trấn định nói rằng: “Trên 500 vạn.”

Từ Tấn phút chốc trừng lớn mắt, qua hồi lâu, mới bĩu môi nói: “Dù sao đều là tiền của cậu, không liên quan tới tôi.” Qua hồi lâu, hắn lại nhin không được hỏi: “Cậu quyết định dựng nên hình tượng công chúng của mình từ hồi nào thế?”

Ở chung nhiều năm như vậy, Từ Tấn sao có thể nhìn không ra mục đích hành động này của Tàn Trình.

Bắt đầu từ mấy tháng trước, Tàn Trình đã im hơi lặng tiếng đắp nặn hình tượng tốt đẹp cho mình. Loại hành vi này đối với mình tinh bình thường mà nói thì là một chuyện không thể bình thường hơn, nếu hình tượng mình tinh không tốt, ai sẽ thích? Kết cục duy nhất chính là hết thời.

Trước kia hình tượng của Tàn Trình cũng không có hỏng bét, nhưng cũng chẳng phải bình dị gần gũi, fan đều biết, nam thần nhà mình là một nam thần cao lãnh có tổ chất. Nhưng mà hiện giờ, tuy rằng Tàn Trình không có tận lực làm cho mình chuyển hình tượng thành anh trai nhà bên dịu dàng ấm áp, nhưng mà tại một ít phương diện từ thiện, công ích, lại tương đối chú ý.

Nói ví dụ như tháng trước Tàn Trình tiếp nhận một hoạt động tuyên truyền công ích, mà hiện giờ lại muốn dùng nhiều tiền trên tiệc tối từ thiện.

Nghe xong lời Từ Tấn nói, Tàn Trình khẽ nhướn mi, hỏi: “Anh đoán xem.”

Từ Tấn suy nghĩ một lát, nói: “Tôi nào biết cậu muốn làm cái gì, không thích nói thì thôi.”

Tàn Trình khẽ cong môi, chỉ nhẹ nhàng “à” một tiếng, nhân tiện nói: “Vậy thì không nói.”

Từ Tấn: “...”

Ban đêm, trên tiệc tối bán đấu giá từ thiện của Hoa Hạ Entertainment, Tàn Trình trực tiếp mua được ba món đồ sưu tầm. Món thứ nhất là do tiểu thiên vương giới ca hát Hoa Hạ – Lâm Huyền cống hiến, là một cây đàn ghita, Tàn Trình một hơi ra giá sáu mươi vạn, trực tiếp lấy được; món thứ hai thì trân quý hơn rất nhiều, là một bức tranh thủy mặc Lưu lão sưu tầm, xuất xứ từ triều Tống, là bút tích của một vị họa sĩ nổi danh, được toàn trường cạnh tranh.

Cuối cùng, Tàn Trình lấy giá bốn trăm sáu mươi hai vạn, lấy được bức tranh ấy.

Mà món cuối cùng, thì hơi có chút đặc biệt. Đó là do Trịnh đạo cống hiến ra, trọn bộ trang phục diễn của «Mai phục».

Ở trong giới giải trí, loại vật phẩm bán đấu giá này nhìn mãi quen mắt. Thường xuyên có đoàn phim đem đạo cụ, trang phục diễn tiến hành bán đấu giá, tiền nhận được từ bán đấu giá có thể làm từ thiện, lấy danh dự cho đoàn phim, đồng thời còn có thể được một sóng tuyên truyền.

Lần này Tần Trình không có tự mua, mà là vớt cho Ôn Tuyền ngồi ở đối diện mình một ánh mắt ra hiệu.

Ôn Tuyền mãnh liệt sừng sốt, qua hồi lâu, đột nhiên nhận được tin nhắn của người đàn ông nào đó.

[Tần Trình: giúp tôi lấy được nó.]

[Ôn Tuyền:...]

Hoàn toàn không rõ đối phương làm chi lại không tự mua, Ôn Tuyền giờ thì ba lượt, lấy giá tám mươi sáu vạn, mua được bộ trang phục diễn này. Trên đài, người bán đấu giá cười nói: “Xem ra Ôn ảnh hậu của chúng ta cũng từng xem qua bộ phim truyền hình đó.”

Ôn Tuyền hào phóng mỉm cười: “Là một bộ phim rất hay.”

Câu trả lời như vậy không khiến bất cứ ai nghi ngờ, mà trọn bộ trang phục diễn của «Mai phục», sau đó cũng trực tiếp đưa đến nhà Tần Trình.

Sườn xám dịu dàng động lòng người, quần áo học sinh đậm đà cảm giác thời đại, âu phục nhạt màu mộc mạc... Còn có mấy bộ quần trang sẫm màu phẳng phiu.

Con người tối đen thâm thúy hơi hơi rũ xuống, về mặt Tần Trình lạnh nhạt nhìn mấy bộ quần trang ấy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Thật lâu sau, hắn nâng mắt lên, nhìn về phía người đại diện thờ hờ hững ở một bên: “Ngoại trừ mấy bộ này, những thứ khác tặng cho anh đó.”

Từ Tấn: “...”

Ngay sau đó, khoe miệng hắn ta co rút, cả giận nói: “Tôi và tiểu Lâm mới vừa giúp cậu cầm lại từ chỗ Ôn Tuyền, hiện tại cậu liền muốn tặng người ta? Tôi lấy mấy thứ này làm gì, tôi cũng không phải fan bọn họ, tôi lại chưa từng xem «Mai phục». Cậu đừng nói, cậu bỏ ra 86 vạn mua về, chính là để tặng cho tôi. Sao cậu không đưa cây đàn ghita của Lâm Huyền cho tôi đi, tôi còn có thể kéo được!”

Tần Trình liếc mắt nhìn hắn: “Anh còn biết kéo vãi à?”

Từ Tấn tròn mắt: “Là kéo đàn!”

Người đàn ông thần nhiên “à” một tiếng: “Cây đàn ghita kia hữu dụng, mấy bộ quần áo này còn đắt hơn đàn ghita 26 vạn, anh đem đi đi, không cần cảm ơn.”

Từ Tấn: “...” Ai muốn cảm ơn cậu!!!

Mang theo đồng quần áo rời khỏi nhà của người đàn ông nào đó, Từ Tấn vắt hết óc, cả đêm đều đang tự hỏi, rốt cuộc nên xử lý đám trang phục diễn này như thế nào. Mà bên kia, sáng hôm sau, Dung Hù vừa mới từ trong mộng tỉnh lại, liền phát hiện điện thoại di động của mình nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: có hai món quà muốn tặng cho em xem, bao giờ trở về?]

Tầm mắt dừng lại hồi lâu trên hai chữ “món quà”, thiếu niên không tự chủ được cong khóe môi: [quà gì?]

Vài giây đồng hồ sau, Tần Trình liền hồi âm [em đoán đi.]

Dung Hù: [... nếu em không đoán thì sao?]

Tần Trình: [vậy thì trở lại rồi xem. Bao giờ trở về?]

Vừa rời giường đánh răng, thiếu niên vừa trả lời lại: [bộ phim này còn phải quay thêm chừng một tháng, trong khoảng thời gian ngắn không thể về được.]

Qua một giây, tiếng chuông điện thoại thanh thúy dễ nghe bỗng nhiên vang lên, vọng lại trong phòng tắm trống rỗng. Giống như đang chờ đợi những lời đó của Dung Hù, mới qua một giây, Tần Trình đã gọi điện thoại tới.

Dung Hù kinh ngạc nhận điện thoại, chỉ nghe đầu kia, giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông chậm rãi vang lên, lấy một loại giọng điệu bình tĩnh, nói từng chữ từng câu: “Em đã không trở lại, vậy... anh đến tham ban nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chương 102

Người đàn ông nào đó nếu muốn làm chuyện gì, luôn có thể tìm được đủ có.

Vốn dĩ Dung Hù cũng không hy vọng Tần Trình đến tham ban, dù sao thì hiện nay quan hệ của bọn họ còn chưa có công khai, Tần Trình đến tham ban cậu, vậy quan hệ không khỏi quá tốt rồi, khó có thể giải thích. Nhưng mà tựa như lúc ở đoàn phim «Mé thành», nghe được lý do ấy của thiếu niên, Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Anh chỉ là vừa vặn ở tỉnh Y, tiện đường đi thăm Hứa đạo.”

Một câu, liền chặn lý do của Dung Hù, làm cậu im bất hết nói.

Tần Trình và Hứa đạo đã từng hợp tác một bộ phim, đó là chuyện rất nhiều năm trước, lúc ấy Tần Trình vừa mới ra mắt hai năm. Nếu Tần Trình nói muốn đi thăm Hứa đạo, vậy tuyệt đối không có vấn đề, dù sao thì hai người quen biết nhiều năm, giao tình không phải là ít.

Hơn nữa mấy năm gần đây cũng có nghe đồn, nói thân thể Hứa đạo không quá tốt, bệnh đau thắt lưng tương đối nặng. Là bạn cũ, Tần Trình đã gần một năm không gặp mặt Hứa đạo, hiện giờ nếu mọi người đều ở tỉnh Y, thăm bạn cũ một chút là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà, nghe giọng nói trấn định bình tĩnh của người đàn ông đầu kia điện thoại, Dung Hù chậm rãi cong khóe môi, nhẹ giọng hỏi: “Vậy rốt cuộc là anh tới thăm Hứa đạo, hay là... đến thăm em?”

Ngay sau đó, Tần Trình không chút do dự trả lời: “Thăm em.”

Câu trả lời này hiển nhiên khiến thiếu niên vô cùng vừa lòng, hai người lại trò chuyện hơn nửa tiếng. Dung Hù thuận tiện nhắc tới việc mấy ngày hôm trước fan của mình làm hoạt động tiếp ứng, thiếu niên nghĩa chính ngôn từ tỏ vẻ tuy rằng rất cảm ơn hành động của fan, nhưng mà có một fan cá biệt... cũng quá biết tiêu tiền rồi.

Dưới bầu trời đêm đen thẳm, Tần Trình vừa mới nâng bước đến ban công, lại đột nhiên dừng bước. Hắn im lặng một khắc, hỏi: “Fan... cá biệt?”

Giống như tìm được một người có thể nói hết, Dung Hù hít một hơi, nói rằng: “Em có một fan, có thể là một cô bé rất trẻ tuổi, cô ấy thật sự rất biết tiêu tiền. Trước kia em có hoạt động quyền tiền từ thiện, cô ấy cho 100 vạn. Hoạt động tiếp ứng gần đây, em nghe nói cô ấy lại cho 70 vạn.”

Lúc nói lời này, trong giọng nói của Dung Hù cũng không có chỉ trích hoặc là hâm mộ, chỉ là đơn thuần tự thuật một sự thật, đồng thời lại có một chút lo lắng. Một cô bé mười chín tuổi, lại luôn tiêu tiền như nước thế này, nếu đối phương rất có tiền, cảm thấy 170 vạn là chín trâu mất sợi lông thì quên đi, nhưng nếu không giàu có như người khác tưởng tượng...

Giọng điệu Dung Hù nghiêm túc nói rằng: “Cô bé kia vẫn có chút phá của.”

Thiếu nữ phá của Tần Trình: “...”

Sau một lúc lâu, Tần Trình thăm dò hỏi: “Có lẽ người em nói, thật sự cảm thấy... số tiền đó không nhiều lắm? Chỉ là muốn ủng hộ em, muốn làm chút chuyện cho em?”

Dung Hù không chút do dự đáp: “Em càng hy vọng cô ấy chăm sóc mình nhiều hơn, bản thân mình mới là quan trọng nhất.”

Tần Trình hơi hơi ngơ ngẩn, thật lâu sau, khẽ cong môi, nhẹ nhàng trả lời một chữ: “Ừm.”

Cúp điện thoại, Dung Hù nằm ở trên giường, nhớ lại một chuyện đời trước biết được.

Ở đời trước của cậu, có vị thiên vương siêu sao có một fan điên cuồng đáng sợ. Fan kia tiêu tiền vì thiên vương, đổi thành giá cả ở thế giới này, hơn xa 170 vạn, chỉ là gia đình fan kia không có tiền, chính mình cũng không có năng lực kiếm tiền. Số tiền đó là cô ta hút máu cha mẹ, bảo cha mẹ bán nhà bán máu mới có được.

Cuối cùng cha của fan đó bị con gái mình bức chết, chuyện này tạo thành ảnh hưởng vô cùng không tốt, cũng có rất nhiều truyền thông vô lương tâm nghiêng về một phía mà hắt nước bẩn.

Nhưng mà, thiên vương đó lại rất vô tội. Hắn cũng không làm sai bất cứ chuyện gì, chỉ bởi vì có một fan quá mức cực đoan thôi.

Dung Hù có loại cảm giác, Liên Dung Tranh Từ Hâm hẳn thật sự là người có tiền, không phải cái loại fan cực đoan ấy. Nhưng bất luận như thế nào, cậu cũng hy vọng fan của cậu có thể ưu tiên bản thân mình. Cậu vĩnh viễn không phải là hạng nhất, chính fan đó mới là hạng nhất.

Nghĩ nghĩ, Dung Hù than nhẹ một tiếng, tắt đèn nghỉ ngơi. Mà cậu đương nhiên không biết, thiếu nữ phá của trong miệng cậu giờ phút này đang ngắm nhìn cảnh đêm thành thị phồn hoa rực rỡ, trong tay nắm một cái điện thoại di động, trong đôi mắt tối tăm phản chiếu bóng sáng lốm đốm, qua hồi lâu, nhin không được cười nhẹ một tiếng.

Không bao lâu, Tần Trình liền lấy ra một cái di động khác, lên tài khoản weibo của mình. Nhưng mà lúc này, sau khi hắn đăng nhập, cũng không có đăng weibo, chỉ quét mắt nhìn rất nhiều weibo mình đã từng đăng. Chờ đến khi xem xong mấy trăm weibo, hắn đột nhiên đăng một cái weibo mới ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: dọn nhà mới ~[hình ảnh]]

Đăng xong cái weibo này, đương sự trực tiếp tắt di động, không quản chuyện phía sau nữa. Nhưng mà weibo của hần trong nửa giờ ngắn ngủi, lại khiến cho nhóm fan Dung Hủ oanh động, vô số fan nghe tin mà đến, tranh nhau đến xem khu nhà cấp cao của đại gia trắng giàu đẹp.

Vừa thấy... quả thực dọa người!

Đây là bức ảnh toàn cảnh của một căn biệt thự, hần là chụp buổi chiều, có bể bơi, có sân bóng chuyền. Căn biệt thự ấy chiếm đất cực lớn, dù nhóm fan đoán không ra diện tích cụ thể, nhưng mà vừa thấy liền biết, loại biệt thự này không có mấy ngàn vạn là tuyệt đối không mua nổi.

Lúc này, liền có một đồng fan nói giỡn tỏ vẻ ôm đúi, muốn trở thành vật trang sức chân của trắng giàu đẹp.

Nhưng mà có một vài fan anti gato không biết từ nơi này nhảy ra, có người nói “Hình này là lấy cấp đi, chi có biệt thự, ai biết cô lấy hình từ chỗ nào”, có người nói “Trước kia đã cảm thấy căn bản là giả vờ làm kẻ có tiền, chi là nhà giàu mới nổi. Hiện tại tốt rồi, đăng tấm hình không biết moi từ chỗ nào ra, mặt thật bự”.

Loại ngôn luận này vừa đăng lên, đã bị fan Dung mắng đến máu chó đầy đầu.

[Người khác thích xài tiền như thế nào là chuyện của người khác, lại không có trộm sỏ tiết kiệm nhà mi. Nữ thần quả cam chưa từng nói mình có nhiều tiền, người ta chỉ khiêm tốn làm một đại gia. Có vài người chính là không muốn thấy người khác tốt, gato, mắt xanh lè đến độ có thể sáng lên đi?]

Trong lúc nhất thời, fan Dung và anti đấu đá dưới weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm. Trận đấu đá này đến sáng ngày hôm sau còn chưa chấm dứt, tận đến khi Liên Dung Tranh Từ Hãm lại đăng một weibo.

Nhìn cái weibo này, bắt luận là fan Dung giúp đỡ Liên Dung Tranh Từ Hãm, hay là anti mắng cô phòng má già làm người mập, đều hết chỗ nói ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: một ngày mới, càng thêm thích Dung Dung ~(≥▽≤)~ oa oa oa, Dung Dung chume chume chume =3=]

Mọi người: “...”

Một bọn họ đấu đá cả một đêm, chính chủ căn bản không để bọn họ vào mắt!

Chuyện này cứ như vậy về dấu chấm hết, mặc cho ai cũng không đoán được, Liên Dung Tranh Từ Hãm cho tới bây giờ chưa từng bại lộ riêng tư, vì sao đột nhiên đăng một tấm ảnh chụp biệt thự. Gần đây Dung Hủ bận quay diễn, căn bản không có đi xem weibo, tạm thời cũng không biết thiếu nữ phá của nào đó đã đăng một tấm ảnh, chứng minh mình có chăm sóc tốt bản thân, sống vô cùng tốt.

Tuy nói Tần Trình đã quyết định muốn tới tham ban, nhưng không phải lập tức đến.

Hôm nay Dung Hủ phải quay một cảnh ban ngày. Nếu nam chính có thể làm cho mình có nhiệt độ cơ thể, vậy liền có thể làm cho mình xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Hôm ấy nữ chính lại bị bạn học ồn ào nói cô và hot boy là một đôi, Triệu Nhạc Lăng đương nhiên không vui, không nói đến việc cô mới chia tay bạn trai không lâu, mà hiện tại, cô đã có thiện cảm với một nam sinh khác.

Nam sinh kia đương nhiên không phải là hot boy, mà là Đỗ Nhiên.

Con gái cần che chở, cần lãng mạn, cần làm bạn dài lâu. Nữ chính trong tiểu thuyết rất có thể sẽ thích cái loại bá đạo tổng tài hờ cái là tiến hành “vũ nhục nhân cách” với mình, nhưng trong hiện thực, các cô gái lại càng thích bạch mã vương tử dịu dàng săn sóc hơn.

Cho nên khi Triệu Nhạc Lăng bị các bạn học vây quanh, ồn ào muốn cô và hot boy ở bên nhau, cô theo bản năng muốn xoay người rời đi, nhưng bị hot boy kéo tay lại. Hot boy mà Lô Tường Bác sắm vai là thật sự thích Triệu Nhạc Lăng, cho nên hần cũng muốn mượn cơ hội này tỏ lộ với Triệu Nhạc Lăng.

Triệu Nhạc Lăng tránh thoát tay hần, hần liền tiếp tục kéo, tận đến khi một cái tay lạnh như băng đặt trên cổ tay hần.

Trường hợp một phát không thể văn hồi, mắt thấy Triệu Nhạc Lăng trốn ra phía sau nam sinh ấy, hot boy nhất thời liền hiểu rõ, đây là tình địch của mình. Tiếp đó hot boy sẽ nói vài câu ngoan độc với Đỗ Nhiên, nhưng Đỗ Nhiên lại im lặng đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương.

Cuối cùng kết cục của cảnh này là Đỗ Nhiên kéo tay Triệu Nhạc Lăng rời đi, hot boy tức giận đến độ quăng quả bóng rổ qua. Sau đó hần đột nhiên nhìn thấy quả bóng rổ của mình xuyên qua thân thể Đỗ Nhiên, nhưng hần lại đi hỏi bạn học bên cạnh, các bạn học đều nói không phát hiện gì cả, hần cũng coi như mình hoa mắt.

Cảnh này rất đơn giản, rất nhiều lúc, cảnh xung đột kịch liệt còn dễ diễn hơn cảnh văn nhả giăng co nhiều lắm.

Dung Hủ đã sớm đi tới đoàn phim, thay trang phục diễn, đi trang điểm. Không bao lâu, Tiêu Từ Đồng và Lô Tường Bác cũng đều đến. Dung Hủ phải trang điểm thiên hướng tái nhợt, cho nên thợ trang điểm đang không ngừng bôi phấn lên mặt cậu, khiến làn da vốn đã trắng nõn nhẵn nhụi của thiếu niên càng trắng đến gần như trong suốt.

Tiêu Từ Đồng ngồi ở phía bên phải Dung Hù, Lô Tường Bác thì ngồi ở bên phải Tiêu Từ Đồng. Hai ba thợ trang điểm theo thứ tự đi lên phía trước, make up cho hai người họ.

Xuyên thấu qua gương nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của Dung Hù chậm rãi trở nên tái nhợt, Tiêu Từ Đồng nhìn không được nhìn thêm vài lần, nói: “Dung Hù, tôi cảm thấy cậu có thể thử diễn một nhân vật bị bệnh. Tôi nhớ năm trước có một bộ phim điện ảnh chống lại ung thư cải biên từ người thật, nếu cậu diễn đề tài cùng loại... tôi khẳng định sẽ đến rạp chiếu phim ủng hộ cậu.”

Nghe vậy, Dung Hù không khỏi bật cười: “... Chị Đồng, chị đang nguyên rủa tôi à?”

Tiêu Từ Đồng vô tội chớp mắt mấy cái: “Tôi đây là đang khen cậu, hóa trang kiểu tái nhợt như thế sẽ rất xinh đẹp á!”

Tối tối lui lui, hai người liền trò chuyện với nhau.

Kỳ thật trong đoàn phim điện ảnh bình thường, thường thì sẽ không phát sinh chuyện nam nữ chính ở trong phòng trang điểm nói chuyện phiếm. Bởi vì tiểu sinh cấp bậc như Dung Hù, bình thường đã có team trang điểm tư nhân của mình, còn có phòng nghỉ tư nhân, trừ khi team trang điểm mà đoàn phim mời cao cấp hơn, kỹ thuật trang điểm rất cao siêu, nếu không thì bọn họ đều chỉ để team của mình trang điểm.

Điểm này, Tiêu Từ Đồng cũng không ngoại lệ, cô cũng có thể có team của riêng mình.

Nhưng khéo chính là, hai người kia chính là không giống người thường, hoàn toàn không mời một team trang điểm tư nhân, ngược lại vô cùng bình thường mà xài chung phòng trang điểm với diễn viên khác.

Qua chốc lát, nữ thứ Lưu Tuệ Chân cũng tới. Lúc cô ta vừa mới vào phòng trang điểm không có nhìn thấy Dung Hù và Tiêu Từ Đồng, liếc mắt một cái nhìn thấy chính là Lô Tường Bác đối diện cửa. Vì thế cô ta cười một tiếng, cao giọng nói rằng: “A, Lô Tường Bác tới thật sớm nhỉ.”

Lời nói rất bình thường, nhưng giọng điệu luôn có loại ý tứ châm chọc.

Nhưng mà ngay sau đó, Lưu Tuệ Chân liền thấy được Tiêu Từ Đồng và Dung Hù. Cô ta nhất thời thay đổi biểu tình khác, đi tới giữa hai người, cười nói: “Ý, Dung Hù và Từ Đồng cũng tới sớm như vậy à. Ai nha, Từ Đồng cô trang điểm kiểu này thật quá dễ nhìn, cô dùng sản phẩm chăm sóc da hiệu gì vậy, làn da tốt như vậy, có thể nói cho tôi biết không?”

Thái độ ân cần nịnh nọt căn bản không thể che lấp, Tiêu Từ Đồng cũng không tiện vươn tay đánh người mặt cười, vì thế trò chuyện với Lưu Tuệ Chân.

Dung Hù là người thứ nhất trang điểm xong, cậu nói một tiếng với Tiêu Từ Đồng, Lưu Tuệ Chân và Lô Tường Bác, liền xoay người rời đi. Tiêu Từ Đồng và Lưu Tuệ Chân đều nói tạm biệt với cậu, chỉ có Lô Tường Bác “ừm” một tiếng, liền coi như xong.

Dung Hù không để ý hần ta đáp lại, nhưng mà chờ sau khi Tiêu Từ Đồng cũng rời khỏi phòng trang điểm, Lưu Tuệ Chân lại dịu dàng ngồi ở trên ghế, vừa cúi đầu nhìn móng tay mình, vừa trào phúng nói: “Cố người ghen tị nha, thật sự là giấu cũng không giấu được, trong phòng này sao toàn mùi chua thế nhỉ.”

Lô Tường Bác cúi đầu tiếp tục nhìn di động, để thợ trang điểm giúp mình make up.

Lưu Tuệ Chân cảm thấy mất mặt, quay đầu liếc xéo Lô Tường Bác một cái, liền không đi để ý đến hần nữa.

Buổi sáng, bắt đầu quay phân cảnh đó. Hình tượng của Lô Tường Bác vốn đã qua cửa, sấm vai loại hot boy kiểu bá đạo tổng tài này cũng ra hình ra dạng. Hần bá đạo nắm chặt tay Tiêu Từ Đồng, giọng điệu kiêu ngạo nói rằng: “Triệu Nhạc Lăng, có phải cậu cố ý trốn tránh tôi hay không?”

Nữ chính thật sự là tức giận đến lệch cả mũi, căn bản chưa từng thấy qua người tự kỷ như vậy!

Tiêu Từ Đồng diễn cũng vô cùng đúng chỗ, cô ngừng đầu nhìn về phía Lô Tường Bác, vẻ mặt đều là khinh thường và bức bối, vừa bỏ tay đối phương ra, vừa lớn tiếng nói rằng: “Rốt cuộc cậu có phiền hay không hả? Mấy cậu cũng đừng có hô nữa, tôi với hần căn bản không có một chút quan hệ nào!” Nói xong, xoay người bước đi.

Lô Tường Bác lại giữ chặt tay trái cô: “Triệu Nhạc Lăng, cậu đừng như vậy.”

Tiêu Từ Đồng mạnh mẽ bỏ ra, căn bản không thèm nhìn đối phương, lập tức đi ra ngoài đám người.

Trên mặt Lô Tường Bác lập tức lộ ra một chút sốt ruột, hần lại bắt lấy tay Tiêu Từ Đồng, lớn tiếng nói rằng: “Triệu Nhạc Lăng!”

Đúng lúc này, Hứa đạo nâng lên một chút tinh thần, cẩn thận nhìn chăm chú màn hình. Cảnh vừa rồi đều quá mức đơn giản, Tiêu Từ Đồng và Lô Tường Bác biểu hiện coi như không tồi, cứ như vậy là có thể qua. Nhưng kế tiếp, là Dung Hù và Lô Tường Bác đối diễn. Hai người bọn họ đối diễn đặc biệt ít, đây là một trong mấy cảnh ít ỏi.

Trong hình ảnh, một bàn tay thon dài trắng gầy nhẹ nhàng đặt trên cổ tay Lô Tường Bác, nhìn vô cùng gầy, nhưng Lô Tường Bác theo bản năng tránh ra, cánh tay kia lại ổn định bất động, vẫn gắt gao đè lại cổ tay hần. Tiếp đó cái tay kia đột nhiên dùng sức, gần như không thể khống chế, tay Lô Tường Bác đã bị đối phương kéo ra, Tiêu Từ Đồng cũng theo nội dung phim, nhanh chóng chạy ra phía sau Dung Hù.

Lô Tường Bác lập tức ngẩng đầu nhìn, lúc này hẳn phải nói một câu thoại, vì thế hẳn mở miệng nói: “Làm gì, cậu là...”

Chữ “à” cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng, Lô Tường Bác lại đột nhiên ngưng.

Hắn chỉ thấy một đôi mắt tối tăm thâm trầm an an tĩnh tĩnh chăm chú nhìn mình. Môi tái nhợt, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, rõ ràng là một gương mặt tuấn nhã dịu dàng, nhưng khi cậu ta nhìn mình chăm chăm, Lô Tường Bác lại cảm thấy một trận lạnh lẽo đến tận xương tủy bàn chân mình chui lên, theo xương sống, tiến thẳng lên trên.

Máu dường như đều đọng lại, lời thoại cuối cùng vẫn luôn kẹt trong cổ họng, làm thế nào cũng nói không nên lời. Khí tràng mạnh mẽ đáng sợ đè trên vai hắn, ngón tay Lô Tường Bác bắt đầu run rẩy lên, miệng hắn mấp máy, một lần lại một lần muốn nói ra lời thoại cuối cùng, nhưng mà căn bản ngay cả đứng khi mở miệng cũng không có.

Thời gian kéo dài vào giờ khắc này, một giây đồng hồ sau, Hứa đạo không kiên nhẫn hô: “Cắt!”

Hứa đạo trực tiếp từ ghế đạo diễn đứng lên, đi đến cạnh Lô Tường Bác, mắng: “Xây ra chuyện gì? Lời thoại cũng không nói ra được à? Cậu đang suy nghĩ gì? Có phải muốn tôi dạy cậu lời thoại vừa rồi là gì không, hả? Lô Tường Bác, cậu rốt cuộc có biết đóng phim không thế, lời thoại đơn giản như vậy, cảnh đơn giản như vậy cậu cũng diễn không tốt, cậu còn có thể làm gì?”

Sắc mặt Lô Tường Bác có chút khó coi, hắn ấp úng gật đầu, lần này thế mà cũng không có dùng khuôn mặt tươi cười đón chào Hứa đạo nữa.

Thợ trang điểm tiếp tục đi bỏ trang cho Dung Hù, Tiêu Từ Đồng, vừa vặn Tiêu Từ Đồng kể một truyện cười, Dung Hù trời sinh giới hạn cười rất thấp, nhin không được bật cười, thợ trang điểm kinh hô: “Ai nha, nhanh chóng dặm thêm một đường, vừa rồi bị lệch.”

Dung Hù bất đắc dĩ nói: “Ừm, tôi không cười nữa.”

Nghe xong lời này, Tiêu Từ Đồng chuyển mắt, cười tùm tùm nói thêm: “Dung Hù, thật sự không cười hả? Nếu không thì tôi lại kể một truyện cười cho cậu nhé. Lần này cậu nhìn mặt tôi nè. Trước đây có một con ếch lớn miệng...”

Sau khi Tiêu Từ Đồng kể xong, Dung Hù gắt gao mím môi, mặt không đổi sắc nhìn cô.

Thấy thế, Tiêu Từ Đồng lại có ý đem miệng thu nhỏ lại, lặp lại một lần: “Cậu xem, chẳng lẽ tôi không buồn cười sao?”

“Phụt!” Thiếu niên rốt cuộc không nín được, bật cười.

Bên kia, là cảnh tượng vui vẻ, mà bên này, Hứa đạo còn chưa ngưng quở trách. Mắng vài câu xong, ông bắt đầu chỉ đạo Lô Tường Bác nên đóng như thế nào, cẩn thận thuyết minh toàn bộ. Chờ đến lúc sắp khởi động máy, Hứa đạo hỏi: “Cậu không có khả năng NG ở chỗ đơn giản như vậy nữa đi?”

Lô Tường Bác rũ mắt, thấp giọng nói: “Không đâu, Hứa đạo.”

Lúc này Hứa đạo mới vừa lòng gật đầu rồi đi, rất nhanh, cảnh đó lại quay lần nữa. Ngay từ đầu Tiêu Từ Đồng và Lô Tường Bác đối diễn vẫn thuận lợi thông qua, nhưng mà kế tiếp, khi Dung Hù vừa xuất hiện, Lô Tường Bác đột nhiên lại có một chút kẹt, Hứa đạo cả giận nói: “Cắt! Cắt cắt cắt cắt!”

Lần này Hứa đạo cũng lười nắng chửi người, trực tiếp chỉ đạo Lô Tường Bác.

Tiếp theo là lần thứ ba, lần này, Lô Tường Bác rốt cuộc nói đầy đủ câu thoại. Hắn mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Dung Hù, giống như đang chờ Dung Hù trả lời. Nhưng mà trả lời hắn, chính là ánh mắt thâm trầm u ám của thiếu niên, khi trên gương mặt tái nhợt ấy không có nụ cười, bạn mới có thể phát hiện, cậu ta có bao nhiêu khủng bố.

Trong tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Lô Tường Bác, chỉ sợ sẽ không có người thứ hai cảm nhận được sự sợ hãi của hắn giờ phút này. Hắn giống như một con ếch bị người ta đặt trên thớt gỗ, người đó lãnh huyết nhìn hắn, giống như giây tiếp theo liền có thể cầm lấy dao giải phẫu, mổ xẻ hắn.

Cái loại khí thế nặng nề đáng sợ đó ép tới Lô Tường Bác không thở nổi, Dung Hù dường như thật sự trở thành một nam quý, khí thế mạnh mẽ từ trong thân thể thon gầy cao ngất của thiếu niên chậm rãi lan ra, xung quanh lặng yên không một tiếng động, ở chỗ sâu trong đáy lòng Lô Tường Bác cũng sinh ra tầng tầng sợ hãi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, lần này cũng NG.

Một lần lại một lần, một lần lại một lần.

Rốt cuộc, tại lần thứ mười chín, cảnh này thuận lợi tiến hành đến cuối cùng.

Dung Hù lười kéo tay Tiêu Từ Đồng, nâng bước rồi đi. Lúc gần đi, cậu mím môi, ánh mắt lạnh nhạt quét nhìn Lô Tường Bác một cái, đó là một loại ánh mắt quyết tuyệt gần như muốn hút cả sinh mệnh, mang theo nguy hiểm và sát khí.

Chỉ cần mày còn dám chạm vào Triệu Nhạc Lăng một chút, cậu ta tuyệt đối sẽ lấy mạng của mày!

Loại vẻ mặt này diễn xuất khiến Hứa đạo vô cùng vừa lòng, tức giận khi liên tiếp NG mười chín lần cũng dần dần tiêu tán.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều không có chú ý tới, biểu tình của Lô Tường Bác có một tích tắc đại ra. Ở trong mắt hắn, hết thấy trước mắt đều thành động tác chậm. Dung Hù kéo tay Tiêu Từ Đồng, thông thả nhìn hắn một cái. Trong cái nhìn kia, chỉ có miệt thị và trào phúng, cậu ta giống như đang cười nhạo, cười nhạo mình cái gì cũng tệ.

Hai người bọn họ, cùng nhau rời đi.

Bọn họ cao lớn cỡ nào, một người là tiểu sinh nhân khí đang nổi, độ đề tài bùng nổ; một người là mối tình đầu quốc dân, từng diễn rất nhiều phim điện ảnh phòng bán vé xa xỉ.

Mà hắn thì sao? Hắn bất quá chỉ là tiểu minh tinh thực bình thường, hao hết tâm tư muốn bò lên, thậm chí vì đạt tới mục đích, đã bị bao nhiêu người mắt lạnh châm chọc, bị bao nhiêu người chèn ép nhục mạ.

Hắn nhìn lâu như vậy, hắn nhìn đến hiện tại, những người này đối đãi hắn như thế nào?

Lúc ở phòng trang điểm, bọn họ nói chuyện phiếm, chưa từng có vị trí của hắn.

Lúc quay phim, hắn bị Hứa đạo mắng đến máu chó đầy đầu, bọn họ ở bên cạnh nói cười vui vẻ.

Hứa đạo dám mắng hắn, nhưng Hứa đạo lại chưa từng mắng Dung Hù!

Hắn cũng là người! Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì lại khác biệt như vậy! Dựa vào cái gì!!!

Dung Hù kéo Tiêu Từ Đồng rời đi, đi đến một nửa, bọn họ liền dừng bước. Phân đoạn của bọn họ trong cảnh này đã kết thúc, chỉ còn lại một động tác ném bóng kết thúc của Lô Tường Bác. Lúc hậu kỳ chế tác, sẽ PS quả bóng rổ thành bộ dạng xuyên qua thân thể Dung Hù, hiện tại Lô Tường Bác chỉ cần tùy tiện ném quả bóng rổ trong tay, liền tính là chấm dứt.

Nhưng ngay khi Dung Hù vừa mới dừng bước, bỗng nhiên, cậu nghe được tiếng kinh hô của La Thiển từ ngoài phim trường vang lên.

“Tiểu Hù!”

Bên tai truyền đến một tiếng xé gió, Dung Hù theo bản năng nhích sang bên cạnh, ngay sau đó, chỉ nghe “rầm——”!

“A!”

Một quả bóng rổ hung ác nện ở trên người, trực tiếp chuẩn xác đập ngay mặt, nhất thời khiến cho đối phương mặt mũi bầm dập, máu mũi cũng mãnh liệt chảy xuống. Người bị đập trúng chật vật ngã xuống đất, bàn tay bị mài rách da, hai đầu gối cũng rách da thậm chí chảy máu. Quả bóng rổ “cộp cộp” tung trên mặt đất, mà người bị đập mờ mịt ngồi dưới đất, chịu đựng đau đớn trên mặt, trên tay và trên đùi.

“Từ Đồng!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 103

Gần như là trong tức khắc, ánh mắt mọi người trong đoàn phim đều tập trung trên người Tiêu Từ Đồng ngã xuống đất. Ngay sau đó, đám người ào ào tập trung qua đó hết.

Trợ lý Tiêu Từ Đồng là chạy nhanh nhất, cô bé nhanh chóng đỡ lấy cánh tay Tiêu Từ Đồng, vốn định nâng cô dậy, ai ngờ chân Tiêu Từ Đồng vừa mới đứng lên, lại đột nhiên mềm nhũn, đổ ập lên người trợ lý.

“Đau... Đau...”

Tiêu Từ Đồng năm nay cũng bất quá chỉ mới hai mươi tuổi đầu, khi một cô gái tú lệ xinh đẹp rung rung nước mắt tựa vào trong ngực người khác, giọng khàn khàn hô “đau”, chỉ sợ bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy thương tiếc.

Vừa rồi Dung Hù và Tiêu Từ Đồng đã quay xong cảnh của mình, hai người đều hoàn toàn thả lỏng. Tiêu Từ Đồng đi vài bước, đứng ở trước người Dung Hù, cô nhìn nhìn xung quanh, tìm được trợ lý của mình, sau đó trực tiếp cất bước chuẩn bị đi về phía trợ lý.

Ai ngờ vào lúc đó, một quả bóng rổ thẳng tắp lao về phía Dung Hù.

Lúc ấy Dung Hù cũng không có nhìn thấy quả bóng rổ, cậu chỉ nghe thấy La Thiển kêu mình, lại nghe phía sau có một tiếng xé gió, cho nên theo trực giác nhích sang bên cạnh. Vì thế quả bóng rổ kia xẹt qua tóc cậu, mãnh liệt đập lên trên mặt Tiêu Từ Đồng.

Bác sĩ đi theo đoàn phim nhanh chóng lại đây, kiểm tra vết thương cho Tiêu Từ Đồng.

Quả bóng ấy đập rất mạnh, ngay giữa khuôn mặt, cho nên mũi là nơi thứ nhất đổ máu. Hơn nữa lực của quả bóng cũng cực lớn, trực tiếp khiến người ta té xuống đất. Cảnh này mọi người quay ở sân thể dục, trên sân bóng rổ có rất nhiều viên đá nhỏ, khi Tiêu Từ Đồng mặc váy ngã sấp xuống, bàn tay, cánh tay, hai chân cô, đều không thể tránh né mà rách da.

Không bao lâu, bác sĩ nói: “Trên mặt còn ổn, không có bị rách da, máu mũi đã ngừng, máu bầm không dễ tan. Nhưng trên đầu gối và khuỷu tay bàn tay thì có chút phiền toái, đã vụn đâm vào, phải gấp đá ra, rồi lại khử trùng.”

Không sai, trên hai đầu gối và khuỷu tay bàn tay Tiêu Từ Đồng, có bốn năm chỗ rách da đổ máu. Bác sĩ cầm băng gạc chấm cồn i-ốt, bắt đầu dùng sức bôi trên miệng vết thương.

Vốn dĩ còn i-ốt đựng tới miệng vết thương đã rất đau, để nữa hết cát đá, bác sĩ lại dùng sức rất lớn, Tiêu Từ Đồng vẫn luôn cắn răng, mắt có chút ướt át, nhưng cũng không có khóc.

Đều là người trưởng thành rồi, loại thương tích này đã sớm thành thói quen. Vừa rồi có chút muốn khóc là bởi vì biến cố đột ngột, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng hiện tại cô đã có thể chịu được.

Dung Hù đã sớm vây quanh bên cạnh Tiêu Từ Đồng, cậu nhủ mảy lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn bác sĩ khử trùng cho Tiêu Từ Đồng.

Mà ở cách đó không xa, tiếng quở trách của Hứa đạo gần như vang vọng đoàn phim, phim trường nơi nơi đều quanh quẩn tiếng mắng tức giận xen lẫn khẩu âm quê hương của ông: “Rất cực cậu xảy ra chuyện gì? Đọc không hiểu chữ trên kịch bản hả? Cậu thất học phỏng! Đã nói, cậu tùy tiện ném quả bóng thôi, cậu lại đập người? Cậu còn dùng sức lớn như vậy? Hiện tại nếu nữ chính xảy ra chuyện, con mẹ nó cậu có thể chịu trách nhiệm không!”

Giờ phút này, Tiêu Từ Đồng đang rửa miệng vết thương, trợ lý của cô cũng đứng ở bên cạnh cô, căn bản không có thời gian đi chỉ trích người gây họa.

Trợ lý kia khẩn trương đến độ sấp rút nước mắt, liên tục hỏi: “Bác sĩ, loại vết thương này sẽ không để lại sẹo chứ? Trên mặt xác định không có việc gì sao? Phải làm thế nào, đại khái bao giờ máu bầm trên mặt có thể tan hết? Kế tiếp phải chú ý những gì, phải làm như thế nào, có cần đi bệnh viện xem hay không?”

Loại thương tích nhỏ này đặt ở người bình thường căn bản sẽ không để ý, nếu trầy da không nghiêm trọng, chỉ là rỉ máu đơn giản nhất, vậy sau khi cầm máu liền không cần quan, nó sẽ tự lành. Nếu làm mù, vậy quả thật phải chú ý một chút, phòng ngừa xuất hiện vết sẹo.

Nhưng có người là thể chất dễ bị sẹo, vết thương có nhỏ nữa, chỉ cần không chú ý, liền có khả năng xảy ra vấn đề. Càng đáng sợ chính là, thể chất dễ bị sẹo có thể là ngày sau dưỡng thành, năm trước có khả năng còn không có, năm nay lại có thể có.

Hơn nữa Tiêu Từ Đồng là một nữ minh tinh, còn là một nữ minh tinh đang quay phim.

Có thể nghĩ ra mức độ quan trọng của bộ phim «Không tiếng động» này đối với Tiêu Từ Đồng, đây là lần đầu tiên cô hợp tác với đạo diễn có phân lượng như Hứa đạo. Hiện tại phim đã quay hơn phân nửa, biểu hiện của cô không có bất cứ vấn đề gì, nhưng bởi vì sai lầm của người khác, mặt của cô bị thương, thân thể cũng bị thương. Dù cô có thể nhìn được các đốt ngón tay đau đớn, biểu hiện bình thường mà đi quay, nhưng vết máu bầm trên mặt cô cũng rất khó giấu kín.

Làm sao bây giờ? Hứa đạo vốn đã gia tăng tiến độ quay hình, ai biết ông ấy sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nghĩ vậy, trợ lý của Tiêu Từ Đồng đã sấp bật khóc, bản thân Tiêu Từ Đồng trái lại kiên cường hơn một chút, cắn chặt răng, không rên một tiếng.

Đổi mặt cô bé trợ lý bắt đầu lau nước mắt, bác sĩ nghiêm túc nói rằng: “Theo lẽ thường mà nói, loại vết thương này khả năng thành sẹo không lớn. Chuyện duy nhất phải chú ý chính là vết thương trên các đốt ngón tay phải, nếu bị làm mù, nhiễm trùng, đó là khả năng duy nhất có thể thành sẹo. Chú ý không được ăn nước tương, không ăn cay, không ăn nhiều muối, tắm rửa...”

Bên kia Hứa đạo đã mắng mười phút, vết thương của Tiêu Từ Đồng cũng xử lý hơn phân nửa.

Cuối cùng, giọng Hứa đạo dừng lại. Chỉ thấy mười giây đồng hồ sau, Lô Tường Bác hai mắt đỏ bừng xuyên qua đám người đi đến bên cạnh Tiêu Từ Đồng, vừa thấy được Tiêu Từ Đồng, hần đột nhiên bật khóc!

Tiêu Từ Đồng còn chưa có khóc, hần thể mà lại khóc trước.

Lập tức, Tiêu Từ Đồng ngưng ngẩn, chỉ nghe Lô Tường Bác khàn khàn giọng, vừa giống như rất khó chịu mà đè nén con khóc, vừa nói: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi! Từ Đồng, tôi không phải cố ý. Tôi thật sự không nghĩ tới, quả bóng rổ tôi tiện tay quăng ra sẽ đập đến cô. Từ Đồng, xin lỗi! Tôi không biết cô có thể tha thứ cho tôi hay không, nhưng mà tôi thật sự rất xin lỗi!”

Nói xong, Lô Tường Bác đột nhiên khom người.

Xin lỗi chân thành khẩn thiết như vậy, khiến người ta không bắt được một chút sai lầm nào. Tiêu Từ Đồng trăm triệu lần không ngờ, một đứa con gái như cô, bị thương cũng không khóc, mà một tên đàn ông như đối phương, thể mà khóc lóc xin lỗi cô?!

Trong lòng vẫn có tức giận, nhưng Tiêu Tử Đồng há miệng, phát hiện mình thế mà lại không biết nên nói cái gì.

Nhưng mà, Lô Tường Bác lại nói tiếp: “Tử Đồng, tôi rất có lỗi với cô, cô muốn đi bệnh viện xem hay không?”

Bác sĩ đang giúp Tiêu Tử Đồng khâu vết thương cuối cùng, vị mối tình đầu quốc dân ấy đại ra nhìn Lô Tường Bác nước mắt giàn dụa, qua hồi lâu, mới nói một câu: “Vừa rồi hình như bác sĩ nói, không cần đi bệnh viện...”

Lô Tường Bác lập tức tích cực nói rằng: “Như vậy sao được! Vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, nếu thật sự bị thương...”

“Được rồi! Cậu có thể nói chút chuyện thực tế không.” Giọng Hứa đạo từ phía sau truyền đến, cắt lời Lô Tường Bác.

Tiêu Tử Đồng đột nhiên khản trương nhìn về phía Hứa đạo, chỉ thấy ông cụ đi lên, cẩn thận mà tỉ mỉ nhìn mặt cô, một lát sau, nói rằng: “Còn ổn, vết máu bầm này, hẳn là cuối tuần có thể dùng phấn nền hoàn toàn che khuất. Nhưng mà vết thương trên tay và trên đầu gối, đều ở các đốt xương, có khả năng hơi hạn chế cháu hành động. Tiêu Tử Đồng, cháu có thể diễn được không, tôi xem vừa rồi cháu đứng lên cũng khó, nếu cuối tuần...”

“Hứa đạo! Cháu có thể diễn, loại thương tích nhỏ này không có một chút vấn đề nào!” Tiêu Tử Đồng thốt ra.

Hứa đạo nhẹ nhàng gật đầu, xoay người bước đi, thuận tiện còn trừng mắt nhìn Lô Tường Bác một cái. Lúc đi, ông còn để lại cho Tiêu Tử Đồng một câu: “Vây cháu liền nghỉ ngơi ba ngày, cuối tuần lại tiếp tục quay. Nghỉ ngơi thật tốt cho tôi, nếu ngay cả loại thương tích nhỏ này mà cháu cũng không chống đỡ nổi, thì đừng tới gặp tôi.”

Tiêu Tử Đồng kích động đến hai mắt rung rung: “Vâng ạ!”

Năm phút đồng hồ sau, Tiêu Tử Đồng được trợ lý đỡ rời khỏi đoàn phim, về khách sạn nghỉ ngơi.

Lô Tường Bác cũng rời đoàn phim theo, hẳn chủ động yêu cầu ô tô Tiêu Tử Đồng không tiện hành động đến bãi đỗ xe. Lúc đầu Tiêu Tử Đồng cự tuyệt, nhưng đi được một nửa, cô như vậy quả thật rất khó đi, đi một bước vết thương trên đầu gối đều đau, chỉ có thể đồng ý đề nghị của Lô Tường Bác.

Có điều chuyện này không phải xin lỗi là có thể giải quyết, trước khi Lô Tường Bác rời khỏi đoàn phim, gọi điện thoại cho người đại diện của mình, bảo hắn đi thương lượng chuyện này với người đại diện của Tiêu Tử Đồng.

Mười phút sau, trong đoàn phim lại khôi phục bình yên như thường ngày, ngoại trừ những nhân viên cực cá biệt còn đang nhỏ giọng cảm khái, đã không ai thảo luận chuyện Tiêu Tử Đồng bị thương nữa.

Dù sao lần này cô bị thương thật sự rất nhẹ.

Làm diễn viên cũng không dễ dàng, thời tiết âm mười độ, bảo xuống nước lạnh thì nhất định phải xuống nước lạnh. Vây cũng coi như nhẹ rồi, trên thực tế, diễn viên bị thương là một chuyện cực bình thường, diễn viên chưa từng bị thương gần như không tồn tại.

Nghe nói tám năm trước lúc Ôn Tuyền quay một bộ phim võ hiệp, đã từng bị thương nặng thiếu chút nữa bại liệt. Khi đó cô ở trên dây treo, dây thép đột nhiên xuất hiện sự cố, lúc cô té xuống đất, xương sống lệch vị trí, lúc ấy đã không đứng lên nổi, mà ba tháng kế tiếp, gần như chỉ có thể ngồi. May mắn sau đó khôi phục tốt đẹp, tuy nói hiện giờ xương sống vẫn không quá tốt, nhưng cảnh đánh võ bình thường đã không thành vấn đề.

So sánh như thế, Tiêu Tử Đồng bị thương thật sự không đáng nhắc đến. Chuyện duy nhất cần chú ý chính là, cô bị thương trên mặt. Máu bầm khẳng định sẽ không hủy dung, nhưng mà cô còn phải quay, nếu Hứa đạo bởi vậy mà quyết định hủy hợp đồng đôi diễn viên, chỉ sợ Tiêu Tử Đồng sẽ hạn chết Lô Tường Bác.

“Kỳ thật Hứa đạo cũng rất tốt, bình thường nhìn ông ấy rất dữ, nhưng lần này vẫn thực quan tâm Tiêu Tử Đồng và Lô Tường Bác.” La Thiên vừa lau mồ hôi cho Dung Hủ, vừa nói: “Nếu Hứa đạo thật sự muốn đổi nữ chính, phỏng chừng Tiêu Tử Đồng sẽ không tha thứ cho Lô Tường Bác.”

Dung Hủ hơi hạ mắt, nhìn dưới mặt đất, không có hé răng.

La Thiên lại tiếp tục nói rằng: “Có điều nói thật, quả bóng vừa rồi nếu tiểu Hủ cậu không tránh ra, hẳn là cũng sẽ không xảy ra việc này. Quả bóng kia chỉ đến chỗ trên vai cậu một chút thôi, nếu đập phải cậu, chỉ là đập vào vai, nhưng sau khi cậu tránh ra, ngược lại ngay giữa mặt Tiêu Tử Đồng.”

Nghe vậy, Dung Hủ nâng mắt, hỏi: “Chị tiểu Thiên, lúc ấy vì sao Lô Tường Bác muốn đập tôi?”

La Thiên ngẩng ra: “Hắn đập cậu? Không phải đâu, tiểu Hủ, tôi nhìn thấy sau khi hắn ném quả bóng kia ra, biểu tình cũng rất kinh ngạc, hẳn không phải là cố ý. Hứa đạo cũng nhìn thấy, cameras đều quay được, Lô Tường Bác chỉ là ném quả bóng về phía trước, không cần thận ném tới chỗ cậu thôi.”

Môi hơi hơi mím lại, Dung Hủ không nói thêm nữa.

Buổi sáng quay phim chỉ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, những cái khác đều vô cùng bình thường. Đến giữa trưa lúc ăn cơm, La Thiên cầm cơm hộp cho Dung Hủ, Dung Hủ lại chỉ ăn hai miếng, bước đi sang chỗ tổ camera, cười nói với tổ trưởng Từ rằng: “Tổ trưởng Từ, buổi sáng em có vài cảnh cảm thấy quay không tốt, có thể xem lại không?”

Tổ trưởng Từ cười gật đầu: “Đương nhiên có thể, cảnh nào, tôi giúp cậu tìm xem.”

Ý cười bên môi thiếu niên càng tăng lên vài phần: “Không cần, tổ trưởng Từ, em biết sơ sơ về camera, anh tiếp tục ăn com đi.”

Dung Hù một mình ngồi ở trên ghế nhựa trước camera, lật xem hình ảnh trong máy quay. Chờ cậu tìm được màn ảnh đối diện Lô Tường Bác, giống như La Thiến đã nói, sau khi người này ném quả bóng ra, đột nhiên mở to hai mắt, ngay sau đó chợt nghe thấy tiếng “rầm” —— hẳn là đập vào Tiêu Từ Đồng.

Dung Hù xem lại ba lần, không có tìm ra một chút mờ ám nào trong đó.

Lô Tường Bác giống như là thật sự không cẩn thận đập vào Tiêu Từ Đồng, hoặc là nói bởi vì cậu tránh ra, Tiêu Từ Đồng mới bị đập phải, người Lô Tường Bác thiếu chút nữa đập vào vốn dĩ là mình.

Quả bóng kia nếu thật sự đập vào sau lưng cậu, chỉ sợ nhiều nhất là khiến cậu lão đảo một chút, ngay cả một chút da cũng sẽ không rách. Cho nên nói, Lô Tường Bác thật sự là vô ý ném quả bóng ra, trùng hợp mà khiến Tiêu Từ Đồng bị thương ư?

“Dung Hù, nhìn xem thế nào, tôi cảm thấy buổi sáng cậu quay thật tốt a ha ha.”

Thiếu niên nhanh chóng tắt máy quay, cười ngắc đầu, nói: “Tổ trưởng Từ, cảm ơn anh, em đi về trước.”

Buổi tối sau khi về khách sạn, Dung Hù và La Thiến cùng đến phòng Tiêu Từ Đồng. La Thiến và trợ lý của Tiêu Từ Đồng quan hệ tương đối tốt, hiện tại đi thăm Tiêu Từ Đồng cũng là chuyện đương nhiên. Mà quan hệ của Dung Hù và Tiêu Từ Đồng cũng không tồi, vì thế cũng nên đi thăm đối phương.

Lúc này Tiêu Từ Đồng đang ngồi ở trên giường nghe nhạc, nhìn thấy Dung Hù và La Thiến đến, cô còn có tâm tình nói giỡn với hai người: “Tôi đây còn mặc áo ngủ nè, lại tẩy trang, hiện tại hai người nhìn thấy mặt mộc của tôi rồi, không cho chụp ảnh đâu đó.”

La Thiến cũng trêu chọc: “Sao có thể chụp được, thế nào cũng phải chờ máu bầm trên mặt chị Từ Đồng biến mất rồi lại chụp chứ.”

Hàn huyền chớp lát, Tiêu Từ Đồng lắc đầu nói: “Kỳ thật vết thương vẫn ổn, không nghiêm trọng, trước kia tôi từng bị thương nặng hơn vậy nhiều. Chỉ là Lô Tường Bác hấn quá... quá tích cực, mới vừa rồi hấn còn bảo trợ lý bung một bát canh gà sang cho tôi, tôi cũng không biết nên nói cái gì, khuya lo khuya lúc muốn tôi mập lên hả. Có điều canh gà cũng được, mỹ dung đường nhan, tôi liền uống sạch.”

Tuy rằng Tiêu Từ Đồng không có lộ ra chi tiết, nhưng hình như lúc chiều, người đại diện của cô cũng đã đạt thành chung nhận thức với người đại diện của Lô Tường Bác.

Lần này Tiêu Từ Đồng bị tổn thương rất nhẹ, hơn nữa Hứa đạo cũng không muốn đổi vai chính, chẳng qua cuối tuần lúc cô đi quay, hành động có khả năng hơi đau. Nếu không có chuyện lớn gì, vậy Lô Tường Bác cũng hoàn toàn không cần bồi thường, tiền thuốc men cũng cần bản không cần, bởi vì vết thương của Tiêu Từ Đồng chỉ cần bôi còn i-ốt, đổi băng gạc là được.

Cho nên, chuyện này đến đây chấm dứt, mọi người đi hòa vi quý, về sau Lô Tường Bác thiếu Tiêu Từ Đồng một phần ân tình. Ân tình này hai bên đều không có chi ra, nhưng chờ về sau Tiêu Từ Đồng có việc nhờ Lô Tường Bác hỗ trợ, vậy Lô Tường Bác tự nhiên hiểu rõ, mình phải trả ân tình lần này.

Tiêu Từ Đồng không phải một nữ diễn viên tính toán chi li, bụng dạ hẹp hòi, nếu là Lưu Tuệ Chân, có khả năng sẽ trực tiếp chửi ầm lên, khiến Lô Tường Bác không xuống đài được. Nhưng nói tóm lại, tính tình Tiêu Từ Đồng coi như tốt, chỉ cần Hứa đạo không đổi diễn viên, cô cũng không tức giận như vậy.

Huống chi...

“Tôi thật sự cảm thấy không phải là hấn nợ tôi, mà như là tôi nợ hấn cái gì vậy. Sáng hôm nay hấn luôn canh giữ trong phòng tôi, còn nói cái gì mà có thể giúp tôi dùng còn i-ốt, giúp tôi chùi vết thương không để chùi trên khuỷu tay. Tôi đây còn chưa có bạn trai đâu, nếu như bị phóng viên chụp được, vậy rất không tốt đó.”

Lô Tường Bác đã đem áy náy biểu hiện rõ như thế, thái độ thành khẩn như thế, chính cái gọi là vron tay không đánh người mặt cười, con giận của Tiêu Từ Đồng còn chưa xả ra, đã mất sạch.

Chờ trở về phòng, La Thiến đã quên “sự cố” buổi sáng, nhưng mà trước khi cô đi, Dung Hù lại hạ mắt nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Chị tiểu Thiến, chị và người trong đoàn phim quan hệ tốt, giúp tôi hỏi một câu, về thái độ của bọn họ đối với sự cố lần này.”

La Thiến ngẩng ra, trong lòng tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không có hỏi nhiều, liền đồng ý.

Buổi tối mười hai giờ, La Thiến gửi một cái tin nhắn thật dài cho Dung Hù.

[La Thiến: ... Nói tóm lại, mọi người đều cảm thấy lúc quay phim gặp được loại sự cố này rất bình thường, Hứa đạo xử lý rất tốt. Có điều trợ lý của Lưu Tuệ Chân hình như nói, giữa trưa lúc ăn com Lưu Tuệ Chân còn mắng Lô Tường Bác, nói hấn làm bộ làm tịch, nói lần này sao Hứa đạo không đuổi hấn ra khỏi đoàn phim. Cơ mà Lưu Tuệ Chân vẫn luôn khinh thường Lô Tường Bác, con người cô ta đặc biệt giả tạo, đặc biệt ra vẻ, hai mặt, tôi không quá thích cô ta.]

Thân là hoa hậu giảng đường xinh đẹp theo đuổi hot boy, trong cả đoàn phim đối diễn với Lô Tường Bác nhiều nhất không phải là Tiêu Từ Đồng, không phải là Dung Hù, mà là Lưu Tuệ Chân.

Nhưng mà nhân phẩm Lưu Tuệ Chân xác thực có vấn đề, rất nhiều nhân viên trong đoàn phim đều không thích cô ta.

Xem tin nhắn này của La Thiên, ánh mắt thiếu niên càng thêm thâm trầm. Đơn giản trò chuyện chốc lát với La Thiên, Dung Hù liền kết thúc lần đối thoại này. Cậu đứng ở bên cửa sổ suy tư một khắc, mở di động lên, gửi một cái tin nhắn cho người đại diện của mình: [anh La, thanh danh của Lô Tường Bác ở trong giới thế nào?]

Qua mười phút, La Chấn Đào hồi âm lại: [nghe nói rất thành thật, là tiểu sinh điện ảnh hạng hai hạng ba bình thường. Diễn xuất bình thường, mặt mũi cũng được, nhân khí không ra làm sao, có điều không phải hẳn có một cái biệt danh “tiểu Tần Trình” sao, điểm ấy khiến hắn có chút cảm giác tồn tại. Đúng rồi, nghe nói hôm nay đoàn phim xảy ra chuyện, thế nào, cậu không sao chứ?]

Dung Hù: [em không sao.]

La Chấn Đào và Dung Hù nói vài câu, liền chúc ngủ ngon.

Nằm ở trên giường mềm mại, thiếu niên mở mắt nhìn đèn đường đèn xe phản chiếu trên trần nhà, thật lâu sau, vẫn không có đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, đoàn phim lại bắt đầu quay phim bình thường. Hứa đạo dời cảnh của Tiêu Tử Đồng ra sau, trước hết quay cảnh của những người khác.

Tiêu Tử Đồng chỉ bị vết thương nhẹ, chỉ cần trợ lý chăm sóc là được, cho nên hôm nay Lô Tường Bác cũng trở về đoàn phim tiếp tục quay.

Hết thấy đều hết như thường ngày không có mấy may khác biệt, mọi người nên đóng phim thì vẫn cứ đóng phim. Lô Tường Bác vẫn là bộ dáng cần cù thật thà, tính xấu của Hứa đạo còn chưa có bỏ, trong phim trường quanh quẩn tiếng gào thét của ông; lúc Lưu Tuệ Chân nhìn thấy Dung Hù, Hứa đạo, liền vui vẻ ra mặt, nhìn thấy Lô Tường Bác liền liếc mắt xem thường.

Nhưng mà giữa trưa lúc ăn cơm, Dung Hù lại thuận miệng hỏi: “Tôi nhớ rõ buổi chiều tôi và Lô Tường Bác có một cảnh đối diễn nhỉ?”

La Thiên: “Đúng. Bởi vì Tiêu Tử Đồng hiện tại không thể đóng phim, cho nên Hứa đạo liền quay cảnh này trước. Tiểu Hù cậu và hắn tổng cộng có ba cảnh đối diễn, ngày hôm qua một cảnh, hôm nay một cảnh, ngày mai một cảnh, liền toàn bộ kết thúc.”

Dung Hù cười nhạt gật đầu.

Buổi chiều ba giờ, sau khi Dung Hù nghỉ ngơi nửa tiếng, nâng bước đến giữa phim trường, chuẩn bị quay phim.

Cảnh này là “tình địch tuyên chiến”, hot boy mà Lô Tường Bác sắm vai thừa dịp Triệu Nhạc Lãng rời đi, tuyên chiến với Đỗ Nhiên. Khiêu khích của hắn lại chỉ nhận được ánh mắt bình tĩnh của Đỗ Nhiên, Đỗ Nhiên cũng không mở miệng, chỉ an tĩnh nhìn hắn chăm chú.

Mà cảnh này, Lô Tường Bác tổng cộng NG hai mươi một lần, mới rút cuộc quay xong.

Trước khi quay cảnh này, hắn chưa từng nghĩ rằng, lần này thế mà lại đối mới kỷ lục NG của mình. Lưu Tuệ Chân châm chọc khiêu khích và Hứa đạo tức giận khiển trách đã không có biện pháp khiến hắn nghe vào trong lòng nữa, hắn vừa lau mồ hôi cho mình, vừa gắt gao nhìn chăm chăm Dung Hù cách đó không xa.

Bốn mươi phút vừa rồi, không có ai biết, rốt cuộc hắn nhìn thấy cái gì.

Dung Hù đang cười nhạo hắn.

Phải, người này đang cười nhạo hắn!

Cái loại ánh mắt cao cao tại thượng đó triệt để khơi dậy phần nộ trong lòng hắn, hắn dùng hết sức lực toàn thân mới không dùng một quyền nện trên gương mặt chết tiệt kia, cũng dùng hết toàn lực, mới diễn xong phần cảnh ngắn ngủn nửa phút.

Hơn nữa, sau lần đầu tiên hắn NG, tất cả mọi người đều không biết, khi Dung Hù đi thoáng qua bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng. Cậu ta chính là cười nhạo hắn nhỏ bé, cười nhạo diễn xuất của hắn! Tên tiểu nhân đó, tên tiểu nhân tự cho là đúng đó, thế mà lại đang cười hắn!!!

Khi hắn bị Hứa đạo mắng, Dung Hù vẫn luôn mặt lạnh nhìn hắn, châm chọc cười với hắn.

Tiểu nhân ghê tởm!

Móng tay đã bấm vào lòng bàn tay, nhưng Lô Tường Bác không cảm nhận được một chút đau đớn nào, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị lửa giận thiêu đốt hầu như không còn. Hắn cũng mở to hai mắt, hung hăng nhìn chăm chăm Dung Hù, ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy đối phương nhếch môi lên, mỉm cười, không tiếng động nói với mình hai chữ ——

『 Ngu xuẩn. 』

Đột nhiên! Lô Tường Bác vứt khăn mặt ở trên bàn, xoay người bước đi.

Hành động này của hắn cũng không có bị quá nhiều người nhìn thấy, La Thiên căn bản không chú ý, Dung Hù nhấn chặt mày, híp mắt lại, ngừng ý cười. Trừ cậu ra, còn có một người nhìn thấy.

Hứa đạo nhún mày, cười một tiếng: “Ha, cuối cùng cũng có chút tính tình. Vậy cũng tốt, xả giận ra, về sau đừng ghen khí mà quay phim, nói không chừng diễn xuất có thể tốt một chút.” Hứa đạo chỉ cho rằng bởi vì vừa rồi mình mắng Lô Tường Bác đến chó má không bằng, hắn ta mới nổi giận.

Kỳ thật diễn xuất của Lô Tường Bác cũng không có kém như vậy, bình thường diễn xuất của hắn đều có thể khiến Hứa đạo vừa lòng, cổ tình hắn chỉ đối diễn với Dung Hù hai lần, lần đầu tiên NG mười chín đợt, lần thứ hai NG hai mươi một đợt.

Buổi chiều, như Hứa đạo đã nói, sau khi “trút giận”, diễn xuất của Lô Tường Bác giống như thật sự tốt lên một chút. Hắn dường như đã buông bỏ cái gì đó, lúc quay lại càng thoải mái, nhiều lần khiến Hứa đạo kích động khen tốt, nghiêm nhiên có tiến bộ.

Thấy thế, Dung Hù về mặt bình tĩnh nhìn phim trường, cũng không xúc động.

Ngày hôm nay, Dung Hù vẫn luôn quay đến rạng sáng hai giờ, rốt cuộc kết thúc cảnh diễn. Sáng hôm sau, khi cậu đi vào đoàn phim, nhân viên tổ đạo cụ đang đắp mô hình bối cảnh.

Bởi vì Tiêu Từ Đồng ngoài ý muốn bị thương, rất nhiều cảnh phải hai tuần sau mới quay, đã bị dời sang mấy ngày nay tập trung quay. Tổ đạo cụ đắp bối cảnh phòng học, tất cả mọi người vội vàng vàng, đến buổi sáng tám giờ, Dung Hù lại bắt đầu tiếp tục quay phim.

Một buổi sáng, tiến độ đoàn phim vô cùng thuận lợi. Giữa trưa, Lưu Tuệ Chân thuận lợi đóng máy.

Cảnh diễn của Lưu Tuệ Chân vốn không nhiều lắm, buổi sáng cô đã quay xong cảnh cuối cùng của mình. Trong cảnh ấy, rốt cuộc cô hết hy vọng với hot boy do Lô Tường Bác sắm vai, buông tha đối phương. Loại cảnh tình cảm này tương đối khó nghiệm diễn viên, Lưu Tuệ Chân biểu hiện không tồi, được Hứa đạo biểu dương.

Có điều việc cô đóng máy cũng không có khiến đoàn phim ầm ĩ ngừng quay chúc mừng, phó đạo diễn an bài người đưa cho cô một bó hoa, trợ lý của cô lại đặt một phần tiệc đứng, mua một ít đồ ngọt cho nhân viên đoàn phim ăn, vậy liền xem như đóng máy.

Lúc ăn tiệc đứng, Lưu Tuệ Chân vẫn luôn cười nói chuyện với người sản xuất, Hứa đạo, rất rõ ràng là đang làm tốt quan hệ. Nhưng mà chỉ có người sản xuất để ý tới, vẫn luôn nói chuyện phiếm với cô, hai người ngồi càng ngày càng gần, không bao lâu, đã trao đổi số điện thoại di động. Mà Hứa đạo ngay ở bên cạnh im lặng không lên tiếng ăn bánh ngọt, làm bộ căn bản không nghe thấy hai người nói chuyện.

Loại chuyện này ở trong giới giải trí nhìn mãi quen mắt, hai bên theo như nhu cầu, anh tình em nguyện.

Chờ càng về sau, Lưu Tuệ Chân bắt đầu nhất nhất nói lời từ biệt với mọi người trong đoàn phim. Cô mở hai tay ra ôm chầm Dung Hù, Dung Hù cũng cười nhạt cho cô một cái ôm nhẹ nhàng. Ngôi sao nữ rực rỡ động lòng người đó vẫn luôn hạ mắt, âm thanh nhỏ nhẹ nói chuyện với Dung Hù, nhưng mà đáp lại cô chỉ có tươi cười âm áp của thiếu niên.

Năm phút đồng hồ sau, Lưu Tuệ Chân xoay người rời đi, không có lấy được số điện thoại của Dung Hù.

Buổi chiều hai giờ, Lưu Tuệ Chân liền ngồi xe rời khỏi thành điện ảnh. Tận đến lúc đi, cô cũng không nói một câu với Lô Tường Bác, chỉ cười lạnh liếc nhìn đối phương một cái, liền nghênh ngang mà đi.

Đoàn phim lại tiếp tục khởi động máy, quay cảnh diễn buổi chiều.

Liên tiếp mấy cảnh đều là cảnh của Dung Hù, trong lúc đó cậu cũng không khỏi NG một lần, sau khi tiến hành xâm nhập giao lưu với Hứa đạo, vị đạo diễn nghiêm túc chăm chỉ ấy trịnh trọng gật gù đầu, nói: “Tuy rằng lý giải của cậu cũng có đạo lý, nhưng tôi vẫn càng nghiêng về phía lý giải của tôi đối với kịch bản hơn.”

Lần này, Dung Hù dựa theo lý giải của Hứa đạo đối với kịch bản quay lại một lần, thuận lợi thông qua.

Buổi chiều hơn ba giờ, tổ đạo cụ đã đắp xong toàn bộ bối cảnh phòng học. Năm giờ, đoàn phim bắt đầu đối chiến trường, toàn bộ đi vào trong bối cảnh ấy, bắt đầu quay cảnh Dung Hù và Lô Tường Bác giảng co.

Phòng học sáng ngời rộng mở tái hiện chân thật cảnh lớp học, trên bảng đen còn viết con số đếm ngược một trăm ngày, trên bàn cũng đều là tài liệu chất đống cao cao. Trên quạt điện cũ kỹ là vết bụi loang lổ, hơn mười bóng đèn huỳnh quang chiếu sáng phòng học, cho học sinh một hoàn cảnh học tập tốt đẹp. Bối cảnh này đắp trông rất sống động, tuy rằng không có dùng toàn là xi măng như phòng học thật, nhưng để đạt tới hiệu quả cần thiết, tổ đạo cụ cũng dùng không ít cốt thép, xi măng và gạch đá.

Tổ trường tổ đạo cụ cười nói với Hứa đạo: “Bối cảnh này cũng chỉ quay hai phân cảnh, nhưng chúng tôi đắp tới mười sáu tiếng hơn. Hứa đạo, qua mấy ngày nữa Tiêu Từ Đồng về đoàn phim, ông đề cô ấy quay bối cảnh này trước đi, quay xong chúng ta liền hủy đi bối cảnh này, có vài thứ còn có thể bán sớm một chút.”

Hứa đạo cười ha ha: “Được, vậy đề cô ấy quay cảnh này trước.”

Dung Hù đứng ở ngoài rìa phim trường, hơi hơi cúi đầu, để thợ trang điểm bổ trang cho mình.

Cách đó không xa, nơi cách ba cái máy quay, Lô Tường Bác cũng để cho thợ trang điểm make up cho mình. Trên mặt hắn mang theo tươi cười vui vẻ, không biết là xảy ra chuyện gì, hiển nhiên hiện tại tâm tình hắn đang sung sướng, ngay cả La Thiên không cần thận nhìn thấy, cũng trêu chọc nói: “Tiêu

Hừ, Lô Tường Bác làm chi mà vui vẻ thế? Lát nữa hần lại phải diễn với cậu, cậu nói, hần có thể làm mới kỷ lục NG của mình nữa không? Chẳng hạn như... hai mươi ba lần?”

Bởi vì chuyện ở hộp báo trước đây, La Thiên cũng không thích Lô Tường Bác, nếu không có việc ngày hôm qua, căn bản cô sẽ không nhắc tên của đối phương trước mặt Dung Hù.

Nhưng mà lúc này, nghe La Thiên nói xong, Dung Hù lại cười hỏi: “Chị cảm thấy hần thật sự vui à?”

La Thiên gật đầu nói: “Chẳng lẽ hần không vui? Ngày hôm qua lúc hần chuẩn bị lên đài đối diễn với cậu, sắc mặt đặc biệt kém, tôi còn hoài nghi hần diễn quỷ hồn, cậu mới diễn người sống đó. Nhưng hôm nay, sắc mặt hần hồng nhuận, còn luôn nói chuyện phiếm với thợ trang điểm cho hần, vẫn luôn cười.”

Dung Hù không tiếng động nâng mắt nhìn Lô Tường Bác một cái, ý vị sâu xa nói rằng: “Ừm, hần hình như là rất vui về...”

Không bao lâu, Dung Hù và Lô Tường Bác bước vào phim trường. Hứa đạo đứng ở giữa hai người, cẩn thận giảng cảnh kế tiếp cho hai người. Nói xong lời cuối cùng, ông còn xoay người nhìn về phía Lô Tường Bác, vẻ mặt nghiêm túc nói rằng: “Lần này cậu tính cho tôi NG mấy lần? Nếu còn dám NG vượt qua mười lần, có tin hay không, hôm nay cậu ăn không hết cơm chiều?”

Hứa đạo luôn khẩu xà tâm phạt, Lô Tường Bác cười trả lời: “Hứa đạo, cháu nhất định sẽ diễn thật tốt, ngài yên tâm.”

Hứa đạo vừa lòng gật gật đầu, xoay người rời khỏi phim trường bối cảnh, ngồi ở ghế đạo diễn. Ông nhìn kỹ hình ảnh hiển thị trong tám cái camera, sau khi xác nhận ánh sáng, góc độ, tiêu cự toàn bộ không có vấn đề, mới giơ tay lên: “Action!”

Ngay sau đó, Dung Hù chậm rãi nâng mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lô Tường Bác.

Dung nhan tái nhợt tuấn mỹ dưới ngọn đèn chiếu xuống, càng lộ vẻ trắng nõn trong suốt. Tóc vụn từ trên trán nhẹ nhàng rũ xuống, cậu mặc áo sơ mi màu trắng, cúc áo cao nhất cũng không có cài lại, xương quai xanh gầy yếu lộ ra, yếu ớt tốt đẹp giống như thủy tinh dễ vỡ.

Mà trước mặt cậu, lại là một chàng trai sáng sủa tỏa nắng.

Dung Hù cao 1m85, nhưng Lô Tường Bác chỉ cao có 1m78, để cho ra một loại cảm giác giằng co, giờ phút này ở dưới chân Lô Tường Bác, đang đập lên một cái thùng. Có thùng, cuối cùng hần có thể nhìn thẳng Dung Hù, nhưng khí tràng mạnh mẽ trầm mặc của thiếu niên lại vẫn rõ ràng áp chế hần một đầu —— trong hình ảnh camera, cảm giác tồn tại của hần cũng thấp hơn Dung Hù nhiều.

Lô Tường Bác nhìn khuôn mặt Dung Hù, môi mấp máy, giống như ngày hôm qua, hôm trước, lại sắp NG. Nhưng ngay trong tích tắc điện quang hóa thạch này, hần thể mà lại ổn định diễn xuất, ôm quả bóng rổ trong ngực, lớn tiếng nói với Dung Hù rằng: “Rất cuộc mày là ai, có phải mày cũng thích Triệu Nhạc Lăng không?”

Đáp lại hần chính là ánh mắt lạnh nhạt của thiếu niên, sau đó, nâng bước rời đi.

Dung Hù trực tiếp vòng qua Lô Tường Bác, đi về phía trước, ai ngờ Lô Tường Bác đột nhiên nắm chắc cổ tay cậu.

“Lạnh quá!”

Lô Tường Bác đột nhiên thu tay về, hiển nhiên là bị nhiệt độ cơ thể lạnh như băng của thiếu niên dọa đến. Qua thật lâu, hần mới run rẩy môi, hỏi: “Mày... mày rất cuộc là ai? Trường học của chúng ta căn bản không có học sinh nào như mày!”

Nhìn hình ảnh trong camera, Hứa đạo kinh ngạc nhướn mi: chà, phát huy vượt xa bình thường?

Dung Hù lạnh nhạt quay đầu, hạ mắt nhìn đối phương. Vẫn không có một câu trả lời, con người tối đen thâm thúy của cậu giống như một khối băng, nặng nề ở trong lòng Lô Tường Bác, cảm xúc lạnh lùng đến gần như vô tình ấy xuyên qua máy quay, thẳng tắp biểu đạt trên hình ảnh camera.

Hứa đạo càng thêm tán thưởng, cười gật đầu, khó nén kinh diễm trong mắt.

Mà một Dung Hù khí thế càng mạnh mẽ áp bách hơn như thế, theo lý thường, sẽ khiến Lô Tường Bác theo bản năng buông lỏng tay cậu ra. Dung Hù xoay người đi về phía cửa phòng học, giống như trong kịch bản viết, Lô Tường Bác tức giận đứng ở tại chỗ, nhìn đối phương rời đi.

Một cái máy quay nhắm ngay khuôn mặt Lô Tường Bác, một cái máy quay nhắm ngay bóng lưng Dung Hù.

Từng bước một, cách cửa còn có ba thước, còn hai thước, còn một thước, còn...

Rầm!

Tiếng vang kịch liệt quanh quẩn trong toàn bộ phim trường, âm thanh kia chấn động hơn bốn trăm nhân viên công tác, toàn bộ đều hoảng sợ quay đầu nhìn sang hướng phim trường. Chỉ thấy bối cảnh phòng học vốn dĩ bày ở giữa phim trường, toàn bộ trần nhà đều sụp xuống! Cốt thép, gạch đá còn có một chút ván gỗ sụp đầy đất, lúc mấy thứ đó sụp xuống, cả mặt đất cũng nhẹ nhàng rung động!

Hứa đạo mở to hai mắt, không dám tin nhìn cảnh này.

Khi Tần Trình và trợ lý tiểu Lâm cùng đi vào phim trường, từ rất xa, chợt nghe đến một tiếng nổ. Tiếng động đất, tiếng cốt thép rơi xuống có vẻ phá lệ chói tai. Đây rõ ràng là tiếng kim loại rơi xuống xi măng, hơn nữa có thể tạo thành tiếng vang như vậy, tuyệt đối không phải là rơi xuống đất bình thường.

Bước chân Tần Trình phút chốc dừng lại, trợ lý tiểu Lâm cũng kinh ngạc há to mồm.

Bên cạnh, người sản xuất dẫn Tần Trình vào đoàn lại càng là vẻ mặt kinh hãi, lúc này hần căn bản không có thời gian đi nhìn bọ Tần Trình, hần nhanh chóng chạy tới phim trường. Mà phía sau hần, trợ lý tiểu Lâm vẫn còn ngơ ngác đứng ở tại chỗ, người đàn ông tuần mỹ thâm trầm lại bỗng nhiên biến đổi về mặt, tiếp đó nhanh chóng đi theo phía sau người sản xuất, đi đến phim trường.

Bối cảnh sụp xuống phát sinh va chạm, khiến cho trong phim trường bốc lên một trận bụi bặm.

Chỉ vài giây đồng hồ sau, người sản xuất kia chạy đến phim trường, nhìn đồng hồ điện ấy, hần còn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Người sản xuất liếc mắt một cái tìm được Hứa đạo, la lớn: “Lão Hứa, xảy ra chuyện gì, bối cảnh này sao lại sập?”

Hứa đạo xoay qua, nhìn về phía người sản xuất. Sau đó, ông khàn khàn giọng, giận dữ hét lên: “Cứu người! Nhanh cứu người! Lô Tường Bác... còn có Dung Hủ nữa!”

Người đàn ông vừa mới đến phim trường mãnh liệt dừng bước, hần dùng động tác thông thả quay đầu lại, chỉ thấy ở chỗ cách ba thước, Hứa đạo còn đang khàn cả giọng hô “cứu người”. Mặt ông trướng đến đỏ bừng, mà ở bên cạnh ông, rất nhiều nhân viên nhanh lẹ chạy vào phim trường, bắt đầu tìm kiếm người bị đè phía dưới cốt thép, ván gỗ và xi măng.

Giờ phút này, trợ lý tiểu Lâm cũng thờ hồng học chạy tới phim trường. Nhưng hần còn chưa có đứng vững, đã thấy người đàn ông cao lớn giống như một tia chớp, đột nhiên chạy vào phim trường.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 104

Bóng đèn pha sáng ngời chiếu sáng toàn bộ phim trường, rõ ràng là ở trong nhà, nhưng khi đèn pha sáng lên toàn bộ, nhắm ngay phim trường hệt như phế tích, bên trong sáng đến mức khiến người ta không khỏi có chút chói dạ, lòng người hoảng sợ.

Phim trường tổng cộng cũng chỉ lớn nhiều đó, tất cả mọi người trong đoàn phim không có khả năng cùng vào tìm người. Một trăm nhân viên công tác không ngừng đào móc ở hai nơi trong phế tích, mà ở chính giữa bọn họ, một người đàn ông tuần mỹ cao lớn cũng nhanh chóng gia nhập, khuôn vác gỗ vụn và cốt thép.

Có nhân viên đột nhiên kinh hãi hô: “Tần Trình?!”

Nhưng mà, Tần Trình giống như cái gì cũng không nghe thấy, vẫn không ngừng chuyển đồ.

Nửa phút sau, Lô Tường Bác là người đầu tiên được đào ra. Trên đùi hần bị cốt thép gây cắt ra một đường thật dài, có thể nhìn thấy cả xương cốt trắng hếu, không bỏ khiếp người. Máu máu đỏ tươi nhuộm đỏ quần hần, ẩm ướt dính ở trên đùi, sắc mặt hần tái nhợt tựa vào trên người nhân viên, nhếch môi, trên trán đều là mồ hôi.

Bác sĩ trong đoàn phim nhanh chóng chạy tới kiểm tra, nhẹ nhàng thở ra: “May mắn, vết thương da thịt, không có thương tổn đến xương cốt, chỉ là vết thương này phải khâu lại một chút. Hiện tại liền nâng hần tới phòng y tế đi, bệnh viện có hơi xa, loại vết thương này tôi có thể trực tiếp khâu mấy mũi giúp hần.”

Nghe xong lời này, vài chàng trai trẻ tuổi lực mạnh nhanh chóng nâng Lô Tường Bác lên, chạy tới phòng y tế. Mà bên kia, nhân viên công tác còn đang đào móc quanh một vị trí khác của phế tích.

Dung Hủ, vốn dĩ đứng ở nơi đó.

Nhưng đào đến cuối cùng, cũng không thấy Dung Hủ đâu.

Một nhân viên gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hần vừa đào, vừa tự nhủ nói khẽ: “Không có khả năng, vừa rồi Dung Hủ đứng ngay chỗ này mà, chúng tôi đều nhìn thấy...”

Động tác dọn tấm ván gỗ của Tần Trình đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt tối đen lắng đọng màu sắc làm người ta áp lực. Hần không ngừng dọn gạch đá cốt thép bên cạnh, đang lúc tất cả mọi người trong đoàn phim hết đường xoay sở, đột nhiên nghe một giọng nói khàn khàn vang lên ở một góc cách đó không xa: “Tôi ở trong này, hỗ trợ... di chuyển tảng đá lớn trên này một chút.”

Ngay khoảnh khắc âm thanh đó vang lên, toàn bộ đoàn phim đều cứng đờ trong tích tắc.

Ngay sau đó, Tần Trình là người đầu tiên vọt vào góc phòng. Mấy nhân viên công tác hợp lực khuôn vác đá, ván gỗ và cốt thép.

Khi luồng sáng đầu tiên xuyên qua khe hở giữa tầng đá, chiếu vào góc nhỏ kia, bởi vì ở trong bóng tối một đoạn thời gian, Dung Hù không khỏi nheo mắt, gian nan đánh giá thế giới bên ngoài. Tuy nói tổ đạo cụ làm bối cảnh này rất tinh xảo, nhưng mà vẫn không thể so với phòng học chân chính, nếu không thì Lô Tường Bác cũng không có khả năng chỉ bị cắt ra một đường máu.

Ba bốn nhân viên liền thủ dọn đi tảng đá lớn chắn ở trước mặt Dung Hù, ánh sáng rộng mở. Thấy thế, Dung Hù nhẹ nhàng thở ra. Cậu dùng tay trái chống mặt đất, chuẩn bị đứng dậy, nhưng cậu vừa mới nâng nửa thân thể lên, hai chân lại đột nhiên treo trên bầu trời.

Hai đầu gối bị một đôi tay rắn chắc gắt gao ôm lấy, thiếu niên mở to hai mắt, còn chưa hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chờ cậu rốt cuộc thích ứng với ánh sáng bên ngoài, thấy rõ ràng khuôn mặt người đàn ông ôm mình chạy nhanh đến phòng y tế, mới chậm rãi há to, mắt thấy hai người đã sắp rời khỏi phim trường, Dung Hù mới giật mình hô: “Tần Trình?!”

Tần Trình hạ mắt nhìn cậu một cái, Dung Hù đột nhiên á khẩu không nói được.

Cặp mắt phượng kia đắm chìm trong cảm xúc khủng bố, nồng đậm lo lắng tập trung lại, biến thành nhân tố nguy hiểm nào đó.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đối phương, Dung Hù liền hiểu rõ, tâm trạng Tần Trình hiện tại rất không tốt. Không phải là không tốt bình thường, mà là cực kỳ không tốt. Thậm chí cậu cảm thấy, nếu như giờ phút này mình bị thương gì đó, người đàn ông này có khả năng sẽ thật sự tức giận, sẽ thật sự làm ra chuyện rất đáng sợ.

Nhưng mà...

“Từ từ, anh muốn đi đâu thế?”

Bước chân người đàn ông không có một khắc dừng lại, đồng thời nói rằng: “Phòng y tế.”

Thiếu niên hơi hơi run rẩy một chút, qua một lúc lâu, mới mờ mịt nói: “Nhưng mà... em không có bị thương mà.”

Tần Trình phớt phơ bước: “...”

Không bao lâu, hai người lại về phim trường.

Trong đoàn phim vẫn rối một nùi, vài phó đạo diễn đã sớm theo Lô Tường Bác đến phòng y tế, mà Hứa đạo thì vẫn luôn ở lại hiện trường, chờ tìm được Dung Hù. Chỉ là ông không hề ngờ tới, nhân viên công tác mới vừa giật mình mừng rỡ nói một câu “tìm được Dung Hù rồi”, ông còn chưa kịp đi lên nhìn Dung Hù một cái, người đàn ông nào đó đã đột nhiên nhanh như chớp ôm người đi.

Đi thì đi, ôm đi cũng được, phỏng chừng là vội vã tìm bác sĩ.

Nhưng qua ba phút đồng hồ, hai người kia thế mà lại trở về! Hứa đạo chớp mắt, xoay quanh Tần Trình và Dung Hù nhìn vài vòng, hỏi: “... Từ từ, tôi lớn tuổi, có hơi chậm tiêu. Các cậu là đã đến phòng y tế, xử lý xong miệng vết thương à?”

Dung Hù dờ khóc dờ cười nói rằng: “Hứa đạo, cháu không có bị thương.”

Hứa đạo: “...”

Bối cảnh phòng học này quả thật rất nặng, dùng không ít cốt thép, xi măng, gạch đá, ván gỗ, nhưng nói tóm lại, nó vẫn chỉ là một cái bối cảnh. Cùng lúc nó sập xuống, Dung Hù vừa mới đi tới cửa phòng học, cách cửa ra chỉ còn lại không tới hai thước.

Tốc độ trần nhà sập xuống rất nhanh, phản ứng đầu tiên của Dung Hù chính là nhanh chóng rời đi, nhưng cậu đột nhiên phát hiện cửa ra của bối cảnh này đối diện một bức tường, chỉ chừa khe hở có độ rộng cho một người đi.

Nếu bình thường quay xong rồi đi, cậu có thể thoải mái đi ở khe hở giữa tường và bối cảnh, nhưng hiện tại toàn bộ bối cảnh đều sập, vậy chỉ cần cậu tiến lên, khẳng định sẽ bị tảng đá đè giữa tường và bối cảnh.

Cho nên, Dung Hù quay đầu, chạy vội về phía bục giảng, đột ngột chui vào.

Tốc độ của cậu quá nhanh, nhân viên công tác không có một ai phát hiện, nhưng mà loại sách lược ứng phó động đất ấy cũng ứng phó cực tốt với sự cố lần này. Kết quả là, Dung Hù quả thật bị thương, nhưng chỉ là ngón trở tay phải có chút trầy da —— lúc nhào tới bục giảng không cẩn thận bị cọ quẹt, trừ đó ra, ngay cả một sợi tóc gãy cậu cũng không thiếu.

Nghe Dung Hù nói xong, Hứa đạo kinh ngạc nói: “Bục giảng ở phía sau cậu hai thước, cậu cũng có thể chú ý tới à?”

Lúc này, thiếu niên chỉ an tĩnh cười, không có trả lời nữa. Sau một lúc lâu, cậu hỏi: “Lô Tường Bác thế nào rồi?”

Hứa đạo bắt đầu nói tới tình huống của Lô Tường Bác. Khi nghe nói căng chân đối phương thế mà lại bị rạch ra một đường máu, Dung Hù như có điều suy nghĩ gât gât đầu, lại chờ Hứa đạo nói chốc lát, cậu cười hỏi: “Vậy Hứa đạo, loại vết thương này nghiêm trọng hơn Tiêu Tử Đồng nhiều, chỉ sợ sẽ dẫn

đến hành động bất tiện đi? Cảnh diễn kế tiếp làm thế nào?”

Hứa đạo khoát tay: “Không có gì đáng ngại, Lô Tường Bác không phải lập tức liền đóng máy sao? Cảnh của hấn không có phân cảnh vận động kịch liệt gì, hấn có thể tiếp tục quay được.”

Sự cố lần này là đoàn phim tạo ra, Hứa đạo tự biết đuối lý, đương nhiên không có khả năng đá Lô Tường Bác ra khỏi đoàn phim. Hơn nữa thực khéo, cảnh còn lại của Lô Tường Bác cũng không yêu cầu hai chân, vậy Hứa đạo càng không có khả năng làm ra chuyện ăn cháo đá bát.

Đối với việc này, Dung Hù cười cười, không có hé răng.

Vài phó đạo diễn rất nhanh từ phòng y tế trở về, nói với Hứa đạo rằng miệng vết thương của Lô Tường Bác đã khâu xong, không quá nghiêm trọng. Mà giờ phút này, Dung Hù cũng đã sớm đi tới giữa phế tích.

Mỗi nhân viên tổ đạo cụ đều về mặt ngưng trọng thu dọn tàn cuộc, họ không biết mình sai lầm ở nơi nào, nhưng mà bối cảnh này đúng là đã sập, chỉ sợ bọn họ phải chịu trách nhiệm. Nhất là tổ trưởng tổ đạo cụ.

Tổ trưởng Lưu mới vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo, giờ phút này về mặt ngưng trọng, hấn cũng cùng thu dọn đồ đạc với các nhân viên bình thường khác, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tần Trình không biết vì sao Dung Hù muốn quay về phế tích, nhưng mà hấn vẫn luôn đi theo sau thiếu niên.

Đoàn phim «Không tiếng động» hiện tại thật sự rất loạn, mọi người căn bản không có tinh lực quan tâm chuyện Tần Trình, cũng không còn tâm tư đi biểu đạt yêu thích của mình. Cho nên việc Tần Trình đột nhiên xuất hiện cứ như vậy được mọi người chấp nhận, không khí trong đoàn phim áp lực, mỗi người đều đang làm chuyện của mình.

Hứa đạo gọi mấy cuộc điện thoại, thuyết minh tình huống với người đại diện của Lô Tường Bác. Đang lúc ông chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên nghe được một giọng nói nhu hòa vang lên không xa: “Tổ trưởng Lưu, lúc anh đắp bối cảnh, bỏ rất nhiều bình thủy tinh sao?”

Tầm mắt mọi người trong đoàn phim đều nhìn về phía Dung Hù.

Tổ trưởng Lưu kinh ngạc nhìn Dung Hù, nghĩ nghĩ, đáp: “Quả thật có bình thủy tinh. Tôi thiết kế một ít hoa cỏ ở cửa sổ phòng học, cho nên liền dùng bình thủy tinh làm chậu hoa.” Nói xong, hấn còn miễn cưỡng cười cười.

Ai không muốn làm tốt công việc của mình? Tổ đạo cụ bọn họ làm cả một đêm, chuẩn bị mười tiếng, lại đắp mười mấy tiếng, ngay cả chi tiết cũng cẩn thận chăm chú, mới làm ra một bối cảnh vô cùng tinh tế. Nhưng hiện tại, bọn họ xuất hiện sai lầm, bối cảnh sập.

Tất cả mọi người không xem trọng lời Dung Hù nói, chỉ có Tần Trình hạ mắt, nhìn bên cạnh góc phòng học, nơi đó có rất nhiều vận thủy tinh vỡ.

Ngay lúc này, Dung Hù mỉm cười nói: “Tổ trưởng Lưu, có thể nhờ anh thu gom hết tất cả vận thủy tinh lại xem hay không? Tôi cảm thấy, vận thủy tinh nơi này có hơi nhiều quá rồi. Có lẽ, chuyện trần nhà sập xuống, không đơn giản như vậy.”

Lời này nói ra, trong đoàn phim hoàn toàn yên tĩnh.

La Thiên không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà cô là người đầu tiên chạy tới, nhanh chóng nhặt vận thủy tinh. Cô là trợ lý của Dung Hù, Dung Hù nói muốn làm chuyện gì, cô liền đi làm, căn bản không cần lý do. Mà trợ lý tiểu Lâm của Tần Trình cũng nhanh chóng chạy tới, cùng hỗ trợ nhặt vận thủy tinh.

Lưu tổ trưởng đại ra nhìn Dung Hù: “Cậu nói vậy... là có ý gì?”

Cách đó không xa, Hứa đạo cũng đã trầm mặt, lớn tiếng nói: “Không đơn giản như vậy ư? Cùng đi nhặt vận thủy tinh! Tôi cũng muốn xem, bối cảnh này rốt cuộc sập như thế nào!”

Trong lúc nhất thời, vô số nhân viên lại chen chúc lên, bắt đầu vui đùa tìm mảnh thủy tinh từ trong phế tích.

Muốn tìm kiếm một mảnh vỡ thủy tinh trong phế tích, độ khó cực cao. Sự kiện bối cảnh sập xuống phát sinh vào buổi chiều, nhưng mà tận đến buổi tối tám giờ, bọn họ mới tìm ra hết tất cả mảnh thủy tinh trong phế tích.

Lúc chạng vạng, tổ trưởng Lưu đã tìm ra nguyên nhân trần nhà sập xuống, về mặt hấn hồ thẹn: “Có thiệt nhiều đinh ốc không siết chặt.”

Nhưng mà, Hứa đạo lại vẫn nghiêm túc yêu cầu nhân viên đi tìm vận thủy tinh.

Rốt cuộc, khi tất cả mảnh thủy tinh gom cùng một chỗ, đặt ở ngoài rìa phế tích, một phó tổ trưởng tổ đạo cụ nghẹn họng trần trối nhìn đồng vận thủy tinh xếp thành ngọn núi nhỏ, đột nhiên ngẩn đầu, không dám tin nhìn về phía Hứa đạo: “Không... không có khả năng! Nhiều thủy tinh như vậy, làm sao có thể? Tôi nghe lời lão Lưu, chỉ đặt năm bình thủy tinh làm chậu hoa. Thật sự! Tôi tự mình đặt, từng bước từng bước đặt vào, làm sao có thể... làm sao có thể nhiều như vậy!”

Bóng đèn sáng ngời lạnh lùng chiếu xuống, phản xạ ra ánh sáng chói mắt trên những mảnh thủy tinh. Chỉ thấy đồng vận thủy tinh đó đã chất đến độ cao bằng cẳng chân người, chỉ thấp hơn đầu gối một chút.

Số vụn thủy tinh đó, phải có ít nhất ba bốn chục bình thủy tinh, mới có thể gom thành loại quy mô này.

Nhưng phó tổ trưởng vẫn đang lặp lại: “Tôi chỉ để năm cái! Chỉ có năm cái! Trừ đó ra, toàn bộ phim trường không còn bất cứ đồ thủy tinh nào!”

Trong đoàn phim là một vùng tĩnh lặng, tất cả nhân viên công tác đều quay đầu nhìn về phía Hứa đạo. Chỉ thấy ông cụ khẩu xà tâm Phật ấy mặt mày bình tĩnh, vẻ mặt không rõ nhìn đồng vụn thủy tinh kia. Thật lâu sau, ông quay đầu nhìn về phía Dung Hù, có chút mệt mỏi buông tiếng thở dài, hỏi: “Dung Hù... trước đó, vì sao cậu muốn chúng tôi tìm vụn thủy tinh?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của thiếu niên, đều là vẻ trịnh trọng, cậu nói từng chữ một: “Cháu nghe thấy lúc trần nhà sập xuống, có tiếng thủy tinh vỡ ra rất khẽ.”

Trong khoảnh khắc trần nhà sập xuống, cốt thép, xi măng phát ra tiếng nổ ầm vang. So sánh với những âm thanh đó, tiếng thủy tinh vỡ ra thật sự rất nhẹ, bình thường mà nói căn bản không có ai chú ý. Trừ khi, thủy tinh vỡ thật sự rất nhiều, đã nhiều đến độ có thể khiến người ta nghe được.

Có điều người bình thường cũng sẽ không nghĩ nhiều về chuyện này, dù sao thì lúc đó, là người thì đều sẽ vội vã trốn tránh, chỗ nào lại chú ý chuyện phát sinh xung quanh. Hơn nữa nếu lần này Dung Hù thật sự bị thương, giờ phút này hẳn là cậu đang ở trong phòng y tế, thậm chí ở trong bệnh viện. Chờ cậu xử lý tốt miệng vết thương, tổ đạo cụ có khả năng đã thu dọn đồ đạc, cậu cũng có khả năng đã sớm quên đi âm thanh đó.

Chỉ là, không có nếu.

Đối phương vĩnh viễn sẽ không ngờ rằng, lúc quay phim, thiếu niên ấy cũng đồng thời luôn cẩn thận đề phòng mọi việc xung quanh, phòng ngừa có một quả “bóng rổ” nào đó từ phía sau mình đập tới. Cho nên cậu biết rõ, phía sau mình có một cái bục giảng, cũng dùng lý trí nhanh chóng phân tích ra, mình hẳn là tránh thoát được.

Hứa đạo hỏi: “Số vụn thủy tinh này tìm được từ đâu?”

Sắc mặt tổ trưởng Lưu âm trầm: “Có một phần là ở cạnh tường, chính là chỗ tôi đặt bình thủy tinh. Còn có rất nhiều là ở quanh cửa phòng học, phải nói trên tám phần, đều là bị tìm ra ở nơi đó. Trước khi quay phim tôi đã kiểm tra, nơi đó không có bình thủy tinh, có khả năng lúc tôi không biết... đã đặt trên trần nhà.”

Nghe vậy, Hứa đạo bỗng nhiên cười, ánh mắt ông lạnh lẽo nhìn xung quanh một vòng, nhìn những nhân viên công tác xung quanh mình.

Sau một hồi, ông mãnh liệt quăng bộ đàm trong tay ra ngoài. “Bang ——” một tiếng, bộ đàm đập trên mặt đất, vỡ thành mảnh nhỏ!

Ánh mắt phẫn nộ của Hứa đạo khiến nhân viên toàn trường đều kinh hồn bạt vía, lại nghe vị đại đạo diễn ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng: “Chuyện này là ai làm, hiện tại liền đứng ra cho tôi! Bối cảnh làm nhẹ, sập xuống không đập chết người, liền bỏ thêm vài cái bình thủy tinh lên à. Có phải muốn cho người khác bị thương không, hay là nói, muốn cho một diễn viên hủy dung? Lăn ra đây cho tôi!”

Tiếng gào thét khủng bố của Hứa đạo không ngừng quanh quẩn trong đoàn phim, La Thiên ngạc nhiên nhìn vụn thủy tinh đầy đất, đến lúc này, mới hiểu được trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bối cảnh sập xuống quả thật rất nguy hiểm, bởi vì có cốt thép, có xi măng. Nhưng trừ phi vừa vận xui xẻo bị cốt thép đâm vào thân thể, nếu không tuyệt đối không bị thương nặng. Bởi vì bối cảnh dùng xi măng và cốt thép đều không tính là nhiều, chỉ cần không bị cốt thép đâm thủng ngực, bình thường mà nói, cho dù bị xi măng đập trúng, cũng nhiều nhất chỉ là gãy xương.

Nhưng nếu như dưới đất có rất nhiều thủy tinh vỡ thì sao?

Đụng tới tay, tay sẽ đứt; đụng tới chân, chân sẽ bị cắt.

Giả thiết đụng tới mặt thì sao?

Nhiều thủy tinh vỡ như vậy, dù chỉ toàn cắt ra miệng vết thương nhỏ, cũng tuyệt đối là hủy dung.

Lòng dạ người này ác độc cỡ nào, thế mà lại đặt nhiều bình thủy tinh như vậy trên con đường Dung Hù đi qua! Cậu ấy là một minh tinh, nếu hủy dung, tương đương hủy cả tương lai! Dù sau khi chỉnh dung, có thể che đi những vết thương đó, nhưng mà nhiều mảnh thủy tinh và nhiều vết thương như vậy, chung quy sẽ có chỗ không thể che được.

Cái này thật sự có thể dựa vào chỉnh dung để giải quyết sao?

Di chứng chỉnh dung thì sao?

Còn có, nếu những mảnh vỡ đó cắt qua cần cổ, rạch trúng vào mắt thì sao?

La Thiên đã không dám nghĩ tiếp nữa. Cô tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hận không thể bắt được đồ vô liêm sỉ kia, đem đối phương băm thây vạn đoạn. Nhưng mà, sau khi Hứa đạo rống giận, trong đoàn phim vẫn là một mảnh an tĩnh, không khí động lại, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Thật lâu sau, lại nghe một giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng vang lên: “Tra cameras một chút, xem xem ai mang theo nhiều bình thủy tinh như vậy đi vào đoàn phim.”

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông lên tiếng, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết đó không có một chút biểu tình, Tần Trình lạnh lùng hạ mắt, thản nhiên nhìn thủy tinh đầy đất.

Hai mắt tôi tắm phản chiếu ánh sáng chói mắt lóe ra từ thủy tinh, khí tràng đáng sợ nặng nề từ trên người hắn chậm rãi lan ra, giống như đế vương, ép cho mọi người không thở nổi, khiến người ta nhìn không được mà... đi hoàn thành mệnh lệnh của hắn.

Nửa giờ sau, tổ trưởng Lưu tự mình xem lại cameras ở cửa vào phim trường, từ đêm qua lúc bắt đầu chuẩn bị đạo cụ bối cảnh, xem tận đến buổi sáng hôm nay. Muốn mang nhiều bình thủy tinh như vậy vào, tuyệt đối không có khả năng mang theo bên người, cần phải có vật để đựng bình thủy tinh.

Khi hắn nhìn thấy một người đàn ông xách theo một cái túi to đi vào đoàn phim, hắn lập tức tạm dừng video, sau khi cẩn thận phân biệt một phen, kinh hô: “Làm sao có thể... là hắn!”

Cùng lúc đó, trong phòng y tế.

Bác sĩ bó thạch cao cho chân Lô Tường Bác, dùng băng vải cột lên, treo ở đuôi giường.

Trợ lý của Lô Tường Bác đang giúp Lô Tường Bác gọt hoa quả, cậu ta vừa gọt hoa quả, vừa nói: “Tường Bác, anh ngàn vạn lần không thể có việc đó. Vừa rồi thật sự qua kinh khủng, sao lại như vậy chứ, anh nhanh chóng nghỉ ngơi cho tốt, cùng lắm thì chúng ta không quay nữa, chân của anh quan trọng hơn.”

Nghe xong lời trợ lý nói, một phó đạo diễn ngồi ở bên cạnh nhanh chóng nói rằng: “Không cần lo lắng, tôi nhớ rõ tiếp theo Lô Tường Bác chỉ còn lại một cảnh đứng diễn và hai cảnh quay nửa người trên. Buổi chiều Hứa đạo đã nói với tôi, sẽ còn mời các cậu tiếp tục quay, lần này thật sự vô cùng xin lỗi, xảy ra loại sự cố này, thật xin lỗi!”

Trợ lý khó xử nghĩ nghĩ, Lô Tường Bác cười giải vây: “Tiểu Thích, cậu đừng nói vậy, tôi nhất định phải tiếp tục đóng phim.”

Trong phòng y tế là cảnh tượng ấm áp vui vẻ.

Năm tiếng trước, ngay sau khi Dung Hù được phát hiện, để phòng ngừa fan lo lắng, phòng ngừa bị paparazzi bắt lấy nhược điểm, đoàn phim «Không tiếng động» liền trực tiếp công khai sự cố lần này. Trần nhà sập xuống cùng với thương thế của diễn viên, bên đoàn phim đều nói rất rõ ràng.

Bởi vì Dung Hù cũng không có bị thương, nhóm fan chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, liền sôi nổi chúc phúc đoàn phim, chúc phúc Lô Tường Bác, hy vọng hắn khỏi hẳn sớm một chút. Mà fan Lô Tường Bác tuy rằng không nhiều lắm, weibo chỉ có bốn năm trăm vạn fan, nhưng dù sao hắn cũng bị thương, cũng nhận được không ít chú ý.

Buổi chiều sáu giờ, mấy cái hashtag #sự cố trường quay phim#, #Lô Tường Bác#, #Dung Hù# liền lên hot search weibo. Lô Tường Bác bởi vì bị thương “nghiêm trọng”, đi lên hạng mười tám, mà Dung Hù chỉ ở hạng hai mươi bảy.

Lô Tường Bác cúi đầu, nhìn các truyền thông lớn đưa tin về sự cố lần này.

Đối với một minh tinh mà nói, có chuyện tốt đương nhiên phải liên lạc với truyền thông, đăng bản thảo, đạt được độ sáng càng cao. Mà loại ngoài ý muốn không tính là chuyện tốt giống vậy, hắn cũng có thể mượn đề tài xả một phen. Người đại diện của hắn đã sớm liên hệ mấy trang web mạng, đăng hơn mười tin tức.

Chỉ hôm nay mà nói, lên internet nơi nào cũng có người thảo luận về Lô Tường Bác, thảo luận về sự cố ở phim trường «Không tiếng động».

Nhìn nhóm fan quan tâm và chúc phúc, nhìn những ID mang chữ “Dung Hù”, “Dung Dung”, từng đám kéo nhau đến weibo của mình, chúc mình sớm ngày khỏe lại, Lô Tường Bác không kim lòng nổi mà nở nụ cười, tâm tình cực tốt.

Nghĩ nghĩ, năm tiếng sau khi sự việc phát sinh, rốt cuộc Lô Tường Bác soạn cái weibo đầu tiên hôm nay, báo bình an cho các fan lo lắng. Hắn soạn weibo xong, bỗng nhiên ấn xuống phím “@”, lựa chọn “Dung Hù”, lại ấn xuống.

[Lô Tường Bác: xin mọi người yên tâm, tôi không có bất cứ chuyện gì, chỉ bị một ít vết thương ngoài da. Lần này tôi và Dung Hù cùng gặp sự cố, may mắn cậu ấy cũng không bị thương tích gì. Chúng tôi chỉ gặp chuyện ngoài ý muốn mà thôi, hy vọng mọi người không cần lo lắng cho chúng tôi. @Dung Hù]

Vừa nhìn thấy weibo này, fan Dung Hù nhanh chóng nói rằng: [cảm ơn anh quan tâm Dung Dung nhà chúng tôi, anh cũng phải khỏe lại sớm một chút!]

Trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái chậm rãi phát sinh, Lô Tường Bác dần dần có chút buồn cười, muốn cất tiếng cười to. Nhưng nhìn bác sĩ cách đó không xa, lại nhìn phó đạo diễn ngồi ở bên cạnh giường bệnh, hắn gian nan nhìn được tiếng cười, hai tay giấu ở dưới chăn, kích động đến run rẩy.

Có lẽ, hắn có thể đăng thêm một cái weibo, lại đi tag Dung Hù. Sau đó, fan Dung Hù sẽ đến cảm ơn mình, sẽ đến chúc phúc mình. Sau đó, cậu ta sẽ follow lại weibo của mình, xem mình là bạn, sẽ...

“Rầm——”

Cửa phòng y tế đột nhiên bị mở ra, sức người này mở cửa cực lớn, cửa trực tiếp sập vào trên tường, phát ra tiếng vang.

Tất cả mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn ra cửa, Lô Tường Bác vừa vặn bị màn giường màu trắng ngăn cản, không nhìn tới cảnh tượng bên chỗ cửa. Hắn chỉ có thể nhìn thấy, phó đạo diễn đột nhiên đứng lên, biểu tình biến đổi: “Hứa đạo, lão Vương, lão Trịnh... sao mấy ông đều đến đây? Đây là sao vậy, đột nhiên nhiều người đến như vậy? Mọi người đây là...”

“Xoạt —— ”

Màn giường bị người ta mãnh liệt kéo ra, Lô Tường Bác nhìn thấy ít nhất bốn năm chục người, đột nhiên bao vây bên giường hắn!

Trong lòng khẽ run lên, Lô Tường Bác cười nói: “Hứa đạo, Vương phó đạo, Trịnh phó đạo... mọi người đều đến thăm cháu sao? Cơ thể của cháu đã ổn rồi. Hứa đạo, ngày mai cháu vẫn có thể quay, cháu quay được, xin ngài đừng lo lắng.”

Hứa đạo mặt không đổi sắc nhìn người trẻ tuổi bề ngoài khiêm tốn trước mắt, qua hồi lâu, ông nhẹ nhàng cười một tiếng, từ trong tay trợ lý lấy qua một cái túi hành lý to màu đen.

Trong tích tắc nhìn thấy cái túi hành lý đó, ý cười trên mặt Lô Tường Bác cứng đờ, trợ lý của hắn cũng sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

Hứa đạo lạnh lùng nói: “Trong cái túi này, trước đó đựng cái gì?”

Lô Tường Bác ổn định giọng nói run rẩy, kinh ngạc hỏi: “Đây là túi hành lý gì, cháu chưa từng thấy. Hứa đạo, đây là túi của ngài sao?”

Tổ trưởng Lưu bên cạnh mở miệng nói: “Đừng giả bộ, sáng hôm nay, trợ lý của cậu cầm cái túi hành lý này vào phim trường, cái túi này chúng tôi vừa mới tìm được trong tủ quần áo của cậu.”

Tiểu trợ lý nhanh chóng mở miệng nói rằng: “Đúng đúng đúng! Đây là túi của tôi! Sáng hôm nay tôi bỏ nó vào trong tủ quần áo của Tường Bác, tôi quên nói cho hắn biết.”

Lô Tường Bác thờ phào một hơi, nói: “Về sau cậu có chuyện gì phải nói cho tôi biết đó.”

Tiểu trợ lý nhanh chóng xin lỗi: “Tường Bác, tôi sẽ chú ý, không còn lần sau.”

Hứa đạo cười lạnh một tiếng: “Cậu vẫn chưa trả lời tôi, trong đó đựng cái gì?”

Thân thể tiểu trợ lý run rẩy, há miệng sững sờ thật lâu, mới đột nhiên nói rằng: “Quần áo! Là quần áo.”

Hứa đạo hỏi ngược lại: “Vậy số quần áo đó đâu?”

Tiểu trợ lý ấp úng cúi đầu, không trả lời nữa.

Lô Tường Bác mở miệng nói: “Có phải cậu để quên ở đâu không? Trong đoàn phim có rất nhiều trang phục diễn, đừng để bị lẫn lộn vào.”

Tiểu trợ lý lập tức gạt đầu: “Úm đúng, tôi lập tức đi tìm, tôi đi tìm ngay!” Nói xong, cậu ta co cẳng bỏ chạy.

“Đứng lại!” Hứa đạo mới vừa mở miệng, vài nhân viên đáng người cao lớn liền bắt lấy trợ lý đó.

Trợ lý đó còn giãy dụa muốn chạy, nhưng sức lực của bốn tên đàn ông không phải thứ mà cậu ta có thể thoát khỏi. Chỉ thấy Hứa đạo không chút lưu tình vứt cái túi ấy xuống đất, lại đi về phía trước một bước, nhìn về phía Lô Tường Bác, lạnh lùng nói: “Cậu thật sự cho rằng, lúc tổ đạo cụ làm trần nhà, quanh đó không có cameras ư? Trên trần nhà kia, đã có một cái!”

Lô Tường Bác mãnh liệt mở to hai mắt, sắc mặt trắng bệch.

Hứa đạo quay đầu, nhìn về phía trợ lý kia: “Hiện tại cậu có thể nói, là ai sai sử cậu đi đặt bình thủy tinh, ai cho cậu đi xoay lỏng đinh ốc, ai cho cậu lên chạy ra phía sau bối cảnh, vặn lỏng cái đinh ốc cuối cùng lúc đang quay phim? Cậu không nói cũng được, chúng ta gặp trên toà án, không cho cậu ở trong tù năm năm tám năm, tôi liền không phải họ Hứa!”

Động tác giãy dụa của trợ lý dừng lại, ngơ ngác quay đầu, nhìn về phía Lô Tường Bác.

Lô Tường Bác cũng kinh ngạc nhìn cậu ta, ngay khi trợ lý sắp mở miệng, hắn đột nhiên nhào về phía trước, ôm lấy Hứa đạo, khóc hô: “Hứa đạo, ngài đừng tin tưởng cậu ta, cháu không biết cậu ta làm chuyện gì. Cháu thật sự không biết! Ngài nhất định phải tin tưởng cháu, cái gì cháu cũng không có làm, cháu thật sự cái gì...”

“Cút!”

Trong phòng y tế, tiếng khóc la cùng tiếng mắng đanh xen hỗn loạn.

Thiếu niên thanh nhả đứng ở ngoài phòng y tế, dựa vào mặt tường lạnh như băng, nghe tiếng khóc la truyền đến từ bên trong.

Mới đầu Lô Tường Bác đẩy tất cả mọi việc lên trên người trợ lý, bảo Hứa đạo ngàn vạn lần phải tin tưởng hắn, không nên tin trợ lý vô liêm sỉ kia. Nhưng trợ lý của hắn lại lớn tiếng phản bác, không chỉ nói việc này đều là Lô Tường Bác sai sử mình làm, còn nói ra rất nhiều bí mật.

Hóa ra trong com nước Lưu Tuệ Chân ăn mỗi ngày, Lô Tường Bác bảo cậu ta bỏ vào rất nhiều thuốc kích thích, cho nên quay phim hai tháng, Lưu Tuệ Chân vẫn luôn giảm béo ăn uống điều độ, nhưng lại khó hiểu mà béo lên năm cân. Chỉ sợ một đoạn thời gian thật dài trong tương lai, Lưu Tuệ Chân đều rất khó gây lại, nếu điều trị không tốt, thậm chí có khả năng biến thành bà béo.

Hơn nữa từ sáng tới tối sau khi về khách sạn, Lô Tường Bác đều không ngừng nhục mạ Hứa đạo, Tiêu Tử Đồng và Dung Hủ.

Dung Hủ là bị hấn nắn nhiều nhất, nói Dung Hủ mắt chó khinh người, nói Dung Hủ là tiểu nhân, còn mua rất nhiều thủy quân ở trên mạng bôi đen Dung Hủ. Về phần Hứa đạo, mỗi ngày hắn đều nguyên rửa Hứa đạo, nguyên rửa ông về sau quay phim gì thì phim đó sụp đổ, nói Hứa đạo tự cho là đúng, cũng chỉ có thể bắt nạt kẻ yếu mà nắn diễn viên nhỏ như hắn, khi so với Lưu lão, kỳ thật còn chả là cái rắm gì.

Tiểu trợ lý một hơi nói ra tất cả, rốt cuộc rốt cuộc Lô Tường Bác nhìn không được gào thét: “Mày cút đi cho ông! Ông cho mày nhiều tiền lương như vậy, mày lại nói ông như thế à? Con mẹ nó mày chính là đồ ngu, mẹ nó...”

Các loại thô tục không dứt miệng, trong phòng y tế càng là chướng khí mù mịt.

Nghe âm thanh bên trong, Dung Hủ chậm rãi nâng mắt lên, nhìn về phía mấy bóng đèn chiếu sáng chói mắt trên nóc phim trường. Ở bên cạnh hắn, La Thiên nghe thấy tiểu trợ lý học theo giọng Lô Tường Bác mắng Dung Hủ, tức giận đến độ hận không thể trực tiếp vọt vào, đánh tên khốn kiếp kia một trận.

Mà bên kia, Tần Trình dựa vào vai Dung Hủ, cũng ngửa ra sau tựa vào trên tường, giống như Dung Hủ, nghe tiếng động trong phòng.

Hứa đạo là kiểu mạnh mẽ mềm lòng, cho nên dù có mắng Lô Tường Bác không biết diễn xuất, mắng Lưu Tuệ Chân đóng phim làm lố như thế nào đi nữa, nhưng kết quả là, cũng sẽ cẩn thận kiên nhẫn đi chỉ đạo bọn họ. Không phải không thừa nhận, so sánh với lúc mới vừa gia nhập đoàn phim, diễn xuất của hai người kia đều có sự tăng lên về chất.

Đại đạo diễn có thể làm được điểm này, trải qua “dạy dỗ” của bọn họ, diễn xuất của diễn viên sẽ tiến bộ.

Trước kia Hứa đạo mắng Lô Tường Bác, đều là mang theo một loại tâm trạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Ông chọn Lô Tường Bác đến đóng phim, ngoại trừ đối phương căn bản không cần catse, có một cái biệt danh “tiểu Tần Trình” có thể lảng xê một chút, còn có nguyên nhân quan trọng hơn, đó chính là ông thật sự cảm thấy, Lô Tường Bác thích hợp diễn nhân vật kia.

Từ bề ngoài và khí chất mà nói, Lô Tường Bác rất giống hot boy trong kịch bản.

Nhưng mà, trên thực tế, người này một chút cũng không giống hot boy sáng sủa tỏa nắng kia.

Trong phòng y tế, Hứa đạo vẫn luôn nghe Lô Tường Bác và trợ lý của hắn chó cắn chó, chờ đến khi bọn họ đều nói đến miệng khô lưỡi khô, ông mới lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên vút tay Lô Tường Bác ra, giọng điệu bình thản nói rằng: “Trên trần nhà của bối cảnh, căn bản không có cameras.”

Lô Tường Bác không thể tin được mà mở to hai mắt.

Hứa đạo không liếc nhìn hắn thêm cái nào, mà là quay đầu, nói: “Lão Trần, ông phụ trách một chút, đem động thái mới nhất của đoàn phim công bố ra, để tất cả mọi người biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mặt khác, Lô Tường Bác, chúng ta gặp trên toà án.”

Về mặt Lô Tường Bác kinh hãi nhìn Hứa đạo, nhìn đối phương xoay người rời đi. Hắn lớn tiếng khóc hô: “Hứa đạo, ông không thể như vậy, ông đem chuyện trong đoàn phim truyền ra ngoài như vậy, không tốt cho «Không tiếng động»! Danh dự của «Không tiếng động» sẽ bị hao tổn, rất nhiều khán giả sẽ cảm thấy bộ phim này...”

“Con mẹ nó cậu cút đi cho ông đây! Thủ đoạn dơ bẩn chỉ cần vào đoàn phim của tôi, liền đừng mơ giấu được! Tôi không phải là lão Lưu, tính tình ông ấy tốt, có khả năng sẽ vì bộ phim mà đồng ý áp chế sự việc. Tôi chính là không cần chiếu phim kịp trước tháng mười một, tôi chính là không cần giải Kim Phụng, tôi cũng phải vạch trần bộ mặt thật của loại tiểu nhân vô sỉ như cậu!”

Về mặt Lô Tường Bác đại ra nhìn Hứa đạo đi ra khỏi phòng y tế, bỗng nhiên, hắn nặng nề ngã về trên giường bệnh.

Lúc Hứa đạo đi ra khỏi phòng y tế, xoay người nhìn về phía Dung Hủ. Biểu tình ông nghiêm túc nhìn thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp ấy, sau một hồi, ông nói rằng: “Về sau có chuyện gì, có thể nói với đạo diễn. Đạo diễn khác tôi không biết, chỉ cần cậu hợp tác với tôi, trong mắt tôi không chứa nổi những hạt cát đó.”

Dung Hủ hơi hơi ngơ ngẩn, lát sau mỉm cười: “Vâng ạ.”

Hứa đạo chỉ để lại một câu “cám ơn”, tiếp đó liền nâng bước rời đi.

Dung Hủ cẩn thận ngẫm nghĩ câu nói vừa rồi của đối phương. Câu nói kia không chỉ là đang nói với mình, có thể tin nhiệm Hứa đạo, đồng thời cũng đang nhắc nhở Dung Hủ: rõ ràng cậu đã sớm phát hiện có chỗ không bình thường, vì sao còn giấu ông ấy? Về sau chỉ cần cậu hợp tác với Hứa đạo, phát sinh chuyện gì không thích hợp, liền nói với ông ấy, đừng làm loại tính kế này với nhau!

Không sai, lần này là Lô Tường Bác tính kế Dung Hù, nhưng trên thực tế, Dung Hù cũng có chút tính kế Lô Tường Bác. Cậu biết rõ có khả năng đối phương sẽ làm ra chuyện bất lợi với mình, nhưng không có trực tiếp quang minh chính đại giải quyết với đối phương, mà là chờ đợi đối phương ra tay.

Người giống như Hứa đạo, có thể sẽ lựa chọn giúp mặt tìm Lô Tường Bác, hỏi hắn có phải nhìn mình khó chịu hay không, bởi vì ông ấy có vốn liếng đó, có địa vị đó. Nhưng Dung Hù lại không làm như vậy.

Đây không chỉ là vì cá tính khác nhau, cũng bởi vì Dung Hù còn chưa có địa vị trong giới cao như Hứa đạo, không đủ vốn liếng, cũng bởi vì chính cậu cũng không ngờ rằng, Lô Tường Bác sẽ tâm thần mất trí đến độ này, chỉ cho rằng đối phương sẽ giống như đối với Lưu Tuệ Chân, bỏ chút thuốc kích thích trong đồ ăn của mình, làm cho mình béo phì mà thôi.

Có điều nói tóm lại, đối với đoàn phim mà nói, chuyện này xem như đã giải quyết.

Ba phút đồng hồ sau, trang weibo của «Không tiếng động» đăng cái tin thứ nhất.

Weibo này vừa đăng lên, nhất thời gây ra sóng to gió lớn ngay trên internet. Trước «Không tiếng động», không có đoàn phim nào trực tiếp vạch trần gièm pha của diễn viên, trở mặt với diễn viên như vậy; trước «Không tiếng động», cũng không có đoàn phim nào công khai xé mở lớp che chắn cuối cùng, lấy danh nghĩa chính thức, công bố loại thủ đoạn thấp kém trong giới ra ngoài như thế.

Dù sao thì rất nhiều người trong giới đều phải bận tâm cái này, bận tâm cái kia. Nếu ở trong cái giới này, thì phải tuân thủ rất nhiều quy tắc bất thành văn. Trong giới quả thật có rất nhiều chuyện không sạch sẽ, nhưng nếu nói ra, để tất cả mọi người bên ngoài biết được cái giới này không sạch sẽ, vậy tương đương là đối nghịch với rất nhiều người, sẽ đắc tội rất nhiều người.

Nhưng mà, «Không tiếng động» của Hứa Sanh làm như vậy, bởi vì ông là Hứa Sanh, ông có vốn liếng để chống lại các hành vi dơ bẩn trong giới!

[Đoàn phim «Không tiếng động»: xế chiều hôm nay, đoàn phim phát sinh một sự cố. Theo như điều tra sau đó, sự cố này là bởi vì diễn viên @Lô Tường Bác sai sử trợ lý, cố ý vận lỏng đinh ốc của bối cảnh tạo thành. Hành vi này của @Lô Tường Bác vô cùng ác liệt, còn ác ý tổn thương an toàn sinh mệnh của diễn viên @Dung Hù cùng đoàn phim, khiến cậu ấy suýt nữa bị hủy dung. Tại đây, đoàn phim «Không tiếng động» phát thư mời luật sư cho @Minh Hưng Entertainment, dựa theo pháp luật giải quyết sự kiện lần này!]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 105

Cái weibo này vừa mới đăng lên, trong ngắn ngủn nửa giờ, liền trở thành đề tài hấp dẫn nhất ngày đó.

Các diễn đàn lớn, weibo tieba, nơi nơi đều có người thảo luận về sự cố của đoàn phim «Không tiếng động». Vừa vặn sáng hôm nay, tiểu thiên vương giới ca hát Lâm Huyền lại tuôn ra ảnh chụp nắm tay đi dạo phố với một người mẫu trẻ tuổi, đối phương nghi là bạn gái mới của hắn, vốn dĩ chiếm được đầu đề hôm nay, nhưng sự kiện «Không tiếng động» vừa ra, scandal của Lâm Huyền trực tiếp bị nghiền áp, nhiệt độ hoàn toàn không bằng được.

#Không tiếng động#, #Lô Tường Bác#, #Dung Hù#.

Nếu mở trang thống kê nhiệt độ toàn internet ra, tìm kiếm ba cái hashtag này, vậy sẽ rất nhanh phát hiện, ba cái tag ấy sau tám giờ tối hôm nay, đã điên cuồng tăng trưởng.

Trong một năm vừa qua, nhân khí của Dung Hù rất cao. Từ tháng 7 tháng 8 năm trước đến nay, nhân khí của cậu vẫn luôn không ngừng đề cao, luôn ở vị trí cực cao, vượt xa các tiểu sinh cùng năm. Nhưng mà dù trước đó liên tục lấy được giải Mẫu Đơn, giải Phi Thiên, cúp Chuông Vàng, lúc nhiệt độ đề tài của Dung Hù đạt tới cao nhất, thì cũng không giống hôm nay, đường cong độ đề tài thậm chí đột phá trực tung số liệu!

Lúc đầu dân mạng còn chưa tin được, nghi ngờ dụng ý cái weibo này của đoàn phim «Không tiếng động».

[Lô Tường Bác sai sử trợ lý vận lỏng đinh ốc? Lô Tường Bác gây ra sự cố lúc chiều? Từ từ, cái này có khả năng không lớn đi, nếu tôi nhớ không lầm, xế chiều hôm nay không phải mấy cô còn nói cái gì mà, Lô Tường Bác bị thương, Dung Hù ngược lại không bị thương sao? Vừa rồi Lô Tường Bác còn đăng ảnh chụp trên weibo, chân hắn hình như bị gãy, bó thạch cao, treo ở đầu giường kia!]

[Đúng vậy, đoàn phim rốt cuộc có ý gì? Weibo buổi chiều và weibo buổi tối hoàn toàn không giống, rốt cuộc cái nào là thật hả?]

[Sao mị cảm thấy nội dung vở kịch này có chút huyền huyền nhỉ, mị vẫn là lần đầu tiên nghe nói có đoàn phim công khai tỏ vẻ, sự cố của đoàn phim là do người làm. Người làm còn chưa tính, đoàn phim này thế mà lại còn nói cho mị biết, là một diễn viên muốn tổn thương một diễn viên khác... trình độ huyền huyền này khiến mị nhớ tới, năm trước có một nữ diễn viên “cầu tình” cắn mặt một nữ diễn viên khác đến mức thiếu chút nữa hủy dung. Có điều khi so với đoàn phim «Không tiếng động», ừm, mị vẫn cảm thấy lần này mạnh hơn một chút, mấy người thắng rồi...]

Rất nhiều người qua đường sôi nổi đưa ra nghi ngờ về bài thông báo của đoàn phim «Không tiếng động», đồng thời trong rất nhiều diễn đàn, tieba, một vài dân mạng cũng cho rằng, trong giới giải trí làm sao có thể có đoàn phim đăng thông báo, nói một diễn viên hãm hại một diễn viên khác, trong đó tuyệt đối có mờ ám.

Nhưng mà năm phút đồng hồ sau, đạo diễn Hứa Sanh tự mình ra trận, dùng tài khoản weibo của mình, đăng status thứ nhất.

[Đạo diễn Hứa Sanh: chân tướng sự việc quả thật chính là như vậy, tôi cũng thật không ngờ, có người có thể xấu xa đến trình độ đó. Tình huống cụ thể chờ một lát đoàn phim sẽ cho ra một câu giải thích đầy đủ ngọn nguồn, nhưng ở nơi này tôi đại diện cho đoàn phim «Không tiếng động», quyết định lựa chọn nam số hai lại lần nữa, chuyện này không có cơ hội quay đầu.]

Giọng điệu status này mười phần khách quan, lạnh cứng nghiêm túc, hoàn toàn không giống như là nói giỡn, cũng thực rõ ràng không phải là đang nói giỡn.

Nhìn nhìn, tất cả dân mạng đều triệt để ngồi không yên.

Fan Dung Hù đã sớm giống như kiến bò trên chảo nóng, nóng này gần một giờ.

Lúc chiều bọn họ nghe nói đoàn phim xảy ra việc, Dung Dung lại không có bị thương, bọn họ vừa lo lắng vừa nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần Dung Hù không xảy ra việc gì, thì cái gì cũng được, bọn họ kỳ vọng đoàn phim «Không tiếng động» có thể thuận lợi quay phim.

Vì thế, bắt đầu từ buổi chiều, bọn họ đã đến chỗ của một đương sự khác —— weibo Lô Tường Bác, biểu đạt chúc phúc với chàng diễn viên chân chính bị thương này. Bọn họ mang tấm lòng thành, hy vọng diễn viên hợp tác với Dung Hù có thể sớm ngày khôi phục, trở về đoàn phim sớm một chút, nhưng mà, lúc này mới qua vài tiếng, mỗi người bọn họ liền bị hung hăng tát một bàn tay.

[Lô Tường Bác, cố ý sắp đặt sự cố lần này. Lô Tường Bác, làm hại Dung Dung thiếu chút nữa hủy dung!]

[Buổi chiều tôi còn đến weibo hân chúc phúc hân, tôi còn nói, hy vọng thân thể hân khỏe lại sớm một chút, bảo hân tỉnh dưỡng cho tốt. Tôi bảo hân tỉnh dưỡng cho tốt!!! Mọc nó Lô Tường Bác, mọc nó!!! Hiện tại tôi hận không thể băm hân thành thịt vụn, đừng cản tôi, hiện tại tôi chỉ muốn chém chết hân!!!]

[Không chỉ thím đâu, còn có tui nè! Tui nghĩ tới một giờ trước tui thật lòng thật dạ chúc phúc hân cỡ nào, hiện tại tui liền ghê tởm đến muốn nôn! Lô Tường Bác quả thực là người ghê tởm nhất tui từng thấy, lúc hân nhìn thấy chúng ta đi quan tâm hân, có phải hân đặc biệt đặc ý không? Có phải hân đặc biệt vui vẻ không? Hân muốn hại Dung Dung của chúng ta, chúng ta còn đi chúc phúc hân!!!]

Đoàn phim «Không tiếng động» vừa đăng thông báo, weibo Lô Tường Bác đã bị dân mạng công hãm.

Chờ đạo diễn Hứa Sanh đăng cái status kia, weibo Lô Tường Bác càng triệt để bị tiếng mắng của nhóm dân mạng tràn ngập.

[Sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy? Tôi thấy vừa rồi anh đăng weibo mới lại còn tag Dung Hù. Không phải fan Dung, chỉ là cảm thấy lần đầu tiên trong đời gặp tiểu nhân xấu xa như thế, rất muốn chửi vài câu, thật ghê tởm, thế mà lại còn có người như thế, giới giải trí lợi hại quá.]

[Vừa rồi đi nhìn thoáng qua chúc phúc của fan Dung dưới weibo Lô Tường Bác trước đó, tuy rằng tôi là anti Dung, nhưng tôi nhìn cũng có chút đau lòng cho bọn họ. Loại cảm giác nhận địch thành bạn này, quả thật rất ghê tởm, Lô Tường Bác thật sự là lợi hại, tôi dám cam đoan, trước kia lúc chúng ta liều mạng anti Dung Hù, fan Dung cũng không có tức giận như hiện tại đâu.]

[Lô Tường Bác, cút khỏi giới giải trí!!!]

Chuyện này không nói fan Dung, ngay cả người qua đường cũng nhìn không được.

Rất nhiều người qua đường đều không hỏi tới chuyện của giới giải trí, không rõ ràng bằng các fan, hiểu được quanh quanh quẩn quẩn trong giới giải trí. Bọn họ chỉ xem phim truyền hình xem phim điện ảnh, nghe nghe nhạc, xem chương trình tổng hợp, bọn họ không biết lục đục giữa mình tình với nhau, cũng chưa từng nghĩ trong hiện thực sẽ thật sự xuất hiện loại thủ đoạn dơ bẩn bỉ ổi như trong tiểu thuyết.

Người qua đường khiển trách và fan Dung nổi giận, ép đám fan vốn đã không nhiều lắm của Lô Tường Bác tới không nâng nổi đầu.

Có fan cuồng còn kêu gào trong một diễn đàn: [mấy người ai tận mắt nhìn thấy A Tường đi hại Dung Hù? Lần này trong khoảng thời gian ngắn như vậy, A Tường bị người ta bôi đen đến thế, vừa thấy liền biết có người thúc đẩy sau lưng. Ha ha, Dung Hù là nam chính, Dung Hù nhân khí cao, cho nên đoàn phim đương nhiên thiên vị cậu ta, tôi thấy nói không chừng là Dung Hù hại A Tường! Bằng không vì sao chỉ A Tường bị thương, cậu ta không bị thương? Có mờ ám!]

Lời này vừa ra, đã bị vô số dân mạng mắng thành cún.

[Còn biết xấu hổ hay không? Còn biết xấu hổ hay không hả?]

[Nảo tàn à!]

[Tôi còn thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy fan cuồng không mặt không da như vậy đó, @fan Dung, đến các bạn lên rồi.]

Không cần tới mấy người qua đường lòng đầy căm phẫn, sức chiến đấu của fan Dung là tiêu chuẩn trong giới fan. Trong vòng ba phút đồng hồ, fan Dung liền mắng fan cuồng đó đến á khẩu không trả lời được, không còn lực phản kích, chỉ có thể không ngừng mắng chửi người. Mắng còn đặc biệt ầu trĩ dơ bẩn, đều là một vài lời thô tục, miệng đầy cơ quan sinh dục.

Mà chờ đoàn phim «Không tiếng động» đăng weibo được một tiếng, fan Dung đã đem toàn bộ sự kiện làm thành một tấm hình thật dài, đăng trong diễn đàn tư nhân nhà mình.

Rất nhiều dân mạng vừa mới tan tầm com nước xong, mở máy tính lên liền thấy được trận đại chiến nghiêng về một phía này. Lúc này đại chiến đã bắt đầu, tất cả mọi người trăm miệng một lời khiển trách Lô Tường Bác, muốn hấn cút khỏi giới giải trí, mà mấy người mới vừa lên mạng đương nhiên không rõ chuyện gì xảy ra.

Lúc này, tấm ảnh của fan Dung liền có tác dụng.

Bọn họ trà trộn trong các trang tieba lớn, các diễn đàn lớn, chỉ cần có người đề xuất nghi vấn, bọn họ liền lấy tốc độ nhanh nhất vớt ra tấm ảnh này. Tất cả tin tức trên ảnh đều làm dấu hiệu rõ ràng, từ sự kiện đoàn phim «Không tiếng động» đột nhiên phát sinh sự cố, đến việc Lô Tường Bác giả mù sa mưa đăng weibo báo bình an, lại đến cuối cùng trang weibo «Không tiếng động» và đạo diễn Hứa Sanh công khai tỏ thái độ.

Xem xong tấm ảnh ấy, không ít dân mạng phần nộ đăng topic: [còn có loại chuyện này ư? Lô Tường Bác đó tôi từng xem qua một bộ phim của hấn, không phải hấn được xưng là tiểu Tần Trình sao? Vậy cũng quá ghê tởm đi, đây không phải tiểu Tần Trình, đây là Bạch Liên Hoa tâm cơ mà!]

Vừa nghe có người nhắc tới biệt danh “tiểu Tần Trình”, fan Tần Trình chỗ nào có thể ngồi yên.

[Hấn là tiểu Tần Trình hả? Đừng nói giỡn! Hấn có điểm nào có thể sánh bằng Tần thần của bọn tui, fan bọn tui vẫn luôn xem hấn như trò cười thôi, lười để ý đến hấn. Xem Tần thần của bọn tui kia, có bao giờ từng để ý đến hấn, nói không chừng căn bản chưa từng nghe nói về người này. Lần này chúng ta cùng mắng Lô Tường Bác, hấn chính là tên khốn, mới không phải tiểu Tần Trình đâu!]

Mỗi nơi trên internet, nơi nơi đều có người trách cứ Lô Tường Bác không biết xấu hổ.

Không bao lâu, một cái weibo marketing giới giải trí có hơn bảy trăm vạn fan cũng đột nhiên đăng một status, đính kèm tấm hình phổ cập khoa học của fan Dung làm ra.

[Tiểu nhân sĩ giới giải trí: thật sự là lợi hại, tôi lẫn lộn giới giải trí mấy năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người lợi hại như vậy. Tiểu sinh L thật sự là một kết quả vượt thời đại, cố ý làm hồng đạo cụ đi hại người, mình lại còn giả bộ như người bị hại, loại tâm cơ này đặt trong phim cung đấu cũng có thể sống đến cuối cùng nhỉ? Có một bí mật, mấy người có tin hay không, hình như tiểu sinh L lần này là thật sự tính toán hủy dung tiểu sinh D, đại khái thuộc về cái loại hủy dung cả mặt đó. [hình ảnh]]

Đã đăng kèm với hình ảnh fan Dung chế tác, ý của chủ nick này đã hết sức rõ ràng. Hấn căn bản không cần dùng chữ cái L và D để thay thế tên của Lô Tường Bác và Dung Hủ, vậy ngược lại có loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Nhưng mà, nhóm fan đã không còn chú ý đến điểm này.

Trước đó nhóm fan Dung đều đang chú ý trọng điểm “sự cố là do Lô Tường Bác một tay sắp đặt”, bởi vì Dung Hủ cũng không có bị thương, cho nên bọn họ đều không quá để ý mấy câu “khiến cậu ấy suýt nữa hủy dung” của đoàn phim «Không tiếng động».

Nhưng hiện tại, một nick marketing mấy trăm vạn fan đột nhiên nhắc nhở bọn họ chuyện này, bọn họ chợt nhớ lại.

[Tui phắc phắc phắc phắc a a a a! Hấn thế mà lại thật sự muốn hủy Dung Dung?]

[A a a a a a a a a a may mắn mặt ông xã của tui không thành vấn đề, ông xã tui may mắn không bị thương, bằng không tui nhất định phải kiện bọn họ! Tui là luật sư, nếu hấn thật sự dám làm cho Dung Dung bị thương, tui thật sự không xong với hấn đâu!]

Hủy dung đối với mình tinh mà nói là một chuyện lớn, cố ý tạo ra sự cố nguy hiểm cũng là một chuyện lớn.

Hai chuyện lớn gộp cùng một chỗ, buổi tối chín giờ rưỡi, vài cái hashtag #Lô Tường Bác ghê tởm#, #Lô Tường Bác không biết xấu hổ#, #Lô Tường Bác cút ra khỏi giới giải trí# cũng lên hot search weibo. Trong đó, #Lô Tường Bác# thì lại trực tiếp lên hạng nhất!

Chỉ sợ đời này Lô Tường Bác cũng không nghĩ ra được, hấn ra mắt hai năm, lần đầu tiên lên hạng nhất hot search, lại là loại tình huống toàn quốc chửi bới thế này.

Mà cái nick marketing “Tiểu nhân sĩ giới giải trí” kia, đương nhiên không phải là bồng vô có đi đăng weibo. Đây là nick marketing thứ nhất xuống nước, những nick marketing khác đều đang nhìn hướng gió, mà hấn ta xuống nước, là bởi vì đoàn phim «Không tiếng động» liên hệ hấn ta, bảo hấn ta hỗ trợ một lần.

Vì thế mười phút sau, đoàn phim «Không tiếng động» đăng một bài weibo, giải thích kỹ càng tỉ mỉ từ đầu đến cuối sự cố lần này.

Lô Tường Bác bảo trợ lý vận lòng đỉnh ốc thì thôi đi, thế mà lại còn bỏ rất nhiều rất nhiều bình thủy tinh trên đầu Dung Hủ! Nếu bị mảnh thủy tinh cắt bị thương, không chỉ đơn giản như là bị thương hủy dung, nếu khi Dung Hủ ngã xuống vừa vặn bị mảnh vỡ cắt qua động mạch, thì chính là ngay cả mạng cũng không còn!

«Không tiếng động» viết bài thông báo này hoàn toàn là từ góc độ khách quan để tự thuật cả sự kiện, bắt đầu xem từ chữ thứ nhất, nhóm fan Dung đã tức giận đến hai mắt bốc hỏa. Mà người qua đường nhìn thấy thông báo này, vốn chỉ có thể xem như có chút ghê tởm Lô Tường Bác, nhưng nhìn nhìn, bọn họ không khỏi vì người ác độc như vậy mà rung mình một cái.

[Đây là muốn đưa người ta vào chỗ chết mà!]

Hơn nữa ở cuối bài viết, đoàn phim còn công bố hai chuyện.

Hai ngày trước, nữ chính Tiêu Tử Đồng cũng bị thương, chuyện này Tiêu Tử Đồng không công khai, đoàn phim cũng không có công khai, bởi vì thương thế không nặng. Sau đó, trong bài viết kèm theo ảnh chụp lúc Tiêu Tử Đồng mới vừa bị thương, mặt ứ máu, mũi không ngừng đổ máu, các vết thương rách da đổ máu trên cánh tay và hai chân.

Trang weibo «Không tiếng động»: [Tiêu Tử Đồng bị Lô Tường Bác dùng quả bóng rổ đập phải, cậu ta dùng sức rất lớn, Tiêu Tử Đồng trực tiếp bị đập đến té ngã xuống đất. Đoàn phim đã liên hệ với Tiêu Tử Đồng, giữ lại hoài nghi với việc quả bóng đó có thật sự là ngoài ý muốn hay không.]

Nhóm dân mạng lập tức ồ lên.

Mà kể tiếp, vẫn chưa xong!

Trang weibo «Không tiếng động»: [Lô Tường Bác sai sử trợ lý bỏ thuốc kích thích trong đồ ăn của nữ diễn viên @Luru Tuệ Chân cùng đoàn phim, tình huống tạm thời còn chưa xác minh, hiện nay đã liên lạc với Luru Tuệ Chân, cô ấy đang đến bệnh viện, chuẩn bị kiểm tra hàm lượng thuốc kích thích trong cơ thể.]

Một bài viết dài, internet lại dẫn phát một trận động đất!

Đoàn phim «Không tiếng động», nam chính nữ chính, nam thứ nữ thứ, tổng cộng bốn người, không tính bản thân Lô Tường Bác, ba người khác hẳn đều tính kê!

Hắn cố ý đập trúng mặt Tiêu Tử Đồng, đó là mặt của một nữ diễn viên đấy!

Hắn cố ý bỏ thuốc kích thích trong đồ ăn của Luru Tuệ Chân, đây là muốn làm cho cô ấy béo phì!

Hắn thậm chí còn muốn lấy mạng Dung Hù, muốn lấy mạng Dung Hù!

Lúc này, cho dù là người không quan tâm tới, cũng đều đứng lên, chỉ trích Lô Tường Bác, yêu cầu hắn rút khỏi giới giải trí.

Liên tiếp mấy chiều, đoàn phim «Không tiếng động» trực tiếp chiếm lĩnh thượng phong. Hiện tại các nick marketing lớn đều chưa xuống nước, các truyền thông lớn cũng chưa lên tiếng, nhóm mình tình danh nhân trong giới cũng tạm thời chưa có ra mặt tỏ thái độ. Nhưng mà, nhóm dân mạng tức giận bất bình cũng đã sắp tay không xé Lô Tường Bác.

Trong đó, fan Luru Tuệ Chân, Tiêu Tử Đồng còn có Dung Hù, là phần nộ nhất.

Nhưng mà cho tới bây giờ, bản thân Lô Tường Bác còn đang giả chết. Hơn một tiếng trước, hắn đăng một cái weibo, cố ý bán thảm báo bình an, đoàn chính một bộ tư thế dụ dỗ khoan dung. Lúc ấy hắn có bao nhiêu làm bộ làm tịch, hiện tại mặt của hắn đã bị đánh đau bấy nhiêu.

Giờ phút này, trong đoàn phim «Không tiếng động», Hứa đạo đang liên hệ bạn bè trong giới, nhờ bọn họ hỗ trợ nói một câu về chuyện này.

Lần này Hứa đạo quyết định tuyên bố thủ đoạn dơ bẩn của Lô Tường Bác, cũng đã biết, chuyện này có khả năng đánh mặt rất nhiều người trong giới, cũng làm cho rất nhiều người bắt đầu cảnh giác. Có điều ông là Hứa Sanh, ông lăn lộn trong giới này vài chục năm, nếu ngay cả chút quan hệ ấy ông cũng tìm không ra, vậy vài chục năm này ông liên lăn lộn uống công rồi.

Lúc Hứa đạo gọi điện thoại với Luru lão, chỉ nghe đối phương ở đầu kia điện thoại, giận dữ nói: "... Đưa nhỏ Dung Hù này tôi biết, trước đó cậu ta quay «Trang hoa la», con người rất tốt. Aizz, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Lão Hứa, ông yên tâm, loại chuyện này nếu ông dám đưa ra ánh sáng, tôi liền dám giúp ông một phen. Hắn muốn lấy mạng người ta mà, loại chuyện này đã động tới điểm mấu chốt trong giới, đến lúc đó ông nhớ tìm vài luật sư giỏi, hắn ngồi tù là khẳng định trốn không thoát."

Nói tới chuyện này, Hứa đạo vẫn rất tức giận. Không nói ông cũng rất thương thức Dung Hù, dù lần này Lô Tường Bác chỉ làm hại Luru Tuệ Chân ông không thích nhất, Hứa đạo cũng không có khả năng không giúp Luru Tuệ Chân.

Sau khi liên hệ với vài đạo diễn, diễn viên cấp đại lão trong giới, Hứa đạo bắt đầu liên hệ truyền thông.

Nhân sĩ giới giải trí trong khoảng thời gian ngắn không dám nhúng tay vào, ông có thể hiểu, nhưng theo chuyện càng ngày càng nghiêm trọng, bọn họ tuyệt đối sẽ đứng ở phe mình.

Hứa đạo mở danh bạ ra, gọi điện thoại cho một ảnh hậu trong giới, ngay khi ông vừa mới chuẩn bị ấn nút gọi, đột nhiên, Lý phó đạo diễn bên cạnh kinh hô: "Ý, Hứa đạo! Có người đột nhiên ra mặt này!"

Hứa đạo khê dừng động tác, quay đầu nhìn về phía di động trong tay Lý phó đạo, chỉ thấy trên giao diện trang weibo kia ——

[Tiểu đương gia buồn đưa: lần này tiểu sinh L thật sự là người người hô đánh mà, năm trước ở một bữa tiệc từng nghe bạn nói về một việc, lúc ấy tôi còn nghĩ rằng khả năng không lớn, hiện tại ngẫm lại, kỳ thật khả năng rất lớn. Năm trước tiểu sinh L từng quay một bộ phim, nữ số ba đối diễn với hắn lúc ấy là một người mới, lại nói còn là đàn em của tiểu sinh L nữa. Lúc ấy đàn em đã được Minh Hưng Entertainment tập trung nâng đỡ, nhân khí rất cao, cao hơn L. Nhưng mà quay xong bộ phim kia, không biết vì cái gì, đàn em đó béo phì mấy tháng, cũng bỏ lỡ mấy bộ phim (trong đó có bộ phim «Góc cầu thang» mà năm trước Tần Trinh và Hạ Mộ Nhan hợp tác), sau đó khôi phục dáng người bình thường, vẫn luôn không tìm được tài nguyên tốt. Khiến người ta thôn thức mà!]

Nhóm dân mạng vừa thấy, nhất thời hiểu rõ: [béo phì?! Không phải là giống Lưu Tuệ Chân, bị người ta bỏ thuốc chứ?!]

Chuyện này lại khiến cho mọi người thảo luận, làm cho nhiệt độ cả sự kiện nâng cao một bước. Nhưng dù như thế, thì vẫn còn chưa có chấm dứt!

[Người tiên phong điện ảnh: theo tôi được biết, lúc quay phim L vẫn luôn rất khiêm tốn hữu lễ, chẳng qua tôi cũng đã nghe nói một việc. Hai năm trước lúc L mới ra mắt, bởi vì nội dung phim, quay cảnh hôn với một nữ minh tinh trẻ tuổi, tiểu hoa đán ấy không muốn quay cảnh hôn với một người mới vừa vào đời, cho nên lúc sau liền tìm người thế thân quay cảnh hôn. Tiểu hoa đán ấy quay phim xong không béo phì, cũng rất tốt, chẳng qua năm trước lúc tái hợp tác với L, cũng bị thương trong đoàn phim, dây thép đột nhiên xảy ra vấn đề, đùi phải gãy xương. Nghe nói dựa theo tình huống lúc ấy, nếu không phải hoa đán rơi vào trong bụi cỏ, có khả năng không chỉ là đơn giản như gãy xương thôi đâu.]

Nhóm dân mạng ghen ghét nhìn trần trối: [... Không thể nào!!!]

Như vậy liền xong ư? Còn chưa đâu!

[Vua buồn đưa giới giải trí: tôi đây cũng tới bật mí một bí mật nhé...]

[Chức nghiệp giải trí: không ngờ được mà. Hôm nay thật sự là trộn mất há mồm!]

...

Mà sau khi nhiều nick marketing nổi tiếng giới giải trí xuống nước như thế, đột nhiên! Rốt cuộc có một minh tinh lên tiếng ——

[Ôn Tuyền: thật sự là làm người ta giận sôi!//đoàn phim «Không tiếng động»...]

Ôn Tuyền là ai? Tam kim ảnh hậu có giá trị con người cao nhất Hoa Hạ hiện nay!

Cô vừa lên tiếng, lực ảnh hưởng của chuyện này càng khuếch tán, nhóm fan của cô cũng kích động liên tục tỏ vẻ: [nữ thần nhà tôi chính là chính nghĩa, chính là chính trực! Đúng, Lô Tường Bác không biết xấu hổ, rất ghê tởm, hành vi của hắn làm người ta giận sôi!]

Mà sau Ôn Tuyền, rất nhiều minh tinh danh nhân cũng đua nhau nhúng tay vào.

[Lâm Huyền: trên đời lại có người không cần mặt mũi như thế, vẫn bôi lình giáo. //Đoàn phim «Không tiếng động»...]

[Hạ Mộ Nhan: không biết phải nói thêm gì. //Đoàn phim «Không tiếng động»...]

[James Godland: chuyện minh tinh này làm còn khủng bố hơn cả sự kiện Assange của nước Mỹ chúng tôi, quá đáng, nhất định phải làm cho hắn nhận được sự chế tài của pháp luật! //Đoàn phim «Không tiếng động»...]

Đây đều là minh tinh nổi tiếng Hoa Hạ, thậm chí toàn thế giới, có ảnh đế James Hollywood, có ảnh hậu Ôn Tuyền và Hạ Mộ Nhan Hoa Hạ, còn có tiểu thiên vương giới ca hát Hoa Hạ Lâm Huyền... còn có rất nhiều rất nhiều người.

Lão diễn viên, ảnh đế ảnh hậu đang hot, thiên vương thiên hậu, đều thi nhau đăng weibo, tỏ thái độ của mình.

Ngoài minh tinh, còn có các đạo diễn, biên kịch, người sản xuất lớn... bọn họ cũng đều lên tiếng, đứng ra chỉ trích Lô Tường Bác.

Lần này không chỉ là đoàn phim «Không tiếng động», rất nhiều minh tinh trước kia từng có hợp tác với Lô Tường Bác, cũng đứng lên.

[Vu Nhã Tinh: cảm ơn nhóm fan quan tâm, lần đó sau khi hợp tác với Lô Tường Bác, tôi quả thật béo lên mấy tháng. Tôi là thể chất dễ béo, nên không nghĩ nhiều, cũng không đi bệnh viện khám, chỉ luôn cố gắng giảm béo. Đoạn thời gian kia tôi không muốn nhớ lại, rất đau khổ, tôi đói bụng đến đầu choáng mắt hoa, còn phải vận động dựa theo thời gian biểu huấn luyện giảm cân. Sau đó tôi gầy xuống, không biết có phải là bởi vì thuốc kích thích đã tiêu hết hay không, hay là tôi thật sự dựa vào chính mình mà gầy. Chuyện này đã không thể truy cứu, tôi chỉ muốn nói, bảy tháng đó, tôi bỏ lỡ nữ số ba «Góc cầu thang», nữ số hai «1971», còn có nữ số ba «Tầng mây màu đen».]

Vu Nhã Tinh này chính là cô bé đàn em của Lô Tường Bác mà nick marketing đã nói trước đó, năm trước lúc nữ diễn viên này mới ra mắt, đúng là được công ty cực lực nâng đỡ, cũng biểu hiện ra tiềm lực rất mạnh. Nhưng bởi vì thể trọng, cô không thể đuổi kịp tiết tấu vào lúc minh cần phát triển nhất, hiện tại chỉ là một tiểu minh tinh hạng hai ba.

Đương sự cũng đã đi ra, lòng đồng tình của nhóm dân mạng lại càng tràn ra.

Không bao lâu, nữ hoa đán nghi là bị làm hỏng dây cáp treo cũng đi ra. Trước hết cô bày tỏ bởi vì lúc ấy mình đã có bạn trai, cho nên có bài xích với cảnh hôn. Cô cũng thừa nhận, ngay từ đầu cô quyết định quay cảnh hôn với Lô Tường Bác, nhưng lúc quay đột nhiên người được miêng đối phương có mùi, cô mới quyết định dùng thể thân, chuyện này không có gì để phủ nhận.

Lúc cô nói lời đó có khả năng là thật sự bị Lô Tường Bác nghe được, nhưng Lô Tường Bác không có biểu hiện phẫn nộ. Về phần sau này bọn họ tái hợp tác, dây cáp lại đột nhiên bị hỏng... chuyện này cũng không cách nào truy cứu. Nhưng bởi vì cô gãy chân, cô mất đi nhân vật nữ chính kia, mà bộ điện ảnh kia đúng là bộ phim giành được đề cử nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Phượng hai năm trước.

Trong một tiếng này, minh tinh danh nhân thi nhau lên tiếng công khai lên án Lô Tường Bác, các nick lớn cũng sôi nổi xuống nước.

Hứa đạo nhìn thấy tình huống, kinh ngạc trùng to mắt. Chờ hơn trăm minh tinh danh nhân, mấy chục nick marketing đều nhúng tay vào, ông mới tựa như cách một thể hệ mà nhỏ giọng nói thầm: “Những người này tôi còn chưa kịp liên hệ với bọn họ mà... Bọn họ đều biểu đạt thái độ, vậy tiếp theo, có phải tôi nên đi liên hệ truyền thông không...”

“Hứa đạo!” Lý phó đạo đột nhiên lên tiếng, lần thứ hai cắt lời Hứa đạo.

Hứa đạo mở to hai mắt: “Cậu đừng nói cho tôi biết, cũng có truyền thông đăng tin, nói về chuyện này nhé?”

Lý phó đạo nặng nề gật đầu: “«Giải trí mới» vừa đăng một tin tức trên trang đầu website của họ...”

Không sai, trong hai giờ kế tiếp, vô số truyền thông tạp chí cũng đua nhau xuống nước, toàn bộ đều nhắm ngay đầu mâu, công khai lên án Lô Tường Bác.

«Giải trí mới», «Nhật báo Hoa Nam», «Tin tức Thịnh Giang»... các truyền thông lớn vừa đăng bài trên weibo, vừa đăng trên trang đầu website của mình!

Bọn họ ghi chép lại hết chuyện đã xảy ra trên internet hôm nay, lấy giọng điệu khách quan nhất miêu tả một lần. Nhưng mà phần sau của bài viết, có truyền thông phát biểu bình luận với sự kiện lần này, hy vọng mượn cơ hội này, có thể trị luồng gió bất chính trong giới giải trí; có truyền thông thì lại mời luật sư, hỏi đối phương xem nếu sự kiện Lô Tường Bác lần này là thật, thì hắn sẽ nhận được tội danh gì, bị kiểu xử phạt gì.

Nhưng mà bất luận là weibo, diễn đàn, tieba ồn ào rùm beng bao nhiêu, thì đối với nhóm trung lão niên không sử dụng di động mà nói, thứ bọn họ xem đa phần vẫn là tin tức.

Khi bọn họ mở TV lên, nhìn thấy bản tin về sự kiện Lô Tường Bác, bọn họ đều kinh ngạc hỏi con trai con gái nhà mình: “Ý, đây là có ý gì? Thăng nhóc tên Lô Tường Bác đó, thật sự đi hại thăng nhóc tên Dung Hù kia à? Bố/mẹ từng xem phim có cái cậu Dung Hù này rồi, trong «Tranh giành», không phải cậu ta sắm vai tiểu quân sư kia sao? Chuyện này có thật không?”

Vừa nghe lời này, mấy người trẻ tuổi lập tức kích động hai mắt sáng lên: “Ba/mẹ! Con nói với ba/mẹ chuyện này một chút, toàn bộ đều là thật! Con nói chứ...”

Trên internet, là trách cứ với Lô Tường Bác, mãnh liệt yêu cầu hắn rút khỏi giới giải trí.

Trong cuộc sống hiện thực, mọi người cũng dần dần bắt đầu tràn ngập phản cảm với sự kiện lần này, với Lô Tường Bác.

Từ đầu tới đuôi, Lô Tường Bác đều giả chết, một câu cũng chưa nói. Công ty Minh Hưng Entertainment đang trù tính vì hắn, kỳ thật cũng bận rộn cả buổi tối.

Người đại diện của Lô Tường Bác không ngừng gọi điện thoại cho các nick truyền thông, cho minh tinh minh quen trong giới, nhờ bọn họ nói tốt giúp Lô Tường Bác, thậm chí hứa không ít chỗ tốt. Nhưng những người này chính là không để ý tới hắn, thậm chí cúp điện thoại của hắn!

Rốt cuộc, có một nick marketing ngày thường có quan hệ không tồi với người đại diện, lên nói một câu: “Lão Trần, tôi với ông quan hệ tốt, tôi mới nói cho ông biết, lần này thật sự không được. Tôi sẽ không đi đập ngực nhân nhà ông, nhưng muốn tôi giúp hắn nói chuyện, không có khả năng. Đối phương thế lực lớn, tôi không dám đắc tội, tôi chỉ có thể làm được như vậy.”

Sau khi cúp điện thoại, người đại diện gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng: “Hứa Sanh, ông thật sự phải đuổi tận giết tuyệt như vậy sao!”

Mà hắn tự nhiên không biết, giờ phút này, Hứa đạo cũng mang vẻ mặt mờ mịt nhìn các truyền thông, minh tinh, nick marketing kia tiến hành các loại thao tác. Ông mới điện thoại cho ba bốn người, chuyện này đột nhiên đã biến thành như vậy, Hứa đạo căn bản là không có chuẩn bị, cũng căn bản không rõ chuyện gì xảy ra.

Khi ông nhìn thấy Lưu lão cũng đăng weibo tại trang nhà mình, ông lại gọi điện thoại qua, hỏi: “Lão Lưu, đây là có chuyện gì? Tôi mới gọi cho vài người, sao mấy ông đều đã hành động hết rồi? Còn có mấy người tuôn ra bí mật kia, ông biết là chuyện gì không?”

Lưu lão cười ha ha, nói: “Ông xem ông kia, còn không biết à? Vừa rồi Hoa Hạ Entertainment liên hệ tôi, nhờ tôi xếp hàng. Ông biết đó, tôi đương nhiên đứng ở bên phía ông, Hoa Hạ Entertainment cũng đã nói như vậy, tôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt.”

Hứa đạo không dám tin tròn to mắt: “Hoa Hạ Entertainment?!”

Dưới trướng Hoa Hạ Entertainment có rất nhiều rất nhiều minh tinh, có rất nhiều người đại diện, người sản xuất, biên kịch ưu tú... còn có đạo diễn.

Lưu lão chính là đại đạo diễn dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, nhưng Hứa Sanh thì lại là một đạo diễn độc lai độc vãng, tự mở phòng làm việc. Có công ty tự nhiên là chuyện tốt, tương đương có núi dựa, nhưng có công ty đôi khi cũng sẽ có hạn chế, không thể tùy tâm mà quay phim.

Đầu kia điện thoại, Hứa đạo nghe ông bạn cũ của mình cảm khái cười nói: “Hoa Hạ Entertainment muốn nâng Dung Hù. Ông cũng nhìn ra, tiềm lực của thằng bé Dung Hù này có bao nhiêu, hiện tại Hoa Hạ Entertainment đang cực lực nâng đỡ cậu ta. Chuyện lần này, phòng chừng Hoa Hạ Entertainment cũng định nhân cơ hội cho rất nhiều người trong giới một cái cảnh cáo, nói cho bọn họ biết, Dung Hù là nghệ nhân Hoa Hạ Entertainment.”

Tiềm lực của Dung Hù có bao nhiêu, Lưu lão không cần phải nói, Hứa Sanh cũng biết. Nếu Dung Hù không ôn, ông làm sao có thể mời một minh tinh trẻ tuổi mới ra mắt một năm, đến diễn nam chính trong phim của mình?

Nhưng mà trầm tư hồi lâu, Hứa đạo lại thở dài: “Mấy người có Hoa Hạ Entertainment làm núi dựa, cảm giác rất tốt nhỉ. Cơ mà lão Lưu, lần này Hoa Hạ Entertainment vì Dung Hù mà động can qua lớn như vậy... tôi luôn cảm thấy có điểm gì là lạ.”

Lưu lão hơi hơi sững sốt, một lát sau, lại nói: “Nào có cái gì không thích hợp.”

Sau đó, Lưu lão liền kéo đề tài đi, hai người lại trò chuyện chốc lát, liền cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, Lưu lão gật đầu, cân nhắc thật lâu, cười tủm tỉm gửi một cái tin nhắn: [lần này, cậu có làm gì không?]

Qua thật lâu, cũng không nhận được hồi âm của đối phương, Lưu lão nhướn lông mày hoa râm, trong lòng đã có đáp án.

Cũng đúng, là ông nghĩ quá đơn giản. Dù Hoa Hạ Entertainment có nâng Dung Hù thế nào nữa, thì cũng không đến mức quây cho ồn ào huyền ảo như thế. Sau chuyện này, khẳng định có ai đó thúc đẩy. Lại nghĩ một chút, Ôn Tuyền, Lâm Huyền, Hạ Mộ Nhan, James... lên tiếng lúc mới đầu.

Có quan hệ tốt với những người này, là ai?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Tình Y xa xôi, khách sạn.

Từ buổi chiều, trải qua toàn bộ sự cố này, cả đoàn phim «Không tiếng động» đều bị vây trong một loại trạng thái mỗi mẹt.

Rất nhiều nhân viên công tác còn ở lại phim trường thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đạo cụ quay phim ngày hôm sau. Bên phòng y tế, nghe nói Lô Tường Bác náo loạn một trận, sau lại bị Hứa đạo phái bảo vệ cường chế trấn áp xuống. Hơn nữa đoàn phim đã liên hệ cảnh sát, phim trường cách cục cảnh sát một đoạn, chỉ sợ phải nửa đêm cảnh sát mới đến được.

Buổi tối Dung Hù về khách sạn, vừa vận nhìn thấy vài hậu cần thu dọn đồ đạc của Lô Tường Bác đi ra, đưa đến đoàn phim. Khi đi qua bên người Dung Hù, mấy hậu cần kia đều chào hỏi cậu, còn quan tâm thân thể cậu, bảo cậu đừng nên bị cái loại tiểu nhân mặt người dạ thú như Lô Tường Bác chọc giận.

Dung Hù cười gật đầu, cảm ơn bọn họ.

Mấy hậu cần ấy vừa đi xa, vừa nghị luận: “Tôi dám đánh cược, cái chai màu trắng tôi tìm được trong phòng trọ lý kia, trong đó khẳng định chính là thuốc kích thích. Thật ghê tởm, thế mà lại còn bỏ thuốc nữ diễn viên, loại chuyện này một tên đàn ông như hần sao lại làm được? Tính toán chi li với phụ nữ, còn dám đối xử với phụ nữ như vậy, hần quả thực làm mất hết mặt mũi đàn ông chúng ta!”

Nghe lời mấy hậu cần đó nói, nụ cười trên mặt thiếu niên dần dần tắt đi.

La Thiên bên cạnh càng tức giận đến trợn tròn mắt, đồng cảm nói rằng: “Nếu tôi đột nhiên béo phì, tôi nhất định sẽ tức chết mất! Lưu Tuệ Chân có cảm giác là một người rất mạnh mẽ, lúc quay phim cô ta cũng không ăn uống bao nhiêu, hình như chính là vì giảm béo. Hơn nữa cô ta còn là nữ diễn viên nữa, lại đi theo hướng điểm lệ gợi cảm, chuyện lần này nếu không bị phát hiện, nói không chừng cô ta cũng sẽ giống Vu Nhã Tĩnh, bị hủy tiền đồ!”

Tuy La Thiên không thích Lưu Tuệ Chân, nhưng mà không đến mức muốn hại đối phương, gặp được loại chuyện này, cô thân là đồng bào phái nữ, đương nhiên cũng cảm thấy phẫn nộ thay Lưu Tuệ Chân.

Dung Hù hơi hơi nhăn mày, môi khẽ mò, nhưng đến cuối cùng vẫn không mở miệng.

Lần này Dung Hù cũng không có cùng về khách sạn với Tần Trình, bọn họ còn chưa rời khỏi đoàn phim, Tần Trình đã gọi một cú điện thoại, không biết đi đâu rồi. Sau khi cùng La Thiên trở lại khách sạn, La Thiên vẫn còn đang không ngừng mắng Lô Tường Bác.

La Thiên phụ trách những chuyện đơn giản giữa fan, mà La Chấn Đào thì phụ trách các loại sự vụ PR của Dung Hù. Cho nên chuyện hôm nay là do La Chấn Đào toàn quyền phụ trách, La Thiên không có biện pháp nhưng tay.

Tình huống người người hô đánh của Lô Tường Bác trên internet, Dung Hù đã sớm biết. Vốn dĩ Dung Hù còn muốn nhắc nhở La Chấn Đào một chút, muốn hần chú ý mấy điểm, tốt nhất từ vài phương diện nào đó đi đã kích Lô Tường Bác. Nhưng mà cậu không ngờ, La Chấn Đào lại có thể làm được đến mức này, nhưng cần thận nghĩ nghĩ cậu liền đoán được: chỉ sợ trong này có công ty can thiệp.

Tuần trước công ty mới vừa cho cậu một cái tài nguyên, từ tài nguyên kia đến xem, liền biết hiện tại mình tỉnh mà công ty đang nâng đỡ nhất chính là cậu. Hành động này của công ty cũng không phải không có lý, nếu ngay cả ngôi sao mới mà nhà mình coi trọng nhất cũng bảo vệ không tốt, vậy còn có thể bảo vệ ai?

Sau khi nói lời từ biệt với La Thiên, Dung Hù trở lại khách sạn, lập tức cởi quần áo, bắt đầu tắm rửa.

Thiếu niên xinh đẹp cao ngất đứng ở trước vòi hoa sen, tùy ý dòng nước trong suốt ầm ập cọ rửa mặt mình, cọ rửa mỗi một đầy người. Khi Dung Hù dùng đầu gối để gội đầu, đầu gối đụng tới miệng vết thương bị rách da trên tay phải cậu, không khỏi có chút đau rát.

Đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp nhẹ nhàng rũ xuống, Dung Hù nhìn vết thương thật nhỏ trên ngón trỏ, ánh mắt hơi sâu, sau một lúc lâu, lại dời tầm mắt đi chỗ khác.

Mười lăm phút sau, khi Dung Hù tắt vòi hoa sen, đang chà lau thân thể, đột nhiên nghe được chỗ cửa truyền đến tiếng gõ rất nhỏ. Cậu hơi ngẩn ra, nhanh chóng lau khô thân thể, cầm lấy áo choàng tắm vắt trên thanh inox khoác lên trên vai. Cậu tùy tay cột đai lưng lại, đồng thời nâng bước ra cửa.

Xuyên thấu qua mắt mèo, thấy rõ người ngoài cửa, Dung Hù mỉm cười cong môi, vừa mở cửa, vừa cười nói rằng: “Tần Trình, sao giờ anh mới về. Trước đó đi đâu, sao lại...”

Âm thanh im bật, người đàn ông thanh lịch ôm chậm khiến thiếu niên sững sờ mở to hai mắt, kính ngạc bị đối phương ôm thật chặt.

Cửa phòng khách sạn còn mở, trong hành lang không có một bóng người, Dung Hù theo bản năng duỗi tay đóng cửa lại. Cậu kính ngạc nói rằng: “Tần Trình, anh sao...”

“Tiểu Hù...” Giọng nam khàn khàn kêu gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai Dung Hù.

Gọng nói này thấp thuận giống như rượu đỏ nồng đậm, mang theo hương vị tao nhã mê người. Đôi tay giam cầm thiếu niên cực kỳ nóng bỏng, cho dù cách áo choàng tắm, cũng làm cho Dung Hù cảm thấy mình giống như bị đối phương nhét vào trong thân thể, bị nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của đối phương thiêu đốt sạch.

Thật lâu sau, Dung Hù nâng hai tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy người đàn ông phía trước: “Ủm, em ở đây...”

Một lúc lâu, lại nghe Tần Trình thấp giọng cười một tiếng, hơi nóng trong miệng nhẹ nhàng phả ra bên tai Dung Hù, dịu dàng giống như tán tỉnh giữa tình nhân. Ánh đèn vàng ảm áp bao phủ thân thể hai người, Tần Trình thấp giọng nói xong, Dung Hù lại phút chốc ngưng ngắn ——

“Anh rất sợ hãi, anh rất khổ sở, tiểu Hù... anh rất tức giận.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 106

Ngọn đèn vàng mờ mờ nhẹ nhàng chiếu sáng, trong huyền quan chật chội nhỏ hẹp, người đàn ông gắt gao ôm lấy thiếu niên trong ngực, đem khuôn mặt chôn ở hõm vai ảm áp của đối phương. Mùi dầu gội nhân nhật từ tóc Dung Hù lan ra, trong huyền quan là sự yên tĩnh thật lâu, không có một ai mở miệng, không khí đọng lại thành băng.

Dung Hù cảm giác nơi cổ họng mình có một chút khô khốc.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe Tần Trình nói như vậy.

Người đàn ông ấy đang nói hần rất sợ hãi, hần rất khổ sở, hần... rất tức giận.

Trong lòng Dung Hù mơ hồ có một suy đoán, trong thoáng chốc giống như có chút hiểu rõ vì sao đối phương khác thường như vậy, nhưng mà lúc cần thận cân nhắc, lại luôn cách một tấm rèm, vẫn luôn thấy không rõ lắm.

Hôm nay trong đoàn phim xảy ra rất nhiều chuyện, vì sao Tần Trình lại tức giận? Hay là nói, là vì cuộc điện thoại hần nhận trước đó, bên chỗ Từ Tấn đã xảy ra chuyện gì?

Cẩn thận suy tư một khắc, Dung Hù nhẹ giọng nói rằng: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trả lời Dung Hù chính là sự im lặng của người đàn ông.

Bất an trong lòng dần dần khuếch tán, Dung Hù nhấn chặt mày, cậu tránh thoát cái ôm của đối phương, ngắt đầu nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,

Tần Trình, anh hùm..."

Đôi môi cực nóng đột nhiên ngăn chặn lời nói kế tiếp của thiếu niên.

Một cánh tay phải mạnh mẽ có lực gắt gao đè gáy Dung Hù, cánh tay trái thì vòng qua eo cậu, dùng sức lôi kéo, cậu liền lao đảo va vào cái ôm đó. Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cạy mở đôi môi vốn dĩ không đóng chặt của thiếu niên, cũng không lập tức đi vào đền cuồng cướp lấy, mà là không ngừng mút vào cánh môi mềm mại.

Môi là một trong những nơi mẫn cảm nhất của nhân loại.

Mới đầu Dung Hù còn kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng theo cảm giác tê dại từ trên môi chậm rãi truyền lên đại não, cậu liền thả lỏng thân thể, nhắm hai mắt lại, tận tình hôn trả đối phương.

Nụ hôn của Tần Trình bá đạo cường thế, hai người hôn hôn, liền lao đảo dờn sang bên cạnh hai bước. Dung Hù bỗng nhiên đụng vào trên tường, hai người tạm thời tách ra, nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên lại mãnh liệt hôn đối phương.

Lúc này, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp tiến vào khoang miệng thiếu niên, liếm cắn khoang miệng nhũn nhụi mẫn cảm, phát ra tiếng nước chập chập.

Hô hấp của Dung Hù dần dần nặng nề, cậu phát ra từng tiếng rên rỉ khàn khàn từ trong lỗ mũi, tay trái Tần Trình đè lại tay phải cậu, chặt chẽ đặt ở trên tường, một tay khác thì lôi kéo tay trái Dung Hù, để cậu ôm lấy eo mình.

Trong không khí tràn ngập hơi thở kiều diễm lãng mạn mờ ám, nhiệt độ chậm rãi tăng lên, tiếng nỉ non ngọt ngào cũng khiến huyền quan vốn đã nhỏ hẹp càng thêm vài phần khô nóng.

Hình ảnh này thật sự quá mức tốt đẹp, thiếu niên xinh đẹp chỉ mặc một cái áo choàng tắm thuần trắng, tóc hơi ướt, bị người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đặt ở trên tường, dùng sức hôn môi. Bọn họ say mê với cuộc đua miệng lưỡi này, cảm giác tê dại mềm mại kích thích đại não Dung Hù, khiến cậu nhận không được mà sa vào trong đó.

Trên vách tường rất nhanh liền có một chút ẩm ướt, Dung Hù vừa mới tắm rửa xong, còn chưa kịp sấy tóc, đã đi mở cửa. Giọt nước trong suốt theo sợi tóc dính thành lọn rơi xuống, tí tách, rơi vào trong cổ áo choàng tắm rộng mở của thiếu niên, lại dọc theo xương quai xanh yếu ớt cao thẳng đi xuống, cuối cùng ản nấp vào chỗ tối ở trong ngực.

Đại lưng lỏng lẻo leo leo đã có dấu hiệu bị cọ mờ, vòng eo thon gầy mảnh khảnh giấu kín trong áo choàng tắm, xuống chút nữa, áo choàng tắm chỉ đến chỗ đầu gối thiếu niên. Cẳng chân thon dài trắng nõn giống như bạch ngọc tốt đẹp nhất, dưới ánh sáng ảm đạm chiếu ra vẻ trơn bóng.

"Tần... hùm..."

Trong mũi đều là hơi thở của người đàn ông, hormone nồng đậm khiến hai chân Dung Hù dần dần như nhũn ra, nhưng lý trí còn sót lại làm cho cậu miễn cưỡng hô lên một chữ ở khe hở giữa nụ hôn. Nhưng Tần Trình vẫn không có chấm dứt, hân mê nhẹ liếm cắn môi thiếu niên, lại hôn hồi lâu, tận đến lúc Dung Hù sắp chết chìm trong nụ hôn khi thì dịu dàng khi thì cường thế ấy, hân mới kết thúc nụ hôn.

Vừa được giải phóng, Dung Hù lập tức nặng nề thở hổn hển. Cả người cậu đều dựa trên tường, miễn cưỡng chống đỡ thân thể mềm yếu.

Một lát sau, rốt cuộc cậu cũng lấy lại hơi. Dung Hù nhẹ nhàng nâng mắt, đang chuẩn bị hỏi sao đối phương đột nhiên khác thường như vậy, nhưng tầm mắt rơi vào trong con ngươi thâm thúy tối đen kia, lại chợt ngơ ngẩn.

Tần Trình rũ mắt, an tĩnh chăm chú nhìn thiếu niên ở trước mặt.

Trong đôi mắt tối tăm không có một chút ánh sáng, nổi lên một trận mưa gió cuồng bạo. Giờ phút này, rốt cuộc Dung Hù mới hiểu rõ, cái câu "anh rất tức giận" không phải là đang nói giỡn.

Tần Trình là thật sự tức giận, hơn nữa vô cùng tức giận.

Đôi môi sưng đỏ hé hé, cuối cùng lại khép lại.

Thiếu niên nâng cặp mắt phượng tràn đầy ánh nước rực rỡ lên, qua hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: "Anh đang giận em sao?" Nói xong, Dung Hù thật cẩn thận đánh giá Tần Trình, dường như muốn từ trong vẻ mặt của hân tìm ra một ít manh mối.

Ngón tay dần dần siết chặt lại, nhìn thiếu niên khản trương lo lắng trước mắt, thật lâu sau, Tần Trình nhắm hai mắt lại.

Không có ai nói chuyện, không khí nhất thời lại áp lực xuống, bất an trong lòng Dung Hù càng thêm nặng nề, cậu đang chuẩn bị mở miệng hỏi lại, lại nghe Tần Trình khe khẽ hít vào một cái. Một nụ hôn dịu dàng gần như không có một chút tình dục, nhẹ nhàng đậu trên môi Dung Hù.

Thân thể phút chốc cứng đờ, Dung Hù kinh ngạc nhìn người yêu của mình, chỉ nghe giọng đối phương trầm thấp khàn khàn chậm rãi vang lên: "Anh không có giận em, tiểu Hù, anh vĩnh viễn sẽ không giận dữ với em. Anh chỉ giận mình, không hề phát hiện trong đoàn phim có người đối xử với em như vậy, nếu xế chiều hôm nay em không tránh thoát..."

Tiếng nói đột nhiên dừng lại, Tần Trình nghiêm túc hỏi: "Tiểu Hù, anh nên làm cái gì bây giờ?"

Cặp mắt trong suốt sáng ngời hơi hơi rung động, trong mắt phản chiếu một người đàn ông thâm trầm nội liễm. Người đàn ông ấy lúc không quay phim, luôn thích che giấu tâm tình của mình, mà giờ phút này, người đó lại đang hỏi cậu, rằng hẳn nên làm cái gì bây giờ?

Trong tích tắc này, nghi hoặc đã được giải thích, trong lòng giống như có cái gì đó đột nhiên mềm nhũn. Ấm áp, nóng nóng, cảm giác ấm áp kia theo mạch máu, chảy khắp toàn thân.

Dung Hù không tự chủ được mà nâng khóe môi, thoáng ngẩng đầu, hôn một cái trên môi Tần Trình.

"Không có lần sau. Tần Trình, về sau loại chuyện này em sẽ nói với anh đầu tiên, em sẽ không giấu anh bất cứ chuyện gì nữa."

Trong mắt người đàn ông hiện lên một chút kinh ngạc, ngay sau đó, hẳn đột nhiên cúi đầu, lại hôn lên thiếu niên.

Cái hôn lúc này, lưu luyến mà triền miên. Không có sấm chớp mưa rền như trước, chỉ có nhu hòa ấm áp. Hai tay Dung Hù nhẹ nhàng ôm lấy Tần Trình, Tần Trình cũng ôm eo cậu, dùng động tác nhẹ nhất hôn thiếu niên mình yêu mến nhất, cũng là vậy ngược không thể đụng vào nhất.

Xế chiều hôm nay khi hẳn nhìn thấy đồng phế tích kia, lần đầu tiên hẳn cảm giác được, có chuyện gì đó mình không thể khống chế.

Dung Hù... nếu xảy ra chuyện, hẳn nên làm cái gì bây giờ?

Về sau sẽ không còn được gặp lại thiếu niên ấy, hẳn nên làm cái gì bây giờ?

Lúc đó, lý trí trực tiếp biến mất, ai cũng không biết hẳn dùng nghị lực thế nào mới đè nén được nội tâm sợ hãi và bất an. Tận đến khi hẳn nghe được giọng Dung Hù, trái tim gần như trống rỗng kia mới nhét đầy trong tức khắc. Nhiệt độ lại quay về trong thân thể, hẳn cảm giác máu mình rót cuộc đã có nhiệt độ, rồi cuộc có thể tiếp tục sống sót.

Kỳ thật khi Tần Trình biết được Dung Hù đã sớm biết diễn viên kia có khả năng mưu đồ gây rối, quả thật hẳn giận đến cực hạn.

Nếu đã sớm biết, vì sao không tránh? Vì sao không trực tiếp đuổi diễn viên đó ra khỏi đoàn phim, vạch trần bộ mặt đích thực của hẳn ta, để tất cả mọi người biết rốt cuộc hẳn ta là dạng tiểu nhân gì? Nhưng ngay sau đó, Tần Trình liền hiểu rõ: tiểu Hù của hẳn còn đang trưởng thành.

Thiếu niên của hẳn còn chưa trưởng thành đến mức có thể quyết định diễn viên trong đoàn phim, thiếu niên của hẳn đang gian nan đi tới trên một con đường phủ kín bụi gai. Như vậy người chân chính nên trách cứ không phải Dung Hù, mà là bản thân hẳn. Từ sáng tới tối gọi điện thoại, thế mà hẳn lại chưa từng phát hiện, Dung Hù có hoài nghi với người kia.

Hẳn chỉ nghĩ tới việc nói lời ngọt ngào tâm tình với thiếu niên, cùng cậu chia sẻ từng tí một trong cuộc sống của hai người, lại căn bản không đủ cẩn thận.

Một nụ hôn chấm dứt, Tần Trình tựa vào trán Dung Hù, cong môi: "Là lỗi của anh."

Dung Hù hơi hơi ngơ ngẩn, môi thoát ra từ trong một nụ hôn ngọt ngào, cậu còn chưa kịp phản ứng: "Cái gì?"

Không trả lời vấn đề này, Tần Trình lại cúi đầu hôn hôn lên mũi thiếu niên, tiếp đó buông lỏng hai tay, bên môi nâng lên một độ cong khó có thể phát hiện, hẳn nghiêm túc mờ mịt, nói ra một câu ——

"Dung Hù, anh yêu em."

Hai mắt Dung Hù phút chốc tròn to, hồi lâu, cậu cũng cười nhạt nói: "Em cũng yêu anh, Tần Trình."

Hai người ngưng mắt nhìn đối phương, không có một ai nói chuyện, cũng không có một ai động thủ trước.

Dung Hù dần dần cảm giác được, nhiệt độ vừa mới giảm xuống lại từ dưới thân cuộn cuộn dâng lên, trong lòng cậu có chút khô nóng, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trịnh trọng của người đàn ông ấy, luồng khô nóng kia càng khó có thể phai mờ.

Mà bên kia, Tần Trình cũng như thế.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, dung nhan thiếu niên dát một tầng sáng nhạt. Mặt mày tinh xảo như tranh, mũi cao thẳng, đôi môi sưng đỏ hơi hé, giống như đang hấp dẫn hẳn tiếp tục hôn lên, mà cặp mắt kia cũng đắm chìm trong một tầng nước không thể xem nhẹ.

Diễm quang tươi đẹp, khi thiếu niên ấy nâng mắt nhìn bạn, thậm chí bạn sẽ nhận không được muốn hôn lên mắt cậu ấy, chiếm đôi mắt xinh đẹp ấy làm của mình.

Ngón tay nắm chặt thành quyền, Tần Trình đột nhiên xoay người, giọng khàn khàn nói rằng: "Em đi sấy tóc đi."

Lời vừa nói ra, Tần Trình liền nâng bước đi, Dung Hù lập tức ngơ ngẩn. Cậu chưa từng nghĩ rằng, Tần Trình sẽ đột nhiên dứt áo ra đi như vậy, cậu trực tiếp kéo cánh tay Tần Trình lại, nói: "Tần Trình, anh..."

"Xoạt —— "

Cùng lúc người đàn ông xoay người lại, tay hắn ôm lấy đai lưng áo choàng vốn đã lỏng la lỏng lẻo, trong tức khắc, đai lưng rớt ra, rơi trên mặt đất...

Áo choàng tẩm màu trắng lập tức rộng mở sang hai bên, Tần Trình mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm phong cảnh tốt đẹp kiêu diễm trong áo choàng, mà Dung Hù cảm thấy thân thể đột nhiên chợt lạnh, theo bản năng kéo lại quần áo, lập tức cúi người nhặt đai lưng dưới đất lên, tiếp tục buộc chặt.

Không khí đọng lại, một lúc lâu, Tần Trình mở miệng nói: "Anh..." Âm thanh mới vừa nói ra, hắn liền dừng lại.

Giọng nói thật sự vô cùng khàn, rõ ràng là đang đè nén. Trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một chút phức tạp, im lặng thật lâu, Tần Trình lại mở miệng nói: "Anh đi trước, Từ Tấn đã thuê một phòng, hôm nay anh ngủ cách vách."

Nói xong, Tần Trình nâng bước vòng qua người Dung Hù, đi về phía cửa.

Tay hắn run rẩy chạm vào nắm cửa lạnh như băng, gần như là dùng hết sức lực toàn thân, mới ép mình nắm chặt tay nắm cửa. Nhưng ngay sau đó, bàn tay vẫn luôn trắng nõn xinh đẹp từ phía sau hắn vòng qua, nhẹ nhàng khoát lên trên tay hắn.

Tần Trình lập tức dừng lại.

Hắn thoáng quay đầu, chỉ thấy ngọn đèn mờ tối từ đỉnh đầu chiếu xuống, chiếu rọi trên hàng mi nhẹ nhàng của thiếu niên, đổ xuống một cái bóng mờ mờ người. Cặp mày thanh nhả thấu triệt giờ phút này nhận nhạo sóng nước lán lán, đôi môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, cả người Dung Hù kẻ sát sau lưng Tần Trình, nhẹ nhàng khoát cầm lên trên vai Tần Trình.

Cậu nâng mặt lên, dịu dàng cắn vành tai người đàn ông một phát.

Giây tiếp theo, giọng thiếu niên vang lên trong huyền quan: "Tần Trình, anh thật sự... không muốn làm với em sao?"

"Phụt ——"

Sợi dây lý trí vào giờ khắc này đã đứt đoạn, Tần Trình bỗng nhiên xoay người, một tay đặt thiếu niên trên tường điên cuồng hôn môi.

"Humm Tần Trình... um..."

Hết thấy ập đến quá nhanh, Dung Hù nhất thời không thể thích ứng, nhưng theo đầu lưỡi kia luồn vào khoang miệng cậu, hơi thở quen thuộc rong chơi giữa môi cậu, cậu dần dần trầm tĩnh lại, vươn hai tay ra ôm người đàn ông phía trước, tận tình hôn trả đối phương.

Đầu lưỡi chơi đùa khiến thân thể hai người đều càng thêm khô nóng, tiếng nước bọt mờ ám cũng quanh quẩn trong huyền quan nhỏ hẹp.

Một nụ hôn chấm dứt, Dung Hù dựa vào tường, thô thô thở dốc, mà Tần Trình lại theo sườn mặt hoàn mỹ kia, hôn gò má cậu, hôn chóp mũi, cuối cùng dừng trên vành tai mềm mại tinh xảo của thiếu niên, nhẹ nhàng nhay cắn.

"Tần Trình..."

Người đàn ông liếm cắn vành tai, khiến thiếu niên phát ra từng tiếng kêu rên khẽ đến không thể nghe thấy.

Dung Hù cũng không biết, thân thể của mình thế mà lại mẫn cảm như vậy. Lúc hôn môi với người đàn ông ấy, mỗi lần đều bởi vì quá mức mẫn cảm, cậu nhiều lần rơi vào hạ phong, bất luận mới đầu thế lực ngang nhau cỡ nào, thì sau đó đều sẽ mềm nhũn trong ngực đối phương.

Mà hiện giờ, Tần Trình cắn vành tai cậu, thế mà cậu cũng cảm thấy hai chân chậm rãi nhũn ra.

Hơi thở ấm áp và liếm cắn mềm nhẹ, khiến một chút điện lưu rất nhỏ chui vào đầu óc cậu. Cậu ôm eo Tần Trình, hai người gắt gao dán vào nhau, mà áo choàng tẩm thô ráp của khách sạn không ngừng ma sát thân thể cậu.

Tần Trình dán chặt bao nhiêu, áo choàng tẩm kia liền ma sát kịch liệt bấy nhiêu.

Bên trong áo choàng cũng không có mặc bất cứ thứ gì, cho nên khi tay Tần Trình ôm eo cậu, áo choàng tẩm liền không ngừng ma sát thịt mềm mẫn cảm bên hông cậu; khi Tần Trình kẻ sát ngực cậu, áo choàng tẩm liền ma sát ngực cậu, khiến hai điểm trước ngực cậu càng thêm run rẩy; khi đùi phải Tần Trình đột nhiên chen vào giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng nhấc lên trên...

"A..."

Vải áo choàng thô ráp cọ qua hạ thân đã sớm nửa cương lên của thiếu niên, cũng cọ qua nơi phía sau chưa bao giờ được chủ nhân chú ý tới.

Qua hồi lâu, người đàn ông rút cuộc buông thả vành tai bị cắn đến hoàn toàn sung huyết đỏ lên, hạ xuống một nụ hôn dịu dàng trên mắt Dung Hù. Nụ hôn dịu dàng này khiến Dung Hù không khỏi có chút mê man, nhưng mà ngay sau đó, Tần Trình liền hôn lên cổ cậu, khiến cậu phát ra một tiếng hừ nhẹ.

"Humm nhột..."

Dung Hù sợ nhột, đụng tới cổ rất nhột, đụng tới eo rất nhột, đụng tới lòng bàn chân cũng rất nhột.

Mà hiện tại, từng nụ hôn vụn vặt rơi trên cổ cậu, Dung Hù nhột đến mức hận không thể nhanh chóng đẩy người đàn ông ra, nhưng mà ai ngờ, bỗng nhiên, người đàn ông nâng tay phải lên, cách vài vốc thô ráp, xoa lồng ngực thiếu niên.

Trong phút chốc, khoái cảm tê dại vượt qua cơn nhột, khiến hai chân Dung Hù mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

Tần Trình nhanh chóng ôm lấy người yêu, Dung Hù nâng đôi mắt ướt át lên, hung hăng trừng Tần Trình một cái. Cậu cũng không biết, cái nhìn này căn bản không có bất cứ sức lực gì, chỉ có vô tận phong tình, vì thế một thứ nóng bỏng đột nhiên thẳng tắp chia vào bắp đùi cậu.

Gần như là theo bản năng, Dung Hù hỏi: "Không phải anh không được à?"

Tần Trình phút chốc sùng sốt, một lát sau, rốt cuộc hẳn hiểu rõ ý của thiếu niên.

Môi khẽ nhếch, Tần Trình hơi nở nụ cười, thân nhiên hỏi: "Vì sao cảm thấy... anh không được?"

Hoặc có lẽ là vì thân thể quá mức khô nóng, khiến đại não cũng nóng đến độ có chút chóng mặt, Dung Hù không nghe ra được sự nguy hiểm trong giọng nói của người đàn ông, theo phản xạ nói rằng: "Vây nhiều lần trước, tới lúc máu chốt mà anh vẫn không làm, không phải là vì không được sao?"

Nhẹ nhàng "a" một tiếng, Tần Trình lạnh nhạt nói: "Hôm nay anh cho em biết, rốt cuộc anh có được không."

"A!"

Bỗng nhiên, Tần Trình ôm lấy thiếu niên gầy yếu, đi nhanh về hướng phòng ngủ.

Xuyên qua căn phòng khách nhỏ, liền trực tiếp đến phòng ngủ, chính giữa bày một cái giường lớn thuần trắng.

Tần Trình trực tiếp ném thiếu niên lên giường, Dung Hù đụng vào giường chần chờ, trong đầu choáng váng. Chờ lấy lại tinh thần, cậu mới vừa mở miệng nói một câu "em thật sự sợ nhột, anh đừng đụng nơi đó", nhưng mới nói đến chữ "anh", ngay sau đó, người đàn ông liền nhào lên, đè cậu ở trên giường.

"Tần Trình! Ừm..."

Người đàn ông cúi đầu, lần thứ hai hôn lên cằm cổ mẫn cảm của thiếu niên. Hẳn nhẹ nhàng hạ xuống một cái lại một cái hôn trên đó, Dung Hù nhột đến hai chân không ngừng run rẩy, tận đến khi Tần Trình giờ tay lên, lần thứ hai cách vài vốc, ấn lên đầu vú đã đứng lên trước ngực cậu.

"A..."

Lúc này đây, không chỉ là chạm một chút liền chấm dứt. Ngón tay cách áo choàng tấm mỏng manh, không ngừng đảo quanh xoa nắn trên đầu vú. Vài vốc thô ráp từng chút một cọ vào điểm đỏ mềm mại nhẵn nhụi, rất nhanh liền càng thêm sung huyết, tê dại truyền đến từ ngực dần dần vượt qua cơn nhột trên cổ, Dung Hù khó nhịn lắc mông, nói không rõ rốt cuộc là nhột nhiều hơn một chút, hay là thích nhiều hơn một chút.

Mà Tần Trình rốt cuộc cũng buông tha cơn cổ sợ nhột của cậu, cách vài vốc, hôn lên ngực trái cậu.

Đầu vú bên trái vốn dĩ cô đơn ưỡn lên ở nơi đó, thậm chí đội vài vốc lên thành một điểm nhô ra, khi đầu lưỡi người đàn ông dùng sức lướt qua điểm đỏ cao thẳng kia, Dung Hù nhịn không được rên rỉ ra tiếng, hạ thân cũng triệt để đứng lên.

Tay trái người đàn ông không ngừng vuốt ve quảng vú non mềm, mà điểm bên trái Dung Hù thì bị Tần Trình triệt để liếm cắn đùa bỡn. Khoái cảm đáng sợ theo xương sống vọt vào đầu óc cậu, sáng khoái mà hai đời chưa bao giờ trải nghiệm khiến Dung Hù nhịn không được cong eo lên, chủ động đưa ngực vào trong miệng người đàn ông.

"Hừm a... Tần Trình, dùng sức chút..."

Chỉ mỗi khoái cảm do hai điểm trước ngực tạo thành, cũng đã khiến Dung Hù cảm thấy hạ thân muốn bạo phát. Vật bên dưới thẳng tắp dựng đứng lên, chọt vào bụng Tần Trình. Nhưng mà ngay lúc vật kia sắp phun trào, một bàn tay đột nhiên nắm chặt nó, ép cơn cao trào trở về.

Hai mắt thiếu niên rung rung, ngây thơ nhìn người đàn ông phía trên.

Nhìn về mặt người yêu sa vào tình dục, ánh mắt Tần Trình càng trầm xuống, nhưng mà hẳn cũng không vội. Hắn kéo tay Dung Hù, bắt đầu giúp mình cởi quần áo.

Quần áo mùa hè vẫn rất dễ cởi, chỉ hai phát, hẳn liền lộ ra nửa người trên, nhưng Dung Hù còn mặc một cái áo choàng tắm. Tuy rằng cổ áo đã lỏng lẻo vắt trên bờ vai, vạt áo cũng đã bị cọ đến gốc đuôi, nhưng cố tình chính là che ngực, che hạ thân.

Dung Hù vươn tay muốn cởi bỏ đai lưng, nhưng Tần Trình lại ngăn cản cậu.

Thiếu niên khó hiểu mà nhìn hắn, hắn lại cong eo, cách lóp vạt, đột nhiên hôn lên vạt trắng tấp kia.

"A... Tần Trình!"

Cách áo choàng tắm, căn bản thấy không rõ dáng vẻ bên trong, nhưng mà lại tăng thêm một phần cảm giác thần bí. Hơn nữa vải vóc thô ráp không ngừng ma sát trên dương cụ mẫn cảm, không có chật hẹp ẩm áp như khoang miệng, nhưng có một loại tình thú khác.

Tần Trình đẩy hai chân Dung Hủ sang bên cạnh, vật áo càng nâng lên vài phần, đã có thể nhìn thấy bóng mờ sâu thẳm. Nhưng mà, Tần Trình vẫn không cởi cái áo đó ra, hắn vẫn cách lớp vải liếm cắn hạ thể thiếu niên, tận đến khi thiếu niên cả người run rẩy bắn ra lần đầu tiên, vật áo bị bắn ướt, hắn mới xoa xoa đôi môi ướt át, ngẩng đầu nhìn Dung Hủ.

Lúc này, Dung Hủ đang đắm chìm trong dư vị cao trào.

Trước đó cậu luôn hoài nghi có phải Tần Trình không được hay không, nhưng trên thực tế, bản thân cậu mới là một người tương đối lành đạm trên phương diện này.

Đời trước sống hơn hai mươi năm, tuy rằng Dung Hủ từng xem qua loại phim đó, còn xem qua không chỉ một bộ, nhưng không hề có tâm tư thâm du. Mà đời này, cậu cũng chưa từng nghĩ tới việc thâm du, cô tình sau khi có người yêu, mới nghĩ về việc đó, không có phản cảm với loại việc đó.

Tròn hai đời, đây đều là lần đầu tiên của cậu.

Người yêu của cậu chỉ dùng miệng, còn cách quần áo, khiến cho cậu thích đến bắn ra.

Loại nhận thức này khiến Dung Hủ sau khi cao trào qua đi, trong lòng sinh ra một chút ngượng ngùng, nhưng đa phần vẫn là thỏa mãn: hóa ra loại chuyện này, thoải mái như vậy. Chờ cậu triệt để hồi tỉnh lại từ trong khoái cảm bản tính, ánh mắt Tần Trình sâu thẳm nhìn cậu, khàn giọng hỏi: "Tiểu Hủ... còn tiếp tục làm không?"

Từ bất cứ phương diện nào mà nói, Tần Trình là một người yêu tốt nhất.

Nhẹ nhàng cong môi, Dung Hủ đột nhiên vươn tay, đặt trên dây lưng Tần Trình. Tần Trình khẽ kinh ngạc, giấu kín dục vọng dưới đáy mắt vô cùng tốt, nhưng mà đồ vật đã sớm đứng lên lại trắng trợn biểu đạt tình dục của hắn giờ phút này.

"Em đến... giúp anh..."

Dung Hủ nhanh chóng cởi thắt lưng người đàn ông, trực tiếp cởi quần ra. Vật kia đột nhiên rơi vào ánh mắt, còn cách một cái quần lót, nhưng kích cỡ đáng sợ khiến Dung Hủ lập tức ngây người.

Thứ này, lớn hơn cậu nhiều! Sao lại lớn như vậy?!

Tần Trình lạnh nhạt nói: "Tiểu Hủ, còn làm không?"

Trực tiếp cúi đầu hôn lên vật lớn ấy, Dung Hủ dùng hành động thực tế trả lời vấn đề của Tần Trình.

Tần Trình không tiếng động nở nụ cười, nhìn người yêu xinh đẹp của mình đang khẩu giao vì mình. Theo động tác Dung Hủ cúi người, cổ áo rộng thùng thình thông xuống, rút cuộc lộ ra hai điểm hồng hồng bên trong. Tần Trình hạ mắt, an tĩnh mà nhìn.

Hai điểm kia thẳng tắp đứng ở trên lồng ngực bằng phẳng trắng nõn, chói mắt, xinh đẹp như mai hồng trong tuyết.

Dung Hủ học theo dáng vẻ Tần Trình, cố ý không cởi quần lót hử, chính là muốn cách vài vóc hôn lên thứ đó. Cậu không ngừng dùng đầu lưỡi liếm cắn vật lớn trắng kiện kia, rất muốn trực tiếp đem người đàn ông này liếm bắn, nhưng đáng sợ chính là, cậu liếm mười mấy phút đồng hồ, căn bản không có một chút hiệu quả, vật kia vẫn cứng rắn đứng ở trong quần lót.

Chần chừ một tích tắc, thiếu niên vươn tay, lột quần lót người đàn ông xuống.

Giống như không ngờ Dung Hủ sẽ làm như vậy, Tần Trình cũng kinh ngạc nhìn về phía cậu. Sau đó, dương cụ màu đỏ tím đột nhiên đánh vào trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên, dịch tuyến tiền liệt dính dính dính vào trên đôi môi hồng nhuận, khiến Dung Hủ mãnh liệt ngây người.

Không có quần lót ghì lại mới phát hiện, thế mà còn lớn hơn tưởng tượng!

Dung Hủ nhớ lại mấy bộ phim mình đã từng xem qua, miễn cưỡng vươn đầu lưỡi, không có vài vóc ngăn cản, liếm liếm đỉnh chóp hạ thể của người đàn ông.

"Hum..."

Thiếu niên kinh ngạc nâng mắt lên, chỉ thấy Tần Trình hơi hơi nhếch môi, thế mà lại phát ra một tiếng kêu rên.

Vừa rồi cậu liếm lâu như vậy, đối phương đều không có một chút phản ứng. Hiện tại, đột nhiên liền có cảm giác ư?!

Dục vọng muốn đối phương bắn ra ở trong lòng, đã vượt qua thẹn thùng với loại chuyện này, Dung Hủ bỗng nhiên cúi đầu, trực tiếp nuốt toàn bộ thứ đó của người đàn ông vào.

"Khụ khụ khụ khụ..."

Mới vừa nuốt vào, cậu liền kịch liệt ho khan. Bởi vì dị vật xâm lấn, yết hầu nhanh chóng co rút đè ép, hung hăng nghiền lên hạ thể Tần Trình, khiến hần lại thấp giọng hừ hừ: "Tiểu Hủ um..."

Có một tiếng này cổ vũ, Dung Hủ nhin xuống cảm giác buồn nôn trong cổ họng, lần thứ hai phun ra nuốt vào. Tiếng kêu nghèn nghẹn của Tần Trình vang lên, Dung Hủ nâng mắt, chỉ thấy hai mắt Tần Trình mở to, ánh mắt thâm trầm nhìn mình.

Sau cái đối mặt ngắn ngủi, Tần Trình cong khóe môi, bỗng nhiên vươn tay kéo eo Dung Hủ, xoay người cậu qua.

Sau đó, trực tiếp lấy tư thế 69, khẩu giao cho đối phương.

Lúc này Tần Trình vẫn chưa cởi áo Dung Hủ, nhưng mà hần lại mở áo sang hai bên. Vạt áo chặn đi ánh sáng, Tần Trình chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ nhàn nhạt, hần một phen cảm lấy hạ thể sạch sẽ kia, sau đó trực tiếp nuốt xuống.

"Hum a..."

Trong miệng là cự vật của người đàn ông, nhưng mà sáng khoái từ hạ thân truyền đến lại làm cho Dung Hủ không kim lòng nổi mà thấp giọng rên rỉ.

Khoái cảm mà khoang miệng ướt át mang đến hoàn toàn khác với vừa rồi, Dung Hủ thích đến hai chân mềm nhũn, bên hông cảm thấy từng đợt tê dại, cậu run rẩy thân thể, vẫn phun ra nuốt vào dương vật trước mắt, nhưng mà dần dần, cậu đột nhiên nhin không được mà ngã sang một bên.

"A... Tần Trình... nhanh..."

"Hum a... A a... Thật thoải mái..."

Quá chú tâm hưởng thụ khoái cảm người đàn ông cho mình, Dung Hủ cũng không có phát hiện, tay phải Tần Trình chậm rãi dời xuống, duỗi về phía tiểu huyết chưa có ai đụng vào. Khi ngón tay vuốt ve quanh huyết khẩu, Dung Hủ không cảm thấy có cái gì dị thường, ngược lại có loại thích thú kỳ dị.

"Hum... Tiếp tục..."

Giờ phút này, Dung Hủ nằm trên người Tần Trình, vạt áo choàng tấm che khuất khuôn mặt người đàn ông. Tần Trình cũng không thể thấy rõ thứ trước mắt mình, nhưng mà ngón tay hần lại vuốt ve tìm được tiểu huyết gắt gao đóng chặt kia, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái...

"A..."

Tiếng rên rỉ ngọt nị của Dung Hủ khiến người đàn ông tăng nhanh tốc độ.

Ngón tay cũng không có trực tiếp vói vào, mà là không ngừng ấn xoa ở huyết khẩu. Tiểu huyết chưa từng bị đối đãi như vậy, huyết khẩu hẳn cảm bị ngón tay thô ráp lần lượt ấn xoa, Dung Hủ nói không rõ đó là cảm giác gì, chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

Ngay sau đó, khi Tần Trình cảm thấy huyết khẩu đã mềm mại gần đủ, hần đột nhiên luồn vào một ngón tay.

"A a a a a..."

Cảm giác dị vật xâm nhập trong cơ thể khiến Dung Hủ đột nhiên tỉnh táo, cậu chống thân thể mềm yếu lên, nhìn về phía hạ thân mình. Nơi đó bị quần áo ngăn cản, căn bản nhìn không thấy Tần Trình đang làm cái gì, chỉ là trong hậu huyết miêu tả ra rõ ràng hình dạng một ngón tay.

Dung Hủ dần dần nhớ lại, bộ GV duy nhất mình đã từng xem qua. Đường như cậu có chút hiểu rõ Tần Trình đang làm cái gì, cắn chặt răng, suy tư một khắc, cậu hé môi đang chuẩn bị mở miệng, ai ngờ ngón tay trong thân thể đột nhiên hoạt động.

"Hum a... Tần Trình..."

"Tần Trình... em..."

Loại cảm giác này thật kỳ quái, một ngón tay cắm trong hậu huyết mình, ma xát qua vách tường chưa bao giờ có người đến. Tần Trình lần lượt thăm dò mà cong lại, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, mà Dung Hủ đã sớm miễn cảm đến mềm nhũn thân thể, thích đến sắp khóc.

Thân thể cậu sao lại miễn cảm như vậy.

Trong đầu mơ mơ màng màng tức tối vấn đề này, Dung Hủ còn chưa kịp nghĩ ra đáp án, đột nhiên! Một cảm giác như điện giật kích thích thân thể cậu, khiến cả người cậu run lên, ngón chân thích đến độ cuộn mình lại.

"A a a a a a... Không cần... Tần Trình..."

"Tiểu Hủ, là nơi này sao..."

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên, Dung Hủ không hiểu rõ "nơi này" là có ý gì, nhưng mà kể tiếp, cậu tự mình thể nghiệm mà hiểu được

hàm nghĩa cái từ này. Ngón tay ấy không ngừng xoa ấn một điểm trên vách tường, khoái cảm như thủy triều cũng điên cuồng cắn nuốt Dung Hủ, khiến cậu lên tiếng rên rĩ.

May mà hiệu quả cách âm của khách sạn này rất tốt, nếu không thì có khả năng căn phòng

cách vách cũng có thể nghe được âm thanh mờ ám mê người của cậu.

Giờ phút này Dung Hủ nào còn quản được nhiều như vậy, điểm kia quả thực muốn mạng của cậu, cả người cậu đều không có sức lực, toàn bộ cảm quan đều tập trung về tiểu huyết phía sau, cảm nhận khoái cảm chết người bao phủ mình.

Dịch ruột non từng chút một phân bố ra, làm ngón tay Tần Trình ướt nhẹp. Nương theo dịch ruột non làm trơn, ngón tay thứ hai lập tức nhét vào, sau đó là ngón tay thứ ba.

Đại khái là cảm giác bị ấn tuyến tiền liệt rất thích, Dung Hủ cũng không có chú ý phía sau mình đã vào ba ngón tay. Tiểu huyết bị khuếch trương đầy đủ, ở nơi hai người đều nhìn không tới, huyết thịt đỏ tươi không ngừng mấp máy, giống như đang kêu gào không đủ.

Cẩn thận tự hỏi một khắc, Tần Trình lại duỗi vào ngón tay thứ tư.

Bốn ngón tay đồng thời cắm rút trong tiểu huyết mềm mại, Dung Hủ bị khoái cảm kích thích đến độ đã sắp không có ý thức, bỗng nhiên thân thể cậu khựng lại, thế mà lại bắn ra lần thứ hai. Bởi vì bắn tinh, hậu huyết cũng kịch liệt run rẩy, ngay thời cơ này, Tần Trình bỗng nhiên ôm thiếu niên còn đắm chìm trong cao trào lên, nhìn hai mắt mông lung của đối phương, phút chốc cắm vào!

"A a a a a..."

Cao trào vào giờ phút này ngưng bật.

Hạ thế phía trước bắn ra một luồng tinh dịch cuối cùng, khiến áo choàng của khách sạn triệt để ướt át.

Côn thịt của người đàn ông chỗ nào là bốn ngón tay có thể bằng được, trong khoảnh khắc dương vật trắng kiện đáng sợ kia cắm vào, Dung Hủ đã bị chặt đứt cao trào. Cậu đau đến thân thể không ngừng run rẩy, ngón tay kéo chặt chần dưới thân, mà Tần Trình thì đè ở trên người cậu, cúi người xuống, dịu dàng hôn lên nước mắt sinh lý vì đau đớn mà sinh ra của thiếu niên.

Sau khi côn thịt cắm vào liền bất động, cũng chỉ đắm vào một nửa.

Dung Hủ không ngừng thờ dốc, qua hồi lâu, cậu nhẹ giọng nói rằng: "Không sao... Tần Trình, anh tiếp tục..."

Nhìn cậu như vậy, Tần Trình chỗ nào nhẫn tâm. Hai người cứ cứng đờ như vậy, Dung Hủ bị cơn đau đớn kịch liệt chặt đứt cao trào, nhưng huyết thịt vẫn cảm mềm mại đáng yêu lại căn bản không bị ảnh hưởng, chúng nó vẫn đắm chìm trong cao trào, điên cuồng nghiền ép cự vật của người đàn ông, giống như một cái miệng nhỏ nhắn há to, tham lam nuốt lấy thứ đó.

Giống như cảm nhận được người đàn ông do dự, Dung Hủ nâng khóe miệng, hô một tiếng: "Tần Trình."

Thừa dịp người đàn ông nâng mắt nhìn cậu, cậu đột nhiên giữ chặt eo Tần Trình, kéo lên trên, khiến vật lớn hoàn toàn vào trong thân thể của mình.

"Hum..."

"A..."

Một người là thỏa mãn thờ dài, một người lại đau đến bật khóc.

Nhìn nước mắt của thiếu niên, Tần Trình đau đến tim cũng co rút, thờ dài nói: "Anh đã nghĩ, ít nhất chờ em qua hai mươi tuổi rồi lại nói. Tiểu Hủ, hiện tại em quá nhỏ, chúng ta không nên làm loại chuyện này."

Giơ tay lên xoa xoa nước mắt sinh lý, Dung Hủ mím môi: "Vậy hiện tại... rốt cuộc anh có muốn làm hay không?"

Nếu đã cắm vào toàn bộ, vậy hiện tại mới rút ra, cũng không quá có ý nghĩa. Nhìn biểu tình kiên cường của thiếu niên, Tần Trình nắm chặt ngón tay, ngay sau đó, rốt cuộc không nhẫn nại dục vọng sắp bùng nổ kia nữa, bắt đầu nhẹ nhàng cắm rút.

"Hum..."

Động tác mềm nhẹ của người đàn ông khiến Dung Hủ bắt đầu dần dần thích ứng, vốn dĩ đã làm trơn vô cùng tốt. Hiện giờ, khi côn thịt ma sát vách tường, tràng đạo không tự chủ được mà tràn ra dịch ruột non dính dính, càng thành dịch bôi trơn tốt nhất.

Dung Hủ vươn hai tay, ôm lấy cả vai người đàn ông, dựa ở bên tai hắn, thấp giọng nói: "Nhanh một chút..."

Động tác đột nhiên thoáng khựng lại, một lát sau, Tần Trình cong môi, hôn một cái trên môi thiếu niên, sau đó...

"A a a a... Chính là chỗ đó... Tàn Trinh hum..."

"Ừm... Dừng sức... Nhanh lên..."

"Thật thoải mái... em sắp không được rồi... A a..."

Thiếu niên đã triệt để thích ứng cảm giác của côn thịt, khi mỗi một tắc mị thịt bị côn thịt thô to rút ra, trong tiểu huyết đều hư không khó nhịn truy đuổi, giống như muốn nuốt nó trở lại; mà khi côn thịt thẳng tắp bỏ huyết đạo ra, hung hăng cắm vào nơi sâu, vách tường bị ma sát thích đến cực hạn, thích đến độ khiến người ta quả thực không thể tự kiềm chế.

Dịch ruột non dính dính của thiếu niên và dịch tuyến tiền liệt chảy ra từ đỉnh chóp của người đàn ông dưới động tác cầm rút mãnh liệt, bị ép ra khỏi tiểu huyết. Bụng người đàn ông hung hăng đánh lên mông thiếu niên, phát ra tiếng thân thể va chạm, toàn bộ căn phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng bành bạch và tiếng nước vang dội.

Tàn Trinh ôm eo Dung Hù, lật người cậu lại, côn thịt liền ở trong thân thể Dung Hù xoay một trăm tám mươi độ.

Dung Hù giống như không khống chế được mà bắn ra, mà ngay trong tiểu huyết qua cơn cao trào đè ép co rút càng thêm lợi hại của cậu, Tàn Trinh gia tăng tốc độ đâm vào, điên cuồng cầm rút. Dung Hù chôn mặt trong gối, sau eo hơi hơi nâng lên, bởi vì động tác này, tiểu huyết bị áo choàng tấm ẩn giấu cả một buổi tối rốt cuộc lộ ra.

Chỗ kia đỏ tươi dâm mỹ, xung quanh đều là dịch trong suốt, mang theo một luồng hơi thở phóng đảng.

Ánh mắt Tàn Trinh càng thêm thâm trầm, Dung Hù kêu rên, khàn khàn giọng: "Sao... lại lớn rồi... A a a..."

Côn thịt hung hăng rút ra, lại dùng hết toàn lực đâm vào. Tàn Trinh mở mắt trừng trừng nhìn huyết thịt điểm sắc theo động tác của mình lật ra khỏi thân thể thiếu niên, sau đó lại bị mình vô tình đâm vào.

Chất lỏng ướt át không ngừng từ trong miệng tiểu huyết nhỏ nhỏ chảy xuôi ra, khiến gốc đùi lầy lội.

"Tiểu Hù... tiểu Hù..." Giọng người đàn ông trầm thấp đè nén tình dục, vang lên bên tai Dung Hù.

Dung Hù gian nan nâng mí mắt lên, xoay qua nhìn đối phương một cái. Cái nhìn này khiến Tàn Trinh ngưng lại hô hấp, ngay sau đó đột nhiên bế Dung Hù lên, lập tức đi về phía phòng tắm.

Côn thịt mãnh liệt từ phía dưới đâm lên trên, tiến vào chiều sâu khó tin.

Dung Hù sáng khoái đến mở to hai mắt, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào. Theo động tác Tàn Trinh bước đi, côn thịt không có một chút quy luật đâm trái đâm phải trong cơ thể cậu, khiến vách tường bị đâm cho càng thêm mềm mại, cũng làm cho hạ thể Dung Hù chậm rãi vững lên.

Chờ Dung Hù lấy lại tinh thần, cậu mở mắt ra, liền gặp được một mặt gương.

Nhìn người trong gương, tim thiếu niên khẽ run lên. Chỉ thấy cậu trong gương, vẫn mặc một cái áo choàng tấm màu trắng. Nhưng mà cổ áo đã triệt để rơi xuống, bị kéo đến hông cậu. Hai điểm đỏ trên ngực cậu đều ưỡn lên, trên cổ là từng dấu hôn hồng hồng.

Mà hạ thân cậu, vẫn bị vạt áo ngăn cản. Cậu có thể cảm nhận được một cây côn thịt thật lớn đang đâm vào trong thân thể mình, nhưng mà ở trong gương, cậu giống như chỉ là quần áo hỗn độn một chút, trên vạt áo có mấy chỗ ướt át, ngoài ra không còn gì khác thường.

Trái tim Dung Hù nhảy bình bịch, dường như cậu đã nghĩ ra người đàn ông sắp làm gì. Nhưng mà, cậu lại không ngăn cản, mà là tròn mắt gắt gao nhìn mình trong gương sa vào dục vọng, chậm rãi vươn tay, đụng phải đai lưng.

Trong lòng Tàn Trinh động dậy, không kìm lòng nổi đâm về phía trước: "Tiểu Hù..."

Dung Hù quay đầu lại, giữ chặt đầu hôn lên, hai người lại hôn chốc lát, tay Dung Hù đã cởi bỏ đai lưng. Tiếp đó, cậu mãnh liệt kéo đai lưng ra, áo choàng tấm màu trắng nhất thời liền rộng mở sang hai bên, rốt cuộc, lộ ra hạ thể màu hồng phấn cùng với... côn thịt thật lớn cắm ở trong tiểu huyết.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nhìn thấy vật đó, Dung Hù vẫn không dám tin mà mở to hai mắt.

Đồ vật đó, thế mà lại cắm trong thân thể cậu. Tiểu huyết của cậu bị căng ra cực hạn, làn da quanh huyết khẩu sắp thành trong suốt, nhưng thứ đó vẫn không có một chút ý tứ muốn bỏ qua cho cậu, vẫn vững vàng cắm ở bên trong.

Vách tường mẫn cảm truyền đến cảm giác gân xanh trên côn thịt nhảy lên, Dung Hù nắm chặt ngón tay, hạ thể hoàn toàn đứng thẳng. Cậu bỗng nhiên quay đầu, kéo cò Tàn Trinh, điên cuồng hôn môi.

Chờ cái hôn ấy chấm dứt, ánh mắt thiếu niên hấp dẫn mà mê man, thấp giọng cười: "Tàn Trinh... làm em..."

Ngay sau đó, côn thịt trực tiếp rút ra, lại hung hăng đâm vào.

"A a a a a..."

Dung Hù hạ mắt, nhìn hạ thể của mình trong gương, cậu mở mắt trừng trừng nhìn lúc thứ kia đi ra, thân thể của mình như mê luyến truy đuổi đối phương, hận không thể ăn cây còn thịt kia vào bụng; chờ đến khi vật kia trở vào, nó hung hăng ma xát qua tuyến tiền liệt của mình, cuối cùng đâm vào chỗ sâu trong thân thể, khiến cậu thích đến rên rỉ ra tiếng.

Tình ái thối nát điên cuồng duy trì liên tục từ phòng ngủ đến phòng tắm, cuối cùng khi Dung Hù bắn lần thứ tư, vách tường co rút mấp máy rồi cuộc khiến Tần Trình nhìn không được bắn ra toàn bộ, trực tiếp bắn trong thân thể Dung Hù.

Chất lỏng hơi lạnh mãnh liệt bắn vào vách tường nóng bỏng, kích thích Dung Hù cả người run lên, trong tiểu huyết đột nhiên chảy ra một đồng lớn dịch dính trong suốt. Cao trào lần này, khiến Dung Hù sáng khoái đến triệt để hôn mê bất tỉnh, phía sau còn không ngừng phun ra nuốt vào còn thịt của người đàn ông, không nỡ để đối phương rời đi, theo bản năng cảm nhận cao trào trước nay chưa từng có.

Bắn xong, Tần Trình ôm Dung Hù trực tiếp đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen tắm rửa giúp thiếu niên nhà mình.

Lúc hai người vào phòng tắm Dung Hù cũng đã tỉnh táo lại, cậu dựa vào gạch men sứ lạnh như băng, muốn hạ nhiệt độ cho thân thể nóng bỏng của mình. Cậu rũ mắt, im lặng không lên tiếng nhìn Tần Trình giúp mình rửa các loại chất nhầy trên thân thể, chờ Tần Trình bảo cậu uống miếng nước súc súc miệng, cậu cũng nhu thuận hé miệng, nuốt một ngụm nước to, lại phun ra hết.

Mà cuối cùng của tất cả, là rốt cuộc phải đào cái thứ trong thân thể cậu ra.

Mới đầu còn thật sự chỉ là tắm rửa đơn giản, nhưng mà theo động tác của người đàn ông càng lúc càng nhanh, thậm chí không cần thận dụng phải điểm đã sớm sung đỏ trong thân thể thiếu niên, rốt cuộc Dung Hù nhìn không được ôm cổ người đàn ông phía trước, dán môi lên.

Thân thể ăn ngon biết mùi gắt gao dán vào đối phương, không ngừng cọ cọ, giống như ám chỉ cái gì đó.

Tối hôm nay Tần Trình chỉ có một lần, tự nhiên là rất nhanh đã bị thiếu niên khiêu khích cứng lên, nhưng hấn lại dùng một tay kéo người yêu nhà mình ra, hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, giọng khàn khàn nghiêm túc nói rằng: “Tiểu Hù... em không chịu nổi, em còn nhỏ...”

Trong ánh mắt sáng ngời của thiếu niên phản xạ ánh nước mê người, Dung Hù lại hôn lên: “Em không nhỏ hơn anh đâu.”

Tần Trình khẽ kinh ngạc, nhưng hấn còn chưa kịp hồi ý những lời này, hai người liền trực tiếp tắt vòi sen, lại ở trong phòng tắm làm một lần. Lúc này Tần Trình thông cảm cho thân thể Dung Hù, cũng không có cố ý chống đỡ không ra, chờ Dung Hù bắn ra xong, hấn cũng giao lương nộp thuế.

Nhưng mà sau lần này, Dung Hù là thật sự mệt đến nâng không nổi một ngón tay.

Nhìn khuôn mặt thiếu niên ngủ thật say, Tần Trình nhẹ nhàng cong khóe môi, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút cưng chiều và bất đắc dĩ. Hấn ôm thiếu niên, dịu dàng cẩn thận mà làm toàn bộ thanh lý, cuối cùng lại ôm người lên trên giường.

Nhìn giường chần lầy lội và hỗn loạn, người đàn ông tuần mỹ tao nhả hơi hơi nhíu mày, trầm ngâm một khắc, cuối cùng vẫn kéo chăn ra, lấy ra một cái chăn khác từ trong tủ treo quần áo, mềm nhẹ đắp trên người thiếu niên.

Lấy hết vỏ chăn, bao gói lầy dính thứ của hai người tới, Tần Trình lạnh nhạt bình tĩnh đi vào phòng tắm, tiếp đó... bắt đầu giặt giũ.

Trên đời này chỉ sợ không một ai có thể nghĩ ra, ngay cả di Tần cũng tuyệt đối không thể tưởng được, vị Tần đại thiếu gia từ nhỏ mặc kệ thù công nghiệp nhà mình, giờ phút này thế mà lại mang về mặt bình tĩnh giặt! chăn! gối!

Tần Trình cẩn thận ngưng trọng giặt sạch mỗi một ngõ ngách vỏ chăn bao gói, không buông tha bất cứ một chỗ khả nghi nào. Nhất là chất lỏng trên đó, hấn dùng xà phòng chà xát nhiều lần. Đại khái bởi vì chưa từng giặt đồ, toàn bộ cái chậu là một đồng hồ hỗn độn, bọt bay đầy trời, ngay cả quần áo của hấn cũng đều là bọt.

Chờ đến khi Tần Trình gian nan giặt xong hết, đã là sau nửa đêm. Hấn treo vỏ chăn và bao gói trên cái giá ở dưới điều hòa, mở gió lớn nhất, không ngừng thổi.

Làm xong hết thấy, Tần Trình kéo rèm ra, chỉ thấy không trung phía đông đã nhuộm một tầng ánh mặt trời nhàn nhạt. Hấn xoay người đi đến bên giường, cũng không có nằm ở bên cạnh ngủ, mà là vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve eo thiếu niên, sau đó lại vuốt ve hai chân thiếu niên.

Sau khi Dung Hù tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau. Cậu nhìn thời gian trên điện thoại di động, đột nhiên mở to hai mắt, trực tiếp chống cánh tay lên muốn xuống giường, chỉ là hai chân vừa mới đạp đến sàn nhà, phía sau liền truyền đến một trận đau đớn, khiến cả người cậu đổ ập xuống giường.

Giờ khắc này, toàn bộ ký ức đêm qua dồn mãnh tràn vào đại não.

Mới đầu hai người ở huyện quan bắt đầu hôn môi như thế nào, sau đó mình lại không cẩn thận cởi sạch như thế nào, sau đó nhìn thấy Tần Trình nghĩa vô phần cổ rời đi, lại quyến rũ đối phương như thế nào...

Nâng tay phải che ở trên mặt, hai má dần dần nổi lên màu ửng hồng, Dung Hù ngượng ngùng mím chặt môi.

Nhưng mà, ký ức đến đây còn chưa chấm dứt!

Còn có sau đó, cậu lớn mật giúp đối phương làm chuyện đó như thế nào, điên cuồng hô lên những lời kia như thế nào, lại chủ động cởi quần áo như thế nào, còn đặc biệt phản chấn nhìn mình trong gương, bảo đối phương càng nhanh một chút... tận đến cuối cùng, Tần Trình đã không muốn làm, thế mà cậu lại ở trong phòng tắm lôi kéo đối phương làm thêm một lần nữa!

Dung Hù: "..."

Hừm, đêm qua có thể là cậu uống phải rượu già rồi.

Ngay lúc này, cửa đột nhiên bị người mở ra từ bên ngoài. Không bao lâu, La Thiển liền đi vào phòng, trong tay còn bưng một bát cháo và rất nhiều đồ ăn sáng nhẹ nhàng ngon miệng. Thấy Dung Hù dậy, cô vui vẻ nói rằng: "Tiểu Hù, cuối cùng cậu cũng dậy, lần này cậu ngủ thẳng tới giữa trưa luôn đó."

Vừa nói, La Thiển vừa đem toàn bộ đồ ăn sáng và cháo bỏ vào một cái bàn nhỏ, lại bưng bàn nhỏ lên trên giường Dung Hù.

Thấy thế, Dung Hù hơi hơi ngơ ngẩn: "Chị tiểu Thiển, đây là..."

La Thiển cười cười, lý lẽ đương nhiên mà nói rằng: "Không phải cậu bị bệnh sao? Nhanh chóng ăn chút đồ thanh đạm, tiểu Hù, ngày mai cần phải quay đó, nếu lại kéo dài nữa, tiến độ có khả năng sẽ đuổi không kịp."

Nghe La Thiển nói, Dung Hù không hiểu ra sao.

Kể tiếp, từ trong tự thuật của La Thiển, rốt cuộc cậu hiểu rõ từ đầu đến cuối sự việc.

Hóa ra sáng hôm nay La Thiển thấy Dung Hù vẫn không rời giường, liền tới phòng cậu tìm cậu. Lúc ấy bất quá mới sáng sớm sáu giờ, Tần Trình cũng không biết Dung Hù thường xuyên tới đoàn phim sớm một tiếng, vì thế khi La Thiển đến gõ cửa, cửa vừa mở ra, người cô nhìn thấy dĩ nhiên là Tần Trình.

Gần như là trong nháy mắt, La Thiển liền khẩn trương kích động nói lắp: "Tần... Tần Tần thần? Sao anh lại ở chỗ này? Đây là phòng của tiểu Hù!"

Mình tỉnh mà La Thiển vô cùng thích chỉ có hai, một là Dung Hù, một người khác chính là Tần Trình. Mỗi ngày cô và Dung Hù ở cùng một chỗ, cho dù có thích như thế nào nữa, cũng sẽ không thấp thỏm như lúc mới đầu, nhưng nhìn thấy Tần Trình, cô vẫn có chút không quá thích ứng.

Nhưng mà, người đàn ông cao lớn ngược sáng đứng ở trước mặt cô, không có một chút xấu hổ và luống cuống, trái lại trấn định lãnh tĩnh nói rằng: "Đêm qua tôi đến xem Dung Hù, hình như thân thể em ấy có chút không thoải mái, tôi giúp em ấy đo nhiệt độ một chút, nhiệt độ cơ thể có hơi thấp."

La Thiển sững sốt, theo bản năng nói rằng: "Vậy hôm nay chẳng phải là không thể quay ư? Thân thể tiểu Hù thế nào, cần tìm bác sĩ hay không?" Nói xong, La Thiển liền định đi vào trong phòng.

Ngay khi La Thiển sắp vào, sắp nhìn thấy vỏ chăn và bao gối còn chưa triệt để hong khô, Tần Trình đã lãnh tĩnh vươn tay ngăn ở trước mặt cô. La Thiển về mặt mờ mịt nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt ấy hạ mắt nhìn cô, thân nhiên nói: "Cô đi giúp tiểu Hù xin nghỉ trước đi."

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, La Thiển nuốt nước miếng một cái, kích động nói "được", tiếp đó nhanh chóng đi tìm Hứa đạo xin phép.

Nhưng mà Hứa đạo nghe chuyện Dung Hù bị bệnh, lập tức nghĩ đến sự cố ngày hôm qua. Quả thật, trải qua loại chuyện đó, có thể sẽ sinh ra một chút ảnh hưởng với tâm tình, sau khi tâm tình kịch liệt dao động, bị bệnh cũng không phải không có khả năng.

Hứa đạo mang lòng áy náy và xấu hổ mà đồng ý cho Dung Hù nghỉ, còn bảo cậu tỉnh dưỡng cho tốt. Nhưng chờ La Thiển không cẩn thận nói ra việc "tiểu Hù bị bệnh là do Tần thần nói cho cháu biết", Hứa đạo nhưn nỉ, cười tủm tỉm nói: "Hóa ra là Tần Trình à? Không phải hần đến đoàn phim thăm tôi sao? Vừa lúc, bảo hần tới giúp tôi xem xét diễn viên nam thứ đi."

Tần Trình biết được việc này: "..."

Vì thế, Tần Trình vừa mới thay vỏ chăn và bao gối xong, khiến cho căn phòng giống ban đầu như đúc, đã bị Hứa đạo lôi đi.

Chuyện Tần Trình thay bao gối và vỏ chăn, La Thiển tự nhiên không biết. Nếu Tần Trình nói Dung Hù bị bệnh, vậy La Thiển tự nhiên sẽ không hoài nghi, cũng không có lấy nhiệt kế đo lại, chỉ dựa theo lời Tần Trình đã nói, chuẩn bị com nước thanh đạm cho Dung Hù, chờ đối phương tỉnh dậy.

Một tay cầm thìa, múc cháo trắng, một tay khác thì nhẹ nhàng vuốt ve trên chăn đệm sạch sẽ.

Tầm mắt thiếu niên dần dần dừng trên giường chăn, nhìn chăn đệm sạch sẽ sẽ sẽ, chậm rãi, cậu cong khóe môi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Không cần người khác nói, Dung Hù cũng biết, khẳng định Tần Trình đã xử lý chán.

Nơi này là khách sạn, không phải là trong nhà, nếu không xử lý tốt đồ vật trong phòng, chờ nhân viên khách sạn đến dọn dẹp phòng, rất dễ dàng phát hiện nơi này đã từng xảy ra chuyện gì.

Làm một minh tinh, không có lúc nào là không cần chú ý an toàn riêng tư của mình. Đã từng có một minh tinh yêu đương vụng trộm với người thứ ba ở trong phòng khách sạn, kết quả bị đi quét dọn phát hiện trên chăn đều là thứ đó. Dĩ kia cũng không có tổ chức nghề nghiệp gì, quay đầu đã đem tin tức bán cho một paparazi.

Tuy rằng paparazzi không biết người thứ ba kia là ai, nhưng vợ của mình tình lúc ấy đang quay phim ở bờ bên kia đại dương, căn bản không có khả năng ở trong nước. Vì thế, chuyện mình tình đó lên giường với người phụ nữ khác tại khách sạn lập tức công khai, quấy đến ồn ào huyên náo, cuối cùng vợ chồng ly hôn.

Tần Trình... thật sự rất cẩn thận.

Ý cười bên môi Dung Hù càng tăng lên vài phần, hai mắt chăm chú nhìn đậm chần trắng nõn.

La Thiển đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Hù, sao cậu đột nhiên cười... hạnh phúc như vậy? Có chuyện gì phát sinh sao?”

Khóe miệng tươi cười đột nhiên cứng đờ, Dung Hù nghiêm trang chững chạc ngẩng đầu nhìn La Thiển, trấn định lãnh tĩnh hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Nhìn thấy nghệ nhân nhà mình bỗng nhiên nghiêm túc như vậy, La Thiển cũng ngây người, sau một lúc lâu mới nói: “Tiểu Hù, cậu như vậy rất kỳ quái đó.”

Dung Hù: “... Có sao?”

La Thiển: “Có. Hơn nữa... tiểu Hù, cậu có phát hiện hôm nay cậu càng đẹp hơn một chút hay không?”

Dung Hù: “...”

La Thiển cẩn thận nghĩ nghĩ, tiếp đó nghiêm túc nói rằng: “Đúng, quả thật càng đẹp hơn trước kia. Làn da cậu càng trắng, cũng càng nhắn nhủ, trắng trắng hồng hồng. A, thật hâm mộ cậu mà tiểu Hù, làn da cậu sao lại tốt như vậy, mỗi ngày thức đêm quay phim, ba bữa không có quy luật, thế mà lại còn tốt như vậy. Tôi cũng rất muốn có làn da tốt như vậy...”

Dung Hù: “...”

Trắng hồng... thiếu chút nữa là chỉ nói mặt đầy xuân sắc nhĩ!

Vì sợ bị trợ lý mất sắc nhà mình phát hiện cái gì dị thường, buổi chiều, Dung Hù đã rời giường, cùng La Thiển đến đoàn phim. Vốn dĩ La Thiển còn muốn bảo Dung Hù nghỉ ngơi thêm một chút, nhưng Dung Hù lại trực tiếp mời bác sĩ của đoàn phim, bác sĩ kiểm tra thân thể cho cậu xong, tỏ vẻ: “Hết thấy đều vô cùng bình thường, thân thể Dung Hù rất tốt.”

Lúc này, rốt cuộc La Thiển mới yên tâm.

Chỉ là động tác Dung Hù bước đi luôn có chút quái quái, không phải tư thế quái, mà là đặc biệt chậm. Trước kia Dung Hù đi còn nhanh hơn La Thiển một chút, làm hại cô gái nhỏ luôn phải đẩy nhanh bước chân, nhưng hôm nay Dung Hù lại chậm hơn La Thiển rất nhiều.

Nghi hoặc trong lòng càng ngày càng sâu, suy tư hồi lâu, La Thiển bưng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, không phải là tiểu Hù vừa mới bị bệnh sao, khẳng định thân thể suy yếu, cho nên đi không nhanh.”

Dung Hù hoàn toàn không biết trợ lý nhà mình đang suy nghĩ gì: “...”

Giữa trưa hôm nay mới vừa rời giường ngã sấp xuống, là bởi vì Dung Hù hoàn toàn không chuẩn bị, đột nhiên động đến phía sau. Dù sao thì đêm qua lần đầu tiên trải qua khuếch trương như vậy, phía sau nhất định là có chút đau đớn, dù Tần Trình có giúp Dung Hù mát xa thể nào nữa, cũng không có khả năng khiến sưng đỏ phía sau khôi phục như lúc ban đầu.

Có điều trừ việc đó ra, thân thể Dung Hù cũng không đau như thế nào, đi nhiều vài bước, đã cảm thấy ổn ổn. Cậu chỉ tưởng là bởi vì năng lực khôi phục của mình mạnh, đêm qua hai người làm cũng coi như khắc chế (?), và lại có thể là khuếch trương tương đối tốt, lại không ngờ rằng người đàn ông nào đó một đêm không ngủ, mát xa cho mình cả một đêm.

Chờ về sau biết được chuyện này, đã là một trận tình thú khác.

Lúc Dung Hù đến phim trường, đoàn phim còn đang quay.

Hôm nay Tiêu Từ Đồng đã trở lại đoàn phim tiếp tục quay cảnh của mình, cảnh của cô đều tương đối đơn giản, không có quá nhiều cảnh trọng điểm, cho nên Hứa đạo liền để vài phó đạo diễn đến quản lý màn ảnh, mình thì đi bận chuyện thủ vai nam số hai.

Tựa như lúc trước «Trang hoa la» đột nhiên vội vã cần một nam số ba, hiện giờ «Không tiếng động» cũng vội vã muốn tìm một nam số hai.

Phim điện ảnh giống như «Trang hoa la», «Không tiếng động», đặt ở bình thường, tuyệt đối có vô số minh tinh tranh nhau muốn diễn. Nhưng chuyện bây giờ phát sinh quả vội vàng, rất nhiều diễn viên muốn đóng nhưng lại không an bài được thời gian rảnh, quả là có lòng nhưng không có lực.

Khi đó «Trang hoa la» có thể tìm được Dung Hù diễn, Lưu lão tuyệt đối là may mắn. Nhưng «Không tiếng động» lại không có vận khí như vậy, Hứa đạo và Tần Trình, người sản xuất thương lượng cả ngày, cũng không tìm ra một người thích hợp.

Kỳ thật cũng không phải không có tiểu sinh vừa vặn có rảnh, nhưng mà đối phương hoặc là hình tượng không phù hợp, hoặc là diễn xuất quá kém, Hứa đạo đạo chừng mắt.

Vài người gấp đến độ ngồi tùm tùm, giữa các nhân viên đoàn phim, chỉ có Tần Trình lạnh nhạt lãnh tỉnh ngồi ngay ngắn chính giữa, vô cùng thông dong uống cà phê, hình thành đối lập rõ rệt với cái nhóm sứt đầu mẻ trán bên cạnh.

Khi Dung Hù đi vào phòng họp, mới vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Hứa đạo rống giận.

“Bộp!”

Kịch bản trong tay bị Hứa đạo hung hăng vứt ở trên bàn, ông cụ trừng người đàn ông an tường tự nhiên kia, nổi giận nói: “Giỏi cho cậu Tần Trình, chúng tôi gấp như vậy, thế mà cậu lại một mình uống cà phê! Cậu uống cà phê thì thôi, cậu làm gì mà uống hết cả cà phê của tôi, làm gì! Đó là cà phê của tôi!!!”

Tần Trình nhẹ nhàng buông cái tách sứ trắng trong tay xuống, nâng mắt hỏi: “Vậy ngài uống không?”

Hứa đạo sừng sốt, theo bản năng nói rằng: “Tôi đương nhiên uống rồi.”

Tần Trình nhẹ nhàng “à” một tiếng, giọng điệu bình tĩnh nói: “Cà phê của ngài để đó năm tiếng, không động tới một chút, ngài quá lãng phí, cháu có lòng giúp ngài giải quyết.”

Hứa đạo: “@#¥ @#¥ @#¥#@!!!!”

Đã sớm quen người bạn cũ này độc mồm độc miệng, giờ phút này, Hứa đạo gấp gáp cực kỳ, ngược lại liền bình tĩnh lên. Ông cười tùm tùm kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn về phía người đàn ông được ngân vạn fan điên cuồng nhiệt tình yêu thương bên cạnh, hỏi: “Quen biết nhiều năm như vậy, tiểu Tần, giao tình của hai chúng ta như thế nào?”

Tần Trình cười nhạt cong môi: “Đương nhiên không tồi, tính tình Hứa đạo rất tốt, vô cùng dễ ở chung.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói người sản xuất và nhân viên khác, ngay cả chính Hứa đạo cũng co rút khóe miệng, hoàn toàn không tin. Có điều dù sao thì Hứa đạo cũng là Hứa đạo, người từng trải, da mặt đủ dày, ông cụ vung cánh tay lên: “Nếu giao tình không tồi, vậy cậu giúp tôi diễn một chút đi. Dù sao thì cũng không phải cậu chưa từng làm vai phụ cho Dung Hù người ta, «Tầng mây màu đen» không phải chính là như thế sao? Thế nào?”

Tay kéo cửa của Dung Hù đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Tần Trình.

Lúc này Tần Trình cũng quay đầu nhìn cậu, tầm mắt hai người gặp nhau trên không trung. Trong mắt người đàn ông rõ ràng hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng mà ngay sau đó, hắn lại quay đầu nói với Hứa đạo: “Không có khả năng.”

Dung Hù: “...”

Hứa đạo tức đến khó thở vỗ bàn: “Cậu nhìn không lọt mắt «Không tiếng động» của chúng tôi ư!”

Tần Trình giải thích: “Nhân vật kia không thích hợp với cháu. Cháu quá cao, đè áp tiểu Hù một đầu, hơn nữa hiện tại cháu khó diễn học sinh, nếu cưỡng ép diễn, cũng không phải không thể, chỉ là có khả năng khán giả sẽ không thích ứng. Quan trọng nhất là, ” dừng một chút, Tần Trình không tiếng động nhìn Dung Hù một cái, nói tiếp: “Quan trọng nhất là, ngày mai cháu phải bay đi Milan, tham gia hoạt động.”

Lời Tần Trình nói không phải không có lý, trong bộ phim «Không tiếng động» này, nam số hai chỉ là một vai phụ không tính là quá quan trọng, để Tần Trình đến diễn, thật sự có chút dùng dao mổ trâu để giết gà. Nhưng lại có một điểm rất quan trọng, trước kia để “tiểu Tần Trình” Lô Tường Bác đến diễn, có khả năng khán giả sẽ mua vé; nhưng giả thiết thật sự để Tần Trình đến diễn, nói không chừng khán giả sẽ cảm giác kỳ quái.

Phải biết, từ lúc Tần Trình ra mắt tới nay, dạng nhân vật gì cũng từng diễn, chỉ chưa từng diễn học sinh.

Lúc hắn mười sáu tuổi cũng không diễn học sinh, hiện tại hai mươi bảy tuổi, còn muốn hắn đi diễn học sinh hả?

Tượng trưng hình ảnh người đàn ông ấy sắm vai học sinh ở trong đầu một chút, Dung Hù không tự chủ được mà rung mình một cái, Hứa đạo cách đó không xa có khả năng cũng nghĩ tới hình ảnh kia, đồng thời rung mình một cái.

Nhưng mà chuyện chung quy vẫn phải giải quyết, Hứa đạo thở dài, nói: “Vậy rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

Dung Hù nâng bước vào phòng, ngón tay Tần Trình nhẹ nhàng vuốt ve trên tách sứ trắng, miệng thì nói chuyện với Hứa đạo, nhưng mà ánh mắt lại luôn lạng lạng dừng trên người thiếu niên.

“Hai chuyện, kỳ thật đoàn phim có thể làm. Thứ nhất, cắt cảnh diễn của nhân vật kia, nếu nhân vật của hắn không quá quan trọng, thì có thể sửa lại kịch bản một cách thích hợp. Thứ hai...”

Nói đến đây, Tần Trình đột nhiên nhìn thấy Dung Hù kéo một cái ghế ra ngồi xuống. Khi thiếu niên ngồi xuống, trên khuôn mặt thanh nhã trắng nõn không khỏi lộ ra một chút nhăn nhó, Tần Trình lập tức ngồi thẳng, chờ Dung Hù ngồi xuống rồi, hắn mới chậm rãi thả lỏng thân thể, quay đầu nhìn về phía Hứa đạo: “Thứ hai, không nhất định phải tìm diễn viên, có thể tìm một ca sĩ.”

Hứa đạo phút chốc sừng sốt.

Tần Trình cong môi: “Cháu nhớ rõ, bài hát cùng tên phim là «Không tiếng động», có phải do Lâm Huyền hát hay không?”

Vào ban đêm hơn chín giờ, Hứa đạo mừng rỡ mời Tần Trình ăn bữa cơm, tiễn hân rời đi. Lần này không có mời cả đoàn phim, chỉ mời mấy cấp cao của đoàn phim là Tần Trình, Dung Hù, Tiêu Từ Đồng, người sản xuất, biên kịch, vài người chỉ ngồi một bàn, cùng ăn cơm.

Trên bàn cơm, Tiêu Từ Đồng vẫn luôn kích động lên ngắm Tần Trình, năm lần bảy lượt muốn bắt chuyện. Nhưng mà Hứa đạo vẫn luôn kéo Tần Trình nói chuyện, cô căn bản không có một chút cơ hội “xuống tay”.

Tiêu Từ Đồng nặng nề thở dài: “Không thể xin chữ ký của Tần thần... nếu sớm biết Tần thần tới, dù mặt tôi ngã nát, tôi cũng phải đến đoàn phim.”

Nghe xong lời này, Dung Hù bên cạnh khẽ cười nói: “Chị Từ Đồng, rất thích Tần Trình ư?”

“Chỗ nào là rất thích đâu? Tôi siêu thích Tần thần luôn đó!”

Dung Hù nhớ lại rất nhiều người mình đã từng gặp, cậu hỏi: “Bởi vì «Mộ Thanh» ư?”

Tiêu Từ Đồng nặng nề lắc đầu, đúng lý hợp tình nói rằng: “Không phải vì «Mộ Thanh», đơn thuần bởi vì Tần thần rất ngẫu. Ngẫu như vậy, tôi làm chi mà không thích! Quả thực là nam thần đó!”

Dừng một chút, Tiêu Từ Đồng đột nhiên ý thức được mình đang khen một nam diễn viên trước mặt một nam diễn viên khác, cô nâng môi mỉm cười, vẻ mặt nghiêm túc nói rằng: “Tiêu Hù, cậu cũng rất đẹp. Thật sự, trong các đối tượng hợp tác của tôi, cậu là người đẹp nhất.”

Dung Hù: “...”

Luôn cảm thấy, ngẫu và đẹp, không quá giống nhau nhĩ?!

Lúc ăn cơm, Hứa đạo còn lôi kéo muốn chúc rượu Dung Hù, nhưng Tần Trình lại trực tiếp kéo tay ông xuống. Hứa đạo bất mãn hỏi “Vì sao không cho Dung Hù uống rượu”, vẻ mặt Tần Trình trấn định nói rằng: “Thân thể em ấy không tốt.”

Vành tai đột nhiên đỏ lên, Dung Hù yên lặng cúi đầu dùng bữa, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Còn không phải là thân thể không tốt sao, hiện tại ngồi mâm còn có hơi đau nè!

Bất luận thế nào, buổi tối hơn mười giờ, Tần Trình liền rời khỏi đoàn phim.

Trước khi Tần Trình đi, vài người trong đoàn phim lần lượt nói lời từ biệt với hân, Tiêu Từ Đồng rút cuộc cũng như nguyện lấy được chữ ký của Tần Trình. Khi Dung Hù nói lời từ biệt với hân, Tần Trình mở tay ra, trực tiếp ôm lấy thiếu niên.

Tất cả mọi người lập tức sững sốt, tiếp đó giật mình hiểu rõ: Tần Trình và Dung Hù từng hợp tác, đương nhiên đã sớm quen biết, có thể là bạn.

Mà bọn họ tự nhiên không ngờ rằng, ở trước mắt bao người, Dung Hù bị người đàn ông đó chặt chẽ ôm vào trong ngực. Tần Trình hơi cúi đầu, hơi nóng trong miệng đều phả ra bên tai Dung Hù, hân thấp giọng nói một câu, Dung Hù lập tức đỏ mặt, nhanh chóng tránh khỏi đối phương.

Chờ Tần Trình chính thức rời đi, La Thiên kinh ngạc hỏi: “Hề, tiểu Hù, mặt cậu sao lại đỏ như vậy?”

Khóe miệng Dung Hù hơi giật, thuận miệng giải thích: “Thời tiết hơi nóng.”

La Thiên tỉnh tỉnh mê mê gật gật đầu, miệng còn nói thầm: “Buổi tối không phải là còn có chút lạnh sao, không quá nóng mà...”

Hai ngày sau, dưới sự đề nghị của Tần Trình, rút cuộc Lâm Huyền đồng ý vào đoàn phim «Không tiếng động». Vị tiểu thiên vương giới ca hát ấy sắp đến, rất nhiều nhân viên trong đoàn phim sôi nổi kích động không thôi, chuẩn bị thật sớm. Về phần Lô Tường Bác thì đã sớm bị cảnh sát mang đi, đến đồn công an, tương lai chuyện hân phải phiền não còn có rất nhiều rất nhiều, sự cố của đoàn phim «Không tiếng động» lần này vẫn chưa xong đâu.

Mà La Thiên tự nhiên không rõ, buổi tối hôm đó, người đàn ông nói câu gì bên tai thiếu niên, thế mà lại có thể làm cho hai gò má thiếu niên ửng đỏ.

Hân nói ——

『 Anh đi trước, tiểu Hù, chăm sóc tốt chính mình, chúng ta... còn nhiều thời gian. 』

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 107

Trước đây lúc Dung Hủ diễn «Tàng mây màu đen», là diễn ca thần Lãng Tiêu.

Đối với giới ca hát Hoa Hạ mà nói, Lãng Tiêu tuyệt đối là một nhân vật mang tính đại biểu, hẳn là một ca sĩ tài hoa xuất chúng, là một nhân vật quan trọng giới ca hát Hoa Hạ, đại biểu cho một đoạn lịch sử. Nhưng vậy cũng không phải nói, sau khi Lãng Tiêu qua đời, giới ca hát Hoa Hạ liền thật sự không có nhân vật kiệt xuất.

Hiện giờ giới ca hát Hoa Hạ, mặc dù không có sinh ra ca thần giống như Lãng Tiêu, nhưng lại bày ra cảnh tượng trăm hoa đua nở. Tiểu thiên hậu nhạc rock nổi tiếng Lý Hân Nhiễm, đã từng liên tiếp cầm mấy cái cúp nữ ca sĩ Hán ngữ xuất sắc nhất; lão nghệ thuật gia Lưu Sâm, hàng năm đều đại diện Hoa Hạ, tiến hành diễn xuất ca hát ở các nơi trên toàn cầu.

Lâm Huyền, chính là một người xuất chúng trong đó.

Vị tiểu thiên vương tình ca này mười chín tuổi mới chính thức ra mắt single, nhưng sau khi ra mắt, liên tiếp mấy bài hát đều hot khắp toàn quốc, trở thành bài hát kinh điển ai cũng biết. Cô tình khác với tiếng ca của hần, hình tượng hần thiên hướng tà khí quái đản, khi hần cười lộ lên lộ ra hai cái răng khểnh, cực kỳ giống chàng trai ngồi ở phía sau luôn trêu chọc mình mà mình từng thầm mến vào thời trung học của mỗi một nữ sinh.

Hơn nữa Lâm Huyền mang gương mặt baby, năm nay đã hai mươi sáu tuổi, nhìn qua lại hết như mười sáu mười bảy, mạnh hơn cái bạn ảnh để họ Tần mới hai mươi bảy tuổi đã tự nhận không diễn được học sinh kia nhiều.

Chính cái gọi là đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu.

Khi Lâm Huyền chính thức đến đoàn phim «Không tiếng động», tiểu soái ca người ta tà mị mỉm cười, một đám fan cấp bậc di thím liền ôm trái tim nhỏ đập loạn. Loại tình cảnh này hơi có chút quen mắt, La Thiên từ rất xa nhìn vài lần, giọng điệu bất mãn nhỏ giọng nói với Dung Hủ rằng: “Tiểu Hủ, tôi nhớ lúc cậu vừa tới đoàn phim, bọn họ cũng như vậy. Hiện tại lại đi theo Lâm Huyền xin kí tên, hử.”

Bản thân Dung Hủ ngược lại không có cảm giác gì, dù sao thì trên thế giới chỉ có nhân dân tệ mới có thể được tất cả mọi người thích. Cậu cũng không phải nhân dân tệ, tự nhiên không có khả năng khiến toàn thế giới đều trở thành fan của mình, huống chi...

“Chị tiểu Thiên, tôi nhớ rõ chị cũng không chỉ là fan tôi, còn là fan Tần Trình nhĩ?”

La Thiên mở to hai mắt, lý lẽ đương nhiên mà phản bác: “Đó sao có thể giống được!”

Dung Hủ mỉm cười, không nói thêm nữa: rõ ràng là như nhau.

Lần này bài hát chủ đề «Không tiếng động» cùng tên phim, đã sớm hẹn với Lâm Huyền, do hần biểu diễn. Hiện giờ lại để Lâm Huyền đóng phim, càng là một mảnh lỗi đề tài, sau này lúc tiến hành tuyên truyền, có thể được hiệu quả càng tốt.

Có một chuyện La Thiên không biết, đêm qua lúc Dung Hủ và Tần Trình nói chuyện phiếm, nghe nói là, vốn dĩ Lâm Huyền không định đóng phim. Lần này vẫn là Tần Trình khiêu khích... đề nghị hai câu, hần mới quyết định nhận nhân vật nam số hai «Không tiếng động».

Dù sao cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp, Hứa đạo không ôm một chút hy vọng nào với diễn xuất của Lâm Huyền, cắt giảm cảnh diễn của nam số hai đến cực hạn. Cảnh của Lâm Huyền cực ít, bản thân hần hoàn toàn không thèm để ý, mà Hứa đạo cũng hết sức kinh ngạc, sau khi chính thức quay, thế mà ông lại phát hiện Lâm Huyền diễn xuất không hề kém hơn Lô Tường Bác!

Nói thế nào thì Lô Tường Bác cũng là một tiểu sinh ra mắt hai năm, đóng rất nhiều bộ phim điện ảnh chính quy, Lâm Huyền thế mà lại tốt hơn cả hần ta?

Hứa đạo nói phát hiện này với Dung Hủ, suy tư một lát, cho ra kết luận: “Xem ra Lô Tường Bác diễn xuất quá kém”

Dung Hủ: “...” Sao ngài không nghĩ có lẽ là do Lâm Huyền người ta có chút thiên phú diễn xuất?

Lâm Huyền vừa tới đoàn phim, liền đi làm tạo hình, chụp poster mới, buổi sáng chỉ quay một cảnh.

Giữa trưa lúc ăn cơm, La Thiên cầm com hộp của Dung Hủ lại đây, lúc đưa com hộp cho Dung Hủ, còn trịnh nói rằng: “Tiểu Hủ, com hộp này là tôi tận mắt nhìn thấy hậu cần lấy ra từ trong xe ăn, tuyệt đối chỉ qua tay tôi, hoàn toàn có thể yên tâm”

Dung Hủ không khỏi bật cười: “Tôi nhớ... Lô Tường Bác đã rời khỏi đoàn phim, hình như hần bị vài cảnh sát mang đi rồi mà?”

La Thiên nặng nề gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, phía sau cô liền truyền đến tiếng cười ha ha: “Lô Tường Bác kia hả? Mấy ngày nay hần thật nổi danh, thật sự là lợi hại, sáng hôm nay tôi thấy hần vẫn là đầu đề tin tức đó. Rốt cuộc hần là kiểu người gì vậy, Dung Hủ, không thì nói với tôi chút nhé?”

Lời này vừa nói ra, đương sự một chút cũng không khách khí trực tiếp ngồi trên một cái ghế nhựa bên cạnh Dung Hủ, cười tủm tỉm nhếch miệng, lộ ra hai cái răng khểnh trong truyền thuyết.

Dung Hủ khẽ nhướn mi, không có hé răng.

La Thiên lại mở to hai mắt, giống như không rõ, người mà sáng nay mình còn âm thầm phun tào, sao đột nhiên như quen đã lâu mà ngồi ở bên cạnh tiểu Hủ nhà cô vậy?!

Khiến La Thiến càng nghĩ không ra chính là, Lâm Huyền không biết từ chỗ nào móc ra một hộp com, trực tiếp đặt ở trên bàn của Dung Hủ, đưa tay mở ra. Kế tiếp hắn càng hết sức thuận tay mở đôi đũa duy nhất ra, vừa gấp thức ăn nhét vào miệng, vừa hỏi: “Sao không nói chuyện? Dung Hủ, cậu nói một chút đi, tôi rất tò mò đó.”

La Thiến: “...”

Dung Hủ dở khóc dở cười: “...”

Ừm, từng gặp người tự cho là thân thiết, nhưng chưa từng gặp tự cho là thân thiết đến vậy.

Nếu Lâm Huyền đã hiểu kỳ thế, Dung Hủ cũng liền tùy ý đem chuyện của Lô Tường Bác ở đoàn phim trước đó nói một lần. Cậu nói vô cùng đơn giản, chỉ miêu tả đại khái, ai biết Lâm Huyền lại nghe rất tập trung, thậm chí cả com cũng quên ăn.

Chờ Dung Hủ ăn xong, hắn chỉ mới động đến mấy đũa.

La Thiến vẻ mặt buồn bực giúp Dung Hủ cầm hộp com đi vứt, trong lúc nhất thời, bên cạnh cái bàn chỉ còn lại có Dung Hủ và Lâm Huyền.

Hai người nhìn nhau một khắc, tiếp đó, Dung Hủ giơ tay lên chống cằm, cười nhạt nói: “Còn muốn biết gì nữa?”

Rõ ràng năm nay Dung Hủ mới mười chín tuổi, mà Lâm Huyền đã hai mươi sáu tuổi. Nhưng không biết vì cái gì, lúc hai người ở cùng một chỗ, dường như Dung Hủ càng trưởng thành hơn một ít, Lâm Huyền mặt baby lại có cảm giác còn chưa lớn.

Nhưng mà, có thể lẫn lộn ở giới giải trí, chung quy không có khả năng đơn giản như vậy.

Lâm Huyền nhếch khóe miệng, cười há há nói: “Còn muốn biết... cậu trị Tần Trình như thế nào.”

Dung Hủ: “...”

Hoàn toàn không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi ra vấn đề này, trong lòng Dung Hủ căng thẳng, nụ cười trên mặt lại càng thêm xán lạn. Ánh mắt cậu ôn hòa nhìn Lâm Huyền, đôi mắt trong suốt sáng ngời xinh đẹp hết như bảo thạch, rạng rỡ tỏa sáng, nhưng chậm rãi, Lâm Huyền lại nuốt nước miếng một cái, khóe miệng hơi giật: “... Quả nhiên không tìm lầm người, bộ dạng cậu như vậy, hết như tên Tần Trình kia!”

Dung Hủ nhướn mày: “Tìm lầm người?”

Lâm Huyền gật gù đầu, đem ngọn nguồn sự việc chân thành nói ra.

Hóa ra trước khi Lâm Huyền đến đoàn phim «Không tiếng động», thành viên câu lạc bộ của họ mở cuộc họp ngắn trên mạng, nhất trí quyết định phái Lâm Huyền làm đại biểu, đến tiếp xúc với Dung Hủ một chút.

Thành viên câu lạc bộ tổng cộng có bảy người, bao gồm Ôn Tuyền, Sở Kỳ, James Godland, Hạ Mộ Nhan, Jennifer Askalon, Hughes Leslie và Lâm Huyền. Nhân số câu lạc bộ không nhiều lắm, nhưng mọi người đều đặc biệt đoàn kết, đặc biệt có lực ngưng tụ, bởi vì bọn họ có một mục tiêu chung

Đả đảo Tần Trình!

Không sai, tên của câu lạc bộ này là “Làm thế nào chiếm thế thượng phong khi ở chung với Tần Trình đồng thời vô tình nghiền áp hắn khiến hắn xấu hổ khó chịu hận không thể tìm cái khe mà chui vào”, tên gọi tắt là nhóm “Tân phong khe”, ở trong miệng Lâm Huyền, liền thành: “Tân phong phong.”*

*“Phong” ở trên là chiếm thế thượng phong, còn chữ “phong” trong “Tân phong phong” ở dưới là chữ 瘋 nghĩa là điên.

Dung Hủ vẻ mặt cạn lời: “...”

Giống như nhận thấy được Dung Hủ bất đắc dĩ, Lâm Huyền nghiêm túc nói rằng: “Tân phong phong là tên gọi yêu của chúng tôi với hắn.”

Nghe vậy, Dung Hủ càng thêm: “...”

Lâm Huyền nói đến chính nghĩa lâm liệt, lấy giọng điệu của từng người, thuyết minh lý do mà câu lạc bộ của bọn họ tồn tại.

Câu lạc bộ này mới đầu là chỗ Ôn Tuyền và Sở Kỳ nói chuyện riêng, bọn họ và Tần Trình có quan hệ rất tốt, mỗi lần ở chung với người đàn ông đó, hai người đều bị đối phương đè áp một đầu. Bất luận nói cái gì, bọn họ luôn nói không lại Tần Trình, so cũng không so bằng Tần Trình, nhiều lần đều bị đối phương ép tới không còn lực phản kích.

Chờ sau này, bọn họ phát hiện càng ngày càng nhiều người có cùng tâm tư với bọn họ, liền thành lập nhóm này.

Nghe Lâm Huyền phun tào, Dung Hủ hoàn toàn không thể tưởng tượng ra Tần Trình trong miệng hắn. Tần Trình đó, cùng với cái người ở bên cậu... hừm, có một chút khác biệt. Ở trước mặt cậu, Tần Trình coi như là rất dễ ở chung, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, người đàn ông đó liền cho cậu chìa khóa nhà, còn chính miệng hứa hẹn với dì Tần, sẽ chăm sóc cậu thật tốt.

Không, phải nói, hoàn toàn khác biệt với người mà Lâm Huyền nói!

Trong lòng dường như đã nhận ra chút gì đó, nhưng mà ở mặt ngoài, Dung Hù lại luôn mỉm cười. Chờ Lâm Huyền nói xong, kích động hỏi cậu “tốt cuộc cậu đối phó Tần phong phong như thế nào”, Dung Hù lạnh nhạt mỉm cười, khí định thần nhàn đưa ra một câu ——

“Hắn mạnh mẽ hấn mạnh, gió xanh thổi sau đôi; hấn ngang kệ hấn ngang, trắng thanh chiếu sông dài.”

Lâm Huyền ngơ ngẩn, sau một lúc lâu, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Có đạo lý! Tôi liền báo với bọn họ một chút!”

Nhìn Lâm Huyền đột nhiên cúi đầu lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn, Dung Hù thật không biết là nên khóc hay nên cười. Cậu thật sự không biết Tần Trình độc mồm độc miệng lên sẽ là cái dạng gì, vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng nói, dù sao thì, người đàn ông ấy chưa bao giờ như vậy với cậu.

Cho nên nói, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, có lẽ người đàn ông đó đã có thiện cảm với cậu?

Hay là nói... thậm chí...

[Có phải là anh vừa gặp đã yêu em không?]

“Phụt khụ khụ khụ khụ khụ...”

Tần Trình vừa mới đến Milan lấy điện thoại di động ra, đột nhiên nhìn thấy tin nhắn này của Dung Hù, một ngụm cà phê trực tiếp sặc trong khí quản. Hắn ho khan hồi lâu, nhìn trợ lý tiểu Lâm về mặt mờ mịt ở một bên, chờ tiểu Lâm tìm một ly nước cho Tần Trình uống xong, hắn mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Thật lâu sau, Tần Trình hạ mắt, mặt không đổi sắc hỏi âm [Sao đột nhiên nói cái này?]

Dung Hù trở lại khách sạn đã sắp ngủ, đột nhiên nhận được tin nhắn của người đàn ông. Cậu nằm ở trên giường, gối lên cái gối mềm mại, dùng một loại giọng điệu khẳng định trả lời: [hóa ra anh vừa gặp đã yêu em.]

Tần Trình: “...”

Trên điện thoại di động vừa mới đánh ra ba chữ “anh không có”, nhưng mà Tần Trình lại rất nhanh xóa bỏ. Loại chuyện này nếu như nói dối, về sau bị thiếu niên phát hiện, luôn cảm thấy... sẽ xảy ra vấn đề. Nhưng mà bảo hắn thừa nhận, lại rất...

Người đàn ông tuần mỹ lạnh nhạt bình tĩnh đơ cái mặt than, nhưng mà vành tai hắn lại hơi đỏ lên. Trợ lý tiểu Lâm ngồi ở trong phòng nghỉ VIP sân bay với Tần Trình, đang chờ người phụ trách hoạt động ở Milan tới đón bọn họ, nhưng mà rất nhanh hắn ta liền phát hiện, Tần Trình bỗng dưng vươn tay phải, có tiết tấu gõ gõ trên bàn.

Gỡ mấy phút đồng hồ, Tần Trình dừng ngón tay lại.

Một phút sau, Dung Hù nhận được một tin nhắn: [hôm nay hình như Lâm Huyền vào đoàn nhĩ?]

Dung Hù khẽ kinh ngạc: [ừm, làm sao vậy?]

Tần Trình như có điều suy nghĩ mà nhìn câu trả lời của Dung Hù, một lát sau, hỏi: [em với hắn ở chung thế nào? Hắn có ăn hiếp em không?]

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù nói với Tần Trình một ít chuyện về Lâm Huyền. Cậu nói diễn xuất của Lâm Huyền ngoài dự đoán cũng không tệ lắm, quả thực chính là tiêu chuẩn xuất thân chính quy, còn không phải trình độ phổ thông như Lô Tường Bác, hắn xem như học sinh chính quy ưu tú.

Hơn nữa Hứa đạo cũng từng lên kút nói với Dung Hù: “Diễn xuất tiêu chuẩn chính quy, thẳng thóc này thế mà lại là xuất thân chính quy, trước kia sao chưa từng nghe nói nhĩ?”

Dung Hù chỉ nói nhiều đó, không chút để lộ chuyện về cái nhóm “Tần phong phong”, cũng chưa nói mình được Lâm Huyền mời, gia nhập cái nhóm đó.

Nhưng nhìn tin nhắn của Dung Hù, người đàn ông lại lạnh nhạt nhú mày, đã chiếm được đáp án ở trong lòng.

Một lát sau, Lâm Huyền vừa mới chuẩn bị đi ngủ đột nhiên nhận được một tin nhắn: [Ông nói bậy về tôi với Dung Hù hả?]

Lâm Huyền đột nhiên đầu óc chấn động, tức khắc tỉnh táo: [Xàm xĩ!!! Tôi không có!!!]

Tần Trình: [Xem ra là có.]

Lâm Huyền: “...” Dung Hù, sao cậu có thể phản bội hữu tình cách mạng của tui mình! QAQ!!!

Bên kia, Dung Hù còn chưa biết, rõ ràng mình chẳng nói gì, người đàn ông nào đó đã đụng đến một ít manh mối. Cái nhóm Tần phong phong ẩn núp bảy tám năm ấy, rốt cuộc lộ ra cái đuôi nhỏ, chỉ đợi bị đương sự nghiên cứu phát hiện.

Tiếp đó Dung Hù lại kéo đề tài về việc “vừa gặp đã yêu”, nhưng Tần Trình lại trấn định hỏi: [phía sau còn đau không?]

Trên mặt đột nhiên nóng lên, Dung Hủ trực tiếp gửi một câu “ngủ ngon”, sau đó liền trùm kín chăn đi ngủ.

Nhìn hai chữ “ngủ ngon” trên điện thoại, người đàn ông lạnh lùng tao nhã hơi cong môi, giống như xuyên thấu qua màn hình di động lạnh băng, nhìn thấy thiếu niên tinh xảo xinh đẹp kia giờ phút này chỉ sợ đã má đỏ hây hây, nói không chừng còn chôn mình ở trong chăn, làm bộ căn bản không có nhìn thấy những lời này.

Dung Dung của hắn, có đôi khi đặc biệt lớn mật, hơn nữa ở trên giường, lớn mật đến độ khiến hắn cũng có chút chống đỡ không được, nhưng đôi khi lại đặc biệt thẹn thùng. Loại tương phản này khiến hắn quả thực không thể tự kiềm chế, yêu đến trăm mê, càng hiểu biết thiếu niên ấy, lại càng nhìn không được mà thích cậu, thích mỗi một điểm của cậu.

Nghĩ nghĩ, Tần Trình lấy điện thoại di động ra, đăng hai cái weibo ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Liên Dung nhà tui đặc biệt moe, là Liên Dung moe nhất thế giới, không tiếp nhận bất cứ phản bác gì (^ω^)]

Mà cái weibo thứ hai, lại là một weibo chuyên phát ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #mỗi ngày đều phải ngủ Dung Dung# //Liên Dung Tranh Từ Hãm: #chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Diêu# bảo bảo cũng muốn ngủ Diêu Diêu, bảo bảo muốn ngủ Dung Dung, muốn ngủ muốn ngủ muốn ngủ!!!]

Nhóm fan vừa nhìn thấy hai cái weibo này, sôi nổi bình luận.

[Hóa ra người ấy nhà nữ thần quả cam tên Liên Dung à? Tên này... ừ, quả thật rất moe ha ha ha ha.]

[Xùy, lại show ân ái! Tô bánh chó này mị ăn còn không được sao?]

[Nói đạo lý thì, rõ ràng tui follow một đại gia trắng giàu đẹp, mỗi ngày cô không đăng selfie, không đăng ảnh khoe giàu, mà lại ở nơi đó bán ngọc, hoặc là rải bánh chó! Đại gia trắng giàu đẹp đã nói đâu? Bánh chó lạnh lùng ụp lung tung lên trên người con ếch.jpg!!!]

Mà đối với cái weibo thứ hai của Liên Dung Tranh Từ Hãm, hiển nhiên mọi người đều không xem trọng.

[Oa ha ha ha, tôi cũng muốn ngủ Dung Dung! Đã lâu không thấy mọi người nhắc tới Diêu Diêu, #chỉ cần một ngủ Mặc Sĩ Diêu#! Nếu ngủ được, đời này tôi đều không tắm rửa 2333333]

Các fan trò chuyện chốc lát, liền không nói thêm nữa. Bọn họ không có một ai chú ý, cái weibo này của Liên Dung Tranh Từ Hãm, dùng tag không phải là “chỉ cần một ngủ”, mà là “mỗi ngày đều phải ngủ”. Trên thực tế, dù bọn họ chú ý tới, cũng sẽ không hiểu sai, nhưng chỉ có mình Liên Dung Tranh Từ Hãm biết ——

Mấy người đều là cầu mong! Còn hắn đã ngủ được luôn rồi!

Đặc biệt tốt! Đặc biệt mềm! Cực kỳ tuyệt vời!

Qua năm phút đồng hồ, người phụ trách hoạt động còn đang kẹt xe, chưa chạy tới sân bay. Nhưng Tần Trình đã yên lặng mở diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ ra, vào khu tình phẩm. Ở trong này, có rất nhiều rất nhiều topic được admin đánh dấu đỏ dấu đánh sao, trong đó có một topic, là nửa năm trước có fan khởi xướng, tên là: «Ngủ được Dung Dung sẽ là loại cảm giác gì».

Nhấn vào topic này, gần như tất cả mọi bình luận đều mở đầu bằng ba chữ “tôi cảm thấy”.

[Tôi cảm thấy Dung Dung nhất định đặc biệt thẹn thùng, tôi xem tất cả phòng vấn của Dung Dung ít nhất chục lần, Dung Dung là một người đặc biệt lý trí, cậu ấy khẳng định là đặc biệt đứng đắn ha ha ha ha.]

[23333 làm bà xã Dung Dung, tôi có tư cách lên tiếng nhất. Tôi cảm thấy Dung Dung khẳng định là hàng to xài tốt, dù sao cũng là ông xã của tôi, không cho mấy người!]

[Dù sao thì Dung Dung nhìn qua là một người rất đứng đắn, điểm ấy mị cũng hiểu, hắn không phải là cái loại playboy.]

Các bình luận như thế có một đồng lớn, Tần Trình chỉ quét nhìn vài lần, liền cong khóe môi, trực tiếp bình luận.

Vì thế cái topic đã bốn tháng không ai gõ ngang này, đột nhiên lại bị nâng đến trang đầu ——

[Quả cam: mị vị... không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.]

Cái topic này được nâng lên, vậy đương nhiên lại có vài fan chưa từng xem topic tiếp tục bình luận. Rất nhanh, bình luận của quả cam đã bị bao phủ trong bình luận của nhóm fan, không ai chú ý.

Mà bên kia, Dung Hủ tự nhiên không biết, người đàn ông không nên thân nhà mình lại lại đi lên mặt với fan. Ngày hôm sau vừa rời giường, Dung Hủ liền quay xong toàn bộ những cảnh mình vốn dĩ phải quay, kể tiếp cậu còn phải hợp tác với Lâm Huyền, quay cho xong cảnh đối diễn của nam chính và nam thứ.

Trước đây lúc hợp tác với Lô Tường Bắc, Lô Tường Bắc thường xuyên sai lầm, hai người luôn NG. Nhưng lúc hợp tác với Lâm Huyền, người kia lại không hề tranh phong với Dung Hù. Lâm Huyền cũng không thêm đề ý bị Dung Hù khống chế tiết tấu, thậm chí sau khi quay xong, hắn còn đặc biệt vui vẻ nói với Dung Hù: “Thích nhất là quay chung với mấy người diễn xuất tốt như các cậu, thật thoải mái, đạo diễn hoàn toàn không kêu gắt.”

Dung Hù bắt đầu đã cười cười, nhưng trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nghi vấn:... trước kia Lâm Huyền từng quay phim ư?

Đáp án tự nhiên là không chiếm được.

Nửa tháng sau, cảnh của Dung Hù quay xong toàn bộ, nữ chính Tiêu Tử Đồng cũng đóng máy cùng một ngày. Nhưng toàn bộ đoàn phim lại còn chưa đóng máy, bởi vì Lâm Huyền còn phải quay thêm hai ngày mới có thể quay xong cảnh của nam thứ, tiến độ rất gấp gáp, vì thế vào ban đêm mọi người chỉ ăn một bữa tiệc đứng trong đoàn phim, liên xem như tiệc tiễn đưa Dung Hù và Tiêu Tử Đồng.

Lúc Dung Hù sắp rời đi, Lâm Huyền lặng lẽ kéo cậu sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu thật sự không có đem chuyện của nhóm Tần phong phong chúng ta, nói với Tần Trình không?”

Dung Hù trịnh trọng gật đầu: “Thật sự không có.”

Nhận được đáp án này, Lâm Huyền không còn hỏi nhiều, mà là về mặt nghiêm nghị cẩn thận dẫn dò Dung Hù: “Cậu nên cẩn thận cái tên kia, cái tên kia biết thuật độc tâm. Ngàn vạn lần không thể bại lộ tổ chức cách mạng của chúng ta, nếu Tần Trình hỏi đến, cậu liền tùy tiện đánh trống lảng với hắn, nói thời tiết cũng tốt, nói đồ ăn ngon cũng được, dù sao thì ngàn vạn ngàn vạn lần đừng bại lộ!”

Dung Hù: “...”

Đột nhiên chả hiểu ra sao mà chuyển đề tài, đi tán gẫu về đồ ăn, đừng nói Tần Trình, ngay cả cậu cũng sẽ nghi ngờ có được không!!!

Bất luận thế nào, sau khi ở đoàn phim «Không tiếng động» hai tháng, vào cuối tháng tám, rốt cuộc Dung Hù rời khỏi đoàn phim này.

Cùng ngày cậu rời khỏi đoàn phim, “sự cố đoàn phim «Không tiếng động»” đã yên lặng một đoạn thời gian lại khiến cho mọi người chú ý. Bởi vì ngày này, Lưu Tuệ Chân chính thức đệ trình tố tụng, kiện Lô Tường Bắc lên toà án.

Lưu Tuệ Chân vừa mới đóng máy xong, đột nhiên biết chuyện mình bị bỏ thuốc, sau đó lập tức đi bệnh viện rút máu kiểm tra. Lúc này, thuốc kích thích trong thân thể cô còn chưa trao đổi chất xong, báo cáo giấy trắng mực đen kia sự thật như sắt chứng minh —— lượng thuốc kích thích trong cơ thể Lưu Tuệ Chân quá liều cho phép!

Cô căn bản chưa từng uống bất cứ loại thuốc kích thích gì, lại đột nhiên quá liều nhiều như vậy!

Lưu Tuệ Chân cũng là người rất đa mưu, cô cũng không buông tha cơ hội có thể xào đề tài này, cái hôm cô kiện Lô Tường Bắc lên toà án còn cố ý cử hành một hội chiêu đãi phóng viên, mời mấy chục phóng viên tới.

Trước màn ảnh, nữ minh tinh xinh đẹp đầy đặn ấy lau nước mắt, than thở khóc lóc: “Trước khi vào đoàn phim «Không tiếng động», cân nặng của tôi là 46kg, hiện tại, tôi đã 54,5kg. Tôi thật sự không biết, vì sao tôi lại béo nhiều như vậy, mấy ngày hôm trước tôi còn tưởng rằng, là tôi không có rèn luyện tốt. Lúc biết chân tướng, tôi thật sự không thể tin được hai mắt mình. Tôi nghe bác sĩ nói, uống thuốc đó không chỉ ảnh hưởng cân nặng, còn ảnh hưởng tới sức khỏe của tôi, hiện tại tôi đang tiếp nhận trị liệu của bác sĩ.”

Camera của các phóng viên lóe lên “tách tách”.

“Kỳ thật lúc đoàn phim quay hình, tôi và Lô Tường Bắc ở chung rất tốt, chúng tôi đều là bạn, mỗi ngày đều vui vẻ cười nói. Vì sao hắn lại làm vậy với tôi, tôi thật sự không hiểu, vì sao hắn...”

Lưu Tuệ Chân đột nhiên tựa vào người đại diện ở bên cạnh, khóc không thành tiếng.

Mỹ nhân rơi lệ, quả nhiên là thấy liền thương xót. Nếu lúc cô ta quay phim mà có diễn xuất được như bây giờ, chỉ sợ Hứa đạo cũng sẽ không mắng cô ta như vậy, phim cô ta đóng cũng sẽ không chỉ có bấy nhiêu như hiện tại.

Có điều khi mấy người Hứa đạo, Dung Hù biết lời mà Lưu Tuệ Chân nói trong buổi chiêu đãi phóng viên này, đều sinh ra một chút phản cảm với cô.

Dung Hù chỉ bình tĩnh hoàn toàn kéo người này vào sổ đen của mình, không đề ý tới đối phương nữa. Mà Hứa đạo còn ghét bỏ đến độ thảo luận ở đoàn phim: “Mấy nữ minh tinh đó, nếu tâm tư có thể đặt ở chính đạo, thì há có thể như bây giờ? Chỉ biết chính dung, chỉ biết lăng xê, aizz, đều không biết rèn luyện diễn xuất cho tốt! Đường ngang ngõ tắt!”

Tuy rằng nói như thế, nhưng mà diễn xuất của Lưu Tuệ Chân lần này, lại làm cho Lô Tường Bắc bị thương nặng một đợt nữa.

Hiện giờ tuy rằng Lô Tường Bắc được người đại diện của hắn nộp tiền bảo lãnh ra, nhưng mà đoàn phim «Không tiếng động» và Lưu Tuệ Chân lại đồng thời kiện hắn lên toà. Nếu tội danh thành lập, đây đã là tội hình sự, hắn nhất định phải ngồi tù, con đường ngôi sao của hắn cũng hủy diệt để.

Công ty Lô Tường Bắc mới đầu còn giúp hắn vận tác một chút, muốn vớt hắn ra. Nhưng mà sau khi phát hiện hành vi như vậy là đang đối nghịch với Hứa đạo, với Hoa Hạ Entertainment, công ty nhỏ này yên ắng một đoạn thời gian, cuối cùng không tiếng động mà buông tha Lô Tường Bắc.

Vì thế ở trong xã hội, danh tiếng Lô Tường Bác nghiêng về một phía kém. Tất cả mọi người nhắc tới tên này, đều là chán ghét, bởi vì hắn thành đại biểu cho tấm màn đen giới giải trí.

Trước hắn, rất nhiều fan đều mơ mơ màng màng biết rằng, cái giới này khẳng định không ngăn nắp xinh đẹp như trong tưởng tượng của đại chúng, nhưng mà hành vi lần này của Lô Tường Bác đã ác liệt đến độ khiến người ta không thể tin được.

Đây là muốn lấy mạng người đó!

Rốt cuộc trong giới giải trí còn có bao nhiêu Lô Tường Bác?

Đáp án này không ai có thể biết, nhưng mà hiện tại bọn họ chỉ biết là, Lô Tường Bác đặc biệt ghê tởm!

Kỳ thật trong hai mươi bốn giờ sau khi xảy ra chuyện, công ty Lô Tường Bác cũng đăng bài làm sáng tỏ cho hắn. Dù sao thì đoàn phim «Không tiếng động» không có chứng cứ nói trong túi hành lý của trợ lý Lô Tường Bác bỏ bình thủy tinh, mà Lưu Tuệ Chân cũng không có chứng cứ nói, thuốc kích thích trong cơ thể cô là do Lô Tường Bác cố ý bỏ.

Huống chi, hiện tại pháp luật còn chưa định tội cho Lô Tường Bác. Chỉ cần công ty có thể khống chế tốt một đồng lửa khác —— trợ lý Lô Tường Bác, tiểu Thích, vậy nói không chừng Lô Tường Bác còn có cơ hội có thể vẫn hồi. Thậm chí ngay sau đó, về mặt Lô Tường Bác tiểu tụy nói với người đại diện của mình rằng: “Có thể cho tiểu Thích... giúp tôi gánh tội thay!”

Lúc nói những lời này, giọng Lô Tường Bác tàn nhẫn vô tình, khiến người đại diện của hắn cũng đột nhiên sùng sốt. Cặp mắt thù hận phiếm đỏ khiến người đại diện đột nhiên cảm thấy nghề nhân dưới tay mình có chút xa lạ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà sau đó công ty Minh Hưng quyết định buông tha Lô Tường Bác.

Một người đã có thể tâm thần mất trí đến loại trình độ này, vậy đi giúp hắn còn có ý nghĩa gì?

Nói ngắn lại, lúc Dung Hù chính thức đến sân bay thủ đô, trên internet lại nhắc lên một trận mắng chửi Lô Tường Bác. Fan Lô Tường Bác đã sớm giải tán sạch, một phần fan trung thành số ít tuy rằng trong lòng vẫn có một chút kỳ vọng với Lô Tường Bác, nhưng mà bọn họ cũng không dám nói chuyện thay Lô Tường Bác.

Chỉ cần bọn họ nói chuyện, liền bị đại chúng phun chết. Mà bọn họ thích Lô Tường Bác cũng không tới cái loại tình trạng đó, chỉ có thể ở trong bóng tối chờ đợi kết quả.

Lúc này về thành phố B, Dung Hù không có đi thông đạo VIP.

La Thiên đã sớm liên hệ với admin diễn đàn fan, an bài fan đón máy bay.

Dung Hù không phải là ca sĩ, chưa từng mở concert, tiếp xúc với fan cũng không nhiều.

Đón máy bay là một phương thức quan trọng để fan và minh tinh tiếp xúc, nếu như fan tự mình lên chuẩn bị đón máy bay, vậy có khả năng sẽ vì không chuẩn bị sẵn sàng, dẫn đến hỗn loạn. Nhưng nếu trước đó chuẩn bị tốt, vậy nhóm fan sẽ có trật tự tiến hành đón máy bay dưới sự an bài của các fan lớn, bên phía minh tinh cũng sẽ phối hợp tốt với sân bay, cung cấp đội bảo an thích hợp.

Hơn nữa bản thân Dung Hù cũng có hộ vệ.

Hai tháng trước La Chấn Đào liền nói tìm bảo vệ cho Dung Hù, phụ trách an toàn của cậu. Dù sao thì trên thế giới này, fan không có lý trí tuyệt đối là có không ít.

Chẳng hạn như bên Hàn Quốc, gần như mỗi thần tượng đều sẽ có fan điên cuồng. Loại fan này quả thực là điên cuồng, bọn họ xem oppa như vật sở hữu của mình, hai mươi bốn giờ theo dõi, thậm chí còn có fan điên cuồng đáng sợ lên lên vào trong nhà thần tượng, ăn cắp đồ vật thần tượng đã dùng qua!

Nghe nói mấy năm trước, có một oppa khi về nhà thậm chí còn bắt gặp fan điên cuồng. Vì oppa kia lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng mà lúc bị cảnh sát bắt đi, bạn fan điên cuồng ấy thế mà lại một chút cũng không sợ hãi, ngược lại cảm thấy như lẽ đương nhiên. Cô ta vào nhà oppa không thành vấn đề, bởi vì oppa chính là của cô ta.

Ở Hoa Hạ, loại tình huống này tốt hơn Hàn Quốc rất nhiều, nhưng La Chấn Đào cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Hiện tại nhân khí Dung Hù cực cao, trong đám tiểu sinh hoàn toàn xứng đáng đệ nhất. Tác phẩm của cậu hiện nay không nhiều lắm, nhưng nhân khí của cậu lại không kém hơn những minh tinh thành danh nhiều năm, fan cậu cũng là loại nhiệt tình nhất trong số fan của đồng đạo minh tinh.

Huống chi trải qua chuyện Lô Tường Bác, La Chấn Đào tự nhiên càng thêm cẩn thận cảnh giác. Vì thế vào tuần trước, hắn tỉ mỉ chọn lựa hai bảo vệ, đưa bọn họ đến tỉnh Y. Từ nay về sau hai bảo vệ này liền đi theo bên cạnh Dung Hù, phụ trách an toàn của cậu, hiện giờ tự nhiên cũng theo cậu cùng về thành phố B.

Kể từ đó, team cá nhân của Dung Hù đã chom đủ mô hình. Người đại diện La Chấn Đào, trợ lý La Thiên, hai bảo vệ tinh anh... chỉ còn lại team PR và team tạo hình tương đối quan trọng, vẫn luôn dựa vào Hoa Hạ Entertainment cung cấp tài nguyên.

Mình tình kiếm được nhiều tiền, nhưng chỗ cần tiêu tiền của mình tình cũng nhiều hơn người bình thường nhiều lắm. Hiện tại Dung Hù còn chưa có quá nhiều tài chính để nuôi một team chỉ thuộc về mình, nhưng về sau, sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ giống Tần Trình, Ôn Tuyền, có được một team phù hợp với mình nhất.

Đương nhiên, hiện tại quan trọng nhất là giao lưu với nhóm fan.

Hơn một trăm fan trật tự xếp hàng, mỗi người đều mở to mắt, kích động nhìn Dung Hù từ cửa đi ra. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Dung Hù, tất cả mọi người kích động mùa may đèn tiếp ứng, bảng đèn tình yêu trong tay, sau đó không biết là ai kêu tên Dung Hù trước, ngay sau đó tất cả mọi người kích động hô “Dung Dung”.

Chỉ hô “Dung Dung”, không có nói nhiều hơn, nhưng mà âm thanh nghẹn ngào kia đã biểu đạt tình cảm trong lòng fan.

Dung Hù đi vào trong đoàn thể fan, bắt đầu ký tên cho họ. Thứ vị chính là, hơn một trăm người này, thế mà lại có mười mấy fan nam. Nhìn mấy fan nam mặt đỏ bừng đỏ, Dung Hù nhìn không được mà cười khẽ ra tiếng, đột nhiên cảm thấy mình vẫn rất có mị lực.

Đa phần fan Dung Hù đều là nữ, nhưng nam cũng chiếm cứ một phần rất lớn.

Bất luận là Mặc Sĩ Diêu hay là Hoắc Hi, thậm chí là Lăng Tiêu, tác phẩm của Dung Hù chỉ công khai ba bộ này, nhưng mỗi bộ đều là kinh điển, được vô số fan yêu thích, không phân giới tính.

Có một fan nam cầm vở kí tên, hưng phấn hỏi: “Dung Dung, cậu có còn ca hát nữa hay không? Tôi là fan nhạc của cậu! «Thất dục» thật sự là quá hay, mỗi ngày tôi đều nghe nhiều lần, nếu chừng nào cậu có thể hát nữa thì thật tốt quá!”

Nghe vậy, Dung Hù cong khóe môi, lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Cám ơn bạn thích, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Không có khẳng định cũng không có phủ định, tựa như La Chấn Đào nói, thiếu niên này giống như một minh tinh trời sinh, hoàn toàn chính là ăn bát com này, bất luận gặp được dạng tình cảnh gì, cậu đều có thể thông dong đối mặt.

Hoạt động fan này duy trì hơn một giờ, cuối cùng Dung Hù chụp một tấm ảnh chung với tất cả mọi người, dặn dò bọn họ trên đường trở về cẩn thận, tiếp đó liền cùng La Thiên về nhà.

Trở về nhà, Tần Trình tự nhiên không ở đó, Dung Hù đã sớm biết, người đàn ông kia giờ phút này hẳn là ở Milan, tham gia một show thời trang.

Có điều đối với Dung Hù mà nói, hiện tại Tần Trình không ở nhà đương nhiên là chuyện tốt. Bởi vì ngày hôm sau, cách nửa năm, Dung Hù gặp được Ôn Tuyền lần thứ hai.

Vị tam kim kim ảnh hậu thanh mỹ tao nhã ấy lái một chiếc siêu xe tới cửa tiểu khu, đón Dung Hù đến một câu lạc bộ tư nhân. Xe thể thao màu lửa đỏ giống như con người Ôn Tuyền, hào khí không bị cản trở, tóc dài xoắn lộn to rủ trên đầu vai cô, gọi cảm mà lại quyến rũ, ngay cả Dung Hù cũng không khỏi có chút kinh diễm.

Hôm nay Ôn Tuyền tới đón Dung Hù, tự nhiên là để dẫn cậu chính thức gia nhập nhóm Tần phong phong.

Mặt ngoài thì Lâm Huyền nói là: “Chúng tôi là vì cùng đối kháng với Tần phong phong, mới thành lập nhóm này.”

Nhưng trên thực tế Dung Hù cũng biết, đây chính là một cơ hội.

Nhìn chung thì bảy thành viên nhóm này, không một ai không phải là đại minh tinh nhân khí nóng rực. Ôn Tuyền là tam kim kim ảnh hậu, nổi tiếng toàn thế giới, có thể nói là ngôi sao nữ hạng nhất của giới điện ảnh Hán ngữ hiện nay; mà Hạ Mộ Nhan cũng là ảnh hậu đang hot, đi con đường khác biệt với Ôn Tuyền; Sở Kỳ thì được gọi là “người thừa kế của Lăng Tiêu”.

Về phần Jennifer Askalon, James Godland và Hughes Leslie, ba người này cũng đều là đại minh tinh cấp thế giới.

Kỳ thật trong bảy người này, danh khí không lớn nhất chính là Lâm Huyền.

Cho nên muốn gia nhập nhóm này, ngoại trừ phải có cảm xúc “oán hận” nào đó với Tần phong phong... với Tần Trình, còn có một cánh cửa cơ bản nhất: chính là phải khiến những người này đều tán thành mình.

Giả thiết bây giờ Dung Hù là một tiểu minh tinh hạng mười tám, vậy chỉ sợ là Lâm Huyền cũng sẽ không đi tìm cậu.

Giới giải trí chính là như vậy, cho dù là người chơi cùng một chỗ, cũng đều có một chút phân chia cấp bậc. Tuy rằng hiện tại Dung Hù còn thêm bạn tốt với mấy người Trương Đồng Đồng, Dịch Lan, nhưng mà giữa bọn họ cũng rất ít liên lạc: là bạn, lại không phải bạn thân, giới hạn ở bạn mà thôi.

Người hướng lên cao, giới giải trí là một xã hội nhỏ cực kỳ hiện thực. Trừ khi bạn có mị lực nhân cách đặc biệt nào đó, thủ đoạn kết giao thật mạnh, nếu không thì trên cơ bản vòng giao lưu của bạn chỉ biết đi xuống vô hạn, còn đi lên thì nhiều nhất sẽ không vượt qua hai cấp.

Lúc dẫn Dung Hù đến địa điểm tụ hội, Ôn Tuyền còn nói giỡn rằng: “Lần trước lúc gặp mặt cậu, hình như Tần Trình cũng ở đó. Khi đó tôi làm khách mời «Tầng mây màu đen», cũng không ngờ hôm nay sẽ đến đón cậu. Thế nào, thằng nhóc Lâm Huyền có nói rõ ràng với cậu, về ý nghĩa tồn tại của nhóm chúng ta chưa?”

Nghĩ đến cái danh xưng “Tần phong phong”, đến nay Dung Hù còn cảm thấy đặc biệt buồn cười.

“Ừm, Lâm Huyền nói rõ ràng, có điều em cảm thấy... mục tiêu này rất xa vời.”

Dung Hù nói lời này vô cùng thành khẩn, bởi vì cậu thật lòng cảm thấy, mấy người này gộp cùng một chỗ, chỉ sợ thật sự không phải là đối thủ của Tần Trình. Mà bản thân cậu, Tần Trình căn bản không có như vậy với cậu, ở trước mặt cậu, cậu chỉ cần ngẩng đầu chặn môi người đàn ông đó, người đàn ông đó tự nhiên sẽ không còn lời nào để nói.

Có điều Ôn Tuyền cũng không biết suy nghĩ trong lòng Dung Hù, cô lại cảm khái vài câu, đột nhiên nghĩ đến: “Lại nói, cậu và Tần Trình hình như ở rất gần nhau nhỉ. Hần là hần cũng ở gần đây, không biết là ở chỗ nào. Người này đặc biệt biết giữ bí mật, trước kia tôi và James nói muốn đến nhà hần chơi, nhưng một chút tiếng gió hần cũng không lộ ra, thật sự là không cho mặt mũi.”

Dung Hù và Ôn Tuyền cũng không tính là quá quen thuộc, trước đó lúc quay phim «Tầng mây màu đen», Ôn Tuyền chỉ quay một ngày liền rời đi, hơn nữa lúc ấy cô cũng không quá để bụng với Dung Hù.

Dưới tình huống như vậy, dùng một “kẻ địch chung” làm đề tài, dễ dàng giảm bớt không khí xấu hổ nhất.

Dung Hù cũng hiểu rõ dụng ý của Ôn Tuyền, cậu cười nói: “Chúng ta có thể xem cái này như mục tiêu công lược đầu tiên.”

Ôn Tuyền kinh ngạc nói: “Ý kiến hay!”

Hai người trò chuyện trò chuyện, liền tới câu lạc bộ. Ôn Tuyền đậu xe xong, dẫn Dung Hù vào thang máy, tiến vào tầng ba tư mật của câu lạc bộ. Mà bên kia, Milan Italy xa xôi, một người đàn ông tuần lãng thâm trầm đang nói chuyện phiếm với nhà thiết kế nổi tiếng, bỗng nhiên trong lòng hần lạnh lạnh, may hơi nhẩn lại, quay đầu nhìn về phía cửa sổ cách đó không xa.

Nhà thiết kế tóc vàng cười nói: “Tần, cảm thấy lạnh à? Cũng đúng, hôm nay nhiệt độ đột nhiên có hơi thấp, gió thật lớn, có thể là bão táp sắp tới, tôi đóng cửa sổ lại nhé.”

Tần Trình cười nhạt gật đầu: “Vây liền cảm ơn anh.”

Mùa hè này còn chưa chấm dứt, giữa tháng tám, Dung Hù gặp được thành viên nhóm “làm thế nào chiếm thế thượng phong khi ở chung với Tần Trình” đồng thời vô tình nghiền áp hần khiến hần xấu hổ khó chịu hận không thể tìm cái khe chui vào”.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 108

Tự hội giữa minh tinh, phần lớn đều chọn những hội sở tư nhân có tính riêng tư cực mạnh.

Lần này nơi mấy người nhóm “Tần phong phong” chọn, là một câu lạc bộ tư nhân rất nổi tiếng thành phố B. Nghe nói ông chủ câu lạc bộ cũng là người trong giới, rất coi trọng vấn đề bảo vệ và riêng tư, rất nhiều minh tinh trong giới đều lựa chọn tụ tập ở nơi này.

Đại khái là đã gặp nhiều minh tinh, phục vụ của hội sở tư nhân này khi nhìn thấy Dung Hù và Ôn Tuyền, cũng không có biểu hiện ra một chút kinh ngạc nào, mà là mặt không đổi sắc trực tiếp cúi đầu, dẫn hai người đi vào trong phòng bao. Khi cửa bị đẩy ra, Dung Hù phút chốc sững sốt, chỉ thấy bốn người bên trong đang vây quanh một chỗ... chơi mật chược.

... Ừm, đang chơi mật chược.

Lúc này Lâm Huyền còn đang quay phim ở tỉnh Y, đương nhiên không có khả năng trở lại thành phố B, cho nên tự hội lần này trên thực tế chỉ có năm người tới. Ngoại trừ Ôn Tuyền, còn có Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ, James Godland và Hughes Leslie.

Khi Dung Hù nhìn thấy nhóm nữ thần, nam thần trong mắt fan cảm mật chược, quay đầu nhìn về phía mình, cậu phút chốc co rút khóe miệng, khó hiểu mà cảm thấy... hình như có cái gì đó vỡ nát.

Ôn Tuyền thấy thế cũng cười ha ha: “Tốt tốt, hôm nay ai thắng, người đó mời com.”

Thế mà lại không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng!

Cơ mà bởi vì loại vận động này thật sự rất thân mật, Dung Hù dần dần trầm tĩnh lại, cũng không còn xa cách mấy người đó như vậy nữa.

Chính cái gọi là trên bàn bài dễ giao lưu ra tình cảm nhất, Dung Hù mới vừa đến phòng bao một phút đồng hồ, ván mật chược này liền lấy tay Sở Kỳ

chấm dứt, một mình hân chung tiền.

Sở Kỳ trực tiếp đứng lên, kéo ghế ra nói: “Không đánh không đánh, hôm nay vận may không tốt, tôi đòi người đến. Dung Hủ, biết chơi mạt chược không? Đến đến đến, cậu giúp tôi giảm nhuệ khí của đám người kia đi. Mạt chược chính là quốc túy Hoa Hạ ta, cứ luôn để đám người nước ngoài tóc vàng mắt xanh này thắng, thì ra thế thống gì.”

Hughes cười tủm tỉm nhận lấy tiền, căn bản không để ý Sở Kỳ.

Dung Hủ cười nhạt gật đầu: “Vây... em liền thử một lần nhé?”

Một lần thử này, liền thử nửa tiếng.

Từ đầu tới đuôi, Dung Hủ chưa từng thắng một phân tiền, nhưng kỳ quái chính là, cậu cũng chỉ thua một hai ván. Trong nửa tiếng, Hạ Mộ Nhan quả thực thành người thắng lớn toàn trường, cô không ngừng thắng tiền, còn mỗi lần đều khiến James và Hughes chung tiền toàn bộ, khiến Sở Kỳ bên cạnh nhìn mà sáng khoái lòng người.

Sau khi chơi xong, sáu người ngồi ở cạnh bàn, bắt đầu ăn cơm.

Trước đây lúc quay phim «Tầng mây màu đen», Dung Hủ và Hạ Mộ Nhan đã từng gặp nhau, cũng từng đối diễn một lần. Mà trên thực tế, Sở Kỳ, James và Hughes cũng đều có làm khách mời «Tầng mây màu đen», có điều ba người bọn họ không có đối diễn với Dung Hủ, bởi vậy vẫn luôn ở tổ B quay cảnh của mình, căn bản không gặp mặt Dung Hủ tổ A.

Nhưng mà có một bàn mạt chược vừa rồi, mọi người nhanh chóng quen thuộc. Dung Hủ cũng không nói chuyện nhiều, nhưng mà Ôn Tuyền và James lại vô cùng hay nói, từ đầu tới đuôi, hai người làm cho cả phòng bao tràn ngập tiếng cười, mà Dung Hủ thì vẫn luôn mỉm cười ở bên cạnh nghe.

Cơm nước xong, mọi người lại mở một bàn mạt chược, lần này James và Hughes thua đến sợ, không dám chơi, vì thế trên bàn bài là Dung Hủ, Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan và Sở Kỳ.

Bốn người Hoa Hạ chơi mạt chược, so với hai người ngoài nghề trông vào vận khí kia thì phải tính toán tỉ mỉ hơn nhiều, tốc độ đánh cũng không nhanh như vậy. Mà James và Hughes thì ở một bên uống uống cà phê, cười nói chuyện phiếm.

Một buổi chiều, Dung Hủ đều vượt qua trên bàn mạt chược, cậu không thắng tiền, nhưng mà cũng không có thua tiền. Không giống Ôn Tuyền đại thắng toàn trường, cũng không như Sở Kỳ và Hạ Mộ Nhan, xui xẻo dốc ngược cả túi.

Buổi tối, lại tụ tập ăn một bữa cơm, mà lúc này, cuối cùng nhóm Tân phong phong cũng nhắc tới tôn chỉ thành lập nhóm.

Ôn Tuyền uống canh gà, hỏi: “Lại nói, gần đây có phải Tần Trình đến chỗ cậu tham ban không, tiểu Hủ? Chính là bộ phim «không tiếng động» của Hứa đạo đó, sau đó nam số hai của đoàn phim các cậu không phải là xảy ra việc sao, hôm đó hán còn gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi hỗ trợ một chút.”

Nghe nói “hỗ trợ”, động tác gấp đồ ăn của Dung Hủ dừng lại.

Mà bên cạnh, Sở Kỳ cũng đột nhiên nhớ tới: “Còn không phải sao, tôi nhớ có phải nam số hai kia gần đây mới vừa bị kiện lên toà đúng không. Thăng nhóc đó thật lợi hại, tôi ở trong giới nhiều năm như vậy, người thù đoạn ghê tởm hơn hán, không vượt qua ba người đâu.” Sở Kỳ vừa nói, vừa hào phóng nở nụ cười.

Anh đại giới ca hát này năm nay vừa mới bốn mươi tuổi, diện mạo cũng không tính là anh tuấn cỡ nào, nhưng mà tiếng ca lại vô cùng động lòng người. Nhưng hiện nhiên, tính cách của hán với tiếng ca của hán hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn không có cái loại hương vị trong sáng nhu hòa ấy, ngược lại vô cùng tục tĩu.

James nhai một cọng rau xanh, dùng tiếng Trung không được tự nhiên hỏi: “Hình như tên Tường gì đó nhỉ?”

Hạ Mộ Nhan dịu dàng mỉm cười: “Lô Tường Bác.”

Ôn Tuyền bắt đầu dĩ nhún vai: “Cô còn nhớ rõ tên hán hả? Tôi đã sớm quên thứ đó tên gì rồi. Con người Hứa đạo tôi vẫn rất hiểu biết, Lô Tường Bác này không có quá ngon để ăn đâu. Nếu đổi đến tay Lưu lão, có lẽ còn có thể cho hán một chút mặt mũi. Nhưng mà Hứa đạo thì... thẳng, rất thẳng. Điểm này, Dung Dung hán là cũng biết đi?”

Ánh mắt của mọi người lập tức nhìn sang Dung Hủ, chỉ thấy người trẻ tuổi tinh xảo xinh đẹp ấy giờ phút này đang gặm một cái chân gà bự bự! Nghe tới tên của mình, cậu nâng mắt lên, mờ mịt nhìn năm người khác trên bàn cơm, ánh mắt trong suốt sáng ngời lóe lóe, giống như một đứa trẻ đơn thuần ngây thơ.

Trong phòng bao là một hồi im lặng.

Một lát sau, Ôn Tuyền vươn tay phải ra che mặt mình, giận dữ nói: “Trong nhóm chúng ta, thế mà lại có thêm một người còn biết bán manh hơn cả Lâm Huyền, lại còn thừa dịp chúng ta nói chuyện mà đoạt chân gà...”

Cắn một miếng thịt trên chân gà xuống, Dung Hủ hân nhận hữu lễ ăn xong miếng thịt đó, mới cười nhạt nâng mắt, nhìn về phía Ôn Tuyền về mặt bắt đắc dĩ, nhẹ giọng nói rằng: “Chị Tuyền, em nhớ... lấy tuổi của em, hán là còn thuộc loại ở trên bàn cơm có thể lấy chân gà đầu tiên chứ nhỉ?”

Nói xong, thiếu niên cong môi mỉm cười, lộ ra một hàng răng trắng nõn.

Ngon đèn chiếu rọi trên sợi tóc Dung Hù, chiếu ra một vùng vàng kim xán lạn. Ôn Tuyền thoáng ngơ ngẩn, hai mắt xinh đẹp khẽ run, mà Hạ Mộ Nhan ở một bên nhân cơ hội gấp một cái đùi gà khác đi, giọng điệu nghiêm túc nói rằng: “Dung Dung nói có đạo lý, vậy dựa theo tuổi, tôi nhỏ hơn chị Tuyền chín tháng... tôi cũng có thể được chân gà nhỉ?”

Những lời này căn bản không phải câu nghi vấn, bởi vì cô đã công khai gấp một cái chân gà khác vào trong bát mình mất rồi.

Ôn Tuyền lập tức tỉnh táo lại, cô hừ nhẹ một tiếng, nói câu “giỏi cho cô Hạ Mộ Nhan”, tiếp đó hai ánh hậu bắt đầu đùa giỡn, hết sức náo nhiệt.

Buổi tối tám giờ, Hạ Mộ Nhan tương đối tiện đường, đưa Dung Hù về nhà.

Dọc theo đường đi hai người tán gẫu về mấy bộ phim điện ảnh sắp chiếu gần đây, cũng tán gẫu về bộ phim «Mê thành» tháng sau khởi chiếu của Dung Hù. Khi nói lời tạm biệt với Dung Hù, Hạ Mộ Nhan âm áp cười cười, nghiêm túc nói rằng: “Tôi sẽ xem bộ phim đó, cảm giác hẳn là một bộ phim rất tốt.”

Dung Hù gật gù đầu với đối phương, nhẹ nhàng chớp mắt: “Vây em liền thay Viên đạo cảm ơn chị Hạ khen ngợi.”

Sau khi về nhà, vẫn là trống rỗng không có một người. Dung Hù đơn giản rửa mặt một chút, liền tới phòng chiếu phim, lấy ra một bộ phim điện ảnh kinh điển của James Godland ngồi xem.

Ở trong phim, siêu sao Hollywood ấy thân thủ mạnh mẽ, thông tuệ nhanh nhẹn, rất có khí chất dương cương của đàn ông, hẳn không gì không làm được, giống như chỉ cần tin tưởng hẳn, nan đề khó khăn hơn nữa cũng có thể giải quyết thoải mái.

Nhưng mà Dung Hù hồi tưởng tới James xé chiếu hôm nay mình nhìn thấy...

“Hừm, sao giống như có chút... hoạt bát?”

Suy nghĩ thật lâu, Dung Hù mới nghĩ đến cái từ hình dung là “hoạt bát”. Dù sao thì cứ cách mười phút liền kể một truyện cười, còn thường xuyên nói chuyện cười bậy, nếu như không dùng “hoạt bát” để hình dung, vậy Dung Hù đã không thể tưởng được bất cứ một lời ca ngợi nào khác.

Buổi tối lúc sắp nghỉ ngơi, Dung Hù gọi điện thoại cho Tần Trình, hai người trò chuyện chốc lát, liền nói ngủ ngon.

Dung Hù vẫn không có đem chuyện về nhóm Tần phong phong nói với đối phương, chỉ là lúc sắp tạm biệt, cậu nhìn như vô ý mà cười hỏi một câu: “Em còn chưa từng gặp mặt bạn anh, bọn họ là dạng người gì? Em nhớ rõ, quan hệ của anh với Ôn Tuyền rất tốt nhỉ?” Lúc trước ở đoàn phim «Tầng mây màu đen», Tần Trình đã từng giới thiệu Ôn Tuyền cho Dung Hù quen biết.

Đầu kia điện thoại, người đàn ông tuấn mỹ cao ngất đang đi dưới đại lộ ngô đồng. Chợt nghe lời này, Tần Trình dừng bước chân lại, hần ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp tán lá ngô đồng, nhìn về phía không trung xanh thẳm, thật lâu sau, mới cười nhẹ một tiếng, nói rằng: “Nói không nên lời.”

Hoàn toàn không nghĩ tới đáp án này, Dung Hù hơi kinh ngạc: “Cái gì gọi là nói không nên lời?”

Giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông xuyên qua nửa quả địa cầu, vũng vàng truyền vào tai thiếu niên: “Bọn họ cũng không phải người đứng đắn gì, kệ bọn họ đi.”

Dung Hù: “...”

Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua những lời này —— người hợp theo loại, vật hợp theo đàn hả?!

Bọn họ không phải là người đứng đắn, vậy còn anh...

Dung Hù sa mạc lời, cúp điện thoại, đồng thời ở trong lòng âm thầm nghĩ, kỳ thật mấy người Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ đều rất dễ ở chung, James và Hughes cũng đặc biệt hiền lành, hoàn toàn không có cái mác đại minh tinh. Sao đến miệng người đàn ông nào đó, liền thành không phải là người đứng đắn?

Ôm nghĩ hoặc này, Dung Hù nhắm mắt lại, không bao lâu, tiếng hít thở vũng vàng vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Mà bên kia, Dung Hù tuyệt đối không ngờ, vị tam kim ảnh hậu mà người đàn ông nào đó đánh giá là không đứng đắn, giờ phút này đang ở trong nhóm tán gẫu Tần phong phong, điên cuồng bình luận ——

[Ôn Tuyền: Mọc ơi! Thật đáng yêu! Thật sự quá đáng yêu! Dung Hù hoàn toàn là khẩu vị của tôi đó!!!]

Cô gửi tin như vậy, khuya khoắt căn bản không ai để ý đến, nhưng Ôn Tuyền lại không chút nào cảm thấy bị xem nhẹ, ngược lại hưng trí dâng trào.

[Ôn Tuyền: tiểu thịt tươi ngon miệng như vậy, non như vậy, quả thực quá tuyệt vời, so với mấy người tôi từng qua lại trước kia còn đẹp mắt hơn, tính tình lại tốt thế. Không được, tôi thật sự không được rồi, tôi cảm thấy tôi nên làm chút gì đó.]

Nhìn thấy cô nói những lời này, rốt cuộc có người nhin không được lên tiếng hỏi.

[Hạ Mộ Nhan:... tôi nhớ, tháng trước không phải là cô còn đang qua lại với nam siêu mẫu Poland kia sao?]

[Ôn Tuyền: tháng trước đã chia tay, đừng nhắc, dục vọng chiếm hữu của người kia quá mạnh.]

[Hạ Mộ Nhan:...]

[Ôn Tuyền: lại nói, kỳ thật Tần Trình rất có ánh mắt nha.]

Nhìn hàng chữ này, ánh hậu diệu dàng không khỏi ngơ ngẩn, hồi âm [sao nói thế?]

[Ôn Tuyền: trước kia lúc quay «Tầng mây màu đen», lúc Tần Trình giới thiệu Dung Dung với tôi, còn cố ý dặn dò Dung Dung, bảo cậu ấy cách xa tôi một chút, nói tôi thích loại hình như cậu ấy. Nói đạo lý thì, khi đó tôi cũng chẳng nói được mấy câu với Dung Dung, tôi cũng không phải cái loại người thấy sắc mắt mở to. Có điều hôm nay tôi mới phát hiện, Tần Trình vẫn có cái đúng, ít nhất điểm này hẳn nói quả thực không sai... Tôi đúng là thích loại hình như Dung Hù! Vừa đẹp trai vừa đáng yêu! Hiện tại tôi liền kéo Dung Dung vào nhóm chúng ta.]

[Hạ Mộ Nhan:...]

Vì thế, rạng sáng hai giờ, lúc vạn vật còn đang ngủ say, Dung Hù liền bị lạng lẽ kéo vào một nhóm nói chuyện phiếm.

Lúc này Dung Hù còn chưa biết, mình đã leo lên danh sách theo đuổi của một vị ảnh hậu, về phần tương lai, ảnh hậu ấy sẽ bị khắc tính của bọn họ trừng trị thảm bao nhiêu, thì đã là chuyện ngày sau, tạm thời không đề cập tới.

Ba ngày sau, Dung Hù trải qua một ngày nghỉ ngắn ngủi, chính thức bay đến thành phố S, tham gia một chương trình tổng hợp, tuyên truyền «Mê thành».

Cách ba tháng, Dung Hù gặp lại Viên đạo, Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chi. Bọn họ không có gì khác ba tháng trước, nhưng mà Nhâm Thư Chi dường như càng lạnh nhạt với Dung Hù hơn một chút, khi chào hỏi đều không có gì khác thường, nhưng mà trừ đó ra, cô lại không có một chút ý tứ dưng đưa Dung Hù.

Lúc La Thiển ở phòng nghỉ, kinh ngạc nói rằng: “Tiểu Hù, tôi nhớ rõ lúc trước khi phim đóng máy, Nhâm Thư Chi còn từng gọi điện thoại cho cậu một lần nhĩ? Sao hiện tại cô ta đột nhiên biến thành như vậy, đối với cậu... hờ hững như vậy?”

Dung Hù nghe thế, không khỏi bật cười: “Chẳng lẽ giữa tôi với cô ta, hẳn nên có thái độ gì khác sao?”

La Thiển nhanh chóng lắc đầu: “Đương nhiên không có! Chúng ta mới không cần để ý cô ta. Tôi nghe bạn nói, gần đây không phải là cô ta hợp tác với một ca sĩ nước Anh, phát hành một CD song ca nam nữ sao, thế mà cô ta lại thông đồng với ca sĩ Anh kia. Tôi có quen một phó đạo diễn ở tiểu khu của bọn họ, phó đạo diễn kia nói cho tôi biết, cả một tuần bọn họ đều không xuống lầu, đồ ăn đều là do trợ lý đưa lên.”

Nghe xong lời này, Dung Hù đột nhiên ngẩng đầu, về mặt kinh ngạc nhìn về phía La Thiển.

La Thiển trịnh trọng nói: “Cậu cũng thấy tương đối ấy ấy đúng không, tiểu Hù? Đêm qua khi cô ta đến khách sạn thành phố S, không phải còn nửa đêm đến phòng Mã Tề sao, sau đó lại như vậy, thật là...”

Dung Hù lắc lắc đầu, qua hồi lâu, nghiêm túc nói rằng: “Không, tôi chỉ đang kinh ngạc, ngay cả loại chuyện này chị tiểu Thiển cũng biết. Có lẽ... chị chọn sai nghề rồi, chị hẳn nên làm một paparazi.”

La Thiển: “...”

Dung Hù cũng không có nói giỡn, ít nhất thì trước kia cậu chưa từng chú ý, La Thiển am hiểu ở phương diện kết giao quan hệ đến như thế.

Cậu biết La Thiển có nhân duyên tốt trong đoàn phim, quen biết nhiều nhân viên công tác, mọi người thường xuyên nói nói cười cười. Nhưng cậu cũng không hề phát hiện, sau khi đoàn phim đóng máy, thế mà La Thiển vẫn còn lui tới với những người đó, còn có thể khống chế quan hệ đến đúng chỗ như vậy.

Đi làm quen một người, nói thì khó, nhưng mà lại dễ.

Nhưng nếu muốn duy trì hữu nghị với một người, thì cần tiêu phí tinh lực, thời gian.

Dung Hù quay một bộ phim, cộng số diễn viên và nhân viên đoàn phim lại, thì ít nhất La Thiển phải quen biết một hai trăm người. Qua mấy bộ phim, đã tích lũy đến hơn một ngàn người, nhưng chính là như vậy, La Thiển cũng có thể trò chuyện với bọn họ thật vui vẻ, thậm chí đem chuyện “thiên hậu và tiểu thị tươi nước Anh ở trong phòng của mình một tuần không đi ra” nói với cô.

Không thể không nói, đây là một loại năng lực, còn là một loại năng lực rất lợi hại.

Mây hơi hơi nhăn lại, suy tư một khắc, Dung Hù cười nói: “Chị tiểu Thiển, quà tết cho truyền thông năm nay, liền do chị xử lý nhé.”

La Thiển phút chốc kinh sợ, sau đó mừng rỡ gật đầu: “Được chứ.”

Minh tinh và truyền thông không thể tách riêng, minh tinh cần truyền thông tới đưa tin cho mình, gia tăng độ sáng cho mình; mà truyền thông rất nhiều lúc cũng cần minh tinh giúp bọn họ chế tạo điểm nóng, hấp dẫn quần chúng. Mỗi khi năm mới, có vài minh tinh có địa vị đều sẽ tặng quà cho truyền thông quen thuộc, xem như cảm ơn một năm qua quan tâm.

Loại chuyện này tự nhiên không có khả năng là hồi lộ, dù sao thì nếu bạn xuất hiện gièm pha lớn gì đó, vì đoạt tin tức, các phóng viên truyền thông sẽ lập tức trở mặt mà lập tức đưa bạn lên đầu đề. Nhưng việc này cũng là ắt không thể thiếu, xem như một loại lễ tiết, về sau nếu bạn phát sinh vấn đề nhỏ gì đó, các phóng viên truyền thông cũng sẽ hơi thủ hạ lưu tình.

Sau khi nhắc nhở xong chuyện này, không bao lâu, tổ chương trình liền đến mời Dung Hù lên sân khấu.

Vẫn là chương trình tổng hợp trò chơi rất bình thường, mọi người chơi vài trò chơi, chế tạo điểm cười, hỗ trợ tuyên truyền «Mê thành».

Loại chương trình này Dung Hù chơi rất nhiều, hơn nữa chương trình lần này cậu cũng không phải lần đầu tiên lên. Có điều khác với lần trước chính là, hiện giờ cậu đạt được ba cúp phim truyền hình, nhân khí càng tăng lên thẳng tắp. Tổ chương trình càng coi trọng cậu, toàn bộ phân đoạn trò chơi, cậu thành tiêu điểm màn ảnh, mà những khán giả dưới sân khấu cũng luôn điên cuồng hô «Dung Hù».

Nửa tháng kế tiếp, Dung Hù và đoàn phim «Mê thành» cùng đi khắp đại giang nam bắc.

Có đôi khi là đi quay chương trình tổng hợp, có đôi khi là trực tiếp tiến hành lộ mặt.

Dung Hù, Bách Tích Văn và Viên đạo gần như mỗi hoạt động đều sẽ đến, mà mấy người Nhâm Thư Chi, Mã Tề lại không nhất định mỗi lần đều xuất hiện.

Đoạn trailer phim «Mê thành» đã sớm được đăng lên internet, giáo sư tâm lý học nhả nhận tuần mỹ và đặc công trẻ tuổi cường tráng anh tuấn, loại tổ hợp này cũng được vô số khán giả yêu thích, thậm chí tại nhiều hiện trường chương trình tổng hợp, Dung Hù còn thấy được bảng đèn LED giờ chữ «Đàm Tiết».

Thực rõ ràng, có vài fan chỉ xem ảnh tuyên truyền, liền thích cặp CP hợp tác hình sự trinh thám này.

Bộ phim điện ảnh này chưa chiếu đã nổi, trên internet nghị luận không ngừng, dưới internet, các thành điện ảnh lớn toàn quốc cũng đều phối hợp làm các loại tuyên truyền.

Ở cửa rất nhiều rạp chiếu phim, thậm chí trực tiếp đặt bảng tuyên truyền của Dung Hù và Bách Tích Văn. Khi nhóm fan Dung nhìn thấy bảng tuyên truyền đó, kích động đến mặt mũi đỏ bừng, hưng phấn tiến lên «chụp ảnh chung» với Dung Hù.

Đầu tháng chín, cái tag #Dung Hù chụp ảnh chung# thế mà cũng lên hot search một lần.

Mở ra nhìn, rất nhiều fan đều đăng weibo «ảnh chụp chung» với Dung Hù. Cho dù là một tấm băng, bọn họ cũng vui vẻ đến khó có thể tự kiềm chế, hận không thể dọn tấm băng đó về nhà, để mình mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mới tốt.

Mà trên thực tế, loại chuyện này còn thật sự đã xảy ra. Ở một rạp chiếu phim tại thành phố C, nửa đêm khi nhân viên chuẩn bị đi cất bảng tuyên truyền, đột nhiên kính hải phát hiện, bảng tuyên truyền «Mê thành» mất tiêu rồi!

Chuyện này lập tức bị nhân viên tuyên truyền của đoàn phim «Mê thành» biết được, lấy tốc độ nhanh nhất liên hệ không ít truyền thông, đăng tin tức. Việc này còn náo nhiệt hơn «sự kiện chụp ảnh chung» không ít, rất nhiều dân mạng đều trêu chọc mà bình luận, cũng có một ít anti nhân cơ hội đi bôi đen Dung Hù.

Sau khi phát hiện sự việc thế mà lại quậy to ra, fan nữ trộm đi bảng tuyên truyền kia vô cùng áy náy mà trả bảng tuyên truyền trở về, đồng thời còn xin lỗi rạp chiếu phim. Bên rạp chiếu phim cũng mượn cơ hội vớt một phen nhiệt độ, đăng một tin trên trang weibo của mình, tỏ vẻ không trách cứ fan ấy, còn vô cùng hào phóng mà trực tiếp tặng bảng tuyên truyền cho fan ấy.

Tuy nói trên bảng tuyên truyền vừa có Dung Hù lại có Bách Tích Văn, nhưng mà bạn fan này rốt cuộc là vì ai mà đến, vậy tự nhiên không cần nói cũng biết.

Viên đạo không có tiết tháo gì, sau khi ông nghe nói chuyện này còn có ý cảm khái với Dung Hù: «Dung à, fan của cậu thật tốt, nếu sự kiện tương tự vậy lại thêm mấy lần, đó đều là nhiệt độ đó! Chờ chúng ta chiếu phim, nhiệt độ đó có thể chuyển hoá thành phòng bán vé, thật sự là không tồi mà.»

Dung Hù dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Loại chuyện này đương nhiên còn không cần Dung Hù quản, La Thiên và vài fan lớn thương lượng, đăng một bài thanh minh trong diễn đàn fan tư nhân của cậu. Vài admin nghiêm túc tỏ vẻ, hy vọng fan đừng làm loại chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương này, nếu thật sự thích không chịu được, ít nhất... ít nhất có thể hỏi rạp chiếu phim trước, xem có thể trực tiếp mua lại hay không.

Lời này trực tiếp cung cấp cho fan một suy nghĩ, không quá mấy ngày thế mà thật sự có fan đến hỏi rạp chiếu phim, sau đó cô kích động trở về đăng topic ——

[Rạp chiếu phim thật sự bán cho tui! Thật sự bán cho tui! Tui muốn mang Dung Dung về nhà, oa oa óa óa!]

Thấy thế, các fan khác lập tức nổ tung chào, thi nhau tỏ vẻ mình cũng phải đi hỏi rạp chiếu phim. Không bao lâu, #bảng tuyên truyền Dung Hủ# lại lên hot search.

Lúc ấy Dung Hủ, Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chi đang tham gia một chương trình thực tế, vào ban đêm tất cả khách quý tổ chương trình đang cùng nhau ăn cơm, Viên đạo liền gọi một cú điện thoại cho Dung Hủ, nói rằng: “Ba người chúng nào về thành phố S, chúng ta cùng ăn bữa cơm, tôi mời khách!”

Bách Tích Văn bên cạnh nghe xong lời này, còn chưa hiểu rõ là có ý gì. Nhâm Thư Chi tự nhiên nghe rõ, nhưng cũng không đáp lời với Dung Hủ.

Ngược lại là một khách quý cố định của chương trình thực tế cười tủm tỉm nói rằng: “Vậy trước hết chúc phim của các cậu bán đắt nhé.”

Hành trình tuyên truyền phim liên tiếp này, cuối cùng lại về tới thành phố S.

Giống như trong điện thoại đã nói, Viên đạo mời mấy người bạn họ ăn một bữa tiệc lớn. Buổi tối lúc về khách sạn, Viên đạo còn lôi kéo ba người Dung Hủ, say khướt nói một ít lời mê sảng. Chốc thì nói “lúc quay phim tôi thật sự là rất mệt mỏi”, chốc lại nói “tiểu Nhâm à diễn xuất của cô có thể cải tiến ở mấy phương diện này một chút”...

Dáng người Bách Tích Văn cường tráng, hấn xung phong nhận việc đưa Viên đạo trở về phòng. Mà Dung Hủ và Nhâm Thư Chi ở cùng tầng lầu, hai người tách ra ở cửa thang máy.

Nhâm Thư Chi không hề quay đầu lại mà xoay người rời đi, căn bản không nhìn Dung Hủ một cái, cũng căn bản không có một chút ý muốn đi thông đồng với cậu.

Từ xa xa nhìn bóng dáng ngôi sao nữ điểm lệ kêu gọi đó, thật lâu sau, Dung Hủ cong khóe môi, xoay người rời đi.

Kỳ thật đối với việc Nhâm Thư Chi tận lực xa cách, Dung Hủ đã có chút hiểu rõ. Trải qua chuyện Lô Tường Bác lần này, sự coi trọng của Hoa Hạ Entertainment đối với cậu đã trắng trợn thể hiện ra bên ngoài. Tạm thời không nói hiện giờ nhân khí Dung Hủ một đường tăng vọt, dần dần khiến Nhâm Thư Chi căn bản không dám khinh thường, còn bên kia, Nhâm Thư Chi sợ hãi con quái vật lớn Hoa Hạ Entertainment.

Dung Hủ không thích cô, Dung Hủ hoàn toàn không hứng thú với cô, vậy tốt nhất là cô đừng đi thông đồng. Hai người nước giếng không phạm nước sông, nếu cô thật sự gặp phải chuyện gì không tốt, có lẽ cô liền có khả năng trở thành Lô Tường Bác kế tiếp.

Có thể trở thành nữ ca sĩ hạng một, Nhâm Thư Chi tự nhiên là thông minh cẩn thận, nếu không thì cái tên hoa hồ điệp của cô trong giới, chỉ sợ đã sớm bị người ta tiết lộ ra, thanh danh truyền ra ngoài giới.

Nói ngắn lại, dưới tình huống như thế, «Mê thành» rốt cuộc nghênh đón ngày công chiếu lần đầu của mình.

Vào lúc ban đêm ngày 21 tháng 9, toàn bộ đoàn phim «Mê thành» tụ tập ở rạp hát lớn thành phố S, mời hơn trăm phóng viên truyền thông, còn có hơn mười nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp và hơn ba trăm khán giả hiện trường, tham dự lễ công chiếu lần này.

Trên lễ công chiếu, đầu tiên là các phóng viên không ngừng đặt vấn đề về bản thân bộ phim. Vài nhân viên chủ chốt lần lượt đáp lại, thuận tiện trêu chọc nhau, nói một ít chuyện ngoài lễ lúc quay phim, không khí vô cùng hòa hợp, tiếng cười không ngừng.

Chờ đến phần sau lễ công chiếu, thì bắt đầu tiến hành đặt vấn đề với các minh tinh và đạo diễn.

Có phóng viên hỏi về scandal giữa Nhâm Thư Chi và tiểu thít tươi nước Anh gần đây, cũng có phóng viên hỏi về phim mới của Bách Tích Văn.

Mà lúc các phóng viên hỏi Dung Hủ, thì không hẹn mà cùng đem đề tài hướng về phía «Không tiếng động», về phía Lô Tường Bác. Vụ án của Lô Tường Bác qua mấy ngày nữa sẽ xét xử lần đầu, hấn chính là nhân vật hot gần đây, nếu Dung Hủ có thể tuôn ra một chút bí mật, đây tuyệt đối là tin tức đầu đề!

Nhưng mà, dưới ánh đèn sáng ngời rực rỡ, thiếu niên thanh nhuận xinh đẹp nho nhã ấy lại mỉm cười hạ mắt, dùng giọng nói bình tĩnh ôn hòa nhất, đẩy hết những câu hỏi của phóng viên trở về.

“Tôi tin tưởng pháp luật sẽ cho chúng ta một đáp án.”

“Việc Lưu Tuệ Chân gặp phải tôi cũng cảm thấy thật đáng tiếc.”

“Tôi và hấn đối diễn không nhiều lắm, kỳ thật lúc ở đoàn phim cũng không có tiếp xúc gì.”

Câu trả lời đơn giản khiến các phóng viên không thể nào xuống tay, đến cuối cùng, thậm chí Dung Hủ còn kéo hết đề tài về «Mê thành».

Rốt cuộc, lễ công chiếu hạ màn, nhân viên đoàn phim cũng sôi nổi đi xuống sân khấu, ngồi ở ghế, xem bộ phim điện ảnh này.

Cùng lúc đó, 0h ngày 22 tháng 9 đã đến. Trong các rạp chiếu phim lớn toàn quốc, có rất nhiều người trẻ tuổi lập tức vọt vào rạp chiếu phim, tìm được chỗ ngồi của mình, ôm coca, bông ngô, mặt mày mong ngóng chờ đợi điện ảnh mở màn.

Dù sao cũng là suất 0h, thời gian quá muộn, tỷ lệ ghế của mỗi rạp chiếu phim đều không đủ 50%, có vài rạp chiếu phim tương đối xa xôi thậm chí tỷ lệ

ghế chỉ có hai mươi phần trăm. Nhưng mà phải biết, đây là suất đêm khuya, đây là đang nửa đêm! Hơn nữa, «Mê thành» mới vừa chiếu, đã bắt lấy sáu mươi bảy phần trăm số suất chiếu! Mà số suất chiếu càng nhiều, lượng ghế của mỗi suất tự nhiên phải bị chia ra.

Như thế tính ra, chỉ một suất chiếu đầu tiên, sợ là «Mê thành» đã có thể thu được phòng bán vé hơn mười triệu!

Trong rạp chiếu phim Quang Minh cách rạp hát lớn của thành phố S gần nhất, hai thành phần tri thức tuổi còn trẻ đang ôm bóng ngô, vừa nhai, vừa giận dữ nói: “Ài, tôi chính là không cướp được vé, bằng không hiện tại tôi cũng có thể đến rạp hát lớn xem Dung Dung nhà chúng ta.”

“Tiểu Oánh, cậu cho rằng vé đó dễ đoạt như vậy à? Đừng ghen tị, hiện tại chúng ta cách Dung Dung chỉ có một km, chỉ có một km đó! Chúng ta coi như Dung Dung cũng ở trong rạp chiếu phim này đi, nhanh chóng xem phim kìa. Oa, mở màn!”

Vừa dứt lời, tiếng mưa rơi ào ào liền tràn ngập toàn bộ rạp chiếu phim.

Mưa to giòn giã, dưới bóng đêm tối đen, chỉ có đèn đường mờ nhạt ven đường lay động ra bóng dáng mỏng manh âm đạm. Trên màn hình lớn rộng mở, bởi vì ánh sáng quá mức âm đạm, khán giả cũng không thể thấy rõ mỗi một vật thể trên hình ảnh, chỉ có thể đại khái mà nhìn ra, hình như đây là trong một ngõ hẻm.

Giọt mưa lớn như hạt đậu rơi lộp bộp trên mặt đất, bắn lên một đám bọt nước. Từ một đầu hình ảnh, bỗng nhiên, xuất hiện một người!

Người này dáng người cao gầy thon gầy, mặc cái áo gió màu đen, đeo bao tay màu đen, cầm một cây dù màu đen. Y khẽ cúi đầu, khuôn mặt bị giấu trong bóng đêm, hoàn toàn không thể nhìn ra diện mạo. Nhưng mà khi y từ đằng xa chậm rãi đi tới, tiếng mưa rơi đột nhiên nhỏ dần, chỉ có tiếng lẩn của bánh xe rương hành lý, từ trong loa rạp chiếu phim vang lên chói tai.

Người này đi không nhanh, giống như đang dạo bước, lạnh nhạt bình tĩnh mà đi tới.

Rõ ràng là nhìn không thấy mặt, nhưng không biết vì cái gì, rất nhiều fan trong rạp chiếu phim đều ngừng hô hấp. Một loại khí thế sắc bén nguy hiểm xuyên thấu qua hình ảnh, thẳng tắp truyền vào trong lòng bọn họ...

“Cộp cộp —— cộp cộp ——”

Tiếng bước chân đơn điệu từ phương xa tới gần, lại đi về phương xa.

Theo tiếng mưa rơi xuống đất càng thêm dồn dập, hình ảnh chợt lướt qua bàn tay phải cầm ô của người này, bỗng nhiên liền quy về bóng tối.

Một giây đồng hồ sau, xuất hiện ở trước mắt khán giả, là một hiện trường mờ sát tàn khóc lãnh huyết.

Giữa quảng trường thành phố náo nhiệt nhất, thế mà lại có một người chết. Cả người hấn trần trụi, bị người ta đặt ở chính giữa bể phun nước. Các cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, báo cáo khám nghiệm tử thi bước đầu cũng nhanh chóng đưa ra.

Giống như mỗi một phim tội phạm bình thường, nhân vật chính luôn lên sân khấu cuối cùng, vô cùng có cá tính.

Bách Tích Văn sắm vai đặc công Đàm Dương Hiên đến muộn, bị thủ trưởng thoả mạ một trận. Khi khán giả nhìn thấy Bách Tích Văn, trên mặt đều không khỏi mang theo nụ cười, mà rất nhiều fan Dung ở hiện trường thì càng thêm chờ mong Dung Hủ xuất hiện.

Quả nhiên, năm phút đồng hồ sau, nội dung liền tới đoạn Đàm Dương Hiên bị hạ “quân lệnh trạng”, không biết làm thế nào mà đi đến một khu đại học.

Tiết tấu của «Mê thành» tương đối nhanh, chính xác là một bộ phim thương nghiệp. Mỗi một hình ảnh đều chế tác tương đối chân thật, ngay cả thi thể trước đó cũng trông rất sống động. Hiện giờ, thấy Đàm Dương Hiên lên sân khấu, khán giả dĩ nhiên biết rằng, Tiết Gia Triết mà Dung Hủ sắm vai cũng sắp lên sân khấu.

Trong mấy đoạn trailer phim công bố trước, người xem đã sớm biết, Tiết Gia Triết là giáo sư tâm lý học đại học.

Trong rạp chiếu phim sáng sủa, có vài fan Dung khần trương kéo tay bạn bè, hưng phấn chờ đợi Dung Hủ xuất hiện. Nhưng mà trên hình ảnh, lại là một phòng học hỗn loạn ồn ào, các học sinh luôn chơi di động, không ngừng nói chuyện phiếm, khiến tâm tình khán giả cũng càng thêm nôn nóng.

Nửa phút đi qua.

“Dung Dung của tôi rốt cuộc chừng nào xuất hiện hả...”

“Phải đó, thật muốn nhìn thấy Dung Dung. Phim đã mở màn mười phút, muốn Dung Dung!”

Vài fan Dung buồn bực nhỏ giọng phun tào với nhau, nhưng mà ngay sau đó, bọn họ đột nhiên nghe được một tiếng bước chân rất nhẹ từ trong loa phát ra. Âm thanh kia rất nhẹ, nhưng mà mỗi một lần vang lên, khoảng cách thời gian lại giống nhau như đúc, khi âm thanh ấy vang dội đến độ đủ để khán giả toàn trường đều chú ý tới, nhóm fan Dung lại càng kích động nhìn về phía màn hình.

Bỗng nhiên!

Một bàn tay trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng học ra.

Khi người này thật sự xuất hiện, nhóm fan Dung không kích động hét chói tai như trong tưởng tượng của mình, cũng không có thất thố cỡ nào, mà là đều há to miệng, nhìn giáo sư tuần tú nhỏ nhả trẻ tuổi ấy, chậm rãi nâng bước, đi từng bước một lên trên giảng đài.

Trong đoạn trailer phim đã sớm xuất hiện tạo hình của Dung Hủ, trên poster cũng có ảnh chụp của cậu.

Nhưng mà, khi tạo hình này thật sự bị phóng đại trên màn hình lớn của rạp chiếu phim, khi cậu từ cửa phòng học đi tới, cái loại cảm giác lạnh lùng tuần mỵ đó, vẫn khiến cho không ai có thể hô hấp.

Đây là một loại nét đẹp thanh lãnh cao ngạo, mắt kính gọng vàng lạnh như băng che đi cặp mắt trong suốt hẹp dài, môi mỏng manh, làn da trắng đến gần như có chút bệnh thái, Dung Hủ như vậy cực kỳ giống Hoắc Hi lúc trước, đều bạc tình như động vật máu lạnh, nhưng trên thực tế, lại có chút khác với Hoắc Hi.

Nét đẹp của Hoắc Hi kiêu ngạo bá đạo, tàn nhẫn lộ ra ngoài. Nhưng nét đẹp của Tiết Gia Triết thì nội liễm bình tĩnh, lạnh ở trong lòng.

Đừng nói fan Dung, ngay cả rất nhiều người không phải fan cũng nhận không được mà đỏ mặt, không thể không thừa nhận cậu thanh niên này thật sự hết sức xinh đẹp.

“Mặt Dung Hủ thực thích hợp với màn hình lớn nha, thật sự rất đẹp luôn...”

Mà giờ phút này, phim vẫn còn tiếp tục.

Một giáo sư tâm lý học độc mồm độc miệng phúc hắc, y căn bản không cần nói chuyện với bạn, đôi môi mỏng bạc tình kia nhẹ nhàng nhấc lên, là có thể nói ra cả món cơm trưa ngày hôm qua bạn ăn.

Tiết Gia Triết và Đàm Dương Hiên ở chung khiến khán giả xem mà huyết mạch căng lên: hai người này quả thực chính là ông trời tác hợp!

Mỗi lần Đàm Dương Hiên lên con ngõ, Tiết Gia Triết liền ôn hoà mà châm chọc. Cổ tình Đàm Dương Hiên vẫn luôn giống như nghe không hiểu, luôn không ngừng đùa giỡn Tiết Gia Triết, còn thường xuyên cố ý sờ Tiết Gia Triết, khiến người kia ghét bỏ không ngừng né tránh.

Nhưng lấy thể lực mà nói, vị giáo sư tâm lý học này chỗ nào là đối thủ của đội trưởng đội đặc công.

Mỗi lần Đàm Dương Hiên đều cố ý sờ mặt Tiết Gia Triết, khiến giáo sư người ta tức giận đến mất hình tượng, lúc này mới cười ha ha: “Cho cậu ở sạch này.”

Khán giả không hiểu sâu xa thì chỉ cảm thấy hình thức ở chung như vậy chơi rất vui, quan hệ giữa hai người hẳn là rất tốt. Nhưng mà khán giả hiểu sâu xa thì đã sớm hưng phấn đến đỏ mặt, trong lòng hiện lên vô số đoán văn, doujinshi, hận bây giờ không thể lập tức trở về nhà, nhanh chóng viết một bộ truyện fanfic mới đồng ý bỏ qua!

“Ôi, quá quá quá quá quá... quá moe oa oa oa oa QAQ!!!”

Đương nhiên, phim thì vẫn luôn tiếp tục. Khán giả bị cảm giác CP moe moe hấp dẫn, đồng thời, cũng bắt đầu tự hỏi hung phạm của bộ phim điện ảnh này. Mới đầu rất nhiều người đều cho rằng chính là nam số năm—— một người nhìn qua vô cùng vô tội thành thật, nhưng nam số năm này cũng bị Tiết Gia Triết bài trừ hiềm nghi.

Đến cuối cùng, khi tội phạm sa lưới, rất nhiều khán giả đều mang vẻ mặt mờ mịt, cổ tình có khán giả đặc biệt “thông minh”, phân tích: “Mấy cậu đều quên sao, phạm nhân này kỳ thật trước đây từng xuất hiện ít nhất ba lần. Lần đầu tiên là lúc Đàm Dương Hiên đến trường đại học tìm Tiết Gia Triết, người này đi thoáng qua Đàm Dương Hiên; lần thứ hai là Tiết Gia Triết nhận điện thoại của Đàm Dương Hiên, sau đó cho người này một màn ảnh rất ngắn. Mà lần thứ ba, chính là có lần Đàm Dương Hiên đi tìm Tiết Gia Triết, mở cửa liền nhìn thấy người này.”

Khán giả này chỉ nhỏ giọng giải thích với bạn mình, nhưng mấy người Luru Oánh vừa vịn ngồi ở phía trước hẳn, cũng nghe lời hẳn nói.

Người này còn đang phân tích: “Hơn nữa kỳ thật trong phim Tiết Gia Triết cũng từng mấy lần nhắc tới bệnh nhân này, y có nói rằng, bệnh nhân này khi còn bé gia đình tan vỡ, nói đối phương từng có vấn đề tâm lý, còn từng vào ngục giam...”

Vừa nghe như thế, mọi người đều cảm thấy vô cùng có lý.

Luru Oánh và bạn cũng nhìn nhau gật đầu, nhưng ngay khi các cô chính thức tiếp nhận lời giải thích này, hiểu rõ Viên đạo mai phục nhiều phục bút* như vậy trong phim, đột nhiên! Liền nghe trong loa của rạp chiếu phim, truyền đến một trận tiếng gõ cửa cóc cóc.

*Phục bút (伏笔/Foreshadowing) là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện. Nói cách khác, nó là một công cụ văn chương được tác giả sử dụng để gợi ý về một tình tiết và những điều có thể xảy ra trong một tương lai gần, hoặc các chiều hướng phát triển của một tình tiết về sau trong câu chuyện.

Luru Oánh nhanh chóng nhìn lại, nhất thời hai mắt sáng lên: oa! Thế mà lại nửa đêm cùng nhau uống rượu!

Ôm tâm tình kích động, mọi người tiếp tục xem phim kết thúc. Nhìn Đàm Dương Hiên uống rượu, nhìn Tiết Gia Triết độc mồm độc miệng nói hần ngốc, lại nhìn Tiết Gia Triết “cung chiêu” ôm người vào trong phòng, sau đó còn trì kỳ mà chuẩn bị áo ngủ cho Đàm Dương Hiên thay.

Giọng Lưu Oánh run rẩy nói rằng: “QAQ vậy mà không cùng một chỗ, quả thực thiên lý không...”

Một chữ cuối cùng còn chưa nói ra, đột nhiên! Lưu Oánh mở to hai mắt, không dám tin nhìn một góc màn hình.

Chỉ thấy trong góc tủ quần áo u ám kia, nhét một cái bình màu xanh lục tối. Một bàn tay bị chặt ra rất khủng bố trôi nổi trong Formalin, làm nhiệt độ cả rạp chiếu phim đột nhiên chợt giảm xuống, hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng mà, Tiết Gia Triết giống như không có nhìn thấy bàn tay ấy, y cẩn thận tìm, rốt cuộc tìm được một bộ áo ngủ bên cạnh bàn tay. Y mặt không đổi sắc mà cầm áo ngủ, vừa mới xoay người, đột nhiên nhớ ra còn chưa đóng cửa.

Vì thế, quay đầu, đưa tay đóng cửa.

Cặp mắt thanh lãnh vô tình kia cách thấu kính lạnh lẽo, an tĩnh lạnh nhạt nhìn mỗi người ngoài màn hình. Y chỉ yên tĩnh nhìn, thật lâu sau, đôi môi mỏng manh ấy từ từ cong lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng lạnh như băng.

“Cách —— ”

Cửa tủ quần áo bị đóng lại, hình ảnh rơi vào một vùng tối đen.

Trong rạp chiếu phim là sự yên lặng thật lâu, không có một ai mở miệng. Một phút đồng hồ sau... triệt để sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Chương 109

Rạng sáng hai giờ ngày 22 tháng 9, trong các rạp chiếu phim toàn Hoa Hạ, đều xuất hiện một loại cảnh tượng kỳ dị: mỗi một phòng chiếu phim «Mê thành», tất cả khán giả thế mà lại gần như đều ngồi ở chỗ của mình, căn bản không hề đứng lên!

Đối với rất nhiều phim điện ảnh chế tác lớn mà nói, sau khi phim kết thúc, trải qua phụ đề dài lâu, sẽ có phiên ngoại ngắn gọn. Phiên ngoại này có thể là hậu trường, cũng có thể là câu chuyện liên quan tới phim.

Văn hóa phiên ngoại ở nước ngoài lan truyền tương đối rộng rãi hơn, còn Hoa Hạ thì đa số khán giả sẽ không chờ năm sáu phút phụ đề ấy, mà là phim vừa chấm dứt, phòng chiếu phim sáng đèn lên, bọn họ liền đứng dậy rời đi.

Nhưng ở nơi chiếu «Mê thành» lần đầu, có ít nhất chín phần khán giả không có rời đi.

Khi nhân viên quét tước của rạp chiếu phim tiến vào, nhìn thấy các khán giả ngồi trên ghế, bọn họ đều kỳ quái sờ sờ đầu, hoàn toàn không rõ sao khán giả lại đột nhiên không hẹn mà cùng chờ xem phiên ngoại. Nhưng mà họ lại không biết, các khán giả đó không phải đang chờ phiên ngoại, mà là...

“Mợ ơi mợ ơi mợ ơi mợ ơi! Tôi nổi da gà rồi này QAQ! Cái quỷ gì! Cái thứ cuối cùng là cái quỷ gì!!!”

“Lông tơ tao cũng dựng thẳng lên rồi, đó là Dung của tao hả! Đó là Dung của tao sao! Hóa ra Dung Dung mới là hung thủ, em mới là biến thái cuồng sát nhân, mẹ ơi hiện tại tao có chút sợ hãi, lần đầu tiên tao cảm thấy Dung Dung cười rộ lên khủng bố như vậy... tao cảm thấy hai ngày này tao cũng hết dám đi liếm ảnh của Dung Dung rồi, tao bị ám ảnh có được không!”

“Không phải chứ, Tiết Gia Triết là hung thủ hả? Tiết Gia Triết mới là hung thủ? Cả người tôi đều không khỏe rồi, đột nhiên cảm thấy có chút không suy nghĩ được...”

Trong rạp chiếu phim, rất nhiều khán giả đều ngồi ở tại chỗ, điên cuồng thảo luận với bạn mình về kết cục vừa xem.

Có người tỏ chất tương đối mạnh, trong đêm hôm khuya khoắt nhanh chóng tiếp nhận bộ phim đáng sợ này, nói với bạn mình rằng: “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Ai ngờ bạn của hắn lại sắc mặt trắng bệch mà nhìn hắn, run giọng nói rằng: “Tao... chân... nhũn...”

“...”

Cũng có khán giả nam cùng bạn gái đến xem phim, vốn dĩ không có cảm giác quá lớn với bộ phim điện ảnh này, hoàn toàn không thể get được “Dung Dung” trong miệng bạn gái nhà mình rút cuộc ngầu ở nơi nào, nhưng mà khi hắn xem đến nụ cười của Dung Hủ ở kết cục cuối cùng, hắn lại kinh diễm nói: “Đủ ngầu! Đủ biến thái! Anh thích!”

Bạn gái lập tức kinh khiếp quay đầu nhìn về phía hắn.

Còn có một vài fan Dung lá gan khá lớn, tuy nói ngay từ đầu cũng bị dọa, nhưng mà dần dần bọn họ lại lĩnh hội ra một loại cảm giác quý dị khác. Bọn họ đều hai mắt sáng lên, kích động nhỏ giọng nói rằng: “Dung Dung biến thái lên... sao lại ngầu như vậy!!!”

Có điều dù kết cục bộ phim điện ảnh này có khiến người ta rợn tóc gáy như thế nào đi nữa, nhưng mà chờ bốn năm phút đồng hồ phụ đề qua đi, mọi người cũng từ từ phục hồi lại tinh thần. Khán giả nhát gan bị bạn bè kéo đi, khán giả lá gan lớn thì tự đi một mình.

Nhưng mà bọn họ vừa mới đi tới lối đi cạnh chỗ ngồi, lại đột nhiên nhìn thấy hình ảnh trên màn hình thay đổi ——

Phụ đề đã phát xong hết, kế tiếp, là phiên ngoại.

Đây là một vụ động đất, một bé trai phấn điêu ngọc mài hai mắt hoảng sợ chạy trốn ra ngoài phòng, mà bố cậu bé thì vươn tay kéo cậu. Nhưng ngay khi sắp kéo được tay con trai, một tảng đá lớn nện ở chỗ cách đứa bé nửa thước, ông bố kia đột nhiên khẽ dừng động tác, mắt thấy con trai đã sắp tóm được tay hắn, hắn mãnh liệt xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng.

Trên màn hình, khoảnh khắc ông bố xoay người chạy trốn bị kéo dài vô hạn.

Đứa trẻ mờ mịt ngây thơ tròn to cặp mắt đơn thuần, nhìn bóng dáng người bố, giống như không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mà mẹ của cậu bé thì trợn mắt nhe răng chờ tên đàn ông lòng lang dạ sói kia, khàn giọng mắng một câu “súc sinh”, sau đó ôm con trai mình, dùng thân thể chặn một tảng đá lớn từ trên trần nhà nện xuống.

Hình ảnh lại trở tối, ngay sau đó, xuất hiện trên màn hình chính là giáo sư trẻ tuổi nhã nhặn tuổi hơn hai mươi năm sau.

Y ngồi ở trong thư phòng của mình, vừa nhắm nháp cà phê, vừa hạ mắt nhìn một tấm ảnh chụp đặt ở góc bàn. Trên ảnh chụp là người mẹ dịu dàng, tuổi tác bà ấy đã lớn, lúc chụp ảnh hẳn là hơn năm mươi tuổi, khó nén nếp nhăn trên mặt, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ. Thân thể bà thực rõ ràng là có tàn tật, nhưng tươi cười của bà lại vô cùng ấm áp, lạc quan tích cực.

Mà đứng bên cạnh bà chính là Tiết Gia Triết không có đeo mắt kính, y lạnh lùng nhìn màn ảnh, mặt không đổi sắc.

Một bàn tay tái nhợt gầy yếu chậm rãi vươn ra, đột nhiên đè khung ảnh xuống, mặt trước úp xuống bàn. Người đàn ông đứng dậy đi ra ngoài cửa, y vừa đi, toàn bộ cảnh tượng thư phòng đều lộ ra.

Cảnh này khiến những khán giả hơi hòa hoãn một chút lại lạnh run, cả người cứng ngắc tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy trên vách tường thư phòng, dán từng tấm từng tấm ảnh chụp. Trên ảnh là khuôn mặt tươi cười của những người đàn ông khác nhau, trẻ tuổi nhất nhìn qua mới hơn hai mươi, lớn nhất lại dường như có bảy tám chục tuổi. Mà trên vài bức ảnh trong đó, đều cắm một cây phi tiêu.

Tiết Gia Triết đi đến trước cửa, cầm lấy tay nắm cửa, mở cửa rồi đi.

Nhưng mà ngay tích tắc khi cánh cửa sắp đóng lại, liền thấy một cây phi tiêu nhanh chóng xuyên qua hình ảnh, vèo một tiếng, liền ghim lên một bức ảnh. Phi tiêu hoàn toàn ghim trúng mặt người đó, chặn đi khuôn mặt hắn, nhưng mà lại mơ hồ lộ ra nửa bờ môi đối phương.

Người trên tấm ảnh này đang cười, cười đến sáng sủa tỏa nắng, lại cho người ta một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Đến đây, toàn bộ hình ảnh triệt để tối sầm xuống, phiên ngoại chấm dứt.

Về phần những khán giả may mắn xem được phiên ngoại, thì một đám: “QAQ!!!”

Sau khi suất chiếu 0h kết thúc, trên internet, «Mê thành» lập tức được người xem nhiệt liệt hưởng ứng.

Giờ phút này, nhân viên liên quan trong đoàn phim còn ở rạp hát lớn thành phố S tiến hành hồi giao lưu cuối cùng với phóng viên truyền thông và khán giả hiện trường. Nhưng thực hiển nhiên, sau khi xem xong phim điện ảnh, vấn đề của phóng viên truyền thông không còn châm chích như vậy nữa.

Đầu tiên là hiện tại vấn đề của bọn họ đều ở phương diện nội dung phim, không còn chú ý tới tin tức về diễn viên, đạo diễn; tiếp theo... giọng bọn họ chẳng biết tại sao, nghe vào đều có một chút run rẩy.

... Có thể không run rẩy sao! Hơn nửa đêm xem một bộ phim kinh dị như vậy, còn không nói trước cho bọn họ biết là phim kinh dị, có thể không sợ hãi sao!!!

Bất luận thế nào, lễ công chiếu đã viên mãn kết thúc, nhìn phản ứng của khán giả, Viên đạo cũng vừa lòng không ngừng gật đầu.

Dù sao cũng đã rạng sáng, sau khi lễ công chiếu kết thúc, nhân viên đoàn phim liền từng người về nhà. Khi tách ra, Viên đạo còn đặc ý nói với Dung Hù, Bách Tích Văn rằng: “Lúc tan cuộc khán giả vẫn luôn thảo luận nội dung phim, xem ra kết quả hẳn là rất tốt, tôi phỏng chừng chúng ta lập tức có thể gặp lại nhau rồi, chuẩn bị tiệc khánh công phá trăm triệu phòng bán vé!”

Mà trên thực tế, lúc này Viên đạo cũng đã đoán sai.

Đối với bộ phim «Mê thành» này, phá trăm triệu chỉ là một bắt đầu đơn giản.

Cùng ngày công chiếu «Mê thành» 22 tháng 9, buổi chiều 1 giờ, «Mê thành» phá trăm triệu!

Chờ đến 24 giờ đêm đó, toàn bộ lễ công chiếu chấm dứt, phòng bán vé «Mê thành» đột phá 310 triệu!

Rất nhiều fan điện ảnh không có đi xem suất 0h, cũng không có xem mấy suất chiếu lúc rạng sáng, bọn họ mỹ mãn ngủ một giấc, đã sớm đặt trước vé cùng ngày công chiếu. Nhưng mà chờ bọn họ thức dậy, tiện tay lướt tieba, diễn đàn, weibo, cùng với các trang bình luận điện ảnh lớn, chỉ thấy cả internet nơi có thảo luận về điện ảnh, đều đang thảo luận «Mê thành»!

[Tôi vốn cho rằng đây chỉ là một bộ phim tội phạm bình thường, kết quả là vụ nghịch chuyển ở kết cục, dọa tôi tới mức đương trường liền mềm nhũn chân.]

[Bộ phim này từ tổng thể mà nói thì không quá mới mẻ, ngoại trừ vụ nghịch chuyển ở cuối cùng, bắt đầu hô ứng với vài nét phác bút lưu lại phía trước, còn lại đều là theo con đường phim thương nghiệp thực bình thường. Nhưng mà đối với một bộ phim thương nghiệp mà nói, bộ phim điện ảnh này tuyệt đối là rất ưu tú, 9 điểm đề cử!]

[Mị chỉ vì xem trai đẹp mà đi, Dung Hù và Bách Tích Văn đều rất đẹp trai, không ngờ rằng mị thế mà lại bị một bộ phim không có quỷ dọa sợ QAQ nhưng mà không thể không nói... nụ cười lúc cuối của Dung Hù thật là ngẫu, mị cảm thấy cả phim cậu ấy ngẫu nhất là lúc cuối cùng, đặc biệt ngẫu!]

Thời buổi này fan điện ảnh đều vô cùng đoàn kết hữu ái, bất luận là bình luận ngắn hay bình luận dài, chỉ cần có đề cập đến spoil, thì ngay từ đầu mọi người đều sẽ cảnh báo có spoil, sẽ không để cho dân mạng đọc phải bình luận bất ngờ không kịp đề phòng mà nhìn đến kết cục.

Nhưng mà... lần này tất cả mọi người đem kết cục nghịch chuyển nói thành như vậy, lòng hiếu kỳ của nhóm dân mạng quá mạnh mẽ, căn bản không nhận được cảnh tay muốn xem spoil của mình.

Giống như đa số mọi người, Hình Hiểu Hiểu nhìn thấy rất nhiều người trong nhóm đã xem «Mê thành» nói đặc biệt khủng bố, giống như phim kinh dị, cô kiểm chế không được mà tìm kiếm spoil về bộ phim điện ảnh này.

“Hóa ra là như vậy? Ha ha ha, càng mong đợi! Mình nhất định phải đi xem nụ cười biến thái của Dung Dung trong truyền thuyết một chút mới được!”

Hai giờ sau ——

Hình Hiểu Hiểu: “... Ma ma, chân con thật nhũn, mẹ có thể đỡ con đứng lên không?”

Mẹ Hình ở bên cạnh: “... Con gái à, mẹ cũng có chút hoảng hốt, nếu không thì chúng ta ngồi thêm chốc lát nhé?”

Trên internet, có rất nhiều người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp đồng thời khi xem phim, sẽ vừa phân tích phim. Cho nên xem xong phim, bọn họ đều có thể viết ra lời bình vô cùng chuyên nghiệp, vạch trần cho khán giả rất nhiều phác bút trong phim, khiến khán giả hiểu rõ hàm nghĩa chân chính của bộ phim điện ảnh đó.

Nhưng mà lúc này, có không ít người bình luận điện ảnh đều không lập tức tiến hành bình luận.

Bình thường mà nói, sau khi suất chiếu 0h kết thúc, các trang web điện ảnh lớn liền xuất hiện lời bình của người bình luận điện ảnh. Nhưng lần này liên tục hơn mười người bình luận điện ảnh nổi tiếng đều chỉ cho điểm, lại không viết bình luận, làm cho rất nhiều độc giả đều không hiểu ra sao.

Mà chờ sau khi thêm một suất chiếu «Mê thành» nữa kết thúc, tiếp qua một hai giờ, lời bình của chuyên gia bình luận điện ảnh rốt cuộc ra lò.

«Cần xem lại một lần, mới có thể hiểu rõ được phim —— Mê thành»

«Thành phố mê loạn, thành phố mê hoặc, thành phố mê tâm»

«Mê thành: bộ phim điện ảnh này chính là một ván cờ, không phải lừa nhân vật, mà là khán giả»

[Tôi nhận được lời mời của đoàn phim, xem bộ phim điện ảnh này ở hiện trường lễ công chiếu.

Lấy việc cắt nối biên tập và không chế tiết tấu mà nói, là tiêu chuẩn nhất quán của Viên Khắc, lần này ở phương diện sắc thái và kết cấu, ông ấy có tiến bộ rất lớn. Hình ảnh sắc điệu tối là khó không chế nhất, nhưng bất luận là rung hành lý vút xác đoạn mở đầu, hay là mấy lần đêm mưa đuổi theo hung thủ sau đó, Viên Khắc đều điều chỉnh sắc thái hình ảnh đến độ đủ để làm người ta cảm thấy áp lực, lại không cảm thấy thị giác khó chịu.

Mà ở phương diện kỹ xảo quay phim, ông ấy...

...

Trở lại bản thân nội dung phim.

Trên thực tế «Mê thành» là một bộ phim tội phạm thực chính thống, thứ duy nhất có thể mê hoặc người xem, chính là ngay từ đầu nó đã dựng tội phạm thành hình tượng chính diện, khiến người xem sinh ra một loại ảo giác tiềm thức “Nếu là nhân vật chính diện, vậy liên không có khả năng là hung thủ”.

Vứt bỏ ám chỉ này, tất cả chứng cứ phạm tội của cả bộ phim, kỳ thật vẫn luôn chỉ về hướng một nam nhân vật chính: Tiết Gia Triết.

Trong tiểu thuyết trinh thám có một loại trường phái, tên là “quỷ kế mang tính tự thuật”. Trong loại tiểu thuyết này, ngôi thứ nhất “tôi” dưới đa số tình huống chính là hung thủ, tác phẩm tiêu biểu có «Vụ ám sát Roger Ackroyd» của Agatha Christie, còn có «Cầu treo ầm ầm rơi xuống» của Lãng Thập Hành Nhân. Độc giả sẽ không nghĩ rằng “tôi” lại chính là hung thủ, đây là một loại tiểu thuyết mê hoặc bản thân độc giả.

«Mê thành» cũng là như thế.

Nam chính thứ hai là Đàm Dương Hiền đã sớm nói, ông bạn cũ này của hắn có thời thơ ấu rất tệ, đây là một phục bút; sau đó Tiết Gia Triết lại làm cho chính mình một bức họa, bức họa này vô cùng tương tự với hung thủ cuối cùng, nhưng nếu muốn nói ai càng giống bức họa tội phạm đó hơn, vậy chính là y.

...

Cuối cùng, diễn xuất của diễn viên là chỗ khiến tôi cảm thấy kinh diễm trong cả bộ phim.

Hai nam chính chuyển hoán giữa nhân vật vô cùng lưu loát, bất luận là Dung Hủ hay là Bách Tích Văn, diễn xuất đều tương đối xuất sắc. Nhất là Dung Hủ Tiết Gia Triết, làm người đã từng xem qua «Tầng mây màu đen», không thể không thừa nhận, Dung Hủ có một loại linh khí, cậu ấy có thể nhanh chóng thích ứng những nhân vật khác nhau, nhưng vẫn giữ lại nét đặc sắc cá nhân.

Lãng Tiêu và Tiết Gia Triết hoàn toàn khác biệt, nhưng họ đều là nhân vật Dung Hủ sắm vai.

Những nhân vật đó có đặc điểm của Dung Hủ, nhưng mà khi khán giả xem phim, cũng sẽ không xem bọn họ thành Dung Hủ.

...

9 điểm đề cử, «Mê thành», phim thương nghiệp tội phạm kinh dị đầu tiên đáng đến rạp chiếu phim xem lại lần hai vào mùa thu này.]

Những bình luận như thế nhiều đến không xuể, mặc dù có người phê bình Viên Khắc ở phương diện biểu hiện hình ảnh nào đó, có người lại phê bình quỷ kế tự thuật của cả bộ phim quá mức thô ráp, hẳn nên mai phục càng nhiều phục bút có tính nghệ thuật. Nhưng bọn họ đều không hện mà cùng tán thưởng: đây là một bộ điện ảnh đáng để đến rạp chiếu phim xem.

Ngày chiếu đầu tiên, điểm trung bình của «Mê thành» trên các trang bình luận điện ảnh lớn, tới 9.1 điểm!

Đối với người xem bình thường mà nói, phim hay khiến bọn họ thích thường chia làm ba loại. Loại thứ nhất là có thể chọc cười bọn họ, loại này đa số là phim hài; loại thứ hai là hình ảnh đủ phần kích, bất luận là động tác đánh võ hay là đặc hiệu chế tác, chỉ cần biểu hiện trên hình ảnh đầy đủ phần kích, là có thể được người xem yêu thích.

Mà loại thứ ba, chính là phim có nội dung hay.

Phim ngược tâm thường thì sẽ càng làm cho người ta dư vị lâu hơn phim hài, cho nên nếu một bộ phim lấy được nước mắt của đa số khán giả trong rạp chiếu phim, trên cơ bản bộ phim điện ảnh này sẽ trở thành phim kinh điển. Cũng giống vậy, nếu một bộ phim có thể khiến phần lớn khán giả trong rạp chiếu phim đều sồn tóc gáy, vậy tự nhiên đây cũng là một bộ phim hay khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Đánh giá của khán giả «Mê thành» gần như đi về hai hướng.

Phần lớn khán giả mãnh liệt đề cử bộ phim này, còn kích động mà tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ xem lần hai, lần ba, tự mình tìm phục bút chôn trong bộ phim điện ảnh này: [tôi đã biết ai là hung thủ, lần này tuyệt đối sẽ không bị đạo diễn lừa gạt. Ngược lại tôi muốn xem xem, rốt cuộc vì sao Tiết Gia Triết là hung thủ, phía trước rốt cuộc có phục bút nào mà tôi không chú ý!]

Mà một phần người xem rất ít lại căm thù bộ phim này đến tận xương tủy, gần như là cười nhạt.

[Cái quỷ gì? Người tốt mới là hung thủ hả? Chẳng hiểu ra sao! Loại chuyện này ai có thể nghĩ ra được, đây là đang đùa giỡn tôi hả!]

[Đúng vậy đúng vậy, cái gì đâu không, rõ ràng chính là đang đùa giỡn mình, lãng phí hai tiếng, ghê tởm!]

Tuy rằng nhân viên tuyên truyền đoàn phim «Mê thành» rất nhanh liền phát hiện, những dân mạng ác ý đánh điểm thấp trên các trang web lớn, có một phần là thủy quân. Nhưng mà một phần khác, quả thật có rất nhiều khán giả vô cùng ghét bộ phim này.

Dù sao thì trên thế giới này, không phim nào có thể được tất cả mọi người yêu thích.

Chẳng hạn như vài chục năm trước, có một bộ phim điện ảnh tên là «Thuyền lớn», thu được phòng bán vé kinh người trên toàn cầu, nâng nam chính tóc vàng mắt xanh kia lên vị trí sao nam hạng một Hollywood, trở thành tình nhân trong mộng của phái nữ toàn cầu. Nhưng dù như thế, cũng có rất nhiều fan điện ảnh cảm thấy «Thuyền lớn» chỉ là một bộ phim tình yêu thật tục, vô cùng cầu huyết, bọn họ xem tình yêu bị kịch cảm động lòng người kia, như là một màn diễn xuất thấp kém.

Có điều Viên đạo yêu cầu không cao, danh tiếng tạm thời không nói tới, lần này phòng bán vé «Mê thành» đã đủ để làm ông hưng phấn.

Như ông đã nói, vào đêm công chiếu lần đầu, đoàn phim liền mời một buổi tiệc khánh công. Dung Hù, Bách Tích Văn, Nhâm Thư Chi và nhân viên cấp cao đoàn phim đều tham gia, vô số phóng viên truyền thông đáp ứng lời mời đến nơi, vô cùng náo nhiệt.

Liên tiếp vài ngày, trang weibo «Mê thành» vẫn luôn đăng các loại weibo ăn mừng.

[Đoàn phim «Mê thành»: 600 triệu kinh ngạc, bạn thích dạng Mê thành nào? [hình ảnh]]

[Đoàn phim «Mê thành»: đăng cảnh hậu trường, 1 tỷ! [hình ảnh]]

[Đoàn phim «Mê thành»: đăng các đoạn bị cut, 1,5 tỷ! [hình ảnh] [link video]]

...

Dù phim đã chính thức bắt đầu chiếu, nhưng hoạt động tuyên truyền của đoàn phim cũng không có chấm dứt.

Lần thứ hai xuất phát từ thành phố S, Viên đạo dẫn theo Dung Hù, Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chi, tiếp tục tiến hành hoạt động tuyên truyền. Theo «Mê thành» công chiếu, không ít người đã trở thành fan của bộ phim điện ảnh này, cho nên lần này bọn họ tới tham gia hoạt động tuyên truyền, không chỉ là vì xem mình tỉnh, càng là vì bản thân bộ phim mà đến.

Bởi vì «Mê thành» cực nổi, giá trị con người của vài diễn viên cũng tăng rồi lại tăng.

Lúc trước Nhâm Thư Chi giảm catse, chủ động yêu cầu đến diễn nữ chính, quả nhiên chiếm được hồi báo. Tuy rằng cảnh diễn của nữ chính là cô thật sự rất ít, «Mê thành» trên cơ bản là một bộ phim hai nam chính, nhưng cô chính là nữ chính hoàn toàn xứng đáng —— trong phim ngoại trừ cô, nhân vật nữ có tên đều ít đến đáng thương.

Cho nên, phòng bán vé «Mê thành» cũng có thể tính cho cô. Đây là thành tích phòng bán vé của phim điện ảnh cô đóng vai chính, là sự thật không thể xem nhẹ.

Còn bên kia, tác dụng của «Mê thành» đối với Dung Hù và Bách Tích Văn thì càng thêm rõ ràng.

Rất nhiều khán giả đã thông qua các loại phương thức xác nhận, trong phần phiên ngoại, ảnh chụp bị Tiết Gia Triết dùng phi tiêu đâm trúng mặt, nhân vật trong đó đúng là Đàm Dương Hiến!

Những tấm ảnh bị Tiết Gia Triết dùng phi tiêu cắm vào trước đó, người trên ấy đã sớm chết. Chẳng lẽ nói, y muốn giết Đàm Dương Hiến? Chẳng lẽ nói, bộ phim này còn có khả năng có phần hai?

Đối mặt với vấn đề này, trong lúc tuyên truyền Viên đạo cười nói: “Tình huống cụ thể tạm thời tôi còn chưa có tính toán, có điều kế tiếp tôi muốn quay một bộ phim hành động, hiện tại cũng không có suy nghĩ chế tác phần hai «Mê thành». Đương nhiên, chờ về sau nếu thật sự muốn chế tác phần hai, phòng chừng cũng phải chờ các diễn viên chính đều có thời gian đi, ha ha.”

Người dẫn chương trình lập tức thức thời mà chuyển đề tài lên trên người Dung Hù và Bách Tích Văn: “Vậy cũng không biết tổ hợp phá án của chúng ta, về sau có thể tái hợp tác hay không?”

Bách Tích Văn giơ micro lên, cười nói: “Chỉ cần Viên đạo mời, tôi khẳng định đến.”

Dung Hù cũng mỉm cười: “Ừm, tôi cũng nhất định đến, Viên đạo cũng đừng quên gọi cháu đó”

Viên đạo cười ha ha, xoay người nói với Nhâm Thư Chi bên cạnh rằng: “Xem bộ dạng của hai người bọn họ kia, tôi cảm thấy hẳn chúng ta nên để lại sân khấu cho bọn họ, chúng ta tự xuống đài đi, lúc này mới thích hợp.”

Lời này vừa nói ra, dưới sân khấu lập tức vang lên một trận tiếng hét, trong đó còn kèm theo rất nhiều tiếng la: “Đàm Tiết! Đàm Tiết! Đàm Tiết!”

Thấy thế, Dung Hù cười nhạt nâng mắt nhìn Viên đạo một cái, chỉ cười không nói.

Trước đó Viên đạo đã có nói qua, muốn lợi dụng đề tài “CP Đàm Tiết”, tiến hành lăng xê cho phim. Viên đạo là một thương nhân thành công, ông luôn lợi dụng tất cả thủ đoạn có thể lợi dụng, đem lại ích lợi lớn nhất, giành lấy thật nhiều thành quả.

Hiện giờ Hoa Hạ đã sớm thông qua luật hôn nhân đồng tính, tuy nói quan niệm truyền thống mấy ngàn năm vẫn không thể lập tức thay đổi, nhưng trong giới giải trí cũng có một hai đôi đồng tính luyện ái công khai.

Nếu đều là xảo CP, xảo CP nam nữ cũng là xảo, xảo CP nam nam cũng là xảo, chỉ cần có thể giành được nhiệt độ cho phim, Viên đạo mới không quan tâm tiết tháo gì đâu.

Nhưng Dung Hù bởi vì Tần Trình, cũng không đáp ứng yêu cầu xảo CP quá phận của Viên đạo. Nếu không thì dựa theo cách nói của Viên đạo, ông còn muốn Dung Hù và Bách Tích Văn ở hiện trường tuyên truyền điện ảnh, trước mặt mọi người biểu diễn một ít hình ảnh tán tỉnh nhau. Nếu thật như vậy, Dung Hù cũng không biết là, người đàn ông nào đó sẽ ghen thành cái dạng gì nữa.

Dù sao thì sáng hôm qua sau khi người đàn ông kia từ Milan trở lại thành phố B, liền trực tiếp đến rạp chiếu phim xem «Mê thành», xem xong, chỉ gửi cho Dung Hù ba cái chấm.

[Tần Trình:…]

Lúc ấy Dung Hù còn không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ cười hồi âm: [về nước rồi à? Em ở tỉnh G tuyên truyền, có khả năng phải cuối tuần sau nữa mới có thể trở về. Bởi vì tuần trước «Không tiếng động» đã đóng máy, Hứa đạo cũng muốn bắt đầu tuyên truyền, cuối tuần em còn phải đi tuyên truyền «Không tiếng động», có thể là ở lại thành phố B không lâu.]

Nhưng mà, lúc này đây, Tần Trình vẫn chỉ hồi âm: […]

Lần này đến phiên Dung Hù: […?]

[Tần Trình:……]

[Dung Hù:………]

[Tần Trình:…………]

[Tần Trình:…………]

[Dung Hù: anh gửi lỗi kia ^_^]

[Tần Trình:…]

Lúc này đây, Tần Trình trực tiếp gửi qua một bức ảnh. Trên ảnh là cuốn vé xem phim «Mê thành». Chỉ có một cái vé xem phim, hai giờ trước mở màn, hiện giờ hẳn là vừa vặn xem xong. Nhìn thấy cái vé xem phim này, lại liên hệ với sự khác thường mà người đàn ông nào đó lộ ra, Dung Hù đột nhiên hiểu rõ: [ghen hả?]

Không bao lâu, điện thoại trực tiếp gọi tới. Giọng nam trầm thấp từ tính thông qua tai nghe truyền ra, không hiểu sao mà càng có vẻ vô cùng tao nhã: “Chùng nào về?”

Lúc này Dung Hù vừa mới trang điểm xong, qua mười mấy phút đồng hồ liền phải đi tham gia một show tổng hợp. Cậu đi tới hậu trường nơi tương đối ít người, vừa gọi điện thoại, vừa ngẩng đầu nhìn không trung xanh lam trong suốt ngoài cửa sổ, giống như xuyên thấu qua không trung, thấy được người đàn ông đứng dưới cùng một bầu trời ấy.

“Cuối tuần sau nữa, em mới vừa nói rồi.” Trong giọng nói của thiếu niên mang theo nụ cười.

“Cuối tuần sau sau nữa, còn nhớ không?”

Dung Hù ngây ra: “Cuối tuần sau sau nữa?”

Sau một lúc lâu, giọng người đàn ông đè nén tiếng cười nhàn nhạt: “Anh có một chuyện rất riêng tư muốn nói với em, xung quanh không thể có những người khác.”

Giây tiếp theo, Dung Hù lập tức hiểu rõ: “Sinh nhật của anh!”

Ngày 27 tháng 10, là sinh nhật Tần Trình.

Nửa năm trước, Dung Hù vừa mới đến «Mê thành», đoàn phim còn chưa có chính thức khởi động máy, đã bị người đàn ông nào đó gọi điện thoại cắt đứt một lần lại một lần cơ hội một mình ở chung với Nhâm Thư Chi. Khi đó Dung Hù đã có một loại cảm giác mơ hồ, mấy cú điện thoại của Tần Trình, hẳn là có mục đích. Hiện tại nhớ lại…

“Lúc trước, không phải là để không cho em tiếp xúc với Nhâm Thư Chi, anh mới cố ý gọi điện thoại chứ?”

Trả lời Dung Hù chính là đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở trầm ổn, cùng với một câu trầm thấp: “Tiểu Hù.…”

Có vài lời không cần phải nói, chỉ cần nhớ lại, đã cảm thấy vô cùng dịu dàng, lại vô cùng đáng yêu.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, liền cúp điện thoại.

Dung Hù và đoàn phim «Mê thành» cùng rời khỏi hậu trường, tham dự quay chương trình. Mà ở thành phố B xa xôi, cậu tự nhiên không biết, người đàn ông nào đây đang cúi đầu ngưng mắt nhìn vài bộ quân trang sẫm màu phẳng phiu sát khí, ánh mắt sâu thẳm lướt qua dây lưng bên hông và huân chương trên vai quân trang, cuối cùng cong môi.

Quả sinh nhật, muốn cái gì tốt đây?

Năm phút đồng hồ sau, Liên Dung Tranh Từ Hãm đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Mê thành# #Dung Hủ# yêu Dung Dung, yêu giáo sư ~OVO [hình ảnh]]

Nhấn vào tấm hình này, chỉ thấy cuống vé xem phim nhiều không đếm xuể xếp đầy sàn nhà! Có rất nhiều cuống vé đều đặt chồng lên nhau, thực khó tính rõ, nhưng có dân mạng nghị lực kiên định kiên nhẫn tính xong toàn bộ, sau đó hoảng sợ bình luận: [đậu xanh rau má! Năm trăm hai mươi chín tám! Tổng cộng năm trăm hai mươi chín tám! Chẳng lẽ, đại gia quả cam một hơi bao hết toàn bộ phòng chiếu phim «Mê thành» trong rạp chiếu phim lớn sao a a a a a!!!]

Đại gia làm việc, cho tới bây giờ đều là không giống người thường.

Rất nhiều fan đều sợ hãi cảm thán trình độ giàu có của Liên Dung Tranh Từ Hãm, cũng có rất nhiều fan chú ý tới vị trí của rạp chiếu phim trên cuống vé.

[Ý, là ở thành phố B hả? Rạp chiếu phim này tôi thường xuyên đến, đáng tiếc tôi xem «Mê thành» ngày hôm qua, bằng không thì có phải hôm nay có khả năng nhìn thấy quả cam nữa thần rồi không?]

[A a a a thế mà lại là suất chiếu này! Tôi vốn dĩ muốn mua vé của suất này, đi xem Dung Dung Tiết giáo sư nhà tôi lần hai, nhưng mà sau khi lên APP mới phát hiện một vé cũng không có, hóa ra là bị trắng giàu đẹp đặt bao hết! Oa oa oa oa, quả cam trắng giàu đẹp ăn thịt, chúng ta ngay cả canh cũng không có mà húp, quá xấu rồi nha nha nha nha!]

Ai ngờ ba phút đồng hồ sau, fan này thế mà lại nhận được hồi âm của Liên Dung Tranh Từ Hãm——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm hồi âm @Tiểu quái thú: người thành phố B? Tôi mời bạn xem phim, bạn ib tôi đi. //Tiểu quái thú: a a a a thế mà lại là suất chiếu này! Tui...]

Nhìn nhìn, tất cả fan: “...”

Nhưng mà, chuyện còn chưa có chấm dứt!

Liên Dung Tranh Từ Hãm trực tiếp đăng một weibo: [#Mê thành# #Dung Hủ# hôm nay người chia sẻ cái weibo này, chỉ cần là ở thành phố B, đều được tặng vé xem phim «Mê thành», không có giới hạn.]

Lập tức, fan sôi trào lên.

Vé xem phim «Mê thành» kỳ thật cũng không tính là đắt bao nhiêu, ở thời đại này, điện ảnh 2D đã sớm bị đào thải, trụ cột nhất đều là điện ảnh 3D. Cảnh hành động của «Mê thành» không nhiều lắm, đặc hiệu cũng không nhiều lắm, không cần dùng kỹ thuật 4D hoặc là 5D, chỉ là một bộ phim 3D bình thường.

Giá một cái vé xem phim 3D khoảng 70 nguyên, nếu dùng APP mua, có khả năng còn rẻ hơn mười đến hai mươi nguyên.

Giá này cũng không cao, dân mạng bình thường đều có thể xem, nhưng mà hành vi này của Liên Dung Tranh Từ Hãm lại không đơn giản như vậy——

Cô ấy tặng vé xem phim, nhưng đồng thời cũng là tiến hành tuyên truyền miễn phí cho phim «Mê thành».

Nếu như nhóm dân mạng vốn dĩ đã xem qua «Mê thành», tự nhiên mừng rỡ đi chia sẻ weibo, dù sao thì có thể nhận được một cái vé xem phim miễn phí, tiến hành xem lần hai lần ba. Mà nếu như chưa xem qua «Mê thành», vậy cũng không sao, chia sẻ một chút cũng sẽ không thiếu miếng thịt, còn có thể xem chùa một bộ phim nữa!

Tại tương lai xa xôi, sau khi Từ Tân biết được chuyện này, đắng lòng đến thật sự là không còn lời nào để nói: “Thế mà lại tặng vé xem phim, sao cậu không tuyên truyền cho phim của mình đi? Thấy sắc quên nghĩa! Thấy sắc quên nghĩa! Cậu còn có thể nặng bên này nhẹ bên kia như vậy sao!!!”

Ngắn ngủn ba tiếng, cái weibo đó của Liên Dung Tranh Từ Hãm đã có hơn năm mươi ngàn lượt share!

Trong đó, có hai ba chục ngàn người đều là người địa phương thành phố B, bọn họ ôm tâm lý thử xem, tùy tay share. Có người thậm chí còn mang cảm xúc trào phúng: [ha, tôi cũng là người thành phố B nè, thành phố B chúng ta mấy ngàn vạn người, có thể mời hết sao? Khoác lác cũng không đánh bản nháp nữa!]

Nhưng mà, rất nhanh những người này liền mang vé mặt kính sợ hồi âm lại: [Móa ơi! Liên Dung Tranh Từ Hãm bảo tôi trực tiếp đến rạp chiếu phim, lấy cái weibo này ra, là có thể xem phim... Tôi phục _(3” ∠)_ nói đạo lý thì, có phải Liên Dung Tranh Từ Hãm là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn điện ảnh nào hay không, vừa ra tay, đủ hào phóng!]

Weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm tự nhiên cũng bị fan của Dung Hủ phát hiện, nhóm fan lớn thi nhau cảm khái, Liên Dung Tranh Từ Hãm này quả thực là quá hào phóng, có fan đại gia như vậy ở đó, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy mình có hiềm nghi ồm ồm.

Còn bên kia, La Thiên cũng phát hiện hành vi của Liên Dung Tranh Từ Hãm, nhưng cô còn chưa kịp nói với Dung Hủ, thì bên này, Viên đạo đã vui mừng nói rằng: “Dung Hủ, fan cậu thật sự là quá tốt! Về sau chúng ta còn có cơ hội hợp tác chứ? Bộ phim tới của tôi là phim hành động cổ đại, đề tài Cẩm Y vệ, thế nào, muốn hợp tác một phen hay không?”

Lúc nghe được câu nói đầu tiên, Dung Hủ còn có chút mờ mịt. Nhưng nghe đến ba chữ “Cẩm Y vệ”, cậu lại bắt đầu lắc đầu, cười nhạt nói: “Viên đạo,

trong khoảng thời gian ngắn cháu không có suy nghĩ quay phim Cẩm Y vệ. Có điều có thể tiếp tục hợp tác với ngài, cháu đương nhiên cầu còn không được, ngài có kịch bản gì, cũng đừng quên nghĩ đến cháu.”

Viên đạo cười ha ha nói: “Nhất định nhất định! Chúng ta nói rồi đó, cậu đừng quên nhé!”

Nhìn Viên đạo nhiệt tình như vậy, Dung Hù dĩ nhiên nghĩ ra, phỏng chừng là đã xảy ra chuyện gì rồi, còn có liên quan tới mình. Mà sau khi com nước xong cậu mới nghe La Thiển nói việc Liên Dung Tranh Từ Hãm, khi nghe nói lượng share weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm đã hơn tám mươi ngàn, và lại trong đó có ít nhất bốn mươi ngàn người là ở thành phố B, Dung Hù trực tiếp: “...”

Ừm, bạn fan đại gia này của cậu, thật sự là rất – biết – gây – chuyện!

Vì thế xa cách mấy tháng, vào ban đêm, Dung Hù lại nhấn mở weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm.

Dù sao cũng chỉ là một fan, hơn nữa thái độ của đối phương đối với mình còn lạnh nhạt dị thường, Dung Hù không tắt yếu mỗi ngày xem tin tức về đối phương. Mà hiện tại, cậu lại nhìn nhìn tình huống gần đây của Liên Dung Tranh Từ Hãm.

Quả nhiên, trong weibo của đại gia này vẫn chỉ có hai loại tin tức ——

Quét thẻ thổ lộ với mình.

Hằng ngày show ân ái với bạn trai nhà cô ấy.

Trong đó, đa số là thổ lộ với mình. Liên Dung Tranh Từ Hãm này rất có kiên nhẫn, vẫn duy trì thói quen một ngày ba bữa com thổ lộ, chưa bao giờ thay đổi. Mấy weibo thổ lộ đó Dung Hù chỉ quét nhìn hai cái, không quá để ý. Về phần cái loại đề tài như #mỗi ngày đều muốn ngủ Dung Dung#, Dung Hù càng là nhìn cũng không thèm nhìn.

Fan cậu còn khoa trương hơn thế này nhiều, đừng nói là chỉ “ngủ”, một đám còn muốn sinh khi con cho cậu kìa!

Dung Hù cẩn thận xem weibo show ân ái của Liên Dung Tranh Từ Hãm, cậu mơ hồ có chút cảm thấy, “Liên Dung” mà Liên Dung Tranh Từ Hãm nói, hình như rất quen thuộc. Dù sao thì Liên Dung Tranh Từ Hãm muốn show ân ái, vậy khẳng định sẽ lộ ra một chút tình huống về bạn trai mình.

Trong miệng cô ấy, Liên Dung đặc biệt đáng yêu, lại đặc biệt xinh đẹp, còn đặc biệt dịu dàng.

Nấu ăn bình thường, nhưng cô ấy chính là thích ăn.

Đôi khi sẽ làm cho cô ấy ghen, nhưng cô ấy vui vẻ đi ghen.

Hơn nữa cô ấy còn nói ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: cậu ấy đặc biệt đặc biệt đặc biệt thích bảo bảo, tuy rằng cậu ấy không nói, nhưng bảo bảo biết, cậu ấy hận không thể mỗi ngày đều ở bên bảo bảo 233333333]

Dưới cái weibo này, rất nhiều dân mạng đều bình luận “lại là bánh chó”, “tôi đã chuẩn bị tốt thì là với giá nướng rồi”, nhưng còn có một ít dân mạng thì hỏi: [có cảm giác Liên Dung đặc biệt thích quả cam nữ thần nha, lúc trước có phải Liên Dung theo đuổi quả cam nữ thần hay không? A, thật hâm mộ quả cam nữ thần, có người yêu bạn như vậy, còn tốt với bạn như vậy, nhất định hần ngàn y trăm thuận với bạn, là một bạn trai hiếu thảo nhỉ? Hâm mộ ghen tỵ!]

Liên Dung Tranh Từ Hãm thế mà lại cố ý hỏi âm người này!

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: ^_~ hỏi âm @Áo lạnh: cảm giác Liên Dung đặc biệt thích quả cam nữ thần...]

Dung Hù: “...”

Cái này căn bản là ngầm thừa nhận nha!

Nhưng không hiểu sao mà, cảm thấy có chút lạnh?

Nhìn cái icon “^_^”, đáy lòng Dung Hù nổi lên một trận cảm giác quen thuộc quỷ dị. Cái icon này bản thân cậu vô cùng thích dùng, lúc cùng người khác nói chuyện phẩm thường xuyên dùng, hiện giờ nhìn thấy người khác dùng cái icon này...

Chẳng lẽ nói, loại cảm giác lạnh lùng đó, là bởi vì nhìn thấy icon này ư?

Lúc này, Dung Hù nhìn không được lại nhấn vào giao diện đăng kí acc nhỏ, nhưng cậu vừa mới xin một cái mẫu điền vào, La Thiển liền đến gõ cửa. Di động bị cậu đặt ở một bên, chờ nói xong với La Thiển về hoạt động tuyên truyền cuối tuần của đoàn phim «Không tiếng động», đã là nửa đêm một giờ.

Dung Hù trực tiếp tắt di động, quên đi việc đăng kí acc nhỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Viên đạo còn nói với Dung Hù về bộ phim Cẩm Y vệ tiếp theo của mình. Nhưng mà xế chiều hôm đó, Viên đạo lại đột nhiên

hiểu rõ, vì sao Dung Hù uyển chuyển cự tuyệt lời mời.

[«Trang hoa la»: Cẩm tú lung linh thủ, nhất khúc định quân tâm. Thiên thu minh nguyệt hạ, huyết nhận trang hoa la. Ngày 18 tháng 12, «Trang hoa la», vì bạn mà đến! @Đạo diễn lão Luru @Tần Trình @Hoàng Lôi @Liêu Chính Xương @Dung Hù @Trần Kỳ Phong... [hình ảnh]]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 110

Một năm trước đã có truyền thông đưa tin về tác phẩm mới của Luru lão.

Lúc ấy tất cả truyền thông đều nhất trí tỏ vẻ, Luru lão quả thật có một tác phẩm đang lên kế hoạch quay, thậm chí có khả năng đã khởi động máy, nhưng mà tin tức kỹ càng tí mĩ hơn thì bọn họ lại một chút cũng không lấy ra được.

Không biết đề tài tác phẩm này, không biết diễn viên, không biết nội dung liên quan, thậm chí ngay cả đây là một bộ phim cổ đại hay là một bộ phim hiện đại, cũng không biết.

Trên công tác giữ bí mật, Luru lão có thể nói là đạo diễn làm tốt nhất trong toàn bộ giới giải trí Hoa Hạ. Cho đến hôm nay, ngoại trừ nửa năm trước có một paparazi từng tiết lộ, nói lần này nam nhân vật chính của Luru lão dường như là Tần Trình, nữ chính là một vị ảnh hậu, còn những tin tức khác vẫn bị vị đạo diễn này che giấu, khiến khán giả bị treo khẩu vị.

Mà hiện giờ, tin tức về bộ phim điện ảnh này rốt cuộc đã lộ ra toàn diện.

Bộ phim này tên «Trang hoa la».

Nam chính Tần Trình, nữ chính Hoàng Lôi.

Nhìn tám poster đăng lên, đại khái là một bộ phim Cẩm Y vệ.

Sau đó nhìn xuống chút nữa...

[A a a a a a Dung Dung?! Dung Dung cũng tham gia bộ phim này hả? Dung Dung cũng diễn?! A a a a!!!]

Trong những người mà đoàn phim «Trang hoa la» tag, ngoại trừ người thứ nhất là đạo diễn, tính về phía sau, thứ tư chính là Dung Hù. Nếu dựa theo vị trí sắp xếp bình thường mà xem, Dung Hù hẳn là nhân vật nam số ba.

Dung Hù thế mà lại đóng phim của Luru lão? Hơn nữa còn là nam số ba?!

Ở Hoa Hạ, Luru lão có thể nói là một trong những đạo diễn có địa vị đứng đầu, địa vị còn cao hơn Hứa đạo một bậc.

Luru lão quay phim điện ảnh hơn năm mươi năm, đã từng lấy giải Kim Phượng đạo diễn xuất sắc nhất bốn lần, ba lần lấy giải Berlin đạo diễn xuất sắc nhất, còn có năm lần giải Oscar đạo diễn xuất sắc nhất. Chỉ lấy giải thưởng mà nói, Hoa Hạ không có một đạo diễn đương thời nào nhiều cúp hơn Luru lão!

Hơn nữa phim điện ảnh của Luru lão, phòng bán vé vẫn luôn rất cao, danh tiếng và phòng bán vé gặt hái tốt đẹp.

Tuy rằng bình thường hai ba năm Luru lão mới cho ra một bộ phim, nhưng mà bộ bộ đều là tinh phẩm. Diễn viên muốn đóng phim của ông nhiều đêm không xuê, nếu diễn viên người mới mà được đóng phim của ông, vậy tương đương là đi lên một chiếc xe nổi thẳng đến thành danh.

Chẳng hạn như bộ phim «Mộ Thanh» mà sáu năm trước Luru lão và Tần Trình hợp tác, trong đó có một nam thứ N đột nhiên gặp may. Cảnh diễn của nam thứ N đó chỉ có ngắn ngủn hơn mười giây, lời thoại cũng chỉ có một hai lời, nhưng mà chính thời gian lộ diện đó, lại làm cho gã từ một học sinh tên tuổi chưa biết, còn chưa có tốt nghiệp học viện điện ảnh, trở thành tiểu sinh hạng một đang hot.

Lại nói, người đó tên là Hàn Dương Hạo.

Nói ngắn lại, bất luận như thế nào, tuy Dung Hù chỉ là nam số ba, nhưng mà nhóm fan Dung vẫn kích động đến không kiềm chế được.

Mà trên internet, nhiệt độ của «Trang hoa la» càng là cao cao không hạ. Rõ ràng đoàn phim chỉ đăng một tám poster thô ráp, hơn nữa poster căn bản không có bất cứ nhân vật nào, chỉ có một cái bóng Tú Xuân đạo dài nhỏ cứng cỏi, nhưng mà dân mạng vẫn không biết mệt mỏi mà thảo luận: bộ phim này kể về cái gì? Tần Trình sẽ diễn nhân vật gì? Nữ chính là thân phận gì? Dung Hù đóng vai ai?

...

Một tiếng, «Trang hoa la» đi lên hạng nhất hot search toàn mạng.

Ba tiếng, bất cứ một tieba, diễn đàn nào liên quan tới giới giải trí, đều đang thảo luận về bộ phim này.

[Phim cổ đại! Phim hành động! Tàn thần đã lâu không đóng phim cổ đại QAQ yêm muốn khóc!]

[Năm nay là năm gì, năm nay là năm gì! Tuần trước phim điện ảnh của Tàn thần mới công chiếu tại nước Mỹ, tháng sau liền tới Hoa Hạ chúng ta chiếu. Tôi đang đếm ngón tay tính ngày đây, hiện tại Tàn thần lại tới thêm một bộ phim hả? Hạnh phúc tới quá nhanh, tôi sắp hôn mê rồi oa oa oa.]

[Tàn thần nhà tôi có phải bị ai nhập hay không, đột nhiên biến thành chiến sĩ thi đua, tôi không thích ứng được _(3” ∠)_]

[Đúng vậy đó, năm nay Tàn thần tổng cộng có ba bộ phim lận. Đầu năm «Tầng mây màu đen», giữa năm là «Sứ giả gió bão» đang chiếu, còn có «Trang hoa la» lập tức sắp chiếu! Á từ từ, hình như tôi phát hiện có một vài chỗ kỳ quái nha... mấy phim có phát hiện không, ba tác phẩm của Tàn thần năm nay, có hai bộ đều là hợp tác với Dung Hủ?]

Quả nhiên là một lời đánh thức người trong mộng!

Fan Tàn Trình mấy năm nay mỗi ngày đều phán sao phán trăng, vẫn luôn ngóng trông nam thần nhà mình có thể quay thêm mấy bộ phim, có thể nhận thêm vài buổi phỏng vấn, làm cho bọn họ có thể thường xuyên nhìn thấy đối phương. Hiện tại Tàn Trình là không quay thì thôi, vừa quay liền quay nhiều phim như vậy! Điều này làm cho bọn họ hạnh phúc đến sắp ngất, đồng thời, cũng phát hiện người luôn xuất hiện song song với tên Tàn Trình —— Dung Hủ!

Cùng lúc đó, fan Dung cũng kỳ quái phát hiện chuyện này.

Dung Dung nhà mình hiện nay tổng cộng chỉ có sáu tác phẩm, ngoại trừ hai bộ phim truyền hình, còn có bốn bộ phim điện ảnh. Bốn bộ phim điện ảnh này là «Tầng mây màu đen», «Mê thành», «Không tiếng động» và «Trang hoa la», trong đó thế mà lại có hai bộ đều hợp tác với Tàn Trình?

Nhìn nhìn, fan hai nhà chậm rãi đối diện nhau.

Nhưng mà, giờ phút này chân chính hưng phấn không phải là fan Tàn Trình, cũng không phải fan Dung Hủ, mà là fan CP!

Từ lúc đoàn phim «Trang hoa la» đăng weibo, fan CP Trình Dung liền phát hiện bát thức ăn chó này. Bọn họ không dám tin mà nhìn kỹ weibo ba lần, xem xong ba lần lại xem thêm ba lần, chờ đến khi Tàn Trình và Dung Hủ đều share cái weibo này xong, bọn họ mới hưng phấn, hận không thể đem bốn chữ “Trình Dung vương đạo” chiếu cáo thiên hạ.

[Quan bức dân chết, quan bức dân chết, lại hợp tác, lại hợp tác!]

[Đây là CP giá trị nhất mà tôi từng theo! «Tầng mây màu đen» mới chiếu nửa năm, hiện tại bọn họ thế mà lại lại hợp tác! Ha ha ha ha, bát thức ăn chó này tôi ăn! Tôi rung rung mà ăn! Quả thực ăn quá ngon! Lại thêm một bát!]

[Ngao ngao ngao ngao!!! Tàn thần và Dung Dung lại hợp tác rồi! Tôi mặc kệ, tuy rằng không biết «Trang hoa la» kể về cái gì, nhưng tôi tuyệt đối phải đến rạp chiếu phim xem lần hai, lần ba! Dù trong nội dung phim không có một chút đường, tôi cũng muốn viết fanfic! Trình Dung cao nhất!]

Trong lúc nhất thời, “CP Đàm Tiết” vừa mới hot lên đã đột ngột bị “CP Trình Dung” đè xuống.

Rất nhiều fan xem «Mê thành», lập tức thích CP “Bách Tích Văn × Dung Hủ”. Nhưng mà khi tin tức «Trang hoa la» công bố, CP Trình Dung đột nhiên sôi động lên, các tác giả CP chế tạo ra bánh chó và đường nhiều không đếm xuể, khiến rất nhiều fan không biết CP Trình Dung lập tức bay theo chiều gió.

[#Trình Dung# a a a hóa ra «Tầng mây màu đen» còn có nhiều bánh chó như vậy, thiệt moe mà! Lập tức sắp có bánh chó «Trang hoa la» nữa, cảm giác đảng CP này thật sự là thanh thiên trên đỉnh đầu! Tôi ăn CP này rồi!]

Lúc «Trang hoa la» công bố tin tức phim, Dung Hủ còn đang tiến hành tuyên truyền cho «Mê thành».

Hiện giờ đoàn phim đã chạy tới trạm thứ hai đếm ngược trong hoạt động tuyên truyền toàn quốc, ở thành phố bốn mùa như xuân này, nhóm fan điện ảnh nhiệt tình tích cực tham dự hoạt động, khiến nhiệt độ «Mê thành» càng ngày càng cao.

Hiện tại phim đã chiếu chín ngày, phòng bán vé tích lũy ba ngàn chín trăm triệu!

Thành tích này hoàn toàn không thể so với «Tầng mây màu đen», nhưng mà phải biết, «Tầng mây màu đen» hoàn toàn là một ngoại lệ. Bây giờ là tháng chín, năm nay đã qua hơn phân nửa, toàn bộ Hoa Hạ chỉ có mỗi «Tầng mây màu đen» là có phòng bán vé hơn mười tỷ.

Hơn nữa sức bật của «Mê thành» ở giai đoạn sau rất đầy đủ.

Phòng bán vé của bộ phim điện ảnh này vào ngày công chiếu chỉ có khoảng ba trăm triệu, nhưng mà bốn ngày kế tiếp, phòng bán vé của nó không giảm mà lại tăng, vào ngày thứ ba, phòng bán vé một ngày thế mà đạt tới 560 triệu kinh người. Bởi vì «Mê thành» cực hot, các rạp chiếu phim lớn cũng gia tăng suất chiếu cho bộ phim điện ảnh này, hiện tại mỗi ngày phòng bán vé «Mê thành» đều duy trì khoảng một hai trăm triệu, cuối tuần phòng chừng có

thể được hai ba trăm triệu!

Con số này khiến Viên đạo tương đối vừa lòng, mỗi lần ăn cơm, Viên đạo đều cảm khái nói rằng: “Tháng chín là tháng tốt, tháng sau «Sứ giả gió bão» liền chiếu trong nước. Vừa lúc chúng ta xuống rạp, hoàn mỹ!”

Nghe lời Viên đạo nói, Dung Hù nhin không được cười nói: “Tháng này chẳng lẽ không phải Viên đạo ngài tỉ mỉ chọn lựa sao?”

Viên đạo cười ha ha, quay đầu nhìn về phía Dung Hù: “Bị cậu phát hiện rồi. Chúng ta không đoạt với bọn họ, hiện tại cũng rất tốt, giành với bọn họ làm chi? Chúng ta lấy phòng bán vé xong, lại đi nhìn xem có thể đề cử được mấy giải thưởng. Các cậu đừng có lo lắng, giải thưởng nên được đề cử thì đoàn phim đều sẽ đi trình báo, có thể vớt được một cái chính là một cái, ha ha ha ha.”

Nghe vậy, tất cả mọi người trên bàn cơm đều không nhin được cười.

Biệt danh “Viên đạo diễn thưởng” của Viên đạo cũng thật sự không phải là tùy tiện chém gió, vị đạo diễn này luôn báo danh hết toàn bộ những giải thưởng có thể đề cử, cũng không ghét bỏ giải thưởng nào đó nhỏ.

Đối với một đạo diễn thực tế như vậy, có lẽ có diễn viên sẽ cảm thấy ông quá mức con buôn, quá mức không phóng khoáng, nhưng Dung Hù thì lại rất thường thức Viên đạo.

Thời buổi này có thể đem dục vọng của mình nói ra thẳng thắn như thế, đã là một chuyện không dễ dàng.

Còn hơn là mấy mình tính ít nhiều chỉ có nhân khí, không có diễn xuất, mặt ngoài thì nói “tôi nhiệt tình yêu thương đóng phim, bằng lòng kính dâng mình cho nghệ thuật”, nhưng trên thực tế, bọn họ thường xuyên xài công phu từ ngoạm với đoàn phim, nói ra thù lao thậm chí còn vượt qua rất nhiều lão diễn viên từng lấy giải ảnh để ảnh hậu.

Ít nhất Viên đạo còn biết trực tiếp nói cho bạn biết: “Tôi chính là muốn phòng bán vé, tôi chính là muốn giải thưởng.” Vậy còn tốt hơn rất nhiều so với ai kia ở sau lưng tính kế, bề ngoài lại làm bộ làm tịch nguy quân tử.

Ba ngày sau, Dung Hù kết thúc trạm tuyên truyền «Mê thành» cuối cùng, về tới thành phố B.

Ngay buổi sáng cùng ngày cậu đến thành phố B, đoàn phim «Không tiếng động» nương theo nhiệt độ của «Mê thành» và «Trang hoa la», lợi dụng nhân khí Dung Hù bùng nổ, cũng bắt đầu lần sóng tuyên truyền đầu tiên.

Lần này xảy ra chuyện Lô Tường Bác, làm hại đoàn phim «Không tiếng động» không thể không sửa kịch bản, tuyển lại diễn viên, quay lại cảnh của nam số hai. Hành hạ một phen như thế, thời gian của toàn bộ đoàn phim trở nên vô cùng khẩn trương.

May mắn «Không tiếng động» là một bộ phim vườn trường hiện đại không cần quá nhiều đặc hiệu, hậu kỳ chế tác tương đối đơn giản, nếu không thì muốn đuổi kịp tháng 11 chiếu phim, căn bản là lời nói vô căn cứ.

[Đoàn phim «Không tiếng động»: nghe thấy âm thanh, nghe thấy em. Thế giới của anh không tiếng động, thế giới của anh chỉ có em. Ngày 30 tháng 11, «Không tiếng động» đột kích, ước hẹn với bạn một tình yêu bình dị nhất. @Đạo diễn Hứa Sanh @Dung Hù @Tiêu Từ Đồng @Lâm Huyền @Luru Tuệ Chân [hình ảnh] [hình ảnh][hình ảnh]...]

Khác với đoàn phim «Trang hoa la» keo kiệt, đoàn phim «Không tiếng động» đăng poster tuyên truyền đột một, liền cho lên tận sáu tám.

Nam chính nữ chính, nam thứ nữ thứ, còn có nam số ba và nữ số ba, toàn bộ đều đưa lên.

Chỉ thấy trên hình ảnh thứ nhất, một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đang nhắm hai mắt, ngẩng đầu hướng mặt về không trung. Cậu ấy mặc áo sơ mi tuyết trắng, thân thể mỏng manh vô cùng gầy yếu, khi một trận gió nhẹ thổi tới, sợi tóc cậu theo gió nhẹ nhàng lay động, áo sơ mi cậu cũng tung bay ra sau.

Khi nhóm fan nhìn đến tấm ảnh đầu tiên này, liền nhin không được mà dùng tay ấn chuột máy tính lại, an an tĩnh tĩnh nhin.

Thiếu niên ấy dịu dàng yên lặng, da tay cậu tái nhợt đến gần như trong suốt, bên môi cậu mang theo một nụ cười nhu hòa. Cậu ấy cứ như vậy đứng dưới trời xanh mây trắng, không cần lên tiếng, bạn đã cảm nhận được giờ khắc này thật tốt đẹp, mỹ lệ như tranh.

Bên cạnh poster dùng màu nhạt viết một hàng chữ ——

Đỗ Nhiên, Dung Hù thủ vai

Dung Hù như vậy, lần đầu tiên lộ ra hơi thở học sinh ngây ngô hồn nhiên.

Tận đến khi nhìn thấy bức ảnh này, vô số fan mới giật mình nhớ tới, diễn viên trẻ đó hiện giờ mới mười chín tuổi.

Hơn nữa không có so sánh sẽ không có khác biệt, hiện tại «Mê thành» đang công chiếu, hình tượng lãnh huyết độc mồm độc miệng, điên cuồng biến thái của Tiết Gia Triết còn rõ ràng ở trước mắt, bây giờ đột nhiên xuất hiện một Đỗ Nhiên dịu dàng như thế, trái tim nhóm fan nhất thời hòa tan. Đồng thời, bọn họ cũng dần dần nhận ra một sự thực: [diễn xuất của Dung Dung, thật sự là tốt.]

Không sai, có thể nhanh chóng chuyển hoá giữa hai nhân vật hoàn toàn khác nhau, có thể làm cho khán giả không có cảm giác kỳ quái, diễn xuất như vậy tuyệt đối xem như trác tuyệt. Tuy rằng hiện tại khán giả còn chưa xem được trailer phim «Không tiếng động», cũng không biết Đỗ Nhiên sẽ là cái dạng gì, nhưng chỉ nhìn đến tấm poster tuyên truyền này, trái tim bọn họ đã cảm giác được một trận yên bình.

Giống như bình luận của chuyên gia bình luận điện ảnh nổi tiếng trước đó vậy, mỗi nhân vật của Dung Hù đều mang một đặc sắc “Dung Hù” độc đáo, nhưng nhân vật của cậu ấy lại không khiến cho bạn cảm thấy cậu ấy là Dung Hù, bởi vì cậu ấy diễn chính là bản thân nhân vật.

Đánh giá như vậy lúc «Mê thành» mới vừa chiếu, bị rất nhiều anti fan công kích.

Trong lời trào phúng của bọn họ, Dung Hù bất quá là một tiểu thịt tươi dựa vào mặt mà ăn cơm, nào có diễn xuất gì đáng nói. Tuy rất nhanh liền có fan lấy việc Dung Hù đạt được vài cái cúp phim truyền hình phản kích lại, nhưng còn có rất nhiều người qua đường cũng ôm cái nhìn giống như anti fan ——

『 Người có bộ dạng xinh đẹp, thường thì diễn xuất đều chẳng ra làm sao. 』

Loại quan niệm này thông hành trên toàn thế giới.

Không biết vì cái gì, trong tiềm thức rất nhiều khán giả đều cho rằng, minh tinh mặt mũi càng đẹp, thường thường đều không có diễn xuất gì. Ngược lại là những minh tinh không dễ nhìn, đa số là phái diễn xuất. Hoặc có lẽ là bởi vì bọn họ cảm thấy: mặt mũi như vậy mà còn có thể nổi tiếng, vậy nhất định là dựa vào diễn xuất.

Cho nên muốn khán giả tán thành một diễn viên xinh đẹp, cần sức lực cực lớn. Tần Trình là do may mắn, bộ phim điện ảnh đầu tiên liền một lần là nổi tiếng. Trừ hần ra, như là Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, các cô đều chìm nổi nhiều năm trong giới, quay rất nhiều phim điện ảnh, mới chiếm được thành tựu hiện giờ.

Có một ví dụ rõ ràng nhất, vài chục năm trước Hollywood có một siêu sao nam hạng nhất, lúc còn trẻ hần thịnh hành toàn thế giới, khuôn mặt hần là báu vật của phái nữ toàn thế giới. Nhưng mà sau đó, để đánh sâu vào giải Oscar, hần liền tiếp hủy hoại hình tượng của mình, cố ý tăng cân, cố ý quay các loại phim điện ảnh hoàn toàn không nhìn mặt, vài chục năm sau, hần mới trở thành ảnh đế Oscar.

Kỳ thật diễn xuất của minh tinh đó đã sớm qua cửa, mấy tác phẩm trước của hần cũng đều đạt được trình độ Oscar, nhưng do các loại trùng hợp, liên tiếp không thể đoạt giải. Đến cuối cùng lúc hần đoạt giải, toàn thế giới đều chúc mừng vì hần, cũng vô cùng tiếc nuối: một anh đẹp trai đã từng dùng mặt chinh phục toàn thế giới, cuối cùng chỉ khi hoàn toàn vứt bỏ gương mặt đẹp đẽ ấy, mới có thể đoạt giải.

Tạm thời không đề cập tới loại nhận thức đại chúng kỳ quái này, hiện tại rất nhiều khán giả đều mơ hồ nhận thấy: Dung Hù dường như thật sự có diễn xuất.

Chỉ quay một bộ phim «Tầng mây màu đen», khán giả sẽ không nghĩ quá nhiều, cho dù lúc ấy bọn họ xem rất nhập tâm, nhưng sau đó cũng sẽ không tận lực cảm thấy diễn xuất của diễn viên này có bao nhiêu tốt. Lại quay thêm một bộ «Mê thành», hình tượng nhân vật hoàn toàn khác biệt, nhưng nhân vật kia vẫn rất đẹp trai, có một chút trùng lặp với hình tượng bản thân Dung Hù, nên khán giả vẫn không có cảm giác quá lớn.

Tận đến khi cùng một thời gian, xuất hiện hai nhân vật hoàn toàn khác nhau.

Một người là tên biến thái lạnh lùng giết người liên hoàn, một người là thiếu niên áo trắng ấm áp nhu hòa.

Nhân vật tương phản mãnh liệt như vậy cho khán giả một sự trùng kích cực lớn, vì thế trên internet, rất nhanh liền có không ít người bắt đầu thảo luận về diễn xuất của Dung Hù. Cái hashtag #diễn xuất của Dung Hù#, ba tiếng sau khi đoàn phim «Không tiếng động» đăng weibo, liền lên top 10 hot search.

Rất nhiều người qua đường đều nhấn vào đề tài này, nhìn không được mà nói một câu: [Phim của Dung Hù còn thật sự là đều rất hay, ít nhất Tiết Gia Triết khiến tôi bị dọa sợ, hần là cậu ấy rất có diễn xuất.]

Nhìn thấy tình huống như vậy, vui mừng nhất chính là đoàn phim «Không tiếng động» và La Chấn Đào. Người trước là bởi vì chiếm được càng nhiều độ sáng, người sau là đơn thuần vui mừng vì Dung Hù.

La Chấn Đào tự mình đến sân bay thủ đô đón Dung Hù, hần vừa lái xe, vừa nói với Dung Hù rằng: “Lần này lựa chọn «Mê thành» và «Không tiếng động», thật là chọn đúng. Tiểu Hù, lấy xu thế hiện tại mà xem, phòng bán vé «Mê thành» cuối cùng nhất định có thể hơn sáu tỷ. Cái này khác với «Tầng mây màu đen», cái này hoàn toàn xem như thành tích thật của cậu. Mà «Không tiếng động», anh tin tưởng nhất định có thể lấy giải, ít nhất có thể lấy được đề cử.”

Nghe xong lời này, La Thiên ngồi ở ghế phó lái tò mò mà hỏi: “Anh La, «Mê thành» không thể lấy giải sao?”

La Chấn Đào cười nói: “«Mê thành» mang tính chất thương nghiệp quá mạnh, giải thì hần là cũng có thể lấy, nhưng mà loại như giải Kim Phụng, khả năng không lớn.”

La Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

La Chấn Đào vẫn còn đang nhẹ giọng nói chuyện, trong giọng nói của hần mang theo một chút hưng phấn, khó nén vui vẻ trong lòng. Đôi khi hần sẽ nói với Dung Hù một chút về hành trình trong một đoạn thời gian kế tiếp, Dung Hù liền thấp giọng đáp lại hần, hai người nhanh chóng thương lượng xong mọi chuyện.

Từ khi bắt đầu quay phim «Mê thành», La Chấn Đào đã rất ít đi theo sau Dung Hù, cùng cậu vào đoàn phim quay hình. Chuyện chăm sóc Dung Hù đều giao cho La Thiên quản lý, mà La Chấn Đào thì phụ trách hành trình của cậu.

Lần này La Chấn Đào tới đón Dung Hù, lái một chiếc xe mới, xa hoa hơn chiếc trước kia của hắn không ít. Hiện giờ La Chấn Đào đã là người đại diện hạng một của Hoa Hạ Entertainment, chỉ nâng đỡ ra một mình Dung Hù, đã đủ để cho hắn được công ty đề bạt.

Chờ đến khi La Chấn Đào bắt đầu nói chuyện phiếm với La Thiên, Dung Hù liền chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía di động trong tay mình.

Ánh nắng rạng rỡ xán lạn xuyên thấu qua cửa sổ dán tối màu, dát lên một tầng sáng nhợt nhạt trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên. Ánh sáng chiếu vào con người trong suốt, tựa như một hồ nước trong, sóng gợn lăn lăn.

Nhìn màn hình di động, sau một lúc lâu, Dung Hù cong khóe môi, thấp giọng cười một tiếng. Ngón tay cậu nhẹ nhàng ấn trên màn hình, ấn được chốc lát, đổi phương lại hồi âm trở về.

Hai người cứ như vậy gửi tin nhắn cho nhau, đến khi La Chấn Đào quay đầu nói rằng “tiểu Hù, đến nhà rồi“, Dung Hù mới cất di động.

La Chấn Đào cẩn thận ngưng mắt nhìn Dung Hù, nhìn trong chốc lát, hắn cười nói: “Mấy ngày nay cậu nghỉ ngơi đi, anh nhớ cậu ở nhà một mình, phải chú ý an toàn. Nếu không muốn ra ngoài, có thể gọi điện thoại cho tiểu Thiên, để cô ấy mua giúp một ít vật phẩm sinh hoạt. Gần đây «Mê thành» đang sôi trào, «Không tiếng động» và «Trang hoa la» tuyên truyền cũng cực hot... tiểu Hù, nếu không cần thiết, thì đừng ra ngoài.”

Dung Hù cười nhạt gật đầu.

Tận đến khi La Chấn Đào lái xe rời đi, Dung Hù còn có thể nghe được vấn đề của La Thiên: “Anh La, tiểu Hù không phải là vẫn luôn ở nhà một mình sao?”

La Chấn Đào cười: “Đúng vậy, vẫn luôn một mình mà.”

Âm thanh dần dần đi xa, nhìn chiếc xe ấy biến mất ở chỗ ngoặt tiểu khu, Dung Hù mới xoay người vào nhà.

Lời La Chấn Đào nói La Thiên tự nhiên không rõ, ở trong lòng cô, Dung Hù vẫn luôn ở một mình. Nhưng La Chấn Đào lại biết, hiện nay Dung Hù đang ở nhà Tần Trình.

Tuy rằng La Chấn Đào không hiểu lắm là hiện tại Dung Hù cũng có tiền, có thể trực tiếp mua một căn nhà gần công ty để ở, vì sao cậu còn ở trong nhà Tần Trình, nhưng mà loại chuyện này nếu Dung Hù không chủ động nói, hắn cũng sẽ không nhắc.

Hơn nữa ở cùng một chỗ với Tần Trình cũng có chỗ tốt.

La Chấn Đào ước gì Dung Hù có thể luôn ở nhà Tần Trình, qua lại nhiều với Tần Trình. Quan hệ của hai người càng tốt, về sau nói không chừng Tần Trình có thể giới thiệu càng nhiều tài nguyên cho Dung Hù. Chẳng hạn như bộ phim «Trang hoa la» này, tuy rằng chỉ là nam số ba, nhưng bộ phim điện ảnh này đã định trước phòng bán vé nóng bỏng, danh tiếng bùng nổ, vẫn sẽ mang đến rất nhiều lợi nhuận cho Dung Hù.

Cho nên câu nói vừa rồi của La Chấn Đào có ý tứ chân chính là: “Anh nhớ mấy ngày nay Tần Trình không ở nhà, cậu phải chú ý an toàn.”

Tuần trước Tần Trình mới từ Milan trở về, ngày hôm qua lại bay đi nước Mỹ, tiến hành tuyên truyền cho «Sứ giả gió bão».

Loại nghề nghiệp như mình tinh kỳ thật vô cùng bận rộn, nếu không muốn quay phim, vậy quả thật rất nhàn nhã, tựa như Tần Trình trước kia, hàng năm có ít nhất năm tháng nhàn rỗi. Nhưng Dung Hù một năm bốn bộ phim, Tần Trình năm nay cũng có ba bộ phim, thời gian bọn họ có thể cùng một chỗ ít đến đáng thương. Một người mới vừa về thành phố B, một người liền rời đi, rất khó chạm mặt.

Vừa đi thang máy, vừa nhìn màn hình điện thoại di động của mình.

Tin hiệu trong thang máy thật sự quá kém, máy hơi hơi nhẩn lại, mắt thấy tin nhắn mình gửi ra làm thế nào cũng không nhận được, thiếu niên không khỏi mím môi. Vừa rời khỏi thang máy, cậu liền nhanh chóng gọi điện thoại, trong tức khắc điện thoại được nhận, cũng vừa vắn vào phòng, đóng cửa lại.

“Tiểu Hù.”

Giọng nam trầm thấp từ tính xuyên thấu qua loa điện thoại, xuyên qua Thái Bình Dương, truyền đến tai Dung Hù.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Dung Hù chậm rãi ngửa ra sau tựa vào ván cửa gỗ lim lạnh như băng, cậu cười nhạt cong khóe môi, cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng mà cười.

Đầu kia điện thoại chỉ có một trận tiếng hít thở vững vàng, lúc này Tần Trình đang chuẩn bị quay một chương trình talk show. Bốn phía đều là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, hắn lạnh nhạt bình tĩnh ngồi ở trên sofa, trong tay cầm một chiếc điện thoại, qua hồi lâu, lại thấp giọng nói một tiếng: “Tiểu Hù.”

Nhưng mà, vẫn không có trả lời.

Tần Trình đứng lên, nâng bước đến phòng nghỉ cách đó không xa.

Chờ đến khi cánh cửa “cạch” một tiếng bị hấn khóa lại, hấn nâng bước đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn cảnh đêm New York phồn hoa xa xỉ ngoài cửa sổ, thật lâu sau, giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: “Em còn không trả lời anh, anh liền áp dụng hành động đó.”

Ngay sau đó, giọng nói réo rắt xen lẫn ý cười của thiếu niên vang lên: “Anh muốn áp dụng hành động gì?”

Tần Trình ngẩng đầu nhìn về phía tượng nữ thần tự do cách đó không xa, pho tượng đồng xanh cao lớn dưới ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ra ánh sáng sẫm màu. Dòng sông Hudson giống như một chiếc thắt lưng ngọc hẹp dài, sông nước lăn lăn, chậm rãi chảy xuôi.

Người đàn ông hơi hơi nheo mắt, khẽ cong môi: “... Ví dụ như, hỏi em một chút xem, sẽ cho anh quà sinh nhật gì?”

Dung Hù cười khê: “Loại chuyện này, em mới không mở miệng đâu, anh đổi hành động khác thử xem.”

Tần Trình trầm ngâm một khắc: “VẬY... hỏi em một chút xem, còn nhớ ngày đó chúng ta ở trong phòng tắm khách sạn, trước khi em ngủ, đã nói gì với anh không?”

Dung Hù: “...!!!”

Sau một lúc lâu, điện thoại đột nhiên ngắt, Tần Trình nhin không được mà cười nhẹ ra tiếng.

Năm giây sau, Dung Hù gửi tin nhắn lại đây: [chúc mừng anh, mất đi quà sinh nhật ×1.]

Tần Trình bình tĩnh hồi âm: [cuối tuần anh trở về, đuổi kịp trước sinh nhật, ngày 26.]

Dung Hù đang đòi giấy, nghe được tiếng rung, cậu cầm lấy di động nhìn, tiếp đó bủ môi: [dù sao cũng không có quà sinh nhật!]

Một tuần kế tiếp, Dung Hù rất ít khi ra cửa, chỉ ở trong nhà nghỉ ngơi.

Vốn dĩ Hứa đạo hy vọng Dung Hù có thể tiến hành một ít hoạt động tuyên truyền cho «Không tiếng động», nhưng vừa vận hậu kỳ xảy ra một ít vấn đề, Hứa đạo ốc còn không mang nổi mình ốc, quyết định đem kế hoạch tuyên truyền dời ra sau.

Dù sao thì phim tới 30 tháng 11 mới ra rạp, hiện giờ mới giữa tháng mười, hoàn toàn có thể để đến tháng 11 mới chính thức tuyên truyền.

Vì thế trong một tuần này, Dung Hù bảo La Thiên hỗ trợ đưa rau dưa thịt cá tới mấy lần, ở trong nhà tùy tiện nấu nướng. Đôi khi cậu sẽ đến phòng chiếu phim xem điện ảnh, đôi khi lại đi đến thư phòng của Tần Trình lật xem mấy quyển sách của hấn. Nhưng đa số thời gian, cậu đều nói chuyện phiếm với người đàn ông kia.

Dung Hù cũng không biết Tần Trình kiếm đâu ra nhiều thời gian như vậy, rõ ràng đang ở nước Mỹ tuyên truyền phim, nhưng luôn có thể lập tức hồi âm tin nhắn của cậu.

Trừ cái đó ra, Dung Hù còn tham gia hai lần hoạt động tụ hội của nhóm Tần Phong Phong.

Lần này người tới tham gia tụ hội càng ít hơn một chút, chỉ có Ôn Tuyền, Sở Kỳ và Lâm Huyền.

Jennifer vẫn luôn đóng phim, James và Hughes đã sớm về nước, Hạ Mộ Nhan cũng đã đến Hoàn Kiếm, quay phim mới của mình. Nhóm liên hoan vừa vận có bốn người, cho nên mỗi lần liên hoan đều sẽ chơi mạt chược. Vốn dĩ Dung Hù cho là trình độ của mình đã vô cùng bình thường, trên cơ bản có thể nói là không biết đánh, chỉ có thể dựa vào vận may, nhưng mà cậu trăm triệu lần không ngờ, trên thế giới thế mà lại còn có loại người vi diệu như Lâm Huyền!

Lâm Huyền chơi mạt chược, thật sự là hoàn toàn chỉ có thể dựa vào vận may. Vận may không tốt, hấn liền tuyệt đối phải thua.

Cho nên liên tục hai lần chơi mạt chược, đều lấy Lâm Huyền toàn bại chấm dứt. Lần thứ hai Dung Hù còn có chút không quá tin tưởng, rốt cuộc là một tay bài như thế nào, mà lại có thể đánh cho mỗi lần đều thua? Vì thế cậu bảo một nhân viên phục vụ của câu lạc bộ giúp mình đánh bài, còn mình thì đi đến phía sau Lâm Huyền, nhìn nhìn bài trong tay hấn, sau đó...

Mất mở trừng trừng nhìn bạn ca sĩ mặt baby ấy đột nhiên huy đôi, không đánh đông tây nam bắc phong, không đánh hồng trung phát tài bạch bản, chết sống muốn đi đánh vận tự, làm Ôn Tuyền hồ bài!

Dung Hù: “...”

Ừm, lấy trình độ này, có thể chỉ thua chút xíu thế, hấn là xem như vận may tốt đi.

Thời gian vội vàng mà qua, rất nhanh liền tới ngày 26.

Buổi sáng cùng ngày, Dung Hù lén đặt một cái bánh ngọt. Cậu định 0h tối hôm nay liền chúc mừng sinh nhật cho người đàn ông nào đó, bánh ngọt đương nhiên không thể đặt ngày mai, phải đặt trước một ngày.

Thật ra thì vốn dĩ Dung Hù cũng nhờ La Thiên giúp mình mua một ít nguyên liệu, từng nghĩ có nên tự làm bánh ngọt hay không. Nhưng nhìn cái đồng đen

tuyền kia, cậu dứt khoát kiên quyết đem cái “bánh ngọt” mình làm ném vào thùng rác, lại đi đặt một cái bánh ngọt nhỏ.

Chỉ có hai người bọn họ ăn, bánh ngọt tự nhiên không cần bao lớn, chỉ cần tấm lòng thôi.

Buổi sáng, Dung Hù thu dọn nhà cửa một chút, cố ý giấu đi quà sinh nhật mình đã mua. Giữa trưa cậu chuẩn bị tùy tiện ăn chút mì ăn liền, buổi chiều rồi lại đi nấu cơm.

Dù sao cũng là sinh nhật, tự nhiên phải ăn chút đồ ngon. Dung Hù chuẩn bị bữa cơm này tuy rằng không coi là nhiều món, chỉ là năm mặn một canh, nhưng mà độ khó cao hơn cả chua xào trứng, thịt heo xào rau trước đây rất nhiều.

Nhưng mà, việc chuẩn bị sinh nhật hôm nay, lại đột nhiên chấm dứt toàn bộ vào sáng sớm.

Buổi sáng cùng ngày, Dung Hù đang cúi đầu gửi tin nhắn cho người đàn ông nào đó, bảo hân về nước thì gửi cho mình một cái tin nhắn, ai biết tin nhắn này mới gửi qua năm phút đồng hồ, Tần Trình liền hồi âm lại: [New York sương mù quá dày, tất cả máy bay đều hoãn. Tiểu Hù, hôm nay có thể là anh về không được rồi...]

Nhìn thấy tin nhắn này, tươi cười bên môi thiếu niên phút chốc cứng đờ.

Một lát sau, cậu hồi âm: [vậy anh chú ý an toàn, ở bên kia nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt. Ngày mai về được không?]

Ngay sau đó, Tần Trình đáp: [giữa trưa ngày mai có một chuyến máy bay, đến thành phố B có thể là ngày kia. Nếu ngày mai sương mù không quá nghiêm trọng, hẳn ngày kia là có thể đến nhà.]

Trong cơn ngơ ngác trong suốt sáng ngời phản chiếu một câu ngắn gọn này, sau một hồi, Dung Hù trực tiếp gọi điện thoại qua. Trong điện thoại, thiếu niên nhẹ nhàng cười, vô cùng bất đắc dĩ mà nói rằng: “Vây hết cách rồi, Tần Trình, chờ anh về em đến bù một cái sinh nhật cho anh vậy. Anh ở New York vừa lúc nghỉ ngơi một chút, đừng nóng vội trở về.”

Bên phía Tần Trình dường như hết sức ồn ào, tiếng người trong sân bay không ngừng. Dung Hù chỉ nghe thấy trong điện thoại vang lên một tiếng thở dài khe khẽ, hồi lâu sau, Tần Trình nói rằng: “Chăm sóc chính mình cho tốt, anh muốn quà sinh nhật của em.”

Dung Hù dở khóc dở cười nói rằng: “Quà sinh nhật? Anh còn chưa về đâu, chỗ nào có quà sinh nhật. Không cho anh, anh nhanh chóng nghỉ ngơi đi, ngày hôm qua không phải là quay chương trình đến buổi tối mười hai giờ sao, vừa vặn nghỉ ngơi một chút.”

Hai người lại trò chuyện chốc lát liền cúp điện thoại.

Nhìn cái bánh ngọt vừa mới được shipper giao tới, nụ cười trên mặt thiếu niên chậm rãi tàn đi.

Thất vọng hít một hơi, Dung Hù bỏ hộp bánh ngọt vào tủ lạnh, bắt đầu nấu cơm trưa. Giữa trưa cậu tùy tiện ăn một ít đồ ăn, buổi chiều một mình ôm con vịt bông mềm mại, ngồi ở trong phòng chiếu phim xem phim của Tần Trình.

Đến chạng vạng, ánh mặt trời chậm rãi rơi xuống phía tây, thiếu niên đơn giản tắm rửa một cái, liền tính toán trở về phòng đọc sách.

Trong căn phòng rộng mở trống trải, quanh quần tiếng dép lê đi lại trên sàn gỗ. Ngay khi Dung Hù vừa mới đi ra khỏi thư phòng, cầm một quyển sách đi tới phòng khách, đột nhiên! Cậu nghe được một tiếng chìa khóa thanh thủy.

Thân thể đột nhiên cứng đờ, thiếu niên mặc áo ngủ màu trắng chậm rãi quay đầu, tầm mắt đối diện với người kia.

Cánh cửa gỗ lim đóng lại phía sau người đàn ông, hắn đứng ở玄关, mặc một cái áo khoác dài màu đen, từ xa xa ngưng mắt nhìn thiếu niên đứng ở trong phòng khách. Hai người im lặng ngưng mắt nhìn đối phương, ai cũng không mở miệng trước.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ khắc sâu của Tần Trình mang theo một chút phong trần mệt mỏi, nhưng hắn đã từ từ cong khóe môi, nhìn thiếu niên đại ra kia, tình bơ cười nói: “Tiểu Hù... anh đã về rồi.”

Một câu này thốt ra, Dung Hù nở nụ cười, nhưn mày nói: “Sáng hôm nay anh gạt em à?”

Tần Trình đi vào phòng khách, vừa cởi áo khoác ra, vừa trả lời: “Không có lừa em. Không phải em cũng đã tra tin tức sao, New York đột phát sương mù diện tích rộng, tất cả chuyến bay hoãn lại. Có điều...” Dừng một chút, Tần Trình đi đến trước mặt Dung Hù, hạ mắt nhìn thiếu niên gầy gò mỏng manh này, nghiêm túc nói: “Có điều, anh nghe được người yêu nhà anh hình như rất mất mát, cho nên anh dùng hết thủ đoạn, cũng phải trở về.”

Dung Hù nhẹ nhàng “à” một tiếng: “Vậy anh trở về thế nào?”

Chuyện này lại nói, cũng không phức tạp.

Sau khi Tần Trình debut, chưa từng mượn dùng một phần lực lượng nào của Tần gia. Lần này mắt thấy sương mù quá lớn, thật sự không thể rồi đi, Tần Trình chỉ có thể liên hệ cha của mình, mượn xe công vụ của cha, lái xe vòng qua Washington, lại từ Washington lấy tốc độ nhanh nhất bay về Hoa Hạ.

Dung Hù đột nhiên nghĩ đến: “Anh nói với chú Tần như thế nào?”

Tuy nói chưa từng tận mắt gặp cha Tần Trình, nhưng mà Dung Hù đã từng xem qua ảnh chụp của đôi phương trên báo chí, nhìn qua là một người trung niên rất nghiêm túc.

Tần Trình hạ mắt nói: “Trực tiếp nói cho ông ấy biết, anh muốn về nước.”

Dung Hù: “... Chỉ đơn giản như vậy à?”

Một người đàn ông đã sớm không dựa vào lực lượng trong nhà, chẳng qua là tạm thời không thể về nước, cũng không phải chuyện gì thực nghiêm trọng lại đột nhiên gọi điện thoại về nhà mượn xe công vụ, thế mà chú Tần cứ như vậy cho mượn, cũng không hỏi gì cả?

Dung Hù luôn cảm thấy quái quái, có điều nhìn bộ dạng Tần Trình bình tĩnh, chỉ có thể phỏng đoán rằng nhà bọn họ đều là loại tính cách này.

Hai người đi vào phòng bếp, cùng nấu cơm.

Tần Trình trở về dù sao cũng hơi muộn, Dung Hù chưa kịp nấu cơm, chỉ có đồ ăn giữa trưa còn dư. Cậu lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, suy tư chốc lát, hỏi: “Nếu không... chúng ta chỉ ăn bánh ngọt thôi?”

Tần Trình nhướn mi: “Sinh nhật anh, em để anh ăn bánh ngọt à?”

Dung Hù bình tĩnh hỏi lại: “Chẳng lẽ sinh nhật của anh không phải là ngày mai sao?”

Người đàn ông hơi hơi cong môi, không trả lời.

Dung Hù nào để ý đến hắn, trực tiếp bung bánh ngọt đến phòng ăn. Sau khi đặt bánh ngọt trên bàn cơm, cậu mở hộp bánh ngọt ra, vừa mới lấy đĩa ăn còn chưa kịp cất bánh, đột nhiên, ngón tay liền không cẩn thận dính vào một chút mứt trái cây.

Mây hơi hơi nhăn lại, Dung Hù giơ tay lên, chuẩn bị lau mứt trái cây đi. Nhưng mà cậu vừa mới cầm lấy khăn tay, bỗng nhiên, tay đã bị người mảnh liệt kéo qua, ngay sau đó... đầu ngón tay nóng lên.

Mắt phượng hẹp dài của thiếu niên chậm rãi tròn to, cậu ngẩn ngơ nhìn người đàn ông lạnh lùng thanh quý kia kéo ngón tay của mình, để vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm liếm. Đầu ngón tay vẫn cảm bị đầu lưỡi thô ráp không ngừng liếm qua, một loại cảm giác tê dại kỳ quái từ đầu ngón tay truyền tới.

Dung Hù đột nhiên rút tay về, lại thấy Tần Trình nâng mắt lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn cậu.

Cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn, môi hơi hơi cong lên.

Ngon đèn mờ nhạt chiếu sáng phòng ăn nhỏ, khó hiểu mà có chút không khí mờ ám lan ra. Ánh đèn khiến dung nhan vốn dĩ xinh đẹp của thiếu niên càng thêm mờ lung, ánh sáng nhu hòa và ngủ yên thanh nhã, Dung Hù sững sờ nhìn Tần Trình, tầm mắt Tần Trình đã từ từ lướt xuống đôi môi no đủ của thiếu niên.

Hắn đã một tháng, chưa gặp thiếu niên của hắn.

Cũng đã một tháng, không có hôn đôi môi mềm mại ấy.

Nhìn ánh mắt người đàn ông càng thêm sâu thẳm, Dung Hù chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Cậu giống như hiểu rõ cái gì, nâng mắt lên nhìn người đàn ông ở trước mặt, nâng cằm, trấn định nói: “Ăn bánh ngọt, đã nói ăn bánh ngọt mà?”

Tần Trình nhướn mày, đoạn nói: “Hiện tại... còn muốn ăn bánh ngọt hả?”

Hiện tại nào có tâm tình ăn bánh ngọt.

Dung Hù lạnh nhạt thông dong nói rằng: “Đương nhiên phải ăn bánh ngọt, chẳng lẽ anh muốn chờ đến mười hai giờ, rồi lại ăn à?”

Nghe vậy, trong mắt Tần Trình hiện lên một chút kinh ngạc, hắn còn chưa hiểu rõ ý Dung Hù, đột nhiên! Liền thấy thiếu niên dùng ngón tay, trực tiếp moi một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng, tiếp đó... đột nhiên nghiêng người tiến lên, một phen kéo cổ hắn, kéo hắn xuống, hôn lên.

Hai mắt Tần Trình phút chốc tròn to, Dung Hù lại trực tiếp cạy mở hàm răng hắn, đưa bánh ngọt qua.

Mật và bơ ngọt ngào lập tức hòa tan trong cổ họng hai người, đầu lưỡi thiếu niên nhẹ nhàng liếm cắn trong miệng người đàn ông, khiến bánh ngọt có thể được đôi phương nuốt vào. Nhưng mà giây tiếp theo, Tần Trình lại mảnh liệt ôm thân thể Dung Hù, thừa dịp Dung Hù kinh ngạc hé mắt nhìn hắn, tay phải gắt gao đè gãy thiếu niên, làm sâu sắc nụ hôn này.

Môi lưỡi mềm mại và bánh ngọt thơm ngon, hô hấp hai người dần dần dồn dập, miệng lưỡi mứt vào cũng chặc chặc ra tiếng. Nước bọt theo khóe môi Dung Hù chảy xuôi xuống, bơ cộ lên môi trên cậu, Tần Trình lại trực tiếp nuốt đầu lưỡi đào qua, cuốn bơ trở về.

Giờ phút này, bánh ngọt đã sớm hòa tan, nhưng nụ hôn lại chỉ mới vừa bắt đầu.

Tần Trình xoay người một cái, trực tiếp một tay đặt Dung Hù ở trên bàn. Hai người đứng ở cạnh bàn, đùi thiếu niên gắt gao tựa lên mép bàn, hai tay

chống ra phía sau ở trên bàn, ngưỡng mặt lên, ngênh đón nụ hôn của đối phương.

Âm thanh mờ ám quanh quẩn trong căn phòng trống rỗng, đầu lưỡi người đàn ông thô ráp cuồng bạo mà càn quét tất cả nước bọt trong miệng thiếu niên, chậm rãi, thân thể Dung Hủ càng thêm mẫn cảm có chút chống đỡ không nổi, âm thanh tràn ra từ trong miệng cũng thêm một chút hương vị kiều diễm.

Chờ nụ hôn này rồi cuộc chấm dứt, sắc mặt cậu ửng đỏ, dùng sức thờ hồn hên. Một giọng nói trầm thấp lại vang lên bên tai cậu: "... Tiểu Hủ, anh còn muốn ăn bánh ngọt."

Dung Hủ nâng hai mắt lên, ánh nước xinh đẹp nhẹ nhàng nhện nhạo trong con ngươi. Một lát sau, cậu cong môi, lộ ra một nụ cười hồn nhiên lại mê người. Cậu lại moi ra một chút bánh ngọt bỏ vào trong miệng, lần này không cần cậu hành động, Tần Trình đã mãnh liệt hôn xuống.

Một cái bánh ngọt sáu tác, hai người rất nhanh liền ăn hết.

Khi ăn xong bánh ngọt, Tần Trình tiếc nuối nhìn cái hộp, giần dữ nói: "Quá nhỏ rồi."

Mà bên kia, hai má Dung Hủ đã sớm đỏ đến có thể chảy máu, môi cũng hơi có vẻ sưng đỏ. Cậu không ngừng thờ dốc, qua hồi lâu mới đem cảm giác tê tê kia đè áp xuống, nhưng người đàn ông lại ôm chặt eo cậu, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Hủ... quà sinh nhật của anh đâu?"

Trên môi còn có chút nóng nóng, Dung Hủ không để bụng mà hỏi ngược lại: "Anh còn có quà sinh nhật hả?"

Ngụ ý là: anh đã sớm không còn quà sinh nhật rồi.

Tần Trình thấp giọng nở nụ cười: "Thật sự không có hả?"

"Anh có thể đi tìm xem," nhìn không được mà đưa tay sờ sờ đôi môi còn có chút sưng đỏ của mình, Dung Hủ chớp chớp mắt: "Có lẽ trong phòng này, quả thật có một thứ thuộc về anh. Nếu anh tìm không thấy thì... quên đi."

Ánh mắt tối đen sâu thẳm của người đàn ông gắt gao chăm chú nhìn thiếu niên, người kia lại không chút sợ hãi lạnh nhạt đối mặt.

Rốt cuộc, Tần Trình hít một hơi: "Bằng không... anh dùng một món quà, đến trao đổi với em nhé?"

Dung Hủ hơi kinh ngạc.

Kế tiếp, dưới sự hướng dẫn của Tần Trình, Dung Hủ đi tới phòng chứa quần áo. Cậu rất ít khi tới nơi này, nơi này là phòng chứa quần áo của Tần Trình. Làm mình tỉnh, quần áo hai người đều rất nhiều, phòng này bỏ quần áo của Tần Trình thôi cũng đã sắp chứa không nổi rồi, lại càng không cần nói tới cậu. Vì thế một năm trước, Tần Trình cố ý giúp Dung Hủ trang hoàng một phòng chứa quần áo khác, chuyên môn cho cậu sử dụng.

Lần đầu tiên tới căn phòng này, ánh mắt Dung Hủ lướt qua các loại lễ phục rực rỡ muôn màu. Cậu mới vừa nhìn đến đồng hồ, liền nghe được một tiếng "xoẹt", Dung Hủ lập tức ngẩng đầu nhìn lại, cậu mở miệng hô một tiếng "Tần Trình", lời còn lại chưa nói ra, liền nuốt hết vào trong cổ họng.

Sau khi mình bị kéo ra, giá áo bên trong liền lộ ra. Nhìn từng bộ quần trang sẫm màu phẳng phiu thon dài, con ngươi Dung Hủ hơi hơi rung động, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Trình, Tần Trình lại nâng bước hướng về phía cậu.

Giọng người đàn ông trầm thấp tao nhã như đàn violoncel, chậm rãi vang lên: "Tiểu Hủ, mặc chúng nó vào... có được không?"

Nụ hôn này bắt đầu tương đối nhanh chóng.

Dung Hủ gần như là trong tức khắc liền hiểu rõ ý Tần Trình, hơn nữa khi Tần Trình nói "mặc chúng nó vào", chẳng biết tại sao, một luồng hơi nóng từ dưới thân cậu lan tràn lên trên. Hai người vừa hôn môi, vừa cởi quần áo, Tần Trình dùng sức hôn thiếu niên trong ngực, vừa dùng một tay cởi cúc áo ngủ cho cậu.

Cởi bỏ một cúc, lại một cúc.

Tiếng nước bọt chập chập trong phòng chứa quần áo có vẻ phá lệ dâm mỹ, đến cuối cùng, Tần Trình dứt khoát dùng hai tay cởi bỏ cúc áo ngủ, vừa cúi đầu cắn đôi môi càng ngày càng mẫn cảm của thiếu niên. Tốc độ hấn cởi cúc áo rất nhanh, không bao lâu, cúc áo đều được cởi bỏ, lộ ra lồng ngực và phần bụng trắng nõn bằng phẳng của thiếu niên.

Đầu lưỡi Tần Trình tùy ý xâm lược trong khoang miệng ấm áp, nhưng hai tay đã bắt đầu rút áo Dung Hủ ra ngoài.

Trong phòng chứa quần áo, nhiệt độ bay cao đến độ khiến đầu óc hai người đều dần dần có chút choáng váng.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào của Dung Hủ nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng. Tần Trình nhìn không được đẩy nhanh tốc độ, cuộn cái áo ngủ mỏng manh đến đầu vai thiếu niên. Dung Hủ cũng không kim lòng nổi mà vờn tay, bắt đầu cởi cúc quần áo Tần Trình.

"Tiểu Hủ..."

"Humm... Tần Trình..."

Hết thấy đều đến điểm cao nhất, hết thấy đều giống như nước chảy thành sông. Tận đến khi ngay sau đó ——

“Cạch —— ”

Cửa bị người ta nhẹ nhàng mở ra, một âm thanh vang dội vang lên trong phòng: “Dung Dung sweetheart, Tần Trình, người đâu rồi? Con trai, mẹ tới mừng sinh nhật con nè!”

“Rầm —— ”

Cửa phòng chứa quần áo bị mạnh mẽ đóng lại, dì Tần vừa mới đi đến huyền quan phút chốc sững sốt, khó hiểu quay đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt ở xa xa.

“...???”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 111

Trong phòng khách rộng mở, một quý phu nhân ung dung hào phóng đang ngồi ở trên sofa, vẻ mặt... chẳng hiểu ra sao.

Dì Tần ở trong phòng khách đợi ước chừng ba phút đồng hồ, cửa phòng chứa quần áo mới đột nhiên bị người mở ra. Bà lập tức quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Tần Trình kéo tay nắm cửa, bình tĩnh thông dong đi ra, đi theo phía sau hẳn chính là...

“Dung Dung sweetheart!” Dì Tần tròn hai mắt lên, nhanh chóng chạy tới: “Đây là làm sao vậy? Sao còn đeo khẩu trang? Nhanh để đi nhìn xem, có phải chỗ nào bị thương hay không? Lần trước thấy tin tức nói đoàn phim con quay đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ thật sự bị thương?”

Dung Hù không tiếng động mà nhích sang bên cạnh một bước, tránh được tay dì Tần. Cặp mắt tinh xảo khẽ cười cong cong, cậu nghiêm túc nói rằng: “Không có, con không có bị thương. Dì Tần, gần đây vào thu, con chỉ là bị cảm, lo lắng lấy bệnh cho đi và... Tần Trình, cho nên liền đeo khẩu trang.”

Vừa nghe lời này, tim dì Tần lại càng xoắn lại, đau lòng liên tục nói rằng: “Dung Dung sweetheart của dì, bị cảm rồi. Vậy phải nghỉ ngơi cho tốt có biết không? Hôm nay con nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi, cái gì cũng đừng làm, để dì giúp con nấu đồ ăn.” Dừng một chút, bà quay đầu nhìn về phía con trai nhà mình, “Tần Trình, buổi tối các con ăn cái gì?”

Trầm tư một khắc, giọng nói từ tính của người đàn ông vang lên: “... Bánh ngọt?”

Dì Tần lập tức tròn tròn mắt: “Dung Dung đã bị bệnh, con còn cho nó ăn bánh ngọt, không nấu cơm cho nó ăn?!”

Người đàn ông tuần mỳ tao nhã nhẹ nhàng rũ mắt, nhìn chăm chú vào bà mẹ thiên vị đến tận Thái Bình Dương của mình. Thật lâu sau, giọng điệu hần bình tĩnh nói rằng: “Không phải mẹ đến vì sinh nhật con sao?”

Không biết sao, nhìn biểu tình mặt than của con trai, dì Tần cũng chậm rãi không còn lo lắng. Bà nhẹ nhàng than thở hai câu, đầu tiên là kéo Dung Hù đặt cậu ở trên giường, bảo cậu nghỉ ngơi cho tốt, sau đó lại lôi kéo con trai của mình đi đến phòng bếp. Vừa đi, còn vừa nói: “Dù sao thì ngày mai con mới sinh nhật, hôm nay chăm sóc tốt cho Dung Dung.”

Không bao lâu, ở phòng bếp liền truyền đến tiếng nấu ăn.

Dì Tần ra tay, Tần Trình ở bên cạnh phụ giúp. Người trước vẫn luôn không ngừng nói gì đó, người sau lại chỉ lạnh nhạt cúi đầu nhìn cái bồn, rửa rau, nhặt rau, không trả lời.

Bởi vì cách quá xa, Dung Hù cũng không nghe rõ dì Tần đang nói gì, có điều nghĩ hẳn cũng chỉ là đơn giản bảo Tần Trình phải chăm sóc bản thân cho tốt, hoặc là dạy Tần Trình nấu ăn như thế nào.

Chậm rãi, Dung Hù nhìn về hướng phòng bếp, nhìn bóng dáng hai người kia bận rộn, nhin không được mà nhẹ nhàng thở ra.

Cậu gơ tay lên tháo khẩu trang xuống, trên đôi môi hơi có vẻ sưng đỏ còn mang theo một chút ánh nước mê người, nhìn như vừa mới trải qua một trận hôn mê điên cuồng. Trên đôi môi mềm mại có một chút vết thương nho nhỏ, chính vì vết thương do bị Tần Trình khẽ cắn một chút thể này, cậu mới không thể không đeo khẩu trang lên, sợ bị dì Tần phát hiện.

Trách thì cũng chỉ có thể trách vừa rồi lúc ăn bánh ngọt, hai người hành động có chút quá mức.

Đây là tình thú chỉ thuộc về người yêu, dưới tình huống không có người ngoài, bọn họ muốn ở bên đối phương như thế nào, thì cứ ở bên đối phương như thế đó. Bất luận là dùng miệng hút bánh ngọt, hay là định ở trong phòng chứa quần áo thay quần trang tiến hành việc play nào đó, đều không có bất cứ

vấn đề gì. Tận đến khi... đột nhiên có người xâm nhập.

Nghĩ vậy, Dung Hù vuốt ve môi mình, bắt đầu cười cười.

Lần trước lúc đi Tần tới đã đợi ở ngoài cửa thật lâu. Mẹ đến nhà con trai, thế mà lại còn phải ở cửa nhà chờ, vậy thật sự rất không thể nói nổi. Vì thế dưới đề nghị của Dung Hù, Tần Trình liền đưa chìa khóa nhà cho đi Tần.

Từ lúc đó đã qua gần nửa năm, mỗi ngày đi Tần ở các nơi trên toàn cầu vội vàng công tác, căn bản không có thời gian tới nơi này. Vì thế, hai người dần dần quên chuyện này. Thậm chí hai người cũng đã ở bên nhau, nhưng vẫn không nghĩ rằng phải đề phòng “người thứ ba tùy thời có khả năng xuất hiện trong nhà”.

Nếu buổi tối bọn họ đang ở trên giường làm loại chuyện này, đi Tần đột nhiên phá cửa mà vào...

Bỗng nhiên trong lòng Dung Hù căng thẳng, cảm giác cả người đều không khỏe.

Vậy thì chỉ có bắt gian tại trận... Ặc, hình như có chút không đúng, dù sao thì ý tứ đại khái chính là “bắt gian tại trận”.

Đến lúc đó chính là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng làm không rõ, chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn công khai với đi Tần về quan hệ của hai người.

Không hẹn mà giống nhau, Dung Hù và Tần Trình đều chưa từng nghĩ tới việc hiện tại liên đem quan hệ của hai người nói với đi Tần. Suy nghĩ của Tần Trình thì Dung Hù cũng không biết, nhưng bản thân cậu lại có thể tưởng tượng ra, bởi vì cậu cảm thấy, đến lúc đó đi Tần khẳng định sẽ không quá bình tĩnh mà tiếp nhận đâu.

Hoa Hạ cho phép đồng tính kết hôn, nhưng trong xã hội đa phần vẫn là người yêu khác phái, rất nhiều người còn chưa thay đổi quan niệm truyền thống. Nhất là người lớn tuổi.

Đi Tần năm nay hơn năm mươi tuổi, rốt cuộc bà có thể tiếp nhận quan hệ của hai người hay không? Bà có thể rất tức giận hay không?

Hơn nữa, Tần Trình là con độc nhất của bà.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp chậm rãi rũ mắt xuống, nhìn ngón tay của mình, dần dần thất thần.

Ở phòng bếp, hai người kia còn đang nấu cơm. Đường như đã rửa sạch tất cả đồ ăn, đã chuẩn bị tốt, Tần Trình đang định rời khỏi phòng bếp, chợt nghe ở phòng bếp vang lên một giọng nữ sắc bén: “Còn muốn chạy hả? Đi, quét tước phòng bếp một chút.”

Tần Trình nâng mắt lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía mẹ của mình.

Đi Tần trực tiếp chuyển tầm mắt qua, cứng gan nói rằng: “Còn... còn không mau đi!”

Bên môi lộ ra một nụ cười bắt đầu, Tần Trình cầm lấy khăn lau, bắt đầu nghiêm túc mà... lau bàn.

Trong phòng, Dung Hù thấy cảnh tượng như vậy, liền đứng lên, lấy ra một thoi son dưỡng từ trong ngăn bàn, bắt đầu bôi lên trên môi. Cậu tận lực che giấu vết thương trên môi mình, chờ vết thương đã che đến gần ổn, cậu đột nhiên nhận được một tin nhắn. Mở ra xem——

[Tần Trình: chìa khóa đã đưa ra rồi.]

Dung Hù ngây ra, ngẩng đầu nhìn Tần Trình cách đó không xa một cái. Cậu nghĩ nghĩ, hồi âm [... Đương nhiên không có khả năng đòi đi Tần lấy về rồi.]

Năm giây sau, Tần Trình trả lời tin nhắn: [về sau đi ra ngoài mượn phòng.]

Dung Hù: “...!!!”

Mượn phòng?!

Bọn họ cũng không phải yêu đương vụng trộm! Mượn cái gì mà phòng!!!

Trong lòng thật sự là cạn lời đến cực hạn, nhưng mà trái lo phải nghĩ, Dung Hù cũng không nghĩ ra một phương án giải quyết thích hợp. Để phòng ngừa về sau bị “bắt gian tại trận”, nếu không đi mượn phòng, thì phải mua một căn nhà. Ở thành phố B Tần Trình còn một căn nhà, có điều...

[Dung Hù: em mua một căn nhà.]

Tần Trình một tay cầm khăn lau, một tay cầm di động. Bộ dạng người đàn ông cao ngất mặc cái tạp dề (bị đi Tần ép buộc mặc lên), cầm cái khăn lau, nhìn thế nào cũng thấy có chút khôi hài, cậu nhìn chữ trên điện thoại di động, không tiếng động mà cong khóe môi.

[Tần Trình: tốt, kim ốc tàng kiều.]

Dung Hù nhưn mi: [nhà của em, vậy anh là kiều hả?]

[Tần Trình: em muốn bao dưỡng anh à?]

Hai người cứ như vậy trò chuyện một câu lại một câu, ở phòng bếp, dì Tần đang nghiêm nghiêm túc nấu cơm, nào biết được ngay sau lưng mình, con trai nhà bà thế mà lại vừa cầm khăn tùy tiện lau lau bàn, vừa gửi tin nhắn đùa giỡn Dung Hù.

Chờ đồ ăn đều nấu xong, Dung Hù cũng tháo khẩu trang xuống, ba người cùng ngồi ở bên cạnh bàn ăn cơm.

Nhìn thấy Dung Hù không đeo khẩu trang nữa, dì Tần cũng không thèm để ý, ngược lại không ngừng gấp đồ ăn cho Dung Hù, nói: “Chỉ là bị cảm, thông khí nhiều mới tốt. Hiện tại lại không ở bên ngoài, con còn sợ lây bệnh cho dì hả? Không sao cả, tiểu Hù, ăn cho thật ngon đi, đừng nói mấy cái đó, đi không thèm để ý đâu.”

Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn dì.”

Tán gẫu lâu sau Dung Hù mới biết được, hôm nay chuyện dì Tần muốn tới đây, chú Tần đã sớm biết. Cho nên buổi sáng Tần Trình mượn xe công vụ, chú Tần không chút do dự liền cho mượn, không chút nào hỏi vì sao Tần Trình muốn vội vàng về nước: nếu Tần Trình không về nước, bà xã của ông chúc mừng sinh nhật cho ai giờ?

Có điều lần này dì Tần cũng không phải nhất thời nghĩ ra, vừa vặn ngày mai bà có cuộc họp ở thành phố B, cho nên liền “tiện đường” tới chúc sinh nhật con trai.

Sau khi dì Tần gấp đồ ăn cho Dung Hù, cũng gấp một ít cho Tần Trình: “Ăn nhiều một chút. Lần trước mừng sinh nhật con hình như đã là ba năm trước đây rồi? Con xem con kia, đã là sinh nhật, còn lạnh băng băng như thế, vui vẻ lên chút có được không. Bộ dạng như vậy, dọa đến Dung Dung người ta thì làm thế nào?”

Tần Trình an tĩnh ăn đồ ăn, Dung Hù lại không nhịn được cười mà nhìn hẩn tẩn vài lần.

Tuy nói dì Tần tương đối sợ con trai của mình, nhưng Tần Trình đối với bà tuyệt đối là tôn kính. Nếu không cũng sẽ không tùy ý dì Tần lái nhái suốt vào lúc ăn cơm, từ việc Tần Trình luôn không về nhà, nói đến việc hẩn không chăm sóc tốt Dung Hù, để cho người khác ức hiếp Dung Hù.

Việc này Tần Trình đều im lặng không lên tiếng mà nghe.

Sau khi cơm nước xong, dì Tần vung tay lên: “Sinh nhật con, Dung Dung sức khỏe không tốt, các con đi nghỉ ngơi đi, để mẹ tới thu dọn.”

Dung Hù cũng không phải thật sự bị bệnh, sao có thể ngồi ở bên cạnh vừa không nấu ăn, lại không giúp dọn dẹp? Cậu nhanh chóng giúp dì Tần thu dọn đồ đạc, khiến dì Tần cảm động không thôi, liên tục nói: “Dung Dung sweetheart nhà ta thật tốt.”

Dung Hù nở nụ cười.

Dù sao thì dì Tần tới muộn, làm xong hết thảy, đã là buổi tối mười một giờ rưỡi.

Đi một đường bốn ba, dì Tần cũng vô cùng mệt mỏi, bà nâng bước đi đến phòng Tần Trình, lần này vẫn ngủ ở trong phòng Tần Trình. Lúc đi đến cửa, bà quay đầu nhìn về phía Dung Hù, lại nắm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia xoa nắn, nói một hồi lâu, lúc này mới đóng cửa nghỉ ngơi.

Khi nhìn thấy cánh cửa kia đóng lại, Dung Hù nhẹ nhàng thở phào một hơi, còn chưa kịp phản ứng, tay trái lại đột nhiên bị người giữ chặt.

Cậu kinh ngạc mở to hai mắt, ngay sau đó liền bị người đàn ông kéo vào phòng, mãnh liệt đóng cửa lại.

“Cạch —— ”

Cửa phòng khóa lại từ phía sau, Dung Hù kinh ngạc nâng mắt nhìn về phía Tần Trình, vừa mới mở miệng nói một chữ “Tần”, đã bị đối phương mãnh liệt ngăn chặn đôi môi.

Nhân cơ hội chui vào kẽ môi khe hở của thiếu niên, đầu lưỡi linh hoạt tùy ý càn quét trong khoang miệng cực nóng. Tay phải Tần Trình gắt gao ôm lấy vòng eo thon gầy của thiếu niên, một tay khác thì nắm cầm cậu, khiến Dung Hù không thể không ngẩng đầu hôn môi với hắn.

Trước mặt là lồng ngực rộng lớn nóng bỏng của người đàn ông, sau lưng là cửa phòng lạnh như băng. Sau khi kinh ngạc qua đi, Dung Hù chậm rãi nhắm hai mắt lại, vươn tay ôm eo Tần Trình, đắm chìm trong nụ hôn này.

Miệng lưỡi tận tình mà mót vào chuyển động, tiếng nước bọt chắc chắc mờ ám vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Cánh tay Tần Trình dùng sức, thân thể hai người liền dính sát vào nhau, trái tim nhảy lên trong lồng ngực, truyền vào trong thân thể hai người, chậm rãi, giống như hòa chung một nhịp.

“Hum...”

Âm thanh ngọt ngào tràn ra từ trong miệng thiếu niên, khoái cảm tê dại vụn vặt leo lên đại não. Dần dần, Dung Hù có chút nhũn chân, đầu óc choáng váng, thân thể mềm mại khiến cậu không kìm lòng nổi mà tựa vào trên người Tần Trình, bắt đầu bị động tiếp nhận nụ hôn mưa rền gió dữ này.

Đến khi...

“Cạch —— ”

Bên ngoài truyền đến một tiếng cửa mở, tiếng dép lê loạt xoạt vang lên, Dung Hù lập tức mở to hai mắt, theo bản năng muốn đẩy Tần Trình ra, ai biết Tần Trình lại đưa tay đè chặt gáy cậu, một tay khác đi xuống, khóa cửa phòng lại.

“Cốc cốc —— cốc cốc —— ”

“Tần Trình, ly nước đặt ở chỗ nào rồi, mẹ rót chút nước uống.”

Trả lời di Tần chính là một phòng yên lặng.

Người đàn ông cuồng bạo thô lỗ hôn môi khiến trái tim Dung Hù kịch liệt nhảy lên, cậu rất muốn đẩy đối phương ra, nhưng không khí đều bị người đàn ông này cướp đi, đại não thiếu đường khí cần bản đẩy không nổi người trước mắt. Mà ngay phía sau cậu, cách một cánh cửa phòng, di Tần đang gõ cửa.

Nhận thức này khiến thân thể Dung Hù càng thêm run rẩy, loại ảo giác giống như đang yêu đương vụng trộm thể này làm cậu gắt gao nắm ngón tay, nhiệt độ trực tiếp từ dưới thân truyền lên, chui vào đại não.

“Humm...”

Di Tần ở ngoài cửa mơ hồ nghe được một âm thanh kỳ quái, bà lại gõ gõ cửa: “Tần Trình?”

“Ha... ha... humm...”

Nụ hôn đột nhiên chấm dứt, Dung Hù mồm to thở dốc, nhưng mà ngay sau đó, môi người đàn ông liền dờn sang bên tai cậu, nhẹ nhàng cắn lên vành tai trắng nõn tinh xảo kia một cái. Dung Hù lập tức khẽ hừ một tiếng, cậu nhanh chóng che miệng lại, trách cứ nhìn về phía Tần Trình, đang định đẩy đối phương ra, chợt nghe Tần Trình ở bên tai cậu thấp giọng cười nói: “Anh đang tắm, em tới trả lời đi.”

“Tần Trình, làm gì đó? Ờ? Sao cửa lại khóa?”

Nhéch môi, Dung Hù mở miệng nói: “Di, Tần Trình đang tắm. Ly nước đặt trong cái tủ thứ hai đếm từ bên trái ở phòng bếp, di trực tiếp a...” Người đàn ông đột nhiên ngậm vành tai mình, cảm giác điện giật khiến Dung Hù không tự chủ được mà rên rỉ một tiếng, cậu nhin xuống thân thể run rẩy, tiếp tục nói rằng: “Di trực tiếp đi... đi lấy đi.”

Giọng Di Tần còn đang vang lên ngoài cửa: “Dung Dung, giọng con sao có chút quái quái, làm sao vậy? Con nhanh chóng mở cửa, để di xem xem.”

Dung Hù lập tức nói: “Chỉ là có chút không thoải mái, bị cảm... um... cảm còn chưa khỏi.”

“Vậy con nhanh chóng mở cửa, di nấu chút nước cho con, con uống thuốc đi!”

“Di... A!” Người đàn ông đột nhiên dùng đầu lưỡi liếm liếm ốc tai mẫn cảm, Dung Hù thích đến thiếu chút nữa xụi lơ dưới đất, may mắn được Tần Trình một phen giữ chặt. Cậu cắn chặt răng, qua hồi lâu, mới từng chữ một nói rằng: “Di, con... con đã cởi quần áo lên giường ngủ rồi, chỉ là bệnh vặt, không sao đâu.”

Nghe được ba chữ “cởi quần áo”, di Tần hơi hơi sùng sốt, tiếp đó nở nụ cười. Bà than thở một câu “còn thẹn thùng với di”, sau đó cẩn thận dặn dò Dung Hù một phen, liền nâng bước đến phòng bếp.

Trong phòng, Tần Trình để lại hai tay thiếu niên, đặt cậu trên cửa phòng, liếm mát vành tai tinh xảo kia.

Kỳ thật chỉ là liếm vành tai, thân thể Dung Hù có mẫn cảm hơn nữa, cũng không đến mức thích đến độ run rẩy. Nhưng khi cậu vừa nghĩ tới phía sau cửa phòng chính là di Tần luôn luôn yêu thương mình, mà người đang hôn mình chính là con trai di Tần, loại cảm giác cấm kỵ này khiến cả người cậu run lên, cảm giác mình muốn qua đời luôn.

Nhưng mà, đây chỉ là một bắt đầu.

Ngoài cửa, tiếng bước chân di Tần dừng lại bên phía phòng bếp, tiếp đó Dung Hù chợt nghe thấy tiếng nấu nước.

Nhưng mà ở trước mặt cậu, người đàn ông kia vừa hôn lỗ tai cậu, hôn mũi cậu, hôn mắt cậu, vừa bắt đầu cởi bỏ áo ngủ của cậu. Từng cú từng cú cởi ra, ngón tay nóng bỏng mỗi lần đều không cẩn thận lướt qua làn da Dung Hù, làm cậu mỗi lần đều nhẹ nhàng run lên.

“Di Tần còn ở bên ngoài, anh... anh tém tém lại một chút.”

Nhìn được dục vọng cuộn cuộn dâng lên trong lòng, thiếu niên dùng lý trí ngăn chặn hết thảy.

Tần Trình nâng con ngươi sâu thẳm lên, chuyển mắt nhìn thoáng qua giường. Dung Hù theo tầm mắt của hắn nhìn lại, đột nhiên, ngay ở bên giường thấy được một bộ quần trang màu đen sẫm! Cậu mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn bộ quần trang rõ ràng nên đặt ở phòng chứa quần áo kia, một lát sau, từ từ hoàn hồn.

Ánh đèn sáng ngời chiếu rọi trong con người trong suốt như hồ nước của thiếu niên, hết như mặt trời chiếu xuống, sóng gợn lặn lặn, nổi lên một loại hương vị hấp dẫn. Hồ hấp Tàn Trình phút chốc khựng lại, liền thấy ngay sau đó, Dung Hủ đột nhiên ôm chặt eo hắn, thân thể hai người càng thêm gát gao tựa vào nhau, không có một chút khe hở, tiếp đó, thiếu niên của hắn, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm đôi môi xinh đẹp kia...

“Tàn Trình, ở trước mặt mẹ anh... mà anh lại làm vậy.”

Vừa dứt lời, thiếu niên liền mãnh liệt ngẩng đầu, hôn lên môi người đàn ông.

Sau sự kinh ngạc ngẩn ngui, Tàn Trình cũng nhắm hai mắt lại, dùng hết toàn lực hôn trả.

Hai người dường như điên cuồng hôn đối phương, giống như hoàn toàn không nghe được tiếng siêu nấu nước ngoài cửa, cũng giống như không biết ngay ở khoảng cách mười thước, dì Tàn đang chờ nước sôi.

Tàn Trình vừa cúi đầu mút lấy môi thiếu niên, vừa dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ cái áo ngủ vướng bận.

Giữa mũi trần ngập hơi thở nam tính mãnh liệt, Dung Hủ ôm chặt cổ Tàn Trình, hai chiếc lưỡi quấn quanh, một sợi nước bọt dâm mỹ từ khoe miệng Dung Hủ chậm rãi chảy xuống, tí tách, rơi trên xương quai xanh yếu ớt trắng nõn, theo làn da nhai nhui một đường đi xuống.

Nước bọt trong suốt chảy ướt trên ngực thiếu niên, người đàn ông tiếp tục hôn người trong lòng, bỗng nhiên, hoàn toàn cởi áo ngủ xuống. Cho dù là lúc mặc quân trang, Tàn Trình cũng vẫn nhẹ nhàng hôn lên ngũ quan xinh xắn của Dung Hủ.

Bộ quần áo đó Dung Hủ đã từng mặc vô số lần, giờ phút này mặc vào, cũng vô cùng nhanh chóng.

Khi quần áo lạnh như băng mặc ở trên thân thể nóng bỏng, Dung Hủ nhịn không được mà phát ra một tiếng than nhẹ. Lần này cậu không hề phòng bị mà nhẹ hồ lên thanh, âm thanh có chút vang, dường như có thể truyền ra khỏi phòng. Tàn Trình lập tức cúi đầu ngăn chặn bờ môi cậu, dùng nụ hôn này lại.

Ngoài phòng, dì Tàn hơi hơi ngơ ngẩn, cảm giác vừa rồi hình như mình nghe được một âm thanh kỳ quái. Bà lại ngưng thần nghe nghe chốc lát, cũng không có nghe được bất cứ động tĩnh gì, vì thế bà lắc đầu, tiếp tục chờ nước sôi.

Mà bà đương nhiên không biết, ngay trong cánh cửa phòng đóng chặt cách đó mười thước, con trai bà đang bị một thiếu niên mặc quân trang đặt ở trên giường. Ánh đèn chiếu sáng sợi tóc hơi dài của Dung Hủ, chiếu lên bộ quân trang già dặn hiên ngang, đẹp đến độ khiến người ta không rời mắt được.

Dung Hủ an vị bên hông Tàn Trình, trong tay cầm một sợi roi, nghiền ngẫm chơi đùa.

Ánh mắt Tàn Trình từ khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên chậm rãi dời xuống, dời qua quần áo trên người, chuyển qua dây lưng bó chặt vòng eo thon gầy, chuyển qua bắp đùi bị quần quân trang gắt gao bao chặt... ánh mắt hắn càng thêm thâm trầm, không bao lâu, Dung Hủ liền phút chốc sùng sốt, sau đó cúi người xuống, dùng roi nâng cằm Tàn Trình: “Anh, chọt đến em”

Tàn Trình nhướn mi, hạ thân lại đẩy đẩy lên trên: “Như vậy à?”

Thứ đã sớm cương cứng kia làm càn mà chia vào gốc đùi thiếu niên, còn cố ý đụng vào bên trong. Trong cổ họng Dung Hủ tràn ra một tiếng rên rỉ mờ ám, cậu nhanh chóng áp chế đi, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm người đàn ông bên dưới: “Anh muốn chết sao?”

Trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, Tàn Trình liền hiểu rõ ý Dung Hủ.

Hắn nín môi, lạnh nhạt quét nhìn người phía trên một cái, tuy nói cái cây dưới thân còn không biết xấu hổ mà chọt thiếu niên, nhưng trong ánh mắt bản thân hắn nhìn Dung Hủ, lại chỉ có... thể sống chết bất khuất: “Dù cậu cưỡng bức dụ dỗ, tôi cũng không có khả năng khai ra tình báo.”

Dung Hủ hơi kinh ngạc, nhẹ giọng nói một câu “rất thông minh nhỉ”, tiếp đó liền cong đôi môi đồ mọng: “Cưỡng bức dụ dỗ... Đều không được ư?”

Tàn Trình thần nhiên nói: “Dung thiếu soái, cậu có thể thử một lần.”

Nghe được ba chữ “Dung thiếu soái”, Dung Hủ thiếu chút nữa thoát vai, nhưng cậu vẫn nhịn xuống.

Vị ảnh đế cấp thế giới dưới thân đã phối hợp đến loại trình độ này, vậy cậu tự nhiên không thể xuống thể hạ phong. Ánh mắt tức khắc chuyển đổi, một thiếu soái tàn nhẫn vô tình chậm rãi hạ mắt, lạnh lùng nhìn tên gián điệp bị mình đặt ở dưới thân.

Cậu giống như đang nhìn một người chết, dùng sợi roi lạnh như băng để trên môi người đàn ông, sau đó, chậm rãi trượt xuống. Lúc trượt đến ngực, cậu dùng động tác, dùng roi hung hăng đâm xuống một chút.

“Hum...”

Tàn Trình cau mày, nhìn thiếu niên đột nhiên nhập vai.

Dung Hủ cong khoe môi, cười nhẹ hỏi: “Như vậy, nói hay không?”

Tàn Trình nhếch môi, quét mắt nhìn cậu một cái, không có mở miệng.

Dung Hù nhìn bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục của hắn, trêu tức trong mắt càng tăng lên, cậu vừa cố ý dùng roi để ở ngực Tần Trình, vừa vươn tay ra sau, một phen! Cầm lấy cái thứ còn đang không ngừng chọt mình.

Tần Trình khẽ nở nụ cười, nói: “Dung thiếu soái, quyết định dụ dỗ à?”

Dung Hù khẽ cười một tiếng: “Anh chấp nhận dụ dỗ chứ?”

Tần Trình vươn tay phải, một phen đặt trên hạ thân đã sớm đứng lên của thiếu niên, cười nhạt nói: “Tôi chỉ chấp nhận, sắc dụ.”

Ngoài cửa phòng, tiếng nước sôi vang vọng toàn bộ căn hộ, mà trong cửa phòng, hai người lại giống như cái gì cũng không nghe thấy. Dung Hù nắm dương vật nóng bỏng cực lớn của Tần Trình, chơi đùa lên xuống; mà Tần Trình cũng nắm lấy Dung Hù, dùng ngón tay nhẹ nhàng đặt trên đỉnh chóp, tận mắt nhìn thấy quần quần trang màu đen của thiếu niên chậm rãi ẩm ướt.

Hai người đều không có cởi quần áo, nhưng mà dục vọng kêu gào trong thân thể, lại không cách nào xem nhẹ.

Dung Hù mãnh liệt cúi người xuống, hôn lên môi Tần Trình, trong căn phòng yên lặng này, hai người điên cuồng hôn môi, mà động tác trong tay lại không chút nào dừng lại. Dần dần, tư thế đã xảy ra biến hóa, Dung Hù nằm ở trên giường, hai mắt mê ly nhìn người đàn ông đè ở trên người mình.

Cậu ngưng mắt nhìn đôi phương thật lâu, thật lâu sau, cong khỏe môi.

Vừa lúc đó, nụ hôn của người đàn ông cũng rơi xuống. Tần Trình tinh tế hôn môi thiếu niên, chỉ là khẽ hôn, không có xâm nhập, nhưng mà rất nhanh, hắn liền theo sườn mặt nhẵn nhụi, hôn xuống dưới.

Tần Trình chôn ở cần cổ thon dài trắng nõn của thiếu niên, từng chút một mà hôn. Khi hắn hôn đến hầu kết, Dung Hù kêu rên một tiếng, nhưng giấy tiếp theo dường như cậu nhớ ra cái gì đó, đột nhiên vươn tay phải, há mồm ngậm ngón tay của mình vào, đem tiếng rên rỉ trong cổ họng nuốt hết trở vào.

Quần quần trang buộc chặt gần như cũng sắp bị dục vọng điên cuồng kia làm rách ra, chỉ là tay Tần Trình cũng đã rời khỏi hạ thân Dung Hù, ngược lại nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cậu. Cách một thân quần trang, hắn vỗ về chơi đùa mỗi một tác trên người thiếu niên, nhưng chính là không chạm vào hạ thân cậu.

Ngón tay lướt qua vòng eo thiếu niên, lướt qua xương quai xanh của cậu, lướt qua lồng ngực cậu, cuối cùng ấn xuống một chút.

“Hum...”

Dung Hù gắt gao ngậm tay phải, ngăn cản tiếng la.

Ngoài phòng, đi Tần rót nước nóng vào trong ly, suy nghĩ chốc lát, dứt khoát đứng ở phòng bếp chờ nước nguội.

Ngón tay Tần Trình dùng sức xoa nắn đầu vú bên phải của Dung Hù, vừa cắn lên hầu kết thiếu niên, một tay khác lại đi xuống, lướt qua dây lưng bên hông, lại đi xuống, kéo lấy quần.

Đai lưng và quần của bộ trang phục diễn này cũng không có vấn đề gì, đai lưng quần trang chỉ buộc quanh eo. Tay Tần Trình linh hoạt cởi bỏ nút quần giấu ở trong vạt áo, giống như động tác mà hắn đã suy nghĩ hơn một tháng, khi hắn cởi bỏ nút quần, hắn không chút do dự duỗi vào trong đó, luồn vào quần lót, một phen cầm lấy thứ nóng bỏng kia.

Dung Hù phút chốc mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Trình.

Tần Trình cong môi, cúi đầu nhẹ nhàng mở một cái trên môi cậu, sau đó... bắt đầu điên cuồng tuốt lên xuống.

Ngón tay người đàn ông nhanh chóng chơi đùa dương cụ chưa bao giờ sử dụng tới của thiếu niên, ngón tay cái vẫn đè ở đỉnh đầu ướt át, không ngừng dùng móng tay đào móc. Mắt ngơ ngơ nhỏ bị móng tay moi đến không ngừng chảy nước, Dung Hù thích đến hai chân căng ra, cậu nhin không được khẽ rên một tiếng, tiếp đó lập tức quay đầu, cắn chặt chân.

Tiếng hừ nặng nề nhẹ nhàng quanh quần trong phòng, động tác của Tần Trình lại càng lúc càng nhanh. Khi thân thể Dung Hù run rẩy sắp bắn ra lần đầu tiên, hắn lại đột nhiên đè chặt phần đỉnh bùng nổ, khiến Dung Hù vừa đau vừa thích đến tròn trĩnh mắt.

Không thể buông thả ra, bởi vì thả lỏng miệng, có lẽ liền nhin không được mà muốn hét ra tiếng.

Vì thế Dung Hù gắt gao trừng Tần Trình, nhưng Tần Trình chính là không hề có động tác, hắn dùng một tay khác giúp Dung Hù cởi quần.

Dung Hù cũng không hiểu rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì, vì thế liền theo động tác của hắn, nâng chân dài lên, để chiếc quần vương vãi bật khỏi người mình. Khi quần bị triệt để cởi ra, hai chân trắng nõn đến độ giống như trong suốt liền bại lộ dưới ánh đèn, trong mắt Tần Trình lóe ra một chút u ám, lần thứ hai kéo cái quần lót kia ra, giấy tiếp theo, hạ thể xinh đẹp sạch sẽ của thiếu niên liền xuất hiện trước mắt hắn.

Cây côn thịt phấn hồng đứng lên thẳng tắp, chất lỏng dâm mỹ chảy đầy cán.

Ánh mắt Tần Trình sâu thẳm nhìn hồi lâu, đang lúc Dung Hù tức giận đến độ muốn trực tiếp đẩy hắn ra, hắn lại đột nhiên vươn tay, cắm vào u huyết giấu

ở phía sau thiếu niên.

“Um!!!”

Dung Hù gắt gao cắn chặt chần, thân thể căng lên.

Giờ phút này, một bàn tay Tần Trình đè hạ thể sắp bùng nổ của cậu, một tay khác lại đâm vào trong thân thể cậu. Ngón tay thon dài vừa tiến vào trong cơ thể, huyết thịt đâm đâm liền ăn ngon biết mùi, nhảy nhót chen chúc lên, không ngừng đè ép.

Cảm giác đè ép kia khiến hạ thân Tần Trình càng cứng hơn vài phần, thậm chí hẳn có thể nhớ lại lúc tiểu huyết này cao trào, sẽ làm cho mình điên cuồng như thế nào, nhưng mà hẳn lại cứng rắn nhịn xuống, bắt đầu co ngón tay lại.

Chậm rãi, con cao trào trước đó đã bị đè xuống. Trên trán Dung Hù bật kín một lớp mồ hôi mỏng, cậu cắn chặt, nước bọt theo khóe môi chảy xuôi xuống, trong ánh mắt đều là dục vọng tình sắc. Mà dưới cái nhìn chăm chú của cậu, Tần Trình càng gian nan khắc chế xúc động muốn đi vào ngay, dùng ngón tay nhẹ nhàng làm tròn.

Đã thật lâu chưa làm, ngón tay bắt chước động tác tính giao cầm rút hồi lâu, rốt cuộc khiến tiểu huyết mềm mại hơn một ít. Tần Trình lại cầm vào ngón tay thứ hai, Dung Hù siết chặt chần, trong miệng cắn càng chặt hơn.

Đến khi ngón tay thứ ba cũng thông thuận không bị ngăn cản mà có thể co duỗi trong đó, Tần Trình cời bỏ khóa quần. Hẳn đang chuẩn bị cời quần ra, ai ngờ Dung Hù lại bỗng nhiên vươn tay, chặn hẳn. Không nghĩ quá nhiều, Tần Trình trực tiếp kéo khóa quần, đem thứ nóng bỏng đặt trên miệng huyết khẩu nho nhỏ.

Nhưng mà ngay vào lúc này!

Ngoài cửa vang lên tiếng dép lê cộp cộp, động tác của Tần Trình đột nhiên cứng đờ, hẳn mím chặt môi, nhìn về mặt thiếu niên trầm mê trong đó.

Hiện tại không thể động đây, nếu hiện tại động đây, chỉ sợ tiểu Hù của hắn sẽ thật sự kêu lên. Chờ mẹ vào phòng, hiệu quả cách âm của phòng hẳn là còn nhỉ, chỉ cần chờ bà ấy đi vào, chờ bà ấy...

“Humm...”

Dung Hù mãnh liệt xoay người đặt Tần Trình ở dưới thân, người kia mờ to hai mắt còn chưa kịp phản ứng, liền mất mờ trường trường nhìn thiếu niên nhà mình một phen đỡ lấy hạ thể của hắn, đột nhiên! Liền ngồi xuống.

Trong khoảnh khắc ngồi xuống, Dung Hù cúi đầu hôn lên môi Tần Trình.

Tiếng rên khi thích đến mức tận cùng chỉ tràn ra một chút đã bị ngăn chặn, Dung Hù chỉ hôn môi Tần Trình không hề có động tác, nhưng bên trong vẫn đang kịch liệt run rẩy.

Không giống lần đầu tiên tiến vào, cậu còn cảm thấy đau đớn vô cùng. Lúc này tiến vào, theo đến chỉ có sung sướng khiến người ta hồng mắt. Chất lỏng dính dính từ trong lỗ nhỏ ở đỉnh hạ thể thiếu niên chậm rãi tràn ra, khi khoái cảm trong não dần dần chìm xuống, Dung Hù dòi môi, tựa vào trên người Tần Trình, nặng nề thở dốc.

Lúc này, “rầm——”.

Cửa căn phòng cách vách mãnh liệt đóng lại.

Trong căn phòng này, thiếu niên xinh đẹp tựa vào trên người người đàn ông, thân trên cậu ăn mặc chỉnh tề, chỉ có vải ở ngực hơi có một chút phát nhần. Nhưng mà hạ thân cậu đã không còn bất cứ quần áo gì, cẳng chân xinh đẹp và bắp đùi trắng tấp không hề che đậy mà lộ ra, mà trong tiểu huyết đỏ tươi sạch sẽ, đang cầm một cự vật dử tợn.

Trên người Tần Trình, lại gần như không hề cời quần áo, chỉ có khóa quần mở ra, đem dương cụ cứng ngắc đâm vào trong thân thể thiếu niên.

Chờ sau khi thở lấy hơi, Dung Hù chậm rãi ngồi ngay ngắn. Cậu nhịn tiếng rên rỉ, cầm lấy roi trên giường, lại dùng roi để dưới cầm Tần Trình, nâng cầm người đàn ông. Cậu cười dịu dàng, khóe mắt đuôi mày đều là xuân sắc, trong mắt lại càng đầy ngập nước mắt sinh lý bởi vì quá thích mà sinh ra. Cậu nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ: “Sắc dụ thể này, anh... nói hay không?”

Tần Trình mờ to hai mắt.

Hết thấy giống như lại về tới điểm ban đầu.

Thiếu soái lạnh lẽo hung tàn đè trên người gián điệp, cường bức sắc dụ.

Cậu chỉ cần tra tấn gián điệp này, không cần yêu đương với đối phương, cho nên chỉ bỏ đi quần áo ở hạ thân, căn bản không cời áo vì gián điệp ấy.

Tần Trình cong khóe môi, thấp giọng cười nói: “Khó trách, vừa rồi em không cho tôi cời quần áo...”

Dung Hù giống như cái gì cũng không nghe thấy, hai mắt cậu mê ly, giọng khàn khàn nói rằng: “Anh, có nói hay không?”

Tần Trình cong môi: “Không đủ.”

Ý cười bên môi Dung Hù càng tăng lên: “Như vậy... có đủ hay không?”

Giây tiếp theo, thiếu niên đột nhiên lại hôn người đàn ông, sau đó cao thấp lắc lư vòng eo.

Nụ hôn ngăn lại tiếng rên rỉ nhỏ vun trong miệng Dung Hù, mà loại cảm giác chủ động này, càng làm cho cậu cảm thấy trận lâm tỉnh này do mình không chế. Cậu có thể về ra thứ đang đâm trong thân thể mình, rốt cuộc có bộ dạng như thế nào, cũng có thể thay đổi góc độ, khiến thứ đó đâm vào chỗ sâu trong thân thể.

Trong căn phòng an tĩnh, chỉ có tiếng thân thể đánh bộp bộp không ngừng vang lên.

Dù sao cũng là lần đầu tiên ngồi ở phía trên, thể lực Dung Hù trong lúc nhất thời có chút không đủ, cũng không thể khống chế tiết tấu được quá tốt. Chỉ thấy Tần Trình đột nhiên xoay người, côn thịt còn cắm trong tiểu huyết nóng bỏng, đột nhiên đè Dung Hù ở trên giường.

“A!!!”

Rốt cuộc nhịn không được mà kêu lên một tiếng, nhưng giờ phút này, hai người đều không có thời gian để ý xem âm thanh vừa rồi có thể bị nghe được hay không.

Tần Trình lại hôn thiếu niên dưới thân, đồng thời kéo lấy đôi chân dài, quấn chúng quanh eo mình.

Côn thịt cực lớn tráng kiện chậm rãi lui đến huyết khẩu, sau đó hung hăng đâm vào. Bộp! Bộp! Bộp!

Sức lực của người đàn ông cực lớn, Dung Hù bị đâm cho gần như không ngừng nhích lên trên, chỉ có thể dùng hai chân gắt gao quán lấy thất lưng đối phương, mới có thể ổn định mình. Mà sự va chạm khủng bố này cũng khiến huyết thịt chật hẹp vui sướng không thôi, huyết thịt mãi cảm thấy mạng đè ép cái vật thật lớn kia, khi côn thịt tách vỡ huyết thịt, gắt gao đánh vào một điểm ở chỗ sâu trong người thiếu niên, Dung Hù chỉ có thể run rẩy cuộn ngón chân, dùng hết lý trí mới có thể không hô lên tiếng.

Tiếng nước dâm mỹ vang lên trong phòng, khi người đàn ông cầm rút đại khái năm mươi lần, thiếu niên vốn sắp đến cao trào, rốt cuộc bắn ra lần đầu tiên đêm nay.

Đồng thời với lúc cao trào, trong tiểu huyết cuồng nhiệt co rút. Tần Trình ngưng mi dùng một khắc, sau đó liền ở trong tiểu huyết còn đang cao trào, tiếp tục điên cuồng va chạm.

Đụng vào chỗ sâu nhất, lại rút ra ngoài cùng, rồi lại đâm vào.

Huyết thịt đỏ tươi lần lượt bị kéo ra khỏi thân thể, lại một lần nữa bị kéo vào. Dịch ruột non dính dính và dịch tuyến tiền liệt của người đàn ông bị động tác cầm rút từng chút một ép ra khỏi tiểu huyết, khiến gốc đùi thiếu niên là một vùng lầy lội.

Trong phòng tràn ngập hương vị tình ái nồng đậm, Dung Hù sướng đến đầu óc muốn ngất đi, khoái cảm vô cùng vô tận theo xương cột, nhanh chóng leo lên đại não. Hai chân cậu rốt cuộc không quán lấy eo Tần Trình nổi, chỉ có thể vô lực mà rũ xuống. Cảm giác khắp toàn thân đều tập trung đến phía sau, cảm nhận cây côn thịt nóng bỏng kia lần lượt đâm vào chỗ sâu nhất thân thể mình, lần lượt đưa mình vào cao trào.

Khi lần thứ hai cao trào ập đến, Dung Hù rốt cuộc không khác chế nổi mà buông lỏng chân ra, hô to ra tiếng.

“A a a Tần Trình... A a a...”

Tinh dịch màu trắng phun ra ngoài, toàn bộ đều phun trên người mình, dính vào điểm đỏ trên ngực, thậm chí có một giọt đậu bên đôi môi đỏ tươi. Dung Hù mờ mịt nhìn trần nhà, mà phía sau cậu, Tần Trình ngưng mắt, ở ngay trong tiểu huyết còn đang cao trào, bắt đầu một lần tiến công cuối cùng.

Lại cầm rút mấy mươi lần, hấn gắt gao đè xuống điểm mãi cảm trong tiểu huyết thiếu niên, bắn ra tinh dịch.

“Hum a a a...”

Tinh dịch nhanh chóng đánh lên điểm nhô ra ở sau huyết, Dung Hù lại rên rỉ ra tiếng, dịch ruột non cực nóng điên cuồng tràn ra từ trong tiểu huyết, phun trên hạ thể Tần Trình, làm hấn cũng hạ thấp thân thể, tựa vào trên người thiếu niên.

Tinh dịch màu trắng ngà và dịch ruột non trong suốt nhanh chóng ép ra khỏi tiểu huyết, theo cánh mông tuyết trắng, chậm rãi chảy xuống trên chân. Mà cây côn thịt tráng kiện cực lớn kia vẫn như cũ cắm trong tiểu huyết, huyết thịt còn đang nhẹ nhàng co rút, giống như nhớ lại cao trào không gì sánh kịp vừa rồi.

Giờ phút này, Dung Hù và Tần Trình đều còn đắm chìm trong cảm giác lúc này, chưa có hoàn hồn.

Năm phút đồng hồ sau, hai mắt Dung Hù chậm rãi tập trung tiêu cự. Cậu cảm nhận được thứ kia còn đang ở trong thân thể mình, cũng không có đẩy Tần Trình ra, mà là vươn đôi tay mềm mại, một tay kéo đối phương đến trước mặt mình, ghé vào bên tai Tần Trình, dùng âm thanh khàn khàn kêu gọi, chậm

rãi nói rằng: “Hiện tại... anh đồng ý nói ra tình báo chưa?”

Thật lâu sau, tiếng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai thiếu niên: “Tình báo là... tôi phản bội tổ chức, yêu Dung Hù.”

Khóe môi không kiềm lòng nổi mà cong lên, Dung Hù lại thở hỗn hển, tiếp đó nhẹ nhàng cắn môi người đàn ông, dùng đầu lưỡi mò ám liếm mát. Loại động tác gần như tán tỉnh này, khiến Tần Trình nắm chặt ngón tay, năm phút sau, hai người lại làm lần thứ hai.

Lúc này đây, không có chơi cái gì mà quân trang play nữa, hai người cởi sạch quần áo, găt gao ôm đối phương.

Trong lúc đó Dung Hù vẫn luôn cắn chặt, hoặc là hôn môi Tần Trình, nhưng luôn có lúc nhin không được nhả ra, cũng hô lên vài tiếng. Hơn nữa có nhiều lần bị thiếu niên đè ép đến thật sự chịu không nổi, Tần Trình cũng thấp giọng nghẹn vài tiếng, có điều ngoài cửa vẫn luôn không có động tĩnh, giống như cũng không có bị ai nghe thấy.

Ngày hôm sau mới vừa tờ mờ sáng, Dung Hù đã dậy.

Tối hôm qua cậu mệt đến ngay cả mí mắt cũng không muốn nâng, bị người đàn ông kia ôm vào phòng tắm tẩy rửa. Hôm nay buổi sáng tỉnh lại, thân thể vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng mà phía sau vẫn có chút không thích ứng. Suy nghĩ thật lâu, cậu nghĩ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

Dung Hù nâng mắt lên tính toán đánh thức Tần Trình, nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, tầm mắt liền rơi vào một đôi mắt thâm trầm.

Hơi kinh hãi, một lát sau, thiếu niên cong môi cười khê: “Anh dậy hồi nào?”

Tần Trình ôm chặt thiếu niên trần trụi trong ngực, không tiếng động mà cong môi: “Không ngủ.”

Dung Hù lập tức sùng sốt: “Không ngủ?”

Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Em ngay bên cạnh, ngủ không được, muốn nhìn em thêm vài lần.”

Dung Hù: “...”

Chỉ tưởng là đối phương nói giỡn, Dung Hù không nghĩ quá nhiều, liền mặc áo ngủ vào.

Không bao lâu, đi Tần cũng rời giường, bà trực tiếp đến gõ cửa phòng Dung Hù, kêu bọn họ rời giường sớm một chút chuẩn bị ăn cơm. Lần này sau khi Tần Trình mặc quần áo tử tế, thiếu niên vẫy tay với hấn, hấn liền tung ta tung tăng đi tới.

Dung Hù cười tủm tỉm nói: “Buổi sáng đi Tần phải đi họp, anh cứ nói em không thoải mái, không muốn xuống giường.”

Tần Trình khê nhưn mi: “Nướng giường không đi ra ngoài hả?”

Dung Hù đứng lý hợp tình mà nói rằng: “Nếu em ra ngoài, đi Tần khẳng định sẽ hỏi em, có phải chân có chỗ nào không khỏe hay không, sao đi đứng kỳ quái như vậy.” Dừng một chút, cậu hỏi: “Đến lúc đó anh trả lời đi Tần như thế nào?”

Tuy nói công tác chuẩn bị trước đó Tần Trình làm vô cùng tốt, ngay từ đầu cũng tận lực khắc chế động tác của mình, nhưng càng về sau hai người đều đắm chìm trong đó, chỗ nào còn để ý đến việc cố kỵ thân thể.

Dù sao cũng là lần thứ hai làm, Dung Hù vẫn có chút không thích ứng. Đi lại bình thường kỳ thật không có vấn đề quá lớn, cũng coi như không quá khó chịu, chỉ là tư thế đi không có khả năng hoàn toàn giống bình thường. Nếu đi Tần không phát hiện thì thôi, còn nếu phát hiện, ai trả lời?

Dung Hù vốn cho là lời mình nói lý lẽ đương nhiên, ai ngờ nghe xong lời này, Tần Trình lại vẻ mặt thâm trầm hỏi đáp: “Cứ nói, tối hôm qua em với anh vận động quá nhiều, thân thể khó chịu, cần nghỉ...”

Một chữ “ngor” trong “ngủ ngon” cuối cùng còn chưa nói ra, thiếu niên liền hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông một cái.

Dung Hù lạnh lùng nói: “Vậy anh đi nói với đi Tần đi, em mặc kệ anh.”

Tần Trình tự nhiên không có khả năng thật sự đi nói với mẹ của mình rằng, đêm qua con và Dung Hù làm cả đêm, hiện tại em ấy không xuống được giường, mẹ xem mà làm đi. Vì thế buổi sáng, đi Tần đau lòng bụng chao tới phòng Dung Hù, cầm theo cái bàn nhỏ, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt Dung Hù.

Nhìn thật lâu, đi Tần càng thương tiếc nói rằng: “Sweetheart bé bỏng nhà đi, cũng gây rồi, đi đau lòng!”

Dung Hù gần đây béo lên một ký yên lặng ăn cháo: “...”

Đi Tần nhìn nhìn, gấp đồ ăn cho Dung Hù, còn nói thêm: “Nhìn Dung Dung kia, sắc mặt cũng không tốt, khẳng định thân thể không thoải mái.”

Dung Hù trải qua cả đêm vận động, sắc mặt hết sức hồng nhuận: “...” um, tiếp tục yên lặng ăn cháo.

“Nào, con nhanh ăn nhiều một chút, buổi sáng đi phải đi, nhưng mà đi bảo thằng nhóc Tần Trình kia nấu canh cho con ăn. Con muốn ăn canh gà, hay là canh bồ câu?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên ở một bên: “Sao con không biết là con còn nấu được canh thế?”

Di Tàn liếc con trai nhà mình một cái, không để ý tới hắn.

Gấp mấy đĩa đồ ăn cho Dung Hù, tận đến khi nhìn thấy Dung Hù ăn hết cháo, di Tàn lại đo nhiệt độ cơ thể cho Dung Hù. Phát hiện nhiệt độ cơ thể cậu vẫn rất bình thường, cuối cùng di Tàn mới nhẹ nhàng thở ra, yêu cầu Dung Hù hôm nay cứ ngủ cả ngày, không cho làm việc, có chuyện gì đều để Tàn Trình đi làm.

Rất nhanh liền phải đi họp, sau khi cuộc họp kết thúc lại trực tiếp đến Anh. Hiếm có cơ hội nhìn thấy Dung Hù, di Tàn ngồi ở bên giường Dung Hù, nghiêm túc nói chuyện với cậu. Chốc thì dặn dò cậu mùa thu đã đến, nhớ mặc thêm chút quần áo, thời tiết lạnh; chốc lại nói với cậu, trong giới giải trí rất nhiều người xấu, hiện tại con còn nhỏ, đừng yêu sớm.

Lúc nghe “yêu sớm”, Dung Hù thân nhiên liếc nhìn Tàn Trình một cái, nhếch khóe môi: “Dạ, di, di nói không sai, trong giới giải trí có rất nhiều người xấu, con mới không yêu đương đâu.”

Di Tàn vừa lòng gật gật đầu.

Lại trò chuyện chốc lát, di Tàn liền muốn đứng dậy rời đi. Lúc gần đi, bà chợt nhớ ra, xoay người nói với Dung Hù rằng: “Dung Dung, gần đây con phải chú ý thân thể cho tốt, đêm qua đi gặp một ác mộng. Con lúc thì hét chói tai, lúc thì nói cái gì mà thật nóng, thật hù chết di. Con phải giữ gìn thân thể cho tốt, đó mới là quan trọng nhất, biết chưa?”

Hai má Dung Hù đột nhiên hồng rực: “... Dạ, con... con biết rồi, di.”

Tiếp đó di Tàn liền rời đi, do Tàn Trình tiễn bà ra cửa. Vốn dĩ Tàn Trình còn muốn đưa bà xuống lầu, di Tàn lại ngăn cản hắn, muốn hắn trở về chăm sóc tốt Dung Hù. Lúc rời đi, bà ôm chặt đứa con trai cao lớn tuổi mới của mình, nhẹ nhàng nói rằng: “Sinh nhật hai mươi bảy tuổi vui vẻ, con trai.”

Tàn Trình chậm rãi cười nói: “Con hôm nay... vô cùng vui vẻ, mẹ.”

Dung Hù ở rất xa nghe thấy: “...!!!”

Rốt cuộc, di Tàn rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Dung Hù và Tàn Trình.

Người đàn ông nào đó giống như cái gì cũng không biết, vào phòng bắt đầu bung bát bung thức ăn. Nhưng mà ngay khi hắn sắp rời khỏi phòng Dung Hù, hắn lại dừng bước, không quay đầu lại, chỉ giống như trầm tư mà thấp giọng nói rằng: “Thật nóng... còn gì nữa?” Nói xong, nâng bước rời đi.

Dung Hù tròn tròn hai mắt, lần đầu tiên cảm thấy, người đàn ông này thế mà lại có thể ác liệt như vậy!!!

Ngoài thật nóng, còn có thể có gì? Còn có thật to! Thật lớn! Thật sướng!!!

Cùng ngày sinh nhật Tàn Trình, Dung Hù vốn dĩ tức giận đến không muốn để ý đối phương, nhưng nhin không được đối phương dụ dỗ và đau khổ cầu xin (hôm nay là sinh nhật hắn), cả ngày, hai người đều ở trên giường phòng ngủ, căn bản không có xuống.

Dung Hù và Tàn Trình đều là trẻ tuổi mạnh khỏe, vừa mới nếm được mùi vị tính sự, căn bản đừng không được. Chờ đến tối, Tàn Trình thật sự đến phòng bếp, nấu canh cho Dung Hù, có điều nấu chỉ là canh gà đơn giản nhất.

Hai người ăn canh gà thơm ngon, ăn đến một nửa, canh gà đã bị đặt ở một bên, hai người lại quần lấy nhau.

Tận đến buổi chiều ngày hôm sau, Tàn Trình phải về Mỹ, trận tình sự hoang đường này rốt cuộc mới chấm dứt.

Dung Hù xoa thắt lưng ê ẩm của mình, đứng ở bên cạnh cửa phòng, nhìn người đàn ông nào đó rời đi. Tàn Trình cúi đầu, dịu dàng hạ xuống một nụ hôn trên trán thiếu niên, hắn nhìn hai mắt Dung Hù, nhin xuống dục vọng muốn đè lên thiếu niên hôn môi một lần nữa, thấp giọng nói: “Chỉ là quà sinh nhật... tiểu Hù, sẽ không có lần sau đâu.” Hắn không nở.

Dung Hù hơi hơi sùng sốt, sau một lúc lâu, mới hiểu được ý đối phương.

Trong lòng có một thứ ảm áp dần dần tản ra, cậu biết, Tàn Trình là muốn nói, về sau sẽ không làm tình không biết khác chế như vậy nữa. Hai người từ tối ngày 26, gần như vẫn làm suốt đến giữa trưa ngày 28, rất ít khi rời khỏi giường, quả thật có chút quá mức. Nhưng mà Dung Hù cũng biết, có rất nhiều lần trong đó là do cậu chủ động hôn Tàn Trình.

Hai đời đều chưa từng hưởng qua loại sung sướng này, dù lực tự chủ của cậu có tốt nữa, cũng không thể khác chế hoàn toàn.

Huống chi, đây là sinh nhật Tàn Trình.

Nhẹ nhàng nâng tay, hạ một nụ hôn trên môi người đàn ông, Dung Hù thấp giọng cười: “... Chỉ là, em cũng thích.”

Tàn Trình hơi hơi tròn to mắt, rốt cuộc hắn nhin không được một phen ôm lấy thiếu niên, dùng sức hôn lên.

Dù sao thì cũng phải đi cho kịp máy bay, lần này hai người chỉ hôn trong chốc lát, liền buông đôi phương ra.

Gần đây bọn họ đều bận công việc, Dung Hù còn đang trong kỳ giao tranh, trong khoảng thời gian ngắn Tần Trình cũng không muốn khiến mình lười nhác hơn người yêu nhà mình, cho nên gặp thì ít mà xa thì nhiều, cho nên mới tiểu biệt thắng tân hôn, cho nên mới không không chế được mình.

Mở cửa phòng, Tần Trình chuồn chuồn lướt nước trên môi Dung Hù, thấp giọng nói: “Món quà sinh nhật này, tiểu Hù, anh rất thích.”

Môi nhện không được mà nhếch lên, nhưng mà không bao lâu, Dung Hù đột nhiên nhớ tới: “Từ từ, ai nói quà sinh nhật em tặng anh là cái này?”

Tần Trình phất chốc ngo ngoắt.

Chỉ thấy Dung Hù nhanh chóng xoay người về phòng, lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một hộp quà nhỏ tinh xảo.

Trên hộp quà màu đen là một sợi ruy băng xanh sẫm, cột một cái nơ con bướm đơn giản. Hộp quà này dùng giấy cứng tốt nhất làm ra, xúc cảm vô cùng tốt, mà ở trên hộp, in một hàng chữ tiếng Anh xinh đẹp.

Tần Trình nhìn hàng chữ ấy, nhẹ giọng đọc ra: “In-your-heart.”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu: “In your heart, tình cảm chân thành của lòng em.”

Tần Trình bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, hẩn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Dung Hù, chỉ thấy cậu nhún mày, cười nhạt nói: “Ừm, bắt đầu từ tháng sau, em chính là người phát ngôn của In your heart Hoa Hạ.”

Năm phút sau, Từ Tấn rút cuộc chờ được người đàn ông nào đấy. Khóe miệng hẩn co rút, vừa mở cửa cho đối phương, vừa cạ lời mà oán giận: “Đã nói mười lăm phút liền xuống mà, tôi chờ cậu lâu như vậy. Chúng ta phải nhanh lên, máy bay còn nữa tiếng thôi là cất cánh rồi, nếu bỏ lỡ chuyến này, thì phải chờ tới tôi hôm nay.”

Tần Trình cũng không để ý gì tới hẩn, mà là hạ mắt nhìn một cái đồng hồ màu bạc trên cổ tay mình.

Từ Tấn ngồi ở ghế phó lái xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn ra sau, khi nhìn thấy cái đồng hồ đó, hẩn ta liền ngo ngoắt, nhìn kỹ chốc lát, cười nói: “In your heart, mua đồng hồ mới hồi nào vậy? Kiểu dáng này tôi còn chưa từng thấy, là kiểu mới nhất hả? Nhìn qua rất đẹp nhỉ, lúc nào đó tôi cũng đi mua một cái.”

Người đàn ông thân nhiên nâng mắt, quét nhìn hẩn ta một cái: “Không cho mua.”

Từ Tấn: “...” Một lát sau: “Vì sao hả!!!”

Giọng điệu Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Quà sinh nhật năm nay tôi còn chưa tặng anh, để tôi đưa anh một cái khác.”

Từ Tấn: “... Rõ ràng là quà sinh nhật năm trước cậu cũng không có tặng cho tôi! A chờ một lát, ngày hôm qua có phải sinh nhật cậu hay không?”

Tần Trình cười nhạt cong môi: “Ừm, cho nên anh muốn tặng tôi cái gì?”

Từ Tấn: “...”

Ngày tháng thật sự là không cách nào sống nổi!!!

Dọc theo đường đi từ nhà đến sân bay, người đàn ông vẫn luôn hạ mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn đồng hồ trên cổ tay. Từ Tấn cũng không biết, cái đồng hồ này đúng là kiểu mới mà năm nay In your heart đưa ra, hơn nữa tháng sau mới niêm yết, cho nên toàn thế giới hiện nay chỉ có hai cái.

Một cái trên tay Tần Trình, một cái khác trên tay Dung Hù.

Hơn nữa ở mặt trái hai cái đồng hồ này, còn khắc một chữ cái tiếng Anh. Sau lưng cái của Tần Trình khắc “R”, sau lưng cái của Dung Hù khắc là “Q”. (R với Q là chữ cái pinyin đầu tiên của “Dung” và “Tần”)

Dung Hù là của Tần Trình.

Tần Trình là của Dung Hù.

Đây là quà sinh nhật Dung Hù tặng cho Tần Trình, cũng là quà sinh nhật độc nhất vô nhị toàn thế giới.

Nghĩ vậy, khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông dần dần trở nên nhu hòa. Hẩn ngưng mắt nhìn cái đồng hồ, không tiếng động cong khóe môi, lộ ra một nụ cười khó có thể phát hiện. Mà Tần Trình đương nhiên không biết, ngay khi hẩn đang thâm tình mà chăm chú nhìn cái đồng hồ này, ở nhà, Dung Hù nở nụ cười, cầm lấy di động, mở ra một nhóm trò chuyện.

[Dung Hù: em cảm thấy, chúng ta hẩn nên nghĩ biện pháp, không thể luôn để thiệt thòi trước mặt Tần Trình được.]

Ngắn ngủn một phút đồng hồ, sáu người đi ra đáp lại.

[Lâm Huyền: đúng vậy! Tôi sắp sửa đến Mỹ quay một chương trình, nếu tôi gặp được hần, tôi cảm thấy tôi sẽ tức chết!]

[Ôn Tuyền: cậu còn coi là tốt, bộ phim tới của tôi có khả năng sẽ hợp tác với hần, hiện tại đầu tôi đều phình to ra này.]

[James: chúng ta phải làm thế nào nhục nhã Tần?]

[Hughes:... cái từ nhục nhã này cũng quá khoa trương đi, James, trình độ tiếng Trung của anh quá tệ, không phải là nhục nhã, phải là làm nhục.]

[Jennifer: trình độ tiếng Trung của mấy người đều không qua cửa!]

[Sở Kỳ: được rồi, cho nên nói lại, rốt cuộc chúng ta phải làm thế nào mới có thể đoạt nổi bật trước mặt Tần Trình, chen hống cho hần nói không ra lời?]

Dung Hù hơi hơi cong môi, nhớ lại những lời mà người đàn ông nào đó nói với mình ngày hôm qua, một lát sau, hồi âm: [dù sao em cũng đứng bên phía mọi người.]

Giờ phút này, nhóm Tần Phong Phong còn chưa rõ những lời này của Dung Hù là có ý gì. Mà chờ về sau bọn họ hiểu rõ, bọn họ quả nhiên là mừng rỡ như điên, cảm giác mình chiếm lĩnh điểm IQ cao nhất, hoàn toàn ở địa vị bất bại!

Chuyện lúc sau tạm thời không đề cập tới, Dung Hù vừa xoa eo, vừa vào phòng bếp rót cho mình ly nước.

“Cho anh nói em thật nóng thật lớn thật to thật sướng, cho anh nói...”

Chỉ việc mang thù mà nói, trình độ của Dung Hù cũng không thấp hơn Tần Trình.

Lại nghỉ ngơi năm ngày, ngày nghỉ của Dung Hù liền kết thúc.

Ba tháng trước, Hoa Hạ Entertainment giúp Dung Hù tranh thủ được một tài nguyên cao cấp. Nhân hiệu xa xỉ phẩm nổi tiếng toàn cầu In your heart chính thức ký hợp đồng với Dung Hù, mời Dung Hù đảm nhiệm người phát ngôn Hoa Hạ của bọn họ trong tương lai một năm, đại diện cho kiểu đồng hồ mới nhất của họ.

Kiểu đồng hồ này thuộc series Lamy, cũng là kiểu đáng cuối cùng của series này.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 112

Nhãn hiệu xa xỉ phẩm nổi tiếng nước Pháp In your heart, thành lập từ đầu thế kỷ trước, đến nay đã có lịch sử một trăm ba mươi năm.

Nhãn hiệu này là do một thương nhân Anh và một nhà thiết kế Pháp đồng sáng lập, dưới sự cố gắng của hai người, hiện nay In your heart đã trở thành một trong những nhà tiên phong trong lĩnh vực xa xỉ phẩm, kéo dài qua nhiều lĩnh vực trang phục, châu báu, nước hoa, đồ trang điểm, đồng hồ, hơn nữa ở trang phục và đồng hồ, là đầu rỗng trong nghề.

In-your-heart, tiếng Trung phiên dịch chính thức là “Tình cảm chân thành lòng tôi”.

Nhãn hiệu này đặt mục tiêu vào giới thượng lưu toàn cầu, người phát ngôn của nó luôn là minh tinh cao cấp, năm trước người phát ngôn Hoa Hạ của In your heart chính là nam diễn viên nổi tiếng đã từng lấy giải thưởng ảnh đế.

Mà hiện giờ, phát ngôn này được Dung Hù bắt lấy.

Tuy nói tài nguyên này là do Hoa Hạ Entertainment chủ động tranh thủ được cho Dung Hù, nhưng mà chính thức quyết định mời Dung Hù hay không vẫn là chuyện của bên nhãn hiệu. Cấp cao In your heart tiến hành đánh giá các phương diện nhân khí, giá trị thương nghiệp và lực ảnh hưởng của Dung Hù, cuối cùng quyết định mời cậu trở thành người phát ngôn của series Lamy.

Lamy, tức L’amour, trong tiếng Pháp có nghĩa là “Yêu say đắm”. Đây này series trọng điểm của In your heart trong mười năm gần đây, trong số các series đồng hồ của nhãn hiệu khác, hàng năm lượng tiêu thụ đều xếp hạng nhất, tầm quan trọng có thể nhìn ra được.

Tin tức này bây giờ còn đang ở giai đoạn giữ bí mật, nhưng mà bộ phận PR của Hoa Hạ Entertainment cũng đã bắt đầu lặng lẽ tiến hành marketing trên mạng.

«Mê thành» vừa mới chiếu nửa tháng, trên mạng liên truyền lưu một tin tức, nói Dung Hù rất có thể sẽ phát ngôn một nhãn hiệu xa xỉ phẩm cao cấp.

Tin tức này không biết là từ chỗ nào truyền ra, rất nhiều diễn đàn, tieba đều xuất hiện cái gọi là “người đưa tin”, nói vô cùng ảo diệu. Trong lời nói của bọn họ, bọn họ có bạn trong giới biết được tin tức này, vì thế họ mang tâm tính “một người vui không bằng nhiều người vui”, lén chia sẻ cho mọi người.

Còn có một người đưa tin nói đặc biệt ra hình ra dạng: [nhà của tôi là một trong tám đại lam huyết*, năm nay có một series mời một tiểu thối trong nước làm người phát ngôn, tháng này hẳn là có thể tuyên truyền. Tiểu thối này ra mắt không lâu, tác phẩm không nhiều lắm, nhưng phòng bán vé đặc biệt cao, cấp trên coi trọng lực kêu gọi của đối phương, tôi cũng không ngờ thế mà lại thật sự dùng cậu ta.]

*Thương hiệu thời trang tại Trung Quốc tồn tại một số định nghĩa: thương hiệu lam huyết, thương hiệu hồng huyết, thương hiệu tiểu lam huyết. Đây là các xếp loại do trang web nổi tiếng về người mẫu và giới thời trang quốc tế MDC (Models.com) bình chọn ra, dựa trên tiêu chí đại diện các thương hiệu này có thể đem đến ảnh hưởng lớn với sự nghiệp và thành tích của một người mẫu. Trong đó lam huyết là cao cấp nhất.

Nhãn hiệu lam huyết chính là “bluechipbrand”, cũng là nhãn hiệu nổi tiếng.

Trên thế giới này tổng cộng có tám thương hiệu lam huyết, tất cả đều là thương hiệu xa xỉ phẩm cao cấp nhất, bất luận một minh tinh nào phát ngôn loại thương hiệu này, không ai không phải là tai to mặt lớn giới giải trí. Hiện giờ mọi người vừa thấy có một tiểu thối phát ngôn thương hiệu này, phản ứng đầu tiên của dân mạng chính là nói xạo.

[Tiểu thối phát ngôn hồng huyết tôi còn tin, phát ngôn lam huyết? Đây là thủy quân nhà ai, không đánh bản nháp liền đi ra chém gió, cười chết tôi.]

[Lam huyết tổng cộng chỉ có tám, Thyssen, Sherry, Moran... Còn có In your heart và Carterpillar*. Nói một chút đi, tiểu thối nào có thể phát ngôn một trong tám cái này? Đầu năm nay fan cũng thật dám chém gió, sao không nói thẳng, idol nhà mấy người được mời trở thành đại sứ hòa bình liên hiệp quốc luôn đi?]

*Sự thật là thương hiệu lam huyết chỉ có sáu, là: Louis Vuitton, Chanel, Gucci, Prada, Dior, Calvin Klein. Còn các thương hiệu trong truyện là tác giả tự đặt ra.

Loại chuyện “tiểu thối phát ngôn thương hiệu xa xỉ phẩm cao cấp” thật sự là làm cho người ta không thể tin được, trước kia chưa bao giờ phát sinh, việc này nói ra, ai cũng không chịu tin. Ngay cả fan Dung Hù cũng nửa tin nửa ngờ, không có tham dự trận thảo luận này.

Tiểu thối trong miệng mấy người đưa tin đó, phù hợp điều kiện nhất chính là Dung Hù.

Ra mắt không lâu, tác phẩm không nhiều lắm, nhưng mà phòng bán vé đặc biệt cao.

Đây căn bản là nói Dung Hù mà!

Từ lúc Dung Hù ra mắt đến nay bất quá mới một năm rưỡi, không tính hai bộ phim truyền hình, phim điện ảnh đã chiếu của cậu chỉ có hai bộ, một bộ là «Tầng mây màu đen», một bộ là «Mê thành». Tuy rằng chỉ có hai bộ, nhưng phòng bán vé tích lũy của bộ đầu tiên hơn mười tỷ, bộ thứ hai chiếu nửa tháng cũng đã có phòng bán vé gần năm tỷ.

Giá trị phòng bán vé của Dung Hù tuyệt đối là cao nhất trong tất cả tiểu sinh, chứ không phải là một trong những.

Dưới tình huống như vậy, không ít anti nghe tin lập tức hành động, bắt đầu hắt nước bẩn: [Dung Hù phát ngôn thương hiệu lam huyết? Ha ha ha, đây là trò đùa buồn cười nhất năm nay tôi từng nghe qua. Cậu ta lại chỉ có cảm giác thời thượng, chỉ có hai tác phẩm, cậu ta có thể phát ngôn thương hiệu lam huyết gì? Thật sự là không biết xấu hổ, ý nghĩ kỳ lạ ha ha ha ha.]

Fan Dung Hù từ lúc phát hiện những tin tức đó, đã cảm thấy đối phương có thể là đang nói Dung Dung nhà mình. Có điều bọn họ cũng không dám cam đoan tin tức này là thật hay giả, cho nên vẫn luôn không để ý tới. Nhưng hiện tại rất nhiều người đều nói thẳng “fan Dung thôi không biết xấu hổ”, bọn họ liền thật sự nổi giận.

Fan Dung cũng không phải là dễ ức hiếp, hiện tại sự thật là thế nào còn chưa biết đâu, dựa vào cái gì lại tới mắng họ, mắng Dung Dung?!

Fan Dung là không giận thì thôi, giận lên liền trực tiếp cầu véo đám anti đến không cách nào đánh trả.

Ngoại trừ fan Dung và anti, thái độ của những người qua đường khác lại là yên lặng theo dõi kỳ biến. Rất nhiều người qua đường cũng nhìn không được mà cảm khái: [nếu Dung Hù thật sự phát ngôn thương hiệu lam huyết, thì cậu ta đã không tính là tiểu thối bình thường nữa, thành tích này thật sự là quá tốt.]

Trên thế giới có vài người sẽ khiến người ta đỏ mặt hâm mộ, nhưng có người lại làm cho người ta ngay cả tâm tư ghen tị cũng không nâng nổi.

Ra mắt một năm rưỡi, chỉ quay hai bộ phim truyền hình, ôm đồm ba giải thưởng phim truyền hình lớn.

Ra mắt một năm rưỡi, chỉ phát hành một CD single, lượng tiêu thụ trên triệu.

Ra mắt một năm rưỡi, chỉ từng quay bốn bộ phim điện ảnh, đã chiếu hai bộ, tổng phòng bán vé hơn mười bảy tỷ.

Thành tích này đừng nói là tiểu sinh, đặt ở trong toàn bộ giới giải trí, đều tuyệt đối là đứng top đầu!

Trước đây Dung Hù chỉ có một phát ngôn khoai tây lát, độ quốc dân của phát ngôn này rất cao, các nơi trên cả nước đều có thể nhìn thấy quảng cáo

phát ngôn, nhưng mà cấp bậc của phát ngôn này lại không tính là quá cao. Nhưng nay, nếu Dung Hù thật sự phát ngôn thương hiệu lam huyết, vậy cậu vừa có phát ngôn có độ quốc dân cao, lại có phát ngôn cao cấp, thành tích như vậy khiến người ta không còn lời nào để nói, chỉ có thể xem thế là đủ rồi.

Fan của rất nhiều tiểu sinh ở mặt ngoài đều một bộ dạng “Dung Hù làm sao có thể phát ngôn thương hiệu lam huyết”, nhưng mà âm thầm, bọn họ đều lặng lẽ nghĩ: “Nếu Dung Hù thật sự phát ngôn thương hiệu lam huyết, chênh lệch giữa XX nhà mình với cậu ta lại càng lớn...”

Làn sóng nhiệt này của Hoa Hạ Entertainmen, hiệu quả rất tốt, chờ đến lúc «Mê thành» chiếu phim được một tháng, In your heart chính thức đăng poster phát ngôn trên trang web nhà mình.

『Người phát ngôn Hoa Hạ của series Lamy In your heart: Dung Hù』

Mở trang web ra, đầu trang chính là một tấm poster.

Dưới bối cảnh thuần trắng, một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đứng ở bên cửa sổ, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn dãy núi phật phòng cách đó không xa.

Trong hình ảnh giống như là một tòa thành Tây Âu, thân sĩ trẻ tuổi anh tuấn mặc âu phục phẳng phiu, trên mũi gác một cặp kính mắt gọng bạc, đuôi mắt hẹp dài mang theo một chút màu sắc thâm thúy. Khi cậu nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cổ tay áo bên phải, một ánh màu bạc xinh đẹp nở rộ ra tia sáng chói mắt.

Kiểu đồng hồ Seven cuối cùng của series Lamy của In your heart, lóe ra ánh sáng trên cổ tay gầy yếu trắng nõn của thiếu niên.

Mặt đồng hồ bóng loáng bằng phẳng dùng thủy tinh tốt nhất chế thành, bảy viên kim cương nhỏ vun điểm tuyết giữa mặt đồng hồ, hình thành một bức bích đầu thất tinh đồ. Màu sắc đồng hồ thiên về nhạt, chính thể bày ra một loại sắc điệu trắng bạc, từ xa nhìn lại, liền có một loại yên tĩnh tốt đẹp như năm tháng lắng đọng lại.

Mà người đeo đồng hồ lại càng ôn nhã an tĩnh, cậu ấy hạ mắt nhìn núi xa, dung nhan như tranh vẽ, khiến mọi con bực bội đều được bình ổn.

Buổi sáng cùng ngày tấm poster phát ngôn này công bố ra, rất nhiều anti còn ở trong các diễn đàn lớn bôi đen Dung Hù, fan Dung bị cái đám đó chọc giận cực kỳ. Đa phần những người này đều rõ ràng là thủy quân, bạn mắng cho hần không cách nào cãi lại, hần lập tức đổi cái acc nhỏ đến nữa!

Đầu năm nay người thích Dung Hù rất nhiều, người không thích Dung Hù cũng có rất nhiều. Chẳng hạn như gần đây «Mê thành» chiếu phim, có một bộ phim điện ảnh thanh xuân đau khổ chiếu cùng đợt với nó, phòng bán vé bộ phim điện ảnh kia chỉ có số lẻ của «Mê thành», bị «Mê thành» chèn ép tới ngay cả đầu cũng nâng không nổi.

Fan của nam nữ chính bộ phim ấy hận chết Dung Hù, phòng bán vé của nam thần nữ thần nhà bọn họ không cao, đều do «Mê thành» chiếm trước phòng bán vé! Diễn xuất của nam thần nữ thần nhà bọn họ rất tốt, bọn họ đều cảm động muốn khóc, hoàn toàn là do «Mê thành», không biết xấu hổ mà đoạt bảy mươi phần trăm suất chiếu, làm hại phim của bọn họ căn bản không có chỗ để!

Đối với loại tư duy cường đạo này fan Dung thật sự là lười phản bác.

Rạp chiếu phim cũng muốn kiếm tiền, nếu phim nhà mấy người thật sự có thể lấy được phòng bán vé cao, vậy rạp chiếu phim khẳng định sẽ cho mấy người nhiều suất chiếu một chút. Nhưng mà sự thật chính là, nhà mấy người chỉ chiếm cứ mười phần trăm suất chiếu, nhưng tỷ lệ ghế trong lúc chiếu đều không được bốn mươi phần trăm! Lấy cái tỷ lệ này, còn trông cậy vào rạp chiếu phim cho mấy người suất chiếu hả? Người ta còn chưa muốn lỗ vốn đâu!

Nói ngắn lại, rất nhiều anti đều đang không ngừng bôi đen Dung Hù, lấy chuyện cậu phát ngôn thương hiệu lam huyết mà trào phúng.

Lâm Hiểu Kỳ chính là một fan Dung thâm niên, trong một diễn đàn mà cô thường xuyên lẩn lộn, hiện tại có thật nhiều người đều đang mắng Dung Hù. Bọn họ mắng đặc biệt bẩn, Lâm Hiểu Kỳ tức giận đến độ kêu gọi vài người bạn, đua nhau phản bác bọn họ, cố tình là bất luận mấy cô nói như thế nào, những anti đó đều chỉ đáp lại mấy cô một câu ——

[A, vậy mi cho Dung Hù nhà mi phát ngôn thương hiệu lam huyết nhìn xem? Nếu cậu ta phát ngôn, tôi livestream ăn cứt!]

Lâm Hiểu Kỳ: “...”

Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch!!!

Ngay khi Lâm Hiểu Kỳ tức giận đến cạn cả lời, đột nhiên, một người bạn của cô gửi cho cô một tin nhắn. Lâm Hiểu Kỳ tùy tiện mở di động, chỉ nhìn thoáng qua liền tiếp tục thu hồi tầm mắt nhìn về phía máy tính, chuẩn bị tiếp tục đánh chữ mắng đám anti không biết xấu hổ kia. Nhưng mà tầm mắt cô vừa mới dời đi, liền bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại chậm rãi chuyển qua màn hình di động. . .

[Kỳ Kỳ, In your heart!!! In your heart!!! Dung Dung thật sự phát ngôn lam huyết! A a a a a a a a!!!]

Lâm Hiểu Kỳ: “!!!”

Lâm Hiểu Kỳ nhanh chóng mở trang web của In your heart, chuẩn bị đi tìm kiếm tình huống phát ngôn của Dung Hù. Nhưng cô vừa mới mở trang đầu ra, lại đột nhiên nhìn thấy một dáng người quen thuộc! Nhìn khuôn mặt mà mỗi ngày cô đều liếc một trăm lần kia, cô kích động đến nước mắt cũng sắp rớt xuống.

Giây tiếp theo, cả người Lâm Hiểu Kỳ đều sung sướng, cô tiêu đi cơn hờn dỗi trước đó, lại mở topic diễn đàn ra, thống khoái đánh chữ hồi âm: [aizz, Dung Dung nhà tui không cần thận phát ngôn một thương hiệu lam huyết rồi, livestream ăn cút đâu? Tôi đang chờ mấy người nè, mấy người muốn ăn cút nóng hôi hổi, hay là muốn ăn cút lạnh ~]

Nhóm anti vừa mới nhìn thấy tin tức mới nhất: “@###! #¥! ¥!!!”

Mặc cho nhóm anti không ngờ được như thế nào, thế mà lại thật sự có một tiểu sinh chưa từng lấy giải thưởng điện ảnh, phát ngôn thương hiệu lam huyết.

Sau khi poster phát ngôn In your heart công bố ra, tất cả truyền thông đều đưa tin chuyện này, vô số nick marketing cũng nhanh chóng lấy chuyện này ra lăng xê, đu theo điểm nóng.

Nick marketing thường xuyên tụ tập theo đàn, đăng một vài nội dung giống nhau. Loại tình huống này bình thường có hai loại khả năng, loại khả năng thứ nhất là bọn họ thu tiền, cần giúp đôi phương mở rộng, vì thế họ sẽ tự động đăng nội dung liên quan, hoặc là cùng đi chia sẻ weibo của một nick marketing khác, oanh tạc ánh mắt dân mạng, đạt tới hiệu quả PR.

Mà một loại khả năng khác chính là: nội dung đó đang là điểm nóng.

Nick marketing muốn hoạt động thì cần nhân khí và fan, ôm điểm nóng có thể khiến bọn họ đạt được càng nhiều chú ý, được càng nhiều fan.

Cần bản không cần La Chân Đào đi vận tác, vô số truyền thông và nick marketing đều đã bắt đầu đưa tin chuyện Dung Hủ phát ngôn In your heart.

[Đại đội trưởng giới giải trí: #Dung Hủ In your heart# Dung Dung lợi hại! @Hôm nay trang web của In your heart Hoa Hạ chính thức tuyên bố, mời @Dung Hủ trở thành người phát ngôn series Lamy. Đại đội trưởng chính lý ra danh sách người phát ngôn series Lamy sáu năm qua, cho mọi người nhìn xem là những ai. [hình ảnh]]

[Đại vương buồn đưa: #Dung Hủ In your heart# tiểu sinh đầu tiên phát ngôn thương hiệu lam huyết, chúc mừng @Dung Hủ! Cố gắng của cậu không có uổng phí, cố gắng của cậu chúng tôi đều nhìn ở trong lòng, tiếp tục cố lên, cậu sẽ càng tốt! ♥♥♥♥]

[Báo chiều đô thị: #Dung Hủ In your heart# hôm nay, trang web chính thức của In your heart Hoa Hạ công bố người phát ngôn mới của series Lamy @Dung Hủ. [link]]

...

Trong một giờ, tin tức Dung Hủ phát ngôn In your heart liên truyền khắp toàn internet.

Chính nhóm fan Dung còn chưa kịp phản ứng, đám anti kia đều đã không lên tiếng.

Trước khi tin tức phát ngôn này chính thức công bố, fan của rất nhiều tiểu sinh đều im lặng ở một bên vây xem, chờ kết quả. Mà hiện tại kết quả thật sự đưa ra, trong lòng bọn họ ghen tị đến độ sắp nổi lên nước chua, nhưng mà bọn họ cũng biết, từ nay về sau, idol nhà mình và Dung Hủ là thật sự không có một chút khả năng so sánh.

Mà giờ phút này, nhóm fan Dung rất cuộc cũng tin tưởng sự thật là Dung Dung nhà mình phát ngôn In your heart. Bọn họ kích động hoan hô nhảy nhót trong nhóm của mình, lại hưng phấn đăng topic ăn mừng trong diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ.

Ngay cả nhóm admin luôn tương đối nghiêm túc hôm nay cũng vui mừng đến độ khó có thể tự kiềm chế, còn đăng một cái thông báo ——

[Đến hết 24 giờ hôm nay, trang đầu diễn đàn không xét duyệt, mọi người có thể tùy ý đăng bài. Cuối cùng, chúc mừng Dung Dung lấy được phát ngôn In your heart! A a a, thật kích động, tôi đi xuống lầu chạy hai vòng!!! QAQ!!!]

Ba tiếng sau khi trang web đăng poster phát ngôn, weibo của In your heart cũng đăng tin tức liên quan.

[Web chính thức của In your heart Hoa Hạ: tình yêu Lamy, yêu em bấy sao. Cùng @Dung Hủ, cùng mỗi một người thâm tình, cùng mỗi một người đã từng yêu sâu sắc. [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]]

Weibo cũng không phải như trang web, chỉ có thể đăng một tấm poster. Lúc In your heart đăng weibo, đồng thời, lập tức công bố bốn tấm poster!

Chỉ thấy trên bốn tấm poster ấy, Dung Hủ mặc trang phục màu sắc khác nhau, nhìn về phương xa. Tấm thứ nhất là tấm trên web chính thức, cậu đứng trong cái bóng của tòa thành, nhìn chăm chú vào núi xa; tấm thứ hai cậu cười một con ngựa màu trắng cao lớn, mặc một thân trang phục cười ngựa tuần lãng suất khí, nhìn thẳng dãy núi xa xa.

Tấm thứ ba, cậu đi chính giữa đường núi, nhìn đường chân trời xa xăm, một vầng mặt trời buổi sớm chậm rãi dâng lên, chiếu sáng không trung.

Tấm thứ tư, cậu đứng trên đỉnh núi tuyết thuần trắng, dưới chân là núi cao sông lớn liên miên phập phồng, trước mặt là một bầu trời sao sâu thẳm. Trên bầu trời, có bảy ngôi sao sáng ngời nhất, là bắc đẩu thất tinh, đang lóe ra ánh sáng mê người.

Không bao lâu, Dung Hủ liền chia sẻ weibo của In your heart. Lần này là do La Chân Đào chia sẻ, hẳn dùng từ vô cùng chính thức, không có một chút

bại lộ.

Cái weibo này vừa đưa ra, vô số fan đều không ngừng tặng hoa và bình luận bên dưới.

Khi Dung Hù đến thành phố S, vừa mới mở di động, liền nhận được mấy chục tin bình luận và chia sẻ.

Làm một minh tinh, lượng bình luận, chia sẻ và like mỗi ngày của Dung Hù đều là một trăm ngàn khởi bước, cậu đương nhiên không có khả năng bật loại thông báo này. Trừ khi là bạn cùng follow nhau tiến hành bình luận chia sẻ weibo của cậu, cậu mới có khả năng nhìn thấy thông báo.

Vì thế Dung Hù mở weibo lên, quả nhiên, rất nhiều bạn tốt đều bình luận trong tin tức phát ngôn của In your heart.

[Lâm Huyền bình luận @Dung Hù: tám thứ tư rất đẹp trai, có điều không đẹp bằng tôi thôi ~]

[Diệp Kiều bình luận @Dung Hù: ha ha, lợi hại nha Dung Dung.]

[Đường Mộng Lam: hình như Dung Dung trưởng thành rồi, tám thứ nhất thật bảnh [mê đắm] //Dung Hù: cảm ơn lời mời của In your heart, cùng bạn lựa chọn Seven, lựa chọn Lamy (L'amour)♥//Weibo chính thức của In your heart Hoa Hạ: tình yêu Lamy...]

Nhìn thấy bình luận của những người này, Dung Hù dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu.

Những người bạn này cậu quen, hoàn toàn không có một chút bệnh minh tinh. Theo lý thuyết, cậu lấy được phát ngôn tốt như vậy, trong lòng đồng nghiệp khẳng định sẽ có chút ghen tị. Nhưng những người này lại đua nhau trêu chọc cậu, hoàn toàn không có một chút khinh thị và ghen ghét.

Nhưng nghĩ cũng đúng, nếu thật sự có người như vậy, cậu tuyệt đối sẽ không trở thành bạn với đối phương.

Tựa như mấy minh tinh lúc quay phim «Tranh giành», quan hệ giữa Dung Hù và nam số ba Tống Minh Phi vẫn luôn ôn hoà, căn bản chưa từng nói với nhau mấy câu, cũng không có cho nhau phương thức liên lạc, weibo càng không có follow. Quan hệ giữa cậu và nam chính Đồng Tranh còn được, nhưng có lẽ là do tính cách, có lẽ là quan hệ cạnh tranh của hai người tương đối kịch liệt, cũng không phải là cái loại bạn tốt không có gì giấu nhau.

Nhưng mà quan hệ giữa Dung Hù với Diệp Kiều, Đường Mộng Lam thì vẫn không tồi, cho dù hiện tại Dung Hù đã chính thức bước vào giới điện ảnh, không còn quay phim truyền hình nữa, nhưng ba người vẫn thường xuyên ở trên mạng nói chuyện phiếm, trước đây lúc được nghỉ, cũng từng tụ họp một lần.

Bạn chân chính sẽ không theo nhân khí và địa vị thay đổi mà thay đổi, dù ngày nào đó cậu lấy được giải ảnh đế, cậu và Diệp Kiều, Đường Mộng Lam cũng vẫn là bạn.

Phát ngôn In your heart khiến Dung Hù lại phát hỏa một phen, đồng thời còn kéo phòng bán vé của «Mê thành».

«Mê thành» chỉ còn lại có hai ngày chiếu phim cuối cùng, ngay cả Viên đạo cũng không ngờ tới, Dung Hù lại đột ngột nhận được phát ngôn In your heart vào lúc này. Rất nhiều fan điện ảnh nhìn thấy tin tức phát ngôn này, đều đến rạp chiếu phim lần nữa để ôn lại bộ phim, khiến phòng bán vé vốn dĩ đã ít ỏi không còn mấy của «Mê thành», lại chiếm được một gia tăng thật lớn.

Vào lúc ban đêm, Viên đạo liền kích động gọi một cú điện thoại cho Dung Hù, nói thẳng: “Bộ phim sau của tôi mặc dù là phim Cẩm Y vệ, nhưng mà bộ phim này tôi đã chuẩn bị thật lâu, nhân vật nam chính trong đó, thật sự rất thích hợp với cậu. Dung Hù, thế nào, muốn hợp tác một phen hay không, cậu xem kịch bản trước một chút rồi lại nói?”

Viên đạo nhanh lời nhanh miệng, một phen nói liên tục, căn bản không cho Dung Hù một cơ hội xen mồm.

Nghe ông nói xong, Dung Hù bất đắc dĩ cong khóe môi, cười hỏi lại: “Viên đạo, nhân vật kia thật sự vô cùng thích hợp với cháu hả?”

Bên phía Viên đạo dừng một chút, sau đó cười ha ha: “Cũng không tính là đặc biệt thích hợp, nhưng cậu diễn khẳng định không thành vấn đề. Thế nào, muốn xem kịch bản không?”

Danh khí Viên Khắc tuy rằng không vang dội như Lưu lão, Hứa đạo, nhưng mà ông là một đại đạo diễn phim thương nghiệp chính tông, diễn viên muốn quay phim của ông, nhiều đêm không xuê.

Có điều lần này Dung Hù cũng nhẹ nhàng lắc đầu: “Viên đạo, cháu đã có một kịch bản cảm thấy không tồi, có khả năng tạm thời không thể hợp tác. Cảm ơn ngài mời, lần sau chúng ta có cơ hội lại hợp tác vậy.”

Viên Khắc coi trọng chính là lực kêu gọi phòng bán vé và năng lực chế tạo đề tài của Dung Hù, hơn nữa diễn xuất của Dung Hù tương đối xuất sắc, khiến ông lúc quay phim cũng vô cùng yên tâm, cho nên ông mới muốn tiếp tục hợp tác với đối phương. Nếu như không thể hợp tác với cậu cũng không sao, dù sao phim của ông cũng không phải không có Dung Hù là không được.

Viên đạo tiếc nuối buông tiếng thở dài, lại trò chuyện với Dung Hù hai câu, liền kết thúc trò chuyện lần này.

Lúc này thành phố S là buổi tối tám giờ, sau khi Dung Hù đến khách sạn, gặp mặt mấy người Hứa đạo, Tiêu Từ Đồng.

Vài người đã ba tháng chưa gặp mặt, vừa vặn hôm nay Dung Hù công bố tin tức phát ngôn In your heart, Hứa đạo vung tay lên, không cho phản đối mà

nói rằng: “Mời khách mời khách, người phát ngôn In your heart, nói thế nào cũng phải mời khách.”

Tiêu Từ Đồng cười tùm tùm đứng bên cạnh, vẻ mặt nhu thuận nói rằng: “Tôi cũng tới ăn chùa một bữa cơm nhé?”

Hứa đạo cười rộ nói: “Đáng tiếc thằng nhóc Lâm Huyền kia ngày mai mới có thể về thành phố S, bằng không là cậu phải mời cả phần của cậu ta luôn. Đi đi đi, tôi biết bên cạnh khách sạn có tiệm hải sản ăn rất ngon, Dung Hù à, chúng tôi cũng không gài cậu, không ăn cái gì mà bào ngư vì cá đuối, cứ đến nơi đó là được ha ha.”

Dung Hù không biết làm thế nào mà cười nói: “... Cháu có thể không mời không?”

Hứa đạo lập tức trừng mắt: “Hừm?”

Thiếu niên vô tội giơ tay lên, liên tục gật đầu: “Cháu mời!”

Vào lúc ban đêm, mấy người của đoàn phim «Không tiếng động» cùng ở tiệm hải sản gần khách sạn ăn no nê. Qua thêm một tháng «Không tiếng động» liên chính thức công chiếu, bây giờ là đầu tháng mười một, phim sẽ chiếu vào cuối tháng mười một, vì thế kế hoạch tuyên truyền liên đặt trong toàn bộ tháng mười một.

Tối tham gia tuyên truyền điện ảnh chính là nam chính Dung Hù, nữ chính Tiêu Từ Đồng, đạo diễn Hứa Sanh, cùng với nam số hai kiêm ca sĩ OST Lâm Huyền. Vốn dĩ Lưu Tuệ Chân cũng rất muốn tới tham gia tuyên truyền, bắt đầu đi bên phía quan tòa cô bị cản quá chặt.

Vụ án Lô Tường Bác vào cuối tháng trước đã tiến hành xét xử lần một, pháp viện phán quyết Lô Tường Bác phải tạm giam sáu tháng, bồi thường Lưu Tuệ Chân phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất thanh xuân, tiền thuốc men vân vân tổng cộng hơn 400 ngàn nguyên.

Lô Tường Bác đương nhiên là không phục, nếu hắn thật sự nhận nợ, vậy đời này hắn chính là triệt để hủy. Vì thế hắn chống án, yêu cầu tiến hành xét xử lần hai. Đồng thời trong giới có tin đồn, nghe nói hình như hắn còn lên lút tìm đến Lưu Tuệ Chân, không biết từ chỗ nào mà hắn lấy được ảnh chụp Lưu Tuệ Chân đã từng quy tắc ngầm với một nhà đầu tư trước kia, yêu cầu Lưu Tuệ Chân rút đơn kiện.

Xem ra, Lô Tường Bác và Lưu Tuệ Chân đánh đến là túi bụi.

Về phần Hứa đạo, ông lại hết sức bình tĩnh: “Cứ để Lưu Tuệ Chân với hắn lên tòa án trước đi, chờ chuyện Lưu Tuệ Chân kết thúc, đoàn phim chúng ta lại đi giải quyết sự kiện kia.” Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Hứa đạo cười lạnh nói: “Tôi cũng không muốn trộn chung một chỗ với hai người đó, dính một thân dơ bẩn.”

Tuy rằng đối phương là nữ, nhưng trong lời nói của Hứa đạo lại không có một chút phong độ thân sĩ. Ông biểu hiện vô cùng rõ ràng, ông không thích Lô Tường Bác, nhưng ông cũng không thích Lưu Tuệ Chân, hai người kia trong mắt ông đều không ra làm sao, chẳng qua một người càng ghê tởm hơn một chút, một người thì miễn cưỡng còn có thể không trở mặt.

Đối với loại đạo diễn tính tình thẳng thắn như Hứa đạo, phản ứng của Dung Hù và Tiêu Từ Đồng là tiếp tục cúi đầu ăn của của mình, chưa từng mở miệng. Bọn họ không cần bỏ đá xuống giếng với Lô Tường Bác, bởi vì kết cục của hắn là thế thâm có thể đoán trước, vì thế họ cũng giống Hứa đạo, không muốn chọc phải một thân dơ bẩn.

Bởi vì nhân viên đoàn phim đến thành phố S tiến hành tuyên truyền cũng không nhiều, cho nên bữa này Dung Hù chỉ mời Hứa đạo, Tiêu Từ Đồng còn có trợ lý của hai người họ.

Vốn dĩ hai trợ lý vẫn luôn uyển chuyển từ chối, ngại để Dung Hù mời khách, nhưng Hứa đạo lại trực tiếp kéo trợ lý của mình ngồi xuống, còn nói hoa mỹ là: “Cậu ta nhận phát ngôn In your heart, phí phát ngôn phỏng chừng khởi đầu từ tám số, cậu khách khí với cậu ta cái gì?”

Nghe vậy, Dung Hù chỉ có thể vô tội nhún vai.

Phí phát ngôn In your heart kỳ thật cũng không có cao như Hứa đạo nói, dù sao thì Dung Hù chỉ là một người mới ra mắt một năm rưỡi, cũng chưa từng lấy bất cứ giải thưởng điện ảnh gì, thậm chí ngay cả đề cử cũng không có. Có điều loại chuyện này không có gì để phân bác, phí phát ngôn In your heart rất quan trọng, quan trọng không phải là nó có thể mang đến cho Dung Hù bao nhiêu phí phát ngôn, mà là nhân khí nó mang đến cho Dung Hù.

Phát ngôn này sẽ mang Dung Hù ra khỏi Hoa Hạ, để cậu đi ra thế giới.

Mà đây chỉ là bước đầu tiên của cậu, kế tiếp làm thế nào để càng đứng vững trên toàn thế giới, chính là cần càng nhiều tác phẩm.

Sau khi cơm nước xong, một hàng mấy người tản bộ về khách sạn.

Tiệm ăn cách khách sạn rất gần, nương theo bóng đêm mờ mịt buổi tối, người đi đường rộn ràng nhón nháo ven đường cũng không có nhận ra mấy mình tinh đeo khẩu trang này.

Chờ lúc sắp đến khách sạn, cũng có người nhận ra bọn họ. Ba cô bé ấy vừa vặn là fan Dung Hù, các cô kích động nhỏ giọng kinh hô, không gây ra rối loạn, Dung Hù, Tiêu Từ Đồng và Hứa đạo ký tên cho các cô, các cô liền vô cùng mừng rỡ rời đi.

Lúc đi thang máy, Hứa đạo đột nhiên mở miệng: “«Mê thành» muốn lùi ngày xuống rạp ư?”

Dung Hù hơi hơi sùng sốt: “Lùi lại?” Buổi tối lúc Viên đạo gọi điện thoại cho cậu cũng không có nói tới chuyện này, Dung Hù cũng không hiểu ra sao.

Hứa đạo nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, tôi nghe một người bạn nói, có mấy tập đoàn truyền thông có ý lùi ngày lại. Không phải cậu vừa vận được In your heart tuyên truyền sao, phòng bán vé «Mê thành» có một đoạn tăng cao. Vừa vận, bên phía chúng ta lại đang tuyên truyền «Không tiếng động», mấy người đó cũng thật xấu, nương theo phim của chúng ta, đi kiếm tiền cho «Mê thành».”

Nhẹ nhàng than thở vài câu, Hứa đạo liền không nói thêm nữa.

Kỳ thật «Mê thành» mượn hiệu quả tuyên truyền của «Không tiếng động» là không sai, nhưng «Không tiếng động» cũng mượn hiệu quả tuyên truyền của «Mê thành» và «Trang hoa la».

Trong vòng nửa năm qua, từ sau khi «Tầng mây màu đen» công chiếu, Dung Hù vẫn luôn vui đầu quay phim, không còn ra thêm một tác phẩm nào. Một mình tinh nếu như không có tác phẩm, vậy sẽ xói mòn fan, sẽ chậm rãi thiếu độ lộ diện, nhân khi giảm xuống, nhưng fan của Dung Hù đều kiên trì.

Vì thế, nửa năm sau, ba tác phẩm của Dung Hù cùng nhau lên rạp.

Cuối tháng chín «Mê thành» công chiếu, cuối tháng mười một «Không tiếng động» chiếu, tháng mười hai «Trang hoa la» công chiếu.

Kết quả của nửa năm ần núp, là một lần triệt để bùng nổ.

Trong ba bộ phim này, ngoại trừ nam chính «Trang hoa la» là Tần Trình, có thể cho hẳn ở phía trước xung phong, đạt được càng nhiều độ tuyên truyền, thì hai bộ phim khác trên cơ bản đều dựa vào lực kêu gọi phòng bán vé của Dung Hù. Hơn nữa ba bộ phim hỗ trợ lẫn nhau, chỉ cần một bộ trong đó xuất sắc, thì sẽ sinh ra tác dụng với hai bộ khác.

Sáng hôm sau, Dung Hù cũng thấy được tin tức «Mê thành» kéo dài thời hạn xuống rạp ở trên mạng.

Dung Hù gửi một tin nhắn chúc mừng cho Viên đạo, cậu có thể tưởng tượng được, vị đạo diễn siêu cấp thực tế ấy giờ phút này nhất định là vui vẻ ra mặt. Gửi tin nhắn xong, Dung Hù và Tiêu Tử Đồng, Hứa đạo cùng lên đài quay chương trình.

Đây là một chương trình talk show, Lâm Huyền phải buổi tối mới có thể đến thành phố S hội hợp với đoàn phim, cho nên hiện tại chỉ có ba người bọn họ đến tuyên truyền. Tài ăn nói của người dẫn chương trình tương đối tốt, không ngừng vớt đề tài cho Dung Hù, còn liên tiếp nhắc tới mấy tin tức lớn của Dung Hù gần đây, Dung Hù đều tài tình đáp lại.

Chờ đến cuối cùng, rốt cuộc người dẫn chương trình nhắc tới sự cố phát sinh ở đoàn phim «Không tiếng động».

Nếu đã sớm đá Lô Tường Bác ra khỏi đoàn phim, vậy Hứa đạo cũng không để ý giờ phút này mượn dùng tiếng xấu của đối phương, tới giành được một phen nhiệt độ tuyên truyền cho phim của mình.

Nghe xong vấn đề của người dẫn chương trình, khoe miệng Hứa đạo lộ ra một chút độ cong cười như không cười, bắt đầu nói về chuyện đã từng phát sinh trong đoàn phim «Không tiếng động».

“Lô Tường Bác hả, diễn xuất không quá tốt, nói thật, tôi thường xuyên mắng hắn. Tính tình tôi không tốt, hắn diễn xuất không tốt, hai người tùm một chỗ, cậu nói xem có phải là một quả mìn không, vừa châm liền nổ?” Người dẫn chương trình lập tức nở nụ cười, nhanh chóng hòa theo. Hứa đạo lại tiếp tục nói rằng: “Nhưng mà tôi cũng không nghĩ tới, hắn có thể vô si như vậy, làm ra loại chuyện đó.”

Mười phút kế tiếp, Hứa đạo bắt đầu không ngừng châm chọc Lô Tường Bác. Ông đương nhiên không có khả năng chửi ầm lên, nhưng mà ông lại lộ ra rất nhiều tin tức công chúng không biết.

Mấy tin tức này có bảy phần thật, ba phần giả, chẳng hạn như Hứa đạo nói Lô Tường Bác đã từng mắng một nhân viên đoàn phim đến khóc, chuyện này là thật sự không có. Lô Tường Bác ở mặt ngoài giả vờ đặc biệt tốt, sao có thể làm chuyện như mắng khóc nhân viên đoàn phim?

Nhưng mà giờ phút này, mọi người căn bản không quan tâm Lô Tường Bác có biết nhẫn nhịn bao nhiêu, ở trong đoàn phim làm bộ làm tịch tốt cỡ nào, bọn họ chỉ quan tâm tin tức mặt trái về Lô Tường Bác.

Một diễn viên bỏ thuốc nữ thứ cùng đoàn phim, thiếu chút nữa hủy mặt nữ chính, còn muốn lấy mạng nam chính, ai muốn biết tin tức tốt về hắn đâu, mọi người chỉ muốn nghe xem hắn có bao nhiêu ghê tởm, có bao nhiêu xấu xa.

Trong quá trình quay talk show, nụ cười trên mặt người dẫn chương trình chưa từng tắt đi. Hắn cũng không ngờ đoàn phim này có thể mang đến nhiều tin tức lớn như vậy, không nói Lô Tường Bác điển hình phản diện của giới giải trí, chỉ nói việc ngày hôm qua Dung Hù lấy được phát ngôn tuyên truyền In your heart, cũng đã đủ cho chương trình bọn họ đạt được rất nhiều sự chú ý.

Theo thời gian trôi qua, talk show cũng sắp chấm dứt.

Talk show này là một chương trình quay trước, khán giả dưới đài có một nửa là diễn viên quần chúng (phụ trách hoan hô các diễn viên phụ), một nửa lại là khán giả thật.

Chờ Hứa đạo nói xong, người dẫn chương trình đứng lên, tiến hành một phân đoạn tương tác tất phải có với khán giả dưới đài, sau đó hắn liền muốn kết thúc. Nhưng vừa lúc đó! Đột nhiên, một pho đạo diễn giờ bùng lên, nhanh chóng ra hiệu cho người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình hơi hơi sừng sốt, đạo diễn tuyên bố toàn trường tạm dừng, người dẫn chương trình nhân cơ hội đi xuống.

Trên sân khấu, Dung Hù từ xa xa nhìn người dẫn chương trình và đạo diễn giao lưu, nhìn thấy sắc mặt người dẫn chương trình ấy càng ngày càng kỳ quái, thậm chí không ngừng quay đầu, mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bên phía bọn họ.

Tiêu Từ Đồng thấp giọng cười nói: “Hiện tại phát sinh tình huống đột ngột... Tôi nhớ rõ, hình như Lô Tường Bác và Lưu Tuệ Chân mở phiên tòa ngay mấy ngày nay nhỉ? Chẳng lẽ nói, kết quả xét xử lần hai đã có, hay là Lô Tường Bác thật sự công khai ảnh chụp của Lưu Tuệ Chân?”

Dung Hù cười nhạt gật đầu: “Có lẽ, là có kết quả xét xử lần hai.”

Ba phút sau, người dẫn chương trình sắc mặt cổ quái quay về sân khấu. Sau khi hắn ngồi vào vị trí của mình, lại quay đầu vút một ánh mắt ra hiệu với đạo diễn, kết quả đạo diễn nặng nề gật gật đầu với hắn, còn làm một thủ thế “OK”.

Người dẫn chương trình hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

Lúc này, máy quay lại mở ra, người dẫn chương trình cười nhìn về phía ba người của đoàn phim «Không tiếng động». Tầm mắt hắn lướt qua trên người Hứa đạo và Tiêu Từ Đồng, cuối cùng thế mà lại chậm rãi dừng ở trên người Dung Hù.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp bình tĩnh thong dong nhìn hắn, ánh mắt yên tĩnh, cũng không có một chút dị thường. Nhưng mà ngay sau đó, lại thấy người dẫn chương trình nhìn Dung Hù thêm một chút, cười tủm tỉm nói rằng: “Là như vậy, Dung Hù, mười phút trước có một paparazi công bố một tấm ảnh chụp...” Dừng một chút, người dẫn chương trình cười nói: “Là scandal của cậu.”

Ý cười bên môi thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần, cậu nhẹ giọng nói: “Scandal của tôi? Không biết là scandal gì, tôi vẫn là lần đầu tiên có scandal đấy.”

Xào CP là xào CP, còn scandal chân chính mà nói, thật sự là lần đầu tiên của Dung Hù.

Nhìn thiếu niên trấn định tươi cười, không biết sao, người dẫn chương trình đột nhiên có chút nghi hoặc. Sao Dung Hù bình tĩnh như thế, chẳng lẽ nói, scandal kia thật sự là giả?

Chần chờ một khắc, người dẫn chương trình tiếp tục nói rằng: “Đúng là scandal của cậu, chính là vừa rồi, có người lộ ra ảnh chụp của cậu khi quay phim «Mê thành», ở trong khách sạn. Hình như cậu không có đóng cửa phòng khách sạn, chụp được... ừm, một ít ảnh về cậu.” Trong giọng nói của người dẫn chương trình có chút chế nhạo.

Hiện trường một mảnh rối loạn, rất nhiều fan Dung đều kinh hãi mở to hai mắt, không dám tin mà cầm lấy di động, nhanh chóng tìm kiếm tin tức.

Mà giờ phút này, Dung Hù vẫn duy trì nụ cười nhạt như trước, giống như không có một chút xúc động. Nhưng ở nơi không ai nhìn thấy, cậu lại nắm chặt ngón tay, trái tim kịch liệt nhảy lên, trong lòng bàn tay ra một lớp mồ hôi.

«Mê thành», khách sạn, cửa phòng...

Tần Trình?!

Môi hơi hơi mấp máy, thật lâu sau, Dung Hù mới cười hỏi: “Tôi quên đóng cửa? Là ảnh chụp gì, tôi có thể biết không? Tôi cũng đặc biệt tò mò đấy.”

Người dẫn chương trình cười cười: “Xem Dung Hù của chúng ta sợ kìa, nếu cậu yêu đương với nữ chính, sao lại không nói sớm? Ha ha ha, ảnh hôn môi của cậu và Nhâm Thư Chỉ đều công bố lên trên mạng rồi kìa, có phải là hai người muốn công khai tình yêu hay không?”

Dung Hù: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 113

Theo thời đại phát triển, nhóm paparazi cũng không giống trước kia, sau khi chụp được tin tức yêu đương của minh tinh, liền chỉ đơn thuần đăng trên báo giải trí nữa. Thời buổi này tính “mì ăn liền” của tin tức càng ngày càng nặng, rất nhiều paparazi thậm chí trực tiếp bỏ qua báo giấy, lựa chọn công bố tin tức mình đào móc được trên internet.

Từ ba ngày trước, một acc paparazi V nổi tiếng của Hoa Hạ đã đăng tin báo trước trên weibo của mình: tiểu thị tơi đang hot và nữ ngôi sao ca nhạc đang hot có tin tức lớn! Thứ tư gặp!

Sao khi đăng weibo này xong, paparazi ấy còn nói vài từ mẩu chốt, để nhóm dân mạng đi suy đoán thân phận của tiểu thị tui đang hot và nữ ngôi sao ca nhạc đang hot. Cái gì mà “rất trẻ tuổi”, “từng quay phim điện ảnh”, “thành tích không tồi”, “tiểu thiên hậu nổi tiếng”, tiểu thị tui và nữ ca sĩ phù hợp mấy từ mẩu chốt này thật sự rất nhiều, không có mười người cũng có năm người, cuối cùng nhóm dân mạng đặt mục tiêu trên người sáu tiểu thị tui và bốn nữ ca sĩ.

Trong đó cũng bao gồm Dung Hù và Nhâm Thư Chi.

Có điều trên thực tế, đa số dân mạng vẫn ôm một loại thái độ xem kịch vui: [tiểu thị tui đang hot? Nữ ca sĩ đang hot? Còn tiểu thiên hậu nổi tiếng? Đánh cược một quả dưa chuột, cuối cùng tiết lộ ra nhất định là tiểu sinh hạng mười tám và ca sĩ nhỏ, có tên mà chưa có tuổi.]

Cũng không thể trách nhóm dân mạng không tin paparazi, thật sự là cái đám đó đặc biệt thích khoa trương.

Trước kia từng phát sinh rất nhiều sự kiện cùng loại, nhóm paparazi tương đối chém gió mà tỏ vẻ mình chụp được ảnh của tiểu thị tui đang nổi, chụp được gièm pha của nữ minh tinh hạng một, kết quả chuyện vừa ra... đang nổi? Hạng một? Đó căn bản là một tiểu trong suốt ai cũng không biết!

Nhưng mà lúc này, một giờ chiều thứ tư, ngay khi nhóm dân mạng không thêm đề ý đối với sự kiện scandal trong miệng paparazi lần này, đột nhiên! Paparazi đó liền đăng bốn tấm hình hôn môi tương đối mơ hồ!

[Chó săn nhỏ nhà bên: #Dung Hù Nhâm Thư Chi đêm khuya hôn môi# @Dung Hù và @Nhâm Thư Chi đây là nhập diễn quá sâu, vì diễn mà sinh tình ư? «Mê thành» trở thành nguyệt lão của bọn họ? [che miệng cười trộm] [che miệng cười trộm][che miệng cười trộm] chuyện tốt sắp tới, chúc mừng bọn họ! [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]]

Nhóm dân mạng nhìn thấy weibo này: “!!!

Dung Hù?!

Nhâm Thư Chi?!

Làm sao có thể là họ?!!!

Trong một phút đồng hồ, weibo này của Chó săn nhỏ nhà bên đã có lượt share trên năm nghìn!

Vô số dân mạng đều không dám tin mà chia sẻ weibo này, bình luận bên dưới. Khi nhóm fan Dung phát hiện chuyện này, weibo đã được chia sẻ hơn ba mươi ngàn lần, bình luận hơi hai mươi ngàn, like thì càng vượt qua một trăm ngàn, đây còn chỉ là mới qua năm phút đồng hồ!

Lúc Nhâm Thư Chi mới ra mắt chỉ dựa vào một ca khúc, một lần là nổi tiếng. Tuy nói về sau tác phẩm của cô đều không thể vượt qua được tác phẩm ra mắt của mình, nhưng cô đi rất ổn, nhân khí rất cao, mỗi lần ra album mới đều có thể lên top 3 bảng tiêu thụ, hoàn toàn xứng đáng là nữ ca sĩ hạng một.

Mà Dung Hù thì sao?

Có thể nói, trong tin tức này, mọi người càng kinh ngạc chính là, tiểu thị tui đang hot đó thế mà lại là Dung Hù!

Lần này Chó săn nhỏ nhà bên là thật sự không khoa trương, thậm chí gã còn có chút khiêm tốn. Nhân khí Dung Hù không thể nghi ngờ là cao nhất trong nhóm tiểu sinh hạng một hiện nay, từ ngày hôm qua phát ngôn In your heart tuyên truyền, nhân khí của cậu càng đột nhiên tăng vọt, chỉ chờ một tác phẩm điện ảnh ưu tú, khiến cậu đạt được giải thưởng tốt, cuối cùng thành lập địa vị trong giới của mình.

Nhưng mà hiện tại, Dung Hù đột nhiên yêu đương? Thậm chí còn bị chụp được ảnh?

Lập tức, nhóm dân mạng triệt để sôi trào lên. Fan của rất nhiều tiểu sinh ngày hôm qua còn tâm tình buồn bực, bởi vì idol của bọn họ từ nay về sau liền thật sự so ra kém Dung Hù, bọn họ chỉ có thể hậm hực ghen tỵ. Nhưng sự kiện này vừa ra, bọn họ đều sôi nổi bình luận trên internet.

[Dung Hù và Nhâm Thư Chi? Tình yêu chị em? Mọc oi, lợi hại, ha ha ha ha.]

[Trước kia tôi đã cảm thấy Dung Hù không đơn giản như mặt ngoài thoạt nhìn, còn chơi tình yêu chị em, cửa cũng không đóng liền hôn môi. Ha ha, Dung Hù năm nay hình như mới 19 tuổi đi? Thật thoáng nhí, chắc chắn chắc, lúc quay «Mê thành» khẳng định không ít lần giải quyết nhu cầu sinh lý.]

[Ày, Dung Hù yêu đương nè, miễn phí @fan Dung, không cần cảm ơn ~]

Mà nhóm fan Dung sau khi biết được chuyện này, càng loạn thành một núi.

Trước kia bọn họ từng gặp gỡ rất nhiều chuyện, lúc đối mặt anti mua thủy quân, có ý đi bôi đen Dung Hù, bọn họ có thể đoàn kết lên, tìm ra chứng cứ đối phương là thủy quân, lại mắng trở về; cũng từng có minh tinh mua tin tức dè ép, cả ngày lấy Dung Hù làm đá kê chân, bọn họ cũng vì Dung Hù nhà mình, phấn đấu quên mình mà mắng mắng mắng!

Nhưng hiện tại, đột nhiên, Dung Hù yêu đương...

Thế giới của một đồng fan Dung đều sụp đổ. Có fan thật sự không thể tiếp nhận nam thần của mình có bạn gái, mà đa số fan Dung tuy rằng có thể tiếp nhận, nhưng chuyện tới quá đột ngột, bọn họ nhất thời cũng không kịp phản ứng, vì thế liền tạo thành tình huống nhóm anti fan điên cuồng tag Dung Hù,

đem cái hashtag #Dung Hù Nhâm Thư Chi đêm khuya hôn môi# lên hạng nhất hot search weibo ngày đó.

Mặt khác, sau cái hot search đó, còn thêm một chữ “Bạo” đỏ rực.

Trên internet, nơi nơi đều có người đang thảo luận scandal về Dung Hù và Nhâm Thư Chi. Trong rất nhiều nhóm nhỏ không muốn người biết, chỉ sợ cũng có rất nhiều fan của những tiểu sinh khác không thích Dung Hù, vui sướng khi người gặp họa mà xem kịch vui.

Rất nhiều fan Dung đều bị chuyện đột phát này làm cho mơ hồ, nhưng mà có một vài fan Dung lý trí tỏ vẻ: [người đàn ông đó thật sự là Dung Dung à? Bọn họ thật sự đang hôn hả? Tầm ảnh này cũng không khỏi quá mờ rồi, đều thấy không rõ mặt, cũng không thấy rõ động tác, có lẽ họ chỉ là có chuyện gì giao lưu một chút mà thôi.]

Ai biết ngay sau đó, Chó săn nhỏ nhà bên liền đăng một đoạn video lên và mặt.

[Chó săn nhỏ nhà bên: @Nhâm Thư Chi nửa đêm hai giờ vào phòng của @Dung Hù, đây là video vào phòng. Sau đó đến nửa đêm năm giờ, Nhâm Thư Chi mới từ trong phòng Dung Hù đi ra, tóc cũng tháo xuống. Chúc mừng chúc mừng~[link video]]

Có video động thái, nhóm anti càng cười ha ha, nhóm fan Dung cũng bất lực. Bọn họ căn bản không có chỗ nào để phản bác, số video và ảnh chụp đó hoàn toàn không có dấu vết PS, trừ phi bọn họ nói người trên đó không phải là Dung Hù, mới có khả năng lật bàn.

Nhưng trên thực tế, paparazi có thể làm người sao?

Chuyện lập tức quấy lớn, vì thế cũng ồn ào tới hiện trường quay talk show, tạo thành tình huống Dung Hù bị người dẫn chương trình đặt câu hỏi.

Mà giờ phút này, xa xôi bên kia bờ đại dương, thành điện ảnh Hollywood Los Angeles, một đoàn phim đang tiến hành tuyên truyền trong một rạp hát Hoa Hạ.

Phóng viên truyền thông, nhà phê bình điện ảnh và khán giả may mắn ngồi đầy rạp, nhân viên đoàn phim «Sứ giả gió bão» đứng ở trên sân khấu, tiến hành giao lưu với quần chúng dưới sân khấu.

Các phóng viên đặt câu hỏi nhiều nhất chính là Tần Trình, Tần Trình cũng bình tĩnh trả lời vấn đề của bọn họ. Chờ phân đoạn đặt vấn đề này qua đi, đoàn phim «Sứ giả gió bão» lại chụp một tấm ảnh chung với khán giả hiện trường, tận lực góp mặt trong phân đoạn xem phim.

Nhân viên đoàn phim từ hậu đài rời khỏi sân khấu, Tần Trình đi theo bên cạnh người sản xuất. Nam tử trung niên tóc vàng mắt xanh ấy đang vui vẻ nói với Tần Trình về kế hoạch đầu tư kế tiếp của hắn, nhưng mà người đàn ông chỉ hạ mắt, an tĩnh nghe, không có cho hắn phản ứng gì.

Nói xong lời cuối cùng, hai người đã tới phía sau sân khấu, người sản xuất bất đắc dĩ cười nói: “Tần, có hứng thú tham dự kế hoạch chế tác lớn của tôi không?”

Người đàn ông tuần mỹ lạnh nhạt nhẹ nhàng nâng mắt, nở nụ cười: “Oris, trong khoảng thời gian ngắn tôi không có ý muốn quay phim siêu anh hùng. Có lẽ sau này, chúng ta vẫn có cơ hội có thể hợp tác.”

Oris tiếc nuối ai thán một tiếng.

Hai người lại trò chuyện một lát, Oris liền xuống đài đi xem phim, mà Tần Trình thì đi ra hậu trường. Hắn nhanh chóng đi vào phòng nghỉ của mình, cởi bộ lễ phục màu trắng trên người ra.

Cá nhân Tần Trình không quá thích bộ lễ phục này, ở trên toàn là vụn kim cương sáng long lanh, cổ tình đoàn phim chọn cho hắn chính là cái này, còn nói gần đây nước Mỹ đang lưu hành mấy thứ sáng lấp lánh, vì thế Tần Trình liền tùy ý mà tiếp nhận.

Dù sao thì hiện tại cũng có thể cởi ra, thay quần áo của mình.

Cởi bộ lễ phục giá trị hơn mười vạn ấy ra, treo trên giá áo, Tần Trình đưa tay cầm áo khoác màu đen của mình lên. Ngay lúc này, hắn đột nhiên nghe được một tiếng kính hô. Người đàn ông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đại diện nhà mình giờ phút này đang cầm IPAD ngồi ở trên sofa, không biết đang xem cái gì.

Tần Trình nhướn mi: “Làm sao vậy?”

Từ Tần theo bản năng nói rằng: “Hôm nay trong nước có một scandal, huyền não rất lớn, nói là Dung...” Âm thanh im bật, Từ Tần khẩn trương nuốt nước miếng một cái, giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, hắn cười gượng ngượng đầu: “Không có gì, chỉ là một scandal nhỏ, không có gì ghê gớm.”

Mây hơi hơi nhăn lại, Tần Trình nheo đôi mắt phượng, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Từ Tần, đồng thời nâng bước đi đến chỗ sofa.

Thân thể Từ Tần đột nhiên cứng đờ, ngón tay hắn run lên, cố gắng đối diện đối phương. Nhưng chỉ kiên trì ba giây đồng hồ, hắn liền giơ hai tay lên, bất đắc dĩ nói rằng: “Được rồi được rồi tôi nói, chính là hôm nay trên mạng tiết lộ, nói lúc quay phim «Mê thành», Dung Hù và Nhâm Thư Chi diễn giả thành thật, hẹn hò với nhau. Tần Trình, cái này cũng không có gì, tuy rằng cậu thâm mến người ta không có kết quả, nhưng họ chỉ là yêu đương thôi, chờ về sau bọn họ chia tay, cậu lại đi theo đuổi Dung Hù, tôi giúp cậu! Có tôi ở đây, cậu nhất định có thể...”

“Rầm!”

Một tiếng vang cắt ngang lời Từ Tấn, hần kinh ngạc nhìn về phía Tần Trình.

Chỉ thấy người đàn ông đó thể mà lại mãnh liệt đụng phải cái bàn, giống như hoàn toàn không thấy được cái bàn ấy, cứ ngo ngắc mà đụng vào. Trong lòng đột nhiên dâng lên một chút cảm giác kỳ quái, Từ Tấn không nghĩ quá nhiều, tiếp tục nói rằng: “Tôi biết cậu thâm mến người ta, cậu cũng đừng quá đau lòng, nói không chừng cậu vẫn còn cơ hội có đúng không?”

“Đưa tôi!”

Hoàn toàn không đi để ý tới đầu gối đụng phải bàn, người đàn ông bước đến trước mặt Từ Tấn, nói bằng giọng lạnh như băng.

Từ Tấn nhất thời còn chưa kịp phản ứng: “Đưa cậu?”

Chỉ thấy Tần Trình nguy hiểm nheo hai mắt lại, mím môi, lạnh lùng nói: “Đưa tôi.”

Nhiệt độ trong phòng chợt giảm mạnh, Từ Tấn nhìn không được run cả người, nhanh chóng dùng hai tay dâng IPAD lên.

Người đàn ông cầm lấy IPAD sau đó trực tiếp lướt xem, thứ hần nhìn thấy đầu tiên chính là video mà paparazi đăng lên lúc sau. Trên video mờ mờ, một người đàn ông tóc ngắn mở cửa, cho người phụ nữ tóc ngắn vào phòng. Tiếp đó video bắt đầu ẩn chạy nhanh, trực tiếp kéo tới ba tiếng sau, người phụ nữ tóc rối tung, từ trong phòng người đàn ông lặng lẽ đi ra, còn thật cẩn thận nhìn xung quanh.

Lúc nhìn thấy video này, khóe miệng Tần Trình co rút, sắc mặt mãnh liệt đen xuống. Nhưng mà, khi hần kéo xuống chút nữa, nhìn thấy bốn tám gọi là hình hôn môi kia, mắt phượng hẹp dài lại phút chốc tròn to, ngay sau đó, hần lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Đây không phải là Dung Hủ.”

Từ Tấn nghe vậy ngây người: “Hả?”

Tần Trình hạ mắt quét nhìn hần ta một cái: “Có khả năng em ấy bị Nhâm Thư Chi lừa gạt, không cần thận cho cô ta vào phòng. Nhưng em ấy tuyệt đối không có khả năng hôn cô ta.”

Liên tiếp vài chữ “em ấy” và “cô ta”, khiến Từ Tấn nghe mà đầu óc choáng váng. Hần còn chưa làm rõ là rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tần Trình liền mở weibo của “Chó săn nhỏ nhà bên” ra, chỉ thấy bên dưới, bình luận weibo đã vượt qua một trăm ngàn, share thì đã vượt qua hai trăm ngàn.

Lại mở weibo Dung Hủ ra, lượng share và bình luận trong cái weibo mới nhất của cậu đều vượt qua năm triệu!

Một giờ trước, lượng share bình luận của weibo này mới chỉ khoảng một triệu, hiện tại lại trực tiếp vượt qua năm triệu. Từ đó có thể thấy, sự kiện scandal lần này tạo ra ảnh hưởng bao lớn cho Dung Hủ, trái lại bên phía Nhâm Thư Chi, cô cũng bị vô số dân mạng hỏi thăm, weibo triet đề luân hãm.

Hiện giờ trên bảng hot search toàn mạng, hạng nhất chính là #Dung Hủ Nhâm Thư Chi đêm khuya hôn môi#, hạng hai là #Dung Hủ#, hạng ba là #Nhâm Thư Chi#. Bởi vì scandal của hai người này, phim «Mê thành» cũng nhận được sự chú ý rộng khắp.

Nhìn những bình luận dưới weibo Dung Hủ, ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm. Ngón tay hần dần dần siết chặt lại, IPAD bị hần nắm đến rung rung.

Một lát sau, Tần Trình mãnh liệt tắt IPAD, ngẩng đầu nhìn về phía Từ Tấn, từng chữ một nói rằng: “Anh đi làm sáng tỏ sự thật, trong một giờ, tôi muốn nhìn thấy chân tướng chuyện này công bố!”

Từ Tấn vốn đang muốn hỏi “chuyện này liên quan gì tới chúng ta, làm chi muốn tôi đi quản”, nhưng nhìn sắc mặt lạnh đến độ gần như có thể đông chết người của người đàn ông kia, hần chỉ có thể ngoan ngoãn gặt đầu, đứng dậy đi ra ngoài phòng nghỉ.

Ngay khi Từ Tấn đi đến cửa phòng, hần chợt xoay người, nghiêm túc hỏi: “Tuy rằng trước kia cũng từng phát sinh chuyện paparazi làm giả tin tức, nhưng loại tình huống này rất ít. Tần Trình, tại sao cậu có thể xác định, người đàn ông trên video và ảnh không phải là Dung Hủ? Đám paparazi kia đừng kính viễn vọng nhìn sẽ rõ ràng hơn camera nhiều, bọn họ sẽ không nhận sai người.”

Người đàn ông lạnh lùng tuấn lãng ngẩng đầu, nâng IPAD lên, chỉ vào video đang phát trên màn hình. Ngón tay hần chỉ vào góc phải video, ở nơi đó, biểu hiện ngây và thời gian quay video.

Có vài chuyện chỉ cần xác nhận, thì sẽ phát hiện rất nhiều tin tức trước đây xem nhẹ.

Về mặt Tần Trình lạnh nhạt nhìn người đại diện của mình, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Đêm hôm đó, em ấy ở cùng một chỗ với tôi.”

Hai mắt Từ Tấn đột nhiên tròn to, một lát sau, hần giống như hiểu rõ cái gì đó, lập tức xoay người rời đi.

Bên kia, chương trình talk show đã hoàn toàn chấm dứt. Đối với vấn đề của người dẫn chương trình, Dung Hủ căn bản không yêu cầu xem ảnh chụp video, cậu lạnh nhạt khẽ cười nói: “Tôi chưa từng có bất cứ hành vi thân mật nào với cô ấy, hần là làm rồi, tôi không có bạn gái.”

Những lời này cậu nói hết sức trấn định thông dong, bởi vì cậu căn bản không có nói dối.

Lúc quay phim «Mê thành», Dung Hủ và Nhâm Thư Chi đối diễn không nhiều lắm, hơn nữa nhân vật Tiết Gia Triết cũng không có cảnh tình cảm. Nữ

chính là dùng để thúc đẩy nội dung, không phải là dùng để yêu.

Tuy rằng Nhâm Thư Chi lên lút năm lần bảy lượt muốn tới tìm cậu, nhưng cậu đều thực quyết đoán cự tuyệt đối phương tại cửa. Đừng nói hôn môi, ngay cả ôm cũng không có, hai người vẫn duy trì khoảng cách vô cùng xa, cậu làm sao có thể có hành vi thân mật với Nhâm Thư Chi?

Về phần bạn gái...

Điều này cũng không có nói sai, cậu chỉ có bạn trai, không có bạn gái.

Nhận được đáp án của Dung Hù, người dẫn chương trình vốn dĩ còn muốn moi chút tin từ miệng cậu, nhưng Hứa đạo lại trực tiếp tỏ vẻ quy trình quay đã xong, có thể chấm dứt.

Dung Hù và Hứa đạo, Tiêu Tử Đồng cùng rời khỏi sân khấu, Hứa đạo cũng không có hỏi cậu chuyện này, ngược lại là Tiêu Tử Đồng nhin không được tò mò, nhỏ giọng hỏi một câu: “Đó là thật hả?”

Dung Hù dở khóc dở cười nói rằng: “Giả, tôi thề, là giả.”

Tiêu Tử Đồng gật gật đầu: “Cũng đúng, nếu Dung Dung cậu yêu đương, thì tôi sẽ bị đau lòng đó, ha ha ha.”

Dung Hù không xem lời Tiêu Tử Đồng nói là thật, dù sao thì cậu cũng không biết, vị tiểu hoa đán hạng một này đã thành fan của mình. Mà fan ở hiện trường quay talk show nghe Dung Hù trả lời, bọn họ đều kiên định tin tưởng Dung Dung nhà mình, bọn họ cũng không ngừng đăng bài trên mạng.

[Vừa rời tham gia quay «Nghe nói Ngu thành», khách mời lần này là đoàn phim «Không tiếng động». Người dẫn chương trình đương trường liền hỏi Dung Dung có hẹn hò với Nhâm Thư Chi hay không, Dung Dung nói không có! Tôi tin tưởng Dung Dung, ẻm nói không có chính là không có!]

[Đùng! Tôi cũng tin tưởng Dung Dung, cậu ấy không chỉ nói không hẹn hò, cậu ấy còn nói chưa từng hôn Nhâm Thư Chi. Đồng ảnh chụp đó rốt cuộc là chuyện gì? Video là thế nào?]

[Dung Dung nói tôi sẽ tin, tôi tin tưởng vững chắc, cậu ấy nói không có chính là không có.]

Các fan lên tiếng trên internet căn bản không có bao nhiêu người chú ý, rất nhiều fan Dung đương nhiên đồng ý tin tưởng bọn họ, cũng tin tưởng Dung Hù. Nhưng mà đám anti kia mới không muốn tin đâu, bọn họ châm chọc khiêu khích trên internet: [ảnh chụp và video đều đưa ra, còn không nhận hả? Không phải chỉ là yêu đương thôi sao, lại không có gì, Dung Hù đây là muốn ăn sạch liền không chịu trách nhiệm sao.]

[Đùng vậy, tuy rằng trước kia Nhâm Thư Chi có không ít scandal, nhưng người ta cũng không có yêu đương. Nam chưa cưới nữ chưa gả, cả yêu đương cũng không vui lòng, mặt fan Dung lớn bao nhiêu, Dung Hù nhà mấy người quý giá như vậy à, người ta là nữ ca sĩ hạng một lại không thể yêu đương với cậu ta hả? Chẳng lẽ mấy người muốn nói, Dung Hù nhà mấy người chỉ là đi hẹn pháo thôi sao? Ha ha ha ha, còn không bằng yêu đương đâu.]

Mỗi một người đều chỉ lựa chọn tin tức mình muốn nghe, fan Dung Hù đương nhiên đứng ở lập trường giữ gìn Dung Hù, mà anti fan của Dung Hù đương nhiên hy vọng Dung Hù hết thời liền mới tốt.

Chuyện này chỉ náo loạn hơn một giờ, liền có không ít fan Dung thoát fan. Bọn họ vốn cũng chỉ là fan lập trường không kiên định, một khi idol yêu đương, bọn họ liền cảm thấy trời cũng sụp xuống, thậm chí sau khi thoát fan còn có thể quay về đập một cước.

Nhóm fan Dung không để ý tới tình huống của mấy fan đó, bọn họ vẫn luôn inbox Dung Hù, inbox La Chấn Đào, mong họ mau chạy ra giải thích.

Mà tất cả mọi người không biết chính là, một đương sự khác giờ phút này vừa mới xuống máy bay, đột nhiên liền biết được tin tức này.

Khi trợ lý đưa ảnh chụp và video cho Nhâm Thư Chi nhìn, sắc mặt cô đại biến, cả người đều ngơ ngác ở tại chỗ. Đứng ở lối đi VIP trong sân bay, Nhâm Thư Chi chết đững, cô mở to hai mắt gắt gao nhìn màn hình di động của trợ lý, nhìn thật lâu, mới đột nhiên hô: “Mã Tề?!”

Không sai, người đàn ông trên ảnh chụp này căn bản không phải Dung Hù, mà là Mã Tề!

Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp là một mảnh trắng bệch, trái tim Nhâm Thư Chi đập bùm bùm, cô mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà lại căn bản không nghĩ ra được, là ai ở trong tối gài mình.

Nếu chỉ muốn tiết lộ scandal của cô, vì sao paparazi lại nói bên nam là Dung Hù?

Đây rõ ràng là Mã Tề mà!

Đêm hôm đó cô bị lạnh nhạt ở chỗ Dung Hù, trở về phòng sau đó nói chuyện phiếm với Mã Tề, Mã Tề mời cô đi xem kịch bản, sau đó hai người liền ở trong phòng ba tiếng, tận đến rạng sáng hơn năm giờ cô mới rời đi.

Là ai, là ai! Vì sao muốn hãm hại cô!

Nhâm Thư Chi gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, trong lòng cô cảm thấy không ổn.

Mấy ngày qua, Nhâm Thư Chi vẫn luôn cố ý xa cách Dung Hù, bởi vì cô thực rõ ràng phát hiện, Hoa Hạ Entertainment đang cực lực nâng đỡ Dung Hù.

Hoa Hạ Entertainment cầm một đồng tài nguyên nện trên người Dung Hù, còn cho Dung Hù phát ngôn In your heart, từ đó có thể thấy Hoa Hạ Entertainment coi trọng Dung Hù.

Cô không phải là minh tinh dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, nhưng cô không muốn đi chọc vào con quái vật lớn này. Dù cô có thích loại hình như Dung Hù đi nữa, cô cũng không muốn góp cả tương lai của mình vào, nếu cô thật sự ảnh hưởng đến tiền đồ của Dung Hù, vậy Hoa Hạ Entertainment tuyệt đối sẽ làm gì đó với cô. Không đến mức phong sát cô, nhưng có khả năng hại cô không nhận được công việc tốt.

Loại chuyện này, Hoa Hạ Entertainment làm ra được. Công ty này không phải thiện nam tín nữ gì, thậm chí còn rất khó chọc. Ít nhất bọn họ có thể trực tiếp đặt một lệnh cấm ở nhà mình: cấm Nhâm Thư Chi đóng bất cứ phim điện ảnh, phim truyền hình gì do Hoa Hạ Entertainment đầu tư, cấm tham gia bất cứ show tổng hợp nào.

Bất luận là Hoa Hạ Entertainment sẽ áp dụng biện pháp gì, kết quả đều là thứ Nhâm Thư Chi không muốn nhìn thấy.

Căn bản không có thời gian đi tham gia hoạt động hiện trường kế tiếp, Nhâm Thư Chi bảo trợ lý hoãn hoạt động lại, mình thì trực tiếp ngồi xe rời khỏi sân bay, ở trên xe gọi điện thoại cho người đại diện của mình.

Di động của người đại diện đã tắt máy, phỏng chừng là bị phóng viên gọi quá nhiều, Nhâm Thư Chi nhanh chóng gọi vào điện thoại riêng của người đại diện.

Mới vừa nhận điện thoại, Nhâm Thư Chi còn chưa mở miệng, người đại diện đã chất vấn thẳng mặt: “Xảy ra chuyện gì? Em có một chân với Dung Hù từ hồi nào? Vừa rồi Hoa Hạ Entertainment liên lạc với công ty, hình như bọn họ rất tức giận, hiện nay phương pháp giải quyết duy nhất chính là công bố hai người đang yêu đương. Thư Chi, bình thường em thế nào chị không quản, nhưng mà em hẳn là biết, hiện tại Hoa Hạ Entertainment đang nâng đỡ Dung Hù. Cậu ta đang ở giai đoạn phát triển, đột nhiên tuôn ra việc yêu đương, đối với loại tiểu sinh như cậu ta mà nói, đã kích quá lớn, rất không ổn! Hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhâm Thư Chi nghe người đại diện trách cứ, nhịn ảm ức trong lòng xuống, nhanh chóng nói rằng: “Ảnh chụp kia căn bản không phải Dung Hù, là Mã Tề. Chị Lý, trước đây em quả thật muốn tìm Dung Hù... tìm cậu ta tâm sự, nhưng vẫn luôn không thành công, em liền buông tha. Hơn nữa sau đó lại phát hiện Hoa Hạ Entertainment đang nâng đỡ cậu ta, em liền nhượng bộ lui binh. Chị nhất định phải giúp em làm sáng tỏ, chuyện này không có khả năng!”

Bên phía người đại diện chần chừ trong chốc lát: “Em nói, người trên ảnh không phải là Dung Hù ư?”

Nhâm Thư Chi liên tục cường điệu: “Là Mã Tề!”

“Vậy em liên lạc với Mã Tề chưa?”

“Vừa rồi em gọi điện thoại cho hắn, hắn không nhận.”

Qua hồi lâu, người đại diện nói rằng: “Vậy chuyện này liền dễ giải quyết. Em và Mã Tề đứng ra, nói người trên ảnh là hai người, trước hết đẩy Dung Hù ra ngoài đã, sau đó lại tuyên bố hai người yêu đương. Dù sao thì Mã Tề cũng không có bạn gái, Thư Chi, em chịu ảm ức một chút, trước hết yêu đương với hắn ở mặt ngoài. Chờ chuyện này lắng xuống, hai người lại công khai chia tay.”

Mã Tề chỉ là minh tinh hạng hai, Nhâm Thư Chi lại là ngôi sao nữ đang hot. Nếu Nhâm Thư Chi yêu đương với hắn, vậy hoàn toàn không chiếm được bất cứ lợi ích gì, nhưng Mã Tề lại có thể đề cao độ nổi tiếng của mình, từ chỗ “bạn gái” đạt được đại chúng chú ý.

Hơn nữa trong sự kiện lần này, fan Nhâm Thư Chi thoát fan nhiều hơn Dung Hù. Một đồng fan nam phần nọ nói cô là tiện nhân, còn dám yêu đương, còn có rất nhiều người chụp ảnh, chụp lại cảnh ném album của cô vào thùng rác, thậm chí đương trường đốt cháy.

Nhâm Thư Chi đi theo con đường gọi cảm, trước đây các fan nam vô cùng thích cô, hiện tại sau khi chuyện cô yêu đương “bại lộ”, ai cũng không ngờ, thế mà bọn họ lại xúc động đến loại trình độ này.

Yêu đương với Dung Hù thì thôi, rất nhiều fan còn cảm thấy là môn đăng hộ đối. Nhưng yêu đương với Mã Tề...

Nhâm Thư Chi tức giận đến cắn chặt răng, rốt cuộc rơi nước mắt.

Mẹ, yêu đương với phế vật Mã Tề kia, nhân khí của cô nhất định sẽ bị ảnh hưởng, cô còn phải bị đối phương ké nhiệt độ!

Bỗng đột nhiên, Nhâm Thư Chi nghĩ: “Chị Lý, có thể là Mã Tề có ý thả ra loại tin tức này hay không?” Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng cao, “Nếu hẳn chỉ đơn thuần đăng ảnh, chúng ta còn có thể chậm rãi tìm biện pháp giải quyết. Nhưng hẳn kéo theo Dung Hù, em liền không thể không thừa nhận người đàn ông trên ảnh là hắn, không thì em sẽ bị Hoa Hạ Entertainment ghét.”

Người đại diện cũng bừng tỉnh đại ngộ: “Là hắn?! Đúng, có thể là hắn!”

Nghĩ thế, Nhâm Thư Chi càng tức giận đến nghiến răng, hận không thể lập tức đi tìm Mã Tề, chém chết phế vật ngoan độc này.

Lần đầu tiên cô hận tại sao mình không quản nổi mình, luôn đi tìm đàn ông. Loại chuyện này rõ ràng chính là hai bên tình nguyện, lúc trước Mã Tề cũng chưa nói không đồng ý, sao bây giờ còn quay lại cắn cô một cái?

Giới nhì Mã Tề, anh chờ đi, chờ tôi lấy hơi lại, tôi phải chơi chết anh!

Người đại diện nhanh chóng bàn xong việc cần chú ý với Nhâm Thư Chi, Nhâm Thư Chi lại gọi điện thoại cho Mã Tề, vẫn không ai nhận. Đang lúc cô tính toán dựa theo lời người đại diện nói, trước hết thanh minh trên weibo rằng người trên ảnh không phải là Dung Hù, đột nhiên liền nhìn thấy một tin tức!

[Đại đội trưởng giới giải trí: @Dung Hù và @Nhâm Thư Chi đêm khuya hôn môi? Hoàn toàn không đúng! Người trên ảnh không phải là Dung Hù, là @Mã Tề! Buổi chiều đại đội trưởng cố ý nhờ bạn bè tìm được nhân viên đoàn phim «Mê thành», đối phương tiết lộ rằng, lúc quay phim, Dung Hù căn bản không nói được mấy câu với Nhâm Thư Chi, ngược lại là Mã Tề trước giờ luôn có quan hệ thân mật với Nhâm Thư Chi.]

Nhâm Thư Chi sùng sốt: đây là có chuyện gì?

Weibo Đại đội trưởng giới giải trí lập tức được rất nhiều dân mạng hồi âm: [Không phải chứ? Nếu thật sự không phải là Dung Hù, vậy paparazi có thể nhìn lầm sao? Làm sao có thể là Mã Tề?]

Fan Dung lại vui mừng quá đỗi, đẩy ra mây mù: [Dung Dung nói cậu ấy chưa từng có bất cứ quan hệ thân mật nào với Nhâm Thư Chi, hóa ra người trên ảnh căn bản không phải cậu ấy. Tin tưởng Dung Dung, chúng ta tin tưởng Dung Dung!]

Không biết sao, trong lòng Nhâm Thư Chi có chút không thoải mái. Khi thật sự có người chỉ ra người kia không phải là Dung Hù, mà là Mã Tề, cô cảm thấy mặt mũi mình đều mất hết. Nếu cô yêu đương với Dung Hù, đó là một chuyện hạnh phúc bao nhiêu, dựa theo nhân khí và tài nguyên của Dung Hù hiện tại, địa vị trong giới không hề kém hơn cô, thậm chí còn tốt hơn cô. Nếu đổi thành Mã Tề...

Nếu cô thật sự thích Mã Tề vậy hoàn toàn không hề gì, nhưng cô và Mã Tề chỉ là bạn giường mà thôi.

Dọa người! Thật sự là rất dọa người!

Nhâm Thư Chi vừa tức lại buồn bực, đồng thời trong lòng còn thở phào một hơi. Nhưng mà cô còn chưa hoàn hồn, đột nhiên lại nhìn thấy trên mạng truyền lưu ra một tin tức.

#Nhâm Thư Chi Lý Khiếu Trần khách sạn bí mật bàn chuyện#

Nhâm Thư Chi trừng lớn mắt: “!!!”

Nhấn vào link này, chỉ thấy một nick marketing tiết lộ, nói năm trước lúc cô quay một bộ phim điện ảnh, đêm khuya gặp nhau với nam chính cùng phim. Lần này không có đăng ảnh chụp, nhưng nói rất ra hình ra dạng, mà nam chính chính là Lý Khiếu Trần, là một ông chủ trung niên, diện mạo anh tuấn, cũng có không ít fan.

Nhâm Thư Chi không thể tin được mà nhìn fan Lý Khiếu Trần tập thể nhục mạ mình, con người cô run rẩy, mơ hồ nhận ra một chút không đúng.

Bởi vì... lúc cô quay phim, thật sự có làm bạn giường với Lý Khiếu Trần một đoạn thời gian.

Mà tới đây, chuyện vẫn chưa xong!

Lại có paparazi tiết lộ, lúc Nhâm Thư Chi bắt đầu concert, đã từng hẹn pháo với một ca sĩ tiểu thị trấn tại khách sạn. Lần này ngay cả ảnh chụp cũng có, Nhâm Thư Chi vừa thấy liền biết là mình, nhưng mà trên mặt tiểu thị trấn kia lại bị làm mờ.

Đây thế mà cũng là thật!

Tại sao có thể như vậy? Không phải Mã Tề chỉ muốn yêu đương theo hợp đồng với cô thôi sao? Vì sao lại làm bại lộ những chuyện của cô trước kia?

Điện thoại của người đại diện nhanh chóng gọi tới, hoàn toàn không cần hỏi Nhâm Thư Chi và những người đó có phải thật sự từng làm bạn giường hay không, bởi vì người đại diện biết, đối tượng hẹn pháo của Nhâm Thư Chi khẳng định không chỉ những người này. Nhưng lúc này, Nhâm Thư Chi đã tức giận đến nước mắt chảy không ngừng. Dù cô có lãnh tinh có thông minh hơn nữa, thì cũng chỉ là một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi.

Nhâm Thư Chi miễn cưỡng tỉnh táo lại: “Chị Lý, có người muốn hại em.”

Trên internet, thanh danh Nhâm Thư Chi đã thổi đến người người đều mắng.

Bởi vì có người nói rằng người trên ảnh chụp không phải Dung Hù mà là Mã Tề, cho nên hiện tại mọi người cũng không có chuyên môn đi mắng Dung Hù, mà là mắng Nhâm Thư Chi hẹn pháo với nhiều đàn ông như vậy.

Đương nhiên, một ít anti fan của Dung Hù vẫn còn đang mắng Dung Hù, nói Dung Hù cũng không phải người tốt gì, đi hẹn pháo với Nhâm Thư Chi.

Nhưng năm phút đồng hồ sau, Mã Tề thế mà lại lên weibo, phát biểu thanh minh. Cái weibo ấy chỉ có ngắn gọn hai chữ, lại hoàn toàn đẩy Dung Hù ra ngoài, hần chỉ nói: [là tôi.]

Nhìn thấy Mã Tề đăng weibo, Nhâm Thư Chi tức giận, lại gọi điện thoại cho hắn. Lần này Mã Tề thế mà lại nhận, Nhâm Thư Chi còn chưa kịp mắng, Mã Tề liền cá giận nói: “Nhâm Thư Chi! Cô chọc phải ai, làm chi liên lụy đến tôi? Cô có bệnh à, về sau đừng phải người như cô, tôi tuyệt đối trốn thật

xa. Đồ kỹ nữ cô, chờ chuyện này đi qua, tôi lại tính toán sổ sách với cô!”

Nhâm Thư Chi bị mắng ngu ngời, nhưng trên mạng, bạn giường của cô lại bị tiết lộ ra vài người.

Ngoại trừ Lý Khiếu Trấn bị lộ tên ra ánh sáng, những người khác đều chỉ là danh hiệu. Chỉ có ca sĩ tiểu thụ tươi kia có ảnh chụp làm chứng cứ, những người khác đều là paparazi nói miệng một chút, thiết giả còn có thể phủ định. Chỉ cần Nhâm Thư Chi cắn chết cũng không nhận, vậy paparazi cũng không có cách.

Nhâm Thư Chi thật sự là khó thờ, cô hoàn toàn không rõ là mình chọc phải ai. Mà cô đương nhiên không biết, bên kia bờ đại dương, Từ Tấn nhìn tin tức mới trên màn hình di động, đột nhiên sùng sốt: “Ý, oan uổng cô ta, hóa ra không phải là cô ta đăng tin tức à...”

Giây tiếp theo, không còn paparazi tiết lộ gièm pha của Nhâm Thư Chi nữa. Nhưng trước đó đã tiết lộ vài bạn giường, việc này khiến danh dự Nhâm Thư Chi quả thực đi quết rác, rất nhiều dân mạng đều mắng cô, nói cô ở trong giới quả thực ai cũng có thể làm chồng.

Những dân mạng đó có thể là nói hơi quá đáng một chút, bởi vì những người hẹn pháo với cô đều không bạn gái không gia thất. Nhâm Thư Chi vẫn có nguyên tắc, sẽ không đi làm người thứ ba, chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý cho nhau thôi.

Loại chuyện này đặt trên người nam minh tinh có khả năng cũng sẽ bị mắng, nhưng sẽ không bị mắng thảm như vậy, nhưng đặt ở trên người nữ minh tinh, một vài tên đàn ông quả thực hận không thể khiến Nhâm Thư Chi chết đi ngay bây giờ. Đây là sự bất công giữa nam nữ, cũng tương đối không công bằng với Nhâm Thư Chi, nhưng tạm thời không đề cập tới cái này, trên thực tế chính là, hiện tại Nhâm Thư Chi bị mắng thành cùn.

Công ty của cô không ngừng tra xem là ai ở sau lưng hãm hại Nhâm Thư Chi, mà bên kia, Từ Tấn có chút khó xử nhăn mày, quay đầu nói với người đàn ông nào đó sắc mặt xanh mét: “... Hình như tôi không cần thận lãm đối tượng rồi, lần này Nhâm Thư Chi còn rất vô tội, là Lưu Văn Thanh mua người hãm hại cô ta.”

Lúc này Tần Trình đang cúi đầu gửi tin nhắn với thiếu niên nhà mình, mười phút Dung Hủ mới hồi âm hẩn một chút, bởi vì đang xử lý sự kiện scandal lần này.

Nghe vậy, Tần Trình ngẩng đầu, nhướn mày: “Lưu Văn Thanh?”

Lưu Văn Thanh là một nữ diễn viên Hoa Hạ, lúc còn trẻ từng lấy giải ảnh hậu một lần, nhưng sau đó lại chậm rãi hết thời. Hiện tại gần bốn mươi tuổi, khi cô ta khoảng ba mươi tuổi, chồng cô ta bị paparazi chụp được hình ngoại tình với người khác, hại cô ta mất hết mặt mũi, sau đó hai người xử lý lạnh vài năm, năm trước ly hôn.

Làm một nữ minh tinh mà nói, Lưu Văn Thanh đã từng phong quang, hiện tại gia đình sự nghiệp đều không thuận lợi. Cô phải một mình nuôi nấng con gái, nhưng mà cô đã sớm hết thời, bởi vì biến cố gia đình vài năm này, dáng người cô biến dạng, trên mặt cũng bảo dưỡng không tốt, thêm vài nếp nhăn không che đi nổi. Cô mới chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng đoàn phim tìm đến cô đều nhờ cô diễn loại nhân vật như mẹ, mẹ chồng, cô gần như không có ngày nổi danh.

Từ Tấn đơn giản giải thích một chút.

Hình như rất nhiều năm trước, khi Lưu Văn Thanh và chồng trước cô ta còn chưa có kết hôn, Nhâm Thư Chi và chồng trước của Lưu Văn Thanh từng làm tình nhân một đoạn thời gian. Sau đó Lưu Văn Thanh và chồng trước kết hôn, lúc cô ta và Nhâm Thư Chi hợp tác quay phim, lúc quay cố ý ở trước mặt mọi người đánh Nhâm Thư Chi mấy chục tát, sau đó còn vẫn luôn châm chọc nói móc.

Sau này chồng Lưu Văn Thanh bị bắt gặp ngoại tình, kỳ thật là Nhâm Thư Chi làm ra.

Giữa hai người phụ nữ này hỗn loạn một nùi, nói không nên lời rốt cuộc ai đúng ai sai, Nhâm Thư Chi dường như vô tội hơn một chút, nhưng nói tóm lại, Từ Tấn chỉ có thể nhún vai: “Lần này là tôi làm đối tượng, đã đem vài bạn giường của Nhâm Thư Chi trước đây tiết lộ ra rồi.”

Tần Trình không có hứng thú gì với chuyện này, chỉ hỏi: “Bên phía em ấy thế nào?”

Từ Tấn suy nghĩ chốc lát, hiểu rõ “em ấy” trong miệng Tần Trình là ai: “Kế tiếp Hoa Hạ Entertainment sẽ tiếp nhận, hình như La Chấn Đào cũng liên hệ mấy truyền thông, chuẩn bị đăng tin. Chuyện này không có liên quan gì tới Dung Hủ, chỉ là Lưu Văn Thanh muốn làm lớn chuyện thôi. Lực ảnh hưởng của Mã Tề không đủ, cho nên cô ta đem chuyện đổ lên trên người Dung Hủ.”

Con người hẹp dãi sắc bén hơi hơi nheo lại, thật lâu sau, Tần Trình lạnh lùng nói rằng: “Vậy anh liền đi tìm đương sự chân chính, giúp cô ta một phen, làm lớn chuyện này.”

Từ Tấn cười ha ha, xoay người tiếp tục đi liên hệ.

Người đàn ông tuần mỹ cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình, chỉ thấy trên màn hình di động bóng loáng, tin trả lời của thiếu niên hiện lên.

[Dung Hủ: đang bận, dường như lần này Nhâm Thư Chi cũng bị hãm hại, em là bị liên lụy thôi. Tần Trình, chuyện trước đây của Nhâm Thư Chi bị tiết lộ ra rất nhiều... anh làm hả? ^_^?]

Nhìn ký hiệu mặt cười ở cuối, người đàn ông cong môi, vẻ mặt thoáng nhu hòa vài phần.

[Tần Trình: tiết lộ cái gì? Không liên quan tới anh.] Ừm, đều là Từ Tấn làm.

Từ Tấn ngồi ở ghế phó lái: “Àt xì! A, không phải là Nhâm Thư Chi đang mắng mình chứ?”

Nhìn hồi âm trên di động, Dung Hù ngồi ở ghế sau xe, chậm rãi ngẩng đầu, xuyên thấu qua cửa sổ xe sẫm màu, nhìn về phía bầu trời trong xanh bên ngoài.

Thật sự không phải là anh làm ư?

Thiếu niên nở nụ cười.

[Dung Hù: tuy rằng chuyện này em có thể giải quyết, không phải là chuyện lớn gì, nhưng mà... loại hành vi tiền trạm hậu tẩu của anh, rất nguy hiểm. Có điều nhìn trên việc anh dùng thời gian nhanh nhất giải quyết chuyện này, lần này liền thôi vậy. Chừng nào về nước? ^_~]

Tần Trình cong môi: [em muốn thương anh hả?]

Dung Hù khẽ cười một tiếng: [vậy anh đây là thừa nhận sao?]

[Tần Trình: ^_~]

[Dung Hù: thích ăn sầu riêng không, Tần tiên sinh? ^_~]

Trên internet, scandal hôn môi vừa mới bị lộ ra năm tiếng, nhưng một đương sự trong đó đã bắt đầu không đếm xỉa đến mà nói chuyện phiếm với người yêu nhà mình. Bọn họ trò chuyện hồi lâu, tận đến khi Tần Trình phải đi tham gia một tiệc rượu, mới về một dấu chấm hết.

La Chấn Đào ở thành phố B bận rộn giải quyết chuyện này, mà Dung Hù lại ngồi xe, vững vàng về tới khách sạn.

Đến cửa khách sạn, quả nhiên có một đám phóng viên bao vây ở nơi này. Bọn họ không biết từ chỗ nào nhận được tin tức về khách sạn của đoàn phim «Không tiếng động», một đám cầm micro, điên cuồng chen về phía Dung Hù.

Lúc này, hai bảo tiêu La Chấn Đào mời liền có đất dụng võ.

Hai bảo tiêu cường tráng to lớn chặn mấy phóng viên đó ở chỗ cách Dung Hù một thước, căn bản không cho bọn họ cơ hội tiếp cận Dung Hù. Nhưng những phóng viên đó sao có thể buông tha tin tức lớn như vậy, bọn họ đi theo Dung Hù vào khách sạn, còn cố ý chen về phía trước.

Một phóng viên cao giọng hô: “Dung Hù, cậu thấy thế nào về scandal giữa cậu và Nhâm Thư Chi hôm nay? Cậu có cái gì muốn nói không?”

Bước chân thiếu niên chậm rãi dừng lại, cậu quay đầu, tháo kính râm xuống, lộ ra một đôi mắt trong suốt xinh đẹp.

“Scandal của... tôi và Nhâm Thư Chi? Chẳng lẽ, không phải là scandal của Mã Tề và Nhâm Thư Chi sao?”

Phóng viên kia lập tức ngây người.

Mỉm cười, sau khi để lại những lời này, thiếu niên tuấn tú liền nâng bước đi, để bảo tiêu chặn đám phóng viên vương bận đó ở sảnh khách sạn.

Các phóng viên kỳ thật đã sớm biết chuyện không liên quan tới Dung Hù, nhưng mà bọn họ vẫn muốn mò tin tức từ chỗ Dung Hù. Lấy nhân khí của Dung Hù hiện tại, mở đầu sự kiện scandal có quan hệ với cậu sâu như vậy, chỉ cần cậu nói một vài lời không nên nói, các phóng viên liền thêm mắm thêm muối đưa tin.

Có điều đối với Dung Hù mà nói, chuyện này đã không còn liên quan với cậu. Trải qua chuyện này, fan cậu coi như là đã trải qua một lần lễ rửa tội. Fan chân chính yêu thích cậu dứt khoát kiên quyết ở lại ủng hộ cậu, lực ngưng tụ của nhóm fan càng mạnh.

Mà chiến tranh của Nhâm Thư Chi và Lư Văn Thanh chỉ mới vừa bắt đầu. Xuất phát từ ý xin lỗi, trước khi chuẩn bị gây sức ép cho Lư Văn Thanh, Từ Tấn tìm một phương thức vòng vèo, hữu tình nhắc nhở công ty của Nhâm Thư Chi một chút, để bọn họ cũng biết độc thủ sau màn chân chính.

Trên thế giới này, khủng bố nhất không phải là thù đoạn quang minh chính đại, mà là sau lưng lục đục với nhau. Nhâm Thư Chi lại không phải là một cái đèn cầy dầu, nếu không thì lúc trước cô cũng sẽ không tính kế cho Lư Văn Thanh cửa nát nhà tan... nhà tan rồi lại hết thời. Mà Lư Văn Thanh điên cuồng báo thù, cũng thù đoạn lố lố xuất hiện, không phải là một nhân vật đơn giản.

Đương nhiên, những việc đó đã không có quan hệ quá lớn với Dung Hù, chuyện giữa hai người phụ nữ này, dù có huyền ảo đến long trời lở đất, cũng là chuyện của các cô ấy.

Dung Hù vừa đi ra thang máy, vừa đầy hứng thú xem một cái weibo Nhâm Thư Chi vừa mới đăng.

[Nhâm Thư Chi: tôi không làm kẻ thứ ba, tôi cũng không ngoại tình, sinh hoạt cá nhân của tôi thế nào là chuyện của tôi, cảm ơn dân mạng quan tâm. Về phần có người, chính là không muốn nhìn người khác sống tốt, lần này tôi thụ giáo, có một người phụ nữ điên lên, thật sự là thấy ai cũng cần.]

Thế mà lại trực tiếp cần xé à?

Xem ra, chuyện hôm nay vẫn chưa xong.

Dung Hù lại nhìn nhìn bình luận của fan dưới weibo mình, cậu khe khẽ thở dài, đăng một cái weibo ——

[Dung Hù: buổi tối các bạn ăn gì, phải ăn no nhé. Tôi thì ăn mì sợi, @đạo diễn Hứa Sanh mời khách, @Tiêu Tử Đồng ăn hai bát, trước khi ăn hình như cô ấy có nói... muốn giảm béo? [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm]]

Đăng xong weibo báo bình an cho fan, Dung Hù để điện thoại đi động xuống, chuẩn bị đi tìm thẻ phòng. Nhưng ngay tích tắc cậu vừa mới cúi đầu, đột nhiên, một cái di động liên nhét tới trước mặt cậu. Cậu mãnh liệt ngo ngắ, còn chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe một giọng nói cổ ý đề thấp từ trước mặt mình vang lên: “Dung tiên sinh Dung tiên sinh, xin hỏi ngài thấy thế nào về sự kiện scandal lần này? Ngài và Nhâm Thư Chi thật sự đang yêu đương sao? Ngài có bạn gái hay không?”

Chậm rãi nâng tầm mắt lên, sau khi nhìn thấy bạn ca sĩ mặt baby anh tuần đáng yêu trước mắt, Dung Hù co rút khóe miệng, nhận được dục vọng muốn đánh một quyền trên đầu đối phương.

Cậu khẽ nhướn mi, cười nhạt nói: “Phóng viên Lâm, tin tức của ngài không khỏi quá lạc hậu rồi. Chẳng lẽ ngài không thấy tin tức mới nhất, người trên ảnh, không phải là tôi à?”

Lâm Huyền trừng to mắt: “Hả?!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chương 114

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Dung Hù và Lâm Huyền chạm mặt ở hành lang, hai người cùng đi về phòng.

Phòng Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng ở bên dưới một tầng, mà phòng của Dung Hù và Lâm Huyền vừa vặn ở cùng tầng. Hai người vừa đi, Lâm Huyền vừa cúi đầu tìm đọc tin tức mới nhất. Khi phát hiện đương sự của sự kiện hôn mê đột nhiên từ Dung Hù biến thành Mã Tề, thậm chí Nhâm Thư Chi và Lưu Văn Thanh đã bắt đầu đại chiến câu xé, hấn ngay cả người, hoàn toàn không kịp phản ứng.

“... Giữa trưa hôm nay lúc tôi lên máy bay, rõ ràng không phải như thế mà!”

Dung Hù nghe vậy, cười nhạt nhướn mi: “Cho nên nói, phóng viên Lâm, tin tức của anh quá lạc hậu.”

Hôm nay là ngày đầu tiên đoàn phim «Không tiếng động» bắt đầu tuyên truyền, đêm qua Lâm Huyền ở Singapore tham gia một hoạt động, hôm nay thật sự không đuổi kịp chương trình talk show, vì thế buổi tối mới đến thành phố S.

Kỳ thật thân là nam số hai, nếu Lâm Huyền vắng mấy lần hoạt động tuyên truyền, vấn đề cũng không phải quá lớn. Bởi vì cảnh diễn của nam số hai là hấn thật sự là tương đối ít, ít hơn nữ số 2 Lưu Tuệ Chân rất nhiều. Nhưng mà đồng thời hấn cũng là người biểu diễn ca khúc chủ đề phim «Không tiếng động», hơn nữa nhân khí lại rất cao, Hứa đạo đương nhiên sẽ không bỏ qua một chiêu bài tuyên truyền sống sờ sờ như vậy.

Nhìn trên internet, Nhâm Thư Chi và Lưu Văn Thanh điên cuồng mắng nhau câu xé, Lâm Huyền căn bản không hề thấy thú vị, ngược lại cạ lời mà nói rằng: “Vốn dĩ tôi còn thật sự tưởng rằng cậu yêu đương. Tuy rằng, trước kia tôi từng nghe nói, thanh danh Nhâm Thư Chi ở trong giới không phải là đặc biệt tốt, nhưng nếu người ta là bạn gái của cậu, tôi cũng liền lười nói gì. Hiện tại cô ta không phải là bạn gái cậu, vậy cũng vừa lúc, đỡ cho tôi còn phải làm bộ như không chán ghét cô ta.”

Cùng là ca sĩ, Lâm Huyền tự nhiên là tiếp xúc với Nhâm Thư Chi càng nhiều.

Dung Hù không có hứng thú hỏi scandal của Nhâm Thư Chi, hai người lại trò chuyện tán gẫu, liền tự mỗi người cúi đầu chơi điện thoại của mình.

Dung Hù vẫn luôn cúi đầu, trả lời tin nhắn cho người đàn ông nào đó. Cái người bên kia bờ đại dương dường như đã nhàn rồi, hai người anh tới em đi mà gửi tin nhắn.

Bởi vì người đàn ông kia đến giờ cũng chưa chịu chính miệng thừa nhận mình có tham dự vào chuyện Nhâm Thư Chi, Dung Hù cũng không ép hỏi nữa, ngược lại không ngừng hỏi: [không thích sàu riêng? Vậy anh thích bàn phím không? Ván chà quần áo? Remote? A em biết rồi, khẳng định anh thích mì ăn liền.]

Ngay sau đó, người đàn ông trả lời lại: [mì ăn liền cũng được hả?]

Khóe miệng thiếu niên nhẹ nhàng nhếch lên, hồi âm lại: [đương nhiên có thể, xem ra là anh thích mì ăn liền.]

Tần Trình: “...”

Cho dù Tần Trình không có hồi âm, nhìn đối phương im lặng thật lâu, Dung Hủ cũng có thể tưởng tượng ra, trên một tiệc rượu gần nắp xinh đẹp, người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng ấy giờ phút này đang đơ cái mặt than, nhìn chăm chăm màn hình di động.

Người ở bên ngoài nhìn vào, có lẽ nghĩ Tần Trình đang suy tư vấn đề gì nghiêm túc. Nhưng ai có thể ngờ rằng, hắn thế mà lại đang suy tư... mì ăn liền mà cũng có thể quý hả?!

Nghĩ nghĩ, Dung Hủ còn chưa dừng ý cười, đột nhiên điện thoại liền vang lên.

Lâm Huyền theo bản năng nhìn thoáng qua phía cậu, Dung Hủ lại lấy tốc độ nhanh nhất chuyển màn hình di động sang bên kia, tránh được tầm mắt hắn, đồng thời ần từ chối không nhận.

Hơi hơi sững sốt, Lâm Huyền không nghĩ quá nhiều, lại quay đầu về.

Dung Hủ lập tức gửi tin nhắn qua: [ở cùng chỗ với mấy người Hứa đạo, không tiện.]

Tần Trình tự nhiên cũng không nghĩ quá nhiều: [ừm, nghỉ ngơi sớm một chút, về khách sạn rồi thì nói cho anh biết.]

Vì thế, thân là đội viên nhóm Tần Phong Phong, Lâm Huyền bỏ lỡ cơ hội đầu tiên bắt lấy gián điệp của tổ chức.

Hai người nhanh chóng ở cửa phòng nói lời tạm biệt, trước khi đi, Lâm Huyền đột nhiên mở miệng nói một câu “Dung Hủ”, Dung Hủ lập tức quay đầu nhìn hắn. Chỉ thấy tiểu thiên vương mặt baby đỏ rồi rầm nhần chặt mày, suy tư thật lâu, mới lên tiếng: “Thôi, chờ tôi xác định lại, ngày mai rồi nói với cậu, không phải là chuyện lớn gì.”

Nghe xong lời này, Dung Hủ nhướn mày: “Chuyện gì, không thể nói bây giờ à?”

Lâm Huyền cũng không do dự: “Được rồi, hiện tại nói cũng không có gì. Chính là giữa trưa hôm nay trước lúc tôi lên máy bay, Hứa đạo có nói với tôi, muốn tôi mời cậu tham gia concert toàn cầu bắt đầu từ cuối tháng này của tôi, đảm nhiệm khách mời.”

Hai mắt trong suốt dần dần tròn to, Dung Hủ kinh ngạc nhìn tiểu thiên vương trước mắt, chỉ nghe người kia tiếp tục nói rằng: “Vừa vặn trạm đầu buổi lưu diễn của tôi là ở thành phố S, hơn nữa trước ngày «Không tiếng động» công chiếu hai ngày, Hứa đạo muốn mượn việc này tuyên truyền một chút.”

Trên mặt hiện lên một chút cổ quái, Dung Hủ dờ khóc dờ cười nói rằng: “Sao Hứa đạo không hề nói việc này với tôi?”

Lâm Huyền nghĩ nghĩ: “Đại khái bởi vì bên phía tôi còn chưa có xác nhận đi? Có điều dù bên tôi xác nhận, cũng không biết bên cậu có thời gian hay không. Vẫn là chờ hết thầy xác định rồi nói cho cậu biết tương đối tốt, như vậy tương đối ổn thỏa.”

Dung Hủ hiểu rõ gật đầu.

Hứa đạo suy tính cũng không phải không có đạo lý, concert không chỉ là chuyện của một mình ca sĩ, còn liên quan đến rất nhiều phương diện như bên tài trợ của concert này, người đại diện của ca sĩ, cùng với công ty sau lưng ca sĩ.

Bản thân Lâm Huyền chính là ca sĩ dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, vấn đề ở phương diện công ty hắn là không lớn, Hoa Hạ Entertainment khẳng định sẽ nâng đỡ Dung Hủ, vậy người đại diện của Lâm Huyền cũng liên không phải là vấn đề. Nhưng trừ đó ra, còn có vấn đề của nhà tài trợ, còn phải thiết kế lại tiết mục trên concert. Nếu việc này có biến cố, vậy thì có mời Dung Hủ đảm nhiệm khách quý hay không, sẽ rất khó nói.

Chỉ khi chờ hết thầy xác định xong, lại nói cho Dung Hủ, để ê-kíp của Dung Hủ làm ra quyết định, đây mới là thỏa đáng nhất.

Hứa đạo đương nhiên không thể tưởng được, có một tên miệng rộng nói trước với Dung Hủ. Ban đêm Hứa đạo còn chưa ngủ, liền nhận được tin nhắn của Dung Hủ.

Nhìn cái tin nhắn này, khóe miệng Hứa đạo co rút, trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Huyền: “Bên cậu còn chưa xác định đâu, hiện tại nói cho Dung Hủ làm chi? Tuy rằng Dung Hủ cũng không nhất định có rảnh, nhưng cậu nói trước, rất không tốt!”

Lâm Huyền đang đánh răng, vừa nghe, vừa ục ục ục ục mà trả lời: “Có á chỉ hông cốt?”

Hứa đạo nghe nửa ngày mới nghe hiểu: “Có cái gì không tốt hả? Tôi vốn đã chuẩn bị tốt, chỉ cần bên cậu OK, tôi dùng khổ nhục kế nói một câu với Dung Hủ, để cậu ta nhất định phải đi đảm nhiệm khách mời concert của cậu. Hiện tại tốt rồi, khổ nhục kế của tôi còn chưa ra, cậu đã vạch trần hết góc gác của chúng ta, cậu nói cái này gọi là gì, nếu Dung Hủ không đồng ý thì làm sao?!”

Lâm Huyền nói thế nào cũng là tiểu thiên vương đang hot nhân khí siêu cao, ở trong giới, người có thể hô to gọi nhỏ với hắn như vậy không nhiều lắm, nhưng cổ tinh Hứa đạo chính là một trong số đó. Vì thế nửa phút sau, Lâm Huyền đánh răng xong, nhanh chóng bán manh với Hứa đạo, xem như dời được việc này đi.

Mà bên kia, Hứa đạo cũng đã gửi tin nhắn chơi khổ nhục kế với Dung Hủ: [«Không tiếng động» của chúng ta thật sự là mệnh đề nhấp nhô, sự kiện Lô

Tường Bức thanh danh thói biết bao nhiêu, gần đây cậu lại đụng phải chuyện Nhâm Thư Chi. Dung Hù à, cậu nói một chút xem, tôi đã tuổi này rồi, quay bộ phim còn phải trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu nói tôi có khổ hay không? Có xót xa trong lòng không?]

Vốn dĩ Dung Hù chỉ nghĩ Hứa đạo đùa một chút, lại không ngờ rằng Hứa đạo lại gửi đến một trận tin tức bán thâm như vậy. Cậu nghĩ rồi nghĩ, liền hiểu rõ Hứa đạo đây là dùng khổ nhục kế, là muốn mình phải phối hợp với Lâm Huyền làm một sóng tuyên truyền, gia tăng độ nóng cho «Không tiếng động».

Dung Hù không quá khắt khe với việc làm khách mời concert, quan hệ giữa cậu và Lâm Huyền vốn dĩ không tồi, cậu cũng không ghét Lâm Huyền.

Đi tham gia concert, vừa có thể làm tuyên truyền cho «Không tiếng động», lại có thể mở rộng sự ảnh hưởng của mình, có sao mà không làm?

Kỳ thật Hứa đạo cũng hiểu rõ điểm này, chuyện này đối với Dung Hù là trăm lợi mà không một hại. Nhưng đề nghị dù sao cũng là Hứa đạo nói ra, nếu Dung Hù người ta chết sống không đáp ứng, vậy Hứa đạo cũng không có biện pháp, cho nên ông chỉ có thể dùng tới khổ nhục kế.

Trong lòng có tính toán, Dung Hù thuận tay hồi âm một tin nhắn cho Tần Trinh, đồng thời lại hồi âm cho Hứa đạo: [về concert. . . Hứa đạo, cháu cảm thấy không quá thích hợp. Dù sao cháu cũng là diễn viên, nhạc của Lâm Huyền cháu không biết hát cho lắm, giờ đột nhiên đi tham gia concert của hắn, ngại nói xem cái này. . . ^_^]

Nhìn icon “^_^” của thiếu niên ở cuối, hai má Hứa đạo run rẩy, trong lòng đã mắng Lâm Huyền một trăm lần.

Ông cụ lại bán thâm với Dung Hù hai lần, khi ông phát hiện Dung Hù dường như vẫn luôn trên chọc mình, Hứa đạo trực tiếp cá giận nói: [giỏi lắm, thật sự tưởng gần đây tính tình tôi tốt, không quay phim thì sẽ không phát giận à? Dung Hù, cậu liền nói thẳng, có đi hay không?]

Mất thấy Hứa đạo thật sự nổi giận, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp không biết làm thế nào mà cong môi, gửi qua: [vì «Không tiếng động» của chúng ta, được.]

Nhìn thấy tin nhắn này, lúc này Hứa đạo mới vừa lòng than thở một câu: “Vầy còn không tệ lắm”

Nhưng đợi chốc lát, Hứa đạo vừa mới để điện thoại di động xuống, lại bắt đầu mắng: “Thật sự là, thằng nhóc Dung Hù này cũng quá xấu xa, rõ ràng việc này cũng có lợi ích với cậu ta, còn muốn mình cầu cạnh.” Ngoài miệng là đang mắng, nhưng trên mặt Hứa đạo lại mang theo tươi cười hòa ái.

Giữa trưa hôm sau, người đại diện của Lâm Huyền đã xác nhận, mời Dung Hù đảm nhiệm khách mời concert.

Để có thể tham gia concert, Dung Hù còn phải đặc biệt dành ra một ngày để tiến hành tập luyện.

Chuyện xác định xong, Dung Hù trực tiếp nói cho La Chấn Đào. Người kia đương nhiên vui sướng ngây ngất, không chút do dự đồng ý, mà còn bắt đầu an bài hành trình cho Dung Hù, dành ra thời gian rảnh để tham gia tập luyện.

“Tiểu Hù, mấy năm này nhân khí Lâm Huyền vô cùng cao, lần lưu diễn toàn cầu này ít nhất là mỗi lần một vạn người. Hơn nữa thành phố S là trạm đầu, có ba vạn người yêu nhạc tham gia. Theo anh biết, vé concert của hắn đã sớm bán sạch, việc đó đối với chúng ta cũng có chỗ tốt, nhưng cậu phải vất vả một chút, để tham gia tập luyện.”

Nghe giọng La Chấn Đào vội vàng ở đầu kia điện thoại, Dung Hù nâng mắt lên, nhìn về phía Hứa đạo đang giáo huấn Lâm Huyền cách đó không xa, lại nhìn Tiêu Từ Đồng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Ý cười bên môi càng thêm xán lạn vài phần, thiếu niên hơi hơi gật đầu: “Không sao, đó cũng là cơ hội tốt, anh La, anh giúp em an bài thời gian đi, đừng chậm trễ việc tuyên truyền «Không tiếng động», còn có việc thử vai phim mới.”

La Chấn Đào lập tức đáp ứng: “Được!”

Đầu tháng mười một, bốn người Hứa đạo, Dung Hù, Tiêu Từ Đồng và Lâm Huyền tụ tập, tuyên truyền «Không tiếng động» chính thức bắt đầu.

Đại khái là mỗi một đạo diễn có sở thích khác nhau, ngoại trừ tham gia vài show tổng hợp tương đối nổi tiếng của Hoa Hạ, đoàn phim «Không tiếng động» cũng không có tham gia bất cứ một show thực tế nào. Từ giữa tháng mười một, Hứa đạo liền dẫn Dung Hù và Tiêu Từ Đồng bay đi Anh, Pháp và Mỹ, cũng tiến hành tuyên truyền ở ba nơi.

«Mê thành» chỉ chiếu ở Hoa Hạ, nhưng «Không tiếng động» thì bắt đầu từ tháng mười hai, sẽ lục tục công chiếu ở các nơi trên toàn cầu.

Lúc đoàn phim «Không tiếng động» rời khỏi Hoa Hạ, Lâm Huyền vẫn ở lại trong nước, tham dự tập luyện concert.

Cùng ngày đoàn phim «Không tiếng động» vừa mới rời đi Hoa Hạ, trận đại chiến cầu xé duy trì tròn mười hai ngày trên internet, rốt cuộc về một dấu chấm hết. Mặc cho ai cũng không ngờ, trận cầu xé của Nhâm Thư Chi và Lưu Văn Thanh, thế mà lại có thể oanh oanh liệt liệt như thế, không chỉ ảnh hưởng đến Hoa Hạ, thậm chí trong phạm vi toàn thế giới đều có tin tức đưa tin.

Lúc đầu sau khi Nhâm Thư Chi đăng weibo tuyên chiến, Lưu Văn Thanh còn chưa có đứng ra trả lời. Nhưng theo sát mà đến, ê-kíp PR của Nhâm Thư Chi thế mà lại kiện “Chó săn nhỏ nhà bên” lên toà án, nói “Chó săn nhỏ nhà bên” vu hãm Nhâm Thư Chi, hủy hoại danh dự cô.

Chó săn nhỏ nhà bên đương nhiên không phục, trực tiếp cách không đặt câu hỏi: [ha hả, người trên ảnh không phải là cô sao?]

Người đại diện của Nhâm Thư Chi lại bắt lấy trọng điểm: [vậy người trên ảnh là Dung Hủ sao?!]

Chó săn nhỏ nhà bên: “...”

Dân mạng vây xem trò hay: “...”

Dung Hủ người ta còn chưa đứng ra nói chuyện đâu, cô thay người ta sốt ruột làm gì hả!

Xử lý xong chuyện Chó săn nhỏ nhà bên, Nhâm Thư Chi tiếp tục mắng Lư Vãn Thanh. Thân là một ca sĩ, còn là một nữ ca sĩ độc thân, Nhâm Thư Chi biết, sau khi chuyện mình thường xuyên hẹn pháo ở trong giới bại lộ, dù cô có giải thích như thế nào đi nữa, người khác cũng không có khả năng xem như cô vô tội.

Đơn giản liền không đi giải thích! Trực tiếp mắng chết tên làm chủ sau màn!

Vì thế, buổi tối mười một giờ ——

[Nhâm Thư Chi: cô cũng thấy mình không có mặt mũi đứng ra hả? Lúc trước quay phim cô ý đánh tôi ba mươi sáu bạt tai, còn đẩy tôi vào nước lạnh -4 độ, hiện tại thật sự là thiện ác có báo, ông trời đang nhìn!]

Mười phút sau ——

[Nhâm Thư Chi: có người trước kia ở trong giới diễn võ dương oai, mắc bệnh ngôi sao rất nặng mà, hiện tại cô đứng trước mặt tôi, còn dám đánh tôi không?]

Hai mươi phút sau, ba mươi phút sau, Nhâm Thư Chi lại liên tục đăng weibo.

Nhóm dân mạng hoàn toàn không ngờ, sau sự kiện hôn môi và hẹn pháo, thế mà lại còn có thể xem được vở tuồng này. Cả buổi tối đó, Nhâm Thư Chi quả thực vinh quang tột đỉnh, toàn internet đều đang chú ý trận cách không mắng chiến của cô, tận đến khi Lư Vãn Thanh tiếp chiến.

[Lư Vãn Thanh: đoạt đàn ông của người khác, thật đúng là không biết xấu hổ! Ước gì người khác đánh cô nhĩ @Nhâm Thư Chi]

Dân mạng vừa thấy, càng kích động không thôi.

Đoạt đàn ông? Nhâm Thư Chi?!

Nhâm Thư Chi đương nhiên cũng sẽ không lùi bước, dựa vào lý lẽ mà cố gắng.

Ban đêm, Nhâm Thư Chi và Lư Vãn Thanh ngay trên weibo mắng nhau. Ba ngày kế tiếp, hai người thường thường cách không đối mắng, khiến nhóm dân mạng hô to đã nghiền. Dù sao thì hiện tại nhân khí của Nhâm Thư Chi cao hơn Lư Vãn Thanh, khi rất nhiều fan phát hiện nữ thần nhà mình hóa ra là bị Lư Vãn Thanh hãm hại, bọn họ lập tức đứng ra, ủng hộ Nhâm Thư Chi.

Lư Vãn Thanh đã sớm hết thời, fan của cô hoàn toàn kém Nhâm Thư Chi. Nhưng mà Lư Vãn Thanh ở trong giới nhiều năm, bạn tốt nhiều hơn Nhâm Thư Chi rất nhiều, ngày thứ tư, liền có một nam diễn viên trung niên hơn bốn mươi tuổi đứng ra ủng hộ Lư Vãn Thanh.

Trận mắng chiến này huyền não cực lớn, dù Dung Hủ rất bận rộn với hoạt động tuyên truyền «Không tiếng động», cũng có nghe thấy. Hơn nữa cũng thường xuyên có người dẫn chương trình ở trong show hỏi cậu, về cái nhìn với chuyện Nhâm Thư Chi.

Tuy Dung Hủ và chuyện này hoàn toàn không liên quan, thuận túy là bị liên lụy, nhưng nói thế nào thì cậu cũng coi như là một nửa đương sự.

Đối với việc này, Dung Hủ chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười, vô tội chớp mắt mấy cái: “Tôi còn chưa có thời gian lên mạng nữa, chờ tôi tìm đọc tin tức mới nhất một chút, về sau lại đến trả lời vấn đề này nhé?”

Tìm đọc tin tức mới nhất? Căn bản là đang tìm xem, hôm nay lại có ai xếp hàng, hôm nay hai bên lại bắt đầu mắng như thế nào.

Thời gian cứ như vậy từng ngày đi qua, cùng một ngày đoàn phim «Không tiếng động» rời khỏi Hoa Hạ, trận chiến mắng của Nhâm Thư Chi và Lư Vãn Thanh vừa mới chấm dứt, kết quả xét xử lần hai của Lô Tường Bác cũng tuyên bố.

Lô Tường Bác phán tạm giữ hai tháng, phạt tiền năm triệu sáu trăm ngàn!

Nhóm dân mạng lúc này mới kết thúc một vở tuồng, bên kia lại bắt đầu một vở tuồng khác. Mọi người ngựa không ngừng vó chạy tới vây xem Lô Tường Bác khóc lóc kẻ lẽ, cùng với lần thứ ba hấn chống án.

Dưới màn ảnh của phóng viên, Lô Tường Bác ảm ức rơi lệ đầy mặt, liên tục nói mình oan uổng.

Nhưng mà trong lòng nhóm dân mạng, bọn họ chỉ chú ý tới một việc: [ha ha ha ha, sau khi xét xử lần hai, Lô Tường Bác bồi thường Lư Tuệ Chân thêm một trăm ngàn! Mọi người nói xem, lần xét xử thứ ba cuối cùng, Lô Tường Bác sẽ không bị bồi thường thêm tiền nữa chứ? Đau lòng hấn, ha ha ha ha, ủng hộ Lô Tường Bác chống án! Đáng tiếc nhiều nhất chỉ có thể được ba lần, bằng không ủng hộ hấn cứ chống án hoài ha ha ha ha ~]

Có một chuyện kỳ thật Hứa đạo nói không tính là đúng, chuyện của Lô Tường Bác tuy rằng thanh danh thực thối, tình tiết ác liệt, nhưng đoàn phim «Không tiếng động» nhận được từ đó, càng nhiều vẫn là độ đề tài. Dù sao thì hiện tại nam số hai đã đổi thành Lâm Huyền, Lô Tường Bác hoàn toàn không thể so sánh, có Lâm Huyền ở đây, căn bản không ai để ý người sắm vai nam số hai trước đây là Lô Tường Bác.

Có điều đối với bất luận một đạo diễn nào mà nói, bọn họ quả thật muốn đoàn phim của mình đạt được càng nhiều độ nóng, nhưng bọn họ lại không muốn dựa vào tiếng xấu để được nổi tiếng.

Chuyện Nhâm Thư Chi huyền nào còn lớn hơn chuyện Dung Hù phát ngôn In your heart lúc trước rất nhiều, nhờ có cô, phòng bán vé «Mê thành» tăng vọt. Rất nhiều tập đoàn truyền thông nhìn thấu tác dụng chậm của phòng bán vé «Mê thành», không chút do dự liền hoãn thời gian xuống rạp của bộ phim điện ảnh này lại, một tay đẩy thời gian lên tháng mười hai.

Nhưng lúc này, Viên đạo không còn vui mừng phấn chấn gọi điện thoại báo tin vui cho Dung Hù nữa.

Khi Dung Hù gọi điện thoại cho ông, chúc mừng phòng bán vé «Mê thành» đột phá sáu tỷ, đầu kia điện thoại, cảm xúc Viên đạo lại dường như có chút suy sụp: “Tôi muốn loại nổi tiếng này làm gì? Dù tôi có xem lợi ích là trên hết đi nữa, cũng không muốn khiến bộ phim dính với loại gièm pha này. Tùy tiện đi, lúc trước sao tôi lại tìm Nhâm Thư Chi đến đóng phim nhỉ? Dung Hù, cậu đừng liên hệ với cô ta nữa, mấy ngày nay sầu chết tôi. Có cô ta ở đây, tổ ủy các giải thưởng lớn khẳng định sẽ không xem trọng phim của chúng ta, tên tuổi Viên đạo diễn thường của tôi đều bị cô ta hủy!”

Thật không ngờ sẽ nghe được lời như vậy, Dung Hù khẽ kinh ngạc, một lát sau, trong lòng lại cảm thấy có chút ấm áp. Cậu an ủi: “Viên đạo, phim của chúng ta rất tốt, ngài không cần lo lắng. Chuyện Nhâm Thư Chi không thể che đi sự xuất sắc của «Mê thành», cháu tin tưởng mình, cũng tin tưởng ngài.”

Những lời này, Viên đạo cũng không trả lời.

Qua thật lâu, ông mới buông tiếng thở dài, có chút mệt mỏi cười nói: “Nghe nói bộ phim sau hình như cậu hợp tác với Clemens hả? Chúc mừng cậu, chúc cậu có thể lấy được nhân vật kia. Phim của Cle luôn luôn không tồi, phòng bán vé rất cao, giải thưởng cũng rất tốt, cậu đừng bỏ lỡ.”

Không nghi hoặc làm sao đối phương biết phim mới của mình, Dung Hù mỉm cười nói: “Cảm ơn ngài, nhận lời hay của ngài.”

Viên Khắc là một đạo diễn thực tế, nhưng cũng là một đạo diễn nhiệt tình yêu thương tác phẩm của mình.

Cúp điện thoại, Dung Hù lại xoa người vui đầu vào việc tuyên truyền «Không tiếng động».

Liên tiếp hơn nửa tháng tuyên truyền, khiến thiếu niên vốn đã gầy càng có vẻ mỏng manh hơn vài phần. Từ nước Anh xuất phát, sau khi vượt qua toàn bộ Đại Tây Dương, chính là bờ biển nước Mỹ.

Khu phố New York phồn hoa náo nhiệt, đoàn phim «Không tiếng động» vừa mới xuống sân bay, liền nghênh đón một lần đón máy bay long trọng.

Hứa đạo hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng ở bên kia bờ đại dương cũng có fan đón máy bay, ông cụ sừng sốt thật lâu, vừa mới quay đầu nói với Từ Đồng một câu “xây ra chuyện gì, nhiều fan đến xem chúng ta như vậy à?”, lời còn chưa nói xong, chợt nghe trong đám người truyền đến một tiếng la vang dội: “Dung Dung! Dung Dung! Dung Dung!!!”

Tiếng Trung rõ ràng vang lên ở dị quốc tha hương, Hứa đạo tập trung nhìn, lúc này mới phát hiện, trong nhóm fan đến đón máy bay lần này, hơn phân nửa đều là người da vàng tóc đen mắt đen.

Dung Hù cũng không ngờ fan của mình lại tổ chức đón máy bay, rất nhiều chuyện nếu fan muốn biết, chung quy sẽ có biện pháp. Chẳng hạn như bọn họ biết hôm trước đoàn phim «Không tiếng động» chấm dứt tuyên truyền ở Anh, hôm nay tới New York tham gia một talk show, bọn họ lại tra chuyến bay trong hai ngày này, thực dễ dàng tìm được vài chuyến bay Anh Mỹ.

Nhưng mà, hai ngày này từ Anh bay đến Mỹ tổng cộng có chín chuyến.

Từ rất xa, Dung Hù đã nhìn thấy một fan nữ nhỏ xinh tú khí không ngừng quơ băng đèn viết hai chữ “Dung Dung”, dưới mắt đã có một quần xanh. Cô dường như thực mệt mỏi, nhưng mà trong hai mắt cô nhìn Dung Hù lại lộ ra một luồng ánh sáng.

Hắn là thật lâu không nghỉ ngơi tốt.

Có lẽ, từ buổi tối hôm trước đã bắt đầu ở sân bay chờ.

Trong lòng không biết là cảm giác gì, Dung Hù đi lên đơn giản ký tên cho mọi người, dặn dò mọi người trên đường trở về cẩn thận. Cuối cùng sau khi chụp ảnh chung, cậu nhìn nhóm fan kích động đến sắp khóc, vẻ mặt nghiêm túc, nói rằng: “Nếu các bạn không chăm sóc tốt cho mình, tôi sẽ rất tức giận.”

Nhóm fan lập tức sững sốt, khi lấy lại tinh thần, Dung Hù đã cùng đoàn phim «Không tiếng động» rời đi, lưng hướng về phía bọn họ, nâng cánh tay phải lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy hai cái.

Giờ phút này nước mắt mới trực tiếp rơi xuống.

“QAQ Dung Dung nhà mị sao có thể tốt vậy, dịu dàng như thế! Oa oa oa oa!!!”

Sự kiện đón máy bay chỉ là một nhạc đệm nhỏ, ngày hôm sau, đoàn phim «Không tiếng động» tham gia một chương trình talk show.

Đối với người Mỹ mà nói, Dung Hù và Tiêu Tử Đồng ở Hoa Hạ nổi tiếng bao nhiêu, bọn họ hoàn toàn không biết.

Tiêu Tử Đồng tạm thời không đề cập tới, phim cô làm diễn viên chính đều chỉ chiếu ở trong nước, chưa từng ra ngoài biên giới. Mà Dung Hù hiện nay mới công chiếu bốn tác phẩm, «Mai phục», «Tranh giành» và «Mê thành» chỉ chiếu ở bản địa Hoa Hạ, chỉ có «Tầng mây màu đen» là chiếu trên toàn cầu.

Không phải mỗi người Mỹ đều chú ý chuyện bên kia địa cầu, rất nhiều người chỉ là vì «Tầng mây màu đen» mà thấy Dung Hù quen mắt, thậm chí bọn họ hoàn toàn không biết Tiêu Tử Đồng. Có điều họ lại biết Hứa Sanh, bởi vì Hứa đạo quay phim nhiều năm, tác phẩm của ông từng chiếu ở Mỹ bảy tám lần, xem như bạn cũ của nhân dân nước Mỹ.

Cho nên trên buổi talk show này, Hứa đạo không thể nghi ngờ thành trung tâm đề tài. MC nhiều lần bắt chuyện với Hứa đạo, ngoài ra, khi hần nhìn về phía Dung Hù, cười bắt chuyện với Dung Hù, thường xuyên lấy “người Hoa Hạ xinh đẹp” để gọi cậu, xem đó như một đề tài.

MC cũng không có ác ý, hần cũng chỉ muốn cho Dung Hù một độ chú ý, để khán giả nhớ kỹ cậu. Nhưng mà đây đồng thời cũng là ám chỉ, danh khí của Dung Hù ở trong nước không truyền được ra nước ngoài, cậu cần tác phẩm để có thể làm cho mình đi ra biên giới.

«Tầng mây màu đen» chỉ là mở đầu, trong bộ phim đó có rất nhiều người nổi tiếng, khán giả không nhất định sẽ nhớ kỹ cậu.

«Không tiếng động» còn chưa chiếu, nhưng phòng bán vé bộ phim văn nghệ này đã định trước sẽ không quá cao.

Mà kế tiếp, lựa chọn của Dung Hù chính là phim điện ảnh của một đạo diễn nước Mỹ.

Cuối tháng mười một, cách lúc «Không tiếng động» công chiếu còn có một tuần, Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng rời khỏi nước Mỹ, Dung Hù thì ở lại.

Buổi sáng lúc cùng ăn sáng trong khách sạn, Tiêu Tử Đồng kéo rương hành lý đi tới nhà ăn, cô lập tức đi đến bên cạnh Dung Hù ngồi xuống. Lúc này Dung Hù đang cười nói chuyện phiếm với La Thiên, sau khi thấy Tiêu Tử Đồng đến, cậu cười nhạt gật đầu với đối phương.

Tiêu Tử Đồng cười nói: “Cậu mới vừa quay xong «Không tiếng động», sau đó vẫn luôn làm tuyên truyền cho hai bộ phim. Lúc này mới bao lâu... thật sự lại muốn quay phim à?”

Nghe vậy, Dung Hù buông ly thủy tinh trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Đồng.

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời, nữ diễn viên trẻ tuổi thanh lệ động lòng người ấy nghiêm túc nhìn mình, cười khổ nói: “Tôi tính toán nghỉ ngơi nửa năm... ít nhất nghỉ ngơi ba tháng đi. Kỳ thật quay «Không tiếng động» rất thoải mái, bộ phim này không có cảnh hành động gì, đều là đối thoại. Nhưng mà tuyên truyền phim quá mệt mỏi, một tháng này đến nay tôi còn chưa hết lệch múi giờ nữa nè, hiện tại lại về nước.” Dừng một chút, Tiêu Tử Đồng nhẹ giọng nói: “Dung Dung, cậu không mệt mỏi sao?”

Nghỉ ngơi mấy tháng mà thôi, ở trong giới hoàn toàn không thể tính là nhàn hạ, Tiêu Tử Đồng đây mới là thái độ bình thường, căn bản là do Dung Hù quá chiến sĩ thi đua.

Nghe được hai chữ “Dung Dung”, La Thiên ở một bên thoáng sững sờ, giống như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng Dung Hù lại không phát hiện dị thường, cậu cười lắc đầu: “Tôi là nam, công việc mà thôi, vẫn có thể chấp nhận. Không giống chị Tử Đồng, chị là nữ, tuần trước lúc tham gia show tổng hợp kia không phải chị còn nói, đến kỳ kinh nguyệt à? Bụng đau như vậy, mà còn phải chơi trò chơi. Tôi rất nhẹ nhàng, chị thì nghỉ ngơi cho tốt mấy tháng đi.”

Nhìn con người thiếu niên chân thành tha thiết, môi Tiêu Tử Đồng mấp máy, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Cô nhìn ra, Dung Hù là thật sự đang quan tâm cô, không phải thuận miệng có lệ. Nhưng chính vì quan tâm săn sóc lại không tính là đùa giỡn như thế, làm cô càng cảm ấm áp, cũng càng cảm thấy... Dung Dung thật sự là rất đáng yêu! Trên thế giới sao lại có người đáng yêu như vậy!!!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng liền rời đi khách sạn, đến sân bay.

Đối với họ mà nói, tuyên truyền «Không tiếng động» lần này đã hạ màn che. Rất nhiều show tổng hợp mà họ tham gia đều không phải phát trực tiếp, trong một tuần kế tiếp, sẽ lục tục phát sóng, mang đến nhiệt độ nhất định cho «Không tiếng động». Bọn họ chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh lực, chờ bảy ngày sau «Không tiếng động» chính thức chiếu phim, bọn họ còn phải tiến hành tuyên truyền tiếp.

Nhưng đối với Dung Hù, cậu lại không có thời gian nghỉ ngơi.

Giống như Viên đạo và Tiêu Tử Đồng đã nói, hai ngày sau Dung Hù phải đi Washington tham gia thử vai.

Bộ phim điện ảnh cậu muốn thử vai này là phim mới của đạo diễn nổi tiếng nước Mỹ Clemens Hult, tên là «Ba nghìn hai trăm dặm». Khác với những phim chế tác lớn khác của Cle, bộ phim này đầu tư không tính là đặc biệt nhiều, chỉ có năm mươi triệu Mỹ kim, nhưng đã được truyền thông nước Mỹ chú ý rộng khắp.

Cle năm nay ba mươi hai tuổi, là đạo diễn mới nổi tiếng của nước Mỹ. Vị đạo diễn này từ hai mươi một tuổi quay bộ phim điện ảnh đầu tiên của mình,

một lần là nổi tiếng, bộ điện ảnh kia giúp hắn đạt được phòng bán vé ba trăm triệu.

Từ đó về sau, phim điện ảnh của Cle liền chưa từng xuống dốc, một bộ càng bùng nổ hơn một bộ, khiến hắn trở thành đạo diễn trẻ tuổi được sùng bái nhất nước Mỹ, cũng từng đạt được ba lần đề cử đạo diễn xuất sắc nhất giải Oscar.

Hoặc có lẽ là bởi vì quá trẻ tuổi, tư lịch không đủ, Cle chưa từng được giải Oscar. Nhưng mà hắn lại từng lấy được một lần giải thưởng Berlin, thậm chí năm trước một bộ phim hành động thương nghiệp của hắn có tổng phòng bán vé toàn cầu cao tới chín tỷ sáu trăm triệu, phổ biến một thời.

Tuy nói là một người Mỹ thuần chủng, nhưng mà quan hệ giữa Clemens Hult và Hoa Hạ lại vô cùng tốt. Hắn nói tiếng Trung lưu loát, tóc màu vàng kim và mắt xanh thẳm, ngũ quan khắc sâu làm hắn có được bề ngoài không thua gì minh tinh, hơn nữa phim hắn quay luôn có thể đánh sâu vào thị giác, có năng lực đả động nội tâm người xem, cho nên hắn cũng rất được fan điện ảnh Hoa Hạ yêu thích.

Trong tất cả đạo diễn Hollywood, tiếng Trung của Cle là tốt nhất. Nguyên nhân không do hắn, đơn giản là mười mấy tuổi hắn liền đi theo sau Luru lão, từ trợ lý đạo diễn làm lên, dần dần thành phó đạo diễn, cuối cùng một mình đảm đương một phía, quay phim của chính mình.

Mà lúc này sở dĩ Cle lựa chọn hợp tác với Dung Hù, cũng là vì hắn muốn quay một bộ phim có liên quan tới Hoa Hạ.

Sau khi «Trang hoa la» quay xong, Dung Hù liền nhận được điện thoại của Luru lão, Luru lão tự mình đề cử Dung Hù cho Kary.

Trong điện thoại, Luru lão chỉ đơn giản nói rằng Clemens muốn quay một bộ phim điện ảnh có nam chính là người Hoa Hạ, nên cho ông xem kịch bản, ông cảm thấy Dung Hù thích hợp. Nhưng Luru lão không nói, Dung Hù cũng hiểu rõ, khẳng định Clemens đã thỉnh giáo Luru lão, xem có diễn viên Hoa Hạ nào tốt có thể đề cử hay không, mà Luru lão đem cơ hội này giới thiệu cho cậu.

Dung Hù rất cần một bộ phim để đi ra thế giới.

«Không tiếng động» còn chưa đủ, trong «Trang hoa la» cậu cũng chỉ là nam số ba.

Lực ảnh hưởng của «Tầng mây màu đen» cũng đủ lớn, nhưng thứ mà Dung Hù có thể đạt được từ đó cũng không nhiều.

«Ba nghìn hai trăm dặm», không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt nhất.

Đây là một bộ phim hành động thương nghiệp Hollywood tràn ngập phong cách Clemens Hult, cũng là một bộ road movie. Nhân vật chính Dung Hù sắm vai sẽ bắt cóc nữ chính, dẫn cô tiến hành một cuộc chạy trốn điên cuồng trên quốc lộ, bọn họ chạy trốn tổng cộng ba nghìn hai trăm dặm, vượt qua hơn phân nửa nước Mỹ.

Trong bộ phim này yêu cầu rất nhiều cảnh hành động, cũng cần nam chính có thể nói lưu loát tiếng Anh.

Tuy rằng Luru lão đề cử Dung Hù cho Cle, nhưng Cle cũng sẽ không trực tiếp ký hợp đồng với cậu, vì thế liền có cảnh tượng hiện giờ.

Hai ngày sau, Dung Hù và La Thiên ngồi máy bay, đi tới Washington. Thủ đô này cũng không xa hoa lãng phí ồn ào thịnh như New York, nhưng tràn ngập một loại ý nhị kiểu Mỹ độc đáo. Vừa mới đến sân bay, nhân viên đoàn phim đã đón Dung Hù, đi đến đoàn phim.

Nếu là road movie, nơi đoàn phim quay tự nhiên không có khả năng ở cùng một chỗ. Clemens luôn không thích hiệu ứng, đối với loại phim không phải khoa học viễn tưởng, hắn luôn chọn dùng quay phim thực cảnh. Sáng hôm nay có một nữ MC đánh mất màu xám đưa tin trên TV, nói phim mới của Clemens trực tiếp thuê cả một quốc lộ nước Mỹ, chỉ chuyên dùng để đóng phim.

Lần đầu tiên tiếp xúc đoàn phim điện ảnh nước Mỹ, La Thiên hơi có chút khản trương, khi ngồi ở trên xe lưng vẫn luôn thẳng tắp. Nhưng mà Dung Hù lại ngửa ra sau tựa vào lưng ghế mềm mại, cậu hơi hơi quay đầu, về mặt thả lỏng, nhìn về phía dòng sông Potomac lần lần gọn sóng cách đó không xa.

Chỉ thấy một cột đá cẩm thạch thuần trắng đầu nhọn* phản chiếu trong nước sông xanh lam, theo gió nhẹ mà động, tạo nên từng trận gọn sóng.

*Tháp bút chì (đài tưởng niệm George Washington) bên bờ sông Potomac

Đời trước, Dung Hù thường xuyên đến Mỹ, thậm chí có thể nói, một năm sẽ có ít nhất ba bốn tháng cậu ở quốc gia này. Bởi vì, cậu phải tới Hollywood quay phim.

Ở thế giới kia, sự nghiệp giải trí Trung Quốc không bằng nước Mỹ, thành điện ảnh Hollywood nước Mỹ chiếm cứ trên tám mươi phần trăm tài nguyên giải trí toàn cầu. Trên cả thế giới, bất luận là minh tinh nước nào, đi đến cuối sự nghiệp, gần như đều sẽ tới đây, lưu lại một dấu tay của mình trên đại lộ Danh Vọng Hollywood.

Nhưng hiện giờ thì khác.

Hollywood vẫn là Hollywood đó, Hoa Hạ lại không phải Hoa Hạ kia.

Cha Clemens Hult là một đại đạo diễn nổi tiếng Hollywood, nhưng con ông ấy lại lựa chọn Luru lão để đảm nhiệm thầy giáo vỡ lòng, từ đó có thể thấy địa vị của điện ảnh Hoa Hạ trên toàn cầu, có thể sánh ngang với Hollywood.

Nhiều minh tinh và đạo diễn Hollywood đều biết nói tiếng Trung, đây chính là thể hiện cho thực lực mạnh của Hoa Hạ!

Tầm mắt Dung Hù lần lượt đảo qua nhà tưởng niệm Lincoln, tượng đài Washington ngoài cửa sổ xe, cậu nhìn thành phố cổ xưa này, khóe môi không tự chủ được mà cong lên, lộ ra một nụ cười sâu xa.

Tuy rằng đời trước cậu thường xuyên đến thành điện ảnh Hollywood Los Angeles, số lần đến Washington không nhiều lắm, nhưng cậu cũng phát hiện, thành phố này có chút khác biệt với trong trí nhớ của cậu. Nước Mỹ vẫn là một quốc gia di dân, trên đường có rất nhiều màu da khác nhau, nhưng không khí quốc gia này lại không quá giống.

Đường như càng bình đẳng hơn một chút.

Ít nhất thì so với đời trước của cậu, mấy người theo chủ nghĩa chủng tộc giờ tuyệt đối không dám ở bên ngoài kỳ thị người da vàng và người da đen, bởi vì bọn họ cũng không dám nói mình là siêu cường quốc duy nhất.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khi xe lái vào một khu náo nhiệt, lại chuyển mấy vòng, cuối cùng dừng trước một tiểu lâu cũ nát.

Dung Hù và La Thiển xuống xe.

La Thiển nhìn vách tường xám đen và mái ngói run run rẩy rẩy, đại ra mà tròn to hai mắt, giống như không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhân viên đoàn phim kia thấy thế, cười giải thích: “Gần đây đang đắp mô hình cảnh tượng này, cảnh mà Cle muốn quay đầu tiên, chính là cảnh vài người cướp bóc ở xóm nghèo. Cho nên...” Dừng một chút, nhân viên đó cười nói: “Cho nên Dung, thử vai hôm nay cũng tiến hành ở đây.”

Hết chương 114

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 115

Trong thành phố phồn hoa thời thượng, cao ốc cao chọc trời san sát nối tiếp nhau đứng sừng sững vươn lên trời, vách tường thủy tinh phản xạ ánh sáng mặt trời, bày ra thành quả khoa học kỹ thuật của thành phố hiện đại. Nhưng mà ngay trong đô thị như vậy, vẫn có khu bình dân.

Những tiểu lâu thấp bé cũ nát xen lẫn giữa các nhà cao tầng san sát, bên cạnh là mỹ nhân đô thị ngắn nắp xinh đẹp, mà trong khu bình dân lại chỉ có những gia đình nghèo khổ bất hạnh.

Dung Hù không phải là lần đầu tiên tới khu bình dân như vậy, đời trước cậu đã từng quay một bộ phim, còn đi châu Phi lấy cảnh, nhân dân ở nơi đó mới chính xác là gian nan khổ đốn. Nhưng mà La Thiển lại là lần đầu tiên tới chỗ thế này.

Được nhân viên đoàn phim dẫn dắt, hai người đi vào căn tiểu lâu hai tầng rách rưới.

Căn tiểu lâu này nhìn qua đã có tuổi tác nhất định, mặt tường bị mưa cọ rửa, một mảng đen một mảng xám. Khi đi trên cầu thang chật hẹp, tấm ván gỗ dưới chân sẽ phát ra tiếng kety kety, run run rẩy rẩy, giống như giấy tiếp theo là có thể sụp xuống.

La Thiển đi thật cẩn thận, Dung Hù lại vô cùng bình tĩnh mà chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Nam chính của «Ba nghìn hai trăm dặm» là một người trẻ tuổi lớn lên trong khu dân nghèo, không phải là khu bình dân như bây giờ, mà là khu dân nghèo chân chính. Một đám thiếu niên khu dân nghèo bọn họ thương lượng muốn cướp ngân hàng, trong đó có người là thật sự tham tiền, mà có người lại là bị cuộc sống ép bức đến không sống nổi nữa.

Thiếu niên châu Á Roy mà Dung Hù sắp thử vai, thuộc loại người thứ hai.

Trong một đám ô hợp này, Roy xem như là tầng chót nhất. Những đứa khác đều ức hiếp thằng bé châu Á là cậu ta, bởi vì thân thể cậu ta không đủ cường tráng, còn không biết ăn nói, một khi có chuyện gì dơ bẩn thấp kém, mọi người đều bảo Roy đi làm. Đối với bọn chúng mà nói, đây chỉ là vì: “Roy, ngoại trừ làm cái này, mày còn biết làm gì?”

Nhưng mà bọn chúng cũng thật không ngờ, kế hoạch cướp ngân hàng điên cuồng của bọn chúng, đến cuối cùng sống sót chỉ có Roy.

Roy phụ trách lái xe, bọn họ thuê một chiếc xe bánh mì rất rách nát. Dù có điên cuồng thế nào đi nữa, cả đám cũng chỉ là người trẻ tuổi mười mấy hai mươi tuổi, không có đầu óc gì, cho nên rất nhanh đã bị cảnh sát bắt lấy. Bảy tên trộm cướp, bởi vì phản kháng, năm tên bắn chết tại chỗ, một tên khác trúng một súng sợ hãi chạy trốn vào trong xe, nhưng hán lại cảm thấy mình khẳng định trốn không thoát.

Lúc này, Roy thế mà lại bắt được một người qua đường, cưỡng ép đối phương làm con tin, vậy mới khiến hai người chạy thoát.

Người qua đường ấy chính là nữ chính.

Sau đó một đồng lõa khác cũng nhanh chóng chết vì vết súng, vì thế một đường chạy trốn này, chỉ còn lại có Roy và nữ chính.

Cả hai đời, Dung Hù vẫn là lần đầu tiên sắm vai nhân vật như vậy. Trong kịch bản, Roy chỉ có mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn cả bản thân Dung Hù. Nhưng mà tính cách nhân vật kia lại hết sức phức tạp, cậu ta nhất gan yếu đuối, cho nên trước đây bị đồng bọn xem như người hầu sai sử; nhưng cậu ta lại đủ tàn nhẫn quyết tuyệt, vào lúc mấu chốt bắt cóc nữ chính, còn giết một cảnh sát, trở thành một tên cướp duy nhất sống sót.

Loại tính cách phức tạp này cũng là một loại khiêu chiến với Dung Hù, lúc trước cậu nhận nhân vật này không chỉ là để đi ra Hoa Hạ, cũng là để khiêu chiến diễn xuất của mình một chút.

Không bao lâu, ba người liền đi tới tầng hai tiểu lầu.

Căn nhà lầu này thật sự quá nhỏ, Dung Hù vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy người đàn ông tóc vàng đứng ở chính giữa phòng.

Toàn bộ lầu hai chỉ có một căn phòng, chính là nơi bọn họ đứng hiện giờ. Đạo diễn Clemens đang nói chuyện với một phó đạo diễn, trong tay hắn cầm kịch bản, vừa nói yêu cầu bố trí cảnh tượng, vừa chỉ trỏ.

Sau khi nhìn thấy Dung Hù, đầu tiên là hắn nói hết những thứ mình muốn dặn dò, tiếp đó mới đi lại đây.

Hai người liếc nhau, Clemens nói: “Dung Hù?” Mở miệng chính là tiếng Trung rõ ràng.

Thiếu niên cong môi: “Phải, tôi là Dung Hù.”

Clemens gật gật đầu: “Được, vậy liền chính thức thử vai đi. Bước vào đây, xem cảm giác xem, tôi cần cậu diễn cảnh lúc bị bắt nạt.” Dừng một chút, đạo diễn trẻ tuổi ấy quay đầu nhìn về phía nhân viên công tác ở bên cạnh, nói: “Vậy thì, cậu diễn nhân vật Olica đi, sai sử Roy đi ra ngoài mua bia.”

Nhân viên kia chính là người vừa mới dẫn Dung Hù vào, hắn nghe xong lời này, cả người sững sờ, chỉ vào bản thân nói: “Tôi?!”

Cle hỏi: “Có vấn đề hả?”

Nhân viên kia do dự hồi lâu, vốn định mở miệng nói mình căn bản chưa từng đóng phim, nào có thể diễn. Ai ngờ hắn còn chưa mở miệng, lại nghe một âm thanh réo rất êm tai vang lên trong tiểu lầu an tĩnh cũ nát này: “Có thể, chúng ta liền bắt đầu đi, Thor tiên sinh.”

Khác với rất nhiều đạo diễn Hoa Hạ, yêu cầu của Clemens Hult đối với thử vai đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Thử vai ngay trong tiểu lầu rách rưới như vậy, người phỏng vấn chỉ một mình hắn, không cần dùng camera quay lại cảnh tượng thử vai, thậm chí ngay cả người đối diễn cũng là tìm một nhân viên công tác bình thường.

Nhân viên tên Thor kia giờ phút này còn bị vây trong trạng thái mờ mịt, hắn hoàn toàn không rõ, mình chỉ là một hậu cần, phụ trách đón Dung Hù và La Thiên từ sân bay đến, sao bỗng đột nhiên, lại muốn hắn đến đóng phim?

Nhưng mà, Clemens căn bản chưa cho Thor thời gian rồi rẫm, xoay người lại đi bận rộn chuyện bố trí cảnh tượng.

Thor nuốt nước miếng một cái, xoay người nhìn về phía Dung Hù, trong tức khắc tâm nất va chạm vào thiếu niên, hắn phút chốc dừng lại. Trong lòng chậm rãi yên tĩnh trở lại, chỉ thấy trong tiểu lầu ánh sáng mờ mịt này, một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đang mỉm cười cong môi, nhẹ nhàng gật đầu với hắn, lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Không có sự ngạo mạn thuộc về rất nhiều minh tinh lớn, cũng không có một chút không kiên nhẫn, Dung Hù nghiêm túc nhìn hắn, cười nói: “Thor tiên sinh, anh có thể nói với tôi, ‘Roy, đi xuống mua lon bia, trong năm phút đồng hồ tao muốn thấy mày trở về’. Tôi nghĩ, lời thoại như vậy hẳn là đủ rồi.”

Nghe xong lời này, Cle bên kia đang nói chuyện với phó đạo diễn không tiếng động mà quay đầu, lặng lẽ nhìn Dung Hù một cái.

Thor dùng sức gật đầu, miệng nhắc lại lời thoại mấy lần, sau đó liền thấy Dung Hù xoay người cười nói: “Cle tiên sinh, tôi nghĩ chúng tôi đã chuẩn bị tốt.”

Cle sâu xa nhìn minh tinh Hoa Hạ trẻ tuổi này một cái, sau đó gật gật đầu.

Dung Hù lui ra sau hai bước, đi tới vị trí phía dưới cầu thang. Về mặt Thor mờ mịt nhìn động tác của Dung Hù, chờ hắn phát hiện Dung Hù đã đi đến chỗ hắn nhìn không thấy, hắn theo bản năng muốn đi về phía trước, đi tìm Dung Hù, nhưng mà hắn mới đi một bước, chợt nghe được một tiếng bước chân dồn dập vang lên ở trong phòng.

Trong tiểu lầu dơ bẩn hỗn loạn, tiếng bước chân ấy vô cùng hỗn động, dùng sức giẫm trên cầu thang, quả thực muốn đạp hỏng cái cầu thang rách rưới này. Nghe thấy âm thanh, trong lòng Thor nhất thời liền khản trương lên, La Thiên cũng nhanh chóng đỡ vách tường.

Động tĩnh Dung Hù lên lầu thật sự quá lớn, tiểu lầu đoàn phim đáp ra không chịu nổi kiểu đạp loạn này.

Thor sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, khi hắn nhìn thấy bóng dáng Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên ấy thế mà vẫn còn đang dùng sức giẫm cầu thang!

Nhất thời, trong lòng Thor liền nóng nảy lên, hần theo phản xạ nhấn chặt mày. Ngay sau đó, liền thấy Dung Hù ngẩng đầu, thấy được hần.

Lấy trình độ mắt thường có thể thấy, trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp kia đột nhiên dâng lên một chút khiếp đảm, Dung Hù mãnh liệt lui ra sau, đứng trên bậc thứ ba của cầu thang, ngẩng đầu nhìn Thor, thế mà lại mạnh mẽ dừng bước.

Mái tóc thiếu niên vốn dĩ chỉnh tề, không biết từ lúc nào, đột nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn. Sợi tóc hơi dài che đi trước mắt Dung Hù, con ngươi trong suốt run nhè nhẹ, cậu giống như một chú nai con kinh hoàng, rúc ở một góc cầu thang, thật cẩn thận nhìn Thor, sau đó nhẹ giọng nhẹ lời nói rằng: “O... Olica?”

Nhìn bộ dạng thiếu niên nhất gan sợ hãi, không biết sao, trong lòng Thor bỗng nhiên cảm thấy có chút bức bối. Đương nhiên, hần còn nhớ rõ giờ phút này mình đang đối diện. Nhớ lại câu lời thoại đã sớm tụng bảy tám lần kia, Thor lại nhìn về mặt yếu đuối của Dung Hù, nghĩ nghĩ, cố ý tức giận nói rằng: “Roy, đi xuống mua lon bia...”

Từ đơn “bia” còn chưa nói xong, Thor liền thấy Dung Hù giống như mãnh liệt thở phào một hơi.

Thor đột nhiên sững sốt, chờ đến khi mở miệng lại, ngay cả bản thân hần cũng không chú ý, trong giọng điệu của hần có thêm một chút khinh thường: “Trong năm phút đồng hồ, tao muốn nhìn thấy mày trở về.”

Dung Hù xoay người liền đi, ngay cả một ánh mắt cũng không để lại cho Thor.

Chờ cậu lộp cộp lộp cộp chạy xuống lầu, lại rất nhanh trở về. Lúc này, trên mặt cậu đã không còn sự khiếp đảm vừa rồi, bên môi mang một nụ cười ấm áp, giọng điệu nhu hòa nói rằng: “Cám ơn anh, Thor tiên sinh.”

Thor không cảm thấy mình có làm chuyện gì, cũng cười nói: “Tôi chỉ nói một câu thôi, không cần cảm ơn.”

Lần thử vai ngắn gọn này, cứ như vậy kết thúc.

Đạo diễn căn bản không chỉ định cụ thể nội dung thử vai, chỉ nói một cảnh mà trên kịch bản không có, sau đó để cho diễn viên tự diễn. Toàn bộ buổi thử vai gộp lại cũng không được một phút đồng hồ, La Thiên ở bên cạnh xem mà như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà Dung Hù sau khi nói lời cảm ơn Thor tiên sinh, thì xoay người, nhìn về phía đạo diễn.

Chỉ thấy Clemens đang gơ tay lên vuốt cằm, cúi đầu đánh giá Dung Hù. Trong ánh mắt hần cất giấu một ít cảm xúc kỳ quái, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng mà chậm chạp không có mở miệng.

Dung Hù cũng không vội, chỉ cười nhìn hần, nhưng Thor lại có chút khản trương. Hần ta nhỏ giọng nói rằng: “Cle, tôi chưa từng đóng phim, nếu vừa này diễn không tốt, hiện tại chúng ta có cần làm lại một lần hay không? Hình như tôi tìm được một chút cảm giác rồi, có lẽ làm lại một lần, mới coi như công bằng với Dung.”

Sau khi đối diện với Dung Hù thật lâu, Clemens quay đầu nhìn về phía hậu cần, lắc đầu nói: “Vừa rồi cậu diễn rất tốt, nếu không thì bộ phim lần này cũng mời cậu diễn một vai nhé.”

Thor mở to hai mắt: “Hả?”

Clemens lại không để ý đến hần nữa, mà là đi lên trước, vươn tay với Dung Hù, lộ ra nụ cười đầu tiên hôm nay: “Hoan nghênh cậu gia nhập đoàn phim của tôi, đầu năm sau chúng ta mới khởi động máy. Nếu cậu không để ý thì, Dung, cho tôi một phương thức liên lạc, đôi khi tôi thích gọi điện thoại cho diễn viên, tán gẫu về kịch bản với bọn họ một chút.”

Dung Hù vươn tay bắt tay đối phương, cười gật đầu: “Đương nhiên...” Âm thanh thoáng khựng, sau khi rút tay ra, cậu mới tiếp tục cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Không bao lâu, Dung Hù liền trao đổi phương thức liên lạc với Clemens.

Vị đạo diễn Mỹ trẻ tuổi này cũng có tài khoản weibo Hoa Hạ, sau khi hai người trao đổi số điện thoại và wechat, lại follow đối phương trên weibo. Lúc này Dung Hù mới phát hiện, weibo Clemens thế mà cũng có gần một trăm triệu fan.

Phải biết, dù Dung Hù qua một năm này nhân khí tăng vọt, hiện giờ cũng bắt quá chỉ mới hơn một trăm triệu fan weibo. Nhưng Clemens làm một đạo diễn nước Mỹ, rất ít đi hoạt động Hoa Hạ, thế mà còn có nhiều fan như vậy, có thể thấy ở Hoa Hạ hần rất được fan điện ảnh hoan nghênh.

Sau khi lấy được kịch bản đầy đủ, Dung Hù lại trò chuyện tán gẫu với Clemens một chút, liền xoay người rời đi.

Vấn do Thor tiên sinh đưa bọn họ đến khách sạn, La Thiên đã đặt vé máy bay chiều hôm sau, ngày mai lại về Hoa Hạ. Dọc theo đường đi, Thor còn kinh ngạc không ngừng nói về chuyện vừa rồi, cả bản thân hần cũng không thể tin được, Clemens thế mà lại khen hần đóng phim không tồi, còn bảo hần diễn một cảnh.

“Cái này thật đúng là hiếm có, yêu cầu của Cle rất cao, tôi làm việc với hần mười năm, vẫn là lần đầu tiên hần bảo tôi làm khách mời đó.”

La Thiên giới về giao tiếp lập tức cười trả lời: “Thor tiên sinh, hóa ra Cle tiên sinh rất nghiêm túc sao? Tôi rất ngạc nhiên...”

Hai người nhanh chóng trò chuyện với nhau, mà thiếu niên ngồi ở ghế sau lại hạ mắt, thân nhiên nhìn tay phải của mình. Bàn tay kia thon dài, vân tay trong lòng bàn tay vô cùng rõ ràng, nhưng nhìn hồi lâu, Dung Hủ đột nhiên nâng tay trái lên, nhẹ nhàng chùi lòng bàn tay phải của mình.

Chùi một hồi lâu, cậu mới dừng lại động tác.

Buổi tối ở khách sạn, tắm rửa xong xuôi, Dung Hủ nằm trên giường lớn mềm mại, gửi tin nhắn với người đàn ông nào đó.

Ba ngày trước Tần Trình từ nước Mỹ bay đến Pháp, tham dự hoạt động tuyên truyền cuối cùng của «Sứ giả gió bão». Hai người hoàn mỹ bỏ qua nhau, phải đợi hai ngày nữa mới có thể gặp mặt ở trong nước.

Mấy ngày này Dung Hủ bận tuyên truyền «Không tiếng động», Tần Trình bận tuyên truyền «Sứ giả gió bão», hai người đều bận tới mảy tới mọt, cố tình còn có một chút lệch mũi giờ, dẫn đến không thể giao lưu quá tốt.

Hiện giờ thật vất vả bắt được một chút cơ hội, Tần Trình kể về chuyện xảy ra trên buổi tuyên truyền của mình hôm nay. Dung Hủ nhìn chữ trên màn hình di động, suy nghĩ thật lâu, đánh ra một hàng chữ, nhưng cậu vừa mới chuẩn bị gửi đi, lại mím chặt môi, xóa đi đoạn chữ ấy.

Bên kia di động, Tần Trình cũng không phát hiện có chỗ nào không thích hợp.

Lúc này Paris đúng là rạng sáng, thành phố này cũng không thức trắng đêm như thành phố S Hoa Hạ, ánh đèn rực rỡ, trong bóng đêm sâu thẳm, từ rất xa có thể nhìn thấy dòng sông Seine chảy xuôi, đèn ở hai bên bờ sông chiếu rọi xuống, lóe ra ánh sáng nhợt nhạt.

Lại trò chuyện chốc lát, Dung Hủ do dự một chút, rốt cuộc gửi một tin nhắn: [... anh có biết bộ phim gần đây em chuẩn bị quay không? Hôm nay thử vai thành công, đạo diễn nói, đầu sang năm chính thức khởi động máy.]

Tần Trình rất nhanh hồi âm: [ừm, em có nói là một bộ phim Luru lão đề cử, làm sao vậy?]

Mở tay phải của mình nhìn thêm vài lần, thiếu niên dần dần bĩu môi, hồi âm: [hôm nay lúc thử vai, không vui.]

Nhìn thấy hai chữ “không vui”, Tần Trình mãnh liệt sùng sốt, gần như dùng tốc độ nhanh nhất gọi một cú điện thoại: “Tiểu Hủ?”

Vẫn là giọng nam trầm thấp từ tính, rõ ràng không có khác biệt quá lớn với ngày xưa, nhưng không biết sao, Dung Hủ lại từ trong đó nghe ra một chút dòn dập.

Nghe được giọng Tần Trình, chậm rãi, Dung Hủ xoay người, tựa vào trên giường. Giờ phút này thiếu niên đang hết sức bất mãn mím môi, một tay chống cằm, một tay cầm di động, lại không có lãnh đạm bình tĩnh như lúc ban ngày, ngược lại cực kỳ giống một đứa trẻ mười chín tuổi, thẳng thắn biểu đạt tâm tình không vui của mình.

“Tần Trình, hần đùa giỡn em.”

Trong điện thoại là sự im lặng thật lâu, Dung Hủ kinh ngạc nhướn mày. Cậu vốn cho là sau khi mình nói ra những lời này, người đàn ông đó sẽ lập tức lòng đầy căm phẫn hỏi cậu, rốt cuộc là ai đùa giỡn cậu. Nhưng mà... thế mà lại triệt để không có âm thanh?!

Đợi chốc lát, từ trong loa dường như nghe được tiếng vang rất nhỏ, Dung Hủ thăm dò hỏi: “Tần Trình, anh đang làm cái gì?”

Giọng nói lạnh như băng của người đàn ông trả lời: “Đặt một vé máy bay bay đến Mỹ.”

Dung Hủ kinh ngạc nói: “Anh muốn đặt vé máy bay đi Mỹ làm chi? Không phải là sáng ngày mai anh phải ngồi máy bay về Hoa Hạ rồi sao?”

“Đi đánh người.”

Dung Hủ: “... Há?!”

Ngay sau đó, Dung Hủ bỗng nhiên vỡ lẽ: “Từ từ, không phải là anh muốn đi đánh cái người đùa giỡn em chứ?”

“Ừm.”

Dung Hủ: “...”

Khóe môi không tự chủ được mà cong lên, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, Dung Hủ thấp giọng cười: “Anh còn không biết đối phương là ai, liền đến đánh người? Lỡ như, là một người anh đánh không nổi thì sao? Ví dụ như... Luru lão?”

Tần Trình: “... Luru lão bị vợ quản nghiêm có tiếng trong giới.”

Dung Hủ: “Em chỉ lấy ví dụ thôi!”

Tần Trình: “Tìm người đánh hần.”

Dung Hù: “...”

Kế tiếp, Dung Hù đơn giản nói với Tần Trình về chuyện xé chiều hôm nay sau khi thử vai kết thúc, Clemens đột nhiên khều lòng bàn tay mình một cái. Nghe tới tên “Clemens Hult”, Tần Trình im lặng một chốc, Dung Hù kinh ngạc hỏi hắn đang làm gì, ai ngờ Tần Trình bình tĩnh đáp: “Đặt vé máy bay, người này anh có thể đánh.” Ừm, còn có thể đánh đến chết.

Dung Hù: “...”

Kỳ thật vốn dĩ là không quá rối rắm chuyện này, nhưng nghe người đàn ông nói, Dung Hù dường như nhìn thấy đáng về đối phương mặt không đổi sắc.

Loại chuyện này đòi vị trí tự hỏi, giả thiết có một nữ đạo diễn khều lòng bàn tay Tần Trình, ám chỉ hai bên có thể tiến hành quy tắc ngầm, chỉ sợ Dung Hù cũng sẽ tức giận đến độ muốn làm chút gì đó.

Có điều lúc chiều Dung Hù đã dùng hành động cự tuyệt Clemens, nghĩ hẳn về sau đối phương cũng sẽ không nhắc tới chuyện này nữa.

Tính cách người Hoa Hạ phần lớn tương đối bảo thủ, cho dù là trong giới giải trí, quy tắc ngầm cũng sẽ không nói ra trắng trợn. Nhưng Âu Mỹ thì khác, đời trước Dung Hù từng gặp qua rất nhiều đại đạo Hollywood hành vi phóng đảng, bọn họ không thấy quy tắc ngầm là chuyện gì đáng xấu hổ, thậm chí còn cảm thấy đây là hai bên đều có lợi.

Dung Hù cũng không hiểu biết Clemens Hult, nhưng qua tiếp xúc ngắn ngủi xé chiều hôm nay, cậu cảm thấy vị đạo diễn này cũng không giống những đạo diễn hoàn toàn phóng đảng kia, hẳn không phải là người quá phận, sẽ không cưỡng ép người khác. Chẳng hạn như đêm nay Clemens cũng ở khách sạn này, nhưng hắn lại không có gọi điện thoại cho Dung Hù, cũng không có giống Nhâm Thư Chi, nửa đêm đến gõ cửa cậu.

Lại trò chuyện vài câu với Tần Trình, sau khi xác định đối phương sẽ không thật sự làm ra loại chuyện “đặt vé máy bay đến đánh người”, Dung Hù nằm ở trên giường, nhin không được khẽ cười nói: “Em cho rằng, anh không muốn em đóng bộ phim này.”

Nếu là Dung Hù, một khi cậu nghĩ đến việc Tần Trình đóng phim của một nữ đạo diễn mơ ước hắn, cả người liền không thoải mái.

Nhưng Tần Trình lại lạnh nhạt nói: “Hắn sẽ không làm gì em.”

Dung Hù hơi kinh ngạc: “Khẳng định như vậy?”

Giọng điệu Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Vừa rồi anh đã gửi một tin nhắn cho Hult tiên sinh, nói cho ông ta biết, rằng anh nghe người ta nói, trước kia con trai ông ta đã từng quy tắc ngầm một nam diễn viên.”

Dung Hù: “... Từ từ, anh thật sự từng nghe nói chuyện này hả?”

Tần Trình không trả lời vấn đề này, tiếp tục thản nhiên nói hết: “Hult tiên sinh rất cảm kích anh, ông ấy nói hiện tại ông ấy liền bay đến Washington, đi đánh gãy cái chân thứ ba của con trai ông ta.”

Dung Hù: “... Vừa rồi có phải anh nói sai con số nào rồi hay không?”

Tần Trình lặp lại một lần: “Chân thứ ba.”

Dung Hù: “...”

Có lẽ trước kia Clemens Hult thật sự từng tiến hành quy tắc ngầm với nam diễn viên khác, nhưng mà Tần Trình rõ ràng chính là đang nói dối. Dung Hù nhin không được che má, đối với loại hành vi vô sỉ này khiến trách thật sâu, nhưng mà ý cười ở khóe môi cậu lại tiết lộ tâm tình sung sướng của cậu giờ phút này.

Buổi tối, hai người còn nói vài câu, liền cúp điện thoại.

Về phần tiểu Hult đạo diễn đáng thương có thể bảo vệ... chân thứ ba của hắn hay không, vậy cũng chỉ nghe theo mệnh trời.

Cúp điện thoại xong, Dung Hù vươn tay tắt đèn, hoặc có lẽ là vì trong khoảng thời gian này mệt nhọc, cậu nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Mà cậu đương nhiên không biết, cùng lúc đó, ngay ở nước Pháp xa xôi, người đàn ông nào đó vẫn đứng trước cửa sổ sát đất cực lớn, mới vừa đi về phía giường một bước, lại ngừng lại.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh quý không có một chút biểu tình, môi gât gao mím chặt, luyến tiếc đi quấy rầy thiếu niên nhà mình, vì thế hắn chỉ có thể mặt không đổi sắc mà cúi đầu, lấy một cái di động khác của mình ra, đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: Tức giận! Tức giận! Cực tức giận! Hết sức tức giận! Tức giận mà! [hình ảnh]]

Hình đính kèm là bốn năm chú cá nóc nằm trên bờ cát, chúng nó mở to đôi mắt tròn xoe, tức giận phồng quai hàm, mặt đầy oán niệm nhìn chằm chằm phía trước.

Đăng xong cái weibo này, người đàn ông lạnh lùng ngồi ở trên sofa, an tĩnh chờ đợi nhóm fan hồi âm.

Hiện giờ Liên Dung Tranh Tử Hâm đã có được một trăm chín mươi ngàn fan weibo. Con số này đối với Dung Hủ có được hơn một trăm triệu fan mà nói, căn bản không đáng nhắc tới, nhưng mà phải biết, tài khoản Liên Dung Tranh Tử Hâm chưa bao giờ đăng hình khoe của, không đăng truyện ngắn thú vị, không đăng ảnh selfie, lại càng không phải là minh tinh hotface gì, chỉ biết mỗi ngày ba bữa cơm thô lộ với Dung Hủ.

Sở dĩ có nhiều fan như vậy, hoàn toàn là bởi vì một thân phận đại gia.

Nếu như là thường ngày, hiện tại một trăm chín mươi ngàn fan hẳn sẽ tò mò quan tâm nữ thần quả cam trắng giàu đẹp của bọn họ, hỏi đối phương sao lại tức giận như vậy, còn tốt bụng đến an ủi cô.

Nhưng mà, năm phút đồng hồ sau ——

Chia sẻ: 0; bình luận: 0; like 215.

Tần Trình: “...”

Ừm, chờ một chút, có thể là bọn họ còn chưa kịp phản ứng.

Mười phút sau ——

Chia sẻ: 0; bình luận: 1; like: 714.

Tần Trình: “...”

Nhấn vào bình luận kia, phút chốc sắc mặt người đàn ông tối sầm, nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống ba độ.

[Hòa phi ly: ha ha ha ha ha, cứu vớt thảm án 700 like 0 bình luận ~]

Này không khoa học!!!

Im lặng ba phút đồng hồ, Tần Trình lạnh mặt, lại đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Tử Hâm: bảo bảo thật sự tức giận đó!!!]

Lại cho mấy người một cơ hội.

Lúc này rốt cuộc có người bình luận bên dưới, quan tâm Liên Dung Tranh Tử Hâm rốt cuộc là bị cái gì kích thích, sao đột nhiên tức giận như vậy. Nhưng mà Tần Trình vừa mới hồi âm xong, liền phát hiện đối phương lại biến mất. Hắn nhấn vào weibo fan Dung đó, chỉ thấy fan Dung này đang điên cuồng share rất nhiều weibo.

[Hương hoa quế tháng tám: ngao ngao ngao ngao ngao! Cánh tay kia thật đẹp đẹp đẹp! Tiểu tỷ tỷ này thật xinh đẹp! Ủng hộ một cái! //Tim lãnh thê: #Dung Hủ cùng bạn Lamy# tôi cũng rất muốn hình ký tên của Dung Dung, há há, cho nên mới lên đăng một tấm hình nha ~[hình ảnh]]

[Hương hoa quế tháng tám: a a a a tay tiểu tỷ tỷ này thật trắng! //April: #Dung Hủ cùng bạn Lamy# tay có hơi xấu, nhưng mà muốn hình ký tên của Dung Dung _(3” ∠)_ [hình ảnh]]

[Hương hoa quế tháng tám: a a a a bộ móng này thật là đẹp quá đi! //Đang tay tàn: #Dung Hủ cùng bạn Lamy# tôi cảm thấy ID của tôi đã chứng thực tay tôi thật sự không đẹp... [hình ảnh]]

Tần Trình: “...”

#Dung Hủ cùng bạn Lamy# là một hoạt động tương tác mà In your heart khởi xướng trên mạng, ngay ba ngày trước, kiểu đồng hồ Seven cuối cùng của series Lamy In your heart rốt cuộc mở bán trên toàn cầu. Dung Hủ làm người phát ngôn của Seven, cùng In your heart nắm tay khởi xướng hoạt động này, kêu gọi mỗi dân mạng show tay của mình.

Chỉ cần đăng một status có gắn tag #Dung Hủ cùng bạn Lamy# trên weibo, lại đính kèm một tấm hình tự chụp tay, là có thể tham dự hoạt động này. Sau khi hoạt động kết thúc, bên tổ chức sẽ căn cứ vào nhân khí của các tấm ảnh để chọn ra năm mươi cái “tay đẹp nhất”, tặng năm mươi người đó hình ký tên của Dung Hủ và món quà nhỏ đặc biệt của In your heart.

Nhưng dù thế, nhóm dân mạng cũng sẽ không kích động mà không ngừng share ảnh của người khác như vậy.

La Chấn Đào đã sớm phát hiện tính tương tác của hoạt động này còn chưa đủ mạnh, đa số mọi người đều có một loại tâm lý thích khoe đồ. Rất nhiều người đều thích đăng ảnh chụp, thích khoe đồ mình ăn hôm nay, hoặc là làm một ít thí nghiệm nhỏ không biết là có chuẩn xác hay không, lại đem kết quả thí nghiệm của mình gửi lên mạng xã hội, cho bạn bè nhìn thấy.

Đây là một loại tâm lý thực thông thường, mỗi người đều hy vọng mọi người chú ý mình, hy vọng người khác chú ý tới mình.

Cho nên, hoạt động lần này có thể khiến rất nhiều người bằng lòng đăng ảnh mình tự chụp, bởi vì bọn họ vừa vặn có thể mượn cơ hội này để phô bày mình. Nhưng đồng thời, nếu như có thể khiến nhóm dân mạng share ảnh của người khác, đây không phải là có thể tiến thêm một bước mở rộng ảnh

hưởng, được hiệu quả tuyên truyền càng tốt sao?

Vì thế La Chấn Đào lại thiết kế một phương án: sau khi chọn ra người có nhân khí cao nhất, bên tổ chức sẽ chọn trong những weibo share bài, chọn ngẫu nhiên năm mươi người may mắn. Năm mươi người may mắn đó cũng có thể được ảnh tự chụp của Dung Hủ, nhưng mà không thể nhận được món quà nhỏ đặc biệt của In your heart.

Kể từ đó, nhóm fan Dung điên cuồng share ảnh, như vậy dù tay bọn họ không đẹp, mặt có khả năng cũng không có ưu thế quá lớn, không có nhiều fan, nhưng họ vẫn có khả năng nhận được ảnh tự chụp của Dung Hủ.

La Chấn Đào không chế tâm lý dân mạng vô cùng đúng chỗ, cũng làm cho hoạt động #Dung Hủ cùng bạn Lamy# không cần In your heart đi mua hot search, đã trực tiếp được fan Dung tự động nâng đến hạng sáu hot search, liên tục ba ngày đều chưa từng rớt khỏi top 10.

Nhưng mà, loại hành vi này lại trực tiếp dẫn đến, thăm án 700 like 0 bình luận của Liên Dung Tranh Từ Hãm.

So với đi quan tâm sao nữ thần quả cam lại đột nhiên tức giận như vậy, mọi người càng muốn ảnh của Dung Dung có được không! Nói không chừng chính nhờ cái share này, mà bọn họ có thể được rút trúng, được ảnh ký tên của Dung Dung thì sao? Bọn họ mới không có thời gian đi quan tâm cái gì mà Liên Dung Tranh Từ Hãm, quả cam với rau hẹ gì đâu!

Liên Dung Tranh Từ Hãm bị biếm vào lãnh cung: “...”

Liên Dung Tranh Từ Hãm mặt không đổi sắc nhìn mở hoạt động #Dung Hủ cùng bạn Lamy#, liền thấy mấy tấm ảnh được nâng lên trang đầu, trong mấy tấm có nhân khí cao nhất, thế mà đều không chỉ là chụp tay, còn chụp đến mặt!

Các fan đó để có được hình ký tên của Dung Hủ, quả thực dùng bất cứ thủ đoạn nào. Chỉ thấy trên từng tấm từng tấm hình, một đám tiểu tỷ tỷ xinh đẹp khẽ cười, đặt bàn tay trắng nõn xinh đẹp bên cạnh mặt mình.

Chỉ có tay xinh đẹp hả? Không đủ!

Nếu tay không đủ, vậy liền dùng mặt góp vào!

Chỉ cần có thể trở thành năm mươi người thắng trận cuối cùng, bọn họ quyết định nghĩa vô phần cổ mà “bán ra nhan sắc”, hoàn toàn không cần tiết tháo!

Loại hành vi vô sỉ này dừng ở trong mắt người đàn ông, làm hắn chậm rãi nhăn mặt. Hiện giờ hoạt động đã càng ngày càng lửa nóng, mới tổ chức ba ngày, người có nhân khí cao nhất đã đạt được lượng share hơn hai mươi lăm ngàn. Mà nhấn vào weibo fan Dung đó, chỉ thấy weibo mới nhất của cô ta là ——

[Duệ coffee: a a a a cảm ơn sự ủng hộ của mọi người! Tôi nghe người ta nói, hình như fan đạt được hạng nhất lần này, còn có thể cùng Dung Dung đi ăn tối. QAQ cảm ơn mọi người ủng hộ tôi, cầu share, cầu like, cầu bình luận! Tôi rất muốn cùng ăn tối với Dung Dung a a a a!]

Về mặt bình tĩnh nhìn cái weibo này, thật lâu sau, người đàn ông nâng bước đến trước cửa sổ sắt đất, nâng tay trái mình lên.

“Tách” một tiếng, di động chụp lại cảnh này, không lâu lắm, Liên Dung Tranh Từ Hãm liền đăng một cái weibo mới.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Dung Hủ cùng bạn Lamy# cầu share, cầu bình luận, cầu like! [hình ảnh]]

Chỉ thấy trên tấm hình là một bàn tay thon dài, bóng đêm quá đậm, bàn tay kia đặt ở trước cửa sổ sắt đất sạch sạch sẽ sẽ, vô cùng tự nhiên mà mở năm ngón tay ra. Móng tay được cắt sửa đầy đặn mượt mà, chỗ khớp xương hơi hơi nhô lên, mang theo một chút hương vị nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngay khe hở giữa ngón trỏ và ngón giữa, là một tia sáng xán lạn. Đèn nê ông thành phố xuyên thấu qua kẽ ngón tay, hình thành vầng sáng mê người, khiến bàn tay kia có vẻ vô cùng mơ hồ.

Chợt nhìn tấm ảnh này, sẽ nhìn ra một bộ dạng, cảm thấy tương đối xinh đẹp, ở trong lòng tưởng tượng ra dáng vẻ cánh tay đó. Nhưng lúc nhìn kỹ liền phát hiện, tấm ảnh này thật sự rất mờ, thậm chí hình như đương sự còn làm một ít xử lý mờ ảo và đánh mosaic. Nhưng mà rõ ràng chỉ có một hình dáng đại khái, lại có một loại cảm giác thanh lãnh lạnh nhạt thẳng tắp xuyên qua màn hình, ập vào trước mặt mỗi người.

Đây không thể nghi ngờ là một bàn tay cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà, đây cũng tuyệt đối là tay của một người đàn ông.

Nửa giờ trước, Liên Dung Tranh Từ Hãm còn trải qua thăm án 700 like 0 bình luận. Nhưng nửa giờ sau, weibo mới của cô trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, đột nhiên đã có lượng share hơn một trăm và một trăm năm mươi bình luận!

[Đậu xanh rau má! Tay thiệt là đẹp! Tay nữ thần quả cam của mì thể mà lại xinh đẹp như vậy!!!]

[Ngao ngao ngao ngao thật sự dễ dễ nhìn mù! Nhìn cái tay thô của tui nè, nhìn nhìn lại tay quả cam, share tỏ vẻ thành ý _(3” ∠)_ thật muốn liếm một cái, thật sự là đẹp!]

[... Từ từ! Tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng đây căn bản không phải tay nữ sinh đi? Đây là tay một nam sinh đi?!!!]

Cũng không lâu lắm, liền có dân mạng mắt sắc đột nhiên phát hiện ——

[A a a a mấy thím có chú ý hay không, lúc nữ thần quả cam chụp ảnh đối diện thủy tinh, trong thủy tinh phản chiếu ra một bóng người! Thật sự là đàn ông, thật sự đó! Thật cao, thật gầy, thật dễ nhìn! Không thể nào, ngàn vạn lần đừng nói với mì là, nữ thần quả cam là một người đàn ông... Thế giới của mì đột nhiên sụp đổ! Chỉ là một khi tiếp nhận thiết lập này rồi... hể, sao đột nhiên cảm thấy kỳ thật nam thần quả cam cũng thực thú vị?! ~(≥▽≤)~ oa oa oa]

Càng ngày càng nhiều dân mạng phát hiện bóng người mờ hồ trong ảnh, nhưng bọn họ thật sự là không thấy rõ mặt, cũng không thấy rõ bộ dạng, chỉ có một bóng người mờ ảo, dễ tóc ngắn, dường như mặc áo choàng tấm của khách sạn, cúi đầu nhìn màn hình di động.

Có người dù thêm vô số hiệu ứng, tiến hành đủ loại PS chỉnh ảnh, thì ảnh chụp vừa đăng, rất nhiều người sẽ nhận thấy “người này dường như cũng không xinh đẹp mấy”; nhưng có người, rõ ràng chỉ là một bóng dáng không cần thận chụp ra, cực kỳ nhạt, lại làm cho người ta cảm thấy suất khí đập vào mặt mà đến.

Một phút đồng hồ sau, Liên Dung Tranh Từ Hãm xóa cái weibo này, lại đăng một tấm ảnh khác.

Lúc này ảnh chụp chính là đối diện mặt đất, trong hình ảnh chỉ có một bàn tay, bối cảnh là thảm trải sàn lông dê màu trắng. Lần này xử lý làm mờ vô cùng rõ ràng chuyên nghiệp, một tầng lại một tầng làm mờ khiến cánh tay kia càng không rõ ràng, thậm chí còn đánh mosaic vô cùng bất mắt, chỉ có thể nhìn ra một hình dáng đại khái.

Nhóm dân mạng toàn bộ: “...”

[Đừng giả bộ chết! Đại gia quả cam đi ra! Ảnh chụp vừa rồi chúng tôi đều thấy được, người đàn ông đó rốt cuộc là ai!!!]

Tâm lý nhiều chuyện của nhóm dân mạng đều bị câu ra, chỉ thấy mười phút sau, lúc nhóm dân mạng tưởng tượng phong phú, đã liên tưởng đến “nữ thần quả cam có thể là nam sinh hay không”, “có phải bộ dạng của nữ thần quả cam giống nam sinh hay không”, đương sự lại hết sức lạnh tỉnh mà hồi âm [hần là bạn trai tôi, chưa nói không thể đăng ảnh bạn trai nhỉ?]

Nhóm dân mạng tiếp tục: “...”

[Vì sao tôi tham gia một cái hoạt động, còn phải bị nữ thần quả cam nhét cho một hòng bánh chó?]

[Bánh chó lạnh lùng lung tung up lên người con ếch.jpg Tôi quyết định bỏ follow đại gia quả cam ba phút đồng hồ, không cần để ý đến tôi, tôi muốn yên tĩnh.]

[Cho nên nói, người vừa rồi chính là Liên Dung? Wase, thật sự dễ nhìn nha, tuy rằng chỉ có một bóng dáng, nhưng Liên Dung hình như rất là đẹp trai đó! Đột nhiên hiểu vì sao mỗi ngày nữ thần quả cam đều ở trên weibo khoe Liên Dung, nếu tui có một bạn nam đẹp trai như vậy... tui hận không thể mỗi ngày cùng với hần đi trên đường phố, nói cho toàn thế giới biết tui có bạn nam đẹp trai như vậy 23333]

Khi có người chỉ ra, những người khác mới ý thức được, bóng dáng vừa rồi bọn họ nhìn thấy, có lẽ chính là Liên Dung.

Nhóm fan đều biết chuyện giữa quả cam và Liên Dung, cũng biết đại gia quả cam thường xuyên ở trên weibo khoe bạn trai. Bọn họ từng nghĩ người có thể làm cho trắng giàu đẹp thích, nói không chừng cũng rất đẹp trai, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ, chỉ là một bàn tay, đã có thể đẹp đến loại trình độ này.

Một buổi tối, ảnh chụp của Liên Dung Tranh Từ Hãm chiếm được lượng share vượt qua sáu ngàn.

Vô số dân mạng ở dưới weibo của cô nghị luận về bóng dáng mình nhìn thấy vừa rồi, nhưng mà Liên Dung Tranh Từ Hãm xóa weibo quá nhanh, đa phần dân mạng đều chưa nhìn thấy tấm ảnh kia. Mà trong những bình luận đó, cũng có fan Tần Trình cực cá biệt cười ha ha tỏ vẻ: [Liên Dung thật đẹp trai nha, chỉ nhìn bóng dáng, đã cảm thấy thật đẹp trai, cảm giác đẹp trai như Tần thần nhà tui vậy ha ha ha ha ~]

... Ừm, quả thật đẹp trai giống Tần Trình.

Sáng hôm sau, Dung Hủ sớm rời khỏi giường, thu dọn xong đồ đạc, Thor tiên sinh đưa cậu và La Thiển đến sân bay.

Sau khi đến sân bay, hai người nhanh chóng vào phòng chờ VIP, để nhân viên phục vụ sân bay giúp họ đăng ký thủ tục.

Giờ phút này, cách lúc máy bay cất cánh còn có hai tiếng. Dung Hủ mở máy tính trong phòng VIP, tìm một bài hát của Lâm Huyền, đeo tai nghe lên nghe.

Bài hát này là một bài cậu và Lâm Huyền sẽ song ca, hai ngày sau cậu liền đến thành phố S, tham dự tập luyện concert. Mà ngay khi Dung Hủ nghe đến lần thứ ba, đột nhiên liền nghe La Thiển kinh ngạc “a” một tiếng. Dung Hủ tháo tai nghe xuống, quay đầu nhìn về phía cô.

Chỉ thấy La Thiển nhẹ nhàng gật đầu, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Không ngờ Liên Dung Tranh Từ Hãm cũng tham gia hoạt động lần này. Tiểu Hủ, tay bạn trai cô ta còn rất đẹp, tuy rằng nhìn không quá rõ ràng, làm mờ đến là lợi hại, còn đánh mosaic dày như vậy, nhưng hiện tại lượng share đã vượt qua tám ngàn, nói không chừng cô ta có thể vào được top 10 lần này đó.”

Dung Hủ cong khóe môi, đứng dậy đi về phía La Thiển: “Tay bạn trai? Tôi nhìn xem.”

Chương 116: Chương 116

La Thiến chủ động đưa điện thoại tới, một tấm ảnh chụp nhạt màu liền rơi vào trong mắt Dung Hù.

Ánh sáng trong tấm ảnh rất mờ, thực rõ ràng là chụp trong phòng. Loáng thoáng có thể nhìn ra, bối cảnh là một tấm thảm trải sàn lông dê màu trắng, một bàn tay thon dài tùy ý đặt ở trước màn ảnh, chụp lại.

Tấm ảnh này thật sự là làm mờ quá mức, còn đánh thêm mấy tầng mosaic, lúc nhìn tấm ảnh này Dung Hù nhìn không được mà phì cười ra tiếng. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía La Thiến, hỏi: “Tôi nhớ hoạt động này không phải nói muốn chụp tay mình sao? Cô ta chụp tay bạn trai thì thôi đi, sao còn chụp thành như vậy?”

Lúc nói lời này, giọng điệu Dung Hù thực tùy ý, giống như trực tiếp xem Liên Dung Tranh Từ Hãm là bạn.

Kỳ thật mình tỉnh cũng chỉ là người thường, công việc của bọn họ có lẽ khác người bình thường một chút, yêu cầu bọn họ thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt công chúng, nhưng mà mình tỉnh cũng sẽ thường xuyên tiến hành giao lưu với fan, đa số mình tỉnh sẽ không cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc.

La Thiến đã sớm vô cùng quen thuộc bạn fan đó, cô gật gật đầu: “Kỳ thật cũng chưa nói không thể chụp thành như vậy, nhưng mà tiểu Hù, nào có ai dám chụp giống cô ta đâu. Chụp như vậy khẳng định không ai chia sẻ bình luận like, sao có thể được thứ hạng gì. Cũng chỉ vì cô ta là Liên Dung Tranh Từ Hãm, đôi thành những người khác mới không dám làm như thế đâu.”

Hai người trò chuyện chốc lát, La Thiến liền cảm di động về.

Nhưng mà ngay tích tắc khi cô sắp cất di động, Dung Hù cúi đầu nhìn tấm ảnh đó, đột nhiên mở miệng: “Chờ một chút.”

La Thiến phút chốc sững sốt, chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời, thiếu niên tuấn tú trong sáng hơi hơi nhăn mày, cẩn thận xem lại tấm ảnh.

Dung Hù vươn tay, La Thiến liền đưa điện thoại di động của mình tới tay cậu. Cậu cúi đầu, an an tĩnh tĩnh nhìn tấm ảnh đó, lại nhìn hơn một phút, mới trả di động cho La Thiến.

Hoang mang nhăn chặt mày, La Thiến suy nghĩ chốc lát, nhìn không được hỏi: “Tiểu Hù, cậu đang nhìn cái gì đấy?”

Sau một lúc lâu, không được đáp lại.

La Thiến lại hỏi một lần.

Một lát sau, lần này Dung Hù nhẹ nhàng cong khóe môi, cười nhìn cô: “Luôn cảm thấy tấm ảnh kia có chút kỳ quái, cho nên tôi nhìn lại.”

La Thiến cười cười: “Còn không phải sao, tấm ảnh này rất kỳ quái. Cô ta đánh mosaic kiểu này, tôi mới nhìn, thiếu chút nữa không nhận ra đây là bàn tay luôn.”

Lúc này Dung Hù không trả lời, chỉ nói với La Thiến vài câu về những đề tài khác.

Hai người nhanh chóng bận chuyện của mỗi người, La Thiến vội vàng liên lạc với admin nhóm fan, thương lượng một ít hạng mục tiếp ứng kế tiếp, liên hợp làm tốt hoạt động của In your heart lần này; mà Dung Hù thì lại quay về trước máy tính, nhưng cậu vừa mới đeo tai nghe lên, lại yên lặng lấy xuống.

La Thiến vẫn luôn cúi đầu nói chuyện phiếm với fan, cũng không có chú ý tới hành vi của Dung Hù.

Trong mắt thiếu niên lóe ra tia sáng phức tạp quái dị, tầm mắt không có tiêu cự mà ngưng tụ tại một điểm trên không trung, chần chờ hồi lâu, Dung Hù lấy điện thoại của mình ra, nhấn vào mục “lặng lẽ follow”.

Trong mục này, chỉ follow ba người, toàn bộ đều là fan của Dung Hù. Hai fan trong đó là fan lớn trong nhóm fan, lần trước đến đoàn phim «Không tiếng động» tiến hành tiếp ứng, chính là do hai fan này tổ chức. Mà một fan cuối cùng, tự nhiên là Liên Dung Tranh Từ Hãm.

Nhấn vào weibo mới nhất của Liên Dung Tranh Từ Hãm, nhìn tấm ảnh mờ hồ đến độ gần như khiến người ta nhìn không ra là bàn tay kia, hai mắt trong suốt của thiếu niên hơi híp lại, cẩn thận đánh giá năm phút đồng hồ, rốt cuộc mới dời đi tầm mắt.

Dung Hù cất điện thoại về trong túi, tiếp tục nghe nhạc của Lâm Huyền. Nhưng mà lúc nghe nhạc, cậu vẫn luôn mím chặt môi, nhăn chặt mày, giống như đang tự hỏi chuyện gì đó, lại không chiếm được giải đáp.

Một giờ sau, hai người đăng ký, máy bay vững vàng cất cánh, hướng về bên kia bờ đại dương.

Mấy ngày này vì tuyên truyền phim, Dung Hù và La Thiên đều vô cùng mệt mỏi. La Thiên đã sớm ngủ say sau khi máy bay vững vàng, nhưng Dung Hù lại nhắm mắt, hàng mi chớp chớp. Khi tiếp viên đi ngang qua bên cạnh cậu, cậu trực tiếp đưa tay nhờ đối phương giúp mình rót một ly nước, trong mắt không hề có vẻ buồn ngủ.

“Liên dung... tranh từ hăm?”

Thiếu niên nhẹ nhàng đọc ra cái tên này, âm thanh mỏng manh bị bao phủ trong tiếng tạp âm động cơ máy bay thật lớn.

Nhớ lại thật lâu, lại ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng Dung Hù vẫn thờ dài, đem nghỉ hoặc chôn ở đáy lòng, cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Trước đó lúc ở trong phòng chờ, Dung Hù nói là cảm thấy tấm ảnh này rất kỳ quái, La Thiên tưởng là vì tấm ảnh đánh mosaic quá khoa trương, nhưng cô không biết, là do Dung Hù cảm thấy... tấm ảnh này có chút quen thuộc kỳ dị.

Khi mới nhìn cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng mà nhìn thêm mấy lần, lại cảm thấy quen thuộc khó hiểu.

Rõ ràng không thấy rõ dáng vẻ cánh tay kia, rõ ràng không nhìn thấy một chút đặc thù nào, nhưng có lẽ là một tư thế mà đối phương tùy tiện bày ra, hoặc có lẽ là động tác theo thói quen bé nhỏ không đáng kể khi mở năm ngón tay ra, lại có loại quen thuộc quý dị, khiến Dung Hù càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, lại không thể có được đáp án.

Đương nhiên, Dung Hù cũng không biết, trong hơn hai mươi mấy tiếng cậu và La Thiên bay về Hoa Hạ, một ít bình luận lạng lẽ truyền lưu trong weibo của Liên Dung Tranh Từ Hăm.

Đêm qua sau khi Liên Dung Tranh Từ Hăm không cẩn thận đăng tấm ảnh có bóng người lên, tuy rằng trong hai phút liền xóa bỏ, nhưng vẫn là có người nhanh tay lưu lại. Chỉ cần có một người có ảnh, vậy tất nhiên sẽ có đại thần xuất hiện, chỉnh cao độ sáng, độ bão hòa của tấm ảnh này, để nhìn xem người phản chiếu trên thủy tinh rốt cuộc có bộ dạng gì.

Rất nhiều người tha thiết chờ đợi kết quả PS của đại thần, mà khi Liên Dung Tranh Từ Hăm vừa mới đến sân bay thủ đô Hoa Hạ, mở di động lên, tức khắc nhận được hàng trăm bình luận.

[QAQ tuy rằng đại thần cũng nói nhìn không thấy mặt, nhưng vẫn cảm thấy Liên Dung khẳng định rất đẹp trai! Thật muốn nhìn!]

[Sao lại vừa vặn có một đốm sáng ngăn cản phần mặt chứ, oa oa oa, tôi chỉ muốn nhìn xem bạn trai của nữ thần quả cam rốt cuộc có bộ dạng gì thôi mà _(3” ∠)_]

[Há há há, thôi, không nhìn thấy thì không nhìn thấy, nói không chừng Liên Dung cũng không đẹp thì sao? Không phải là có loại người bóng dáng đẹp sao, bóng dáng nhìn qua thì siêu đẹp, kết quả vừa nhìn chính diện, cả người liền héo. Chúng ta giữ cái niệm tưởng tốt, lỡ như mặt Liên Dung... khụ khụ, có lỗi với khí chất của hân, vậy thì rất không tốt ~ bảo trì cảm giác thần bí 23333]

Trong sân bay sáng ngời rộng mở, người đàn ông đột nhiên dừng bước chân, kinh ngạc nhìn ảnh chụp.

Từ Tần lập tức quay đầu nhìn hân: “Tần Trình?”

Môi chậm rãi hé ra, Tần Trình suy tư một khắc, vừa nâng bước đi về phía trước, vừa bắt đầu liên hệ “đại thần” mà mấy người kia nói.

Vị đại thần này kỳ thật cũng chỉ là một dân mạng bình thường, có điều bạn của cô ta vừa vặn có lưu tấm ảnh Liên Dung Tranh Từ Hăm đăng trước đó, mà bản thân cô ta lại tương đối am hiểu PS, có thể chỉnh sửa ảnh chụp, cho nên mọi người mới hiểu kì chờ đợi thành quả PS của cô như vậy.

Khi Liên Dung Tranh Từ Hăm tìm được cô, giọng điệu nghiêm túc mong cô đừng truyền bá ảnh chụp bạn trai mình, cô bạn ấy cũng thấy vô cùng có lỗi, liên tục nói thực xin lỗi. Cô tỏ vẻ về sau mình tuyệt đối sẽ không xâm phạm riêng tư của Liên Dung Tranh Từ Hăm, cũng sẽ lập tức liên hệ bạn mình xóa ảnh đi.

Làm xong hết thảy, ánh mắt Tần Trình bình tĩnh nhìn màn hình di động của mình, qua chốc lát, lại mở inbox weibo ra. Tìm được bạn admin đã từng giao lưu với mình, hân trực tiếp mở miệng, mong đối phương giúp đỡ, bảo fan đừng truyền bá ảnh chụp.

Admin kia nhìn thấy tin nhắn của Liên Dung Tranh Từ Hăm, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, nhưng rất nhanh cô cũng nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua. Cô lập tức cam đoan với Liên Dung Tranh Từ Hăm, sẽ lên diễn đàn nói với fan một tiếng, không lưu lại ảnh, đồng thời nếu trong diễn đàn fan Dung Hù xuất hiện ảnh chụp cá nhân của bạn trai Liên Dung Tranh Từ Hăm, bọn họ cũng sẽ lập tức xóa bỏ.

Hành động đó có lẽ không cách nào khiến cho mỗi người đều xóa ảnh mình đã lưu, nhưng trên cơ bản đã có thể khiến tấm ảnh đó không tiếp tục truyền lưu trên internet.

Dù sao thì Liên Dung Tranh Từ Hăm cũng không phải minh tinh gì, chỉ là một fan đại gia bình thường, rất nhiều fan Dung nghe admin nói Liên Dung Tranh Từ Hăm rất dễ ý chuyện này, cũng không nghĩ quá nhiều, tùy tiện xóa sạch ảnh chụp.

Vì thế chờ đến hai mươi mấy giờ sau, khi Dung Hù bước trên mảnh đất Hoa Hạ, tấm ảnh đó đã biến mất trên weibo và diễn đàn.

La Chấn Đào tự mình đến sân bay đón Dung Hù, ở trên xe, La Thiến báo cáo với La Chấn Đào về hành trình của Dung Hù trong khoảng thời gian này. Nghe xong những chuyện đó, La Chấn Đào lại bảo Dung Hù chuẩn bị tốt, ba ngày sau đến thành phố S tham gia tập luyện concert.

“Concert của Lâm Huyền lần này dù sao cũng có ba vạn fan âm nhạc tới tham gia, tiểu Hù, cậu là lần đầu tiên tham gia concert, có lẽ sẽ có chút khẩn trương. Chờ lúc tập luyện cậu giao lưu với Lâm Huyền một chút, bảo hắn nói kinh nghiệm của hắn cho cậu, như vậy hắn là sẽ tốt hơn.”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp đang cúi đầu nhìn đi động, chưa có hồi đáp.

La Chấn Đào hỏi: “Tiểu Hù?”

Trong lòng phút chốc khựng lại, Dung Hù tắt điện thoại đi động, ngẩng đầu cười nói: “Anh La, em biết rồi.”

La Chấn Đào vẫn có chút không yên lòng, lại tiếp tục dặn dò: “Lần này anh cùng đến thành phố S với các cậu, dù sao cũng là lần đầu tiên tiểu Hù tham gia concert, cho dù về sau chúng ta không đi theo con đường ca hát, cũng không thể hoàn toàn đánh mất con đường này. Người đại diện của Lâm Huyền kỳ thật anh cũng coi như quen biết, trước kia đã từng ăn cơm chung mấy lần, chờ chúng ta đến thành phố S...”

Trong đầu hiện lên tấm ảnh kia, Dung Hù nở nụ cười, vứt mọi chuyện ra sau đầu. Nghe La Chấn Đào nói xong, cậu bắt đầu mỉm cười, hỏi: “Anh La, có phải anh có chút khẩn trương không?”

La Chấn Đào lập tức sùng sốt: “A?”

Ý cười bên môi thiếu niên càng thêm xán lạn hơn vài phần: “Đừng khẩn trương, chỉ là một buổi concert mà thôi. Em chỉ hát có ba bài, Lâm Huyền kinh nghiệm phong phú, sẽ không xảy ra vấn đề.”

La Chấn Đào áp ứng lên tiếng, Dung Hù lại bình tĩnh trấn định cười cười. Nhìn đáng vẻ hai người này, La Thiến chớp chớp mắt, đột nhiên cười khẽ ra tiếng: “Tiểu Hù, anh La, hai người như vậy khiến tôi nghĩ đến một câu.”

Dung Hù nhướn mi: “Câu gì?”

La Thiến không chút suy nghĩ, thốt ra: “Chính là hoàng đế không vội, thái giám...” Âm thanh im bặt, rốt cuộc La Thiến ý thức được mình nói cái gì.

La Chấn Đào co rút khóe miệng: “La Thiến!”

Trên xe nhất thời quanh quẩn tiếng cầu xin tha thứ của La Thiến.

Nhìn hai người đó một người tức giận, một người xin lỗi, Dung Hù không tự chủ được mà cong khóe môi, lộ ra một nụ cười ấm áp.

Cậu và La Chấn Đào quen biết cũng đã hơn một năm, lúc trước La Chấn Đào chỉ là một người đại diện hạng hai bình thường của Hoa Hạ Entertainment, hiện tại đã trở thành người đại diện hạng một, cũng ổn định địa vị của mình.

La Chấn Đào không hề ngu ngốc, hiện tại có được càng nhiều tài nguyên, hắn càng lợi dụng quan hệ nhân mạch trong tay rộng khắp. Không chỉ giúp Dung Hù tìm được rất nhiều tài nguyên tốt, giúp cậu từng bước một tuyên truyền PR, mở rộng ảnh hưởng, về phương diện khác, hắn cũng giúp đỡ vài tiểu minh tinh khác dưới tay mình chọn được kịch bản không tồi.

Một năm trước, minh tinh hạng một duy nhất dưới tay La Chấn Đào đổi nghề rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, làm hắn đại thương nguyên khí; một năm sau, hắn trở thành người đại diện của Dung Hù, địa vị trong giới càng tăng lên, ngoại trừ Dung Hù, trong tay còn có ba bốn nghệ nhân nhỏ đang vững bước từ hạng hai tiến lên hạng một.

Lúc này La Chấn Đào hoàn toàn có thể nói là xuân phong đắc ý vó ngựa chạy nhanh, vô cùng nổi bật.

Đồng dạng, hiện giờ Dung Hù cũng đang ở giai đoạn mãnh liệt phát triển. «Mê thành» bây giờ còn đang chiếu, tích lũy phòng bán vé cao tới sáu bảy chín tỷ; bốn ngày sau «Không tiếng động» cũng chiếu, đến lúc đó không chỉ là phòng bán vé, còn mang đến đề cử giải thưởng cho Dung Hù.

Mỗi một bước của Dung Hù đều đi vô cùng ổn, nhưng việc này cũng không có nghĩa là La Chấn Đào không cần lo lắng. Phải biết, đây là lần đầu tiên Dung Hù tham gia concert, hơn nữa lại là concert ba mươi ngàn người.

Cho dù những fan âm nhạc đó không phải vì Dung Hù mà đến, nhưng nếu Dung Hù xuất hiện sự cố trên concert, vậy đối với cậu mà nói, tuyệt đối là đã kích trầm trọng.

Điều này bảo La Chấn Đào có thể nào không khẩn trương lo lắng? Có thể nào không cẩn thận thận? Thậm chí lo lắng đến độ quyết định đi cùng Dung Hù, tới thành phố S tham gia concert, vì thế liền có cách nói “hoàng đế không vội thái giám gấp” của La Thiến.

Nghe La Chấn Đào và La Thiến nói chuyện, thiếu niên chậm rãi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cao ốc tầng tầng cao ngất chọc trời, cậu hơi hơi cong môi, nhớ tới chuyện rất nhiều năm trước.

Đời trước, Dung Hù từng mở concert, còn mở không chỉ một lần.

Lần đầu tiên trước khi cậu bắt đầu concert, cũng giống như La Chấn Đào hiện tại, thấp thòm sợ hãi, lo lắng mình sai sót gì đó, dẫn đến buổi biểu diễn

phát sinh sai lầm. Tuy rằng lần biểu diễn đó viên mãn thành công, nhưng Dung Hù vĩnh viễn không thể quên được, khi cậu đứng trên sân khấu, nhìn thấy mười ngàn fan quơ gậy huỳnh quang, nghe được bọn họ lớn tiếng kêu tên mình, có loại cảm giác máu cả người đều phải sôi trào lên.

Lúc đó, cậu khản trương đến độ thiếu chút nữa hát sai lời, may mắn có người xử lý hiện trường nhanh chóng giúp cậu sửa đúng lại, nếu không không biết sẽ xảy ra dạng chê cười gì.

Nhưng đó đã là chuyện rất nhiều năm trước.

Xe nhanh chóng chạy đến dưới lầu căn hộ. Lần này Dung Hù ở bên ngoài tuyên truyền một tháng, mang rất nhiều hành lý, La Thiên vốn định giúp cậu xách lên lầu, ai ngờ cô vừa mới kéo một cái rương hành lý, đã bị La Chấn Đào cản động tác.

La Chấn Đào quay đầu nhìn về phía Dung Hù, hỏi: “Tiểu Hù, cậu bây giờ là... một mình à?”

Dung Hù lập tức hiểu rõ ý đối phương, ánh mắt cậu sâu thẳm quay đầu nhìn La Thiên một cái, chỉ thấy người kia mặt mũi mờ mịt, hoàn toàn không hiểu ý của La Chấn Đào.

Thiếu niên cười khê lắc đầu: “Dựa theo thời gian mà tính, hẳn không phải là một mình.”

La Chấn Đào lập tức hiểu rõ: “Anh giúp cậu cầm lên. Tiểu La, ở dưới chờ nhé, anh xuống rất nhanh.”

La Thiên vốn dĩ còn muốn nói gì đó, nhưng La Chấn Đào đã xách theo rương hành lý vào thang máy. Năm phút đồng hồ sau, hần từ cửa nhà đi ra, lái xe đưa La Thiên về nhà.

Ở trên xe, tiểu trợ lý vẫn không hay biết gì ấy nhìn không được hỏi: “Anh La, rốt cuộc anh đang nói cái gì bí hiểm vậy? Tiểu Hù có bao giờ không một mình, chẳng lẽ... cậu ấy còn có bí mật nhỏ gì, mà em không biết sao?”

La Chấn Đào nhướn mày, nhẹ nhàng quét nhìn tiểu trợ lý một cái, nói: “Đây là chuyện của tiểu Hù, em gấp cái gì.”

La Thiên lập tức trừng lớn mắt: “Em là trợ lý của cậu ấy, phải quan tâm sinh hoạt hàng ngày của cậu ấy, cậu ấy có vấn đề gì em không biết, em đương nhiên gấp rồi.”

La Chấn Đào nhẹ nhàng gạt đầu: “À, hoàng đế không vội thái giám gấp.”

La Thiên: “...” Đừng có mang thù như vậy chứ!!!

Có điều lúc này sau khi lên lầu, La Chấn Đào cũng không có nhìn thấy Tần Trình. Trong căn phòng trống rỗng chiếu đầy ánh nắng sau giờ ngọ, La Chấn Đào giúp Dung Hù buông hành lý xuống, liền rời đi, trong lòng còn nghĩ: chẳng lẽ Tần Trình còn ở nước ngoài, chưa trở về?

Mà La Chấn Đào đương nhiên không chú ý tới một cánh cửa phòng đóng chặt, sau khi Dung Hù tiễn La Chấn Đào đi, rón ra rón rén thay dép lê, nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng Tần Trình. Động tác cậu cẩn thận mở cánh cửa kia ra, theo một tiếng “két”, cửa chậm rãi đẩy vào trong, đem ánh nắng sáng ngời chiếu vào căn phòng tối mờ này.

Phòng Tần Trình hệt như con người hần, vô cùng lạnh nhạt.

Thiết kế hai màu trắng đen và đường cong hình giọt nước, khiến căn phòng này tràn ngập phong cách chủ nghĩa hiện đại. Gia cụ trong phòng rất ít, ngoại trừ hai cây đèn đặt dưới đất, thì chính là một cái giường rộng lớn. Giờ phút này, người đàn ông ngủ ở trên đó, bị cái chăn màu xám sẫm nhẹ nhàng che phủ.

Đây là lần đầu tiên Dung Hù nhìn thấy dáng vẻ Tần Trình ngủ. Trước kia mỗi lần cậu cùng giường với đối phương, bất luận là lúc hai người còn chưa ở bên nhau, hay là sau đó thổ lộ với nhau, chính thức bắt đầu yêu đương, mỗi một lần cậu tỉnh dậy, Tần Trình đều đã sớm dậy rồi, thậm chí còn có thể bụng đói ăn sáng tới cho cậu.

Thật cẩn thận đi đến bên giường, thiếu niên xấu xa nhếch khóe môi, vươn tay, chuẩn bị nắm mũi người đàn ông nào đó.

Nhưng mà cậu vừa mới đi tới đầu giường, liền kinh ngạc phát hiện, người đàn ông đó kéo chăn qua khỏi mũi, chỉ lộ ra đôi mắt hẹp dài. Khi đôi mắt kia nhắm chặt lại, đuôi mắt có vẻ dài hơn vài phần, cũng không có loại khí thế mạnh mẽ lạnh lùng như ngày thường.

Thiếu niên nhẹ nhàng tựa vào đầu giường, suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc quyết định lên kéo chăn xuống, rồi lại nắm mũi.

Động tác của Dung Hù vô cùng nhẹ, nhẹ đến độ ngay cả tiếng sột sột soạt soạt của chăn cũng không nghe được, toàn bộ căn phòng quanh quẩn tiếng hít thở của cậu.

Hàng mi dài anh tuấn, mắt hẹp dài, lông mi nhẹ nhàng bởi vì động tác nhắm mắt của người đàn ông mà đổ xuống trước mắt, lại bởi vì động tác kéo chăn của thiếu niên mà nhẹ nhàng rung động. Khi mà cái khí tràng cường thịnh đến độ gần như có chút bá đạo lúc tỉnh táo đã tiêu tán, bạn mới có thể chú ý tới, kỳ thật bộ dạng người đàn ông này tương đối xinh đẹp.

Dung Hù mềm nhẹ lôi kéo chăn, nhìn thấy cái mũi cao thẳng xinh đẹp kia chậm rãi lộ ra. Cậu chỉ kéo đến một nửa, liền có chút nhịn không được, nhanh chóng vươn tay phải đi nắm mũi người đàn ông.

Nắm mũi của một người đang ngủ, sẽ dẫn đến hậu quả gì?

Đương nhiên sẽ làm cho đối phương nhanh chóng há miệng hô hấp.

Giống như đã nghĩ tới đáng về người đàn ông kia hốt hoảng luống cuống tỉnh lại, thiếu niên không kìm lòng nổi mà nở nụ cười, kiên nhẫn chờ đợi. Ngay lúc này! Dung Hủ bỗng nhiên cảm giác tay trái mình bị người giật mạnh, cậu kinh ngạc tròn to hai mắt, kinh hãi nhìn người đàn ông còn nhắm mắt ở trước mặt, nhưng đối phương lại đột nhiên có động tác, dùng sức kéo cậu lên trên giường, sau đó, môi kề sát.

“Humm... um...”

Đầu lưỡi linh hoạt của người đàn ông nhanh chóng cạy mở kẽ răng thiếu niên, cướp lấy nước bọt ngọt ngào trong đó. Rõ ràng là bị người đàn ông đó kéo lên trên giường, đặt ở trên người hắn, nhưng Dung Hủ lại cảm thấy lúc mình ngồi trên người đối phương, vẫn luôn là địa vị bị áp chế.

Người nọ điên cuồng mút bờ môi cậu, từng đợt khoái cảm tê dại nhanh chóng xông lên đại não, làm cậu phát ra âm thanh ngọt ngào dễ nghe. Không khí trong cổ họng bị đối phương thô bạo cướp đi, cảm giác thiếu dưỡng khí khiến khoái cảm càng thêm phóng đại, Dung Hủ dùng sức hôn trả người đàn ông dưới thân, đại não bị khoái cảm hít thở không thông tràn ngập.

Tận đến khi hai người buông ra, Dung Hủ không ngừng thở dốc, qua một hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Cậu cúi đầu, trong mắt mang chút ánh nước, liếc người đàn ông nào đó một cái: “Anh dậy hồi nào? Hừm?”

Ngay cả chính Dung Hủ cũng không phát hiện, trong giọng cậu mang theo một chút xuân ý hấp dẫn, âm cuối dịu dàng nâng lên. Âm thanh dụ người như vậy lại phối với hai mắt đắm nước và đôi môi sưng đỏ của thiếu niên, khiến Tần Trình không tiếng động mà mím chặt môi, ánh mắt dần dần thâm trầm.

Tận lực ngăn chặn dục vọng muốn đặt thiếu niên ở dưới thân ngay bây giờ, về mặt Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Lúc em mở cửa.”

Dung Hủ hơi kinh ngạc: “Mở cửa phòng anh, hay là cửa ngoài?”

Tần Trình cong môi: “Anh nghe được giọng La Chấn Đào.”

Dung Hủ: “...”

Một lát sau, cậu cạn lời nện một quyền trên ngực Tần Trình —— trên thực tế là nện ở trên chân.

Thiếu niên bất mãn bĩu môi, giọng điệu chính trực trách cứ: “Anh đã biết em về, thế mà còn dám giả bộ ngủ? Một em còn tưởng rằng lần này anh trở về bị lệch mũi giờ nghiêm trọng, cho nên không dám ồn đến anh, động tác vẫn luôn rất nhẹ. Rõ ràng là anh dậy rồi!”

Nghe vậy, Tần Trình lại hơi nhưn mị, lạnh nhạt hỏi lại: “Cho nên, động tác rất nhẹ của em, chính là muốn lên lút kéo chân của anh xuống, bịt mũi anh... không cho anh hô hấp à?”

Từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ nhẹ, thiếu niên xoay người, tính toán bỏ xuống giường, mang giày, không để ý tới đối phương. Nhưng cậu vừa mới đi đến một nửa, tay phải lại bị người đàn ông kia giữ chặt, lúc này quay đầu, Dung Hủ trực tiếp chủ động ngăn chặn Tần Trình, điên cuồng hôn xuống.

Hô hấp nóng bỏng tràn ngập giữa mũi hai người, cái hôn này tùy ý vong tình, chỉ có tiếng nước bọt chắc chắc quanh quẩn ở trong phòng. Thiếu niên chủ động vươn ra đầu lưỡi, quấn lấy người đàn ông, hai người cách một cái chân ôm nhau, chờ càng về sau, Dung Hủ nhanh chóng chui vào chăn, trực tiếp ôm lấy người đàn ông đó, nghiêm túc mà hôn.

Bọn họ đã có hơn một tháng chưa gặp mặt, từ lần trước chia lìa, hai người chỉ có thể giao lưu trong điện thoại.

Một tháng nói thì rất ngắn, nhưng đối với hai người mà nói, thật sự dài đến độ làm người ta không thể nhẫn nại.

Quần áo nhanh chóng từ trong chăn rơi xuống, cũng không biết là ai bắt đầu cởi quần áo trước, chờ đến khi hai người đã hôn đến tình dục dâng lên, định trùm chăn làm một ít chuyện xấu hổ, đột nhiên!

“Ot —— ”

Cái chăn không ngừng mấp máy đột nhiên ngừng lại.

Tần Trình: “...”

Dung Hủ: “...”

Một lát sau.

Tần Trình: “... Bụng em vang kìa, tiểu Hủ.”

Dung Hủ: “... Là bụng anh.”

Tần Trình lãnh tỉnh nói: “Anh đã ăn trên máy bay rồi.”

Dung Hù nghĩa chính ngôn từ: “Em cũng ăn trên máy bay rồi.”

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “...”

Ngay lúc hai người cứng đờ, liền nghe, lại là một tiếng “ọt ọt ——”.

Dung Hù cong khóe miệng: “Anh nghe, rõ ràng chính là bụng anh đang kêu!”

Tần Trình lần đầu tiên gặp gỡ trường hợp xấu hổ như vậy: “...”

Nhưng mà cũng không lâu lắm, lại là một âm thanh vang lên: “Ọt ——”

Lần này đến phiên Dung Hù: “...”

Tình dục có mãnh liệt hơn nữa đựng trứng lúc đói bụng, cũng phải nhường sang bên cạnh. Hai người nhanh chóng mặt xong áo ngủ, cùng đi đến phòng bếp. Khi đi được một nửa, Tần Trình phút chốc dừng bước, chọc cho Dung Hù kinh ngạc quay đầu lại nhìn hấn.

Chỉ thấy dưới ánh đèn mờ nhạt mông lung, khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết của người đàn ông hết như tượng điêu khắc hoàn mỹ nhất, trong đôi mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng kỳ dị, sau khi im lặng thật lâu, Tần Trình kéo tay thiếu niên nhà mình lại, nghiêm túc nói: “Anh nhớ, ngày hôm qua... hình như mẹ gọi điện thoại, nói hôm nay có khả năng bà ấy đến thành phố B công tác.”

Dung Hù lập tức: “!!!”

Nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái, thiếu niên gạt đầu thật mạnh: “May mắn, may mắn chúng ta không làm thật...”

Nếu không, vậy chỉ có nước thật sự bắt gian tại trận!

Dung Hù nghiêm túc gạt đầu: “Kế hoạch mua nhà nhất định phải đưa lên lịch trình.”

Tần Trình cũng hết sức trịnh trọng gạt đầu.

Nếu lúc làm chuyện đó thật sự bị dì Tần thấy được, đừng nói là ở giai đoạn gì, đừng nói hai người có nâng sủng làm hay chưa, dù còn chưa tới phân đoạn kia, Dung Hù cũng thấy, cậu tuyệt đối là sẽ héo. Đối vị trí tự hỏi, cậu cảm thấy có khả năng Tần Trình còn héo lợi hại hơn một chút...

Nhanh chóng vứt bỏ con ác mộng này, phòng ngừa dì Tần đột nhiên đến thăm, hai người ăn mặc chỉnh tề, ở trong phòng bếp nấu cơm.

Làm xong bàn đồ ăn, dì Tần vẫn không đến. Dung Hù kinh ngạc nhìn Tần Trình, người kia cũng nhướn mi, nhìn về phía cậu.

Không bao lâu, Dung Hù gọi một cú điện thoại cho dì Tần. Điện thoại mới vừa được nhận, liền nghe bên kia truyền đến một giọng nói vui sướng: “Dung Dung sweetheart thế mà lại gọi điện thoại cho dì! Dì thật là vui mừng!... A, con nói đến nhà Tần Trình hả? Không mà, dì chỉ đến thành phố B công tác, chàng vạng liền trở về rồi... ý, hóa ra sweetheart cũng về nhà hả? Sớm biết vậy tối nay dì liền không về, bằng không còn có thể đi thăm con...”

Dung Hù: “...”

Tuy nói Dung Hù cũng thấy không thể gặp dì Tần, quả thật có vài phần tiếc nuối. Nhưng vậy cũng có nghĩa, tối hôm nay, căn hộ này chỉ thuộc về hai người họ.

Bữa tối này ăn vô cùng không tận hứng, đồ ăn trên bàn mới ăn đến một nửa, hai chủ nhân đã hôn nhau. Thiếu niên khóa hai chân, ngồi ở trên đùi Tần Trình, cúi đầu hôn người dưới thân.

Không khí kiêu diễm lãng mạn trong phòng ăn tràn ngập ra ngoài, từ phòng ăn một đường đến phòng ngủ, quần áo rơi rụng đầy đất.

Cửa phòng ngủ của Tần Trình đóng chặt, chặn hết tiếng rên rỉ mờ ám hấp dẫn kia ở trong cửa, cũng giấu kín toàn bộ nhớ nhung nồng đậm đến độ sắp lên men, tiểu biệt thăng tân hôn của hai người.

Tuy nói tương đối thoáng trên việc này, nhưng nói thế nào thì, đêm qua cũng chỉ là lần thứ ba của Dung Hù. Thân thể cậu rất tốt, nhưng mà vừa mới trải qua lặn lội đường xa, lại đột nhiên đến một hồi tình sự kịch liệt như vậy, Dung Hù ngủ thẳng tới giữa trưa hôm sau, mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Sau khi thức dậy, cậu xoa cái eo có hơi đau nhức, nâng bước vào phòng ngủ của mình, vào phòng rửa mặt bắt đầu đánh răng. Vừa đánh răng, Dung Hù vừa âm thầm nghĩ về sau phải bỏ hết bàn chải đánh răng vào trong phòng Tần Trình, bằng không đi tới đi lui rất phiền toái.

Sau khi đánh răng rửa mặt, thiếu niên tìm tìm xung quanh, rất nhanh nghe được tiếng nấu ăn ở phòng bếp.

Mặc áo ngủ màu trắng đơn giản, Dung Hù nhẹ nhàng nắm nắm thịt mềm bên hông, giảm bớt cơ bắp đau nhức, nâng bước đến phòng bếp. Khi cậu nhìn thấy người đàn ông ở phòng bếp, sắp thốt ra “Tần Trình”, lại bị cậu nuốt vào trong cổ họng.

Ánh nắng xán lạn rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sạch sẽ cực lớn, chiếu vào phòng bếp rộng mở.

Một người đàn ông cao ngất mặc áo ngủ tơ lụa màu đen, lạnh nhạt rũ mắt, nghiêm túc... xào rau. Tay phải cầm chảo, tay trái múc một muỗng muối, rào một tiếng trực tiếp vẩy vào trong chảo, tay lại nhanh chóng trộn đều.

Chỉ sợ tất cả fan Tần Trình đều không nghĩ ra được, đáng về người đàn ông này lúc xào rau.

Cho dù là Tần Trình, lúc xào rau cũng chỉ là một người bình thường. Trán hấn che kín mồ hôi, hiển nhiên là bị hơi nóng ở phòng bếp làm nóng, mà trên mu bàn tay trái của hấn cũng có vài điểm đỏ, có lẽ là lúc xào rau, không cẩn thận bị dầu bắn phải.

Mặc áo ngủ ở nhà, Tần Trình xắn cổ tay áo lên trên, cứ như vậy mà xào rau.

Ý cười trên khóe môi thiếu niên càng đậm, một loại cảm giác ấm áp rong chơi trong lòng. Dung Hù nói không rõ bây giờ mình có cảm giác gì, nhưng mà khi cậu mặc áo ngủ, nhìn thấy người đàn ông đó đứng ở phòng bếp, nghiêm nghiêm túc túc nấu cơm cho mình... Bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật bọn họ cứ bình thường như vậy mà sống qua ngày, cũng thật sự rất tốt.

Lúc này, cậu chỉ là Dung Hù, hấn cũng chỉ là Tần Trình.

Bọn họ chỉ là một đôi chồng chồng hết sức bình thường, nấu bữa cơm, xem điện ảnh, chỉ chú tâm nghĩ đến người trước mắt.

Một lát sau, Tần Trình múc cà chua xào trứng vào trong đĩa, quay đầu liền gặp được Dung Hù. Chỉ thấy thiếu niên đang tựa nghiêng vào khung cửa, nghiêng đầu, cười khẽ nhìn mình.

Không biết thiếu niên đã nhìn bao lâu, nhưng mà nhìn cặp mắt ấm áp kia, Tần Trình ném cái chảo nóng có cán vào bồn nước, thân nhiên cong môi: “Anh cảm thấy, tiểu Hù... hiện tại dường như em rất muốn làm một chuyện.”

Dung Hù tao nhã nhún mày: “Hửm?”

Người đàn ông trấn định lãnh tĩnh nói rằng: “Em muốn hôn anh.”

Dung Hù: “...”

Ngay sau đó, xoay người bước đi, còn thuận tiện bỏ lại một câu: “Không biết xấu hổ.”

Nhưng mà lúc này, Dung Hù mới đi hai bước, liền bị Tần Trình một phen giữ chặt. Một ngụm hôn chuẩn chuẩn lướt nước, dịu dàng đậu ở trên môi cậu, khiến Dung Hù kinh ngạc mở to hai mắt, con ngươi khẽ run, thật lâu sau, mới hừ nhẹ một tiếng: “Tần tiên sinh, vừa rồi là có ý gì?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông không có một chút biểu tình, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm tối đen lại lẳng đọng một ngụm cười nhàn nhạt, giọng điệu hần bình tĩnh nói rằng: “Em không muốn hôn anh, cho nên, anh đến hôn em là được.”

Sau xin nói vài câu tâm tình ngọt ngào, Dung Hù giúp đỡ bụng thức ăn lên bàn.

Ăn một miếng cà chua xào trứng gà, Dung Hù kinh ngạc nói: “Đồ ăn anh làm sao có vẻ như ngon hơn một chút vậy?”

Tần Trình hết sức bình tĩnh gấp một miếng thịt kho tàu, bỏ vào trong bát thiếu niên, không để bụng nói rằng: “Thường xuyên nấu ăn, chung quy phải có tiến bộ.”

Dung Hù nghĩ nghĩ, tràn đầy linh hội mà gật đầu: “Cũng đúng, em nấu ăn cũng ngon hơn trước kia một xiu.”

Dung Hù và Tần Trình cũng không phải dốt nát trong mặt nấu ăn, trước kia chỉ là hai người rất ít khi nấu, cho nên đối với phương diện này không quá quen thuộc, đồ ăn nấu ra chỉ tạm tạm.

Đối với Dung Hù mà nói, đời trước cậu chỉ có một mình. Nấu ăn là một chuyện rất phiền phức, không bằng trực tiếp kêu đồ bên ngoài, đỡ phải lãng phí thời gian. Còn đối với Tần Trình, có lẽ Dung Hù vĩnh viễn không biết, trước khi cậu đi vào nơi này, trong căn nhà này, thật ra có một người giúp việc theo thời gian.

Tần Trình rất ít khi về nhà, lúc không quay phim hấn thích đi du lịch ở khắp nơi trên toàn cầu, có biệt thự nghỉ phép ở rất nhiều thành phố lớn. Nếu về nơi này, thì sẽ để người giúp việc theo thời gian hỗ trợ quét tước một chút, thuận tiện mỗi ngày đến làm cơm. Tận đến khi Dung Hù vào ở, Tần Trình mới bỏ đi người giúp việc, để tránh đối phương quấy rầy thời gian ở riêng của hấn và thiếu niên.

Trước kia số lần hai người vào bếp đều ít đến đáng thương, bởi vì không có người cần bọn họ vào bếp.

Nhưng hiện tại, người này xuất hiện, cho nên bọn họ lần lượt nấu ăn cho đối phương, tay nghề cũng theo lẽ đương nhiên mà tiến bộ.

Ăn xong cơm trưa, hai người cùng đến phòng chiếu phim, chuẩn bị tùy tiện tìm một bộ phim xem.

Dung Hù đứng ở trước kệ DVD thật lâu, cậu nhìn kỹ mỗi một bộ phim nơi này, tận đến khi Tần Trình thu dọn xong hết bát đĩa, bỏ vào máy rửa bát tự động, cậu mới chọn xong.

“Tần Trình, giúp em lấy một chút, cái bộ «Tòa thành ánh trắng» trên cùng kệ kia. Bộ phim đó là Clemens đạo diễn, chúng ta xem nó đi, vừa lúc để em hiểu biết một chút về phong cách của hắn.”

Cái kệ này cao cỡ hai mét, tuy Dung Hù có chiều cao 1m85, nhưng hôm nay eo cậu còn có một ít đau nhức. Đêm qua cậu vẫn luôn vươn tay bám bả vai người đàn ông, cánh tay nâng lên cũng có chút nhức mỏi, lúc này liền phải “tận dụng mọi thứ”, để người cao đi làm việc.

Tần Trình giơ tay lên, rút ra một bản DVD mỏng manh từ trong kệ.

DVD «Tòa thành ánh trắng» bị chen giữa rất nhiều DVD, lúc người đàn ông muốn vươn tay rút ra, còn phé đi một phen sức lực. Khi hắn rút cái DVD đó ra xong, hắn cúi đầu đưa cho thiếu niên nhà mình, lại không ngờ rằng Dung Hù hơi hơi mở to mắt, vẻ mặt mờ mờ mà nhìn hắn... và tay hắn.

Tần Trình nhú mày lại: “Tiểu Hù?”

Dung Hù lập tức phục hồi lại tinh thần, cầm cái DVD kia: “Không có gì, vừa rồi hình như nhìn lầm. Anh có từng xem bộ phim này chưa...”

Đoạn nhạc đệm này rất nhanh bị hai người vớt ra sau đầu, ngồi ở trên sofa mềm mại, hai người an tĩnh thưởng thức «Tòa thành ánh trắng». Mà phim kết thúc, tự nhiên là bữa tối, tùy tiện ăn một chút, lại rửa mặt một phen, chính là bữa tiệc lớn buổi tối.

Người đàn ông không chút lưu tình ăn thiếu niên vào bụng, có điều nếu thật sự muốn lấy tư thế thực tế để so sánh, thì cũng nói không rõ rốt cuộc là ai “ăn” ai vào trong thân thể.

Hai ngày này, Dung Hù vẫn luôn lười biếng ở nhà, cùng hưởng thời gian nghỉ ngơi hiếm có với người đàn ông nào đó.

Chủ nhật thời tiết vô cùng tốt, ngàn dặm không mây, ánh nắng xán lạn chiếu xuống mặt đất, nghênh đón ngày mùa thu cuối cùng trong sáng ấm áp của thành phố B.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất cực lớn, ánh mắt Dung Hù nhu hòa nhìn thành phố đắm chìm trong nắng vàng ngoài cửa sổ, nhưng nhìn trong chốc lát, lại xoay người, mở miệng nói: “Em nói, em không muốn ăn rau chân vịt, thật sự một chút cũng không muốn ăn...”

Thời tiết tốt đẹp như vậy, ngày chủ nhật tốt đẹp như vậy, cậu và người đàn ông đó chỉ có thể ở trong nhà, không thể ra cửa.

Trong lòng có lẽ có một ít tiếc nuối, nhưng mà phản tiếc nuối đó lúc hôn đôi phương, đều đã hóa thành hư vô.

Ba ngày sau, La Chấn Đào lái xe đến dưới lầu đón Dung Hù đến sân bay, chuẩn bị bay đến thành phố S, tham gia tập luyện concert.

Ở cửa lớn, hai người nhẹ nhàng tiến hành nụ hôn tạm biệt. Thiếu niên cúi đầu chỉnh sửa giày, vừa muốn mở cửa, lại nghe phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông: “Concert hình như là buổi tối bảy giờ rưỡi ngày kia nhỉ?”

Dung Hù hơi kinh ngạc, xoay người nói: “Đúng, làm sao vậy?”

Người đàn ông cười nhạt cong môi: “Ừm, không có gì. Tiểu Hù... concert, nhất định sẽ thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 117

Cuối tháng mười một, một luồng không khí lạnh lẽo từ phương bắc xuôi nam, thổi quét toàn bộ mảnh đất Hoa Hạ.

Cuối mùa thu đã không tiếng động lặng yên tiến đến, gió thu hiu quạnh thổi qua hai má người đi đường, phát mái tóc lên, làm họ nhìn không được mà kéo chặt quần áo, ngăn cơn lạnh từ từ tiến đến.

Đối với fan Lâm Huyền mà nói, tháng mười một này, bọn họ chờ mong đã lâu.

Ngày 28 tháng 11, concert lưu diễn toàn cầu của Lâm Huyền sẽ chính thức bắt đầu, trạm đầu cử hành ở thành phố S Hoa Hạ. Mà ngày 30 tháng 11, bộ phim «Không tiếng động» lần đầu tiên Lâm Huyền tham diễn sẽ đi lên màn ảnh lớn. Trong bộ phim điện ảnh này, tuy nói Lâm Huyền sắm vai nam thứ, nhưng bộ phim này dù sao cũng là tác phẩm đầu tiên của tiểu thiên vương, cũng hấp dẫn được vô số fan âm nhạc.

«Không tiếng động» từ lần đầu tiên đăng danh sách diễn viên, đến nay, đã hấp dẫn vô số fan điện ảnh.

Bắt đầu từ tuần trước, bộ phim này đã bán vé trên mạng. Hai ngày trước, vé chiếu lần đầu ngày 30 đã bán sạch toàn bộ, nếu còn muốn xem phim, vậy nhất định phải mua suất chiếu rạp sáng.

Mấy ngày qua, việc tuyên truyền của đoàn phim «Không tiếng động» đã sinh ra hiệu quả tốt đẹp. Nhân viên đoàn phim liên tục tham gia các chương trình khác nhau, đến các thành phố lớn toàn cầu tiến hành tuyên truyền điện ảnh, khiến bộ phim này chiếm được độ nóng cực cao.

Dung Hù, Tiêu Từ Đồng và Lâm Huyền, ở trên mạng cũng tiến hành đủ loại kiểu dáng tương tác. Hơn nữa gần đây độ đề tài của Dung Hù cực cao, sau khi trải qua sự kiện scandal Nhâm Thư Chi, nhân khí cậu đạt được một lần tăng cao bùng nổ, được lợi không chỉ là bản thân cậu, còn có «Mê thành», còn có «Không tiếng động».

Rất nhiều fan Dung mỗi ngày đều ở trên mạng tiến hành đếm ngược, chờ mong «Không tiếng động» công chiếu.

Ngoại ra, mỗi ngày bọn họ nói nhiều nhất, chính là đến weibo Dung Hù, khóc oa oa đăng bình luận: [QAQ Dung Dung đã liên tục một tuần không có đăng weibo, liên tục hai tuần không đăng ảnh. Thật muốn nhìn Dung Dung, thật muốn liếm Dung Dung, thật muốn hôn hôn ôm ôm nâng cao cao!!!]

Chính như thế, các show tổng hợp mà đoàn phim «Không tiếng động» tham gia vẫn đang chiếu từng cái một, nhưng mà Dung Hù lại dường như mất tích.

Từ khi Dung Hù từ nước Mỹ về Hoa Hạ, cậu không còn đăng bất cứ tin mới nào trên weibo, cũng không có gửi topic trên diễn đàn fan tư nhân của mình. Loại tình huống này đặt ở trên người mình thì khác, có lẽ không có gì ghê gớm, dù sao thì rất nhiều mình tình thường xuyên mười ngày nửa tháng không đăng weibo, cũng thực thông thường, có lẽ chỉ là không có thời gian mà thôi.

Nhưng mà, việc này đặt ở trên người Dung Hù, liền có chút quỷ dị.

Nhóm fan Dung luôn nhiệt tình, bọn họ thường xuyên tương tác với Dung Hù. Tuy nói Dung Hù không có khả năng đều trả lời bọn họ, nhưng cậu cũng rất quan tâm fan của mình, mỗi khi nhóm fan khóc trời gào đất tỏ vẻ “muốn xem ảnh selfie, muốn trò chuyện với Dung Dung”, Dung Hù đều sẽ xuất hiện, đăng một hai tấm ảnh chụp mới nhất.

Nhưng hiện giờ, Dung Hù đâu mất tiêu rồi.

Trong lòng fan Dung đau khổ, nhưng fan Dung không nói đâu, chỉ có thể yên lặng tham gia hoạt động In your heart tổ chức, cố gắng lấy được ảnh ký tên của Dung Dung nhà mình.

[Dung Dung rốt cuộc đi đâu vậy QAQ oa oa oa oa!]

Chỉ một tuần ngắn ngủi, nhóm fan đã nhớ nhung thành sống, khó có thể tự kiềm chế. Mà bọn họ đương nhiên không biết, ngay xế chiều ngày 26 tháng 11, thiếu niên bọn họ tâm tâm niệm niệm từ thành phố B bay đến thành phố S, đến sân bay Hồng Kiều, lặng lẽ được nhân viên đón đi, tiến hành tập luyện cho concert.

Khi Dung Hù đến sân vận động thành phố S, đã đến chạng vạng. Ánh nắng chiều mờ nhạt mê say giống như một dải gấm vóc, rong chơi ở phía chân trời xa xôi. Sân vận động mấy ngày nay vẫn luôn bị phong tỏa, tiến hành tập luyện cho concert của Lâm Huyền.

Lúc nhân viên phụ trách tiếp đãi đưa mấy người nhóm Dung Hù đến hội trường, Lâm Huyền đang ca hát.

Đứng ở chỗ cao nhất thánh phòng, Dung Hù chậm rãi ngừng bước, từ xa xa nhìn ca sĩ mặt baby đứng ở chính giữa sân khấu.

Mỗi một buổi concert thoát nhìn đơn giản, thật ra ở sau lưng ngưng tụ tâm huyết của vô số người. Thợ ánh sáng, thợ âm thanh, cameraman, thợ chỉnh âm... bao gồm cả thiết kế sân khấu, chỉ đạo vũ đạo, thiết kế hoạt động, để khiến nhóm fan xem được buổi biểu diễn hoàn mỹ, hàng trăm nhân viên công tác sẽ cùng mình tinh ngày tiếp nối đêm cố gắng làm việc, phòng ngừa buổi biểu diễn phát sinh việc ngoài ý muốn.

Tập luyện chính là chạy sân khấu toàn bộ buổi biểu diễn trước một lần.

Đây là lần đầu tiên La Chấn Đào và La Thiên nhìn thấy hiện trường tập luyện concert, bọn họ đứng ở đỉnh thánh phòng, kinh ngạc nhìn Lâm Huyền chính giữa sân khấu. Nhân viên kia thấy thế, giải thích: “Hiện tại đã tập luyện đến ca khúc đếm ngược thứ ba, còn hai bài, là tập luyện hôm nay có thể chấm dứt.”

La Chấn Đào và La Thiên đồng loạt gật đầu.

Dung Hù như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Huyền xa xa, nghe tiếng ca truyền đến từ loa, cong khóe môi.

Nửa giờ sau, Dung Hù ở hậu đài gặp mặt Lâm Huyền. Rõ ràng lúc trên sân khấu, vị tiểu thiên vương Hán ngữ này còn trịnh trọng nghiêm túc, bộ dạng đứng đắn dần dần, nhưng mà vừa xuống sân khấu, nhìn thấy Dung Hù, hần trực tiếp cười ha ha, đi lên trước nói rằng: “Tôi hát có phải rất êm tai hay không?”

Nghe vậy, Dung Hù hơi nhướn mi, cười nhạt nói: “Tôi có từng nói anh hát không dễ nghe à?”

Lâm Huyền cười tủm tỉm nói: “Tôi đóng phim không tốt như cậu, trước đây lúc quay phim, Hứa đạo không ít lần dùng cậu để quở trách tôi. Dung Hù, lần này cậu liền yên tâm đem tất cả mọi chuyện giao cho tôi đi, chớ khần trương, có tôi ở đây, khần trương cái gì. Concert tôi sẽ bảo đảm cậu không phạm

sai lầm, đến lúc đó chúng ta cùng lên đầu đề.”

Nhìn đáng vẻ đối phương tràn đầy tự tin, trong mắt thiếu niên hiện lên một chút trêu tức, lại rất nhanh tàn đi.

Vào ban đêm, người đại diện của Lâm Huyền mời mọi người cùng nhau đến một tiệm hải sản nổi tiếng thành phố S ăn một bữa. Dù sao thì ngày kia liền bắt đầu concert, Dung Hù và Lâm Huyền đều không uống rượu, ăn cũng đặc biệt ít, tất cả hải sản gần như đều vào trong bụng La Thiển.

Chờ trở lại khách sạn, Lâm Huyền còn vô cùng rộng lượng mà tỏ vẻ: “Ngày mai lúc chúng ta tập luyện, đừng sợ, có vấn đề gì trực tiếp nói với tôi.”

Dung Hù cười khê: “Yên tâm, tôi không sợ phiền toái anh.”

Lâm Huyền cười ha ha.

Kỳ thật loại tâm lý hơn thua này của Lâm Huyền, Dung Hù cũng hiểu. Trước đây lúc hai người quay phim «Không tiếng động», diễn xuất của Lâm Huyền tuy rằng không tồi, nhưng so với Dung Hù vẫn kém hơn vài phần, mỗi khi hần NG vượt qua hai lần, Hứa đạo liền bắt đầu lấy “con nhà người ta” Dung Hù đến nêu ví dụ, bảo Dung Hù giúp Lâm Huyền đối diễn cho tốt.

Mà hiện giờ, thật vất vả đến phiên Dung Hù ca hát, đây chính là thế mạnh của Lâm Huyền.

Trước đó Lâm Huyền cố ý nghe «Thất dục», hần cũng vì bài hát này mà cảm thấy kinh điển, còn từng cảm khái trong nhóm chat Tần Phong Phong: [Dung Dung ca hát cũng không tồi, âm sắc rất tốt, mấy người đi nghe «Thất dục» thử đi.]

Nhưng mà, âm sắc tốt là một chuyện, có thể biểu hiện tốt trên concert hay không, lại là một chuyện khác.

Trên concert, bạn phải điều động tinh tích cực của khán giả, làm cho bọn họ hưng phấn lên. Chuyện này là do Lâm Huyền làm, lúc Dung Hù lên sân khấu thì buổi biểu diễn hần đã đã tiến hành hơn phân nửa, nhưng mà vậy cũng không có nghĩa là Dung Hù liền thoải mái.

Ở trong lòng Lâm Huyền, dù diễn xuất của Dung Hù có tốt nữa, thì cũng chỉ là biết đóng phim, lại chưa từng mở concert.

Biểu diễn chính là hát live hiện trường, Dung Hù không có khả năng lựa chọn hát nhép, như vậy cho dù là thợ chỉnh âm tốt hơn nữa, cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hoàn toàn điều chỉnh tốt âm thanh của cậu. Ngoài ra, cậu còn phải đối mặt khán giả, nghênh đón ba vạn người chú ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người liền đi tới sân vận động thành phố S, tiến hành ngày tập luyện cuối cùng.

Toàn bộ buổi sáng đều là Lâm Huyền tập luyện, Dung Hù phải tới buổi chiều mới cần lên đài, cậu có thể đứng ở hậu trường, quan sát Lâm Huyền diễn, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Trước khi lên sân khấu, Lâm Huyền lộ ra hàm răng trắng nõn, cười hắc hắc: “Dung Dung, yên tâm, cậu ở bên dưới xem cho kỹ, xem concert phải làm thế nào. Bắt đầu biểu diễn sẽ không giống như đóng phim đâu, fan ngay ở trước mắt cậu, không có cách màn ảnh.”

Nhẹ nhàng liếc nhìn đối phương một cái, Dung Hù dở khóc dở cười nói rằng: “Rốt cuộc anh có đi lên tập luyện không?”

Lúc này Lâm Huyền mới ngoan ngoãn lên sân khấu.

Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, tiếp qua một ca khúc, liền đến phiên Dung Hù đi lên.

Đứng ở trong động cơ lên xuống sân khấu, thiếu niên hơi hơi nhắm mắt lại, tiến hành một cái hít sâu ngắn ngủi. Tiếp đó, liền nghe được âm thanh máy móc vận chuyển tràn ngập trong không gian nhỏ nhỏ này, thế giới bắt đầu hướng lên trên, kế tiếp, chính là thời gian thuộc về Dung Hù.

Một buổi chiều tập luyện rất nhanh qua đi, khi mấy người rời khỏi sân vận động, quay về khách sạn, Dung Hù ngồi ở ghế sau xe, cúi đầu nhắn tin với người đàn ông nào đó. Mà ở bên cạnh cậu, là tiểu thiên vương Hán ngữ về mặt buồn bực, mặt mày oán khí.

Lâm Huyền lặng lẽ quay đầu nhìn Dung Hù một cái, người kia tỉnh bơ nhích nhích màn hình di động sang bên cạnh.

Lâm Huyền lại quay đầu liếc cậu một cái, Dung Hù lại nhích; lại nhìn, lại nhích.

Khi vị tiểu thiên vương ấy nhìn đến lần thứ tư, Dung Hù quyết định nhanh chóng tắt điện thoại di động, để vào trong túi, quay đầu nhìn về phía đối phương, cười nói: “Cho nên nói, vừa rồi anh nhìn tôi bốn lần, là có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Lời này vừa ra, Lâm Huyền lập tức mở miệng: “Sao lúc chiều, cậu tập luyện thuận lợi vậy, Vương đạo một lần liền cho cậu qua? Cái này không khoa học!”

Dung Hù bình tĩnh nói rằng: “Tôi không có phạm sai lầm, đương nhiên là nên một lần liền qua rồi.” Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Sau đó không phải là tôi còn tập luyện lần thứ hai sao?”

Lâm Huyền: “Nhưng đó là bởi vì Vương đạo muốn cậu càng quen thuộc hơn một chút!”

Dung Hù nhẹ nhàng nhún vai: “Tôi chỉ làm theo quy trình in trên bảng nội dung concert thôi, có vấn đề gì sao?”

Lâm Huyền: "... Không có vấn đề."

Năm phút đồng hồ sau, trong nhóm chat Tần Phong Phong xuất hiện một tiểu thiên vương gào thét ——

[Lâm Huyền: xé chiều hôm nay tập luyện concert với Dung Dung, thế mà cậu ta hoàn toàn không phạm sai lầm, vị trí đứng gì đó đều đặc biệt chính xác, đạo diễn còn đi khen cậu ta QAQ cầu an ủi, người này không phải là người, lần đầu tiên cậu ta tập luyện concert mà cũng không phạm sai lầm, tôi không muốn hát chung với cậu ta đâu oa oa oa oa!]

Dung Hủ nhìn thấy tin nhắn này, cũng không có hồi âm, chỉ hạ mắt nhìn thoáng qua, lại đi nói chuyện phiếm với Tần Trình.

Mười phút qua đi, trong nhóm thế mà lại thật sự không có một tin nhắn mới nào.

[Lâm Huyền: ... sao mấy người đều không ai đi ra an ủi tôi?]

[Lâm Huyền: người đâu! Đều đi đâu rồi?!]

Cũng không lâu lắm, rốt cuộc có hồi âm.

[Hạ Mộ Nhan: đang quay phim, mới từ dưới nước đi lên.]

[James: ha ha, tôi đang phơi nắng nè, hôm nay ánh nắng Hawaii thật đẹp.]

[Sờ Kỳ: xem ra ngày mai Dung Hủ thật sự đến concert của cậu làm khách mời nhỉ? Ngày mai lúc tôi xem concert sẽ livestream, share cho mấy người ha ha.]

Vài người lại trò chuyện chốc lát, đột nhiên liền thấy Ôn Tuyền cũng xuất hiện.

[Ôn Tuyền: ha? Dung Dung đi tham gia concert của cậu, làm khách mời cho cậu? Sao tôi lại không biết? Lâm Huyền cái tên khốn nhà cậu, sao không nói sớm, tôi cũng phải đi xem concert, hiện tại tốt rồi, tôi và James, Hughes ở Hawaii nghỉ phép, dù lập tức bay qua cũng không còn kịp nữa.]

[Lâm Huyền: chị muốn xem concert của tôi à? Không phải là tháng trước chị đã biết ngày mai tôi bắt đầu concert sao?]

[Ôn Tuyền: →_→ ai muốn xem concert của cậu, tôi muốn xem Dung Dung. Concert của cậu đã mở bao nhiêu lần rồi, không có hứng thú.]

Nhìn thấy tin nhắn này, Lâm Huyền: "..."

Ngày tháng căn bản không cách nào sống nổi!!!

Một phút đồng hồ sau, Dung Hủ liền nhìn thấy wechat của mình bắn ra một khung tin tức.

[bạn tốt "Nhị mộ" của ngài đã rời khỏi nhóm chat]

Dung Hủ: "..."

Khóe miệng co rút, Dung Hủ quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Huyền bên cạnh: "Sao anh lại rời nhóm?"

Lâm Huyền hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: "Bọn người kia khinh người quá đáng, tôi bỏ bọn họ mấy phút đồng hồ, làm cho bọn họ biết sự lợi hại của tôi, về sau rồi vô lại."

Dung Hủ: "..."

Nói là "về sau rồi vô lại", trên thực tế, năm phút đồng hồ sau, Dung Hủ liền nhận được thỉnh cầu xin vào nhóm của "Nhị mộ". Nhóm wechat này mỗi người đều có thể chấp nhận đơn xin gia nhập của người mới, nhìn thấy tin tức này, Dung Hủ không chút suy nghĩ, liền định ấn chấp nhận, ai ngờ vừa lúc đó!

[Ôn Tuyền: Lâm Huyền xin vào nhóm hả? Ngăn vạ lần đừng cho hắn vào!]

[James: không sai, đừng cho hắn vào!]

[Sờ Kỳ: ha ha ha ha, không phải là hắn tức chúng ta, cho nên vừa rồi cô ý rời nhóm, hiện tại lại cảm thấy hết giận, muốn xin về lại hả? Đừng cho hắn vào +1]

[Jennifer: tôi không nói lời nào.]

[Hughes: tôi đồng ý lời của Sờ.]

[Hạ Mộ Nhan: ... mấy người quá xấu xa rồi, tôi đang quay phim, tôi chẳng thấy gì cả.]

Dung Hủ nhìn thấy hết thảy: “...”

Trong xe, Lâm Huyền không ngừng cầm di động đơng đưa, vừa đơng đưa, vừa hỏi: “Dung Hủ, cậu thấy tin tôi xin vào nhóm không, sao qua lâu như vậy, tôi còn chưa được vào nhóm? Có phải tín hiệu trên xe không tốt không? Cậu giúp tôi nhìn xem.”

Khỏe môi hơi hơi nhếch lên, Dung Hủ tỉnh bơ cất điện thoại về túi, cười nhạt nói: “Tôi không thấy được đơn xin vào nhóm của anh, anh gửi lại đi, có thể là tín hiệu không tốt.”

Lâm Huyền gật gật đầu: “Được, tôi gửi lại xem.”

Tận đến buổi tối hơn chín giờ, sau khi nhìn thấy người kia liên tục xin vào nhóm hai mươi ba lần, Hạ Mộ Nhan tính tình tốt nhất trong nhóm rốt cuộc nhất thời mềm lòng, thả người vào.

Vào nhóm, Lâm Huyền còn chưa hiểu rõ là xảy ra chuyện gì, vẫn cười ha hả phát ngôn bừa bãi: [về sau dù chị muốn xem concert của tôi, tôi cũng không cho chị vé đâu! @Ôn Tuyền]

Ôn ảnh hậu đang làm SPA mỉm cười, trực tiếp ném di động sang một bên, căn bản không để ý tới tiểu thiên vương không đứng đắn này.

Buổi tối, Dung Hủ trò chuyện ở trong nhóm một lát, nghe Jennifer nói, có khả năng sẽ hợp tác với mình bộ phim tiếp theo.

Lâm Huyền là người phản ứng đầu tiên: [ề? Hai người muốn hợp tác hả? Phim gì phim gì, nói mau!]

Lúc Jennifer lên tiếng, Dung Hủ đang đánh răng, đột nhiên nhìn thấy những lời này, cậu phút chốc sững sốt. Suy tư một khắc, cậu cầm lấy di động, hỏi âm: [là phim mới của đạo diễn Clemens Hult «Ba nghìn hai trăm dặm» hả? Chị sắm vai nữ chính sao? @Jennifer]

Tiếng Trung của Jennifer là tệ nhất trong nhóm, qua thật lâu cô mới hỏi âm lại: [đúng, là cái đó.]

Dung Hủ để bàn chải đánh răng qua một bên: [đã thông qua thử vai à?]

Jennifer đánh tiếng Trung thật sự quá chậm, vì thế cô gửi đến một đoạn tin nhắn thoại.

Trong nhóm này có năm người Hoa Hạ, lúc Dung Hủ chưa tới, cũng có bốn người Hoa Hạ. Bọn họ nhiều người ức hiếp ít người, sau một lần đánh cược thắng, bọn họ yêu cầu ba bạn bè ngoại quốc là James, Jennifer và Hughes nhất định phải gửi tiếng Trung trong nhóm, không cho phép nói tiếng Anh. Tuy rằng ba người kia liên tiếp muốn khởi nghĩa tạo phản, nhưng liên tiếp thất bại, sau đó mọi người cũng đồng ý loại quy định này.

—— Nếu không một người nói tiếng Trung, một người nói tiếng Anh, nhìn hai người kia nói chuyện phiếm, quái dị cỡ nào?

Mở tin nhắn thoại của Jennifer lên, liền nghe một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên trong phòng khách sạn. Nói chính là tiếng Anh rõ ràng, mang theo một chút khẩu âm Mỹ, giọng Jennifer tương đối trầm thấp, không mềm nhẹ như Hạ Mộ Nhan, cũng không giống cái loại ngọt ngào như Tiêu Từ Đồng, giọng cô nghe vào tựa như một thành phần tri thức đô thị lãnh tính cơ trí.

“Hôm qua tôi mới vừa trò chuyện với Cle, thông qua thử vai. Thật vui vì có thể hợp tác với cậu, đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chờ đầu sang năm cậu đến nước Mỹ, tôi lại tỉ mỉ tán gẫu với cậu. Dung, tôi đã không thể chờ đợi được mà muốn đóng bộ phim này với cậu rồi, bộ phim này rất hay.”

Nghe đoạn thoại này, Dung Hủ nghĩ nghĩ, cũng gửi qua một đoạn giọng nói.

“Bộ phim này quả thật rất hay, nhân vật của chị kỳ thật rất có tính khiêu chiến, tôi rất chờ mong ngày gặp chị.”

Dung Hủ nói cũng là tiếng Anh, chính là vì thông cảm cho Jennifer tiếng Trung không tốt. Hành động của cậu bị những người khác trong nhóm nhìn thấy, Ôn Tuyền là người đầu tiên đi ra oán giận, cô mãnh liệt chỉ trích Dung Hủ nặng bên này nhẹ bên kia, chất vấn cậu sao có thể chỉ quan tâm săn sóc Jennifer, không quan tâm đến cô?

Dung Hủ trấn định hỏi âm: [em nhớ, hiện tại chị Tuyền đang ở Hawaii phơi nắng, mặt khác... còn ở cùng James, Hughes nhỉ?]

Ngụ ý là: hiện tại chị sống còn tốt hơn em, hơn nữa bên cạnh còn có hai hộ hoa sứ giả.

Ôn Tuyền không chút nghĩ ngợi hỏi âm: [James và Hughes rất làm biếng, hiện tại tôi vô cùng hối hận đã cùng đi nghỉ phép với bọn họ. Nếu bây giờ có thể cho tôi lựa chọn, tôi tuyệt đối muốn bỏ lại hai tên FA này, tự mình về nước, xem concert của các cậu.]

[James:...]

[Hugh:... Cho chút mặt mũi đi, Tuyền, tôi và James còn ở trong nhóm nè.]

Trong nhóm tán gẫu vô cùng vui vẻ, Dung Hủ cũng hàn huyên vài câu, chờ lúc cậu tắt nhóm chat, tiếp tục nói chuyện phiếm với Tần Trình, cậu đột nhiên phát hiện, Lâm Huyền trước đây vẫn luôn sôi nổi nhất trong nhóm hình như không thấy đâu.

... Đại khái là có việc đi?

Không nghĩ quá nhiều, thiếu niên cầm đi động đi đến bên cửa sổ, trực tiếp ngồi ở trên tatami trước cửa sổ, cười hồi âm: [vừa rồi trò chuyện với Lâm Huyền chốc lát. Anh tắm xong rồi à? Tối hôm nay ăn gì?]

Việc có thể nói giữa người yêu cũng chỉ đơn giản là một ít việc nhỏ trong cuộc sống, nếu thật lòng thích một người, sẽ nhìn không được muốn quan tâm hắn, muốn hiểu biết cuộc sống của hắn. Cho dù là thứ hắn ăn buổi tối, cũng sẽ cảm thấy rất thú vị, sẽ không cảm thấy buồn tẻ chán ngắt.

Tần Trình nhanh chóng trả lời: [tùy tiện ăn chút mì. Buổi chiều tập luyện thể nào?]

Dung Hù ngửa ra sau tựa vào trên vách tường, vừa từ xa xa nhìn cảnh đêm thành phố S phồn hoa lãng phí, vừa đánh chữ.

Hai người trò chuyện tròn ba giờ, khi Dung Hù nhìn thấy trên điện thoại biểu hiện mười một giờ rưỡi, cậu kinh ngạc sững sốt một khắc, lúc này mới chú ý tới thời gian đã trôi qua nhanh như vậy.

Trong lòng vẫn có một chút tiếc nuối, nhưng mà sáng sớm ngày hôm sau còn phải đi làm trận chuẩn bị cuối cùng cho concert, thiếu niên cong khóe môi, gửi một tin nhắn cuối cùng: [ngủ đã, chờ lễ công chiếu «Không tiếng động» chấm dứt, em sẽ trở về thành phố B. Tần Trình, ngủ ngon.]

Rất nhanh, đối phương trả lời lại: [ngủ ngon.]

Dung Hù từ tatami đi xuống, đi đến giường lớn chính giữa phòng. Có điều cậu mới đi đến một nửa, liền nghe thấy đi động lại rung một cái, mở đi động ra nhìn ——

[Tần Trình: tiểu Hù, em phải nhớ kỹ...]

[Tần Trình: anh yêu em ^ _ ^]

Trong lòng hơi hơi rung động, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp không kiềm lòng nổi mà cười cong hai mắt, nghiêm nghiêm túc túc nhìn đi động. Sau khi đánh một đoạn chữ, nhìn không được lại xóa đi toàn bộ, liên tục xóa bỏ nhiều lần, cuối cùng chỉ hồi âm bốn chữ ngắn gọn ——

[Dung Hù: em cũng yêu anh.]

Không bao lâu, Dung Hù liền bò lên giường, chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Mà cậu đương nhiên không biết, giờ phút này, sân bay thủ đô Hoa Hạ rộng mở sáng ngời, đèn nê ông năm màu rực rỡ chiếu rọi nửa bầu trời thành màu đỏ xán lạn, ánh sáng đỏ kia xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sân bay chiếu rọi vào trong, chiếu lên thân một người đàn ông tuấn mỹ cao ngất.

Sân bay thủ đô đêm khuya, người không nhiều lắm, đa số mọi người đều ngồi ở trên ghế ngủ thật say, chờ đợi chuyến bay rạng sáng.

Đeo một cái khẩu trang màu đen, dùng vành nón rộng lớn che khuất khuôn mặt, người đàn ông cúi đầu đi ở trong đại sảnh sân bay, bước chân chậm rãi, từng bước một đi tới cửa đăng ký. Khi hắn cởi khẩu trang và mũ ra, nhân viên sân bay rõ ràng sững sốt, theo bản năng nhìn sang bốn phía.

Xung quanh cũng không có bất cứ vệ sĩ nào.

Người đàn ông hạ mắt nhìn về phía nhân viên công tác, nhẹ giọng hỏi một câu “được chứ”. Âm thanh này khàn khàn từ tính, khiến nhân viên xoay một cái đồ mặt, nhanh chóng cúi đầu kiểm tra. Chờ người đàn ông đó đi xa, nhân viên kia kích động đã sớm đầy mặt đỏ bừng, cô nói với đồng nghiệp bên cạnh rằng: “Tần Trình! Là Tần Trình, Tần Trình! A a a a Tần thần nhà tui!”

“Tui nhìn thấy, Tần thần! Hắn thế mà lại một mình đến ngồi máy bay, không mang bất cứ trợ lý nào! Hắn muốn đi đâu nhỉ, tui nhìn xem... thành phố S? Tần thần muốn đến thành phố S nghỉ phép sao?”

Bất luận như thế nào, giờ phút này, đối với tất cả fan của Lâm Huyền mà nói, thứ bọn họ sắp nghênh đón chỉ là một buổi concert bình thường.

Tuy rằng buổi biểu diễn này chính là concert lưu diễn toàn cầu của Lâm Huyền, tuy rằng buổi biểu diễn này tổng cộng có ba vạn người yêu âm nhạc tham gia, nhưng mấy cái này trước kia Lâm Huyền đều đã từng tổ chức rồi, các fan cũng đã sớm có chuẩn bị.

Fan mua vé đến xem hiện trường biểu diễn, chạng vạng cùng ngày liền từ trong nhà/khách sạn xuất phát, đi đến sân vận động thành phố S; mà fan không thể đến hiện trường, cũng có thể ngồi ở trước máy tính, xem trực tiếp buổi biểu diễn này.

Lâm Huyền ra mắt bất quá mới bảy tám năm, nhưng mà fan vẫn không ít. Hơn nữa có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không biết, fan của hắn cũng có một phân cực lớn trùng với fan của Dung Hù.

Một người là diễn viên, một người là ca sĩ, fan đồng thời thích hai người, cũng không có vấn đề gì.

Gần đây Lâm Huyền mới đóng bộ phim đầu tiên của mình, mà Dung Hù cũng chỉ từng hát một bài «Thất dục», sau đó liền không còn manh mối tiến quân giới ca hát. Fan của hai người này hoàn toàn có thể đồng thời thích một diễn viên và một ca sĩ, sau đó, kích động chuẩn bị xem «Không tiếng động» hai người cùng tham diễn.

Tưởng Hiểu Uyển chính là thuộc loại fan này.

Tình yêu lớn của Tưởng Hiểu Uyển là Dung Hủ, tình yêu nhỏ là Lâm Huyền.

Bốn năm trước cô thích một ca khúc của Lâm Huyền, sau đó trở thành fan Lâm. Cô thích Lâm Huyền, tuy không phải là thích nhất, nhưng cũng rất thích nghe nhạc của hắn, vì thế lần này đã mua được vé hàng ghế trước từ rất sớm, tới tham gia concert ở thành phố S lần này.

Mà một năm trước, sau khi Tưởng Hiểu Uyển xem «Mai phục», liền thích Dung Hủ. Đối với cô mà nói, Hoắc thiếu soái tàn nhẫn bá đạo quả thực siêu ngầu, mỗi ngày cô đều phải lên weibo tag Dung Hủ, liếm hình đẹp của Dung Hủ, sau đó chờ mong tác phẩm mới của Dung Hủ công chiếu.

Khi nam số hai «Không tiếng động» xác định là Lâm Huyền, Tưởng Hiểu Uyển càng mừng rỡ như điên. Lần này cô thật sự quá may mắn, cướp được vé hàng ghế trước concert của Lâm Huyền, còn trở thành khán giả hiện trường may mắn tại lễ công chiếu «Không tiếng động», có thể đến hiện trường gặp Dung Hủ!

Ôm tâm tình kích động nhảy nhót, Tưởng Hiểu Uyển tụ tập với các fan khác. Đám fan bọn họ đều có nhóm của mình, chẳng hạn như các fan bên cạnh cô, là vừa thích Lâm Huyền, lại thích Dung Hủ. Trong đó có lẽ có người thích Dung Hủ hơn, nhưng mà có người lại thích Lâm Huyền hơn.

Đi đến cửa vào concert, một đám con gái huyền huyền náo náo, đột nhiên liền nghe được có người hô to: “A! Cô bạn kia mặc áo cưới kia! Bạn ấy mặc áo cưới, Lâm Huyền nhất định có thể chú ý bạn ấy, sớm biết vậy tớ cũng mặc áo cưới đến.”

“Hiện tại đã cuối tháng mười một, mặc áo cưới lạnh như thế, người ta cũng thực chịu tội mà. Dù sao thì tớ mới không cần mặc vậy đâu.”

“Ha ha, vừa rồi kỳ thật tớ còn thấy có người mặc bộ đồ gấu trúc nữa. Bạn gái kia quá thông minh, cô ấy mặc đồ gấu trúc có thể giữ ấm, còn ấm áp hơn cả áo khoác chúng ta mặc, sau đó nếu Lâm Huyền thấy được, nói không chừng còn đối thoại với bạn ấy ở phân đoạn tương tác nữa.”

“Cô bạn mặc đồ gấu trúc hả? Trên tay còn cầm một bảng đèn LED? Vừa rồi tớ cũng nhìn thấy, về sau tớ cũng phải mặc như vậy!”

Tưởng Hiểu Uyển cười ha ha nói rằng: “Người nọ tớ cũng nhìn thấy, có điều người kia rất cuộc có phải con gái không nhì. Tớ thấy bạn ấy cũng cao quá rồi, ít nhất phải có một mét tám đi?”

Rất nhanh có người đáp lời cô: “Chỉ vì bộ đồ gấu trúc mới có vẻ cao đi. Bộ đồ kia, nói không chừng trong phần đầu đều là bông gòn cả đó.”

Mọi người không nghĩ quá nhiều, rất nhanh liền vào sân vận động, tìm được chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Vốn dĩ Tưởng Hiểu Uyển còn đang suy nghĩ, cô bạn mặc áo cưới thông minh với cô bạn mặc đồ gấu trúc, sẽ ngồi ở chỗ nào. Nhưng mà cô vừa mới ngồi xuống không được năm phút đồng hồ, lại đột nhiên thấy được một bạn quốc bảo ôm bảng đèn LED chậm rãi đi đến bên cạnh mình, sau đó... đặt móng ngồi trên hai chỗ ngồi!

Tưởng Hiểu Uyển: “...”

Chần chờ một khắc, cô tốt bụng nhắc nhở: “Cái đó... bạn ơi, bạn ngồi hai vị trí hả?”

Đồ gấu trúc chính là có điểm ấy không tốt, xem kìa, khuyết điểm đến rồi, chiếm đất quá lớn, một chỗ ngồi căn bản không chứa được!

Tưởng Hiểu Uyển vừa dứt lời, ai ngờ bạn gái gấu trúc ấy thế mà lại lãnh tĩnh lắc lắc cái đầu gấu trúc của bạn ấy, chỉ chỉ hai vị trí dưới móng, lại chỉ chỉ mình.

Tưởng Hiểu Uyển lập tức mờ mịt: “A?”

Gấu trúc moe moe trừng đôi mắt đen to, nghiêng đầu, lại bắt đầu dùng tay ra hiệu. Cơ mà Tưởng Hiểu Uyển vẫn không hiểu, như vậy thêm mấy lần, Tưởng Hiểu Uyển đột nhiên nghe được một giọng nam trầm thấp từ trong bộ đồ gấu trúc vang lên: “Tôi mua vé hai vị trí.”

Tưởng Hiểu Uyển: “A, như vậy à, tôi còn tưởng rằng...” Âm thanh đột nhiên dừng lại.

A?! Đó là một bạn nam hả?!!!

Concert của Lâm Huyền nhanh chóng bắt đầu. Dù sao cũng từng có kinh nghiệm bắt đầu concert nhiều năm, nhạc của Lâm Huyền cũng được rất nhiều người yêu thích, hắn rất nhanh điều động được không khí hiện trường. Rất nhiều fan đều hát cùng hắn mấy bài hát nghe nhiều nên thuộc, hiệu quả ánh đèn sân khấu và hiệu quả loa phát vô cùng tốt, Tưởng Hiểu Uyển ngồi ở hàng ghế trước nhìn không được mà đắm chìm trong đó.

Nhưng mà khi Lâm Huyền xuống sân khấu giữa buổi, toàn trường tối xuống, cô mới đột nhiên phát hiện: bạn gái gấu trúc cách vách... khụ, anh trai gấu trúc, hình như căn bản chưa từng nhúc nhích một lần nào?! Hình như, cũng không có hát theo?!

Không tự chủ được mà cúi đầu nhìn xuống, Tưởng Hiểu Uyển thấy được bảng đèn LED trong tay anh trai gấu trúc.

Bảng đèn đó từ khi concert bắt đầu, vẫn luôn bị anh trai gấu trúc cầm trong tay, chưa từng giờ lên một lần nào, cũng không có ấn nút mở. Chỉ cần không mở nút đèn, bảng đèn vẫn luôn là trạng thái tắt, ai cũng không biết lúc bảng đèn đó sáng lên, sẽ bày ra ký hiệu hoặc là chữ viết gì.

Tưởng Hiểu Uyển: “...”

Ừm, thế giới to lớn, không gì không có, có lẽ anh trai gấu trúc này chỉ đến hiện trường nghe nhạc. Về phần vì sao phải xách một cái bảng đèn vào... có lẽ hẳn muốn đồng thời tập luyện lực cánh tay nhỉ?

Đối với fan ở hiện trường mà nói, bọn họ đang không ngừng hô tên Lâm Huyền, chờ đợi Lâm Huyền xuất hiện lần thứ hai.

Mà đối với fan âm nhạc xem trực tiếp trước máy tính mà nói, trong khoảng thời gian này bọn họ có thể tùy tiện đi xem tin tức mới nhất, nhìn xem có phát sinh chuyện gì thú vị hay không. Sau đó thuận tiện phát hiện...

Dung Dung đăng weibo!!!

[Dung Hủ: cho tôi thời gian một ca khúc @Lâm Huyền [hình ảnh]]

Tất cả fan đều kích động bắt đầu điên cuồng bình luận dưới cái weibo này, chờ bọn họ hưng phấn biểu đạt xong tâm tình kích động của mình đối với việc “tốt cuộc Dung Dung cũng xuất hiện”, bọn họ mới cẩn thận xem weibo của Dung Hủ.

Cho tôi thời gian một ca khúc, những lời này có chút kỳ quái, mọi người đều không hiểu. Mà tấm ảnh Dung Hủ đăng kèm lại là một tấm ảnh gần như toàn đen, không biết là chụp ở nơi nào, toàn bộ hình ảnh hiện ra màu đen hoàn toàn, chỉ có phía trên cùng có một chút ánh sáng rất nhỏ.

[Dung Dung làm sao vậy? Vì sao muốn thời gian của một ca khúc ~ còn tag nhị mộc ~]

[Bất luận Dung Dung muốn làm gì, đừng nói thời gian một ca khúc, hai bài, ba bài, đều có thể a a a!]

[Cho Dung Dung cái moaz moaz lớn nhất thiên hạ, không muốn xem ảnh đen, muốn xem ảnh selfie, ảnh selfie đẹp đẹp!]

Trên internet, rất nhiều fan vừa mở video trực tiếp concert của Lâm Huyền, vừa cúi đầu lướt điện thoại của mình. Đối với bọn họ mà nói, Lâm Huyền tất nhiên quan trọng, nhưng Dung Dung cũng rất quan trọng á ~ hiện tại Lâm Huyền còn chưa có hát đâu, đang tối đen, bọn họ liền nhanh chóng đến liếm Dung Dung ~

Khi rất nhiều fan đang không ngừng like cho Dung Hủ, tiến hành bình luận cho cậu, đột nhiên, chọt nghe trong máy tính truyền ra tiếng vang như sấm.

Vô số fan hiện trường cuồng nhiệt hét rầm lên, âm thanh ấy xuyên thấu qua loa máy tính truyền đến tai fan bên ngoài, khiến các fan đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua: à, Lâm Huyền đi ra à ~ bình luận cho Dung Dung một chút, share xong cái weibo này, sau đó lại xem concert!

Nhấn share, nhấn comment, cuối cùng lại nhấn like.

Việc này vô cùng ngắn ngủi, gộp lại bất quá chỉ mới ba bốn phút, nhưng mà chỉ là ba bốn phút này, rất nhiều người đột nhiên dừng động tác trong tay lại, không dám tin mà mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính.

“Nếu như nếu như nói, có ngày mai.”

“Vậy bạn của ngày mai, có xuất hiện hay không.”

Hai câu hát chấm dứt, trước máy tính là một mảnh kinh ngạc, mà hiện trường concert, cũng là một mảnh yên tĩnh.

Tất cả các fan đều kinh ngạc nhìn người trên sân khấu, bọn họ mắt mờ trùng trùng nhìn “Lâm Huyền” từ trong thang máy chậm rãi đi lên, đến chính giữa sân khấu.

Trong concert trước đây của Lâm Huyền, hắn đã từng làm loại tạo hình này: dùng một mảnh lụa mỏng thuần trắng gắn vào trên người mình, nhẹ giọng hát ca từ uyển chuyển động lòng người, chờ hát đến cao trào, quạt máy trên sân khấu sẽ đột nhiên khởi động, thổi lớp lụa ấy ra khỏi người hắn.

Một khác kia, lụa trắng phất qua hai má, phối hợp với gương mặt baby của Lâm Huyền, hiệu quả hình ảnh vô cùng tuyệt.

Nhưng hôm nay, “Lâm Huyền” khoác một tầng lụa trắng, giống như tân nương xinh đẹp thuần khiết nhất, đứng ở trên sân khấu. Sau đó, hát ra ca từ «Thất dục».

Giọng hát ấy thanh uyển động lòng người, cuối mỗi một câu ca từ, đều mang theo một chút uyển chuyển nhu hòa, xen lẫn vô hạn thâm tình, đánh sâu vào trái tim mỗi một fan âm nhạc. Bài hát này vô cùng hay, đầu năm nay, theo bộ phim «Tầng mây màu đen» mà hot khắp đại giang nam bắc, thậm chí còn hot ra khỏi Hoa Hạ.

Nhưng mà, bài hát này thuộc về Dung Hủ, giọng hát này... thuộc về Dung Hủ!

Hàng ghế trước ở hiện trường concert, Tưởng Hiểu Uyển mờ to hai mắt, thân thể không ngừng run rẩy. Nước mắt đã tích tụ trong hốc mắt cô, chỉ cần chớp mắt một cái, sẽ hoàn toàn rơi xuống. Mà giống cô chính là, hiện trường concert, rất nhiều fan Dung đều không thể tin được mà gât gao nhìn thiếu niên lụa trắng trên sân khấu, không bằng lòng bỏ qua bất cứ một âm thanh nào, bất cứ một hình ảnh nào.

Mà tự nhiên không có ai chú ý tới, ở hiện trường concert, anh trai gấu trúc ngồi ở hàng ghế trước nhẹ nhàng mở bảng đèn LED trong tay lên, đứng dậy bước tới chỗ lối đi, giờ bảng đèn LED lên.

Trên bảng đèn kia, lóe ra một hàng chữ, hết như ánh sao, chiếu rọi đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 118

Toàn bộ hiện trường concert, là một mảnh tĩnh mịch.

Tiếng ca của thiếu niên không ngừng quanh quẩn trong sân vận động to lớn, truyền vào tai ba vạn khán giả. Âm thanh kia réo rất nhu hòa, giống như một hồ nước bình tĩnh trong suốt, nhẹ nhàng chảy qua, khiến đêm thu này có thêm một chút ý vị thâm tình.

Các fan ngồi ở hàng ghế trước trực tiếp nhìn thiếu niên lụa trắng kia, còn khán giả ngồi ở hàng sau thì vẫn luôn nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Lụa mỏng thuần trắng giống như một lớp tuyết mỏng manh, dịu dàng che đậy dung nhan thiếu niên. Dưới ngọn đèn chiếu rọi, mơ hồ có thể thấy được ngũ quan xinh đẹp, thiếu niên lụa trắng đứng ở trên sân khấu vẫn đang nhẹ giọng ca hát, hát ra ca từ «Thất dục».

“Nhìn thấy đĩa nhạc của bạn và tôi.”

“Có một ca khúc tên là nhớ.”

“Nó nói bướm bướm không có cánh chim, bay cao tới đâu, cũng không bay đến vĩnh viễn...”

Khi một đoạn này hát xong, rất nhiều khán giả hiện trường đã che miệng lại, kích động bật khóc. Khi người đầu tiên hô lên tên “Dung Hủ”, có vẻ vô cùng đột ngột, nhưng ngay tiếp đó, hàng trăm, hàng ngàn fan bắt đầu đồng thời kêu vang cái tên kia!

Bọn họ trăm miệng một lời mà hò hét, âm thanh khàn khàn, điên cuồng hô to: “Dung Hủ!!!”

Hậu trường concert, La Chấn Đào và La Thiên đều gắt gao nắm chặt tay, khăn trương nhìn chính giữa sân khấu, lo lắng Dung Hủ phát sinh sai lầm gì; mà trước màn hình máy tính, rất nhiều fan Dung kích động đến rơi nước mắt, bọn họ nhanh chóng đến diễn đàn, tieba, weibo thông báo cho các fan ——

[Dung Dung là khách mời đặc biệt của concert Lâm Huyền, hiện tại concert đang trực tiếp, đang hát «Thất dục»!!!]

Tin tức này trong một phút đồng hồ ngấn ngời liên truyền khắp toàn internet, rất nhiều người đều kinh ngạc nhìn tin tức này, mà fan Dung thì hoàn toàn không cần nghĩ ngợi mở video trực tiếp ra, nhanh chóng theo dõi.

Khi họ mở video trực tiếp, tiếng nhạc đệm đã vang lên. Không còn là hát chay, nhưng cùng với tiếng nhạc thần nhiên uyển chuyển, âm thanh của thiếu niên thanh lệ như hồng. Âm cuối hơi nâng cao của câu ôm lấy nơi tê dại nhất trong lòng mỗi người, làm cho trong lòng bọn họ run lên, chỉ có thể không ngừng gật đầu, ngay cả nói cũng không nói ra được.

Khán giả bên ngoài là phản ứng này, thì khán giả hiện trường lại càng kích động dị thường.

Có rất nhiều người không phải fan Dung Hủ, nhưng mà bọn họ cũng không ghét Dung Hủ. Nửa năm gần đây, Dung Hủ thường xuyên ở trên mạng tương tác với Lâm Huyền, tất cả fan Lâm Huyền đều biết, hai người này là bạn tốt. Nếu là bạn tốt của thần tượng, đương nhiên sẽ không ghét, bọn họ cũng lập tức ý thức được: lần concert này Lâm Huyền mời Dung Hủ đến làm khách mời!

Mà khán giả hiện trường vừa là fan Lâm Huyền, lại là fan Dung, đã sớm không thể ức chế tình cảm nội tâm của mình.

Tường Hiểu Uyển điên cuồng lay động gây huỳnh quang trong tay, cô cố gắng hô tên “Dung Hủ”, tuy rằng âm thanh của cô bị bao phủ trong tiếng âm nhạc vang dội của concert, nhưng bởi vì hơn một ngàn fan Dung cùng hò hét, bọn họ biết, âm thanh này tuyệt đối sẽ truyền đến tai Dung Hủ.

Tiếng ca vẫn còn tiếp tục.

Phần chính của «Thất dục» là giai điệu trầm nhu hòa, nhạc đệm giống như suối nhỏ nước chảy, tiếng ca tựa như tiếng hót vang trong rừng. Rất nhiều fan Dung đều đang dùng sức múa may gây huỳnh quang, fan Lâm Huyền cũng dần dần trầm mê trong tiếng ca dịu dàng của thiếu niên, thậm chí theo giai điệu, bắt đầu hát đệm.

Có lẽ rất nhiều người nơi này cũng không thể xem như fan Dung, nhưng bọn họ tuyệt đối từng xem qua «Tầng mây màu đen», tuyệt đối từng nghe «Thất dục». Đầu năm nay bài hát này hot khắp toàn quốc, rất nhiều người đều biết hát, bởi vậy có thể ở đây hợp xướng.

Ảnh hưởng của loại đại hợp xướng này mang đến tuyệt đối là rung động, mà ngay cả Lâm Huyền đứng ở hậu trường, còn đang suy nghĩ “lỡ như Dung Hủ xảy ra vấn đề, mình phải nhanh chóng đi cứu cánh”, cũng chậm rãi sùng sốt. Sau một lúc lâu, hần ở xa xa nhìn bóng dáng Dung Hủ, bữu môi nói: “Hử, lúc hai chúng ta song ca, nhất định là tôi hát tốt hơn!”

Khi ca khúc tiến hành đến một nửa, fan hưng phấn cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Lúc này bọn họ mới chú ý tới một chú gấu trúc không biết từ bao giờ đứng ở giữa lối đi, đang không ngừng quơ bảng đèn LED.

Nhìn lời tỏ tình trên bảng đèn, các fan không nghĩ quá nhiều, liền tiếp tục quay đầu nhìn Dung Dung nhà mình. Mà bọn họ đương nhiên không chú ý tới, một đôi mắt phượng tối đen sâu thẳm giấu bên dưới bộ đồ quốc bảo ấy, dùng tầm mắt nóng bỏng chuyên chú, chặt chẽ ngưng mắt nhìn thiếu niên trên sân khấu.

Rất khó nói, đây là một cảnh đẹp như thế nào.

Trên màn ảnh sân khấu thật lớn lấp lóe từng đám từ đám bướm bướm, chúng nó có đôi cánh lam tron bóng, đang xoay quanh trong hình ảnh không ngừng bay lượn. Cánh bướm tinh tế trong suốt, gần như có thể thấy rõ từng chút đường gân xinh đẹp tao nhã, mà khi chúng nó cố gắng bay về phía trước, từng sợi lông chim trắng noãn liền từ trên không trung nhẹ nhàng rơi xuống.

Cùng lúc đó, trên sân khấu, cũng có lông chim nhẹ nhàng rơi xuống, rơi ở bên người thiếu niên.

Dung Hù vẫn luôn che một tầng lụa trắng, dùng âm thanh ấm áp hát một ca khúc tình cảm. Tận đến phần cao trào điệp khúc!

Chỉ thấy trong khoảnh khắc, một luồng gió mạnh từ phía dưới sân khấu mãnh liệt thổi lên trên, đột nhiên thổi bay tấm lụa trắng kia!

“A a a a a a a a a a Dung Dung!!!”

Giống như tân nương bị vén tấm màn che tượng trưng cho tình yêu và thuần khiết, lụa mỏng trắng noãn nhẹ nhàng lướt qua từ trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên. Trong tích tắc ấy, hết thấy đều trở nên trong suốt, một loại nét đẹp mạnh mẽ mà lại rung động phút chốc nở rộ trước mắt mỗi một khán giả hiện trường, cũng nở rộ trước mắt mỗi một khán giả đang xem trực tiếp bên ngoài.

Sau đó, máy quay cho Dung Hù một cái cận cảnh. Thiếu niên tuổi mười bảy dịu dàng ấy nhẹ nhàng nâng mắt lên, trong con ngươi trong suốt sáng ngời phản chiếu từng sợi lông chim bay xuống, cậu nở nụ cười, hát ra một câu điệp khúc cuối cùng.

Ngay sau đó, hiện trường vang lên tiếng hét!

“A a a a a a Dung Hù! Dung Hù! Dung Hù! Dung Hù!!!”

Trên sân khấu, không ngừng có người hô tên Dung Hù. Tận đến khi bài hát «Thất dục» hoàn toàn chấm dứt, các fan vẫn còn đang khàn cả giọng mà hô to.

Trong những người này, đa số là lần đầu tiên nhìn thấy Dung Hù.

Dung Hù không phải là ca sĩ, có lẽ cậu sẽ tham gia show tổng hợp, sẽ lộ mặt tuyên truyền cho phim điện ảnh, nhưng sẽ không mở concert hơn vạn người. Tựa như fan Lâm Huyền, nếu thật sự rất muốn gặp Lâm Huyền, hoàn toàn có thể mua một tấm vé biểu diễn —— một năm ít nhất Lâm Huyền mở tám cái concert, không có khả năng không gặp được.

Nhưng từ khi ra mắt tới nay, Dung Hù gặp mặt fan, gộp lại không có khả năng vượt qua một vạn người.

Khán giả hiện trường hiện tại chỉ cảm thấy lòng đầy vui mừng, vui sướng đến không ngừng bật khóc, mà khán giả bên ngoài lại hâm mộ cắn chặt môi, vừa kích động, vừa nhỏ giọng nói thầm: “Bọn họ thật đáng giá, đám fan đến hiện trường thật đáng giá QAQ!”

Các khán giả đó tuyệt đối là rất đáng giá. Vừa có thể nghe được Lâm Huyền hát, lại có thể nghe được concert đầu tiên Dung Hù tham gia, thậm chí có khả năng là lần duy nhất đời này.

Ai cũng không biết về sau Dung Hù có thể mở concert hay không, có thể đảm nhiệm khách mời concert nữa hay không, nhưng họ có thể nghe được bản live «Thất dục» một lần, dĩ nhiên là quá mức may mắn.

Khi Dung Hù hát xong «Thất dục», Lâm Huyền nhanh chóng từ hậu trường đi tới. Người còn chưa xuất hiện, âm thanh đã đến trước, cười ha hả nói rằng: “Các bạn luôn hô tên Dung Dung, tôi sẽ tức giận đó.”

Khán giả dưới sân khấu lập tức hô: “Lâm Huyền! Lâm Huyền! Lâm Huyền!”

Vị tiểu thiên vương mặt baby ấy vừa lòng gật gật đầu, đi tới bên cạnh Dung Hù. Hắn trực tiếp choàng vai Dung Hù, dường như muốn kề vai sát cánh. Nhưng khối hài chính là, Lâm Huyền lùn hơn Dung Hù mấy cm, loại tư thế này nhìn qua rất quái dị.

Dung Hù nhướn mi, bình tĩnh hỏi: “Anh ở phía sau, có phải vẫn luôn chờ tôi sai lầm hay không?”

Trong concert luôn có một ít phân đoạn tương tác, nếu có khách mời đặc biệt, vậy ca sĩ khẳng định sẽ nói chuyện phiếm với khách mời. Nội dung nói chuyện phiếm này bình thường đều sẽ có một kịch bản đại khái, nhưng cụ thể vẫn là do ca sĩ và khách mời tự phát huy.

Dung Hù nói ra những lời này, tất cả các fan đều ngây ngẩn cả người, không rõ đây là xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lâm Huyền lại lập tức nói: “Hay nhỉ, cái gì cậu cũng biết, làm chi còn biểu hiện tốt như vậy, không cho tôi một cơ hội cứu cánh?” Nói xong, Lâm Huyền liền quay đầu nhìn về phía khán giả, “Tôi nói với mọi người nhé, tôi rất ghét cái người này. Cậu ta đóng phim hay, hiện tại ca hát cũng hay, tôi sắp ghen tỵ chết rồi. Mọi người nói xem, tôi có nên tuyệt giao với cậu ta không?”

Các khán giả lập tức hiểu rõ, hai người này căn bản là đang liếc mắt đưa tình!

Vì thế, khán giả thức thòi hô: “Tuyệt giao! Tuyệt giao! Tuyệt giao! Tuyệt giao!!!”

Lâm Huyền vừa lòng gật đầu, vừa mới chuẩn bị nói với Dung Hủ rằng “cậu xem mọi người đều bảo chúng ta tuyệt giao, tôi đây liền tuyệt giao với cậu nhé“, ai ngờ hân vừa mới quay đầu qua, đã thấy Dung Hủ xoay người, trực tiếp đi ra hậu trường.

Tiểu thiên vương nhanh chóng giữ chặt cậu: “Cậu làm gì, không phải là còn một ca khúc phải song ca sao?”

Thiếu niên tuấn tú thanh nhã quay đầu, cười khẽ nhìn tiểu thiên vương mờ mịt ấy. Trong màn hình cận cảnh, trên vầng trán tròn bóng đầy đặn của thiếu niên thăm một tầng mồ hôi mỏng manh, Dung Hủ trấn định thông dong nhìn Lâm Huyền, môi đỏ mọng khẽ cong, giọng điệu bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không phải là anh nói, muốn tuyệt giao sao?”

Lâm Huyền: “...”

Bên dưới lập tức vang lên một trận tiếng cười.

Không khí toàn bộ concert đều bị Dung Hủ trấn áp, ba vạn fan đều hưng trí bừng bừng nhìn hai minh tinh ở trên sân khấu giao lưu.

Tường Hiểu Uyển cũng vui sướng nhìn Dung Hủ, âm thầm nghĩ, quan hệ giữa Dung Dung và Lâm Huyền thật tốt! Cười trong chớp lát, cô đột nhiên sờ sờ cánh tay mình, kinh ngạc ní non nói: “Ê, sao đột nhiên có hơi lạnh nhỉ?”

Ở một bên, bạn gấu trúc đứng ở lối đi im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm sân khấu.

Dung Hủ trên sân khấu tạm thời còn chưa phát hiện gấu trúc bên dưới, cậu và Lâm Huyền lại giao lưu thêm chớp lát, liền tới phân đoạn cuối cùng. Chỉ cần giao lưu với khán giả dưới sân khấu một chút, là phân đoạn giao lưu có thể toàn bộ chấm dứt, cuối cùng cậu lại song ca với Lâm Huyền bài OST cùng tên «Không tiếng động», là cậu có thể xuống đài, chấm dứt hoạt động tuyên truyền lần này.

Việc giao lưu với khán giả dưới sân khấu, Lâm Huyền làm rất thuận tay, Dung Hủ cũng vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Hai người mỗi người chọn một fan, hỏi xem đối phương có muốn hỏi gì hay không. Thực khéo, hai fan đó cũng đều là fan Dung Hủ. Các cô đều không cần Dung Hủ nói chuyện, chỉ nhìn Dung Hủ thôi đã bật khóc, ghen ngào thật lâu, mới hỏi Dung Hủ hai vấn đề.

Vấn đề thứ nhất là: “Dung Dung, cậu có thể đổi nghề làm ca sĩ hay không?”

Dung Hủ cong môi: “Hoàn toàn đổi nghề là không có khả năng, nhưng mà chuyện về sau... hiện tại tôi cũng không dám cam đoan.”

Lâm Huyền nghe vậy, mở to hai mắt: “Cậu còn muốn đoạt bát cơm với tôi à?!”

Không khí concert càng thêm náo nhiệt.

Vấn đề thứ hai là: “Dung Dung, bọn em đều rất thích «Thất dục» của anh. Mọi người đều biết, bài hát này kể về câu chuyện tình cảm, xin hỏi... trước kia anh có từng yêu đương hay chưa? Anh thích loại con gái nào?”

Khi vấn đề này đặt ra, rất nhiều fan Dung ở hiện trường đều hưng phấn hô tên Dung Hủ. Lâm Huyền kinh ngạc nhìn về phía Dung Hủ, dường như không ngờ thế mà lại có fan vào ngay lúc này, hỏi ra vấn đề khó giải quyết như vậy.

Kỳ thật loại vấn đề này đối với mỗi một minh tinh mà nói, gần như là không thể tránh khỏi. Ai mà chưa từng bị hỏi lịch sử yêu đương? Ai chưa từng bị hỏi về đời sống tình cảm? Hơn nữa đa số minh tinh đều từng bị hỏi, đối tượng thích nhất là loại hình gì. Chẳng qua bởi vì thời gian Dung Hủ ra mắt ngắn ngủi, mấy vấn đề này tạm thời còn chưa có tạp chí đi phỏng vấn thôi.

Dưới ánh đèn sáng ngời rực rỡ, thiếu niên tuấn tạc xinh đẹp nở nụ cười, trấn tĩnh nhìn bạn fan ấy. Về mặt của cậu hết sức bình tĩnh, nhưng trên thực tế, chỉ có chính cậu biết, lòng bàn tay của cậu đã ra mồ hôi, ngón tay gắt gao nắm micro.

Dung Hủ không thích nói dối.

Làm minh tinh, có rất ít người không nói dối, nhưng cậu thật sự không thích nói dối. Lời nói dối cậu từng nói có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mỗi một lần nói dối xong, trong lòng luôn cảm thấy vô cùng áy náy. Đây là một nguyên tắc làm người của cậu, không phải là lời nói dối thiện ý, thì sẽ không nói.

Mà hiện tại...

Trong lòng Dung Hủ hiện lên ngàn vạn loại suy nghĩ, dưới sân khấu, không ai phát hiện, một chú gấu trúc lạnh lùng quay đầu nhìn về phía fan nữ kia, thực thi đại pháp “nhìn người chăm chú”.

Tuy nói ở trong lòng suy nghĩ rất nhiều loại hồi đáp, nhưng trên thực tế thời gian chỉ qua vài giây. Dung Hù khe khẽ thở dài, cười nói: “Trước kia tôi chưa từng yêu đương.” Đây là đáp án thứ nhất, trước kia quả thật cậu chưa từng yêu đương, nhưng hiện tại đang yêu đương.

Mà đáp án thứ hai lại là: “Tôi không có loại hình đặc biệt thích, nếu tôi thích người đó, vậy chỉ là vì, người đó chính là người đó.”

Đáp án này khiến nhóm fan không ngừng hoan hô, trong lòng bàn tay Dung Hù ra một lớp mồ hôi lạnh, cậu hơi hơi nhếch môi, không dấu vết lau đi mồ hôi. Sau đó quay đầu một cái, bỗng nhiên liền nhìn thấy một bảng đèn LED chói mắt trên lối đi ở chính giữa sân, không ngừng chớp tắt.

Hai mắt trong suốt phút chốc tròn to, con ngươi hơi hơi rung động, Dung Hù không dám tin mà nhìn hàng chữ kia.

Anh yêu em...

^ _ ^

Hôm nay trước khi lên sân khấu, Dung Hù lại nhận được tin nhắn của người đàn ông nào đó. Khi cậu nhìn thấy tin nhắn ấy, cậu bất đắc dĩ cười cười, hỏi âm cho đối phương: [ừm, chờ sau khi concert kết thúc lại nói với anh, sắp sửa bắt đầu rồi.]

Trả lời cậu, là Tần Trình lại một lần nữa lặp lại: [tiểu Hù, anh yêu em ^ _ ^]

[Ừm ừm ừm, em biết, anh yêu em.]

Tần Trình lại trả lời: [anh yêu em ^ _ ^]

Dung Hù dờ khóc dờ cười nhìn nội dung trò chuyện, cuối cùng nghiêm nghiêm túc túc trả lời: [Tần Trình, em cũng yêu anh.]

Nhìn thấy câu đó, rốt cuộc người đàn ông kia mới chấm dứt loại thổ lộ nhiều lần không ngừng này. Lúc ấy Dung Hù chỉ tưởng đối phương nhớ mình, lại thật không ngờ, một giờ sau, đứng ở trước mặt ba vạn khán giả hiện trường và cả triệu khán giả trước máy tính, thế mà, cậu lại nhìn thấy câu nói đó.

『 Anh yêu em ^ _ ^ 』

Ngón tay cầm micro đang run nhè nhẹ, hốc mắt có chút nóng lên, thiếu niên thông thả ngẩng đầu, nhìn về phía người giờ bảng đèn kia. Đó là một chú gấu trúc tròn vo, đôi mắt đen tròn tròn và khuôn mặt tròn tròn, nhìn qua có chút khôi hài, nhưng lại đặc biệt đáng yêu.

Nhưng mà, giờ phút này Dung Hù lại giống như xuyên thấu qua bộ quần áo rất nặng ấy, thấy được người núp ở bên trong.

Hiện tại cậu nên nói cái gì?

Hiện tại cậu nên làm cái gì?

Hiện tại... cậu nên làm cái gì bây giờ?

Trên sân khấu đột nhiên lâm vào một trận im lặng, Dung Hù vẫn luôn ngưng mắt nhìn một phương hướng, nhìn hơn mười giây không có dời tầm mắt đi. Một đoạn thời gian này nhìn như thực dài, nhưng gộp lại cũng không vượt qua nửa phút, hơn nữa khi khán giả đột nhiên chú ý tới chỗ Dung Hù nhìn chăm chú, cậu đã nhanh chóng dời đi tầm mắt, mỉm cười giấu nước mắt phía sau nụ cười.

Khi mở miệng lại, giọng cậu vô cùng bình thường, che giấu khăn khăn nghẹn ngào: “Như vậy, còn dư lại một khán giả may mắn cuối cùng. Nhị mộc, nói thể nào đây cũng là concert của anh, anh làm chủ nhà, tùy tiện chọn một người đi?”

Lâm Huyền cười ha ha: “Đương nhiên để cho tôi chọn rồi. Trước đó đều là hỏi cậu, tôi cũng không vui đâu. Máy bạn đều chỉ yêu Dung Dung, không yêu tôi, tôi rất bị thương.” Âm thanh dừng lại, tầm mắt Lâm Huyền qua lại giữa các fan, “Tôi tìm tìm, nhất định phải tìm một fan yêu tôi thật lòng, mới không cần bị cậu đoạt nổi bật nữa đâu.”

Những lời này nói ra, hiện trường là một vùng tiếng cười, Dung Hù cười nhạt.

Tận đến mười giây sau, Lâm Huyền lớn tiếng nói: “Ha ha! Tôi nhìn thấy ở hiện trường concert có người thổ lộ với tôi kia! Lần này chính là fan của tôi đi, ý, bạn mặc quần áo thực đáng yêu. Bạn có vấn đề gì muốn hỏi không, nhân viên cho bạn một cái micro, bạn tùy tiện hỏi đi.”

Nhân viên công tác đi nhanh lên thính phòng, Lâm Huyền lại bổ sung: “Đúng, chính là bạn gấu trúc kia... đây là gấu trúc nhĩ? Tôi đứng ở trên thấy không rõ lắm. Thật đáng yêu! Vì sao bạn lại mặc đồ gấu trúc đến xem tôi?”

Trên sân khấu, thân thể Dung Hù đột nhiên cứng đờ.

Dưới sân khấu, khán giả cũng đột nhiên chú ý tới chú quốc bảo to bự này.

Bởi vì trên tay gấu trúc đang giờ bảng đèn, cho nên nhân viên công tác liền đứng ở trước mặt, chủ động giờ micro cho đối phương. Khi nhân viên nam đó đứng ở trước người gấu trúc, rất nhiều người mới chú ý tới, nhân viên đó chỉ tới bả vai gấu trúc!

Trong lòng Lâm Huyền sừng sốt, trong đầu hiện lên một suy nghĩ: tuy rằng tiểu Lư không tính là quá cao, nhưng mà cũng có một mét bảy. Bạn gấu trúc này... thể mà lại cao như vậy?! Ít nhất phải có một mét tám, mặc đồ rồi vào, mới có thể đạt tới loại độ cao này đi!

Nghĩ vậy, Lâm Huyền lại cười nói: “Bộ quần áo của bạn thực đáng yêu, là bạn mua sao?”

Fan gấu trúc vẫn không trả lời.

Lâm Huyền không nghĩ quá nhiều, tùy tùy tiện tiện nói rằng: “Kỳ thật tôi rất thích gấu trúc, có điều tôi vẫn không nói với người ngoài. Nếu bạn có vấn đề gì thì phải nhanh chóng hỏi đi.”

Lại qua ba giây đồng hồ, vẫn không có hồi âm. Ngay khi khán giả toàn trường và Lâm Huyền đều bắt đầu hoang mang, lại nghe một âm thanh lạnh lạnh kỳ quái từ trong thân thể gấu trúc truyền ra: “Bộ quần áo này là tui mua... đúng là đồ gấu trúc.”

Dung Hủ: “...”

Lâm Huyền: “...”

Khán giả hiện trường và trước máy tính: “...”

[Ha ha ha ha ha ha, giọng em gái gấu trúc này cũng quá buồn cười đi ~ nói thật, cảm giác như là giọng một người đàn ông vậy, có điều thật sự buồn cười mà. Cảm giác giống như cổ ý năm mũi nói vậy, thật đáng yêu 233333 like cho wuli quốc bảo ~]

Fan Lâm Huyền tuy rằng nữ rất nhiều, nhưng mà fan nam cũng không ít, cái này không có gì để kỳ quái.

Lâm Huyền miễn cưỡng tỉnh táo lại, cười nói: “Vậy bạn có vấn đề gì muốn hỏi không?”

Gấu trúc gật gật đầu.

Con rối gấu trúc mạnh mẽ hiện lên trên màn hình lớn, rất nhiều khán giả và dân mạng đều cười đến ngửa trước ngửa sau, bị quốc bảo này mạnh đến. Sau đó liền thấy, bạn quốc bảo ấy chậm rãi xoay người, giống như vô cùng gian nan mới có thể đi chuyển đầu, nhìn về phía Dung Hủ ở một bên vẫn luôn cười nhạt, nói: “Dung... Dung Dung, tui muốn hỏi bạn.”

Lâm Huyền: “...”

Dung Hủ miễn cưỡng ngừng tiếng cười, nghe âm thanh lạnh lạnh cổ quái này, cậu nghiêm túc gật đầu: “Bạn hỏi đi.”

“Dung Dung... bạn thích tui hông? Thích... gấu trúc, chume.”

Trong tích tắc lời nói ra, gấu trúc để bâng đờ xuống đất, giờ hai cái tay tròn vo lên, đặt ở bên cạnh hai má, nghiêng đầu bự, làm ra một tư thế bán manh. Rõ ràng câu “chume” này nói đặc biệt dừng đắn, nhưng mỗi khán giả thấy cảnh như vậy đều cười ha ha, hiển nhiên bị bạn quốc bảo cổ ý bán manh này làm cho buồn cười.

Rất nhiều người đều gửi bình luận trên video trực tiếp ——

[Cái con quốc bảo này đang ác ý bán manh! Cổ ý để Dung của tui nói thích mình~ Dung của tui khẳng định thích gấu trúc thôi, gấu trúc bảo bảo đáng yêu như vậy, mới không phải thích bạn ấy đâu ~!]

[ha ha ha ha, tuy rằng biết fan này đang ác ý bán manh, nhưng mị vẫn cảm thấy quốc bảo thiệt manh! Nếu mị là Dung Dung, mị khẳng định nói thích, hoàn toàn không thể ngăn cản thể công chume đáng sợ như vậy ~ chume chume, quốc bảo chume =3=]

[Động vật mạnh nhất trên thế giới chính là quốc bảo của chúng ta... Nhất định thích!]

Lúc này, lực chú ý của khán giả đều bị bạn quốc bảo ác ý bán manh ấy hấp dẫn. Dù giờ phút này Dung Hủ thật sự trả lời là thích, bọn họ cũng chỉ nghĩ là Dung Hủ đang dỗ fan, là đang tỏ lộ với gấu trúc quốc bảo đáng yêu.

Vì thế, bọn họ liền nhìn thấy trên sân khấu, thiếu niên tuần tú xinh đẹp kia mỉm cười cong môi, nghiêm nghiêm túc túc hồi đáp: “Nếu là quốc bảo... tôi rất thích, vô cùng thích.”

Bạn gấu trúc kia nhanh chóng cầm lấy bảng đèn dưới đất, chỉ chỉ hàng chữ bên trên.

Trong phút chốc, trên khuôn mặt tuần tú của thiếu niên lộ ra một nụ cười dịu dàng, cậu thì thầm từng chữ một: “Tôi yêu bạn.”

Lời nói ra, toàn trường sôi trào.

Chỗ nào còn có người để ý Dung Hủ nói những lời này với một con gấu trúc, bọn họ đều biết, Dung Hủ là nói với tất cả các fan. Dung Dung nói với fan ấy là “tôi yêu bạn”, thì chính là đang nói tôi yêu bạn với tất cả mọi người!

“A a a a a a hôm nay tôi bùng nổ, bùng nổ thành pháo hoa, tôi muốn lên tận trời a a a!!!”

Phân đoạn giao lưu đến đây là chấm dứt, gấu trúc quốc bảo vẫn cầm bảng đèn LED, ôm ở trong ngực, đứng trên lối đi, nghe Dung Hù và Lâm Huyền song ca ca khúc cuối cùng.

Bài hát «Không tiếng động» này từ nửa tháng trước đã công khai trên toàn internet, lúc ấy liền đạt được sự yêu thích của vô số fan âm nhạc. Đây là một ca khúc vô cùng bi thương trầm buồn, bản gốc của Lâm Huyền mang theo một chút ngây thơ đơn thuần của trẻ thơ, mà khi Dung Hù song ca với hắn, bài hát này lại trở nên càng thêm thương cảm.

Nếu như nói, thứ Lâm Huyền hát ra chính là một loại nước mắt đối với mỗi tình đầu ngây ngô, vậy thứ Dung Hù hát ra, chính là một tiếng khóc đối với tình yêu và linh hồn. Hai người mỗi người mỗi vẻ, lúc song ca càng đủ phong cách, một lần nữa khiến khán giả toàn trường không kiềm lòng nổi mà cùng đại hợp xướng.

Câu chuyện êm tai, giai điệu uyển chuyển đau thương, khi bài hát này hát xong, rất nhiều khán giả cũng nhịn không được mà chảy nước mắt.

Tiếp đó, Dung Hù liền rời khỏi sân khấu, phần sau lại là concert cá nhân của Lâm Huyền.

Lâm Huyền lại hát thêm bốn bài, cả buổi biểu diễn liền toàn bộ chấm dứt. Sau khi concert kết thúc, rất nhiều fan đều kích động dị thường mà chia sẻ với bạn bè về thứ hôm nay mình gặp được, nghe được. Fan Dung Hù đương nhiên vô cùng hưng phấn, hai mắt lung tròn; mà fan Lâm Huyền cũng thi nhau follow weibo Dung Hù, rất nhanh chuyển thành fan.

Dung Hù và Lâm Huyền chính là bạn tốt, cùng làm fan của hai người kia, thật sự không hề có áp lực.

Ba vạn khán giả tan cuộc, cần thời gian nhất định. Khi rất nhiều fan tụ tập cùng một chỗ, trò chuyện về nội dung concert, Trương Tiểu Uyển đột nhiên kỳ quái mà quay đầu lại, nhìn thoáng qua chú gấu trúc đi theo sau đám người, nhanh chóng rời sân.

Chỉ thấy chú gấu trúc kia nhanh chóng sai cặp chân ngắn (hiệu quả quần áo), lạch bạch lạch bạch rời khỏi hiện trường, liền nhanh chóng không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tiểu Uyển, đang nhìn cái gì đấy?”

Trương Tiểu Uyển lập tức quay đầu về, cười nói: “Không có gì, tớ chỉ cảm thấy, bạn gấu trúc hôm nay có chút kỳ quái.”

“Có cái gì kỳ quái? A đúng, tớ nghe ra, hắn hình như là fan nam nhi, ha ha.”

“... Nói không nên lời, chỉ là rất kỳ quái.”

“Kệ hắn đi, chúng ta đi ăn Haidilao ~ đặt xong chỗ rồi, đi nhanh lên!”

Một đám người hi hi ha ha rời khỏi concert, chuẩn bị đi ăn Haidilao một bữa, lại tụ tập lần thứ hai.

Sau khi concert của idol nhà mình kết thúc, rất nhiều fan đều sẽ hẹn ở Haidilao liên hoan. Ở nơi đó, bọn họ sẽ bảo tiệm ăn phát ca khúc của idol nhà mình. Gần như rạng sáng mỗi một đợt concert, Rất nhiều fan đều bị nhóm fan của ca sĩ nhận thầu, trong phòng ăn vĩnh viễn quanh quẩn nhạc của ca sĩ đó.

Lúc ăn cơm, Trương Tiểu Uyển vẫn có chút hoang mang, cô suy tư thật lâu, lại bị bạn cắt ngang suy nghĩ, lập tức vớt chuyện này ra sau đầu.

Về phần thật lâu về sau, khi Dung Hù và Tần Trình công khai tình yêu, Trương Tiểu Uyển đột nhiên hiểu được: “Tớ đã nói mà! Vì sao bạn gấu trúc năm đó, chỉ vào lúc Dung Dung xuất hiện mới đứng lên mở bảng đèn ra, Dung Dung vừa rời khỏi sân khấu, hắn lại ngồi về vị trí, căn bản không bật đèn. Hắn căn bản đã sớm biết Dung Dung sẽ tham gia concert, hắn chính là đến thô lộ với Dung Dung. Cho nên nói... chẳng lẽ hắn là Tần thần?!”

Chuyện lúc sau tạm thời không đề cập tới, sau khi concert kết thúc, nhóm fan có thể tụ tập thêm một trận, còn ca sĩ thì tình trạng kiệt sức.

Lâm Huyền ngồi ở hậu trường, tùy ý thợ trang điểm tẩy trang cho mình. Vừa tẩy trang, hắn vừa nói với Dung Hù rằng: “Thế nào, hiệu quả concert lần này không tồi đi? Vừa rồi tôi bảo người đại diện xem, hiện tại chúng ta ôm đồm top 4 hot search toàn internet, gần như mỗi nơi đều thảo luận về chúng ta. Xem ra, Hứa đạo cũng nên vừa lòng rồi đi? Ông ấy nên mời chúng ta ăn cơm!”

Ngày kia chính là nghi thức công chiếu «Không tiếng động», hiện tại Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng đều ở thành phố S, thậm chí hai người còn muốn đến concert của Lâm Huyền. Có điều tiếc nuối chính là, Hứa đạo và Tiêu Tử Đồng đột xuất quyết định tham gia phỏng vấn một tạp chí, cho nên hai người không thể đến hiện trường xem concert.

Nghe Lâm Huyền nói, Dung Hù không có hé răng. Cậu cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình, không ngừng đánh chữ, không biết đang nhắn tin với ai.

Lâm Huyền còn nói vài câu, sau lại nhưn mày, nghi hoặc hỏi: “Cậu đang nói chuyện với ai vậy, Dung Dung, cũng không để ý tới tôi?”

Dung Hù nâng mắt cười liếc hắn một cái, cong môi nói: “Anh sẽ không muốn biết tôi nói chuyện với ai đâu.”

Lâm Huyền lập tức mở to hai mắt, hừ nhẹ một tiếng: “Gi? Còn có người tôi không muốn biết à? Vậy cậu nói một chút xem, cậu đang nói chuyện với ai?”

Dung Hù hơi cong khóe miệng: “Không nói cho anh biết.”

Dưới ánh đèn sáng ngời, mặt mày thiếu niên hơi hơi cong lên, thành hình trăng rằm xinh đẹp. Đôi mắt như mực như tranh kia lắng đọng ý cười nồng đậm, Lâm Huyền nhìn mà mãnh liệt ngẩn ngơ, theo trực giác nghĩ: “Không phải là cậu yêu đương chứ? Đột nhiên hai mắt hàm xuân như vậy...”

Dung Hủ: “...”

Ngay lúc này, di động Dung Hủ lại rung một cái, Lâm Huyền nhanh chóng đứng lên nhìn: “Tôi muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai!”

Dung Hủ còn chưa kịp ngăn cản, Lâm Huyền liền thấy được thông báo tin nhắn mới nhất ——

[Clemens Hult: ừm, kịch bản mới nhất tôi đã gửi cậu, hơi sửa đổi một chút, sau khi cậu xem xong, nói cho tôi biết.]

Ý cười bên môi ngưng bật, một lát sau, tiểu thiên vương mặt baby hừ nhẹ một tiếng, ừ ừ nói rằng: “Hóa ra là đang nói chuyện phim mới với đạo diễn à, vậy thôi, chả có gì.”

Dung Hủ cúi đầu nhìn về phía di động, lúc này mới phát hiện, vừa vặn Clemens nhắn cho mình một tin, che trên tin nhắn của Tần Trình. Trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng nhìn biểu tình “tôi không có hứng thú, cậu thật nhàm chán” của Lâm Huyền, cậu nhướn mi.

Lúc này, Tần Trình lại gửi đến một tin nhắn.

Nhìn thấy tin nhắn này, Dung Hủ khẽ cong môi: “Được rồi, vừa rồi không phải tôi nhắn tin với đạo diễn Cle. Có điều người tôi nhắn tin... hẳn là anh thật sự không muốn biết đâu, phỏng chừng anh cũng không quá dám nhìn thấy hẳn.”

Nhất thời Lâm Huyền lại kích lên hứng thú: “Trên thế giới này còn có người tôi không dám gặp hả? Vậy cậu nói một chút xem, có ai, mà Lâm Huyền tôi không dám gặp? Bảo hẳn đừng ra! Tôi cũng muốn xem, là ai nhắn tin cho cậu, tôi còn không dám...”

“Người nhắn tin với em ấy là tôi.”

Mọi người lập tức quay đầu nhìn lại.

Được La Chấn Đào đưa đến hậu trường concert, Tần Trình đứng ở bên cạnh phòng trang điểm, hơi hơi hạ mắt, bình tĩnh thong dong nhìn mọi người trong phòng. Mấy thợ trang điểm bất ngờ liếc nhìn nhau, Dung Hủ không tiếng động nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Về phần Lâm Huyền...

“...”

Có thể kêu người này đi nhanh lên hay không! Đi liền luôn! Hẳn một chút cũng không muốn nhìn thấy Tần Phong Phong vào lúc này đâu!!!

Bất luận Lâm Huyền có không vui lòng như thế nào nữa, có không muốn nhìn thấy kẻ địch của nhóm Tần Phong Phong vào lúc mình đặc ý nhất như thế nào nữa, nhưng trên thực tế, hẳn chính là đã gặp. Nhưng ngoài dự đoán chính là, Tần Trình chỉ thản nhiên liếc nhìn hẳn một cái, nói một câu “Chúc mừng cậu, concert viên mãn thành công”, tiếp đó liền cùng Dung Hủ nâng bước rời đi.

Thấy hai người đó sóng vai rời đi, Lâm Huyền nhanh chóng đứng dậy, theo bản năng hỏi: “Chờ một lát, hai người muốn đi đâu?”

Dung Hủ quay đầu, cười nói: “Trước đây tôi thiếu Tần Trình một bữa cơm, lần này hẳn vừa lúc đến thành phố S, tôi mời hẳn một bữa.” Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Không cần chờ tôi, Tần Trình có xe ở thành phố S, sau đó tôi sẽ tự về khách sạn.” Những lời này là nói với La Chấn Đào và La Thiên.

La Chấn Đào đương nhiên biết Dung Hủ và Tần Trình quan hệ tốt, dù sao hai người cũng đã ở chung hơn một năm, nếu quan hệ không tốt, ở cùng dưới mái hiên có thể không gây ra mâu thuẫn ư?

Về phần La Thiên, cũng thấy là lẽ đương nhiên. Bởi vì cô đã từng thấy Tần thần đến tham ban Dung Dung nhiều lần, hai người là bạn rất tốt.

Nhưng đối với Lâm Huyền mà nói, hẳn làm thế nào cũng cảm thấy có điểm gì là lạ. Vì thế hẳn theo bản năng nói rằng: “Hai người đi ăn cơm, sao không mang tôi theo! Tôi cũng phải đi ăn cơm, dẫn tôi đi theo đi!”

Những lời này vừa nói ra, đã thấy người đàn ông cao lớn kia xoay người, ánh mắt lạnh nhạt liếc hẳn một cái, nói: “Không phải ông nên giảm béo à? Lúc nhảy nhót, có mấy động tác lộ ra thịt mỡ luôn.”

Lâm Huyền mãnh liệt mở to hai mắt: “!!!”

Dung Hủ cười khẽ ra tiếng, kéo Tần Trình rời khỏi hậu trường concert. Tận đến khi hai người đã rời đi, Lâm Huyền lại chợt nhớ ra: “Chờ một lát, tôi ở trên sân khấu nhảy nhót, làm sao ông biết? Chẳng lẽ... quá đáng! Dung Dung thế mà lại đem chuyện này nói cho ông biết, hai người mấy người quá ăn hiếp người khác!”

Nói xong, Lâm Huyền liền mở di động lên, oán giận trong nhóm Tần Phong Phong. Mà hẳn tự nhiên không biết, ngay khi hẳn đánh chữ oán giận, cảm thấy mình đã bị một vụn điểm thương tổn, Tần Trình và Dung Hủ đã lặng lẽ từ cửa sau sân vận động rời đi, vào một chiếc xe thể thao màu đen.

Cửa sổ nâu sẫm giống với mỗi một chiếc xe của mình tính khác, có thể ngăn cản bên ngoài nhìn trộm cực tốt.

Dung Hù lên xe đầu tiên, cậu sâu sắc biết rằng, quanh hiện trường concert, vĩnh viễn luôn có paparazi mai phục, cần thật cẩn thận, mới có thể không bị bọn họ phát hiện.

Mà qua mười phút, Tần Trình mới đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, từ bên kia lên xe.

Cửa xe “cách” một tiếng đóng lại, Tần Trình vừa mới ngồi vững vàng, bỗng nhiên liền nghe được một âm thanh nhu hòa vang lên phía sau mình. Giọng nói kia xen lẫn một chút ý cười mỏng manh, mang theo một chút âm cuối hấp dẫn, nhẹ nhàng nói...

“Tần Trình.”

Ngay sau đó, thân thể người đàn ông đột nhiên cứng đờ, hắn quay đầu, liền thấy trong đêm tối, thiếu niên của hắn đang ngậm cười nhìn hắn. Trong con ngươi trong suốt sáng ngời phản chiếu ngọn đèn nhu hòa hai bên con đường, đôi môi đầy đặn nhẹ nhàng cong lên, trong ánh mắt lóe ra ánh sao.

Đôi môi thoáng mím lại, Tần Trình lập tức quay đầu, lái xe rời đi.

Động tác này phát sinh quá nhanh, nhất thời Dung Hù còn chưa kịp phản ứng. Chờ đến khi Tần Trình lái mười phút, hai người chạy vào garage ngầm của khách sạn, cậu mới vừa hô một tiếng “Tần Trình”, đột nhiên, đã bị mãnh liệt hôn xuống, phong tỏa những lời kế tiếp.

Hai mắt hơi hơi tròn to, nhưng dần dần, cậu ôm chặt người đàn ông phía trước, dùng sức hôn trả lại.

Trong garage ngầm an tĩnh trống trải, ai cũng không biết, ngay trong một chiếc xe ở góc, mình tình nhân khí đang hot cùng với tam kim ảnh để đang gắt gao ôm nhau, điên cuồng hôn đối phương. Nhiệt độ không khí không ngừng tăng lên, bầu không khí kiểu điểm mờ ám chậm rãi tràn ngập.

Cùng lúc đó, trên internet, độ chú ý của concert đang liên tục dâng lên. Vô số fan Dung và fan Lâm bỏ qua trực tiếp concert vô cùng đau đớn lên mạng tìm kiếm các trang web đăng video trực tiếp, mà càng nhiều fan thì kích động thảo luận về concert này.

Hứa đạo vừa mới phỏng vấn tạp chí xong nhìn thấy nhiệt độ như vậy, vừa lòng gật gật đầu, nhìn thoáng qua phó đạo diễn. Không bao lâu, đoàn phim «Không tiếng động» thuận thế mà lên, đăng đoạn trailer cuối cùng trước lễ công chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 119

Chuyện nóng bỏng nhất giới giải trí cuối tháng mười một, không phải tiểu minh tinh hạng mười tám nào đó hư hư thực thực ngoại tình, cũng không phải cặp vợ chồng minh tinh nào đó công khai có thai, mà là concert của Lâm Huyền lần này.

Lâm Huyền vốn là tiểu thiên vương Hán ngữ đang nổi giới ca hát chạm tay là bóng, concert đầu tiên trong lần lưu diễn toàn cầu này của hắn lại có quy mô ba vạn người, đã dẫn phát nghị luận nhiệt liệt. Mà trong concert trực tiếp, Dung Hù lại đột nhiên xuất hiện, trở thành khách mời concert lần này, khiến concert này càng được các fan toàn internet chú ý.

Dung Hù và Lâm Huyền, là bắt đầu từ «Không tiếng động», dần dần có liên hệ.

Từ đó về sau, hai người này thường xuyên ở trên weibo tương tác, nghiễm nhiên trở thành bạn tốt.

Hiện nay hạng nhất hot search toàn mạng là #Dung Hù Lâm Huyền#, hạng thứ hai là #Lâm Huyền#, hạng thứ ba là #Dung Hù#, hạng tư chính là #Không tiếng động#. Rất nhiều fan có kinh nghiệm đã nhìn ra, lần này Dung Hù đảm nhiệm khách mời concert của Lâm Huyền, tám chín phần là đang tiến hành tuyên truyền cho «Không tiếng động», mà đoàn phim cũng đương nhiên không buông tha cơ hội này.

[Đoàn phim «Không tiếng động»: #30.11 Không tiếng động công chiếu# bản teaser cuối cùng của «Không tiếng động», chúng tôi không biết nên nói gì, về cái chết, hay là về tình yêu. Mình đem thể giới của mình tặng cho bạn, xin bạn hãy nghe mình nói một câu, mình thích bạn. @Đạo diễn Hứa Sanh @Dung Hù @Tiêu Tử Đông @Lâm Huyền... [link video]]

Teaser cuối cùng này vừa công khai, liền khiến cho vô số dân mạng nghị luận. Trong một giờ, lượng xem vượt qua năm triệu. Khi mười hai giờ qua đi, lượng share weibo đã sớm vượt năm mươi ngàn, bình luận và like cũng đều vượt qua một trăm ngàn.

Video chỉ có ngắn ngủi ba phút, nhưng mà đây lại là bản teaser đầy đủ nhất của «Không tiếng động», cũng làm cho nhóm dân mạng hiểu rõ, bộ phim này kể về một câu chuyện tình yêu đơn thuần ngây thơ.

Trong những teaser trước đây «Không tiếng động» công bố, chỉ có nhân vật vô cùng đơn giản lên sân khấu cùng với đoạn ngắn nội dung hết sức mơ hồ. Rất nhiều dân mạng đều đang suy đoán bộ phim này rốt cuộc kể về cái gì, cuối cùng mọi người nhất trí nhận định: [nếu có liên quan đến «Mộ Thanh»,

vậy rất có thể, nam chính Đỗ Nhiên mà Dung Hủ sắm vai cũng là quý.]

Tận đến hiện tại, phim còn lại một ngày liền công chiếu, rốt cuộc Hứa đạo cũng công bố đáp án.

Nam chính Đỗ Nhiên đúng là quý.

Hình ảnh màu sắc tươi mát rạng rỡ, nhạc nền nhẹ nhàng du dương, khi mấy diễn viên trẻ tuổi này dùng tươi cười ngây ngô nhất diễn xuất ra một tình yêu vườn trường, tâm linh rất nhiều người đều bị xúc động.

Họ rời khỏi vườn trường đã lâu, đã trải qua lễ rửa tội của xã hội, đã sớm quên cái loại cuộc sống thuần túy ngây thơ lúc trước.

Trường học là vất vả gian nan, ở nơi đó phải dậy sớm lần mò khắc khổ học tập, phải cố gắng đi học, chuẩn bị thi cử. Nhưng trường học lại là cái nơi ấm áp nhất, sau khi bạn rời khỏi trường, bạn mới phát hiện trên thế giới này, không phải cố gắng là có thể có kết quả, nguyên tắc cũng không có quan trọng đến thế, bạn bắt đầu chậm rãi đánh mất mình, muốn tìm về sự kiên trì lúc trước, lại phát hiện rốt cuộc đã không có khả năng.

Vài năm gần đây, phim điện ảnh thuần ái thường xuyên được fan điện ảnh ủng hộ, chính là vì những bộ phim đó có thể kích phát sự thuần túy chôn giấu trong lòng người xem. Có điều nội dung rất nhiều phim vườn trường thật sự rất cầu huyết, nơi nơi đều là tình tiết mang thai, nạo thai, ngoại tình, mỗi bộ phim mà không chết một vài nhân vật, cũng ngại nói mình là phim vườn trường.

Hứa đạo tự nhiên cũng biết, mình không có khả năng hoàn toàn tái hiện cảnh tượng người thường đến trường.

Ai muốn xem bạn năm giờ rời giường ôn tập đọc sách? Ai muốn xem bạn mười hai giờ không ngủ được vui đầu làm bài tập?

Nếu phim vườn trường thật sự quay kiểu này, tuyệt đối sẽ sụp đổ đến độ trở thành trò cười trong giới.

Cho nên ở phương diện này, Hứa đạo chú ý tới nội dung trọng điểm, giảm bớt cuộc sống trường học buồn tẻ chán nản trên diện rộng, tập trung tâm mắt trên người nữ chính không học vẫn không nghề nghiệp, miêu tả một mối tình phát sinh vào mùa hè.

Cảm giác lớn nhất mà teaser này mang cho người xem chính là hình ảnh hoa mỹ.

Hứa đạo có sự cố chấp điên cuồng trên hiệu quả thị giác, tinh tế đến mỗi một chi tiết, màu sắc hình ảnh của ông tươi mát bình thản, giống như một trận gió lạnh thổi qua ngày mùa hè nóng bức, cho người ta cảm giác dịu dàng điềm tĩnh.

Loại hình ảnh này phối hợp với gương mặt mối tình đầu quốc dân của Tiêu Tử Đồng, tươi cười lạnh nhạt nhu hòa của Dung Hủ, cùng với tiếng ca trong trẻo của Lâm Huyền, thật sự là đẹp đến mức tận cùng.

[Quả nhiên, nhìn thấy Tiêu Tử Đồng thật giống như thấy được thanh xuân. «Không tiếng động» của Lâm Huyền thật là dễ nghe, còn có Dung Hủ, thật sự rất đẹp trai! Cảm giác như mối tình đầu của tôi chính là như vậy, thật đẹp!]

Nghị luận trên mạng tự nhiên không thể truyền đến tai đương sự, concert vừa mới chấm dứt, một người đã sớm rời đi hiện trường concert, một người cũng chuẩn bị trở về khách sạn. Nhưng Lâm Huyền không biết, hai cái con người tự xưng là đi ra ngoài ăn cơm kia, kỳ thật đã trở về khách sạn từ sớm.

Trong tầng hầm để xe tối đen trống trải, một chiếc xe thể thao màu đen đậu ở trong góc, xung quanh là sự yên tĩnh. Ai cũng không biết, trong chiếc xe nhỏ hẹp ấy, một người đàn ông tuổi mới tình tứ hôn thiếu niên của hắn, đầu lưỡi đưa vào trong khoang miệng, cướp lấy nước bọt ngọt ngào trong đó.

Nụ hôn này duy trì hồi lâu, lâu đến độ hai người đều có chút ý loạn tình mê, suýt nữa chuẩn bị trực tiếp làm ở trong xe, Dung Hủ mới thấp giọng cười một tiếng, đẩy Tần Trình ra: “Cơm đến hoảng.”

Không gian trong chiếc xe kia thật sự quá nhỏ, tuy nói là xe thể thao bốn người, nhưng ghế sau xe đặt trọn bộ đồ rồi gấu trúc, căn bản không có biện pháp để chủ nhân tiến hành vận động trên diện rộng ở trong xe.

Tần Trình hơi hơi nhếch môi, nhìn thoáng qua thùng xe nhỏ hẹp, thật lâu sau, nói: “Em lên trước đi.”

Dung Hủ cũng không phản đối, cậu cúi người tiến lên, khẽ hôn một cái trên môi Tần Trình, tiếp đó mới cẩn thận xuống xe. Từ thang máy đi lên tầng mười chín khách sạn, xuyên qua thang máy hẹp dài, tiến vào phòng. Lại đợi ước chừng nửa giờ, cửa phòng Dung Hủ mới bị người gõ vang, cậu vừa mở cửa, người đàn ông đội mũ lưỡi trai, kính râm và khẩu trang liền đứng ở đó.

Nhìn ăn diện của đối phương, thiếu niên dựa vào cửa phòng, cười tủm tỉm nói rằng: “Vị tiên sinh này, tôi không có đặt đồ ăn ngoài.”

Tần Trình hơi ngần ra, khóe môi dưới khẩu trang không tự chủ được mà cong lên, hắn bình tĩnh nói rằng: “Nhưng anh đặt đồ ăn ngoài.”

Dung Hủ khẽ nhướn mi: “Anh đặt đồ ăn ngoài gì?”

“Phần một người ăn xa hoa. Hừm, chỉ có một món, tên là... Dung Hủ.”

Trong tích tắc lời nói ra, người đàn ông nâng bước vào phòng, trực tiếp đóng cửa phòng lại, đồng thời mãnh liệt ôm lấy bữa cơm của mình. Sau khi ôm “đồ ăn ngoài” mỹ vị ngon miệng của mình lên trên giường, Tần Trình còn chưa kịp mở miệng nhắm nháp, phản ứng đầu tiên của Dung Hủ lại là “anh tắm rửa chưa”, nhất thời sắc mặt Tần Trình tối sầm.

Về mặt thiếu niên nghiêm túc nói rằng: “Quần áo anh dày như vậy, lúc mặc khẳng định chảy không ít mồ hôi, thôi chết, nhanh đi tắm rửa.”

Tần Trình: “...”

Dung Hù từ trên giường đứng lên, kéo người đàn ông nào đó vào phòng tắm, đẩy mạnh đối phương ra phía sau, liền đóng cửa lại.

Người đàn ông trong toilet nhẹ nhàng hít một hơi, bắt đầu nghiêm túc tắm rửa. Nhưng ngay khi hắn bắt đầu xoay người đi đến phòng tắm, liền nghe phía sau cửa truyền đến một tiếng cười mỏng manh. Ngay sau đó, giọng nói nhu hòa bình thản cách một cánh cửa, văng vẳng truyền vào tai Tần Trình

“Tần Trình... em yêu anh.”

Bước chân phút chốc dừng lại, một lát sau, Tần Trình thấp giọng đáp: “Anh cũng yêu em.”

Đây là câu nói mà ở trên concert không thể hoàn toàn nói ra khỏi miệng.

Câu yêu này không phải là nói với fan, chỉ với một mình anh, với một mình Tần Trình——

『 Em yêu anh. 』

Nghe được những lời này của thiếu niên nhà mình, cuối cùng trong lòng người đàn ông cũng thoải mái hơn chút, bắt đầu nhận mệnh mà tắm rửa.

Cơ mà Dung Hù nói cũng không sai, bộ đồ giấu trục của Tần Trình hôm nay là đặt may riêng, để phòng ngừa lúc ở concert chật chội bị người ta chen, quần áo dày hơn hai lớp, hơn nữa ở phần đầu, lại thêm vài cái khóa kéo. Một buổi concert qua đi, ca sĩ trên sân khấu đầu đầy mồ hôi, mà Tần Trình dưới sân khấu đã sớm mồ hôi ướt đầm.

Lấy tốc độ nhanh nhất tắm rửa xong, Tần Trình vừa mới mở cửa toilet ra, đã bị thiếu niên canh ở cửa đột ngột hôn lên. Nụ hôn này tới đột ngột, khiến Tần Trình không hề chuẩn bị, nhưng hắn lập tức hoàn hồn lại, ôm vòng eo mềm mại mảnh khảnh của thiếu niên nhà mình, một đường đi đến giường lớn.

Nửa giờ sau, Lâm Huyền cũng trở về khách sạn. Phòng của hắn ngay cách vách Dung Hù, khi hắn đi ở hành lang, tiếng nói chuyện của hắn và người đại diện mơ mơ hồ hồ truyền vào trong phòng.

“Quá đáng, bọn họ đi ăn đồ ngon, thế mà lại không dắt tôi theo? Tần Trình không cho mặt mũi thì thôi, Dung Dung thế mà còn đứng bên phía hắn? Không được, ngày mai tôi phải nói chuyện với Dung Dung đằng hoàng một chút, cậu ta còn có phải là anh em hay không...”

Vừa vặn giờ phút này, người đàn ông bỗng nhiên đụng vào chỗ sâu nhất trong thân thể, Dung Hù thiếu chút nữa liền hô to ra tiếng. Cậu nhanh chóng cắn ngón tay, đồng thời dùng ánh mắt trách cứ liếc Tần Trình một cái, giống như đang nói: Lâm Huyền đi ngang qua cửa kia, động tĩnh nhỏ chút, bị nghe được thì làm sao?

Đáp lại cậu, là động tác càng thêm mãnh liệt của người đàn ông.

Hiệu quả cách âm của khách sạn năm sao này quả thật rất tốt, đừng nói Lâm Huyền có nghe được tiếng giường lay động cả đêm ở phòng cách vách hay không, ngay cả Dung Hù và Tần Trình về khách sạn hồi nào hắn cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau, Dung Hù đi tới sảnh tiệc đứng, mới vừa bung khay ăn đi lấy hoa quả, liền đụng phải Lâm Huyền.

Nhìn thấy Dung Hù, tiểu thiên vương mặt baby tròn mắt nhìn, nói: “Đã nói liên minh mặt trận thống nhất đối kháng Tần Phong Phong mà? Tôi không ngờ, cậu lại là Dung Dung như vậy! Tôi nhìn lầm cậu rồi, Dung Hù. Tối hôm qua rốt cuộc hai người đi ăn cái gì ngon, mà không chịu dẫn tôi theo.”

Nghe vậy, Dung Hù nhướn mi, ánh mắt lặng lẽ nhìn thoáng qua phía sau Lâm Huyền, sau đó nói: “Anh thật sự muốn ăn à? Không phải Tần Trình nói, anh nên giảm béo sao. Thật ra anh ấy nói không sai, ngày hôm qua tôi ở trên sân khấu cũng nhìn thấy, hình như anh sắp có bụng nhỏ rồi, quả thật cần giảm béo.”

Lâm Huyền trừng bực mắt: “Do thể chất tôi dễ béo hiểu không? Cái tên Tần Trình kia rất không nói đạo lý, bản thân hắn cũng chẳng ốm đi chỗ nào, béo hơn cả tôi nữa, còn nửa đêm đi ăn khuya với cậu.” Quan trọng nhất là hai người còn không dắt tôi theo!

“Cậu thật sự muốn ăn à?” Giọng nói trầm thấp từ tính từ phía sau Lâm Huyền truyền đến.

Tiểu thiên vương đột nhiên cứng đờ, xấu hổ xoay người, cười gượng hai tiếng: “Aha... Kỳ thật cũng không phải quá muốn. Tôi chỉ muốn biết, tối hôm qua rốt cuộc hai người đi ăn cái gì? Hải sản? Thịt nướng? Lẩu?”

Người đàn ông lạnh lùng tao nhã nâng chân lên, đi đến bên cạnh Dung Hù, vô cùng thuận tay mà giúp cậu cầm khay lên, đồng thời thản nhiên nói: “Tuy rằng trong tư liệu đăng lên chính thức của tôi, là nặng hơn cậu một hai kg. Nhưng mà... tôi cao hơn cậu tới 10cm.”

Lời nói ra, Dung Hù phì một cái bật cười, Lâm Huyền lại cảm thấy cả người đều không khỏe.

Lâm Huyền: “#¥! #¥ ¥%@!!”

Nhìn bóng dáng Tần Trình và Dung Hù cùng nhau đi mất, tiểu thiên vương co rút khóe miệng, lấy điện thoại ra oán giận trong nhóm chat Tần Phong Phong. Nhưng mà lúc này, sau khi hân lên tiếng, những người khác không xuất hiện, chỉ có Ôn Tuyền đi ra điên cuồng gửi tin.

[Ôn Tuyền: tôi nhìn thấy mấy video ngắn trên mạng, tối hôm qua Dung Dung thật đáng yêu! Lâm Huyền, DVD concert của cậu cho tôi một bản, tôi muốn cất giữ!]

[Ôn Tuyền: không ngờ Dung Dung hát live lại hay như vậy, nếu không thì chờ sau này chúng ta đi KTV tụ tập một chút?]

[Ôn Tuyền: cuối tuần tôi về nước, đến lúc đó chúng ta liền đi KTV tụ tập đi, quyết định vậy nhé.]

Lâm Huyền: “...”

Quá ức hiếp người!!!

Sau khi concert của Lâm Huyền kết thúc, Dung Hù chỉ ở khách sạn nghỉ ngơi một buổi ban ngày, đến chạng vạng liền đi theo đoàn phim «Không tiếng động», tới rạp hát lớn thành phố S. Ở nơi này, sẽ cử hành lễ công chiếu «Không tiếng động», hàng trăm phóng viên truyền thông và người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp được mời đến, cùng với các khán giả hiện trường đang chờ đợi suất chiếu 0h ở các nơi trên toàn quốc, theo dõi bộ phim này.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 120

Bắt đầu từ buổi tối sáu giờ, phóng viên truyền thông và người bình luận điện ảnh dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, lục tục tiến vào rạp hát lớn thành phố S. Khán giả may mắn thì từ bảy giờ chính thức vào rạp, đến tám giờ đúng, toàn bộ nhân viên đoàn phim «Không tiếng động» đến hiện trường, gặp mặt khán giả.

«Không tiếng động» từ tháng năm chính thức quay phim, cho tới bây giờ, bắt quá chỉ mới qua nửa năm.

Bộ phim này là một bộ điện ảnh thanh xuân chi phí thấp, không có cảnh hành động gì, cũng không có quá nhiều cảnh hiệu ứng, đa số tài chính đều dùng cho việc xử lý hình ảnh.

Bắt đầu nghi thức lễ công chiếu, đầu tiên là vài nhân viên chủ chốt của «Không tiếng động» ngồi ở trên sân khấu, giao lưu với mọi người. Bởi vì nữ số 2 Lưu Tuệ Chân còn đang lên tòa án với Lô Tường Bắc, cho nên lần này cô cũng không có đến hiện trường lễ công chiếu.

Trước đêm nay, Dung Hù chưa từng nghĩ rằng, Hứa đạo lại là một người không quá thích nói chuyện. Khi MC ném đề tài cho Hứa đạo, ông cụ chỉ đơn giản trả lời một chút, rất ít khi tiếp tục triển khai đề tài.

Kỳ thật rất nhiều người trong giới đều biết tính cách Hứa đạo, chậm chậm, MC kia đã dẫn đề tài lên trên người Dung Hù, Tiểu Tử Đồng và Lâm Huyền. Hành động này, khiến không khí toàn trường nhanh chóng tăng vọt. Ba diễn viên chính trêu chọc nhau, gây ra không ít trò cười, dẫn tới khán giả cười ha ha.

Qua một giờ, giai đoạn giao lưu liền coi như chấm dứt, kế tiếp là thời gian các phóng viên đặt câu hỏi.

Dưới ánh đèn sáng ngời rực rỡ, Dung Hù hơi hơi híp mắt, cười nhạt nhìn về phía dưới sân khấu. Ánh mắt cậu lướt qua cameras của các phóng viên, cuối cùng dừng ở trên người khán giả hàng ghế sau.

Chỉ thấy dưới khán đài tối mờ, rất nhiều fan ôm một đám băng đèn, nghiêm nghiêm túc túc nhìn sân khấu.

Không gian của rạp hát lớn thành phố S cực lớn, sân khấu cách hàng ghế cuối cùng ít nhất ba mươi mét, có thể chứa mấy trăm khán giả. Ngồi ở hàng ghế phía sau, kỳ thật rất nhiều người đều thấy không rõ khuôn mặt của diễn viên trên đài, chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ đại khái, nhưng họ vẫn ôm đám băng đèn kia, theo tiết tấu của MC, hoan hô vô tay.

Trong những băng đèn đó, chữ nhiều nhất chính là “Dung”.

Bọn họ cách quá xa, Dung Hù thấy không rõ diện mạo, lại có thể nhìn thấy một cái lại một cái băng đèn. Thật lâu sau, cậu nở nụ cười, phát phát tay với nhóm fan ở xa xa, nhất thời, lại là một trận tiếng hoan hô vang lên.

Đoàn phim mời phóng viên truyền thông đến hiện trường, tự nhiên đã sớm nói trước với bọn họ. Phân đoạn đặt câu hỏi bắt đầu, tất cả phóng viên đều hỏi về phương diện điện ảnh. Có phóng viên hỏi vì sao Hứa đạo quyết định quay một bộ phim thanh xuân như vậy, cũng có phóng viên hỏi Hứa đạo có ý chọn ngày 30 thành 11 để ra rạp, có phải có nguyên nhân đặc biệt gì hay không.

Nghe vậy, Hứa đạo cười ha ha, không e dè nói rằng: “Đương nhiên là có nguyên nhân, giải Kim Phượng, giải Kim Lăng, ngày hết hạn của vài giải thưởng điện ảnh đều ở cuối tháng mười một. Bạn nói xem, vì sao tôi phải chọn chiếu phim ngay lúc này?”

Các phóng viên nhanh chóng ghi chép lại câu trả lời của Hứa đạo, đây chính là một tin tức.

Sau khi hỏi một vòng về vấn đề liên quan đến phim, rốt cuộc, các phóng viên đặt ánh mắt trên người diễn viên minh tinh.

Đại khái là bởi vì concert ngày hôm qua, rất nhiều phóng viên không ngừng tiến hành hỏi đáp với Dung Hủ và Lâm Huyền, hỏi thăm bọn họ tin tức về concert hôm qua, cũng hỏi Dung Hủ: “Cậu có muốn tiến quân giới ca hát không?”

Đối với vấn đề này, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp chỉ mỉm cười, giống như lúc biểu diễn đêm qua, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Hiện nay tôi tạm thời không có tính toán tiến quân giới ca hát, dù về sau thật sự muốn vào giới, cũng không có khả năng hoàn toàn trở thành ca sĩ. Concert ngày hôm qua khiến tôi được lợi rất nhiều, Lâm Huyền khiến tôi nhìn thấy một thế giới thuộc về ca sĩ, khiến tôi cảm nhận được sự rung động.”

Câu trả lời vạn năng khiến các phóng viên vô phương, nhưng rất nhanh, lại có phóng viên bắt đầu hỏi các diễn viên về vấn đề tình cảm.

Chỉ cần là minh tinh, liền không tránh khỏi bị hỏi mấy vấn đề này. Bất luận là Dung Hủ hay là Tiêu Từ Đồng, ngay cả Lâm Huyền mỗi tháng đều tạo scandal một lần, cũng bị phóng viên hỏi đến gốc ngược cả đây.

Sau khi kết thúc vấn đề tình cảm của nhóm minh tinh, rốt cuộc các phóng viên lộ ra ánh mắt sắc bén, trực tiếp chỉ micro về hướng Hứa đạo, lớn tiếng hỏi: “Gần đây Lô Tường Bác và Lưu Tuệ Chân còn đang lên tòa án, hiện nay kết quả là Lô Tường Bác thua kiện. Xin hỏi Hứa đạo, chuyện xảy ra ở đoàn phim «Không tiếng động» lúc trước, ngài có thể nói kỹ càng tỉ mỉ với chúng tôi một câu hay không? Với lại, bao giờ đoàn phim sẽ giống Lưu Tuệ Chân, khởi kiện Lô Tường Bác?”

Không khí hiện trường có một tích tắc cương cứng, khán giả rất tức giận sao các phóng viên chỉ biết hỏi mấy vấn đề ngoài lề đó, làm người khác khó xử, nhưng đồng thời con nhiều chuyện của bọn họ cũng bắt đầu rục rịch.

Đúng vậy, mấy tháng gần đây thường xuyên có thể nhìn thấy tin tức về Lưu Tuệ Chân và Lô Tường Bác, nhưng mà lúc trước đoàn phim «Không tiếng động» đã từng nói cũng muốn dùng luật pháp để giải quyết sự kiện Lô Tường Bác, sao đến hiện tại cũng không có động tĩnh?

Nghe xong lời phóng viên đó nói, nụ cười trên mặt Hứa đạo cũng không có một chút giảm bớt. Vị đại đạo diễn nổi tiếng Hoa Hạ này trấn tĩnh nhìn phóng viên, sau một lúc lâu, ông mới hòa ái cười nói: “Chuyện ban đầu, chúng tôi đã thông báo rõ ràng. Về phần khởi kiện, chuyện này Hứa Sanh tôi cam đoan, sẽ không chấm dứt như vậy.” Thoáng khựng lại, Hứa đạo nhìn về phía phóng viên kia, bình tĩnh hỏi: “Xin hỏi, bạn còn có cái gì muốn hỏi không? Về bộ phim.”

Bị một đại đạo diễn địa vị hiển hách như vậy thẳng tắp nhìn gần, trên trán phóng viên đó dần dần bịt kín một lớp mồ hôi.

Kế tiếp, cũng không có phóng viên nào hỏi vấn đề về Lô Tường Bác nữa, không khí lại chậm rãi dịu đi. Trên thực tế trước khi lễ công chiếu khởi động máy, Hứa đạo đã từng nói với Dung Hủ, tuy rằng ông cũng hy vọng phim được nổi tiếng, nhưng không hy vọng là thông qua tiểu nhân vô sỉ Lô Tường Bác.

“«Không tiếng động» không muốn có quan hệ với loại người đó, tôi nghĩ trên điểm này, Viên Khắc hần là cũng cùng ý kiến với tôi.”

Viên đạo chú trọng lợi nhuận thương nghiệp, nhưng lại không muốn «Mê thành» dính líu tới scandal của Nhâm Thư Chi; Hứa đạo hy vọng bộ phim càng nổi tiếng, lại hoàn toàn không muốn có liên hệ với Lô Tường Bác.

Đây là sự kiên trì của hai vị đạo diễn, cũng là thái độ chân chính của bọn họ đối với tác phẩm của mình.

Sau chuyện này, lễ công chiếu tiếp tục cử hành. Chờ sau khi một phóng viên cuối cùng hỏi Hứa đạo, mong muốn phòng bán vé «Không tiếng động» được bao nhiêu, thì nghi thức đêm nay liền triệt để kết thúc.

Đối mặt với vấn đề này, Hứa đạo vô cùng tự tin dựng lên ba ngón tay, bình tĩnh nói: “Con số này.”

Phóng viên kia mãnh liệt sùng sốt: “Ba trăm triệu?”

Hứa đạo cười rộ nói: “Ba tỷ!”

Toàn trường ồ lên, nhưng mà đoàn phim đã không cho bọn họ cơ hội đặt vấn đề nữa.

Gần 0h, nhân viên hiện trường có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút, theo sát mà đến chính là lần đầu công chiếu.

Thừa dịp thời gian trống này, nhân viên đoàn phim trở lại hậu trường. Thợ trang điểm bổ trang cho Tiêu Từ Đồng, Hứa đạo và người sản xuất trò chuyện về vấn đề suất chiếu phim, Lâm Huyền thì quần lấy Dung Hủ, cười tủm tỉm hỏi cậu: “Dung Dung, cậu thật sự từng có mối tình đầu hả? Đó là kiểu con gái gì, nói với tôi đi, tôi tò mò lắm nè.”

Vừa rồi khi phóng viên hỏi Dung Hủ, đã từng hỏi cậu có mối tình đầu hay không. Dung Hủ thực trấn định trả lời vấn đề này, tỏ vẻ mình có mối tình đầu, nhưng mà kế tiếp khi phóng viên hỏi thêm, cậu lại mỉm cười hỏi ngược lại: “Tôi nhớ rõ, bộ phim này tên là «Không tiếng động», không phải «Mối tình đầu», hơn nữa cũng không phải... «Mối tình đầu của Dung Hủ»?”

Phóng viên: “...”

Lúc ấy Dung Hù dễ dàng chen hòng phóng viên, không để lộ ra mỗi tình đầu của mình, cũng không nói một chút nào về chuyện tình cảm nữa. Nhưng hiện giờ, Lâm Huyền lại quần lấy cậu không ngừng dò hỏi.

Mắt thấy tiểu thiên vương kia còn không dứt, thiếu niên mỉm cười, trấn định nói: “Muốn tôi nói cũng được, vậy anh cũng phải nói với tôi, mỗi tình đầu của anh là dạng gì? Anh nói trước đi, nói xong... hừm, tôi suy xét một chút.”

Lâm Huyền: “...”

Một lát sau, hắn xoay người bước đi: “Dung Dung lại ức hiếp người khác!”

Dung Hù vô tội chớp mắt.

Anh cứ nói trước đi, rồi tôi lại suy xét có nên nói hay không, đây không phải là trao đổi đồng giá hả? Chỗ nào ăn hiếp người khác đâu.

Nửa tiếng sau, kim đồng hồ lặng lẽ chỉ hướng 0h, buổi công chiếu «Không tiếng động» cũng chính thức bắt đầu.

Ngồi ở chính giữa hàng đầu tiên trong thánh phòng chính là đại biểu bên đầu tư, Dung Hù và Tiêu Tử Đồng ngồi ở ghế phía bên trái, Hứa đạo và Lâm Huyền thì ngồi phía bên phải, giữa hai bên cách bốn người đầu tư và người sản xuất.

Sau khi Dung Hù ngồi xuống, trong khóe mắt còn thoáng thấy Lâm Huyền làm cho mình một thủ thế “cậu ức hiếp người khác”, cậu dờ khóc dờ cười nhún vai, không để ý đến tiểu thiên vương không đứng đắn đó nữa. Trước khi phim bắt đầu, cậu cúi đầu gửi một cái tin nhắn cho người đàn ông nào đó.

[Dung Hù: bên anh ổn không?]

Cũng không lâu lắm, đối phương liền hồi âm lại.

[Tần Trình: ừm, trong rạp chiếu phim đại khái có 70% người ngồi, tỷ lệ ghế coi như không tôi.]

Dung Hù bất đắc dĩ nở nụ cười: [ý em là, anh không bị người ta phát hiện chứ?]

Ngay sau đó, Dung Hù nhìn chữ trên màn hình di động, nhìn không được mà nhướn mi.

[Tần Trình: anh sẽ bị người ta phát hiện à?]

Loại đặc ý tràn đầy cách màn hình cũng có thể cảm nhận được như này...

Ý cười bên môi thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần. Xuyên thấu qua tám chữ này, Dung Hù dường như thấy được cảnh tượng trong một rạp chiếu phim tối đen an tĩnh, người đàn ông nào đó đeo khẩu trang cùng kính râm, lén lút ngồi ở hàng cuối cùng, chờ đợi phim chiếu.

Rõ ràng có thể qua mấy ngày rồi lại xem, rõ ràng đến lúc đó khả năng bị nhận ra càng nhỏ, nhưng người đàn ông này cố tình muốn chọn suất chiếu đầu, còn chọn rạp phim nhỏ cách rạp hát lớn thành phố S không xa nữa... cũng không biết hắn nghĩ như thế nào.

Suy nghĩ của Tần Trình, hiện tại tự nhiên là Dung Hù đoán không ra. Mà cậu đương nhiên cũng không biết, rạp chiếu phim nhỏ trong miệng Tần Trình, chỉ một sảnh chiếu phim, đã có hơn hai trăm chỗ ngồi. Về phần cái gọi là tỷ lệ 70% kia, là tùy tiện thoáng nhìn, trực tiếp suy đoán!

Trong phòng chiếu phim này, ngồi không dưới một trăm tám mươi khán giả.

Rất nhiều fan điện ảnh sở dĩ lựa chọn rạp chiếu phim này để xem «Không tiếng động», tự nhiên là vì nó cách rạp hát lớn thành phố S tổ chức lễ công chiếu khá gần. Trong những khán giả đó, có fan Hứa đạo, có fan Tiêu Tử Đồng, có fan Lâm Huyền, đa phần vẫn là fan Dung Hù.

Giờ phút này, ngồi ở hai bên Tần Trình, chính là hai nhóm fan Dung không quen biết nhau.

Bên trái là ba nữ sinh, dường như là bạn cùng một ký túc xá. Bên phải lại là hai người đã đi làm, rõ ràng ngày hôm sau còn phải đi làm, thế mà hai người này lại hơn nửa đêm đi ra xem suất đầu, không thể nói không điên cuồng.

Phim còn chưa bắt đầu, hai nhóm đã ở ngay hai bên Tần Trình buôn chuyện. Buôn chuyện chốc lát, các cô kinh ngạc nhìn về phía đối phương, bỗng nhiên...

“Chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu?!”

“Cuộc đời này không hối hận yêu Dung Dung!”

“Đồng chí!”

“Đồng chí!”

“Cuối cùng cũng tìm được tổ chức, hai bạn cũng đến xem phim mới của Dung Dung à? Vé suất chiếu đầu của rạp chiếu phim này thật sự rất khó đoạt, tôi đoạt thật lâu, mới cướp được vị trí như vậy.”

“Y vậy đó, mọi người đều muốn cách Dung Dung gần một chút. A đúng, các bạn cũng là fan Dung thành phố S à? Tôi có vào nhóm fan thành phố S, bạn có trong đó không? Bạn tên gì?”

“Có có, tôi tên...”

Người đàn ông bị vây vào giữa yên lặng nâng tay phải, che sườn mặt mình: “...”

Nhóm fan Dung hưng phấn giao lưu, tận đến khi phim mở màn, các cô lập tức quay đầu, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm màn hình. Theo tiếng nhạc chậm rãi du dương, phim chậm rãi mở màn, giống như mỗi một bộ phim tình yêu tươi mát, bộ phim điện ảnh này vừa mở đầu liền tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Vườn trường thanh xuân đẹp đẽ, sân thể dục đầy mồ hôi roi, đạo diễn xử lý hình ảnh thành sắc điệu thanh mát trong sáng, nhìn qua hết sức thoải mái.

Khi tên Dung Hù xuất hiện trong danh sách diễn viên, năm fan Dung ở hai bên đồng loạt hô nhỏ một tiếng, sau đó nhanh chóng che miệng lại. Sinh viên ngồi ở bên trái Tần Trình lập tức quay đầu, nhẹ nhàng nói với hắn rằng: “Xin lỗi, vừa rồi nhìn không được.” Nói xong, sinh viên đó liền chuẩn bị ngẩng đầu.

Tần Trình lập tức giơ tay lên che khuôn mặt: “... Ừm, không có việc gì.”

Sinh viên đó kinh ngạc nhìn khán giả bên cạnh một cái, xoay người, nhỏ giọng nói với bạn: “Người bên cạnh tao thật kỳ quái, hắn xem phim còn đeo khẩu trang.”

Người bạn cười nói: “Cái này cũng thường mà, có thể là người ta bị bệnh. May mắn hắn không đeo kính râm, bằng không tao còn tưởng rằng hắn là mình tinh gì chứ ha ha.”

Nghe xong lời này, nữ sinh viên theo bản năng quay đầu nhìn về phía khán giả nam ở bên phải, nhưng cô còn chưa kịp thấy rõ sườn mặt của đối phương, đột nhiên tay đã bị bạn nắm lấy: “Dung Dung!”

Lại nhìn lên màn hình lớn, quả nhiên! Là Dung Dung!!!

Giờ còn ai có tâm tình đi để ý tới quái nhân trong rạp chiếu phim nữa, mọi người đều cẩn thận nghiêm túc xem phim.

Mở đầu của «Không tiếng động» không có khác biệt quá lớn với những phim điện ảnh thanh xuân bình thường khác, loại hình điện ảnh này phần lớn là nắm chắc đoạn hồi ức ngây ngô nhất ở sâu trong nội tâm khán giả. Bất luận đã trải qua bao nhiêu mưa gió, bất luận có bao nhiêu kiên cường trưởng thành, mỗi người nhớ lại kiếp sống học sinh của mình, đều sẽ không tự chủ được mà cảm thấy, lúc ấy thật sự vô cùng tốt đẹp.

Đạo diễn đã bắt lấy loại tâm lý này của người xem, miêu tả ra một bức tranh vườn trường thuần khiết ngây thơ.

Nếu được xưng là “mối tình đầu quốc dân”, vậy khuôn mặt và khí chất của Tiêu Tử Đồng tự nhiên là chống đỡ được khảo nghiệm. Không liên quan tới diễn xuất, cô chỉ cần đứng ở nơi đó, đã là thiếu nữ áo trắng trong ảo tưởng tượng của rất nhiều người đàn ông. Mà bên kia, hấp dẫn khán giả nữ tự nhiên là hai diễn viên nam: Dung Hù và Lâm Huyền.

Bởi vì cảnh diễn cắt giảm, Lâm Huyền ở trong phim lên sân khấu rất ít, khán giả nhìn thấy đa phần là Dung Hù.

Họ nhìn thấy Dung Hù nắm tay Tiêu Tử Đồng, chạy trên sân thể dục đêm khuya không người; họ nhìn thấy Dung Hù và Tiêu Tử Đồng ngồi trên sân thượng khu dạy học, cùng ngắm đầu ngắm sao, nghe Tiêu Tử Đồng kể từng tí về cuộc sống trong trường học.

Rất nhanh liền có khán giả phát hiện, từ đầu tới đuôi, Dung Hù chưa từng nói một câu nào. Cậu chỉ mỉm cười nhìn thiếu nữ tùy hứng kiên cường kia, mặt mày hơi cong. Khi Tiêu Tử Đồng quay đầu lại, mỗi lần cô đều sẽ phát hiện, Dung Hù đứng ngay sau cô, an an tĩnh tĩnh nhìn cô.

Đối với Triệu Nhạc Lăng mà nói, thiếu niên xa lạ này vĩnh viễn đều ở nơi đó. Cậu ấy không nói, không biểu đạt tình cảm của mình, nhưng khi cô cần phát tiết, cậu ấy sẽ chạy cùng cô; khi cô cần khóc lóc kể lể, cậu ấy sẽ cho cô một bờ vai.

Cô bị người ta ăn hiếp, cậu ấy đứng ra, dẫn cô rời đi.

Đây đại khái chính là tình yêu.

Trên màn ảnh, làn da thiếu niên tái nhợt đến gần như trong suốt, nhìn qua thật lạnh mòng, nhưng cậu mỉm cười lại rất ấm.

Bất cứ một khán giả nào cũng không ngăn cản nỗi trái tim thiếu nữ như vậy, «Không tiếng động» chủ yếu là đánh vào khán giả nữ, tiếp theo mới là khán giả nam. Đương nhiên, Hứa đạo cũng không có buông tha thị trường phái nam.

Bộ phim mở màn một giờ, liền xuất hiện vô số hình ảnh mộng ảo thoát tục. Hứa đạo dùng kỹ thuật xử lý hậu kỳ đem một đám cảnh tượng vô cùng đẹp

để bày ra trước mặt người xem.

Nếu như nói, nội dung «Không tiếng động» hấp dẫn rất nhiều fan nữ, vậy thì hiệu quả hình ảnh của bộ phim này lại hấp dẫn rất nhiều fan nam.

Hoặc có lẽ là bởi vì từng xem rất nhiều phim điện ảnh, từng đóng rất nhiều phim, khi toàn bộ rạp chiếu phim đều từ từ rơi vào bầu không khí mới tình đầu mà bộ phim này xây dựng ra, người đàn ông nào đó ngồi ở hàng cuối cùng lại luôn lén lút nhìn, cẩn thận xem xét bộ phim này.

Từ nội dung mà nói, Hứa Sanh xử lý vô cùng lưu loát, cứ cách năm phút đồng hồ liền mai phục một tình tiết trọng điểm, khiến cả bộ phim không có vẻ quá mức văn nghệ, khiến khán giả cảm thấy nhàm chán; trên việc biểu hiện hình ảnh, bộ phim này lại càng ưu tú, có thể sử dụng ba tháng ngắn ngủi tạo ra thành quả như vậy, tuyệt đối kinh điển.

Mà phương diện diễn viên...

“Ánh trăng hôm nay thật sáng.”

Thiếu nữ trẻ tuổi hồn nhiên ngồi ở bên cạnh sân thể dục, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Suy nghĩ của Tần Trình đột nhiên dừng lại, hần nhủ mày, nhìn màn hình. Giây tiếp theo sau đó, hai mắt hần phút chốc mở to, môi khẽ mở, sững sờ nhìn màn hình. Chạm rãi, hần nở nụ cười.

Chỉ thấy dưới ánh trăng đêm tĩnh nhu hòa, một thiếu niên trắng nõn thanh nhuận cười nhạt, ánh mắt ôn hòa nhìn mỗi người ngoài màn ảnh. Trong mắt cậu giống như cát chứa toàn bộ sao trời, ngân hà rực rỡ lắng đọng trong mắt cậu, theo khóe môi hơi hơi nâng lên, có một làn gió xuân nhu hòa thổi qua mặt.

Người lạnh lùng thế nào nữa, lòng dạ bức bối thế nào nữa, khi nhìn thấy thiếu niên an tĩnh này, đều biến thành một sự dịu dàng không tiếng động.

Bạn sẽ không ngỡ đề xuất bất cứ yêu cầu gì quá đáng với một thiếu niên như vậy, không ngỡ chỉ trích cậu ấy, bởi vì khi cậu ấy cười nhìn về phía bạn, cùng với đầy trời tràn ngập ánh trăng kia, hung hăng đánh trúng tim bạn.

Đối với «Không tiếng động», Tần Trình đã không có bất cứ chỗ nào để soi mói.

Trong bộ phim này, thiếu niên của hần giấu đi ánh sáng xinh đẹp, không còn sắc bén bức người, trở thành một hồ nước trong suốt sáng tỏ.

Dung Hù trong bộ phim này, không phải là Mặc Sĩ Điều, không phải là Hoắc Hỉ, không phải là Lăng Tiêu, không phải là Tiết Gia Triết.

Cậu là Đỗ Nhiên.

Mỗi một nhân vật đều hoàn toàn khác biệt, hình tượng mỗi nhân vật đều cực kỳ rõ nét, diễn xuất như vậy khiến độ cong ở khóe môi Tần Trình càng cong hơn vài phần. Nửa đoạn sau của bộ phim, hần cũng bắt đầu triệt để hòa vào bầu không khí phim, không còn tận lực xem mình thành người ngoài cuộc nữa.

Trong bất cứ một tác phẩm nào, kiêng kỵ nhất chính là xem khán giả như đồ ngốc.

Dựa theo chỉ số thông minh của người bình thường, khẳng định sẽ phát hiện Đỗ Nhiên là quý.

Cho nên trong phim, Triệu Nhạc Lăng điều tra ra thiếu niên xa lạ này không phải là học sinh trong trường, cô cũng dần dần cảm giác được, người này có lẽ là quý. Có một lần Triệu Nhạc Lăng không cẩn thận phát hiện vết thương trên cánh tay Đỗ Nhiên trong một ngày liên biến mất, cô im lặng cắn chặt môi, không nói gì.

Nửa tiếng cuối cùng của bộ phim, là tình cảnh sau khi nữ chính lớn lên.

Nữ chính khẳng định sẽ lớn lên, cô tốt nghiệp trung học, lên đại học, cuối cùng trở lại thành phố nhỏ này. Ngày cô tốt nghiệp trung học, cô đi tới trường, tạm biệt thiếu niên xa lạ ấy. Đứng ở trước cánh cửa lớn rỉ sắt của trường học, cô che miệng, nén nước mắt, rốt cuộc vẫn hỏi ra câu kia: “Bạn là... quý sao?”

Lúc hai người mới vừa gặp mặt không lâu, Triệu Nhạc Lăng đã hỏi ra những lời này, lại nhận được cái ôm ấm áp của thiếu niên.

Lúc ấy Đỗ Nhiên phủ định, nhưng hiện giờ Triệu Nhạc Lăng lại hỏi ra vấn đề đó. Lúc này, Đỗ Nhiên không có cho cô cái ôm, chỉ đứng ở góc trong cửa, nhìn thiếu nữ ngoài cửa. Sau một hồi, cậu nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt vẫn là tươi cười dịu dàng.

Triệu Nhạc Lăng không ngừng lắc đầu: “Mình mặc kệ bạn là người hay quý, bạn đi với mình đi.” Nói xong, cô liền muốn giữ chặt đối phương, lại bị Đỗ Nhiên tránh đi.

Triệu Nhạc Lăng không dám tin mà nhìn thiếu niên trong cửa, kết quả cuối cùng là cánh cửa lớn rỉ sắt chậm chậm đóng lại. Một người đứng ở ngoài cửa, một người đứng ở trong cửa. Triệu Nhạc Lăng vừa khóc, vừa tức giận xoay người bước đi, nhưng khi cô quay đầu lại, người kia vẫn đứng phía sau cửa, mỉm cười nhìn cô.

Sau đó lên đại học, Triệu Nhạc Lăng trở lại quê hương, ở trong trường học gặp lại Đỗ Nhiên. Cô thường xuyên đến thăm cậu, cô không biết đối phương tên là gì, trong trường học cũng chưa bao giờ có ghi chép học sinh nào ngoài ý muốn bỏ mình trong trường.

Nhưng mà theo năm tháng trôi qua, khi Triệu Nhạc Lãng từ đô thị lớn trở lại quê hương, cô mang giày cao gót, trang điểm tinh xảo, trong ánh mắt không còn hồn nhiên lúc trước, đã hiện ra sự mệt mỏi.

Nhưng khi cô về trường học, từ rất xa liền nhìn thấy thiếu niên áo trắng kia vẫn đứng ở cửa trường học chờ cô, vẫn trẻ tuổi như vậy.

Giống như đứa trẻ.

Đúng thế, đối với cô mà nói, giờ phút này thiếu niên đã là đứa trẻ. Yêu thích trước đây, hiện tại nhìn thấy đối phương, đã không còn nồng nhiệt, nhưng ký ức nói với cô rằng, cô rất thích người này, nhưng thời gian đã cọ rửa hết thảy.

Cô không có khả năng ở bên một con quỷ, cậu ấy vĩnh viễn lớn không nổi, nhưng cô lại chậm rãi già đi.

Trường học đã sắp hủy bỏ, gần đây đang giải tỏa. Trên sân thể dục hoang phế không có học sinh khác, người phụ nữ xinh đẹp trưởng thành ngồi bên cạnh cột cờ, cười nói chuyện với thiếu niên áo trắng bên cạnh. Cô nói những chuyện mình gặp phải lúc đi làm, đôi khi còn nói, hot boy hồi đó năm trước đã kết hôn, là cưới hoa hậu giăng đường.

Nói xong lời cuối cùng, giọng cô bắt đầu nghẹn ngào, cô không biết nên nói cái gì, khi cô ngừng đầu, nhìn thấy vẫn là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của thiếu niên, hệt như mười mấy năm trước, chưa bao giờ thay đổi.

Tích tắc ấy, ảm ức và phần nộ mười mấy năm qua đều bộc phát ra, cô đứng lên, cảm xúc thiếu niên cảm, từng chữ từng chữ nói rằng: “Tôi có thể làm thế nào, cậu nói tôi có thể làm thế nào? Lúc trước vì sao cậu tìm tới tôi, cậu tìm ai không tốt, vì sao cố tình là tôi?”

Ý cười bên môi thiếu niên có chút dừng lại, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn Triệu Nhạc Lãng.

“Vì sao lúc tôi cái gì cũng không hiểu, cậu lại khiến tôi thích cậu? Hiện tại tính là cái gì? Tôi thích một con quỷ, tôi thích một con quỷ độ tuổi nhìn qua chỉ như học sinh trung học? Tôi đã ba mươi tuổi, tôi ba mươi tuổi! Con quỷ này chưa bao giờ nói chuyện với tôi, chưa bao giờ nói cho tôi biết cậu ta tên gì, thậm chí ngay cả cậu ta có thích tôi hay không tôi cũng không biết!”

Ráng màu xám lạnh tràn đầy khắp không trung, như mực đậm lan ra, xinh đẹp duy mỹ.

Dưới bầu trời này, một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi khóc lớn gào thét, trang điểm đều bị nước mắt làm nhòe đi, có vẻ không còn xinh đẹp như thế nữa. Mà trước mặt cô, là một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đang ngồi, cậu hơi hơi sững sờ ngừng đầu nhìn người phụ nữ khóc rống, nhìn nhìn, giống như thấy được rất nhiều năm trước, thiếu nữ tùy hứng kiêu ngạo kia.

Thật lâu sau, dường như cậu phát ra một tiếng than nhẹ, cậu đứng lên, vươn hai tay ra, ôm lấy người phụ nữ khóc đến không hề có hình tượng ấy.

Trong tức khắc, thân thể Triệu Nhạc Lãng cứng lại.

Một câu nói nhẹ nhàng theo gió xuân nhu hòa, rơi vào tai cô, làm cho cô run rẩy con ngươi, kinh ngạc nhìn thiếu niên ở trước mắt.

Cậu ấy nói ——

『 Lãng Lãng, mình thích bạn. 』

Âm thanh này trải qua xử lý hậu kỳ, mỏng manh đến độ không thể nghe thấy, theo tiếng nhạc bỗng nhiên vang lên, truyền vào tai mỗi khán giả hiện trường. Rất nhiều người xem giống như ý thức được sắp phát sinh cái gì, bọn họ chặt chẽ nhìn chăm chăm màn hình lớn, trong đại sảnh chiếu phim vang lên tiếng khóc nhỏ giọng.

Chỉ thấy trong ánh hoàng hôn nhu hòa mờ nhạt, thiếu niên cong môi, lộ ra một nụ cười thanh nhuận bình thản. Cậu dịu dàng nhìn người phụ nữ về mặt kinh ngạc, giờ tay lên, lau đi nước mắt bên mặt cô.

Sau đó trong ánh sáng mờ ảo trượng, cậu lặp lại ba chữ kia một lần, bỗng nhiên thân thể cậu tan thành ngàn vạn đốm sáng.

Triệu Nhạc Lãng mở to hai mắt, muốn kéo tay cậu. Cậu cũng vươn tay, nhưng mà lúc này, Triệu Nhạc Lãng lại không bắt được thật thể. Cô tròn to hai mắt, mắt không hề chớp nhìn thiếu niên ở trước mặt, nhìn cậu cười ảm áp, nhìn cậu theo ánh sáng mờ, đồng thời tiêu tán trong đất trời.

“Không!!!”

Cô bỗng nhiên sụp đổ, điên cuồng hô to.

Lúc này, trong rạp chiếu phim, rốt cuộc vang lên từng đợt nước mắt. Rất nhiều fan nữ cảm tính đã sớm không chế không được mà bật khóc, một ít fan nam thì sờ sờ đôi mắt chưa xót, nhìn được nước mắt.

Âm nhạc ngay lúc này đến đoạn cao trào, chỉ có nhạc đệm, không có tiếng ca, nhưng mà loại nhạc không lời này lại càng giục nước mắt, phối hợp với Triệu Nhạc Lãng sụp đổ ngã ngồi trên sân thể dục, kích phát bi thương sâu nhất của khán giả.

Nhưng mà phim còn chưa có chấm dứt.

Trên màn hình lớn hiện ra bốn chữ ——

Một tháng sau.

Khán giả vừa dịu đi cảm xúc, vừa xem nội dung kế tiếp.

Trên màn hình, Triệu Nhạc Lăng đang thu dọn đồ đạc. Trong nhà tổng vệ sinh, cô vừa vận được nghỉ, liền giúp đỡ thu dọn. Cô gái khóc ròng không ngừng một tháng trước hết như không phải là cô, trên mặt cô lại có thêm tươi cười, dường như đã quên mất thiếu niên làm bạn với mình mười mấy năm.

Nhưng mà ngay khi mẹ của cô muốn cô ra ngoài đồ rác, cô vừa mở cửa ra, liền thấy được một đôi vợ chồng, với con của bọn họ. Nhìn cặp vợ chồng xa lạ này, Triệu Nhạc Lăng hơi hơi sững sốt, theo bản năng hỏi: “Xin hỏi, mọi người là ai?”

Người phụ nữ dịu dàng cười nói: “Đi là mẹ Đỗ Nhiên.”

Kế tiếp, Triệu Nhạc Lăng nhìn mẹ mình thuần thục hô tên cặp vợ chồng ấy, nhiệt tình bảo họ vào nhà. Hết thấy khiến Triệu Nhạc Lăng vô cùng xa lạ, hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra, mà mẹ của cô suy tư một chốc, gặng dứ nói: “Thôi, đã qua bao lâu rồi, nói cho con biết cũng không sao.”

Sau đó, Triệu Nhạc Lăng nghe được một câu chuyện, một câu chuyện cô cũng không nhớ rõ.

Mười sáu năm trước, cô thích một nam sinh, tên là Đỗ Nhiên. Sau hôm cô tốt nghiệp, sáng sớm cô chạy tới cửa trường học, không biết muốn làm cái gì, nhưng mà cô chờ đến đêm khuya, chờ đến 0h, cũng không chờ được người cô muốn chờ.

Ngày hôm sau, cô tức giận chạy đến nhà đối phương, còn chưa kịp chỉ trích, đã phát hiện người cô chờ không phải không muốn đi gặp cô, mà là thật sự vĩnh viễn không gặp được cô.

Trên lễ tang của Đỗ Nhiên, Triệu Nhạc Lăng cũng đi lên dâng một đóa hoa.

Không bao lâu, cô bệnh nặng một hồi, khi tỉnh lại, đã không nhớ về Đỗ Nhiên.

Mẹ cô trách cứ nói rằng: “Khi đó con mới bao lớn, đã biết yêu sớm.” Triệu Nhạc Lăng ngơ ngác nhìn mẹ, chỉ thấy mẹ xoay người, hỏi cha mẹ Đỗ Nhiên: “Ngần ấy năm cũng không có liên hệ, không biết hôm nay hai người tới, là có chuyện gì vậy?”

Mẹ Đỗ lấy từ trong túi ra một tờ giấy viết thư ố vàng, tự tay giao cho Triệu Nhạc Lăng.

“Mấy ngày gần đây, chúng tôi có cảm giác giống như có cái gì đó khác biệt, đại khái... cũng có thể rời khỏi thành phố này rồi. Tiểu Nhiên đi sớm, chúng tôi luyến tiếc nó, ở lại thành phố này mấy năm nay. Hai ngày nữa chúng tôi tính toán chuyển nhà, cùng với em trai tiểu Nhiên, tìm một thành phố mới sống qua ngày, bắt đầu lại lần nữa. Trước kia đã từng muốn đem sổ thư này giao cho con, nhưng mà lúc ấy con đã quên, cho nên chúng tôi liền thương lượng một chút, không có đưa con. Hiện tại chúng tôi sắp đi rồi, sổ thư tình lúc trước tiểu Nhiên đã từng muốn viết cho con, cũng nên giao đến tay con.”

Ngón tay Triệu Nhạc Lăng run rẩy mở giấy viết thư ố vàng ra, mỗi một tờ giấy chỉ viết đến một nửa, liền không có viết tiếp.

Chữ viết trên giấy sâu sắc thanh tú, mỗi khi viết đến “mình thích bạn”, lại viết phá lệ không được tự nhiên.

Mẹ Đỗ cười nói: “Sổ thư tình đó đều bị tiểu Nhiên nhét trong ngăn kéo, không viết xong. Dĩ nghĩ, đại khái là nó muốn gặp mặt con, chính miệng nói với con một câu, là nó thích con đi?”

Một giọt nước mắt phút chốc rơi xuống, rơi trên giấy viết thư ố vàng, rơi trên câu “mình thích bạn” kia.

Theo nước mắt lan ra, ba chữ ấy chậm rãi nhòe đi, giống như là chấp niệm của một người, khi cậu ấy nói xong câu đó, cậu ấy liền không còn bất cứ nguyện vọng gì, có thể bình yên mà rời đi.

Tiếng nhạc bình tĩnh ôn hòa vang lên ngay lúc này, bộ phim dừng hình ảnh ngay trên ba chữ “mình thích bạn” đã nhòe đi, toàn bộ chấm dứt.

Trong rạp chiếu phim đầy tiếng khóc, trên màn ảnh còn đang chiếu phụ đề, nhưng không có một ai đứng dậy rời đi.

Bỗng nhiên một bàn tay xuất hiện trước mắt Tần Trình, hần theo bản năng đội mũ lên, che khuất hai mắt mình, ai ngờ lại nghe cô gái bên cạnh vừa nức nở, vừa nói: “Anh... anh cần giấy không? Chỗ tôi có dư nè.”

Im lặng một chốc, Tần Trình nhận lấy tờ giấy, nhẹ giọng cảm ơn.

Khi rất nhiều người xem còn ngồi ở tại chỗ đợi phiên ngoại, hần đã đứng dậy rời đi, rời khỏi rạp chiếu phim đầu tiên.

Hần không thể xem phiên ngoại phim, bởi vì hần cần tránh khỏi giờ ra về cao điểm, rời đi trước, miễn cho bị người khác gặp được.

Tần Trình cũng không có khóc, chỉ là hốc mắt có chút ướt át.

Hứa Sanh chôn xuống ba điểm giọt nước mắt trong bộ phim điện ảnh này, thứ nhất là Tiêu Từ Đồng lớn lên và Dung Hù không thay đổi, loại đối lập này

quá mức hiện thực, khiến người ta cảm thấy một loại thể lương không tiếng động, cũng có thể nhận thấy được hai người kia tuyệt đối không có kết cục tốt.

Cái thứ hai chính là câu mình thích bạn mà Dung Hủ nói, cùng với sau đó biến mất.

Điểm giục nước mắt này không quá tốt để truy cứu, chỉ là đơn thuần dùng bị kịch để giục nước mắt.

Mà điểm giục nước mắt thứ ba chính là cuối cùng chân tướng vạch trần, để Triệu Nhạc Lăng biết, thiếu niên ngay cả tên mà cô cũng không biết, là người đã từng làm cho cô thích đến bằng lòng chủ động quên đi. Người kia không thể rời khỏi trường, cũng không thể nói với cô, bởi vì chỉ cần cậu chính miệng nói với cô một câu “mình thích bạn”, liền không còn chấp niệm nữa.

Ba cao trào này luân phiên oanh tạc, tạo ra tình cảnh nhiều người khóc không thành tiếng như vậy. Nhưng đối với Tần Trình mà nói, thứ khiến hấn chân chính rung động không phải là chân tướng cuối cùng, mà là khi Dung Hủ biến mất, nụ cười tiêu tan bao dung kia.

Cha mẹ cậu đã có đứa con mới, bọn họ cũng có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Đối với Đỗ Nhiên mà nói, cậu chỉ còn lại có Triệu Nhạc Lăng, nhưng Triệu Nhạc Lăng của cậu cũng đã không còn cần cậu.

Cho nên cậu không còn vương bận mà nói xong câu mình thích bạn, sau đó chân chính bước vào cuộc đời mới.

Sau khi đi ra rạp chiếu phim, Tần Trình đem hai tay cắm trong túi áo khoác, cất bước đi đến rạp hát lớn thành phố S. Dần dần, bước chân hấn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến mất trong bóng đêm nồng đậm.

Mà giờ phút này, suất chiếu đầu của «Không tiếng động» trên toàn quốc đồng bộ chấm dứt. Bộ phim này lần đầu tiên bày ra trước mặt người đời, bày ra trước mặt hơn mười người bình luận điện ảnh và ngàn vạn fan điện ảnh bình thường.

Phòng bán vé suất chiếu đầu toàn quốc, hai mươi sáu triệu!

Ngồi trong rạp chiếu phim, rất nhiều khán giả xem phiên ngoại khôì hài, hoàn toàn cười không nổi, vẫn không ngừng lau nước mắt, hút nước mũi.

Khi họ đi ra khỏi rạp chiếu phim, một phần khán giả rất phản cảm phim văn nghệ trực tiếp đánh một sao, hai sao trên trang web bình luận điện ảnh, đồng thời đánh giá: [quá văn nghệ, xem đến đoạn sau đều là ngủ, đương nhiên sắc đẹp và hình ảnh cũng không tệ lắm]

Nhưng mà lại có càng nhiều khán giả cho bộ phim điện ảnh này thành tích năm sao, còn bình luận: [không chỉ thích Đỗ Nhiên, càng thích tình yêu thuần khiết nhất ấy.]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 121

Lần công chiếu đầu tiên của «Không tiếng động» chấm dứt, rất nhiều người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp còn ở rạp hát lớn thành phố S, chưa thể đăng những rung động trong quá trình xem phim của mình lên trên mạng, nhưng mà rất nhiều khán giả bình thường đã dùng di động, đăng bình luận cảm nhận của mình lên trang web bình luận điện ảnh ngay.

[Vé xem phim giá trị, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không muốn xem lại lần thứ hai, khóc đến mất đều sung lên!]

[QAQ Dung Hủ thật đẹp, lần đầu tiên get được điểm đẹp của em, ngày mai lại xem lần hai!]

[A a a a công lực biểu đạt hình ảnh của Hứa đạo thật sự quá mạnh mẽ, lực nhuộm đắm cũng quá tốt, toàn bộ rạp chiếu phim gần như đều bật khóc, đã nói là phim tình yêu tươi mát mà, thế mà cuối cùng lại bị thương như vậy, lừa đảo oa oa oa oa!!!]

Ở thời đại này, bất cứ ai cũng có thể lên web bình luận điện ảnh phát biểu cảm nhận của mình. Chỉ cần bạn mua vé xem phim, trên mỗi tám vé liền có mã số 2D tương ứng, lúc đăng bình luận cần đưa mã số vào, một mã số chỉ có thể đăng một bình luận, bất luận dài ngắn, đều cần thận trọng suy xét. Có điều cho điểm thì ngược lại có thể tùy ý đánh giá, không cần đưa mã số.

Loại phương thức đăng bình luận thế này khiến mọi người càng thích việc đến rạp xem phim chính bản, cũng là một loại phương pháp bảo vệ bản quyền tri thức, đã kích đồ lậ.

Đối với cư dân mạng bình thường mà nói, bọn họ không cần suy xét, chỉ tùy tiện đăng cảm tưởng, nhưng người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp thì phải thận trọng.

Nửa giờ sau khi suất đầu của «Không tiếng động» chấm dứt, càng ngày càng nhiều bình luận xuất hiện trên internet. Rất nhiều cư dân mạng không thể

xem suất chiếu đầu nhìn thấy những đánh giá đó, trong lòng nhất thời mờ mịt, nhanh chóng hỏi: [bộ phim này thật sự ngược như vậy hả?! Đều khóc thành như vậy?]

Lập tức có cư dân mạng hỏi âm [rất ngược! Lúc đầu rất tươi mát rất ngọt ngào, cuối cùng ngược đến độ tôi không thể tự gánh vác sinh hoạt luôn! Nhớ chuẩn bị tốt khăn giấy, cuối cùng nhất định phải lau nước mắt xì nước mũi!]

Vừa thấy lời này, chuông cảnh báo của không ít cư dân mạng liền vang mãnh liệt. Phim quá ngược sẽ làm cho bọn họ có chút do dự, rốt cuộc có nên đến rạp chiếu phim tự ngược hay không, nhưng rất nhanh liền có một ít bình luận khác biệt xuất hiện trên internet ——

[Mình quen biết bạn vào năm tháng tình yêu ngây thơ, bạn đi rồi, mình vĩnh viễn ở nơi này.]

[Khi bạn cần mình, bạn quay người, mình ngay đó; khi bạn không cần mình, linh hồn của mình vẫn yêu bạn.]

[Bộ phim này rất văn nghệ, nhưng mà khiến tôi nghĩ đến đoạn năm tháng lúc tôi còn trẻ. Năm tháng đó hiện tại nhớ tới, thật sự rất tốt đẹp. Đoạn thời gian đó trong lòng mỗi người đều rất tốt, mỗi người đều rất đẹp, nhưng chúng ta vĩnh viễn đều không trở về được.]

Khi những bình luận này xuất hiện, rất nhiều khán giả từng xem suất chiếu đầu cũng sôi nổi hưởng ứng.

[«Không tiếng động» quả thật rất ngược, nhưng nếu bởi vì nó ngược liền không xem nó, vậy rất tiếc nuối.]

Tình huống trên internet, Hứa đạo tạm thời không biết. Từ lúc quay bộ phim này, Hứa đạo đã biết, nó không có khả năng giống «Sứ giả gió bão» của Tần Trình hoặc là «Mê thành» của Dung Hủ, trở thành phim thương nghiệp phòng bán vé nóng bỏng.

Đây là một bộ phim văn nghệ, chủ yếu là hướng về phía giải thưởng, nếu có thể có phòng bán vé tốt vậy tự nhiên càng tuyệt.

Sau khi xem phim xong, trong rạp hát lớn thành phố S, nhân viên đoàn phim «Không tiếng động» cùng đi lên trên đài, tiếp nhận một lần phỏng vấn cuối cùng của phóng viên. Rất nhiều phóng viên rõ ràng hai mắt đỏ bừng, âm thanh cũng có chút nghẹn ngào, nhưng mà bọn họ vẫn duy trì tổ chức nghề nghiệp, đề xuất vấn đề tương đối sắc bén với đoàn phim.

“Hứa đạo, trước đó ngài cho rằng bộ phim này có thể lấy được phòng bán vé ít nhất ba tỷ. Nhưng mà mọi người đều biết, phòng bán vé phim văn nghệ Hoa Hạ bình quân đều dưới một tỷ, vì sao ngài cảm thấy «Không tiếng động» có thể trở thành ngoại lệ?”

“Hứa đạo, vì sao sau khi ngài năm mươi tuổi, lại muốn quay một bộ phim tình yêu thanh xuân như «Không tiếng động»?”

“Dung Hủ, xin hỏi sở dĩ ngài lựa chọn quay phim «Không tiếng động», có phải là muốn mở rộng con đường diễn xuất hay không?”

“Tiêu Tử Đồng, xin hỏi...”

Câu hỏi nhanh nhẹn dồn dập của các phóng viên, che trời lấp đất ào về phía đoàn phim. Hứa đạo bình tĩnh phát phát tay, để các phóng viên dưới đài dừng lại, tiếp đó mới tuần tự trả lời vấn đề của bọn họ.

Sau khi tất cả vấn đề đều trả lời xong, Hứa đạo mới quay đầu, nhìn về phía phóng viên thứ nhất, cười nói: “Trước đó tôi nói, «Không tiếng động» có thể đạt được ba tỷ, là bởi vì tôi cảm thấy, nó nên được thành tích này. Vì sao tôi nghĩ như vậy cũng không quan trọng, quan trọng là, bạn có thể nhìn xem hai mươi ngày sau, phòng bán vé của nó bao nhiêu.”

Vấn đề này trả lời xong, nghi thức công chiếu «Không tiếng động» thật sự là hoàn toàn kết thúc.

Dù sao thì thời gian đã không còn sớm, Hứa đạo không để mọi người làm lụng vất vả nữa, tất cả mọi người trực tiếp về khách sạn, nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị ngày mai chúc mừng phòng bán vé vượt trăm triệu.

Đúng thế, phòng bán vé ngày đầu tiên của «Không tiếng động» hơn trăm triệu, đã trở thành sự thật đã định.

Hứa Sanh, Dung Hủ, Tiêu Tử Đồng và Lâm Huyền, tổ bốn người như vậy hợp tác, khiến ngày đầu tiên công chiếu bộ phim này đạt được một thành tích tương đối khả quan, từ một tuần trước, thành tích phòng bán vé ngày đầu tiên của phim đã đạt tới 160 triệu.

Ngồi ở trong hậu trường rạp hát lớn thành phố S, thợ trang điểm tẩy trang cho mấy diễn viên, Tiêu Tử Đồng và Lâm Huyền cười ha hả nói về lễ công chiếu hôm nay, Dung Hủ ngồi ở giữa hai người bọn họ lại luôn cúi đầu, không biết đang nhắn tin với ai.

Thấy Dung Hủ cứ không để ý tới mình, Lâm Huyền hừ nhẹ nói: “Dung Dung, cậu đang nói chuyện với ai đó? Vừa rồi Tử Đồng nói qua hai ngày nữa sẽ đến thành phố B, chúng ta có thể tụ tập một lần. Chờ vài tuần sau lại phải tiến hành tuyên truyền «Không tiếng động», sẽ không có mấy ngày nghỉ ngơi đâu.”

Nghe xong lời này, Tiêu Tử Đồng cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, tuy rằng hiện tại thời gian không còn sớm, nhưng tôi một chút cũng không buồn ngủ. Thế nào, muốn đi ra ngoài ăn bữa khuya hay không?”

“Ăn bữa khuya?!” Hai mắt Lâm Huyền sáng ngời.

Dung Hủ tắt di động, nhướn mày nhìn hân: “Không phải anh muốn giảm béo sao, sao còn ăn khuya?”

Lâm Huyền co rút khóe miệng: “... Ai nói tôi muốn giảm béo? Tôi gầy cực kỳ!”

Tiêu Từ Đồng nghe vậy liền sợ hãi nuốt nước miếng một cái: “Cũng đúng, gần đây tôi béo lên một ký, đã 46kg, đúng là nên giảm béo... thôi, chúng ta vẫn đừng ăn khuya vậy.”

“Không đi ăn khuya hả? Đương nhiên phải ăn rồi. Mấy cô cậu này, vốn muốn cho mấy cô cậu nghỉ ngơi đằng hoàng một chút, nên sau khi lễ công chiếu kết thúc mới định trực tiếp để các cô cậu về khách sạn, hiện tại hay rồi, các cô cậu muốn tự tụ tập à? Dẫn tôi đi nữa, chúng ta đi ăn thịt nướng!”

Ba người quay đầu nhìn, liền thấy Hứa đạo đeo cái kính lão, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở cửa phòng trang điểm.

Nếu Hứa đạo đã mở miệng, vậy Lâm Huyền và Tiêu Từ Đồng tự nhiên không tiện nói gì nữa, nhưng Dung Hủ lại khó xử mà nhú mi, thấp giọng nói: “Hứa đạo, có lẽ cháu có chút việc, không quá tiện...”

Lông mày hoa râm của Hứa đạo nhất thời chau lại: “Có việc, việc gì?”

Dung Hủ hơi hơi nhếch môi, bất đắc dĩ cười nói: “Chính là... có chút việc.”

Hứa đạo đi lên trước, nhìn từ trên xuống dưới thiếu niên mặt lộ vẻ khó xử ấy: “Có việc à... được, vậy Dung Hủ đừng đi, ba người chúng ta, lại thêm lão Vương, lão Trịnh, lão Lý, cũng không ăn thịt nướng, ăn tiệc hải sản đi. Dung Hủ, bữa này cậu mời khách, biết không? Chúng ta ăn một bữa no, ăn cho Dung Hủ nghèo luôn, ha ha.”

Dung Hủ: “...”

Đến lúc này, lại nói không đi, thật sự có hơi không cho mặt mũi.

Sau khi lễ công chiếu kết thúc, đoàn phim «Không tiếng động», cùng từ hậu trường rời khỏi rạp hát lớn thành phố S, một đường đi đến một phố đồ nướng gần nhất.

Lúc bọn họ lái xe chuẩn bị rời khỏi rạp hát lớn thành phố S, Dung Hủ hơi hơi nghiêng người tiến lên, nói với tài xế rằng: “Cái đó, nhờ anh vòng đường, đến rạp hát Tây Môn thành phố S, tôi có người bạn ở nơi đó, tôi muốn dẫn hắn đi cùng.”

Tài xế kia hơi hơi sừng sốt, gật gật đầu.

Hứa đạo ngồi ở ghế phó lái lại cười ha ha: “Khó trách không đi cùng chúng tôi, hóa ra là hẹn với giai nhân à. Tiểu Dung, là tiểu mỹ nhân nào nửa đêm hẹn cậu, để cậu không chịu đi cùng chúng tôi?”

Tiêu Từ Đồng ngồi ở xe phía sau, trên chiếc xe này chỉ có Hứa đạo, Dung Hủ và Lâm Huyền. Nghe xong lời Hứa đạo nói, Lâm Huyền cũng cười ha ha: “Thế đây, hóa ra là thấy sắc quên nghĩa. Dung Dung, cậu phải nói sớm chứ, cậu sớm nói có người đang chờ cậu, chúng tôi liền không ép cậu đi rồi. Rốt cuộc là ai vậy, tôi cũng rất tò mò, hơn nửa đêm mà ở chỗ này chờ cậu, cậu đừng phụ lòng người ta.”

Trong con ngươi trong suốt hiện lên một chút trêu tức, Dung Hủ ý vị sâu xa nhìn Lâm Huyền một cái, lại nhìn nhìn Hứa đạo sợ thiên hạ không loạn ở ghế trước, trịnh trọng phân tích: “Nếu là mỹ nhân, từ ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, người đó thật đúng là một... ừm, mỹ nhân.”

Lời này vừa ra, Hứa đạo và Lâm Huyền càng hứng thú, Lâm Huyền còn muốn bảo lái xe nhanh lên, nhanh chóng đến Tây Môn.

Vì thế, ba phút đồng hồ sau ——

Hứa đạo: “...”

Lâm Huyền: “...”

Tần Trình mặt không đổi sắc lên xe, ngồi ở bên cạnh Dung Hủ, bình tĩnh đóng cửa xe lại.

Không khí trong xe xấu hổ, xấu hổ đến sắp động lại, người đàn ông khẽ nhướn mi, chuyển mắt nhìn về phía Dung Hủ, hỏi: “?”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp cong khóe môi, giọng điệu sung sướng nói rằng: “Cho nên nói, Hứa đạo, Lâm Huyền, này tôi nói, không có sai đi?”

Tần Trình có tính là một mỹ nhân không?

Nếu cái từ mỹ nhân này nhất định phải phân nam nữ, vậy hẳn xác thực không phải là mỹ nhân. Nhưng nếu như nói trong tất cả nam minh tinh hiện có của Hoa Hạ, không hỏi già trẻ, bạn cảm thấy ai đẹp trai nhất, vậy trong top 3 bảng xếp hạng, khẳng định có tên Tần Trình.

Hứa đạo vô cùng cạn lời với sự xuất hiện của Tần Trình, không muốn nói thêm nữa, mà Lâm Huyền thì lại là thất vọng đến cực điểm.

Không nói đến việc thân là thành viên thâm niên của nhóm Tần Phong Phong, bản thân Lâm Huyền hoàn toàn không trị được Tần Phong Phong, chỉ nói hiện tại, hắn đã sinh ra hoài nghi sâu sắc đối với chỉ số thông minh của mình.

Ngày hôm qua rõ ràng hắn nhìn thấy Tần Trình ở hậu trường concert, cũng nhìn thấy Tần Trình tìm đến Dung Hủ, sao hôm nay Dung Hủ nói có người ở Tây Môn chờ cậu, hắn lại hoàn toàn không đoán được, người đó là Tần Trình? Chẳng lẽ, chỉ số thông minh của hắn thực sự có vấn đề?!!

Cả người Lâm Huyền đều thấy không ổn.

Loại cảm xúc này vẫn luôn duy trì liên tục đến khi xe đỗ ở phố đồ nướng, rốt cuộc mới tiêu tán.

Tiêu Từ Đồng đã sớm nhìn thấy Tần Trình lên xe của nhóm Dung Hủ, vừa xuống xe, fangirl thâm niên này liền lên đến trước mặt Tần Trình. Chốc thì nhìn idol mới lên chức của mình là Dung Hủ, chốc thì nhìn Tần Trình mấy năm nay mình vô cùng thích, nhìn nhìn trái, nhìn nhìn phải, Tiêu Từ Đồng càng xem càng thích, lúc ăn thịt nướng hận không thể trực tiếp ngồi ở đối diện hai người, muốn nhìn thế nào cũng được.

Hứa đạo thì bắt đầu tán gẫu với Tần Trình về «Trang hoa la», chuyện Dung Hủ quay phim «Trang hoa la» đã tiết lộ vào mấy tháng trước, tất cả mọi người đều biết cậu là nam số ba «Trang hoa la», Tần Trình là nam chính.

Trên bàn thịt nướng, xiên thịt bóng loáng sáng rõ, tiếng xèo xèo và hương khí truyền vào tai mỗi người, mọi người vừa uống bia, vừa ăn thịt nướng.

Trên bàn com phân chia thành ba phe, một phe là người sản xuất, Hứa đạo và Tần Trình.

Hứa đạo kéo Tần Trình không ngừng hỏi tin tức liên quan đến «Trang hoa la», khi Tần Trình hạ mắt, giọng điệu bình tĩnh hỏi ông vì sao không trực tiếp đi hỏi Lưu lão, Hứa đạo mở to hai mắt, bộ dạng lý lẽ đương nhiên mà nói rằng: “Thời gian chiếu «Không tiếng động» và «Trang hoa la» có một đoạn trùng lặp, đây chính là quan hệ cạnh tranh, tôi có thể đi hỏi con cáo già kia sao?”

Tần Trình nhướn mày: “Vậy có thể hỏi cháu à?”

Một phe khác lại là chỗ ngồi mê trai chuyên thuộc của một mình Tiêu Từ Đồng, cô là một người duy nhất chân chính ăn thịt nướng, vừa ăn xiên nướng mỹ vị, vừa nhìn nhóm nam thần đối diện bàn ăn. Cuộc sống mỹ mãn như thế, thật sự là quốc sắc thiên hương.

Mà phe cuối cùng, lại là Dung Hủ và Lâm Huyền mượn rượu tiêu sầu.

Cái “mượn rượu tiêu sầu” này chuyên chỉ Lâm Huyền, có lẽ là bởi vì nghiêm trọng hoài nghi chỉ số thông minh của mình, Lâm Huyền cầm bia, uống không ngừng, hoàn toàn không để ý cuối tuần hắn còn phải đến thành phố H mở một buổi concert.

Tần Trình bị Hứa đạo lôi kéo nói chuyện, Dung Hủ thì bị Lâm Huyền lôi kéo nói chuyện phiếm.

Tiểu thiên vương mặt baby ấy cũng không nói chuyện về nhóm Tần Phong Phong, ngược lại nói về chuyện concert của mình.

“Kỳ thật năm nay áp lực của tôi rất lớn, mấy bài hát gần đây tôi cảm giác có chút nhạt nhẽo, không quá nổi bật. Dung à, cậu nói, tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi cũng rất tuyệt vọng á, tôi cũng muốn tìm được một bài hát hay, không cần hát mấy bài cũ hoài.”

Hiện giờ Lâm Huyền đúng là lúc nổi tiếng nhất, nhưng mấy album hắn phát hành năm nay, mười hai bài, không có một bài nào trở thành hit. Lúc mười hai bài hát ấy vừa mới phát hành, quả thật vọt lên hạng nhất bảng tiêu thụ album, cũng phát tuần hoàn trong các chương trình âm nhạc lớn, nhưng nửa năm đi qua, mười hai bài hát ấy liền đứt hơi, không để lại ấn tượng quá lớn cho người yêu nhạc.

Hiện giờ người yêu nhạc thích nhất vẫn là mấy “bài cũ” đã qua vài năm của Lâm Huyền, có mấy bài nghe hoài không chán. Lúc hắn bắt đầu concert, ngoại trừ «Không tiếng động», những ca khúc được toàn trường đại hợp xướng khác, đều là bài cũ.

Làm diễn viên có áp lực, làm ca sĩ kỳ thật cũng có áp lực.

Dung Hủ vừa thấp giọng an ủi Lâm Huyền, vừa nghe đối phương cười khỏ một tiếng, say khướt chôn ở bên tai mình, nhỏ giọng nói rằng: “Hôm trước trên concert, bạn fan mặc quần áo gấu trúc kia, vẫn luôn cầm bảng đèn thổ lộ với tôi, nhưng tôi hỏi cô ta, cô ta lại đột nhiên thổ lộ với cậu. Dung Dung, tôi rất buồn bực đó, người nọ rõ ràng là fan của tôi, sao... sao tôi hỏi cô ta, cô ta lại nói về cậu...”

Dung Hủ phút chốc sững sốt, kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía Lâm Huyền say đến hai mắt đều nhắm lại.

Trong lời nói của Lâm Huyền cũng không có ghen tị và ghen tuông quá lớn, chỉ là sau khi uống say, không tự giác mà nói ra phiền não trong lòng mình.

Một năm gần đây trên mạng có một vài lời đồn đãi, nói nhạc của Lâm Huyền một bài không bằng một bài. Tuy rằng trong đó có rất nhiều là anti fan, là thủy quân mà ca sĩ khác mua tới, nhưng chính Lâm Huyền cũng biết, hai năm gần đây quả thật hắn có chút xu thế đi xuống sườn núi.

“Không công bằng, rất không công bằng, Dung Dung sao cậu đóng phim tốt, ca hát cũng tốt. A a a tôi rất muốn cắn chết cậu...”

Những lời này vừa nói ra, Lâm Huyền liền “rầm” một tiếng nện ở trên bàn, dường như hôn mê luôn.

Thấy thế, mấy người Hứa đạo cười ha ha: “Uống bia cũng có thể say hả? Bạn nhỏ Lâm Huyền này rất không được.”

Dung Hủ nhẹ nhàng hít một hơi, cậu nâng mắt nhìn Tần Trình, tiếp đó giúp Lâm Huyền dời ly rượu bên cạnh đầu hắn ra, phòng ngừa hắn ngoài ý muốn đánh ngã.

Chờ tụ hội chấm dứt, Dung Hù chủ động đỡ Lâm Huyền lên xe, Tàn Trình tiến lên hỗ trợ.

Sau khi đến bãi đỗ xe khách sạn, Lâm Huyền đã dần dần tỉnh táo, có thể tự đi đường. Hứa đạo kéo Tàn Trình ở lại chỗ tiếp tân, thật sự muốn giúp hắn đặt căn phòng, còn kiên định nói: “Giống lần trước ở thành điện ảnh, tiền thuê phòng cậu tự trả nha.”

Tàn Trình: “...”

Dung Hù đỡ Lâm Huyền đi lên thang máy, chờ hai người sắp đến cửa, Lâm Huyền nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói rằng: “Dung Dung, kỳ thật tôi chỉ có chút ghen tị cậu, cậu đừng để ý, hai ta vẫn là bạn tốt. Người lợi hại hơn tôi rất nhiều, cậu xem Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, còn có Sở Kỳ, James, ai trong bọn họ mà không lợi hại hơn tôi. Tôi ngẫu nhiên oán giận thôi, cậu đừng nóng giận, cũng đừng block tôi, tôi về phòng liền lên xem weibo, wechat ngay đó, nếu cậu block tôi, tôi liền đến phòng tìm cậu.”

Lời nói như vậy, khiến Dung Hù không tự chủ được mà cong khóe môi, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Này có cái gì mà tức giận, tôi còn ghen tị mình nữa mà. Anh nói xem, trên thế giới sao lại có người giống tôi, tính tình tốt như vậy chứ?”

Lâm Huyền: “Cậu thật tự kỷ!”

Hai người đều nở nụ cười, lại trò chuyện vài câu, hai người đồng thời mở cửa phòng, Lâm Huyền thuận miệng nói rằng: “Có điều fan mặc đồ gấu trúc kia còn thật sự khiến tôi tức giận. Tức thiệt chứ, cô ta cầm bảng đèn thổ lộ với tôi, kết quả lại thổ lộ với cậu, cô ta còn chume với cậu! Tức giận, tức giận! Tức giận! Sau này đừng để cho tôi nhìn thấy cô ta, bằng không tôi cắn chết cô ta!”

Động tác mở cửa đột nhiên dừng lại, con ngươi hơi hơi rung động, Dung Hù thông thả quay đầu, nhìn về phía Lâm Huyền: “... Anh mới vừa nói cái gì?”

Lâm Huyền sùng sốt: “Tôi nói tôi muốn cắn chết cô ta?”

Dung Hù mỉm môi: “Không phải, cậu trước.”

Lâm Huyền nghĩ nghĩ: “... Tức giận?”

Dung Hù lại lắc đầu.

“Giỏi nhỉ, Dung Dung, cậu còn muốn tôi lặp lại một lần, cậu quá đáng. Không phải chỉ là một con gấu trúc cầm bảng đèn, thổ lộ với cậu thôi sao!”

Mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, giọng điệu Dung Hù trấn định nói rằng: “Đúng, lại còn... chume với tôi nữa.”

Lâm Huyền không hiểu ra sao mà nhìn Dung Hù, hoàn toàn không rõ đối phương đang nói gì. Nhưng Dung Hù không nói thêm nữa, đơn giản nói tạm biệt, hai người nhanh chóng tự vào phòng.

Lúc này đã rạng sáng bốn giờ, Tàn Trình gửi đến một cái tin nhắn, nói với Dung Hù là mình bị Hứa đạo kéo lại, giờ này đang ở trong phòng Hứa đạo nói chuyện phiếm, tạm thời không thể thoát thân, để cậu tự đi ngủ sớm một chút.

Mà Tàn Trình tự nhiên không biết, thiếu niên hồi âm cho hắn một câu “Ngủ ngon ^_^”, giờ phút này đang mặc áo choàng tắm màu trắng, ngồi ở trên sofa mềm mại, ánh mắt lãnh tĩnh nhìn điện thoại di động của mình, ngón tay bấm rất nhanh.

Chỉ thấy trên màn hình di động của Dung Hù, đang mở một giao diện weibo, trên giao diện quả thực là năm chữ ——

『 Liên Dung Tranh Tử Hâm 』

Cái tên này tiến vào tầm mắt Dung Hù bất quá chỉ mới một năm, lại để lại cho cậu ấn tượng khắc sâu.

Đây là một fan có được hình ngũ của cậu, hơn nữa còn là hình ngũ ở phim trường «Mê thành», gần gũi chụp lại.

Đây là một fan rất biết bán manh, thường xuyên chume, làm cậu không chút do dự cho rằng, mình tuyệt đối không quen biết người như vậy.

Đây là một fan giàu có, giàu tới trình độ nào? Giàu đến độ có thể mất không hề chớp mà quyên ra một trăm vạn.

Đây cũng là một fan đại gia không khoe của, không đăng selfie, tính cách cổ quái. Trong weibo cô chỉ có ba loại tin tức, loại thứ nhất là kiểu gắn tag thổ lộ mỗi ngày ba bữa cơm, đối tượng thổ lộ là Dung Hù; loại thứ hai là share các loại tin tức về Dung Hù, weibo tuyên truyền của đoàn phim và show tổng hợp, weibo ảnh đẹp của các nick marketing lớn.

Mà loại thứ ba, chính là weibo show ân ái.

Một fan đại gia, không khoe của, không đăng selfie trên weibo, có tình thích show ân ái!

Về mặt Dung Hù bình tĩnh quét nhìn mỗi một cái weibo của người này, tốc độ cậu lướt nhìn cực nhanh, vèo vèo vèo liền đảo qua hơn mười cái weibo. Chỉ cần là weibo thổ lộ có thời gian đăng bình thường, cậu một mực không nhìn tới, chỉ nhìn những weibo thổ lộ và weibo show ân ái có thời gian đăng không quá bình thường của Liên Dung Tranh Tử Hâm.

Cái gọi là weibo thổ lộ có thời gian đăng không quá bình thường, chính là weibo đăng lúc hai ba giờ sáng.

Chẳng hạn như cái này, một ngày nào đó rạng sáng hai giờ rưỡi, lúc người bình thường đều đang ngủ, Liên Dung Tranh Từ Hãm đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: hôm nay càng yêu Dung Dung, Dung Dung tiểu thiên sứ, chume chume =3=]

Sau đó cũng tương tự, một vài weibo gần cái weibo ấy, thời gian đăng đều rất không bình thường. Chẳng hạn như hai cái weibo sau đó, một cái là đăng lúc rạng sáng hơn sáu giờ, một cái là đăng vào buổi chiều hơn hai giờ. Xuống thêm một cái, là đăng lúc rạng sáng hơn một giờ.

Loại tình huống này giống như là lệch múi giờ với người khác: trong khoảng thời gian buổi chiều hai giờ đến rạng sáng một giờ, Liên Dung Tranh Từ Hãm đang ngủ, cho nên cô mới đăng weibo vào thời gian quỷ dị như vậy.

Một khi tìm được loại weibo cổ quái này, Dung Hù lập tức mở wechat của mình ra, lật xem ghi chép trò chuyện ngày đó.

—— Vào tuần đó, Tàn Trình ở châu Âu tiến hành tuyên truyền «Sứ giả gió bão».

Ừm, tìm xuống chút nữa, lại là mấy cái weibo thời gian kỳ quái.

—— Mười một ngày kia, Tàn Trình và Lưu lão đi New Zealand, quay một đoạn ngoại cảnh «Trang hoa la».

Xuống chút nữa, đi xuống, đi xuống...

Khi Dung Hù nhìn thấy Liên Dung Tranh Từ Hãm có ước chừng hai tháng, gần như thời gian đăng weibo mỗi ngày đều không đúng lắm, cậu mở lịch sử trò chuyện của mình ra.

Lúc đó, cậu và Tàn Trình còn chưa bên nhau, cậu tạm thời thuê ở nhà Tàn Trình.

Hai tháng ấy, Tàn Trình ở nước Mỹ quay phim «Sứ giả gió bão».

Gần như mỗi một thời điểm, đều ăn khớp.

Trong con người trong suốt sáng ngời lóe ra tia sáng mỏng manh, trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên không có một chút biểu tình, Dung Hù bình tĩnh xem xong một cái weibo cuối cùng của Liên Dung Tranh Từ Hãm, sau đó phát hiện, weibo này là sau khi cậu quen biết Tàn Trình, mới đột nhiên đăng lên.

Nói cách khác, acc weibo này mới đăng kí hơn một năm.

Sau khi xem xong hết, đã là rạng sáng năm giờ rưỡi. Bởi vì bị Hứa đạo giữ chặt, Tàn Trình đã sớm nhắn tin, nói đêm nay sẽ không đến phòng Dung Hù, miễn cho quấy rầy cậu nghỉ ngơi.

Trong căn phòng an tĩnh rộng mở, thiếu niên để chân trần, giẫm trên thảm trải sàn lông dê mềm mại thoải mái, đi đến bên cửa sổ, kéo bức màn thật dày ra. Ngoài cửa sổ là cảnh đêm thành phố S phồn hoa xán lạn. Đèn nê ông đủ mọi màu sắc làm đẹp thành phố không ngủ này, dệt ra một tấm võng ánh sáng ngang dọc đan xen trên mặt đất, ánh đỏ rực trời, rạng rỡ mê người.

Dung Hù tựa vào lan can trước cửa sổ sát đất, khoe môi nhếch lên, cười nhạt nhìn cảnh sắc nhân tạo xinh đẹp này. Trong mắt cậu không có một chút buồn ngủ, chỉ xem phong cảnh từ xa xa, ý cười bên môi càng ngày càng nhiều.

Nửa giờ sau, dường như là nghỉ ngơi đủ, cũng dường như là có suy đoán gì đó, Dung Hù trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cửa sổ.

Hai chân gấp lại, ngồi trên thảm trải sàn ấm áp, thiếu niên dựa lưng vào cửa sổ sát đất, bắt đầu... tiếp tục lướt weibo.

Lúc này đây, trực tiếp xem weibo show ân ái của bạn fan đại gia nào đó.

Ngày 7 tháng 4 năm 2044.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: cậu ấy thật đáng yêu cậu ấy thật dịu dàng cậu ấy thích mình?]

Ừm, ngày đó hình như bọn họ cùng đi xem thác nước?

Ngày 21 tháng 4 năm 2044.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: biết ngay cậu ấy đặc biệt yêu bảo bảo mà OVO]

Ngày 2 tháng 5 năm 2044.

Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời fan dưới weibo của mình, chỉ hồi âm một biểu tình mặt cười đơn giản, nhưng bạn fan ấy lại bình luận là: [nhất định là Liên Dung theo đuổi nữ thần quả cam đi? Nhất định vậy nhất định vậy, quả cam trắng giàu đẹp ngọc minh của chúng ta, nhất định là Liên Dung bám riết không tha mới theo đuổi tới tay!]

Dung Hủ nhìn thấy đoạn này: “...”

Thật sự là không biết xấu hổ!

Xem xuống chút nữa, hừm, mỗi ngày Liên Dung Tranh Tử Hãm đều nói Liên Dung nhà cô yêu cô bao nhiêu, đáng yêu cỡ nào.

Sau đó, một ngày nào đó ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: ... cậu ấy thật kỳ quái, đột nhiên như vậy, thiếu chút nữa cầm giữ không nổi.]

Lúc nhìn thấy cái weibo này, Dung Hủ kinh ngạc nhưn mảy, cậu nhìn xuống chút nữa, liền thấy Liên Dung Tranh Tử Hãm hồi âm như vậy ——

[Tôi không phải là bảo thủ, cũng không phải nói không muốn kết hôn với cậu ấy. Chỉ là cậu ấy... ặc, là tôi quá nhỏ, năm nay tôi mười chín tuổi, cảm giác như vậy không tốt lắm, đúng không?]

Dung Hủ năm nay vừa vặn mười chín tuổi: “...”

Cho nên, chân tướng liệt X, thế mà lại là ngại cậu nhỏ tuổi?!

Nếu như nói, trước khi xem những weibo này, trong lòng Dung Hủ đã có bảy phần nhận định. Vậy hiện giờ, cậu đã có tám phần tin tưởng, Liên Dung Tranh Tử Hãm này có lẽ là người mình quen biết, là một người cậu vô cùng quen thuộc, là người quan trọng nhất đời này của cậu.

Giờ phút này, lại mở lịch sử trò chuyện của mình và Liên Dung Tranh Tử Hãm, thời gian còn duy trì tại một năm trước, trên việc quyền tiền từ thiện «Thất đức». Bản fan trung thành này mỗi ngày ít nhất tỏ lộ với mình ba lượt, nhưng khi nói chuyện với mình, lại lạnh nhạt đến độ giống như một người xa lạ, dường như hoàn toàn không biết mình.

... Thật sự là, rất không biết xấu hổ!

Ba phút đồng hồ sau, Dung Hủ mặt không đổi sắc đăng kí một acc nhỏ, trực tiếp follow Liên Dung Tranh Tử Hãm, trở thành một trong ba trăm ngàn fan của đối phương.

Theo thời gian trôi qua, fan của Dung Hủ càng ngày càng nhiều, các fan lớn của cậu cũng có được càng nhiều fan. Tuy Liên Dung Tranh Tử Hãm không khoe của, không đăng ảnh, nhưng chỉ bằng một cái tên tuổi “đại gia đệ nhất nhóm Dung”, liền có được hơn ba trăm ngàn fan.

Sau khi đăng kí acc nhỏ, Dung Hủ nghĩ nghĩ, lại follow acc chính của mình và weibo của vài fan lớn, tiếp đó cậu đăng một status.

[Bàn luận làm cách nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: hôm nay bắt đầu ghi chép ^_^]

Trong một giáo đường cách khách sạn không xa, đồng hồ quả lắc cao lớn gõ vang sáu cái, tiếng chuông xa xăm quanh quẩn trên bầu trời thành thị. Trên đường chân trời xa xôi, một vầng mặt trời cực nóng từ ngoài lục địa dâng lên, nhuộm không trung thành một vùng vàng óng ánh rộng lớn vô ngần.

Đêm qua đoàn phim «Không tiếng động» tụ tập một phen sau khi cử hành nghi thức công chiếu, mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, mọi người còn chưa có rời giường. Mà trên internet, bình luận điện ảnh về «Không tiếng động» lại một cái tiếp một cái mà xuất hiện.

Tận đến sáng sớm chín giờ, bình luận chuyên nghiệp đầu tiên rút cuộc cũng đăng lên trên mạng, tổng cộng ba nghìn chữ, cho điểm ——

9.7 điểm!

Có lẽ là đối với loại hình điện ảnh khác nhau sẽ có yêu cầu khác nhau, trên trang web bình luận điện ảnh, phân chia phim thương nghiệp và phim văn nghệ thành hai bảng riêng, không xếp vào chung.

Hiện giờ trên trang bình luận điện ảnh, phim văn nghệ cho điểm cao nhất là «Mộ Thanh» của Tần Trình, điểm bình quân 9.9. Mà phim thương nghiệp điểm cao nhất lại là phim hành động của một ảnh đế lâu năm, bộ phim đó là phim cũ hơn hai mươi năm trước, tổng điểm 9.5.

Giá trị nghệ thuật của phim văn nghệ và phim thương nghiệp tự nhiên là khác nhau, nếu dùng tiêu chuẩn thống nhất để yêu cầu, lẽ đương nhiên sẽ tạo ra hiện tượng phim văn nghệ điểm cực cao, phim thương nghiệp điểm cực thấp. Cho nên mười tám năm trước, ảnh đàn thế giới có một nhận thức rõ rệt

Phim thương nghiệp cũng không kém phim văn nghệ, chỉ là hai loại phim biểu đạt tư tưởng khác nhau, giữa hai loại này không có tiêu chuẩn phân chia cao thấp. Cho nên trên web cung cấp bình luận điện ảnh cho khán giả, tất cả hệ thống cho điểm phim thương nghiệp và phim văn nghệ đều triệt để tách ra, người bình luận điện ảnh cũng phải nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn khác nhau để chấm điểm cho phim.

9.7 điểm, đối với một bộ phim thương nghiệp mà nói, trên cơ bản là thuộc loại nhất định có thể lấy được phòng bán vé năm tỷ. Mà đối với phim văn nghệ, điểm như vậy đã đủ để cho một bộ phim văn nghệ trở thành kinh điển trong lòng khán giả, ít nhất trong năm năm gần đây, phim văn nghệ có điểm trung bình vượt qua 9.5 có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp này là một giáo sư nhiệt tình yêu thương phim văn nghệ, tên của bài văn ông viết là ——

«Quá khứ mất đi, không tìm lại được. Không cần ghi nhớ, nó tự lặng yên không một tiếng động mà nở rộ ở nơi đó»

[Bộ phim «Không tiếng động» này kỳ thật xem như một lần thử nghiệm của Hứa Sanh trong mấy năm nay, trước đây Hứa Sanh am hiểu nhất là quay phim văn thanh, vô cùng am hiểu việc miêu tả tình yêu đa giác phức tạp, từ đó tiến hành trình bày giá trị quan nhân sinh.

Nhưng mà bộ phim này có điểm khác biệt, đây là bộ phim điện ảnh thanh xuân đầu tiên của Hứa Sanh.

Hiệu quả hình ảnh hạng nhất, âm nhạc phối hợp vô cùng tài tình, không khí xây dựng thỏa đáng, thứ mà bộ phim này kể lại chính là hồi ức.

Thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi bởi không nói ra lời yêu, cho nên một người hình thành chấp niệm trở thành quý hôn, một người lựa chọn quên đi tiếp tục sống. Chủ đề như vậy quả thật tương tự với «Mộ Thanh», Lục Mộ Thanh lựa chọn chấp niệm, người phụ nữ hẳn yêu mến lại lựa chọn quên đi.

Nhưng mà «Không tiếng động» lại khác «Mộ Thanh», bộ thứ nhất dịu dàng mà kể lại cuộc đời, bộ thứ hai tàn khốc mà kể lại cuộc đời.

...

Thời gian là thứ tàn nhẫn nhất trên thế giới, bạn đi trong dòng sông thời gian, vừa quay đầu, thứ nhìn thấy chỉ có thể là vô tận thê lương. Không có ai đứng ở quá khứ, cũng không ai có thể vĩnh viễn ghi khắc hồi ức, ký ức sâu hơn nữa chờ mười năm đi qua, thứ có thể nhớ tới chỉ là một chút hình ảnh linh tinh, lại càng không cần nói, còn dễ quên hơn cả ký ức chính là tình cảm.

Đỗ Nhiên mà Dung Hù sắm vai và Triệu Nhạc Lăng mà Tiêu Tử Đồng sắm vai, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Theo tôi được biết, «Không tiếng động» có tổng cộng hai phiên ngoại, một cái trong đó là video hậu trường khôi hài của nhóm diễn viên, một cái khác lại là video mà tôi được xem tại lễ công chiếu. Trong năm tháng thanh xuân của nam nữ chính, Đỗ Nhiên rõ ràng là một người tính cách lạnh nhạt, cực kỳ không hợp bầy, mà Triệu Nhạc Lăng mới là người trọng tình cảm, nhân duyên tốt.

Nhưng mà trong bộ phim này, người lãnh tình lựa chọn thâm tình, người trọng tình lựa chọn quên tình.

...

Tiếp theo muốn nói đến, đột phá của nhóm diễn viên chính.

Lưu Tuệ Chân sắm vai nữ thứ vô công vô tội, phát huy đúng bản sắc. Lâm Huyền sắm vai nam thứ thì rất đủ khí chất, kỹ xảo diễn xuất rất đúng chỗ, chỉ nói về nam số hai, thì hẳn phát huy ra sắc, nhưng quá mức tận lực, phong cách học viện quá mức rõ ràng.

Tiêu Tử Đồng thì có chút đáng tiếc, bộ phim này không đột phá hình tượng vốn có của cô, ngoại trừ cảnh cuối cùng sắm vai nữ chính lúc thành niên, trang điểm tí mỉ, dưới trời chiều khóc rống, tương đối có cái để xem, xem như đánh vỡ hình tượng. Nhưng chính thế mà nói, cô vẫn là hình tượng ngây ngô, vẫn là mối tình đầu quốc dân.

Về phần Dung Hù, lại là niềm vui bất ngờ thứ hai trong phim (niềm vui bất ngờ thứ nhất là Hứa Sanh đột phá).

Tôi đã từng xem qua «Tầng mây màu đen» và «Mê thành», ở phương diện phim truyền hình, tôi cũng từng xem qua «Tranh giành». Trong ba tác phẩm này, diễn xuất của Dung Hù đáng để tán dương, đáp ứng ra hình tượng ba nhân vật hoàn toàn khác biệt, mà loại đột phá này đến «Không tiếng động», tiến bộ lại càng đáng sợ.

Trước khi «Không tiếng động» mở màn, rất nhiều người đều nói, Dung Hù có thể sẽ tham khảo diễn xuất của Tần Trình trong «Mộ Thanh».

Năm đó Tần Trình hai mươi một tuổi, Dung Hù mười chín tuổi, hai người tuổi tác xấp xỉ, lại diễn nhân vật có vài phần tương tự, hoàn toàn có thể tham khảo. Nhưng trong diễn xuất của Dung Hù, hoàn toàn không có bóng dáng Lục Mộ Thanh, người cậu sắm vai chính là Đỗ Nhiên.

...

Quá khứ mất đi, không tìm lại được. Không cần ghi nhớ, nó tự lặng yên không một tiếng động mà nở rộ ở nơi đó.

Đỗ Nhiên nở rộ, là niềm vui bất ngờ lớn nhất năm nay của phim văn nghệ Hán ngữ.]

Khi đánh giá đầu tiên đăng lên, rất nhiều người đang chuẩn bị đến rạp xem phim, đều thoáng yên tâm. Đương nhiên họ không có khả năng xem loại bình luận mang tính chất spoil thế này (trang web bình luận điện ảnh có công năng lựa chọn, người bình luận có thể lựa chọn nhắc nhở độc giả, trong bình luận có spoil nội dung hay không), nhưng họ thấy điểm 9.7, trái tim vẫn luôn treo cao cuối cùng cũng hạ xuống.

Ít nhất, đây tuyệt đối không phải là một bộ phim dở.

Mà rất nhiều người từng xem phim nhấn vào đánh giá, vừa xem những hàng chữ bình thân giản đơn ấy, vừa chậm rãi nhớ lại hình ảnh trong phim. Khi họ nhớ tới kết cục phim, lại xem phân tích của người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp, lúc này mới hiểu rõ, hóa ra bộ phim này muốn nói với khán giả, về một loại thái độ đối với cuộc sống.

Đỗ Nhiên chính là thứ tốt đẹp hồn nhiên nhất trong lòng mỗi người, có người theo sự trưởng thành, trải qua đau khổ, cuối cùng lựa chọn vứt bỏ hồn

nhien, xuất phát về phía xã hội thành thực. Mà có người lại lựa chọn vĩnh viễn dừng lại ở quá khứ, đứng ở trong thế giới của mình, đau khổ giữ một phần sạch sẽ và ngây thơ.

[Tuy rằng tôi không nhìn ra nhiều thứ vĩ đại như vậy, nhưng mà ngẫm lại nụ cười cuối cùng của Dung Hù, tôi cảm thấy, đó tuyệt đối là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới! Cực đẹp!]

[Tôi sẽ nói tôi thiếu chút nữa bị Dung Hù bẻ cong sao _(3” ∠)_]

[Nếu đối phương là Dung Hù, tôi nghĩ sẽ lựa chọn tình yêu...]

Theo đánh giá chuyên nghiệp đầu tiên đăng lên, rất nhanh, càng ngày càng nhiều đánh giá xuất hiện. Trong những đánh giá chuyên nghiệp đó, điểm thấp nhất cũng có 8.2, điểm cao nhất chính là lão giáo sư đầu tiên 9.7. Hơn nữa còn khán giả chấm điểm, chia đều ra, hiện nay «Không tiếng động» tới tận 9 điểm, xếp trong top 3 thị trường phim văn nghệ năm nay!

Tuy rằng đây chỉ là ngày đầu tiên, nhưng loại thành tích này nghiêm nhiên chứng minh, «Không tiếng động» có cơ hội đăng cai top 5!

Ngoài ra, ngày đầu tiên phòng bán vé «Không tiếng động» đạt 190 triệu, phá kỷ lục phòng bán vé ngày đầu tiên của phim văn nghệ năm nay. Vô số khán giả khi rời khỏi phòng chiếu phim, đều hai mắt đỏ bừng, trên gương mặt còn có nước mắt loang lổ. Khi phóng viên đi đến cửa rạp chiếu phim phỏng vấn bọn họ khi, bọn họ đều trăm miệng một lời tỏ vẻ: “Xem lần hai hả? Tôi không xem lần hai đâu, oa oa oa.”

Phóng viên lập tức hai mắt phát sáng: “Bộ phim điện ảnh này rất tệ à?” Đây chính là tin tức!

Người xem lại nhất thời trở mặt: “Sao anh có thể nói như vậy, rốt cuộc anh có xem qua bộ phim này chưa? Cuối cùng lúc Dung Hù biến mất, tôi cũng cảm thấy mình sắp khóc chết rồi, phim hay như vậy, sao anh có thể nói nó không hay chứ? Quá hay luôn, tôi muốn xem lần hai!”

Phóng viên: “...”

Rõ ràng là vừa rồi chính cậu nói sẽ không xem lần hai mà ê này!

Buổi tối, đoàn phim «Không tiếng động» cử hành tiệc khánh công ở thành phố S, tiếp đó Hứa đạo cho mọi người nghỉ, để Dung Hù, Tiêu Từ Đồng nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tốt cho buổi tuyên truyền lưu động cuối tuần.

Sau khi rời khỏi khách sạn, Hứa đạo vỗ vỗ vai Dung Hù, cười nói: “Đường đủ tinh lực, chuẩn bị tuyên truyền. «Trang hoa la» tháng 12 là chiếu rồi, chúng ta đừng bại bởi bọn họ.”

«Trang hoa la» xem như phim thương nghiệp, không thuộc về loại hình phim văn nghệ, hơn nữa Lưu lão, Tần Trình và Hoàng Lôi cường cường liên hợp, phòng bán vé đã định trước sẽ vượt qua «Không tiếng động».

Nghe Hứa đạo nói, thiếu niên mỉm cười: “Nhưng Hứa đạo, cháu nhớ... hình như cháu cũng có đóng «Trang hoa la» mà?”

Ông cụ nhất thời bật cười, buông lỏng tay ôm Dung Hù ra, về mặt nghiêm túc đi đến cạnh Tiêu Từ Đồng và Lâm Huyền.

Dung Hù dờ khóc dờ cười nhún vai.

Lúc này, đội ngũ chia thành hai phe. Một phe là “đội thuần «Không tiếng động»” do Hứa đạo cầm đầu, một phe lại là “đội «Trang hoa la»” do Tần Trình và Dung Hù tạo thành. Tuy rằng loại cảm giác bị “cô lập” này là lần đầu tiên Dung Hù nếm thử, nhưng mà cậu cũng không cảm thấy có gì không được tự nhiên.

Dưới ánh trăng trong sáng thanh nhuận, cậu dần dần đi ở sau chót đám người, sóng vai với người đàn ông nào đó, chậm rãi bước trong bãi đỗ xe an tĩnh. Phía trước là đoàn phim «Không tiếng động» đùa giỡn không ngừng, ở phía sau, lại là hai người an tĩnh tản bộ.

Đi một chốc, giọng nói trầm thấp của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên: “Mặc kệ Hứa đạo, phòng bán vé của chúng ta khẳng định cao hơn họ.”

Tao nhả mà nhú mày, Dung Hù nhắc nhở: “Em là diễn viên chính «Không tiếng động».”

Tần Trình: “...”

Lúc này chính là vỗ mông ngựa nhưng vỗ nhầm lên đùi, người đàn ông tuần mỹ lạnh nhạt hơi hơi nhú mày, dường như đang tự hỏi nên làm thế nào giành được niềm vui của thiếu niên nhà mình. Nhưng ngay sau đó, hắn lại bỗng nhiên cảm thấy tay mình bị người ôm lấy!

Thật sự là ôm lấy, không phải là nắm chặt.

Dung Hù ôm lấy tay Tần Trình, đặt ở trước mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tần Trình: “...” Sao có cảm giác, có điểm gì là lạ?

Một lát sau, Tần Trình thăm dò hỏi: “... tiểu Hù?”

Giọng Dung Hủ réo rắt: “Trên ngón tay anh, sao có một vết thương nhỏ vậy?”

Gần móng tay áp út của Tần Trình, có một vết sẹo nho nhỏ. Vết sẹo màu trắng nhạt nhỏ đến độ gần như có thể làm cho người ta xem nhẹ, nhưng khi cẩn thận nhìn, vẫn có thể chú ý tới.

Tần Trình đỡ bản mặt than, trấn định đáp: “Lúc quay phim «Trang hoa la», không cần thận trọng phải đạo cụ, chảy chút máu. Hết qua mấy tháng là có thể mờ đi, không phải là vết sẹo quá lớn.”

Dung Hủ nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng vẫn kéo tay Tần Trình, tỉ mỉ mà nhìn.

Tần Trình: “...”

Hai phút sau, hân nhện không được hỏi: “Tiểu Hủ?”

Dung Hủ ngẩng đầu nhìn hân, tươi cười xán lạn: “Hửm? Làm sao vậy?”

Tần Trình: “... Có cái gì không ổn sao?”

Dung Hủ kinh ngạc hỏi lại: “Có gì không ổn à?”

Tần Trình: “... Ừm.”

Thiếu niên cười khẽ mở miệng: “Không có gì không ổn mà.”

Sau đó, lại tiếp tục cúi đầu nhìn bàn tay kia.

Tần Trình: “...” Rõ ràng chỗ nào cũng không ổn!

Thời gian chậm rãi trôi qua ngay trong loại không khí quý dị này, tận đến hai phút sau, mọi người ở đây sắp đi đến chỗ đỗ xe, lại nghe La Thiển kinh ngạc “a” một tiếng, sau đó nói rằng: “A? Hôm nay đoàn phim «Trang hoa la» đăng teaser này?!”

Hứa đạo đột nhiên dừng bước: “Cái gì?! Hôm nay bọn họ đăng teaser? Hôm nay... hôm nay... lão Lưu muốn ké nhiệt độ «Không tiếng động» của chúng ta! Quá đáng!” Lời vừa nói ra, Hứa đạo trực tiếp xoay người nhìn về phía “tổ hai người «Trang hoa la»” phía sau đội ngũ, cá giận nói: “Các cậu nói xem, lão Lưu có quá đáng không? Ông ta cố ý!”

Dung Hủ: “...”

Tần Trình: “...”

Giờ phút này, trên weibo, đoàn phim «Trang hoa la» sắp chiếu rốt cuộc đăng bản teaser đầu tiên ——

[Đoàn phim «Trang hoa la»: #Ngày 18 tháng 12 Trang hoa la# thanh nguyệt Mặc Lang, thịnh trúc Tương Quân; trường đào Tú Xuân, Khổng Triều tâm lạng. Ngày 18 tháng 12, «Trang hoa la» cùng bạn không gặp không về! [link video]]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 122

Năm 2044 sắp hết, trong một năm này, nếu muốn nói khán giả chờ mong bộ phim điện ảnh nào nhất, vậy không thể nghi ngờ chính là «Trang hoa la» mà Lưu lão chủ đạo, Tần Trình và Hoàng Lôi làm diễn viên chính.

Từ đầu năm, Lưu lão đã tiết lộ mình đang lên kế hoạch quay một bộ phim, mà còn chuẩn bị đã nửa năm, nhóm fan điện ảnh liền sôi trào lên.

Sau đó, đoàn phim «Trang hoa la» quá mức thần bí, không lộ ra tin tức diễn viên chủ yếu, ngay cả tên phim cũng giữ bí mật. Cho nên khi bộ phim này công bố đột tuyên truyền đầu tiên, lập tức gây ra oanh động. Chỉ là một tấm poster, đã khiến nhóm fan mừng rỡ như điên, mà hiện giờ lại ra teaser đầu tiên, nhóm dân mạng càng điên cuồng mở ra xem.

Ngắn ngủn năm phút đồng hồ, lượt xem vượt qua sáu triệu, cũng trong mười phút, lượng xem vượt qua hai mươi triệu!

Thân là fan trung thành của Tần Trình, Nhâm Gia Nguyệt đã xem hết mỗi một tác phẩm của nam thần nhà mình. Chỉ cần là Tần Trình tham diễn, mặc kệ là nam chính hay là nam phụ (nam phụ chỉ có «Tầng mây màu đen»), thậm chí là bất cứ gameshow nào, cô cũng không bỏ sót.

Hai tháng trước fan Tần vừa mới xem xong «Sứ giả gió bão», hiện tại «Trang hoa la» lại sắp chiếu. Nhóm fan đã sớm kích động vạn phần, loại vui sướng này thậm chí không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, chỉ có thể hóa thành hành động chân thật nhất: [Sau khi «Trang hoa la» chiếu phim, tôi tuyệt đối phải xem hai lần, tuyệt đối phải xem hai lần!]

[Dắt theo tui nữa, tôi muốn ba lần a a a!]

Mà hiện giờ, Nhâm Gia Nguyệt lập tức mở trang weibo của đoàn phim «Trang hoa la» ra, mở video lên.

Sau khi di động phát toàn màn hình, hình ảnh lâm vào một mảnh tối đen. Một tiếng vỗ ngựa trầm thấp bị thương từ đằng xa vang lên, bỗng nhiên, liền thấy một luồng sáng vàng kim từ bên trái màn hình xẹt qua phải, nhanh chóng xuyên qua hình ảnh, dẹt ra một vùng pháo hoa vàng kim xán lạn trong bối cảnh màu đen.

Tiếng xé gió sắc bén phong duệ vang lên trong tiếng vỗ ngựa, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm bén nhọn, ngay sau đó, một thanh Tú Xuân đao lạnh lạnh thon dài từ bên phải màn hình nhanh chóng xẹt qua, hung hăng cắm vào trong đá, phá vỡ vạn vật, chỉ để lại ba chữ to khắc vàng ——

『 Trang hoa la 』

Chỉ một cái mở màn, đã khiến nhóm dân mạng bị rung động triệt để.

Fan điện ảnh Hoa Hạ luôn có một nhận thức chung, Luru lão hoặc là không ra tác phẩm, nếu ra thì chính là tinh phẩm. Bộ phim trước của ông cụ là một bộ phim tình yêu văn nghệ hai năm trước, hiện giờ lại ra phim, quay đầu nhìn lại, thể mà đã qua lâu như vậy.

Tuy nói «Trang hoa la» mới khởi động máy tháng tư năm nay, nhưng trên thực tế, Luru lão đã sớm làm rất nhiều công tác ở phương diện hiệu ứng. Chỉ một cái mở màn, đã có thể làm kinh sợ cư dân mạng, có thể thấy Luru lão công lực thâm hậu.

Mà kế tiếp, teaser này càng khiến Nhâm Gia Nguyệt trợn to hai mắt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn.

Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ trầm ổn mạnh mẽ, ca kỹ thanh lâu cơ khổ không chỗ nương tựa, đô đốc Đông Hán âm ngoan độc ác, Thái tử trẻ tuổi ôn nhuận tự phụ.

Theo tiếng nhạc khẩn trương dồn dập, theo nhịp trống dày đặc, tất cả hình ảnh nhanh chóng lướt qua trước mắt người xem.

Tình tiết chặt chẽ kích thích, khi Tần Trình cầm một thanh Tú Xuân đao, lấy thế lôi đình vạn quân quét ngang quân địch, thanh đao mỏng sắc bén kia giống như trực tiếp bổ ra màn hình, bổ vào trên người mỗi một khán giả, làm da đầu họ run lên, hòa hoãn một hồi lâu, mới tiếp tục vui đầu vào teaser có tiết tấu cực nhanh này.

Video teaser «Trang hoa la» chỉ dài bốn mươi giây, từ đầu tới đuôi, mỗi diễn viên đều không có lời thoại, chỉ có hình ảnh.

Nhưng mà, cảnh hành động đánh võ tiêu sắc bén của Tần Trình, tiếng ca dịu dàng hiu hắt của Hoàng Lôi, lại đủ để cho khán giả đắm chìm trong đó, cảm nhận được một thế giới bóng tối nguy hiểm khẩn trương.

Luru lão làm teaser, cũng không thiên về diễn viên nào, trong teaser này, Tần Trình có độ dài không khác lắm so với nam bốn, nam năm. Luru lão bày ra mỗi một nhân vật, mỗi nhân vật đều có điểm phấn khích.

Khi video chấm dứt, Nhâm Gia Nguyệt hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, tiếp đó, cô kích động ấn “phát lại”, lại xem một lần. Chờ xem tròn năm lần, cô hưng phấn chạy đến khu bình luận, quả nhiên, dưới cái weibo ấy tràn ngập tiếng hoan hô vui sướng của nhóm fan.

[Tần thần sao lại đẹp trai như vậy! Sao lại đẹp trai như vậy! Lúc ánh vung đao, cả người tôi đều thấy không khỏe, ánh mắt kia thật khủng bố, tôi sợ tới mức trái tim muốn rớt ra ngoài luôn!]

[Có cảm giác Hoàng Lôi rất thích hợp với loại trang điểm mặt trắng này, lúc cô ấy sắm vai ca kỹ, thật có cảm giác.]

[A a a a Dung Dung lên sân khấu thiết ẹp ẹp quá đề! Bạch y thiếu niên, cười ánh trắng mà đến, ôn nhuận mỉm cười, nâng chén cộng ẩm. Tôi nhìn thấy Dung Dung ở trong phim tên Chu Mặc Lang nhỉ? Chu Mặc Lang, Mặc Lang, mặc sắc lang ngọc, tên này cũng thật dễ nghe!]

[Nhạc nền thật feeling, tôi nổi cả da gà luôn, cả người run lên.]

Video teaser đầu tiên của «Trang hoa la», kỳ thật cũng không kể lại câu chuyện gì. Trong bốn mươi giây teaser, ngoại trừ mở đầu và kết cục, chỉ còn lại có ba mươi giây. Ở trong đó, còn phải giới thiệu sáu nhân vật, chia đều ra, mỗi người chỉ có năm giây.

Nhưng chỉ có năm giây này, Không Triều chấp đao giết người, lưỡi đao uống máu; Thịnh Tương Quân trường ca bi thống, nuốt hận khó ngủ. Còn có Thái tử trẻ tuổi dưới ánh trắng đạp bước mà đến, tay nâng một cái chén ngọc, hơi hơi cong môi, trong tích tắc y nâng mắt mỉm cười, hàng vạn hàng nghìn quang hoa nở rộ, liền khiến nhóm fan hưng phấn đến kêu ngao ngao.

Lúc này khán giả vẫn chưa rõ quan hệ giữa nhân vật với nhân vật, nhưng điều này cũng không gây trở ngại bọn họ thưởng thức teaser.

Hashtag #Trang hoa la# trong vòng một giờ, liền lên hạng 10 hot search, khéo chính là, trên đầu của nó, vừa lúc là hashtag #Không tiếng động#.

Rất nhiều dân mạng nhấn vào weibo «Trang hoa la», điên cuồng chia sẻ bình luận, ngay sau đó, lại có rất nhiều nick marketing, nick truyền thông share video này, khiến đoàn phim «Trang hoa la» chiếm được nhiệt độ làm cho người ta sợ hãi.

Vì thế qua một giờ, #Trang hoa la# thành hạng tư hot search ngày đó, #Không tiếng động# mới được hạng tám.

Nhìn thấy tình huống này, Hứa đạo khó thở, trực tiếp gọi điện thoại cho Luru lão, mở miệng liền là: “Lão Luru, ông rất không phúc hậu. Ông tự nói xem, có phải ông đang kè nhiệt độ «Không tiếng động» của chúng tôi không? «Không tiếng động» của chúng tôi hôm nay khởi chiếu, hôm nay ông liền đăng video tuyên truyền, đừng cho là tôi không nhìn ra, ông cố ý!”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười sang sảng của Luru lão: “Ha ha ha ha, lão Hứa, ông vội vã như vậy làm gì, tôi lại không có phủ nhận. Dung Hù là nam chính của ông, nhưng cậu ta cũng là nam số ba của tôi đó. Lúc trước còn không phải ông mượn nhiệt độ «Mê thành» của Viên Khắc người ta sao, hiện tại tôi cũng tới mượn ông một chút, không sao chứ.”

Hứa đạo trừng mắt: “Không sao hả?! Hai tháng trước «Mê thành» của Viên Khắc đã chiếu rồi, «Không tiếng động» của chúng tôi lại không có quan hệ cạnh tranh quá lớn với ông ấy, nhưng ông thì nửa tháng sau liền chiếu. Cái này gọi là không sao hả? Chúng ta là đối thủ cạnh tranh!”

Luru lão không chút lưu tình nói: “Chẳng lẽ ông không phát hiện, ngay từ đầu tôi đặt ra ngày chiếu phim, đã gây sức ép ông một chút rồi sao?”

Hứa đạo nhất thời sùng sốt.

Trong điện thoại, không biết Luru lão lại nói gì, mọi người chỉ thấy Hứa đạo chậm rì rì quay đầu, nhìn về phía Dung Hù.

Ánh mắt ông cụ sâu kín nhìn thiếu niên tuấn tú xinh đẹp, ông nhìn thật sự rất lâu, ánh mắt cũng thật sự rất kỳ quái, cho dù là trấn định như Dung Hù, cũng không khỏi nhần mảy.

Đang lúc Dung Hù tính toán mở miệng hỏi Hứa đạo xem có chuyện gì, đã thấy Hứa đạo không được tự nhiên hừ một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại, mở miệng nói: “Lão Luru quá âm hiểm, ngay từ đầu ông ta lựa chọn ngày chiếu phim, chính là cố ý. Tôi chơi không lại ông ta, nhưng tôi tức giận!”

Dung Hù: “...”

Mọi người: “...”

Cẩn thận cân nhắc những lời Hứa đạo nói, chờ lúc mọi người sắp đi đến khách sạn, Dung Hù phút chốc dừng bước chân, kinh ngạc nói rằng: “Từ từ, «Trang hoa la» khởi chiếu vào ngày sinh nhật tôi à?!”

Lời này vừa nói ra, Tần Trình bên cạnh kinh ngạc nhìn về phía cậu, hỏi: “Em mới biết hả?”

Dung Hù: “... Em nên sớm biết sao?”

Trong con người sâu thẳm tối đen lóe ra tia sáng kinh ngạc, tỉ mỉ ngưng mắt nhìn thiếu niên nhà mình. Sau một hồi, Tần Trình lặng lẽ cong môi, cười nhẹ nói: “Luru lão muốn chọn ra một ngày chiếu phim, ngày 18, 19, 20 tháng 12 đều được. Nhưng mà ngày 18 vừa vặn là sinh nhật của em, cho nên...”

Dung Hù: “...”

Lời kế tiếp không cần Tần Trình nói, Dung Hù tự nhiên hiểu rõ.

Nếu một bộ phim có ngày chiếu vừa vặn là một ngày đặc biệt, vậy đương nhiên có thể mang đến hiệu quả mở rộng nhất định cho bản thân bộ phim. Nếu như là một bộ phim phản chiến, vậy thì chọn vào ngày kỷ niệm quân địch đầu hàng mà ra rạp, là không thể tốt hơn. Nhưng nếu bản thân bộ phim không có hàm nghĩa quá đặc biệt, vậy cũng có thể cố ý lựa chọn một ngày có ý nghĩa.

Giả thiết «Trang hoa la» có thể chiếu vào tháng 10, vậy không cần hoài nghi, Luru lão tuyệt đối sẽ không chút do dự lựa chọn ngày 27 tháng 10: đó là sinh nhật Tần Trình.

Lựa chọn sinh nhật Dung Hù, chỉ là để khiến bộ phim có nhiệt độ càng cao.

Chẳng hạn như rất nhiều fan Dung đã sớm phát hiện, ngày «Trang hoa la» khởi chiếu chính là sinh nhật Dung Hù. Như vậy vào ngày đó, Dung Hù khẳng định sẽ được toàn mạng chú ý, «Trang hoa la» vừa vặn khởi chiếu, cũng có thể kè nhiệt độ của Dung Hù.

Ở phương diện tuyên truyền phim, các lão đạo diễn cũng không hề thua kém đạo diễn trẻ tuổi.

Đối với chuyện này, Dung Hù thật sự là dở khóc dở cười. Năm nay cậu cũng không có cử hành tiệc sinh nhật, chỉ định làm ỏ ở nhà, tùy tiện qua sinh nhật. Nhưng «Trang hoa la» thế mà lại chọn khởi chiếu vào ngày đó, vậy cậu tất nhiên phải đi tham gia nghi thức công chiếu, sau đó cũng sẽ nhận được sự chú ý của rất nhiều phóng viên truyền thông.

Sau khi trở lại khách sạn, đoàn phim «Không tiếng động» nghỉ ngơi một cả đêm, ngày hôm sau từng người ngồi máy bay rời khỏi thành phố S, nghỉ ngơi năm ngày.

Bởi vì sự kiện Luru lão kè nhiệt độ, Hứa đạo tức giận dị thường, lôi kéo nam chính và nam số ba «Trang hoa la» trò chuyện nửa ngày, giống như làm vậy

liền có thể khiến mình thoải mái một chút. Chờ ông rời khỏi phòng Dung Hủ, ông còn vô cùng đương nhiên mà lôi Tần Trình đi luôn, đối với việc này, người đàn ông nào đó chỉ có thể: “...”

Qua mười phút, cửa phòng bị người nhẹ nhàng gõ vang, Dung Hủ đứng dậy mở cửa, liền gặp được người đàn ông nào đó hẳn đã bị Hứa đạo lôi đi.

Thiếu niên cong khóe môi, cười hỏi: “Tần tiên sinh bỏ quên thứ gì sao?”

Tần Trình khẽ nhướn mi, giọng điệu trấn định gât đầu: “Ừm, quả thật có quên một thứ.”

Lúc này đến phiên Dung Hủ kinh ngạc: “Anh có cái gì để quên?”

Trực tiếp nâng bước vào phòng, Tần Trình vô cùng thuận tay đóng cửa lại, sau đó cúi đầu nhìn thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã, nghiêm nghiêm túc túc nói rằng: “Anh bỏ quên người yêu của anh, ở đây.”

Lời tâm tình ngọt ngào bất luận nói ra vào lúc nào, đều làm cho người ta không thể cự tuyệt. Nếu người đàn ông nào đó cũng đã vào phòng, vậy Dung Hủ tự nhiên không tiện đẩy đối phương đi. Rất nhanh, cậu vào phòng tắm rửa trước, Tần Trình thì ở bên ngoài chờ.

Tiếng nước ào ào quanh quẩn trong căn phòng cực lớn, người đàn ông tuấn mỹ không tỳ vết tùy ý ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình. Đầu tiên là hẳn share weibo tuyên truyền của đoàn phim «Trang hoa la», tiếp đó lại nhấn like cho vài người bạn tốt share weibo trong giới.

Chờ hết thấy làm xong, hẳn lại trả lời wechat một lát, cuối cùng, móc từ trong túi ra một cái điện thoại di động.

Ba phút đồng hồ sau, liên tục ba cái status xuất hiện trên trang đầu weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: Dung Dung đáng yêu nhất toàn thế giới OVO //Fanclub toàn cầu của Dung Hủ: hôm nay Dung Dung...]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: đề cử Dung Dung, đẹp đẹp đẹp, liếm liếm chume ~ //Yêu Dung một đời: #bản cut Dung Hủ tác phẩm điện ảnh và truyền hình# «Tranh giành», «Mai phục», «Tầng mây màu đen», «Mê thành» đều ghép vào, lúc cắt tôi liếm một trăm lần 2333 [link video]]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Trình Dung# Dung Dung thật đáng yêu, moazz moazz=3= //Đoàn phim «Trang hoa la»: thanh nguyệt Mặc Lang, thịnh trúc Tương Quân...]

Vừa nhìn thấy Liên Dung Tranh Từ Hãm xuất hiện, nhóm fan liền cười ha ha.

[Nói thật thì, hôm nay tôi nhìn thấy «Trang hoa la» đăng teaser, tôi biết ngay nữ thần quả cam nhất định sẽ share.]

[Nói thật thì, tôi không chỉ biết quả cam trắng giàu đẹp sẽ share, tôi còn biết cô ấy nhất định sẽ gắn tag #Trình Dung# nữa ~]

[Há há há há, tôi cũng là đảng Trình Dung, đầu năm nay mới ăn bánh chó «Tầng mây màu đen», không ngờ tới cuối năm thế mà lại còn có đường «Trang hoa la»! Ăn ngon ăn ngon ăn ngon thật, thanh thiên trên đầu wuli Trình Dung!]

[Xi, trong teaser lần này, Dung Dung và Tần Trình căn bản là không hề có giao lưu, tôi thấy căn bản là không có đường. Nói không chừng không chỉ không có đường, còn có vụn thủy tinh nữa đó.]

Nhóm fan trực tiếp tám chuyện dưới weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, mà bọn họ đương nhiên không biết, đương sự bọn họ bình luận —— Liên Dung Tranh Từ Hãm, giờ phút này đang nhìn cái câu “vụn thủy tinh”, khẽ nhăn mày.

Vụn thủy tinh... là cái gì?

Tự hỏi hồi lâu, Tần Trình mặt không đổi sắc nhấn tìm kiếm, nhập vào “vụn thủy tinh”. Khi hẳn lật đến trang ba, mới đột nhiên nhìn thấy một bài post kỳ quái ——

[Mọi ơi! Đây căn bản không phải đường, đây là vụn thủy tinh! Đâm đến miệng tôi đầy máu, yêu không nổi mà! Đường ngọt ngọt đã nói đâu? Bánh chó tràn đầy đã nói đâu? Tiểu thụ cũng chết rồi, đánh giá kém, đánh giá kém, đánh giá kém! Tôi muốn lui hỏ!]

Tần Trình: “...”

Trong «Trang hoa la», kết cục của Chu Mặc Lang là gì? Nhóm dân mạng hiện tại còn chưa biết, nhưng Liên Dung Tranh Từ Hãm biết á!

Không Triệu một đao xuyên tim Chu Mặc Lang, trực tiếp chấm dứt tính mạng đối phương.

... Cái này có tính là vụn thủy tinh chẳng?

Cái này căn bản là miệng đầy dao nhỏ luôn á!

Không kim lòng nổi mà nuốt nước miếng một cái, Tần Trình đơ bản mặt than, nghiêm nghiêm túc túc liên tục đăng thêm mấy cái weibo mang theo tag #Trình Dung#. Dưới weibo của hẳn, vô số fan đều cười ha ha, tỏ vẻ: [hôm nay nữ thần quả cam thật sự là hưng trí tràn đầy, quả nhiên, «Trang hoa la» phát đường, quả cam cũng vui vẻ như thế. Thật mong chờ bộ phim đó, khẳng định lại là một mòm to bánh chó CP Trình Dung ~!]

Liên Dung Tranh Từ Hãm biết chân tướng: “...”

Nếu không phải là bánh chó mà là dao nhỏ, mọi người... bằng lòng ăn không?

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chương 123

Năm phút đồng hồ sau, khi Dung Hù từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Trong căn phòng sáng ngời rộng mở, người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt hơi hơi nhú mày, vẻ mặt ngưng trọng cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình. Một loại khí tràng mạnh mẽ sắc bén theo vẻ mặt càng suy nghĩ sâu xa của Tần Trình, chậm rãi lan ra, khiến Dung Hù kinh ngạc nhìn thêm vài lần.

... Là ai thiếu tiền không trả hả?

Rất ít nhìn thấy bộ dáng Tần Trình nghiêm túc như vậy, Dung Hù ở một bên nhìn chốc lát, tiếp đó mới đi lên, cười nói: “Nhanh đi tắm rửa.”

Tần Trình: “... Ừm.”

Chờ sau khi người đàn ông vào phòng tắm, Dung Hù nhẹ nhàng nhướn mi, suy tư hồi lâu, vẫn không có được đáp án.

Chẳng lẽ gần đây xảy ra chuyện gì thực nghiêm trọng? Cho nên sắc mặt Tần Trình mới khó coi như vậy?

Ừm, chờ hán đi ra hỏi lại một chút vậy.

Tiện tay lau khô tóc, Dung Hù và La Chấn Đào nhắn tin chốc lát, sau khi xác định một tuần tới sẽ ở nhà nghỉ ngơi, cậu mở weibo lên.

Từ một giờ trước, La Chấn Đào đã dùng weibo của Dung Hù, giúp cậu share video teaser của đoàn phim «Trang hoa la». Bây giờ là lần đầu tiên Dung Hù xem cái video này, cậu mở ra xem chốc lát, khỏe mỗi hơi hơi nhếch lên, gửi một tin nhắn cho Lưu lão: [xem đoạn trailer phim, thực phần khích, Lưu lão, cháu càng chờ mong phim chiếu rồi.]

Không bao lâu, Lưu lão liền hồi âm lại: [ha ha, cậu cũng khoe khoang vậy à? Tôi có nhìn thấy đó, tiểu Dung, dưới video teaser kia, rất nhiều fan khen cậu xinh đẹp, diễn xuất lại tốt đó.]

Không sai, trong năm sáu giây lên sân khấu ngắn ngủi, Dung Hù đứng ở dưới ánh trăng, cười nhạt giờ chén rượu ngọc trắng lên. Cậu không có cảnh hành động hút mắt người như Tần Trình, cũng không có tiếng ca y y nha nha ai oán như Hoàng Lôi, chỉ có một nụ cười ôn nhuận bình thản, lại bắt được vô số trái tim thiếu nữ.

Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma.

Đây chính là đánh giá của nhóm cư dân mạng dưới weibo đối với nhân vật Chu Mặc Lang.

Chỉ đơn thuần xem teaser, thì đây đúng là một công tử ôn nhã thanh nhuận nhẹ nhàng, đáng để ca ngợi như thế.

Đương nhiên, Lưu lão nói như vậy, Dung Hù vẫn hơi khiêm tốn một chút: [ngài nói như vậy, cháu sẽ thẹn thùng đó. Có điều Lưu lão, cho tới hôm nay cháu mới chú ý, hóa ra «Trang hoa la» chiếu vào ngày sinh nhật của cháu à? ^_^]

Ngay sau đó, Lưu lão lý lẽ đương nhiên mà hồi âm: [đúng vậy, cả đoàn phim chúng ta cùng chúc mừng sinh nhật cậu, thế nào, vui không, tiểu Dung? Không cần cảm ơn đâu, đây đều là nên làm, ha ha.]

Dung Hù: “...”

Rõ ràng là muốn mượn cơ hội ké nhiệt độ, thế mà ngài lại dám nói là chúc mừng sinh nhật?!

Dù Dung Hù có kinh nghiệm hai đời, đối với người lời đời như Lưu lão, cũng không biết làm thế nào. Lại trò chuyện chốc lát, Dung Hù xem tin tức một lát, sau đó mở weibo, làm mới. Khi cậu nhìn thấy một cái ID weibo quen thuộc, cậu đột nhiên dừng lại, kinh ngạc mở to hai mắt, kéo giao diện di động lên trên.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Trình Dung# ngọt ngọt ngọt ngọt ngào, thiệt nhiều đường! //Yêu cuộc sống yêu Dung Dung: #Trình Dung# #Tần Trình# #Dung Hù# làm một video fanfic «Tầng mây màu đen» ~ tuy rằng bộ phim này là BE, nhưng mà Trình Dung là HE ~[link video]]

Xem xuống chút nữa.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Trình Dung# Dung Dung của bảo bảo, chume =3= //Dung của tôi nghỉ thất nghỉ gia: #Trình Dung# chín tám hình đẹp HD không mờ! 23333 Trình Dung thật sự là rất xứng, tôi chèo thuyền Trình Dung! [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]... [hình ảnh]]

...

Xuống chút nữa, liên tiếp bảy tám cái weibo, đều share các loại weibo gắn tag #Trình Dung#. Phần lớn là hình chụp chung của Tần Trình và Dung Hủ lúc tham gia hoạt động tuyên truyền «Tầng mây màu đen», có cái là ảnh hiện trường của «Tầng mây màu đen», còn có một phần là video fanfic.

Dung Hủ xem những weibo đó, nhìn hành vi điên cuồng share của Liên Dung Tranh Từ Hãm, mày dần dần nhăn lại.

Từ từ, nếu Liên Dung Tranh Từ Hãm thật sự là Tần Trình, vậy dựa theo thời gian mà nói... vừa rồi Tần Trình ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt nghiêm túc, giống như ai thiếu hẳn năm trăm vạn, thế mà lại là đang share weibo?!

Dung Hủ suy tư hồi lâu, cũng không hiểu rõ người đàn ông nào đó tại sao phải làm chuyện này. Cậu trầm ngâm một chốc, cuối cùng đăng nhập acc nhỏ của mình, an an tĩnh tĩnh nhấn like cho toàn bộ những weibo đó, sau nữa...

Mở trang chủ của Liên Dung Tranh Từ Hãm ra, gửi inbox.

[Bàn luận làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: chào bạn, mình là fan của bạn, mình rất thích bạn ~ ♥]

Sau khi inbox xong, Dung Hủ lại yên lặng follow vài fan lớn của CP Trình Dung. Nếu cậu là fan của Liên Dung Tranh Từ Hãm, vậy nói thế nào cũng nên có một chút điểm chung với đối phương, chẳng hạn như đều thích Dung Hủ, chẳng hạn như đều thích “Trình Dung”.

Dung Hủ luôn biết, mình có rất nhiều CP do fan ghép ra. Lúc trước đóng «Tranh giành», cậu đều có CP với Diệp Kiều, Đường Mộng Lam, sau lại quay «Tầng mây màu đen», lại có một CP với Tần Trình.

CP mới nổi lên gần đây của cậu chính là CP Bách Dung và CP Dung Lâm, cái trước là CP tạo thành với diễn viên chính Bách Tích Văn của «Mê thành», cái sau là CP tạo thành với Lâm Huyền.

Trong tất cả tổ hợp CP của Dung Hủ, fan của ba CP Trình Dung, Bách Dung và Dung Lâm là lớn mạnh nhất.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hủ lại nhìn người mà Liên Dung Tranh Từ Hãm follow. Khi cậu phát hiện Tần Trình thế mà lại không có follow bản thân hẳn, cậu hơi hơi sững sốt: follow cậu, follow rất nhiều fan lớn trong nhóm, cố tình... không có follow chính Tần Trình?

Thật kỳ quái, đây là tâm lý gì? Sao lại khó đoán như vậy?

Khi Dung Hủ trầm tư không được giải đáp, cửa phòng tắm lạch cách một tiếng mở ra. Theo bản năng tắt điện thoại di động, Dung Hủ ngồi ở trên giường, nín cười ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người kia mặc áo ngủ đơn giản, tóc hơi ướt, cất bước đi về phía mình.

“Anh nhớ sáng ngày mai bảy giờ lên máy bay nhé?”

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, phải về sớm một chút, cho nên chị tiểu Thiên đặt vé bảy giờ, cũng đặt cho anh một vé bảy giờ luôn. Đúng rồi, em nhớ Lâm Huyền cũng đặt chuyến bay này, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi.”

Hiện giờ đã là buổi tối hơn mười hai giờ, bảy giờ lên máy bay, tính cả thời gian đến sân bay, vào cửa an ninh, vậy sáng sớm sáu giờ đã phải rời giường xuất phát, thời gian vô cùng khẩn trương.

Người đàn ông lạnh lùng tao nhã hơi hơi nhấp môi, đang định mở miệng, lại đột nhiên nghe được một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

“Dung Dung mở cửa! Là tôi!”

Hai người đồng loạt sững sốt, Dung Hủ trực tiếp đứng dậy đi về phía cửa, cậu nhanh chóng mở cửa, còn chưa thấy rõ người tới, đã thấy Lâm Huyền tùy tiện đi vào phòng, vừa đi, vừa cười ha hả nói rằng: “Chúng ta ngủ không được bao lâu, năm sáu giờ liền phải rời giường, còn ngủ cái gì mà ngủ, tôi tới tìm cậu đánh bài. Tôi vừa mới gửi tin nhắn cho Tần Trình, Hứa đạo lớn tuổi ăn không tiêu, cho nên lần này chính là chúng ta thêm Tần Trình, Tiêu Từ Đồng, cùng đánh bài. A đúng, cậu không có ý kiến đi, ngủ mấy tiếng như vậy rất... không...”

Âm thanh im bật, năm chữ “rất không có ý nghĩa” nghẹn trong miệng tiểu thiên vương, vẫn chưa nói ra.

Lâm Huyền mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn Tần Trình đứng ở trong phòng, mặc một thân áo ngủ đơn giản. Mà ở bên cạnh hắn, Tiêu Từ Đồng được hắn dẫn vào phòng cũng há to miệng, ngẩn ngơ nhìn Tần Trình.

Dung Hủ đứng ở cạnh cửa phòng: “...”

Tần Trình bị hai người vây xem: “...”

Một lúc lâu, Lâm Huyền phất chốc bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách ông không đáp lại tin nhắn của tôi, Tần Trình ông đến từ sớm rồi à! Tôi nói mà, ông

làm chi lại không trả lời tin nhắn của tôi, tôi còn định sau khi đưa Tử Đồng đến phòng Dung Hù, tôi lại tự lên lầu tìm ông chứ.”

Tiêu Tử Đồng dù sao cũng là nữ minh tinh, nếu như bị chụp được hình nửa đêm canh ba một mình vào phòng Dung Hù, vậy tuyệt đối sẽ truyền ra scandal không tốt. Nhưng mà giả thiết là Lâm Huyền cùng cô vào, thì chuyện này lại dễ giải thích, dù paparazi có tâm thần mất trí hơn nữa, cũng không thể nói Dung Hù người ta với Lâm Huyền, Tiêu Tử Đồng ba người ấy ấy chứ?

Tuy phòng chừng là gần đây không có paparazi, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Lâm Huyền tự cho mình một lời giải thích, Dung Hù nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau khi đóng cửa lại, cười tiến lên nói rằng: “Ừm, anh ấy vừa mới đến.”

Tần Trình hạ mắt quét nhìn Lâm Huyền, khiến người kia lạnh đến cả người run run, tiếp đó mới “ừm” một tiếng.

Chỉ có Tiêu Tử Đồng đứng ở bên cạnh, ánh mắt kinh ngạc quét qua lại trên người Dung Hù và Tần Trình hồi lâu, đến cuối cùng, vị mối tình đầu quốc dân này mới hoang mang sờ sờ tóc, mặt mũi nghi hoặc ngồi ở cạnh bàn, bốn người bắt đầu ——

Đánh bài.

Loại chuyện như đánh bài chú ý thiên phú thực lực, nhưng mà cũng chú ý vận may.

Trình độ của Lâm Huyền kém đến bất trị, nhưng mà hôm nay vận may của hắn thật sự quá tốt, mà Dung Hù đêm nay vận may thực bình thường, nhưng trình độ của cậu lại siêu nhất lưu. Khi hai người đứng dịp đối diện nhau, toàn bộ buổi tối, chỉ có Tần Trình và Tiêu Tử Đồng thua từ đầu đến đuôi, trên mặt hai người dán đầy giấy trắng.

Rạng sáng bốn giờ, bàn bài này liền định tan cuộc, Dung Hù cười nói: “Chụp tấm ảnh chung, chúc mừng chúng ta thắng lợi.”

Lâm Huyền nhanh chóng gạt đầu, cầm di động chuẩn bị chụp tấm ảnh.

Thấy thế, Tần Trình lại nâng bước nhích sang bên cạnh, khiến ba người kinh ngạc nhìn hắn.

“Ba người thuộc đoàn phim «Không tiếng động», cùng ở thành phố S tham gia lễ công chiếu, còn hành trình của tôi xem như giữ bí mật.”

Kỳ thật có một câu Tần Trình chưa nói ra, nếu hắn và ba người Dung Hù chụp chung, vậy trong tấm ảnh đó, người đầu tiên nhóm dân mạng chú ý tới nhất định là hắn. Hơn nữa, khi Dung Hù chụp chung với hắn, vậy điều đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là đoàn phim «Trang hoa la», mà không phải đoàn phim «Không tiếng động».

Trong «Trang hoa la» quả thật Dung Hù sắm vai nam số ba, nhưng mà trong «Không tiếng động» cậu lại sắm vai nam chính.

Thành tích phòng bán vé «Trang hoa la» sẽ không tính trên người Dung Hù, nhưng phòng bán vé «Không tiếng động» lại là thành tích thật của cậu.

Nếu tấm ảnh này có thể đạt tới hiệu quả tuyên truyền phim, vậy lựa chọn tuyên truyền cho «Không tiếng động» càng tốt, không cần hắn ra mặt.

Lâm Huyền và Tiêu Tử Đồng vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Trình, chỉ tưởng hắn thật sự không muốn lộ ra hành trình, mới cự tuyệt chụp ảnh chung. Nhưng Dung Hù lại dùng ánh mắt nhu hòa nhìn người đàn ông trước mặt, thật lâu sau, cậu nở nụ cười, trực tiếp một tay kéo Tần Trình qua, nói: “Không sao, cùng chụp đi.”

Nụ cười dịu dàng thanh nhã của thiếu niên giống như một hồ nước, gió xuân phát qua, tạo nên từng trận gợn sóng.

Trong lòng bị kích động mãnh liệt, Tần Trình lặng lẽ nở nụ cười, đứng ở bên cạnh Dung Hù, thấp giọng đáp lại: “Được.”

Lâm Huyền nào quan tâm nhiều như vậy, hắn giờ gây tự sướng lên, trực tiếp chụp một tấm, tiếp đó đăng lên weibo.

[Lâm Huyền: a ~ tối hôm nay, tôi và @Dung Hù thành người thắng lớn. Đau lòng @Tần Trình và @Tiêu Tử Đồng, đây là thực lực, ha ha ha ha ~[hình ảnh]]

Trong một phút đồng hồ, cái weibo này đã có lượng share và bình luận vượt qua ba nghìn.

Đây là fan của Lâm Huyền, khi fan Tần Trình, Dung Hù và Tiêu Tử Đồng cũng phát hiện tấm ảnh này, bọn họ kích động vạn phần mà chia sẻ bình luận nhấn like. Sau đó, Tần Trình, Dung Hù và Tiêu Tử Đồng cũng share weibo của Lâm Huyền, chờ Dung Hù với Tần Trình đến sân bay, lượng share của người thứ nhất đã có một trăm ngàn, lượng share weibo của người sau thì tới tận hai trăm ba mươi ngàn!

Hiện giờ, tổng số fan weibo Dung Hù là một trăm ba mươi triệu, nhưng fan weibo Tần Trình đã có ba trăm hai mươi triệu.

Kiếp sống điện ảnh cả mười một năm, khiến Tần Trình trở thành minh tinh có fan nhiều nhất Hoa Hạ, cũng là siêu sao cao nhất Hoa Hạ hiện nay. Một năm này Dung Hù hot khắp đại giang nam bắc, nhưng dù sao cậu chỉ mới ra mắt một năm, chênh lệch với Tần Trình không có khả năng lấp đầy nhanh như vậy.

Lúc ngồi ở phòng nghỉ VIP, Lâm Huyền vẫn luôn nói chuyện sau khi về thành phố B lần này, nhủ mảy may mất ám chỉ Dung Hù, đến lúc đó nhóm Tần Phong Phong tụ hội một chút. Mà Tần Trình thì bình tĩnh cúi đầu chơi di động, không biết đang làm cái gì.

Sau khi Dung Hủ và Lâm Huyền trò chuyện chốc lát, liền lặng lẽ đánh giá người đàn ông ngồi ở đối diện mình.

Rốt cuộc Tàn Trình đang làm gì?

Ba phút đồng hồ sau, khi Dung Hủ mở điện thoại của mình lên weibo, rốt cuộc hiểu rõ chân tướng.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: #Trình Dung# Dung Dung hết sức đáng yêu ~ Trình Dung thiên đạo, thật ngọt thật ngọt, nhiệt liệt đề cử! ♥♥♥ //Dung Hủ: tôi là người thắng lớn ~ ♪ //Lâm Huyền: a ~ tối hôm nay...]

Dung Hủ: "..."

Lại mở cái weibo này ra, chỉ thấy Liên Dung Tranh Từ Hãm vô cùng kiên nhẫn trả lời một đám fan.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Nhớ nhưng nhân nhạ: đúng vậy, Trình Dung thật ngọt, đều là đường!]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Mộc Tử: bảo bảo cũng thấy, Trình Dung mới là vương đạo ~ Trình Dung tốt nhất ~]

[Liên Dung Tranh Từ Hãm trả lời @Tiểu yêu tinh Vũ Vũ: đúng rồi, bạn xem Dung Dung và Tàn Trình đứng gần bao nhiêu, cảm giác tình cảm họ thật tốt, còn cùng đánh bài nữa ~(≥▽≤)~]

Dung Hủ lần thứ hai: "..."

Tận đến mười phút trước khi đăng ký, người đàn ông nào đó vẫn luôn mang về mặt lạnh nhạt hạ mắt nhìn di động, trấn định đánh chữ bình luận. Có đôi khi Tàn Trình cũng ngừng đầu trò chuyện với Dung Hủ, nhưng đa số thời gian đều là Lâm Huyền nói nhiều, vì thế Tàn Trình trên cơ bản đều cúi đầu, không biết gõ cái gì trên điện thoại di động.

Hắn không ngừng gõ chữ, Dung Hủ lại không ngừng làm mới trang.

Liền thấy Liên Dung Tranh Từ Hãm chốc thì trả lời "Đúng vậy, Dung Dung và Tàn Trình siêu xứng!", chốc lại phản bác một đảng CP Dung Lâm "Nhưng trên tấm ảnh này, Dung Dung và Tàn Trình đứng chung một chỗ, Lâm Huyền đứng ở bên cạnh Tiêu Tử Đồng mà ~".

Vì sao Lâm Huyền đứng ở bên cạnh Tiêu Tử Đồng, cách Dung Hủ ước chừng nửa cánh tay?

Còn không phải vì người đàn ông nào đó sau khi chụp xong tấm ảnh đầu tiên, trình trọng nghiêm túc tỏ vẻ, chỗ đứng của Lâm Huyền trong tấm ảnh này không tốt, chụp hắn nhìn hơi béo, Lâm Huyền sợ tới mức tìm vị trí xa một chút, chụp lại một tấm khác ư?

Khóe miệng không tự chủ được mà run rẩy một chút, Dung Hủ sắc mặt bình tĩnh đăng một cái weibo.

[Bàn luận làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: TIP.1 cam tâm cơ? Rốt cuộc có phải mình nhận sai người không...]

Sau khi đăng weibo xong, Dung Hủ mở inbox ra, phát hiện tin nhắn mình gửi Liên Dung Tranh Từ Hãm biểu hiện thành trạng thái đã đọc, nhưng không nhận được bất cứ hồi âm gì. Trong lòng cậu hơi bất ngờ, kinh ngạc ngừng đầu nhìn Tàn Trình, mà giờ phút này, bọn họ đang đi về chỗ cửa đăng ký dưới sự hướng dẫn của tiếp viên hàng không.

Giống như đã nhận ra ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, Tàn Trình quay đầu nhìn về phía cậu, hạ mắt: làm sao vậy?

Dung Hủ suy tư một chốc, nhẹ nhàng lắc đầu: không có gì.

Tàn Trình: "...?"

Dung Hủ nào biết được, khi Tàn Trình nhìn thấy tin nhắn đó, chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, căn bản không để ý tới.

Một fan thổ lộ với hắn, nói rất thích hắn?

Đây không phải là lẽ đương nhiên sao.

Tuy Liên Dung Tranh Từ Hãm không hề đăng ảnh tự sướng, nhưng fan của hắn nói thế nào cũng có mấy trăm ngàn. Mỗi ngày nhận được inbox của người chưa follow không có hai mươi cái, thì cũng có mười lăm cái.

Một cái acc nhỏ nhoi tên là "Bàn luận làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam" rất quan trọng sao?

Mất chớp chớp xong, liền quên mất, mới lười trả lời lại, chính là cao lãnh vậy đấy.

Đương nhiên, chờ sau này Tàn Trình tìm ước chừng một giờ, mới tìm được tin nhắn này từ trong số inbox của những người chưa follow, trong lòng hắn hối hận giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt...

Buổi sáng chín giờ cùng ngày, máy bay vàng đáp xuống sân bay thủ đô. Vốn dĩ La Chấn Đào tính đến sân bay đón Dung Hủ và La Thiên, nhưng xe

của Tần Trình lại đỗ ở bãi đỗ xe sân bay.

La Thiên kiềm nén tâm tình nhảy nhót vui sướng, kích động ngồi trên xe của Tần Trình. Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe Tần Trình, ngồi ở ghế sau xe, ánh mắt La Thiên không tự chủ được mà ngó khắp nơi, tay cũng thật cẩn thận vuốt ghế da.

Đây là xe của Tần thần, đây là xe của Tần thần á!

“Cô ở nơi nào?”

Giọng nói thấp thỏm từ tính vang lên, La Thiên sững sốt, theo bản năng đáp: “Tôi ở tiểu khu A.”

Tần Trình trực tiếp mở bản đồ, trí năng lập tức báo ra đường đi.

Thấy thế, La Thiên nhanh chóng nói rằng: “Không cần đưa tôi về nhà, chỉ cần cho tôi xuống cửa tàu điện ngầm tuyến số 2 là được rồi. Tuyến số 2 chạy thẳng tới nhà tôi, tôi ngồi tàu điện ngầm trở về là tốt rồi.”

Không đợi Tần Trình trả lời, thiếu niên ngồi ở ghế phó lái liền cười nhạt xoay đầu, nói: “Không sao, chị tiểu Thiên, trước hết đưa chị về đã. Một cô gái như chị, hiện tại là giờ đi làm cao điểm, đừng chen tàu điện ngầm.”

Nghe xong lời này, La Thiên gật gật đầu, không có phản đối nữa.

Trong xe yên tĩnh, Dung Hủ thường thường quay đầu cười nói chuyện với Tần Trình, người đàn ông liền nhẹ nhàng đáp lại. Ánh nắng rạng rỡ xán lạn từ kính chắn gió chiếu vào, chiếu rọi trên mái tóc thiếu niên, chiếu ra màu sắc vàng óng ánh, có vẻ yên tĩnh dịu dàng.

Chậm rãi, nhìn cảnh tượng này, trong lòng La Thiên xúc động, giống như đã nhận ra thứ gì đó khác biệt.

Cô rất muốn bắt lấy cái loại cảm giác đó, nhưng luôn như lọt vào trong sương mù, căn bản không rõ là cái gì.

Cô chỉ cảm thấy bức họa này thật sự quá mức tốt đẹp, giống như thời gian dừng lại ngay giờ phút này, thiếu niên nhẹ nhàng cười cong cong mắt, người đàn ông liền lặng lẽ nở nụ cười, thấp giọng trả lời.

Thời gian vào giờ phút này kéo dài đến vô hạn, những thứ đẹp đẽ luôn khiến người ra nhìn không được mà lưu luyến trong đó.

Tận đến khi La Thiên cảm hành lý chính thức xuống xe, nhìn thấy chiếc Bentley xinh đẹp kia đánh vòng trước mặt mình, chậm rãi lái ra khỏi tiểu khu, cô mới đột nhiên bừng tỉnh. Vuốt hai má có chút nóng lên và trái tim bùm bùm nhảy loạn, La Thiên nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, sao mình lại đột nhiên đỏ mặt tim đập.

Quả thật cô vẫn luôn rất thích tiểu Hủ, cũng vẫn luôn rất thích Tần thần, nhưng trước kia chưa từng phát sinh tình huống như vậy.

Giữa trưa lúc ăn cơm, khi La Thiên mở weibo, nhìn thấy cái tag #Trình Dung#, cô phút chốc tròn to hai mắt, đột nhiên hiểu rõ ——

“Thật xứng, thật sự rất xứng!”

Trong đầu hồi tưởng tình cảnh lúc quay phim «Trang hoa la», nhớ tới buổi uống rượu trò chuyện dưới ánh trăng kia, nhớ tới cuối cùng Không Triều một đao đâm thủng trái tim Chu Mặc Lang, ánh mắt Chu Mặc Lang không dám tin, La Thiên đỏ mặt càng lợi hại hơn, cô lập tức đăng một cái weibo ——

[Thiên Thiên đại mạo hiểm: a a a a thật muốn «Trang hoa la» nhanh nhanh chiếu phim a a a! Mọi người đều không hiểu tôi đang nói cái gì đâu, chỉ là thật sự rất muốn nhanh nhanh chiếu phim aaaa!]

Nửa năm trước, La Thiên đăng một cái weibo, khi đó cô chỉ cảm thấy bộ phim này có chút quái quái, hy vọng phim nhanh chóng khởi chiếu, để khán giả đến giải đáp nghi hoặc của mình. Nhưng hiện tại, cô hoàn toàn không cần đáp án, cô đã hiểu rõ đáp án kia, cũng thành fan CP trung thành.

«Không tiếng động» chiếu một tuần, phòng bán vé bảy ngày một phẩy tám tỷ!

Bộ phim văn nghệ chi phí thấp này, phòng bán vé ngày đầu đã gần hai trăm triệu, đến ngày thứ tư, danh tiếng và hiệu quả tuyên truyền đồng loạt bùng nổ, đạt được thành tích phòng bán vé một ngày bốn trăm triệu đáng sợ!

Hiện nay, điểm của bộ phim này trên trang web bình luận điện ảnh đã có xu hướng ổn định, không có thay đổi quá lớn.

Trong những người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp, cho điểm «Không tiếng động» cao nhất là 9.8, cho điểm thấp nhất là 8.1; trong những khán giả bình thường, «Không tiếng động» được cho điểm cao nhất là 10 điểm, thấp nhất chỉ có 1 điểm.

Bất cứ một bộ phim nào cũng không có khả năng ai ai cũng thích, dù là bộ phim «Bartender» hot nhất thế kỷ trước của Hollywood và «Môn đồ» hot nhất thế kỷ này của Hoa Hạ, đều có rất nhiều người chán ghét vô cảm.

Tính trung bình ra, điểm của «Không tiếng động» là 9.1.

Vô số khán giả bình thường cho bộ phim này tròn điểm 10, khi họ ở trong rạp chiếu phim khóc đến tê tâm liệt phế, bọn họ gần như mang một loại tâm

ình không thể chờ đợi được, dùng nước mắt không tiếng động và tâm tình đau xót của mình, đánh ra thành tích 10 điểm cao nhất.

Hiện giờ đã là tháng mười hai, trong giới điện ảnh Hoa Hạ năm nay, bộ phim văn nghệ cao điểm nhất là 9.2, «Không tiếng động» tạm thời xếp hạng hai. Ai cũng không biết nó sẽ leo lên trên nữa hay không, nhưng mà bộ phim này đã trở thành kinh điển trong lòng rất nhiều fan điện ảnh.

Trong lúc này, Hứa đạo ở trong nhóm chat của đoàn phim «Không tiếng động», lớn tiếng phê bình: [giỏi nhì, ba người các cậu đánh bài thì đánh bài, làm gì phải kéo theo thằng nhóc Tần Trình kia, tùy tiện kéo trợ lý của các cậu không phải tốt rồi sao? Đánh bài thì thôi, làm chi cuối cùng lúc chụp ảnh còn chụp cả hân vào. Lâm Huyền, ảnh do cậu chụp, cậu nói cho tôi nghe một chút đi, hiện tại «Trang hoa la» bọn họ lại ké một lượt nhiệt độ của chúng ta, làm thế nào giờ? Tức chết tôi!]

Nam số ba «Trang hoa la» Dung Hù: “...”

Có điều Hứa đạo cũng chỉ là nói một chút ngoài miệng, ông đã sớm biết, sau khi «Trang hoa la» khởi chiếu, suất chiếu của «Không tiếng động» sẽ chia cắt một phần thật lớn, dành ra vị trí cho bộ phim điện ảnh kia.

Khi đó «Không tiếng động» đã chiếu được mười tám ngày, phòng bán vé có xu thế đi xuống, mà «Trang hoa la» mới vừa chiếu, dành ra vị trí cho nó là lẽ đương nhiên. Nhưng Hứa đạo chính là nuốt không trôi con tức này, bởi vì ông bạn xấu là Lư lão cả ngày gửi tin nhắn cảm ơn ông, cảm ơn ông gia tăng nhân khí cho «Trang hoa la».

Hai ông cụ ông tổn hại tôi một câu, tôi tổn hại ông một câu, tán gẫu vui đến quên cả trời đất.

Theo đoàn phim «Không tiếng động» tuyên truyền, sau khi phim chiếu bảy ngày, phòng bán vé bộ phim này vẫn chưa hoàn toàn suy yếu, lại chiếm được một cao trào nhỏ. Đêm trước khi «Trang hoa la» khởi chiếu, «Không tiếng động» đã chiếu mười bảy ngày, tổng phòng bán vé ba tỷ, hoàn toàn đạt tới thành tích ba tỷ mà lúc trước Hứa đạo nói trong nghi thức lễ công chiếu.

Trong đó còn có một đoạn nhạc đệm nhỏ, phóng viên lúc trước phỏng vấn Lư lão trên lễ công chiếu «Không tiếng động», sau khi kết thúc, hân lập tức đăng một bài viết trên tạp chí online nhà mình, tiêu đề chính là ——

«Phòng bán vé: “Không tiếng động” có thể mang đến niềm vui bất ngờ cho phim văn nghệ Hoa Hạ năm 2044 hay không!»

Bản tin này khiến cho vô số độc giả chú ý, cũng dẫn phát một loạt nghị luận.

Hai năm gần đây, phim văn nghệ có phòng bán vé vượt qua ba tỷ thật sự là có thể đếm được trên đầu ngón tay, bộ gần nhất chính là «Môn đồ» năm trước Tần Trình và Hạ Mộ Nhan hợp tác. Tần Trình và Hạ Mộ Nhan vốn là linh dưc phòng bán vé nổi danh trong giới, hai người này ở cùng một chỗ, phòng bán vé khẳng định không thấp, chẳng qua bởi vì vấn đề đề tài «Môn đồ», cuối cùng tổng phòng bán vé cũng chỉ có bốn phẩy chín tỷ.

Về phần năm 2044, ngoại trừ «Không tiếng động», tổng phòng bán vé của bộ phim văn nghệ có phòng bán vé cao nhất chỉ có hai phẩy bảy tỷ. Bộ phim văn nghệ đó chính là cái bộ có điểm 9.2, bản thân bộ phim chế tác hoàn mỹ, là câu chuyện về một người mẹ mất đi đứa con làm thế nào tìm kiếm con của mình trong biển người mờ mịt, cuối cùng trải qua gian nan hiểm trở, thử tìm được lại chính là xác của con.

Tính nghệ thuật của câu chuyện này cực mạnh, là vị trí đầu đoạt giải năm nay, là đối thủ mạnh mẽ của «Không tiếng động», nhưng bởi vì kết cục quá mức thâm trầm, dù được người bình luận điện ảnh nhất trí đề cử, thì nó cũng chỉ lấy được phòng bán vé hai phẩy bảy tỷ.

Lễ công chiếu «Trang hoa la» ngay ở trước mắt, buổi sáng ngày 17, Dung Hù còn nhận được điện thoại của Hứa đạo. Ông cụ tỏ vẻ, mình chuẩn bị đăng ký bay đến nước Mỹ tham gia một hoạt động. Oh ngày 18 đang ở trên máy bay, không có biện pháp chúc mừng sinh nhật Dung Hù, cho nên hiện tại gọi điện thoại trước, chúc mừng sớm. Có điều...

“Tiểu Dung, buổi tối cậu giúp tôi nói một câu với lão Lư, khoản nợ này tôi xem như nhớ kỹ, lần sau gặp mặt, tôi nhất định cho ông ta đẹp mặt! Tôi nói với cậu rồi đó, sinh nhật sang năm của cậu tôi nhận thầu, đến lúc đó chúng ta quay một bộ phim, chọn ngay sinh nhật cậu mà khởi chiếu, tức chết lão Lư!”

Dung Hù dở khóc dở cười liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng.”

Lời Hứa đạo nói chỉ có thể tin ba phần, Dung Hù tự nhiên không có khả năng xem là thật. Lúc quay phim cậu đã biết, vị đạo diễn này thích nhất là tùy tiện ưng thuận hứa hẹn, chốc thì nói quay một bộ phim với Tiêu Từ Đồng, chốc thì nói tái hợp tác với Lâm Huyền, Dung Hù được ông khen bao nhiêu lần, đã được ưng thuận bao nhiêu hứa hẹn, đã thăm dò ra bản tính không đứng đắn của ông ấy rồi.

Thời gian vội vàng trôi qua, buổi chiều, Dung Hù và Tần Trình đến hội trường lớn thủ đô.

Nhóm chuyên viên trang điểm cao cấp nhanh chóng make up cho các minh tinh, bởi vì là nữ minh tinh, trang điểm càng phức tạp, nên khi Dung Hù và Tần Trình đi vào hậu trường, Hoàng Lôi đã sớm ngồi trên ghế, để thợ trang điểm kẻ viền môi cho cô.

Vị ảnh hậu đó nhìn thấy Dung Hù và Tần Trình, cười phát phát tay với bọn họ.

Buổi chiều sáu giờ, Lư lão cũng cười híp mắt xuất hiện ở hậu trường. Đại khái là bởi vì đã sớm biết thành tích bán vé siêu cao vào ngày chiếu đầu, vị đạo diễn Hoa Hạ này tâm tình sung sướng, vẫn luôn mang theo nụ cười thỏa mãn, ánh mắt hiền lành nhìn diễn viên và nhân viên công tác trong hậu trường, Dung Hù nhìn mà cả người run lên, đột nhiên hiểu rõ vì sao Hứa đạo ôm “địch ý” lớn như vậy với Lư lão.

Từ trình độ nào đó mà nói, con người Luru lão... rất thiếu đòn!

Được hời mà còn khoe mẽ, chính là nói ông ấy.

May mắn hôm nay Hứa đạo không có tới hiện trường, bằng không nếu ông nhìn thấy bộ dạng đắc ý dào dạt của Luru lão, chỉ sợ sẽ tức đến đập nát sàn nhà.

Nửa giờ sau, mỗi một diễn viên và MC đều xác nhận qua quy trình hoạt động lần này cùng với vài phân đoạn mình phải chú ý, đúng tám giờ tối ngày 18 tháng 12, lễ công chiếu «Trang hoa la» chính thức bắt đầu!

Lần này Luru lão lựa chọn đồng bộ trực tiếp lễ công chiếu trên toàn internet, sáu cái camera từ mỗi một góc độ nhắm ngay sân khấu, quay lại hết thảy cảnh tượng của lễ công chiếu, bày ra trước mặt mỗi cư dân mạng.

Lần này chỉ trực tiếp nội dung lễ công chiếu, chờ đến 0h chiếu phim lần đầu, sẽ chấm dứt trực tiếp. Nhưng dù như vậy, phòng live stream lễ công chiếu «Trang hoa la» cũng đã nhét hơn mười triệu người xem, con số này còn đang không ngừng tăng lên.

[Vì Dung Dung mà đến, cho Dung Dung một quả bom~~~]

[A a a thật muốn nhanh nhìn thấy Tần thần, muốn xem Tần thần, muốn xem Tần thần!]

[Thân là một đảng Trình Dung, tối hôm nay tôi chết cũng không tiếc, nhanh để tôi nhìn thấy Trình Dung cùng sân khấu! Thanh thiên trên đầu wuli Trình Dung! Một cái ngư lôi nước sâu nho nhỏ bày tỏ lòng thành, chúc «Trang hoa la» bùng nổ phòng bán vé, chúc Trình Dung càng ngày càng tốt!]

[Tôi cũng cho một quả bom, Trình Dung tuyệt nhất ~]

Nhóm dân mạng đều mang theo sự nhiệt tình sung túc, nhưng theo thời gian trôi qua, cũng có một ít dân mạng không kiên nhẫn hỏi chừng nào lễ công chiếu bắt đầu. Bọn họ đến xem đoàn phim, cũng không phải đến xem phóng viên với khán giả.

Càng ngày càng nhiều dân mạng phát ra oán giận, tận đến khi trên màn ảnh đột nhiên lướt qua một hàng chữ ——

[a a a a a a a a a Dung của tôi! Dung của tôi Dung của tôi!!!]

Mọi người tập trung nhìn vào, liền thấy Dung Hủ vừa lúc đứng ở sau màn che, lộ ra nửa khuôn mặt.

Rất nhiều dân mạng kinh hãi nhìn hồi lâu, dãn cả cặp mắt lên trên màn hình máy tính, lúc này mới xác định người nọ là Dung Hủ. Bọn họ sôi nổi cảm khái: [fan đúng là fan, thế mà ngay cả nửa khuôn mặt nhỏ như vậy cũng có thể nhận ra, lợi hại, fan Dung lợi hại.]

Lại đợi mười phút, khi số lượng người xem live stream đạt tới hai mươi một triệu, đột nhiên! Đèn toàn trường trở tối, tất cả dân mạng đều ngòai thẳng, khẩn trương chờ đợi người lên sân khấu. Chỉ thấy ánh sáng chói mắt phút chốc chiếu về vị trí phía sau sân khấu, ngay sau đó, ảnh hậu yếu điệu xinh đẹp nâng bước lên đài, cười phát tay với khán giả dưới sân khấu.

[Lôi Lôi!!!]

Nhóm fan Hoàng Lôi nhanh chóng bình luận, kích động biểu đạt sự hưng phấn của mình.

Mà fan Dung Hủ và Tần Trình thì hít một tiếng, có chút tiếc nuối tiếp tục nhìn video, đồng thời ở trong lòng chờ mong nam thần nhà mình xuất hiện.

Về phần nam thần nhà bọn họ hiện giờ ở chỗ nào?

Trên thực tế, trước khi Hoàng Lôi lên sân khấu, dựa theo quy trình, phải là Tần Trình lên đầu tiên. Căn cứ vào an bài của Luru lão, Tần Trình làm nam chính, lên sân khấu đầu tiên, sau đó là Hoàng Lôi, lão diễn viên nam số hai, Dung Hủ... Đến cuối cùng, Luru lão một mình lên đài, xem như viên mãn.

Nhưng ngay khi mấy người đứng ở sau sân khấu, Tần Trình lại trấn tĩnh nói rằng: “Ưu tiên phái nữ.”

Vì thế, liền do Hoàng Lôi lên sân khấu đầu tiên.

Chờ sau khi Hoàng Lôi đứng trên sân khấu, Tần Trình quay đầu nhìn nhau với thiếu niên bên cạnh.

Trong con ngươi tối đen u tĩnh giống như chất chứa một biển rộng thâm thúy, nhìn thiếu niên nói cười rạng rỡ trước mắt, ngón tay Tần Trình lặng lẽ lướt qua mu bàn tay Dung Hủ, thấp giọng nói một câu: “Anh chờ em.” Tiếp đó, nâng bước lên sân khấu.

Khi Tần Trình lên sân khấu, tiếng vỗ tay dưới sân khấu rõ ràng vang dội hơn lúc Hoàng Lôi lên sân khấu một bậc. Trong live stream, bình luận không đếm xuể lóe qua trên màn ảnh, rậm rạp che đầy hình ảnh, trừ khi hoàn toàn che đi bình luận, nếu không căn bản không có khả năng nhìn thấy một chút bóng người nào trên màn hình.

Dù Tần Trình đã thật sự đứng trên sân khấu, nhưng tiếng vỗ tay bên dưới vẫn chưa dừng lại. Rất nhiều fan lớn tiếng hô “Tần Trình”, cái loại vui sướng chờ mong ấy xuyên thấu qua giọng nói khàn khàn, truyền vào tai Dung Hủ.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp đứng ở hậu trường, cười nhạt nhìn người đàn ông trên sân khấu.

Giờ phút này, ngọn đèn sáng ngời chói mắt chiếu vào người đàn ông, tựa như vẽ ra một con đường vô cùng rực rỡ dưới chân hắn, tiếng vỗ tay và tiếng hò hét gần như muốn lật cả trần nhà hội trường.

Đây không phải là lần đầu tiên Dung Hù và Tần Trình đứng trên cùng một sân khấu —— trước đây lúc đóng «Tầng mây màu đen» cũng từng có, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi cậu thành danh, đứng ở cùng một sân khấu với người đàn ông đó.

Chênh lệch mười năm, không có khả năng dễ dàng phai mờ, người đàn ông ấy giờ phút này đã sớm đứng ở đỉnh giới giải trí Hoa Hạ, giới giải trí thể giới, mà cậu thì đang đi tới nơi đó.

Ngay lúc này, lão diễn viên sấm vai nam số hai cũng lên sân khấu. Máy quay lập tức ngắm đến người lão diễn viên, nương cơ hội này, Tần Trình nhìn như tùy ý mà quay đầu, nhìn về phía lão diễn viên kia, nhưng mà ánh mắt lại thẳng tắp đối diện Dung Hù ở hậu trường.

Môi mỏng chậm rãi mở ra, nói ra ba chữ.

Nhìn cảnh này, Dung Hù mãnh liệt sững sốt, nhất thời đoán không ra Tần Trình đang nói cái gì.

Lúc này, giọng MC từ trong loa vang lên, cùng với lời giới thiệu của đối phương, Dung Hù mỉm cười đi lên sân khấu.

Trong tích tắc khi thiếu niên tuấn nhã xuất hiện dưới ánh đèn, tiếng vỗ tay ầm ầm và tiếng la trần ngập trong hội trường, quanh quẩn thật lâu, bình luận trên màn hình live stream cũng chôn đi bóng dáng thiếu niên một lần nữa. Kỳ thật lấy fan và nhân khí mà nói, Dung Hù với Tần Trình nhìn qua đã không có khác biệt quá lớn, chỉ là đến hiện tại, cậu chưa từng lấy được một cái cúp điện ảnh nào mà thôi.

Bước đến đứng bên cạnh Tần Trình, kế tiếp, người sấm vai nữ số hai cũng đi lên sân khấu, cuối cùng là Lưu lão.

Giống như căn bản không thân quen với người đàn ông bên cạnh, dưới sự an bài trước của Lưu lão, Hoàng Lô đứng ở phía bên phải Tần Trình, Dung Hù đứng ở bên trái Tần Trình. MC cười giao lưu với bọn họ, toàn bộ nghi thức khởi chiếu cười vui liên tục, không khí hiện trường vô cùng nhiệt liệt.

Lưu lão cũng không phải là Hứa đạo, ông cụ vừa mở miệng liền có thể khiến khán giả toàn trường cười đến ngã nghiêng.

Nhóm fan hiện trường vẫn luôn gắt gao nhìn nam thần nhà mình, ngay cả một giây đồng hồ cũng không bằng lòng bỏ qua. Mà trong live stream, rất nhiều fan Trình Dung cũng mở to hai mắt, kích động nhìn cặp CP nhà mình ở cùng một chỗ, cười khê trò chuyện.

[Đứng chung một chỗ là đủ rồi, đứng chung một chỗ là đủ rồi QAQ bịch bánh chó này quá ngọt, tui ăn, tui ăn!]

Không cần giao lưu, khi hai người đó đứng chung một chỗ, bức họa kia đã đủ tốt đẹp, khiến người ta khó có thể quên đi.

Khi Lưu lão và MC xào không khí toàn trường nóng đến đỉnh điểm, hai người liếc nhau, MC đột nhiên chuyển đề tài, bắt đầu tán gẫu về sinh nhật của Dung Hù. Rất nhiều phóng viên đều nhanh chóng cầm lấy cameras, điên cuồng ấn màn trap với Dung Hù.

MC cười nói: “Không biết những diễn viên khác của đoàn phim, có lời chúc sinh nhật gì với Dung Dung của chúng ta không?”

Bắt đầu từ lão diễn viên sấm vai nam số hai, ông ấy ở trước mặt nhân dân toàn quốc, hung hăng khen Dung Hù một trận: “Đứa bé này ở phim trường rất nghiêm túc, luôn tới phim trường rất sớm, bắt đầu make up từ rất sớm. Cậu ấy thường xuyên tới tìm tôi đối diễn, trên thực tế, trong bộ phim điện ảnh này, cậu ấy đối diễn với tôi là nhiều nhất. Tôi biết rõ, đứa bé này rất cố gắng, cũng rất có thiên phú. Trước tiên chúc cậu sinh nhật vui vẻ, Dung Hù.”

Tiếp theo là Hoàng Lô: “Tôi cũng không có gì để nói, tôi chỉ muốn nói, nếu tôi trẻ hơn hai mươi tuổi... hừm, tất cả mọi người đừng đoạt Dung Hù của tôi đó.”

Toàn trường cười ha ha.

Đến phiên Lưu lão, ông suy nghĩ chốc lát, vẻ mặt nghiêm túc nói rằng: “Dung Hù là diễn viên có thiên phú nhất tôi từng gặp. Tôi nghĩ, tôi rất hy vọng có cơ hội có thể hợp tác với cậu ấy nữa. Thiên phú cộng chăm chỉ, hai điểm này cậu ấy đều có, cậu ấy là một diễn viên xuất sắc, lần này tôi rất vinh hạnh, có thể hợp tác với cậu ấy.”

Lưu lão vừa rồi còn vui đùa đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, khiến toàn bộ nhân viên đoàn phim kinh ngạc không thôi. Dung Hù cũng kinh ngạc nhìn về phía ông cụ ấy, lại thấy Lưu lão cười nhạt nhìn cậu, lại nghiêm túc lặp lại một lần: “Về sau có cơ hội hợp tác chứ, Dung Hù?”

Chỉ kinh ngạc trong tích tắc, dưới ánh đèn sáng ngời, thiếu niên cười khê gật đầu: “Đây là vinh hạnh của cháu.”

Lúc này, MC cười rộ nói: “Không biết Tần Trình có lời chúc phúc gì với Dung Hù của chúng ta không?”

Màn hình lập tức tập trung lên trên người Tần Trình, dưới sự chú ý của ngàn vạn người xem, chỉ thấy Dung Hù cũng bình tĩnh thoải mái quay đầu, nhìn về phía người đàn ông kia.

Tần Trình vô cùng tự nhiên nâng mắt lên, nhìn về phía thiếu niên bên cạnh.

Động tác như vậy là lẽ đương nhiên, lại khiến rất nhiều fan Trình Dung hưng phấn đến siết chặt ngón tay, cơn hưng phấn của các cô còn chưa tan đi, đã nghe thấy ngay sau đó, giọng nói trầm thấp tao nhã của người đàn ông chậm rãi vang lên: “Tôi thích nhất Dung Hù. . .” Dừng một chút, “trong số các diễn viên.”

Thích nhất.

Hai chữ kia nghiêm nghiêm túc từ miệng người đàn ông nói ra, cố ý vô tình mà tạm dừng một nhịp, khiến tất cả fan CP Trình Dung lập tức ngây người.

Con người Dung Hù hơi co lại, trong mắt lướt qua một chút kinh ngạc, giống như không ngờ Tần Trình sẽ nói ra lời như vậy.

“Lúc đối diện với cậu ấy, rất nhẹ nhàng, bạn có thể lập tức đạt tới trạng thái đỉnh cao, trực tiếp nhập diễn.”

Đối với diễn viên giỏi mà nói, diễn xuất là một loại thể nghiệm cực hạn vui sướng.

“Lúc bình thường giao lưu với cậu ấy, cậu ấy cũng là một thiếu niên vô cùng dịu dàng. Tôi lớn hơn cậu ấy tám tuổi, chúng tôi đã từng hợp tác «Tầng mây màu đen». Trong bộ phim đó chúng tôi đối diện nhiều hơn, nhưng tôi có thể nhìn thấy cậu ấy trưởng thành. Cậu ấy trong «Tầng mây màu đen» đã khiến tôi cảm thấy kinh diễm, cậu ấy trong «Trang hoa la» lại càng khiến tôi xem thế là đủ rồi.”

Âm thanh đột nhiên dừng lại, hai mắt ngậm cười của người đàn ông chặt chẽ chăm chú nhìn thiếu niên, nói từng chữ từng câu: “Trong «Trang hoa la», nhân vật tôi thích nhất là Chu Mặc Lang. Tôi nghĩ, đối với Không Triều mà nói, người hấn tôn trọng nhất, kính nể nhất, thích nhất, cũng là Chu Mặc Lang.”

Mười phút sau, phân đoạn khách mời giao lưu chấm dứt, để phóng viên truyền thông đặt câu hỏi với đoàn phim.

Đến lúc này, rất nhiều fan CP Trình Dung mới chậm rãi hoàn hồn lại. Khi họ kịp phản ứng, đã thấy trên hình ảnh live stream, rất nhiều fan Tần và fan Dung đều đang cảm khái.

[Tuy rằng tôi là fan riêng của Tần thần, nhưng vừa rồi đột nhiên tôi có chút hiểu rõ cảm giác của fan CP rồi.]

[Mị cũng là fan riêng của Dung Dung, nhưng mà mị không thể không nói, Tần thần thật ngẫu, Dung Dung thật đẹp, lúc hai người kia cùng một chỗ, thật sự cảm giác như cả thế giới đều sáng lên.]

[Chuyển fan CP.]

[Ngồi chờ ăn cục đường lớn «Trang hoa la»! Tần thần nói, người Không Triều tôn trọng nhất, kính nể nhất, thích nhất chính là Chu Mặc Lang, đây quả thực là một cục đường siêu cấp vô địch vũ trụ! Chờ ăn đường, 2333333333]

Một giờ sau, nghi thức công chiếu «Trang hoa la» chính thức chấm dứt. Rất nhiều fan ngồi ở trong rạp chiếu phim dùng đi động theo dõi trực tiếp, mang tâm tình vui sướng chờ mong, nhanh chóng đi vào phòng chiếu, chờ đợi lần đầu tiên bộ phim này công chiếu.

“Thật kích động mà, cục đường bự Trình Dung, nhanh đến đập chết tui đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chương 124

Đúng 0h ngày 18 tháng 12, suất đầu tiên của «Trang hoa la» đúng giờ khởi chiếu trên toàn quốc.

Bộ phim này còn chưa chiếu, mấy công ty truyền thông Hoa Hạ đã mang kỳ vọng thật lớn với nó, đưa ra ước chừng 6000 suất chiếu đầu tiên. Cho dù là như thế này, vào 0h, tỷ lệ ghế của «Trang hoa la» cũng cao tới 90%!

Vô số khán giả ôm bóng ngô và đồ uống, kích động ngồi ở trên ghế, chờ đợi phim phát sóng.

«Trang hoa la» mở màn, là trong một trận mưa to giàn giụa.

Sắc điệu tối mờ khiến tâm tình còn đang nhảy nhót của khán giả chậm rãi lắng đọng lại, chỉ thấy trên bình nguyên hoang tàn vắng vẻ, hơn mười con tuần mã màu đen đang phi như bay. Nhóm người kia đội cơn mưa giọt to như hạt đậu, lấy tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước, tiếng vó ngựa lộc cộc giống như đập trong rạp chiếu phim, âm âm vang rền, cùng với tiếng sấm tia chớp, nhuộm đắm ra một bầu không khí kỳ dị.

Ngay lúc này, hán tử trẻ tuổi cười ở trước nhất bỗng nhiên nhanh chóng lướt qua trước màn ảnh, trường đao bên hông hấn vẽ ra một dấu vết xinh đẹp, triển lộ ra một ánh đao màu bạc sắc bén lạnh lẽo.

“Nhanh! Thánh Thượng liền tiếp phát ra ba ngọc lệnh, giải Thịnh các lão hồi kinh!”

Lúc này, tiếng sấm như điện xẹt, hình ảnh quay về với bóng tối, giống như teaser đăng lên trước đó, một thanh trường đao màu bạc sắc lẹm đâm vào màn hình, in ra ba chữ to vàng kim ——

『Trang hoa la』

Phim Cẩm Y vệ vẫn luôn đứng đầu loại phim hành động cổ trang Hoa Hạ, tựa như Viên Khắc, sau khi quay xong «Mê thành», sang năm ông cũng tính quay một bộ phim Cẩm Y vệ.

Trong loại phim điện ảnh này, thường thì nam chính đều là Cẩm Y vệ, bọn họ cần đấu tranh với Đông Hán hoặc là Tây Hán. Cho nên nam số hai là boss lớn thường là đại công công Đông Hán hoặc là Tây Hán, người mang tuyệt thế võ công, cuối cùng sau khi ganh đua cao thấp với nam chính, thảm bại trong tay nam chính.

Giống như phim Cẩm Y vệ trong ấn tượng của khán giả, mở màn «Trang hoa la» chính là Thịnh Các lão ngoài ý muốn chết thảm.

Mười mấy Cẩm Y vệ phụng mệnh đến Phúc Kiến, mang vị các lão này về kinh thành, ai ngờ trên đường, các lão bệnh nặng mà chết, nhưng người nhà của ông lại không được tốt như vậy. Tội mưu nghịch, cao thấp hơn một trăm miệng ăn Thịnh gia, toàn bộ đều chết dưới khảm đao vô tình.

Trước khi chết, Thịnh lão phu nhân hai mắt nhìn trời, giọng nói thê lương: “Thịnh gia ta ba đời trung lương, mỗi oan tặc trời này, chỉ nguyện ông trời có mắt, tháng sáu tuyết bay, máu tươi ba thước, trả Thịnh gia ta một cái trong sạch!”

Lời nói ra, khảm đao của đao phủ cũng liền hạ xuống, Thịnh lão phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời trong xanh, quả nhiên là chết không nhắm mắt. Nhưng tháng sáu tuyết bay, máu tươi ba thước mà bà đã nói, chỉ tồn tại trong thoại bản, bà cũng không chờ được cơ hội đó.

Khúc dạo đầu «Trang hoa la» cho khán giả một kích thích thị giác cực lớn, rất nhiều khán giả đều trực tiếp hiểu rõ, Thịnh gia này nhất định là oan uổng, nhất định là bị đám thái giám Đông Hán hoặc là Tây Hán đồ oan!

Lưu Tiểu Trân vừa ăn bỏng ngô, vừa thảo luận với người bạn bên cạnh: “Cứ chờ xem, sau đó khẳng định Tàn Trình sẽ trợ giúp Thịnh gia giải oan.”

Người bạn bên cạnh không ngừng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, nhanh để Tàn thần đi ra đi, thật muốn nhìn thấy Tàn thần!”

Lưu Tiểu Trân bắt đầu dĩ nhún nhún vai, tiếp tục xem phim.

Lưu Tiểu Trân là fan trung thành của Dung Hủ, mà bạn cô lại là fan trung thành của Tàn Trình. Hai người đều là thuần fan, dù vừa rồi ở cửa rạp chiếu phim xem trực tiếp trên di động, các cô cũng bị cục đường bự của CP Trình Dung trên lễ công chiếu chẹn ngay cổ, nhưng hai người vẫn đề nén, không có chuyển thành fan CP.

Nội dung phim phát triển giống như Lưu Tiểu Trân đã nói, ngoài pháp trường, quả nhiên có một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nấp ở sau đám người, hai mắt rung rung, nhìn chăm chăm thi thể những người Thịnh gia.

Sau khi nhìn thấy Thịnh lão phu nhân mở to hai mắt, vẻ mặt oán giận rời khỏi thế giới này, cô bỗng nhiên xoay người rời đi, trên mặt không còn thêm biểu tình gì.

Có lẽ quần chúng xung quanh pháp trường không biết cô, nhưng mà khán giả lại biết cô, đây là Hoàng Lôi, nhân vật cô sắm vai tên Thịnh Tương Quân. Nếu họ Thịnh, vậy tự nhiên chính là người Thịnh gia, thực rõ ràng Thịnh Tương Quân nhất định là cá lọt lưới của Thịnh gia, kế tiếp sẽ thêm một mối lửa cho cánh báo thù, chẳng hạn như cô có thể đi tìm nam chính hỗ trợ.

Nhưng mà nếu thật sự có thể nhẹ nhàng bị khán giả đoán được như vậy, Lưu lão liền không phải là Lưu lão.

Bóng dáng Thịnh Tương Quân biến mất trong đám người, cô không còn xuất hiện nữa, kế tiếp, lại là Tàn Trình gạt hái.

Tiếng gió hiu quạnh thê lương từ trong loa chậm rãi phát ra, bóng đêm như mực, hẻm phố ban ngày náo nhiệt giờ phút này không có một bóng người. Không, còn có một người, hần cất bước từ đằng xa đi tới. Tiếng gõ mõ cầm canh vang lên ở nơi xa xôi, hần lạnh nhạt bình tĩnh cất bước về phía trước, tóc dài quấn thành một bó, cao cao rủ ở sau đầu, tung bay trong gió đêm.

Giấy ngấn màu đen, đai lưng dày rộng, một thanh Tú Xuân đao sắc bén thon dài an an tĩnh tĩnh treo bên hông hần, trên vỏ đao dày đặc hoa văn. Nhạc nền chỉ có tiếng gió mỏng manh và tiếng la của người gõ mõ cầm canh, màn ảnh chậm rãi dời lên, tận đến khi chuyển qua hoa văn trang hoa la xinh đẹp phiến phức trước ngực người này, hần đột nhiên dừng bước, lộ ra bờ môi mỏng manh.

Trong rạp chiếu phim đột nhiên vang lên một trận tiếng thét, nhìn đôi môi đó, căn bản không cần nhiều lời, nhóm fan liếc mắt một cái liền biết ngay, đây là nam thần nhà mình!

Nhưng mà ngay sau đó, liền có bảy tám người áo đen đột nhiên từ hai bên mái hiên xuất hiện. Kế tiếp, là một hồi đánh vỡ hoa cả mắt. Người đàn ông cao ngất lạnh lùng căn bản chưa từng rút đao, bóng hần như ma quỷ, xuyên qua giữa những người áo đen, dùng vỏ đao ngăn cản công kích của bọn họ.

Một chương liền đem người đánh bay ba thước, lại là một cái quét chân tiêu sái lưu loát, người áo đen kêu rên một tiếng, té ngã trên đất.

Sau khi hấn rút đao, hết thấy trở nên càng thêm đơn giản. Mỗi một đao đều là một đầu người rơi xuống, máu đỏ tươi nở rộ trên không trung, thành hoa máu xinh đẹp, trong chớp mắt, liền có bảy thi thể ngã xuống.

Một người áo đen che mặt cuối cùng mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn người trước mặt, gã nhanh chóng xoay người bỏ chạy, nhưng mà gã mới vừa chạy ra một bước, một thanh trường đao dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần liền xuyên qua trái tim gã!

Người đó cứng còng đứng ở tại chỗ, thân hình thong thả xoay người, dường như muốn nói gì đó. Nhưng gã chỉ có thể không ngừng lặp lại một chữ “Không”, liền chột ngã xuống đất, vĩnh viễn nói không ra lời.

Trong ngõ nhỏ hoang vắng không người, một người đàn ông tuấn mỹ cao ngất lạnh nhạt hạ mắt, vươn tay rút thanh Tú Xuân đao từ ngực người áo đen ra. Cô tay hấn vừa động, trường đao vẽ ra một đường cong xinh đẹp trên không trung, thu về vỏ đao.

Giờ phút này, trong rạp chiếu phim hoàn toàn yên tĩnh. Tay Luru Tiểu Trân còn đặt trong hộp bóng ngõ, nhưng cô đã há to miệng, mắt không hề chớp nhìn người trên hình ảnh, không đợi cô kịp phản ứng, bạn cô liền kích động bắt lấy tay cô, nhỏ giọng nói rằng: “Thật bảnh thật bảnh thật bảnh! Mà thấy không, tiểu Trân, Tàn thần sao lại bảnh như vậy a a a a a!!!”

Luru Tiểu Trân nuốt nước miếng một cái.

Đúng thật là... rất bảnh.

Lúc này bất cứ một khán giả nào, thậm chí là chính fan Tàn cũng không ngờ tới, lần lên sân khấu này chỉ là một bắt đầu. Kế tiếp, cảnh hành động của Tàn Trình nhiều đến độ khiến người ta hoa cả mắt, mỗi một cảnh đều suất khí bức người, động tác sắc bén, cho người ta hưởng thụ thị giác cực hạn.

Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ cũng côi lạnh lù lù ở trong một căn nhà bình thường, chuyện Thịnh gia bị sao trăm cả nhà trở thành tin tức đứng đầu trong nhóm Cẩm Y vệ, nhưng Khổng Triều cũng không có để nó ở trong lòng. Hấn từng âm thầm cảm khái với bạn tốt, không ngờ rằng Thịnh Các lão lại rơi vào kết cục này, nhưng hết thấy đều không liên quan tới Cẩm Y vệ.

Tận đến một tháng sau, một Cẩm Y vệ lúc trước áp giải Thịnh Các lão ngoài ý muốn bỏ mình.

Khổng Triều thân là Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, tự mình đến hiện trường xem xét, cuối cùng nhận định Cẩm Y vệ này lúc chấp hành nhiệm vụ, bị kẻ địch giết chết.

Nhưng mà, hết thấy còn chưa có chấm dứt. Nửa tháng sau, lại là một Cẩm Y vệ chết đi.

Qua hai tháng, lại là một người. Tận đến mười một tháng sau, Cẩm Y vệ lúc trước áp giải Thịnh Các lão chết chín người, chỉ còn lại có hai người cuối cùng. Trong đó có một người là đồng hương với Khổng Triều, tuy nói trong nhóm Cẩm Y vệ không chút nào bất mãn, nhưng quan hệ với Khổng Triều lại không tồi.

Đêm hôm đó, Khổng Triều mời đồng hương đến nhà uống rượu, chờ đến khi trăng treo giữa trời, cũng không đợi được đối phương. Hai mắt hấn rút lại, lập tức lấy đao liền đi, nhưng mới vừa đi tới sân, liền gặp được đồng hương đầy người đều là máu.

Cẩm Y vệ trẻ tuổi non nớt nằm vật xuống trong ngực hấn, đó chỉ là một đứa trẻ mới mười chín tuổi! Miệng cậu ta đầy máu tươi, không ngừng dùng tay nắm vật áo trước ngực Khổng Triều, cậu ta muốn mở miệng, nhưng miệng đầy máu khiến cậu ta chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở, không bao lâu, cậu ta liền tròn mắt không còn hơi thở.

Mỗi một khán giả đều lên tinh thần, khẩn trương nhìn hình ảnh.

Trước đó có một đốc công Đông Hán đã từng xuất hiện, não loạn mâu thuẫn với Khổng Triều, không cần nghĩ, nhất định là người Đông Hán kia làm.

Khổng Triều an táng đồng hương xong, đầu tiên là vào hoàng cung.

Có người là chưa thấy bóng đã nghe tiếng trước, còn có người là chưa thấy bóng đã nhìn thấy tay trước.

“Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ... Khổng Triều?” Giọng nói réo rắt tao nhã vang lên trong rạp chiếu phim, trong âm thanh kia mang theo ý cười, nghe vào liền khiến tâm tình người ta thoải mái, mà rất nhiều fan Dung như Luru Tiểu Trân càng trừng to mắt, mừng rỡ nhìn về phía màn hình.

Chỉ thấy trên màn ảnh rộng lớn, bàn tay trắng nõn thon dài đang cầm chiếc muỗng nhỏ bạch ngọc, nhẹ nhàng múc nước thuốc màu nâu trong bát ngọc. Động tác của y cực nhẹ, mỗi khi cổ tay y đưa lên, sẽ dịu dàng thổi thổi hơi nóng, khiến bát thuốc này nguội đi càng nhanh.

Giọng nói bén nhọn của thái giám vang lên: “Dạ, điện hạ, đúng là Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Khổng Triều kia, ở ngoài điện chờ đã lâu.”

Khóe môi hơi hơi mím lại, hình ảnh lại chuyển về bàn tay múc thuốc, chỉ nghe một tiếng than nhẹ, y hỏi: “Đợi đã bao lâu?”

Thái giám hành lễ: “Gần một canh giờ.”

“Phụ hoàng còn chưa tỉnh, nghĩ hấn còn cần ít nhất hai canh giờ. Mời Khổng Chỉ huy sứ rời đi trước đi, miễn cho hấn chờ khổ cực.”

“Dạ.”

Thái giám nhanh chóng rời khỏi cung điện, rèm giường màu vàng lại hạ xuống, che đi bộ dạng bên trong. Chỉ thấy một bóng người thon gầy nâng bước đến bên giường, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng mức nước thuốc trong bát, dường như không biết mệt mỏi.

Đối với việc này, tất cả fan Dung: “...”

Quá đáng! Tần thần và Hoàng Lôi đều lên sân khấu rồi, lão diễn viên nam số hai cũng đã lộ diện, sao đến hiện tại, Dung Dung còn chưa lộ diện nữa!!!

Đến lúc này, khán giả mới hiểu được nam số ba là có ý gì.

Cảnh diễn của Dung Hủ thật sự không nhiều lắm, nửa đoạn trước chỉ xuất hiện vào lúc này, đến đoạn giữa, một Cẩm Y vệ cuối cùng cũng ngoài ý muốn chết thảm, Không Triều truy theo manh mối khi người còn sống, một đường truy tìm đến thanh lâu. Hắn dẫn theo đứa con của Thịnh gia là Thịnh Tương Quân rời khỏi thanh lâu, cô gái mồ côi đó lúc ấy trực tiếp quý gối trước mặt hắn, không ngừng đập đầu với hắn, đập đến rách đầu đổ máu.

Mà manh mối của Không Triều cũng một đường truy tìm đến chỗ Đông Hán.

Đốc công Đông Hán có một đứa cháu ở Phúc Kiến, năm kia phạm tội, bị Thịnh Các lão biết. Đại thái giám đó đưa quà cho Thịnh Các lão, hy vọng có thể tha cho huyết mạch cuối cùng của mình một cái mạng. Thịnh Các lão thanh liêm như thế nào chứ, trực tiếp xử tử cháu của đốc công Đông Hán, từ nay về sau liền kết tử thù.

Tất cả manh mối đều chỉ hướng Đông Hán, Không Triều cũng một đường giao tiếp với người Đông Hán. Nhưng Thánh Thượng sùng hạnh hoan quan Đông Hán, Không Triều không thể chân chính xâm nhập vào bụng Đông Hán, đi điều tra chân tướng, chỉ có thể lén lút lén vào, cũng bị trọng thương.

Hôm đó hắn giấu kín vết đao trên lưng, trở về nhà, sau đó ở trong phòng gặp được Thái tử.

Cửa phòng vừa mở, ánh nắng rạng rỡ từ ngoài cửa lọt vào trong phòng, cũng làm cho Không Triều lập tức nhìn thấy Thái tử trẻ tuổi.

Cẩm Y vệ làm việc cho hoàng đế, Không Triều đã từng từ một nơi bí mật gần đó gặp qua Thái tử, nhưng đây cũng là lần đầu tiên chân chính gặp mặt. Chỉ thấy một bóng dáng thon gầy đưa lưng về phía hắn, đứng ở trước bàn. Nghe được tiếng cửa mở, người đó chậm rãi xoay người, trong đôi mắt trong suốt lấp động nụ cười nhàn nhạt, khóe môi hơi cong, nhất thời liền khiến thời gian ngưng trệ.

Hai mắt Không Triều hơi co lại, sững sờ nhìn người này.

Chỉ nghe một tiếng cười nhu hòa nhẹ nhàng vang lên, Thái tử trẻ tuổi tuổi mười lăm lạnh nhạt mỉm cười: “Không Chi huy sứ.”

Trường y ngọc bạch, mặt mày dịu dàng như tranh, mái tóc dài đen mượt dùng một cái ngọc quan buộc lên cao cao, y hơi hơi mỉm cười, liền nở rộ ra hàng vạn hàng nghìn quang hoa, khiến rất nhiều fan Dung buồn bực không thôi trong rạp chiếu phim đều há mồm, ngo ngắc nhìn thật lâu, mới nhỏ giọng nói thầm: “Nếu Dung Dung... Dung Dung đẹp như vậy, liền tha thứ cho mấy người đó.”

Thái tử thanh dật tuấn lãng dịu dàng trầm ổn, y kiên nhẫn nghe Không Triều nói chuyện Cẩm Y vệ chết thảm.

Cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ, một người ánh mắt bình tĩnh nói xong, một người an an tĩnh tĩnh mà nghe, khi nói đến trọng điểm, hai người đồng loạt nâng mắt nhìn về phía đối phương, ăn ý nhìn nhau.

Nội dung phim kế tiếp, phát triển cực nhanh. Không Triều đã sớm tra được rất nhiều dấu vết Đông Hán để lại, chỉ là thiếu một lý do hợp lý để xông vào. Nhưng ba năm sau khi Thịnh gia bị sao trăm cả nhà, hắn bỗng nhiên cầm ngọc lệnh của Thái tử, ần vào Đông Hán, tìm được chứng cứ quan trọng nhất.

Đốc công Đông Hán võ nghệ cao cường, ở trong tay lão, Không Triều thắng hiếm, bị trọng thương. Không Triều đem vật chứng mình tìm được giao cho Thái tử, vị Thái tử trẻ tuổi nhân từ ấy mềm nhẹ hít vào một tiếng, mình oan cho Thịnh gia, trả cho Thịnh gia một thanh danh trong sạch.

Đến đây, bộ phim hắn là sắp sửa kết thúc, rất nhiều khán giả cũng đã bắt đầu chờ đợi phiên ngoại khi hết phim. Nhưng mà có vài khán giả lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua thời gian, đột nhiên kinh ngạc phát hiện: “Á?! Còn hơn hai mươi phút lận hả?”

Không Triều báo thù cho mười ba vị huynh đệ kia, cũng giúp Thịnh gia giành được một cái chân tướng. Quan trường này làm hắn mệt mỏi không chịu được, hắn từ quan hồi hương, nhưng không ngờ ngay khoảnh khắc vừa mới đến cố hương, lại gặp được một nữ tử nhu mì.

Lưu Tiểu Trân ăn miếng bống ngô cuối cùng, mờ mịt nói với bạn rằng: “Chẳng lẽ hai mươi phút cuối cùng, chỉ kể về tình yêu của nam nữ chính à?”

Cô bạn cười ha ha: “Dù sao thì có thể nhìn thấy Tần thần là được.”

Lưu Tiểu Trân cũng gật gật đầu.

Giống như các cô suy đoán, kế tiếp giống như thật sự đang kể về cuộc sống quy ẩn của Không Triều và Thịnh Tương Quân. Không Triều cũng không có thật sự thành thân với Thịnh Tương Quân, mỗi ngày hắn vẫn gọi đối phương là “Thị cô nương”, nhưng người kia thì lại hoàn toàn không giấu được si tình trong mắt.

Nam mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà nghỉ, nữ liền ở trong nhà may vá quần áo, cuộc sống như một cặp vợ chồng nông gia bình thường, ngọt ngào

yên bình.

Ba năm trôi nhanh mà qua, những ngày tháng tình phong huyết vũ kia đã không còn liên quan gì với Không Triều.

Ngày đó, hoàng đế ban bố thánh chỉ, ba ngày sau cử hành đại điển nhường ngôi.

Không Triều ở trong trấn, sau khi nghe nói tin tức này, nhin không được mà nở nụ cười, dường như nhớ tới một người bạn tốt. Hắn trở về nhà, đem tin tức nói với Thịnh Tương Quân, Thịnh Tương Quân cũng vì Thái tử mà cảm thấy mừng rỡ, bởi vì đây là ân nhân mình oan cho Thịnh gia bọn họ.

Khán giả xem đến hứng thú, Lưu Tiểu Trân cười nói với bạn: “Theo cái tiết tấu này, nói không chừng cuối cùng còn có thể nhìn thấy Dung Dung nhà tao lần nữa đó.” Những lời này nói xong không quá hai phút, Lưu Tiểu Trân liền cười không nổi.

Trên màn ảnh, Thịnh Tương Quân không dám tin mà nhìn bộ Phi Ngư phục dính máu. Cô nhanh chóng về lại những hoa văn trang hoa la kỳ quái kia, Không Triều cầm bản vẽ hoa văn ấy, hai mắt tròn to, ngón tay nắm chặt, từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng bật ra: “Ly miêu... đòi Thái tử!”

Hết thấy kể tiếp, vượt quá tưởng tượng của tất cả khán giả.

Có vài chuyện lúc chưa vạch trần, căn bản không có ai chú ý. Nhưng mà một khi vạch trần, liền có rất nhiều người nhớ tới, những chi tiết từng bị mình xem nhẹ.

Chẳng hạn như trước đây, trước khi đốc công Đông Hán đối chiến với Không Triều, đã từng cầm một phong thư, đứng ở trước cửa sổ nhìn một lần lại một lần, cuối cùng thiêu hủy, sau đó nghĩa vô phần cổ mà xoay người đi tìm Không Triều, bước vào ván cờ sinh tử này.

Khi đó khán giả đều cho rằng, phong thư đó có thể là tội chứng, cho nên đốc công Đông Hán quyết định tiêu hủy, nhưng kỳ thật phong thư đó là thư Chu Mặc Lang viết ra báo đốc công Đông Hán đi chịu chết.

Lại chẳng hạn như người Đông Hán vừa nhìn thấy ngọc lệnh Thái tử, liền trực tiếp buông tha chống cự, tùy ý Không Triều mang theo Cẩm Y vệ điều tra.

Vì thế họ lại cho rằng, đám hoạn quan Đông Hán đó nhìn thấy ngọc lệnh Thái tử liền buông tha chống cự, là bởi vì hiện tại Thái tử cầm quyền, bọn họ phải phục tùng Thái tử, lại quên khi phim vừa mới bắt đầu đã từng nói, Đông Hán và Cẩm Y vệ đều lệ thuộc trực tiếp một mình hoàng đế. Không Triều không dám chủ động lên lút gặp Thái tử, chẳng lẽ Đông Hán nên trực tiếp phục tùng Thái tử sao?

Kỳ thật hết thấy đều là Thái tử ở sau lưng bày cục, cái chết của mười một Cẩm Y vệ kia đều có đầu có đuôi. Lúc Cẩm Y vệ chấp hành nhiệm vụ ngoài ý muốn bỏ mình, đây là chuyện thực thông thường, chỉ riêng Không Triều sinh lòng nghi ngờ, cho rằng đồng hương của mình không phải là chết trong nhiệm vụ.

Cho nên từ sau khi Thái tử phát hiện Không Triều khác thường, liền trực tiếp bày ra một ván cờ cho mình hắn.

Có ý để lại đủ loại manh mối, khiến Không Triều tự cho là phát hiện chân tướng, một đường tìm đến chỗ Đông Hán. Đông Hán là quân cờ của Thái tử, đốc công Đông Hán là người của Thái tử, đây là quân cờ y quyết ý hy sinh, đến cuối cùng y cũng mượn việc này, trả cho Thịnh gia một cái trong sạch.

Mười phút ngắn ngủi cuối cùng của phim, còn phấn khích hơn hai tiếng trước.

Vương gia dẫn người bao vây toàn bộ hoàng cung, hô lớn câu: "Thái tử là giả!"

Trước đại điện, hoàng đế không ngừng chất vấn, Thái tử không tiếng động im lặng. Thân thể thon gầy thẳng tắp kia quỳ gối trước đại điện, gió nhẹ thổi bay mái tóc dài của y, lộ ra nửa bên mặt, vẫn tốt đẹp nhu hòa như vậy, ôn nhuận như mỹ ngọc.

"Phụ hoàng."

Giọng nói trầm thấp ôn hòa phút chốc vang lên, khiến khán giả trong rạp chiếu phim đột nhiên ngơ ngẩn.

Trong giọng nói ấy không có một chút dị thường, giống như mỗi một lần Chu Mặc Lang lên sân khấu trước đây. Y nhu tình ấm áp, tuyệt đối là một Thái tử nhân từ, quân chủ nhân từ, y hết như một làn gió xuân, nhẹ nhàng thổi qua, gột rửa lòng người, khiến bạn tin tưởng trên thế giới này còn có người thiện lương khoan dung đến thế.

Nhưng hiện tại, y quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng hỏi: "Phụ hoàng, ngài có tin con không?"

Trả lời y, chính là sự im lặng của hoàng đế.

Rốt cuộc, y thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười kia bao phủ trong tiếng gió, giống như đang tự giễu. Khi y ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú nhả tịnh liền xuất hiện trên màn hình lớn, hai mắt trong suốt sáng ngời, khóe môi hơi hơi cong lên, đến lúc này, y vẫn là Thái tử phong hoa tuyết đại, cho dù phía sau y, mấy ngàn quân binh giờ lên trường mâu, nhắm ngay lưng y.

Y nâng hai mắt, dịu dàng nhìn phụ thân của mình, thật lâu sau, giống như thở dài, thấp giọng mỉm cười: "Ngài không tin con."

Một câu này, khiến trong lòng Lưu Tiểu Trân bỗng nhiên nghẹn ngào. Trước mắt cô hiện ra rất nhiều hình ảnh, từ lúc người này lên đài đến hiện tại, chuyện y làm nhiều nhất chính là chăm sóc phụ thân bệnh nặng, cảnh tượng y xuất hiện nhiều nhất là ở tẩm cung của hoàng đế. Y không từ vất vả, ngay

cả lãnh đạm như Không Triều cũng thần phục y, nói với Thịnh Tương Quân: "Thái tử là người ta sùng kính nhất đời này."

Nhưng hôm nay, y quỳ gối trước đại điện, nghìn người chỉ chỗ, bị cái người nói câu "ta sùng kính Thái tử nhất", dẫn người vạch trần lớp vỏ bọc cuối cùng.

Tươi cười ôn hòa bình tĩnh kia, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi, cho dù trong mắt đã tràn ra một chút ánh nước, nhưng y vẫn không khóc. Y nhìn biểu tình kinh ngạc kích động của hoàng đế, bỗng nhiên đứng dậy, một phen cưỡng ép phụ thân của mình.

Người phụ thân mà y tận tâm tận lực, chăm sóc tròn mười năm, giờ phút này mặt mày hoảng sợ.

Đây là một trận hỗn chiến, y đối mặt thiên quân vạn mã, cưỡng ép phụ thân của mình một đường trốn đến cửa cung. Y bảo hoa mỹ trên người y bị đao kiếm chém rách, lộ ra từng vết thương dữ tợn đáng sợ, y đứng trước cửa cung đóng chặt, la lớn: "Mở cửa!"

Trong lúc điện quang hỏa thạch, một mũi tên mãnh liệt xuyên qua lòng bàn tay y, làm y đau đến thở hắt ra, chặt vật xoay người bước đi.

Cửa cung đã mở một nửa, đầy người y đều là vết máu, sợi tóc hỗn độn, dường như điên cuồng chạy ra ngoài cửa. Sau đó, bỗng nhiên dừng bước.

Thái tử tuần mỹ tự phụ hơi hơi mở to hai mắt, dưới cái nhìn chăm chú của y, một người đàn ông cao ngất lãnh nghị cầm Tú Xuân đao, từ ngoài cửa đi vào phía trong.

Một đao kia, đâm xuyên trái tim y.

Tiếng nhạc hui quanh đồn dập im bật vào giờ phút này, Lưu Tiểu Trân dùng sức che miệng lại, nhưng mà lại đụng phải một mảnh lạnh lẽo. Lúc này cô mới phát hiện, mình đã sớm khóc, mà trong rạp chiếu phim, trong lòng rất nhiều khán giả đều đề nặng một tảng đá lớn, tận đến khi nhìn thấy Không Triều một đao đâm thủng trái tim Chu Mặc Lang, bọn họ run môi, ngay cả một chữ cũng nói không nên lời.

Nhưng mà, người bị một đao xuyên tim ấy, đầu tiên là cúi đầu nhìn thoáng qua thanh đao ngang ngực, tiếp đó thong thả xoay người, nhìn về phía người giết mình.

Từng ngum từng ngum máu tươi từ miệng y trào ra, y dùng ánh mắt dịu dàng bất đắc dĩ nhìn Cẩm Y vệ cương nghị dừng mảnh kia, nhẹ giọng nói ra lời trách cứ, bên môi lại lộ lên một chút ý cười dịu dàng: "Không Triều, người đối xử với ta như vậy, lương tâm người... không có một chút bất an sao?"

Con người Cẩm Y vệ run lên, môi mấp máy, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Kế tiếp, hoàng đế ôm lấy Thái tử mình yêu mến nhất, khóc rống muốn thái y tiến lên cứu chữa. Môi Thái tử hé ra, giống như đã quên vết thương, chỉ mềm nhẹ mà cười. Y nghe được phụ thân y ôm chặt y, nói cho y biết, làm sao có thể muốn mạng của y.

Nhưng giờ phút này, y đã sớm không nói ra được một chữ nào.

Mắt y chậm rãi nhắm lại, lúc này, y nhìn thấy Thịnh Tương Quân.

...

Ở chỗ sâu trong hoàng cung, đốc công Đông Hán quỳ ở trước mặt y, bẩm báo chuyện đã xảy ra ở Phúc Kiến. Y im lặng một chốc, nhắm lại hai mắt: "Thịnh Các lão mưu nghịch, công công, tội mưu nghịch, làm thế nào luận xử?"

Đốc công sững sốt, sau một hồi, lão cúi đầu: "Sao trăm cả nhà!"

...

Lúc này, y lại thấy phụ thân mình.

...

Giữa điều lan họa đồn, mười năm trước, hoàng đế còn chưa bệnh nặng tay cầm tay dạy y xử lý triều chính như thế nào. Phụ thân từ ái dùng ánh mắt tán dương nhìn y, không ngừng gật đầu: "Lang Nhi của trẫm, thông minh tuệ đạt, nhân hòa đoan chính, sau trăm tuổi, trẫm ở dưới cửu tuyền, chính là vui mừng."

Y nhú mày, nghiêm túc bác bỏ: "Phụ hoàng là chân long thiên tử, tại sao lại nói là cửu tuyền?"

...

Lúc này, y chuyển mắt, thấy được Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ cầm thanh đao nhuộm máu, im lặng nhìn mình. Ý cười bên môi càng xán lạn hơn một ít, trên cằm bảo hoa mỹ dính máu và bụi đất, mái tóc tán loạn rơi trên mặt đất, nhưng dần dần, đôi mắt đã từng sáng ngời ấy chậm rãi vô lực đóng lại.

Rốt cuộc, hết thấy quy về bóng tối.

Trong rạp chiếu phim, Lưu Tiểu Trân đã không ngừng được nước mắt. Cô nói không rõ tại sao mình muốn khóc, chỉ là nhìn thấy một người đã từng trôi

quang trắng sáng, như mực như họa, cuối cùng lại có kết cục như vậy, cô nhìn không được mà muốn khóc, không chỉ vì mình thích nhất là Dung Dung, cũng vì chính người này.

Nhưng đến đây, phim cũng chưa có chấm dứt.

Hình ảnh đột nhiên chuyển đổi, dưới ánh trắng trong sáng như tranh, Không Triều và Chu Mặc Lang ngồi ở trước bàn đá, nâng chén đối ẩm.

Bọn họ tận tình trò chuyện, từ thiên văn địa lý, nói đến dân chúng triều chính. Trong rượu phản chiếu một vầng trăng tròn sáng tỏ, mà trong đình viện, Thái tử cười nhạt cong khóe môi, nói một hồi, y chậm rãi dừng lại, ánh mắt ngậm cười, nhìn Cẩm Y vệ giờ phút này đã say đến đỡ bàn.

"Không đại nhân, vì sao nhìn ta như thế?"

Ánh trăng hình thành một vầng sáng xinh đẹp phía sau thiếu niên, y cười dịu dàng, người còn đẹp hơn cả ánh trăng.

Không Triều hơi say híp mắt, nhìn Thái tử tuấn mỹ phi phàm, trong vẻ mặt có chút mê man, sau một hồi, hần cười nhẹ nói: "Thái tử khiến thần kinh ngưỡng, khiến thần khâm phục."

Thiếu niên có chút bất mãn: "Ta với Không đại nhân chẳng lẽ không phải bạn, vì sao còn dùng kính xưng? Vốn tưởng rằng Không đại nhân không giống những lão nho cổ hủ kia, không bỏ được phân chia tôn ti, lại không ngờ là ta nghĩ nhiều."

"Mặc Lang."

Về mặt phút chốc ngơ ngẩn, trên khuôn mặt trắng nõn thái tử lướt qua một chút kinh ngạc, Thái tử trẻ tuổi tròn to mắt, chỉ nghe Cẩm Y vệ say khướt trước mặt lại cười nói: "Chu Mặc Lang." Lời vừa nói ra, hần âm một tiếng ngã lên trên bàn, say đến bất tỉnh nhân sự.

Hồi lâu, y lặng lẽ nở nụ cười, trực tiếp đứng dậy đỡ con ma men đó lên, vừa thở dài, vừa mang người vào trong phòng: "Không Triều ơi Không Triều, ngoại trừ phụ hoàng, người chính là người đầu tiên Bồn cung tự mình chăm sóc đó. Thôi vậy, Bồn cung không so đo với con ma men."

Thái tử gian nan đỡ Cẩm Y vệ cao lớn đứng lên, lão đảo đi vào phòng.

Két một tiếng, cửa phòng mở ra, két một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Hình ảnh chậm rãi trở tối, tiếng nhạc rộng rãi bi tráng đột nhiên vang lên, chờ khán giả hoàn hồn lại, đã thấy hết thảy lại quay về hiện trường đại điển nhường ngôi. Một bàn tay dính máu "bộp" một tiếng, vĩnh viễn rơi trên mặt đất.

Cánh tay kia vừa rồi còn đỡ bả vai Không Triều, mang hần vào phòng, nhưng hiện giờ, nó rơi trong bụi đất, trắng và đen tôn nhau, đến là chói mắt.

Vốn dĩ đã không phải người cao quý, giờ phút này trở về với bùn đất, giống như đây mới là kết cục y nên có.

Hoàng đế tê tâm liệt phế hô lớn: "Lang Nhi!"

Lúc này đây, hình ảnh lại trở tối, nhưng mà không còn nội dung nữa.

Đến đây, bộ phim điện ảnh này triệt để chấm dứt.

Phụ đề từ bên dưới màn hình chạy lên, trong rạp chiếu phim, rất nhiều cô gái trẻ đã sớm không chịu nổi, khóc đến cả trang điểm cũng nhòe. Lưu Tiểu Trân cũng không ngừng khóc, trong lòng cô cực kỳ ghét Không Triều, nhưng lý trí nói với cô, Không Triều cũng không có làm sai.

Lưu Tiểu Trân đặc biệt muốn oán giận với bạn tốt của mình, nhưng cô nghĩ rồi lại nghĩ, bạn tốt chính là fan trung thành của Tần Trình. Vì thế cô chỉ có thể cắn chặt răng, tự mình lau nước mắt, ai ngờ ngay sau đó, chợt nghe bên cạnh truyền đến giọng nói tức giận phẫn hận của cô bạn: "Tra nam! Không Triều chính là đồ tra nam! Rút chym vô tình, tra nam tra nam tra nam!"

Lưu Tiểu Trân đột nhiên ngây người: "...?!"

Mà Lưu Tiểu Trân trăm triệu lần không ngờ được, sau khi cô bạn fan trung thành của Tần Trình ấy nói xong, đột nhiên, một nữ sinh ngồi ở phía trước các cô mẫn liệt quay đầu, mặt đầy nước mắt, cả giận nói: "Đúng vậy! Tra nam! Ăn xong bỏ chạy! Chạy thì thôi, hu hu hu hu... hần còn giết Thái tử đẹp như vậy QAQ không phải là con người!"

Cô bạn lập tức tán thành: "Đúng, hần không phải là người hu hu hu hu!"

Lưu Tiểu Trân: "..."

EXM?! Chúng ta xem cùng một bộ phim hả?!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tình Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chương 125

Suất đầu tiên «Trang hoa la» chấm dứt, đã là rạng sáng ba giờ. Nhưng mà nhóm dân mạng vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, ngàn vạn dân mạng canh giữ ở trên web bình luận điện ảnh, chờ khán giả đã xem phim rồi chấm điểm đánh giá bộ phim này.

Khi số điểm đầu tiên xuất hiện, giống như rất nhiều người đoán trước ——

10 điểm tròn!

[Bộ phim đặc biệt hào khí, thác nước, sa mạc gì đó đều đặc biệt xinh đẹp, tôi không biết hình dung cho lắm, dù sao thì chính là rất rung động. Phuong diện đánh võ cũng rất tuyệt! Sau đó chính là phượng diện nội dung, kết cục kỳ thật rất khiến người ta suy nghĩ sâu xa, kỳ thật tôi cảm thấy Chu Mặc Lang mà Dung Hù sắm vai không nên có kết cục thế này, nhưng cẩn thận ngẫm lại, vào thời đại đó, có lẽ chỉ có kết cục như vậy.]

Đánh giá này vừa ra, rất nhiều đánh giá tương tự mới mẻ ra lò.

[Tần Trình rất ngẫu! Dung Hù đặc biệt đặc biệt xinh đẹp! Tò vè người qua đường chuyển fan, trước kia Dung Hù diễn «Tầng mây màu đen», «Mê thành» và «Không tiếng động» tôi còn có thể nhịn được, nhưng mà cậu ấy mặc cô trang cũng không khỏi quá dễ nhìn đi a a a!]

[Cả bộ phim đặc biệt hay, đặc biệt phấn khích, mạnh mẽ đề cử!]

[A a a a a a a a một trong những bộ phim giá trị nhất năm nay tôi từng xem, cực hay! Tôi đã mua suất ba giờ rưỡi, xem lần hai xem lần hai xem lần hai!]

Đối với khán giả bình thường mà nói, bộ phim này nội dung lưu loát, tiết tấu cực nhanh, cảnh hành động hoa lệ tinh xảo, mỗi một cảnh quay đều sử dụng toàn bộ cảnh sắc chân thật, tráng lệ hào nhoáng, nơi nơi đều sinh ra nội hàm vô hiệp hào phóng không kiềm chế được.

Rất nhiều dân mạng nhìn thấy những đánh giá đó, đều càng thêm chờ mong bộ phim «Trang hoa la» này. Nhưng rất nhanh, cũng có một ít bình luận spoil xuất hiện. Có dân mạng trực tiếp công khai đại kết cục, thậm chí cái hotsearch #Dung Hù Chu Mặc Lang# còn bò lên top 10 toàn mạng.

Nhấn vào tag, liền tràn đầy spoil.

[A? Dung Dung thế mà lại là đại BOSS phản diện cuối cùng hả?]

[Dung của tôi lại diễn nhân vật phản diện? Dung của tôi diễn Hoắc thiếu soái và Tiết giáo sư quả thực chính là khóc huỷ hoại cuồng bá duệ, hiện tại lại diễn Thái tử điện hạ xinh đẹp, chờ mong chờ mong!]

Spoil phim điện ảnh là điều không thể tránh né tại thời đại internet, nhưng mà biết nội dung một bộ phim cùng với chân chính xem bộ phim đó, cũng hoàn toàn là hai việc khác nhau. Cho dù dân mạng biết Dung Hù diễn nhân vật phản diện, bọn họ cũng sẽ không bởi vậy liền không đi xem phim, phim hay luôn có thể khiến người xem lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không phải là thứ mà tường thuật tóm lược tình tiết vô cùng đơn giản có thể biểu đạt ra được.

Mà trong diễn đàn fan Dung Hù, giờ phút này trong khu thảo luận CP, một đồng lớn fan Dung còn chưa có đi vào giấc ngủ.

«Trang hoa la» chính là cục đường bự thứ hai của CP Trình Dung, thậm chí trên lễ công chiếu hai người còn công khai "show ân ái"! Loại đường bự này, fan CP Trình Dung tuyệt đối không thể bỏ qua, bọn họ đang lo lắng chờ đợi phản hồi của khán giả tiền tuyến: có thể ăn được đường sớm một giây đồng hồ cũng tốt, chỉ cần có thể liếm liếm vị ngọt, bọn họ liền cảm thấy mỹ mãn rồi!

Nhóm fan nhảy nhót chờ mong mà thảo luận trong khu, tận đến khi fan CP đầu tiên đăng topic ——

«Vào cẩn thận, mang spoil QAQ một cục đường bự, một thanh đao bự, chính mình ăn đường, khóc cũng phải đem đao cắn vào!»

Nhìn thấy cái tiêu đề này, tất cả fan CP không xem lần đầu nhất thời mờ mịt, mà fan CP đã xem phim rồi thì than thở khóc lóc vào thảo luận.

[Oa oa oa oa, không sai, cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật rất ngọt, Thái tử điện hạ thông minh bao nhiêu, coi trọng Khổng Triều bao nhiêu, đến cuối cùng cũng không nỡ nhỏ cò tận gốc mà giết hán. Nhưng Khổng Triều thì sao? Hắn thật xấu, thế mà hắn lại giết wuli Thái tử điện hạ!]

[Lúc kết thúc tui ở trong rạp chiếu phim khóc đến rối tinh rối mù, fan CP bên cạnh tui cũng khóc gần chết, tui tui rất muốn vọt vào trong phim, chém chết tên phụ bạc Khổng Triều!]

[Đúng! Mấy thím cũng thấy Khổng Triều là một tên phụ bạc đúng không? Tui cũng thấy vậy! Đêm đó, có phải Thái tử điện hạ ấy ấy với hắn không? Khổng Triều đáng chém ngàn đao, anh đã làm cái loại chuyện đó với Thái tử điện hạ phong hoa tuyệt đại của tui, ăn sạch sẽ bỏ chạy cũng liền thôi, anh còn giết y! Lương tâm anh không đau sao.jpg]

[Không Triều: Cảm Y vệ của chúng ta không có lương tâm.jpg]

Fan CP ở một bên vậy xem: "..."

EXM?!

Mấy người rớt cuộc đang nói cái gì?!

Một cục đường bự, một thanh đao bự?

Đêm hôm đó?!

Không Triều giết Chu Mặc Lang?!

Vốn dĩ vô số fan CP đều tính toán thức đêm nghe một chút đường spoil của khán giả tiền tuyến, tiếp đó liền thành thành thật thật ngủ một giấc, ngày hôm sau rồi giường liền mý mẩn đến rạp chiếu phim, há mồm ăn đường bự của CP Trình Dung nhà mình. Hiện tại, lại nói cho bọn họ biết, Không Triều giết Chu Mặc Lang?!. Giết Chu Mặc Lang?!. Máy người dám lặp lại lần nữa không! Còn để cho người ta ngủ hay không hả!

[Cầu spoil! Rớt cuộc xảy ra chuyện gì? Không Triều giết Chu Mặc Lang hả?]

[Trái tim mị đột nhiên có chút không khỏe, đây là cái quỷ gì, Thái tử điện hạ bị Không Triều giết? Nhưng không phải trên lễ công chiếu Tần thần có nói, hần cảm thấy người Không Triều tôn trọng nhất, kính nể nhất, thích nhất chính là Thái tử điện hạ sao?!]

Rất nhanh liền có fan CP hỏi âm: [đúng! Đến giờ tôi vẫn cảm thấy, Không Triều thật sự rất sùng kính Thái tử điện hạ, nói là thích cũng không đủ. Nhưng mà hần rất cố chấp, hần... hần... hu hu hu hu, không muốn nói nữa, vừa ngọt vừa nghẹn. Mình nhìn tưởng nó là đường, ăn hết mới phát hiện là vụn thủy tinh. Mình cho là vụn thủy tinh, nhưng kỳ thật bên trong còn bỏ thêm dao nhỏ! Nhưng con dao nhỏ này, kỳ thật lại rất ngọt! Hu hu hu hu!]

Fan CP về mặt mờ mịt: "..."

Đây rớt cuộc là cái quỷ gì?

Rớt cuộc là đường, hay là vụn thủy tinh, hay là dao nhỏ?!

Dù sao vé «Trang hoa la» cũng đã mua xong, dù nhận được spoil, biết kết cục bộ phim này là Dung Hù bị Tần Trình giết chết, nhưng nhóm fan vẫn không chút do dự, cầm ba bốn bịch khăn giấy, tung tăng chạy vào rạp chiếu phim.

Sau đó, khi bọn họ rời khỏi rạp chiếu phim, bọn họ khóc rống không thôi, nước mắt vừa lạch cã lạch cạch rớt trên điện thoại di động, ngón tay lại không ngừng đăng topic trong khu CP ——

[Cuối cùng mị cũng hiểu rõ cái gì gọi là trong đường đeo dao, trong dao mang đường rồi!]

[Ngược đến độ tôi không thể tự gánh vác sinh hoạt luôn, hiện tại tiểu thuyết BL cũng không dám viết như vậy, thế mà Lưu lão lại dám quay như vậy! Có ai nghĩ giống tôi không, cuối cùng lúc Thái tử hồi ức, chỗ đó hần nên có truyện nhi! Có tác giả nào không? Có sama nào viết ra không!]

[Đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy. Thái tử và Không Triều đều say, say rượu loạn tính, đây không phải là nhất định sao! Câu nói cuối cùng của Thái tử đến nay tôi cũng còn nhớ rõ, y nói, Không Triều, người đối xử với ta như vậy, lương tâm người không đau sao? Đây nói lên cái gì? Đây nói lên Không Triều thượng wuli Thái tử điện hạ, tên tra công hần, còn quên mất, cuối cùng thế mà lại còn giết Thái tử điện hạ!]

[Không chỉ vậy! Hần còn một mũi tên bắn thủng tay điện hạ, chém gãy bả vai điện hạ, sau đó một đao xuyên tim QAQ! Nói ra trái tim của mị đều đau nè, oa oa oa oa, khi đó điện hạ mang tâm tình gì, khẳng định y đặc biệt khó chịu, khẳng định y đặc biệt đau, khẳng định tim y đều nát, hu hu hu hu!]

Giữa trưa cùng ngày, liền có hơn mười tác giả trong giới trực tiếp cho ra sản phẩm——

[Trầm tam vạn: một bản fanfic, Không Triều x Chu Mặc Lang. «Thanh nguyệt Mặc Lang», mọi người hiểu mà, lấy cái xe ra lái nào. [hình ảnh]] (*lái xe = xxoo*)

[Sữa chua Tinh Nhị: ngược chết tui, buổi sáng xem phim xong, cánh tay kỳ lân của tui liền rục rịch. Nhanh chóng, ra bản manga đầu tiên, tôi không lái xe đâu, chúng ta YY một chút, giả thiết Thái tử kỳ thật không có chết, kỳ thật y giả chết! [hình ảnh]]

[Thỏ giấy ngọc: vẽ một tấm ảnh cho điện hạ QAQ điện hạ rất đẹp, lúc nhìn thấy điện hạ lên đài, tôi cảm thấy cả người đều không ổn. Tuy rằng trước khi xem phim đã biết cuối cùng điện hạ sẽ chết, nhưng nhìn thấy y một thân hoa phục, cuối cùng thế mà lại chết chặt vật như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy điện hạ càng đẹp! Trước kia là trích tiên, cuối cùng biến thành phẩm nhân, đẹp càng hấp dẫn, hức hức hức. [hình ảnh]]

Cùng ngày khởi chiếu «Trang hoa la», vô số người yêu điện ảnh kích động vào rạp chiếu phim, sau đó hưng phấn mà rời đi. Có người vì Chu Mặc Lang chết đi mà cảm thấy tiếc hận, không khỏi rơi nước mắt, nhưng mà có người không quá cảm tính bị bộ phim này hấp dẫn thật sâu, đồng thời phát hiện, bộ phim này hình như có rất nhiều chỗ "không hợp lý".

[Có phải «Trang hoa la» sẽ có phần hai không? Cảm giác để lại rất nhiều phục bút. Ông Vương gia trước kia chỉ từng xuất hiện có một lần, mà còn là

tùy tiện xuất hiện trong miệng Thái tử Chu Mặc Lang, thế mà cuối cùng lại là nhân vật quan trọng như vậy, dường như rất không đồng nhất.]

[Tôi cũng thấy nên có phần hai, Thịnh Các lão rồi cuộc bệnh chết như thế nào, thật sự là bệnh chết hả?]

[Chỉ mình tôi hoài nghi, Thái tử thật sự là giả sao? Tuy rằng năm đó Thịnh Các lão tổn thời gian hai năm, mới điều tra ra Thái tử đúng là giả, nhưng tôi luôn cảm thấy quái quái.]

Rất nhiều fan điện ảnh đưa ra hoang mang của mình trên internet, bọn họ vô cùng tích cực thảo luận phức bút để lại trong bộ phim, cố gắng đi tìm ra lời giải. Loại tình huống này đã sớm trong dự kiến của Lưu lão, ông cụ vô cùng bình tĩnh liên hệ một vị đại sư bình luận điện ảnh mình vô cùng hiểu biết.

[Đạo diễn lão Lưu: thời cơ không sai biệt lắm, lão Trịnh, cảm ơn ông giúp việc này.]

[Trịnh giáo sư thích xem điện ảnh: ha ha, không cần khách khí. Đêm qua ở hội trường thủ đô tôi xem thực thỏa mãn, nhưng kỳ thật lão Lưu à, buổi chiều hôm qua tôi xem bộ phim này lần hai, ông thật sự là để lại không ít phức bút nha, xem lần thứ hai tôi mới ghi chép lại tạm ổn. Hỏi một câu, có nghĩ về việc quay phần hai không?]

[Đạo diễn lão Lưu: ông nói cái gì chứ, nếu có thời gian có tài chính có kịch bản, phòng bán vé phần một lại không tồi, tôi khẳng định sẽ quay phần hai. Có điều độ khó của việc này, ông cũng biết lớn bao nhiêu đó, tôi chỉ để lại khả năng quay phần hai thôi.]

[Trịnh giáo sư thích xem điện ảnh: ha ha, tôi hiểu tôi hiểu, muốn tụ tập Tần Trinh và Hoàng Lôi cùng một chỗ, quả thật khó khăn. Hơn nữa may mắn là, trong phần một ông đã cho nhân vật của Dung Hủ chết rồi, bằng không tôi cảm thấy về sau ông muốn tìm được lúc cậu ta rảnh, khó khăn cũng không nhỏ. Nghe nói gần đây cậu ta đang chuẩn bị đi quay phim mới của thẳng nhóc Clemens kia.]

Hai người lại trò chuyện chốc lát, mười phút sau, đánh giá tròn điểm đầu tiên đăng trên trang web bình luận điện ảnh.

«Cầm tú lung linh thủ, nhất khúc định quân tâm. Thiên thu minh nguyệt dạ, huyết nhận trang hoa la.»

Trịnh giáo sư là một trong những người bình luận điện ảnh nổi tiếng nhất của Hoa Hạ, có được hơn tám triệu fan, không thua rất nhiều minh tinh hạng hai. Vị giáo sư này vô cùng am hiểu việc đào móc những thứ sau lưng bộ phim, phân tích hoàn toàn chính xác một bộ phim cho người xem, để khán giả hiểu rõ thứ bọn họ xem rốt cuộc là cái gì —— đây là nguyên nhân fan của Trịnh giáo sư đông đảo.

Rất nhiều fan của Trịnh giáo sư đợi cả ngày, thật vất vả mới chờ được đánh giá của giáo sư vào lúc chạng vạng, nhấn vào xem, mới nhìn đến câu đầu tiên, bọn họ liền đồng loạt sững sờ ——

[Bạn thật sự xem hiểu bộ phim điện ảnh này sao?]

Bạn thật sự xem hiểu bộ phim điện ảnh này sao?

Chẳng lẽ, bọn họ vẫn chưa xem hiểu bộ phim này hả?!

Kế tiếp, Trịnh giáo sư dùng văn chương đơn giản sắc bén, dứt khoát hẳn hoi phân tích «Trang hoa la».

[Đầu tiên là trang hoa la, rốt cuộc là thế nào?]

Trang hoa la là một loại hàng dệt tơ cao cấp thời cổ đại Hoa Hạ, đến thời Tống Minh, ứng dụng rộng khắp... Trong thiết lập của bộ phim, Minh triều những năm cuối, tay nghề trang hoa la từ từ biến mất, người thừa kế trang hoa la chính thống nhất Tô Châu chính là phu nhân Thịnh gia, bà cũng đem ngón nghề này truyền cho con gái của mình và người nhà.

Nguy ý, Thịnh Các lão biết dệt trang hoa la, ít nhất là trang hoa la đơn giản.

Trong mở màn phim liền có chi tiết, Cầm Y vệ áp giải Thịnh Các lão hồi kinh, ra roi thúc ngựa, nhưng Thịnh Các lão cũng không có bị nghiêm mật khóa ở trong cũi, mà là cưỡi ngựa cùng một Cầm Y vệ. Chỗ này có lẽ là bởi vì Cầm Y vệ kính trọng đại nho, không đành lòng lấy thái độ với tù nhân đối đãi đối phương, nhưng chỗ này có thể chú ý: lúc ấy ngồi chung một con ngựa với Thịnh Các lão, đúng là đồng hương của Không Triều.

Nếu bạn biết mình sắp chết, có lẽ ngay cả mặt hoàng đế cũng không thấy, bạn sẽ muốn làm cái gì?

Bạn muốn đem bí mật của mình nói cho người khác biết, nhưng con người lại là không đáng tin nhất, cho nên bạn phải giấu bí mật này đi.

Vì thế, Thịnh Các lão hỗ trợ sửa quần áo, suốt đêm thêu hoa văn trang hoa la đặc biệt lên trên ngực áo Cầm Y vệ, có lẽ ông nói với người đồng hương ấy như vậy: "Nếu người tin lão phu, bộ quần áo này liền là chứng cứ. Một ngày kia, minh oan cho lão phu, liền cấy vào vật ấy."

Vô cùng hiển nhiên, nhóm Cầm Y vệ đều rất tôn kính Thịnh Các lão, nếu không sẽ không dẫn ông cưỡi ngựa.

Sau đó là bên phía Thái tử, trên thực tế, người vạch trần chân tướng ly miêu đối Thái tử, hẳn không phải là mẹ ruột của Thái tử. Hiếu Từ hoàng hậu là một người thông minh, có thể giấu mười cung nữ mang thai ở trong cung, lại không phát hiện người mình muốn đánh chết, kỳ thật còn có một hơi sao?

...

Những phục bút tôi có khả năng nhìn thấy trong cả bộ phim đã công bố gần đủ, cuối cùng tán gẫu về hai người Không Triều và Chu Mặc Lang một chút.

Không Triều niên thiếu gia đạo sa sút, võ nghệ cao cường, tuổi còn trẻ liền lên tới chức Chi huy sứ Cẩm Y vệ, rất được trọng dụng. Người này có dũng có mưu, trọng tình trọng nghĩa, sát phạt quyết đoán, lại không mất nhân từ. Nội tâm người như thế, có một nguyên tắc xử sự làm người của chính mình.

Người có ân, tất trọng báo.

Người có thù, trả gấp mười.

Trong lòng nhân vật kia mang theo trung nghĩa truyền thống nhất của thời đại ấy, đầu tiên là trung, rồi lại tới nghĩa. Cho nên giữa trung quân và báo nghĩa, hẳn lựa chọn cái đầu, buông tha cái sau, tự tay giết chết Thái tử đối đãi mình không tệ.

Đây là nguyên tắc của hắn, hắn báo thù cho huynh đệ, trung với hoàng đế, hắn đem những điều đó đặt ở trước nghĩa khí.

Mà Chu Mặc Lang, có lẽ sống nom nớp lo sợ. Dung mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, có tài trị thế, cũng có lòng hiếu tử. Bất luận là y biết thân thế của mình vào lúc nào, tận đến cuối phim, y vẫn một lòng hiếu thảo với hoàng đế, người này có lòng dạ, có khát vọng, nhưng mà cũng có âm ngoan không từ thủ đoạn chôn ở trong bản chất.

Tội mưu nghịch của Thịnh Các lão, là Thái tử một câu định ra, cuối cùng sao trầm cả nhà.

Cái chết của mười một Cẩm Y vệ, là Thái tử lệnh Đông Hán đi làm, không hề lưu tình.

Rồi sau đó đưa quân cờ trung thành và tận tâm nhất trong tay mình cho Không Triều, xem như vật chết, đủ thấy tâm địa tàn nhẫn.

Nhưng trong phim, người này cũng không phải không có tình nghĩa. Đối với phụ thân, y có tình thân; đối với Không Triều, y có lòng yêu tài chí lớn gặp nhau. Cho nên y bằng lòng hy sinh một quân cờ, đổi cho Không Triều không chết, có lẽ như vậy, y cũng có thể làm bộ như mình còn chưa có lãnh huyết vô tình đến thế, còn hiểu được tình cảm.

Nhưng chính vì hành động đó, hoàn toàn làm tất cả kế hoạch của y nước chảy về biển đông.

Cái gọi là lòng đế vương, là lòng của thiên hạ, không phải là của một người hoặc là lòng nhân từ đơn thuần. Chu Mặc Lang không thể chân chính vì cái lớn mà bỏ cái nhỏ, là nguyên nhân căn bản y thất bại.

«Trang hoa la» đáp nặn ra hai nhân vật như vậy, đáng để xem lại nhiều lần, thưởng thức lần nữa.

Rất thích đôi câu thơ tuyệt vời của bộ phim điện ảnh này, sau khi xem phim, mới thấy vô cùng thỏa đáng.

Cầm tú lung linh thủ, nhất khúc định quân tâm. Thiên thu minh nguyệt dạ, huyết nhận trang hoa la.]

Đánh giá của Trịnh giáo sư vừa đăng lên, nhất thời nhắc lên một trận thảo luận càng thêm nhiệt liệt trên internet.

Trước đánh giá này, cũng không phải không có nhà phê bình điện ảnh phân tích phục bút và chi tiết của phim, nhưng chưa có nhà phê bình điện ảnh nào có thể phân tích cẩn thận như vậy.

Trịnh giáo sư một hơi nói ra mười ba phục bút, đa phần đều là chi tiết sơ lược trong phim, trừ khi là người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp, khán giả bình thường dù có xem ba chục lần, cũng nhìn không ra trong một giây ngắn ngủn, lướt qua màn ảnh ấy, thế mà lại ẩn giấu nhiều thứ như vậy.

Có một đại sư chuyên nghiệp tiến hành phân tích, vô số dân mạng cũng phát biểu ý kiến của mình ——

[Tuy rằng tôi không nhìn ra phục bút mà Trịnh giáo sư nói, nhưng tôi làm một người mẹ, nếu tôi biết con trai của mình hiện tại sống rất tốt, tôi sẽ không muốn nhận thân với nó đâu, lại càng không cần nói là tự tay đẩy nó vào hố lửa.]

[Tuy rằng thực khổ sở, vì sao Không Triều muốn giết Thái tử, nhưng kỳ thật cũng đúng, người thời đó vô cùng chú trọng huyết mạch hoàng thất, Thái tử lại tâm cao khí ngạo như vậy. Trước mặt văn võ bá quan, y bị vạch trần, hại y chính là bạn tốt tri kỷ của y, phụ thân mình kính yêu lại không tin y, kỳ thật y đã sớm không muốn sống chẳng, chỉ là muốn để Không Triều chấm dứt mình.]

Bình luận nhiều đến đếm không xuể xuất hiện ở trên các trang web bình luận điện ảnh lớn.

Có bao nhiêu bình luận điện ảnh, liền chứng minh có ít nhất bảy mươi vé xem phim!

Phòng bán vé ngày khởi chiếu của «Trang hoa la», 490 triệu!

Chỉ một ngày, lại có được phòng bán vé gần năm trăm triệu, hoàn toàn toàn vượt qua kỷ lục của «Mê thành», trở thành bộ phim điện ảnh có phòng bán vé lần đầu cao nhất vào sáu tháng cuối năm 2044.

Kỳ thật phòng bán vé «Trang hoa la» cũng nằm trong dự đoán của khán giả, Lưu lão và Tần Trình cách sáu năm lần thứ hai hợp tác, trong phim còn có ảnh hậu như Hoàng Lôi, lại thêm loại tiểu sinh nhân khí cao như Dung Hù, phòng bán vé bộ phim thương nghiệp này muốn thấp cũng không có khả năng.

Mà xu thế của «Trang hoa la» sau hôm phim khởi chiếu, một chút cũng không có yếu bớt!

Phòng bán vé ngày thứ hai, 490 triệu! Ngang với ngày đầu tiên!

Trên internet, không biết là có phải do nhân viên tuyên truyền của đoàn phim «Trang hoa la» ở sau lưng thúc đẩy hay không, nhóm fan điện ảnh vẫn luôn không ngừng thảo luận về chi tiết của bộ phim này. Đôi khi phân tích bậy, nhưng đôi khi lại thật sự là phục bút Luru lão đặt ra, nhóm dân mạng tựa như say mê tham gia trận đấu, ai tìm được trước, người đó liền thắng.

Muốn chân chính tìm được hàm nghĩa của bộ phim này, không xem trên hai ba lần, căn bản không có khả năng. Vì thế, loại hình thức marketing này khiến tỉ lệ xem lại của «Trang hoa la» tương đối cao, rất nhiều dân mạng đều khoe về xem lần hai, lần ba của mình trên internet.

Nurong theo làn gió đông này, «Không tiếng động» vào bảy ngày chiếu phim cuối cùng, cũng nhận được một lần âm phòng bán vé.

Cuối tháng mười hai, «Không tiếng động» xuống rạp, bộ phim văn nghệ này thổi quét phòng bán vé 3,9 tỷ, trở thành phim văn nghệ có phòng bán vé cao nhất năm 2044, hiện nay điểm tổng hợp trên trang web bình luận điện ảnh cao tới 9.3!

Hứa đạo biết được tình huống, còn cố ý gọi điện thoại cho Luru lão khoe khoang, rằng mình ké nhiệt độ của «Trang hoa la». Đối với việc này, Luru lão hết sức ghét bỏ hồi ngược lại: "Ông chỉ có chút tiền đồ ấy thôi sao?"

Hứa đạo: "\$#%! # \$! #!!!"

Bản thân Luru lão chính là một đại đạo vô cùng giỏi về quay phim tình cảm, trước đây trong tất cả những bộ phim ông quay, cảnh tình cảm đều là một điểm sáng lớn. Nhưng cô tình bộ «Trang hoa la» này, cảnh tình cảm của nam nữ chính ít đến đáng thương, gần như là một bộ phim nam chính thuần túy, hơn nữa tận đến cuối cùng, Không Triều đều luôn mồm hô "Thịnh cô nương", dường như thật sự không có tình cảm dư thừa với Thịnh Tương Quân.

Vì thế trong bộ phim này, rất nhiều fan đều chuyển ánh mắt lên việc tình cảm của hắn.

Một bộ «Tàng mây màu đen», CP Trình Dung cứ như vậy sinh ra.

Một bộ «Trang hoa la», CP này cực hot, nhiệt độ thảo luận CP trực tiếp vượt qua ba bậc, hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhất CP trong vãi CP của Dung Hủ.

Có rất nhiều fan bị dao nhỏ tổn thương, sôi nổi tỏ vẻ lui nhóm. Nhưng mà, trên thế giới này không thiếu nhất chính là câu huyết, người người đều yêu cầu huyết, tựa như người người đều yêu hồng chuyện, khi Luru lão tự mình chuẩn bị một cái bồn cho fan, nhóm tác giả giới fan trực tiếp đổ máu chó vào trong đó, làm chính là thuận tay thuận thực.

Trong CP Không Triều và Chu Mặc Lang, kinh điển nhất chính là tình tiết "uống rượu dưới trăng, cùng giường chung gối".

Trong một trăm tác phẩm fanfic, gần như có tám mươi cái, đều dùng tình tiết này. Các tác giả điên cuồng lái xe, fan CP chỉ cần há há mồm, là có thể ăn được một đồng một đồng lương thực, còn có thể tạm thời vứt bỏ kết cục «Trang hoa la», coi như nó không tồn tại, chúng ta tự vui về vậy!

Nếu chỉ là như thế, thì chênh lệch của CP màu với những CP khác chỉ sợ cũng sẽ không lớn đến vậy.

Mặc cho ai cũng không ngờ, làm fan đại gia nổi tiếng trong nhóm fan Dung, vào hôm sau ngày khởi chiếu, Liên Dung Tranh Từ Hãm thế mà lại đăng một cái weibo: [#Trình Dung# #Không Mặc# Không Triều và Vương gia liên thủ thăm dò tin tức của Chu Mặc Lang, trong đó có ba ngày. Bảo bảo cảm thấy, có phải Không Triều... cần thăm dò vết bớt của Thái tử hay không? Vết bớt, a coi quần áo a. Hừm... Thái tử khẳng định không chết! Có Không Triều ở đó, Thái tử tuyệt đối không chết!]

Nhóm tác giả là fan CP Trình Dung tuy nói cũng có không ít fan, nhưng lượng fan của bọn họ nào có thể so sánh với Liên Dung Tranh Từ Hãm?

Ngay sau ngày phim khởi chiếu, Liên Dung Tranh Từ Hãm còn trực tiếp show ra một ngàn cuộn vé xem phim «Trang hoa la», quả nhiên là hào khí tận trời, lại hút một đám fan yêu thích hình tượng "hũ thần trắng giàu đẹp ngốc mạnh".

Khi Liên Dung Tranh Từ Hãm đề xuất tình tiết này, lại có một đồng tác giả bắt đầu viết về việc đó. Hơn nữa, tựa như ngược văn kỳ thật luôn làm cho người ta khắc sâu ấn tượng hơn ngọt văn, máu chó nếu rải tốt, vậy liền đủ tê sướng, có thể làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Việc Không Triều giết Thái tử là dao nhỏ đúng không?

Đúng!

Nhưng mà chỉ cần dùng tốt, thì chính là một chậu máu chó đó!

Sau khi «Trang hoa la» chiếu phim, Luru lão cho nhân viên đoàn phim một kỳ nghỉ, chuẩn bị sáu ngày sau lại bắt đầu tuyên truyền lưu động toàn cầu. Ba ngày đầu, mỗi khi Dung Hủ rời giường, liền nhìn thấy Tần Trình cầm kịch bản, ngồi ở phía trước cửa sổ, về mặt bình tĩnh ngồi xem.

Mới đầu cậu còn tưởng rằng Tần Trình đang xem kịch bản phim mới, ai ngờ có lần vô ý phát hiện: "Anh đang xem kịch bản «Trang hoa la» hả?"

Về mặt kinh ngạc của thiếu niên rơi vào trong mắt người đàn ông, người kia bình tĩnh gật đầu, giọng điệu trầm ổn nói rằng: "Ừm."

Dung Hù: "..."

Một lát sau, cậu nhện không được hỏi: "Cho nên nói, bộ phim này không phải đã chiếu rồi sao, sao còn xem kịch bản?"

Người đàn ông tuần mỹ không tỳ vết vẻ mặt trịnh trọng, giọng điệu trấn định hỏi đáp: "Ôn cái cũ học cái mới."

Dung Hù: "..."

Đáp án chân chính khi Dung Hù nhìn thấy cái weibo kia của Liên Dung Tranh Từ Hãm, mới đột nhiên vạch trần.

Không phải chỉ là muốn tìm ra một tình tiết, khiến CP này càng hot sao. Còn ôn cái cũ học cái mới... thánh nhân biết anh lấy cớ như vậy, cẩn thận nửa đêm tới tìm anh đó!

[Bàn luận làm thế nào hoàn nỡ mà ăn một quả cam: Tip.2 nhất định là mình ăn một quả cam già ...]

Có điều Dung Hù cũng không quá chú ý nhóm fan CP của mình, đối với nhóm fan Trình Dung, cũng chỉ vì Liên Dung Tranh Từ Hãm, cậu mới cố tình chú ý. Cậu đương nhiên không biết, ngày đầu tiên «Trang hoa la» chiếu phim, kỳ thật có rất nhiều fan CP bị con dao nhỏ thối độc này đâm bị thương, rung rung vút hỏ.

Loại tình huống này Liên Dung Tranh Từ Hãm có thể nhện sao?! Lập tức liên hệ một tác giả về tranh thương nghiệp chuyên nghiệp, vẽ cho mình một tấm ảnh fanfic CP Không Mặc. Cũng không cần tấm ảnh này làm chuyện dư thừa, trực tiếp tự mình làm đầu lĩnh, sau đó mỗi ngày share các loại tài nguyên CP được các tác giả sản xuất ra!

Dung Hù chỉ tùy tiện xem weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, cậu nào ngờ được, bạn Liên Dung Tranh Từ Hãm này, thế mà thật sự không chỉ là share, kỳ thật cũng có nhấn vào xem mấy cái tài nguyên... và H vẫn đó...

Ngay cả fan lớn trong nhóm fan CP cũng đã tích cực như vậy, những fan khác đương nhiên cũng phải hành động. Dù con dao nhỏ «Trang hoa la» này có độc như thế nào nữa, bọn họ cũng muốn liều mạng chuyển con dao nhỏ này thành đường, nghĩ tất cả biện pháp! Hấp dẫn fan!

Dung Hù chỉ nhìn thấy thứ nhất, không thấy được thứ hai, nhưng mà chỉ mỗi cái cớ gọi là "ôn cái cũ học cái mới" của người đàn ông nào đó, cậu cũng đã bắt đầu hoài nghi thế giới quan của mình rồi. Mỗi khi phát hiện Liên Dung Tranh Từ Hãm share weibo, cậu liền về mặt phức tạp ngồi ở trước mặt Tàn Trình, nhìn đối phương cúi đầu xem di động.

Ngẩng đầu là Tàn Trình vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu là Liên Dung Tranh Từ Hãm chume chume.

Trong lòng Dung Hù vừa thấy buồn cười vừa cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng lại cảm thấy... có một chút đáng yêu.

Đến tối hai người ăn cơm, Dung Hù thăm dò nói rằng: "Bên ngoài có rất nhiều người đang thảo luận về nhân vật của hai chúng ta trong «Trang hoa la». Em luôn cảm thấy, có phải bọn họ suy nghĩ nhiều không, chỉ là uống rượu thôi, Lưu lão không có nhiều ý tứ như vậy đi?"

Tàn Trình rũ mắt, vẻ mặt trấn định: "Ừm, anh cũng cho là như thế."

Dung Hù: "..."

Anh mới không có cho là như thế đâu! Xế chiều hôm nay anh còn nói, có thể cho Không Triều đi thăm dò vết bớt của Chu Mặc Lang, có thể cời quần áo, có thể làm chuyện xấu hổ xấu hổ xấu hổ!!!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến ngày thứ ba sau khi phỏng vấn về ổn định, hai người cũng không chú ý tới chuyện «Trang hoa la» nữa, mà là chân chính nghỉ ngơi. Cùng ở nhà xem điện ảnh, chơi game, người thua phải đi nấu cơm, người thắng có thể được một cái moazz moazz.

Tuy nói trên phương diện chơi game Dung Hù không có thiên phú gì, nhưng kỹ thuật của Tàn Trình càng không ra làm sao. Giữa trưa, người đàn ông nào đó liên tiếp thua ba ván, bất đắc dĩ đứng dậy nấu cơm, vừa mới đi được hai bước, tay trái đã bị người giữ chặt.

Tàn Trình kinh ngạc xoay người, cúi đầu nhìn về phía thiếu niên nhà mình.

Chỉ thấy Dung Hù mặc một thân quần áo ở nhà màu kem giản lược thoải mái, hơi hơi ngửa đầu, cười nhạt nhìn mình. Cặp mắt xinh đẹp kia cong thành hình trăng rằm, không có tao nhã loá mắt như Chu Mặc Lang, nét đẹp càng nhu hòa hơn vài phần, cậu cứ như vậy ngẩng đầu nhìn mình, thật lâu sau, khóe miệng nhếch lên: "Tàn Trình, là diễn viên em thích nhất."

Hai mắt phút chốc tròn to, người đàn ông còn chưa kịp phản ứng, lại nghe thiếu niên thấp giọng cười nói: "Cũng là người em thích nhất."

Lời vừa nói ra, cánh tay Tàn Trình đột nhiên bị kéo xuống, một cái moazz vang dội hạ xuống ngay trên gò má hấn. Khi hạ xuống cái hôn này, Dung Hù còn cố ý thấp giọng nói: "Chume."

Vành tai phút chốc nóng lên, trong mắt người đàn ông lướt qua một tia kinh ngạc, lại nghe thiếu niên nghiêm túc nói: "Người thắng, không phải là có thể có một nụ hôn sao?"

Tần Trình "... Ừm"

Trong ánh mắt ngậm cười của thiếu niên, Tần Trình xoay người vào phòng bếp, bước chân nhanh hơn, vành tai hồng rực.

Nhìn bóng lưng hắn, Dung Hù không kìm lòng nổi mà nở nụ cười, ngay cả bản thân cậu cũng không phát hiện, ánh nắng xán lạn ảm áp từ phía sau cậu chiếu rọi tới, khiến vẻ mặt cậu càng thêm dịu dàng.

Yêu đương, không phải là luôn cưng chiều đối phương sao?

Không chỉ là anh cưng chiều em, em cũng rất muốn cưng chiều anh, muốn cho anh có được thứ tốt nhất thiên hạ.

Toàn bộ ngày nghỉ, trôi qua ngay trong cuộc sống ở chung đơn giản ngọt ngào như vậy. Giữa trưa ngày thứ sáu cơm nước xong, Dung Hù bắt đầu sửa soạn hành lý. Tuy nói hai ngày nữa cậu phải bay đến Mỹ, tham gia huấn luyện của «Ba nghìn hai trăm dặm», nhưng cậu cũng phải đi theo đoàn phim «Trang hoa lệ», tiến hành ba đợt truyền truyền.

Sau khi cất toàn bộ đồ đạc, đã là buổi chiều bốn giờ, ngay lúc này, Dung Hù lại nhận được điện thoại của La Chấn Đào.

Nhìn tên của đối phương lóe lên trên màn hình điện thoại, Dung Hù kinh ngạc nhũm mày: thường La Chấn Đào sẽ không tùy tiện gọi điện thoại cho mình, bình thường đều là trực tiếp liên hệ trên wechat, như vậy rất tiện. Nếu như là gọi điện thoại, thường thường là chuyện tương đối phức tạp, hoặc là việc gấp.

Nếu như là việc gấp...

Danh sách đề cử giải Kim Phượng hình như là có trong mấy ngày này nhỉ?!

Nhận điện thoại, Dung Hù nhẹ cười nói: "Anh La, là danh sách đề cử giải Kim Phượng có rồi hả?"

Đầu kia điện thoại đột nhiên dừng lại, La Chấn Đào đề nén kích động, nhanh chóng nói rằng: "Không phải, tiểu Hù, giải Kim Phượng phỏng chừng còn hai ngày nữa mới có thể công bố. Là Dương Trường Trung, cậu hẳn là biết hắn đi? Người soạn nhạc tối cao Hoa Hạ, đã từng là thầy của Lăng Tiêu. Vừa rồi hắn liên hệ anh, nói là muốn hỏi cậu một chút, cậu có ý muốn ca hát hay không!"

Hết chương 125.2

Tần Tranh Tranh: oa a ~ Trình Dung có nhiều đường ăn như vậy, mọi người còn không mau vào hồ đi ~

Dung Dung: ông xã nhà tui hình như tinh thần phân liệt, làm sao giờ, online sốt ruột chờ!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126: Chương 126

Cái tên Dương Trường Trung, Dung Hù tự nhiên từng nghe qua.

Ở giai đoạn đầu của «Tầng mây màu đen», Dung Hù liên thường xuyên đối diễn với một nam diễn viên trung niên, nhân vật đối phương sắm vai chính là Dương Trường Trung.

Lăng Tiêu là tự học thành tài không sai, nhưng sau khi hắn được người tìm kiếm ngôi sao đào ra, hắn cũng theo hệ thống mà học tập tri thức nhạc lý chuyên nghiệp, thầy dạy hắn lúc ấy chính là Dương Trường Trung không lớn hơn hắn mấy tuổi. Dương Trường Trung đem khối ngọc thô ấy tạo thành bảo thạch trong suốt sáng ngời, là một trong những người cả đời này Lăng Tiêu tôn kính nhất.

Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài, năm nay Dương Trường Trung không đến năm mươi tuổi, lại là nhạc sĩ tối cao của Hoa Hạ. Phong cách của hắn bẻ bộn đủ loại, bất luận là rock hay là trữ tình bi khúc, đều từng viết, và lại từng lấy được rất nhiều giải thưởng tác giả lớn trong nghề.

Lần này Dương Trường Trung chủ động tìm đến La Chấn Đào, xác thực khiến La Chấn Đào giật mình không thôi.

Trong giới ca hát Hán ngữ, ngoại trừ ca sĩ tự hát tự sáng tác, thì bình thường là ca sĩ chuẩn bị ra một album, sau đó sẽ chủ động tìm người soạn nhạc, người viết lời, sau khi viết nhạc xong, sẽ thu đĩa nhạc, phát hành album. Cũng không phải không có tình huống nhạc sĩ tự tìm đến ca sĩ, nhưng thường thường những nhạc sĩ đó đều tìm ca sĩ thành danh, không có khả năng tìm một người mới mà tên cũng chưa biết, càng không có khả năng tìm một người mới chưa từng hát hò.

Nhân khí của Dung Hù là không thể nghi ngờ, nhưng cậu cũng thật sự chỉ từng phát hành mỗi một bài «Thất dục». Ở trong giới ca hát, cậu là một người mới từ đầu đến đuôi.

Bởi vì ngày hôm sau phải bay đến thành phố G tham gia tuyên truyền «Trang hoa la», cho nên chàng vạng cùng ngày, Dung Hù liền đến Hoa Hạ Entertainment, gặp vị nhạc sĩ nổi danh ấy.

Khi Dung Hù vào văn phòng La Chấn Đào, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy một bóng dáng cao cao gầy gầy. Một người đàn ông xa lạ đưa lưng về phía cửa ngồi ở trên sofa, cúi đầu không biết đang xem cái gì.

Từ bóng dáng đến xem, đối phương ăn mặc thời thượng, nhìn qua hoàn toàn giống một người trẻ hai ba mươi tuổi. Chờ La Chấn Đào giới thiệu xong, Dung Hù mới biết được, người đàn ông trung niên nhìn qua không đến bốn mươi tuổi này, lại chính là Dương Trường Trung.

Dương Trường Trung buông điện thoại di động xuống, cười vờn tay: “Dương Trường Trung.”

Dung Hù tức khắc hiểu ý, đưa tay bắt tay với đối phương: “Chào ngài, tôi là Dung Hù.”

Dù đã xem qua ảnh chụp vị nhạc sĩ này, nhưng khi chân chính nhìn thấy đối phương, Dung Hù cũng không khỏi cảm nhiễm vì sức sống và nhiệt tình của người này. Hoàn toàn không giống một người trung niên gần năm mươi tuổi, Dương Trường Trung vô cùng biết ăn nói, nói năng hài hước, thường xuyên mở miệng kể chuyện cười, chọc cho La Thiên bên cạnh thường thường che miệng cười trộm.

Sau khi một giờ nói chuyện với nhau kết thúc, Dung Hù đã có hiểu biết nhất định với vị nhạc sĩ này, mà Dương Trường Trung cũng dường như đã nhận định cái gì đó.

Sắc trời đã gần tối, Dung Hù nâng tách sứ trắng lên nhấp một ngụm cà phê, khi cậu nâng tay nhìn về phía Dương Trường Trung khi, liền thấy đối phương cũng nâng tách, đang cười nhìn mình.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, Dương Trường Trung nói: “Cậu và Lăng Tiêu rất giống, nhưng vẫn có chỗ khác.”

Sau khi đóng «Tầng mây màu đen», không chỉ một người nói với Dung Hù như vậy. Kỳ thật bản thân cậu cũng biết, có lẽ cậu và Lăng Tiêu có một chút chỗ tương tự, nếu không lúc trước Lương đạo cũng sẽ không bảo Dung Hù tới thử vai. Nhưng chỗ khác nhau giữa cậu và Lăng Tiêu, kỳ thật càng nhiều.

Tính cách của cậu không có dịu dàng như Lăng Tiêu, tính tình người kia đã tốt đến độ không ai nổi tức giận với hắn, điểm ấy Dung Hù tự hỏi vẫn không làm được.

Không dừng lại nhiều trên đề tài này, thiếu niên cười nhạt gật đầu: “Tôi cũng rất thích nhạc của Lăng Tiêu, nhưng thực đáng tiếc, tôi vào giới tương đối muộn, cũng không có cơ hội gặp mặt anh ấy.”

Lại trò chuyện chốc lát, Dung Hù cũng không có ý tứ chủ động mở lời, Dương Trường Trung lại ý vị sâu xa nhìn cậu, thật lâu sau, chủ động nói rằng: “Tôi có mấy bài hát, tháng này vừa mới viết xong, Dung Hù, có hứng thú hợp tác không?”

Trò chuyện lâu như vậy, chính là chờ những lời này.

Hoàng hôn ấm áp mờ nhạt vào giờ phút còn chưa hoàn toàn lặn xuống đường chân trời, đem một luồng sáng mờ cuối cùng chiếu rọi lên mảnh đất này. Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp chậm rãi nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt tách cà phê ở trên bàn, hai mắt chăm chú nhìn vị nhạc sĩ ấy, sau đó nghiêm túc trình trọng nói rằng: “Đây là vinh hạnh của tôi, Dương tiên sinh.”

Vì thế, chuyện hợp tác cứ như vậy định ra.

Dương Trường Trung cũng là nhạc sĩ được Hoa Hạ Entertainment ký hợp đồng, bàn chuyện hợp tác xong, hắn liền đứng dậy rời văn phòng, về phòng ghi âm của mình.

Bởi vì lần này gặp mặt hết sức vội vàng, ngày hôm sau Dung Hù đã phải đi, Dương Trường Trung liền không giao ba ca khúc mình đã viết xong cho Dung Hù, lúc gần đi, hắn mỉm cười nói: “Tuổi tôi đã có thể làm ba cậu rồi, cơ mà tiểu Dung, sau khi gặp mặt cậu, tôi lại cảm thấy cậu càng giống bạn tốt của tôi. Hôm nay tôi lại có một ít linh cảm, chuẩn bị trở về viết thêm một ca khúc, chờ tôi viết xong bảy ca khúc, sẽ gửi nhạc phổ cho cậu.”

Không hỏi xem rốt cuộc đối phương có xem hiểu khuôn nhạc hay không, Dương Trường Trung trực tiếp đặt ra ước định.

Trong một album bình thường có ít nhất mười ca khúc, ngụ ý của Dương Trường Trung là, album này hắn nhất định sẽ tự mình phụ trách trên bảy ca khúc. Hứa hẹn này khiến La Chấn Đào vui sướng ngây ngất, Dung Hù thì lại vô cùng bình tĩnh, lại trò chuyện với Dương Trường Trung vài câu, hai người trao đổi phương thức liên lạc với nhau, mới tách ra.

Vừa vắn cũng đến thời gian tan tầm, khi rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào mừng rỡ nói với Dung Hù về chuyện của Dương Trường Trung.

“Năm trước Dương Trường Trung soạn nhạc hai album, lượng tiêu thụ đều hơn tám trăm ngàn, có một album lượng tiêu thụ còn hơn triệu.” Vừa ấn nút thang máy, La Chấn Đào vừa nói: “Có thể sử dụng ca khúc của hắn để tiến quân giới ca hát, là một chuyện tốt. Nhưng tiểu Hù, anh cũng không ngờ, cậu lại quyết đoán quyết định tiến quân giới ca hát như thế.”

Ở chung với Dung Hù đã hơn một năm, La Chấn Đào đã sớm biết, nghệ nhân này dưới tay hắn, chưa từng buông tha ý tưởng tiến quân giới ca hát.

Chính cái gọi là diễn hay thì đi hát, hát hay thì đi diễn. Rất nhiều ảnh đế ảnh hậu Hoa Hạ đều từng đi hát, có lẽ bọn họ cũng không có thật sự lấn sân làm ca sĩ, trọng tâm vẫn đặt trên đóng phim, nhưng bọn họ đều từng hát một hai bài, chẳng hạn như Ôn Tuyền, chẳng hạn như Hạ Mộ Nhan.

Nghe La Chấn Đào nói, Dung Hủ cười nói: “Vừa lúc Dương tiên sinh có ý tưởng đó, cho nên em cảm thấy cơ hội hiếm có, không nên bỏ qua.”

La Chấn Đào tràn đầy đồng cảm gật đầu: “Đúng vậy, đôi khi chính là thiếu một cái thời cơ mang tính đột phát.”

Một tuần kế tiếp tuyên truyền «Trang hoa la», La Chấn Đào sẽ cùng tiến hành với Dung Hủ. Nhưng sau đó chờ Dung Hủ đến Mỹ quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm», La Chấn Đào sẽ ở lại Hoa Hạ, chỉ để La Thiển và bảo tiêu theo Dung Hủ xuất ngoại quay phim.

Sau khi vào bãi đỗ xe, Dung Hủ nói: “Anh La, anh mang chị tiểu Thiển đi trước đi.”

La Chấn Đào nghe vậy hơi giật mình, La Thiển trực tiếp hỏi: “Làm sao vậy, tiểu Hủ, cậu không đi với chúng tôi sao?”

Gần đây Dung Hủ bận quay phim, vẫn chưa lấy được bằng lái, không có khả năng tự lái xe.

Cũng không có một chút giấu diếm nào, Dung Hủ chuyển mắt nhìn về phía La Chấn Đào: “Vừa vặn có bạn đến công ty xử lý chuyện, hẳn tiện đường chở em một đoạn đường.”

La Thiển gật gù đầu, không nghĩ quá nhiều, La Chấn Đào lại phút chốc sững sốt, hỏi: “... Là người bạn ở rất gần cậu đó hả?”

Dung Hủ cười gật đầu.

Ba người cứ như vậy tách ra.

La Thiển và La Chấn Đào vẫn luôn nói về tình huống tuyên truyền hai ngày nay, mà Dung Hủ thì xoay người, đi theo hướng ngược lại. Cậu cũng không có chú ý tới, phía sau cậu, La Chấn Đào quay đầu lại nhìn cậu hai lần, trong ánh mắt mang theo một chút đánh giá và hoang mang. Có điều dù chú ý tới cũng không có chuyện gì quá lớn, mặc cho La Chấn Đào nghĩ như thế nào, chỉ sợ cũng không nghĩ ra, cậu và người đàn ông nào đó đã sớm ở bên nhau.

Ngày hôm sau, Dung Hủ và Tần Trình ngồi cùng chuyến máy bay, bay về phía thành phố G, tham gia tuyên truyền «Trang hoa la».

Giờ phút này, «Trang hoa la» đã chiếu được bảy ngày, tổng phòng bán vé bảy ngày 3.9 tỷ!

6 tháng cuối năm 2044, trên thị trường Hoa Hạ, bộ phim điện ảnh có phòng bán vé một tuần cao nhất chính là «Trang hoa la».

Đối với một bộ phim thương nghiệp mà nói, thành tích này tuyệt đối xem như nổi tiếng. Qua bảy ngày, phòng bán vé bộ phim này dần dần hiện ra xu thế suy giảm, cho nên cần đoàn phim tiến hành tuyên truyền, kéo nhiệt tình của người xem, kéo phòng bán vé.

Trên các trang web bình luận điện ảnh lớn, điểm «Trang hoa la» cao tới 9.4. Lượng fan điện ảnh tính bằng vạn mừng rỡ cho 10 điểm tròn, hơn nữa không biết có phải là bởi vì bộ phim này đề tài đại chúng, gần như mỗi người đều có thể xem hiểu, đều có thể cảm nhận được lạc thú trong đó hay không, mà hơn trăm ngàn fan điện ảnh cho điểm, điểm thấp nhất thế mà không hề thấp hơn 2.

Kỳ chiếu phim «Trang hoa la» có hai mươi bảy ngày, Dung Hủ chỉ tham gia tuyên truyền một tuần, sau đó phải đến nước Mỹ quay phim mới. Mà thành viên khác của đoàn phim thì cùng nhau tham gia tuyên truyền nửa tháng, đi khắp các thành phố lớn chủ yếu trên toàn cầu.

Tần Trình, Hoàng Lô, Dung Hủ, thêm Lưu lão.

Đội hình đoàn phim như vậy, khiến việc tuyên truyền «Trang hoa la» ở thành phố G thu thành công lớn. Lưu lão sớm có kinh nghiệm, trước một tháng đã thuê công ty bảo an cao cấp nhất thành phố G, phụ trách an toàn tại hiện trường tuyên truyền. Không ngoài dự liệu của ông, cùng ngày tuyên truyền, rất nhiều fan không lấy được vé vào sân đều tụ tập quanh hội trường, nếu không có bảo an giữ gìn an toàn công cộng, tuyệt đối sẽ phát sinh sự cố nghiêm trọng.

Sau khi tuyên truyền thành phố G kết thúc, chính là tuyên truyền ở Paris.

«Trang hoa la» khởi chiếu ngày 18 tháng 12 tại Hoa Hạ, ngày 22 tháng 12, đồng bộ chiếu phim trên toàn cầu. Bởi vì nguyên nhân đề tài, độ nóng phòng bán vé «Trang hoa la» ở nước ngoài kém xa trong nước, nhưng mấy năm nay theo văn hóa Hoa Hạ thâm thấu truyền bá, người ngoại quốc cũng vô cùng thích vô hiệp đạo nghĩa Hoa Hạ, cảm thấy hết sức hứng thú với «Trang hoa la».

Hơn nữa làm người ta kinh ngạc chính là, Hoàng Lô có được lượng lớn fan ở Paris, tại hiện trường tuyên truyền, số lượng fan của cô thậm chí vượt qua Tần Trình và Dung Hủ.

Hóa ra năm năm trước, vị ảnh hậu này đã từng quay một phim hợp tác Trung Pháp với một ảnh đế nước Pháp. Bộ phim hài kịch tình yêu lãng mạn duy mỹ ấy được rất nhiều người Pháp thích, đối với họ mà nói, Hoàng Lô xinh đẹp dịu dàng là tình nhân phương Đông lý tưởng của họ.

Xu thế ấy chờ sau khi đến Luân Đôn, có thay đổi cực lớn.

Trước khi buổi tuyên truyền «Trang hoa la» ở Luân Đôn mở màn, Lưu lão cố ý tìm Dung Hủ và Tần Trình. Ông cụ vẻ mặt nghiêm túc, từ trái sang phải,

từ trên xuống dưới nhìn hai người Dung Hủ vài lần, nhìn đến độ nụ cười trên mặt Dung Hủ dần dần thu lại, mới nghe Lưu lão giọng điệu nghiêm túc nói rằng: “Lần này tuyên truyền ở Anh, tôi có một ý tưởng, không biết... các cậu cảm thấy như thế nào?”

Dung Hủ kinh ngạc nâng mắt, lại nghe Tần Trình thân nhiên mở miệng: “Ý tưởng gì?”

Về mặt Lưu lão ngưng trọng nhìn hai người trước mắt, sau một hồi, đột nhiên cười ha ha, nói: “Hôm nay hai người các cậu bán hủ đi.”

Dung Hủ: “...”

Tần Trình: “...”

Lưu lão giải thích: “Nước Anh tôi đã đến rất nhiều lần, các cậu cũng biết, thế kỷ trước văn hóa đồng tính của quốc gia này đã phổ biến một thời. Mà thế kỷ này, bọn họ cũng là một trong những nước thông qua luật hôn nhân đồng tính sớm nhất. Tần Trình, Dung Hủ, nếu các cậu bán hủ, vậy hiệu quả tuyệt đối tốt hơn nam nữ chính tương tác. Thế nào, được chứ?”

Trong giới giải trí, để tuyên truyền, thủ đoạn gì đoàn phim cũng dùng ra được, bán hủ chỉ là một phương thức PR thực thông thường mà thôi.

Tháng trước Trương Đồng Đồng (nữ chính «Mai phục») đóng vai nữ chính một bộ phim truyền hình, tham gia họp báo bộ phim truyền hình ấy. Trên họp báo, cô và nam chính đương trường hôn môi, còn là hôn lưỡi, chế tạo một đề tài PR rất tốt.

Nhưng mà trên thực tế, Dung Hủ biết, Trương Đồng Đồng có bạn trai, là một nửa người trong giới. Đây chỉ là một thủ đoạn tuyên truyền thôi, hôn lưỡi cũng làm được, huống chi là bán hủ?

Trước đây lúc tuyên truyền «Mê thành», Viên đạo cũng hy vọng Dung Hủ có thể hợp tác với Bách Tích Văn, hơi bán hủ một chút. Nhưng mà lúc ấy Dung Hủ ưu tiên chuyển cự tuyệt yêu cầu của đối phương, bởi vì cậu không hy vọng chủ động cố ý làm loại chuyện đó với người đàn ông khác trước mặt công chúng.

Đương nhiên, hiện tại Dung Hủ càng chú ý một điểm: “Lưu lão, ngài làm sao biết... cái từ ‘bán hủ’ vậy?”

Nhìn về mặt thiếu niên dờ khóc dờ cười, Lưu lão nhướn lông mày hoa râm, không trả lời vấn đề này, ngược lại hỏi: “Thế nào, tuyên truyền kế tiếp, các cậu chú ý bán hủ nhé. Không ngừng tìm cơ hội bán hủ, được chứ?”

Dung Hủ cười đáp ứng, Tần Trình cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Chờ đến lúc sắp lên sân khấu, ngay cả Hoàng Lô cũng biết hai người này sắp bán hủ vào buổi tuyên truyền đêm nay.

Ảnh hậu dịu dàng che đôi môi đỏ mọng, cười nói: “Lưu lão nói không sai, tôi cũng nghe nói, ở Anh quốc, đề tài hot nhất của «Trang hoa la» chính là chuyện tình cảm của Khổng Triều và Chu Mặc Lang, hình như là cái loại Khổng Triều xem như chồng, Chu Mặc Lang xem như vợ ấy.” Hoàng Lô không quá hiểu biết văn hóa đồng tính, cũng không biết hai từ công thụ, cô cười nói: “Nếu thật sự bán hủ, có khả năng hiệu quả sẽ rất tốt đó.”

Dung Hủ bất đắc dĩ nhún vai: “Em đại khái có thể nghĩ ra được, chị Hoàng, thứ em chân chính tò mò chính là, Lưu lão thế mà cũng biết cái từ này hả?”

Lúc này, ông cụ đứng ở phía trước cười ha ha, xoay đầu lại. Lưu lão cũng không nhìn Dung Hủ, ngược lại nhìn về phía Tần Trình bên cạnh cậu, nói thẳng rằng: “Tần Trình, cậu có thể quán ‘vợ’ cậu xúu không? Tuổi tôi rất lớn sao? Năm nay tôi còn chưa tới bảy mươi đâu có được không hả, biết một vài từ ngữ mà thanh niên lưu hành có vấn đề sao? Cậu nhanh đi giải thích với ‘vợ’ cậu đi.”

Lời này vừa nói ra, Hoàng Lô nhin không được cười khẽ ra tiếng, Dung Hủ thì đột nhiên đỏ cả vành tai, thấp giọng nói: “Lưu lão!”

“Có đạo lý.”

Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên bên cạnh Dung Hủ, cậu theo bản năng quay đầu nhìn, liền thấy người đàn ông nào đó đang hơi hơi hạ mắt, con ngươi sâu thẳm trầm gút gao chăm chú nhìn cậu.

Trong lòng phút chốc hẫng một nhịp, trong ánh mắt hơi hơi trợn to của thiếu niên, chỉ thấy Tần Trình vô cùng tự nhiên vươn tay, ôm bả vai Dung Hủ, nhẹ nhàng kéo, đã kéo cậu vào trong lòng. Ở trước mặt Lưu lão và Hoàng Lô, hần như lẽ đương nhiên mà ôm vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, hơi hơi cúi đầu, ghé vào bên tai thiếu niên, giọng điệu thông dong nói rằng: “Vợ, đừng xem thường Lưu lão, ông ấy rất thòi thượng, năm nay mới sáu mươi bảy... không đúng, sáu mươi tám tuổi mà thôi.”

Hai má Dung Hủ đột nhiên nóng lên: “!!!”

Hoàng Lô hoàn toàn không cảm thấy có cái gì dị thường, chỉ cảm thấy hai người này đang nói giỡn: “Ha ha.”

Lưu lão thẹn quá thành giận: “Sáu mươi tám thì làm sao? Ít nhất tôi biết cái từ bán hủ, cũng biết đám bạn nhỏ bên dưới, hiện tại đặc biệt muốn nhìn hai người các cậu bán hủ! Bây giờ còn không lên sân khấu cho tôi? Đừng quên bán hủ!”

Hai giờ tuyên truyền kế tiếp, biểu hiện của Tần Trình và Dung Hủ khiến Lưu lão cười đến nhếch miệng.

Khi Dung Hủ nói chuyện, Tần Trình liền quay đầu, mắt mang thâm tình nhìn cậu, khiến dưới sân khấu vang lên một trận thét chói tai. Khi Tần Trình nói

đến kết cục «Trang hoa la», Dung Hù cố ý lên tiếng nói: “Khổng Triều, anh không có lỗi với em sao?”

Vì thế dưới cái nhìn chăm chú của toàn thể khán giả, người đàn ông nào đó động tác lưu loát ôm cổ thiếu niên nhà mình, đúng lý hợp tình mà ôm mười giây đồng hồ, vừa ôm thật chặt, vừa nâng micro lên, nghiêm túc nói rằng: “Đều là lỗi của anh.”

Khán giả kích động không ngừng vỗ tay thét chói tai, sắp xóc cả trần nhà hội trường lên. Hiệu quả của lần tuyên truyền hiện trường này vô cùng tốt, vào ban đêm, trên mạng xã hội lớn nhất nước Anh, có thể tùy ý nhìn thấy cư dân mạng thảo luận về «Trang hoa la».

[Điện hạ thật sự đẹp quá, người thật cực đẹp, đẹp đẹp!]

[Chính thế, sau khi xem hiện trường, thật sự xinh đẹp. Cậu ấy với Tần tương tác rất đáng yêu, cuối tuần quyết định lại đi xem «Trang hoa la» thêm một lần!]

Lưu lão tương đối vừa lòng với kết quả này, có điều sau khi tuyên truyền ở Luân Đôn kết thúc, Dung Hù cũng không có đi theo đoàn phim đến Berlin, mà là trực tiếp bay đến Washington.

Trong bóng đêm nồng đậm, một chiếc máy bay màu trắng bạc vững vàng đáp xuống sân bay Washington, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» đã tụ tập ở thủ đô quốc gia này, chuẩn bị cho kỳ hạn một tuần huấn luyện hành động kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 127

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Làm một bộ road movie, «Ba nghìn hai trăm dặm» cũng không thuộc về loại road movie hài kịch, ngược lại, nó là một bộ road movie hành động.

Trong tất cả những phim truyền hình, điện ảnh Dung Hù từng quay, chỉ có «Mai phục» và «Trang hoa la» có một chút cảnh hành động, nhưng nói tóm lại, nhân vật của cậu lấy cảnh bình thường là đa số, cảnh hành động rất thưa thớt. Chẳng hạn như «Trang hoa la», phần lớn cảnh hành động đều đặt ở trên người Tần Trình và nam số hai, tận đến đại kết cục cuối cùng, Dung Hù mới cần quay một cảnh hành động ngắn gọn.

Cảnh hành động nếu tương đối đơn giản, vậy có thể tiến hành chỉ đạo động tác tại hiện trường, chỉ cần quay ra hiệu quả là có thể qua. Nhưng nếu muốn đảm nhiệm nhân vật chính phim hành động, thì bình thường sẽ cần tiến hành một ít huấn luyện trước tiên.

Trước khi Tần Trình quay phim «Sứ giả gió bão», liền tiếp nhận kỳ hạn huấn luyện hai mươi ngày, phải huấn luyện ra cơ bắp, huấn luyện ra hình thể thon dài có lực, còn phải quen thuộc động tác đánh võ.

Mà hiện giờ, sau khi Dung Hù đến Washington, giữa trưa cùng ngày, cậu liền được Clemens Hult an bài vào doanh trại đặc huấn.

Đây là một cái lều thật lớn, vào cửa, có thể nhìn thấy rất nhiều nhân viên công tác qua lại bận rộn. Trong đó nhiều nhất là nhân viên tổ đạo cụ, tổ bom đạn và tổ chỉ đạo động tác, bọn họ đang chuẩn bị cho đồng đạo cảnh nô của bộ phim điện ảnh này.

Mới vừa đi không được mấy bước, Dung Hù liền nghe được một giọng nữ kinh ngạc vang lên phía sau mình: “Há, Dung?”

Bước chân phút chốc khựng lại, thiếu niên xoay người, liền thấy một cô gái tóc vàng tuấn tú đang mỉm cười đi về phía mình. Cô có làn da màu đồng cổ, diện mạo cũng không tính là nhu hòa cỡ nào, giờ phút này cô mặc một cái áo tập gym* màu trắng, hai tay cơ bắp rắn chắc, lại không có vẻ trắng kiện, mang theo một loại suất khí trẻ tuổi có thể gọi là anh tuấn.

*Áo tập gym

Khóe môi Dung Hù hơi cong, mỉm cười nói: “Jennifer.”

Không sai, người tới đúng là ảnh hậu hạng một Hollywood Jennifer.

Trước hôm nay gặp mặt, bởi vì cùng đóng chung bộ phim, Dung Hù và Jennifer thường xuyên ở trên mạng nói chuyện phiếm, vô cùng quen thuộc. Tuy nói là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng chỉ trò chuyện hai câu, hai người liền quen thuộc lên.

Jennifer cười nói: “Hôm trước tôi vừa mới vào đoàn, Cullen rất dọa người, cậu cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Cullen là đạo diễn động tác của «Ba nghìn hai trăm dặm», chuyên môn phụ trách thiết kế cảnh hành động và huấn luyện diễn viên.

“Tôi có nghe nói, ” mày hơi hơi nhần lại, thiếu niên than nhẹ một tiếng: “Jennifer, nếu Cullen tiên sinh ăn hiếp tôi, tôi chỉ đành trông cậy vào chị giải cứu tôi ra từ trong ma chường của hắn rồi.”

Lúc này Dung Hù đã cởi áo khoác, thay áo thể thao đoàn phim chuẩn bị. Kế tiếp cậu phải đi tiến hành một vài đợt huấn luyện động tác, còn phải treo dây thép, huấn luyện đánh nhau, tự nhiên không có khả năng mặc áo khoác lộn xộn, nhất định phải quần áo nhẹ nhàng ra trận.

Nghe vậy, Jennifer cười nói: “Tôi nghe nói Hoa Hạ các cậu có một câu thành ngữ, là anh hùng cứu mỹ nhân. Dung, tiếng Trung của tôi không tốt, cậu cũng đừng gât tôi nha, cậu xác định muốn để tôi cứu cậu à?”

Dung Hù cười quay đầu nhìn về phía trợ lý nhà mình: “Chị cảm thấy Jennifer có phải anh hùng không?”

Từ một khác Jennifer xuất hiện, tầm mắt La Thiển liền chưa từng dời khỏi người cô ấy. Nghe Dung Hù nói xong, cô dùng sức gât đầu, liên tục nói: “Đương nhiên! Jennifer cực ngầu, em rất thích series «Virus A» của chị, đây chính là kinh điển trong kinh điển, ngầu đến không có bạn bè!”

Jennifer cười ha ha, dần dần trò chuyện với La Thiển.

Rất nhanh, liền có nhân viên công tác kêu Dung Hù đi qua tiến hành chạy bộ làm nóng người, vì thế hai cô gái ấy liền đứng ở trong lều lớn khoái trá nói chuyện phiếm, tùy ý một mình Dung Hù không biết làm sao mà đi ra dưới mặt trời nóng bỏng, bắt đầu chạy bộ.

Trong bộ phim điện ảnh «Ba nghìn hai trăm dặm» này, Dung Hù sắm vai một đứa trẻ còn chưa thành niên. Cậu ta trẻ tuổi nhất gan, từ nhỏ bị bạn bè ức hiếp, nhưng mà trong phút khẩn cấp cậu ta lại có thể trực tiếp nã súng giết một cảnh sát, còn cường ép con tin từ tìm ra lối thoát.

Đồ máu rồi, rất nhiều chuyện liền khác đi.

Trong kiếp sống chạy trốn ba nghìn hai trăm dặm ấy, Roy nhanh chóng tỉnh lại từ trong kinh hoàng ban đầu, cậu ta lãnh huyết trời nữ chính lại, lái xe chạy trốn. Trên đường, cậu ta lại giết một ông chủ khách sạn vô tội và một cảnh sát giao thông bình thường cái gì cũng không biết, tâm tính cậu ta biến hóa cực lớn, là một điểm sáng lớn trong kịch bản.

Rõ ràng, nhân vật chính bộ phim điện ảnh này là một tội phạm ác ôn từ đầu đến đuôi. Nhưng mà trong kịch bản, nửa đoạn trước cậu ta lãnh khốc vô tình, sau khi giết người liền giống như cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không kiêng kỵ. Nhưng phần sau, cậu ta đã từ từ bị nữ chính cảm hóa.

Đây không tính là một câu chuyện thuần tình yêu, nữ chính Natasha mà Jennifer sắm vai lớn hơn Roy tròn mười hai tuổi, càng như là chị gái cậu ta. Trong một lần Roy bị thương hôn mê, cô nhanh chóng xoay người rời đi, nhưng mà không bao lâu, cô vẫn trở lại, mang cậu trai trẻ tuổi ấy đi.

Sau đó Roy chậm rãi chấp nhận sự tồn tại của người chị này, nhưng cậu ta không biết, cô gái cứu vớt cậu ta lên từ trong vực sâu, kỳ thật là một cảnh sát. Lúc cuối cùng giằng co với cảnh sát, cậu ta che ở phía trước cô gái ấy, nhưng không ngờ phía sau truyền đến một tiếng súng, bắn trúng bụng cậu ta.

Sau đó là bị đưa ra toà, tiếp nhận thẩm phán, ba mươi năm tù có thời hạn.

Kết cục của bộ phim này tuyệt đối không tính là tốt đẹp, nhưng bỏ qua tiết tấu cực nhanh, cảnh hành động khiến người ta hoa mắt của bộ phim, Cle đem sự châm chọc chất chứa trong kịch bản.

Cả bộ phim đang châm chọc hai hiện thực trong xã hội, cái thứ nhất là kì thị chủng tộc.

Dù hiện giờ Hoa Hạ có lớn mạnh như thế nào đi nữa, nhưng trên thực tế, người kì thị chủng tộc vẫn còn nấp ở trong đám người. Ngày thường bọn họ vẫn giống như người bình thường, đi làm tan tầm, đi chín về năm. Nhưng nếu bạn tán gẫu với họ một chút về vấn đề chủng tộc màu da, họ sẽ như lễ đương nhiên mà hỏi lại bạn: “Chẳng lẽ cậu không thấy là, đám da đen và khi da vàng kia, tựa như trò cười mà thượng đế chế tạo ư?”

Roy là người châu Á da vàng, cậu ta bị bạn bè ức hiếp, chính là vì nguyên nhân đó. Trong nội dung phim không có trực tiếp làm rõ, nhưng không một chỗ nào không châm chọc loại hiện thực xã hội này.

Mà điểm thứ hai, lại là hiện nay nước Mỹ vô cùng tôn sùng luật bảo hộ thanh thiếu niên.

Kỳ thật ở nước Mỹ, luật bảo hộ này cũng không tính là quá nghiêm trọng. Ở vài quốc gia, dù bạn giết hơn mười người, dù bạn dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, táng tận lương tâm mà ngược đãi một một thiếu nữ vô tội đáng thương đến chết, chỉ cần bạn chưa đạt tới tuổi pháp định, thì thậm chí truyền thông còn không thể công khai tên và ảnh chụp của bạn, bạn chỉ cần bị giáo dục một đoạn thời gian, là có thể thay tên đổi họ, có được cuộc sống mới của mình.

Ở kết cục, Roy nhận được hình phạt của mình, Natasha đến ngục giam thăm cậu ta.

Natasha khuyên cậu ta hồi cải cho tốt để làm con người mới, chờ ba mươi năm sau, cậu ta còn có thể trở lại thế giới này, có thể đạt được một sinh mệnh mới tinh. Nhưng Roy lại hỏi cô: “Vì sao, cô không giết tôi ngay từ đầu?”

Nửa phần đầu phim tay chân Natasha bị trói, chỉ có thể mắt mờ trừng trừng nhìn Roy giết người. Nhưng về sau, cô đã sớm chiếm được sự tín nhiệm của thiếu niên ấy, hoàn toàn có thể giống như rất nhiều cảnh sát khác, trực tiếp tìm cơ hội, không nói hai lời, có quyền bắn chết người.

Nhưng nữ cảnh sát tư thế oai hùng hiên ngang lại nghiêm túc nói rằng: “Tôi tin tưởng, cậu có thể nhận được sinh mệnh mới ở nơi này.”

Nhưng mà nghe lời nói thiện lương của cô, cậu tội phạm trẻ tuổi đó lại lạnh lùng mỉm cười: “Ở nơi này, pháp luật không thể cho tôi sinh mệnh mới. Tánh mạng của tôi, đã sớm chết rồi.”

Nội dung «Ba nghìn hai trăm dặm» tuyệt đối không tính là một bộ phim đoàn viên mừng rỡ, thậm chí có hơi khiến người ta nghĩ lại mà hậm hực, nhưng đây cũng là một lần thử nghiệm của Clemens. Cảnh hành động hút mắt của hắn đủ để giúp hắn kiếm được phòng bán vé, vậy thì kể sau phòng bán vé, hắn liền muốn đi tìm kiếm một vài thứ đặc biệt.

Cho nên mới có một bộ phim không chút hoàn mỹ như vậy.

Nam chính không phải là người tốt, nữ chính cũng không hoàn mỹ.

Tất cả nhân vật đều không có câu chuyện viên mãn, đều có chỗ thiếu hụt cực lớn, nhưng đây chính là một bộ phim hướng về phía giải thưởng. Có lẽ bởi vì tính thương nghiệp quá mạnh, nó không thể thật sự đạt được quá nhiều giải thưởng, nhưng nếu nó quay phim thành công, đối với tất cả diễn viên và đạo diễn, đều là một lần trải nghiệm mới.

Kỳ hạn bảy ngày huấn luyện đặc biệt, Dung Hù nhanh chóng thích ứng.

Tối ngày đầu tiên, Cullen tiên sinh liền hết sức kinh ngạc nói với Dung Hù rằng: “Thật sự là không thể tin nổi, thế mà cậu lại thật sự chống đỡ được? Dung, biểu hiện của cậu tốt ngoài dự đoán của tôi, có điều tôi thật tiếc phải nói cho cậu biết, ngày mai tôi sẽ tăng lớn lượng huấn luyện của cậu. Cậu phải biết, khán giả nước Mỹ không thích phái nam đẹp dễ nhu nhược thuần túy, bọn họ càng thích nam sĩ có lực lượng.”

Xoa cẳng chân đau nhức, thiếu niên ngẩng đầu hỏi: “Chẳng hạn như ngài sao?”

Cullen tiên sinh triển lãm cơ bắp mạnh mẽ trên cánh tay mình “Đúng, tựa như tôi vậy.”

Jennifer bên cạnh vô cùng thành khẩn vạch trần: “Tin tưởng tôi đi, Dung, bọn họ càng thích giống như cậu. Bằng không thì «Trang hoa la» cậu đóng, sao lại trở thành á quân phòng bán vé của thị trường điện ảnh nước Mỹ chứ?”

Hai người nhìn nhau, ăn ý nở nụ cười.

Cách đó không xa, đạo diễn Clemens đang răn dạy một nhân viên công tác trẻ tuổi. Tính tình đạo diễn tương đối nóng nảy, nói nhân viên đó đến ngay cả đầu cũng không nâng nổi, La Thiên nhìn mà liên tục nhủ mảy: “Tiểu Hù, sao đạo diễn Cle lại biến thành như vậy? Tôi nhớ lần trước lúc tới, hắn cũng không giống thế này mà?”

Dung Hù cũng nâng mắt nhìn sang hướng đối diện, còn chưa thấy rõ ràng, đã nghe Jennifer nói rằng: “Nghe nói tháng trước, lão Hult tiên sinh tới Washington, đánh con ông ấy một trận.” Mới vừa nói xong, Jennifer liền che miệng lại, cười nói: “Dung, tôi chưa nói gì đâu nha, cậu cũng không nghe thấy gì đâu đó.”

Trên khuôn mặt tuần tú xinh đẹp lộ ra nét dờ khóc dờ cười, Dung Hù cười nói: “Được, tôi không nghe thấy gì cả.”

Jennifer cười cười: “Có điều tôi cũng rất ngạc nhiên, sao lão Hult tiên sinh đột nhiên lại tới đánh Cle một trận vậy? Hình như ngay cả Cle cũng không rõ là nguyên nhân gì, hẳn nhất định là đã tức đến sắp phát điên.”

Dung Hù: “Tôi cũng không rõ lắm ^_^ ”

Nguyên nhân gì?

Ừm, lão Hult tiên sinh thật sự là đủ nghĩa khí, không chỉ không khai ra Tần Trình, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không khai ra.

Bây giờ trời mau mà qua, rất nhanh, cuộc họp báo khởi động máy «Ba nghìn hai trăm dặm» cử hành ngay tại Washington. Đạo diễn Clemens có ý mời phóng viên truyền thông các nơi trên toàn cầu, dưới thể tấn công tuyên truyền của hắn, tất cả mọi người đều biết, hắn sắp quay một bộ phim hành động hoành tráng đầu tư cực lớn, mà fan điện ảnh toàn cầu đều đang chờ đợi bộ phim thương nghiệp phong cách hành động này của Clemens.

«Ba nghìn hai trăm dặm», bộ phim này chưa quay đã nổi.

Từ hai tháng trước, Clemens đã bắt đầu thả tin tức ra ngoài giới, khiến fan điện ảnh toàn thế giới đều biết hắn sắp quay một bộ phim, hơn nữa là một bộ điện ảnh chi phí cực lớn. Bộ phim này hao tổn của cải gần sáu mươi triệu USD, thuê cả một con đường quốc lộ, từ nửa năm trước đã bắt đầu lấy cảnh ở các nơi trên nước Mỹ.

Chỉ mỗi việc thuê một con đường quốc lộ thôi, đã đủ để cho «Ba nghìn hai trăm dặm» nhận được nhiệt độ siêu cao. Mà hiện tại, khi đoàn phim mở cuộc họp báo khởi động máy, fan điện ảnh toàn cầu rốt cuộc cũng nhìn thấy đội hình đoàn phim xa hoa này.

Đạo diễn Clemens Hult, đạo diễn thế hệ mới nổi tiếng nước Mỹ, am hiểu cảnh hành động hoành tráng, đặc biệt am hiểu cảnh bom đạn, cảnh nhà ga và cảnh bắn nhau. Phim thương nghiệp hắn quay có thị trường rất tốt trong nhóm người trẻ tuổi, là thần tượng của rất nhiều khán giả trẻ.

Nữ chính Jennifer, là ngôi sao nữ hạng một Hollywood, gọi cảm mạnh mẽ, thường xuyên đóng nữ chính phim hành động.

Còn có đại sư chụp ảnh Cardo Fran từng lấy giải Oscar, đội ekip hậu kỳ nổi tiếng từng lấy giải thưởng Kim Phụng Hoa Hạ...

Cuối cùng, là Dung Hù.

Khi thiếu niên tuổi mười lăm đó xuất hiện trên màn hình trực tiếp TV, có vài khán giả Mỹ vẻ mặt hoang mang, hoàn toàn không rõ diễn viên trẻ tuổi xa lạ này là ai. Nhưng vẫn có một phần rất lớn khán giả sau khi xem trực tiếp họp báo, đột nhiên phát hiện: “Cậu ta là thái tử trong «Trang hoa lệ»!”

Không sai, đối với khán giả Mỹ mà nói, có lẽ bọn họ không biết Dung Hù, nhưng họ tuyệt đối biết về «Trang hoa lệ» gần đây đang cực hot, thậm chí còn có khả năng từng đến rạp chiếu phim xem qua bộ phim điện ảnh này.

«Không tiếng động» chỉ chiếm suất chiếu rất ít tại Mỹ, nhưng «Trang hoa lệ» và «Tầng mây màu đen» thì lại có phòng bán vé cực hot ở nước Mỹ.

Hiện trường họp báo, các phóng viên không ngừng đặt vấn đề, đề tài bén nhọn, thậm chí trực tiếp ép hỏi một ít vấn đề scandal riêng tư của nhân viên đoàn phim.

Chờ đến cuối cùng, rốt cuộc bọn họ mới bắt đầu hỏi về chuyện có liên quan đến phim, chuyện thứ nhất chính là hỏi Clemens: “Xin hỏi Che, vì sao cậu lại lựa chọn Dung làm nam chính một bộ phim hành động lớn như vậy? Cậu cảm thấy, thân thủ của cậu ấy tốt, có thể bày ra công phu Hoa Hạ xinh đẹp ư?”

Đối mặt vấn đề như vậy, bất luận là Dung Hù hay là Clemens, đều đã sớm có chuẩn bị.

Clemens mỉm cười nhìn về phía Dung Hù, vị đạo diễn tóc vàng tuổi lăm ấy nhẹ nhàng mỉm cười, vô cùng đương nhiên mà bắt đầu khen ngợi: “Tuổi tác của Dung tuy rằng nhỏ, nhưng cậu ấy là một trong những diễn viên có linh khí nhất mà tôi từng gặp qua. Cậu ấy diễn xuất rất tuyệt, công phu Hoa Hạ cũng đặc biệt tốt, tôi tin tưởng chờ sau khi các bạn vào rạp chiếu phim, xem cậu ấy diễn, nhất định sẽ bị sự xuất sắc của cậu ấy hấp dẫn, tựa như tôi vậy.”

Nghe thế, Dung Hù cũng cười hồi đáp: “Tôi rất vinh hạnh có thể có cơ hội, tham diễn «Ba nghìn hai trăm dặm».”

Tiếng Anh lưu loát duyên dáng từ miệng thiếu niên chậm rãi nói ra, mang theo một chút khẩu âm kiểu Âm, phát âm chuẩn xác, cắn chữ rõ ràng, giống như một thân sĩ hoàn mỹ nhất.

Dung Hù tiếp tục nói rằng: “Trong bộ phim điện ảnh này, tôi sắm vai một cậu trai tính cách phức tạp. Cậu ấy lớn mật quyết đoán, nhưng cậu ấy lại nhát gan yếu đuối, nhân vật như vậy có mục lực và điểm sáng khiến người ta khó có thể không nhìn tới, tôi rất cảm ơn Cle, cho tôi cơ hội này.”

Cle cười ha ha: “Dung, cậu xuất sắc đến độ khiến tôi mê muội.”

Hai người thổi phồng nhau một phen, tiếp đó phóng viên lại bắt đầu hỏi vấn đề khác.

Từ trước lúc họp báo, đoàn phim cũng đã xác định rất nhiều chuyện, trợ lý đạo diễn viết không ít đáp án, giao cho Dung Hù và Jennifer, trong đó liền bao gồm cả những tin tức phim có thể tiết lộ cho phóng viên.

Ngoài ra, kỳ thật căn bản không cần Clemens tận lực nói, Dung Hù không phải một người mới, ai cũng biết, ở trường hợp này, nhân viên đoàn phim tất nhiên phải biểu hiện hòa hợp, đoàn kết nhất trí.

Như vậy, mới có thể mang đến lợi ích lớn nhất cho phim, cũng có thể làm cho bộ phim càng nổi tiếng.

Hơn nữa trong đoàn phim này, kỳ thật Dung Hù mới là người không nổi tiếng nhất.

Clemens thành danh nhiều năm, phim có phòng bán vé hơn năm tỷ vượt qua mười đầu ngón tay, trên cơ bản là một năm một bộ phim thương nghiệp lớn. Mà Jennifer cũng là ngôi sao hành động nữ nổi tiếng Hollywood, tổng phòng bán vé lũy kế của cô cũng đã vượt qua bảy mươi tỷ.

Hai giờ sau, họp báo khởi động máy «Ba nghìn hai trăm dặm» chính thức chấm dứt.

Ngày hôm sau, trên các báo chí tạp chí lớn nước Mỹ, đều đăng tin tức về bộ phim này. Trên internet, ekip PR của đoàn phim cũng không buông tha cơ hội, tiến hành tuyên truyền toàn internet, hết như cuồng oanh loạn tạc, khiến cái tên «Ba nghìn hai trăm dặm» xâm nhập trong lòng mỗi một cư dân mạng.

[Nghe nói bộ phim này phải đợi mùa hè mới chiếu á, thật muốn xem! Clemens và Jennifer hợp tác, còn có một nam diễn viên Hoa Hạ đặc biệt xinh đẹp, nhất định cực kỳ hay!]

Chính thế, ở trọng điểm tuyên truyền của bộ phim này, Clemens đáp ứng Dung Hù thành một “nhân vật bình hoa”.

Khán giả đều biết Jennifer là ngôi sao đánh võ nổi tiếng, nhưng bọn họ lại không biết về Dung Hù, nhiều nhất chỉ từng xem «Tầng mây màu đen» và «Trang hoa lệ». Vậy thì trước khi phim chiếu, Clemens không để ý việc khiến người xem hiểu lầm nội dung phim, rõ ràng trong bộ phim này, Dung Hù mới là nhân vật hành động, tận đến kết cục, Jennifer mới có cảnh hành động của mình, nhưng hẳn chính là muốn khiến khán giả đặt lực chú ý trên mặt Dung Hù.

[Diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này, thật là dễ nhìn!]

Không ít dân mạng cảm khái như thế.

Để cho bọn họ tiếp nhận “Dung Hù xinh đẹp”, dễ dàng hơn tiếp nhận “Dung Hù có công phu hành động lợi hại” nhiều.

Sau khi khởi động máy, không giống như tưởng tượng của cư dân mạng ngoài giới, mỗi ngày búp bê Hoa Hạ xinh đẹp tuần tú trong lòng bọn họ đều phải tiến hành quay cảnh hành động cường độ mạnh, mà ngôi sao hành động Hollywood Jennifer, lại mặc một thân váy dài dịu dàng, mỗi ngày tiêu sái tự tại tại ngôi ở ghế sau xe hơi, làm một cái bình hoa thuần túy.

Roy do Dung Hù sắm vai trước kia chỉ là tên côn đồ bình thường, chuyên ác liệt nhất từng làm chính là tổng tiền, nhiều nhất chính là đã từng hỗ trợ buôn bán thuốc phiện. Nhưng sau khi trải qua vụ cướp ngân hàng kia, cậu ta lại nhanh chóng bắt đầu trưởng thành.

Clemens cũng không để ý nội dung này có bao nhiêu bất hợp lý, hần chi cần bùng nổ màn ảnh. Cho nên sau khi tìm ra lối thoát, giá trị vũ lực của Roy lấy tốc độ mất thương có thể thấy mà tăng lên, điều này cũng khổ cho Dung Hù, thường xuyên phải quay cảnh hành động.

Lại là một cảnh hành động kịch liệt, thiếu niên phương Đông tuần mỹ tinh xảo đầy người tro bụi, nhanh chóng chạy trốn khỏi trạm xăng dầu.

Dung Hù lấy tốc độ cực nhanh chạy như bay về phía vách tường thấp bé của trạm xăng dầu, vách tường đó đại khái chỉ có độ cao 1m2, ở phía sau cậu, ba tên đàn ông đáng vẻ như bảo vệ vừa hô to, vừa vọt sang bên này.

“Đừng chạy! Chính là mày, tao biết là mày!”

“John, nhanh, bắt lấy nó, bắt lấy nó thì tiền thưởng chính là của chúng ta!”

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời nóng bỏng, tay phải thiếu niên chống trên tường thấp, sau đó cổ tay dùng một chút lực, thân thể cứng cỏi thon gầy tựa như thanh trường đao, vẽ ra độ cong sắc bén trên không trung. Sau khi nhẹ nhàng rơi xuống đất, Dung Hù nâng bước bỏ chạy, để lại ba tên đàn ông kia đứng ở sau bức tường thấp, nhanh chóng trèo tường đuổi theo.

Cảnh này Dung Hù quay ước chừng mười một lần, rốt cuộc mới quay xong. Không phải là cậu diễn xuất không tốt, mà là Clemens thật sự quá mức hà khắc. Ba lần đầu, Dung Hù làm thế nào cũng không nhảy qua được bức tường, sau đó cậu thật vất vả có thể nhảy qua, Clemens lại ngại động tác của cậu không đủ đẹp, không có hiệu quả bùng nổ thị giác.

“Dung, cậu phải ngẫu, dùng hết lực lượng mà ngẫu!”

Rốt cuộc như thế nào mới có thể gọi là ngẫu?

Động tác lưu loát dứt khoát, ánh mắt tàn nhẫn lạnh lùng.

Một cái máy quay nhắm ngay ánh mắt Dung Hù, khi cậu vượt qua bức tường kia, nhẹ nhàng lăn một vòng roi trên mặt đất, cậu phút chốc ngẩng đầu, sợi tóc màu đen sượt ra sau đầu, lộ ra đôi mắt tối đen hung ác. Đây là ánh mắt thuộc về một đứa trẻ, nhưng mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sau khi giết người, cậu ta bắt đầu trở nên nguy hiểm đáng sợ.

Ánh mắt đó khiến Clemens không ngừng kêu tốt, Dung Hù lại bất đắc dĩ cười cười, vươn tay để La Thiên giúp mình khử trùng vết thương.

Liên tục mười một lần quay phim, không thể tránh né mà khiến Dung Hù bị trầy da không ít. Đầu gối đập xuống đất, liền thành vết bầm; cả người ngã xuống đất, da cọ rách lại càng là lẽ đương nhiên.

Thân là diễn viên, đây là chuyện Dung Hù tất phải trải qua. Mà bên kia, Jennifer có cảnh diễn vô cùng “thoải mái” đi lên trước, đưa một tuýp thuốc mỡ cho Dung Hù, cười nói: “Trước kia lúc tôi quay phim, thường xuyên dùng thuốc mỡ này cho chỗ trầy da. Dung, hiệu quả thuốc này vô cùng tốt, cậu cũng thử xem. Đúng rồi, vừa rồi cậu thật sự rất bánh, tôi tin tưởng chờ sau khi phim chiếu, toàn bộ khán giả nữ nước Mỹ đều sẽ bị cậu thuyết phục.”

Dung Hù tiếp nhận thuốc mỡ, đưa nó cho La Thiên. La Thiên đau lòng bủn môi, thật cẩn thận giúp Dung Hù bôi thuốc, nhỏ giọng nói: “Lại cọ rách khuỷu tay, tiểu Hù, cậu có đau không, đạo diễn luôn bảo cậu quay lại, nhưng như vậy cậu cũng bị thương quá nhiều rồi.”

Khởi động máy ba ngày, trên người Dung Hù không có vết thương lớn, nhưng vết thương nhỏ lại không ngừng. Buổi chiều hôm qua lúc quay hình, mảnh thủy tinh cắt qua ngón tay cậu, để lại không ít máu, La Thiên sợ tới mức nước mắt cũng rơi xuống.

La Thiên nói tiếng Trung, âm lượng nhỏ, tốc độ nói lại đặc biệt nhanh, Jennifer nhất thời nghe không hiểu. Nhưng Dung Hù lại dở khóc dở cười nói rằng: “Chỉ tiểu Thiên, chị ở trước mặt Jennifer nói tôi bị thương nặng, tôi thật sự là hồ thẹn đó.”

Lúc này Jennifer mới nghe hiểu ý của Dung Hù.

Diễn viên bị thương vì quay phim là lẽ đương nhiên, ở đời trước của Dung Hù, cậu có một người bạn là nữ minh tinh cũng bởi vì sự cố lúc quay phim mà rơi xuống từ dây thép treo, gãy xương cột sống, ngồi trên xe lăn cả một năm.

Mà thế giới này, Jennifer chính là một ví dụ rất tốt. Bốn năm trước Jennifer cũng bởi vì quay một bộ phim hành động, từ trên nhà cao tầng rơi xuống, nghe nói gãy cô đến nay còn có một vết sẹo, tuy rằng phần tóc khác che đi vết sẹo kia, nhưng ở quanh miệng vết thương thì một sợi tóc cũng không có.

La Thiên đương nhiên biết đạo lý này, nhưng mà: “Nhưng tôi chính là cảm thấy đau lòng...”

Dung Hù bị chút vết thương nhỏ ấy cô đã đau lòng muốn chết, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu Dung Hù giống như Jennifer đột nhiên từ trên lầu cao ngã xuống, cả người ngất đi, máu tươi từng vũng từng vũng chảy ra từ sau gáy cậu, vậy cô nhất định sẽ đau khóc thành tiếng.

Nghe La Thiển nói, Dung Hù chỉ cười cười, không có nói thêm nữa.

Nhưng trên thực tế, trên thế giới này đau lòng vì Dung Hù nhất không phải La Thiển, mà là người đàn ông nào đó.

Ngày đầu tiên quay phim trên cầm Dung Hù có một vết trầy da, không chảy máu, nhưng hơi rách chút da. Loại vết thương nhỏ này dùng phấn nền hoàn toàn có thể che đi, nhưng mà buổi tối tắm rửa xong, Dung Hù căn bản là không có trang điểm, vết thương tự nhiên cũng che không được.

Khi đó cậu mở chat video, cười nói: “Ngày đầu tiên quay phim rất vất vả, có điều Jennifer cho em không ít kinh nghiệm. Trước kia em chưa từng quay phim hành động, lần này có cô ấy chỉ đạo, lại được lợi rất nhiều.” Hai đời cộng lại, Dung Hù đều chưa từng quay phim hành động.

Nhưng mà những lời này nói xong, hồi lâu, cũng không nhận được hồi âm.

Dung Hù: “...?”

Dung Hù ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông trên màn hình di động, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, đã thấy Tần Trình nhăn chặt mày, hai mắt tối đen gắt gao chăm chú nhìn mặt thiếu niên.

Tần Trình: “Em bị thương à?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Chương 128

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù gật đầu nói: “Ừm, hôm nay lúc quay một cảnh, không cẩn thận quệt rách.”

Tần Trình: “... Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Dung Hù bất đắc dĩ nói rằng: “Rất khó chú ý, cảnh đó là cảnh em bị người ta đánh, dùng động tác giả chung quy có chút không tự nhiên.”

Tần Trình: “!!!” Thế mà lại còn có người đánh em!!!

Nửa tiếng kể tiếp, người đàn ông nào đó vẫn luôn cẩn thận dặn dò thiếu niên nhà mình, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn. Nghe đến cuối cùng, vẻ mặt Dung Hù đã từ từ đứng đắn lên, vô cùng kinh ngạc hỏi ngược lại: “Em nhớ rõ, trong «Sứ giả gió bão» không phải là cảnh đánh nhau của anh càng nhiều sao? Hình như nhân vật anh diễn, đã từng bị người ta đánh đến hộc máu nhì.”

Tần Trình: “... Em chú ý an toàn.”

Hắn bị người ta đánh tính là cái gì? Không hề gì! Nhưng em bị người ta đánh, hấn đau lòng!!!

Sau khi cúp điện thoại, Dung Hù đi đến trong phòng tắm, đối diện gương, cẩn thận quan sát vết thương nhỏ trên cầm mình. Nhìn trong chốc lát, cậu lại cúi đầu nhìn một vết trên cánh tay mình.

Ừm, may mắn không để Tần Trình nhìn thấy, vết thương này nghiêm trọng hơn cái trên cầm nhiều. Nếu thấy được, nói không chừng hấn còn có thể lải nhải thêm một tiếng.

Tần Trình lải nhải: “...”

Tiến độ quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm» cứ như vậy mà thuận lợi tiến hành, tuy nói Dung Hù không có quá nhiều kinh nghiệm quay phim hành động, nhưng có hai tiền bối kinh nghiệm phong phú là Clemens và Jennifer ở đây, cảnh hành động của cậu từ lúc đầu không thuận tay, chậm rãi biến thành lưu loát thuần thục.

Tựa như Dung Hù tự nói vậy, nhân vật của Roy vô cùng mâu thuẫn, cậu ta có thể mất không hề chớp mà giết người, nhưng cậu ta lại chỉ là một đứa nhỏ mới mười sáu tuổi, trong lòng cất giấu khiếp đảm.

Giữa hai loại nhân cách này, Dung Hù nắm chắc vô cùng tốt. Có một cảnh, là lúc khuya khoắt, Roy chạy xe vào trong rừng rậm ven đường, định ở này qua một đêm.

Lúc này, nữ chính Natasha còn bị cậu ta trói tay chân, nhét miệng, khóa ở cốp sau xe. Natasha không ngừng nức nở, còn dùng sức va chạm xe. Mà ngay cạnh cô, thiếu niên thon gầy xinh đẹp kia mặc quần áo cũ nát, tựa vào trên thân xe, nâng đầu, nhìn lên một mảnh sao trời.

Ánh mắt cậu trong suốt mờ mịt, giống như thủy tinh trong suốt, nhưng phía sau cậu lại có tiếng phụ nữ nức nở và tiếng trầm đục phát ra do va chạm xe. Cậu giống như cái gì cũng không nghe thấy, vẫn ngẩng đầu, nghiêm nghiêm túc nhìn sao trời, giống như vẫn là thiếu niên mỗi ngày ở trong xóm nghèo, ngủ trên tấm ván gỗ làm giường, xuyên thấu qua lỗ thủng nơi trần nhà, nhìn lên không trung kia.

Loại hình ảnh và âm thanh không tương xứng thế này, khiến người ra sinh ra một loại cảm giác tốt đẹp.

Sau khi cảnh này quay xong, Cle kích động đến độ trực tiếp ôm lấy Dung Hù, theo bản năng muốn hôn lên. Nhưng ngay khi hắn sắp đụng tới má Dung Hù, Dung Hù co rút khóe miệng, trực tiếp đưa tay đẩy đôi phương ra, Clemens cũng bỗng nhiên bình tĩnh, lòng còn sợ hãi mà đi đến bên cạnh Jennifer, còn quay đầu nhìn Dung Hù một cái.

Dung Hù: "..."

Cũng không phải mình muốn hôn hắn, là hắn muốn hôn mình mà! Loại ánh mắt "đều tại cậu" thế này là xảy ra chuyện gì!!!

Sau khi ở chung nửa tháng, rốt cuộc Dung Hù cũng hiểu rõ lúc trước sao Clemens lại dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái như vậy mà nhìn cậu.

Hóa ra hai tháng trước, lão Hult tiên sinh đã từng tự mình đến Washington một chuyến, hung hăng đánh con trai của mình một trận.

Clemens cũng không phải kẻ ngốc, lại càng không phải là con ngoan, làm sao có thể ngoan ngoãn đứng cho ông đánh? Hắn đương nhiên phải đánh trả. Nhưng tiếc nuối chính là, lão Hult tiên sinh luyện quyền anh nhiều năm như vậy, cũng không phải là ăn chay, con trai vừa phản kháng, ông lại đánh càng hăng, nghe nói đánh khuôn mặt tuần tú của Clemens ra một cặp mắt gấu mèo.

Từ đó về sau, Clemens liền tét lại rất nhiều. Hắn hết sức hoài nghi, cha già nhà mình xếp người vào đoàn phim, bằng không làm sao lại biết tình hình gần đây của hắn? Biết lúc chuẩn bị phim mới, hắn với người khác lên gài bên đầu tư một khoản tiền (hắn cho rằng lão Hult tiên sinh là vì chuyện này mà đến đánh hắn), kiểm soát ở giữa?

Nếu trong đoàn phim có tai mắt của lão Hult tiên sinh, vậy Clemens càng thêm cẩn trọng, quả thực là mẫu mực giới đạo diễn.

Bởi vì đạo diễn chuyên nghiệp, diễn viên phối hợp, tiến độ quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm» vượt xa lịch trình kế hoạch.

Khi đoàn phim «Trang hoa la» hoàn thành một lần tuyên truyền cuối cùng tại nước Mỹ, «Ba nghìn hai trăm dặm» vừa mới quay được mười tám ngày, cũng đã quay xong hơn một phần ba cảnh diễn. Hơn nữa có mấy cảnh là cảnh nỗ không cần diễn viên, thực tế mà nói, theo tiến độ này, Dung Hù chỉ cần quay thêm một tháng, nhất định có thể quay xong bộ phim này.

Sáng sớm đi vào đoàn phim, Dung Hù vừa mới đến, liền thấy Jennifer từ đằng xa đi tới, dùng tiếng Trung sụt sùi cười nói: "Chúc mừng cậu, Dung, tôi tin tưởng cậu nhất định có thể lấy giải thưởng."

Nghe vậy, Dung Hù khẽ cười nói: "Cám ơn chị, Jennifer, cơ mà có thể lấy được đề cử, tôi đã cảm thấy rất tốt rồi. Chị phải biết, lực cạnh tranh năm nay thật sự quá lớn."

Lần này Jennifer đổi thành tiếng Anh, hỏi: "Nói thế nào? Cậu cảm hai đề cử giải Kim Phượng, so với sáu người được đề cử khác, hơn một phần cơ hội. Tôi cảm thấy cậu đóng «Tầng mây màu đen» vô cùng tốt, tôi cũng từng nghe nhạc của Lăng Tiêu, tôi rất thích ca khúc của hắn, nhưng hiện tại, tôi cũng rất thích nhạc của cậu, Dung."

Thiếu niên mỉm cười, cũng không khiêm tốn nữa: "Vậy liền mượn lời may của chị nhé."

Sáng sớm hôm nay, danh sách đề cử giải Kim Phượng rốt cuộc công bố.

Hiện tại đã là tuần cuối cùng của tháng 1 năm 2045, danh sách đề cử của rất nhiều giải thưởng toàn cầu thích công bố ngay thời gian này, bao gồm giải Kim Phượng và Oscar. Sáng hôm nay giải Kim Phượng đã công bố danh sách đề cử, thân là bộ phim có phòng bán vé cao nhất năm 2044, cũng là một trong những bộ có lực ảnh hưởng lớn nhất, «Tầng mây màu đen» như lẽ đương nhiên mà đạt được mười đề cử.

Trong đó, liền có nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Dung Hù, nhân vật đại biểu là Lăng Tiêu, «Tầng mây màu đen».

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Dung Hù, nhân vật đại biểu là Đỗ Nhiên, «Không tiếng động».

Năm 2044 đối với thị trường điện ảnh toàn cầu mà nói, là một năm nhìn như bốn bề sóng dậy, nhưng lại hơi có vẻ bình thản. Trong những phim chiếu trong một năm mười hai tháng này, phòng bán vé «Tầng mây màu đen» là hạng nhất Hoa Hạ, nó đạt được vinh dự đó là lẽ đương nhiên. Nhưng ngoài ra, tổng thể thị trường điện ảnh Hoa Hạ tương đối ảm đạm, đề cử phim điện ảnh xuất sắc nhất giải Kim Phượng Hoa Hạ, đã có năm bộ là phim ngoại quốc.

Sau khi danh sách đề cử công bố, Hứa đạo liền gửi tin nhắn, chúc mừng Dung Hù. Nhưng ông cụ là một người nhanh nhẹn nhanh miệng, trong điện thoại, ông cũng trực tiếp nói rằng: "Tôi không ngờ được, chúng ta có thể đạt được đề cử ảnh đế. Dung Hù, thêm nhân vật trong «Tầng mây màu đen» nữa, có lẽ cậu có thể bắt lấy giải thưởng này."

Không sai, tổng phòng bán vé «Không tiếng động» 3.9 tỷ, mặc dù là hạng nhất trong số phim văn nghệ Hoa Hạ 2044, nhưng so sánh với năm rồi, cũng

không có xuất hiện phim văn nghệ nổi như còn có phòng bán vé hơn năm tỷ tương đương với «Môn đồ», «Góc cầu thang».

Hứa đạo rất có tự tin đánh vào giải Kim Phụng, nhưng giải mà ông muốn đánh vào chính là giải đạo diễn xuất sắc nhất và giải phim nhựa xuất sắc nhất, không phải ảnh để ảnh hậu.

Trong rất nhiều giải thưởng nhỏ hạng hai hạng ba, «Không tiếng động» đã sớm đạt được giải phim nhựa xuất sắc nhất, thậm chí Dung Hù cũng từng lấy đề cử ảnh để nhiều lần, nhưng mấy cái đó gộp lại, hàm lượng vàng đều so ra kém một cái cúp Kim Phụng.

Trong điện thoại, Hứa đạo cẩn thận nói vài hạng mục công việc chuẩn bị tham gia giải thưởng cho Dung Hù, tiếp đó chờ khi Dung Hù đi vào phim trường, liền được Jennifer chúc phúc.

Không bao lâu, hai người trang điểm xong, còn chưa chính thức quay phim, Clemens đi đến bên cạnh Dung Hù, nói: “Chúc mừng cậu, Dung Hù.”

Nghe vậy, thiếu niên nhếch khóe môi: “Cảm ơn. Cle, không ngờ anh cũng biết chuyện này.”

Clemens nhướn mày, trong đôi mắt xanh lam trong suốt đều là kinh ngạc, vẻ mặt hẳn đương nhiên mà nói rằng: “Tôi đương nhiên biết. Đêm qua nghe Ade nói, tổng phòng bán vé toàn cầu của các cậu đã vượt qua chín tỷ. Đáng tiếc không vượt qua mười tỷ, bằng không phòng bán vé này đặt ở toàn cầu, cũng tuyệt đối là trong top 5.”

Adelika Hult, chính là lão Hult tiên sinh, là cha Clemens.

Nghe xong lời này, ý cười bên môi Dung Hù phút chốc dừng lại, cậu suy tư một khắc, bỗng nhiên hiểu rõ: “Anh nói phòng bán vé «Trang hoa la» ư?”

Clemens nghe vậy sùng sốt, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải cái này?”

Đến đây, Dung Hù mới biết được tổng phòng bán vé toàn cầu của «Trang hoa la».

Chiều phim một tháng, ngày hôm qua «Trang hoa la» chính thức xuống rạp. Lúc này có lẽ Lưu lão đang tiến hành tiệc khánh công, cũng không có gọi điện thoại cho Dung Hù, nói cho cậu biết phòng bán vé cụ thể, nhưng bản thân lão Hult tiên sinh chính là tiền bối trong giới, trong giới giải trí có địa vị cực cao, có thể biết được phòng bán vé «Trang hoa la» qua con đường khác, lại nói với con trai nhà mình, để khích lệ hẳn.

Trầm ngâm một lúc lâu, Dung Hù cười nói: “Tôi nghĩ, Lưu lão hẳn là rất vừa lòng với phòng bán vé này.”

Clemens cong môi, nói thẳng: “Phòng bán vé này đã đủ cao rồi. Cậu phải biết, cho dù là Lưu lão tiên sinh, cũng không dám cam đoan phòng bán vé mỗi bộ phim của mình nhất định có thể vượt qua năm tỷ. Bất cứ bộ phim nào có phòng bán vé vượt qua năm tỷ, đều là phim hot, khẳng định có địa vị nhất định trên toàn cầu.”

Jennifer cười nói: “Nhưng nó vẫn không vượt qua mười tỷ. Bằng không trong câu lạc bộ phim Tàn mười tỷ, lại thêm một bộ rồi.”

Clemens nhướn mày nói: “Tàn Trình?”

Jennifer gật gù đầu: “Ừm, trong câu lạc bộ mười tỷ của hẳn có sáu bộ phim.”

Rõ ràng là Clemens không quá cảm thấy hứng thú với Tàn Trình, chỉ thuận miệng nói một câu “hình như tôi cũng quay được hai bộ phim mười tỷ”, tiếp liền xoay người đi làm chuyện khác.

Dung Hù và Jennifer cảm kích bản, bắt đầu đối diễn. Hôm nay hai người bọn họ có hơn mười cảnh, chuẩn bị trước một chút luôn không sai. Nhưng đối với hai người này mà nói, đóng phim đã sớm ăn sâu tận xương tủy, đối diễn nửa giờ, bọn họ liền buông kịch bản xuống. Bên kia, tổ bom mìn còn đang chuẩn bị đạo cụ, vẫn chưa có khởi động máy.

“Dung, kỳ thật tôi rất bội phục cậu. Bộ phim điện ảnh đầu tiên của cậu liền có phòng bán vé hơn mười tỷ, thành tích như vậy thực xuất sắc.”

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng khoan khoái, Dung Hù quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Jennifer đang cười nhìn mình, nghiêm túc nói: “Tôi ra mắt nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một bộ phim hơn mười tỷ. Trong nhóm Tàn Phong Phong chúng ta, Ôn Tuyền có ba bộ điện ảnh mười tỷ, những người khác, chỉ có tôi và Hughes, James, có một bộ phim mười tỷ.”

Dung Hù lắc lắc đầu: “Phòng bán vé «Tầng mây màu đen» cũng không thể hoàn toàn quy công cho tôi, Jennifer, không phải chị cũng có làm khách mời bộ phim điện ảnh này sao?”

Cô gái tuân dật hiên ngang ấy cười nói: “Đừng khiêm nhường, Dung. Bất luận thế nào, vinh dự như vậy chính là thuộc về cậu.”

Dung Hù cũng không tiếp tục trên đề tài này, cậu tò mò hỏi: “Đúng rồi, mới nãy chị vừa nói ‘crazy-qin’ là cái gì? Tôi không nghe hiểu.”

Jennifer nói: “Cậu nói cái này hả? A đúng, tiếng Trung không tốt lắm, tôi thấy Lâm và Ôn đều kêu như vậy, tôi liền đại khái dùng tiếng Anh phiên dịch ra một chút. ‘Crazy-qin’ chính là Tàn Phong Phong.” (Chữ “Tàn” đọc là “qin”) Dùng một chút, Jennifer dùng tiếng Trung, cố gắng đoán chính phát âm, nghiêm nghiêm túc túc thì thầm: “Chính là Tàn...”

“Từ từ Jennifer!!!”

“Tần Phong Phong.”

Dung Hù: “...”

Tần Trình không biết từ chỗ nào nhảy ra, đứng ở ngay phía sau Jennifer: “...?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 129

Tần Trình đột nhiên đến, dẫn phát một đợt chấn động nhỏ trong đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm». Hắn được người sản xuất phim hướng dẫn vào đoàn, trước khi hắn chính thức đến, Dung Hù không biết, Jennifer không biết, ngay cả đạo diễn phim Clemens cũng không hề biết, ngày hôm nay sẽ có người đến đoàn phim tham ban.

Thân là một diễn viên, Tần Trình đã sắp làm đến mức tận cùng, nhưng thân phận hắn tới đoàn phim hôm nay, là người đầu tư.

«Ba nghìn hai trăm dặm» hao tổn của cái cực lớn, chỉ vì thuê cả con đường quốc lộ xuyên qua hai bang, đã tốn hơn tám con số USD. Chính cái gọi là tiền không chê ít, càng nhiều càng tốt, lúc chế tác hiệu ứng hậu kỳ, còn phải tiêu một khoản tiền lớn.

Cái thứ như hiệu ứng luôn là tiêu tiền càng nhiều, làm được càng tốt, tiền nào của nấy, tương đối chân thật.

Cho nên lần này, khi Tần Trình đề lộ ra ý nguyện đầu tư «Ba nghìn hai trăm dặm», người sản xuất là Kraft tiên sinh không chút do dự đưa hắn đến đoàn phim.

Mới đầu nhìn thấy Tần Trình, Clemens nhũ mày, cười như không cười nhìn về phía người sản xuất, không tỏ vẻ gì. Nhưng chờ Kraft tiên sinh kéo hắn đến một bên, cười tủm tỉm nói rằng: “Tần là một trong những cổ đông của Hoa Hạ Entertainment, ở phương diện đóng phim có lẽ hắn thực tình thông, nhưng hắn chưa bao giờ đầu tư điện ảnh. Cle, người ngốc nhiều tiền, không kiếm một phen hả?”

Ngay sau đó, Clemens nhất thời mặt mày hớn hơ, nhiệt tình chủ động hoan nghênh Tần Trình vào đoàn phim.

Sau khi đơn giản giới thiệu các bộ phận của đoàn phim cho đối phương biết một lần, Clemens lại để mình tinh Hoa Hạ duy nhất của cả đoàn phim —— Dung Hù —— dẫn Tần Trình tham quan nơi nơi. Đối với yêu cầu này, Dung Hù thật sự là dở khóc dở cười, cậu nhìn về phía Tần Trình đứng ở bên cạnh Clemens, vẻ mặt “tôi rất dễ lừa”, chỉ đành dắt người đi, dạo quanh trong phim trường.

Lúc gần đi, Jennifer khó xử chau mày, kéo Dung Hù đến một bên, nhỏ giọng hỏi: “Dung, cái câu tôi nói vừa rồi, hắn là hắn không có nghe thấy đi? Tôi quen biết Tần nhiều năm, nếu hắn thật sự nghe thấy, không nên là phản ứng hiện tại, có lẽ, cậu có thể nhân cơ hội dò hỏi xem?”

Nghe vậy, Dung Hù lặng lẽ nâng mắt nhìn Tần Trình cách đó không xa một cái. Giờ phút này, Clemens đang nói năng thông dong giới thiệu bộ phim của mình với Tần Trình, đồng thời mặt không đỏ tím không đập loạn mà nói cho Tần Trình biết, hắn lập một mục tiêu nhỏ cho bộ phim điện ảnh này, trước hết giành được phòng bán vé mười tỷ.

Đối với việc này, người đàn ông tuấn mỹ tao nhã ý vị sâu xa “à” một tiếng, sau đó nâng mắt, nhìn về phía Dung Hù.

Tầm mắt lập tức thu về, thiếu niên cúi đầu nhìn về phía Jennifer, giọng điệu trấn định nói rằng: “Yên tâm, Jennifer, dù hắn thật sự nghe được, tôi cũng sẽ khiến hắn không hoài nghi. Chỉ là ‘Tần Phong Phong’ thôi, hắn làm sao có thể liên tưởng nhiều như vậy? Chị đi quay trước đi, tôi dẫn hắn tùy ý tham quan đã.”

Jennifer nhẹ nhàng gật đầu.

Rốt cuộc, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» lại bắt đầu quay phim, nhưng nam chính Dung Hù lại dắt người đàn ông nào đó, thoải mái rời khỏi phim trường, đi dạo trên vùng bình nguyên hoang vu rộng lớn.

Gần đây, «Ba nghìn hai trăm dặm» vẫn luôn quay cảnh trên quốc lộ. Đoàn phim làm thời dựng rất nhiều trường quay, thành viên các tổ đạo cụ, tổ hoá trang, tổ ánh sáng, tổ camera có thể ở trong đó làm việc, ở chỗ đại khái hai mươi km bên ngoài có một trấn nhỏ, buổi tối đoàn phim sẽ lái xe đến trấn, ở lại khách sạn địa phương.

“Anh có biết cuối cùng lúc chúng ta đi, Cle bắn cho em một ánh mắt, là có ý gì không?” Trong tiếng gió gào thét mà qua, tiếng cười khẽ của thiếu niên và tiếng nói mềm nhẹ xen vào nhau, uyển chuyển như tiếng đàn.

Tần Trình mặc một cái áo gió, hai tay cắm trong túi áo, nâng bước đi về phía trước. Hắn trầm tư một khắc, hỏi: “Bảo em giúp đỡ gài tiền của anh à?”

Bước chân đột nhiên dừng lại, Dung Hù kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Nếu anh biết, sao còn tới nơi này?”

Giới giải trí có quy củ của giới giải trí, cái chỗ Hollywood này, luôn tương đối bài ngoại. Clemens Hult là người Do Thái chính gốc, lại là công dân nước Mỹ, hẳn là một thành viên của câu lạc bộ Do Thái Hollywood.

Bình thường mà nói, đạo diễn quay phim sẽ không đi gạt tiền bên đầu tư, bởi vì chút tài chính này cũng ảnh hưởng phim của hắn có thể quay tốt hay không. Nhưng người đầu tư lớn nhất của «Ba nghìn hai trăm dặm» là một phú thương người Mỹ gốc Hàn chưa từng đầu tư điện ảnh, bản thân hắn chỉ là muốn mượn đầu tư điện ảnh để rửa tiền (đầu tư điện ảnh có thể hợp pháp tránh né một ít thuế vụ, là sự lựa chọn của rất nhiều phú thương), cho nên dù Clemens muốn ở giữa kiếm lời túi riêng, đối phương cũng không có biện pháp gì.

Loại chuyện lợi dụng lẫn nhau này, nếu thật sự trở mặt, ai cũng khó coi, hơn nữa Clemens cũng không có khả năng thật sự để phú thương kia phát hiện.

Tần Trình bình tĩnh nói rằng: “Có lẽ Kraft tưởng là anh muốn rửa tiền.”

Một năm rưỡi gần đây, Tần Trình đột nhiên bắt đầu không ngừng nhận phim, chỉ một bộ «Sứ giả gió bão» thôi, thù lao của hắn đã trên chín số USD. Nhiều tiền như vậy, tự nhiên phải nộp càng nhiều thuế, Kraft tiền sinh nghĩ như vậy cũng không phải không có đạo lý.

Nhưng Tần Trình làm sao có thể không nghĩ ra được?

Suy tư đến điểm này, Dung Hù nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Nếu ngay từ đầu anh đã biết, vậy tới nơi này làm gì?” Cậu thuận miệng nói: “Đến thăm em à?”

“Ừm, tới thăm em.”

Người đàn ông không chút do dự trả lời khiến Dung Hù phút chốc sững sốt, giờ phút này hai người đã rời khỏi phim trường được một dặm, Dung Hù hơi hơi ngửa đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh.

Trong cảnh diễn hôm nay, trên gương mặt Roy bị thương một chút, từ khóe mắt phải đi xuống, có một vết máu nhàn nhạt. Tóc dài đen thui hỗn độn tán loạn ở bên tai, Dung Hù mặc quần áo rách nát thô ráp, hai chân thon dài trắng tấp bị bao trong quần bò, như vậy làm cho lúc cậu quay cảnh hành động càng thêm xinh đẹp.

Đồng thời, cũng khiến thiếu niên ấy càng thêm xinh đẹp.

Tần Trình nhẹ nhàng nâng tay, vuốt ve bên khóe mắt phải của Dung Hù, hắn sờ soạng chốc lát, hạ mắt nói: “Giả à?”

Dung Hù gật đầu: “Ừm, thợ trang điểm vẽ ra, anh sờ nhẹ chút, đừng làm mờ nó.”

“Đó là thật ư?”

Lời nói ra, người đàn ông lập tức cầm tay thiếu niên nhà mình, ánh mắt trịnh trọng nhìn một vết trên ngón tay.

Dung Hù nở nụ cười: “Em nói là giả anh tin không?”

Tần Trình nâng mắt lên, trong ánh mắt tối tăm thâm thúy phản chiếu một thiếu niên cười nhạt, hắn yên lặng nhìn hồi lâu, sau đó nghiêm túc nói: “Tin.”

Lúc này đến phiên Dung Hù ngây ngẩn cả người.

Tần Trình lại nói rằng: “Em nói cái gì, anh cũng tin.”

Gió đầu xuân xuyên qua cánh đồng hoang vu rộng lớn vô ngần, cuộn cuộn nổi lên từng trận cát vàng, đánh vào trên quần áo cũ nát thấm đẫm của thiếu niên. Cặp mắt trong suốt chậm rãi mở to, thật lâu sau sau, ý cười bên môi Dung Hù càng sâu, thừa dịp rời đoàn phim thật xa, trực tiếp kéo tay người đàn ông nào đó, bắt đầu đi dọc theo quốc lộ.

Hai người bắt đầu tán gẫu chuyện về «Ba nghìn hai trăm dặm», lại tán gẫu về phòng bán vé «Trang hoa la» và đề cử giải Kim Phụng gần đây.

Chờ đã đi được gần 3km, Dung Hù đột nhiên nghĩ: “Chờ một lát, anh còn chưa nói với em, rốt cuộc anh tới nơi này là vì cái gì? Chỉ là đơn thuần tới thăm em thôi sao? Vậy anh cần gì phải dùng lý do đầu tư điện ảnh, chờ lúc sau anh lại không đầu tư, em cảm thấy Clemens sẽ liều mạng với anh đó.”

Nói là nói như vậy, nhưng Clemens có thể liều mạng với Tần Trình hay không, chuyện này Dung Hù cũng không biết.

Giữa buổi trưa, hai người canh ngay giờ cơm về đoàn phim, ăn sandwich và bánh mì đơn giản.

Giống như Dung Hù đã nói, Clemens quả nhiên đến hỏi thăm, Tần Trình có ý kiến gì với bộ phim điện ảnh này hay không.

Chỉ thấy dưới bầu trời xanh lam rộng lớn, người đàn ông buổi sáng còn nói “hắn muốn gạt tiền của anh”, hiện giờ thế mà lại hạ mắt, cẩn thận bình tĩnh châm chọc chốc lát, tiếp đó giọng điệu nghiêm túc nói rằng: “Tôi cảm thấy, tôi còn cần xem thêm, đây hẳn là một bộ phim rất tốt.”

Clemens lập tức khoác lác: “Hắn là? Tần, anh thật sự là đang nói giỡn với tôi. Có tôi, Jennifer còn có Dung Hù ở đây, bộ phim điện ảnh này, phòng bán vé tuyệt đối là trên mười tỷ, thậm chí mười tỷ chỉ là một bắt đầu. Anh thật sự không muốn cùng tôi chia sẻ cái bánh ngọt này ư?”

Tần Trình cong bờ môi mỏng: “Tôi muốn ở đoàn phim thêm hai ngày nữa.”

Clemens sùng sốt: “Có thể, đương nhiên có thể, tôi vô cùng hoan nghênh anh, bạn của tôi.”

Dung Hù ở một bên yên lặng nghe: “...”

Hừm, không ngờ anh lại là Tần Trình như vậy.

Có lẽ là vì Tần Trình đến, hôm nay «Ba nghìn hai trăm dặm» chỉ quay phim đến tám giờ tối, liền kết thúc công việc, mọi người trở về trấn nghỉ ngơi. Thôn trấn này thật sự không có tiệm ăn nào tốt, nhưng dù như thế, Clemens cũng hào phóng mời Tần Trình ăn một miếng bít tết, an bài một căn phòng cho hắn.

Buổi tối tắm rửa xong, không ngoài dự liệu của Dung Hù, cậu nghe được một trận tiếng đập cửa quen thuộc. Vừa mới mở cửa, liền thấy người đàn ông nào đó như lẽ đương nhiên mà đứng đấy, sau đó vô cùng thuần thục vào phòng, vô cùng thuần thục đóng cửa, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Nhìn hắn làm “trộm” làm đến thuận tay, Dung Hù dựa vách tường, bắt đắc dĩ cười nói: “Tần tiên sinh, em muốn đi ngủ.”

Tần Trình nâng mắt nhìn cậu, kinh ngạc hỏi lại: “Buổi tối không ngủ, thì còn làm gì?”

Dung Hù bĩu môi, kéo người đàn ông đó đi về phía cửa, lần thứ hai nghiêm túc nói: “Em chỉ muốn đi ngủ!!!”

Ngón tay đã chạm vào tay nắm cửa, nhưng ngay khi Dung Hù sắp đề xuống, một đôi tay rắn chắc có lực lại từ phía sau cậu vòng qua, nhẹ nhàng lôi kéo, đã kéo cậu vào trong một cái ôm ấm áp rộng lớn.

Động tác đột nhiên cứng đờ, người đàn ông hơi hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp dịu dàng phát qua bên tai thiếu niên.

“Em bị thương, anh tôi giúp em... bôi thuốc.”

Kéo áo ngủ của thiếu niên ra, ánh mắt Tần Trình hơi có vẻ thâm trầm, hắn cầm thuốc mỡ, bôi trên vài chỗ ứ đọng máu. Lại cởi quần dài ra, nhìn một mảng trầy da trên đầu gối, Tần Trình không tiếng động mím chặt môi, động tác càng thêm mềm nhẹ hơn vài phần.

Trong mắt của hắn không có một chút tình dục, chỉ có đau lòng nồng đến không tan được.

Đây là thiếu niên hắn yêu nhất, hắn nâng trong lòng bàn tay, đặt trong tim mà yêu, mặc cho ai cũng không được thương tổn. Nhưng xế chiều hôm nay, hắn chỉ có thể mắt mờ trừng trừng nhìn thiếu niên của hắn lần lượt ngã xuống từ trên xe, nhiều lần đập xuống đất, sau đó còn phải nhịn đau, nhanh chóng quay phim, làm ra biểu tình nên có, nói ra lời thoại nên có.

Loại chuyện này đặt ở trên người hắn, hắn sẽ không cảm thấy đau lòng cho mình, nhưng đặt ở trên người thiếu niên này, hắn đau lòng đến độ hận không thể nhanh chóng mang thiếu niên của hắn về nước, không bao giờ để cậu quay lại phim hành động “hung tàn” này nữa.

Phim hành động quay đến lưu loát hoa lệ, khiến khán giả xem mà hết sức thỏa mãn, nhưng ở sau lưng, là từng vết máu bầm và trầy da trên người thiếu niên nhà hắn.

Ngay cả Tần Trình cũng không biết, buổi chiều lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dung Hù từ trên xe chủ động ngã xuống, là dùng sức lực bao lớn mới nhịn được, không lập tức tiến lên, ôm cậu vào trong ngực.

Nhưng mà như vậy, Clemens lại còn dám nói: “Biểu tình có chút không đúng, làm lại.”

Làm lại cái gì mà làm lại!

Mi tự mình đóng đi!!!

Ngón tay thô ráp của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve chỗ gốc đùi thiếu niên, biểu tình của Tần Trình tương đối nghiêm túc, giống như thật sự chỉ là đơn thuần bôi thuốc, nhưng Dung Hù lại cắn chặt răng, cố gắng nén tiếng rên rỉ sắp từ trong cổ họng tràn ra.

Chờ thuốc mỡ bôi xong hết, Tần Trình vươn tay tắt đèn phòng ngủ, ôm thiếu niên nhà mình nằm ở trên giường.

Động tác bôi thuốc vừa rồi khiến dưới thân Dung Hù đã có chút cảm giác, nhưng nhìn động tác thật sự là ngủ đơn thuần của Tần Trình, cậu lại lập tức sùng sốt, theo bản năng nói rằng: “... Cứ như vậy kết thúc hả?”

Trả lời Dung Hù, là một nụ hôn dịu dàng đến cực điểm

“Đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải quay phim, bổ sung đủ tinh lực.”

Trong lòng hơi ngẩn ra, thật lâu sau, Dung Hù cũng ngẩng đầu lên, chủ động khẽ hôn giữa hai mắt người đàn ông.

“Ngủ ngon, Tần Trình.”

Giờ sinh học trong khoảng thời gian quay phim đã cố định ở rạng sáng năm giờ, Dung Hù vừa tỉnh dậy, liền phát hiện mình nằm ở trong ngực Tần Trình, gắt gao dán vào ngực đối phương. Cậu theo phản xạ tính toán đứng dậy, nhưng vừa mới nhích một cái, liền phát hiện có một thứ cứng rắn đang đè ngay bắp đùi mình.

Dung Hù: “...”

Vừa nhắc đầu, liền thấy người đàn ông nào đó đang hạ mắt, về mặt chính trực nhìn mình.

Dung Hù lần thứ hai: “...”

Giây tiếp theo, cậu trực tiếp dùng một bàn tay đẩy khuôn mặt tuần tú ấy ra, nói: “Em còn thật sự nghĩ là anh tới giúp em bôi thuốc.”

Tần Trình: “... Đó là hiện tượng sinh lý.”

Dung Hù cởi áo ngủ, quay đầu nhìn về phía người đàn ông trên giường, cong khóe môi: “Dù sao cũng là thân thể của anh, em mặc kệ.”

Tần Trình: “...”

Năm phút đồng hồ sau, Dung Hù thay quần áo xong, đứng dậy vào toilet rửa mặt. Chờ cậu rửa mặt xong, liền nhìn thấy người đàn ông kia để điện thoại di động xuống, xốc chân lên đứng dậy.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù mở di động, xem xét tin tức tối hôm qua La Thiển gửi mình. Ngay tích tắc cậu mở di động lên, liền thấy một thông báo đặc biệt nhảy ra trên màn hình, mở ra nhìn ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: bảo bảo âm ức, nhưng bảo bảo phải nói. Cậu ấy vu oan cho bảo bảo, bảo bảo đau lòng vì cậu ấy như vậy, cậu ấy cũng không an ủi bảo bảo, bảo bảo âm ức âm ức âm ức âm ức âm ức âm ức âm ức âm ức! T^T hử!]

Dung Hù: “...”

Dưới cái weibo này, rất nhiều fan lòng đầy căm phẫn bắt bình thay Liên Dung Tranh Từ Hãm. Không ít ID mang theo “Dung thái thái”, “Dung của tôi đẹp như thiên tiên”, đều trăm miệng một lời mà thảo phạt: [nữ thần quả cam nhanh quảng tên đàn ông thôi kia, lao vào cái ôm ấm áp của chúng tôi đi!!!]

Tên đàn ông thôi Dung Hù: “...”

Cúi đầu nhìn cái weibo này, lại quay đầu nhìn người đàn ông bình bình tĩnh tĩnh nào đó.

Tầm mắt Dung Hù đảo quanh qua lại trên điện thoại di động và trên người Tần Trình, chỉ thấy người đàn ông lạnh lùng tự phụ kia vươn tay chỉnh áo ngủ hỗn độn của mình, môi mỏng hơi hơi mím lại, nâng bước đến toilet rửa mặt.

Dù là lúc đánh răng, vẫn là bộ dạng mặt than lạnh lùng thản nhiên, nhàn nhạt trầm ổn.

Cúi đầu liền thấy: bảo bảo âm ức!

Ngẩng đầu lại nhìn: tuần mỹ suất khí.

Chờ Tần Trình đánh răng xong từ trong toilet đi ra, liền thấy thiếu niên nhà mình về mặt phức tạp nhìn mình. Hắn hơi nhướn mi, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

Khi khuôn mặt ấy làm ra động tác nhướn mày, ánh mắt trời vàng kim nhẹ nhàng chiếu vào trên khuôn mặt thanh lãnh tuần lã của hắn, đẹp đến độ khiến người ta nín thở. Dung Hù ngưng mắt nhìn Tần Trình, sau một hồi, cậu nhẹ nhàng hít một hơi, bỗng nhiên nâng bước lên trước, một phen giữ chặt cổ áo ngủ của người đàn ông nào đó, kéo hắn xuống, sau đó —— in lên môi.

Hai mắt phút chốc tròn to, con ngươi Tần Trình khẽ run, giống như hoàn toàn không ngờ sẽ có kết quả như thế.

Một nụ hôn đơn giản chấm dứt, Dung Hù buông áo Tần Trình ra, mỉm cười nói: “Buổi sáng em chỉ nói giỡn với anh thôi, biết anh quan tâm em mới đến thăm ban mà.”

Trong đôi mắt phượng sâu thẳm dường như hiện lên một tia sáng, sau một lúc lâu, Tần Trình nở nụ cười, kéo thiếu niên nhà mình hôn môi một lần nữa. Nụ hôn này không có chuồn chuồn lướt nước như vừa rồi, hai người gặp lại cả ngày, đến lúc này mới bạo phát nụ hôn đầu tiên.

Hồi lâu sau, Dung Hù khẽ thở dốc, nghĩa chính ngôn từ đẩy người ra khỏi phòng, tỏ vẻ: “Nếu anh không đi, chị tiểu Thiển tới, em cũng không biết nên giải thích như thế nào, là vì sao anh lại ở trong phòng em.”

Rốt cuộc, Tần Trình nâng bước rời đi.

Dung Hù đi vào trong toilet, vốc nước lạnh vẩy vào trên mặt mình, tận lực che khuất gương mặt ửng đỏ. Sau một lúc lâu, cậu cầm lấy di động, tùy ý mở

ra, bỗng nhiên lại là một thông báo đặc biệt chú ý, mà lúc này sau khi nhấn vào ——

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: biết ngay, kỳ thật cậu ấy đặc biệt yêu bảo bảo ~ bảo bảo đều biết, nhưng bảo bảo chính là không nói đó ~[hình ảnh]]

Dung Hù: “...”

Nhìn icon chống nạnh đặc ý trên hình, khoe miệng Dung Hù không ngừng run rẩy.

Đầu tiên là bình luận weibo ——

[Làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: không ngờ bạn lại là quả cam như vậy!!!]

Lại tự đăng một cái weibo ——

[Làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: Tip3. Tìm một chết đi, tôi cảm thấy có khả năng tôi ăn một cái đề cử giả rồi.]

Qua năm phút đồng hồ, tuy rằng không có ai xem, nhưng po chủ này lại đăng thêm một cái weibo ——

[Làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: Tip4. Nhưng kỳ thật, hần như vậy còn rất đáng yêu... Ha ha ha, cười chết mình.]

Tần Trình cái gì cũng không biết: “^_~”

Việc Tần Trình tham ban đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm», kết thúc vào chạng vạng ngày hôm sau. Có một người ngoài ở đây, Clemens quả thật không tiện buông tay buông chân mà quay phim, và lại hần cũng không có nhiều thời gian để chiều đãi Tần Trình.

Vì thế chạng vạng mọi người ăn một ít bánh mì, Kraft tiên sinh liền lái xe đưa Tần Trình rời khỏi phim trường. Lúc gần đi, Tần Trình lần lượt nói lời tạm biệt với mọi người trong phim trường.

Trong hai ngày này, rất nhiều nhân viên đoàn phim xin hần ký tên. Vốn dĩ còn có một ít nhân viên công tác rất muốn chụp ảnh chung với Tần Trình, nhưng mà bọn họ vừa mới xin được chữ ký, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt tuấn mỹ của người đàn ông, lại một đám co rụt trở về, chỉ có thể yên lặng cầm chữ ký, rồi lẹ đây nọ.

Trên đời này có người mang gương mặt “người lạ chó gần”, lại có người mang gương mặt “tôi rất hòa thuận”. Người trước chẳng hạn như Tần Trình, người sau chẳng hạn như Dung Hù.

Dung Hù ở trong đoàn phim cũng không quá tận lực tiếp xúc với các nhân viên, nhưng sau khi La Thiển dần dần quen thuộc với những nhân viên đó, sáng sớm mỗi ngày Dung Hù đi vào đoàn phim, các nhân viên chào hỏi với La Thiển, đồng thời, cũng sẽ thân thiết nói một câu với cậu: “Dung, buổi sáng tốt lành, chúc cậu hôm nay quay phim thuận lợi.”

Nhưng dù Tần Trình thoát nhìn không dễ nói chuyện cho lắm, nhưng đến hôm nay hần thật sự phải rời đi, rất nhiều fan trung thành của hần vẫn nhìn không được mà nói thêm mấy câu với hần. Sau khi nói chuyện bọn họ mới phát hiện, kỳ thật người đàn ông ấy cũng không phải lạnh lùng xa cách đến thế, hần nho nhã lễ độ, sẽ không có ý thân cận với bạn, nhưng mà cũng không kiêu căng ngông cuồng.

Trong cả đoàn phim, bạn bè chân chính của Tần Trình chỉ có hai người Dung Hù và Jennifer. Đến cuối cùng, lúc đối mặt Clemens, Tần Trình ngắn gọn nói: “Tôi sẽ bảo người đại diện liên hệ với Kraft.”

Clemens vừa nghe lời này, lập tức nở nụ cười, liên tục nói: “Hoan nghênh cậu lại đến chơi, bạn của tôi.”

Chờ đến trước mặt Jennifer, hần gật gật đầu với người bạn cũ của mình, nói: “Bộ phim này xem như đột phá mới của cô, Jennifer, cô rất xuất sắc, nếu như có thể đánh vỡ định vị hình tượng ngôi sao đánh võ, tôi nghĩ cô sẽ nâng cao một bước.”

Jennifer cười nói: “Tuy rằng tôi cảm thấy anh đang khen tôi, nhưng mà Tần, anh có thể nói cho tôi biết, cái gì gọi là nâng cao thêm một bước không?”

Trên mặt Tần Trình lộ ra một chút kinh ngạc, sau một hồi, mới mỉm cười nói: “Trước khi tôi cho cô biết cái gì gọi là nâng cao thêm một bước, Jennifer, cô có thể nói cho tôi biết... cái gì là Tần Phong Phong trước được không?”

Jennifer: “!!!”

Ngôi sao nữ xinh đẹp hào phóng ấy lập tức quay đầu, nhìn về phía Dung Hù cách đó không xa. Bởi vì cách một khoảng, Dung Hù cũng không nghe rõ lời Tần Trình vừa mới nói, cậu chỉ thấy được Jennifer mặt mũi bị phản nhìn mình, giống như đang nói: Dung, thế mà cậu lại phản bội hữu nghị của chúng ta, không ngờ cậu lại là Dung Hù như vậy!

Dung Hù không hiểu mô tê gì nhìn Tần Trình đi đến trước mặt mình, cậu nghĩ nghĩ, nói: “Không phải anh biết việc đầu tư «Ba nghìn hai trăm dặm» rất khó thu phục sao, sao còn bảo Từ Tấn liên hệ với Kraft tiên sinh?”

Tần Trình trấn định nói: “Chuyện Clemens lừa phú thương gốc Hàn kia, chính là Từ Tấn điều tra nói cho anh biết. Em cảm thấy, lúc hần liên hệ với Kraft tiên sinh, sẽ dễ Kraft tiên sinh ăn được chỗ tốt sao?”

Dung Hù bưng tỉnh đại ngộ, lặng lẽ nhìn Clemens vẻ mặt tươi cười cách đó không xa một cái, sau đó quay đầu nói: “Anh thật xấu xa.” Dừng một chút, cậu lại nói: “Đừng rồi, vừa rồi anh nói gì với Jennifer thế, em còn chưa từng thấy, cô ấy lại dùng biểu tình như vậy nhìn em...”

Hình tượng của Jennifer trong lòng fan vẫn luôn là nữ cường nhân ngoan cường cứng cỏi, điểm ấy kỳ thật cũng rất giống bản tính của cô, dù trong bộ phim điện ảnh này cô sắm vai một con tin nhìn như nhu nhược, nhưng ở ngoài phim trường, cô vẫn là tư thế oai hùng hiên ngang, cân quắc không nhường tu mi.

Jennifer như vậy, thế mà vừa rồi lại nhìn mình một cách bi phẫn muốn chết?

Tần Trình nhếch khóe môi, thần nhiên nói: “Tiểu Hù, cái gì là... Tần Phong Phong?”

Tươi cười ở khóe miệng lập tức cứng đờ, Dung Hù không kiềm được nuốt nước miếng một cái, không trả lời.

Mây hơi hơi nhẩn lại, Tần Trình suy tư một khắc, nói rằng: “Anh cảm thấy, Tần này, hẳn là chữ Tần của anh. Vừa rồi biểu tình của Jennifer cũng nói cho anh biết, từ này hẳn là có liên quan tới anh, nếu không cô ấy sẽ không đột ngột như vậy.” Trầm ngâm chốc lát, Tần Trình hỏi: “Chữ phong kia, là phong trong gió thổi sao?”

Dung Hù: “... Vấn đề này, em có thể cự tuyệt trả lời không?”

Tần Trình đánh giá biểu tình của thiếu niên nhà mình, bình tĩnh nói: “Xem ra không phải là gió thổi, là anh hiểu lầm. Vậy là phong của phong ấn ư?”

Dung Hù: “... Anh có thể ngừng đề tài này không?”

Tần Trình gật gật đầu: “Ừm, không phải là phong của phong ấn.”

Dung Hù: “...”

Tần Trình: “Phong trong lá phong?”

Dung Hù: “...”

“Phong trong ngọn núi?”

“...”

Lại hỏi vài cái, Tần Trình hít một hơi: “Vậy thì hẳn là phong trong kẻ điên rồi.”

Dung Hù: “!!!”

“Tần Phong Phong.” Căn thận cân nhắc cái tên này, người đàn ông khẽ nhủ mày, giống như đang tự hỏi gì đó. Hắn lại đọc một lần: “Tần Phong Phong...”

Ngay sau đó, Dung Hù bỗng nhiên mở miệng: “Tần Trình, anh yêu em không?!”

Hai mắt phút chốc tròn to, người đàn ông kinh ngạc nhìn thiếu niên nhà mình, hắn nghiêm túc nói: “Anh yêu em.”

Dung Hù nở nụ cười: “Nếu yêu em, vậy anh đừng quản chuyện này nữa. Bằng không, em sẽ tức giận.”

Tần Trình: “...”

Dung Hù khẽ hừ một tiếng, lặp lại: “Em thật sự sẽ tức giận.”

Tần Trình: “... Em đang ăn hiếp anh sao?”

Dung Hù ra vẻ kinh ngạc hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ em không phải là đang ăn hiếp anh sao?”

Tần Trình: “...”

Nửa giờ sau, Kraft tiên sinh và Tần Trình rời khỏi đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm». Lúc gần đi, Tần Trình nhếch môi, hết sức không vui mà liếc nhìn Jennifer một cái, khiến người kia không được tự nhiên quay mặt đi, trong lòng mặc niệm: mình không có phân bội tổ chức, mình không có không cần thận để Tần Phong Phong biết sự tồn tại của tổ chức chúng ta.

Jennifer nào biết được, người đàn ông nào đó hoàn toàn là bất nạt kẻ yếu. Hắn lại không cách nào trách cứ thiếu niên nhà mình, thậm chí còn không thể mở miệng hỏi một chuyện rõ ràng là có liên quan tới mình, vì thế hắn có thể làm thế nào? Hắn cũng rất tuyệt vọng á, chỉ có thể đi ức hiếp quần thể nhỏ yếu (Jennifer) thôi.

Chờ sau khi Tần Trình thật sự rời đi, Jennifer vẻ mặt bi tráng đi đến bên cạnh Dung Hù, không đợi Dung Hù mở miệng, cô đã tự trách nói rằng: “Chờ một lát tôi liền nói cho họ biết, tôi không cần thận để Tần biết sự tồn tại của nhóm rồi. Mọi người trách cứ đều để mình tôi gánh vác, Dung, cậu đừng để ý,

đây đều là lỗi của tôi.”

Nói xong, Jennifer liền hết sức ngay thẳng cảm di động lên, mở giao diện nói chuyện phiếm ra, chuẩn bị gửi tin nhắn. Nhưng cô còn đang đánh chữ, một bàn tay liền để ngang trên màn hình điện thoại của cô, chặn tầm mắt cô.

Jennifer kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dung Hù, lại thấy thiếu niên tuổi trẻ xinh đẹp ấy cong khóe môi, lộ ra một nụ cười xán lạn, nói: “Jennifer, không sao, Tần Trình sẽ không miệt mài theo đuổi chuyện này nữa. Chuyện hôm nay, liền dừng ở đây, chị không cần nói với mấy người chị Tuyền, James đâu, khiến bọn họ khản trương vô ích.”

Jennifer mờ mịt nói rằng: “Nhưng vừa rồi không phải Tần đã nói với tôi à? Tôi hiểu hử, Dung, nếu không có mười phần nắm chắc, biết chúng ta ở sau lưng hử nói vậy, hử không có khả năng giáp mặt nói với tôi. Hử chính là người như vậy, nhìn qua không hề biết chuyện, nhưng mỗi lần ra tay, đều đã xem xét chỗ yếu hại của cậu, cho nên tôi mới luôn chịu thiệt trên tay hử, nói còn nói không lại hử.”

Dung Hù vẫn vươn tay che ở trên màn hình di động của Jennifer, ánh mắt cậu thỉnh thoảng nhìn ngôi sao nữ về mặt ngây thơ ấy, nghiêm nghiêm túc túc lặp lại một lần: “Tin tưởng tôi, Jennifer, hử thật sự sẽ không quản chuyện này nữa. Trên sự kiện này, tôi vĩnh viễn đứng bên phía mọi người.”

Nhìn về mặt thiếu niên nghiêm túc trang trọng, chẳng biết tại sao, Jennifer lại chậm rãi buông di động xuống. Cô cười nói: “Tuy rằng không biết vì sao cậu lại có tự tin như vậy, nhưng mà Dung, tôi tin tưởng cậu.”

«Ba nghìn hai trăm dặm» vẫn đang tiếp tục quay, tựa như Dung Hù đã nói, nhóm Tần Phong Phong cũng không có bị bại lộ, càng không có bị chính chủ tận diệt. Tần Trình giống như thật sự không biết chuyện này, hoàn toàn không miệt mài theo đuổi, dường như hử căn bản chưa từng nghe thấy ba chữ “Tần Phong Phong”.

Trong khoảng thời gian này, Jennifer càng thêm khâm phục Dung Hù. Không chỉ vì cậu thật sự thuyết phục được Tần Trình, càng là bởi vì qua từng ngày hợp tác quay hình, cô dần dần phát hiện, diễn xuất của thiếu niên này tương đối xuất sắc, hơn nữa năng lực học tập của cậu hoàn toàn vượt qua diễn xuất của cậu giờ phút này!

Diễn những cảnh bình thường, Dung Hù chưa từng khiến Clemens nói qua một chữ “không”. Mà ở cảnh hành động, từ ngày đầu tiên không thuận thực, thường xuyên NG, đến hiện tại liên tiếp khiến Clemens vừa lòng lớn tiếng hô tuyệt, thiếu niên này chỉ tốn thời gian một tháng ngắn ngủi.

Năng lực học tập quan trọng hơn xa thực lực.

Năng lực học tập là một loại thực lực, nhưng mà diễn viên thực lực mạnh, cũng không nhất định có được năng lực học tập thật mạnh.

Khi thiếu niên ấy chuyên chú với việc quay phim, trong màn hình, cậu ấy giống như sáng lên. Dáng vẻ tập trung tinh thần như vậy, ngay cả Jennifer đôi lần với cậu cũng nhìn không được mà cảm thấy một chút động lòng, lại càng không cần nói, sau khi trải qua xử lý đặc hiệu, những khán giả ngồi ở trước màn hình lớn, sẽ nhìn thấy cảnh tượng như thế nào.

Jennifer có thể tưởng tượng, thiếu niên đó tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại xuất sắc nhất của bộ phim này.

Cậu ấy là tội ác, nhưng cậu ấy đủ đẹp, cậu ấy đủ để người ta trầm luân, bởi vậy cậu ấy phải nhận được tiếng cảm thán của người khác.

Jennifer cũng không keo kiệt lời ca ngợi của mình, Dung Hù cũng chỉ có thể liên tiếp bắt đắc dĩ nói rằng: “Chị còn khen tôi như vậy, Jennifer, tôi thật sự sẽ thẹn thùng đó.”

Đối với việc này, cô gái xinh đẹp trưởng thành chỉ cười cười, nhưng âm thầm, cô lại tán gẫu với Ôn Tuyền: [tôi nghĩ, Ôn, rốt cuộc tôi cũng biết vì sao trước đây cô cứng rắn đề nghị chúng tôi, quyết định để Dung gia nhập nhóm chúng ta rồi. Cậu ấy rất xuất sắc, sau khi chân chính đối diện với cậu ấy tôi mới phát hiện, lúc một diễn viên chuyên chú diễn xuất, lại tốt đẹp như vậy.]

Không bao lâu, Ôn Tuyền liền hồi âm lại: [đó là đương nhiên, lúc ấy tuy rằng tôi chỉ từng xem qua «Tầng mây màu đen», nhưng tôi cảm thấy, diễn xuất của cậu ấy thật sự tốt. Cô với James, Hughes chưa từng tiếp xúc cậu ấy, có khả năng không biết cậu ấy là minh tinh trẻ tuổi có tiềm lực lớn nhất Hoa Hạ chúng tôi, tôi cho rằng, có lẽ không quá hai năm, cậu ấy sẽ lấy được một cái cúp tam kim.](Tam kim: ba giải thưởng điện ảnh Kim Phượng, Oscar và Berlin)

Nhìn thấy những lời này, Jennifer nhẹ nhàng nở nụ cười: [tôi nghe nói, lần này cậu ấy đã được hai đề cử ảnh đế Kim Phượng.]

[Ôn Tuyền: phải, cô không nói sai, cho nên tôi mới nói, trong hai năm này, cậu ấy có thể lấy được một cái cúp. Ở Hoa Hạ chúng tôi, cậu ấy là nam diễn viên đầu tiên lấy được hai đề cử ảnh đế giải Kim Phượng. Điểm này, ngay cả Tần Trình cũng không làm được.]

Hai người lại trò chuyện về những việc khác chốc lát, liền đến phiên Jennifer đi quay.

Trên thực tế bọn họ đều biết, sở dĩ Tần Trình không có được vinh dự này, là bởi vì một năm hử chỉ có một bộ phim, căn bản không có nhân vật thứ hai để hử đạt được đề cử. Nhưng loại chuyện này bọn họ chỉ chú trọng kết quả, không chú trọng nguyên nhân. Dù một năm qua phim điện ảnh xuất sắc tương đối ít, đề cử ảnh đế «Không tiếng động» có thể là thoát nhìn giá trị không cao, nhưng sự thật chính là, Dung Hù đạt được hai đề cử ảnh đế.

Những năm gần đây, nam ảnh đế Hoa Hạ kinh điển thế giới nhiều như vậy, nhưng chỉ có Dung Hù, đạt được hai đề cử ảnh đế.

Đây là sự thật, mặc cho ai nói xấu chửi bới như thế nào, đây cũng là sự thật bất diệt.

Kế tiếp, tiến độ quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm» càng nhanh hơn. Đoàn phim quay mấy cảnh nổ, tất cả mọi người đứng ở vị trí cách điểm nổ bốn trăm mét, Clemens ra lệnh một tiếng, thành viên tổ bom mìn ấn nút, liền thấy một đám lửa ầm ầm tận trời, nổ phồng óc thấp bé đến tán loạn.

Ngon lửa giống như đóa hoa xinh đẹp nhất, nổ rộ trước mắt mỗi một nhân viên đoàn phim. Tiếng nổ mạnh rền vang khiến màng tai tất cả mọi người chấn động theo, nhưng nhìn sự trắng lẹ mang tính hủy diệt như vậy, Dung Hù không kiềm lòng nổi mà ngừng hô hấp, dùng hai mắt ghi lại đóa hoa lửa ấy nổ rộ và héo rũ.

Nước Mỹ, việc quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm» vẫn còn tiếp tục.

Bên kia, theo danh sách đề cử giải Kim Phượng công khai, đoàn phim «Tầng mây màu đen» và đoàn phim «Không tiếng động» đều bắt đầu làm một ít công tác sau màn.

Muốn đạt được một cái cúp tam kim, không chỉ dựa vào chất lượng bản thân bộ phim, còn phải dựa vào lực lượng PR nhất định. Nếu một bộ phim không hề có danh khí, ở trên đường tùy tiện kéo mười người qua đường, mười người đều tỏ vẻ chưa từng nghe nói về bộ phim này, vậy thì khả năng nhận giải của nó khẳng định vô cùng thấp.

Ở thời đại này, giải thưởng điện ảnh không chỉ sinh ra vì nghệ thuật, còn là sinh ra vì người xem.

Đạo diễn quay phim chính là nghệ thuật, nhưng nếu bạn chỉ thuần túy mề khen mề dài đuôi, vậy tuyệt đối không thể trở thành tác phẩm tam kim khiến thế giới tin phục.

Tính nghệ thuật của ba giải Kim Phượng, Oscar và Berlin, thì giải Berlin là có tính nghệ thuật cao nhất, giải Kim Phượng và Oscar vẫn tương đối chú trọng cái nhìn của khán giả. Nhưng bất luận thế nào, không có một tổ ủy nào dám trực tiếp đề một bộ phim không tên tuổi trở thành tác phẩm tam kim, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ bị tiếng mắng của nhóm fan điện ảnh nuốt mất.

Cũng là để chế tạo ưu thế cho mình, đề cao khả năng nhận giải, «Tầng mây màu đen» và «Không tiếng động» đều không thể tránh né mà tiến hành hoạt động PR nhất định.

Vào lúc này, ưu thế của Hứa đạo liền lộ ra.

Hứa Sanh là đại đạo diễn nổi tiếng Hoa Hạ, mà «Tầng mây màu đen» lúc trước bởi vì nguyên nhân đề tài, cũng không có lựa chọn một đại đạo diễn mang tính nghệ thuật đến quay phim, địa vị của Trịnh đạo trong giới khẳng định không bằng Hứa đạo.

Nhưng «Tầng mây màu đen» cũng có ưu thế của mình, bộ phim điện ảnh này tạo ra oanh động trên toàn cầu, hơn xa «Không tiếng động». Chỉ mỗi phòng bán vé, «Tầng mây màu đen» đã hơn gấp ba «Không tiếng động», quả thực là nghiền áp người ta.

Ngoại trừ «Tầng mây màu đen» và «Không tiếng động», còn có hơn mười bộ điện ảnh cũng bắt đầu hành động. Chúng đều đạt được không chỉ một đề cử giải Kim Phượng, có lẽ lực ảnh hưởng của chúng không thể đánh đồng với «Tầng mây màu đen», nhưng hoạt động PR trước giải thưởng lại ắt không thể thiếu.

Thời gian cứ như vậy từng ngày đi qua, lúc «Ba nghìn hai trăm dặm» quay đến một tuần cuối cùng, Kraft tiên sinh mang đến một tin tức tiếc nuối: “Thật đáng tiếc, Cle, tôi không thể đáp ứng cho Tần đầu tư. Người đại diện của hân mãnh liệt yêu cầu nhất định phải đề êkip của bọn họ vào đoàn phim, cần thận thẩm tra đối chiếu sổ sách của chúng ta, tôi thấy là hân thật sự không muốn trốn thuế, là tôi hiểu lầm hân.”

Clemens: “...”

Đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» cũng không thiếu tiền, Tần Trình đầu tư càng tốt, không đầu tư cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Nhưng nếu Tần Trình cần bản chỉ muốn đến mò một khoản, cần bản không tính toán để Clemens lấy được một chút nước luoạc nào, vậy người kia tuyệt đối không có khả năng đáp ứng.

Ngày hôm đó, tính tình Clemens càng tệ. Vốn dĩ tánh khí vị đạo diễn trẻ tuổi này đã tương đối táo bạo, khó có thể thân cận, trải qua chuyện này, hân ta càng tức đến mặt đều đen, hận không thể trực tiếp đánh Tần Trình một quyền, cho hân biết đùa giỡn mình không phải một chuyện chơi vui.

Đầu tháng ba, việc quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm» chấm dứt toàn bộ. Làm nam chính, cảnh diễn của Dung Hù rất nhiều, nhưng cậu lại đóng máy trước Jennifer. Ban đêm, mọi người ăn một bữa tiệc đứng trong thành phố gần đó, coi như là tiệc đóng máy.

Sự keo kiệt của Clemens, Dung Hù đã sớm lĩnh giáo. Vị đạo diễn này nhìn qua anh tuấn suất khí, có gia giáo phong độ vô cùng tốt, giờ tay nhắc chân đều là phong phạm thân sĩ, nhưng chỉ cần vừa liên quan đến phim của hân, sự xấu tính mà đạo diễn bình thường có, hân đều có; sự keo kiệt mà rất nhiều đạo diễn không có, ừm, hân cũng có.

Cho nên tiệc đứng lần này, do Dung Hù mời khách.

Mấy ngày này đoàn phim đều chui đầu trong cánh đồng cát vàng hoang vu quay hình, hiếm khi đến một thành phố lớn thế này, còn có thể ăn được tiệc đứng mỹ vị, rất nhiều nhân viên công tác đều hưng phấn cảm ơn Dung Hù. So sánh với đạo diễn của bọn họ, vị diễn viên đến từ Hoa Hạ này quả thực là tiểu thiên sứ.

Vừa vặn Lâm Huyền cũng ở thành phố này tham gia một chương trình âm nhạc, Dung Hù liền gửi cho hân một cái wechat: [buổi tối đến nhà ăn Bốn

Mùa, sảnh tiệc đứng trên đường Hoa Tư, mời anh ăn cơm.]

Nếu đã mời nhiều người như vậy, mời thêm một người nữa cũng chẳng sao. Hơn nữa lấy hiểu biết của Dung Hù với Lâm Huyền, nếu hắn biết mình mời khách ăn cơm, thế mà lại không mời hắn đang ở cùng một thành phố, về sau khẳng định sẽ nhắc chuyện này một trăm lần.

Quả nhiên, Lâm Huyền lập tức hồi âm lại: [nhận được! Tôi đi ngay!]

Buổi tối hơn sáu giờ, mọi người trong đoàn phim lái xe đến trước cửa sảnh tiệc đứng, từ xa xa liền nhìn thấy một người trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai và kính râm đang lén lút đứng ở bên cạnh. So sánh với hắn, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» quả thực là quang minh chính đại, Dung Hù và Jennifer hoàn toàn không có che lấp, thoải mái đi vào tiệm ăn.

Jennifer cũng không ngờ lại nhìn thấy Lâm Huyền ở chỗ này, cô cười chào hỏi với Lâm Huyền, Dung Hù cũng phát phát tay với thiên vương mặt baby ấy. Nhưng làm người ta kỳ quái chính là, Lâm Huyền thế mà lại không có cười tủm tỉm chạy tới kể vai sát cánh như dĩ vãng, ngược lại đứng ở tại chỗ im lặng nhìn đoàn phim.

Chờ Dung Hù đi đến trước mặt hắn, cậu liền nhướn mày hỏi: “Sao thế, tâm tình không tốt hả?”

Không có tháo kính râm xuống, qua hồi lâu, tiểu thiên vương nhẹ giọng nói rằng: “Không có gì, hóa ra các cậu tụ họp đoàn phim à?”

Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, hôm nay tôi đóng máy, ngày mai về nước, cho nên mời mọi người ăn một bữa. Jennifer cũng ở đây, cho nên tôi nghĩ anh cũng nên đi theo cùng, hiếm được dịp cách nửa cái địa cầu, anh cũng vừa lúc ở thành phố này.”

“Vừa rồi người đại diện của tôi gửi cho tôi một tin nhắn, có chút việc, cho nên tôi phải đi trước. Ngày mai cậu về nước à? Tôi cũng tính hai ngày này về nước, đến lúc đó cậu bảo trợ lý gửi tin tức chuyến bay cho tôi, tôi bảo người đi đặt chuyến bay.”

Trong lòng cảm thấy một chút kinh ngạc, nhưng Dung Hù không có giữ lại, chỉ nhìn theo Lâm Huyền rời đi.

Jennifer đi lên, kỳ quái hỏi: “Sao Lâm lại đi rồi?”

Dung Hù lắc lắc đầu: “Người đại diện của hắn nói có việc đột xuất, thôi, dù sao hôm nay tôi đã đóng máy rồi, đêm nay sẽ không trở về khách sạn trên trần. Tôi bảo chị tiểu Thiên đặt khách sạn ở chỗ Lâm Huyền là được, ở cùng chỗ với hắn, buổi tối lúc về tôi mang chút đồ cho hắn ăn.”

Jennifer cười rộ nói: “Tôi hiểu, nếu chúng ta thật sự hoàn toàn xem nhẹ hắn, hắn khẳng định sẽ hờn dỗi.”

Hai người ăn ý mỉm cười, không nói gì thêm. Không bao lâu, toàn bộ mọi người đều vào tiệm ăn, bắt đầu gặm lấy gặm để. Chiều hôm sau, Dung Hù và Lâm Huyền ngồi cùng chuyến máy bay quay về nước, vừa mới đến thành phố B không bao lâu, cậu liền nhận được tin nhắn của La Chấn Đào, chạy đến Hoa Hạ Entertainment.

Ở nơi đó, nhạc sĩ cao cấp nhất Hoa Hạ Dương Trường Trung chờ đã lâu. Khi nhìn thấy thiếu niên tinh xảo xinh đẹp kia, từ rất xa, hắn đã gợn gợn mấy bản nhạc phổ trong tay mình lên, cười nói: “Sau khi xem «Trang hoa la», tôi lại sinh ra một linh cảm. Nếu cậu không để ý, Dung Hù, tôi viết cho cậu chín bài, chín bài này có thể sử dụng toàn bộ vào album của cậu không?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Chương 130

Hai tháng trước khi Dung Hù và Dương Trường Trung gặp mặt ở Hoa Hạ Entertainment, nhạc sĩ cao cấp này chỉ nói, sẽ sáng tác ít nhất bảy ca khúc. Trên thực tế, một bản album của đa số ca sĩ đều có bình quân mười bài, bảy bài thật sự quá ít, gần đây La Chấn Đào vẫn luôn liên hệ người soạn nhạc nổi tiếng, hy vọng có thể sáng tác thêm hai ba ca khúc, đặt trong album của Dung Hù.

Nhưng hôm nay, Dương Trường Trung lại trực tiếp làm chín ca khúc.

Nghe nói như thế, La Chấn Đào vui sướng ngây ngất.

Danh tiếng của Dương Trường Trung ở nơi đó, địa vị trong giới lại đặc biệt cao, rất nhiều nhạc sĩ trẻ tuổi một chút đều cự tuyệt lời mời của La Chấn Đào, bởi vì bọn họ cảm thấy tác phẩm của mình kém tác phẩm của đại sư, đặt trong cùng album là đang múa rìu qua mắt thợ.

Vì chuyện này, La Chấn Đào sầu vô cùng, rụng không ít tóc. Mà hiện tại nói cho hắn biết, Dương Trường Trung tự mình giải quyết vấn đề này? La Chấn Đào kích động không thôi, nhanh chóng đón Dương Trường Trung vào phòng làm việc của mình, pha trà rót nước.

Ánh nắng ấm áp xán lạn từ ngoài cửa sổ sát đất trút xuống, ngoài cửa sổ cảnh xuân tươi đẹp, đúng là đầu xuân chớm ấm nhưng còn lạnh, hệ thống sưởi trong phòng mở cực lớn, gió lạnh hoàn toàn không thể xâm nhập vào.

Trong phòng làm việc, Dương Trường Trung ngồi ở trên sofa uống trà. Trà này là Bích Loa Xuân cao cấp mà La Chấn Đào mới tìm được từ núi Động Đình ở Tô Châu, là loại trà cực phẩm ngắt xuống trước tiết thanh minh, màu trà xanh biếc, hần cũng không hiểu trà, nhưng cũng không gây trở ngại việc hần nghe Dương Trường Trung tán gẫu về trà.

Bên này, Dương Trường Trung và La Chấn Đào nhẹ giọng trò chuyện, mà bên kia, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp ngồi ở trên sofa xa hơn một chút, cúi đầu nhìn mấy bản nhạc phổ.

Tốc độ Dung Hù đọc nhạc phổ cũng không nhanh, cậu xem cực kỳ cẩn thận, ngón tay thon dài thông thả hoạt động trên khuôn nhạc. Theo tầm mắt di chuyển, cậu nhẹ giọng ngâm nga, tận đến khi mặt trời lặn xuống phía tây, cậu mới đóng bản nhạc phổ cuối cùng lại.

Dương Trường Trung từ xa xa nhìn thấy Dung Hù gấp nhạc phổ lại, cười mở miệng: “Thế nào, thích không?”

Đại sư một giây trước còn đang đàm luận tay nghề rang Bích Loa Xuân với La Chấn Đào, giây tiếp theo lại đột nhiên ngừng đầu nhìn Dung Hù. La Chấn Đào hơi kinh hãi, lúc này mới phát hiện hóa ra lực chú ý của Dương Trường Trung vẫn luôn đặt ở trên người Dung Hù, mà không phải tán gẫu về trà với thường dân như hần.

Trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng, La Chấn Đào không nói gì.

Dung Hù nâng bước đến trước mặt Dương Trường Trung, nghiêm nghiêm túc túc gật đầu: “Thầy Dương, chín bài hát này tôi đều đặc biệt thích, chúng rất tuyệt.”

Dương Trường Trung cười ha ha, đứng dậy, vươn tay: “Cho nên, hợp tác vui vẻ?”

Khoe môi thiếu niên nhếch lên, hai tay cầm lấy tay nhạc sĩ cao cấp đó: “Hợp tác vui vẻ.”

Đến đây, Dung Hù và Dương Trường Trung mới xem như chính thức xác định quan hệ hợp tác.

Đối với pháp vụ ở phương diện bản quyền tác phẩm âm nhạc, Hoa Hạ Entertainment làm tương đối cẩn thận, nếu Dung Hù và Dương Trường Trung đều là minh tinh và người làm nhạc dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, vậy hết thảy liền đi theo trình tự của công ty. La Chấn Đào nhanh chóng lấy ra bản hợp đồng chuẩn bị đã lâu, hai bên đơn giản xác minh một chút, ký tên.

Bản thân Dương Trường Trung cũng là một người soạn lời nổi tiếng, chín bài hát này hoàn toàn là do mình hần soạn nhạc viết lời, ba bài là tình ca, hai bài là nhạc cổ trang, ba bài nhạc tiếng Anh. Còn có một ca khúc chủ đề, là đặc biệt viết vì Dung Hù.

Chín bài này mỗi bài có điểm đặc biệt riêng, mỗi bài đều vô cùng ưu tú, nhưng xuất chúng nhất chính là bài hát chủ đề cùng với một bài hát tiếng Anh.

Cả buổi chiều, Dung Hù vẫn luôn thảo luận chuyện liên quan đến tác phẩm với Dương Trường Trung.

Biểu diễn biểu diễn, không chỉ là hát, còn có diễn, phải suy diễn ra tình cảm ẩn chứa trong ca khúc. Tình cảm ấy ẩn sâu trong mỗi một âm điệu, thổ lộ trong mỗi một câu ca từ, khi văn chương và giai điệu cùng kết hợp, rất nhiều lời nói nhìn như bình thường, lại có sự thâm tình xúc động lòng người nhất.

Dung Hù làm ca sĩ biểu diễn những ca khúc đó, tự nhiên phải thành thạo bản thân nhạc sĩ về thâm ý của ca khúc, để mình chân chính hiểu rõ nội hàm mà ca khúc muốn biểu đạt.

Khi họ thảo luận, La Chấn Đào ngay ở bên cạnh bưng trà dâng nước, hoàn toàn không cách nào chen vào. Nhưng mà hai cái người có thể gọi là đôi ông cháu này, lại tán gẫu đến hưng trí tăng vọt, đến lúc gần đi, Dương Trường Trung còn trực tiếp nói với Dung Hù: “Nếu còn có vấn đề, có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi lúc nào cũng rảnh. Đã rất nhiều năm tôi không làm người sản xuất âm nhạc, nhưng tôi muốn tự mình thu album cho chín ca khúc này, thế nào, tiểu Dung, có thể chứ?”

Một album toàn bộ do Dương Trường Trung soạn nhạc, thậm chí còn do hần tự mình giám sát, đây không phải là vấn đề có thể hay không thể? Cái này căn bản là bánh có nhân từ trên trời rớt xuống!

La Chấn Đào nhanh chóng nháy mắt với Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên bình tĩnh mỉm cười, nói: “Nếu ngài không thấy phiền toái, tôi vô cùng hoan nghênh.”

Thời gian một tháng kế tiếp, Dung Hù đều bận rộn thu album.

Dương Trường Trung yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, bản thân Dung Hù cũng yêu cầu mình rất cao. Khi hai người kia hợp tác, bài hát tiếng Anh đầu tiên thu ước chừng bốn ngày, rốt cuộc mới cho ra một tác phẩm khiến hai bên đều vừa lòng.

Có bài hát đầu tiên làm thử nghiệm, những ca khúc kế tiếp liền thu thoải mái hơn nhiều.

Liên tiếp hai tuần lễ, Dung Hù đi sớm về trễ. Buổi sáng bảy tám giờ liền ra cửa, đôi khi buổi tối mười hai giờ còn chưa có về nhà. Mà mỗi khi cậu trở về nhà, liền nhìn thấy người đàn ông nào đó ở trong nhà chờ đợi mình.

Hai người hiếm hoi gặp mặt, căn bản nói không được mấy câu, liền phải nhanh chóng nghỉ ngơi, bởi vì ngày hôm sau Dung Hù còn phải đi thu album.

Chờ album tên là «Lời Dung» chế tác xong tám ca khúc, chỉ còn lại một bài cuối cùng, Dung Hù lại càng thêm công việc lu bù.

Lễ trao giải Kim Phượng từng ngày tới gần, bất luận là đoàn phim «Tầng mây màu đen» hay là đoàn phim «Không tiếng động», đều đang tiến hành hoạt động tuyên truyền mở rộng giai đoạn cuối cùng. Thân là nam chính hai bộ phim này, Dung Hủ tất nhiên phải tới, nhưng thu âm «Lời Dung» lại không thể đề qua một bên.

Vì thế, Dung Hủ không thể không bắt đầu chạy hai bên, mỗi ngày hành trình chật ních, thậm chí thường xuyên lúc về nhà, trời cũng đã sáng. Nhưng dù như thế, Dung Hủ cũng thường xuyên gặp được người đàn ông nào đó vẫn chưa ngủ.

Khi cậu mở cửa ra, tia nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng khách, cậu luôn nhìn thấy Tần Trình, ở trong phòng chờ cậu. Bất luận là sáng sớm năm giờ, hay là sáu giờ, thậm chí là bảy tám giờ, vừa mở cửa ra, hắn đều sẽ ở nơi đó, không biết là một đêm không ngủ, hay là đã dậy từ rất sớm.

Khi đó, một thứ ấm áp liền dần dần hòa tan trong lòng, hàng vạn hàng nghìn ngôn ngữ đến cuối cùng, chỉ hóa thành một câu: “Em về rồi.”

Có điều lúc ăn sáng, Dung Hủ bỗng nhiên nghiêm túc nghĩ: “Anh như vậy, có phải hơi giống cô vợ ở nhà chờ chồng về không?”

Tần Trình vừa mới uống một ngụm sữa đậu nành: “Khụ khụ khụ khụ...”

Dung Hủ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng khắc sâu của người đàn ông, trong đầu lại nghĩ tới hình tượng một người vợ dịu dàng hiền lành. . .

Dung Hủ: “...”

Ây, hình ảnh này quá hạn chế độ tuổi, vẫn thôi vậy.

Dung Hủ chỉ thuận miệng nói như thế, không nghĩ quá nhiều, nhưng cậu không biết, sau khi cậu nghỉ ngơi hơn ba bốn tiếng xong rồi khỏi nhà, người đàn ông nào đó cả ngày “không có việc gì làm” đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt của thủ đô. Thật lâu sau, hắn lấy điện thoại đi động ra, gửi đi một tin nhắn.

Một phút đồng hồ sau, Từ Tấn đang ở trong cao ốc Hoa Hạ Entertainment xử lý sự vụ đột nhiên nhận được một tin wechat, hắn vừa mở ra nhìn, khóe miệng co rút ——

[Tần Trình: ... gần đây có phải tôi hơi rảnh rồi hay không?]

Quen biết người đàn ông đó lâu đến thế, Từ Tấn làm sao còn có thể ngây thơ như vậy? Lấy chỉ số thông minh của Từ Tấn hắn để bảo đảm, tin nhắn này ở mặt ngoài là đang nói Tần Trình thật rảnh, nhưng trên thực tế là đang nói, người đại diện là hắn thật rảnh!

Hắn rảnh sao?

Không rảnh mà!

«Trang hoa la» vừa mới xuống rạp được hai tháng, tiếp qua nửa tháng, hắn lại phải đi theo tên đàn ông kia đến New Zealand quay một bộ phim khác. Hơn nữa trong lúc đó, hắn còn phải cùng đối phương tham gia các loại hoạt động phát ngôn, hoạt động show thời trang, chụp hình tạp chí. . .

Tần Trình thì được nghỉ ngơi, có thể tùy tùy tiện tiện, thả lỏng thoải mái, còn hắn thì phải mỗi ngày đi chín về năm mà đến công ty, giúp người kia xử lý rất nhiều sự vụ.

Ngoài ra, một năm ba bộ phim điện ảnh lớn, cái này gọi là rảnh hả?

Đặt trong giới giải trí bất cứ một năm nào, đều có thể gọi là chiến sĩ thi đua!

Sau khi cẩn thận châm chước từ ngữ, Từ Tấn hồi âm: [cậu rảnh à? Cậu chỗ nào rảnh, nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị tháng sau đi quay phim.]

Sau một lúc lâu, tin nhắn của Tần Trình hồi âm lại: [anh an bài cho tôi thêm một chút thông cáo đi?]

Từ Tấn: “...” An bài thông cáo cho hắn hả? Rõ ràng là ngấm ngấm bảo mình tự gia tăng lượng công việc cho mình mà!

Sau khi lục tung tìm ra vài thông cáo không tính là đặc biệt quan trọng, Từ Tấn gửi an bài kế hoạch qua. Lúc này, cuối cùng Tần Trình không có gửi tin nhắn tới nữa, người đại diện kim bài của Hoa Hạ Entertainment lại run rẩy khóe miệng, trực tiếp trốn việc về nhà.

“Cuối tuần lại bắt đầu chạy khắp toàn cầu, mình còn làm việc cái gì? Về nhà! Nghỉ ngơi!”

Tần Trình cẩn thận xem thông cáo Từ Tấn gửi tới, mới xem trong chốc lát, liền nhận được một tin nhắn. Hắn trầm tư một chốc, hồi âm: [lúc chạng vạng có khả năng con không ở nhà, mẹ bảo cô ta trực tiếp lại đây đi, để đồ ở trong nhà.]

Di Tần lập tức đáp: [Vậy được. Dung Dung còn chưa từng ăn bánh hoa đào bà ngoại con tự mình làm đâu, bảy giờ tối hôm nay mẹ lên máy bay rời thành phố B, không có thời gian đến chỗ con, bảo trợ lý để đồ xong liền đi, đến lúc đó con đừng quên cho Dung Dung ăn. Tháng sau mẹ có chút thời gian, lần này thật sự không rảnh, chờ đến lúc đó lại đến thành phố B thăm con và Dung Dung.]

Tần Trình bình tĩnh trả lời: [ừm, con sẽ nói cho em ấy biết.]

Nhà ông ngoại Tần Trình là thư hương thế gia nổi tiếng Giang Nam, bà ngoại hẳn vừa viết chữ đẹp, vừa vẽ tranh đẹp, còn có thể rửa tay làm com canh, thường xuyên làm một ít điểm tâm nhỏ ngọt ngào ngon miệng, cho nhóm con cháu mình ăn.

Cao nhã chân chính cũng không phải là quân tử xa nhà bếp ở mặt ngoài, thật ra mỹ thực cũng là một loại tu dưỡng và cảnh giới. Bà ngoại Tần Trình vô cùng yêu thích làm đồ ăn, càng thích ăn đồ ăn ngon, bà là thành viên vĩnh dự hiệp hội thi họa Hoa Hạ, cũng là nhà bình phẩm mỹ thực nổi tiếng Hoa Hạ.

Tuy nói hiện giờ Tần Trình không quá thích ăn đồ ngọt, nhưng mà người lớn ban thường không dám chối từ, tâm ý của người già tuyệt đối không thể từ chối.

Buổi chiều bốn giờ, Tần Trình lái xe rời khỏi nhà, chạy về phía Hoa Hạ Entertainment.

Hôm nay Dương Trường Trung có chút việc, không thể tiếp tục công tác đến khuya khoắt nữa, cho nên Dung Hù cũng hiếm được cơ hội có thể nghỉ ngơi tốt một chút.

Đội ở bãi đỗ xe của Hoa Hạ Entertainment đại khái hai mươi phút, một thiếu niên đội mũ lưỡi trai và kính râm nhanh chóng từ thang máy đi ra, lập tức đi đến bên cạnh xe thể thao, kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

“Tiến độ hôm nay thuận lợi hơn một chút, theo cái tốc độ này, ngày mai hẳn là có thể thu xong album.” Dung Hù vừa tháo kính râm và mũ xuống, vừa nói: “Có điều hoạt động tuyên truyền «Tầng mây màu đen» và «Không tiếng động» còn đang tiến hành, vẫn có hơi bận. A đúng, Tần Trình, anh có biết hôm nay em nghe Dương tiên sinh nói gì không?”

Vô cùng thuận tay mà đặt mũ và kính râm trong hộp xe thể thao, Dung Hù cười nhẹ nói: “Hắn nói cho em biết, kỳ thật năm đó Lăng Tiêu và Cố Minh Tu cãi nhau, còn kịch liệt hơn chúng ta diễn trong «Tầng mây màu đen» nữa.” Dừng một chút, thiếu niên quay đầu: “Em vốn cho rằng tính tình Lăng Tiêu tốt như vậy, sẽ không cãi nhau với người ta, không ngờ lại...”

Giọng nói đột nhiên dừng lại, Dung Hù hơi ngẩn ra, một lát sau, hỏi: “... Em luôn cảm thấy ánh mắt của anh, có chút không thích hợp cho lắm.”

Môi gắt gao mím lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã của người đàn ông giống như ngưng tụ một lớp mực đen, hần khê hạ mắt, nghiêm túc hỏi: “Em có cảm thấy, hôm nay anh có gì khác biệt hay không?”

Dung Hù: “... Có sao?”

Tần Trình trịnh trọng gật đầu: “Có.”

Dung Hù nhìn kỹ vài lần, thăm dò hỏi: “Anh đổi kiểu tóc hả?”

Người đàn ông lắc đầu.

Dung Hù: “... Anh cảm thấy em có thể đoán được sao?”

Tần Trình nghiêm túc vươn tay, chỉ về phía cằm mình. Dung Hù phút chốc sững sờ, tỉ mỉ nhìn thật lâu, vẫn không thấy được một chút khác thường. Ngón tay Tần Trình lại giật giật, Dung Hù bất đắc dĩ nhích người qua, khom lưng xuống, từ dưới lên trên mà nhìn lại, sau đó...

Dung Hù: “...”

Chỉ thấy một nốt mụn màu đỏ nhỏ như hạt gạo đột ngột nổi dưới cằm người đàn ông, cái mụn ấy mọc vô cùng thối thời, từ góc độ bình thường căn bản nhìn không thấy, chỉ có cúi đầu nhìn từ phía dưới, mới có thể nhìn thấy nó.

Nhìn không được cười khể ra tiếng, Dung Hù vừa mới chuẩn bị trêu chọc cái người đàn ông đã mọc lên mụn thanh xuân, mà còn để ý như vậy, nhưng mà ngay trong tích tắc cậu vừa mới nâng mắt, Tần Trình bỗng nhiên cúi đầu, mãnh liệt hôn thiếu niên.

Bàn tay đè sau gáy thiếu niên, gắt gao kéo cậu vào trong ngực mình. Dung Hù nằm ở trong ngực Tần Trình, chậm rãi nhắm mắt lại, tùy ý đối phương hôn môi.

Loại cảm giác được ôm vào trong ngực người đàn ông, giữa mũi đều là hương vị của đối phương thể này, khiến Dung Hù không kiềm lòng nổi mà hum nhẹ một tiếng.

Chờ một nụ hôn chấm dứt, cậu cũng không ngồi dậy, mà là trực tiếp nằm ở trên đùi đối phương, nói: “Anh có ý.”

Tần Trình hơi nhướn mi: “Anh có nói anh không phải cố ý sao?”

Xem mụn là giả, nhân cơ hội hôn một cái mới là thật.

Thân là diễn viên, Dung Hù thường xuyên quay phim đến rạng sáng, giấc ngủ và ba bữa cơm cực kỳ không có quy luật. Năm nay cậu chỉ mới hai mươi tuổi, bản thân đang ở thời kỳ trưởng thành, tuy rằng không phải thể chất dễ mọc mụn, làn da cũng thật tốt, nhưng mà trong lúc quay phim, giờ sinh học điên đảo như vậy cũng làm cậu ngẫu nhiên nổi mụn. Nhưng như vậy cũng chỉ cần trang điểm, lại chiếu sáng thật tốt, trong máy quay, một hai cái mụn

cũng không rõ ràng, không ảnh hưởng toàn cục.

Nhưng mà, sau khi hoạt động tuyên truyền «Trang hoa la» kết thúc, Tàn Trình vẫn luôn nghỉ ngơi, vì sao hẳn lại ngày đêm điên đảo?

Dung Hù khẽ nhếch môi: “Về sau không cần thức đêm chờ em về, không tốt cho thân thể.” Dừng một chút, cậu lại cười nói: “Có điều ngày mai hẳn là thu album xong rồi, anh cũng không có cơ hội thức đêm chờ em nữa đâu.”

Trả lời Dung Hù chính là người đàn ông lại cúi người xuống hôn.

Ai cũng không chú ý tới, ở bãi đỗ xe ngầm tầng hai của Hoa Hạ Entertainment, có một chiếc xe thể thao ngừng hồi lâu ở trong góc. Hơn năm giờ, chiếc xe đó mới lái ra khỏi bãi đỗ xe, đi về phía một nhà ăn cao cấp.

Mà ngay một giờ trước, đi Tàn vừa mới kết thúc một cuộc hội nghị, cầm theo một hộp đồ ăn tinh xảo thanh lịch, vào một căn hộ cao cấp. Bà nhập mật mã, mở cửa, quả nhiên, trong phòng cũng không có người.

Không nghĩ quá nhiều, vị quý phu nhân xinh đẹp hào phóng ấy đặt hộp thức ăn ở trên bàn cơm, xoay người liền tính rồi đi. Nhưng ngay khi bà vừa mới đi đến phòng khách, lại nhìn thấy vài bộ quần áo tùy tiện vắt trên sofa, trên bàn trà còn bày hai cái tách sứ trắng, bên trong là cà phê uống một nửa.

Mây hơi hơi cau lại, đi Tàn giận dữ nói: “Con nít cũng không biết thu dọn cho tốt nữa.”

Lời vừa nói ra, đi Tàn buông túi xuống, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Bà cũng không có quét tước, chỉ đem một vài thứ vứt linh ta linh tinh phân loại cất kỹ, đặt đến chỗ chính xác.

Ôm quần áo của Dung Hù và Tàn Trình, đầu tiên là đi Tàn đến phòng Tàn Trình, treo số quần áo đó lên. Lúc đi ngang qua phòng rửa mặt, bà vô ý nhìn thoáng qua bên trong, bước chân lại đột nhiên dừng lại.

Nhìn trong chốc lát, đi Tàn không chút để ý nâng bước rồi đi, lại vào phòng Dung Hù. Gấp xong mấy món quần áo, treo lên, bà cảm khái nói: “Phẩm vị của Dung Dung thật tốt, mấy bộ quần áo này, đều thật đẹp.”

Làm xong những việc đó, đi Tàn liền xoay người rồi đi, không có động tới bất cứ đồ đạc gì trong hai căn phòng này, cũng không có lật xem. Nhưng chẳng biết tại sao, khi bà đi đến cửa phòng rửa mặt của Dung Hù, bà không tự chủ được mà quay đầu nhìn thoáng qua, chính là cái nhìn này, làm cho bà mãnh liệt dừng bước.

Một phút đồng hồ sau, đi Tàn đi vào phòng rửa mặt, nhìn ly súc miệng trống rỗng, kinh ngạc phát giác. Hồi lâu sau, bà lại nhìn cái giá treo khăn trong phòng tắm, chỉ thấy trên đó ngay cả một cái khăn mặt cũng không có, chỉ có thanh kim loại trống rỗng, còn dường như phủ một lớp bụi mỏng manh.

Suy nghĩ một lát, bà vươn tay, mở vòi nước ra, dòng nước trong suốt lập tức ào ào chảy xuôi xuống.

Có nước.

Ngay sau đó, bà lập tức nâng bước đi vào phòng Tàn Trình, trực tiếp vào phòng rửa mặt. Bà mở to hai mắt, nhìn hai cái bàn chải đánh răng trên bồn, lại quay đầu nhìn hai cái khăn mặt trên thanh kim loại.

Sau một hồi, đi Tàn vươn tay cầm hai cái bàn chải đánh răng lên. Chỉ thấy trên bồn sứ màu trắng, có hai vết màu sắc khác biệt rõ ràng.

Đó là dấu vết đồ vật lưu lại khi để lâu, là hình dạng của bàn chải đánh răng, là hai cái bàn chải đánh răng trên tay bà...

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 131

Buổi tối hơn tám giờ, Dung Hù và Tàn Trình từ garage ngầm đi thang máy lên lầu, mới vừa mở cửa, liền gặp được người ngồi ở trong phòng khách.

Trong phòng khách sáng ngời rộng mở, đi Tàn đang cúi đầu đánh chữ trên điện thoại di động, đột nhiên nghe được tiếng động ở cửa, bà lập tức ngẩng đầu nhìn sang. Bỏ điện thoại vào trong túi, đi Tàn hết sức tự nhiên đứng lên đi đến chỗ huyền quan, ôm cổ Dung Hù: “Dung Dung sweetheart của đi, bao lâu không gặp rồi? Con gầy, gầy thành như vậy này.”

Hai năm ở chung khiến Dung Hù đã sớm quen đi Tàn nhiệt tình, cậu giơ tay lên nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, cười nói: “Đi, đã lâu không gặp.” Dừng một chút, cậu hỏi: “Con nghe Tàn Trình nói, hình như đi lên máy bay bảy giờ tối, sao lại ở đây?”

Đi Tàn ôm hồi lâu, mới buông tay ra: “Vừa vặn hôm nay hội nghị chấm dứt sớm, đi liền tự tới đưa đồ cho các con. Sau đó không ngờ máy bay còn hoãn lại, con nói xem, đi đương nhiên phải ở chỗ này chờ, nhìn Dung Dung nhà đi rồi.”

Dung Hù dờ khóc dờ cười nói rằng: “Vậy máy bay hoãn lại, sẽ có vấn đề gì không?”

Di Tàn lắc đầu: “Không có việc gì, tối hôm nay hơn mười hai giờ mới lên máy bay, chờ một lát lại đi cũng được.”

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù liền gật đầu. Bên kia, Tàn Trình lại híp mắt, trấn định hỏi: “Trợ lý đâu?”

Xế chiều hôm nay lúc đi Tàn nhắn tin cho Tàn Trình là nói, bởi vì bà đang mở hộp, không rảnh được, cho nên bảo trợ lý đưa đồ đến nhà Tàn Trình. Nhưng hiện tại nếu bản thân bà đã đến, vậy trợ lý đi nơi nào?

Ý cười ở khóe miệng không có một chút thay đổi, đi Tàn trách cứ nhìn con trai nhà mình một cái: “Cô ấy còn có thể đi đâu? Đương nhiên là đến sân bay giúp mẹ xử lý chuyện máy bay hoãn lại rồi. Tốt tốt, Dung Dung sweetheart từng ăn bánh hoa đào chưa? Là bà ngoại Tàn Trình tự mình làm, khi còn bé Tàn Trình rất thích, đến, mau nếm thử...”

Tay nghề của bà ngoại Tàn Trình quả thật không tồi, bánh hoa đào này vào miệng mềm mại, mùi thơm ngát nhẫn nhịn. Bởi vì đã sớm ăn cơm ở bên ngoài với Tàn Trình, cho nên Dung Hù vốn chỉ muốn ăn một cái, nhưng sau khi hưởng qua một miếng bánh hoa đào tinh xảo, cậu lại kinh ngạc mở to mắt, lại nhin không được ăn thêm vài cái.

Di Tàn cười nói: “Thế nào, Dung Dung, ăn ngon đi?”

Dung Hù cười nhặt gật đầu: “Thật sự ăn rất ngon.”

So sánh với bit tết tối hôm nay ăn ở tiệm ăn Pháp kia, Dung Hù vẫn cảm thấy, miếng bánh hoa đào nho nhỏ này ăn còn ngon hơn một chút. Mang theo một chút mùi thơm nhẫn nhịn, vào miệng cảm thấy ngọt, nhưng khi hồi vị lại có loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Sau khi đã ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ, lại ăn một cái bánh hoa đào giải ngán, xác thực thích hợp.

Chờ sau khi ăn ba bốn cái bánh hoa đào, Dung Hù làm thế nào cũng ăn không vô nữa. Di Tàn cũng không miễn cưỡng, kéo tay cậu đi đến phòng khách, không ngừng hỏi han ân cần, hỏi cậu về tình hình gần đây. Chốc thì hỏi gần đây có phải vội vàng thu âm hay không, có nghỉ ngơi đằng hoàng hay không; chốc lại hỏi bộ phim quay ở nước Mỹ lần trước, có mệt hay không, muốn nghỉ ngơi một chút hay không.

Dung Hù lần lượt trả lời, đối với ý tốt của người lớn, cậu chưa bao giờ cự tuyệt.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, chờ đến chín giờ tối, trợ lý của đi Tàn gửi tin nhắn cho bà, nửa giờ sau sẽ đón bà đến sân bay.

Trợ lý tới rất đúng giờ, Dung Hù vốn định đứng dậy đưa đi Tàn xuống lầu, nhưng bị đối phương nghiêm khắc cự tuyệt: “Dung Dung, đi đều nghe nói rồi, gần đây con rất bận, vẫn không có nghỉ ngơi tốt. Đừng tiễn đi, con nhanh chóng đi nghỉ ngơi, để Tàn Trình đưa thì tốt rồi.”

Dung Hù nhiu mày: “Di, thật ra con...”

Di Tàn kéo cánh tay Tàn Trình đi ra ngoài: “Di đi đây, Dung Dung đừng tiễn đó.” Không đợi Dung Hù kịp phản ứng, đi Tàn liền mang theo Tàn Trình ra cửa, “cách” một tiếng đóng cửa lại.

Dung Hù: “...”

Chỉ là đưa xuống lầu mà thôi, cũng không tốn thời gian bao lâu đi...

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hù bắt đầu thu dọn ly tách trên bàn trà, bỏ vào trong bồn, sau đó lại bỏ bánh hoa đào còn dư vào tủ lạnh. Cậu vừa thu dọn, vừa âm thầm nghĩ: hai ngày nữa thu âm xong, đại khái có một hai ngày nhàn rồi, nên lợi dụng như thế nào?

Mà Dung Hù đương nhiên không biết, giờ phút này, người đàn ông nào đó đưa mẹ mình đến dưới lầu, nhìn con đường trống rỗng, mày khẽ chau lại, dừng bước.

Phải, trên con đường tiểu khu, căn bản không có một ai.

Giống như nghe được nghi hoặc trong lòng người đàn ông, một giọng nữ bình tĩnh vang lên phía sau Tàn Trình: “Là mẹ bảo tiểu Vân chờ bên ngoài tiểu khu, không để cô ấy lái xe vào.”

Ánh trăng mỏng lung xuyên thấu qua lá cây thưa thớt, chiếu rọi con đường nhỏ hẹp dài, lưu lại từng đốm bóng sáng loang lổ. Tàn Trình khẽ nhếch môi, xoay người nhìn về phía mẹ mình, liền thấy giờ phút này, dịu dàng và thân thiết thuộc về “di Tàn” biến mất đến không còn một mảnh, người phụ nữ ấy đang dùng ánh mắt kiên định nhìn con trai mình.

Rõ ràng ngày xưa bà có hơi sợ đứa con trai này, nhưng hiện tại, bà vẫn trịnh trọng nghiêm túc nhìn hấn, sau đó từng câu từng chữ hỏi: “Tàn Trình, có phải con... ăn hiếp Dung Dung không?”

Ban đêm đầu mùa xuân còn mang theo vài phần ý lạnh, một trận gió đêm thổi qua, lay động lá cây, phát ra tiếng vang xào xạc. Người đàn ông hơi hạ mắt, trấn định bình tĩnh nhìn mẹ mình, trong con người tối đen thâm thúy cũng không chút dao động. Tàn Trình cứ như vậy về mặt bình tĩnh mà nhìn, chậm chạp không mở miệng.

Hắn không mở miệng, đi Tần lại bắt đầu nóng nảy: “Tần Trình, mẹ hỏi con đó, rốt cuộc con có nói hay không?”

“Cái gì là ăn hiếp?” Giọng nam trầm thấp từ tính đột nhiên vang lên, khiến đi Tần ngơ ngẩn. Chỉ thấy Tần Trình nâng mắt lên, nghiêm túc hỏi: “Mẹ, mẹ định nghĩa ‘ăn hiếp’... là thế nào?”

Khí tràng mạnh mẽ lãnh tĩnh chậm rãi hạ xuống, người đàn ông bị bắt thóp mặt không đổi sắc, đi Tần bắt lấy nhược điểm lại giống như có chút lo lắng. Bà nghĩ nghĩ, nói thẳng rằng: “Loại chuyện này con còn hỏi mẹ? Con tự nói một chút xem, trong phòng Dung Dung, ngay cả bàn chải đánh răng và khăn mặt cũng không có, đều đặt ở trong phòng con. Các con... các con rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Tần Trình nhẹ nhàng “à” một tiếng, thần nhiên nói: “Hóa ra mẹ nói cái này, bọn con đã sớm ở bên nhau rồi.”

“Con đừng nói cái gì mà phòng Dung Dung chỗ nào có vấn đề, tạm thời ở chỗ con, mẹ xem rồi, trong phòng sắp đóng bụi luôn...” Giọng nói im bật, đi Tần mở to hai mắt, “Con... con cứ như vậy mà thừa nhận à?!”

Môi hơi cong lên, Tần Trình hỏi ngược lại: “Vậy mẹ cảm thấy con nên trả lời như thế nào?”

Đi Tần: “...”

Lời lẽ chuẩn bị gần ba tiếng, giờ phút này, toàn bộ không bệnh mà chết.

Thế mà cứ thừa nhận đơn giản sáng khoái như vậy ư? Còn mang về mặt đương nhiên nữa?!

Chẳng lẽ không phải nên thề thốt phủ nhận, tùy tiện tìm vài cái cớ qua loa tắc trách, cuối cùng bị bà vạch trần, chỉ có thể không biết làm thế nào mà thừa nhận sao?

Cả người đi Tần đều thấy không khỏe.

Thân là phái nữ, đi Tần trời sinh đã tương đối mẫn cảm ở phương diện này. Bà không phát hiện thì cũng thôi, chỉ cần phát hiện một chút manh mối, liền sẽ tìm hiểu nguồn gốc tận cùng, thậm chí trực tiếp tìm được chân tướng. Ở loại phương diện này, thường thì phái nữ đều là trinh thám, vừa tra liền chuẩn, hơn nữa có đôi khi căn bản không cần trinh thám phân tích, chỉ là trực giác, đã có thể làm cho họ phát hiện dị thường.

Vốn dĩ đi Tần cho là mình chiếm thế thượng phong, bà đã nghĩ xong hết, chờ sau khi bà phản bác con trai nhà mình, khiến thẳng nhóc thối ấy không còn lời nào để nói, thì sẽ trừng trị hắn như thế nào. Nhưng hiện tại hết thấy đều thay đổi, đi Tần im lặng một hồi lâu, trong đầu trái lo phải nghĩ, nghĩ đến cuối cùng, mới nghẹn ra một câu: “... Mắc gì con lại ăn hiếp Dung Dung?”

Tần Trình: “Con không ăn hiếp em ấy.” Dừng một chút, giống như đột nhiên nhớ tới chuyện đã xảy ra ở Mỹ tháng trước, người đàn ông ý vị sâu xa nói rằng: “Rõ ràng là em ấy vẫn luôn ăn hiếp con.”

Đi Tần lập tức bắt lấy trọng điểm: “Nói bậy! Tần Trình, con nói rõ ràng cho mẹ, rốt cuộc con câu Dung Dung tới tay như thế nào? Dung Dung người ta mới bao lớn hả, năm nay mới hai mươi! Thật sự muốn tính, thì còn có hơn nửa năm mới qua sinh nhật hai mươi tuổi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lúc trước mẹ bảo con chăm sóc Dung Dung, có bảo con chăm sóc như vậy sao?!”

Tần Trình hơi nhướn mi: “Mẹ cũng chưa nói không thể chăm sóc như vậy.”

“Con!!!”

Đi Tần vừa tức vừa vội, Hoa Hạ thông qua luật hôn nhân đồng tính nhiều năm như vậy, bà không phải một người bảo thủ, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của văn bối, dù Tần Trình là đồng tính luyến ái, bà cũng sẽ không phản đối. Nhưng mà... nhưng mà...

“Con là đồng tính luyến ái còn chưa tính, vì sao muốn kéo theo Dung Dung sweetheart của mẹ? Nó còn nhỏ như vậy, nó mới bao lớn? Con nói rõ ràng cho mẹ, con bắt cóc nó từ bao giờ? Con còn ngủ cùng một giường với nó, con... không phải con đã sớm...”

Lần này Tần Trình lại không có mở miệng.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ hắn im lặng, đi Tần vốn chỉ thuận miệng hỏi lại co rút khóe miệng: “... Con thật sự hoàn toàn xuống tay với Dung Dung rồi à?”

Tần Trình quay mặt đi.

Đi Tần cá giận nói: “Nó còn chưa đến hai mươi tuổi! Nó mới lớn như vậy, con... con con con con muốn tức chết mẹ mà!!! Thằng nhóc thối con, sao con hạ thủ được? Trước đây con cam đoan với mẹ thế nào, không để Dung Dung bị những người trong giới giải trí bắt cóc, không cho nó tiếp xúc chuyện trong giới quá sớm, kết quả con lại dám tự lên hả?!”

Tần Trình: “Bọn con là yêu đương bình thường.”

Đi Tần nào quan tâm hắn: “Đứa nhỏ mười chín tuổi, con lại xuống tay?!”

Tần Trình: “... Chỉ là yêu đương bình thường.”

Di Tàn cường điệu một lần nữa: “Dung Dung hiện tại mới mười chín tuổi!”

Tần Trình nhin không được phản bác: “Em ấy hai mươi.”

Di Tàn trừng mắt: “Còn hơn nửa năm nữa mới sinh nhật, tính cái gì mà hai mươi? A không đúng, rốt cuộc hai đứa ở bên nhau từ hồi nào? Con chạm vào Dung Dung từ hồi nào? Từ từ, không phải là Dung Dung bị con cưỡng ép chứ? Tần Trình!!!” Đột nhiên nghĩ đến khả năng này, di Tàn trực tiếp giờ túi xách trong tay lên, mắt thấy sắp sửa đập xuống.

Tần Trình: “...”

Mười phút sau, Tần Trình về nhà. Hấn mới vừa mở cửa, liền thấy thiếu niên nhà mình từ phòng bếp đi ra. Thấy hấn trở về, Dung Hù cười giơ hai quả táo trong tay: “Di Tàn đi rồi hả? Bánh hoa đào kia ăn thật ngon, em chưa từng nghe anh nói chuyện về bà ngoại anh, không ngờ bà ấy có thể làm ra điểm tâm ngon như vậy.”

Nói xong, Dung Hù nhét một quả táo vào tay Tần Trình, cậu vừa mới ngẩng đầu, còn chưa mở miệng, liền bỗng nhiên ngưng. Thật lâu sau, cậu hỏi: “Cảm anh... là xảy ra chuyện gì? Sao lại rách da? Vừa rồi trước khi xuống lầu còn không nhìn thấy, sao đột nhiên...”

Một nụ hôn mềm nhẹ đơn giản, ngăn chặn lời kể tiếp của thiếu niên.

Dung Hù hơi kinh ngạc, cái hôn này rất nhẹ, một nụ hôn lướt qua, cậu kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trước mắt. Lại thấy Tần Trình chậm rãi vươn hai tay ra, ôm eo cậu, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó cúi đầu, hạ mắt nhìn thẳng cậu, tiếp đó giọng điệu nghiêm túc nói rằng: “Anh cảm thấy, anh có chút ảm ức.”

Trong đầu chẳng biết tại sao đột nhiên nhảy ra hình ảnh “bảo bảo ảm ức”, Dung Hù tức khắc thoát vai. Cậu tận lực nhin cười, hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Rõ ràng đêm hôm đó là em ôm lấy anh không cho anh đi, còn hấp dẫn anh, bảo anh không cần nhin. Nhưng mà bà ấy đánh anh, nói anh ăn hiếp em, ăn hiếp đến tận trên giường.”

Dung Hù vẻ mặt mờ mịt: “...” EXM?!!!

“Từ từ, bà ấy là ai? Rốt cuộc xảy ra cái gì... ý? Anh nói đi Tần hả?!”

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu: “Cho nên anh bị đánh.”

Dung Hù: “...”

Tần Trình thấp giọng cường điệu: “Anh sinh ra tới nay, ngoại trừ quay phim, chỉ từng bị đánh một lần, đó là chuyện hai ba chục năm trước, đây là lần thứ hai. Tiểu Hù, anh rất ảm ức.” Tạm dừng một chốc, người đàn ông nghiêm túc ngưng trọng nhìn thiếu niên nhà mình, lại cường điệu một lần: “Anh rất ảm ức.”

Dung Hù: “...”

Di Tàn nói là Tần Trình kéo Dung Hù lên trên giường, điểm ấy Tần Trình căn bản không thể phản bác. Hấn có thể nói như thế nào? Chẳng lẽ nói, là thiếu niên nhà hấn vẫn luôn hấp dẫn hấn, hấn nhin cực kỳ vất vả, nhin hơn nửa năm, kết quả nếu nói cho đúng, thì phải là hấn bị Dung Hù kéo lên giường, bị “ăn sạch” à?

Tạm thời không đề cập tới việc Tần Trình có thể trả lời như vậy hay không, dù hấn thành thành thật thật nói như vậy, di Tàn cũng sẽ không chút do dự nắn: “Dung Dung sẽ làm cái loại chuyện này hả? Dung Dung sweetheart nhà ta đáng yêu cỡ nào, hơn nữa nó mới bao lớn, nó có thể nghĩ tới loại chuyện này hả? Đáng về không giống như con, đầy đầu đều là cái thứ đó!!!”

Tần Trình ảm ức, nhưng Tần Trình phải nói.

Hơi hơi cúi người xuống, hơi thở ấm áp phả lên vành tai mẫn cảm của thiếu niên, người đàn ông thấp giọng cười một tiếng, nói: “Tiểu Hù, anh rất ảm ức, em muốn... bồi thường anh thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 132

Sáng sớm hôm sau, La Thiển lái xe tới đón Dung Hù.

Dung Hù vừa mới xuống lầu, cô gái nhỏ liền trùng to mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cổ nghệ nhân nhà mình. Ước chừng nhìn một phút đồng hồ, La Thiên mới thì thào hỏi: “Tiểu Hù, hôm nay nhiệt độ còn rất cao, sao cậu... lại mặc áo lông cao cổ như vậy?”

Mở cửa sau xe, Dung Hù trực tiếp ngồi ở ghế sau. Cậu vừa buộc dây an toàn, vừa bình tĩnh đáp: “Tối hôm qua hình như có hơi cảm. Có điều chị tiểu Thiên, ngày hôm qua không phải tôi cũng mặc áo lông cao cổ sao?”

La Thiên: “... Ặc, hình như là vậy.”

Thiếu niên cười nói: “Dương lão hân là đã ở công ty chờ, chúng ta nhanh chóng đi thôi. Tôi cảm thấy nếu hôm nay thuận lợi, hẳn là có thể thu xong một ca khúc cuối cùng, đến lúc đó là có thể nghỉ ngơi vài ngày...”

La Thiên cũng không chú ý tới sự dị thường của thiếu niên, đổi thành La Chấn Đào, chỉ sợ đã sớm phát hiện chỗ nào đó không đúng rồi.

Dung Hù rất ít khi nói nhiều như vậy, bình thường ở trên xe, cậu luôn là người yên tĩnh lắng nghe, để La Chấn Đào và La Thiên nói chuyện. Nhưng hôm nay, cậu lại nói thật lâu, khiến La Thiên cũng chậm rãi quên vấn đề vừa rồi mình muốn hỏi.

Quả thật, ngày hôm qua Dung Hù cũng mặc áo lông cao cổ, nhưng mà, cái đó hình như không giống cái hôm nay, cổ cao như vậy?

Cổ áo này rất cao, đã sắp che khuất cằm, ngay cả một chút cổ cũng không nhìn thấy!

Nhưng mà đề tài cứ như vậy bị thiếu niên kéo ra, chờ đến khi La Thiên bắt đầu nói tới tình huống giao lưu với admin nhóm fan đêm qua, Dung Hù chậm rãi thở phào một hơi, cậu ngửa ra sau tựa vào chỗ tựa lưng sofa mềm mại, lặng lẽ vờn tay sờ về phía cổ của mình.

Sau khi cách cổ áo lông thật cao dày sờ soạng một lát, thiếu niên lấy điện thoại di động ra, hạ mắt nhìn màn hình.

[Dung Hù: hôm nay đến lượt em âm ức nè.]

Tần Trình đang đánh răng bỗng nhiên nhận được tin nhắn này, hần khẽ nhướn mi, hỏi: [thế nào?]

Dung Hù mím môi: [ngay cả chị tiểu Thiên cũng cảm thấy cái áo em mặc có hơi quá.]

Ngay cả La Thiên cũng nhìn ra không bình thường, vậy chờ đến công ty rồi, làm thế nào giấu diếm được La Chấn Đào và Dương lão?

Tần Trình hơi cong môi: [anh sai, buổi tối mời em ăn bữa tiệc lớn.]

Dung Hù không nghĩ quá nhiều, cười nhạt, sau khi hỏi âm một câu “đây chính là anh nói, em muốn ăn đồ anh tự làm”, liền bắt đầu nói chuyện. Hai người lại trò chuyện một lát, không bao lâu, xe vàng dừng ở bãi đỗ xe Hoa Hạ Entertainment, Dung Hù và La Thiên cùng đi thang máy lên lầu.

Sau khi đến phòng thu âm, quả nhiên, tầm mắt La Chấn Đào và Dương lão đều theo bản năng tụ tập trên cái áo lông cao cổ thật dày của Dung Hù.

Dương lão kinh ngạc hỏi: “Tôi còn không biết, mấy bạn nhỏ gần đây, lưu hành mặc áo cao cổ như vậy hả?”

La Chấn Đào cũng hết sức kinh ngạc: “Tôi không có nghe nói mà.”

Dung Hù nâng bước lên trước, cười dòi đề tài đi: “Dương lão, ngày hôm qua tôi ở nhà có nghe demo mấy lần, dường như đã nắm chắc một chút cảm giác. Việc này không nên chậm trễ, nếu không thì chúng ta nhanh chóng đi ghi âm đi.”

Đối với Dương Trường Trung mà nói, thu âm quan trọng hơn áo lông nhiều. Nghe xong lời Dung Hù, hần trực tiếp bắt đầu chuẩn bị ghi âm.

Cả buổi sáng, Dung Hù thu bài hát chủ đề này tròn mười lần, đến lần thứ chín, Dương Trường Trung bảo cậu dừng lại, hai người lại cẩn thận thương lượng một chút về cảm giác mà bài hát này yêu cầu.

“Trên thế giới này tuyệt vọng nhất chính là cái gì? Không phải nói cậu đang trải qua đau khổ, cũng không phải nói cậu gặp nhấp nhô, mà là bất luận cậu cố gắng như thế nào, cũng không nhìn thấy kết cục.” Về mặt Dương Trường Trung nghiêm túc phân tích: “Thứ chúng ta muốn biểu đạt, chính là lúc gặp được loại hoàn cảnh chân chính tuyệt vọng này, cậu nên ngoan cường đi về phía trước như thế nào.”

Dung Hù trầm tư một chốc: “Khó nhất chính là, tôi muốn đi về phía trước, nhưng không nhìn thấy cuối.”

Dương Trường Trung hơi hơi sùng sốt: “Ừm, đây là cảnh giới tuyệt vọng nhất tôi nói. Nhưng thứ cậu phải biểu hiện không chỉ là tuyệt vọng, càng là biết rõ tuyệt vọng, lại can đảm đi tiếp, tận đến một ngày đột nhiên nhìn thấy hy vọng.”

Dương lão nói rất đơn giản, đạo lý Dung Hù cũng đều hiểu, nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới thể hiện ra được cái loại tinh thần gãy dựa tiến lên này, cũng không phải đôi lời nói là có thể giải thích. Dung Hù lại giao lưu với Dương lão một phen, tiếp đó cậu một mình đến phòng nghỉ, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn xuống cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa của thành phố B.

Từ tầng lầu cao cao này nhìn xuống, vô số con người nhỏ bé hết như con kiến, thông thả bò trên mặt đất. Trên đời này nhiều nhất vĩnh viễn là người bình thường, không phải mỗi người đều có thể trở thành anh hùng, cũng không phải mỗi người đều có thể trở thành vĩ nhân, nhưng sinh mệnh mỗi người luôn có ý nghĩa của bản thân họ.

Người sống trên thế giới này, chưa bao giờ là vì mình, mà là vì mỗi một người yêu mình, để khiến thế giới này càng thêm tốt đẹp. Cho dù là sinh mệnh có bình thường hơn nữa, thì cũng có giá trị tồn tại của nó, mà thứ bạn cần làm, chính là cố gắng tiến lên, tìm kiếm ngày mai càng thêm hạnh phúc.

Dung Hù ở trong phòng nghỉ hơn nửa tiếng, La Chấn Đào và Dương Trường Trung đứng ở phía sau cửa, nhìn bóng dáng cao gầy của thiếu niên.

Đến lúc này La Chấn Đào mới đột nhiên phát hiện, cái áo lông màu trắng kia mặc ở trên người Dung Hù, làm cậu có vẻ có vài phần thanh lãnh. Khi ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu trên cái áo lông cao cổ đó, eo nhỏ vai hẹp, tuấn tú xinh đẹp, chỉ một bóng dáng thôi đã cảm thấy vô cùng động lòng người, giống như không hợp với thế giới này.

Người ưu tú như vậy, luôn có cảm giác sẽ cô độc cả đời...

“Biết vì sao tôi muốn hợp tác với tiểu Dung không?”

Suy nghĩ đột nhiên bị cắt ngang, La Chấn Đào nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy Dương lão đang nâng một ly trà nóng, cười tủm tỉm nhìn mình. Hắn tự hỏi chốc lát, lắc đầu, nhưng lập tức lại gật gật đầu: “Điều kiện giọng hát của tiểu Hù rất tốt, hơn nữa tuy tôi không biết vì sao, kỹ thuật của chính cậu ấy cũng rất tốt, có kỹ xảo biểu diễn không tồi.”

Nguy ý là, nghệ nhân của hắn thực ưu tú, lựa chọn như vậy là lẽ đương nhiên.

Nhưng Dương Trường Trung lại lắc đầu: “Ca sĩ có kỹ thuật và giọng hát tốt hơn tiểu Dung, trong giới ca hát không có hai mươi người, cũng có mười người. Cậu ấy rất ưu tú, nhưng cậu ấy không tính là duy nhất. Dù là Lăng Tiêu năm đó, giọng hát và kỹ thuật đều rất tốt, nhưng hắn có thể trở thành Lăng Tiêu, là bởi vì tài năng ở phương diện soạn nhạc, không chỉ là bởi vì hắn hát hay.”

Lúc này La Chấn Đào nhất thời liên mơ hồ.

Dương Trường Trung cũng không có trực tiếp trả lời, ông quay đầu, ý vị sâu xa nhìn thiếu niên trong phòng nghỉ. Ánh mắt Dương lão vững vàng, mang theo hương vị rèn giũa năm tháng, thật lâu sau, mới cười nói: “Bài hát Dung Hù hát trên concert của Lâm Huyền, khiến tôi có xúc động hợp tác với cậu ấy. Âm thanh của cậu ấy, trên buổi concert kia, đánh thẳng vào linh hồn.”

La Chấn Đào lập tức hiểu rõ: “Là «Thất dục» ư?”

Ai ngờ ngay sau đó, Dương Trường Trung lại phủ nhận: “Là «Không tiếng động».”

La Chấn Đào nhăn chặt mày, hắn vốn định hỏi tiếp, nhưng Dương lão lại bưng cái ly xoay người đi rót nước, căn bản không cho hắn cơ hội hỏi. Hắn tự mình cẩn thận cân nhắc chốc lát, hoàn toàn không rõ, trong buổi biểu diễn đó, rõ ràng bài đầu tiên Dung Hù hát là «Thất dục» đạt được càng nhiều khen ngợi trên mạng, mà bài thứ hai «Không tiếng động» lại là cậu và Lâm Huyền song ca, cũng không có kích lên bọt nước bao lớn trong nhóm fan.

Bài «Không tiếng động» đó, ngược lại còn tốt hơn «Thất dục» sao?

Nửa giờ sau, Dung Hù từ phòng nghỉ đi ra, nhìn nhau với Dương lão, bắt đầu tiếp tục ghi âm.

Lần ghi âm thứ mười này, sau khi chấm dứt, Dương Trường Trung nhăn chặt mày, thật lâu không có mở miệng, Dung Hù cũng ngồi ở trong phòng thu âm, an tĩnh nhìn Dương Trường Trung. Sau một hồi, Dương Trường Trung cười nói: “Đã có tám phần cảm giác, hiện tại cũng đến giữa trưa rồi, tiểu Dung, đến ăn một bữa cơm, chúng ta tiếp tục. Tôi cảm thấy, chiều hôm nay nhất định có thể thu xong.”

Dương Trường Trung nói không sai, lúc chiều tổng cộng thu bảy lần, đến lần thứ sáu, có một âm Dung Hù không xử lý tốt, nhưng Dương Trường Trung lại hưng phấn nói rằng: “Tốt! Chính là cảm giác này, đừng có ngừng, tiếp tục!”

Vì thế sau khi lần thứ bảy kết thúc, bài hát «Đi ngược chiều» ấy rốt cuộc thu âm hoàn tất.

Người sản xuất âm nhạc đứng đầu Hoa Hạ – Dương lão, kích động trực tiếp vọt vào phòng thu âm, gắt gao ôm lấy Dung Hù. Cậu dờ khóc dờ cười vươn tay cho người trung niên thời thượng này một cái ôm chầm, tiếp đó một hàng mấy người rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, được Dương lão mời khách, ăn một bữa no.

Dương lão không chút để ý phát tay: “Tôi mời khách, cứ ăn thoải mái. Nếu ai ăn ít, chính là không cho tôi mặt mũi, ngoại trừ tiểu Dung.”

La Thiển lập tức mở to hai mắt: “Dương lão, vì sao ngoại trừ tiểu Hù à?”

Dương lão lý lẽ đương nhiên mà hỏi ngược lại: “Nếu hôm nay cho cậu ta ăn đến hỏng, hai ngày nữa tôi lại cần cậu ta thu âm bù, thì làm thế nào? Con bé này tôi giúp tôi thu âm sao?”

Sau khi ăn xong một bữa này, La Chấn Đào đưa La Thiển và Dung Hù về nhà. Vừa lúc tiện đường, trước hết đưa La Thiển trở về, chờ đến khi trên xe chỉ còn lại có hai người, La Chấn Đào đơn giản rõ ràng nói lại lời của Dương lão lúc chiều một lần. Lúc hắn nói rằng “Dương lão càng thích bài «Không tiếng động» hơn”, Dung Hù ngắt lời: “«Không tiếng động»?”

La Chấn Đào gật đầu: “Phải, là «Không tiếng động». Dương lão nói, lúc cậu hát bài hát này, đánh thẳng vào linh hồn... ừm đúng, là năm chữ này, nguyên văn. Tiểu Hù, cậu có biết là tại sao không? Anh cũng thấy cậu hát «Thất dục» hay hơn một chút, vì sao Dương lão thích «Không tiếng động»

hon?”

Khóe môi hơi cong, Dung Hủ cười nhẹ mồm: “Em cũng không hiểu rõ lắm, có lẽ, hẳn có suy nghĩ của mình đi.”

La Chấn Đào chỉ nói một câu, không nói thêm nữa, mà hẳn tự nhiên không phát hiện, ở ghế sau xe, thiếu niên tuấn tú tinh xảo không kiềm lòng nổi mà cười cong mắt, dường như đã nhận ra cái gì đó.

«Không tiếng động», bài hát «Không tiếng động» đó, cậu hát cho Tần Trình.

Đêm hôm đó, người đàn ông ấy mặc bộ đồ rồi rất nặng, nấp ở trong bộ quần áo nặng nề kia, giờ báng đèn cho cậu, ở trên viết ba chữ ——

『 Anh yêu em 』

Đây là lời thổ lộ không tiếng động của người đàn ông ấy đối với cậu, nhưng trước mặt ba mươi ngàn fan âm nhạc và khán giả trực tiếp không rõ số lượng, cậu không thể trả lời, chỉ có thể nhẹ nhàng hát ra giai điệu «Không tiếng động», nghiêm túc ngưng mắt nhìn người đàn ông ấy, giống như làm vậy, là có thể xuyên thấu qua trang phục rồi, thấy rõ ràng người nấp ở sau lưng, thấy rõ ràng cái người mà cậu yêu sâu đậm.

Đối với «Thất dực», cậu có chút hiểu rõ Lăng Tiêu viết bài hát này ai, cũng hiểu rõ tình cảm của Lăng Tiêu với người kia, nhưng cậu không thể nào tự thân trải nghiệm. Nhưng «Không tiếng động» thì khác, Tần Trình đưa cho cậu câu “anh yêu em” không tiếng động, đổi lại một ca khúc «Không tiếng động» của cậu, đây là bí mật nhỏ giữa hai người bọn họ, cũng là bí mật ngọt ngào nhất của cậu.

Tâm tình không tự chủ được mà sung sướng, sau khi đến dưới lầu, Dung Hủ còn cố ý tốt bụng dặn dò La Chấn Đào: “Đừng bận quá, anh La, hiện tại mặc dù anh đang ở thời kỳ sự nghiệp phát triển, nhưng có vài chuyện quan trọng hơn cả sự nghiệp.” Dừng một chút, cậu cười bổ sung: “Đây là lời Dương lão muốn nói với anh, cũng là em muốn nói với anh.”

La Chấn Đào kinh ngạc nói: “Ha? Dương lão muốn nói với anh cái này hồi nào?”

Thiếu niên nhướn mi: “Chính là bài «Đi ngược chiều» hôm nay chúng ta thu, thứ Dương lão muốn nói không phải chính là cái đó sao?”

La Chấn Đào: “A?”

Không có cho thêm giải thích, Dung Hủ tâm tình cực tốt đi vào cửa nhà, đi thang máy lên lầu. Đứng ở trong thang máy, cậu hỏi người đàn ông nào đó làm bữa tiệc lớn gì cho mình, lại nhớ tới sự cảm động mà đối phương cho mình trên concert lúc trước, càng không kiềm lòng nổi mà cười khẽ ra tiếng.

Nhưng mà, mười phút sau, phòng ngủ.

Dung Hủ: “Tần Trình! Bữa tiệc lớn đã nói đâu! Cái tên khốn anh hum...”

Người đàn ông tuấn mỹ không tỳ vết bình tĩnh hôn lên đôi môi mở ra ấy, đồng thời ngón tay thuần thục cởi bỏ cúc áo: “Không phải anh chính là bữa tiệc lớn của em sao?”

Dung Hủ: “@\$_#\$\$^#%!!!”

Ai muốn loại tiệc lớn này, trả hàng trả hàng trả hàng!!!

Cái gì cảm động, cái gì thổ lộ không tiếng động, đều là giả hết!

Cái loại đàn ông không biết xấu hổ này, lúc trước rốt cuộc sao cậu lại coi trọng thế?!!!

Nói có nhiều hơn nữa, thì càng về sau, chậm rãi Dung Hủ cũng đắm chìm trong đó, găt gao lôi kéo tay người đàn ông, cùng đến cao trào cuối cùng. Hiếm khi có một ngày nghỉ, không cần giống như đêm qua chỉ làm một lần, hai người làm ở trong phòng ngủ căn bản không hề đứng lên, tận đến sáng sớm hôm sau ánh nắng xuyên qua bức màn chiếu vào trong phòng, Dung Hủ mới chậm rãi mở to mắt.

Cậu nhắc người, nhưng eo lại có chút đau nhức, vừa mới chống cánh tay lên, cả người liền ngã xuống.

Hai người bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, thân thể Dung Hủ đã sớm quen làm loại chuyện này với đối phương, nhưng lần này thế mà lại có thể gây sức ép đến độ không rời giường nổi, có thể thấy đêm qua kịch liệt. Khóe môi bĩu ra, thiếu niên không chút do dự đánh một cái lên cằm người đàn ông nào đó, Tần Trình một tay bắt lấy, nói: “Vì sao đánh anh?”

Dung Hủ thoáng nhìn: “Vậy vì sao anh giả bộ ngủ?”

Người đàn ông ôm chặt thiếu niên trong ngực, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Có sao?”

Dung Hủ: “...” Thật không biết xấu hổ!!!

Cả buổi sáng, người đàn ông nào đó vì tính phúc nửa đời sau của mình, nhận mệnh mà giúp thiếu niên nhà mình mát xa eo chân. Ần ần, ngón tay liền đi về chỗ không nên đi, bị Dung Hủ một phát bắt được.

Tần Trình ngẩng đầu, Dung Hù hừ nhẹ một tiếng: “Buổi tối em hẹn với Lâm Huyền.”

Tần Trình nhếch môi: “Em với hần có quan hệ tốt như vậy hồi nào?”

Vươn tay nâng cằm người đàn ông lên, thiếu niên học theo vẻ mặt đối phương sáng hôm nay, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Có sao?”

Tần Trình: “...”

Đến chàng vạng, bất luận Tần Trình có không vui lòng như thế nào nữa, Dung Hù vẫn ra cửa. Đòi trước cậu vốn có bằng lái, đòi này tìm chút quan hệ, trực tiếp thi một cái bằng lái, hiện tại hoàn toàn có thể tự lái xe ra ngoài. Lúc này Tần Trình ngăn cản cũng ngăn không được, chỉ có thể đứng ở huyền quan, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Em nhớ để mình anh ở nhà ăn cơm chiều hả?”

Dung Hù khẽ cười nói: “Đừng mơ, không có khả năng dắt anh theo đâu.”

Tần Trình: “...”

Chờ sau khi Dung Hù đi vào câu lạc bộ cao cấp, vào phòng bao của nhóm Tần Phong Phong, mọi người trò chuyện một trận, bắt đầu ăn cơm. Lúc ăn cơm Ôn Tuyền nói hôm nay Lâm Huyền lại bởi vì scandal mà lên hot search weibo, Dung Hù liền mở di động lên, lại không cẩn thận thấy được một cái weibo khác.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: tức giận! Tức giận! Siêu tức giận! Cậu ấy đi ra ngoài tụ tập một mình, không dắt bảo bảo, để bảo bảo ở nhà ăn cơm nguội!!! Hừ, tức giận, cậu ấy đừng trở về mới tốt, trở về cũng không để ý tới cậu ấy, cả ngày hôm nay đều không để ý tới cậu ấy! !!!]

Nhấn vào weibo, bên dưới đều là bình luận của fan Dung.

[Ha ha ha ha, nữ thần quả cam thật đáng yêu, còn chống nạnh tức giận nữa! Ha ha ha, cười chết mị.]

[Quả cam trắng giàu đẹp moe moe như vậy, mau quăng tên đàn ông thôi kia đi, ở bên tui nè ~ bách hợp mới là vương đạo 2333]

Dung Hù trấn định quét nhìn mấy bình luận đó, một lát sau, cậu gửi về một tin nhắn: [buổi tối có thể là em không về.]

Ngay sau đó, tin nhắn liền hồi âm lại.

[Tần Trình: là uống rượu sao? Anh tới đón em.]

Thiếu niên cong môi: [anh muốn em trở về đến vậy hả?]

[Tần Trình: làm sao?]

Nhìn câu trả lời trên màn hình di động, Dung Hù lại mở giao diện weibo ra, nhìn cái câu “cậu ấy đừng trở về mới tốt, trở về cũng không để ý tới cậu ấy”, cậu không biết làm thế nào mà buông tiếng thở dài, yên lặng mở acc nhỏ của mình ra.

[Bàn luận làm thế nào hoàn nỹ mà ăn một quả cam: Tip5 kỳ thật tôi cũng không dễ dàng, cảm giác mỗi ngày đều đang cung chiều anh ấy, thật vất vả mà ^_^]

Ban đêm, Dung Hù cũng không uống rượu, tự lái xe về nhà. Sau khi trở lại nhà, cậu vừa mới tắm rửa xong, liền nhìn thấy người đàn ông nào đó thế mà lại chần ở cửa, không đợi cậu kịp phản ứng, Tần Trình liền phút chốc cúi người, hôn xuống.

—— Cậu ấy đừng trở về mới tốt?

—— Anh tới đón em.

—— Cả ngày hôm nay đều không để ý tới cậu ấy!

—— Moazz moazz.

Cho nên nói, cậu thật sự là không dễ dàng mà.

Thời gian qua cực nhanh, ngày nghỉ ngắn ngủi về một dấu chấm hết trong các loại dính dính ngáy ngáy liếc mắt đưa tình. Ngày 15 tháng 4, là lễ trao giải Kim Phượng năm nay, mà trước đó, Dung Hù đã sớm theo đoàn phim «Tầng mây màu đen» và đoàn phim «không tiếng động», tham gia nhiều đợt hoạt động tuyên truyền.

Ngày 17 tháng 4, trên weibo cũng khởi xướng một hoạt động bỏ phiếu. Mỗi cư dân mạng đều có thể lựa chọn tác phẩm mình cho rằng sẽ đoạt giải trên giao diện hoạt động này, từ loại giải kỹ thuật nhỏ, đến giải thưởng lớn cuối cùng, dân mạng có thể tùy ý lựa chọn, bên tổ chức sẽ ngẫu nhiên chọn ra ba người đoán đúng, gửi quà.

Hoạt động lần này nhắc lên một trận cuồng nhiệt trong nhóm dân mạng, mọi người không nhất định là đặc biệt muốn có được quà, bọn họ càng muốn bỏ phiếu cho tác phẩm, diễn viên mình thích. Rất nhiều dân mạng vốn dĩ không quá quan tâm đến giải Kim Phượng, dưới hoạt động này triệu tập, cũng quyết

định xem trực tiếp lễ trao giải.

Vì thế dưới tình huống quần chúng chờ mong thế này, ngày 18 tháng 4 đúng giờ tiến đến, giải Kim Phượng năm 2045 cũng đúng hẹn bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chương 133

Một trong ba giải thưởng điện ảnh lớn toàn cầu – giải Kim Phượng, năm nay vẫn cử hành ở hội trường thủ đô.

Buổi chiều hai giờ, trên internet bắt đầu trực tiếp hậu trường lễ trao giải. Một nữ MC ăn mặc xinh đẹp đối diện khán giả trước màn hình, giảng giải về tình huống đề cử giải Kim Phượng năm nay. Cô đi lại trong hậu trường người đến người đi, hấp dẫn hơn một triệu người xem trực tiếp.

Chỉ là trực tiếp trước lễ trao giải thôi đã hấp dẫn nhiều người xem như vậy, chờ đến bảy giờ, khi hình ảnh trên đài thủ đô đột nhiên nhảy sang thảm đỏ, rating đài truyền hình tăng tăng tăng lên, số người xem tính bằng chục triệu đều mở TV lên, theo dõi buổi trực tiếp này.

Trực tiếp trên internet vẫn đang tiếp tục, nhưng chỉ là tiến hành trực tiếp ngắn ngủi với một ít minh tinh danh nhân sắp vào sân; nhưng lễ trao giải trên TV thì lại trực tiếp bắt đầu, chỉ thấy một đầu khác của thảm đỏ, một bóng người xinh đẹp yếu điệu đi tới, ngay sau đó, liền nghe được một trận kinh hô của khán giả hiện trường.

“Ôn Tuyền! Ôn Tuyền! Ôn Tuyền!!!”

Làm minh tinh đầu tiên đi thảm đỏ của lễ trao giải Kim Phượng năm nay, Ôn Tuyền cũng không có đi theo đoàn phim của mình, cô mặc một chiếc đầm đuôi cá lưng trần vàng kim, tóc xoắn thật dài tùy ý rũ trên đầu vai trần trụi. Khi cô một mình sải bước chậm rãi đến gần tường ký tên, tiếng hét ở hiện trường hoàn toàn đem không khí nhiệt liệt truyền vào tai người xem TV, khiến mọi người chân chính ý thức được ——

Giải Kim Phượng thật sự bắt đầu.

Lễ trao giải Kim Phượng nhất định phải tìm một người trấn áp được toàn trường đến mở màn, mà người này không ai ngoài Ôn Tuyền. Năm nay Ôn Tuyền dựa vào một bộ phim phản chiến chi phí thấp mà đạt được đề cử ảnh hậu, trong bộ phim điện ảnh kia, cô đánh vỡ hình tượng thường ngày của mình, sắm vai một người mẹ bình thường, tiếng hô nhận giải rất cao.

Sau Ôn Tuyền, minh tinh vào hội trường đi thảm đỏ nếu không phải là nam nữ phối hợp, thì chính là một đoàn phim cùng vào.

Cũng chỉ có trên sân khấu giải Kim Phượng, mới có thể nhìn thấy nhiều minh tinh Hoa Hạ đứng đầu như vậy.

Nhóm nghệ thuật gia thế hệ trước, nhóm thịt tươi hoa đán trẻ tuổi thế hệ này, chỉ cần nhận được đề cử, là có thể vào hội trường. Ngoài ra, nếu phim bạn tham diễn có đạt được đề cử giải thưởng, vậy tổ ủy sẽ phát cho đoàn phim số vé mời nhất định, còn về phần đạo diễn sẽ dẫn theo diễn viên nào đến, thì do đạo diễn tự lựa chọn.

Thảm đỏ tinh quang rực rỡ vĩnh viễn là nơi làm người ta chú ý nhất, mỗi một nữ minh tinh đều mặc lễ phục chói mắt động lòng người nhất, tranh đoạt cướp lấy tầm mắt người xem.

Dung Hù lên sân khấu ngay sau một tiểu hoa đán điện ảnh hạng một.

Toàn bộ đoàn phim «Không tiếng động», do đạo diễn Hứa Sanh dẫn đội, nam nữ chính phân biệt đứng ở hai bên ông, cùng đi về phía trước. Ở trong đoàn phim này, bất luận là Dung Hù hay là Lâm Huyền, bất luận là Hứa đạo hay là Tiêu Từ Đồng, sau khi họ xuất hiện, tiếng hoan hô trong khu khán giả tức khắc vượt xa vị tiểu hoa đán phía trước.

Vô số người điên cuồng la lên tên Dung Hù, dùng sức múa may băng đèn trong tay. Âm thanh tựa như sóng biển, từ chỗ cuối khu khán giả truyền đến, lúc đến chỗ thảm đỏ, đã rền vang rung trời, hoàn toàn đè ép âm thanh của fan Lâm Huyền và Tiêu Từ Đồng.

“Tôi không phục đâu, Dung Dung, fan cậu chính là giọng lớn, cái này hoàn toàn không thể chứng minh hôm nay fan tôi đến đây ít hơn cậu!” Mặc một bộ lễ phục màu xám, tiểu thiên vương mặt baby cực không tình nguyện nói rằng: “Đánh cược này không tính là tôi thua, dù sao tôi cũng không mời khách đâu.”

Dung Hù giơ tay lên, nhẹ nhàng quơ quơ về phía khu vực người xem. Ánh đèn loang loáng của các phóng viên bốn phía quá mức chói mắt, làm cậu cũng không thể thấy rõ diện mạo nhóm fan, nhưng cậu lại có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy rất nhiều băng đèn lóe ra chữ “Dung”.

Nghe Lâm Huyền nói, Dung Hù bình tĩnh như cơn gió: “Chơi xấu không nhận nợ à?”

Lâm Huyền: “Nói vậy, tôi mới không có chơi xấu.”

Dung Hù nào để ý đến hán, cong khoe môi, nói với Hứa đạo ở một bên rằng: “Hứa đạo, ngài xem, Lâm Huyền thật xấu, không chịu mời chúng ta ăn bữa khuya.”

Hứa đạo vừa nghe lời này, hoàn toàn không thèm để ý giờ phút này mọi người còn đang trên thảm đỏ, rất nhiều máy quay đều nhắm ngay bọn họ, trực tiếp trùng Lâm Huyền: “Đã nói mời com mà? Tôi và Tiểu Tử Đồng chính là nhân chứng cuộc cá cược này của các cậu, mời khách! Không mời khách xem tôi trùng trị thẳng nhóc thối cậu thế nào!”

Đoàn phim «Không tiếng động» rất nhanh đi tới tường ký tên, đoàn phim kế tiếp cũng bắt đầu vào hội trường. Nhưng màn ảnh của các phóng viên truyền thông vẫn tập trung trên đoàn phim này, bọn họ chụp ảnh Hứa đạo, chụp ảnh Dung Hù, chụp ảnh Tiểu Tử Đồng và Lâm Huyền, tận đến khi đoàn phim triệt để rời khỏi tường ký tên, bọn họ mới bắt đầu đi buông cameras trong tay xuống.

“Anh Vương, sao cứ luôn chụp đoàn phim «Không tiếng động» vậy? Em nhớ phòng bán vé của họ hình như là 3,9 tỷ nhỉ? Coi như đứng đầu trong các phim văn nghệ, nhưng so sánh với đoàn phim «Người theo đuổi gió» hiện giờ, vẫn kém gần một nửa mà.”

“Cậu biết cái gì? Còn nhớ sự kiện Lô Tường Bác không? Hiện tại hán đã ngồi tù rồi! Đoàn phim này rất biết gây chuyện, anh cảm thấy nói không chừng đêm nay bọn họ sẽ còn gây chuyện nữa, anh đây là đang đoạt tin tức hiểu không? Hẹn trước một tin tức lớn!”

Tin tức lớn tạm thời không đề cập tới, sau khi Dung Hù vào hội trường, liền nhanh chóng từ cửa hông đi ra ngoài, lại đến hậu trường.

Khi khán giả ở trên internet nhìn thấy bóng người vội vàng rời đi, bọn họ kích động nhanh chóng thả bình luận, nữ MC phụ trách trực tiếp internet cũng lập tức giải thích: “Đó là Dung Hù! Tối hôm nay Dung Hù đạt được tổng cộng hai đề cử ảnh đế, vừa rồi đoàn phim «Không tiếng động» đã đi thăm dò rồi, vậy hán bây giờ cậu ấy đi hội họp với đoàn phim «Tầng mây màu đen».”

[Ngao ngao ngao ngao streamer mau đi theo Dung Dung! Muốn xem Dung Dung!!!]

[Bóng lưng wuli Dung Dung cũng thật đẹp, liếm liếm bóng lưng Dung Dung ~(≥▽≤)~ oa oa oa]

Streamer tiếc nuối nói rằng: “Tôi phải ở nơi này canh live stream, không thể đi theo Dung Hù được.” Nữ streamer trẻ tuổi cố ý chớp mắt, giọng điệu mất mát nói rằng: “Tôi có thể làm thế nào, tôi cũng thực tuyệt vọng mà, tôi rất muốn theo Dung Dung, nhưng nếu thật sự đi theo Dung Dung, đạo diễn sẽ lập tức xào tôi thành cá chiên, tôi phải đi ngủ ngoài đường đó!”

[Tôi đến bao dưỡng là được, cho streamer một quả ngư lôi nước sâu! Cầu xin đuổi theo Dung Dung đi, chỉ nói với cậu ấy một câu thôi cũng tốt!!!]

[Tui cũng cho một cái ngư lôi nước sâu a a a]

[Tôi thêm một quả tên lửa nè, gần đây sắp đến cuối tháng, địa chủ không tăng lương...]

MC kia phì cười một tiếng, nhanh chóng chạy nhanh theo.

Chỉ thấy trên màn hình di động mơ hồ nhoáng lên, thiếu niên tuần tú xinh đẹp kinh ngạc nhìn về phía màn hình di động, dưới nhắc nhở của MC, cậu hơi hơi nhíu mày, phát phát tay với nhóm fan bên kia màn hình, nói: “Chào mọi người, tôi là Dung Hù. Cảm nhận tối hôm nay hả? Rất vui, có điều tôi phải đi nhanh rồi, vừa rồi đoàn phim gửi tin nhắn đến giục tôi.”

Nữ MC thuận miệng nói rằng: “Là Trình đạo gửi tin nhắn cho cậu sao, Dung Dung?”

Trong đôi mắt trong suốt hiện lên một chút ý cười, nụ cười bên môi Dung Hù càng xán lạn hơn vài phần, suy tư một chút, cười nhạt nói: “Là Tần Trình.”

[A a a a a a a Tần thần!]

[Trình Dung vương đạo vương đạo vương đạo ngao ngao ngao!! Miếng bánh chó này tui ăn!!!]

[Người tới, bụng thức ăn chó hoàng kim ngự ban của trẫm lên!]

Mười phút sau, đoàn phim «Tầng mây màu đen» làm áp chót đêm nay, được tổ ủy an bài làm người thứ hai đếm ngược lên sân khấu, còn cuối cùng là vài vị ủy viên tổ ủy giải Kim Phụng.

Nhìn lại năm 2044, «Tầng mây màu đen» cuồng thu phòng bán vé hơn mười tỷ, hoàn toàn xứng đáng đứng đầu bảng phòng bán vé Hoa Hạ năm nay. Thậm chí phóng mắt ra toàn cầu, phòng bán vé «Tầng mây màu đen» cũng là hạng hai trong năm, xếp sau bộ phim điện ảnh series siêu cấp anh hùng nước Mỹ hạng nhất.

Chỉ dựa vào thành tích như vậy, an bài đoàn phim này tiến hành áp chót, chính là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa trong đoàn phim này, ngoại trừ những minh tinh khách mời nổi tiếng không có khả năng đến nơi, còn có Dung Hù và Tần Trình. Trong hai người này, thứ nhất là người đầu tiên được hai đề cử ảnh đế giải Kim Phụng, thứ hai là ảnh đế đứng đầu Hoa Hạ vài năm gần đây, nếu nói để Ôn Tuyền tiến hành mở màn, vậy ai thích hợp để làm một kết thúc hoàn mỹ nhất, vậy tất nhiên chính là Dung Hù và Tần Trình.

Khi hai người kia sống vai đi trên thảm đỏ, thời gian giống như ngưng trệ, vẽ ra một hình ảnh động lòng người.

Người đàn ông tuần mỹ không tỳ vết mặc bộ âu phục màu đen, ánh mắt bình tĩnh đi về phía trước, mà thiếu niên bên cạnh hắn thì mặc một bộ lễ phục nhạt màu, mỉm cười phát tay với khu khán giả. Chờ họ đi đến một nửa, chỉ thấy không biết vì cái gì, Tần Trình đột nhiên cúi đầu ghé vào tai Dung Hù, nhẹ giọng nói một câu.

Những lời này nói xong, chân mày Dung Hù cau lại, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, Tần Trình lại hiếm thấy mà cong môi, cười nhạt hạ mắt nhìn cậu.

Vô số phóng viên nhanh chóng ập màn trap, ghi lại cảnh tượng này. Về phần trước TV, vô số fan đã sớm bơi vì việc “Trình Dung” cùng khung hình, mà vui mừng đến độ sắp bất tỉnh, bọn họ điên cuồng đăng toipc gắn tag #Trình Dung# trên weibo, tieba, diễn đàn, khiến cái tag này thần kỳ mà lướt qua vài tiêu hoa đán tiêu thịt tươi, tiến vào bảng hot search!

Nhưng mà sau khi chân chính vào hội trường, chờ màn ảnh trực tiếp của TV chuyển vào trong, fan CP Trình Dung đang mừng rỡ như điên lại đau khổ phát hiện, thế mà Dung Hù lại ngồi xuống vị trí của đoàn phim «Không tiếng động».

Bọn họ cảm thấy thất vọng, nhưng lập tức cũng hiểu được: «Tầng mây màu đen» có Tần Trình và Trịnh đạo tọa trấn là đủ rồi, nhưng đoàn phim «Không tiếng động» lại không thể thiếu nam chính là Dung Hù.

Lựa chọn như vậy là hoàn toàn chính xác, nhưng bọn họ chính là buồn bực: [đã nói Trình Dung phát đường mà, mới liếm một cái, liền không còn rồi hức hức hức QAQ]

Bất luận thế nào, lễ trao giải Kim Phượng vẫn còn tiếp tục.

Năm 2044 phim của Tần Trình chiếu tổng cộng ba bộ, ngoại trừ «Trang hoa la» không tính trong thời gian tiến hành đề cử giải Kim Phượng, trong «Tầng mây màu đen», hắn sắm vai chính là nam số hai, đạt được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất; «Sứ giả gió bão» là một bộ phim hành động thương nghiệp rất thuần túy, căn bản không làm hắn đạt được đề cử ảnh đế.

Giải thưởng được trao đầu tiên chính là giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Sở Kỳ đi lên sân khấu, nói một đoạn lời đạo đầu ngắn gọn hài hước, cuối cùng trong sự hướng tới của mọi người, hô lên tên Tần Trình.

Trước TV, nhóm fan Tần hưng phấn thét chói tai, ở hiện trường lễ trao giải, rất nhiều fan cũng ngồi ở chỗ của mình, lớn tiếng hô tên “Tần Trình”. Giờ phút này, toàn bộ internet đều sôi trào, phản ứng của nhóm fan Tần còn kích động hơn là nam thần nhà mình cảm giải ảnh đế, bởi vì ——

[Há há há, đây là giải nam phụ đầu tiên của Tần thần! Lần đầu tiên! Phá lệ lần đầu tiên!!! Wuli Tần thần thật là lợi hại, lần đầu tiên lấy giải nam phụ, rất không dễ dàng, cho Tần thần một cái moazz moazz bự bự =3=]

Tuy rất nhiều dân mạng vây xem nhìn thấy lời nói của những fan đó, tức giận đến độ rất muốn đánh bọn họ một quyền, rất nhiều anti fan thậm chí đã sớm nói lời trào phúng, nhưng nhóm fan Tần lại tương đối bình tĩnh. Qua nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn luôn vô cùng lý trí, chỉ riêng hôm nay, nhất định phải điên cuồng một chút.

Tần Trình lấy giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, còn khó hơn là hắn lấy giải ảnh đế nữa!

Đã bao nhiêu năm rồi, «Tầng mây màu đen» là lần đầu tiên Tần Trình đóng vai nam phụ: chưa từng đóng vai nam phụ, thì sao có thể được giải?

Nhóm fan vui rạo rực nhìn nam thần nhà mình vẻ mặt thông dong đứng lên, ôm đạo diễn một chút, sau đó nâng bước đi đến sân khấu. Nhưng mà ngay khi hắn sắp đi đến sân khấu, hắn lại đột nhiên quẹo đường, đi từng bước một về phía đoàn phim «Không tiếng động»!

Dưới cái nhìn chăm chú của khán giả toàn cầu, chỉ thấy người đàn ông tuần mỹ lạnh nhạt chậm rãi đi tới trước người Dung Hù, dừng bước.

Dưới ngọn đèn, Dung Hù ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mang cười, không có mở miệng.

Tần Trình lại hết sức trấn định mà vươn hai tay ra.

Muốn ôm một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chương 134

Ngày 18 tháng 4 năm 2045, ánh mắt toàn thể giới đều tập trung ở hội trường thủ đô Hoa Hạ.

Dưới ánh đèn sáng ngời chói mắt, một người đàn ông lạnh lùng tao nhã mặc lễ phục đặt may đơn giản phẳng phiu, trấn định thong dong đi đến trước đoàn phim «Không tiếng động», đứng ở trước mặt người trẻ tuổi xinh đẹp đó, vươn hai tay ra, chờ đợi một cái ôm.

Tầm mắt hơn mười triệu khán giả tụ tập trên hai người, dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, chỉ thấy ngay sau đó, thiếu niên tinh xảo tuấn tú kia đứng lên, mở hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy.

Hai người ôm chặt đối phương, chiều cao cách biệt bốn năm cm khiến thiếu niên hoàn toàn tựa khuôn mặt vào trên vai người đàn ông. Khi hai người cùng một khung hình, dù không phải là fan bọn họ, nhưng cũng không thể không thừa nhận, hình ảnh này hết sức đẹp đẽ.

Khi Tần Trình và Dung Hủ ôm nhau, Sở Kỳ trên sân khấu mỉm cười, an tĩnh chờ đợi. Các minh tinh danh nhân khác trong hội trường cũng không quá đặt nặng, chỉ nhìn hai người ôm nhau, tập mãi thành thói quen.

Chỉ có rất nhiều fan CP đã sớm kích động nói năng lộn xộn, fan CP ở hiện trường điên cuồng hô to tên Tần Trình và Dung Hủ, mà fan CP không thể đến hiện trường cũng cuồng loạn post bài trên internet, biểu đạt cảm nhận của mình.

[Hôm nay Trình Dung phát thiết nhiều đường, ghen rồi ghen rồi ghen rồi ngao ngao ngao!!!]

[Quan ép dân chết, dân không thể không chết!]

[Thanh thiên trên đầu Trình Dung đáng của chúng ta a a a a!]

Trên TV trực tiếp, màn ảnh cho ngay chính diện Tần Trình. Tất cả khán giả đều có thể nhìn thấy sắc mặt hấn trấn định ôm thiếu niên trong ngực, ôm đại khái năm giây, liền buông lỏng tay ra. Hai người cười nói một câu gì đó, Tần Trình không chút do dự xoay người, đi đến sân khấu.

Cái ôm này cũng không khiến cho bất cứ ai hoài nghi, trên thực tế cũng không có bất cứ thứ gì để hoài nghi.

Trong «Tầng mây màu đen» Dung Hủ sắm vai nam chính Lăng Tiêu, Tần Trình sắm vai chính là nam số hai Cố Minh Tu. Hiện giờ Tần Trình dựa vào nhân vật đó nhận giải, vậy tự nhiên là muốn chúc mừng cùng với người chung đoàn phim, cho nên hấn ôm Trình đạo, đồng thời còn ôm Dung Hủ đối diện với mình nhiều nhất.

Cái này rất kỳ quái sao? Hết sức bình thường.

Trên thực tế, trên lễ trao giải Oscar năm kia, một ngôi sao nữ Hollywood sau khi đạt được giải nữ phụ xuất sắc nhất cũng trực tiếp chạy đến một đoàn phim khác, tiến hành một cái hôn kề mặt với khuê mật của mình. Vị khuê mật kia thậm chí còn không có tham gia bộ phim nhận giải của ngôi sao nữ đó, nhưng cô cũng cảm thấy vui mừng vì bạn tốt nhà mình.

Cho đến hôm nay, Dung Hủ và Tần Trình đã hợp tác hai bộ phim: «Tầng mây màu đen» và «Trang hoa la». Hai người bọn họ quen thuộc là lẽ đương nhiên, tình cảm dường như cũng rất tốt.

Ngoại trừ fan CP, cái ôm này không có bất cứ ai để ở trong lòng. Rất nhanh Tần Trình liền đi lên sân khấu, tiếp nhận cúp từ tay Sở Kỳ, trấn định tự nhiên bắt đầu phát biểu diễn văn nhận giải của mình.

Diễn văn nhận giải của hấn vô cùng rập khuôn, đơn giản chính là cảm ơn bên chế tác, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn fan... Nhưng đến cuối cùng, bởi vì tính đặc biệt của bộ phim «Tầng mây màu đen», hấn còn cảm ơn Lăng Tiêu và Cố Minh Tu.

Lúc nói những lời này, vẻ mặt Tần Trình cũng không có thay đổi quá lớn, nhưng mà âm thanh trầm thấp từ tính kia chậm rãi truyền vào tai mọi người, theo cách nhả chữ và nhấn âm lần lượt thay đổi, mang theo ý vị độc đáo, khiến người ta không khỏi hồi tưởng lại vị thiên vương siêu sao đã từng oai phong giới ca hát kia.

Khi nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Tần Trình quét một vòng trên toàn trường, chỉ dừng lại một tích tắc ở chỗ Dung Hủ.

Im lặng một chốc, Tần Trình giờ cúp lên, nói: “Cảm ơn.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lật tung nóc nhà, trong toàn bộ cảm nghĩ nhận giải của Tần Trình, tên Dung Hủ chỉ xuất hiện một lần, còn là xuất hiện chung với người sản xuất, Trình đạo, được Tần Trình thống nhất cảm ơn, nhưng fan CP cũng đã cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Việc này đối với bọn họ mà nói cũng là một cục đường nhỏ, yêu cầu không cao, tối hôm nay đã thật sự ngọt đến tận cổ!

Nhưng họ cũng không biết, ngay vừa rồi, khi người đàn ông nào đó đột phát đi đến trước mặt thiếu niên, vươn tay muốn ôm một cái, Dung Hủ nhếch môi lên, hết sức hào phóng cho đối phương một cái ôm, nhưng đồng thời, ở nơi màn ảnh nhìn không thấy, cậu khẽ vào bên tai người đàn ông, từng chữ một nói rằng: “Chờ một lát không cho phép anh cố ý đem em ra nói nhé.”

Tần Trình: “...”

Giải Kim Phụng vẫn còn tiếp tục, kế tiếp bắt đầu công bố các loại giải thưởng mang tính kỹ thuật.

Tần Trình cầm cúp đi trở về chỗ ngồi của mình, Trình đạo lại chúc mừng hấn vài câu, hấn bình tĩnh gật đầu đáp lại. Chờ đến khi một giải thưởng khác công bố, người đàn ông yên lặng hạ mắt, gửi qua một tin nhắn: [anh là cái loại người lúc phát biểu nhận giải, sẽ cố ý nhắc riêng tới em sao?]

Di động trong túi nhẹ nhàng rung một cái, Dung Hù lấy ra nhìn, khẽ nhưn mi: [anh chính là cái loại người đó.]

Tần Trình mặt không đổi sắc: [làm như vậy anh có lợi lộc gì sao?]

Vừa vặn lúc này Hứa đạo nói chuyện với Dung Hù, vì thế cậu liền không thể hồi âm ngay. Chờ lúc cậu vừa mới chuẩn bị hồi âm, lại thấy trên điện thoại bắn ra một thông báo chú ý đặc biệt ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: #Trình Dung# a a a một viên đường thật lớn, thiệt ngọt thiệt ngọt, Trình Dung vương đạo, Trình Dung chính là vương đạo ~ Dung Dung siêu cấp đáng yêu, chume chume!]

Dung Hù: “...”

Anh làm như vậy không có lợi lộc gì hả?

Lương tâm anh không đau sao!

Tiếp đây Dung Hù lười trả lời tin nhắn của người đàn ông nào đó nữa, mặc cho đối phương nghĩa chính ngôn từ tỏ vẻ, mình sẽ không ấu trĩ đến loại trình độ ấy như thế nào, nhưng Dung Hù thống nhất hồi âm đều là: [à ^_^]

Tần Trình: “...”

Dù sao thì nơi nơi đều có màn ảnh đang chụp hình quay phim, cho nên để phòng ngừa bị chụp được hình ảnh không tốt, Dung Hù và Tần Trình không có khả năng thật sự gửi tin nhắn hoài.

Rất nhanh, lễ trao giải liền tiến hành một nửa, lời nói hài hước khôi hài của MC khiến toàn trường cười vui liên tục, «Tầng mây màu đen» cũng như lễ đương nhiên mà trở thành người thắng lớn đêm nay, cùng với «Không tiếng động» và một bộ phim văn nghệ khác, ba bộ phim chia giải thưởng đêm nay.

Kết quả giải nữ phụ xuất sắc nhất công bố vào phân đoạn giữa của lễ trao giải, là một lão diễn viên.

Dung Hù nhẹ nhàng vỗ tay, lại nghe Hứa đạo bên cạnh thấp giọng nói: “Đợt này có chút thú vị.”

Dung Hù cười hỏi: “Hứa đạo, vì sao nói như vậy?”

“Từ Ngọc Nguyên tổng cộng từng đạt được hai lần đề cử ảnh hậu Kim Phượng, sáu lần đề cử nữ phụ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhận giải.” Dừng một chút, Hứa đạo quay đầu nhìn về phía Dung Hù, “Cậu không thấy là rất thú vị sao, tiểu Dung? Tần Trình cũng hiếm thấy mà đạt được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, kết quả giải Kim Phượng lần này, tôi cảm thấy có hơi khó cân nhắc.”

Từ Ngọc Nguyên chính là lão diễn viên nhận giải nữ phụ xuất sắc nhất tối hôm nay, Dung Hù từng nghe nói qua tên của đối phương, nhưng chưa từng thấy đối phương nhận giải.

Nghe Hứa đạo nói, cậu không khỏi nhăn mày, trong đầu hiện lên một suy nghĩ kỳ quái. Nhưng không đợi cậu nghĩ rõ ràng, giải Kim Phượng đã tiến vào phần kết thúc, trước khi vài giải thưởng lớn cuối cùng công bố, «Tầng mây màu đen» đạt được bảy giải thưởng, «Không tiếng động» đạt được ba cái, một bộ phim văn nghệ khác đạt được bốn cái.

Kế tiếp, chính là giải ảnh hậu, giải ảnh đế, giải đạo diễn xuất sắc nhất, cùng với phim nhựa xuất sắc nhất.

Khi người trao giải lớn tiếng hô lên tên một lão diễn viên, bất luận là người trong hội trường, hay là người xem trước TV, đều đồng loạt ngơ ngẩn. Nữ minh tinh kia kích động hai mắt rung rung, nhanh chóng đi lên trên sân khấu, Ôn Tuyền lại trấn tĩnh cười, vỗ tay cho đối phương.

Thấy cảnh như vậy, Dung Hù hơi hơi nhú mày, rốt cuộc thờ dài nói: “Năm nay có phải có hơi ngoài mong đợi không, Hứa đạo?”

Vị ảnh hậu mới lên chức kia đã bắt đầu phát biểu cảm nghĩ, Hứa đạo quay đầu nhìn về phía Dung Hù, nói: “Ngoài mong đợi không tốt sao? Tiểu Dung, ngoài mong đợi chính là cơ hội của cậu. Năm nay trong mấy người được đề cử ảnh đế giải Kim Phượng, không ai có ưu thế rõ ràng, cũng chỉ có cậu, miễn cưỡng bởi vì nhận được hai đề cử, xem như tương đối nổi bật. Nhưng nữ phụ không giống ảnh hậu, lần này Ôn Tuyền lại không thể nhận giải, đây là ngoài mong đợi. Mà cậu nếu nhận giải, cũng xem như ngoài mong đợi.”

Kết quả của bất cứ giải thưởng nào, đều là khó bề dự đoán.

Đối với vài giải thưởng điện ảnh hạng hai ba, có lẽ còn có khả năng ở sau lưng thao túng một chút, nhưng đối với ba giải thưởng lớn là giải Kim Phượng, giải Oscar và giải Berlin mà nói, hoàn toàn không có khả năng đùa nghịch.

Trước khi giải thưởng công bố kết quả, không có một ai biết đáp án cuối cùng. Nhiều nhất là lựa chọn tuyển thủ hạt giống một chút, lại không dám nói khẳng định, người nào đó nhất định có thể nhận giải.

Trong những người được đề cử giải ảnh hậu lần này, biểu hiện của Ôn Tuyền là nổi bật nhất, diễn xuất của cô trong bộ phim đó cũng khá xuất sắc, thậm chí đã đột phá chính mình, đạt được khen ngợi. Nhưng cô vẫn không thể nhận giải, đó cũng là mị lực của giải thưởng điện ảnh ——

Không đến một khắc cuối cùng, hết thảy đều không biết được.

Dung Hù nói: “Kỳ thật diễn xuất của Trần Linh cũng thực xuất sắc.”

Hứa đạo gật đầu nói: “Ừm, quả thật cô ta xuất sắc, nếu không cũng không có khả năng bắt được giải ảnh hậu này.”

Hai người không có tiếp tục nhiều lời, chờ sau khi Trần Linh rời khỏi sân khấu, Dung Hù nhìn Luru lão đi lên sân khấu, bắt đầu trao giải ảnh đế. Khi Luru lão hô lên một cái tên khác, Dung Hù trực tiếp vỗ tay, tươi cười bình tĩnh, mà vị ảnh đế nước Pháp mới lên chức kia cũng mừng rỡ lên sân khấu phát biểu.

Hứa đạo cười hỏi: “Không buồn ư?”

Dung Hù hỏi ngược lại: “Cháu cảm thấy, Hứa đạo ngài đã sớm tiềm mũi dự phòng cho cháu rồi.”

Hứa đạo cười ha ha: “Tôi tiềm mũi dự phòng cho cậu lúc nào, bạn nhỏ đừng nói bậy.”

Dung Hù vô tội chớp mắt mấy cái: “Rồi rồi rồi, ngài không có.”

Nhìn dáng vẻ Dung Hù bình tĩnh thoải mái, Hứa đạo nghiêm túc chăm chú nhìn chốc lát, nói rằng: “Kỳ thật tôi quả thật có đoán được, khả năng cậu đạt được giải Kim Phượng lần này không lớn. Nói thật, biểu hiện của cậu trong «Tầng mây màu đen» còn nổi bật hơn «Không tiếng động», nhưng Dung Hù, bộ phim «Tầng mây màu đen» này rất đặc biệt. Lăng Tiêu là người trong giới giải trí, phim truyện ký của nhân vật như vậy kỳ thật rất dễ lấy giải, nhưng người cậu sắm vai lại là Lăng Tiêu, việc ấy không phải thêm điểm cho cậu, mà là đang trừ điểm của cậu.”

Những chuyện Hứa đạo nói, Dung Hù đã sớm hiểu rõ.

Lúc trước cậu đi tham gia thử vai «Tầng mây màu đen» đã từng nghĩ về điểm này, cậu làm rạn vỡ thêm vinh dự cho bộ phim điện ảnh đó, thậm chí cho dù là Tần Trinh, cũng chỉ có thể trở thành phụ trợ cho phim. Bộ phim này dựa vào cái gì mà có thể lấy được phòng bán vé hạng hai toàn cầu năm trước? Chính là dựa vào việc nó đặc biệt, dựa vào nhiều khách mời minh tinh nổi tiếng như vậy, chứ không chỉ là vì Dung Hù cậu.

Phòng bán vé, chưa bao giờ có khả năng tính trên đầu cậu.

Nhưng mà dùng «Tầng mây màu đen» làm cái chìa khóa, mở ra cánh cửa đến thị trường điện ảnh của mình, lại không thể thích hợp hơn.

Có lợi tất có hại, trong lợi và hại đó, Dung Hù làm ra lựa chọn, cũng tất nhiên sẽ gặp phải tình huống hiện tại.

Thiếu niên mỉm cười: “Hứa đạo, cháu có chuẩn bị tâm lý, cháu tự mình biết, hai nhân vật này còn chưa phải đỉnh cao của cháu.”

Hứa đạo nhướn lông mày hoa râm: “Bạn nhỏ khẩu khí rất lớn nhì. Nhưng cậu đã rất xuất sắc, cậu mới hai mươi tuổi, ít nhất thì cậu là một người duy nhất đạt được hai đề cử ảnh đế Kim Phượng, về sau lại cố gắng cho tốt, đừng suy sụp biết chưa?”

Ý cười bên môi Dung Hù càng xán lạn hơn vài phần: “Ngài nói cháu đều hiểu, nhưng mà Hứa đạo, không biết có phải ngài quên hay không, hiện tại... đến giải diễn xuất của ngài đó?”

Hứa đạo lập tức tròn to mắt, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sân khấu. Chỉ thấy giờ phút này, người trao giải kia vừa vắn mở phong thư ra, cười nói: “Đạo diễn xuất sắc nhất giải Kim Phượng năm nay là... Hứa Sanh!”

Toàn bộ đoàn phim «Không tiếng động» lập tức đứng lên, ôm chúc mừng Hứa đạo. Ông cụ thực phóng khoáng, cao giọng cười to, đồng thời còn vỗ vỗ sau lưng Dung Hù, nói: “Dựa theo quy củ, ảnh đế sang năm hẳn là do tôi đến trao, cậu phải cố lên, sang năm tôi trao giải cho cậu!”

Giải thưởng ảnh đế Kim Phượng luôn là do đạo diễn xuất sắc nhất năm trước trao giải, chẳng hạn như năm nay, chính là Luru lão trao giải.

Dung Hù cười đáp ứng, Hứa đạo lập tức đi lên sân khấu, phát biểu cảm nghĩ.

Mười phút sau, lễ trao giải Kim Phượng năm nay chấm dứt trong tiếng vỗ tay.

Giống như rất nhiều người đoán trước, «Tầng mây màu đen» tổng cộng đạt được tám cái cúp, nhưng mà ngoại trừ phim nhựa xuất sắc nhất, thì giải ảnh đế ảnh hậu cùng với đạo diễn xuất sắc nhất, không có một cái nào thuộc về nó. «Không tiếng động» đạt được bốn giải thưởng, bao gồm đạo diễn xuất sắc nhất, là sau «Tầng mây màu đen», nhận giải nhiều nhất.

Rất nhiều fan Dung sau khi giải ảnh đế công bố, còn buồn bã một đoạn thời gian, nhưng sau khi lễ trao giải kết thúc, Dung Hù lại đăng một cái weibo.

[Dung Hù: hiện tại tôi còn xa mới đủ, tiếp tục cố gắng, cảm ơn các bạn ủng hộ tôi ♥[hình ảnh]]

Hình đính kèm là một khuôn mặt tươi cười xán lạn dịu dàng, hình như là ngồi ở hiện trường giải Kim Phượng, thiếu niên nâng tay phải lên làm chữ V với màn hình. Ở phía sau cậu, Hứa đạo cố ý lắc lắc cúp Kim Phượng của mình, Lâm Huyền cũng mang về mặt thâm trầm giả ngẫu ra vẻ đẹp trai, Tiêu Từ Đồng thì bán tím.

Bốn người chủ chốt đoàn phim «Không tiếng động», chỉ dựa vào một tấm ảnh chụp, liền thể hiện ra sự đoàn kết hài hòa.

Rất nhiều fan vốn dĩ buồn bực nhìn thấy tấm ảnh này, tức khắc cười ha ha. Lại phối hợp với Hứa đạo, Lâm Huyền và Tiêu Tử Đồng đăng lên hình tự chụp của bốn người từ những góc độ khác nhau, trong ảnh của ba người kia, Dung Hù cũng về mặt đương nhiên mà phối hợp với Lâm Huyền, sắm vai tổ hai người khóc huyễn, hiển nhiên tâm trạng không tồi.

[Dung Dung vui vẻ là được, bọn em vẫn luôn ủng hộ anh, bất luận anh thế nào, bọn em đều ở phía sau anh, cố lên cố lên cố lên!]

Tuy rằng Dung Hù không thể lấy được giải ảnh đế Kim Phượng lần này, nhưng trong số tiểu sinh cùng tuổi, cậu đã sớm vượt xa người khác. Không có bất cứ một tiểu sinh nào có thể đạt tới thành tích hiện tại của cậu, mà hiện giờ cậu bắt quá chỉ mới hai mươi tuổi, gia nhập giới giải trí cũng mới gần gần hai năm, cuộc đời của cậu còn rất dài, tương lai vô hạn rộng lớn.

Chậm rãi, nhóm fan liền không thèm để ý chuyện nam thần nhà mình không đoạt giải nữa, bọn họ không ngừng chúc phúc dưới weibo của Dung Hù, hy vọng tâm tình cậu tốt lên, đừng để ý, lần này không lấy giải, còn có lần sau. Bọn họ đều cảm thấy Dung Dung nhà mình diễn xuất thực tốt, có diễn xuất đó, còn sợ lấy không được giải thưởng ư?

Có điều nhóm fan cũng không biết, sau khi lễ trao giải Kim Phượng kết thúc, quả thật có một người đau lòng, hơn nữa là khá đau lòng. Người này không phải là Dung Hù, cũng không phải Ôn Tuyền không được nhận giải, ngược lại, hai người bọn họ còn rất vui vẻ.

Chỉ có Lâm Huyền, thật sự là tim nhú lại không thể nói thành lời.

“Mời khách thì mời khách, vì sao tôi lại phải mời nhiều người như vậy! Bao nhiêu người rồi, tôi không phục!”

Chỉ thấy trong một hội sở cao cấp, tất cả nhân viên chủ chốt của đoàn phim «Không tiếng động», thêm Ôn Tuyền, Sở Kỳ, James... gộp lại tổng cộng mười hai người đều tập trung ở nơi này, mọi người ngồi quanh một cái bàn tròn lớn, gõ bát chờ com.

Nghe Lâm Huyền nói, Ôn Tuyền nhướn mày: “Làm gì làm gì? Nhị Mộc thế mà cậu lại không muốn mời com hả?”

Lâm Huyền cả giận nói: “Tôi bại bởi Dung Hù không sai, nhưng tôi không có thua mấy người mà. Lại nói, mời nhóm Hứa đạo còn tạm tạm, chúng tôi đều chung một đoàn phim, nhưng chị Tuyền à mấy người từ chỗ nào chạy đến vậy, mấy người vậy là đi ăn chùa, tôi không phục!”

Ôn Tuyền che môi đồ mọng, khẽ cười nói: “Mặc kệ cậu, người gặp có phần, ai bảo để chúng tôi bắt gặp, mời khách mời khách!”

Lâm Huyền: “...” Ăn hiếp người ta!!!

Kỳ thật đối với mình tình mà nói, đến loại hội sở cao cấp này mời com một lần, không tính là nhiều tiền. Lâm Huyền cũng không phải một người keo kiệt, hẳn chỉ là đơn thuần phản kháng một chút, chờ người đàn ông ngồi ở bên cạnh Dung Hù liếc hẳn một cái, bình tĩnh nói một câu “gọi món”, hẳn lập tức ừ ừ xuống, ngoan ngoãn đưa thực đơn cho Lưu lão có tư lịch già nhất, để ông gọi món.

Lúc Lưu lão gọi món ăn, Lâm Huyền còn lặng lẽ ghé sát tai Ôn Tuyền, tương đối bất mãn nói: “Sao Tần Phong Phong cũng tới?”

Ôn Tuyền cạ lời: “Tôi cũng muốn biết, sao hẳn lại tới. Tôi và Sở Kỳ là tiện đường cùng đi, nhưng hẳn thế mà cũng tới... Vốn đang tính sau khi kết thúc chúng ta cùng đi ca hát chơi bởi một đêm, giờ đẹp đi, hôm nay tâm tình không tốt, không muốn mắng hấn, tôi vẫn nên về nhà ngủ bù dưỡng nhan vậy.”

Hoặc có lẽ là bởi vì thất lợi trên giải Kim Phượng, lúc ăn com, Ôn Tuyền sửa thái độ bình thường, hết sức hào phóng mời rượu khắp nơi, khiến Dung Hù lần đầu tiên kiến thức được từ lượng ngàn chén không say. Nhưng khi Ôn Tuyền kính đến Dung Hù, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp liền mất mát hạ mắt, nhẹ giọng nói: “Ừm, em cũng uống một ly này đi.”

Mang theo một chút men say, Ôn Tuyền phút chốc sùng sốt, theo bản năng liền nhớ lại, thiếu niên trước mắt cũng giống mình, cũng thất lợi trên giải Kim Phượng đêm nay. Vì thế ôm một loại tâm tình chí lớn gặp nhau, cô không làm khó dễ Dung Hù, mà là lập tức xoay người, đang định mời rượu, vừa nhắc đầu, lại nhìn thấy người đàn ông nào đó lạnh nhạt hạ mắt nhìn mình.

Ôn Tuyền: “...”

Chính diện chơi không lại, cô còn tránh không khỏi sao! Cùng lắm thì không kính rượu bên mé mấy người vậy!

Nửa đêm hơn một giờ, nhóm trợ lý vào phòng bao, mang nhóm mình tỉnh đạo diễn uống đến say không còn biết gì đi. Trong đó, chỉ có bốn người Lưu lão, Dung Hù, Tần Trình và Ôn Tuyền không uống say, Lưu lão là bởi vì lớn tuổi, Ôn Tuyền không tiện mời rượu; chính Ôn Tuyền thì căn bản uống không say, ngược lại chuốc quá chén một đồng người.

Dung Hù và Tần Trình cùng nhau về nhà, La Thiên không nghĩ quá nhiều, như lẽ đương nhiên mà nói rằng: “Tôi biết, Dung Dung và Tần thần đi cùng đi, hai người ở gần mà.”

Tận đến rạng sáng hơn hai giờ, cửa nhà rốt cuộc bị mở ra.

Dung Hù cúi đầu thay giày, thuận tay để giày vào trong kệ bên cạnh huyền quan. Cậu theo bản năng xoay người chuẩn bị bỏ cả giày của Tần Trình vào, nhưng mà cậu vừa mới xoay qua, bỗng nhiên liền bị người ôm cổ.

Hai mắt trong suốt mờ to, Dung Hù hơi giật mình cảm nhận cái ôm cực nóng của người đàn ông.

Thành thị rạng sáng hai giờ chỉ có tiếng gió mỏng manh nhẹ nhàng vang lên ngoài cửa sổ, Tần Trình gất gao ôm thiếu niên trong ngực, sức lực cực lớn, giống như muốn nhét đôi phương vào trong thân thể của mình. Tiếng tim đập thình thịch theo vài vóc mỏng manh truyền vào tai Dung Hủ, cậu dần dần cảm thấy trong tim mình cũng có chút nóng lên.

Thật lâu sau, chỉ nghe một giọng nói trịnh trọng nghiêm túc vang lên bên tai ——

“Tiểu Hủ, em là ảnh đế của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 135

Trong phòng khách an bình yên tĩnh, bóng đèn còn chưa được chủ nhân mở lên, trong bóng đêm nồng đậm này, chỉ có đèn nê ông rực rỡ xán lạn của thành phố xuyên qua cửa sổ, mơ hồ chiếu xạ ở trong phòng, dát lên một chút ánh sáng.

Tầm mắt Dung Hủ hoàn toàn bị thân thể người đàn ông ngăn cản, eo cậu bị đôi phương ôm chặt, một cảm giác ấm áp từ chỗ làn da chạm nhau, chậm rãi lan tràn ra bốn phía.

Em là ảnh đế của anh.

... Em là ảnh đế của anh.

Nói không nên lời đây cảm giác thế nào, nhưng mà khi những lời này nhẹ nhàng vang lên bên tai, giống như cái gì cũng không quan trọng.

Thật sự muốn nói hoàn toàn không hề gì, thì tuyệt đối là giả. Trước lễ trao giải Kim Phượng, Dung Hủ đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, biết lần này khả năng mình nhận giải cực thấp. Có thể nói, Ôn Tuyền có bao nhiêu khả năng trở thành ảnh hậu, vậy cậu liền có bấy nhiêu khả năng đạt được ảnh đế.

Nhưng mà sự thật là, lần này Ôn Tuyền không thể phong hậu, nhưng cậu cũng không thể nhận được cúp ảnh đế.

Bất cứ một diễn viên nào, đều không có khả năng dễ dàng xem nhẹ chuyện như vậy. Dung Hủ tự nhận mình còn chưa có khí độ lớn đến vậy, lý trí của cậu nói cho cậu biết, kết quả như thế không có bất cứ vấn đề gì, cậu còn cần đi về phía trước, cậu mới ra mắt không đến hai năm, quay phim cũng mới chỉ có mấy bộ, tư lịch rất cạn, vẫn chưa đạt tới đỉnh cao.

Nhưng tình cảm của cậu lại làm cho cậu không thể xem nhẹ một chút mất mát và tiếc nuối nhỏ bé kia.

Nhưng Tần Trình nói những lời này xong, một loại cảm giác khó nói thành lời từ đáy lòng cậu dần dần dâng lên, ngọt ngọt, mềm mềm, bò lên trong lòng.

Sau một hồi, thiếu niên thấp giọng cười một tiếng, ngẩng đầu lên, nói rằng: “Được, em cảm thấy rất tốt. Nếu em là ảnh đế của anh, vậy Tần tiên sinh, anh nên trao giải cho em...” Dừng một chút, Dung Hủ cân nhắc, cười cong mắt: “Nếu anh không có cúp, vậy em muốn phần thưởng làm bồi thường.”

Trong đêm đen, trong ánh sáng mờ tối, chỉ có hai mắt ngăm cười của thiếu niên rạng rỡ phát sáng, giống như giấu kín cả bầu trời đêm, xinh đẹp như sao trời. Nhìn cảnh đẹp như vậy, cô họng Tần Trình không tự giác mà khẽ khóc, hấn nở nụ cười, hỏi: “Muốn phần thưởng gì?”

“Anh nói xem, em muốn phần thưởng gì?”

Tần Trình bình tĩnh cười: “Phần thưởng sẽ có, nhưng mà, cúp anh cũng muốn cho em.”

Lúc này đến phiên Dung Hủ lập tức ngây người: “A?”

Ngon đèn “cạch” một tiếng mở lên, Dung Hủ còn chưa thích ứng hoàn cảnh đột nhiên sáng lên, đã bị người đàn ông nào đó kéo tay, một đường đi đến phòng chiếu phim.

Đi vào căn phòng cực lớn này, Tần Trình lập tức đi đến trước hai cái ngăn tủ lớn, Dung Hủ đột nhiên hiểu rõ: “Không phải anh muốn...”

Tần Trình đưa tay, kéo ngăn tủ ra, tròn bốn hàng cúp lóe ra ánh sáng dưới ánh đèn.

Dung Hủ: “...”

Tần Trình đánh giá ngăn tủ đầy cúp này một cái, trầm ngâm một lúc lâu, vươn tay cầm một cái cúp phượng hoàng vàng kim bày ở hàng thứ tư, sau đó trực tiếp nhét vào trong tay Dung Hủ.

Dung Hủ: “Em nói...”

Tần Trình đưa tay lại lấy một cái cúp phượng hoàng vàng kim khác, dứt khoát lưu loát nhét vào trong một tay khác của Dung Hù.

Dung Hù: "... Ê!"

Kế tiếp, lại lấy cái cúp Oscar thứ ba, lần này trong tay Dung Hù thực sự khó nhét được, người đàn ông liền đặt ở ngăn tủ bên cạnh, sau đó lần lượt lấy mấy cái cúp khác ra. Hắn lấy đại khái tổng cộng mười một cái cúp, còn để lại hơn hai mươi cái cúp của giải thưởng hạng hai hạng ba.

Sau khi làm xong hết thấy, người đàn ông tuần mỹ không tỳ vết xoay người, lưng dựa tủ, nói từng chữ từng câu: "Cúp có rồi."

Dung Hù: "..."

Môi hơi nhếch lên, Dung Hù khề cười một tiếng, mở miệng lại là lời nói tức giận: "Có phải anh đang cố ý chọc giận em không? Lấy cúp của anh cho em, anh đây là đang cố ý chọc giận em"

"Có sao?"

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được lời giải thích của đối phương, nghe xong lời này, Dung Hù lại ngơ ngẩn. Nhìn Tần Trình mang vẻ mặt trấn định, cậu hơi nhướn mi, hỏi: "Chẳng lẽ không có chọc giận em? Anh nói xem, trên mấy cái cúp đó cũng không phải khắc tên em, em lấy chúng nó làm gì?"

"Chúng nó là của anh, " Tần Trình vươn hai tay, lặng lẽ ôm lấy eo thiếu niên nhà mình, lý lẽ đương nhiên nói rằng: "Nhưng anh là của em mà."

Vốn dĩ đã chuẩn bị giả vờ giận dữ, bỗng nhiên lời nói nghẹn trong cổ họng

Dung Hù nâng mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt, vẫn là gương mặt lạnh lùng hoàn mỹ kia, vẻ mặt bình tĩnh, khí chất bình tĩnh, giống như mỗi một fan đã nghĩ, người đàn ông này lãnh tính kiêu chể, gần như không hề thất thố. Nhưng mà ai có thể ngờ, cổ tình hân có thể lấy gương mặt lạnh nhạt tuấn lãng như vậy, nói ra cái loại lời tâm tình ngọt ngào đến gần như ấu trĩ thế này.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra rất nhiều hàng chữ, những hàng chữ đó đến cuối cùng, chỉ hội tụ thành hai chữ ——

Chume.

Dung Hù không kim lòng nổi mà nở nụ cười, thấy thế, Tần Trình bình tĩnh nhũn mảy, dường như có vài phần kinh ngạc. Nhưng mà ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy thiếu niên nhà mình đột nhiên đặt cúp trong tay sang một bên, mãnh liệt kiễng mũi chân, hai tay ôm mặt hắn, nhẹ nhàng mổ một chút trên môi hắn.

Chỉ là một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, Tần Trình hơi kinh ngạc tròn to hai mắt.

Liền thấy trong khoảng cách cực gần ấy, hai mắt thiếu niên trong suốt, cười nói: "Nếu như là anh, Tần Trình, em nhận mệnh."

"Cái gì mà nhận mệnh hừm. ..."

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp bỗng nhiên chủ động hôn lên một lần nữa, nhưng mà lúc này lại không còn lướt qua liền ngừng. Nụ hôn nóng bỏng hết sức căng thẳng, Tần Trình chậm rãi ôm chặt vòng eo thon gầy của người yêu, dùng sức kéo gần, để ngực hai người kề sát, cách vài vóc, cảm nhận nhịp tim đập loạn cào cào của hai bên.

Miệng lưỡi vận động khiến trong phòng tràn ngập không khí mờ ám, nụ hôn bắt đầu từ nơi này, một đường đến phòng ngủ. Quần áo tùy ý rơi đầy đất, có lẽ là do quá mức vội vàng, cửa phòng ngủ thậm chí còn không có đóng chặt, còn để lại một khe hở thật nhỏ. Từ trong khe hở nho nhỏ ấy, truyền đến âm thanh trầm thấp của thiếu niên.

Giống như đang từng tiếng một nói ra lời yêu, mà lúc gần đến cuối, Tần Trình cúi người hôn lên môi Dung Hù, dây dưa cánh môi đối phương. Khi một khắc kia ập đến, Dung Hù nhẹn không được kéo chặt cánh tay người đàn ông, thấp giọng hô: "Tần Trình!"

Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn khêu gọi vang lên bên tai cậu——

"Anh chính là phần thưởng của em."

Bởi vì thời gian quá muộn, hai người cũng quá mệt, chỉ làm một lần, Tần Trình liền ôm thiếu niên đã mê man, vào phòng tắm tiến hành tẩy trừ. Kiên nhẫn mất xa eo và chân thiếu niên, ước chừng mất xa mười phút, Tần Trình mới ôm thiếu niên nhà mình, nằm ở bên cạnh cậu.

Nương ánh trăng mờ lung, Tần Trình hạ mắt, nghiêm nghiêm túc túc ngưng mắt nhìn thiếu niên trong ngực. Một lát sau, hắn cầm lấy di động đặt ở đầu giường, đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: thích cậu ấy, càng ngày càng thích cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy liền vui về ^_^]

Sau khi đăng cái weibo này xong, Tần Trình cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái bên môi Dung Hù, tiếp đó liền mệt mỏi ngủ. Nhưng mà hắn cũng không biết, ngay sau khi tiếng hít thở của hắn chậm rãi vững vàng, thiếu niên bị hắn ôm vào trong ngực lại mở mắt.

Dung Hù nâng hai mắt, thong thả nhìn người trước mặt. Tầm mắt cậu lướt qua mắt phượng hẹp dài và cái mũi cao thẳng của đối phương, đến cuối cùng, dừng ở trên đôi môi mím chặt.

Cánh môi hơi hơi nhếch lên, Dung Hù ngẩng đầu, cũng lên hôn một chút, tiếp đó cậu thật cẩn thận vươn tay, cầm lấy di động trên tủ, còn chưa mở khóa màn hình, đã nhìn thấy một thông báo tin tức.

Dung Hù kinh ngạc nhìn thông báo weibo đặc biệt chú ý này, không tự chủ được mà cười nhẹ, cũng đăng một cái weibo.

[Làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: Tip.6 nếu như là anh, em nhận mệnh, mỗi một anh em đều thích. Cung chiều anh cả đời, thích anh, càng ngày càng thích anh ^_^]

Ánh trăng mờ lung, giấu hết thấy bí mật trong bóng đêm nồng đậm.

Sau khi lễ trao giải Kim Phượng kết thúc, các tạp chí lớn Hoa Hạ đều đăng tin tức liên quan đến lễ trao giải. Trong những tin tức ấy, không hề nghi ngờ, «Tầng mây màu đen» thành người thắng lớn nhất. Ngoại trừ bộ phim đạt được giải phim nhựa xuất sắc nhất ấy, thì Hứa đạo và ảnh đế ảnh hậu, cũng được mọi người chú ý.

Đây là người thắng chân thực, bất luận là trước lễ trao giải Ôn Tuyền chịu đủ khen ngợi bao nhiêu, bất luận Dung Hù đồng thời đạt được hai đề cử tạo ra oanh động bao lớn, nhưng họ đều không được nhận giải, vì thế sau hôm lễ trao giải, bọn họ cũng không trở thành tiêu điểm thảo luận của đại chúng.

Ôn Tuyền thành danh nhiều năm, cũng là chậm rãi dốc sức đi lên, đương nhiên không cảm thấy có cái gì không cân bằng. Nhưng cô lại hết sức đồng cảm với Dung Hù cùng hoàn cảnh, sáng sớm liền gọi điện thoại lại đây an ủi, còn hẹn gặp: “Giữa trưa ăn cơm, gặp ở chỗ cũ.”

Vì thế Dung Hù chỉ có thể bỏ lại người đàn ông oán niệm rất nặng nào đó, đến hội sở theo hẹn.

Lần này nhóm Tần Phong Phong có năm người đến, ngoại trừ Hạ Mộ Nhan, Jennifer và Hughes, mọi người đều đến đông đủ.

Dù sao thì Dung Hù và Ôn Tuyền đều thất lợi trên giải Kim Phượng ngày hôm qua, cho nên lúc đầu Lâm Huyền, Sở Kỳ và James còn không dám nhắc chuyện này, chỉ sợ khiến hai người đau lòng. Nhất là Dung Hù, bọn họ đều xem bạn nhỏ này là một người mới từ đầu đến đuôi, lúc này được hai cái đề cử, nâng cậu lên tận trời, nhưng lại không cho cúp, chỉ sợ trong lòng bạn nhỏ khẳng định đặc biệt không thoải mái.

Nhưng mà đồ ăn mới lên một món, Dung Hù liền phát hiện đáng về bó buộc tay chân của bọn họ. Thiếu niên bình tĩnh nở nụ cười, nói: “Giải thưởng Berlin và Oscar không phải là còn chưa công bố danh sách đề cử sao, tôi không vội.”

Lâm Huyền: “...”

Sở Kỳ: “...”

James: “...”

Ôn Tuyền trực tiếp bị một miếng thịt làm sặc: “Khụ khụ khụ khụ, Dung Dung, tôi chưa từng thấy người vô liêm sỉ như thế đâu!”

Sau khi Dung Hù cố ý chỉ ra, rốt cuộc mọi người thoải mái thản nhiên nô đùa. Giữa trưa sau khi cơm nước xong, được Ôn Tuyền đề nghị, vài người cùng đi hát karaoke: “Người hơi ít, đề tôi gọi thêm bạn lại đây. Có điều ít người cũng có chỗ tốt của ít người, đêm qua có cái tên Tần Trình ở đó, tôi cũng không muốn ca hát ở trước mặt hắn.”

Dung Hù kinh ngạc hỏi: “Vì sao không muốn hát ở trước mặt hắn, chị Tuyền?”

Ôn Tuyền co rút khóe miệng, lòng còn sợ hãi mà lắc đầu: “Không... không có gì.”

Sở Kỳ cười ha ha: “Dung Dung, cậu đừng nghe cô ta, do cô ta từng bị Tần Trình độc mồm độc miệng đó. Hơn nữa đừng nói Tần Trình, tôi cũng không muốn ca hát với cô ta. Cô ta ca hát thật sự là... hừm, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, bằng không cậu cho là, vì sao lúc vào giới cô ta chỉ từng phát hành một single, không phát hành thêm mấy cái nữa? Chỉ một ca khúc đó thôi, cũng đã khiến thị trường âm sầu chết hết tế bào não đi.”

Ôn Tuyền: “Cút!!!”

Nói là nói như vậy, nhưng mọi người vẫn cùng đi hát karaoke, Ôn Tuyền và Lâm Huyền lại gọi thêm vài người bạn trong giới đến.

Trong mấy người này, Sở Kỳ và Lâm Huyền đều là ca sĩ chuyên nghiệp, đồng bọn mới tới cũng có hai người là ca sĩ, nghe họ ca hát đúng là một loại hưởng thụ, Dung Hù trên cơ bản chỉ ở bên cạnh nghe, thuận tiện nói chuyện phiếm với người đàn ông nào đó ở nhà coi cửa.

Dung Hù vượt qua một buổi chiều thoải mái vui vẻ, nhưng mà cậu cũng không biết, bắt đầu từ giữa trưa, liền có rất nhiều âm thanh kỳ quái xuất hiện trên mạng.

Viên Tiểu Di thân là một fan Dung thâm niên, lễ trao giải Kim Phượng đêm qua tự nhiên là xem xong toàn bộ hành trình. Cho dù Dung Dung nhà mình không thể nhận giải, cô cũng cảm thấy tự hào và vui vẻ vì Dung Hù: dù không lấy được cúp, nhưng Dung Dung còn có thể tiếp tục cố gắng, Dung Dung nhà cô tuyệt như vậy, nhất định sẽ nhận được thứ cậu nên có!

Nhưng mà, dường như là yên lặng một buổi tối đột nhiên đồng thời bùng nổ, từ giữa trưa, các diễn đàn lớn, tieba weibo đều xuất hiện một ít ngôn luận giống nhau, âm dương cổ quái.

[Vốn cho rằng Dung Hù được hai đề cử có thể một bước phi thăng, kết quả căn bản không đoạt giải, không có ý nghĩa. Trước lễ trao giải làm giống như đã lấy thưởng vậy, cho tới cuối cùng chỉ là bồi chạy à, bồi chạy cao cấp lợi hại.]

[Ha ha ha ha bồi chạy cao cấp like.]

[Đoạn thời gian trước fan Dung kích động thành như vậy, tôi còn tưởng rằng đã lấy giải chứ, tối hôm qua tôi tùy tiện nhìn thoáng qua lễ trao giải, kết quả cười chết tôi. Tôi thấy Dung Hù cũng chỉ vậy thôi đi? Cậu ta còn có thể làm gì? Ngay cả «Tầng mây màu đen» cũng không thể khiến cậu ta trở thành ảnh đế, cậu ta cũng không thể đi ca hát nhí ha ha ha ha.]

Vừa nhìn thấy những lời này, Viên Tiểu Di tức giận đến hai mắt bốc hỏa, cô đang muốn bình luận mắng lại, không ngờ người bạn cùng là fan Dung bỗng nhiên gửi tin tức đến cho cô, nhấn vào nhìn, là một tấm ảnh chụp màn hình weibo.

[Người thâm niên điện ảnh: «Tầng mây màu đen» không thể nghi ngờ là một trong những bộ phim điện ảnh Hán Ngữ xuất sắc nhất năm 2044, bộ phim điện ảnh này thu được tám cái cúp Kim Phượng, cũng đạt được vinh dự phim nhựa xuất sắc nhất. Dung Hù ở trong bộ phim này đã đạt tới đỉnh điểm sự nghiệp của cậu ấy, Lăng Tiêu cậu ấy đáp nhận ra là kinh điển vĩnh hằng. Vừa ra mắt đã tới đỉnh điểm, bộ phim này đối với Dung Hù mà nói là may mắn, hẳn tương lai của cậu ấy sẽ càng thêm phần khích. [hình ảnh]]

Viên Tiểu Di: “!!!”

Mi mới vừa ra mắt đã tới đỉnh điểm!

Mi mới đạt tới đỉnh điểm của sự nghiệp rồi!

Dung Dung mới chưa có đạt tới đỉnh cao đâu, em còn có thể càng ưu tú, càng nổi bật!

Hết chương 135

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Chương 136

Nếu là bồi đen có kế hoạch, vậy tự nhiên không có khả năng chỉ trào phúng đơn giản như vậy.

Dung Hù ra mắt đến nay, còn chưa đến hai năm. Trước lễ trao giải Kim Phượng đêm qua, sự nghiệp của cậu phát triển cực nhanh, khiến rất nhiều người còn cựa cựa tự hỏi, vừa đảo mắt nhìn, mới phát hiện diễn viên trẻ tuổi ấy đã chạy tới chỗ vô cùng xa.

Hơn nữa mỗi một bước cậu đều chạy vô cùng kiên định. Cậu cũng không giống vài tiền bối như Tần Trình, Sở Kỳ, một lần là nổi tiếng, trực tiếp hot khắp nửa bầu trời, nhưng khi bạn nhìn lại mỗi một tác phẩm từ khi cậu ấy ra mắt tới nay, mới có thể chậm rãi cảm thán: thiếu niên này lại có nhiều thành tích xuất sắc như vậy.

Loại chuyện này là vô tri vô giác, sẽ không lập tức nhận ra, nhưng sự thật cũng đã phát sinh.

Ba giải thưởng lớn phim truyền hình Hoa Hạ —— giải Mầu Đơn, giải Phi Thiên và giải Chuông Vàng, Dung Hù cầm bốn cái cúp.

Giải Kim Phượng quan trọng nhất Hoa Hạ, Dung Hù trở thành người duy nhất được hai đề cử ảnh đế từ trước tới nay.

Nếu đơn giản thô bạo mà lấy phòng bán vé đến nói, vậy trong những phim Dung Hù làm diễn viên chính, «Tầng mây màu đen» và «Mê thành» đều đột phá mười tỷ phòng bán vé, là hai bộ phim điện ảnh Hoa Hạ có phòng bán vé cao nhất năm trước!

Dung Hù hot quá nhanh, lại thật sự là nổi trong tức khắc, có rất nhiều fan, thì tất nhiên sẽ có rất nhiều anti fan. Đám anti fan đó có người là anti Dung đơn thuần, nhưng cũng có người là fan của tiểu sinh khác.

Cùng là một đám tiểu thị tươi, dựa vào cái gì thần tượng nhà tui đến nay còn đang quay phim truyền hình hạng hai, mà mi đã chiếm được nhiều thành tích như vậy? Lúc trước mọi người còn là tiểu sinh cùng thử vai, cùng đóng phim, mi lợi hại như vậy, ai không đỏ mắt, ai không ghen tị?

Ngoài ra, trong số anti đó cũng không thiếu fan của Chung Dịch, Lăng Trăn, Đặng Dật Văn.

Trong rất bọn họ, lúc trước có nghe đồn, Chung Dịch mới là người sắm vai Mặc Sĩ Diêu trong «Tranh giành», nếu khi đó chân Chung Dịch không bị trật, vậy nhân vật kia chính là của hắn, nói không chừng hôm nay có thể nhận được hai đề cử ảnh đế chính là Chung Dịch!

Fan Lăng Trần và Đặng Dật Văn cũng có cùng loại suy nghĩ.

Nếu đóng «Tầng mây màu đen» chính là Lăng Trần, nếu lúc trước Đặng Dật Văn không bởi vì sự kiện đè ép mà chưa gượng dậy nổi, nói không chừng cục diện hôm nay sẽ khác biệt rất lớn.

Bất luận là nguyên nhân gì, khi họ nhìn thấy Dung Hù nhận được hai đề cử ảnh đế Kim Phượng, bọn họ tức giận đến độ ở sau lưng chửi bới. Nhưng chờ sau khi có kết quả giải Kim Phượng, bọn họ liền tiểu nhân đắc chí, nhanh chóng đi ra đập một cước, hận không thể khiến Dung Hù từ nay về sau cứ như vậy mà sa sút tinh thần mới tốt.

Fan mang loại suy nghĩ này, rất nhiều tiểu sinh cũng là loại suy nghĩ này.

Vì thế, nhóm fan giáp mặt mắng thẳng, cười nhạo châm chọc; nhóm mình tình liên trợ giúp, đục nước béo cò, ở sau lưng mua thủy quân, mua nick marketing, lấy việc này đến bôi đen Dung Hù.

Rất nhiều fan Dung có kinh nghiệm tụ tập thương lượng, đại khái liền hiểu rõ tình huống hiện giờ. Bọn họ tận lực trấn an fan bình thường, để các fan đừng so đo với đám anti, đồng thời nghĩ mọi cách tìm kiếm chính chủ nấp ở sau lưng đám anti và thủy quân đó: chỉ khi biết rõ cuộc là ai ở sau lưng làm loại chuyện này, mới có thể một phát đắc thắng.

Nhưng mà, thời gian không chờ người.

Sau khi nick marketing đầu tiên xuống nước, không ít nick gọi là nhiều chuyện trong giới cũng sôi nổi lên tiếng. Trong weibo của bọn họ, ở mặt ngoài là đang khen Dung Hù, cổ vũ Dung Hù không nên bởi vì lần thất bại này mà nổi giận, nhưng trên thực tế đều đang châm chọc, Dung Hù đã đạt tới đỉnh điểm, hai đề cử ảnh đế cũng không thể khiến cậu nhận được cúp, vậy sau này làm sao cậu có thể lấy được cúp Kim Phượng.

Cái tag #Dung Hù giải Kim Phượng# vào hơn bốn giờ chiều, đã lên top 40 hot search. Nhấn ra xem, trong weibo đều là mấy lời âm dương quái khí, trào phúng trong sáng ngoài tối, mà weibo của người qua đường thì bị thủy quân tràn ngập, dù kiểu châm chọc Dung Hù không lấy được giải Kim Phượng, chỉ là nhân khí tăng vọt ở mặt ngoài thôi, kỳ thật đã sắp rớt đài.

Lúc nhìn thấy mấy cái weibo và tieba đó, Viên Tiểu Di ở trong nhóm fan tức giận đến độ sắp bật khóc. Bọn họ nhanh chóng liên hệ La Thiên, bởi vì đây rõ ràng không chỉ là vấn đề giữa fan, nhưng lại nhờ La Thiên ngàn vạn lần đừng nói với Dung Hù.

[Ngày hôm qua Dung Dung không nhận được giải, trong lòng khẳng định có chút không vui. Loại chuyện này vẫn đừng nói cho cậu ấy, có thể để cậu ấy tối nay mới biết, thì tối nay rồi hãy biết.]

La Thiên rất xúc động với lời nói của các fan, nhưng mà thân là trợ lý của Dung Hù, cô không thể không đem sự việc nói với Dung Hù.

Khi La Thiên gọi điện thoại lại đây, Dung Hù vừa vặn bị Ôn Tuyền và Lâm Huyền ồn ào, muốn cậu ca hát. Có cú điện thoại này, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp vô tội chớp mắt mấy cái, giọng di động: “Chị tiểu Thiên tìm em, em phải đi nghe.”

Lâm Huyền nói thẳng: “Mặc kệ mặc kệ, đã nói mỗi người đều phải hát, cậu bảo cô ta có chuyện gì thì gửi tin nhắn là được, hiện tại đến phiên cậu hát, Dung Dung, không cho trốn.”

Mọi người trong phòng lập tức hứa theo: “Đúng vậy, đã nói phải tắt máy rồi, Dung Dung không tắt máy thì thôi đi, còn dám nghe nữa. Phạt cậu hát thêm một bài!”

Roi vào đường cùng, Dung Hù chỉ đành ngắt điện thoại của La Thiên, còn gửi một tin nhắn cho cô, bảo cô có chuyện gì thì nhắn tin là được, hiện tại không rảnh rồi. Chờ cậu hát xong một bài, còn bị trừng phạt hát thêm một bài nữa, ước chừng mười phút sau, Dung Hù mới lấy được điện thoại di động của mình.

Ôn Tuyền cười tủm tỉm đưa điện thoại qua, nói: “Tôi không có xem điện thoại của cậu đâu, có điều tiểu trợ lý nhà cậu hình như vẫn luôn gửi tin nhắn cho cậu, không biết có chuyện gì, hy vọng không phải là việc gấp.”

Dung Hù nhú mày, nói một tiếng cảm ơn xong, mở di động ra xem.

Nhìn nội dung trên màn hình, trong mắt thiếu niên hiện lên một chút kinh ngạc, một lát sau, lại dờ khóc dờ cười lắc đầu. Thấy thế, Ôn Tuyền bên cạnh hiếu kỳ nói: “Dung Dung, nhìn biểu tình của cậu, hình như không phải là chuyện xấu nhỉ?”

Sở Kỳ ngồi ở bên kia cũng quay đầu nhìn qua: “Chuyện gì?”

Suy tư một chốc, Dung Hù không biết làm sao mà nhún vai, bật sáng màn hình di động ở giữa hai người: “Quả thật không phải là chuyện lớn gì, chị Tuyền và anh Sở hẳn là đã sớm thành thói quen. Chỉ là hôm nay có người mua thủy quân bôi đen em thôi, chị tiểu Thiên và anh La đang xử lý, phỏng chừng ngày mai là không có việc gì nữa.”

Ôn Tuyền trừng to mắt: “Ha? Bôi đen cậu?!”

Vừa vặn nữ ca sĩ kia hát xong, căn phòng đột nhiên yên tĩnh lại, một câu kinh hô của Ôn Tuyền làm người cả phòng đều quay đầu, nhìn sang bên này.

Sở Kỳ cẩn thận nhìn nhìn nội dung trên điện thoại của Dung Hù, nhưng sau khi xem xong, rõ ràng hắn còn kinh ngạc hơn cả Ôn Tuyền: “Bọn họ nói về sau cậu không lấy được cúp nữa, kế tiếp sẽ một đường xuống dốc? Từ từ, hình như tôi không hiểu lắm, tiểu Dung năm nay cậu xác định là hai mươi tuổi đúng không?”

Dung Hù cười nhạt gật đầu: “Nói đúng ra, em còn có nửa năm nữa mới tới sinh nhật hai mươi tuổi.”

Sở Kỳ: “...” Một lát sau, vị thiên vương siêu sao giới ca hát Hoa Hạ này than nhẹ một tiếng, cạn lời nói: “Cho nên, là ai cho bọn họ dừng khí, làm cho bọn họ cảm thấy một mình tỉnh hai mươi tuổi hiện tại đã bắt đầu xuống dốc vậy?”

Nửa giờ sau, Ôn Tuyền đột nhiên đăng một cái weibo hết sức ngắn gọn, kèm theo một tấm ảnh chụp, trong mười phút chiếm được hơn trăm ngàn bình luận.

[Ôn Tuyền: Dung Dung của chúng ta thật giỏi ha ha ha ha ~@Dung Hù [hình ảnh]]

Trên hình ảnh, ảnh hậu xinh đẹp hào phóng cố ý tránh mặt sau lưng Dung Hù, cười tủm tỉm chụp một tấm ảnh chung. Dưới ánh đèn hơi có vẻ mờ tối, Dung Hù đứng ở trước nhất, phía sau cậu, là bảy tám mình tỉnh như Ôn Tuyền, Sở Kỳ, James, trong số bọn họ có ảnh hậu thiên vương danh tiếng đặc biệt lớn, cũng có ca sĩ diễn viên trẻ tuổi.

Nhưng giờ phút này, bọn họ đều đứng ở phía sau Dung Hù, nâng thiếu niên tuần tú xinh đẹp kia ở phía trước.

Giống như trở thành hậu thuẫn kiên cường của cậu!

Weibo của Ôn Tuyền lập tức khiến cho nhóm dân mạng chú ý, sau đó, mấy người Sở Kỳ, James cũng lần lượt share weibo, đồng thời kèm theo vài câu bình luận tương đương như “Dung Dung quả thật rất tuyệt 23333”.

Lâm Huyền share weibo, nhưng cuối cùng lại vô cùng bất mãn mà tỏ vẻ: [Dung Dung quả thật rất tuyệt, nhưng vì sao muốn tôi chụp hình cho mấy người! Tôi cũng muốn chụp ảnh chung có được không hả!]

Lúc này, Dung Hù tự mình đáp lại: [ai bảo lúc oản tù tì, anh lại thua chứ? ^_^]

Đơn giản vài cái tương tác, liền khiến cư dân mạng nhìn ra quan hệ giữa những người này rất tốt.

Khi có fan đặt vấn đề ở weibo Ôn Tuyền, là sao đột nhiên lại nói Dung Hù rất tuyệt, có phải vì hôm nay có rất nhiều người trào phúng Dung Hù không nhận được cúp hay không, Ôn Tuyền bình tĩnh hồi âm: [chẳng lẽ Dung Dung không tuyệt sao? Tôi nói với các bạn nhé, cậu ấy hát rất hay, quả thật rất tuyệt mà.]

Chính là không hồi âm chính diện đó, chính là muốn nói Dung Dung rất tuyệt đó, tôi cần tui nè? Dù sao thì tùy họ nói như thế nào, đám người đó chỉ có một câu trả lời——

Dung Hù rất giỏi! Đặc biệt giỏi! Vô cùng giỏi! Không tiếp nhận bất cứ phản bác gì!

Tuy nói nhóm Ôn Tuyền không có chính diện mắng mỏ, nhưng mà bọn họ đã dùng phương thức này biểu lộ thái độ của mình. Đầu là thành viên nhóm Tần Phong Phong, Hạ Mộ Nhan, Jennifer, Hughes không ở đây cũng đều share weibo này trong vòng năm phút đồng hồ sau. Bọn họ không cần đứng ở phía sau Dung Hù trong ảnh, nhưng hành vi của họ đã không tiếng động mà chứng minh, bọn họ cũng thấy Dung Hù rất tuyệt.

Trong lúc nhất thời, mấy mình tỉnh nổi tiếng đều công khai biểu đạt sự thân mật với Dung Hù, đều thừa nhận “Dung Hù rất tuyệt”. Vậy nhóm fan của họ tự nhiên cũng đứng ở bên phe này, khiến đám anti vốn dĩ đã không ai để ý tới càng có vẻ hơi buồn cười.

Mới đầu nhóm fan Dung còn chưa hiểu rõ ý nghĩa cái weibo của Ôn Tuyền, nhưng khi bọn họ phát hiện nhóm anti fan thế mà lại bắt đầu tép bót một chút, không dám trắng trợn trào phúng như vậy nữa, bọn họ kích động không thôi.

[QAQ Dung Dung tuyệt tuyệt, moazz moazz Dung Dung!]

[Dung Dung hát quả thật rất êm tai, «Thất dục» đặc biệt đặc biệt hay ~]

[«Thất dục» cũng không có quá hay mà? Tôi cũng chỉ tuần hoàn 200 lần thôi à ټ _ ټ]

Có nhiều tiền bồi ủng hộ như vậy, nhóm fan Dung cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra, bắt đầu tiếp tục thổ lộ với Dung Dung nhà mình. Mà bên kia, bởi vì sự kiện anti thỉnh linh xảy ra lần này, tự hội cũng không có khả năng tiếp tục nữa. Dung Hù nói lời tạm biệt với mấy người họ, được La Chân Đào lái xe đón tới Hoa Hạ Entertainment, xử lý sự kiện lần này.

Ôn Tuyền rất có kinh nghiệm mà an ủi: “Bị bồi đen là bình thường, không bị người ta đổ kị mới không bình thường, quen là tốt rồi.”

Dung Hù cười cong mắt, nhẹ giọng nói: “Chị Tuyền, em cảm thấy nếu chị không nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này, em sẽ càng cảm động hơn một chút.”

Ôn Tuyền: “...” Đó là bởi vì tôi cũng từng bị người ta bồi đen thật lâu.”

Dung Hù mỉm cười: “Nhưng mà hiện tại chị Tuyền rất tốt, không ai dám bôi đen chị nữa, như vậy là được.”

Không trả lời những lời này, Ôn Tuyền hơi giật mình nhìn thiếu niên trước mắt, thật lâu sau, cô nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc Ôn Tuyền mới ra mắt quả thật từng bị bôi đen thật lâu, bộ phim đầu tiên của cô là diễn một nữ thứ phản diện, đại khái là bởi vì diễn xuất quá tốt, nhân vật xâm nhập lòng người, lúc ấy khán giả hận cô tận xương. Sau đó lại xảy ra một chuyện, làm cho cô bị bôi đen nhiều năm, tận đến khi cô chậm rãi dựa vào thực lực lấy được cúp ảnh hậu, tình huống mới dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Nhìn bóng xe đi xa, Ôn Tuyền hơi nghiêng đầu, thuận miệng nói: “Tiểu Dung có phải một người thực dịu dàng không?”

Sở Kỳ bên cạnh cũng không bị câu nói đột ngột của Ôn Tuyền làm kinh sợ, hần không chút do dự đáp: “Không tính là một người nhiệt tình, nhưng đúng là một người dịu dàng.”

Cùng lúc đó, trong một căn hộ nào đó gần Hoa Hạ Entertainment, một người đàn ông lạnh lùng mở hai mắt, từ trong ngủ mơ tỉnh lại. Mấy ngày qua vô cùng mệt mỏi, hơn nữa rất nhanh liền phải xuất ngoại quay phim, từ buổi sáng sau khi Dung Hù rời nhà, Tần Trình hàn huyên với cậu vài câu, sau đó liền bắt đầu nghỉ trưa.

Sau khi dậy, Tần Trình bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị đồ để tối ngày mai xuất ngoại. Sau khi thu dọn xong, sắc trời đã gần đen, nhưng thiếu niên nhà mình vẫn chưa về nhà.

Trong lòng cảm thấy một chút kinh ngạc, người đàn ông đứng dậy đi đến đầu giường, cầm di động lên. Hắn còn chưa kịp nhấn tin hỏi Dung Hù chừng nào về, liền thấy một thông báo đặc biệt chú ý đột nhiên nhảy ra.

[Fancub toàn quốc của Dung Hù: Dung Dung rất tuyệt! ♥♥♥ //Sở Kỳ: quả thật rất tuyệt. //Ôn Tuyền: Dung Dung của chúng ta...]

Tần Trình: “...” EXM?!

Nhanh chóng mở weibo xem xét, năm phút sau, Tần Trình liền phát hiện một loạt weibo “Dung Dung rất tuyệt”, đồng thời phát hiện weibo và tieba của đám anti thủy quân.

Chuyện này phát sinh quá nhanh, buổi sáng vừa mới có chút manh mối, buổi chiều liền phát triển đến cục diện này, khi Tần Trình phát hiện, ảnh hưởng đã khá lớn. Dung Hù, Ôn Tuyền đồng loạt lên hot search, đại cục dường như đã định, nhưng còn có rất nhiều thủy quân không được như ý thì đây đưa không bỏ, còn đang bôi đen Dung Hù, nick marketing nhận tiền cũng đăng bình luận châm chọc khiêu khích.

Môi hơi hơi mím lại, người đàn ông cúi người cầm lấy một cái di động khác, gửi tin nhắn qua: [sao không nói cho tôi biết, chuyện em ấy bị người ta bôi đen?]

Rất nhanh, Từ Tấn trả lời lại, trong lời nói mang theo kinh ngạc khôn kể: [... cậu nói Dung Hù hả? Tôi còn phải nói cho cậu biết loại chuyện này à?]

Tần Trình: “...”

Một lát sau, hắn gửi một tin: [về sau nếu em ấy xảy ra chuyện gì, nói cho tôi biết ngay, bất luận tốt xấu.]

[Từ Tấn:... Tôi xin gấp đôi tiền lương.]

Tần Trình không để ý đến hắn.

Không bao lâu, Từ Tấn lại cường điệu nói: [tôi thật sự muốn gấp đôi tiền lương!]

[Ừm, chuẩn.]

Nhìn thấy tin nhắn này, Từ Tấn nhất thời khóc không ra nước mắt: [... Tần đại thiếu gia, tôi có thể chỉ cần tiền lương vốn có thôi, cậu đừng để tôi làm luôn người đại diện của Dung Hù được chứ!!!]

Lần này Tần Trình không có hồi âm nữa, hắn cúi đầu nhìn một cái di động khác, cẩn thận quan sát weibo Ôn Tuyền, Sở Kỳ, suy tư một lát, nghiêm túc mở trang cá nhân của mình ra, bắt đầu biên tập nội dung.

『 Đúng là giỏi nhất... 』

Không được, trùng với Ôn Tuyền, không đủ độc đáo!

『 Em ấy là tốt nhất... 』

Cũng không được, dễ dàng gây ra hoài nghi, thật sự đăng lên chắc sẽ bị em ấy nói.

『 Anh cảm thấy, em rất tốt. 』

Cái này không tồi!

Tần Trình bắt đầu kiên nhẫn tìm kiếm icon thích hợp, tiếp đó lại mở thư viện ảnh ra, trong những tấm hình (Dung Hù) chưa từng được đăng, tìm được hình chụp chung của mình và Dung Hù lúc quay phim «Trang hoa la».

Làm xong hết thấy, hắn lại xác định không có sai lầm. Chờ đến khi xác nhận toàn bộ, Tần Trình vừa mới chuẩn bị ấn nút đăng, lại thấy trên đầu nhảy ra một tin tức, vì thế hắn trượt tay, không cẩn thận ấn vào, căn bản chưa kịp lưu bản nháp.

Tần Trình: “...”

[Dương Trường Trung: lần này thực may mắn, hợp tác với @Dung Hù, chuẩn bị album «Lời Dung». Đây là một trong những tác phẩm tôi vừa lòng nhất, Dung Hù cũng là đứa nhỏ nghiêm túc nhất tôi từng thấy. Trong số diễn viên thì cậu ấy ca hát tốt nhất, trong số ca sĩ thì cậu ấy đóng phim tốt nhất, hợp tác với cậu ấy thật sự vô cùng thú vị. Hiện nay MV đang chế tác, đây là «Lời Dung», cũng là “dung nhan” thuộc về Dung Hù mà tôi muốn cho bày ra với các bạn. Cuối cùng, cậu rất tuyệt! @Dung Hù [hình ảnh]]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 137

Từ buổi chiều sau khi nhóm người Ôn Tuyền bắt đầu lên tiếng, sự kiện bồi đen nhằm vào Dung Hù lần này cũng đã cơ bản đi vào kết thúc. Kế tiếp dù nhóm anti và thủy quân có hát nước bắn như thế nào đi nữa, cũng không quá có ý nghĩa, chỉ có thể chọc người ta bật cười. Mà chính thức về dấu chấm tròn cho sự kiện này, chính là cái weibo tuyên truyền album của Dương Trường Trung.

Dương Trường Trung lại có tác phẩm mới?

Thậm chí còn là hợp tác với Dung Hù?!

Tin tức này trong vòng nửa tiếng liền truyền khắp cộng đồng mạng, nhóm fan Dung kinh ngạc không thôi, ngay cả người qua đường cũng không dám tin xác nhận lại mấy lần, mới rút cuộc tin tưởng: [Dung Hù vừa mới lấy hai đề cử ảnh đế Kim Phụng, thật sự cùng với Dương Trường Trung phát hành nhạc sao!!!]

Vài chục năm nay, dựa vào từng bài hit ai ai cũng biết, địa vị của Dương Trường Trung ở giới ca hát Hoa Hạ, hiện giờ còn chưa ai có thể dao động. Người sáng tác nhạc, người soạn nhạc này, từng viết vô số ca khúc làm người ta nghe nhiều mà thuộc, hắn không thường xuyên hợp tác với ca sĩ, nhưng chỉ cần hợp tác, liền tất là tinh phẩm.

Từ mấy năm trước sau khi học sinh của hắn là Lăng Tiêu qua đời, Dương Trường Trung liền không ra bài mới nữa. Hiện tại hắn lại cùng với Dung Hù chế tác một album, còn đánh giá đối phương cao như thế, tin tức này lập tức hòa tan các loại tẩy não hát nước bắn của anti fan trước đó, khiến cư dân mạng tập trung ánh mắt vào album này.

[Dương Trường Trung thế mà lại có bài mới? Hơn nữa còn là hợp tác với Dung Hù? Từ từ, Dung Hù không phải là ca sĩ nhĩ, tôi nhớ đêm qua xem lễ trao giải Kim Phụng, còn luôn nhìn thấy cậu ta. Cậu ta biết hát hả?]

[Tôi nghe «Thất đức» của Dung Hù rồi, rất êm tai. Cậu ấy lại hát nữa à? Ủng hộ ủng hộ nhất định rất hay!]

Đối với người qua đường chân chính mà nói, chỉ cần có nhạc hay, bọn họ đương nhiên vui vẻ. Mà đối với fan, khi bọn họ nhìn thấy weibo của Dương Trường Trung, bọn họ đều kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, qua một hồi lâu mới không thể tin được mà hoan hô.

[A a a a a tuần trước mị còn nói, Dung Dung hát đặc biệt hay, mỗi ngày mị đều phải nghe «Thất đức» một trăm lần a một trăm lần, hoàn toàn nghe không đủ, thế mà giờ cậu ấy lại thật sự muốn ra nhạc nè a a a!]

[Bóp bóp bóp ~ tiếng tát mặt tan này, ha ha ha!]

[Giữa trưa hôm nay tui còn mắng nhau với mấy anti fan, bọn họ nói Dung Dung nhà tui không lấy được ảnh đế, cũng không thể đi ca hát chứ? Diễn hay hát giỏi! Thế nào, Dung Dung hợp tác với Dương lão, ra nhạc mới đó ~ «Thất đức» của wuli Dung Dung có lượng tiêu thụ cả triệu, chờ mong «Lời Dung» lần này! Muốn nghe Dung Dung hát!]

[Tôi ăn nói vụng về, không mắng anti đâu. Mua mười cái album, ủng hộ Dung Dung!]

[Dắt theo tui nữa, tui đặt trước hai album, một bản dùng để nghe, một bản chờ có anti còn dám nói bậy về Dung của tui, dùng đánh mặt bọn họ!]

Mắng anti fan chỉ là chuyện trong thời gian ngắn, nhóm fan Dung càng chú ý album tên là «Lời Dung» này hơn. Dù sao thì mặt đám anti đã sớm sung thành đầu heo rồi, bọn họ đều nấp ở trong murong rãnh không dám nói tiếp nữa, nên fan mới mặc kệ bọn họ, nhanh chóng hỏi chuyện liên quan tới album.

Vốn dĩ Dương Trường Trung đã thương lượng với La Chấn Đào, chuẩn bị mấy ngày nay công khai chuyện chế tác album. Dương lão cũng không phải là người bảo thủ, một chút cũng không hiểu chuyện tuyên truyền PR. Chuyện Dung Hủ bị bôi đen sau lễ trao giải Kim Phượng lần này, hẳn nhìn ở trong mắt, chờ chuyện gần đến kết thúc, giải quyết dứt khoát, để cho người khác không còn lời nào để nói.

Cũng chỉ có thể trách đám anti đó khéo không khéo, thế mà lại đụng vào nòng súng.

Kỳ thật những minh tinh ở sau lưng mua thủy quân và nick marketing đến bôi đen Dung Hủ cũng biết, một lần thất bại trên giải Kim Phượng căn bản là râu ria, diễn viên ngay lần đầu tiên đề cử đã có thể nhận giải vẫn có, nhưng mà ít càng thêm ít. Chẳng hạn như Ôn Tuyên, người ta ra mắt năm năm, mới đạt được đề cử ảnh hậu Kim Phượng, năm thứ bảy mới bắt được cái cúp đó, nhưng hiện tại người ta vẫn là ảnh hậu nổi danh nhất Hoa Hạ.

Cho nên chỉ cần tâm lý Dung Hủ mạnh một chút, liền không có khả năng bởi vì chút việc nhỏ này mà không gượng dậy nổi. Bọn họ chỉ là muốn mượn cơ hội này giảm nhuệ khí của Dung Hủ, thế phát triển của người mới này thật sự quá nhanh, nếu lại mặc cho tốc độ nhanh như vậy tiếp, nói không chừng qua hai năm là cậu ta thật sự có thể lấy được giải ảnh đế.

Mặc kệ nguyên nhân gây ra như thế nào, sau khi Dương Trường Trung lấy việc tuyên truyền album để kết thúc, mỗi nơi trên Hoa Hạ, đều có người tức đến cắn răng.

Loại người nấp ở sau lưng ghen tị thế này là không thể tránh khỏi, sau khi Dung Hủ nói chuyện điện thoại với Dương lão, liền share weibo tuyên truyền album lần này. Đến đây, chuyện này đã không còn gì để nói, trước khi Dung Hủ rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào nói rằng: “Chuyện lần này còn muốn tiếp tục tra không?”

Dung Hủ cầm chìa khóa xe đi đến cửa, nghe nói như thế, cậu dừng bước, quay đầu nhìn về phía người đại diện nhà mình. Dừng một chút, cậu cười nói: “Anh La, loại sự kiện bôi đen quy mô lớn thế này, sau lưng có lẽ không phải là một người. Đừng tra, không có ý nghĩa cho lắm, dù sao thì đối phương cũng chỉ có thể làm loại chuyện này, để an ủi mình.”

La Chấn Đào nghĩ nghĩ, nói: “Anh cũng nghĩ như vậy, khả năng tra ra hết tất cả mọi người không lớn, nhưng anh sẽ tra ra một vài người.”

Dung Hủ gật đầu đồng ý.

Lần này sự kiện bôi đen bùng nổ ở phạm vi rất lớn, khác với Nhâm Thư Chỉ, Lô Tường Bác, Dung Hủ cũng không có điểm đen chân chính, muốn bôi đen cậu vô cùng không dễ dàng. Một minh tinh nhỏ không làm ra nổi bút tích lớn như vậy, còn những êkip có thể làm ra bút tích lớn như vậy thì sẽ không làm đơn giản thế, vậy hẳn là rất nhiều người không hẹn mà cùng liên thủ.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hủ giao chuyện xử lý lúc sau cho La Chấn Đào, trực tiếp trở về nhà.

Khi trở lại nhà, người đàn ông nào đó đã làm xong cơm chiều, dị thường “hiền huệ” bung lên trên bàn.

Thiếu niên hơi nhướn mi, sau khi thay xong quần áo, cầm đũa đặt trên bàn, lén ném một miếng trứng gà. Còn chưa kịp đánh giá, một đôi tay rắn chắc đã từ phía sau vòng lên, nhẹ nhàng ôm eo Dung Hủ.

Môi cong lên, Dung Hủ thấp giọng hỏi: “Đồ ăn hôm nay, hình như đều là món em thích ăn?”

Người đàn ông dịu dàng đặt cằm trên vai Dung Hủ, trong miệng phả ra hơi nóng làm cậu không kiềm lòng nổi mà run người. “Ừm, đều là món em thích.”

Dung Hủ kéo cánh tay Tần Trình, trực tiếp xoay qua ở trong ngực hắn, dựa lưng vào bàn ăn. Nhìn người đàn ông tuấn mỹ cao lớn trước mắt, trong đôi mắt trong suốt của thiếu niên đều là ý cười, cậu nhẹ giọng nói: “Luôn cảm thấy hôm nay anh không bình thường lắm, đột nhiên dịu dàng thế, có âm mưu à?”

Tần Trình bình tĩnh hỏi lại: “Có âm mưu anh sẽ nói thẳng ra sao?”

Dung Hủ: “Cho dù là em hỏi anh, anh cũng không nói à?”

Môi lặng lẽ nhếch lên một chút độ cong, Tần Trình trấn định thông dong nói rằng: “Không nói.”

Dung Hủ: “...”

Thế mà lại thật sự có âm mưu!

Bất luận là có thật sự có âm mưu không, cơm vẫn phải ăn, sau khi ăn xong, cũng nên ăn no sinh dâm dục. Sau khi lung tung gây sức ép một lúc, Dung Hủ tùy tiện mặc một cái áo sơ mi trắng, đến phòng bếp rót nước uống, chờ cậu quay đầu lại, liền nhìn thấy người đàn ông nào đó đang dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt yên tĩnh nhìn cậu.

Động tác hơi hơi khựng lại, Dung Hủ cầm cái ly sứ trắng, cũng không nâng bước, cứ như vậy cười nhìn đối phương.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ an an tĩnh tĩnh nhìn người cách đó không xa, ngọn đèn sáng choang làm nổi bật khuôn mặt xuất chúng của đối phương, giống như vậy là có thể nhìn cả đời, cứ luôn lẳng lẳng mà nhìn.

Thật lâu sau, Tần Trình nở nụ cười: “Hôm nay chậm hơn Dương lão một nhịp, chưa kịp đăng lên.”

Dung Hù hơi kinh ngạc, năm phút đồng hồ sau, rốt cuộc cậu hiểu rõ, vì sao hôm nay người đàn ông nào đó đột nhiên có chút khó hiểu.

Dương lão đã đăng weibo tuyên truyền album, vậy Tần Trình tự nhiên là không tiện đứng ra. Nếu hắn lại đứng ra, vậy rất nhiều dân mạng tất nhiên sẽ chú ý tới chuyện của hắn, sẽ không hoàn toàn chú ý đến album mới của Dung Hù nữa.

Tóm lại là, Tần Trình chỉ chậm một bước, không thể bắt kịp nhóm Ôn Tuyền, lại đụng phải Dương lão.

Giọng điệu Tần Trình bình tĩnh nói mấy lời này, chỉ như đang trình bày một sự thật, cũng không có biểu đạt cỡ nào tiếc nuối. Nhưng nhìn về mặt người đàn ông lạnh nhạt trầm tĩnh, Dung Hù đi đến trước mặt hắn, giơ cánh tay lên, nhìn không được mà xoa khuôn mặt ấy.

Tần Trình dừng nói, kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe Dung Hù cười nói: “Căn hộ hai tháng trước em đã mua xong, tháng trước nhà thiết kế giao bản vẽ, Tần Trình, em muốn làm một cái hoa viên lộ thiên.”

Trước đây lúc đi Tần đến chúc sinh nhật Tần Trình, Dung Hù đã nói với đối phương rằng, hai người nên mua căn hộ, chỉ thuộc về hai người. Ở nơi đó, sẽ không bị bất cứ ai quấy rầy, có thể hưởng thụ rất nhiều rất nhiều hồi ức chỉ có được với đối phương.

Tuy lúc ấy là bởi vì chưa nói chân tướng cho đi Tần, phòng ngừa đối phương đột nhiên đến thăm mới quyết định mua nhà mới, mà hiện tại đi Tần đã biết chuyện hai người ở bên nhau, bản khoản này dĩ nhiên biến mất, nhưng Dung Hù đã sớm mua nhà rồi.

Tần Trình suy tư một chút: “Mua tầng thượng à?”

Việc Dung Hù làm, Tần Trình không có quá nhiều can thiệp. Chỉ có khi thiếu niên nhà mình hỏi hắn những đề tài như muốn diện tích bao lớn, có thích căn hộ độc lập hay không, Tần Trình mới có thể mở miệng trả lời.

Hai người cùng đi đến ban công, Dung Hù nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, là tầng thượng, em bảo nhà thiết kế thiết kế ra một cái nhà kính thủy tinh trồng hoa. Có điều em hơi miễn cảm với phấn hoa, cho nên không định trồng hoa, định đặt cái xích đu ở trong đó...”

Tương lai, vĩnh viễn là một đề tài tốt đẹp.

Dung Hù từng câu từng câu nói ra tương lai của mình, mà trong tương lai đó, vĩnh viễn có sự tồn tại của một người đàn ông. Nói xong lời cuối cùng, cậu chợt phát hiện hình như mình vẫn luôn nói, mà Tần Trình thì vẫn luôn nghe, cậu nhủ mảy: “Chúng ta như vậy có phải hơi vợ chồng già rồi không?”

Tần Trình vươn tay ôm eo cậu, lý lẽ đương nhiên nói: “Không tốt sao?”

Dung Hù trực tiếp tránh khỏi cái ôm này, vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng nói rằng: “Năm nay em mới hai mươi tuổi, còn chưa tới sinh nhật, anh làm vợ già, em mới không cần làm chồng già đâu.”

Tần Trình: “Anh là vợ già, em là chồng già?”

Dung Hù có chút kinh ngạc: “Trọng điểm chú ý của anh có phải hơi sai sai không?”

Trả lời thiếu niên, là người đàn ông đột nhiên in xuống một nụ hôn: “Chúng ta đi nhìn xem, rốt cuộc có phải là vợ chồng già không.”

Lại gây sức ép đến nửa đêm, lúc đến cao trào, thiếu niên đưa tay che lại đôi mắt ướt át, khàn giọng nói rằng: “Tương lai còn có nhiều năm như vậy...”

Người đàn ông cúi người xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn trên đôi môi sưng đỏ của thiếu niên: “Bất luận bao nhiêu năm, anh đều đi với em.”

Chiều hôm sau, Tần Trình ngồi máy bay rời khỏi Hoa Hạ, bay đến Canada quay phim. Cùng lúc đó, Dung Hù và La Chấn Đào thương lượng xong, hai ngày nữa quay MV cho album.

Khác với «Thất dục», album «Lời Dung» lần này tổng cộng có chín ca khúc, không có khả năng chỉ tốn một hai ngày liền quay xong hết toàn bộ MV. Trong chín bài này, có năm sáu bài đang tìm kiếm diễn viên mới thích hợp, để biên kịch sáng tác kịch bản, định quay MV phim ngắn.

Loại MV phim ngắn này vô cùng thông thường trong giới, ca sĩ lấy thân phận khách quan kể lại một câu chuyện, không tham dự tình tiết phát triển, mà nhân vật chính trong MV thì thể hiện ra vui buồn li hợp, dùng ca từ lấy hình thức câu chuyện bày ra.

Ngoài ra, ca khúc chủ đề «Lời Dung» và hai ca khúc khác, thì cần Dung Hù tự diễn.

Dương lão cũng không tham dự chế tác MV, La Chấn Đào liên hệ một vị đạo diễn nổi danh trong giới. Vị đạo diễn này đến từ Hollywood, tuy rằng trẻ tuổi, vài năm nay lại vô cùng hot, đã từng quay phim quảng cáo tuyên truyền cho mấy nhãn hiệu thời thượng lớn, lần này cũng nhờ có Clemens âm thầm trợ giúp, mới có thể mời đối phương đến quay MV cho album của Dung Hù.

Vị đạo diễn trẻ tuổi này sau khi đến Hoa Hạ, không hề trì hoãn lập tức đến phim trường, an bài bối cảnh. Chờ một tuần sau, tất cả bối cảnh đều đã xử lý hoàn tất, mấy bài mà Dung Hù tham diễn đều do hắn quay, còn mấy MV phim kia thì do một đạo diễn Hoa Hạ khác quay.

Khi gặp vị đạo diễn tóc nâu ấy, Dung Hù trực tiếp tiến lên, cười nói: “Chào anh, Lucas.”

Lucas sang sảng cười: “Quả nhiên hệt như Cle nói, Dung, rất hạnh phúc được biết cậu. Một tuần kế tiếp, tôi sẽ cùng cậu quay MV, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Dung Hù cười nhạt nói: “Chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.”

Lucas cười càng thêm xán lạn: “Tôi thích sự thẳng thắn của cậu.”

Bề ngoài của đạo diễn Mỹ trẻ tuổi này cũng không anh tuấn suốt khí như Clemens Hult, nhưng mà trên việc quay những cảnh tượng lớn, cũng không kém hơn bạn tốt của hắn.

Hoa Hạ Entertainment đầu tư tài chính tám số cho album của Dung Hù, vốn dĩ La Chấn Đào cho rằng giàu có dư dật, lại không nghĩ rằng, Lucas vừa mới quay MV đầu tiên, liền trực tiếp thuê một cái máy bay trực thăng, tương đối hào phóng.

Đối với việc này, Lucas giải thích: “Flycam cũng không phải là không được, nhưng mà La tiên sinh, nó không quay ra được tiết tấu và sự kích thích mà tôi muốn.”

La Chấn Đào không hiểu loại chuyện ở phương diện nghệ thuật, chỉ có thể báo việc này cho công ty. Hắn trăm triệu lần không ngờ, công ty thế mà một chút cũng không khiến trách loại hành vi “lãng phí tiền” này, ngược lại an bài người thông báo với hắn: “Cấp trên quyết nghị thông qua, nếu tài chính không đủ, còn có thể xin thêm.”

La Chấn Đào: “...”

Xem ra, là hắn đánh giá thấp trình độ coi trọng của công ty đối với Dung Hù.

Khi một đạo diễn ưu tú và một diễn viên ưu tú tổ hợp với nhau, đây tuyệt đối là một chuyện thoải mái sung sướng. Ngày đầu tiên, Dung Hù và Lucas còn cần cõ xát thêm, NG vài cảnh tương đối mấu chốt. Đến ngày hôm sau, hai người nhanh chóng tìm được sự ăn ý, xế chiều hôm đó, liền quay xong MV của một bài hát tiếng Anh.

Ngày thứ ba, quay xong MV một bản tình ca.

Ngày thứ tư và ngày thứ năm, MV ca khúc chủ đề «Lời Dung» quay xong, ngắn hơn thời gian dự tính tận hai ngày, hoàn thành công việc sớm.

Lúc quay MV, đồng thời, La Chấn Đào cũng an bài ekip tuyên truyền, lên quay một ít cảnh hậu trường đưa lên internet, coi như tuyên truyền. Đồng thời, hắn còn liên hệ một tạp chí cao cấp, tuần sau tiếp nhận phỏng vấn, xem như tạo thế cho «Lời Dung».

Năm ngày đi qua, sau khi Dung Hù quay xong MV ba bài này, sáu cái MV khác mới quay được đến cái thứ hai. Vị đạo diễn Hoa Hạ kia là Sở Kỳ giới thiệu cho Dung Hù, thường xuyên quay MV cho ca sĩ, kinh nghiệm phong phú, nhưng không bột đổ gột nên hồ. Đạo diễn kỹ thuật tốt, thực lực mạnh, nhưng mấy diễn viên kia đều là diễn viên hạng hai hạng ba La Chấn Đào tìm tới, không thể lập tức đạt tới yêu cầu của đạo diễn.

La Chấn Đào cảm khái nói: “Thật ra thì tiểu Hù, cậu có thể tự mình đóng MV, mời thêm một người bạn tốt trong giới.” Dừng một chút, hắn bổ sung: “Anh nhớ Sở Kỳ có một bài hát, mời Hạ Mộ Nhan đến quay MV với hắn, hiệu quả rất tốt.”

Nghệ nhân hạng một không có khả năng đến quay MV cho Dung Hù, lại càng không cần nói ảnh hưởng đến ảnh hưởng, nhưng nếu MV này là do bản thân Dung Hù đóng, vậy cậu có thể mời bạn của mình, xem như biểu diễn hữu nghị.

Nghe La Chấn Đào nói, Dung Hù lại nhẹ nhàng mỉm cười: “Còn có lần sau hả, anh La?”

La Chấn Đào sững sốt: “Không có lần sau à?”

Dung Hù ý vị sâu xa nhìn hắn: “Có lẽ có đi.”

Sau khi chúc mừng với Lucas một phen, vị đạo diễn này không thể chờ đợi được mà mang một ổ đĩa video tư liệu, về nước Mỹ. Hắn dùng phòng làm việc của mình cắt nối biên tập ba MV này, do ekip cá nhân của hắn tự mình khai đao.

Ba ngày sau, Dung Hù đến ban biên tập tạp chí «Muse» Hoa Hạ, tiếp nhận phỏng vấn. Phụ trách tiến hành phỏng vấn cậu chính là phó chủ biên tạp chí, Dung Hù rất biết nắm đề tài, khiến nữ cường nhân ấy thường thường che miệng cười khẽ, toàn bộ cuộc phỏng vấn tràn ngập tiếng nói cười.

Tiếp qua một tuần, «Muse» liền đăng ngoài lề phỏng vấn lần này ngay trên trang weibo của mình.

Tổng cộng chín tấm ảnh, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp mặc áo sơ mi màu trắng, dựa nghiêng vào bức bối cảnh màu vàng sáng, mỉm cười vươn tay về phía màn ảnh. Ánh mắt cậu dịu dàng, hai mắt trong suốt, chỉ an tĩnh mà cười, liền khiến người ta cảm thấy năm tháng yên bình, tâm linh trầm tĩnh.

Ảnh ngoài lề lần này khiến cho fan nhiệt liệt thảo luận.

Trước đó La Chấn Đào luôn công khai ảnh spoil MV, cũng đã khiến nhóm fan tràn ngập chờ mong với album này, mà hiện giờ, «Muse» lấy «Lời Dung» đến đặt tên cho chuyên đề phỏng vấn Dung Hù lần này, càng khiến fan kích động không thôi.

[Thật ra thì cẩn thận giấu lại, «Mai phục» chiếu vào cuối năm kia, tôi mới biết Dung Dung chưa đến hai năm. Nhưng tôi càng ngày càng thích Dung Dung, càng ngày càng thích, thật muốn xem càng nhiều phim Dung Dung đóng, thật muốn nghe càng nhiều bài Dung Dung hát!]

[Muốn nghe «Lời Dung» +1, chín bài hát ấy nhất định là đặc biệt đặc biệt hay!]

[Chỉ mình mì cực kỳ muốn mua «Muse» tháng sau hả? Chỉ nhìn mấy tấm ảnh này thôi mì liền muốn điên rồi, không biết ảnh bìa là bộ dạng thế nào. Mì mặc kệ, mì muốn mua tạp chí của ông xã nhà mì, muốn mua hai quyển, một quyển xem, một quyển liếm ~($\geq \nabla \leq$)~ oa oa oa]

La Thiên phụ trách tiến hành liên lạc với nhóm fan, La Chấn Đào thì dẫn dắt ekip PR tiến hành công tác tuyên truyền. «Muse» vừa mới công khai dự bán trên mạng, trong mười phút, liền đạt được lượng dự bán hơn hai mươi ngàn bản; xế chiều hôm đó, La Chấn Đào liền thương lượng với Dương lão, quyết định nhân cơ hội công khai thời gian phát hành «Lời Dung», lại để Dung Hù dùng acc của mình công bố.

[Dung Hù: #714 Lời Dung Dung nhan# lời muốn nói với các bạn, đều ở trong đó. Ngày 14 tháng 7 năm 2045, nói với bạn... suýt, tôi yêu bạn. [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]]

Ba tấm ảnh đều là ảnh tự chụp, nhưng mà bối cảnh mỗi tấm ảnh đều khác nhau.

Bối cảnh tấm đầu tiên là phim trường chỗ Lucas, Dung Hù chụp một tấm ảnh chung, trong hình, vị đạo diễn nước Mỹ ấy làm động tác khoa trương, hét sức khôi hài; tấm thứ hai lại là khi Dung Hù cố ý đến hiện trường quay MV khác tham ban, chụp ảnh chung với vài diễn viên người mới.

Mà trong tấm ảnh thứ ba, lại là một cảnh hoa hồng trắng mềm mại ướt át.

Ngón tay thon dài trắng nõn tránh khỏi gai nhọn, nhẹ nhàng cầm cành hồng trắng nõn ấy, thiếu niên hơi hơi cúi đầu, hoa hồng trắng che ở trước môi cậu, chỉ lộ ra một đường cong cằm tốt đẹp. Toàn bộ ảnh chụp chỉ có nửa mặt dưới, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, nhưng mà tất cả fan Dung gần như là lập tức nhận ra ——

[A a a a Dung của tui! Dung của tui đẹp quá! Tui muốn liếm bình QAQ!!!]

Sự chờ mong của nhóm fan với «Lời Dung», theo mấy cảnh hậu trường spoil, càng thêm nồng nhiệt. Rất nhiều người qua đường nhiệt tình yêu thương âm nhạc cũng chờ đợi album này phát hành, đến lúc đó có lẽ họ có thể không đi mua album, mà sẽ ở trên mạng nghe thử một phần trước, chỉ cần hay, bọn họ tuyệt đối sẽ không chút do dự bỏ tiền túi, mua album về.

Thời gian chậm rãi vượt qua trong sự chờ mong của fan, Dung Hù lại vượt qua ba ngày nghỉ ngắn ngủi, giữa tháng sáu, cậu bay đến Mỹ, ở Washington gặp được Clemens và Jennifer đã lâu không thấy.

Khi nhìn thấy Dung Hù, đạo diễn tóc vàng cao lớn tuần mỹ nói thẳng: “Sau khi từ Hoa Hạ trở về, Lucas cứ luôn luôn khen cậu với tôi.”

Dung Hù mỉm cười: “Hóa ra Lucas luôn thích khen người ta sau lưng à? Kỳ thật tôi không để ý đâu, hẳn có thể ở trước mặt tôi khen tôi mà.”

Clemens co rút khóe miệng: “...”

Jennifer bên cạnh lại cười nói: “Mấy tháng không gặp, Dung, cậu càng biết cách làm thế nào để Cle im miệng hơn trước kia.”

Dung Hù vô tội chớp mắt mấy cái.

Clemens nhướn mày, nhìn về phía Jennifer: “Rất nhiều nữ minh tinh đều nói, tôi là người hài hước khôi hài. Jennifer, là cái gì khiến cô không giống những nữ minh tinh khác, vội vàng hy vọng tôi cầm miệng như thế?”

Jennifer nhún vai, không trả lời vấn đề này, chỉ cười nói với Dung Hù: “Xem, Dung, tôi nói không sai đi. Kỳ thật lúc quay phim Cle vẫn dễ ở chung, khi đó tính tình hẳn tuy rằng kém, nhưng trong mắt chỉ nhìn thấy phim, ít nhất sẽ không cả ngày kiêu ngạo mà khoe khoang, sẽ không tự kỷ như vậy.”

Clemens cười nhạo một tiếng, không phản bác nữa, nhưng bộ dáng kiêu ngạo của hắn thì đã sớm viết rõ ở trên mặt.

Bắt đầu từ tuần này, «Ba nghìn hai trăm dặm» tiến vào kỳ tuyên truyền. Hậu kỳ chế tác phim chỉ còn lại một phần năm, quyết định cuối tháng bảy chiếu phim, Dung Hù đi theo đoàn phim này, tiến hành tuyên truyền điện ảnh trong phạm vi toàn cầu.

Mà sau hôm Dung Hù đến nước Mỹ, tháng sáu «Muse» lộ diện với cả nước, đồng bộ phát hành. Cùng ngày hết hạn phát hành, «Muse» kỳ này có lượng tiêu thụ internet cao tới 32 nghìn bản, buổi sáng tám giờ, khi rất nhiều tộc đi làm vội vã chạy tới công ty, bọn họ vừa mới đi ngang qua sạp báo, liền dừng bước chân.

Chỉ thấy trên sạp báo, đặt từng xấp tạp chí thật dày. Trên bìa, một thiếu niên tuần tú mặc áo somi trắng gần như trong suốt, ngồi trên ghế, ánh mắt sâu thẳm nhìn màn ảnh.

Hai tay cậu tùy ý đặt trên lưng ghế dựa, cúc áo somi buông lỏng hai cái, lộ ra xương quai xanh trắng nõn yếu ớt và một cái bóng mờ mờ người. Giữa ngón tay xinh đẹp dài nhỏ, có một cành hồng màu trắng, giữa tầng tầng cánh hoa giống như tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, móng tay đầy đặn mượt mà, trong suốt đến độ dường như phát sáng.

Mà khi chăm chú nhìn kỹ, lại nhìn không được đắm chìm trong đôi mắt trong suốt sáng ngời của thiếu niên.

Lời Dung?

Quả nhiên là dung nhan*.

*Lời Dung (tên gốc là Dung ngôn), “ngôn” và “nhan” đều đọc là “yán”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 138

«Muse» vốn là tạp chí thời thượng cao cấp Hoa Hạ, lượng tiêu thụ cực cao. Lần này, minh tinh hot nhất giới giải trí hiện nay lên trang bìa tạp chí thời trang cao cấp, khiến doanh số của «Muse» vào ngày phát hành tháng sáu năm 2045 trực tiếp mở hàng bằng năm mươi ngàn!

Đây còn chỉ là doanh số offline.

Trước ngày chính thức phát hành, doanh số internet của «Muse» đã lên tới ba mươi ngàn bản, sau khi trang bìa chính thức và nội dung lộ ra, trong vòng một ngày, tổng lượng tiêu thụ «Muse» hơn tám mươi ngàn. Chờ đến ngày hôm sau, lượng tiêu thụ internet bùng nổ toàn diện, chỉ doanh số internet trong một ngày thôi đã đột phá ba mươi ngàn!

Nhân vật trang bìa của kỳ «Muse» này là Dung Hù, vừa mở tạp chí ra, ước chừng chín trang, đều là phỏng vấn với cậu. Hơn nữa poster mà tạp chí tặng kèm, cũng dùng ảnh chụp Dung Hù, nhiếp ảnh gia hạng nhất và người mẫu xuất sắc, khuynh hướng cảm xúc ưu tú khiến tấm poster này cực kỳ xuất sắc, lập tức hấp dẫn sự chú ý của fan.

Trước khi Dung Hù chính thức tham gia chương trình tuyên truyền đầu tiên với đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm», La Chấn Đào gửi tin nhắn cho cậu, nói cho cậu biết tổng lượng tiêu thụ «Muse» hiện tại đã vượt qua 140 ngàn.

Dung Hù và La Chấn Đào lại trò chuyện vài câu, tiếp đó liền đi theo đoàn phim vào chỗ ghi hình.

Trước đây lúc đến Mỹ tuyên truyền «Trang hoa la», Dung Hù cũng từng tham gia chương trình Talk Show này. MC là một anh đẹp trai Mỹ tương đối chính thống, ăn nói hài hước, thường xuyên nói một vài chuyện cười cấp độ cao, cũng sẽ cố ý giết giây khách quý tiết lộ chuyện xấu, thậm chí là điểm negro của mình.

Lần trước lúc tới nơi này, Dung Hù không phải nhân vật chính, hỏa lực của MC đều tập trung trên người Lưu lão và Tần Trình. Nhưng lần này không giống, Clemens ngồi ở vị trí gần MC nhất, Dung Hù thì ngồi ở bên cạnh hắn.

MC kia rõ ràng là vô cùng quen thuộc Clemens, hai người xò xiên nhau chốc lát, MC quay đầu nhìn về phía Dung Hù.

Mỉm cười, cậu trai Mỹ trẻ tuổi suất khí nói: “Đã lâu không gặp, Dung, lần này cậu đến Mỹ có đem quà cho tôi không? Tôi nhớ lần trước cậu có nói, cậu rất thích ăn một loại quả mơ của Hoa Hạ, tôi nghĩ đến miêu tả của cậu, nước miếng liền muốn chảy xuống.”

Dung Hù quả thật có từng nói mình rất thích ăn mơ, có điều đó đã là chuyện hơn nửa năm trước, không ngờ MC này còn nhớ rõ.

Bình tĩnh cười cười, Dung Hù trấn định nói rằng: “Lần này tôi quên mang rồi, nhưng Max, ngày nào đó nếu anh tới Hoa Hạ, tôi rất thích ý dẫn anh đi ăn thứ mỹ vị này.” Tiếng Anh lưu loát thông thuận từ miệng thiếu niên chậm rãi nhả ra, bình tĩnh, có vẻ phong độ nhẹ nhàng.

Max quay đầu nhìn về phía Cle: “Dung anh tuần như thế, Cle, cậu lên nói cho tôi biết, cậu ấy có bạn gái không? Trước khi chương trình bắt đầu, Mary vẫn luôn dẫn dò tôi muốn tôi moi ra chuyện này, cậu nhất định phải nói đó. Cậu có biết, đôi khi phụ nữ cũng thích trâu già gặm cỏ non, tôi còn muốn tiền thường tháng này đây.”

Vừa nghe lời này, Dung Hù nhất thời dờ khóc dờ cười.

Mary là người chế tác chương trình này, cũng là đối tượng mà Max thường xuyên trêu chọc trong chương trình. Trong tự thuật của hắn, Mary là một nữ cường nhân, thường xuyên ăn hiếp hắn, gần đây đang giảm béo, rất buồn rầu vì mùa hè không mặc được váy đẹp. Chỉ cần Max trêu chọc Mary, màn ảnh đều sẽ cho người chế tác đó một cái cận cảnh, người kia sẽ hung hăng trừng Max, dẫn tới người xem ôm bụng cười to.

Lời Max nói đương nhiên là giả, nhưng Mary cũng rất phụ trách mà trừng mắt nhìn hắn một cái.

Clemens biếng nhác tùy ý ngồi ở trên sofa, nghe Max nói, hắn bình tĩnh vươn tay, đặt ở trên lưng sofa của Dung Hù. Hắn cũng không có đụng tới Dung Hù, nhưng mà người ngoài thoát nhìn, lại cảm thấy hai người này quan hệ rất tốt, cũng sẽ cảm thấy đoàn phim này ở chung hòa hợp.

Đạo diễn tóc vàng đỏ cười nói: “Bạn gái? Dung có bạn gái hay không tôi cũng không biết, cậu có thể hỏi Jennifer một chút, trong phim bọn họ đối diễn không ít, nếu ngay cả Jennifer cũng không cảm nhận được, tôi đây làm sao có thể biết.”

Jennifer trực tiếp hỏi lại: “Hỏi tôi làm gì? Trực tiếp hỏi Dung, không phải được rồi sao?”

Mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía Dung Hù, chỉ thấy thiếu niên cười nhạt nói: “Tôi không có bạn gái.”

Max lập tức hoan hô: “Vạn tuế, Mary, sau khi quay chương trình xong, tôi phụ trách giúp cô chặn Dung ở hậu trường, nhớ rõ tiền thưởng tháng này của tôi nhé.”

Toàn bộ chương trình quay hơn ba giờ, cuối cùng sẽ cắt nối biên tập thành một giờ. Ngoại trừ giới thiệu và tuyên truyền điện ảnh, Max vẫn luôn cố gắng mọi chuyện từ Dung Hù. Mới đầu vẫn là mượn tên tuổi Mary, hỏi tình cảm cá nhân của Dung Hù, sau đó liên tiếp hỏi Dung Hù có mất đi nụ hôn đầu tiên chưa, thậm chí hỏi cậu có còn là xử nam không.

Người ngoại quốc trên phương diện này luôn rất thoáng, lần này đã đủ uyển chuyển rồi, trước kia Max còn từng hỏi vài minh tinh, chuyện điên cuồng nhất mình từng làm là gì. Mấy minh tinh kia đương nhiên nói ra tin tức mang tính bùng nổ, cái trình độ 18+ đó, khiến người ta xem thế là đủ rồi.

Trước khi tham gia chương trình Dung Hù đã sớm chuẩn bị với mấy phân đoạn 18+ của Max, bất luận hấn hỏi như thế nào, Dung Hù đều nhẹ nhàng trả lời. Vừa không phủ nhận, cũng không nói chắc, khiến Max cảm thấy khó giải quyết.

Ngoại trừ tạm thời không muốn bại lộ quan hệ của mình và Tần Trình, có lẽ bởi vì trong bản chất mang sự bảo thủ nhất định, Dung Hù cũng không thoáng như các minh tinh ngoại quốc, đàm luận loại chuyện này trước công chúng. Cậu có thể hiểu được người khác phóng khoáng, nhưng cậu sẽ không để cho mình thoáng tới cái loại trình độ đó.

Càng về sau, Max bắt đầu chuyển hướng Clemens. Clemens thoải mái nói ra nhiều lần điểm ngọt của mình, tình cảnh nhanh chóng bị hai người này điều tiết không chế.

Chờ sau khi toàn bộ chương trình quay xong, Max cười ôm lấy Dung Hù, nói: “Dung, tôi không có ý tận lực nhằm vào cậu, đều là do hiệu quả chương trình, cậu đừng để ý.”

Dung Hù tự nhiên hiểu rõ, cậu cười nói: “Đã nói là hiệu quả chương trình, vậy tôi cũng không nên bị anh chặn ở hậu trường chứ.”

Max cao giọng mỉm cười: “Không được, vì hạnh phúc của Mary, tôi nhất định phải làm như vậy.”

Mary từ một bên đi ngang qua: “Tiền thưởng tháng này không có.”

Max: “...”

Mọi người cười ha ha.

Sau khi kết thúc chương trình này, hai ngày sau, đoàn phim lại đến New York, tham dự một chương trình tuyên truyền. Sau đó, bọn họ liền rời khỏi nước Mỹ. Từ bờ biển Đông xuất phát, xuyên qua Đại Tây Dương, liền tới Anh quốc.

Lần trước đến Anh quốc là Dung Hù đi cùng đoàn phim «Trang hoa la», khi đó, Lưu lão bảo cậu và Tần Trình bán hủ, Dung Hù bắt đắc dĩ đáp ứng, chiếm được hiệu quả tuyên truyền thật tốt.

Nhưng «Ba nghìn hai trăm dặm» lần này không giống, Clemens và Lưu lão có quan hệ rất tốt, đã sớm biết được phương thức tuyên truyền «Trang hoa la» lần đó, lúc sắp lên sân khấu tuyên truyền, Clemens trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nghiêm túc nhìn về phía Dung Hù: “Tuy trong bộ phim điện ảnh này, cảnh tình yêu cũng không quan trọng, cậu và Jennifer cũng không phải tình yêu trên ý nghĩa chân chính. Nhưng mà Dung, nếu thật sự không được... cậu thử với tôi xem?”

Dung Hù: “Khụ khụ khụ khụ...”

Nhóm fan canh ở ngoài hội trường chờ đợi vào sân: “...”

Nước Anh bọn họ tuy ở văn hóa nào đó tương đối dương danh hải ngoại, nhưng mà không tới mức cái hủ nào cũng ăn có được không!

Đối với loại yêu cầu chả hiểu ra sao của Clemens, Dung Hù tự nhiên là nghiêm khắc cự tuyệt. Clemens cũng chỉ là thuận miệng nói, không thật sự nhất định phải tuyên truyền như vậy, có điều lúc sắp lên sân khấu, hấn vuột cảm, thân nhiên nói: “Thật ra thì tôi vẫn rất thích cậu.”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp cong khóe môi, cười nhạt nói: “Anh là người tốt.”

Clemens: “...”

Trước đó trong chương trình Talk Show, Clemens đã từng tiết lộ với MC Max, rằng mình không kiêng nam nữ. Max chỉ cho là trò cười, nhưng điểm ấy Dung Hù vẫn tin tưởng.

Tuy rằng Clemens không giống rất nhiều đại đạo diễn Hollywood, thường xuyên bị tuôn ra scandal, nhưng hồi đó lần đầu tiên cậu nhìn thấy đối phương,

đôi phương nhẹ nhàng một chút trong lòng bàn tay mình, Dung Hù vẫn không có quên.

Có điều Clemens không có khả năng thật sự thích cậu, nếu thật sự thích, sẽ không quay phim chung lâu như vậy, mà vẫn không tỏ vẻ gì.

Có lẽ là bởi vì «Trang hoa la», nhân khí của Dung Hù ở nước Anh cao hơn ở Mỹ. Dưới sân khấu, rất nhiều fan điện ảnh đều giơ bảng đèn viết tên cậu, trong đó có không ít là mấy cô bé ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, các cô gặp mình tình mình thích, cũng sẽ kích động gọi tên người đó, dùng tiếng Trung sút sọc hô: “Dung Hù! Dung Hù! Dung Hù!!!”

Lúc này, La Thiên đứng ở hậu trường nghe tiếng la sắp lật tung nóc nhà trên sân khấu bỗng nhiên có chút hiểu rõ ——

Tiểu Hù nhà cô, thật sự nổi rồi.

«Ba nghìn hai trăm dặm» là phim hành động tiêu biểu đầu tiên mà Dung Hù diễn chính, không giống «Mê thành», chỉ chiếu phim trong nước; không giống «Không tiếng động», chỉ chiếu trong phạm vi nhỏ ở nước ngoài; không giống «Trang hoa la», chỉ là nam số ba; cũng không giống «Tàng mây màu đen», trong quần tính rực rỡ, fan điện ảnh cũng không tình tường nhớ rõ tên một diễn viên mới.

Trong bộ phim điện ảnh này, hai chữ “Dung Hù” chân chính đi vào trong lòng fan điện ảnh toàn cầu.

Fan Clemens Hult sẽ nhớ rõ, một minh tinh Hoa Hạ trẻ tuổi tên là Dung Hù, hợp tác với đạo diễn họ thích nhất; fan của Jennifer cũng sẽ nhớ rõ, lần này nữ thần của họ đối diễn với một nam minh tinh tên là Dung Hù.

Đây là trước khi phim chiếu, mà sau khi phim chiếu, trong trí nhớ họ sẽ xuất hiện một minh tinh Hoa Hạ tên là Dung Hù. Không phải là vì cậu đóng phim của Clemens, cũng không phải vì cậu hợp tác với Jennifer, mà là bởi vì, cậu chính là Dung Hù.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc kỳ quái, La Thiên đứng ở phía sau màn che, yên lặng nhìn nghệ nhân nhà mình đi tới giữa sân khấu, đi đến nơi ngọn đèn tụ tập. Mắt cô có hơi nóng, nghe tiếng hò hét khắp đài, nhìn những chữ huỳnh quang dưới đài, chờ cặp mắt ướt át lên, La Thiên đưa tay lau đi nước mắt, vui mừng nắm chặt ngón tay.

Từ lần đầu tiên gặp mặt Dung Hù, La Thiên liền biết, đây là một minh tinh rất lợi hại. Hoặc nói, là một minh tinh trời sinh.

Chẳng hạn như trước đó ở Mỹ quay Talk Show của Max, Dung Hù không quá thích loại chương trình lộ liễu này, nhưng cậu cũng không có tẻ nhạt, dưới tình huống giữ vững nguyên tắc của mình, khiến chương trình thuận lợi tiến hành, khiến mỗi người đều vừa lòng.

Mà hiện tại, cậu lại trò chuyện hòa hợp với rất nhiều fan nước Anh dưới sân khấu, nắm chắc không khí toàn trường.

Người như vậy, đương nhiên sẽ đứng trên sân khấu càng lớn, đạt được càng nhiều thành tựu.

Chờ khi buổi gặp mặt tuyên truyền này gần chấm dứt, La Thiên cúi đầu gửi tin nhắn cho La Chấn Đào, xác định tình huống phát hành «Lời Dung» hai tuần sau, cũng xác nhận bao giờ Dung Hù cần về nước, tiến hành tuyên truyền cho album.

Ngay khi La Thiên vừa mới gửi xong câu cuối cùng, đột nhiên, trong khóe mắt cô xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, cô theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn sang, lại chỉ nhìn thấy mấy nhân viên công tác đang khuôn vác vài cái đạo cụ.

La Thiên lác đầu, có chút mờ mịt. Không bao lâu, hoạt động tuyên truyền lần này liền kết thúc, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» chụp một tấm ảnh chung với tất cả fan, La Thiên nhanh chóng cảm lý nước tiến lên, chuẩn bị giúp Dung Hù cảm áo khoác.

Jennifer cười nói: “Fan nước Anh thật nhiệt tình, bọn họ vẫn luôn gọi tên cậu, cậu có nghe không, Dung?”

Tuy nói bên trong mở điều hòa, nhưng qua một buổi gặp mặt, Dung Hù cũng không khỏi ra chút mồ hôi. Cậu nhẹ nhàng đưa áo khoác cho La Thiên, cười trả lời: “Jennifer, tôi chỉ nghe được, rõ ràng bọn họ luôn kêu tên chị.”

Vừa vặn Clemens từ bên cạnh đi qua, giọng điệu hân hạnh bình tĩnh nói: “Đừng cãi cò, là đang kêu tên tôi.”

Dung Hù và Jennifer đều bất đắc dĩ nở nụ cười, nhưng mà Jennifer chỉ vừa mới cười chốc lát, lại đột nhiên dừng động tác. Cô hơi hơi mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn ra sau Dung Hù, nhìn đáng vẻ kinh ngạc của cô, Dung Hù theo tầm mắt cô quay đầu nhìn sang.

Khi ánh mắt chạm đến người đàn ông kia liền mãnh liệt dừng lại, hồi lâu, thiếu niên cong khóe môi, lộ ra một nụ cười sung sướng. Nhưng khi Dung Hù tính toán nâng bước tiến lên, Clemens hoàn toàn quay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy được người đàn ông không nên ở nơi này.

“Tần? Sao cậu lại ở chỗ này?”

Clemens nhướn mi, đứng ngay phía trước Dung Hù, chặn con đường cậu đi tới. Lần trước Tần Trình đùa giỡn hấn ta một vố, hại hấn ta lãng phí thời gian đi đối phương đầu tư, chuyện này Clemens chưa từng quên. Hiện giờ, hấn ta vừa mở miệng, chính là tiếng Trung vô cùng lưu loát.

“Thật lâu không gặp, Tần Trình, hôm nay cậu tới nơi này, có gì phải làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chương 139

Lời Clemens nói nhìn như tùy ý, lại mang theo một chút khiêu khích như có như không. Xem ra hẳn ta thật sự ghi tạc trong lòng việc Tần Trình không đầu tư vào đoàn phim trước đó, Dung Hủ hợp tác với đạo diễn này mấy tháng, từ trong giọng nói của đối phương, cậu có thể rõ ràng nghe ra hương vị không vui nào đó.

Mà nghe Clemens nói, Tần Trình bình tĩnh đánh giá vị đạo diễn thiên tài không lùn hơn mình bao nhiêu ấy, sau đó lặng lẽ nhìn thiếu niên nhà mình một cái. Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, Tần Trình nói: “Vừa lúc đến Luân Đôn có việc, tiện đường tham ban.”

Clemens cười nói: “Jennifer?”

Jennifer bỗng nhiên bị điểm danh: “???”

Về mặt Tần Trình bình tĩnh.

Clemens lại nói: “Dung Hủ?”

Thiếu niên bị chặn ở phía sau đạo diễn tóc vàng, không thể đi tới: “...”

Ánh mắt Tần Trình sâu thẳm nhìn Clemens, không trả lời.

Chỉ thấy vị đạo diễn trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh ấy khẽ cười một tiếng, đột nhiên tiến lên một bước, rất quen thuộc ôm lấy vai Tần Trình, nói: “Hóa ra là cậu đến tham ban tôi. Tần, không cần khách khí như thế, vừa vặn kể tiếp chúng tôi tính đi chúc mừng một chút, cậu muốn đi chung không...”

Tần Trình cũng không trả lời, hẳn quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, người kia cũng kinh ngạc nhìn hắn, dường như không rõ sao Clemens lại đột nhiên nói như vậy. Vì thế, lấy bất biến ứng vạn biến, Tần Trình thân nhiên nói: “Cùng mọi người chúc mừng à? Tôi rất vinh hạnh.”

Một giờ sau.

Tần Trình: “...”

Dung Hủ: “...”

Tầng năm mươi bảy của nhà ăn xoay tròn gần như nằm ở tầng cao nhất của thành phố, cửa sổ sát đất cỡ lớn vây quanh 360°, thu hết toàn bộ cảnh đêm Luân Đôn vào đáy mắt. Thành viên tham gia hoạt động tuyên truyền toàn cầu lần này của đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» có tất cả ba mươi hai người, giờ phút này bọn họ đều ở trong sảnh tiệc đứng của nhà ăn cao cấp này ăn no uống say, ngoài ra thường thường có người đến mời rượu cảm ơn Tần Trình.

“Ôc sên nơi này thật sự là mỹ vị, Tần tiên sinh!”

“Tần tiên sinh, ly rượu này kính ngài!”

Tần Trình thường xuyên hợp tác đóng phim với Hollywood, phần lớn nhân viên có thể tham gia hoạt động tuyên truyền toàn cầu đều có chút địa vị trong giới. Trong bọn họ có người từng hợp tác với Tần Trình, có người chỉ là quen biết sơ, nhưng khi họ đều khoái trá hưởng thụ mỹ thực, bọn họ sôi nổi cảm thấy, Tần Trình thật sự là rất khăng khải!

Nhà hàng buffet Efes này, chi phí của một người khách đã gần năm chữ số bằng Anh. Số tiền này không phải họ không bỏ ra nổi, nhưng mà bọn họ cũng không hào phóng đến mức mời ba mươi hai người tới nơi này ăn cơm... A đúng, cộng thêm Tần Trình, là ba mươi ba người.

Trước khi vào khách sạn, Clemens đã nói: “Không ngờ cậu lại cố ý đến tham ban tôi, Tần, có phải là cậu muốn hoàn thành ước định lần đó không?”

Trước đó Tần Trình cũng không có đầu tư «Ba nghìn hai trăm dặm», khi đàm phán hợp tác không thành, Từ Tấn hết sức tùy tiện hứa hẹn với người chế tác đoàn phim: “Lần này thật sự là tiếc nuối, không ngờ kết cục sẽ là như vậy, lần sau tôi mời Clemens Hult tiên sinh ăn cơm.”

Lời như thế vào tai người Hoa Hạ, căn bản là lời khách sáo. Từ Tấn là thuận miệng nói, người chế tác kia cũng không tưởng thật, chỉ là sau đó từng oán giận với Clemens, không ngờ Clemens lại ghi tạc trong lòng, còn cố ý mang về mặt đường nhiên mà nói ra lúc nhìn thấy Tần Trình.

Người đại diện của cậu nói muốn mời tôi ăn cơm, vậy đổi thành cậu cũng thế thôi.

Chỉ mời mình tôi ăn cơm cũng không phải là không thể, nhưng mà phía sau tôi có một đoàn phim lớn như vậy đi theo, mời một người, mặt mũi của cậu cũng không đẹp đi.

Vì thế liền có tình huống hiện giờ.

Tần Trình cũng chưa từng nghĩ rằng, lúc trước mình có thể thuận lợi bút ra, không đầu tư một phần tiền cho bộ phim này, hiện giờ lại vẫn bị hớ một khoản. Có điều hắn cũng thực bình tĩnh, không phản đối yêu cầu gần như vô si của Clemens, ngược lại đi theo mọi người vào nhà hàng, lấy vài món xong liền ngồi ở trên bàn, động tác tao nhã cắt bớt tét, sau đó im lặng không lên tiếng đối đầu với Dung Hù.

Giờ phút này, cũng không có mấy người ngồi ở chung bàn Dung Hù, bọn họ đều cảm đủ loại kiêu dấp mỹ thực.

Dung Hù hạ mắt nhìn đĩa thịt bò tươi mới nhiều nước trước mặt mình, thật lâu sau, cậu than nhẹ một tiếng, nói: “Ai bảo anh không nói với em, tự mình lên chạy tới. Em không có thời gian nội ứng ngoại hợp với anh, để giờ bị Clemens bắt lấy.”

“Nội ứng ngoại hợp?” Cái từ này nghe vào có chút quái quái. Tần Trình kiên nhẫn lột một con tôm, hắn chậm rãi bỏ đầu tôm, hỏi: “Hiện tại không tốt sao?”

Cái gọi là niềm vui bất ngờ, chính là phải có bất ngờ, mới có thể có niềm vui.

Dung Hù nâng mắt: “Lúc anh chưa tới, Clemens chưa từng đề cập chuyện chúc mừng. Sự keo kiệt của hắn em tràn đầy linh hội, nếu anh không đến, hiện tại hắn là em đã trở lại khách sạn nghỉ ngơi, nói không chừng đã tùy tiện đặt chút đồ ăn.” Dừng một chút, thiếu niên thờ dãi nói: “Quan trọng nhất là, không cần tốn số tiền này.”

Tần Trình bỏ tôm vào trong đĩa của Dung Hù, không đợi hắn mở miệng, một nhân viên công tác liền tới mời rượu hắn. Chờ đối phương đi rồi, hắn cười nhạt, nói: “Không sao, dù sao cũng là tiền anh.”

Vừa nghe lời này, Dung Hù trừng hai mắt: “Vậy chẳng phải tiền của em à?!”

Người đàn ông hơi hơi ngơ ngẩn, qua hồi lâu, lập lại: “Tiền của anh... chính là tiền của em?”

Dung Hù nhếch môi, bàn tay giấu dưới bàn nhẹ nhàng néo người đàn ông nào đó một chút, nói ra trọng điểm: “Nhưng mà tiền của em, vẫn là tiền của em.”

Tần Trình: “...”

Một lát sau, Tần Trình bắt đầu ăn. Người đàn ông vừa rồi còn nghiêm túc lột tôm, cắt bớt tét, đột nhiên trở nên không chờ đợi được như vậy, khiến Dung Hù có chút kinh ngạc. Cậu theo bản năng hỏi: “Em nghĩ anh sẽ lột tôm cho em nữa chứ?”

Người đàn ông tuần mỹ ngẩng đầu, nghiêm túc trình trọng nói: “Tốc chiến tốc thắng, chúng ta về khách sạn sớm một chút.”

Dung Hù sửng sốt: “Tại sao?”

Tần Trình nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy không thể để cho em ở chung một chỗ với Clemens Hult nữa, keo kiệt là sẽ lấy.”

Dung Hù: “...”

Sau một lúc lâu, “cái này gọi là tiết kiệm!!!”

Bất luận là keo kiệt hay là tiết kiệm, Dung Hù và Tần Trình đều là người đầu tiên rời khỏi nhà hàng xoay. Dưới tình huống xác nhận Tần Trình đã trả tiền, Clemens hoàn toàn không có ngăn cản hành vi rời đi trước của bọn họ, tiếp tục mở một bình rượu, nói chuyện phiếm với Jennifer.

Clemens đương nhiên biết, Tần Trình không có khả năng là tới thăm mình, vậy hắn là tới thăm Jennifer hoặc là Dung Hù, hai người này mới là bạn chân chính của hắn. Có điều Clemens vĩnh viễn cũng không đoán được, vừa về tới phòng Dung Hù, tay người đàn ông nào đó còn chưa đựng tới chốt mở đèn, đã bỗng nhiên bị thiếu niên kéo lại cả vạt, kéo xuống.

Trong ánh sáng mờ, mới đầu Tần Trình chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Dung Hù, sau lại từ từ nhìn rõ cặp mắt trong suốt sáng ngời của thiếu niên nhà mình. Ánh đèn thành phố xuyên qua cửa sổ sắt đất chiếu vào, Dung Hù kéo cả vạt Tần Trình, kéo hắn đến trước mặt mình, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn như vậy.

Trong huyền quan rộng một thước bỗng nhiên có hai người đứng đó, không khỏi có hơi chật chội. Tần Trình trấn định nhìn thiếu niên nhà mình, Dung Hù thở ra hơi nóng phả trên khuôn mặt hắn, thổi bay sợi tóc bên tai hắn, cảm giác tê ngứa nhất thời này lên trong lòng.

Ai cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc Tần Trình nhịn không được thấp giọng nỉ non: “Tiểu Hù...”

Tiếng cười dễ nghe vang lên từ trong cổ thiếu niên, Dung Hù nheo mi, hỏi: “Em keo kiệt, hay là tiết kiệm? Tần tiên sinh, tiền của anh... rốt cuộc có phải là tiền của em hay không?”

Khi Dung Hù nói chuyện, cặp mắt vốn sáng ngời kia lóe ra ánh sáng lấp lánh, nói xong lời cuối cùng, cậu hơi hơi ngửa đầu, từng bước một tới gần người đàn ông. Trong tích tắc một chữ cuối cùng vang lên, cánh môi mềm mại lướt qua môi Tần Trình, cảm giác điện giật tức khắc truyền khắp toàn thân.

Gần như không có một chút chần chừ, nụ hôn nhiệt liệt liền hạ xuống, che lại đôi môi ép hỏi nguy hiểm của thiếu niên.

Dung Hù giống như đã sớm dự đoán được, cậu nhắm hai mắt lại, ôm vòng eo thon gầy hữu lực của đối phương, đáp lại nụ hôn.

Đầu lưỡi giao nhau, mót vào liếm cắn, trong phòng quanh quẩn tiếng nước bọt chặc chặc mờ ám và tiếng hít thở dồn dập. Chờ nụ hôn này chấm dứt, hai mắt Dung Hù ướt át nhìn người đàn ông ở trước mắt, chỉ thấy ánh mắt Tần Trình thâm trầm chăm chú nhìn cậu, hô hấp cực nóng phả ra trên mặt cậu, làm cậu run nhè nhẹ, sau đó là một tiếng cười trầm thấp từ tính vang lên: “Tiền của anh là của em, anh cũng là của em, tiểu Hù... em có muốn hay không?”

Trong huyệt quan nhỏ hẹp, nhiệt độ không khí từ từ tăng lên.

Thật lâu sau, chỉ nghe thiếu niên thấp giọng cười một tiếng, hỏi: “Chỉ cần tiền, không cần anh, không được hả?”

Tần Trình nghiêm túc nói: “Không được.”

Dung Hù tiếc hận: “Vậy em đây liền gắng gượng nhận luôn cả anh vậy.”

Lời này vừa ra, người đàn ông nào đó không thể chờ đợi được lập tức hôn lên, nhưng khi tay hắn duỗi vào trong quần áo, chuẩn bị sờ lên làn da trơn láng của thiếu niên nhà mình, Dung Hù lại một phen giữ chặt, nghĩa chính ngôn từ nói rằng: “Tắm rửa! Tần tiên sinh, anh phải yêu sạch sẽ.”

Tần Trình không yêu sạch sẽ: “...”

Phòng khách sạn rất lớn, nhưng phòng tắm chỉ có một, Dung Hù bị người đàn ông nào đó kéo vào tắm cùng, tắm tắm, liền thay đổi hương vị. Khi trong hành lang truyền đến âm thanh của nhân viên đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm», người đàn ông vừa mới đi vào một chút, hai người đều tức khắc dừng lại.

Ngoài cửa, Jennifer cười nói: “Hy vọng ngày mai hết thấy đều thuận lợi, nếu tôi không đoán sai, hẳn là Tần Trình cũng tới tham gia liên hoan phim.”

Clemens không chút để ý nói rằng: “Thì tính sao, hắn với chúng ta không liên quan.”

Giọng Jennifer và Clemens càng ngày càng xa, Dung Hù chống một tay trên vách tường gạch men sứ của phòng tắm, một tay khác thì đặt lên cánh tay người đàn ông, giọng khàn khàn hỏi: “Anh là tới tham gia... ưm... tham gia liên hoan phim hả? Tần Trình, đừng nhúc nhích...”

“Tôi thăm em.” Tần Trình không chút do dự trả lời.

Dung Hù kiềm nén tiếng rên rỉ trong cổ họng: “Không phải anh ở Canada quay phim sao... Đừng động!”

Tần Trình: “... Chủ yếu là tới thăm em”

Liên hoan phim Luân Đôn gửi thư mời, hy vọng hắn tham gia tiệc tối khai mạc liên hoan, vừa vặn «Ba nghìn hai trăm dặm» cũng chiếu giới thiệu trên liên hoan phim lần này, vậy liền tới gặp mặt một cái, là lẽ đương nhiên.

Có điều quan hệ chủ yếu và thứ yếu của cái này vẫn không thể làm, Tần Trình lặp lại thêm một lần: “Chủ yếu tới thăm em”

Dung Hù nào để ý đến hắn, loại lời ngon tiếng ngọt cỡ này cậu vẫn có thể phân biệt ra được. Nhưng mà phân biệt ra là một chuyện, hoàn toàn có thể giả bộ hồ đồ là chuyện khác, cậu kéo cánh tay trần trụi của Tần Trình, khàn giọng nói: “Anh rốt cuộc có làm hay không... A!”

Sau khi hoàn toàn tiến vào, hết thấy liền thuận lý thành chương.

Rõ ràng nói đừng nhúc nhích cũng là em, nói có làm hay không cũng là em, Tần Trình thật sự là rất oan. Nhưng cố tình khi thiếu niên cắn môi phát ra âm thanh, hết thấy oan ức đều thành tình thú. Hơn nửa tháng không gặp, hai người gây sức ép hơn nửa buổi.

Cuối cùng nương theo ánh trăng sáng tỏ, Tần Trình vuốt ve sợi tóc mềm mại của người yêu nhà mình, yêu thích không buông tay. Hoặc có lẽ là bởi vì liên tục nhiều ngày tuyên truyền phim quá mức mệt mỏi, thiếu niên nhắm chặt mắt, đã sớm đi vào giấc ngủ.

Tần Trình nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa sợi tóc mềm mượt, tận đến khi Dung Hù bỗng nhiên vươn tay, một tay kéo hắn vào trong lòng.

Hai mắt phút chốc tròn to, Tần Trình thấp giọng hỏi: “Tiểu Hù?”

Ngay sau đó, liền thấy thiếu niên ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn trên môi hắn, tiếp đó làm bầm “Ừm, đừng làm rộn...”

Tần Trình: “!!!”

Tần Trình vẫn là lần đầu tiên bị thiếu niên nhà mình... ôm vào trong lòng như vậy, tuy nói hắn cao hơn Dung Hù mấy cm, nhưng mà khi hai người đều nằm ở trên giường, chênh lệch này lại gần như bằng không. Mà giờ phút này, thiếu niên của hắn cho hắn một cái hôn, sau đó... đè hắn trong lòng.

Bên tai không tự chủ được có vài phần nóng lên, nhưng trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh. Trầm tư một chút, Tần Trình hết sức thuận tay ôm eo thiếu niên, cứ như vậy tùy ý cho đối phương ôm mình, nhắm hai mắt lại.

Lời tuy như thế, nhưng ngày hôm sau rời giường, Dung Hù mới vừa mở mắt ra, liền phát hiện mình lại rúc vào trong ngực người đàn ông nào đó. Căn bản

không nhớ rõ chuyện lúc nửa mê nửa tỉnh tối hôm qua, Dung Hù nhanh chóng rời giường, hội hợp với Clemens, Jennifer.

Liên hoan phim Luân Đôn chính thức khai mạc vào tối hôm đó.

Liên hoan phim có chút khác biệt với loại giải thưởng điện ảnh như Oscar, Kim Phụng, tuy nói cả hai đều trao một ít giải thưởng, nhưng tác phẩm được đề cử Oscar và Kim Phụng nhất định là đã chiếu rồi, còn những bộ phim tham gia liên hoan, có rất nhiều là còn chưa công chiếu.

Chẳng hạn như «Ba nghìn hai trăm dặm», lần đầu tiên nó xuất hiện trước mắt công chúng không phải là ngày khởi chiếu một tháng sau, mà là trên liên hoan phim Luân Đôn.

Trong một tuần triển khai liên hoan phim, mỗi buổi chiếu «Ba nghìn hai trăm dặm» đều phát sóng trong một rạp hát nhỏ. Kể từ đó, trong bảy ngày, sẽ có ước chừng năm trăm người từng xem bộ phim này, những người này có một phần là người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp, phần lớn lại là du khách bình thường. Tất cả mọi người đều được xem phim miễn phí, nhưng nhất định phải giữ bí mật về nội dung cụ thể của phim.

Chờ sau khi triển lãm liên hoan phim kết thúc, chính là công bố giải thưởng của liên hoan phim Luân Đôn, giống như mỗi một giải thưởng điện ảnh, nó cũng trao giải phim nhựa xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, ảnh đế ảnh hậu, còn trao một vài loại giải thưởng như “giải được hoan nghênh nhất”, “giải nhân khí cao nhất” vân vân.

Liên hoan phim Luân Đôn là một trong bốn liên hoan phim lớn thế giới, lựa chọn chiếu giới thiệu «Ba nghìn hai trăm dặm» ở đây, Clemens suy xét rất nhiều, hơn nữa hẳn bắt buộc phải lấy giải thưởng.

Nếu «Ba nghìn hai trăm dặm» còn chưa chiếu phim trên toàn cầu mà đã đạt được giải thưởng, đó cũng là một điểm tuyên truyền cực tốt. Chờ sau khi chính thức chiếu phim, khán giả khẳng định sẽ sinh ra hứng thú nồng đậm với nó, thì nhau vào rạp xem tác phẩm đã nhận giải trên liên hoan phim Luân Đôn.

Cho nên, lần chiếu giới thiệu này tuyệt đối không thể sai sót.

Ban đêm, Dung Hù cùng với đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm», đi lên thăm dò liên hoan phim Luân Đôn. Trên thực tế, «Trang hoa la» cũng đạt được vài đề cử, nhưng lần này Dung Hù cũng không có sóng vai đi cùng Lưu lão, Tần Trình, bọn họ ở đoàn phim của mỗi người, xem biểu diễn khai mạc.

Liên hoan phim Luân Đôn năm 2045 thuận lợi khai mạc, số phim nhiều đến không xuể đề trình lên tổ ủy hội, chờ đợi chiếu trong rạp hát của liên hoan. Trong thời gian liên hoan phim, mỗi phút mỗi giây đều có ít nhất hai mươi phim đồng bộ phát sóng, việc này đã định trước là có rạp trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, mà có rạp thì cánh cửa lại bị giăng nát.

Trong những phim đó có «Trang hoa la», «Sứ giả gió bão» đã chiếu, cũng có rất nhiều bộ còn chưa chiếu.

Từ hội trường liên hoan phim quẹo trái, xuyên qua nửa con phố chính là rạp phim Rocca. Giờ phút này, đội ngũ thật dài đã bao phủ toàn bộ rạp chiếu phim, đám người xếp hàng từ lâu hai đến tận đầu đường, thậm chí còn cong qua, xếp ra tận phố bên ngoài!

Trong bảy ngày liên hoan phim Luân Đôn, mỗi buổi chiếu hai giờ, «Ba nghìn hai trăm dặm» chiếu trong rạp phim Rocca!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 140

Sau nghi thức khai mạc liên hoan phim Luân Đôn ngày đầu tiên, rạp Rocca nơi chiếu «Ba nghìn hai trăm dặm» đông người như nước.

Vào tháng năm, Clemens đã công khai poster điện ảnh và một phần ảnh hiện trường. Ba ngày trước, rốt cuộc hẳn công khai đoạn trailer đầu tiên của bộ phim này, vừa mới đăng trên Youtube, liền đạt được lượng click hơn năm triệu, mà trên trang web video của Hoa Hạ, lượng click còn vượt qua trăm triệu trong vòng một giờ!

Đoạn trailer phim chỉ có ngắn ngủi ba mươi giây, nhưng mà hình ảnh bùng nổ, màn ảnh xe chiến kích thích, cảnh sát và bọn cướp lần lượt đầu trí đầu dừng. Khi thiếu niên xinh đẹp lãnh huyết dùng một dao đâm vào tim ông chủ khách sạn, hình ảnh đột nhiên biến đổi, chỉ thấy dưới bầu trời đầy sao, có một đĩa nhỏ mờ mịt bình tĩnh đứng đấy.

Đoạn trailer ấy khiến fan điện ảnh toàn cầu đều chờ mong bộ phim chế tác lớn này khởi chiếu.

Clemens Hult, cái tên này chính là cam đoan chất lượng của phim điện ảnh, vị đạo diễn này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng mà mỗi bộ phim của hắn đều là kinh điển trong các phim thương nghiệp.

Jennifer Askalon, ngôi sao hành động nữ đệ nhất Hollywood, phim hành động thương nghiệp cô tham gia chưa từng có phòng bán vé thấp hơn năm tỷ, có lượng fan nam không đếm xuể.

Còn có Dung Hù.

Mình tỉnh Hoa Hạ trẻ tuổi này lấy «Tầng mây màu đen» ra mắt, vừa ra mắt chính là phòng bán vé mười tỷ! Tiếp theo mà đến, tác phẩm điện ảnh thứ hai của cậu là «Mê thành», phòng bán vé phá mười tỷ! Sau đó, «Không tiếng động» giúp cậu đạt được đề cử ảnh đế, cậu còn là diễn viên duy nhất từ trước tới nay đạt được hai đề cử ảnh đế Kim Phụng!

Ở nước ngoài, có lẽ cái tên Dung Hù còn chưa có lực kêu gọi phòng bán vé như Clemens Hult và Jennifer Askalon, nhưng mà ở Hoa Hạ, thì có rất nhiều fan điện ảnh vì cậu mà tới Luân Đôn, phát huy thực lực đoạt vé cao nhất, cướp được vé xem phim «Ba nghìn hai trăm dặm» miễn phí.

Sau đó, bọn họ liền theo dõi bộ phim này. Khi nhóm khán giả đầu tiên rời khỏi rạp chiếu phim, có người còn đắm chìm trong cảnh xe chiến luân phiên oanh liệt rung động, có người lại hai mắt rung rung, bắt đầu tự hỏi một vài chỗ xúc động lòng người mà bộ phim này mang lại cho họ.

Nhưng đều không ngoại lệ, trên trang web của liên hoan phim Luân Đôn, bọn họ đều cho ra đánh giá cực cao.

[Khen ngợi năm sao! Phim của Clemens vẫn giống như trước đây, rất khốc huyết! Cảnh cướp ngân hàng kia tôi xem mà ngừng cả hô hấp, tiếng nổ mạnh và xe chiến xuyên suốt cả bộ phim, chính là phong cách của Clemens, rất ngẫu!]

[Tôi vốn là hướng về phía cảnh hành động của Jennifer, không ngờ từ đầu tới đuôi, tận đến cuối cùng, Jennifer mới thể hiện thân thủ lợi hại của cô ấy. Nhưng cảnh hành động của Dung cũng thật mạnh mẽ, đó là công phu Hoa Hạ sao? Mình tỉnh Hoa Hạ này nom thật đẹp trai, thật muốn xem lại lần thứ hai.]

[Năm sao năm sao năm sao! Dung Dung tuyệt nhất! Cảm giác tiết tấu cực mạnh, quá sung sướng, không biết hình dung như thế nào, dù sao thì cũng là hay, Dung Dung moazz moazz=3=!!!]

Nếu nói ngày đầu tiên tất cả fan điện ảnh đều là hướng về phía đạo diễn và tên diễn viên mới đi giành vé xem phim, vậy thì từ ngày hôm sau, «Ba nghìn hai trăm dặm» liền đạt được danh tiếng tốt do các fan truyền miệng.

“Phải, cậu cũng nghe nói hả? Ngày hôm qua tôi xem «Ba nghìn hai trăm dặm» rồi, thật sự quá hay, thiết nhiều cảnh bùng nổ! Tôi còn muốn đi xếp hàng nữa, cũng không biết có thể xem được suất chiếu xế chiều hôm nay hay không, vé của bộ phim này thật sự là rất khó đoạt.”

Nếu chỉ có một người nói vậy, thì các fan điện ảnh có lẽ còn không quá để ý. Nhưng mà càng ngày càng nhiều khán giả sau khi xem xong «Ba nghìn hai trăm dặm», lại còn muốn xem thêm lần thứ hai, liền khiến người qua đường chưa từng xem phim chú ý tới.

Chẳng lẽ, bộ phim này hay tới như vậy?

Một truyền mười, mười truyền trăm, thanh danh «Ba nghìn hai trăm dặm» tăng trưởng rất nhanh.

Không hề nghỉ ngơi, trên liên hoan phim Luân Đôn lần này, bộ phim được hoan nghênh nhất chính là «Ba nghìn hai trăm dặm». Tròn bảy ngày, cửa rạp Rocca chưa từng ít người, dù bộ phim này cũng chỉ chiếu tổng cộng có bảy suất, việc này đã định trước rằng không phải mỗi người đều có thể xem được phim.

“Nó sắp chiếu đúng không? Tôi muốn xem, tôi muốn xem phim mới của Clemens rồi cuộc ngẫu cỡ nào!”

Đó cũng là hiệu quả tuyên truyền mà đoàn phim muốn.

Lấy phương thức chiếu giới thiệu để tiến hành tuyên truyền danh tiếng phim, Clemens luôn có mười phần tin tưởng với phim của mình, dựa theo lời hán nói: “Bộ phim này chẳng lẽ không phải rất tuyệt ư?” Bởi vậy, hán đã sớm an bài nhân viên tuyên truyền, sau khi khán giả xem phim xong, liền trợ giúp, khiến trận marketing danh tiếng này càng lên men.

Khán giả nam thì càng chú ý tới cảnh hành động và cảnh tạc nổ, mà khán giả nữ thì càng chú ý tới cảnh tình cảm.

Diễn viên Hoa Hạ và đạo diễn Hollywood tiến hành hợp tác, loại hình thức này đã sớm nhìn mãi quen mắt. Nhưng mà trong bộ phim điện ảnh này, nam chính Roy mà Dung Hù sắm vai nhìn qua là một đứa trẻ nghèo vâng vâng dạ dạ, khiếp đảm yếu đuối ở xóm nghèo, nhưng mà theo nội dung phát triển, cậu ta trở nên mạnh mẽ, lại tàn nhẫn.

Bề ngoài xinh đẹp xuất chúng liền đủ để cho người ta chú ý tới cậu, mà khi nhân vật kia có được mị lực khát máu gần như lạnh lùng nào đó, rất nhiều fan điện ảnh ngoại quốc không quen biết Dung Hù cũng sôi nổi khuyến đảo.

“Diễn viên Hoa Hạ này thật đẹp trai, quá đẹp, cậu ta tên là gì?”

“Tôi nhớ hình như cậu ta tên Dung... Từ? Tên này thiết khó đọc mà.”

Vừa vặn ngồi bên cạnh hai người ngoại quốc đó chính là một fan Dung, cô nhanh chóng nhỏ giọng dùng tiếng Anh nói rằng: “Là Dung Hù. Hai người cũng thích Dung sao? Tôi là fan của cậu ấy...”

Liên hoan phim Luân Đôn vẫn còn tiếp tục, nhưng đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» hiển nhiên không thể ở Luân Đôn mãi, chờ đợi lễ trao giải bảy ngày sau. Sau nghi thức khai mạc, đoàn phim liền tức khắc đến Paris, tham gia một chương trình thực tế.

Ngay sau đó, họ lại đến Berlin, Sydney và Tokyo. Khi ngày cuối tuần thứ hai của tháng bảy ập đến, đoàn phim kết thúc hành trình Nhật Bản, bay đến Hoa Hạ.

Lúc này, đã là ngày 10 tháng 7.

Cuối tháng sáu Dung Hù rời Hoa Hạ bay đến Mỹ hội họp với đoàn phim, hiện giờ đã qua nửa tháng. Trong nửa tháng này, La Thiển theo cậu bay khắp toàn cầu, tham gia hoạt động tuyên truyền phim, mà La Chấn Đào thì ở lại Hoa Hạ, cùng với ekip PR mở rộng hoạt động tuyên truyền «Lời Dung».

Máy bay vừa mới đến sân bay thủ đô, đoàn phim đi ra từ lối đi VIP, liền thấy La Chấn Đào từ không xa tiến lên đón. Nhìn thấy đối phương, Dung Hù xoay người nói một câu với Clemens, Cle nhẹ nhàng gật đầu, đáp ứng Dung Hù rồi đi.

Đề phối hợp với Dung Hù, lúc này hoạt động tuyên truyền toàn cầu của «Ba nghìn hai trăm dặm» lựa chọn trạm đếm ngược thứ hai là Hoa Hạ. Hai ngày sau, đoàn phim sẽ mở một buổi fan meeting ở Hoa Hạ, trong lúc đó, Dung Hù sẽ tham gia một ít chương trình để tuyên truyền album của mình, không hoạt động chung với đoàn phim.

Nửa tháng không gặp, La Chấn Đào đơn giản hỏi Dung Hù một chút về tình hình gần đây, sau đó bắt đầu nói hành trình hai ngày này: “Tôi hôm nay có một chương trình âm nhạc trực tiếp, tiểu Hù, nói với cậu trước, cậu tham gia một chút là được. Sau đó ngày mai, anh đã hẹn với tạp chí tiến hành một cuộc phỏng vấn, đến lúc đó cũng sẽ có trực tiếp internet. Buổi chiều ngày mai Dương lão sẽ gặp chúng ta một lần, anh an bài rồi...”

La Chấn Đào nói xong đầu vào đấy, chờ hần nói xong hết, ba người đã tới bãi đỗ xe. Hần ngừng đầu, bỗng nhiên liền thấy nghệ nhân nhà mình đang mỉm cười nhìn mình, ánh mắt ôn hòa.

La Chấn Đào sừng sốt: “Tiểu Hù?”

Dung Hù cười nhạt nói: “Anh La, anh đã bao lâu không nghỉ ngơi thật tốt rồi?”

La Chấn Đào nghe vậy hơi kinh ngạc, hần ngừng nghĩ một chút: “Tạm tạm, chỉ là tháng này rất nhiều việc, vẫn luôn ở công ty, không có về nhà.”

Nghe lời nói của người đại diện, Dung Hù nhẹ nhàng hít một hơi, nghiêm túc nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, sức khỏe quan trọng hơn.”

La Chấn Đào thoáng sừng sốt một chút, tiếp đó nở nụ cười: “Được!”

Nói là nói như vậy, nhưng chờ lên xe rồi, La Chấn Đào lại không ngừng hỏi La Thiển về những hạng mục công việc liên quan đến hoạt động tuyên truyền toàn cầu lần này. Đối với việc này, Dung Hù dờ khóc dờ cười dờ tâm thần đi chỗ khác, mở di động ra xem, không nói thêm gì nữa.

Hôm nay lúc nhìn thấy La Chấn Đào, thứ Dung Hù chú ý đầu tiên không phải là ăn diện quần áo của đối phương, mà là vành đen thật dày dưới hai mắt. Sắc mặt La Chấn Đào không quá tốt, đáng vẻ rõ ràng rất mệt mỏi, so sánh với hần, Dung Hù và La Thiển bay loạn khắp thế giới thể mà còn có tinh thần hơn chút, có điều nghĩ lại, Dung Hù liền hiểu được.

Dưới tay La Chấn Đào không chỉ có một nghệ nhân là Dung Hù. Nói không dễ nghe một chút thì, một người đặc đạo, gà chó thặng thiên, Dung Hù càng nổi, địa vị của La Chấn Đào ở công ty lại càng cao, liền có càng nhiều tài nguyên phát triển trong giới, cũng có thể trợ giúp Dung Hù, trợ giúp nghệ nhân khác trong tay hần càng tốt.

Đây là một loại chuyện hỗ trợ lẫn nhau, đương nhiên là chuyện tốt, La Chấn Đào cũng có thể lợi dụng tài nguyên trong tay để nâng nghệ nhân khác. Gần đây phim mới của Dung Hù sắp chiếu, album lại sắp phát hành, La Chấn Đào vốn đã gần như không rút ra được, nhưng hần còn phải quản chuyện của nghệ nhân khác, tự nhiên bận đến xoay vòng.

Dung Hù không định quấy nhiễu lựa chọn của đối phương, có điều ánh mắt cậu dần dần rơi trên người La Chấn Đào đang đối thoại với La Thiển. Một lát sau, Dung Hù cúi đầu gửi một tin nhắn: [em nhớ dưới tay Từ Tấn chỉ có mỗi nghệ nhân là anh, lúc trước hình như hần vốn là người đại diện nổi tiếng trong giới nhĩ, sao anh làm hần chỉ dẫn dắt một mình anh được vậy?]

Không bao lâu, một tin nhắn ngắn gọn trả lời lại: [dựa vào mị lực nhân cách.]

Dung Hù: “...”

Xa tại Canada, Từ Tấn cùng đi quay phim với người đàn ông nào đó: “Àt xì, ai đang nhớ mình vậy?”

Dung Hù không để ý tới người đàn ông tự kỷ đến tận nhà ấy nữa, cậu nói đơn giản về cái nhìn của mình đối với La Chấn Đào, đợi một lúc lâu, Từ Tấn hỏi anh: [về sau chuyện của em sẽ càng ngày càng nhiều, có thể nói trước với hần. Nếu không được, thì suy xét phương pháp khác.]

[Em cũng nghĩ như vậy, dù sao thì mấy năm nay ở chung với anh La, vẫn luôn hợp tác không tồi, em không tính đổi người đại diện.]

Chuyện người đại diện Dung Hù chỉ thuận miệng nhắc tới, hai người nhanh chóng chuyển sang chương trình âm nhạc tối hôm nay Dung Hù tham gia.

Tên tiếng Trung của chương trình này là «Tiếng nhạc», tên tiếng Anh là thuần một chữ «Music». Chương trình đã phát sóng nhiều năm, vào đầu thế kỷ này, chính là chương trình âm nhạc đứng đầu Hoa Hạ, mỗi kỳ đều sẽ mời một ít ca sĩ, tới biểu diễn trong chương trình.

Những ca sĩ đó có người là thành danh nhiều năm, có người là vừa mới phát hành album, còn có người chính là như Dung Hù muốn tiến hành tuyên truyền cho album của mình trên chương trình.

Dung Hù đã tìm hiểu về chương trình này trước, trò chuyện với người đàn ông kia thêm hai câu, liền đi tới cao ốc Hoa Hạ Entertainment. Ở nơi này, La Chân Đào đã chuẩn bị cho Dung Hù bản lưu trình «Tiếng nhạc», chạng vạng, bọn họ liền ngồi xe chạy đến đài truyền hình.

Tối hôm nay, rất nhiều fan Dung đã sớm ngồi ở trước TV và máy tính, chờ đợi xem trực tiếp «Tiếng nhạc». Khác với rất nhiều chương trình trực tiếp trên TV, «Tiếng nhạc» không chỉ trực tiếp trên TV, còn tiến hành trực tiếp trên internet.

Giờ phút này, Canada ở một nơi khác trên địa cầu.

Núi tuyết liên miên phẳng phồng trải rộng trên vùng đất rộng lớn, trời trong xanh, nhưng gió táp không ngừng, dưới bầu trời xanh lam, ai cũng không biết, có một đoàn phim quy mô gần ngàn người trú đóng ở một sườn núi tuyết hai ngày.

Phim mới của Tần Trình là một bộ phim điện ảnh về vận động, nhân vật chính hần sấm vai vốn là vận động viên leo núi đứng đầu thế giới, sau đó bởi vì một vụ tuyết lở ngoài ý muốn, thân thể hần bị thương, rốt cuộc không thể leo núi nữa, cuối cùng dựa vào nghị lực, đạt được thành công trong thể loại vận động khác.

Trong phim, Tần Trình sẽ tiến hành đủ loại kiểu dáng khiêu chiến vận động, bày ra cho khán giả thể giới vận động bao la hùng vĩ thần kỳ.

Loại cảnh leo núi nguy hiểm này bình thường đều sẽ sử dụng phong màn, thông qua hậu kỳ xử lý, làm ra cảnh tượng leo núi. Nhưng lần này đạo diễn lại quyết định quay một ít cảnh thật, vừa vặn bây giờ là tháng bảy, là một trong những tháng thích hợp leo núi nhất, cho nên đoàn phim liền dựng lều quay phim ở nơi này.

Tám giờ tối giờ Hoa Hạ, «Tiếng nhạc» trực tiếp trên internet.

Trên núi tuyết Canada, tổ ánh sáng đang thử nghiệm chiếu đèn cho cảnh tiếp theo.

Trong gió táp lạnh run, Từ Tấn ôm hai tách trà nóng, bước nhanh đi tới bên cạnh nghệ nhân nhà mình. Hần đặt một tách trên bàn nhỏ, ôm thật chặt tách trà của mình, mồm to uống một ngụm, giận dữ nói: “May mà xế chiều hôm nay chúng ta liền rời đi, dù bây giờ là tháng bảy, nhiệt độ nơi này cũng là âm bảy tám độ, cóng chết người.”

Trả lời hần, là gió lạnh núi tuyết gào thét mà qua.

Từ Tấn: “...”

Một lát sau, hần nhin không được hỏi: “Đang xem cái gì đấy, Tần Trình?”

“Tùy tiện xem chút chương trình.” Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, xen lẫn trong gió tuyết, có vẻ có vài phần mờ mịt. Một lúc lâu, người đàn ông đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, lúc trước vì sao anh quyết định làm người đại diện của tôi?”

Từ Tấn nghe vậy sững sốt, tròn mắt hần xoay chuyển: “Sao đột nhiên hỏi cái này? Bởi vì lúc ấy xu thế phát triển của cậu tốt, tôi rất xem trọng cậu.” Dừng một chút, giống như là đang thuyết phục mình, Từ Tấn chậm rãi bổ sung: “Hơn nữa... con người cậu dường như tính tình không tệ?”

Tần Trình khẽ nhướn mi: “Tôi không tệ à?”

Từ Tấn: “... Tạm tạm đi?”

Tần Trình bình tĩnh gật đầu, bộ dạng quả thế.

Từ Tấn: “...”

Tôi chỉ khách khí khách khí với cậu thôi, sao cậu còn tưởng thật! Ai bảo lúc trước cậu cho tiền lương cao đến vậy, là con người thì đều sẽ muốn làm người đại diện của cậu có được không! Ai lại so đo với tiền chứ!!!

Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng Từ Tấn đương nhiên không thể nói thẳng là “cậu không thể sánh bằng tiền được”, vì thế hần chỉ có thể ôm tách trà, cạ lời ngồi ở một bên. Mà đương nhiên hần cũng không chú ý tới, người đàn ông bên cạnh hần giờ phút này đang đeo tai nghe, nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình di động.

Đúng tám giờ Hoa Hạ, «Tiếng nhạc» đúng giờ bắt đầu. Nhưng mà âm nhạc mở đầu chương trình mới vang lên một nửa, di động của người đàn ông nào đó lại đột nhiên khựng lại! Một cái vòng tròn nho nhỏ không ngừng xoay xoay giữa màn hình, đồng thời, một hàng chữ hiện ra ——

『 Xin kết nối internet 』

Tần Trình: “...”

Ngay sau đó, toàn bộ đoàn phim liền nhìn thấy người đàn ông tuần nọ đó lạnh mặt, bắt đầu đi lại xung quanh. Tay trái của hần cầm một cái điện thoại di động, giờ lên cao cao quá đầu, chốc thì đi đến tổ camera, chốc lại đi đến tổ đạo cụ.

Ngay từ đầu Tần Trình còn tương đối bình tĩnh, chỉ là thông thả đi tới. Nhưng theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, hần hần mảy lại, bước chân cũng nóng nảy lên. Tận đến khi đi đến trước mặt một tảng đá lớn, hần mới dừng bước, sau đó bắt đầu cảm đi động, lắc trái lắc phải.

Rốt cuộc, lúc điện thoại đi động cách mặt đất năm mươi cm, Tần Trình ngừng lại.

Mọi người trong đoàn phim bận rộn không ngừng, mà chỗ mười thước ngoài đoàn phim, người đàn ông nào đó lại hai tay ôm đi động, về mặt trấn định mà... ngồi xôm bên cạnh một tảng đá lớn, về mặt bình tĩnh nhìn màn hình.

Từ Tần cách đó không xa: "... Tần Trình, cậu làm gì đó?"

Người đàn ông ngẩng đầu, hơi hơi lắc đầu: "Không có gì."

Từ Tần: "..."

Không có gì?! Cậu không thấy là tư thế hiện tại của cậu có chút vấn đề sao!!!

Trong lòng Từ Tần có một câu muốn nói, không biết có nên nói hay không. Suy nghĩ thật lâu, hần uống một ngụm nước lớn, cả giận nói: "Dù sao thì không có hình tượng cũng là cậu chứ không phải tôi, tôi mới không quản cậu, thích làm gì làm đi."

Cùng lúc đó, «Tiếng nhạc» đã giới thiệu đến một khách mời cuối cùng. Sau khi MC nhanh chóng giới thiệu, chỉ thấy một bóng dáng cao gầy thanh nhã xuất hiện phía sau sân khấu, dưới đài nhất thời vang lên một rừng tiếng hoan hô, trên trang web trực tiếp, cũng là một rừng bình luận.

[A a a Dung Dung Dung Dung Dung Dung! Mặt của ông xã tui, hông cho mấy người nhìn hông cho mấy người nhìn hông cho mấy người nhìn đâu!]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chương 141

Làm chương trình âm nhạc rating hạng nhất Hoa Hạ, vài chục năm nay, hình thức chương trình «Tiếng nhạc» tương đối đơn giản, quy trình chủ yếu chính là mời mỗi một khách mời biểu diễn ca khúc kinh điển của mình, giữa lúc đó MC sẽ nói chuyện phiếm với các khách mời.

Ngoài ra, nếu khách mời vừa vặn có ca khúc mới, vậy tự nhiên là họ sẽ biểu diễn ca khúc mới ngay trên sân khấu; nếu khách mời chuẩn bị phát hành ca khúc mới, vậy càng có thể lấy «Tiếng nhạc» làm sân khấu, công bố ca khúc của mình.

Dung Hù bị xếp là người cuối cùng lên sân khấu.

Tám giờ tối Hoa Hạ, chương trình bắt đầu. Mười lăm phút sau, ca sĩ đầu tiên biểu diễn ca khúc kinh điển của mình trên sân khấu. Vị ca sĩ này là thiên hậu nổi tiếng Hoa Hạ, năm nay bốn mươi lăm tuổi, cùng một thời với Sở Kỳ. Khi giọng hát hùng hậu của cô thông qua thiết bị thu âm cao cấp truyền vào tai mỗi khán giả, âm thanh kia hay đến độ khiến da đầu người ta run lên, mang theo hiệu quả rung động lòng người.

Một khúc hát xong, Dung Hù nghiêm túc vỗ tay, MC lại cười nói chuyện với thiên hậu đó một lát, sau khi hỗ trợ tuyên truyền đợt lưu diễn toàn cầu của đối phương tháng sau, liền đến phiên một nhóm nhạc nam tiến hành biểu diễn.

Thiết bị âm thanh của «Tiếng nhạc» tuyệt đối là đứng đầu, thực lực của nhóm nhạc nam ấy trong cái nhìn Dung Hù là hết sức bình thường, nhưng bọn họ vừa biểu diễn, vừa nhảy ra động tác vũ đạo chính tề hoành tráng, nghe nhìn kết hợp, cũng rất có một loại cảm giác đầy đủ lưu loát.

Chờ nhóm nhạc đó kết thúc biểu diễn, bọn họ đi xuống sân khấu, an vị bên cạnh Dung Hù. MC bắt đầu bắt chuyện với trưởng nhóm nhạc, một thành viên nhóm trong đó thì lại nhỏ giọng nói chuyện với Dung Hù.

"Chào ngài, em tên Diệp Thiên, em rất thích «Thất dục»..."

Tiếng nói mừng rỡ đến gần như không thể nghe thấy bỗng nhiên vang lên, dừng một chốc, Dung Hù mới quay đầu nhìn về phía ca sĩ trẻ tuổi bên cạnh. Nhóm nhạc này mới ra mắt một tháng, giờ phút này, nói chuyện với Dung Hù chính là thành viên nhỏ tuổi nhất trong nhóm, dường như còn chưa đến mười sáu tuổi.

Nhìn biểu tình cẩn thận chờ mong của cậu trai ấy, Dung Hù hơi hơi cong môi, trấn định nói: "Chào cậu, tôi là Dung Hù."

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy bạn nhỏ kích động liên tục gật đầu, dề giọng nói rằng: "Em đặc biệt thích «Không tiếng động» còn có «Trang hoa la»... A, em là nói, ở phương diện ca khúc ngài biểu diễn, em cũng rất thích «Thất dục». Mỗi ngày em đều nghe bài hát đó..."

Cậu chàng tòa nắng đẹp trai luyên thuyên không ngừng, ngay từ đầu Dung Hù còn có chút kinh ngạc, nhưng vẫn luôn duy trì tươi cười ôn hòa. Tận đến

khi lại có hai khách mời lên đài biểu diễn, cậu trai ấy mới ấp a ấp úng nói ra ý đồ của mình: “Em có thể... xin một album «Lời Dưng» có ký tên không? Ý em là, chờ về sau em mua album rồi, em muốn nhờ ngài ký giúp em một bản. Em cũng là nghệ nhân Hoa Hạ Entertainment, nếu có cơ hội, chúng ta... có lẽ chúng ta có thể gặp lại.”

“Không cần dùng kính xưng với tôi,” giọng nói réo rất nhu hòa chậm rãi vang lên, cậu ca sĩ kinh ngạc nhìn thần tượng trước mắt, liền thấy Dung Hù nở nụ cười, mặt mày xinh đẹp hơi hơi cong lên, nghiêm túc nói: “Đến lúc đó, tôi sẽ bảo trợ lý đưa album ký tên đến phòng nghỉ của nhóm các cậu.”

Sau khi nhận được hứa hẹn này, cậu ca sĩ kích động đến lỗ tai đều đỏ, Dung Hù nhìn mà dở khóc dở cười.

Thời gian cực nhanh, hiện giờ Dung Hù mới ra mắt hai năm, cũng bắt quá chỉ hai mươi tuổi, nhưng cậu lại đi đến nơi mà rất nhiều minh tinh đi cả đời cũng không đến. Dung Hù không phải là lần đầu tiên gặp được fan của mình trong giới giải trí, nhưng cậu vẫn là lần đầu tiên gặp được người biểu hiện rõ ràng trắng trợn như thế.

Hoặc có lẽ là bởi vì cậu ca sĩ này vừa mới ra mắt, tuổi lại nhỏ, bắt quá là vì gặp được người mình sùng bái khát khao mà mất đi lý trí, cũng vốn là hợp tình.

Đời trước của Dung Hù có một nhóm nhạc nữ, cực hot một thời, nhưng vào một lần lễ trao giải các cô gặp được nữ thần mình thích, liền kích động đến độ chỉ biết thét chói tai, giống như quên thân phận minh tinh của mình, cùng khung hình với nữ thần cũng có thể kích động đến mất uớt át.

Trực tiếp «Tiếng nhạc» vẫn còn tiếp tục tiến hành, chương trình này sẽ không bởi vì thiên hậu có địa vị trong giới cao, mà liền không ngừng bắt chuyện với cô; cũng sẽ không bởi vì Dung Hù gần đây cực nổi, mà luôn cho cậu màn ảnh. Chương trình này hết sức công bằng, tận đến tiết mục cuối cùng Dung Hù biểu diễn, màn ảnh của cậu mới dần dần nhiều hơn.

Cùng lúc đó, trên trang web trực tiếp, bình luận cũng sắp bao phủ cả hình ảnh.

[Chúng tôi muốn nghe «Lời Dưng»! Lời Dưng lời Dưng lời Dưng!!!]

[Dung Dung hát cái gì mị cũng thích, Dung Dung hát! Ca hát ca hát a a a a!]

[Rốt cuộc đến phiên Dung của tôi hát QAQ cảm động trời cảm động đất]

Bất luận là fan Dung xem trực tiếp trên máy tính, hay là fan Dung xem chương trình trước TV, giờ phút này đều kích động vạn phần chờ đợi một phần biểu diễn cuối cùng.

Trên hình ảnh trực tiếp của «Tiếng nhạc», tất cả đều là bình luận của fan Dung, tận đến khi âm nhạc chậm rãi để nghe lên khi, đám bình luận đó rốt cuộc mới ít đi một chút.

Đến cuối cùng, bài Dung Hù hát không phải là ca khúc chủ đề «Lời Dưng», mà là một bài hát tiếng Anh khác, «Moonlight».

Bài hát này cải biên từ ca khúc hòa âm nổi tiếng «The twilight in the moonlight», Dương lão đạt được linh cảm từ ca khúc ấy, soạn lời viết nhạc, viết ra bài hát tiếng Anh quan trọng nhất trong album «Lời Dưng».

Trong giới ca hát, cải biên như vậy cũng không hiếm thấy, chẳng hạn như «Bản hòa âm số 46» của Mozart đã từng bị nhiều ca khúc khác mượn dùng nhiều lần. Trong loại ca khúc này, người soạn nhạc không có khả năng hoàn toàn rập khuôn nhạc cổ điển, chỉ mượn dùng một phần giai điệu trong đó, khá tương tự với việc trích dẫn điển cố trong thơ cổ, cũng sẽ trực tiếp công khai việc trích dẫn.

Đây là lần đầu tiên Dung Hù hát nhạc tiếng Anh, mới đầu nhóm fan còn có chút lo lắng, không biết nam thần nhà mình có thể khống chế được nhạc tiếng Anh hay không. Bởi vì phát âm tiếng Trung và tiếng Anh dù sao cũng không giống nhau, thậm chí trên việc phát ra tiếng cũng không hoàn toàn nhất trí. Rất nhiều ca sĩ có thể hát tiếng Trung hay, nhưng hát tiếng Anh có lẽ sẽ hơi kém, cũng giống vậy, rất nhiều ca sĩ hát tiếng Anh xuất sắc, lúc hát tiếng Trung có khả năng sẽ tương đối bình thường.

Nhưng mà, hết thảy nghi ngờ ngưng bật trong tích tắc âm thanh kia vang lên.

Tiếng ca thanh nhuận bình tĩnh giống như dòng suối giữa núi đồi, mượt mà chảy xuôi. Không khí tươi mát, mang theo chút lành lạnh nhẹ nhàng thần nhiên, hết thảy đều có vẻ thực trong suốt, thế gian sạch sẽ đến độ có thể ngủ ra được mùi bùn đất tanh đắng trong đó, cảnh sắc tốt đẹp như thế theo tiếng ca an tĩnh thanh nhã của thiếu niên, từng giọt từng giọt truyền vào tai mỗi người ở đây, lại truyền vào trong lòng.

Thiết bị âm nhạc cao cấp khiến loại âm thanh này quanh quẩn thật lâu trong hội trường, hình thành cộng hưởng, khi tiếng nhạc từ từ có xu hướng cao trào, âm thanh càng có một chút lực xuyên thấu lòng người, triển miển quanh quẩn, xúc động chỗ sâu nhất ở đáy lòng mỗi người.

Cậu ấy nói, bắt lấy ánh trăng, tặng sự xinh đẹp này cho người yêu mến.

Rất nhiều khán giả có lẽ còn chưa thể lập tức nghe hiểu lời tiếng Anh, nhưng mà khi thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp kia dịu dàng vươn tay về phía bọn họ, bọn họ lại hiểu rõ loại tình yêu chất chứa trong tiếng ca ấy.

Mà trên núi tuyết âm 7 độ ở Canada, người đàn ông lạnh lùng nghiêm túc xem cảnh tượng trong video, thật lâu sau, hắn cũng vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng để trên màn hình di động. Vị trí đầu ngón tay hắn đặt tới, đúng là vị trí Dung Hù vươn tay.

Cách xa nhau ngàn dặm, em là đêm tối, anh là ban ngày, nhưng vẫn truyền cho nhau tình yêu kia.

Sau khi hát xong một câu cuối cùng, Dung Hù hơi hơi nhắm mắt, trong hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay rền vang.

Khán giả hiện trường đều không kiềm lòng nổi mà dùng tiếng vỗ tay để diễn tả sự yêu thích của mình đối với bài hát này, bọn họ ở hiện trường, có thể nghe được tiếng ca càng chân thật, cũng sẽ đạt được trải nghiệm càng chân thật; mà khán giả trước TV, máy tính, có lẽ bởi vì họ không có thiết bị âm thanh cao cấp, âm nhạc nghe được sẽ thấp hơn khán giả hiện trường một bậc, nhưng mà giờ phút này, bọn họ cũng không thể xem nhẹ, bài hát vừa rồi đến hiện tại còn quanh quẩn bên tai họ, làm bọn họ nổi một thân da gà.

Buổi tối, rating «Tiếng nhạc» kỳ này đạt tới hạng nhất năm nay. Cũng không có ai nói rating chương trình liên quan tới Dung Hù, nhưng không thể phủ nhận chính là, ca khúc tiếng Anh tên là «Moonlight» ấy, trở thành đầu đề thảo luận trên internet vào buổi tối.

Ngày hôm sau, Dung Hù lại tiếp nhận tạp chí phỏng vấn, tiếp đó lại tham dự một chương trình game show. «Lời Dung» còn chưa chính thức phát hành, đã lấy xu thế tuyên truyền vô cùng hung mãnh công chiếm tầm mắt mỗi một fan âm nhạc.

10 giờ sáng ngày 15 tháng 7 năm 2045, «Lời Dung» đồng bộ phát hành trên toàn quốc!

Trước cửa các tiệm đĩa lớn trên toàn quốc đã sớm xếp hàng dài, fan Dung chờ mong album này đã lâu, thậm chí vào lúc trời còn chưa sáng, đã sớm đi tới cửa tiệm đĩa xếp hàng, chờ mua được «Lời Dung».

Bên kia, «Lời Dung» cũng không có thực hiện hình thức bán trước trên internet. Buổi sáng 10 giờ đúng, nhóm fan có thể tranh mua album online. Nhưng bởi vì mới đầu tồn kho chỉ có ba trăm ngàn bản, cho nên rất nhiều fan đều lên tinh thần, đặt đồng hồ báo thức, chờ đoạt album.

Về chuyện này, trước khi album chính thức phát hành, La Thiên còn có chút kinh ngạc: “Ba trăm ngàn bản tồn kho kỳ thật rất đầy đủ rồi, tôi cảm thấy rất nhiều. Dù sao chỉ là ngày bán đầu tiên, hẳn là tất cả fan đều có thể mua được.”

La Thiên chủ yếu phụ trách quản lý fan, tiến hành giao lưu với fan. Cô đã sớm từ miệng vài fan lớn biết được rằng, lần này rất nhiều fan Dung đều vô cùng lo lắng mình có thể đoạt được album hay không, đối với việc này cô hết sức hoang mang.

Thân là trợ lý chính quy từng được huấn luyện của Hoa Hạ Entertainment, La Thiên tự nhiên biết, ở giới ca hát Hoa Hạ, lượng tiêu thụ ba trăm ngàn đã rất cao. Album có lượng tiêu thụ đạt tới năm trăm ngàn, đều là album nổi như cồn; album đạt tới tám trăm ngàn, có thể gọi là ca khúc kinh điển năm đó.

Còn về doanh số hơn triệu như «Thất dược», thì đã là hiện tượng.

Cho dù là «Thất dược», lúc trước sở dĩ có doanh số hơn triệu, là bởi vì tên tuổi Lăng Tiêu đã qua đời cùng với bộ phim «Tầng mây màu đen», cũng bởi vì sau đó Dung Hù lập quỹ, tỏ vẻ sẽ hiến ra toàn bộ doanh thu. Nếu đây chỉ là một bài hát bình thường, vậy tuyệt đối không có khả năng có được doanh số đáng sợ như vậy.

Mà hiện tại, album đầu tiên của Dung Hù, ngày đầu tiên tồn kho ba trăm ngàn làm sao có thể không đủ?

Nghe La Thiên nói, La Chấn Đào lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Dung Hù, nói: “Tiểu Hù, cậu có tự tin không?”

Ánh mặt trời rạng rỡ xán lạn xuyên thấu qua thủy tinh chiếu xuống, chiếu lên mái tóc thiếu niên, phản xạ ra một lớp vàng nhàn nhạt. Nghe vậy, Dung Hù dời tầm mắt khỏi một quyển tạp chí, ánh mắt cậu ôn hòa, nhìn La Chấn Đào và La Thiên, một lát sau, cười nói: “Em không thích nói về tự tin, nhưng mà em nghĩ, hiện tại có lẽ đáp án đã công bố.”

La Thiên mãnh liệt sùng sốt, cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn giờ, chỉ thấy kim giây rất vừa vặn lướt qua vị trí “12”, mới sùng sốt, đã tới mười giờ mười hai giây!

La Thiên lập tức mở đi động, xem xét tình huống tiêu thụ album «Lời Dung». Động tác của cô rất nhanh, nhưng sau khi làm xong một loạt động tác cầm đi động, mở đi động, mở APP ra, cũng đã qua thêm ba mươi giây.

Khi kim giây sắp sửa chỉ đến số “12” một lần nữa, La Thiên đã thấy được con số tiêu thụ album online. Tầm mắt cô cũng không có nhìn trên con số tiêu thụ cụ thể, ngược lại thấy được một tin nhắn thông báo wechat hiện ra trên màn hình đi động trước.

[Quân quân tương: QAQ chị tiểu Thiên! Cứu mạng cứu mạng cứu mạng! Oa oa oa, em đã đặt đồng hồ báo giờ rồi, chỉ là lúc trả tiền ấn sai mật khẩu, kết quả liền chậm một bước, chỉ một bước! Em thế mà lại không cướp được album!!! Sớm biết vậy em liền ra tiệm xếp hàng mua, ít nhất còn hẳn là có thể mua được, cứu mạng, em rất muốn rất muốn album của Dung Dung oa oa oa...]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 142

Ba trăm ngàn album online, trong một phút đồng hồ, bán sạch toàn bộ!

Offline, các nơi trên toàn quốc, vô số tiệm đĩa nhạc, tiệm ghi âm và ghi hình đều bị fan cuồng nhiệt công chiếm. Ở cửa rất nhiều tiệm đĩa lớn, đội ngũ đã sớm xếp hàng ra tận ngã tư đường, để thỏa mãn nhu cầu của nhiều khách hàng như vậy, bên bán thậm chí không thể không thực hành sách lược hạn chế, bảo nhân viên công tác đi vào trong đội ngũ, nói với nhóm fan: “Mỗi người hạn mức ba album, mỗi người hạn mức ba album.”

Nhưng mà vừa nghe nói thế, không ít fan nhất thời kêu rên: “Ba cái? Tôi đã đáp ứng mua giúp bốn người bạn rồi, ba cái thì năm người chúng tôi làm sao chia a a a!!!”

“Đúng vậy đúng vậy, bạn tôi vừa mới gọi điện thoại nói cho tôi biết, cô ấy không cướp được album online, muốn tôi giúp cô ấy mua năm bản.”

“Trước đây lúc tôi đến Anh có quen biết vài fan, album mới của Dung Dung hôm nay chỉ phát hành trong nước, bọn họ xin tôi hỗ trợ mua giúp nè, tôi đều đáp ứng rồi!”

Đủ loại tình huống ừ ừ.

«Lời Dung» quyết định phát hành vào ngày 14 tháng 7, nhưng đó chỉ là trong nước Hoa Hạ. Phải đợi đến ngày 20 tháng 7, album này mới phát hành trong phạm vi toàn cầu. Nếu như mua album trên mạng, địa chỉ điền vào cũng nhất định phải là trong nước, chuyện này là Dương Trường Trung an bài, Dung Hủ và La Chấn Đào không có phản đối.

Dương lão là tác giả Hoa Hạ, muốn ưu tiên phát hành trong nước, cũng có thể hiểu được.

Nhưng vậy liền khổ cho rất nhiều fan nước ngoài và nhóm fan lệch giờ đang ở ngoại quốc.

La Thiên đã sớm biết, lấy nhân khí của Dung Hủ hiện tại, cho dù cậu không phải là ca sĩ, album của cậu cũng sẽ có rất nhiều fan tình nguyện mua. Lực kêu gọi thương nghiệp của Dung Hủ luôn rất mạnh, trước đó cậu phát ngôn khoai tây lát, sau khi quảng cáo công bố, doanh số quý đó trực tiếp đề cao một phần ngàn!

Cái khoai tây lát kia vốn là nhãn hiệu đắt như tôm tươi ở Hoa Hạ, lượng tiêu thụ cực cao, bởi vì doanh số cực lớn, nên doanh số một phần ngàn kia đã hết sức dọa người rồi.

Nhưng dù như thế, La Thiên cũng trăm triệu lần không thể tưởng được, ba trăm ngàn bản album, thế mà thật sự trong một phút đồng hồ liền không còn?!!!

La Thiên lập tức báo cho La Chấn Đào, cô vừa mới nói xong, La Chấn Đào còn chưa kịp phản ứng, Dung Hủ lại hỏi ngay: “Một phút đồng hồ?”

La Thiên nghiêm túc gật đầu: “Đúng, tiểu Hủ, là không đến một phút. Vừa rồi tôi đã hỏi bên e-commerce* một chút, nói đúng ra, đại khái là vào giây thứ 54, số album đó đã tiêu thụ sạch rồi.” (*e-commerce: thương mại điện tử)

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp hơi hơi nhú mày, không nói gì thêm. La Chấn Đào lại kinh ngạc nói: “Bình thường thì, rất nhiều fan sẽ tiến hành tranh mua album vào mười phút đầu, nhưng cái số liệu một phút đồng hồ thì có hơi khoa trương quá rồi. La Thiên, em an bài một chút, cẩn thận hỏi e-commerce tình huống tiêu thụ cụ thể, đừng để bị những người khác chui chỗ trống.”

Mua album online là có thể trả hàng, rất nhiều anti fan sẽ lợi dụng việc này để gây chuyện, một vài minh tinh cạnh tranh cũng sẽ bắt lấy chỗ này để hành động. Chẳng hạn như mấy năm trước, lúc Lâm Huyền còn chưa có hot như vậy, hần có một buổi concert, người ngăn vé vào cửa trong hai mươi giây tiêu thụ sạch.

Đối với Lâm Huyền hiện tại mà nói, loại thành tích này là lẽ đương nhiên, nhưng vào lúc ấy, quả thật tạo ra một ít oanh động.

Nhưng mà ngăn ngần ba ngày, lúc số vé vào cửa ấy sắp giao hàng, lại xuất hiện việc trả hàng số lượng lớn. Lúc ấy bên bán vé vẫn cho phép trả hàng, nhưng trả hàng nhiều như vậy, thiếu chút nữa khiến concert của Lâm Huyền trở thành một trò cười, bị truyền thông đưa tin khắp chốn.

Hiện nay vé xem concert không thể trả lại nữa, nhưng album vẫn có thể trả hàng. Nếu Dung Hủ bị người khác hãm hại, cố ý mua vào rất nhiều, rồi lại trả về thật nhiều, việc này đối với Dung Hủ và «Lời Dung» đều là một lần đả kích thật lớn.

Việc này không nên chậm trễ, La Thiên nhanh chóng liên lạc với bên e-commerce để hiểu rõ sự việc, nhưng một tiếng sau, La Thiên lại rơi vào trầm tư thật sâu.

La Thiên: “...”

La Chấn Đào dò hỏi: “Thế nào, điều tra ra số liệu cụ thể chưa? Có thủy quân nào mua vào rất nhiều trong cùng thời gian không?”

Tiểu trợ lý trẻ tuổi yên lặng quay đầu, đưa điện thoại di động của mình cho La Chấn Đào. Người kia đầu tiên là sững sờ, tiếp đó cúi đầu nhìn về phía màn hình di động, sau khi thấy rõ: “...”

La Chấn Đào và La Thiên đều im lặng, Dung Hủ để điện thoại xuống, hơi nhướn mi: “Làm sao vậy?”

Người đại diện và trợ lý họ La cùng đưa di động cho cậu.

Dung Hù thấy rõ ràng nội dung trên di động: “...”

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: album mới của wuli Dung Dung, mười ngàn bản get√~ Dung Dung chume chume chume chume ~\(\geq \nabla \leq)~ á á á [hình ảnh]]

Hình đính kèm là một tấm ảnh chụp màn hình, chụp lại lịch sử mua album «Lời Dung», thời gian trả tiền là giây thứ ba lúc vừa mới phát hành album, mà số lượng mua...

『10000』

Tổng cộng chỉ có ba trăm ngàn bản, đại gia quả cam đã mua mười ngàn! Nếu lại thêm hai mươi chín đại gia nữa, vậy bọn họ có thể dứt khoát mua hết toàn bộ, cần bản không cho fan khác một cơ hội mua album nào cả!

Weibo của Liên Dung Tranh Từ Hãm vừa mới đăng lên, nhanh chóng có được lượng share và comt hơn mười ngàn. Tất cả fan Dung không cướp được album đều buồn bực yêu cầu quả cam nữ thần cho bọn họ an ủi, còn những fan mua được album thì đều cảm thán nhấn like.

[Thiệt đau tim, khó trách tôi không cướp được, quả cam quá đáng QAQ!]

[6666666, thật không hổ là đại gia quả cam~]

[Tui vốn cho rằng tui mua 1000 bản đã rất trâu bò rồi, lần này hẳn là có thể ganh đua cao thấp với quả cam, không ngờ nữ thần quả cam thế mà còn mua gấp mười lần tui... rất tốt rất mạnh, tui vẫn nên thành thành thật thật không đi so với đại gia vậy ha ha ha.]

Cái bình luận cuối cùng này là một fan đại gia khác trong nhóm fan Dung. Hiện nay fan weibo Dung Hù gần hai trăm triệu, điển đàn fan cá nhân của cậu cũng có mấy chục triệu fan. Nhiều người như vậy, tự nhiên không có khả năng chỉ có một fan đại gia là Liên Dung Tranh Từ Hãm, chẳng qua những người khác không đại gia bằng quả cam mà thôi.

Từ sau khi Liên Dung Tranh Từ Hãm công bố mình mua mười ngàn album, có thêm mấy fan đại gia khác cũng nhảy ra, công bố số lượng mình mua. Người ít nhất mua một hai trăm bản, người nhiều thì lại mua mấy ngàn bản.

Đơn giá một album gần trăm nguyên, mua mười ngàn bản, thì chính là một triệu; mua một ngàn bản, vậy cũng đã một trăm ngàn.

Không nói các fan bình thường khác mua mấy bản album, chỉ tính gộp mấy chục fan đại gia thôi, đã mua năm sáu chục ngàn album. Cho nên, trong một phút đồng hồ, ba trăm ngàn album bán sạch toàn bộ, cái này tuyệt đối là có khả năng.

La Thiên cảm khái nói: “Tôi hơi hiểu được suy nghĩ của những fan đó. Dù sao thì đây là album đầu tiên của tiểu Hù, hơn nữa về sau không biết có thể ra album nữa hay không, khẳng định bọn họ rất muốn cất giữ. Hơn nữa fan cậu... ặc, đại gia quả cam thật rất nhiều.”

Fan chủ yếu do La Thiên phụ trách, La Chấn Đào chỉ hiểu biết một chút sơ sơ, nhưng mà hôm nay cuối cùng hẳn cũng kiến thức được uy lực fan Dung trong truyền thuyết. “Trước kia có rất nhiều người nói với anh, rằng lực kêu gọi thương nghiệp của tiểu Hù rất mạnh, điểm ấy anh cũng biết, có điều hôm nay xem như đã biết, mạnh như thế nào rồi...”

La Thiên gật đầu: “Ừm, anh La, fan đại gia giống như Liên Dung Tranh Từ Hãm chỉ là ví dụ, chủ yếu vẫn là dựa vào tất cả fan. Tối hôm qua em tán gẫu với một fan lớn khác, cô ấy cũng đoán có khả năng Liên Dung Tranh Từ Hãm sẽ mua rất nhiều album, có điều bọn em đều không ngờ, sẽ mua tới mười ngàn bản.”

“Ha ha ha, kẻ có tiền tùy hứng mà.” Nói xong, La Chấn Đào quay đầu nhìn về phía Dung Hù: “Tiểu Hù, cậu cảm thấy... a...” Câu nói đột nhiên dừng lại, La Chấn Đào nhìn Dung Hù vẻ mặt nghiêm túc, qua hồi lâu, mới thăm dò hỏi: “Làm sao vậy, tiểu Hù, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời, thiếu niên tuấn mỹ nhăn chặt mày, đang cẩn thận xem di động của La Thiên. Ánh mắt cậu không ngừng quét qua giao diện weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, xem từng cái từng cái weibo của đối phương, lần đầu tiên chuyên chú nghiêm túc như thế.

Xem chốc lát, cậu nhẹ nhàng hít một hơi, quay đầu nhìn về phía La Thiên: “Chị khá là thân với các fan, chị tiểu Thiên, có phải hẳn đã tốn rất nhiều tiền không?” Trước kia cậu chỉ biết đại khái về việc này, lại không có đặc biệt đi tính toán, rốt cuộc đối phương bỏ ra bao nhiêu.

La Thiên nói: “Cô ấy? (“cô” với “hắn” trong tiếng Trung phát âm giống nhau) Liên Dung Tranh Từ Hãm sao? Cô ấy quả thật rất có tiền, cũng xài không ít, làm sao vậy, tiểu Hù?”

Dung Hù không hé răng nữa, chỉ hơi hơi gật đầu.

Đến giữa trưa, tin tức doanh số «Lời Dung» vượt ba trăm ngàn trong một phút đồng hồ, đã truyền khắp cộng đồng mạng.

#Lời Dung#, #Dung Hù# đều như lẽ đương nhiên mà lên hot search, nhưng khiến người không ta ngờ chính là, lúc này đây, #Liên Dung Tranh Từ Hãm# thế mà cũng lên hot search!

Rất nhiều người qua đường không rõ lý do nhấn vào cái hashtag này, cho rằng đây chỉ là một cái tag mỹ thực, nhưng sau khi chân chính nhấn vào, bọn họ đều sợ hãi cảm khái trình độ đại gia của fan này.

[Lợi hại, thật sự là một đại gia!]

[Fan hiện tại quả thực là đáng sợ.]

Cũng có một phần người qua đường nghiêm khắc chỉ trích loại chuyện lãng phí tiền theo đuổi ngôi sao này: [có số tiền này, làm gì không đi hiếu thuận cha mẹ? Tốn nhiều tiền như vậy, khẳng định không phải là tự mình kiếm, nhất định là găm tiền cha mẹ!]

Nhưng đa số mọi người lại không cho là đúng, ai cũng không có chứng cứ chỉ trích nói đại gia người ta găm tiền cha mẹ, hơn nữa tiền của người ta, người ta muốn xài thế nào liền xài thế đó, nói không chừng người ta còn tốn nhiều tiền hơn để hiếu thuận cha mẹ, cống hiến xã hội thì sao?

Buổi tối, La Chấn Đào mời Dương lão, lại mời người chế tác MV album này, mọi người cùng nhau liên hoan chúc mừng. Một nhóm người ăn đến vô cùng náo nhiệt, Dương lão còn cố ý nhắc nhở La Chấn Đào: “Hai ngày đầu là kỳ bùng nổ doanh số album, trên cơ bản thì một album, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì doanh số hai ngày đầu sẽ chiếm 90% tổng lượng tiêu thụ.”

La Chấn Đào lập tức nói: “Tôi biết, Dương lão, buổi tối chúng tôi sẽ cho ra thêm một đám hàng tồn kho.”

Ban đêm, mọi người nhóm Tần Phong Phong cũng âm thầm chúc mừng Dung Hủ.

[Lâm Huyền: ghen tị]

[Sở Kỳ: ghen tị +1]

[Jennifer: chúc mừng cậu, Dung, ngày mai lúc chúng ta gặp mặt, cậu nên cẩn thận nhé, nói không chừng Cle sẽ mượn đề tài, muốn cậu mời khách đó.]

[James: ý? Jennifer, cô và Dung Dung đang tiến hành tuyên truyền «Ba nghìn hai trăm dặm hải»? Cô còn biết dùng cái thành ngữ mượn đề tài này nữa hả, tiếng Trung có tiến bộ nha!]

[Hughes: chúc mừng chúc mừng, nghe nói một phút đồng hồ cậu bán được 300 ngàn bản, lợi hại, Dung Hủ!]

[Ôn Tuyền: đừng quan tâm Lâm Huyền và Sở Kỳ, hai người bọn họ là hai ca sĩ duy nhất trong nhóm chúng ta. Dung Dung, cậu Trường Giang sóng sau đề sóng trước, nhanh chóng chụp chết bọn họ ở trên bờ cát đi, tôi ủng hộ cậu tiến quân giới ca hát, 23333]

[Hạ Mộ Nhan: chúc mừng chúc mừng.]

Trước khi album «Lời Dung» chính thức phát hành, rất nhiều ca sĩ trong giới đều chờ đợi kết quả của album này.

Dung Hủ là ngôi sao mới nổi tiếng nhất Hoa Hạ hai năm gần đây, nhất chứ không phải một trong những thành tựu của cậu trong giới diễn nghệ vượt xa đa số nghệ nhân, mà hiện giờ cậu còn muốn lấn sân giới ca hát! Cậu không phải ca sĩ mới chân chính, nhưng cậu có lượng fan hơn trăm triệu, cậu còn có mấy bộ tác phẩm điện ảnh phòng bán vé cực cao, có phải cậu cũng sẽ đạt được thành tựu trác tuyệt trong giới ca hát giống như trong ảnh đàn không? Rốt cuộc cậu sẽ lấy được dạng thành tích gì, có thể uy hiếp rất nhiều ca sĩ trẻ tuổi hay không?

Trong sự lo sợ bất an, đáp án công bố.

Ngày 14 tháng 7 năm 2045, doanh số offline của «Lời Dung» là chín mươi tám ngàn bản, doanh số online năm trăm mười ngàn bản!

Sở dĩ doanh số online chỉ có năm trăm mười ngàn bản, đó là vì tận đến buổi tối bây giờ, e-commerce mới đưa ra thêm con đường mua album «Lời Dung» một lần nữa, lần này trực tiếp đưa ra thêm năm trăm ngàn bản, không thể nói ra tay không hào phóng.

Hơn nữa sau khi ngày đầu qua đi, mỗi một phút mỗi một giây, doanh số «Lời Dung» đều đang không ngừng tăng lên. Cho dù là đêm khuya, rất nhiều fan Dung cũng kích động nhanh chóng đi mua album, đồng thời đăng lịch sử mua hàng lên diễn đàn cá nhân của Dung Hủ, chia sẻ cho các fan khác xem, kêu gọi bọn họ nhanh chóng đi mua mua mua.

Theo tốc độ mua này, doanh số ngày hôm sau cũng tuyệt đối là vô cùng đáng sợ.

Nhìn thấy kết quả đó, rất nhiều ca sĩ trẻ tuổi mới ra mắt hai ba năm đều choáng váng.

“Doanh số album vừa ra mắt của em là 110 ngàn, cũng đã là vua người mới năm đó rồi. Chị Triệu, làm sao giờ, em nên làm gì bây giờ? Hiện tại em ra mắt ba năm, doanh số một album của em nhiều nhất cũng chỉ ba bốn trăm ngàn, album đầu tiên của Dung Hủ đã có doanh số nhiều như vậy. Cậu ta với em còn là cùng loại hình, tuổi cũng tương tự, em khẳng định sẽ bị ảnh hưởng, em...”

“Chị lại cho rằng, Dung Hủ sẽ không chân chính tiến vào giới ca hát, chẳng qua là có chút lấn sân mà thôi. Em đừng lo lắng, em cứ hát cho tốt, chỉ cần em hát tốt, phương diện tuyên truyền cứ để chị phụ trách.”

Đây là ca sĩ đang hot có thực lực nhất định, còn rất nhiều ca sĩ vốn già dặn ở bên bờ sinh tồn lại càng khủng hoảng.

Nhưng mà, bất luận mấy ca sĩ trẻ tuổi đó nghĩ như thế nào, có La Chấn Đào và Hoa Hạ Entertainment ở đây, bọn họ không có tư cách cũng không có lá gan, vuron tay ngăn chân Dung Hủ. Mà những ca sĩ có năng lực ngăn chân cậu, thì hoặc là khinh thường làm như vậy, hoặc là không cần thiết đi đắc tội

người này.

Sóng lớn cuốn cát đi, còn lại mới là vàng thật.

Chỉ cần là vàng thật, vậy khẳng định sẽ sáng rọi, có một đối thủ thực lực mạnh là chuyện tốt, chính diện cạnh tranh mới là chuyện nên làm.

Đến tám chín giờ tối, rất nhiều fan mua được album offline, đã xem qua album «Lời Dung» một lần. Tổng cộng chín ca khúc, tám bài đầu có ba bài tình ca, hai bài nhạc cổ phong và ba bài nhạc tiếng Anh, tận đến bài cuối cùng mới là ca khúc chủ đề «Lời Dung».

Phần lớn fan âm nhạc còn chưa có mua được album, các fan mua được album offline, cũng không có biện pháp lộ ra nội dung album với những fan khác. Bởi vì luật bảo vệ bản quyền Hoa Hạ tương đối nghiêm khắc, bọn họ tuyệt đối không thể truyền nội dung album lên internet, cho dù là chụp ảnh, trên trình độ nhất định, chỉ cần Hoa Hạ Entertainment muốn kiện, thì cũng sẽ kiện thắng bọn họ.

Vì thế, trên internet liền xuất hiện loại tình huống này.

[Ngư thất vị: mấy cô nhìn, tôi mới mua cây mộng nước ~ có phải rất moe rất moe rất moe rất moe hay không? [hình ảnh]]

Trên hình ảnh, một chậu cây mộng nước tinh xảo đặt trên đầu TV. Nếu muốn chụp cây, vậy khẳng định sẽ không cẩn thận chụp cả TV vào, vì thế, tất cả mọi người liền nhìn thấy, trên TV đúng là một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã.

[Ngao ngao ngao ngao đây nhất định là album «Lời Dung»! Po chủ! Chúng tôi muốn xem cây mộng nước nhà bạn! Còn muốn xem nữa! 360°, các loại góc độ cây mộng nước đều muốn xem ngao ngao ngao ngao!!!]

Trên internet, đủ loại phương thức chụp ảnh ùn ùn, đủ kiểu, khiến La Chấn Đào nhìn cũng dở khóc dở cười. "Kỳ thật bọn họ cứ trực tiếp chụp đi, dù chụp ảnh đăng lên, Hoa Hạ Entertainment chúng ta còn chưa đến mức nhỏ mọn, không cho công khai như vậy đâu."

Trong xe yên tĩnh, chỉ có La Chấn Đào và La Thiên đang không ngừng nói chuyện phiếm. Trên ghế sau xe, Dung Hù hơi hơi hạ mắt, quét mắt nhìn weibo Liên Dung Tranh Từ Hâm, hồi lâu, cậu mở wechat ra, gửi một tin nhắn.

Ngay sau đó, người đàn ông nào đó bên kia bờ đại dương liền nhận được tin nhắn.

[Dung Hù: em có chút tò mò, thù lao bộ «Cực hạn» này của anh là bao nhiêu?]

Trong con người tôi đen hiện lên một chút kinh ngạc, Tần Trình bình tĩnh hồi âm: [ba mươi một triệu USD, 5 chấm*.]

*Nguyên văn 5点分成, tui thề tui chả hiểu nó là gì cả, có cao nhân nào đi ngang qua thì giúp đỡ tui nhé.

Đối với mình tính đứng đầu thế giới mà nói, thù lao đã không còn là thứ quan trọng nhất, bọn họ thường ký hợp đồng phân chia tỷ lệ phòng bán vé. Thù lao hơn 30 triệu USD, đã ngồi ở tuyến một của thế giới, ngoài ra, Tần Trình còn có thể được phân chia 5 chấm phòng bán vé, phòng bán vé càng cao, tiền lời của hắn lại càng cao, nếu phòng bán vé vượt qua mười tỷ, vậy con số lợi nhuận tuyệt đối kinh người.

Nhìn hàng chữ trên màn hình, Dung Hù hơi hơi sững sốt: [anh nói ra hết đơn giản như vậy hả?]

[Tần Trình: anh có đầu tư phim, mười lăm ngàn USD.]

[Dung Hù: ... Cho nên anh muốn nói, đây mới là toàn bộ à?]

Di động bên kia tạm dừng hồi lâu, rốt cuộc hồi âm lại: [ừm, toàn bộ.]

Dung Hù: "..."

Cái đầu tư của anh, ngay cả một nửa tiền catse của mình cũng không bằng, còn dám nói là đầu tư!

Tần Trình không có hỏi sao hôm nay Dung Hù đột nhiên muốn biết vấn đề này, đầu tiên hắn nói về doanh số «Lời Dung», sau đó còn nói đến tình huống quay phim gần đây. Chờ đến hai mươi phút sau, Tần Trình gửi một tin nhắn "chuẩn bị quay phim", thiếu niên cười nhạo cong mắt, gửi qua một tin ——

[Tần Trình, vừa rồi em tra tìm một chút, hình như anh còn chưa có thành lập quỹ từ thiện của mình nhỉ? Vừa lúc em muốn thành lập một cái quỹ từ thiện, em ở chỗ này mời anh, anh có hứng thú gia nhập không?]

Những lời này nói tương đối khách khí, hoàn toàn không giống như là đang nói chuyện với người yêu của mình. Nhưng mà Tần Trình lại không cảm thấy một chút không đúng nào, hắn hiểu rõ, thiếu niên nhà mình giờ phút này đang đứng ở lập trường người hợp tác đối thoại với mình, nhất định phải nghiêm cần khách quan.

Nhưng mà, hắn càng muốn biết...

[Tần Trình: sao đột nhiên nói cái này?]

[Dung Hù: cuối tuần hắn là anh cũng sẽ đến liên hoan phim Berlin nhỉ?]

[Tần Trình:… Ừm]

[Dung Hù: quân tử yêu tiền, lấy tiền cũng phải có đạo lý; quân tử tiêu tiền, cũng nên có đạo lý. Thứ hai gặp ^_^]

Tần Trình: “…”

Giờ phút này, phim trường «Cực hạn» ở Canada, Từ Tấn trò chuyện với người sản xuất chốc lát, liền thấy người đàn ông nào đó ánh mắt sâu thẳm đứng ở dưới ánh mặt trời, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình.

Mái tóc hơi dài dùng keo xịt tóc cố định hết ra sau đầu, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng tao nhã, hấn mặc một thân tây trang màu đen, hoàn mỹ vây quanh dáng người cao ngất, cực kỳ tương tự nam chính thành thực ôn trọng trong kịch bản.

Trong lòng Từ Tấn cảm thấy kinh ngạc, hỏi: “Làm sao vậy?” Biểu tình thật nghiêm túc…

Chỉ thấy ngay sau đó, nam chính tựa như bước ra từ trong phim ấy, ánh mắt thâm trầm nhìn người đại diện nhà mình, hỏi: “Quân tử yêu tiền, lấy tiền cũng phải có đạo lý?”

Từ Tấn sững sốt, một lát sau, đột nhiên ý thức được: “Từ từ, cậu có ý gì? Tôi không có làm chuyện gì đuối lý, nửa đêm cũng không sợ quỷ gõ cửa. Không phải là cậu làm chuyện gì lấy tiền không có đạo lý chứ?”

Căn bản không để ý tới đối phương, Tần Trình vừa đi về hướng phim trường, vừa nhiu mày nỉ non: “Quân tử tiêu tiền, cũng nên có đạo lý… mình có từng làm chuyện gì mà không có đạo lý à?”

Một trận gió lạnh thổi tới, Tần Trình hơi hơi co rúc ngón tay, ngẩng đầu nhìn về phía núi tuyết cách đó không xa.

“… Có hơi lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 143

Ngày đầu tiên «Lời Dung» phát hành, tổng tiêu thụ online offline hơn sáu trăm ngàn!

Đến ngày hôm sau, giống với rất nhiều album single khác, tốc độ tăng trưởng này giảm xuống trên diện rộng. Nhưng qua hết ngày hôm sau, lượng tiêu thụ ngày đó của «Lời Dung» là hai trăm ngàn. Đến đây, chỉ là hai ngày đầu tiên phát hành, lượng tiêu thụ «Lời Dung» đã đạt tới mức tám trăm ngàn đáng sợ, trở thành hạng 4 trong bảng doanh số giới âm nhạc Hán Ngữ năm nay!

Trên thực tế, buổi tối 24 giờ ngày phát hành «Lời Dung», bảng doanh số đã cập nhật danh sách mới nhất.

Bảng doanh số âm nhạc là bảng xếp hạng tuần, mỗi ngày 0h cập nhật, trước kia khi «Thất dục» đi lên bảng này, trực tiếp lấy lượng tiêu thụ ngày đầu ba trăm hai mươi ngàn trở thành hạng ba của tuần, sáng tạo ra kỷ lục cực cao. Mà hiện giờ, sau khi «Lời Dung» phát hành, lại lấy lượng tiêu thụ sáu trăm ngàn làm mới kỷ lục của chính Dung Hù, còn nhảy lên đứng đầu bảng, vượt qua hạng hai gần một trăm ngàn!

Album của ca sĩ hạng hai đã phát hành năm ngày, hiện nay doanh số tích lũy năm trăm hai mươi ngàn. Vị ca sĩ này là một ca hậu thành danh lâu năm, tương đối quen thuộc với Sở Kỳ, cô bảo Sở Kỳ giúp mình chúc mừng Dung Hù, cũng không có bất cứ ý tứ ghen tị gì.

Dung Hù lập tức chủ động thêm phương thức liên lạc của vị thiên hậu kia, nói lời cảm tạ.

Trong âm thầm, Sở Kỳ lại cười hỏi: [có từng nghĩ tới việc tiến quân giới ca hát không?]

Trong nhóm Tần Phong Phong, Ôn Tuyền vẫn luôn kêu la muốn Dung Hù tiến quân giới ca hát, ăn hiếp Sở Kỳ và Lâm Huyền một phen. Mỗi lần cô nói như vậy, Lâm Huyền đều ngạo kiều nói chị Tuyền ức hiếp người ta, nhưng Sở Kỳ thì lại cảm khái mình sắp bị người mới chụp chết ở trên bờ cát.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, bọn họ chỉ là đang nói giỡn. Nhưng mà hiện tại, Sở Kỳ hỏi như vậy…

Con người trong suốt hơi hơi nheo lại, thiếu niên suy nghĩ một chút, đánh chữ hồi âm: [em chỉ là người, không phải thần, tình lực có hạn, làm chuyện gì cũng phải có trọng điểm, anh Sở, em càng thích quay phim hơn.]

Nhưng mà Sở Kỳ lại nói: [lượng tiêu thụ ngày đầu sáu trăm ngàn, gần như bắt kịp kỷ lục tốt nhất của tôi trong mấy năm nay rồi, thật sự không suy xét một chút hả?]

Giờ phút này, Dung Hù đã cùng đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» rời khỏi Hoa Hạ, đang ở nước Mỹ chuẩn bị tham gia một chương trình tuyên truyền cuối cùng. Thấy vấn đề của Sở Kỳ, Dung Hù cười nhạt, nghiêm túc hỏi anh: [lượng tiêu thụ lần này có rất nhiều nguyên nhân, anh Sở, cảm ơn anh.]

Sở Kỳ không nói thêm nữa, chỉ là cuối cùng cường điệu thêm một câu: [Lâm Huyền vẫn luôn nói, chờ thêm hai ngày nữa lượng tiêu thụ của cậu hơn triệu, nhất định cậu phải mời khách.]

Dung Hù nhất thời dở khóc dở cười.

«Lời Dung» phát hành đến ngày thứ năm, mới đồng loạt bán ra trên toàn cầu. Fan toàn cầu có thể mua album trên mạng, cũng có thể mua được ở tiệm. Việc này dẫn đến ngày thứ năm, doanh số album tăng lên khủng bố, nhưng nói tóm lại, doanh số ngày đó vẫn không thể vượt qua hai trăm ngàn.

Vào ngày hết hạn, tổng doanh số «Lời Dung» hơn một triệu một trăm hai mươi ngàn, gần như sắp đạt tới lượng tiêu thụ của «Thất dục».

Phải biết, lúc trước «Thất dục» là dựa vào «Tầng mây màu đen», tên tuổi Lăng Tiêu và hoạt động từ thiện, mới có thể lấy được doanh số cao như vậy, nhưng hiện tại «Lời Dung» thì hoàn toàn là công lao của một mình Dung Hù, nhiều nhất là thêm danh tiếng của Dương lão.

Mấy ngày này La Chấn Đào vui mừng đến cười toe toét, thậm chí vẫn luôn giúp Dung Hù quy hoạch về sau nên phát triển trong giới ca hát như thế nào, nhưng Dung Hù lại hết sức lãnh tính ngăn cản hẳn. “Anh La, em không định phát triển lâu dài trong giới ca hát, anh đi xem phim mới trước đi.”

La Chấn Đào kinh ngạc nói: “Tiểu Hù, doanh số một triệu một trăm hai mươi ngàn, tốt như vậy, cậu thật sự không muốn phát triển ở giới ca hát sao?” Nói không chừng cậu có thể trở thành Lăng Tiêu thứ hai của giới ca hát đó!

Câu nói kế tiếp La Chấn Đào cũng không có nói ra, nhưng dưới ánh đèn sáng ngời, Dung Hù mỉm cười, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy em có thể trở thành Lăng Tiêu à?”

La Chấn Đào không trả lời, nhưng mà ánh mắt lại bại lộ đáp án của hắn.

Dung Hù đánh giá người đại diện của mình một cái, cười nói: “Anh La, gần đây anh có cảm thấy béo hay không?”

La Chấn Đào sùng sốt: “Anh béo?”

Dung Hù chậm rãi thu lại nụ cười, trịnh trọng nói: “Tự mình thôi phòng, khiến mình béo phì.”

Nói xong những lời này, Dung Hù liền cùng với La Thiên đăng ký rời khỏi Hoa Hạ. Nhìn máy bay biến mất giữa tầng mây, La Chấn Đào lòng còn sợ hãi mà thở dài một tiếng, lắc đầu: “Cậu mới hai mươi tuổi, sao cảm giác... còn già hơn anh vậy?”

Câu nói của Dung Hù không chỉ khiến La Chấn Đào tỉnh táo lại, cũng làm cho La Thiên kích động hơn lập tức ngơ ngẩn. Tiểu trợ lý giống như bị tưới một đầu nước lạnh, vốn dĩ lần này album «Lời Dung» đắt như tôm tươi, La Thiên hưng phấn nhất trong ba người, thậm chí cô còn cảm thấy, về sau Dung Hù nhà mình khẳng định sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất đứng đầu trong nhóm nghệ nhân hai nghệ!

Tần thân cảm nhiều cú ảnh hưởng như vậy thì lại làm sao, Dung Dung nhà họ ca hát lợi hại thế!

Lăng Tiêu là ca thần nổi tiếng nhất Hoa Hạ thế kỷ này cũng không sao, Lăng Tiêu cũng không biết đóng phim!

Những lời này La Thiên chưa nói ra, nhưng cũng không có nghĩa là ở chỗ sâu trong nội tâm cô không nghĩ như vậy. Loại suy nghĩ này đâm chồi trong đáy lòng cô, La Chấn Đào cũng không khỏi có suy nghĩ giống thế, nhưng những thứ đó dùng một câu của Dung Hù để khái quát, thì chính là ——

Tự mình thôi phòng.

Dung Hù có hai bộ điện ảnh phòng bán vé mười tỷ, hai album doanh số hơn triệu, nhưng đến nay cậu chưa từng lấy một giải ảnh đế nào, cũng chưa trở thành thiên vương giới ca hát, cậu mới chỉ ra mắt hơn hai năm.

Rất nhiều nghệ nhân trẻ tuổi một phát là nổi tiếng, đồ rực nửa bầu trời, cuối cùng lại chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, không thể thật dài thật lâu. Trong đó có lẽ có chứa nhiều nguyên nhân, nhưng mà tự mình thôi phòng, kiêu binh tất bại, cũng là một nhân tố quan trọng không thể xem nhẹ.

La Thiên nhanh chóng uống một ly nước đá, ngăn chặn toàn bộ những suy nghĩ quá mức ngao mạn trong lòng mình. Cuối cùng cô lặng lẽ đánh giá Dung Hù bên cạnh, chỉ thấy thiếu niên tuổi mười bảy trong sáng đang nhắm mắt, an tĩnh nghỉ ngơi.

Như mỗi một ngày trước đây, mang theo tươi cười thanh nhã bình tĩnh, không quá mức vui vẻ, cũng không có quá nhiều mất mát.

Ngày 16 tháng 7, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» tham dự một chương trình tuyên truyền cuối cùng trước khi chiếu phim. Lúc này đây, bộ phim lại có một điểm tuyên truyền mới, Clemens không chút khách khí khen Dung Hù nức nở trên chương trình, thường xuyên nhắc tới album «Lời Dung».

Làm như vậy là vì «Lời Dung» mang đến nhiệt độ cực lớn, khiến rất nhiều fan nước ngoài cũng biết đến album này, mang đến một làn sóng doanh số; nhưng cùng lúc đó, cũng mang đến đề tài cho bản thân bộ phim.

Nếu muốn nói vào tháng bảy, bộ phim mà fan điện ảnh Hoa Hạ chờ mong nhất là gì?

Vậy không phải là phim Cẩm Y vệ sắp chiếu của Hứa đạo, cũng không phải một bộ phim văn nghệ lớn mà Lưu lão và Ôn Tuyên hợp tác, mà là phim hành động thương nghiệp «Ba nghìn hai trăm dặm» đồng bộ chiếu trên toàn cầu của Clemens Hult!

Bất luận phủ nhận như thế nào, thì phim thương nghiệp khốc huyết lưu loát vẫn luôn là thứ mà fan điện ảnh yêu nhất. Xem phim vốn là một loại giải trí hưu nhân, đôi khi xem một vài phim ý tứ sâu sắc quả thật có thể khiến người ta tự hỏi, khiến người ta rơi vào trầm tư, nhưng phần lớn thời điểm, fan điện ảnh cần một ít đánh sâu vào thị giác. Chỉ cần trong hai tiếng đó bọn họ cảm thấy khoái trá, bộ phim làm cho bọn họ cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, vậy là đủ rồi, đó chính là một bộ phim hay.

Ngày 19 tháng 7, «Ba nghìn hai trăm dặm» kết thúc hoạt động tuyên truyền toàn cầu lần này.

Bộ phim đồng bộ khởi chiếu vào ngày 29 tháng 7, trước đó, mấy nhân viên chủ chốt chiếm được một ngày nghỉ ngắn ngủi. Nhưng mà đối với Dung Hù, Clemens và Jennifer mà nói, ngày nghỉ này không phải để bọn họ nghỉ ngơi, mà là để cho bọn họ đi tham gia liên hoan phim Berlin mỗi năm một lần.

Ngày 21 tháng 7, liên hoan phim Berlin năm 2045 vén màn che trong sự chờ mong của các fan điện ảnh. Rạng sáng cùng ngày, Dung Hù và Jennifer ngồi cùng chuyến bay đến Berlin. Tối hôm nay, ở nơi này, bọn họ sẽ tham gia nghi thức khai mạc liên hoan phim Berlin. Bảy ngày sau, bọn họ cũng sẽ tham gia giải Kim Hùng gửi thư mời cùng lúc với liên hoan phim Berlin.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 144

Liên hoan phim Berlin nổi danh nhất trong ba liên hoan phim thế giới, nguyên nhân không do nó, mà vì giải Kim Hùng cử hành cùng kỳ với liên hoan.

Giải Kim Hùng Berlin và giải Kim Phượng Hoa Hạ cùng với giải Kim Tượng Oscar nước Mỹ, là ba giải thưởng lớn điện ảnh. Theo trình tự thời gian, Kim Tượng Oscar cử hành vào tháng hai hàng năm, giải Kim Phượng vào tháng tư hàng năm, giải Kim Hùng thì cử hành cuối tháng bảy, tổ chức đồng thời với liên hoan phim Berlin.

Bởi vậy, có giải Kim Hùng ở đây, liên hoan phim Berlin càng là nước lên thì thuyền lên, đạt được sự chú ý của fan điện ảnh thế giới.

Liên hoan phim Berlin rất ít khi nhận phim chưa khởi chiếu, cho nên «Ba nghìn hai trăm dặm» cũng không thể chiếu trên liên hoan lần này. Nhưng lần này Dung Hù tới tham gia liên hoan, là lấy danh nghĩa «Trang hoa la» và «Không tiếng động».

«Trang hoa la» được đề cử giải Kim Hùng phim nhựa xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam chính xuất sắc nhất, cùng với một loạt giải thưởng kỹ thuật; còn đề cử của «Không tiếng động» thì ít hơn một chút, chỉ có đạo diễn xuất sắc nhất và kịch bản xuất sắc nhất.

Sau khi đến Berlin, Dung Hù liền tách khỏi Jennifer, lần này Jennifer cũng không có phim nào đạt được đề cử, nhưng mà lại được mời trở thành người trao giải nữ phụ xuất sắc nhất Kim Hùng. Trước khi tách ra, Jennifer bỗng nhiên cười nói: “Lại nói, dường như nhóm chúng ta lần này đều tụ tập ở Berlin nhỉ? Dung, qua một thời gian tụ hội chút đi, hiếm khi tám người đều ở đây.”

Dung Hù mỉm cười gật đầu: “Ừm, em nhớ là ngày mai chị Tuyên đến Berlin, James và Hughes là ngày kia.”

Sau khi chính thức chia tay Jennifer, Dung Hù dẫn theo La Thiên và ekip của mình, lập tức đến khách sạn Hilton ở gần trung tâm thành phố. Tiếp tân khách sạn vô cùng chuyên nghiệp giao thẻ phòng đã sớm chuẩn bị tốt cho cậu, cũng không có nói thêm một câu vô nghĩa nào, không bao lâu, Dung Hù và La Thiên liền về tới phòng của mỗi người.

Nghi thức khai mạc liên hoan phim ngay tại đêm nay, đoàn phim «Trang hoa la» đã sớm đến Berlin, Lưu lão tự nhiên để lại một căn phòng cho Dung Hù. Dung Hù vừa mới cất đồ xong, Lưu lão liền gõ cửa tiến vào, còn mang đến một ekip trang điểm chuyên nghiệp.

Nửa năm trước, La Chấn Đào đã tạo lập ekip trang điểm cho Dung Hù, khi đó Dung Hù vừa vặn phải quay «Ba nghìn hai trăm dặm». Nhưng Clemens cũng không hy vọng diễn viên sử dụng ekip riêng, cho nên Dung Hù liền không mang theo ekip đó xuất ngoại.

Mà hiện giờ, Dung Hù theo đoàn phim «Trang hoa la» đến thăm đồ liên hoan phim, không phải bản thân mình được mời riêng, cho nên cậu không dẫn theo ekip trang điểm của mình, coi như là cho đoàn phim một cái mặt mũi, miễn cho khiến người có tâm nói xấu, cho rằng Dung Hù quá xem trọng chính mình, mắc bệnh ngồng sao

Có điều Lưu lão vừa vào cửa, lại nói: “Lần sau vẫn nên mang theo thợ trang điểm của cậu đi.”

Thiếu niên ngây ra, tiếp đó tiến lên cho ông cụ một cái ôm chầm, cười hỏi: “Làm sao vậy, Lưu lão?”

Lưu lão sờ sờ mũi: “Lần này tôi cũng không mang theo ekip trang điểm đến, những người này là thợ của Tần Trình. Mượn đồ của thằng nhóc đó, cái giá có hơi cao, hơn nữa rõ ràng là hoá trang làm tạo hình cho cậu, nhưng hần cứ không chịu nói cậu thiếu hần, cứ rần muốn tôi thiếu hần. Tiểu Dung à, cậu nói xem vậy có thích hợp không?”

Dung Hù dờ khóc dờ cười an ủi: “Hắn là dạng người gì, ngài còn không biết sao? Luru lão, chờ một lát hắn đến, cháu giúp ngài nói hắn.”

Tần Trình và Hoàng Lô làm nam nữ chính «Trang hoa la», hôm nay nhận phòng vấn từ bên truyền thông của liên hoan phim, hiện giờ đang ở trong phòng hội nghị của khách sạn. Nhưng mà có người là chưa thấy bóng, đã nghe thấy tiếng, từ trong miệng Luru lão, Dung Hù mới biết đoàn phim đến Berlin hai ngày, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trong miêu tả của Luru lão, Hoàng Lô dịu dàng nhã nhặn, hiểu ý người, mà Tần Trình thì thành một luru mạnh không học vấn không nghề nghiệp, rất không nói lý. Luru lão phân phó hắn làm chút chuyện, mượn êkip trang điểm với hắn, thế mà hắn còn dám nêu yêu cầu, quả thực không cho đạo diễn là ông mặt mũi.

Việc này Dung Hù vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, hai ngày này cậu nói chuyện phiếm với người đàn ông nào đó, chưa từng nghe đối phương nói qua. Nhưng nghe giọng điệu Luru lão... hình như tình thế còn rất nghiêm trọng, chẳng lẽ Tần Trình thật sự ăn hiếp người khác như vậy à?

Đang nghĩ, Dung Hù nâng mắt lên, tầm mắt không cẩn thận đối diện với thợ trang điểm ở trong gương. Thợ trang điểm chuyên dụng của Tần Trình cười khò chớp chớp mắt với cậu, vẻ mặt “Tần thần của chúng tôi có nổi khổ trong lòng, nhưng hắn không nói thôi, ngài đừng nghe Luru lão phá hư thanh danh hắn”.

Dung Hù: “...”

Lời tuy như thế, nhưng lời Luru lão nói tuyệt đối cũng có vài phần đáng tin, chẳng hạn như ông ấy không có khả năng nói xấu Tần Trình, nói hắn cho mượn cái êkip trang điểm cũng có điều kiện. Phun tào oán giận nửa tiếng, Luru lão nhận một cú điện thoại, tạm thời rời khỏi phòng, bên kia, mấy chị gái makeup vẫn nghiêm nghiêm túc túc trang điểm, làm tạo hình, không nói nhiều một câu.

Mấy thợ trang điểm đó cũng không biết quan hệ giữa Tần Trình và Dung Hù, bọn họ chỉ làm tốt công việc của mình.

Dung Hù là nam, trang điểm đơn giản hơn nữ mình tinh một chút, lại qua nửa tiếng, thợ trang điểm đều rời khỏi phòng, Dung Hù vào phòng rửa mặt, rửa rửa ngón tay vừa rồi không cẩn thận đụng tới kem nền của mình.

Nhưng mà chờ khi cậu trở ra, mới vừa mở cửa, liền phút chốc sững sờ ở tại chỗ.

Chỉ thấy đối diện cửa phòng rửa mặt, một người đàn ông cao ngất đang đứng đó. Ánh mắt Tần Trình tĩnh lặng nhìn thiếu niên ở trước mặt, thân thể hơi hơi ngửa ra sau, tựa vào trên vách tường, trong con ngươi tối đen lảng động màu sắc sâu thẳm, hắn chỉ yên tĩnh mà nhìn, một câu cũng không nói, lại làm cho Dung Hù nhìn không được cong khóe môi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ai cũng không biết qua bao lâu, giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: “Nhuộm tóc à?”

Ánh đèn vàng mờ trong phòng rửa mặt chiếu rọi trên mái tóc mềm mại tron mượt của thiếu niên, phản xạ ra một chút màu vàng nhàn nhạt. Sợi tóc hơi dài mềm nhẹ dán vào sườn mặt bên trái, bên kia lại vén ra sau tai, vây quanh gương mặt xinh đẹp tinh xảo.

Dung Hù quả thật rất đẹp, điểm này vào ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cậu, Tần Trình đã biết. Dù đặt ở trong giới giải trí, thiếu niên của hắn cũng tuyệt đối là thuộc nhóm người trên đỉnh, mà giờ phút này người đó đang cười cong mắt, nghiêm nghiêm túc túc nhìn hắn.

Người đó, là thuộc về hắn.

“Thợ trang điểm của anh nhuộm cho em.” Dung Hù cười nhạt nói, “Hình như cô ấy nói làm vậy thích hợp hơn chút? Có hỏi ý kiến của em rồi.”

Tần Trình vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc nhu thuận của thiếu niên: “Ừm, đẹp.”

Ngón tay thon dài chậm rãi theo sợi tóc, trượt đến bên cạnh khóe mắt Dung Hù. Hắn dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve làn da thiếu niên, ánh mắt dần dần sâu thẳm, lại nghe ngay sau đó, giọng nói mang ý cười của Dung Hù vang lên: “Không phải Luru lão bảo anh đến kêu em đi ra ngoài sao?”

Động tác vuốt ve dừng lại, Tần Trình nâng mắt: “Đoán được hả?”

Dung Hù bình tĩnh vứt cái tay heo kia ra khỏi mặt mình, vừa đi vừa nói: “Anh muốn làm chuyện gì, em dùng ngón chân cũng có thể đoán được.” Nói xong, Dung Hù liền đi tới bên cạnh, vươn tay sờ tay nắm cửa. Nhưng cậu còn chưa mở cửa, một đôi tay hữu lực liền từ phía sau vòng qua eo cậu.

“Tiểu Hù...” Nồng đậm nhớ nhung và yêu thương chậm rãi phát ra: “Có nhớ anh hay không...”

Dung Hù cup mắt xuống, bình tĩnh nói: “Nhớ mà.” Giọng điệu không hề có thành ý, dường như là đang lấy lệ.

Tần Trình thấp giọng cười một tiếng, vui mặt vào hõm vai thiếu niên, dùng mũi cọ cọ làn da nhẵn nhụi kia, lại khàn giọng nói rằng: “Anh rất nhớ em, em có nhớ anh không?”

Dung Hù dựa vào lồng ngực nóng bỏng của người đàn ông, quay đầu, nhẹ nhàng mỉm cười: “Nhớ mà.”

Lại là câu trả lời giống nhau như đúc, Tần Trình lại không tức giận chút nào, hai tay dần dần buộc chặt, giống như muốn chặt chẽ khảm thiếu niên vào trong thân thể. Dung Hù bị hắn ôm có chút thở không nổi, cậu bật cười thấp giọng nói rằng “chặt quá đừng nhúc nhích”, ai ngờ người đàn ông lại yên lặng

nhìn cậu, hỏi lại một lần: “Nhớ anh không... tiểu Hủ?”

Dung Hủ mặt không đổi sắc nói rằng: “Nhớ anh nhớ anh nhớ anh nhớ anh, nhớ anh, được chưa?”

Người đàn ông tuổi trẻ không hề cảm thấy vết mang vẽ mặt đương nhiên mà gật đầu, giống như đang nói...

“Quả thế.”

Dung Hủ: “... Ê, anh nói ra khỏi miệng luôn rồi kìa!”

Tần Trình trấn định hạ mắt: “Anh nói cái gì?”

Dung Hủ: “...”

Một lát sau, giọng điệu thiếu niên nghiêm túc nói rằng: “Quen biết anh lâu như vậy, lần đầu tiên em biết, Tần tiên sinh, hóa ra anh không biết xấu hổ!”

Ai ngờ nghe xong lời này, Tần Trình không cho rằng hổ thẹn, mà còn cho rằng vinh quang, ôm eo thiếu niên xoay một vòng, để Dung Hủ tựa lưng vào ván cửa, không thể không ngửa đầu nhìn hắn. Sau đó chỉ thấy hắn cong môi lên, hết sức sung sướng nói: “Cần mặt mũi làm gì, anh chỉ cần em thôi.”

Dung Hủ cạn cả lời: “...”

Huyền quan nhỏ hẹp chật chội, người yêu bị nhốt giữa ván cửa vào lồng ngực, dưới tình huống như vậy, nếu Tần Trình không làm chút gì đó, vậy dường như có chút không giống đàn ông. Nhưng mà lúc này đây, mắt thấy thiếu niên nhà mình bị mình đùa giỡn đến không muốn nói gì nữa, Tần Trình liền như lẽ đương nhiên mà cúi người xuống, chuẩn bị hôn lên đôi môi kia, nhưng ngay sau đó, một ngón tay thon gầy lại đề giữa môi hắn.

“Lưu lão đến.”

Tần Trình: “...”

Dung Hủ vừa dứt lời, tiếng gõ cửa lập tức vang lên. «Trang hoa la» làm bộ phim đạt được nhiều hạng đề cử giải Kim Hùng năm nay, đoàn phim được an bài đi thăm dò đầu tiên, xem như áp tròng cho nghi thức khai mạc liên hoan.

Giải Kim Hùng là giải thưởng tam kim lớn đầu tiên mà «Trang hoa la» có thể tham gia, giải Oscar và giải Kim Phụng trước đó bởi vì vấn đề thời gian chiếu phim, chỉ có thể qua sang năm mới đạt được quyền đề cử. Rõ ràng là Lưu lão hết sức đề bụng đối với giải Kim Hùng, sớm đưa tất cả các diễn viên đến hội trường, sau khi nghi thức khai mạc chính thức bắt đầu, ông còn ý vị sâu xa nói với người đàn ông nào đó: “Tần Trình, phải có chút cảm giác vinh dự tập thể, biết chưa?”

Tần Trình bình tĩnh nâng mắt, cũng không có hé răng.

Thấy thế, Dung Hủ cảm thấy có vài phần thú vị, cậu còn chưa hỏi thăm, Hoàng Lôi đã bất đắc dĩ cười nói: “Lưu lão vẫn rất mang thù. Dung Dung, cậu và Tần Trình đều là nam minh tinh, cho nên Lưu lão liền mượn ekip trang điểm của Tần Trình. Cậu có biết, Tần Trình đưa ra yêu cầu gì với Lưu lão không?”

Chuyện này Lưu lão không có nói tí mĩ, Dung Hủ liền hỏi: “Chị Hoàng, là gì?”

Hoàng Lôi cười khẽ che miệng: “Hai cậu quan hệ tốt, Tần Trình yêu cầu an bài phòng của cậu cách vách hắn, hắn chăm sóc cậu.”

Dung Hủ sững sốt.

Chỉ là việc nhỏ này?!

Chỉ loại chuyện này, cũng đáng cho Lưu lão nhắc nửa ngày, oán giận nửa ngày?

Việc này căn bản không liên quan tới Lưu lão mà!

Giống như nghe được lời trong lòng Dung Hủ, Hoàng Lôi giận dữ nói: “Quan trọng không phải là do cái yêu cầu, quan trọng là do, Lưu lão cảm thấy mất mặt.” Dừng một chút, Hoàng Lôi lại tận lực lặp lại một lần: “Mặt mũi đối với ông ấy mà nói, cực quan trọng.”

Dung Hủ: “...”

Đối với đoàn phim «Trang hoa la», không biết từ lúc nào, bọn họ đều đã ngầm thừa nhận Dung Hủ và Tần Trình có quan hệ rất tốt. Lúc nói đến chuyện đó, Hoàng Lôi không cảm thấy có chút nào không thích hợp.

Trong giới giải trí tuy rằng quan hệ lợi ích chiếm đa số, nhưng mà không phải là không có bạn tốt chân chính. Dung Hủ và Tần Trình từng hợp tác mấy bộ phim, hai người trở thành bạn tốt cũng không phải không có khả năng, có lẽ một vài người ngoài không nhìn ra được, nhưng mà Hoàng Lôi cùng đoàn phim lại có thể nhận thấy: “Quan hệ của hai cậu thật là cực tốt nha.”

Dung Hủ mỉm cười, không trả lời.

Chờ đến lúc sắp đi thăm dò, không biết có phải là Luru lão và Hoàng Lôi cố ý hay không, lại để Dung Hủ và Tần Trình sóng vai, cùng đi trên thăm dò. Tần Trình sai bước chân, đi đến bên cạnh thiếu niên nhà mình, giọng điệu thông dong nhẹ nhàng nói: “Luru lão ăn hiếp anh.”

Nghe vậy, Dung Hủ dở khóc dở cười nói rằng: “Không phải chỉ luôn ở trước mặt em nói anh hư hỏng thôi sao...” câu nói ngưng bật, trong năm giây ngắn ngủi, Dung Hủ bỗng nhiên hiểu ra: “Chờ một lát, có phải thợ trang điểm của anh nói cho anh biết Luru lão vẫn luôn ở trước mặt em nói bậy về anh, sau đó anh cố ý tìm chị Hoàng, để cho chị ấy đến giải thích thay anh, cuối cùng anh lại chạy đến trước mặt em... cáo trạng làm bộ ầm ức không?!”

Ánh mắt Tần Trình trấn định: “Dung Dung, anh không hiểu em đang nói cái gì cả.”

Dung Hủ co rút khóe miệng: “Không phải anh thích gọi em là tiểu Hủ sao?”

Con ngươi Tần Trình co rút lại, lại sửa miệng: “Tiểu Hủ, em không hiểu em đang nói cái gì cả.”

Dung Hủ: “...” anh đã bại lộ sự thật anh đang khản trương rồi!

Đối với tâm cơ nhỏ của người đàn ông nào đó, Dung Hủ lại có thêm một nhận thức càng sâu sắc, nhưng mà lúc này đây Dung Hủ còn chưa kịp nói thêm gì, đã nghe Luru lão phía trước vội vã nói một câu “Được rồi đi thôi đi thôi”, tiếp đó, toàn bộ đoàn phim liền cất bước đi lên thăm dò.

Trong tích tắc, tiếng hoan hô và tiếng hét giống như thủy triều, từ đằng xa đánh tới. Trong âm thanh đó, Dung Hủ có thể nghe được rất nhiều người lớn tiếng hô chữ “Dung”, có lẽ có người phát âm không rõ ràng, nói rõ không phải là người Hoa Hạ, nhưng họ vẫn dùng hết sức lực, cố gắng mà hô.

Trong lòng dâng lên một trận ngọt ngào, vừa vịn có người lớn tiếng hô một tiếng “Dung Hủ” rõ ràng, thiếu niên liền theo bản năng quay đầu nhìn về chỗ phát ra tiếng. Cậu còn chưa kịp thấy rõ người nói chuyện, đã thấy được hai cái bóng đèn sáng ngời.

Trên bảng đèn thứ nhất viết hai chữ Hán: Tần Trình.

Trên bảng đèn thứ hai cũng viết hai chữ Hán: Dung Hủ.

Hai cái bóng đèn này phân biệt cầm trong tay hai fan khác nhau, rất rõ ràng không phải là cùng một người, nhưng các cô trùng hợp đứng chung, vì thế trong tâm mắt Dung Hủ, liền xuất hiện một hàng chữ đặt song song ——

『 Tần Trình Dung Hủ 』

Con ngươi trong suốt hơi hơi rung động, thiếu niên khẽ nhếch môi, cuối cùng vẫn không thể nói ra một chữ. Nhưng Dung Hủ không thể mở miệng, người đàn ông nào đó lại đột nhiên vươn tay ôm eo cậu, một tay kéo cậu vào trong lòng.

Động tác này khiến tiếng gọi ầm ĩ ở hiện trường càng thêm tăng vọt, Luru lão nhìn lại, thấy một tay Tần Trình ôm lấy Dung Hủ về mặt mờ mịt. Ông không nghĩ quá nhiều, chỉ nói thăm một câu “tình cảm hai người này tốt như vậy à?”, còn đối với fan dưới đài mà nói, lại thấy tay trái Tần Trình ôm eo Dung Hủ, tay phải nâng lên, quơ quơ với các khán giả.

Dung Hủ chậm rãi phục hồi lại tinh thần, lập tức ngừng đầu nhìn về phía người đàn ông nào đó. Trong lòng cậu căng thẳng, còn chưa có tránh thoát cái ôm nhẹ nhàng này, Tần Trình đã cúi người xuống, môi mòng cong lên, lộ ra một nụ cười ấm áp nhu hòa, thấp giọng nói: “Tiểu Hủ, tất cả mọi người đều biết, chúng ta là bạn tốt.”

Chỉ một câu, Dung Hủ bỗng nhiên hiểu rõ.

Phải, tuy nói hiện tại Hoa Hạ đã sớm thông qua luật hôn nhân đồng tính, nhưng trong lòng đa số dân chúng, minh tinh đồng tính ôm nhau thì hẳn chỉ là cái ôm tình bạn mà thôi, minh tinh khác phải ôm nhau mới càng có khả năng có gian tình. Cho dù là fan CP, cũng nhiều nhất là lén lút mạnh CP mình thích một chút thôi, đa số fan CP đều không dám nói CP mình thích là thật.

Nếu càng tị hiềm, ngược lại sẽ càng chọc người hoài nghi, thoải mái mới có thể khiến người ta cảm thấy bình thường.

Nghĩ vậy, Dung Hủ mỉm cười vươn tay, vỗ vỗ bả vai Tần Trình. Loại tư thế anh em tốt này khiến nhóm fan kích động không thôi, phóng viên truyền thông cũng cảm thấy vô cùng bình thường, vì thế về mặt Tần Trình bình tĩnh ôm thiếu niên nhà mình, ở trước mặt toàn thế giới, từng bước một đi về phía trước, tận đến khi Dung Hủ đột nhiên ngừng đầu nói một câu bên tai hân.

Tần Trình: “...”

Đối với người ngoài mà nói, đây dường như chỉ là hai người bạn minh tinh nói nhỏ. Vừa rồi có thể là Tần Trình có thứ gì thú vị muốn nói cho Dung Hủ nghe, vì thế hiện giờ Dung Hủ lại lặng lẽ trả lời.

Nhưng đối với Tần Trình, những lời này lại làm hân nãy liệt ngơ ngẩn. Bởi vì, trong miệng thiếu niên nhà hân phả ra hơi nóng phất qua bên tai hân, làm tâm thần hân nhộn nhạo, đồng thời, còn để lại một câu nói hàm súc sâu xa. Số lượng từ không nhiều lắm, lại làm cho hân khó hiểu mà... có chút khản trương.

Dung Hủ nói ——

『 Chuyện nói lần trước, Tần tiên sinh... anh có biết sám hối chưa? ^ _ ^ 』

Năm phút đồng hồ sau, đoàn phim «Trang hoa la» để lại tên của mình trên tường kí tên, đồng thời tiến vào hội trường.

Hết chương 144

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chương 145

Nghi thức khai mạc liên hoan phim Berlin và liên hoan phim Luân Đôn không có khác nhau quá lớn, dưới lời nói hài hước của MC, toàn trường tiếng cười không ngừng. Nhóm nhạc Rock and Roll đỉnh cấp thế giới biểu diễn ca khúc kinh điển, lại triển lãm với mọi người về đoạn ngắn trong một ít tác phẩm điện ảnh tương đối nổi danh một năm vừa qua, nghi thức khai mạc liên chính thức chấm dứt.

Nhưng mà, nghi thức khai mạc bày ra cho khán giả đến đây là chính thức kết thúc, nhưng tiệc tối thuộc về khách mời mới chính thức bắt đầu.

Sau khi nghi thức khai mạc kết thúc, đoàn phim «Trang hoa la» tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên hiện trường, cuối cùng mọi người tới một khách sạn cấp năm sao gần hội trường. Khi hai nhân viên phục vụ chậm rãi đẩy cửa ra, tiệc tối ngập trong vàng son của giới giải trí liên triển hiện trước mặt mọi người.

So với người Hoa Hạ, kỳ thật người Âu Mỹ ở vài phương diện đúng là tương đối thoáng. Tự hội sau lễ khai mạc liên hoan phim Berlin lần này là do một siêu sao Hollywood chủ trì, ở nơi này, vô số nhân vật nổi tiếng và minh tinh đều giờ cốc, bắt chuyện với nhau.

Rất nhiều người sản xuất và người đầu tư xuất hiện ở trường hợp này, đôi khi là đơn thuần bàn chuyện đầu tư, quyết định một năm kế tiếp mình sẽ đầu tư và phát triển hạng mục điện ảnh gì. Nhưng đối với một vài minh tinh mà nói, đây cũng là một cơ hội cực tốt để bọn họ thông đồng với bên sản xuất, bên đầu tư.

Đối với loại chuyện này, Dung Hù thấy nhưng không thể trách, không nói đời trước, đời này cậu cũng tham gia không ít tiệc tối cùng loại. Nếu bạn muốn tìm kiếm quy tắc ngầm trên loại tiệc tối này, tìm kiếm kim chủ, vậy bạn cứ tùy ý giao lưu; nhưng nếu bạn chỉ đơn thuần muốn tụ hội, vậy cũng thực bình thường.

Lần này đoàn phim «Trang hoa la» tới tham gia tiệc tối, là thuộc về loại sau.

Sau khi Dung Hù vào khách sạn, Lâm Huyền vừa nhắc đầu liền nhìn thấy cậu, trực tiếp kéo cậu qua. Trừ cậu ra, Lưu lão chuẩn bị trao đổi về việc đầu tư bộ điện ảnh tiếp theo với một vị đầu tư nước Mỹ, Tần Trình vốn dĩ cũng muốn đi cùng Dung Hù, ai ngờ lão Hult tiên sinh (cha Clemens) vừa vận nhìn thấy hần, một tay ngăn hần lại: “Ha, Tần, thật lâu không thấy, bộ «Cực hạn» của cậu quay sao rồi, gần đây có thì giờ rảnh không...”

Tiệc tối duy trì liên tục đến rạng sáng một giờ, lục tục có người rời đi. Chờ Dung Hù và Lưu lão chuẩn bị đi, bên kia, Tần Trình còn đang nói chuyện với một đạo diễn nước Anh. Lưu lão không có kiên nhẫn, khoát tay nói: “Không chờ hần, chúng ta tự trở về đi.”

Dung Hù mỉm cười, nói: “Lưu lão, ngài và chị Hoàng đi trước đi, cháu chờ Tần Trình.”

Lưu lão không nghĩ quá nhiều, toàn thế giới đều biết hai người trẻ tuổi này quan hệ tốt, Dung Hù muốn đợi Tần Trình, ông không cần phải ngăn cản.

Lại chờ đại khái hai mươi phút, sau khi khách khứa từ từ thưa thớt, Tần Trình và đạo diễn nước Anh kia chậm cốc uống rượu, rốt cục kết thúc cuộc nói chuyện. Giờ phút này, trong đại sảnh đã không còn được mấy người, Tần Trình quay đầu tìm kiếm một phen, lúc nhìn thấy thiếu niên kia, phút chốc ngơ ngẩn.

Chỉ thấy dưới ánh đèn thủy tinh rực rỡ sáng ngời, thiếu niên tuấn mỹ thanh nhã nhẹ nhàng nâng tay, quơ quơ cốc với mình. Rượu nâu đỏ chậm rãi đọng đưa trong cốc thủy tinh trong suốt, chân cốc mảnh khảnh phụ trợ cho bàn tay kia càng thêm thon dài trắng nõn, Dung Hù nhẹ nhàng cười, sau đó một hơi cạn sạch chút rượu vang cuối cùng trong ly.

Tần Trình thất thần một chốc, nâng bước lên trước, rời đi với thiếu niên nhà mình.

“Hult nói, ông ấy có một bộ phim, muốn tìm anh hợp tác.” Khách sạn này chính là khách sạn mà «Trang hoa la» an bài, sau khi rời khỏi sảnh tiệc, Dung Hù và Tần Trình trực tiếp đi vào thang máy, Tần Trình tiếp tục nói rằng: “Sáu tháng cuối năm sau em có thời gian rảnh không?”

Dung Hù ấn số tầng, kinh ngạc nói: “Chuyện sáu tháng cuối năm sau, hiện nay hần là anh La còn chưa an bài đến. Có điều em nhớ rõ hôm trước anh ấy có nói, hành trình đầu năm sau đều xếp đầy rồi, làm sao vậy?”

Thang máy vững vàng đi lên, giọng nói trầm thấp tao nhã của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên: “Anh muốn cùng em đóng phim của Hult.”

Nghe xong lời này, Dung Hù nhướn mi: “Sáu tháng cuối năm sau... Tần tiên sinh, em không thấy là, đến lúc đó em còn làm vai phụ cho anh.” Dừng một chút, cậu lại suy tư nói: “Có điều phim hai nam chính thì có thể suy xét, bộ phim hai nam chính của James và Hughes năm trước cũng rất kinh điển.”

Nói đến đây, Dung Hù mới nhớ: “Phim của Hult tiên sinh rốt cuộc là phim gì, phải trừ bị lâu như vậy?”

Tần Trình cong môi: “Không nói cho em biết.”

Dung Hù mãnh liệt sừng sốt, cậu quay đầu, tỉ mỉ đánh giá người đàn ông vẻ mặt bình tĩnh bên cạnh. Thật lâu sau, cậu khẽ cười một tiếng: “Có âm mưu, thế mà lại không nói cho em.”

Tần Trình hạ mắt, trấn định nói: “Cơ mật thương nghiệp. Cơ mà muốn nói... cũng không phải là không thể được.”

Dung Hù ý vị sâu xa nở nụ cười: “Có điều kiện ư?”

Hai người cất bước đi ra thang máy, đã cách cửa phòng rất gần, Tần Trình đưa tay kéo kéo cà vạt của mình. Trên khuôn mặt thanh lãnh tuấn lãng không có một chút biểu tình, dù là trong cameras hành lang khách sạn, thì cũng chỉ có thể nhìn thấy vị anh để thế giới ấy về mặt tự nhiên, chỉ đang đi lại bình thường, hoàn toàn không biết, vị Tần tiên sinh nhìn như ra vẻ đạo mạo đó, giờ phút này đang nói lời nói hết sức lưu manh: “Chấp nhận hối lộ, thêm... chấp nhận sắc dụ.”

Tần Trình chậm rãi dừng bước, lúc đứng ở cửa phòng Dung Hù, hần cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn thiếu niên trước mặt, vừa vặn là góc chết cameras, không cách nào quay được biểu tình hiện tại của hắn. Mà ở trong mắt Dung Hù, chỉ thấy người đàn ông đó nhẹ nhàng cong môi, cười nhạt nhìn mình.

Bốn năm trước Tần Trình từng quay một bộ phim điện ảnh, là một bộ phim hành động thương nghiệp. Trong bộ phim đó, hắn đã từng có một cảnh rơi xuống nước chạy trốn, khi hắn từ trong nước nhảy lên, mái tóc bị dòng nước ướt nhẹp dính thành lọn, mềm nhẹ rũ trên gương mặt lạnh lùng tự phụ, hần hơi hơi nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn khán giả ngoài màn hình, cấm dục lạnh lùng.

Cảnh này là cảnh kinh điển của phim đó, bị rất nhiều fan xem như tài liệu cắt nối biên tập video, cắt vô số lần.

Nhưng hôm nay, Dung Hù chứng kiến được, lại là một Tần Trình cấm dục rồi lại khêu gợi. Trong cặp mắt phượng thâm thúy kia cất giấu gió lốc sắp bùng nổ, hương vị hormone nam tính mạnh mẽ tràn ngập giữa mũi cậu, gợi cảm đến độ khiến người ta nhìn không được ngừng thở, gần như có thể làm cho bất cứ người nào không kiềm lòng nổi mà sa vào.

Nhưng mà, Dung Hù lại sờ sờ môi, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Thân là một tra nam, em còn không biết, em có kỹ năng sắc dụ này đó?”

Đồng thời khi nói chuyện, Dung Hù lấy thẻ phòng ra, quét thẻ mở cửa. Cậu lui về phía sau một bước đến gần cửa phòng, hơi hơi nghiêng đầu, sợi tóc mảnh liên từ một bên rũ xuống. Cậu cũng không nói lời nào, chỉ đứng ở trong phòng, mắt mang ý cười nhìn người đàn ông cách một bước.

Lúc Dung Hù nói đến cái từ “tra nam”, hết thảy không khí kiều diễm hầu như đều mất sạch. Tần Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên nhà mình, mày nhíu lại, trong đầu suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, lại làm thế nào cũng không rõ tra nam rốt cuộc là có ý gì.

Dung Hù đứng ở trong cửa phòng, cười nói: “Vào.”

Vốn dĩ Tần Trình tính đêm nay ở trong phòng Dung Hù, hai người bạn có quan hệ tốt hiếm khi gặp mặt, ngủ cùng một phòng không có gì ghê gớm, bị người ta phát hiện cũng có lý do. Nghe xong lời Dung Hù nói, hần theo bản năng nâng bước vào phòng, không để lời Dung Hù nói vừa rồi ở trong lòng.

Áo sơ mi hơi hơi mở ra lộ ra xương quai xanh cao thẳng của người đàn ông, Tần Trình tiến vào trong phòng, chân chính rời khỏi phạm vi quay phim của cameras, một bàn tay hần chống trên vách tường, cúi người xuống, môi mỏng khẽ cong, âm thanh khàn khàn ní non tên người yêu: “Tiểu Hù...”

Nhưng mà ngay sau đó, Dung Hù lại mỉm cười nói: “Loại chuyện sắc dụ này, em làm không được. Nhưng mà em nghĩ, nữ thần quả cam... có lẽ có thể làm mẫu cho em nhỉ?”

Ý cười bên môi ngưng bật.

Gần như theo bản năng, Tần Trình xoay người muốn rời đi, nhưng cổ tay Dung Hù dùng một chút lực, chỉ nghe “cách” một tiếng, cánh cửa đóng lại phía sau hần.

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “^_^”

Thiếu niên cúi người tiến lên, người đàn ông liền lui ra sau. Sau lưng Tần Trình tựa trên ván cửa gỗ lim lạnh như băng, hần cúi đầu nhìn thiếu niên ở trước mặt, liền thấy Dung Hù vươn ngón tay, khẽ cào hần lên, mờ ám vuốt ve. Ánh mắt lập lờ, hơi thở nóng bỏng hấp dẫn từ trong môi thiếu niên chậm rãi phả ra, từng chút một phả lên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của người đàn ông.

Giọng nói kia là thứ Tần Trình thích nhất, nhu hòa ấm áp, như gió mát ngày xuân. Nhất là khi dục vọng nồng nhất, tình đến chỗ sâu gọi tên của mình, âm cuối khẽ nâng, khàn khàn mềm mại, có thể làm cho hần tức khắc lên đỉnh.

Nhưng giờ phút này, Tần Trình lại căn bản không rảnh thưởng thức giọng nói đó, thậm chí khi đối phương hô lên tên của mình, cũng chỉ có thể cứng còng

thân thể, mặc cho đối phương nâng cằm mình, đùa giỡn, sau đó nghe lời nói của đối phương, bắt lực trọn to hai mắt.

“Tần Trình... a đúng, nữ thần quả cam, sắc dụ như thế nào, anh dạy em... có được không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Chương 146

Ánh đèn vàng mờ mờ từ trần nhà chiếu xuống, dát một lớp sa mỏng trên tóc Dung Hù. Đôi mắt trong suốt lấp động dày đặc ý cười, khoảng cách chỉ chưa được mười cm, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả trên làn da Tần Trình, lộ ra sự mờ ám mê người.

Ngón tay thiếu niên nâng cằm hắn, lấy một loại tư thế gần như khiêu khích nhìn hắn.

Nhưng mà, dưới tình huống gần như bị đối phương đùa giỡn đến không thể nhìn được, Tần Trình lại thản nhiên hạ mắt, giọng điệu bình tĩnh hỏi ngược lại: “Tiểu Hù, em đang nói cái gì?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh lãnh không có một chút lay động, giống như hoàn toàn không rõ cái gì là tra nam, vì sao phải sắc dụ, cùng với cái gọi là “nữ thần quả cam” là ai.

Khi Tần Trình rũ mắt nhìn người, vẻ mặt luôn hết sức trấn định lạnh nhạt, mà giờ phút này hắn cũng như thế, lãnh tĩnh tùy ý cho thiếu niên nhà mình nâng cằm mình, mặt không đổi sắc mà phủ định.

Loại tình huống này đã sớm trong dự kiến của Dung Hù. Nếu Tần Trình trực tiếp thừa nhận, thì cậu lại cảm thấy không bình thường, phải nên không biết xấu hổ phủ nhận như thế.

“Anh thật sự không hiểu sao?” Thấp giọng cười nói ra những lời này, Dung Hù móc di động trong túi ra, tùy ý mở weibo, vừa nhập năm chữ “Liên Dung Tranh Từ Hâm”, vừa nói: “Vậy chúng ta có thể nhìn một cái xem, nữ thần quả cam, nhớ rõ tháng trước lúc anh quay phim ở Canada, là có lệch giờ nhĩ. Anh đi vào ngày nào? Hình như là...”

Phút chốc, câu nói ngưng bật.

Dung Hù trọn to hai mắt, không dám tin nhìn màn hình di động của mình, mà lúc này tay trái Tần Trình đã đưa ra sau lưng, yên lặng sờ lên tay nắm cửa. Động tác hắn cực nhẹ đè tay nắm cửa xuống, nhưng ngay lúc hắn mới ấn một chút, lại thấy Dung Hù bỗng nhiên trừng to mắt, nhìn hắn nói từng chữ từng câu: “Anh lại mua năm ngàn bản album?! Tần Trình! Anh cút lại đây cho em!!!”

Động tác lén lút mở cửa tức khắc ngừng lại, dưới tiếng gầm lên giận dữ của người yêu nhà mình, người đàn ông nào đó theo bản năng giơ hai tay lên cao, làm tư thế đầu hàng.

Dung Hù: “...”

Tần Trình: “...”

Dung Hù nhướn mày nhìn hắn, Tần Trình trấn tĩnh tự nhiên buông hai tay xuống: “Rốt cuộc phát sinh chuyện gì, tiểu Hù?”

Từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, Dung Hù cười như không cười nhìn người đàn ông ở trước mắt, cao thấp đánh giá một lúc, nói: “Em thật sự là không ngờ, chỉ trong thời gian tham gia nghi thức khai mạc tối hôm nay, anh còn có thể mua thêm năm nghìn bản album. Nữ thần quả cam, không phải anh vẫn luôn nói chuyện phiếm với vài đạo diễn, người sản xuất sao, ngay lúc đó, mà anh còn có thể mua album, lại đăng lên trên mạng... khoe khoang?!”

Tương đối bất mãn với cái từ “khoe khoang” này, Tần Trình theo phản xạ muốn sửa đúng thành “biểu đạt tình yêu”, nhưng lời vừa đến bên miệng, lại biến thành: “Anh không hiểu em đang nói cái gì, tiểu Hù.”

Chưa thấy quan tài không đổ lệ, chính là nói người này.

Một tay Dung Hù chống trên ván cửa, dồn người đàn ông nào đó ở góc tường. Tuy rằng cậu lùn hơn người đàn ông đó mấy cm, nhưng giờ phút này, Dung Hù lại vững vàng đè áp Tần Trình một đầu, khi cậu nghiêng răng nghiêng lợi cười rộ lên, Tần Trình nhìn qua lãnh tĩnh trấn định, nhưng không hiểu sao dường như có chút không tự tin.

Mà kể tiếp, theo lời thiếu niên nói, sự tự tin của người đàn ông nào đó càng ngày càng không đủ.

“Bao toàn bộ rạp chiếu phim, mời tất cả mọi người xem phim cả ngày, hửm?”

“...”

“DVD mỗi một bộ phim truyền hình và điện ảnh, anh mua ít nhất 500 bản, còn chụp hình lên khoe khoang nữa?”

“...”

“Lần này lập tức mua mười ngàn bản album... a đúng, lại thêm tối hôm nay, tổng cộng mười lăm ngàn bản. Quả cam trắng giàu đẹp của em, anh rất lợi hại nhì.”

“...”

“Fan quyết định tham ban, anh cho năm trăm ngàn. Lần đó «Thất dực» quyền tiền, trực tiếp cho một triệu?”

Chợt nghe cái này, Tần Trình nhú mày, nghiêm túc nói: “Đó là quyền tiền từ thiện.” Ngụ ý là, cái này không phải là tiêu tiền lung tung, cái này là tiêu tiền có đạo lý.

Chân mày Dung Hù cau lại: “Cho nên, nữ thần quả cam của em, thừa nhận à? Có phải anh còn muốn được khen không?” Bỗng nhiên nghĩ đến một cái weibo nhìn thấy trước đây của đối phương, Dung Hù cười nhẹ nói: “Có phải muốn hôn hôn muốn ôm ôm còn muốn giờ cao cao không?”

Tần Trình: “...”

Những lời này là Tần Trình học của fan, hẳn thường xuyên nhìn thấy fan nói trên mạng là “muốn Dung Dung hôn hôn ôm ôm giờ cao cao”, cho nên không quá vài ngày, Liên Dung Tranh Từ Hâm cũng đăng weibo, thuận miệng liền nói hôn hôn ôm ôm giờ cao cao, không ngờ thế mà lại bị Dung Hù nhớ kỹ.

Nhìn dáng vẻ mặt than lãnh tĩnh của người đàn ông, trong lòng Dung Hù thấy buồn cười, nhưng ở mặt ngoài vẫn làm bộ nổi giận. Cậu nhìn lướt qua từ trên xuống dưới, đùa giỡn: “Cho nên nói, hiện tại không cần hôn hôn ôm ôm giờ cao cao hả? Em thấy anh ở trên mạng nói rất đương nhiên mà...”

“Muốn hôn hôn, muốn ôm ôm, muốn giờ cao cao.”

Chợt nghe những lời này, Dung Hù sùng sốt, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tần Trình ánh mắt thâm thúy nhìn mình, nghiêm nghiêm túc túc lặp lại: “Tiểu Hù, anh muốn hôn hôn ôm ôm giờ cao cao.”

Giọng nói khàn khàn kêu gọi giống như vang lên bên tai, trái tim Dung Hù mãnh liệt run lên, một lát sau, cậu cười nhạt nói: “Tần tiên sinh, anh triệt để không cần mặt mũi nhì. Vậy hiện tại anh đã thừa nhận, chúng ta liền tán gẫu dẫu dẫu hoang một chút, quân tử tiêu tiền, có đạo lý như thế nào nhé. Có biết sai chưa?”

Tần Trình hỏi lại: “Tiểu Hù, anh có cái gì sai?”

Không ngờ đối phương lại hỏi như vậy, Dung Hù suy tư một chút: “Anh tiêu tiền lung tung.”

Ai ngờ Tần Trình nói: “Anh không có tiêu tiền lung tung.”

Dung Hù lập tức trừng mắt: “Mười lăm ngàn bản album, đây không phải là tiêu tiền lung tung chắc?”

“Tiền của anh chính là tiền của em.” Về mặt Tần Trình nghiêm túc.

Dung Hù không khỏi nở nụ cười: “Sao đột nhiên nói vậy?”

Tần Trình nghiêm túc biện chứng: “Anh mua chính là album của em, anh tiêu tiền mua, tiền lời em đạt được cũng nhiều hơn.”

Nhưng cái biện chứng này căn bản không thành lập ở chỗ Dung Hù: “Em chỉ đạt được một phần lợi nhuận, phần lớn tiền lời vẫn là tiêu hao trên chi phí, còn có một ít là của công ty.”

Tần Trình bưng bình đại ngộ nói: “Anh có cổ phần công ty, tiểu Hù, chúng ta lại kiểm lời.”

Dung Hù: “Toán học của em không phải là thầy thế dục dạy!!!”

Loại trình độ hãm hại lừa gạt này căn bản không lừa nổi Dung Hù, Tần Trình hạ mắt, không nói gì nữa. Dung Hù cũng không nóng nảy, vẫn mỉm cười nhìn đối phương, nhưng mà chậm rãi, lại thấy Tần Trình giờ ngón tay lên, nhẹ nhàng thả lỏng cổ áo sơ mi vốn đã rộng mở.

Cổ áo sơ mi màu trắng mờ càng lớn, ánh sáng mờ mờ từ góc nghiêng phía trên chiếu qua, đổ xuống một cái bóng nhân nhật trên làn da. Ngón tay thon dài hệt như bạch ngọc, nhẹ nhàng đặt trên xương quai xanh của mình, khi ngón tay kia hơi hơi nhúc nhích, Dung Hù không tự chủ được mà đưa ánh mắt qua, nhìn thấy ngón tay tí mi vuốt ve trên làn da.

Tần Trình chậm rãi cúi người xuống, dừng lại bên tai Dung Hù, giọng hân giống như thở dài, mang theo hương vị khàn khàn trưởng thành: “Trở lại chủ đề lúc đầu... tiểu Hù, nữ thần quả cam dạy em làm tình, được không?”

Trong đầu bỗng nhiên thoáng qua suy nghĩ “hắn muốn nói sang chuyện khác, quá đáng không thể để cho hắn tiếp tục”, Dung Hù nhanh chóng ngắt đầu,

nhưng còn chưa mở miệng, đã thấy Tần Trình vươn tay vén lọn tóc mỏng trên trán ra sau đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cậu.

Khuôn mặt lạnh lùng tao nhã kia bị ánh đèn vàng ấm chiếu rọi, khoảng cách quá gần khiến Dung Hù gần như có thể thấy rõ lông tơ nhỏ bé trên mặt đối phương. Tần Trình hơi nâng cằm lên, ngón tay nhích xuống, chỉ nghe sau vài tiếng “lạch cạch” liên tục, cúc áo sơ mi bị chính hần thô bạo cởi bỏ, lộ ra làn da trắng phẳng.

“Tiểu Hù...”

Giọng nói trầm thấp từ tính nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng, xen lẫn một chút ý cười như có như không.

Thân thể Dung Hù đột nhiên run lên, nhìn ánh mắt sâu thẳm tối đen của người đàn ông, cậu theo bản năng muốn mở miệng ngăn cản đối phương, nhưng yết hầu lại vô cùng khô khốc, gì cũng nói không nên lời.

Tần Trình nghiêng đầu, ghé vào bên cạnh cổ Dung Hù, nhẹ nhàng ngửi. Ngón tay hần phủ lên bên kia, vuốt ve làn da trắng nõn của thiếu niên, nhưng môi lại cắn bản không có đụng tới cổ đối phương, mà là cách một khoảng nhỏ không thể thấy, phả ra hơi nóng.

Dung Hù dường như có thể cảm giác người đàn ông đó đang hôn lên cổ mình, nhưng lại giống như không có, chỉ có hô hấp ấm áp từng chút một phả lên cần cổ mẫn cảm của cậu, khiến hai chân cậu mềm nhũn, bị Tần Trình ôm cổ.

Ngay sau đó, nụ hôn nóng bỏng ngăn chặn môi Dung Hù, hai người đều nhắm mắt lại, đắm chìm hôn đối phương.

Người đàn ông ngựa quen đường cũ cay mờ kể rằng thiếu niên, luôn vào bên trong, đầu lưỡi thô ráp nhanh chóng liếm lấp khoang miệng đối phương, mà xát vách tường mẫn cảm. Giữa mũi Dung Hù không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ dễ nghe, một tay Tần Trình ôm chặt thiếu niên nhà mình, găt gao ấn cậu vào trong ngực mình.

Tần Trình điên cuồng cướp lấy nước bọt ngọt ngào, Dung Hù chỉ cảm thấy tất cả không khí trong phổi đều bị cướp đi, cậu rất muốn dựa vào mũi hô hấp, nhưng giữa mũi lại quanh quẩn một loại mùi rượu nhạt mà thuần hậu. Một chút rượu uống trên tiệc tối, vào thời khắc này rốt cuộc phát huy men say của nó.

Dung Hù giống như quên mất hôn môi như thế nào, hô hấp như thế nào, cậu chỉ có thể ngửa đầu, bị người đàn ông tùy ý tận tình cướp đi không khí. Cảm giác hít thở không thông khiến đầu óc cậu mờ mịt, chỉ có vô tận khoái cảm theo trận hôn cuồng bạo đáng sợ này, theo đầu dây thần kinh, truyền đến chỗ sâu trong linh hồn.

Toàn bộ thế giới không còn những người khác, chỉ có người đàn ông trước mắt, chỉ có đối phương! Hần đang hôn lên linh hồn mình.

Khi Dung Hù cảm thấy mình cũng sắp chết, cái hôn này đột nhiên chấm dứt. Hết thấy xúc cảm trong tích tắc này đạt tới điểm cao nhất, cả người cậu mềm nhũn, ngã xuống trong ngực Tần Trình.

Dung Hù từng ngum từng ngum hô hấp, cảm giác đạt tới đỉnh vừa rồi khiến sắc mặt cậu ửng đỏ, tựa vào trên vai Tần Trình thờ dốc. Một ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng khều cằm cậu lên, Dung Hù nâng mắt, mờ mịt nhìn đối phương.

Chỉ sợ Dung Hù không biết, giờ phút này, Tần Trình nhìn thấy cảnh đẹp như thế nào.

Thiếu niên nói mình không biết sắc dụ, nhưng chỉ cần cậu nhẹ nhàng mỉm cười, đối với Tần Trình mà nói chính là xuân dược cao cấp nhất, khiến hần một chút cũng không thể nhẫn nại. Mà hiện giờ, hai mắt cậu mê ly, trong mắt rung rung, dùng ánh mắt trong suốt như nước nhìn Tần Trình, chỉ liếc mắt một cái, liền khiến Tần Trình trực tiếp cứng, hần không thể lập tức đề thiếu niên ở trên giường, làm chuyện thích làm nhất.

“Em học được cách sắc dụ rồi... tiểu Hù, em làm còn tốt hơn anh nữa.”

Dung Hù dần dần lấy hơi lại, có chút không rõ Tần Trình đang nói gì.

Trên thực tế, Tần Trình chỉ làm động tác hệt như sách giáo khoa. Hần từng quay nhiều phim như vậy, từng hợp tác với nhiều ngôi sao nữ gọi cảm nóng bỏng như vậy, nên sắc dụ như thế nào, chỉ nhắm mắt một cái, là có thể có vô số loại hình thức.

Nhưng mà, những cái đó chỉ là lý luận, trên thao tác thực tế, thiếu niên của hần căn bản không cần làm những cái đó, hiện tại đã đủ để làm hần điên cuồng.

Trực tiếp ôm lấy thiếu niên còn hơi nhũn chân, Tần Trình đi nhanh về hướng phòng ngủ. Tần Trình không có bật đèn, hần nhẹ nhàng đặt người yêu của mình ở bên giường, sau đó đi đến bên cửa sổ, bỗng nhiên kéo rèm ra.

Trong phút chốc, ánh trăng trong treo xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, chiếu vào trong phòng. Phóng mắt nhìn lại, chỉ có dòng sông Spree chậm rãi chảy xuôi, khách sạn này nằm ở vùng ngoại thành tọa lạc tại tầng cao nhất của thành phố, nhìn xuống mặt đất tối đen.

Nương theo ánh trăng, trong phòng ngủ rất cuộc có một chút ánh sáng, nhưng Dung Hù vẫn không thấy rõ mặt Tần Trình. Cậu nhìn người đàn ông đó đi từng bước một đến trước mặt mình, quỳ một gối, nhẹ nhàng hôn ngón tay cậu, sau đó giọng nói thấp thuận vang lên: “Tối hôm nay, tiểu Hù, anh phục vụ cho em.”

Một buổi tối kế tiếp, lần đầu tiên Dung Hù biết, cái gì là sắc dụ thuộc về Tần Trình.

Cái loại hormone nam tính lạnh băng mạnh mẽ ấy tràn ngập trong cả căn phòng, không có một chút xinh đẹp quyến rũ thuộc về nữ tính, nhưng sự gọi cảm của Tần Trình lại làm cho người ta nhìn không được mà say mê.

Nụ hôn vụn vặt tỉ mỉ rơi vào giữa ngón tay thiếu niên, sau đó thuận theo đốt ngón tay thon gầy, hướng đi lên.

Dung Hù ngồi ở bên giường, từ góc độ của cậu, cúi đầu xuống dưới, liền có thể nhìn thấy cái mũi cao thẳng như gọt của Tần Trình. Người đàn ông ấy nhắm hai mắt, nghiêm túc hôn ngón tay cậu, sau đó hôn đến cổ tay nắm cầm, Dung Hù không tự chủ được hừ nhẹ một tiếng, Tần Trình nâng người lên, trịnh trọng nhìn cậu chăm chú.

Hai mắt Dung Hù có chút rung động, hai người đều không nói gì, Tần Trình từ từ đặt thiếu niên của mình ở trên giường.

Tiểu Hù, giao cho anh.

Cổ họng Dung Hù khô khốc, thật lâu sau, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Động tác Tần Trình thuần thục cởi cả vạt Dung Hù ra, quần trước mắt Dung Hù. Thế giới vào thời khắc này triệt để rơi vào bóng tối, ngay cả ánh trăng cũng không có, Dung Hù nằm ở trên giường, dường như nghe thấy bên cạnh tai phải có một trận hô hấp nhẹ nhàng.

Tần..... Tần Trình?

Sau một chốc, vành tai bị ngâm vào trong miệng toàn bộ, khiến thân thể Dung Hù run lên: A!

Thân thể vốn miễn cảm ở trong bóng tối, trở nên miễn cảm gấp trăm lần. Dung Hù cảm nhận được một cách rõ ràng vành tai của mình đang bị đối phương dùng sức liếm cắn nát vào, khoái cảm nhỏ xíu kia lắng đọng trong bóng đêm, toàn thân cậu run rẩy, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Cúc áo sơ mi dường như bị người ta mở ra, làn da trên ngực cảm nhận được một trận lạnh lẽo, hẳn là tiếp xúc đến không khí.

Da gà nổi hết lên, rõ ràng là thời tiết tháng bảy, trong phòng mở điều hoà, căn bản không tính là lạnh, nhưng Dung Hù vẫn cảm thấy lông tơ mình đều dựng lên.

Hum..... A.....

Người kia còn đang liếm cắn vành tai mình, cảm giác thật là thoải mái, Dung Hù tròn to hai mắt, nhưng thứ nhìn thấy vẫn là một vùng tăm tối. Bỗng nhiên, đầu vú bên phải bị ngón tay nắm lấy, toàn thân Dung Hù nảy lên một cái, âm thanh đột nhiên cất cao.

A a a.....

Sau khi khoái cảm phóng đại gấp trăm lần, lòng bàn tay thô ráp cũng trở nên phá lệ rõ ràng.

Nụ hôn theo vành tai đi xuống, lưu luyến trên cổ thiếu niên, mà giờ phút này Dung Hù đã triệt để rơi vào trong tình dục, hai chân chăm chú khép lại, sướng đến toàn thân run rẩy. Khi đầu lưỡi hôn một bên đầu vú khác, cậu bỗng nhiên lớn tiếng hô hào tên Tần Trình, thế nhưng Tần Trình căn bản không trả lời, chỉ dùng sức cắn.

A a a Tần Trình..... Tần Trình hum..... Tần Trình!

Thế giới giống như chỉ còn lại một mình mình, người đàn ông đó căn bản không nói lời nào, khiến Dung Hù càng cảm nhận được một chút cảm giác thoải mái cảm kị.

Điểm đỏ cứng rắn trên lồng ngực nhô lên, tựa như đợi người đàn ông mút vào, nhưng lần này chỉ cắn qua một lần, người đàn ông liền trực tiếp hướng xuống, lạnh nhạt với nhũ châu đỏ tươi kia, tùy ý bọn chúng càng thêm găng gượng trong không khí.

Cảm giác bị lạnh nhạt này vừa khó chịu vừa dày vò, Dung Hù miệng lớn hô hấp, tay Tần Trình lại nhanh chóng kéo thắt lưng cậu ra, thuần thục cởi quần. Hạ thân thiếu niên đã sớm cao cao đứng vững, chất lỏng trong suốt từ trong lỗ nhỏ không ngừng tràn ra, gần như làm ướt nhẹp đồ lót.

Dung Hù vô thức khép hai chân lại, Tần Trình lại dùng hai tay tách ra. Hai chân bị xếp thành hình chữ M, ở nơi Dung Hù không thấy được, ánh mắt người đàn ông tinh mịch nhìn chăm chú dương vật sạch sẽ của người yêu, sau một chốc, bỗng nhiên nuốt vào trong miệng.

A a a a a a.....

Người đàn ông bắt đầu phun ra nuốt vào, mỗi một lần đều tận lực nuốt đến phần đáy, lại nhả ra đến tận đỉnh đầu. Khoái cảm mãnh liệt từ hạ thể thuận theo đuôi xương cột leo lên, đầu lưỡi thô ráp mỗi lần đều sẽ hung hăng liếm qua đỉnh đầu miễn cảm của thiếu niên, sau đó lại bỗng nhiên nuốt vào cổ họng.

Dung Hù sướng đến nắm chặt ga giường, lớn tiếng hô hào: Tần Trình..... A a a..... Nơi đó hum.....

Sảng khoái..... Hum a.....

Tiếng nước dâm mỹ quanh quần trong phòng, một tay người đàn ông vịn hạ thể thiếu niên, tay kia lại bắt đầu lạng lẽ dò xét xuống dưới. Hai người đã làm rất nhiều lần, hết sức quen thuộc thân thể đối phương, tiểu huyết đã có chút ướt át, ngón tay Tần Trình còn chưa có đi vào, chỉ ma sát cửa huyết thôi, đã có thể cảm giác tiểu huyết đang từng chút từng chút ngọ nguậy.

Ngón tay người đàn ông vuốt ve làn da nhẵn nhụi quanh cửa huyết, trong miệng phun ra nuốt vào tinh cụ cao thẳng của thiếu niên. Dung Hù lớn tiếng rên rỉ, trước người bị nuốt trong một nơi nhỏ hẹp nóng hổi, sau lưng bị người ta không ngừng ma sát trên chọc, cậu thoải mái đến độ nước mắt sắp tràn ra, chỉ có thể cắn chặt răng, nhưng lại không hề được âm thanh.

Um..... a a a ha..... đi vào, đi vào.....

Em sắp không được..... không được.....

Tần..... A a a a a!!!

Ngón tay bỗng nhiên đâm vào tiểu huyết, không chút do dự đặt trên vị trí tuyến tiền liệt. Trong chốc lát, thành ruột điên cuồng nhúc nhích, giống như muốn xoắn nát ngón tay người đàn ông, tinh dịch nóng hổi cũng cùng một lúc bắn ra, toàn bộ bắn vào trong miệng người đàn ông.

Một cái tay vững vàng cắm trong tiểu huyết cao trào, đè trên tuyến tiền liệt, một tay khác lại một phen kéo thiếu niên nhà mình qua, sau đó dùng lực hôn lên.

Giờ phút này Dung Hù còn đắm chìm trong cực hạn khoái cảm, cậu mông lưng hôn Tần Trình, mút vào tinh dịch của chính mình. Mà đồng thời với lúc hôn, ngón tay Tần Trình bắt đầu chuyển động.

Hum..... Hum um.....

Ngón tay bắt chuyển động tác giao hợp, nhanh chóng đút vào trong tiểu huyết. chất lỏng ướt át dính dính theo thời gian dần qua, từ chỗ sâu trong huyết đạo chảy ra, từng chút chảy xuôi xuống, làm ướt nhẹp ngón tay Tần Trình. Dung Hù xụi lơ trên giường, hơi hé môi, tiếng rên rỉ ngọt ngào liền từ trong miệng tràn ra.

A a..... Tần Trình..... nơi đó, nơi đó..... Hum a a a.....

Tiếng nước càng không ngừng vang lên, thế nhưng Tần Trình một mực không hề lên tiếng. Trong cả căn phòng chỉ có giọng của thiếu niên cùng với tiếng nước dâm mỹ, Dung Hù cảm thấy năm giác quan của mình càng biến mất, thị giác không còn, thính giác cũng không còn, chỉ có xúc giác, như điên cuồng kích thích cậu.

Tiểu huyết đã bị xoa đủ mềm mại, đối khát nuốt cắn ngón tay. Tần Trình bỗng nhiên dùng hai tay ôm lưng Dung Hù, xoay cậu lại, Dung Hù liền nửa quỳ trên giường, lồng ngực tựa trên chân. Cậu còn chưa biết rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên, một thứ cực nóng liền luồn vào sau huyết cậu.

A a a a.....

Đầu lưỡi ướt át điên cuồng đút vào trong tiểu huyết, đầu lưỡi càng nóng, càng linh hoạt hơn ngón tay, liếm láp thành ruột nóng hổi, đội lên mỗi một tác huyết thịt bên trong, Dung Hù sướng đến gần như thất thần. Từ khi họ ân ái đến nay, đây là lần đầu tiên thoải mái đến loại tình trạng này.

Chỉ có xúc cảm, bị phóng đại gấp trăm lần, thoải mái đến độ cậu không thể thừa nhận.

Tần..... Hum..... A..... Cùng em..... A a a.....

Nói chuyện với em..... A a.....

Cùng em..... A sáng khoái..... Nơi đó..... Nhanh..... Thật thoải mái.....

Hậu huyết bị người đàn ông im lặng liếm láp, trước người lại bị đối phương bắt lấy không ngừng khuấy động, khoái cảm tựa như thủy triều, một đợt tiếp một đợt đánh tới. Hai mắt bị che dưới cà vạt đã dần dần thất thần, tiểu huyết nóng bỏng cũng kịch liệt nhúc nhích, dường như đang biểu thị một lần cao trào nữa tiến đến.

Ngay một khắc này, đầu lưỡi kia bỗng nhiên từ trong tiểu huyết rút ra, trong bóng tối im ắng, Dung Hù mê ly mờ mịt, không hiểu đến cùng lại xảy ra chuyện gì, nhưng mà một giây sau, một thứ nóng hổi cương cứng liền chống ở sau lưng cậu, bỗng nhiên đâm vào!

A a a a a a.....

Tiểu huyết căn bản là chưa được khuếch trương đầy đủ, nhưng nhiều lần hoan ái đã khiến tiểu huyết mất cảm sớm quen thuộc kích thích của người đàn ông. Dương cụ thô to đâm một cái đến cùng, gát gao chống đỡ trên tuyến tiền liệt của thiếu niên, Dung Hù hét chói tai sắp bắn ra, nhưng Tần Trình lại đè phần đỉnh của cậu, chặn lần xuất tinh này.

Trong giọng nói đã mang theo một chút nghẹn ngào, Dung Hù trầm thấp hô lên lời rên rỉ không có ý nghĩa, cơn thịnh của người đàn ông cắm trong hậu huyết cậu, cũng không hề nhúc nhích, tựa như đang làm quen cái gì đó, lại dường như là đang nhấn nạy cái gì đó.

Cho tới giờ, Tần Trình đều không có phát ra một chút xú âm thanh nào, việc này khiến cho Dung Hù càng thêm mất cảm.

Nhấn nạy một hồi, ngay khi thiếu niên kìm nén không được nâng eo lên, người đàn ông bỗng nhiên bắt đầu cảm rút. Hắn lập tức rút dương cụ ra tận cửa huyết, sau đó bỗng nhiên lại đâm vào, huyết thịt điên cuồng xoắn lấy dương vật nóng hổi, mỗi khi đối phương vọt tới, liền không kịp chờ đợi mà nghênh đón.

Mỗi một mảnh máu thịt đều nhảy căng hoan hô bị côn thịt cứng rắn mở ra, sau đó lại hợp vào. Côn thịt thô ráp ma sát thành ruột dâm đang mẫn cảm, dịch ruột non dính dính trong suốt tựa như vỡ òa, điên cuồng chảy xuôi xuống.

Đến lúc này, Dung Hủ đã thoải mái đến độ nói không ra lời, nước mắt sinh lý làm ướt cả vạt bị mất. Thân thể cậu vốn đã mẫn cảm đến cực hạn, mỗi lần ân ái đều sướng đến sắp chết, mà lần này Tần Trình cố ý che mất cậu, thậm chí còn không nói chuyện với cậu, để cậu chỉ có thể toàn tâm toàn ý cảm nhận khoái cảm truyền đến từ hậu huyết.

Huyết thịt dâm mỹ điểm lệ lần lượt bị mở ra, lại từng lần trống rỗng để côn thịt kia rời đi. Dung Hủ chưa từng trải nghiệm cảm giác sung sướng như vậy, hậu huyết cậu rõ ràng miêu tả hình dạng của thứ đó, gần xanh phía trên đang không ngừng nhảy lên, vạt kia nóng đến độ sắp hòa tan cậu, mà chuyện cậu có thể làm chính là nằm lì ở trên giường, cảm nhận mình bị biến khoái cảm nhấn chìm.

A a..... Sáp.....

Dùng sức..... hum a a.....

Sáng khoái, Tần..... a a a..... dùng sức.....

Cao trào trước đó bị người đàn ông chặn lại, mà lần này, khi côn thịt lại một lần nữa đâm vào, Dung Hủ tròn to hai mắt, cảm thấy mình lại sắp cao trào, nhưng ngón tay người đàn ông đột nhiên đè phần đỉnh của cậu lại, một lần nữa cắt đứt cơn cao trào sắp đến.

Thiếu niên nằm lì ở trên giường, bả vai run rẩy khe khẽ.

Tần Trình vươn tay, ôm eo người yêu, xoay Dung Hủ qua. Côn thịt ở trong hậu huyết xoay 180°, khiến Dung Hủ sướng đến mức nhin không được rên rỉ lên tiếng, thế nhưng lần này cậu hô xong, lại gắt gao cắn môi, nước mắt đã sớm làm ướt cả vạt, giờ phút này từ dưới cả vạt chảy xuống, rơi trên đôi môi hồng nhuận xinh đẹp.

Nước mắt chảy xuôi trên gương mặt thiếu niên, Tần Trình mím chặt bờ môi, dường như nhấn nạy cực điểm, sau đó vươn tay, mở cả vạt ra.

Sau khi cả vạt được mở ra, nước mắt liền như vỡ òa, điên cuồng chảy xuôi xuống từ trong cặp mắt xinh đẹp. Lúc này thiếu niên đã sớm lệ rơi đầy mặt, có nước mắt sinh lý vì quá thoải mái mà sinh ra, cũng có một chút ẩm ướt.

Dung Hủ ngồi ở trên đùi Tần Trình, côn thịt còn cắm trong tiểu huyết phía sau cậu, vừa chảy nước mắt, cậu vừa khàn giọng, hệt như rên rỉ nói: anh..... anh ăn hiếp em..... hum..... Tần Trình, anh ăn hiếp em, anh ăn hiếp em!

Ôm lấy mặt người yêu, Tần Trình nghiêm túc hôn một cái, rót cuộc mờ miệng:..... Anh không có. Trong giọng nói đè nén cảm xúc kinh khủng, nồng đậm dục vọng bị hắn gắt gao đè ép, giống như sắp đến thời khắc giải phóng.

Toàn thân Dung Hủ tê dại, căn bản không nghe ra tình dục bị người đàn ông đè nén, cậu tựa ở trong ngực đối phương, cổ họng khàn khàn nói: anh không nói chuyện với em, anh cố ý không nói chuyện với em, anh còn không cho em bắn, anh cố ý không cho em bắn.

Tần Trình ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên: em đã bắn qua một lần, không thể tùy tiện bắn nữa.

Dung Hủ khàn giọng: anh ăn hiếp em

Tần Trình không lên tiếng.

Dung Hủ nâng mắt lên, lớn tiếng lặp lại: anh ăn hiếp em!

Vậy liền để em biết, cái gì mới là ăn hiếp em.

Một giây sau khi cậu nói phát ra, người đàn ông vịn eo thiếu niên, bỗng nhiên dùng sức đâm lên.

Dung Hủ mở to hai mắt, điên cuồng hô lên tiếng, nhưng mà lần này Tần Trình căn bản không cho cậu một chút xiêu thời gian nghỉ ngơi, côn thịt thô bạo thọt tới chỗ sâu nhất, bởi vì tư thế từ dưới lên, giống như đâm tới nơi chưa từng tới, khiến một luồng chất lỏng nóng bỏng từ trong tràng đạo chảy ra.

Hai tay Dung Hủ khoát lên trên bờ vai Tần Trình, lúc này đã không còn sức lực, chỉ có thể để đối phương nắm cả vòng eo mình, càng không ngừng trên dưới xò xiên. Mỗi lần côn thịt đều cắm đến chỗ sâu nhất, mang ra từng giọt dịch ruột non, sau đó lại hung hăng đâm huyết thịt bị lật ra vào trong.

Tiếng nước dâm mỹ không chịu nổi vang vọng trong phòng, tiếng rên rỉ dâm đang cũng không ngừng vang lên.

Khoái cảm triệt để vỡ tung đại não Dung Hủ, khoái cảm khi bị bị mất vừa rồi vào lúc này còn chưa hoàn toàn biến mất, cậu ngồi trên thân Tần Trình, cảm nhận côn thịt cuồng bạo đâm vào chỗ sâu trong thân thể mình, giống như muốn đâm vào trong lòng, sau đó lại dùng sức rút ra.

Tần Trình, dùng sức..... a a a.....

Em sắp chết..... Thật thoải mái..... Hừm a a a.....

Khoái cảm chất chồng đánh thẳng vào lý trí thiếu niên, cậu nghe thấy người đàn ông dưới thân rớt cuộc nhẹn không được kêu rên ra tiếng, tựa như nhận lấy cổ vũ, Dung Hù cúi người xuống, dùng hết sức hôn lên môi đối phương.

Ở nơi thân thể tương liên, tiếng nước liên tục, cơn thịnh hung hăng đâm vào tiểu huyết, bị thành ruột quấn chặt xoay nghiêng.

Cơn thịnh mỗi một lần đều ma sát qua tuyến tiền liệt sưng đỏ, lại đâm vào chỗ sâu, khoái cảm hết như thủy triều truyền vào trong đầu thiếu niên. Sau lưng đã đút vào mấy trăm lần, dương cụ trước người đã sớm cương cứng đến độ chọt trên bụng người đàn ông, khiến dịch tuyến tiền liệt làm ướt nhẹp phần bụng đối phương.

A a a a a a a..... đến..... A a a.....

Khi cây cơn thịnh kia lại một lần nữa hung hăng đâm vào chỗ sâu, Dung Hù cao giọng rên rỉ, bỗng nhiên, rớt cuộc bắn ra. Trong tiểu huyết nóng hổi, cũng có một luồng chất lỏng cực nóng từ chỗ sâu phun xuống, toàn bộ phun trên đỉnh dương cụ của người đàn ông. Huyết thịt điên cuồng xoắn lại, thân thể Tần Trình run lên, bỗng nhiên bắn ra.

Tinh dịch bắn vào chỗ sâu trong tràng đạo, nhiệt độ nóng hổi kia khiến toàn thân Dung Hù lắc lư một cái, thất thần đặt cảm trên bờ vai Tần Trình, bờ môi nhấp máy, về mặt mờ mịt.

Lần này cao trào kéo dài quá lâu, Tần Trình chăm chú ôm lấy thiếu niên trong ngực, cảm nhận được huyết thịt còn đang co rút cao trào, càng không ngừng đè ép dương vật của mình. Hắn đã sớm tỉnh lại từ trong cao trào, nhưng có lẽ là vì kích thích lần này quá lớn, ánh mắt Dung Hù còn mê ly tiếp tục đắm chìm trong cao trào.

Sau khi thành ruột bạo động rớt cuộc dần dần an ổn xuống, Tần Trình chậm rãi rút ra, toàn bộ tinh dịch hòa với dịch ruột non chảy xuống, thuận theo hai đùi trắng nõn của thiếu niên làm ướt nguyên một khoảng rap giường.

Nhìn dáng vẻ thất thần như cũ của thiếu niên nhà mình, Tần Trình hơi hơi cong môi, ôm eo bé cậu lên, đi về phía phòng tắm. Tận đến khi hắn giúp Dung Hù xử lý sạch sẽ, lại đổi một cái rap giường khác, Dung Hù còn ngây ngốc nhìn phía trước, tầm mắt không có tiêu điểm, giống như vẫn chưa hoàn hồn.

Một lần vừa rồi thật sự là làm quá mức lợi hại, Tần Trình nhìn dáng vẻ thất thần của người yêu, bỗng nhiên liền có chút tự trách. Hắn ôm vòng eo thon gầy của thiếu niên, thấp giọng hô vài tiếng “tiểu Hù”, nhưng Dung Hù đều không trả lời.

Mây hơi hơi nhăn lại, Tần Trình摸摸 một cái trên môi thiếu niên, thấp giọng nói: “Chỉ lần này thôi, không có lần sau.”

Nghe đến câu này, Dung Hù bỗng nhiên thông thả ngẩng đầu, con ngươi cũng chậm rãi có tiêu cự.

Tần Trình khẽ kinh ngạc: “Tiểu Hù?”

Ngay sau đó, Dung Hù trực tiếp xấp tới, chôn khuôn mặt trong ngực hắn. Hoàn toàn không ngờ sau khi đối phương lấy lại tinh thần sẽ là phản ứng như thế, Tần Trình kinh ngạc vừa định hỏi, lại nghe giọng nói khàn khàn nhu hòa rầu rĩ vang lên: “Về sau... về sau thử lại đi, vừa rồi... thực thoải mái.”

Sau ngẩn ngui kinh ngạc, Tần Trình nở nụ cười, càng ôm chặt người yêu nhà mình. Không có làm thêm lần thứ hai, hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ. Dù sao thì một lần vừa rồi cũng đã khiến tận đến lúc đi vào giấc ngủ, hai chân Dung Hù vẫn còn run nhè nhẹ, chỉ cần bị người đàn ông đụng tới, thân thể liền cảm liên khiến cậu không kim lòng nổi mà than khẽ.

Cảm thấy mỹ mãn ôm thiếu niên nhà mình, Tần Trình nhắm mắt lại, rơi vào cảnh trong mơ. Trước khi sắp ngủ hắn còn nghĩ, sinh hoạt tính phúc tương lai của mình hoàn toàn có bảo đảm, tuyệt đối là mỹ mãn hạnh phúc, lại không ngờ rằng hắn mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy thiếu niên đêm qua còn chôn mặt thẹn thùng trong ngực mình, giờ lại cong môi cười lạnh, một bàn tay dịu dàng đánh vào trên mặt hắn.

Tần Trình: “...”

E... EXM?!

Dung Hù hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Nữ thần quả cam, anh còn chưa nói, đối với hành vi phá sản của anh, anh có giải thích gì?”

Đã làm thành như thế, sao còn nhớ rõ vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 147

Chính cái gọi là tránh được mừng một, không tránh được mười lăm.

Sau khi Dung Hù nói ra cái câu “có giải thích gì”, Tần Trình không nói hai lời, bình tĩnh moi ví tiền của mình ra, nhét vào trong tay thiếu niên nhà mình. Trên khuôn mặt tuần mỹ là bộ dạng chính khí凛凛, Tần Trình hạ mắt, giọng điệu nghiêm túc nói rằng: “Kính đáng cả đời cho sự nghiệp từ thiện, là theo đuổi suốt đời của anh.”

Tốc độ đổi sắc mặt của hắn nhanh đến mức có hơi kinh người, ngay cả Dung Hù còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy cái mặt vô tư “anh không kính đáng, ai đi kính đáng” ấy.

Sờ ví tiền trong tay, Dung Hù dùng tấm chăn mỏng manh bọc mình lại, ngồi dậy ở trên giường. Cậu như có điều suy nghĩ mà đánh giá ví tiền, ngẫu nhiên lại ngẩng đầu nhìn người trước mặt, một lát sau, khoe môi nhếch lên: “Chuẩn bị cùng em mở một cái quỹ từ thiện hả?”

Tần Trình khe khẽ thở dài một tiếng, vươn tay ôm lấy thiếu niên nhà mình. Hắn cách chắn ôm người vào trong ngực, giọng nói trầm thấp: “Tiểu Hù, anh vốn đã có quyết định này, anh ra mắt nhiều năm, quả thật cũng nên làm chút gì đó cho xã hội.”

Dung Hù nằm ở trong lòng ngực ấm áp, cười tủm tỉm nhướn mày: “Tiếp tục.”

Khỏe miệng Tần Trình cứng đờ, ráng tiếp tục nói: “Thành tựu càng lớn, trách nhiệm càng lớn, tiểu Hù, chúng ta thành lập quỹ từ thiện đi.” Lời mới vừa nói xong, hô hấp của hắn liền khựng lại: bởi vì Dung Hù đột nhiên vươn tay, trực tiếp nắm mũi hắn.

Tần Trình: “...”

Dung Hù nhẹ nhàng cười: “Chuyện về sau lát nữa lại nói, còn chưa nói, nữ thần quả cam trắng giàu đẹp của em, chuyện tiêu tiền lung tung nói thế nào đây?”

Tần Trình: “... Chuyện cũ như mây. Tiểu Hù, anh cảm thấy quỹ từ thiện hẳn là...”

Dung Hù thấp giọng ho khan một tiếng, người đàn ông nào đó lập tức cảm thấy ấm áp, thành thành thật thật ôm người yêu của mình, mặt không đổi sắc tim không nhảy loạn, vĩnh viễn là bộ dạng trấn tĩnh thông dong, nhưng không ai biết giờ phút này giấu bên dưới gương mặt lạnh nhạt đó rốt cuộc là dạng tâm tình gì.

Dung Hù không nói lời nào, Tần Trình cũng không nói lời nào. Dung Hù cẩn thận đánh giá hắn hồi lâu, chỉ thấy Tần Trình cũng không có một chút động dung, vẫn hết sức bình tĩnh, hoàn toàn không hề lộ tẩy. Thật lâu sau, cậu nặng nề buông tiếng thở dài, nói: “Đôi khi em hoàn toàn không biết, anh đang suy nghĩ gì.”

Tần Trình hơi hơi nhú mày, mở miệng giải thích: “Tiểu Hù...”

“Có điều, mới đầu lúc nhìn thấy... biểu hiện của anh ở trên mạng, em quả thật cảm thấy rất kinh ngạc.” Nghĩ vậy, Dung Hù ngẩng đầu, hỏi: “Di Tần biết con người thật của anh, là loại phong cách này không?”

Bên tai dần dần đỏ lên, ở mặt ngoài lại vẫn lãnh đạm bình tĩnh như trước, giọng điệu Tần Trình trấn định đáp: “Không biết.”

Dung Hù cười: “Vậy cũng chỉ có em biết à?”

Loại chuyện tình thần phân liệt ở trên mạng thật sự có chút dọa người, Tần Trình dùng diễn xuất vô cùng tốt che lấp xấu hổ giờ phút này, gật gật đầu. Nhưng mà hắn trăm triệu lần không ngờ được, đầu của hắn vừa mới gật xuống, trên môi liền đột nhiên nóng lên. Hai mắt mãnh liệt tròn to, khi hắn thấy rõ cảnh tượng trước mặt, đã thấy thiếu niên tuần tú xinh đẹp ấy cười cong mắt, nghiêm nghiêm túc túc nói rằng: “Thật tốt, anh chỉ thuộc về một mình em”

Tất cả ngưng đọng bị đè nén dưới biểu tượng bình tĩnh vào giờ phút này bùng nổ toàn bộ, ngay cả hai má cũng có chút đỏ lên, Tần Trình nhanh chóng xoay mặt qua một bên, qua hồi lâu, mới giọng điệu trầm thấp hỏi đáp: “... Ừm”

“Phụt.”

Chợt nghe âm thanh này, người đàn ông theo bản năng quay đầu. Nhưng mà ngay tại giây tiếp theo, khuôn mặt thanh tú của thiếu niên lại đột nhiên tới gần, trán tựa vào, hô hấp nhẹ nhàng phả ra trên mặt đối phương, hai mắt Tần Trình khẽ mở, Dung Hù lại dần dần thu lại tươi cười.

Khoảng cách gần đến không thể gần hơn, trong ánh mắt trong suốt sáng ngời phản chiếu bản thân đang giật mình.

Chỉ nghe một tiếng thở dài mỏng manh vang lên bên tai, xen lẫn một chút bất đắc dĩ và cứng chiều, Dung Hù nhẹ giọng mở miệng: “Ngốc không hà.”

Oanh!

Toàn bộ vành tai đều nóng lên, Tần Trình nhếch môi, vươn tay đẩy thiếu niên tới gần mình ra. Dung Hù lại cười càng nhu hòa hơn vài phần, cậu hạ mắt, bất đắc dĩ lắc đầu: “Kỳ thật em biết, đối với anh mà nói, số tiền đó chỉ là tiền tiêu vặt, em cũng không tính toán ngăn cản anh tiêu nhiều tiền như vậy. Chẳng qua... Tần tiên sinh, anh cảm thấy lúc anh tiêu số tiền đó, vui vẻ không?”

Giờ phút này người đàn ông đã sớm đỏ bừng toàn bộ lỗ tai, khóe môi hần khê nhếch: “Ừm.”

Dung Hù mỉm cười: “Được, vậy em liền không ngăn cản anh.”

“Cái gì?”

Dung Hù nghiêng đầu: “Em nói, em không ngăn cản anh. Mỗi người đều có sở thích của mình, nếu anh cảm thấy như vậy anh sẽ vui vẻ, em cũng không có ý ngăn cản.”

Dung Hù không phải người tiết kiệm quá mức, nếu tiêu những số tiền đó có thể mua được vui vẻ, vậy sao mà không làm? Hơn nữa cậu biết, người đàn ông đó cũng không phải cố ý phá của, chẳng hạn như cố ý đua đòi, mà hần mua album, DVD của mình, là bởi vì hần thích, muốn trả giá cho mình, vậy thì dùng phương thức gì, hoàn toàn là do đối phương quyết định.

Huống chi, hai ngày trước Dung Hù lặng lẽ tính hết toàn bộ những thứ mà Liên Dung Tranh Từ Hãm khoe ra trên mạng thành tiền, tổng cộng lại cũng bất quá chỉ ba bốn triệu.

Ba bốn triệu đối với người bình thường mà nói đã là phá của đến vô cực hạn, nhưng người đàn ông vô sĩ này, một bộ phim có thể kiếm hơn chín số, vừa so sánh như thế, liền tương đương với một người tiền lương mười ngàn, muốn xài ba bốn trăm để... ặc, theo đuổi thần tượng. So sánh như vậy, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, là lẽ đương nhiên.

Huống chi, người này rất vui vẻ.

Mà cung chiều người này, với cậu mà nói, cũng rất vui vẻ.

Nghĩ như thế, Dung Hù liền thông suốt. Trước khi thật sự triệt để ngã bài, cậu có từng nghĩ, có khả năng mình sẽ nhịn không được đi răn dạy Tần Trình, sao lại tiêu tiền lung tung như vậy. Nhưng mà khi cậu chân chính đối mặt với đối phương, tâm địa cứng rắn hơn nữa cũng phải mềm nhũn xuống.

Hoặc có lẽ là bởi vì yêu người này, mới có thể cung chiều hần như vậy.

Về mặt thiếu niên thay đổi, toàn bộ đều nằm trong mắt Tần Trình. Hần nhìn thấy sắc mặt thiếu niên nhà hần từ bàng hoàng do dự trước đó, cho tới bây giờ kiên định bình thản, cặp mắt bị ánh nắng chiếu rọi lẳng đọng điểm sáng như sao trời, dùng giọng điệu bao dung nói với mình ——

Anh vui vẻ là được.

May mắn bao nhiêu, người dịu dàng như thế, chính là người yêu của hần.

Sau khi nhắm mắt, Tần Trình cong môi, cười nhạt kéo người yêu vào trong lòng. Giữa trưa còn phải gấp nhóm Luru lão, đi tham gia lần đầu «Trang hoa la» công chiếu trên liên hoan phim Berlin, cho nên hai người liền nhanh chóng rời giường.

Đêm qua dường như làm thật sự hơi quá mức, rõ ràng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, khi Dung Hù xuống giường, dưới chân vẫn mềm nhũn, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất. Tư thế đi đường cũng thoáng có một chút không được tự nhiên, chẳng qua sau khi tận lực chú ý, thì vẫn có thể giả vờ được.

Tần Trình hạ mắt buộc cà vạt cho Dung Hù, Dung Hù liền ngẩng đầu buộc cà vạt cho hần.

Ánh nắng từ cửa sổ phản chiếu xuống, thời gian yên tĩnh mà lại tốt đẹp.

Chờ trước khi thật sự sắp ra cửa, Dung Hù thuận miệng nói một câu: “Chờ buổi tối, chúng ta lại cẩn thận nói chuyện, xem quỹ từ thiện chuẩn bị vận hành như thế nào.” Nói xong, Dung Hù liền định mở cửa, nhưng một cánh tay thon gầy hữu lực lại ôm lấy eo cậu.

Hơi thở ấm áp từ từ phả vào bên tai thiếu niên, chỉ nghe một giọng nói từ tính chậm rãi vang lên: “Tiểu Hù, vừa rồi anh lừa em. . .”

Động tác mở cửa phút chốc dừng lại, Dung Hù quay đầu, ý vị sâu xa nở nụ cười: “Sao?”

Tần Trình thành thật giải thích: “Anh cảm thấy vào lúc đó nên giả vờ yếu thế, cho nên hơi diễn một chút.”

Ai ngờ sau khi nói những lời này, Dung Hù trực tiếp dịu dàng vỗ một bàn tay qua. Ngón tay cực kỳ mềm nhẹ phất qua khuôn mặt người đàn ông, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Trình, thiếu niên nghĩa chính ngôn từ yêu cầu: “Lần sau không cho nói ra biết chưa? Anh không nói ra, thì cái này gọi là tình thú, nếu anh nói ra...” ý cười bên môi càng xán lạn hơn vài phần, “Tần tiên sinh, đêm nay quý sâu riêng.”

Tần tiên sinh không hiểu tình thú lập tức hiểu ra, vui mừng quá đổi: “Được!”

Dung Hù bất đắc dĩ cười nói: “Quý sâu riêng còn vui vẻ như vậy làm gì?”

Tần Trình bình tĩnh cup mắt, trước khi mở cửa, ôm thiếu niên nhà mình, nắm chặt thời gian ăn xén ăn bớt.

Quý sâu riêng không nên vui vẻ, nhưng mà có một người yêu dịu dàng đáng yêu như vậy, hần đương nhiên phải vui vẻ.

Khi Luru lão và Hoàng Lô nhìn thấy Tần Trình từ phòng Dung Hù đi ra, cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng giống như trước đó đã nói, hai người cũng không cảm thấy quá dị thường, bạn tốt thật lâu không gặp, ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm, thậm chí ngủ chung, không có gì ghê gớm.

Thế giới này đã sớm thông qua luật hôn nhân đồng tính, nhưng mọi người còn chưa có chân chính gộp chung tình cảm giữa đồng tính cùng với tình yêu. Nếu lúc này là Hoàng Lô và Dung Hù ngủ chung, đây tuyệt đối là tin tức lớn, khẳng định Luru lão sẽ hoảng sợ nói: “Hai người ở bên nhau từ hồi nào vậy?!”

Nhưng nếu đổi thành hai mình tính nam hoặc là hai mình tính nữ, phần lớn đều không có khả năng lập tức liên tưởng đến việc “hai người kia đang yêu đương”, ngược lại sẽ cảm thấy “quan hệ của họ thật tốt”.

Luru lão là triết đề không hiểu sai, Hoàng Lô thì lại nhìn Dung Hù và Tần Trình thêm vài lần. Rõ ràng giờ phút này bộ phận phía sau còn cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng diễn xuất cao siêu khiến Dung Hù không chút nào lộ tẩy, vì thế Hoàng Lô cũng chỉ là nhìn nhìn, liếc dè đi tầm mắt.

Giữa trưa cùng ngày sau khi cơm nước xong, buổi chiều chính là nghỉ thức chiều «Trang hoa la». Nhân viên đoàn phim đều tập trung đến hội trường, mặt đối mặt giao lưu một phen với khán giả, sau đó liền là thời gian nghỉ ngơi hiếm có.

Giải Kim Hùng Berlin còn ba ngày nữa mới có thể bắt đầu, Luru lão liền cho mọi người nghỉ, để mọi người tùy tiện vui chơi ở Berlin một chút. Hoàng Lô cười hỏi: “Chỉ có thể ở Berlin? Không thể đi nơi khác à?”

Luru lão nghĩ nghĩ: “Nhớ rõ giải Kim Hùng phải về là được, với lại đừng làm ra tin tức gì, bây giờ là thời khắc quan trọng.”

Lời này tương đương là đang nói: muốn đi chỗ nào chơi đều tùy tiện, nhớ an phận chút!

Vì thế, sau hôm liên hoan phim Berlin, Dung Hù và Tần Trình đến nhà hát Forest Valdny, xen lẫn trong hơn hai mươi ngàn người, tham gia liên hoan âm nhạc Forest nổi tiếng Berlin. Sau khi vở trang đầy đủ, hai người vẫn không tránh khỏi bị nhận ra, chỉ đành kí tên cho đối phương.

Toàn bộ hiện trường liên hoan âm nhạc, tất cả mọi người rơi vào một loại không khí cuồng nhiệt. Dung Hù là cô nhi, cũng chưa từng nghe qua nhạc cổ điển, vì thế Tần Trình vẫn luôn thấp giọng kể một ít chuyện ở phương diện nhạc cổ điển cho cậu nghe.

Sau liên hoan âm nhạc Forest, hai người lại đi dạo vài quốc gia gần nước Đức. Mà lúc này, một ít ảnh chụp trên liên hoan âm nhạc Forest đã được dân mạng đăng lên twitter và weibo. Tự nhiên là có cư dân mạng tò mò, nhìn thấy Tần Trình và Dung Hù trên liên hoan âm nhạc Forest, một ngày sau liên hoan âm nhạc, hai người đều lên hot search.

[Quan hệ giữa Tần thần và Dung Dung hình như rất tốt đó OVO]

[A, hai nam thần của mì là bạn tốt $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$ há há há, thật vui về $\sim$]

[Bạn tốt, bạn gay tốt 233333 tôi cảm thấy Dung Dung và Tần thần hẳn là vì liên hoan phim Berlin đó, đoàn phim «Trang hoa la» đều đi tham gia liên hoan, cho nên có khả năng là hai người bọn họ gặp được nhau.]

[Ngao ngao ngao ngao ngao, thanh thiên trên đầu Trình Dung, Trình Dung ngọt ngọt ngọt ~ thiệt nhiều đường, mau tới ăn ~!!!]

Cộng đồng mạng Hoa Hạ thậm chí là toàn cộng đồng mạng thế giới, đều có rất nhiều fan đang nghị luận chuyện Dung Hù và Tần Trình. Thường xuyên sẽ có người qua đường chụp được hành tung hai người, có khi ở Paris, có khi ở La Mã, hai người đều là du lịch đơn giản, bị fan nhận ra liền ký cái tên cho người ta.

La Chấn Đào và La Thiên vẫn cho rằng Dung Hù và Tần Trình là bạn rất tốt, cho nên sau khi biết được tình huống này, cũng không nói thêm gì, chỉ dặn dò Dung Hù phải cẩn thận an toàn.

Mà khi Từ Tấn nhìn thấy tình huống này, hẳn lại lập tức gọi điện thoại cho Tần Trình, mở miệng liền hỏi: “... Thật sự thành rồi hả?”

Hai người đã sớm yêu đương, Tần Trình vẫn chưa nói với người đại diện của mình, nhưng cũng không cố ý giấu diếm, cho nên Từ Tấn đã sớm phát giác một chút manh mối.

Lúc hẳn gọi điện thoại đến, Dung Hù và Tần Trình đang đi thăm một tòa thành cổ. Tòa thành cổ này mở cửa với người ngoài, nhưng du khách tương đối ít, ở nơi không xa, thiếu niên tuổi nhỏ nhơ nhỡ đùa, ánh mắt nghiêm túc quan sát một pho tượng hùng sư. Nghe thấy tiếng Tần Trình và Từ Tấn nói chuyện, cậu quay đầu, mỉm cười vẫy vẫy tay.

Ánh nắng ấm áp, gió mát phơ phất, cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ.

Tần Trình nhìn hồi lâu, thấp giọng trả lời người đại diện của mình: “Ừm, thành rồi.”

Từ Tấn cạ lời: “... Tần đại thiếu gia, ngài cũng quá huênh hoang rồi. Còn đi du lịch, ngài đây là muốn công khai hả?”

Tần Trình thần nhiên nói: “Không phải bọn họ cảm thấy tôi với em ấy là bạn tốt sao?”

Từ Tấn: “... Ha?”

Tần Trình trấn định nói rằng: “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, chúng tôi biểu hiện cố ý lảng tránh, ngược lại bọn họ sẽ cảm thấy tận lực. Như bây giờ, không phải là rất tốt sao?”

Nghe xong lời này, Từ Tấn vô cùng muốn phản bác, nhưng hần há miệng, lại phát hiện lời người đàn ông nào đó nói thế mà lại là sự thật.

Hai người họ lần này huênh hoang du lịch châu Âu, trên cộng đồng mạng Hoa Hạ đã nghị luận sôi nổi. Nhưng mà không có một ai cảm thấy đây là tuần trăng mật giữa người yêu, ngay cả fan CP cũng chỉ há mồm ăn đường, nếu thật sự hỏi bọn họ, có lẽ sẽ có người nói thầm trong lòng rằng: “Có thể là đang PR, gần đây không phải là «Trang hoa la» bắt đầu lấy giải sao? Vừa lúc Tần thân và Dung Dung quan hệ tốt, liền một bên du lịch, một bên tuyên truyền cho phim, thật tốt mà.”

Cái gọi là dưới đèn thì tối, cũng chính là như thế.

Ba ngày sau, hai người chấm dứt lễ hành, trở lại Berlin. Ngay cả Lưu lão cũng cảm thấy bọn họ đang giúp điện ảnh tuyên truyền, khen bọn họ một trận. Giải Kim Hùng tới đúng hạn, Dung Hù không phải là lần đầu tiên tham gia giải thưởng lớn, nhưng lần này cậu không nhận được bất cứ đề cử nào.

Cuối cùng, ngoại trừ giải thưởng kỹ thuật, «Trang hoa la» còn đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất và giải ảnh đế.

Khi Tần Trình đứng trên sân khấu, nói ra cảm nghĩ nhận giải, Dung Hù liền ngồi ở dưới sân khấu, cười vỗ tay cho hắn. Ánh mắt toàn thể giới đều tập trung trên người đàn ông đó, mà sau khi nói xong diễn văn nhận giải, Tần Trình lại cầm cúp, khẽ cong môi, nhìn về phía thiếu niên kia.

Toàn thể giới đều nhìn anh, còn anh lại nhìn em.

Mùa giải thưởng thuộc về «Trang hoa la» đã đến, hai năm nay Tần Trình quay rất nhiều phim, nhưng chỉ có «Trang hoa la» và bộ «Cực hạn» đang quay không phải là phim thương nghiệp chính thống, có thể giúp hắn đoạt giải. Bởi vậy, đối với hắn mà nói, một năm kế tiếp lại là một năm truy đuổi giải thưởng, còn đối với Dung Hù mà nói, càng là một năm cậu đi ra thế giới.

Ngày 28 tháng 7 năm 2045, Dung Hù ngồi máy bay đến Mỹ, Tần Trình thì bay đến Canada, trở lại đoàn phim «Cực hạn», tiếp tục quay phim. Ngày 29 tháng 7, tại rạp hát lớn Hoa Hạ Hollywood, «Ba nghìn hai trăm dặm» chính thức khởi chiếu!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Chương 148

Lễ công chiếu «Ba nghìn hai trăm dặm», đồng bộ trực tiếp trên toàn cầu.

Để ứng phó phóng viên truyền thông nhân số đông đảo, toàn bộ tầng một rạp hát Hollywood Hoa Hạ đều an bài cho truyền thông ngồi, tận đến tầng hai mới có người bình thường ngồi.

Từ tháng trước, bộ phim điện ảnh hao tổn của cái thật lớn này đã đạt được vài giải thưởng lớn trên liên hoan phim Luân Đôn, bao gồm hiệu quả thị giác xuất sắc nhất, phim hành động xuất sắc nhất. Sau liên hoan, vô số fan điện ảnh từng xem phim cho ra đánh giá cực cao đối với bộ phim này ở trên mạng, rất nhiều nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp cũng gửi bản thảo cho tạp chí, viết bình luận điện ảnh cho bộ phim này.

Cư dân mạng cho điểm, 9.7!

Người chuyên nghiệp cho điểm, 8.6!

8.6 điểm đối với những phim trước đây của Dung Hù mà nói, kỳ thật cũng không tính là cao. Danh tiếng khán giả của «Ba nghìn hai trăm dặm» vô cùng tốt, nhưng nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp lại hơi có chút phê bình kín đáo, rất nhiều nhà phê bình điện ảnh đều không chút khách khí tiến hành phê bình bộ phim này.

Nhưng mà, Dung Hù rất ít khi nhận được điểm chuyên nghiệp thấp như vậy, nhưng đối với đạo diễn Clemens mà nói, trong mười mấy năm kiếp sống đạo diễn của hắn, đây lại là điểm số cao nhất!

Mọi người đều biết, Clemens Hult là một đạo diễn có giá trị thương nghiệp cực cao. Cái gọi là giá trị thương nghiệp cực cao, nói cách khác, mỗi bộ điện ảnh của Clemens đều rất đắt khách, có thể kiếm được đồng tiền lớn. Mỗi bộ phim của vị đạo diễn này đều tràn ngập rung động thị giác, là phim thương nghiệp Hollywood cực kỳ điển hình, mà tương ứng với phòng bán vé cực cao của hắn, chính là đánh giá siêu thấp của người bình luận điện ảnh.

Những bộ phim điện ảnh lúc đầu của Clemens, người bình luận điện ảnh hận không thể mắng hắn đến chui xuống nền đất, để hắn không bao giờ quay phim nữa, nhưng khán giả lại khá là thích. Chẳng hạn như bộ phim đầu tiên của hắn, khán giả cho điểm 9.1, chuyên nghiệp cho điểm thể mà lại chỉ có 3.9!

Sau đó vị đạo diễn này chậm rãi tiến bộ, đánh giá của người bình luận điện ảnh cũng cao hơn chút, nhưng điểm trung bình vượt qua 8, đây tuyệt đối là lần đầu tiên, còn là lập tức đạt tới 8.6 điểm.

«Bảo thái dương»: “Clemens Hult rút cuộc biết được nội hàm nghệ thuật, không còn một mực dùng cháy nổ, xe chiến, hiệu ứng để lấp nặn hiệu quả điện ảnh hoàn toàn trên ý nghĩa thị giác nữa. Tinh thần nhân văn tiến bộ khiến «Ba nghìn hai trăm dặm» có chiều sâu và ý nghĩa tìm tòi nghiên cứu, tuy rằng đào móc còn chưa đủ sâu, nhưng đối với Clemens mà nói, đã làm cho người ta rất kinh ngạc.”

«Báo Thames»: “Kì thị chủng tộc, thanh thiếu niên trưởng thành, cảm tạ thượng đế, trong mắt Clemens Hult, rút cuộc có thứ khác ngoài hiệu ứng rồi.”

«Bản tin Hollywood»: “Niềm vui bất ngờ hiếm có, hình thức thương nghiệp Hollywood và diễn viên trẻ tuổi Hoa Hạ va chạm. Đây không còn là một bộ phim điện ảnh bóng ngò đơn giản, khi dưới sao trời rực rỡ chỉ còn lại một mình Roy chăm chú nhìn lên, giống như Nietzsche đã nói, khi bạn chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn bạn. Thứ Roy nhìn chính là bản thân mình đã nhiều lần trải qua gian nan nhưng không cách nào quay đầu lại, mà nhìn lại cậu ấy, là thể giới bệnh hoạn xấu xí này.”

Khi biết được số điểm cuối cùng này, bản thân Clemens cũng kinh ngạc không thôi. Giấy tiếp theo sau đó, hắn trực tiếp nói với người sản xuất: “Đây là một mảnh lối, lấy đám người bình luận điện ảnh kia đến làm tuyên truyền «Ba nghìn hai trăm dặm» đi. Dù sao tôi cũng bị bọn họ mắng nhiều năm như vậy, hiện tại đến lúc bọn họ bồi thường cho tôi rồi, liền lấy bọn họ tuyên truyền cho tôi vậy!”

Trong mắt Clemens, hắn mới không thêm để ý những người bình luận điện ảnh đó nói mình như thế nào, dù sao thì mỗi bộ phim của hắn đều có phòng bán vé cao, đều có thể kiếm tiền lớn, lời bình của khán giả cũng tương đối cao.

Tùy người bình luận điện ảnh mắng như thế nào, hắn kiếm tiền, khán giả cũng thích hắn.

Cho nên lần này người bình luận điện ảnh cho điểm, đối với Clemens mà nói chỉ là một điểm tuyên truyền, mà hiệu quả tuyên truyền này cũng tương đối tốt.

Trên lễ công chiếu, ánh mắt toàn bộ thế giới tụ tập lại đây, buổi tối này, thuộc về «Ba nghìn hai trăm dặm».

Đạo diễn là Clemens Hult, nam chính là Dung Hù, nữ chính là Jennifer Askalon.

Toàn bộ câu hỏi của phóng viên đều tập trung trên ba người này, nhất là trên người Dung Hù.

Hai mươi tuổi!

Cậu mới hai mươi tuổi.

Cái tuổi này dù đặt trong cả dòng sông dài giải trí văn hóa của nhân loại, đều quá mức trẻ tuổi.

Quả thật, xuất phát từ yêu cầu của điện ảnh, rất nhiều minh tinh nhỏ tuổi đều từng đóng vai chính không ít phim kinh điển, nhưng mà mỗi phóng viên ở đây đều biết: sự thành công của diễn viên Hoa Hạ này cũng không phải chỉ xuất phát từ yêu cầu của điện ảnh, cậu còn có hai bộ phim điện ảnh đóng vai chính có phòng bán vé hơn mười tỷ!

Trong bình luận của tất cả khán giả, hai cái tên Dung Hù và Roy là xuất hiện nhiều nhất, Jennifer hoàn toàn không thể đánh đồng với vị nam chính này. Đối mặt phóng viên điên cuồng đặt câu hỏi, Dung Hù luôn trấn định tự nhiên, mỉm cười trả lời.

“Hợp tác với Clemens, Jennifer, tôi cảm thấy hết sức vinh hạnh. Mới đầu lúc thử vai tôi còn do dự, lấy tuổi của tôi, có thể diễn xuất ra một thiếu niên mười sáu tuổi hay không.”

Những lời này vừa nói ra, Dung Hù cười khỏ, toàn trường thì cười vang.

Quả thật, năm nay Dung Hù đã gần hai mươi mốt tuổi, mà Roy trong kịch bản mới mười sáu tuổi. Nhưng phóng viên truyền thông từng xem chiếu giới thiệu đều biết, trong cả bộ phim, diễn viên Hoa Hạ này nhìn qua chính là một thiếu niên non nớt mười phần, có thêm một phần non nớt và ngây ngô so với khi cậu ở trên lễ công chiếu hiện giờ.

Đây là diễn xuất, nói rõ đối với diễn viên này mà nói, diễn một người trẻ tuổi, rất dễ dàng.

“Nói từ bản chất thì, Roy không phải một người tốt, cậu ta chỉ là một người bình thường. Lòng người là thứ phức tạp nhất, bộ phim điện ảnh này đối với Cle là một loại thử nghiệm, với tôi mà nói cũng là một lần thăm dò. Lần đầu tiên hợp tác với Cle, trên những cảnh hành động tôi chịu nhiều đau khổ, Cle là một đạo diễn vô cùng nghiêm khắc, đối với mỗi chi tiết đều nắm cực kỳ chặt...”

Giọng Dung Hù cũng không nâng cao vang dội, nhưng thanh nhả ôn hòa, chậm rãi vang lên trong rạp hát cực lớn. Cậu mang ý cười nói xong, tất cả phóng viên, người bình luận điện ảnh và khán giả dưới sân khấu liền kiên nhẫn nghe, một chút cũng không thấy nôn nóng, tâm tình còn chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Rõ ràng là lần đầu tiên đối mặt cái nhìn chăm chú của toàn bộ thế giới, lại thản nhiên như không, trấn áp toàn trường.

Biểu hiện của Dung Hù trên lễ công chiếu, khiến Clemens và Jennifer cũng có chút kinh ngạc. Bộ phim điện ảnh này vốn là Dung Hù làm chủ, Jennifer là phụ, hơn nữa để có được phòng bán vé Hoa Hạ, Clemens vẫn luôn không hề giữ lại sức mà đẩy Dung Hù lên, để cậu trở thành điểm tuyên truyền.

Nhưng mà ngay cả Clemens cũng không ngờ, Dung Hù thật sự có thể đứng vững dưới áp lực cực lớn như vậy, biểu hiện xuất sắc.

Rốt cuộc, lễ công chiếu chấm dứt, tất cả nhân viên đoàn phim đều ngồi vào trong thánh phòng, chờ đợi phim mở màn. Tận đến khi đoạn ngắn đầu phim sáng lên, Clemens mới bình tĩnh nói rằng: “Có cơ hội lại hợp tác, Dung Hù.”

Chợt nghe lời này, Dung Hù hơi ngần ra, lát sau cười nói: “Có cơ hội lại hợp tác.”

Không sai, vào một khắc «Ba nghìn hai trăm dặm» chính thức chiếu trên toàn cầu, hợp tác lần này của bọn họ liền tính là kết thúc. Dù về sau còn phải tiến hành một ít tuyên truyền, nhưng bộ phim này đã bày ra cho mỗi khán giả, kết quả cơ bản đã định trước.

Trước lễ công chiếu, Dung Hù đã xem qua bộ phim, hiện giờ về mặt cậu trấn định nhìn màn hình, nhưng trong lòng không tự chủ được mà nghĩ: tái hợp tác với Clemens Hult? Nếu đối phương biết, sang năm có khả năng cậu sẽ hợp tác với lão Hult tiền sinh, sẽ là biểu tình gì nhỉ?

Dung Hù cười mà không nói.

Đối với đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm», bộ phim điện ảnh này bọn họ đều đã xem qua, dĩ nhiên không có rung động như lần đầu tiên xem. Nhưng đối với rất nhiều phóng viên và khán giả ở đây mà nói, mới đầu bọn họ muốn cẩn thận tìm kiếm điểm tin tức, nhưng dần dần, hoàn toàn rơi vào trong bầu không khí phim.

Cảnh bắn nhau xe chiến kịch liệt nóng này, tuần nam mỹ nữ, bình nguyên và bầu trời đêm rộng lớn trắng lệt!

Clemens Hult am hiểu nhất là đánh vào thị giác, khi phim mới vừa mở màn năm phút đồng hồ, liền cực kỳ trực quan mà vọt đến trước mắt mỗi một khán giả. Oanh oanh liệt liệt, kích thích đến da đầu bọn họ run lên, cùng với nhạc nền do ban nhạc nổi tiếng diễn tấu, khiến khán giả xem mà máu nóng sôi trào!

Câu chuyện của «Ba nghìn hai trăm dặm» tương đối đơn giản, chỉ là câu chuyện một bọn cướp cưỡng ép con tin, trốn đến chân trời, là một bộ road movie vô cùng điển hình. Đến cuối cùng, cũng là người xấu bị trừng trị theo pháp luật, bị pháp luật chế tài.

Phim mới vừa chấm dứt, vô số khán giả liền vô cùng kích động đăng cảm nhận đối với phim trên tài khoản của mình.

[Sướng! Sướng kiểu Clemens, Dung Hù thực đẹp, Jennifer thế mà tận đến cuối cùng mới có một chút cảnh hành động, thật sự rất khó tin!]

[Bộ phim này thật thú vị, amazing, lúc Dung Hù nhìn lên sao trời, đẹp hết như tinh linh!]

Mà ở Hoa Hạ, khi các khán giả từ rạp chiếu phim đi ra, phản ứng của bọn họ mãnh liệt hơn khán giả nước ngoài nhiều.

[Thật hay! Quá hay! Ngày mai tôi lại đến xem lần hai!]

[Dung Dung đẹp quá a a a a a! Tuy rằng lần này Dung Dung diễn một người xấu, nhưng không biết vì sao tôi đặc biệt đau lòng ẻm. Cảm giác ẻm thiệt cô độc, trước kia bị bạn bè kỳ thị ức hiếp, ẻm cũng không phải tự muốn tham gia cướp bóc, nhưng cuối cùng chỉ còn lại có một mình ẻm, sau đó Jennifer lại còn là nữ cảnh sát! Đau lòng Dung Dung QAQ!]

[Dung Dung và Clemens Hult hợp tác quả thực quá đúng a a a a a! Quay Dung của tui cũng quá xinh đẹp đi! Cảnh hành động của Dung Dung quả thực ngẫu đến không có bạn bè, cặp chân dài kia, ánh mắt lãnh khốc kia! Ngao ngao ngao ngao, tui muốn chết tui muốn chết tui muốn chết!]

Ngày đầu tiên «Ba nghìn hai trăm dặm» khởi chiếu, phòng bán vé toàn cầu 860 triệu! Cao hơn «Trang hoa la» hơn ba trăm triệu!

Đương nhiên, lúc ấy «Trang hoa la» chỉ khởi chiếu tại Hoa Hạ, cũng không có đồng bộ chiếu phim trong phạm vi toàn cầu, nhưng không ai không biết, phòng bán vé bộ phim «Ba nghìn hai trăm dặm» này tuyệt đối không có khả năng thấp hơn «Trang hoa la».

«Trang hoa la» là một bộ phim võ hiệp, dù hiện tại văn hóa Hoa Hạ thẩm thấu đến phương Tây, nhưng người phương Tây vẫn không thể hoàn toàn hiểu rõ văn hóa võ hiệp Hoa Hạ. Nhưng «Ba nghìn hai trăm dặm» thì khác, bất luận fan điện ảnh một quốc gia nào cũng có thể thưởng thức bộ phim này, không có hạn chế, huống hồ nó vốn là phim thương nghiệp, nếu phòng bán vé không cao, vậy hoàn toàn không xứng với chiêu bài đạo diễn Clemens.

Huống chi, diễn viên chính của phim là Dung Hù, đã có hai bộ phim mười tỷ!

[Không biết lần này phòng bán vé của Dung Dung sẽ là bao nhiêu, đây chính là Clemens đó. Dung Dung và Clemens hợp tác, phòng bán vé sẽ là bao nhiêu đây?]

[Tôi cũng không biết, nhưng ngày mai tôi còn muốn đi xem lần ba! Dung Dung thiệt đẹp! Cầu mong DVD phim nhanh niêm yết, tôi muốn DVD, tôi muốn DVD, tôi muốn DVD! A a a a thật muốn nhanh chóng mua được DVD, sau đó tôi phải chụp ảnh lên!]

«Ba nghìn hai trăm dặm» vẫn còn tiếp tục chiếu phim, mà đoàn phim thì đã bắt đầu một đợt tuyên truyền cuối cùng. Lúc này, Clemens chỉ lựa chọn năm thành phố, phân biệt là New York nước Mỹ, Luân Đôn nước Anh, Paris nước Pháp, Tokyo Nhật Bản, cùng với thủ đô Hoa Hạ.

Mỗi khi đoàn phim đến một chỗ, đều sẽ bị fan điên cuồng vui lấp.

Ngay nửa tháng trước, Dung Hù đến vài thành phố ngoài Hoa Hạ, mặc dù vẫn có rất nhiều fan, lại không có khả năng nhiều fan bằng Jennifer. Nhưng hiện tại khi cậu đến một lần nữa, trong thánh phòng dưới sân khấu hội trường, đèn LED mang chữ “Dung” che trời lấp đất, triệt để đè ép tên Jennifer, trở thành thứ bắt mắt nhất toàn trường.

Jennifer ở hậu đài cười nói: “Dung, lực lượng của một bộ phim thật đáng sợ.”

Dung Hù cười nhạt: “Jennifer, dù sao đây cũng là buổi tuyên truyền «Ba nghìn hai trăm dặm» mà.”

Nguy của Dung Hù là, đây là sân nhà của «Ba nghìn hai trăm dặm», cho nên cậu mới có thể có nhiều fan như vậy. Bởi vì khán giả đến đây, đa số đều đã xem qua bộ phim này, bởi vì bộ phim mà thành fan của cậu, đây là lẽ hiển nhiên.

Nhưng mà nghe Dung Hù nói, Jennifer lại lắc lắc đầu, không có nói thêm nữa.

Tuy rằng phần lớn khán giả dưới đài đều là fan của «Ba nghìn hai trăm dặm», thích nam chính là lý thường phải lắm. Nhưng là, đây là lần đầu tiên Dung Hù tham gia phim điện ảnh hợp tác hai nước. Lần đầu tiên lộ diện trước toàn thể giới, liền đạt được thành tựu như vậy, chẳng lẽ đây là chuyện hiển nhiên ư?

Sự nhiệt tình của fan khi Dung Hù trở lại thành phố B, bùng nổ đến cực hạn.

Buổi tuyên truyền «Ba nghìn hai trăm dặm» thành phố B, Clemens và Jennifer đều tròn to hai mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Dung Hù.

Trước kia họ cũng từng tới Hoa Hạ làm tuyên truyền, nhưng chưa từng thấy fan Hoa Hạ điên cuồng như vậy. Nói là điên cuồng, kỳ thật cũng không phải không giữ quy củ, sau khi buổi tuyên truyền chính thức bắt đầu, fan đều an an tĩnh tĩnh giờ băng đèn tiếp ứng ngồi dưới đài, vô cùng hiểu lễ phép.

Nhưng mà, chỉ bằng lăng hoa và vật phẩm tiếp ứng đã xếp ra tận đường cái ở ngoài hội trường, đã đủ để cho hai người bạn ngoại quốc khiếp sợ.

Lúc nghỉ ngơi giữa buổi, Clemens lén lút chạy ra ngoài hội trường, bắt đầu đếm vật phẩm tiếp ứng fan Dung đưa tới. Vật phẩm tiếp ứng của fan cũng không phải là lăng hoa đơn thuần, còn có các loại vật lưu niệm của «Ba nghìn hai trăm dặm», chẳng hạn như chiếc xe mà nam nữ chính trốn chạy trong phim, fan còn làm mô hình, triển lãm ngoài hội trường!

Gặp tiếp ứng rồi, nhưng chưa từng gặp tiếp ứng như vậy!

Clemens Hult, hôm nay ở Hoa Hạ đã bị đá kích tinh thần mãnh liệt.

Sau khi buổi tuyên truyền này kết thúc, đoàn phim «Ba nghìn hai trăm dặm» liền thật sự giải tán. Dung Hù trực tiếp ở lại Hoa Hạ, Clemens và Jennifer thì về nước Mỹ.

Hiện giờ, bộ phim này đã chiếu mười hai ngày, phòng bán vé tám tỷ bảy trăm triệu!

Tuy rằng ba ngày gần đây, mỗi ngày phòng bán vé «Ba nghìn hai trăm dặm» đã bắt đầu thông thả giảm xuống, nhưng mà hơn mười tỷ tuyệt đối không nói chơi.

Bận bịu xong việc tuyên truyền bộ phim điện ảnh này, lúc này, rốt cuộc Dung Hù có thời gian xem tình huống album của mình.

«Lời Dung» phát hành hơn hai mươi ngày, lượng tiêu thụ đã sớm hơn triệu, hiện giờ doanh số tích lũy 1.160.000 bản! Doanh số này so với CD single «Thất dục» của Dung Hù trước đó còn ít hơn một trăm ngàn, nhưng hiện giờ, mỗi ngày lượng tiêu thụ «Thất dục» nhiều nhất bốn số, còn lượng tiêu thụ «Lời Dung» mỗi ngày vẫn đang từng bước một tăng trưởng! Qua không lâu, doanh số «Lời Dung» tuyệt đối sẽ vượt qua «Thất dục».

Một tháng gần đây, vừa là «Lời Dung», vừa là «Ba nghìn hai trăm dặm». Dung Hù có nhiều tác phẩm như vậy, nhóm fan Dung tự nhiên là vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ. Vui vẻ chính là, có thể nhìn thấy Dung Dung nhà mình ở nhiều nơi như vậy, có thể điên cuồng liếm liếm liếm, bất đắc dĩ chính là...

[Vì tiền thiệt xep QAQ hức hức hức hức, gần đây tôi xem «Ba nghìn hai trăm dặm» lần thứ mười, còn mua ba bản «Lời Dung». Nhưng mà Dung Dung đẹp quá, mỗi lần xem phim xong, tôi liền nhịn không được muốn xem nữa, làm thế nào đây, ma ma, con quân không nổi tay con rồi a a a!]

[Tôi cũng vậy _(3” ∠)_ mỗi lần đi dạo phố, chỉ cần nhìn thấy album «Lời Dung», tôi liền đi hết nổi. Sau đó chờ tôi lấy lại tinh thần, tôi đã mua thêm một bản album rồi!]

[Mấy cô nói tới «Lời Dung», tui liền nhớ lại mười lăm ngàn album mà nữ thần quả cam mua. Quả thực quá giàu!]

[A đúng, mấy cô vừa nói tôi mới nhớ, đã vài ngày không thấy nữ thần quả cam rồi. Tôi còn tưởng rằng cô ấy sẽ giống như trước, post ảnh mười lăm ngàn bản album lên, sao lần này lại không có động tĩnh vậy?]

Khi có người nhắc tới, tất cả fan Dung mới nhớ ra ——

[Gần đây đã lâu không nghe thấy tin tức về nữ thần trắng giàu đẹp nhỉ?]

Nghĩ vậy, mọi người nhanh chóng xem weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm. Vừa mở ra, còn chưa kịp đi tìm tòi cái gọi là ảnh mười lăm ngàn bản album, đã nhìn thấy cái weibo đầu tiên của Liên Dung Tranh Từ Hãm, bọn họ liền đồng loạt ngây người, sau đó...

[A a a a a a a mì có bệnh mì có bệnh mì có bệnh a!!! Mắc gì mì phải mở cái weibo này ra, mắt chó hợp kim 24K của mì! Mưa gió lạnh lùng đập lên mình chó, bát bánh chó này mì không ăn! Mì không ăn! Mì không ăn!]

Chỉ thấy trang weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, không biết lúc nào, lại có một cái weibo dính ở đầu trang.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: yêu Liên Dung yêu Liên Dung yêu Liên Dung! Liên Dung, có thấy thổ lộ của bảo bảo không ~ chume chume chume chume =3=]

... Vì sao gần đây Liên Dung Tranh Từ Hãm không có tin tức gì?

Bởi vì cô ấy bắt đầu không khoe giàu, sửa thành rải bánh chó!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 149

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi nhìn thấy weibo show ân ái của Liên Dung Tranh Từ Hãm, nhóm fan như lẽ hiển nhiên mãnh liệt khiển trách loại hành vi không đạo đức này.

[Người người đều có trách nhiệm chăm sóc chó độc thân đó! Người người đều có trách nhiệm! Nữ thần quả cam, lương tâm bạn không đau sao? [hình ảnh]]

Hình đính kèm là một con gà da giòn màu vàng*, các fan đều nhip đăng tâm ảnh này dưới weibo Liên Dung Tranh Từ Hãm, muốn mượn cái này đánh thức lương tri nữ thần quả cam. Bọn họ muốn nữ thần trắng giàu đẹp moe moe kia, mới không cần người xấu cả ngày rải bánh chó này đâu!

*Cái hình đây (hàng chữ là “lương tâm người không đau sao”)

Nhưng mà, khiến nhóm fan thất vọng chính là, Liên Dung Tranh Từ Hãm giống như căn bản không thấy được bình luận của bọn họ vậy. Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày Liên Dung Tranh Từ Hãm ngoại trừ một ngày ba bữa cơm thổ lộ với Dung Hủ, thì chính là biến đổi đa dạng show ân ái.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: rất nhớ Liên Dung, Liên Dung có nhớ bảo bảo không, @Liên Dung.]

Nhóm fan lập tức nhấn vào cái acc “Liên Dung” đó xem, căn bản là acc cương thi, thực rõ ràng, Liên Dung Tranh Từ Hãm căn bản không có tag người chính xác.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: gần đây bảo bảo rất ngoan @Liên Dung]

Nhóm fan co rút khóe miệng, chỉ cảm thấy mắt chó hợp kim 24K của mình đã mù.

Những weibo rải bánh chó như thế nhiều đếm không xuể, tuy nói Liên Dung Tranh Từ Hãm là một trong những fan lớn của nhóm fan Dung, hơn nữa còn là trắng giàu đẹp nổi danh, nhưng cô luôn đăng weibo show ân ái như vậy, cũng không tránh khỏi bị rất nhiều người hủy follow.

Nhưng mà Liên Dung Tranh Từ Hãm lại không thèm quan tâm, dù lượng follow weibo cô trong một tháng gần đây đã ít đi mười ngàn người, cô vẫn làm không biết một thổ lộ với Liên Dung. Hơn nữa gần đây, hành vi khoe giàu của cô càng ngày càng ít.

Vốn dĩ Liên Dung Tranh Từ Hãm đã không phải là một người yêu khoe khoang, chỉ từng ở trên weibo khoe nhà một lần, nhưng từ sau khi cô bắt đầu thổ lộ với Liên Dung, liền thật sự giống như ngoan hãn.

Mười lăm ngàn bản album «Lời Dung», Liên Dung Tranh Từ Hãm chưa từng đề cập tới.

«Ba nghìn hai trăm dặm» chiếu phim, cô cũng chỉ đăng một tấm ảnh cuống vé xem phim, không còn đăng mấy trăm vé, cũng không còn đặt bao hết mời fan xem phim nữa.

Liên Dung Tranh Từ Hãm ngoan như vậy, khiến nhóm fan cảm thấy tương đối không chân thật, nhưng nhìn nữ thần trắng giàu đẹp này đột nhiên... yếu điệu như vậy —— phải, chính là yếu điệu, nhìn bộ dạng cô yếu điệu thổ lộ, trái tim nhóm fan không hiểu sao có chút hòa tan.

[Nữ thần quả cam thật sự quá đáng yêu, mỗi ngày thật vui vẻ mà thổ lộ, cũng không biết bạn trai cô ấy rốt cuộc có nhìn thấy hay không.]

[Nếu tôi có một bạn gái vừa moe vừa ngốc như nữ thần quả cam, tôi tuyệt đối sẽ cung chiều cô ấy cả đời!]

[LS thêm tôi nữa, trước kia chỉ cảm thấy nữ thần quả cam không giống những phú nhị đại khác, cho nên follow cô ấy xem sao. Nhưng hiện tại thấy cô ấy thô lỗ với Liên Dung thật nhiều, bỗng nhiên cảm thấy cô ấy cũng chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, nói không chừng mỗi ngày đều thẹn thùng làm nũng với Liên Dung.]

Nhóm dân mạng nghị luận sôi nổi, có người bỏ follow, cũng có người thích.

Mà bọn họ đương nhiên không biết, cô gái nhỏ yếu điệu, thẹn thùng, yêu làm nũng trong miệng bọn họ, giờ phút này đang đi trong hành lang thủy tinh ở Hoa Hạ Entertainment. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi trên gương mặt tuấn mỹ thanh quý, Tần Trình bình tĩnh giơ tay lên, kéo kính râm trên mũi xuống, cặp mắt sắc bén thon dài lạnh lẽo, khí chất lồi lạc.

Yếu điệu?

Thẹn thùng?

Yêu làm nũng?

Từ Tần là người đầu tiên không đồng tình!

Hiện giờ «Cực hạn» vẫn chưa hoàn toàn quay xong, lần này Tần Trình về nước là vì chuyện quỹ từ thiện.

Tháng trước Dung Hù nói chuyện này với La Chấn Đào xong, La Chấn Đào liền bắt đầu thu xếp chuyện quỹ hội cho cậu, Từ Tần cũng chủ động hỗ trợ. Việc chuẩn bị giai đoạn trước của quỹ hội tiến triển hết sức thuận lợi, cho tới hôm nay, liền chuẩn bị mở một lần hội nghị cuối cùng, ba ngày sau, công bố với xã hội.

La Chấn Đào trực tiếp mở một cuộc họp về quỹ hội trong một căn phòng họp của Hoa Hạ Entertainment, đời trước Dung Hù cũng từng thành lập quỹ từ thiện, lần này là xe nhẹ đường quen. Vào tích tắc cửa phòng họp mở ra, Dung Hù quay đầu nhìn về phía cửa, tầm mắt liền đối diện với người đàn ông nào đó.

Khỏe miệng không khỏi cong lên, thiếu niên mỉm cười vẫy vẫy tay. Chờ Tần Trình nâng bước đến cạnh Dung Hù ngồi xuống, cậu quay đầu, nhìn về phía La Chấn Đào, ánh mắt trấn định: “Anh La, bắt đầu đi.”

Loại chuyện quỹ hội này nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế thì vô cùng phức tạp. Cuộc họp lần này mở đến chạng vạng, mới chấm dứt. Người tham gia cuộc họp không nhiều lắm, đều là nhân viên quỹ hội mà La Chấn Đào và Từ Tần tự mình chọn ra, bọn họ là tinh anh chuyên nghiệp, chờ sau khi quỹ hội chính thức thành lập, liền vận hành con quái vật lớn này cho tốt.

Chính thế, quỹ hội mà Dung Hù và Tần Trình thành lập, tất nhiên phải là một con quái vật lớn.

Từ một tháng trước, Dung Hù đã cùng với người đàn ông nào đó quyết định xong tên quỹ hội. Vốn định lấy một cái tên tương đối bình thường, nhưng Tần Trình lại ôm thiếu niên nhà mình, nghiêm nghiêm túc túc thấp giọng nói rằng: “Gọi là ‘Lời Dung’ đi.”

Dung Hù chưa kịp phản ứng, trong đầu nhất thời xuất hiện album của mình: “«Lời Dung»?”

Tần Trình gật gật đầu: “Ừm, là Lời Dung.”

Cũng không phải chưa từng xuất hiện loại tình huống này, tên quỹ từ thiện liên quan tới tên người sáng lập. Nhưng suy tư một chút, Dung Hù lại nhú mày nói: “Liên quan tới tên của em, vậy cũng được. Nhưng mà cái quỹ hội này cũng là anh sáng lập, anh không cần đặt tên sao?”

Trả lời Dung Hù chính là một nụ hôn dịu dàng đến cực điểm.

Tần Trình nhẹ nhàng hôn mặt mày xinh đẹp của thiếu niên, thấp giọng nói rằng: “Quỹ hội này có thể thành lập, chỉ là bởi vì em.”

Tần Trình không phải một người quá yêu thích kính dăng cho xã hội, quả thật, hắn cũng thường xuyên tham gia một ít hoạt động xã hội công ích, quay quảng cáo công ích, hoặc là trực tiếp tham gia hoạt động từ thiện. Chẳng hạn như trước đó hắn tham gia hoạt động từ thiện, đã từng lấy giá cao mua mấy bộ trang phục diễn của Dung Hù tại đoàn phim «Mai phục».

Nhưng mà, chuyện hắn làm cũng chỉ như thế.

Quỹ hội Lời Dung lần này, Dung Hù cùng Tần Trình cũng đã ký hợp đồng, từ nay về sau, mỗi bộ phim điện ảnh và truyền hình của họ, 20% catse, trực tiếp nhập vào tài khoản quỹ hội!

Catse một bộ phim của Tần Trình ít nhất hơn trăm triệu, mà catse của Dung Hù hiện tại cũng đã là mấy chục triệu, gần một trăm triệu. Có thể nghĩ, chờ về sau, catse của hai người này khẳng định đều hơn trăm triệu, hơn nữa hàng năm bọn họ đều có ít nhất hai tác phẩm.

Rất nhiều minh tinh sau khi thành lập quỹ hội, đều sẽ kêu gọi từ xã hội, bản thân bọn họ kính dăng cũng không nhiều, thứ công hiến ra đa phần chỉ là danh tiếng. Nhưng hai người sáng lập quỹ Lời Dung lại thành thành thật thật đưa vào lượng lớn chi phí cho quỹ hội, số chi phí này sẽ không theo thời gian trôi qua mà hao hết, ngược lại sẽ không ngừng gia tăng.

Khi Dung Hù làm ra quyết định này, La Chấn Đào cũng cảm thấy thực kinh ngạc, nhưng không có ngăn cản. Tần Trình thì càng trực tiếp ký tên vào hợp đồng, không sinh ra chút ý kiến nào về đề nghị này.

Đây là quỹ Lôi Dung, là quỹ hội của Dung Hù và Tần Trình.

Sau khi quỹ hội này chính thức công khai, lập tức dẫn phát thảo luận nhiệt liệt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, fan đã tiếp nhận một sự thật: quan hệ giữa Dung Hù và Tần Trình dường như rất tốt.

Bất luận là đã từng cùng du lịch châu Âu, hay là thường xuyên tương tác trên weibo, bọn họ nhìn qua tựa như quan hệ vô cùng tốt. Nhưng mà hiện tại còn nhìn thấy hai người đồng thời sáng lập quỹ hội, fan mới bỗng nhiên nhận ra ——

[Quan hệ giữa Dung Hù và Tần Trình, thế mà lại tốt đến mức này!]

Đều nói anh em ruột cũng phải tính toán sòng phẳng, chỉ cần liên lụy đến tiền tài, thì luôn gây ra đủ loại mâu thuẫn. Hoa Hạ có câu châm ngôn, có thể chung hoạn nạn, lại không thể cùng phú quý. Nhưng hôm nay Dung Hù và Tần Trình lại cùng thành lập quỹ hội, có gút mắt trên phương diện tiền tài, nếu không phải tình cảm tốt tới trình độ nhất định, tuyệt đối không có khả năng yên tâm làm chuyện này với người khác.

Nếu quan hệ giữa nam thân đã tốt như vậy, vậy quan hệ giữa fan tự nhiên cũng chậm rãi hòa hợp lên.

Sau ngày quỹ hội thành lập, Tần Trình liền ngồi máy bay quay về Canada, tiếp tục quay phim. Trước khi đi, Dung Hù mặc áo ngủ, tóc còn chưa có sửa sang, vô cùng không có tinh thần đứng ở huyện quan, nhìn hắn rồi đi.

Mang giày xong, người đàn ông ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên nhà mình. Chỉ thấy thiếu niên xinh đẹp kia còn chưa có tỉnh ngủ, tựa vào trên vách tường, vừa nhìn hắn, vừa ngáp một cái, nước mắt sinh lý lập tức từ khóe mắt tràn ra, có vẻ đáng yêu lại đơn thuần.

Rất ít khi nhìn thấy người yêu nhà mình đáng yêu như vậy, Tần Trình nhướn mi, cũng không nói lời nào, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh mà nhìn. Thật lâu sau, Dung Hù mới nhận thấy không ổn, cậu không có sức lực nâng mắt lên, hỏi: “Không phải nói hơn bảy giờ lên máy bay sao, Từ Tần ở dưới lầu chờ đó, sao còn không đi?”

Tần Trình nhẹ nhàng cong môi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hù, có phải nên thương cho anh không...”

Hơi hơi cau mày, Dung Hù hỏi ngược lại: “Vì sao phải thương cho anh?”

Tần Trình như lẽ đương nhiên trả lời: “Bởi vì anh tích cực hưởng ứng tổ chức kêu gọi, vì sự nghiệp từ thiện cống hiến một phần lực lượng của mình...”

Thiếu niên bình tĩnh buông nắm tay xuống, cười tủm tỉm nói: “Tần tiên sinh, chẳng lẽ đây không phải là chuyện anh nên làm sao? Kính dâng cả đời cho tổ chức, là trách nhiệm của anh, tổ chức sẽ ghi công anh, đi đi, không tiễn.”

Vừa dứt lời, Dung Hù liền xoay người, vừa xoa eo, vừa đi đến phòng ngủ. Đêm qua cậu bị người đàn ông đó gây sức ép quá lợi hại, hai người thật lâu không gặp, vẫn luôn âm ỉ đến rạng sáng ba bốn giờ, rốt cuộc mới chấm dứt. Ai ngờ người đàn ông đó vào hơn năm giờ đã thần thanh khí sảng rồi giường, cậu thì lại buồn ngủ muốn chết, chỉ muốn nhanh chóng ngủ bù.

Nhưng mà, Dung Hù mới đi hai bước, liền bị người một phen ôm lấy từ sau lưng. Cánh tay thon gầy hữu lực vòng qua eo cậu, khiến cậu không thể rời đi, cậu nghe người đàn ông kia ghé vào bên tai cậu, thấp giọng nói: “Thương cho một chút là được, chỉ một chút thôi.”

Trong đầu bỗng nhiên nhớ lại một ít weibo mấy ngày hôm trước nhìn thấy, Dung Hù không khỏi tinh thần tỉnh táo, khóe môi nhếch lên: “Cho nên, nữ thần quả cam yếu điệu, yêu làm nũng, then thùng, anh muốn em thương cho anh cái gì?”

“Nói cho anh biết acc nhỏ của em rốt cuộc tên gì là được.”

Dung Hù kéo hai cánh tay đó ra, nâng bước đi: “Từ Tần ở dưới lầu hắn đang sốt ruột chờ, hẹn gặp lại.”

Tần Trình: “...”

Ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không chịu nói!

Trên thế giới này có rất ít người Tần Trình không trị được, đáng tiếc chính là, thiếu niên nhà hắn chính là một trong số đó. Mất thấy Dung Hù đi về phòng ngủ, trực tiếp đóng cửa, Tần tiên sinh dờ khóc dờ cười lắc đầu, chỉ đánh mình ên tha hành lý đi xuống lầu.

Có điều đêm qua quả thật hắn dày vò người yêu nhà mình hơi quá, nhiều ngày không gặp, hắn thật sự là không cách nào nhịn nổi, quậy đến cuối cùng, Dung Hù cũng chảy vài giọt nước mắt, tức giận đến độ hung hăng cắn một phát trên vai hắn.

Đại khái là do vừa sướng vừa mệt.

Trên đường đến sân bay, người đàn ông lạnh lùng tao nhã hạ mắt suy nghĩ một chốc, đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Từ Hãm: nhà người ăn hiếp bảo bảo, bảo bảo không vui, mau tới dỗ bảo bảo đi! ㄟ_ㄟ]

Dù sao thì hiện tại mới rạng sáng năm sáu giờ, fan bình luận weibo cũng không nhiều, nhưng không bao lâu, Tần Trình lại nhận được tin nhắn của thiếu niên nhà mình: [tin tức của anh đánh thức em, anh ăn hiếp em, em không vui, mau tới dỗ em đi!]

Người đàn ông cong môi, bùm bùm bắt đầu gõ chữ, một chuỗi dài lời tâm tình không biết xấu hổ liền trực tiếp gửi qua. Bên Dung Hù tạm dừng thật lâu, chỉ trả lời một câu “vậy còn tạm tạm, ngủ nha ngủ nha”, Tần Trình liền không quấy rầy thiếu niên nhà mình nữa.

Nhưng mà, hắn lại mang về mặt bình tĩnh mở acc nhỏ của mình ra, nhìn hơn một trăm ngàn fan kia, hết sức trấn định nhấn vào.

Thiếu niên nhà hắn không chịu nói, vậy hắn liền tra không ra à?

Có thể bị tin tức đánh thức, vậy nói lên acc nhỏ của Dung Hù tất nhiên có follow Liên Dung Tranh Từ Hãm, hơn nữa là đặc biệt chú ý. Chẳng qua... cái acc Liên Dung Tranh Từ Hãm này tổng cộng có hơn một trăm ngàn fan lận á...

Tần Trình nhẹ nhàng hít một hơi.

Thật sự là đường dài khó đi, có điều cuối cùng cũng có một phương hướng.

Đầu tháng chín, «Ba nghìn hai trăm dặm» xuống rạp trên toàn cầu. Bộ phim điện ảnh đầu tư lớn hợp tác hai nước này, cuối cùng phòng bán vé dừng ở mười một tỷ tám trăm triệu. Thành tích này trong tất cả các phim thương nghiệp của Clemens Hult, đứng hàng thứ hai, trong tất cả tác phẩm của Dung Hù, đứng hàng thứ ba.

Thoạt nhìn thì bộ phim này trong kiếp sống điện ảnh của Dung Hù, phòng bán vé cũng không tính là cao, nhưng trên thực tế, nó lại là hạng hai trên bảng xếp hạng phòng bán vé toàn cầu!

Sau khi phim xuống rạp, chính là thời kỳ sốt dẻo của DVD và vật phẩm ăn theo phim. DVD «Ba nghìn hai trăm dặm» có doanh số khá khả quan, điện cường hốt tiền trên toàn thế giới, trực tiếp lên bảng tiêu thụ DVD điện ảnh năm nay.

Trong lúc nhất thời, nhân khí Dung Hù đạt tới đỉnh cao từ khi ra mắt tới nay. Ở phương diện âm nhạc, doanh số album «Lời Dung» cũng chính thức vượt qua «Thất dục», trở thành album có doanh số cao nhất của Dung Hù, còn là album có doanh số đứng đầu bảng tiêu thụ âm nhạc Hoa Hạ năm nay; ở phương diện điện ảnh, Dung Hù có ba bộ phim điện ảnh phòng bán vé hơn mười tỷ, thành tích này phóng mắt ra toàn cầu, cũng thuộc nhóm đứng đầu kim tự tháp.

Quý hội Lời Dung thành lập, càng làm cho Dung Hù đạt được độ chú ý rộng khắp xã hội.

Đến đây, diễn viên trẻ tuổi này chỉ thiếu một cái cúp tam kim.

Giải Kim Phụng, giải Oscar, giải Kim Hùng.

Cậu đã có được rất nhiều giải thưởng hạng hai hạng ba, chỉ riêng ba cái cúp ảnh đế này, còn chưa chính thức có được.

Fan Dung Hù cũng không có lo lắng chuyện này, Dung Dung của bọn họ đã quá lợi hại, ra mắt hai năm, đã có thành tích ưu tú như thế. Mà anti fan của Dung Hù cũng chỉ có thể tiến hành trào phúng cậu ở phương diện này, chốc thì nói “không có tam kim thừa nhận, tính cái gì mà đại minh tinh”, chốc thì còn nói “Tần Trình người ta mười sáu tuổi đã lấy được cúp tam kim, có người đã hơn hai mươi, còn lấy không được”.

Vừa nghe lời này, đừng nói fan Dung, fan Tần Trình đã nổ tung nổi trước ——

[Tần thần nhà tôi với Dung Dung là bạn tốt, anti đừng mơ kéo bọn tôi xuống nước. Dung Dung mười tám tuổi mới ra mắt, mi từ châu Phi biến ra một cái cúp tam kim vào lúc mười sáu tuổi cho cậu ấy hả? Dung Dung rất lợi hại rất tuyệt, bọn tôi đều rất thích cậu ấy! Bạn Tần thần chính là bạn của bọn tôi, anti cút đi!]

Những xô nước bẩn đó đã không thể tạo thành ảnh hưởng với bản thân Dung Hù, fan cậu cũng không có cường cầu Dung Dung nhà mình nhất định phải đi tranh giải thưởng gì. Chẳng lẽ không có giải thưởng, liền không phải là diễn viên giỏi, không có tác phẩm hay? Chỉ cần cậu ấy là Dung Hù, chỉ cần cậu ấy bằng lòng đóng phim, bọn họ liền tình nguyện ra rạp chiếu phim ủng hộ!

Diễn xuất của Dung Dung như thế nào, không cần đám anti mấy người thừa nhận!

Fan và anti giao phong, La Thiên đều xem ở trong mắt, cũng nói hết cho Dung Hù biết. Lúc nghe thấy mấy việc này, Dung Hù bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu nói: “Tôi quả thật không có cái nhìn quá lớn đối với giải thưởng, nhưng mà chị tiểu Thiên, tôi cũng không phải hoàn toàn không muốn theo đuổi giải thưởng, chỉ là không tìm được kịch bản thích hợp thôi.”

Ba ngày sau, một phần kịch bản liền đưa đến Hoa Hạ Entertainment, giao vào tay Dung Hù. Cẩn thận nghiên cứu kịch bản một tuần, Dung Hù lập tức bảo La Chấn Đào ký hợp đồng với đoàn phim.

Cuối tháng chín, một đoàn phim tổ chức nghi thức khởi động máy ở HongKong.

Nam chính: Dung Hù.

Nữ chính: Hạ Mộ Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chương 150

Từ khi gia nhập nhóm Tần Phong Phong, Dung Hù liền quen biết Hạ Mộ Nhan.

Hạ Mộ Nhan ra mắt nhiều năm, lúc mới đầu cũng không có tên tuổi, chờ đến hai mươi lăm tuổi, mới dựa vào một bộ phim văn nghệ một lần liền nổi tiếng, lấy được giải Kim Phượng nữ phụ xuất sắc nhất năm đó, từ nay về sau liền đi lên con đường lấy giải thưởng.

Trong giới giải trí, có người thì tác phẩm tốt nhưng không ăn khách, có người thì tác phẩm ăn khách nhưng không tốt. Loại trước ví dụ như Hứa đạo diễn Hứa Sanh, mỗi bộ phim của ông trong miệng nhân sĩ chuyên nghiệp đều là khen ngợi như nước, nhưng thường thường thì phòng bán vé sẽ không quá cao; loại sau lại ví dụ như Clemens Hult, hoàn toàn đi con đường thương nghiệp hóa, trước kia còn bị người bình luận điện ảnh mắng thành rầm chó không kêu.

Mà Hạ Mộ Nhan cũng có thể xem như một loại khác, phim của cô không nhất định có phòng bán vé như thế nào, đôi khi phòng bán vé rất cao, đôi khi phòng bán vé rất thấp, nhưng không hề ngoại lệ, danh tiếng mỗi bộ phim của cô đều vô cùng không tồi.

Chẳng hạn như «Môn đồ» năm kia Tần Trình và Hạ Mộ Nhan hợp tác, đến nay vẫn là kinh điển mà nhóm fan điện ảnh bàn tán say sưa.

«Ba nghìn hai trăm dặm» vừa mới xuống rạp một tháng, Dung Hù liền tiếp nhận bộ phim điện ảnh này. Trên thực tế, vốn dĩ cậu đã thương lượng với La Chấn Đào, chuẩn bị trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi một chút, không nhận phim mới, thuận tiện có thể quản lý tình huống liên quan đến quỹ Lôi Dung. Nhưng kịch bản tốt chính là tới quá nhanh, sau khi kịch bản «Ba tháng trường sinh» đưa đến tay Dung Hù, cậu cẩn thận nghiên cứu hồi lâu, rồi cuộc vẫn nhìn không được nhận bộ phim này.

«Ba tháng trường sinh», đạo diễn Tiền Hưng Thịnh, nam chính Dung Hù, nữ chính Hạ Mộ Nhan.

Khi đội hình này chính thức công bố với fan, ngăn ngụt một giờ, bài thông báo danh sách diễn viên trên trang weibo đoàn phim đã có lượng share hơn một trăm ngàn. Vô số fan kích động thổ lộ thét chói tai dưới weibo, cũng không thiếu fan điện ảnh hưng phấn tỏ vẻ: [Tiền đạo mau quay! Mau quay mau quay mau quay! Chúng tôi muốn xem Dung Dung đẹp đẹp, Hạ nữ thần đẹp đẹp a a a!!!]

Tiền Hưng Thịnh năm nay hơn năm mươi tuổi, địa vị ở giới đạo diễn Hoa Hạ có lẽ không bằng Lưu lão, Hứa đạo, nhưng cũng là đại đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy Hoa Hạ. Khác với Lưu lão, Hứa đạo, Tiền đạo là đạo diễn phái văn nghệ thật sự, cho tới bây giờ chỉ quay phim văn nghệ, nhưng mà phòng bán vé của ông cũng không thấp.

Tiền đạo vô cùng am hiểu đáp nện nhân vật, phim mà ông đạo diễn, đáp nện ra rất nhiều nhân vật kinh điển cá tính rõ rệt. Nữ nhân mặt mỉm cười, nam hào khí tận trời, trong màn ảnh của Tiền đạo đều được thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn. Dù bạn chỉ đóng một vai nghèo túng thất vọng, nhưng chỉ cần là phim Tiền Hưng Thịnh quay, thì cũng sẽ là lăng tử phóng túng không kiềm chế được.

Sau khi Dung Hù xác định cùng với Tiền đạo quay bộ phim «Ba tháng trường sinh», nhóm fan Dung sôi nổi hưởng ứng, hận không thể khiến phim lập tức chiếu mới tốt.

Sự thật đương nhiên không có khả năng nhanh như vậy. Cuối tháng chín đoàn phim định ra danh sách diễn viên, cử hành nghi thức khởi động máy, tuy nói Tiền đạo đã sớm chuẩn bị từ nửa năm trước, nhưng tận đến cuối tháng mười, mới chỉ quay không đến một phần tư nội dung.

«Ba tháng trường sinh» là một bộ phim tình yêu, nhưng nói là tình yêu, tận đến cuối cùng hai nhân vật chính cũng không ở bên nhau.

Nhân vật Dung Hù sắm vai là một sinh viên trẻ đến HongKong học hành, bối cảnh câu chuyện là HongKong thế kỷ trước.

Thế giới này không có phát sinh cái gọi là hai lần chiến tranh thế giới, Hoa Hạ càng không có khuất nhục cắt đất nhượng quyền, HongKong vẫn luôn thuộc về Hoa Hạ, nhưng vào thế kỷ trước đột nhiên được quốc gia xác định là đặc khu kinh tế, nghênh đón một lần sóng dài vàng.

Vốn dĩ chỉ là một làng chài nhỏ bình thường, đột ngột trở thành đặc khu kinh tế, ánh mắt toàn thế giới nhất thời ngấm sang đây.

Lúc đó HongKong bị vô số thương nhân truy danh trục lợi chiếm đoạt, bọn họ mạnh mẽ khai phá vùng đất này, muốn đào được vàng từ vùng đất còn hoang vu này. Nhưng mà sóng biển cuốn cát, có người công thành danh toại, một đêm phát nhanh, cũng đã có người tay không mà về, thậm chí chết nơi tha hương.

Hiện giờ HongKong đã là một đô thành phồn hoa, nhưng không ai biết, vào thế kỷ trước, nơi đó là chốn mộng tràn ngập mùi vị tiền tài. Xa hoa truy lạc, ngọc trong vàng son, tiền tài và bản cùng đối ứng.

Có rất nhiều phim điện ảnh Hoa Hạ đều lấy tài liệu từ đó, khi hoàn cảnh ấy đưa lên trên phim, càng có loại cảm giác mê người.

Cuối tháng chín phim khởi quay, tận đến tháng một năm sau, mới chính thức đóng máy.

«Ba tháng trường sinh» vừa đóng máy, Dung Hù cũng không có được một chút thời gian nghỉ ngơi. Lập tức quay về thành phố B, tham gia hội đấu giá từ thiện đầu tiên của quỹ hội Lôi Dung. Quỹ hội thành lập không tới nửa năm, đã được các giới trong xã hội chú ý, bất luận là Tần Trình hay là Dung Hù, đều đủ để cho truyền thông nhắm ánh mắt vào quỹ hội Lôi Dung.

Đến tháng hai, quỹ hội Lôi Dung đã xây hơn một trăm trường tiểu học hy vọng trên toàn bộ Hoa Hạ. Loại hành động từ thiện này được tất cả mọi người chú ý và ủng hộ, cùng ngày một trăm trường tiểu học hy vọng thành lập, Dung Hù và Tần Trình tham gia họp báo, cùng cắt ruybăng.

Dung Dung nhà mình đã ủng hộ sự nghiệp từ thiện như vậy, kính dâng cho bọn nhỏ ở khu nghèo khổ như vậy, vậy fan Dung đương nhiên nghĩa bất dung từ muốn ra một phần sức lực. Nhóm fan sôi nổi hưởng ứng, quyền tiền quyền vật, thậm chí còn có fan lớn chủ động liên hợp lại, đưa quần áo sách vở của nhóm fan đến vùng núi.

Khi fan Dung lần lượt đăng ảnh chụp của hoạt động quyên góp từ thiện lên diễn đàn fan Dung Hù, rất nhiều cư dân mạng lúc này mới chợt nhớ: [tôi nhớ rồi, năm đó lúc Dung Hù mới ra mắt chưa bao lâu, fan cậu ta đã từng làm chuyện này một lần nh?]

Đó là lúc Dung Hù phát hành CD single đầu tiên «Thất dục», khi người đại diện của Lăng Tiêu công khai với toàn xã hội, tỏ vẻ sẽ đem hết thầy lợi nhuận của «Thất dục», toàn bộ hiến cho tổ chức từ thiện, fan Dung Hù liền đoàn kết lại, làm một hoạt động từ thiện “Thất dục” cho Dung Dung nhà mình.

Lúc ấy Dung Hù mới quay một bộ phim «Tầng mây màu đen», còn «Mê thành» và «Trang hoa la» đều chưa có chiếu. Dựa vào hoạt động từ thiện lần đó, rất nhiều người qua đường đều biết được sự tồn tại của fan Dung, sinh ra ấn tượng vô cùng tốt với Dung Hù.

Nhóm dân mạng thảo luận về chuyện này, fan Dung cũng nhớ lại tình huống lúc ấy.

[Thời gian qua cũng quá nhanh đi, đã hai năm rồi. Hai năm trước tôi vừa mới thích Dung Dung, khi đó vẫn là xem «Tầng mây màu đen» mà thích Dung Dung, không ngờ tôi lại thích lâu như vậy.]

[Thời gian thật tốt với cậu ấy, cậu ấy không thay đổi dù chỉ là một chút.]

[Dung Dung tốt nhất, vừa đẹp vừa dịu dàng, sáng hôm nay tui lấy DVD «Ba nghìn hai trăm dặm» với «Trang hoa la» ra xem lại một lần. Thật sự quá hay, Dung Dung thật tốt, thật chờ mong «Ba tháng trường sinh», còn một tháng nữa mới chiếu phim, a a a căn bản không đợi nổi!]

[Mấy bạn nói tới «Thất dục», tôi lại nhớ tới Liên Dung Tranh Từ Hãm. Chính là lần đó, nữ thần quả cam lập tức quyên một triệu, lúc tôi biết cô ấy quyên một triệu, liền sợ tới mức đưa chuột nhỏ của tôi cũng sắp rụng xuống đất, thật là đáng sợ. Mấy tháng nay nữ thần quả cam vẫn luôn tương đối an tĩnh, lần này quyên tiền tôi cho rằng cô ấy sẽ không theo, không ngờ cô ấy lại quyên một triệu nữa. Thật muốn làm vật trang sức chân của nữ thần quả cam...]

[Cô cho là mình cô muốn hả? Mỗi ngày tui đều hy vọng wuli quả cam trắng giàu đẹp có thể đăng một tấm ảnh selfie ~]

Theo danh khí Dung Hù gia tăng, fan cậu cũng luôn không ngừng tăng lên. Từ ba tháng trước, fan weibo Dung Hù liền đạt tới hai trăm triệu, xếp hạng thứ sáu trong số minh tinh nam Hoa Hạ. Mà tháng trước, diễn đàn fan của cậu cũng nghênh đón fan thứ chín mươi triệu.

Fan Dung càng ngày càng nhiều, người chú ý Liên Dung Tranh Từ Hãm cũng càng ngày càng nhiều.

Không biết từ lúc nào, Liên Dung Tranh Từ Hãm liền trở nên khiêm tốn. Không show cuồng về xem phim, không show album, không show tạp chí, không show DVD, chỉ thành thành thật thật tỏ lộ với Dung Hù, tỏ lộ với Dung Hù xong, giây tiếp theo lại tỏ lộ với bạn trai Liên Dung nhà cô ấy. Nếu không phải gần đây cô ấy lại quyên một triệu, mọi người cũng sắp quên hình tượng siêu cấp đại gia của cô rồi.

Về phần lời tâm tình tỏ lộ buồn nôn của Liên Dung Tranh Từ Hãm, các fan nhìn vừa cảm thấy đáng yêu, vừa cảm thấy xót xa trong lòng.

[Còn rải bánh chó nữa, liền bỏ follow mi đó! Bỏ follow mi bỏ follow mi bỏ follow mi!]

Giây tiếp theo, Liên Dung Tranh Từ Hãm liền đăng thêm cái weibo: [đáng về làm việc thật đáng yêu thật đáng yêu thật đáng yêu (//▽//▽//▽)]

Fan Dung: [...]

Dám rải bánh chó ít đi một bữa không? Dám không dám không dám không?!!!

Tháng mười một năm trước, Dung Hù còn đang quay phim «Ba tháng trường sinh», Tần Trình đã từng đến đoàn phim tham ban. Tại đoàn phim «Ba tháng», nam nữ chính đều xem như bạn Tần Trình, Tiền đạo cũng từng có quan hệ với Tần Trình, hẳn đến tham ban đương nhiên không có vấn đề.

Lúc Tần Trình đến đoàn phim, Dung Hù và Hạ Mộ Nhan đang quay một “cảnh hôn”.

Sinh viên trẻ tuổi ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, bà chủ quán bar xinh đẹp quyền rũ đi qua trước cửa sổ.

Trong nội dung «Ba tháng trường sinh», nam nữ chính sở dĩ quen biết nhau, chính là bởi vì ở trong cùng một khu nhà. Chủ cho thuê nhà là bà chủ quán bar, một người phụ nữ trưởng thành giàu mỹ lực nữ tính, nam sinh viên bị cô hấp dẫn có vẻ hiển nhiên đến thế, hơn nữa khi cô cầm thuốc lá nuốt mây nhà khói, đẹp đến độ khiến người ta kinh hãi.

Cảnh quay lúc ấy, chính là Hạ Mộ Nhan đi ngang qua cửa sổ, đùa giỡn Dung Hũ, nói cậu là con một sách. Hai người trò chuyện một hồi, Hạ Mộ Nhan hỏi Dung Hũ, từng có bạn gái hay chưa. Dung Hũ lập tức lắc đầu, tỏ vẻ không có, vô cùng thẹn thùng.

Vì thế dưới trời chiều mờ nhạt, Hạ Mộ Nhan cong môi mỉm cười: “VẬY... cũng chưa từng hôn môi à?”

Hai má Dung Hũ đỏ rực hơn vài phần.

Tiếp đó, chính là một cái hôn gần như sắp chạm tới, sinh viên sợ tới mức ngã ra sau, bà chủ lại nở nụ cười: “Bạn nhỏ, cậu quá ngây thơ rồi.”

Lúc Tần Trình tới, đoạn này đã bắt đầu quay, hắn đứng ở bên cạnh cameraman, ánh mắt trấn định nhìn cảnh tượng trong phim trường, cũng nhìn Hạ Mộ Nhan dùng tay phải nâng cằm Dung Hũ, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên.

Khi môi gần như sắp chạm vào cùng một chỗ, Tần Trình kéo lông mày, nhếch môi. Mà bên kia, Tiền đạo trực tiếp hô OK.

Quay xong cảnh này, Hạ Mộ Nhan cảm khái nói: “May mắn trước kia cũng không tính là quá quen thuộc với cậu, nếu không thì Dung Dung, có khả năng tôi còn thật sự sẽ NG đó.”

Cảnh này hai người chỉ quay một lần liền qua, hiệu quả còn vô cùng tốt. Hạ Mộ Nhan cũng thực may mắn, mặc dù ở trong nhóm Tần Phong Phong, nhưng bởi vì quay phim quá bận, tiếp xúc với Dung Hũ vẫn không nhiều lắm. Nếu đôi thành bạn vô cùng quen thuộc, có khả năng sẽ bởi vì quá quen, ngược lại quay không tốt.

Nghe lời cô nói, Dung Hũ cũng tràn đầy đồng cảm. Nếu bảo cậu và Lâm Huyền đi quay loại cảnh diễn gần như cảnh hôn thế này...

Ày, rất không được tự nhiên, có khả năng sẽ NG nhiều lần.

Hai người nói nói liền đi ra khỏi phim trường, đi chưa được bao xa, liền đồng thời nhìn thấy người đàn ông nào đó đứng ở bên cạnh tổ camera.

Từ ngày hôm qua Dung Hũ đã biết hôm nay Tần Trình tới tham ban, nhưng mà Hạ Mộ Nhan thì lại bất ngờ không kịp đề phòng mà gặp được đôi phương. Vị anh hậu xinh đẹp dịu dàng đó hơi ngần ra, đứng ở tại chỗ, một lát sau mới cười cười đi sát bên Dung Hũ, chào hỏi với Tần Trình, nói nói mấy câu, liền rời đi.

Giữa trưa khi ăn cơm, Dung Hũ cầm lấy hai hộp cơm từ trong tay La Thiển, cười nói: “Tôi và Tần Trình sang bên kia.” La Thiển nghe vậy sững sốt, tiếp đó gật gật đầu, nhìn theo nghệ nhân nhà mình và bạn tốt của cậu ấy rời khỏi phim trường.

Chờ đi đến một dinh viện nhỏ cách phim trường không xa, Dung Hũ liền đưa cơm hộp cho người đàn ông nào đó: “Cho anh đến tham ban, cơm hộp trong đoàn phim lại ăn không ngon, anh ở nhà có thịt có cá, ở nơi này bọn em chỉ có hai mặn hai chay thôi.”

Tần Trình bình tĩnh tiếp nhận cơm hộp, vừa mở đĩa ra, vừa giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Còn có thể ăn giấm chua nữa.”

“Khụ khụ khụ...”

Dung Hũ vừa mới uống một ngụm nước nhất thời bị sặc.

Lập tức hiểu rõ đối phương đang nói gì, thiếu niên hơi gạt khóe miệng, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nói lý thì, đó là trong kịch bản viết. Hơn nữa cũng không phải hôn thật, cảnh bọn em muốn quay chính là chị Hạ đùa giỡn em, nhưng mà cô ấy không muốn làm cho em thật sự yêu cô ấy, muốn em học hành cho tốt, đừng ở bên người như cô ấy.”

“Vẫn giống vậy thôi.”

Dung Hũ: “...”

Người đàn ông tuần mỳ hạ mắt, yên lặng nhìn chằm chằm cá kho chua ngọt trong hộp cơm của mình, gấp một miếng lên: “Ừm, nếu không phải là trong kịch bản viết, anh sẽ không để cho cô ta xấp lên.” Dứt lời, cá kho chua ngọt vào miệng.

Dung Hũ: “...”

Giọng nói trầm thấp từ tính chậm rãi vang lên: “Tiểu Hũ, anh ghen tị...”

Dung Hũ rũ mắt nhìn cơm hộp, mới không để ý tới hắn.

“Tiểu Hũ...”

Dung Hũ quay đầu qua, không hề tức giận nói: “Làm gì, trong hộp em cũng không có cá kho chua ngọt, anh muốn ăn giấm chua thì tự mình ăn đi hum...”

Nụ hôn nóng bỏng bỗng nhiên hạ xuống, trực tiếp che lại lời kể tiếp của thiếu niên. Tần Trình nâng tay trái lên, chậm rãi chế trụ gáy Dung Hù, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào trong khoang miệng, sau khi kinh ngạc qua đi, Dung Hù dần dần nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn trả.

Trong đình viện yên tĩnh không người, nụ hôn này giống như một bức họa, điềm tĩnh tốt đẹp.

Sau đó Tần Trình lại ở đoàn phim hai ngày, mỗi lần Dung Hù và Hạ Mộ Nhan muốn quay cảnh tình cảm, vị đại thiếu gia này liền về mặt bình tĩnh ở một bên nhìn. Cũng không hề nói một chữ không, cứ như vậy không chuyển mắt nhìn chăm chăm, nhìn đến độ Dung Hù run rẩy khoe miệng, ngày thứ ba liền đóng gói bạn Tần nào đó đưa cho Từ Tấn.

“«Cực hạn» không phải là sắp chiếu phim sao? Anh nhanh đi tuyên truyền đảng hoàng cho em!”

Đây là chuyện lúc Dung Hù đang quay phim «Ba tháng trường sinh», sau khi bộ phim này đóng máy, hiếm khi tám người nhóm Tần Phong Phong đều có thời gian, liền cùng đi Hawaii nghỉ ngơi. Ở giữa còn có một đoạn nhạc đệm nhỏ, khi Dung Hù ở nhà thu dọn quần áo, Tần Trình biết được tình huống, nhủ mảy mai: “Anh cũng phải đi.”

Dung Hù nhún mi: “À? Sao em nhớ, «Cực hạn» được đề cử vài giải thưởng Oscar, bắt đầu từ ngày mai, anh liền phải bắt đầu chạy tuyên truyền toàn cầu nhĩ?”

Tần Trình: “...”

Thiếu niên mỉm cười: “Ngoan, làm việc cho tốt, kiếm tiền cho tốt, em sẽ mang đặc sản về cho anh.”

Tần Trình hạ mắt: “Đặc sản không đủ.”

Dung Hù nghe vậy ngậy ra, suy tư một lát, cậu dùng ngón tay nâng cằm người đàn ông nào đó lên, trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cúi người xuống, hôn một cái: “Đặc sản không đủ, vậy chume... có đủ hay không?”

Con người tối đen sâu thẳm nhẹ nhàng rung động, ngay sau đó, người đàn ông không chút do dự ôm lấy thiếu niên nhà mình, trực tiếp đi đến phòng ngủ. Vì thế ngày hôm sau, khi Dung Hù đi vào sân bay họp mặt với nhóm Tần Phong Phong...

Hạ Mộ Nhan: “Dung Dung, cậu có nóng không?”

Ôn Tuyền kéo kính râm xuống: “Áo cổ cao thêm khăn choàng, cậu không sợ đến Hawaii rồi sẽ rất nóng à?”

Sở Kỳ nghiêm túc gật đầu: “Tôi cảm thấy sẽ nổi sáy đó.”

Lâm Huyền lập tức nhắc tay: “Cậu nổi sáy cứ tìm tôi, tôi cố ý mang theo phấn xoa người ~ ha ha ha, cơ trí như tôi.”

Dung Hù: “...”

Không trung xanh lam, biển rộng mênh mông vô bờ, Dung Hù hiếm có ngày nghỉ như vậy, tự nhiên phải hưởng thụ thật tốt. Tám thành viên nhóm Tần Phong Phong hội họp tại Hawaii, sau đó liên tục chơi vài ngày, khiến Sở Kỳ lớn tuổi nhất nhóm liên tục xoa tay: “Không chơi không chơi, tôi già rồi, chơi không nổi nữa.”

Nhưng thành viên nhóm nào để ý đến hần? James và Lâm Huyền một người kéo tay, một người kéo hai chân, ném Sở Kỳ từ trên cầu nhảy mười thước xuống dưới, khiến cho ba mỹ nữ bên cạnh bê bối cười vang.

Ngày thứ hai sau khi tới Hawaii, Dung Hù đã cởi khăn choàng trên cổ.

Jennifer cười nói: “Hai ngày trước tôi với Cle vừa vặn gặp mặt ở một hoạt động, chúng tôi còn nói về cậu. Dung, nghe hần nói cậu tính toán hợp tác với lão Hult tiên sinh hả?”

Lúc này Dung Hù đang lấy cocktail từ quầy bar cho ba vị mỹ nữ, nghe Jennifer nói, tầm mắt Ôn Tuyền và Hạ Mộ Nhan cũng tụ tập lại đây. Ôn Tuyền tò mò nói rằng: “Chuẩn bị hợp tác với lão Hult hả? Là phim gì?”

Dung Hù lắc đầu: “Năm trước đã có nghe Tần Trình nói qua chuyện này, anh La đã liên hệ với Hult tiên sinh, bây giờ còn chưa định.”

Ôn Tuyền kinh ngạc nói: “Cái đó có quan hệ gì với Tần Trình?”

Lâm Huyền từ bên cạnh đi ngang qua, đột nhiên dừng bước lại: “Tần Phong Phong? Hần làm sao vậy?”

Giờ phút này Sở Kỳ cũng từ bể bơi đi lên, James và Hughes cười ha ha đi tới, ánh mắt bảy người đều dừng trên người Dung Hù.

Dưới ánh mặt trời Hawaii xán lạn rực rỡ, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nhẹ nhàng hít một hơi, bất đắc dĩ nói: “Quả thật có liên quan tới Tần Trình, bởi vì phim của lão Hult tiên sinh... um, là bộ phim đồng tính.”

Bảy người nhóm Tần Phong Phong: “...”

Lâm Huyền phản ứng đầu tiên: “Phản đồ! Phản đồ phản đồ phản đồ! Dung Dung, cậu thế mà lại muốn đi quay phim tình yêu với Tần Phong Phong? Tội thật sự là nhìn lầm cậu! Cậu phản bội tổ chức của chúng ta!”

Dung Hù vô tội nhún vai: “Không phải còn chưa xác định sao, nói không chừng sáu tháng cuối năm sẽ không quay?”

Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Nhưng mà ngay cả Dung Hù cũng không ngờ, những lời này của cậu, thế mà lại một câu thành sấm. Không quá mấy ngày, La Chấn Đào liền mang đến tin tức bên phía lão Hult tiên sinh: “Tiểu Hù, tôi cảm thấy bộ phim này có thể ký, đối với cậu mà nói vô cùng không tệ, có thể trở thành tác phẩm tiêu biểu kinh điển. Nhưng mà có một vấn đề, chính Hult tiên sinh cũng nói, trong ngắn hạn không cách nào khởi động máy, ông ấy có vài cửa ải kỹ thuật còn chưa đột phá. Cho nên tiểu Hù, bộ phim này có khả năng phải sang năm mới khởi động máy, cậu cảm thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Tình Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Chương 151

Thời gian dùng cho giai đoạn chuẩn bị trước, trong và sau khi quay của mỗi bộ phim, khẳng định không có khả năng giống nhau.

Chẳng hạn như bộ phim «Tầng mây màu đen», thời gian chuẩn bị giai đoạn trước tương đối dài, cần mời rất nhiều minh tinh lớn đến làm khách mời. Mà «Trang hoa la» thì giai đoạn chuẩn bị trước và trong lúc quay phim đều tương đối lâu, về phần «Không tiếng động» thì lại hoàn toàn không cần hao phí thời gian quá dài, bởi vì đây là một bộ phim vườn trường hết sức đơn giản, cảnh tượng yêu cầu không khó, hiệu ứng hậu kỳ đơn giản.

Phim của lão Hult yêu cầu kỹ thuật hiệu ứng hết sức phức tạp. Năm trước lúc ở liên hoan phim Berlin Tần Trình đã nói qua về bộ phim này với Dung Hù, lúc ấy Tần Trình chỉ nhắc qua đại khái, cũng không có kỹ càng tí mĩ nhiều lời, nhưng mà thực rõ ràng, bộ phim này tất nhiên sẽ cần kỹ thuật hiệu ứng cực mạnh.

Bộ phim này là một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, một trong hai nam nhân vật chính là người máy hình người, bối cảnh câu chuyện là ở thời đại công nghệ cao vài chục năm sau. Nếu như làm ầu, sẽ giống như mấy cái phim nát hiệu ứng năm xu, không cần chuẩn bị quá nhiều. Nhưng bất luận là lão Hult, hay là Dung Hù, Tần Trình, đều không có khả năng quay lại phim hiệu ứng năm xu đó.

La Chấn Đào cẩn thận trình bày với Dung Hù về kết quả giao lưu của mình và lão Hult, vị đại đạo diễn Hollywood đó đương nhiên cũng muốn quay ra tác phẩm của mình sớm một chút, phòng làm việc hiệu ứng mà ông tìm đã là đứng đầu toàn cầu, nhưng muốn đạt được hiệu quả trong cảm nhận của ông, ít nhất còn cần hơn nửa năm thời gian chuẩn bị.

Vốn dĩ Dung Hù đã cố ý dành trống ra sáu tháng cuối năm của mình, để dành riêng cho bộ phim đó, đáng tiếc người định không bằng trời định, ý bên phía lão Hult tiên sinh là, hy vọng cậu có thể chờ thêm một chút.

Đối mặt cục diện này, Dung Hù cũng không có tự hỏi bao lâu, liền hỏi âm cho La Chấn Đào: “VẬY anh La, anh xem tình huống lịch trình sang năm của em đi, thương lượng với Hult tiên sinh một chút, tận lực dành ra thời gian thích hợp.”

La Chấn Đào lập tức đáp ứng.

Chuyện bộ phim cứ như vậy tạm thời định ra, La Chấn Đào đương nhiên hy vọng Dung Hù nhận bộ phim này, chỉ có điều hần cũng hiểu là phải đợi lâu như vậy, đối với Dung Hù đang ở giai đoạn phát triển có lẽ sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định. Nhưng chỉ là kế hoạch bị đảo lộn mà thôi, hần thân là người đại diện sẽ bận một chút, phải nhanh chóng đi tìm thông cáo, bổ khuyết đoạn thời gian trống này. Còn nếu cự tuyệt đóng phim, thì ảnh hưởng đối với Dung Hù sẽ càng lớn. Mà hần đương nhiên không biết, Tần Trình đã xác định ký bộ phim này, nếu Dung Hù không quay...

“Em không đi, anh tính diễn cảnh giường chiếu với ai? Hừm?”

Vừa dứt lời, đầu kia điện thoại liền vang lên một trận tiếng cười trầm thấp dễ nghe. Người đàn ông nào đó hiển nhiên vô cùng vừa lòng với phản ứng của thiếu niên nhà mình, hần cũng không nói lời nào, chỉ thấp giọng cười, chờ đến khi Dung Hù cười lạnh nói một câu “Tần Trình”, hần mới nghiêm túc nói: “Tiểu Hù, nếu không phải là em, anh liền không diễn.” Dừng một chút, lại hết như lừa gạt mà bổ sung: “Anh khẳng định không diễn, có được không?”

Thân là minh tinh, tất nhiên sẽ quay một ít cảnh thân mật với diễn viên khác, cái này không cách nào tránh khỏi. Nhưng mà trong phim của đạo diễn Hult có rất nhiều cảnh thân thiết, không tính là phim tình sắc, nhưng so với phim điện ảnh bình thường thì cảnh thân thiết nhiều hơn không ít. Đó cũng là một trong những nguyên nhân Dung Hù quyết định muốn nhận phim.

Chấm dứt kỳ nghỉ phép Hawaii, Dung Hù liền đi châu Âu, tham gia tuần lễ thời trang gần nhất. Mà Tần Trình thì vẫn đang tham gia các buổi tiệc tối lớn, chuẩn bị cho giải thưởng của «Cực hạn». Đôi khi hai người cũng có thể đứng dịp ở cùng một thành phố, chạm mặt một cái, nhưng đa số tình huống vẫn là liên hệ bằng điện thoại tương đối nhiều.

Tựa như hiện tại, tán gẫu một chút về bộ phim sang năm mới quay, còn nói về tình huống gần đây. Mỗi khi nói xong lời cuối cùng, Dung Hù chuẩn bị cúp điện thoại, người đàn ông nào đó đều sẽ đột nhiên thấp giọng hô một câu “tiểu Hù”, chờ Dung Hù thật sự hỏi hắn còn có chuyện gì, hắn mới giọng điệu bình tĩnh nói một câu: “Anh nhớ em”

Lúc nói lần đầu tiên, Dung Hù còn có thể dao động trong lòng, dịu dàng trả lời: “Em cũng nhớ anh.”

Chờ nói đến lần thứ mười, thứ hai mươi, thứ năm mươi, phản ứng của Dung Hù chính là: “...”

Lần này trước khi cúp điện thoại lại nghe thấy câu “anh nhớ em”, thiếu niên tuân thủ xinh đẹp than nhẹ một tiếng, hỏi: “Tần Trình, anh không thể đổi câu khác ư, chẳng hạn như... em yêu anh. Ừm, em quả thật yêu anh.” Nói xong lời cuối cùng, ngay cả bản thân cậu cũng không phát hiện, mình nhìn không được nở nụ cười.

Mà ở bên kia điện thoại, nghe thiếu niên nhà mình bày tỏ tình yêu, người đàn ông cao ngất tảo nhả bỗng nhiên dừng bước. Hắn đang ở một yến tiệc cử hành tại Hollywood Beverly Hills, tụ tập rất nhiều minh tinh nổi tiếng, trên tiệc rượu ăn uống linh đình, nói cười rộn rã, mọi người đều đang chuẩn bị cho giải Oscar sắp đến.

Tần Trình nâng bước đến ban công, cảm nhận gió đêm lành lạnh, hồi lâu, nói: “Nhưng mà tiểu Hù, anh thật sự nhớ em”

Đây chỉ là một câu trần thuật đơn giản, nhưng Dung Hù đã từ từ mở to hai mắt, sau một lúc lâu, mới bỗng nhiên hiểu rõ ý của người đàn ông đó.

Nói rất nhiều lần “anh nhớ em”, quả thật nghe có hơi chán, nhưng từ đầu tới đuôi, người đàn ông đó chỉ là đang nói lời thật lòng mà thôi.

Anh nhớ em

Anh thật sự rất nhớ em

Vô cùng vô cùng vô cùng nhớ, ngoại trừ anh nhớ em, anh thật sự không nghĩ ra phải nói cái gì, mới có thể biểu đạt tâm tình của anh hiện tại.

Dường như có một cảm xúc ảm áp chậm rãi xuất hiện trong lòng, thiếu niên bất đắc dĩ cong môi, trên mặt là tươi cười xán lạn, giọng điệu nói chuyện lại chân thành tha thiết nghiêm túc: “Tần Trình, em cũng nhớ anh. Giải Oscar sắp đến... ba ngày sau gặp.”

Cẩn thận nhắm nháp câu nói ngắn gọn của thiếu niên nhà mình, Tần Trình cười nhạt: “Ừm, ba ngày sau gặp.”

Ngày hôm sau, Dung Hù kết thúc một cuộc phỏng vấn tạp chí, liền một mình rời khỏi Hoa Hạ, bay đến nước Mỹ bên kia bờ đại dương.

Trước đó trên giải Kim Hùng Berlin, «Ba nghìn hai trăm dặm» không thể bắt được giải thưởng lớn nào, chỉ đạt được vài giải thưởng kỹ thuật. Mà lần này, «Ba nghìn hai trăm dặm» cũng đạt được đề cử Oscar, giải kịch bản xuất sắc nhất, giải camera xuất sắc nhất, giải nhạc phim xuất sắc nhất, nữ phụ xuất sắc nhất và...

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chương 152

Nghi thức trao giải Oscar và giải Kim Phượng Hoa Hạ, Kim Hùng Berlin, đều có chỗ khác biệt. Giải Kim Phượng lúc đi thăm dò, thường thường đều là một đoàn phim cùng đi, giải Kim Hùng thì lại trực tiếp tổ chức trong đợt liên hoan phim Berlin, vô cùng đặc biệt.

Mà phân đoạn đi thăm dò giải Oscar, luôn là minh tinh đi một mình hoặc là mời bạn. Rất nhiều minh tinh nổi tiếng đều lựa chọn đi một mình, nữ minh tinh đôi khi sẽ mời bạn nam, nhưng nam minh tinh nếu như không được nữ minh tinh mời, bình thường sẽ không chủ động mời người khác, mà là sẽ tự đi.

Ba giải thưởng điện ảnh lớn thế giới, mỗi một cái chính thức bắt đầu, đều sẽ hấp dẫn sự chú ý của fan điện ảnh toàn cầu.

Ánh đèn sáng ngời chói mắt loang loáng làm bật lên con đường thảm đỏ hẹp dài, đêm nay hàng trăm phóng viên truyền thông tụ tập, trong tay giờ cao cameras, quay lại hình ảnh mỗi một minh tinh danh nhân bước vào.

Có siêu mẫu hạng nhất cao gầy xinh đẹp, có tiểu thiên hậu trẻ tuổi kêu gọi đang hot, trên thảm đỏ Oscar, bạn không cần lo lắng không nhìn thấy trai xinh gái đẹp, bản thân con đường thảm đỏ này, đã là một bức phong cảnh tuyệt vời.

Phần lớn minh tinh danh nhân vào sân lúc đầu đều không phải quá nổi tiếng, chờ đến khi Clemens Hult và Jennifer Askalon nắm tay bước vào, lập tức gây ra một đoạn cao trào nhỏ. Không ít phóng viên nhanh chóng xông lên, giơ micro đặt câu hỏi với hai vị khách mời này. Jennifer mỉm cười trả lời bọn họ, Clemens lại chỉ có một câu: “Tôi cũng thấy «Ba nghìn hai trăm dặm» rất hay, bạn từng xem chưa?”

Phóng viên bị hấn hỏi đột nhiên sững sốt, cười gượng nói: “Xem qua một chút.”

Clemens không nói thêm nữa, vị đại đạo diễn trẻ tuổi này luôn tương đối cao ngạo, các phóng viên Hollywood cũng đều biết tính cách của hắn.

Chờ đến khi Clemens và Jennifer đi qua thảm đỏ, minh tinh nổi tiếng liền càng ngày càng nhiều. Ảnh đế nổi tiếng nước Pháp, đạo diễn danh tiếng lâu năm nước Đức, khi các phóng viên nhìn thấy Ôn Tuyền vòng qua tay Luru lão bước vào, bọn họ đều kinh sợ: “A, Ôn không đi thảm đỏ với Tần sao?”

Năm trước Luru lão quay một bộ phim hành động, trong giải Oscar lần này, cũng đạt được vài đề cử giải thưởng kỹ thuật. Nhưng dù ông không đạt được đề cử, lấy danh tiếng của ông, muốn tham gia giải Oscar cũng không có vấn đề.

Trên thảm đỏ các năm trước, bạn nam đi thảm đỏ với Ôn Tuyền luôn là Tần Trình, ít nhất trong mười lần thì có tám lần chính là Tần Trình. Tất cả truyền thông ngoại quốc giống như đều nhất trí nhận định: “Họ là nam minh tinh xuất sắc nhất và nữ minh tinh xuất sắc nhất Hoa Hạ, họ là viên minh châu rực rỡ của Hoa Hạ.”

Nhưng hôm nay, Ôn Tuyền thế mà lại không mời Tần Trình?

Lời các phóng viên khe khẽ nói nhỏ đều bị Ôn Tuyền nghe thấy, ảnh hậu xinh đẹp tao nhã vịn cánh tay Luru lão, trên mặt là tươi cười xán lạn mê người, nhưng không ai phát hiện, khóe miệng cô lại hơi hơi run rẩy.

Luru lão cười nhẹ nói: “Bọn họ là ghét bỏ ông già tôi đây, cảm thấy tôi không xứng với đại mỹ nữ như cô.”

Ôn Tuyền bất đắc dĩ nói: “Luru lão, ngài đừng nói xỏ cháu, ngài không chê cháu là được. Nếu không có ngài, năm nay nói không chừng cháu phải đi Oscar một mình, cháu cũng không phải là mấy sao nữ Hollywood kia, thích đi thảm đỏ một mình, tỏ ra mình có bao nhiêu độc lập. Cháu chỉ là cô gái nhỏ thôi, không đi thảm đỏ chung với người nhà, ở nơi dị quốc tha hương này, cháu sợ đó.”

Luru lão cười ha ha: “Cô gái nhỏ?”

Ôn Tuyền lặng lẽ chớp mắt.

Hai người cười đi đến hội trường.

Tần Trình không có đi cùng Ôn Tuyền, chẳng lẽ hắn chuẩn bị đi chung với nữ chính của «Cực hạn»?

Năm phút đồng hồ sau, người sắm vai nữ chính «Cực hạn» là Taylor Veps mang theo bạn nam đi vào, phủ định suy đoán của các phóng viên.

Không phải là Ôn Tuyền, không phải là Taylor Veps, còn có thể là ai? Hay là Tần Trình muốn đi một mình?

Các phóng viên hiện trường hoang mang không thôi chụp ảnh phỏng vấn, mà nhóm fan trước TV và máy tính cũng không khác lắm. Nhất là fan Hoa Hạ, bọn họ đều biết, trước đây cơ bản là Tần Trình đều đồng thời xuất hiện với Ôn Tuyền, bọn họ là bạn tốt, lại từng hợp tác mấy bộ phim điện ảnh.

Năm nay Tần Trình dựa vào «Cực hạn» được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất, hẳn nhất định phải tới tham gia Oscar, hiện giờ cũng không phải Ôn Tuyền, cũng không phải Taylor, rốt cuộc hắn tính đi cùng ai?

Khi thảm đỏ đến phân đoạn sắp chấm dứt, đáp án rốt cuộc công bố.

Người đàn ông tuấn mỹ cao lớn mặc một bộ lễ phục màu đen, từ một đầu thảm đỏ đi tới. Hắn khe cong môi, trên khuôn mặt luôn thanh lãnh mang theo một nụ cười nhân hậu, cúi đầu, không biết đang nói gì với người bạn bên cạnh, nhưng hiển nhiên là tâm trạng rất tốt.

Mà ngay cạnh hắn, là một thiếu niên xinh đẹp nho nhã. Lễ phục nâu sẫm phụ trợ cho làn da vốn trắng nõn của cậu đến dường như trong suốt, trong đôi mắt xinh đẹp tinh xảo đều là ý cười. Cậu nhẹ nhàng cười, đôi mắt trong suốt liền cong thành vầng trăng rằm, khi cậu nâng bước cùng vị ảnh đế bên cạnh đi về hướng cuối thảm đỏ, không ai cảm thấy có một chút nào không thích hợp, khí tràng mạnh mẽ bình tĩnh chậm rãi tràn đầy, khí chất lồi lạc, cao nhã thanh quý.

Hai người kia đi cùng một chỗ, hình ảnh vô cùng hài hòa, hết thảy tựa như lẽ hiển nhiên.

Phóng viên hiện trường đều ngây người, mà trước TV, khán giả cũng sôi nổi ngốc ở tại chỗ. Chờ đến khi rốt cuộc có phóng viên kịp phản ứng, cầm micro tiến lên đặt câu hỏi, Dung Hủ và Tần Trình cũng không có biểu hiện dị thường, bọn họ hết sức bình tĩnh trả lời vấn đề của phóng viên.

Đến cuối cùng, phóng viên rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Sao hai người lại quyết định cùng đi thảm đỏ?”

Chuyện minh tinh cùng giới cùng đi thảm đỏ không phải là rất nhiều, nhưng mà cũng từng phát sinh. Trong những minh tinh cùng giới đó có cặp vốn chính là tình nhân, có cặp chỉ là bạn tốt, mà đa phần là bởi vì cùng tham gia một tác phẩm, mới quyết định cùng đi thảm đỏ.

Nhưng hiện tại, Dung Hủ dựa vào «Ba nghìn hai trăm dặm» đề cử ảnh đế, Tần Trình lại dựa vào «Cực hạn» đề cử ảnh đế. Trong một năm qua, hai người này căn bản không hề hợp tác, hoàn toàn không có khả năng là bởi vì tham gia cùng tác phẩm mà cùng đi thảm đỏ.

Nghe phóng viên nói, Dung Hủ mỉm cười, không có trực tiếp trả lời, ngược lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, tiếng Anh lưu loát dễ nghe

nhanh chóng từ trong miệng trượt ra: “Em cảm thấy hẳn nói rất đúng, chúng ta ngay ở nơi này mỗi người một ngã đi. Tàn tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?”

Lời này vừa nói ra, phóng viên kia còn chưa hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tàn Trình đã đưa tay ôm vai thiếu niên, thoải mái mà ôm, về mặt kinh ngạc nói rằng: “Sao chúng ta lại không thể cùng đi thăm dò chứ?”

Dung Hủ cười ha ha.

Hai người biểu hiện vô cùng bình thường, cử chỉ hào phóng, thái độ tùy ý, hoàn toàn không có một chút cảm giác che giấu. Thật giống như là bạn bè quan hệ vô cùng tốt, chỉ bởi vì quan hệ tốt, nên mới cùng đi thăm dò, mới có thể không chút để ý làm hành động thân mật trước mặt ảnh.

Nhìn cảnh tượng như vậy, nghi ngờ trong lòng các phóng viên dần dần đánh mất. Còn các khán giả trước TV, fan bình thường thì nhìn không được cảm khái: [Tàn thân và Dung Dung thật sự là bạn gay tốt! Từ năm trước họ đã bắt đầu “show ân ái”, hiện tại show đến tận giải Oscar luôn!]

Mà nhóm fan CP đã sớm kích động cảm lấy di động, điên cuồng đăng topic bình luận.

[Ngao ngao ngao ngao ngao đường bụi của Trình Dung! Đường bụi của Trình Dung! Đường siêu bụi!]

[Show ân ái trước mặt toàn thể giới, ngoại trừ Trình Dung của tui thì còn ai, tui chỉ hỏi còn ai!!!]

[Há há há, cuộc đời này không hối hận nhảy hố Trình Dung. Thân là một tác giả fanfic, tôi còn không dám viết Dung Dung và Tàn thân cùng đi thăm dò Oscar, show ân ái trước mặt fan điện ảnh toàn thể giới đâu, thế mà bọn họ lại thật sự dám làm như thế. Tôi cảm thấy tôn nghiêm của tác giả fanfic chúng ta đã bị khiêu khích nghiêm trọng, hôm nay ai cũng đừng can tôi, tôi đi bê quan, không nấu ra mười ngàn chữ thịt heo thì không xuất quan!!!]

Bên kia bờ biển, lúc này Hoa Hạ đúng là ban ngày, nhưng mà trong phố lớn ngõ nhỏ, vô số fan Trình Dung đều tạm thời buông chuyện trong tay xuống, bắt đầu lên lút đăng weibo và topic, ăn mừng đường bụi Trình Dung giải Oscar hôm nay.

Trong công ty, một thành phần tri thức len lén đăng một cái weibo: [hôm nay ông chủ hồng có đây, toàn bộ văn phòng tui tui đều đang tụ tập xem lễ trao giải trực tiếp Oscar! Lần đầu tiên biết on lúc đại học tui học ngành tiếng Anh, xem lễ trao giải không hề có vấn đề!]

Trong phòng học, một học sinh đang trong tiết toán gây mê nhất, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của một người bạn, mở ra nhìn: “A a a a? Dung Dung và Tàn thân cùng đi thăm dò hở?!”

“Vương Chân Chân, em ra ngoài phòng học đứng cho tôi!!!”

Chuyện như thế là nhìn mãi quen mắt, không chỉ Hoa Hạ, rất nhiều fan ngoại quốc cũng điên cuồng tập cục đường bụi Trình Dung Oscar. «Tầng mây màu đen» là bộ phim điện ảnh đầu tiên Dung Hủ và Tàn Trình hợp tác, «Trang hoa la» là bộ thứ hai. Hai bộ phim này là lương thực cấp cứu của CP Trình Dung, cả hai bộ đều tiếng tăm lừng lẫy ở nước ngoài, hấp dẫn vô số fan ngoại quốc.

Nhưng mà giờ phút này, không có một ai ngờ rằng, đây mới chỉ là bắt đầu của cục đường bụi phía chính chủ Trình Dung.

Giải Oscar năm 2046, Dung Hủ và Tàn Trình đều không có nhận được giải ảnh đế, nhưng sau lễ trao giải, truyền thông toàn cầu đều đăng hình ảnh hai người này cùng đi thăm dò trên đầu đề bản tin giải trí.

Bắt đầu từ lúc này, toàn thể giới giống như đột nhiên ý thức được: hai người kia có cơ tình!

—— Ai nói có cơ tình liền nhất định là người yêu?

Hollywood từng có hai minh tinh nổi tiếng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm một lòng, cùng vào Hollywood, cùng thành danh, là anh em tốt như hình với bóng. Bọn họ từng người lập gia đình, ngay cả bà xã bọn họ cũng từng nói: “Tôi cảm thấy tôi là kẻ thừa ba giữa AB.”

Nhưng chẳng sợ tất cả mọi người đều cho rằng hai minh tinh này là bạn gay tốt, thì bọn họ cũng chỉ là bạn gay mà thôi, trên tình bạn, nhưng chưa tới tình yêu.

Càng biểu hiện trắng trợn như vậy, càng thoải mái như vậy, ngược lại sẽ không khiến cho người ta hoài nghi.

Sau khi quan hệ “bạn gay” của Tàn Trình và Dung Hủ lộ ra, một đoạn thời gian thật dài, Từ Tẩn đều khiếp đảm kinh hồn, ăn không ngon ngủ không yên, sợ bị fan nhìn ra manh mối gì. Nhưng trên thực tế, bất luận là fan CP hay là thuần fan, đều rất ư bình tĩnh tiếp nhận loại quan hệ cơ tình này.

Thuần fan cảm thấy rất thú vị, cảm thấy quan hệ của nam thần nhà mình thật tốt; fan CP căn bản không có mong cầu gì xa, có đường ăn đã vô cùng thỏa mãn.

Rốt cuộc, sau khi sầu rụng mười ngàn cọng tóc, Từ Tẩn triệt để yên tâm.

Bên phía Dung Hủ, La Thiên không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng La Chấn Đào lại từ từ phát hiện có vấn đề. Rốt cuộc, một tháng sau khi lễ trao giải Oscar chấm dứt, hắn đưa ra nghi vấn của mình với Dung Hủ.

Thiếu niên tinh xảo tuấn tú mỉm cười nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Anh La, không được sao?”

La Chấn Đào phút chốc sùng sốt, môi hấn mấp máy, trong lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, nhưng khi hấn thật sự muốn nói ra, lại chỉ có thể nói ra bốn chữ: “Chúc phúc các cậu.”

Hiện giờ Dung Hù đã không cần mượn quan hệ của Tần Trình để đi lên. Dung Hù đã từng nói, giả thiết La Chấn Đào biết quan hệ của bọn họ, lấy tính cách La Chấn Đào, nói không chừng sẽ hy vọng từ chỗ Tần Trình đạt được lợi ích gì, giúp Dung Hù càng nhanh thành danh.

Nhưng mà hiện tại, giả thiết này dĩ nhiên không có ý nghĩa. Dung Hù đã sớm thành danh đến độ không cần nhìn lên Tần Trình, dù bây giờ cậu còn chưa thể chân chính sánh vai với Tần Trình, nhưng cũng không còn là minh tinh nhỏ mới ra đời, vừa bộc lộ tài năng ngày ấy.

Đến lúc này, La Chấn Đào nhìn thiếu niên vẻ mặt ôn hòa, dịu dàng thân cận trước mắt, mới đột nhiên ý thức được: nghệ nhân này của hấn, nhóc shamate* hấn đã từng coi khinh này, đã không còn là đại thiếu gia nhà họ Dung, mà là Dung Hù.

*Shamate là trào lưu để tóc dài nhiều màu, trang điểm đậm, ăn mặc kì quái du nhập vào Trung Quốc từ năm 2008.

Chỉ là Dung Hù.

Cuối tháng tư, «Ba tháng trường sinh» chính thức chiếu phim.

Nếu như nói lễ trao giải Oscar là cực đường bự đầu tiên của CP Trình Dung, vậy lễ công chiếu «Ba tháng trường sinh», chính là cực đường bự thứ hai của CP này. Hơn nữa, vượt xa cực đường thứ nhất!

Bản thân Tần Trình vốn đã phải tham gia lễ trao giải Oscar, vậy hấn cùng Dung Hù đi thăm dò, tuy rất ngoài dự đoán, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không có vấn đề quá lớn. Nhưng lễ công chiếu «Ba tháng trường sinh» của Dung Hù, quan hệ với Tần Trình là bản đại bác cũng không tới, thế mà hấn cũng đến hỗ trợ tuyên truyền!

Nhóm fan CP đã ăn đường ăn đến miệng đầy răng sâu, fan bình thường cũng nói giỡn: [chèo thuyền Trình Dung! Trình Dung thật ngọt 2333]

Phòng bán vé ngày đầu của «Ba tháng trường sinh» 560 triệu!

Phòng bán vé ba ngày một phẩy hai tỷ!

Cuối cùng bộ phim điện ảnh này lấy phòng bán vé năm phẩy sáu tỷ, trở thành đầu bảng phòng bán vé phim văn nghệ Hoa Hạ năm 2046, cũng thành phim văn nghệ có phòng bán vé cao nhất của chính Dung Hù, cao hơn «Không tiếng động» ước chừng 170 triệu.

Từ đó, phòng bán vé chính là một điểm khiến người ta chú ý của «Ba tháng trường sinh». Phim văn nghệ có phòng bán vé trên năm tỷ, không bộ nào không phải là tác phẩm kinh điển trong lịch sử phim văn nghệ. Thời gian bộ phim này khởi chiếu quá muộn, không thể bắt kịp giải Kim Phụng và Oscar năm nay, lại bắt kịp giải Kim Hùng Berlin tháng bảy.

Hoặc có lẽ là bởi vì trong một năm qua, fan điện ảnh toàn thế giới đều biết quan hệ của Dung Hù và Tần Trình rất tốt, cho nên tổ ủy giải Kim Hùng vì muốn tạo mảnh lối, cố ý an bài chỗ ngồi của đoàn phim «Cực hạn» và đoàn phim «Ba tháng trường sinh» ở cùng nhau.

Thế nên, Dung Hù và Tần Trình liền ngồi cùng nhau.

Từ lúc «Ba tháng trường sinh» khởi chiếu đến nay bất quá chỉ ba tháng, nhưng mà lại đạt được sáu đề cử giải Kim Hùng, bao gồm cả nam chính xuất sắc nhất và nữ chính xuất sắc nhất. «Cực hạn» chiếu vào năm trước, đại khái là bởi vì tính chất thương nghiệp tương đối cao, lúc này chỉ đạt được đề cử đạo diễn xuất sắc nhất, còn lại đều là giải thưởng mang tính kỹ thuật, Tần Trình không nhận được đề cử ảnh đế.

Dung Hù không phải là lần đầu tiên tham gia lễ trao giải Kim Hùng, năm trước bởi vì «Trang hoa la», cậu cũng đã vào hội trường này, sau đó nhìn người yêu của mình dựa vào bộ phim điện ảnh đó mà đi lên sân khấu, cầm cúp ảnh đế.

Nhưng mà lúc này, Tần Trình thành quần chúng, còn cậu thì lại phải chờ đợi giải ảnh đế công bố.

Ra mắt hơn ba năm, Dung Hù có ba bộ phim điện ảnh mười tỷ, hai album hơn triệu, nhưng lại chưa nhận được cúp ảnh đế tam kim. Cúp ảnh đế tam kim hệ như là không có duyên với cậu, ảnh hưởng của «Ba nghìn hai trăm dặm» trên toàn cầu cực lớn, thậm chí tiến vào danh sách phim điện ảnh kinh điển của hiệp hội điện ảnh, nhưng vẫn không thể giúp cậu bắt được một cái giải thưởng.

Mà hiện giờ, là giải thưởng tam kim thứ nhất «Ba tháng trường sinh» gặp phải.

Lễ trao giải vừa mới bắt đầu, vẫn là công bố giải nữ phụ xuất sắc nhất. Dung Hù cười khẽ vỗ tay cho nữ diễn viên đó, lễ trao giải thuận lợi tiến hành, MC ăn nói hài hước khiến người xem cùng cười to, không khí hòa hợp. Nhưng theo một cái lại một cái giải thưởng công bố, ở nơi khán giả không biết, không khí toàn trường đã từ từ trở nên có chút nghiêm túc.

Xuyên qua màn hình TV, người xem không thể nhận ra bầu không khí nghiêm túc rong chơi giữa các minh tinh danh nhân, nhưng người ngồi ở hiện trường lại đều biết ——

Đối mặt vài giải thưởng lớn cuối cùng, cho dù là lão tiền bối tư lịch già dặn hơn nữa, cũng không có khả năng hoàn toàn thoải mái đối đãi.

Khi cái tên “Ôn Tuyền” đột nhiên vang lên trong hội trường, toàn trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Dung Hù lại hơi ngẩn ra, qua một giây, mới vỗ tay cho bạn mình.

Vài năm gần đây không chỉ là giai đoạn thung lũng giải thưởng của Dung Hù, kỳ thật cũng là giai đoạn thung lũng của Ôn Tuyền.

Trước đây cứ hai năm là Ôn Tuyền ít nhất có thể nhận được một giải thưởng tam kim, cô ưu tú đến kinh người, nếu không cũng sẽ không trở thành ảnh hậu xuất sắc nhất Hoa Hạ. Nhưng mà làm người ta kinh ngạc chính là, ba năm gần đây, đến một cái ảnh hậu tam kim Ôn Tuyền cũng không thể lấy được, ngay cả Hạ Mộ Nhan năm nay cũng lấy được ảnh hậu Kim Phượng, còn Ôn Tuyền vẫn chẳng có gì.

Diễn xuất của cô không có vấn đề, thực lực của cô cũng không rớt xuống, nhưng chỉ có điều là không lấy được giải.

Trong ba năm này, anti fan của cô đều trào phúng: [năm nay Ôn ảnh hậu ba mươi mấy rồi nhỉ? Hết thời, nhanh chóng tìm người gả đi, mới là chính đạo. Thừa dịp bây giờ còn có chút danh tiếng, nhanh chóng lập gia đình, đừng chờ đến về sau, ăn com lạnh cũng không có ai thèm, ha ha ha.]

Địa vị của Ôn Tuyền tự nhiên không có khả năng bởi vì vài anti fan này mà dao động, nhưng cô quả thật đã ba năm không lấy được giải thưởng lớn. Khi khách mời trao giải lớn tiếng hô lên tên cô, vị ảnh hậu luôn luôn trấn định đó cũng đột nhiên đỏ mặt, nén nước mắt ôm chậm đạo diễn, tiếp đó nâng bước lên đài lĩnh thưởng.

Giải Kim Hùng Berlin lần này, nhóm Tần Phong Phong có ba người đến. Ôn Tuyền được đề cử ảnh hậu, Dung Hù được đề cử ảnh đế, James lại được đề cử một giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

James hiếm khi đóng vai phụ, lúc này cũng đạt được chiếc cúp nam phụ.

Từ khi lễ trao giải Kim Hùng lần này bắt đầu đến giờ, thành viên nhóm Tần Phong Phong đã đạt được hai cái cúp, chỉ còn lại Dung Hù còn chưa lấy giải.

Dung Hù mở di động, thấy được tin nhắn của James: [Dung, cố lên, để chúng ta cướp hết toàn bộ cúp Kim Hùng đi!]

Nhìn những lời này, thiếu niên không khỏi cười khẽ ra tiếng, hết sức lạc quan hồi âm: [James, vậy anh cứ chờ xem đi.]

Nhưng mà để điện thoại xuống, ý cười bên môi Dung Hù đã từ từ thu lại. Ánh mắt cậu bình tĩnh nhìn màn hình điện thoại chậm rãi trở tối, khi ngẩng đầu, liền thấy Ôn Tuyền hốc mắt ửng đỏ đứng chính giữa sân khấu, mặc bộ váy trắng xinh đẹp nhã nhặn, phát biểu cảm nghĩ nhận giải của mình với toàn thể giới.

Ôn Tuyền ghen ba năm, rốt cuộc lại dùng cúp chứng minh bản thân. Thật ra thì thực lực của cô căn bản không cần cúp để chứng minh, nhưng mà cái cúp này đủ để cho những người nhảm chán kia câm miệng.

Có điều, nếu Ôn Tuyền cảm giải ảnh hậu, vậy cơ hội đoạt giải của cậu... .

Suy nghĩ đột nhiên ngưng lại, Dung Hù kinh ngạc quay đầu nhìn về bên cạnh, chỉ thấy người đàn ông nào đó không chớp mắt nhìn sân khấu, tay phải lại lặng lẽ từ dưới tay vịn ghế dựa duỗi sang đây, nhẹ nhàng bắt lấy ngón út mình.

Ngón tay giao nhau, chỉ vô cùng đơn giản cầm lấy nhau như vậy, tâm trạng Dung Hù đã từ từ bình tĩnh. Cậu nhìn khuôn mặt lãnh tĩnh trấn định của Tần Trình, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, đã là đầy mặt tươi cười: “Không có gì, chỉ là giải Kim Hùng mà thôi. Chị Tuyền cảm giải ảnh hậu, thường thì tổ ủy không có khả năng trao cả ảnh đế cho người Hoa Hạ, hẳn là sẽ cho diễn viên khác. Em không quá sốt ruột, chờ Oscar sang năm cũng được.”

Trong giọng nói dễ nghe của thiếu niên ẩn chứa chút ý cười dịu dàng, Tần Trình lặng lẽ chuyển mắt, nhìn người yêu bên cạnh mình. Hắn nghiêm nghiêm túc túc nhìn thiếu niên tuổi trẻ xinh đẹp ấy, ánh mắt toàn thể giới giờ phút này đều tập trung trên sân khấu, nhưng ánh mắt hắn lại chỉ nhìn Dung Hù của hắn.

Im lặng hồi lâu, suy tư hồi lâu, đến cuối cùng, Tần Trình nở nụ cười, nghiêm túc nói rằng: “Thật muốn hôn em.”

Dung Hù ngây ra: “Cái gì?”

Ý cười bên môi Tần Trình càng sâu: “Hiện tại rất muốn hôn em.”

Dung Hù lập tức bỏ tay tên đàn ông đó ra, xoay mặt sang một bên: “Đừng làm rộn.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng hai má đã có hơi ửng hồng.

Tần Trình nghiêm túc ngưng mắt nhìn cậu, qua thật lâu, mới dời tầm mắt đi. Mà chờ đến khi hắn dời tầm mắt đi chỗ khác, Dung Hù lại nhẹ nhàng cong khóe môi, chút thất vọng và khổ sở trong lòng cũng biến mất đến không còn chút dấu tích.

Dù lần này lấy không được giải thì lại thế nào, cậu còn trẻ, cậu còn rất nhiều cơ hội.

Một lát sau, Tần Trình thấp giọng nói: “Anh đi toilet một chuyến.”

Dung Hù không nghĩ quá nhiều, nhích ra cho hắn đi.

Ôn Tuyền nói xong một câu phát biểu cuối cùng, MC lại lên sân khấu chạy chương trình. MC nước Pháp khôi hài ấy dùng giọng ca hùng hậu từ tính, kỳ diệu mà đem tên sáu người đề cử ảnh đế hát thành một ca khúc, chọc cho toàn trường ồn ào cười to.

Đến cuối cùng, hấn hết sức ảm ức nói rằng: “Chẳng lẽ tôi hát không hay hả? Tôi thật sự là rất đau lòng, sớm biết vậy tôi liền không nên nhận lời mời của giải Kim Hùng, bằng không cũng sẽ không bị tổ ủy ép ca hát. Mong tổ ủy nhớ kỹ, tính thêm chút thù lao cho tôi, tôi đã hát rồi đó.”

Tiếng cười trong hội trường càng vang dội.

“Mọi người đều biết, tôi là MC ưu tú, nhưng ai nói MC thì nhất định phải biết hát chứ?” Về mặt MC nghiêm túc nói xong, nhưng mà mọi người nhìn mặt hấn, lại nhìn không được muốn cười, “Mấy người đều nói người hát hay có thể đi đóng phim, a đúng, ví dụ như Rivica, hấn hát rất hay, nhưng thứ cho tôi nói thẳng, bộ phim «Cô gái phương nam» hấn quay... hừm, mong Rivica trả tôi tiền vé xem phim đi.”

Dưới sân khấu, thiên vương giới ca hát nước Mỹ Rivica vô cùng phối hợp giờ nắm tay lên.

MC lại tiếp tục nói rằng: “Vậy chúng ta cứ nói người đóng phim giỏi, khẳng định là hát hay hả? Tôi không thấy vậy đâu. Há há há! Mọi người đừng chỉ dòm Dung Hủ, tôi nhìn thấy cậu ấy mà, chúng ta vứt Dung Hủ chết bầm sang một bên đi, quên cái tên thiên tài đáng giận là cậu ấy đi OK?”

Dung Hủ vô tội chớp mắt, màn ảnh nhanh chóng dời khỏi người cậu.

Nhưng mà, hiển nhiên MC không muốn dễ dàng buông tha đề tài Dung Hủ: “Nói tới Dung Hủ, tôi nghĩ mọi người đều sẽ nhớ tới một người... Không sai, chính là Tần Trình. Tôi rất thích Tần, mọi người à, tôi thật sự vô cùng vô cùng vô cùng thích Tần. Phim của hấn tôi đều xem qua rồi, ừm, miễn cưỡng không cần hấn trả tôi tiền vé xem phim, nhưng mà tôi càng thích chính là, Tần chưa bao giờ hát hò! Hoặc có lẽ là bởi vì tiếng ca của hấn cũng ảo diệu như tôi, cho nên phải quý trọng, không thể bày ra cho mọi người nhỉ?”

Dưới đài nhất thời phát ra tiếng xùy.

MC lập tức không phục nói: “Mọi người còn chưa tin à?” Vừa dứt lời, hấn trực tiếp xoay người, nhìn về phía hậu trường: “Tần, cậu tự nói một chút xem, vì sao cậu không hát hò? Không giống bạn ~ tốt ~ của cậu—— rồi, các cậu chính là bạn tốt, toàn thể giới đều biết thật sự chỉ là bạn—— không giống bạn tốt Dung Hủ của cậu, thử ca hát xem?”

Ý cười bên môi đột nhiên cứng đờ, Dung Hủ thẳng lưng lên, hai mắt mở to, gất gao nhìn phía sau sân khấu. Bên cạnh cậu, Tiền đạo hạ giọng nói rằng: “Hóa ra lần này người trao giải ảnh đế là Tần Trình? Cũng đúng, đúng là có quy củ này, thường thì ảnh đế năm trước sẽ trao giải ảnh đế năm tiếp theo.”

Trên sân khấu sáng ngời chói mắt, dưới cái nhìn chăm chú của fan điện ảnh toàn thể giới, một bóng người cao lớn tuấn mỹ sải chân, đi lên sân khấu. Về mặt hấn bình tĩnh đi đến bên cạnh MC, tay phải hơi hơi nâng lên, chỉnh lại cổ tay áo trái. Ngón tay thon dài linh hoạt gài lại, cứ như hấn không biết đây là sân khấu giải Kim Hùng, thế mà lại làm chuyện tùy tiện như vậy, nhưng mà loại chuyện ấy khi được Tần Trình làm ra, tất cả mọi người lại cảm thấy ——

[A a a a a a thật ngẫu a a a! Tần thần ngay cả gài nút tay áo cũng ngẫu như vậy!!!]

Một bàn tay đỡ micro, người đàn ông lạnh lùng cụp mắt, môi khẽ cong: “Làm sao cậu biết tôi chưa từng hát hò? Đại Vệ, tôi chỉ là chưa từng hát trước mặt cậu mà thôi, Dung Hủ có thể làm chứng cho tôi, tôi hát tuyệt đối hay hơn cậu. Dung Hủ, đúng không?”

Toàn thể giới lập tức sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 153

Một người đứng ở trên sân khấu thấp giọng đặt câu hỏi, một người ngồi ở dưới sân khấu mỉm cười đối đáp.

Sau khi Tần Trình nói xong câu đó, màn hình lập tức chuyển hướng về phía Dung Hủ, chỉ thấy thiếu niên tuấn tú ấy trấn định mỉm cười, chớp chớp đôi mắt, không hề mở miệng nói chuyện, nhưng cả khuôn mặt đều viết: rồi rồi rồi, anh nói cái gì cũng tốt.

Trên lễ trao giải Kim Hùng, tuy rằng MC sẽ thường xuyên tương tác với khách mời dưới đài (đôi khi là thương lượng trước, đôi khi không cho khách mời chuẩn bị), nhưng bất luận như thế nào, cũng sẽ không cho khách mời micro. Dung Hủ tự nhiên cũng không có micro, nhưng sự đáp lại đơn giản hài hước của cậu, lại làm cho hiện trường cười ha ha, sôi nổi hiểu được.

Đại Vệ lại đá lông nheo, nói thẳng: “Tần, tôi thật sự là càng ngày càng thích cậu.”

Tần Trình trấn định tự nhiên đỡ microphone, ánh mắt sâu thẳm xoay vòng trên người thiếu niên nhà mình, cười nhẹ không nói.

Nếu như nói khách mời ở hiện trường từ sự đáp lại của Dung Hủ mà phát hiện “Tần Trình ca hát phỏng chừng không ra làm sao”, vậy thì khán giả trước TV nhìn thấy lại chỉ có phần hồng! Phần hồng che trời lấp đất!

[Vì sao Tần thần và Dung Dung ở trên giải Kim Hùng mà cũng dám trắng trợn show! à! ái như vậy! Dung Dung thật cung chiều, hoàn toàn là đang cung chiều Tần thần! Hiệp hội trân trọng chó độc thân mãnh liệt khiển trách, nếu đã phát bánh chó, có dám phát nhiều một chút hay không, có dám không!]

[Tôi còn thật sự chưa từng nghe Tần thần ca hát đó, Tần thần chưa từng hát hò trên bất cứ chương trình hay phim ảnh nào, nhưng Dung Hù lại nghe rồi... _(3” ∠)_ không được, cặp CP này thật sự quá nhiều đường, tôi cảm thấy tôi muốn nhảy hố rồi.]

[Hoan nghênh em gái LS vào hố! Cực lực đề cử lương thực sơ cấp: hộp báo «Tầng mây màu đen»! Trên hộp báo, Tần thần muốn Dung Dung diễn khóc, kết quả sau khi Dung Dung khóc, Tần thần thế mà lại ôm Dung Dung, còn đau lòng giúp em lau nước mắt... A a a a a nhớ tới cái này, cũng không tránh khỏi quá ngọt đi! Trình Dung của tui ngọt quả thực đột phá phía chân trời!]

Tình huống trên internet tự nhiên không thể truyền đến hiện trường lễ trao giải Kim Hùng, sau khi MC lại trò chuyện với Tần Trình vài câu, hẳn ta liền công thành lui thân đi tới một bên sân khấu, hoàn toàn để lại màn ảnh cho người trao giải này.

Một mình đứng ở trên sân khấu trao giải, Tần Trình bình tĩnh bình thản, hẳn mặc một thân lễ phục màu đen, dáng người cao to, ánh mắt trầm tĩnh, một lần nữa chậm rãi đảo qua toàn trường, tiếp đó bắt đầu bài trao giải của mình. Theo lời của hắn, trên màn hình lớn hội trường, bắt đầu phát trích đoạn phần khích trong bộ phim của sáu người được đề cử.

Có người cách mạng kiên cường bất khuất, có tiểu dân phố phường bình thường lại không từ bỏ; có tiên tri Hy Lạp cổ vì chân lý mà kính dâng sinh mệnh, có thiếu niên si tình vì tình yêu mà thiêu thân lao đầu vào lửa.

Khíh Tần Trình nói tới một bộ phim cuối cùng, gần như không có ai phát hiện, giọng hắn dần dần thả chậm.

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn, là một vùng ánh hoàng hôn màu da cam ấm áp. Một căn nhà ngang HongKong thuộc về thế kỷ trước, khi có khách trọ từ một bên cầu thang chạy lên, cả tòa lâu đài có thể nghe được âm thanh rầm rầm kết kết. Chỉ có tiếng gió ở bên tai gào thét mà qua, lần lượt thổi tan ánh chiều tà ấm áp nhu hòa.

Trong căn phòng nhỏ đơn sơ chật chội, sinh viên trẻ tuổi non nớt một tay đề bà chủ quán bar yếu điệu xinh đẹp trên tường, cậu ấy không thể chờ đợi được mà hôn lên, bị đối phương nghiêng đầu né tránh. Trong tích tắc đó, thời gian cứng đờ, sinh viên tuấn tú run rẩy một chút, ánh mắt bình tĩnh nhìn người phụ nữ lớn hơn mình hơn mười tuổi trước mắt.

Thật lâu sau, cậu ấy nhẹ nhàng nở nụ cười, còn ấm áp hơn cả gió xuân thổi qua cửa sổ: “Ngài... tóc ngài rồi, tôi giúp ngài chỉnh lại.” Dừng một giây, cặp mắt sáng ngời trong suốt lóe ra một chút mắt mát nhỏ đến không thể thấy, nhưng cậu ấy vẫn nghiêm túc cười, âm thanh run rẩy, giọng điệu lại chân thành tha thiết: “Tôi giúp ngài chỉnh lại... có được không?”

Hình ảnh dừng trên khuôn mặt tươi cười ngây thơ trong sáng ấy, nhưng mà ai cũng biết, che giấu dưới tươi cười đó, là trái tim bị đâm nát.

«Ba tháng trường sinh» cải biên từ truyện ngắn kinh điển của một nữ tác giả HongKong, văn phong tác giả ấy biến hoá kỳ lạ, hình ảnh hoa lệ, sắc thái nồng đậm, tác phẩm của cô đã từng được chuyển thể nhiều lần, bộ «Mộ Than» của Tần Trình chính là tác phẩm tiêu biểu của cô.

Mà «Ba tháng» kể lại câu chuyện của một sinh viên trẻ và bà chủ quán bar, một ngọn lửa trẻ tuổi cực nóng va chạm vào đóa hoa nhìn như rực rỡ kỳ thật đã sớm héo rũ, đến cuối cùng, ngọn lửa không thể khiến đóa hoa nở rộ lần nữa, lại yêu đóa hoa ấy, trở nên không còn là chính mình.

Trong căn nhà ngang nhỏ, chỉ có ba tháng ngắn ngủi, lại xảy ra rất nhiều câu chuyện. Hai người hoàn toàn khác biệt —— xuất thân khác biệt, tính cách khác biệt, căn bản không phải người trong cùng một thế giới, cùng nhau xuất hiện, từ nay về sau liền không tự chủ được mà bị sự độc đáo của đối phương hấp dẫn.

Kết cục cuối cùng là sinh viên mà Dung Hù sắm vai rời khỏi HongKong, chủ cho thuê của cậu yêu cậu, bị tình yêu bùng bùng sinh cơ của cậu lấy nhầm, nhưng mà sẽ không lựa chọn yêu cậu. Sau đó lại bởi vì các loại sự kiện, cũng không bao giờ có thể yêu cậu nữa.

Tôi yêu người, nhưng mà tôi không biết nên yêu người như thế nào.

Mỗi một chuyện tình yêu trên thế gian không phải đều sẽ thiên trường địa cửu, vỡ nát, mới là kết cục của phần lớn tình yêu.

Trích đoạn của sáu bộ phim phát xong, trên sân khấu, một tay Tần Trình cầm phong thư, một tay khác đỡ micro, nhẹ giọng nói rằng: “Năm trước tôi cũng ngồi ở dưới đài, chờ đợi giải thưởng công bố, khi đó trong lòng của tôi chỉ có khẩn trương và thấp thỏm. Mà hiện giờ tôi đứng ở chỗ này nhìn xuống, lại phát hiện càng nhiều thứ khác biệt.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Từ bộ phim điện ảnh trắng đen đầu tiên ở đầu thế kỷ trước phát sóng, đến bộ phim điện ảnh nổi tiếng đầu tiên, lại đến hiện tại, bất quá chỉ hơn một trăm năm. Trong lịch sử phát triển của sự nghiệp điện ảnh, đi qua vô số người, xem qua vô số diễn viên ưu tú, cuối cùng bọn họ lắng đọng lại trong dòng sông lịch sử dài lâu, hôm nay được chúng ta nhớ đến.”

“Dưới sân khấu giải Kim Hùng hôm nay, sáu người đề cử, có bạn cũ của tôi Lewis Ketievin, có Luke Mandy đã từng cùng tôi truy đuổi giải Kim Phụng, còn có bạn tốt của tôi... Dung Hù.”

“Sự tồn tại của các bạn, chính là thành tựu rạng rỡ của lịch sử điện ảnh thế giới; sự trả giá của các bạn, chính là động lực thôi thúc điện ảnh thế giới phát triển. Hôm nay, bất luận là ai nhận được vinh dự cuối cùng này, tôi chỉ muốn nói...”

“Các bạn đều là ưu tú nhất.”

Ánh mắt bình tĩnh trấn định chậm rãi dừng ở một vị trí nào đó dưới sân khấu, Tần Trình nghiêm túc nhìn người ngồi ở vị trí kia, môi khẽ cong, giọng nói mạnh mẽ dịu dàng như một hồ nước trong suốt, ánh trắng chiếu rọi lên, sóng gợn lân lân, thanh nhã nhu hòa. Hần chỉ nhìn người kia, sau một hồi, ý cười bên môi càng thêm mềm mại, lặp lại một lần ——

“Các bạn, đều là ưu tú nhất.”

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Giữa hàng ghế ngồi, Dung Hù nhắm mắt, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhưng khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên. Cậu không dám mở mắt nhìn người trên sân khấu nữa, bởi vì cậu biết, từ đầu đến cuối, những lời này chính là nói với cậu.

Tần Trình luôn thích dùng việc công cho việc riêng, không phải là người chính trực cỡ nào, mà hiện giờ, bất luận là Hần hay là Dung Hù đều biết, giải ảnh để Kim Hùng lần này, gần như không có khả năng là Dung Hù.

Nhưng vậy thì sao?

Trong lòng anh, em vĩnh viễn là ưu tú nhất.

Em là ảnh đế của anh, là duy nhất của anh, là thiếu niên mà anh bằng lòng thiêu thân lao đầu vào lửa để yêu.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Dung Hù chậm rãi không còn sầu lo. Cậu dần dần buông xuống chấp nhất với giải Kim Hùng, dù sao thì đời trước cậu cũng là hai mươi lăm tuổi mới lấy được cái cúp ảnh đế đầu tiên của mình, cậu không có bối cảnh ngập trời như Tần Trình, cũng không có vận khí tốt như Tần Trình. Ngay cả Ôn Tuyền cũng liên tục ba năm không lấy được một cái cúp, cậu mới ra mắt ba năm, không lấy được cúp cũng không có gì ghê gớm.

Trên thực tế, không chỉ là Dung Hù, ngay cả rất nhiều fan Dung cũng cảm giác được kết quả giải Kim Hùng lần này.

[Ôn Tuyền đã lấy được ảnh hậu, khả năng Dung Dung lấy ảnh đế thật sự không lớn. Giải Kim Hùng dù sao cũng không phải là giải thưởng của Hoa Hạ chúng ta, phương Tây vẫn có một chút cơ chế tự mình bảo vệ đối với Hoa Hạ, bất luận là giải Kim Hùng hay là Oscar, đều chưa từng xuất hiện tình huống ảnh đế ảnh hậu đều là người Hoa Hạ. Cho nên Dung Dung hẳn là lấy không được cúp ảnh đế lần này.]

[Đạo lý tôi đều hiểu, nhưng tôi vẫn thật đau khổ. «Ba tháng trường sinh» thật sự rất tuyệt, hạng năm trên bảng xếp hạng phòng bán vé phim văn nghệ toàn cầu đó! Hạng năm trong lịch sử!]

[Chúng ta ở nơi này đau khổ làm gì, hiện tại buồn nhất phải là Dung Dung. Năm trước «Ba nghìn hai trăm dặm» tôi đã cảm thấy có thể lấy giải, nhưng mà ai bảo «Ba nghìn hai trăm dặm» đụng độ với «Trang hoa la», «Prometheus» chứ. Bất luận như thế nào, Dung Dung giỏi nhất, Dung Dung đừng buồn, anh vĩnh viễn là Dung Dung của bọn em!]

[Dung Dung cố lên!]

[Dung của tui là tốt nhất, Dung của tui vĩnh viễn đều là tốt nhất!]

[Dung Dung đừng buồn, cậu giỏi nhất đó! A a a a vừa rồi màn ảnh đột nhiên cho Dung Dung một đoạn cận cảnh, đẹp quá đẹp quá đẹp quá! Không được, tôi đi mua một bản «Lời Dung» tự an ủi đây! Tôi sắp hôn mê rồi~(≧▽≦)~ oa oa oa]

[Mị cũng mua một bản «Lời Dung».]

[Tui đi mua hai bản, ôm lấy Dung Dung hôn hôn hôn hôn!!!]

...

Giải Kim Hùng Berlin đồng bộ trực tiếp trên toàn cầu, đến lúc này, mỗi người đều đã làm tốt chuẩn bị tâm lý. Ngón tay thon dài của Tần Trình nhẹ nhàng lật lật, roạt một tiếng, mở phong thư ra; Dung Hù mỉm cười đối mặt, trong lòng đã sớm không có bất luận để ý gì; nhóm fan Dung điên cuồng mua album, điên cuồng quỳ tiền quỳ vật cho quỹ hội Lời Dung.

Mặc kệ là Tần Trình, hay là fan Dung, giờ phút này thứ duy nhất họ hy vọng chính là ——

[Đừng đau khổ, cậu là hạng nhất trong lòng tôi.]

Diễn xuất tốt như Tần Trình, lúc mở phong thư ấy ra, ngón tay cũng run nhẹ. Hần tham gia lễ trao giải nhiều lần như vậy, đã từng ngồi ở dưới đài, đối mặt qua vô số lần chờ đợi như vậy, nhưng mỗi một lần, hẳn đều chưa từng khẩn trương như hiện tại.

Rõ ràng không phải là giải thưởng của bản thân Hần, Hần chỉ là một người trao giải, nhưng mà Hần lại khó có thể áp chế thấp thòm trong lòng.

Thiếu niên của Hần, vì quay bộ phim này, ở nhà đã từng đối diễn với Hần nhiều không đếm xuể. Từ sáng đến tối, từ rạng sáng đến sáng sớm, không biết mệt mỏi mà đi nghiên cứu kịch bản, đi nghiên cứu tiểu thuyết nguyên tác, thử đóng nhân vật học sinh, thậm chí còn sắm vai nhân vật bà chủ, chỉ để nghiên cứu thấu triệt tâm lý và tính cách nhân vật.

Nhưng mà, nếu chỉ vì Ôn Tuyền ưu tú, Dung Hủ liền không thể lấy được giải ảnh đế.

Như vậy những trả giá cả ngày lẫn đêm ấy, lại nên để ai vỗ tay cho?

Trong tích tắc phong thư triệt để mở ra, Tần Trình lấy tấm thẻ ra, im lặng một chốc, rồi cuộc mở ra. Hẳn là ảnh đế năm trước, hẳn không tiện cự tuyệt lời mời của tổ ủy, tất nhiên phải tới trao giải thưởng này. Từ một khắc rời khỏi thánh phòng, hẳn đã chuẩn bị tâm lý thật lâu, nghĩ rằng vào lúc này nên dùng giọng điệu gì để tuyên bố tên người nhận giải, ở trước mặt người yêu của mình, trao cúp cho một người khác.

Nhưng mà hết thấy, khi nhìn đến cái tên kia, hóa thành hư ảo.

Hai mắt tối đen phút chốc tròn to, dưới sân khấu, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, chờ đợi đáp án cuối cùng. Nhưng mà đáp lại bọn họ, là sự im lặng dài lâu của người trao giải. Trong thánh phòng dần dần có tiếng nói nhỏ vang lên, chờ sau một lúc lâu, chỉ thấy người đàn ông tuấn mỹ cao lớn ấy quay đầu, một phen cầm micro, khoe môi cong lên, tươi cười thoải mái, từng chữ một nói rằng——

“Người đạt được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Hùng Berlin năm 2046 là...”

“Dung Hủ! «Ba tháng trường sinh!»”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Chương 154

Giải nam chính xuất sắc nhất Kim Hùng Berlin năm 2046, rốt cuộc công bố. Trong tích tắc cái tên kia vang lên, fan Dung ở Hoa Hạ, Mỹ, Anh, Pháp... trên toàn thế giới đều ngẩn ngơ trước TV, chờ sau khi nhạc nền của lễ trao giải vang lên, bọn họ mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, kích động hưng phấn, cái gì cũng nói không nên lời.

[Dung của mì! Dung của mì! Dung Dung!!!]

[QAQ Tôi nên nói cái gì, tôi nên nói gì, tôi rốt cuộc nên nói gì, oa oa oa oa]

[Ềm thật sự đoạt giải, Dung thật sự đoạt giải! Thượng đế, hiện tại tôi ngay ở ngoài hội trường, tôi thật muốn đi vào nhìn Ềm một cái, rất muốn chính mồm nói với Ềm một câu chúc mừng. Thật sự chúc mừng Ềm, Dung mà tôi yêu nhất!]

Sau khi Ôn Tuyền nhận được giải ảnh hậu, fan Dung Hủ đã sớm không ôm hi vọng với giải thưởng này, nhưng mà khi bọn họ đã nghĩ xong là nên an ủi thiếu niên mình thích nhất như thế nào, lại bỗng nhiên nhận được tin tức bất ngờ.

Nếu nói nhóm fan cảm thấy kích động vì Dung Hủ, không biết nên biểu đạt sự vui sướng như thế nào, vậy thì ở hiện trường lễ trao giải Kim Hùng, Dung Hủ ngồi dưới đài đã mở to hai mắt, trong lúc nhất thời không kịp hoàn hồn.

Tiếng vỗ tay rền vang toàn trường, gần như muốn xóc bay cả trần nhà. Hạ Mộ Nhan ngồi ở bên cạnh Dung Hủ, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cậu, ảnh hậu xinh đẹp mỉm cười, vỗ tay: “Chúc mừng cậu, Dung Hủ.”

Vừa dứt lời, đạo diễn bên cạnh cũng cười nói: “Dung Hủ, chúc mừng cậu, còn không nhanh chóng đi lên lĩnh thưởng?”

Tiếng nhạc điếc tai nhức óc quanh quẩn thật lâu trong hội trường, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi đó, đưa lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt cho cậu. Bất luận trong những tiếng vỗ tay đó có bao nhiêu là thật lòng thật dạ, có bao nhiêu trộn lẫn ghen tị hãm mộ, nhưng giờ phút này, những thứ đó đều không thể cản trở, ánh mắt và sự chúc phúc của toàn thể giới đều tập trung trên người thiếu niên ấy.

Không ai biết qua bao lâu, Dung Hủ cong môi, thông thả đứng lên. Cậu nâng bước, xuyên qua chỗ ngồi, đến lối đi nhỏ. Vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy người đàn ông trên sân khấu, người đàn ông cao ngất tuấn mỹ kia đang nhẹ nhàng vỗ tay, ánh mắt dịu dàng nhìn mình.

Ánh mắt Dung Hủ và Tần Trình giao nhau ngắn ngủi trên không trung, khách mời hiện trường và khán giả xem trực tiếp đều không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng bọn họ đều không phát hiện, ý cười bên môi hai người đều xán lạn hơn.

Tiếng vỗ tay vẫn còn tiếp tục, Dung Hủ đi từng bước một lên trên sân khấu, cậu vừa mới đi lên, liền nhìn thấy người đàn ông đó mở hai tay ra, về mặt trấn định nhìn cậu. Hết thấy đều có vẻ hiển nhiên như vậy, dưới sự chú ý của vô số minh tinh danh nhân, trước sự chờ mong của khán giả, hai người nhẹ nhàng ôm nhau.

Tựa như MC Đại Vệ đã nói, bọn họ là bạn tốt, toàn thể giới đều biết bọn họ là bạn tốt. Vậy nếu Tần Trình trao giải cho Dung Hủ, ôm nhau thêm chốc lát, chẳng lẽ không phải hiển nhiên ư?

[Giải ảnh để đầu tiên của Dung Dung, là Tần thần đến trao. A a a a đây cũng quá ngọt rồi, ôm thật là lâu, đã vài giây luôn rồi, đáp ứng em, ngàn vạn lần đừng có buông ra nha, ngàn vạn lần đừng có buông ra! Cầu Trình Dung ôm cả đời!!!]

Một cái ôm, khiến fan CP hưng phấn che hai má nóng lên, điên cuồng đăng topic. Mà ẩn chứa dưới cái ôm đó, tất cả mọi người đều không biết, Dung Hù nhẹ nhàng nhắm hai mắt, chôn hai má trong hõm vai ấm áp của đối phương. Cậu hít lấy hơi thở thuộc về Tần Trình, sự thấp thỏm và kích động khi bỗng nhiên đoạt giải, chậm rãi lắng đọng lại trong hương vị quen thuộc này.

Đồng thời, ở góc chết của màn ảnh, Tần Trình khẽ cong môi, hai tay càng thêm ôm chặt thiếu niên trong ngực. Sức lực hần cực lớn, dường như muốn hoàn toàn ấn người này vào trong thân thể, trong cái ôm nóng bỏng, hần cúi đầu ghé sát vào vành tai khéo léo tinh xảo, đè nén dục vọng muốn hôn, thật lâu sau, nói ra ba chữ nặng nề nhất đời mình ——

“Anh yêu em”

Giọng nói trầm thấp từ tính nhanh chóng xuyên thấu màng tai, trực tiếp chạy vào chỗ sâu trong trái tim. Trong não giống như có một tiếng vang thật lớn, thân thể Dung Hù nhẹ nhàng rung động, cậu siết chặt ngón tay, cười nhẹ trả lời: “Em cũng yêu anh.”

Cái ôm này thật sự hơi bị lâu, khi khán giả bên dưới cũng thấy không thích hợp lắm, Tần Trình nhanh chóng nói một câu: “Rất muốn hôn em, ở nơi này hôn em.”

Những lời này hần vừa mới nói qua, lúc ở dưới sân khấu, hần nắm ngón tay mềm mềm của thiếu niên nhà mình, đã nói anh rất muốn hôn em. Nhưng mà, Dung Hù bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng: “Chờ thêm một đoạn thời gian, chờ em xử lý xong tất cả mọi việc đã.”

Lúc này, giọng MC bỗng nhiên vang lên: “Ha, Tần thần mến, tuy rằng chúng tôi đều biết cậu và Dung là bạn tốt —— đúng, các cậu thật sự chỉ là bạn tốt, nhưng các cậu có thể trao giải nhanh lên không? Đạo diễn lễ trao giải của chúng tôi, hiện tại đã suy xét việc cắt giảm thời gian xuất hiện của tôi, để tăng thời gian ôm cho hai người rồi đó! Hần quá đáng!”

Toàn trường cười vang, Dung Hù cũng buông người đàn ông ra, nhận lấy cái cúp nặng trĩu từ trong tay hần. Hai người liếc nhau, Tần Trình nâng bước đi xuống thính phòng, Dung Hù thì đi tới bên cạnh micro.

Ngay sau đó, tiếng Anh lưu loát thông thuận chậm rãi chảy ra từ miệng thiếu niên, giọng nói tao nhã réo rắt dịu dàng vang lên bên tai mỗi một khách mời tại hiện trường, cũng truyền vào tai khán giả trước TV. Đầu tiên là cậu quy củ cảm tạ nhà đầu tư, nhà sản xuất, đạo diễn, diễn viên hợp tác, chờ cảm ơn xong hết, cậu dừng một tích tắc, ánh mắt thoáng dừng ở chỗ đoàn phim «Ba tháng trường sinh», lại bắt đầu nói tiếp.

“«Ba tháng trường sinh» là bộ phim điện ảnh tình yêu thứ hai tôi đóng, hơn nữa nói thật, đây là bộ phim tình yêu chính thống đầu tiên tôi đóng. Những năm tháng ấy là kỷ ức của một đời người, người đầu cơ từ các nơi trên thế giới cuốn cuộn tràn tới, có người nổi danh lập vạn, có người sắp thành lại bại. Tài nguyên và lợi ích đập nện những ngọn núi vàng san sát, biết rõ tỷ lệ thắng cực thấp, cũng nghĩa vô phản cố mà cuốn vào trong đó. Hết như tình yêu trong bộ phim, biết rõ kết cục cuối cùng chỉ có thể là trời nam đất bắc, nhưng đối mặt ngọn lửa xinh đẹp đến cực điểm, điều mà bướm bướm lựa chọn, vĩnh viễn chỉ có lao vào ngọn lửa ái tình vô tận ấy.”

“Đạt được giải thưởng này, tôi rất bất ngờ, cũng cảm ơn sự khẳng định của tất cả mọi người đối với tôi.”

“Trên thế giới này chỉ có hai loại tình cảm, một loại là tình yêu, một loại là cái khác.”

“Đứng trên sân khấu nhận giải này, tôi muốn nói với các fan thích tôi trên toàn thế giới một câu, tôi yêu các bạn. Tôi nhiệt tình yêu thích diễn xuất, tôi nhiệt tình yêu thích trải nghiệm những cuộc đời khác biệt, tôi nhiệt tình yêu thích bày ra các nhân vật khác nhau trước mặt các bạn.”

“Cuối cùng, ” khẽ dừng lại, ảnh để tuần tú trẻ tuổi phóng mắt ra toàn trường, ánh mắt chậm rãi dừng ở một điểm: “I love you.”

Trong khoảnh khắc nói ra câu đó, tiếng vỗ tay vang lên lần nữa. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Dung Hù nâng bước đi xuống sân khấu, về tới chỗ ngồi của mình. Nhân viên đoàn phim «Ba tháng trường sinh» lần lượt chúc mừng cậu, mở di động ra nhìn, nhóm người Ôn Tuyền, Lâm Huyền, Sở Kỳ, Jennifer cũng đều vui vẻ chúc mừng cậu.

Sau khi hồi âm hết toàn bộ, Dung Hù quay đầu, nhìn về phía người đàn ông bên tay trái. Lúc này, người đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất đã đi lên sân khấu, bắt đầu phát biểu cảm nghĩ nhận giải, mà dưới sân khấu, Dung Hù thì mỉm cười cong môi, đối diện nhau với người đàn ông bên cạnh.

Tần Trình nhướn nhướn mày, khoe môi cong lên.

Dung Hù thâm sâu nhìn hần, cười mà không nói.

Hai người nhìn nhau một chốc, Tần Trình thấp giọng hỏi: “Cậu nói sau cùng, là nói với ai?”

Dung Hù trấn định tự nhiên nói rằng: “Đương nhiên là nói với tất cả fan yêu em rồi.”

Tần Trình bình tĩnh nói: “Nói dối.”

Dung Hù lại nói: “Nói với tổ ủy bình phẩm giải thưởng cho em.”

Tần Trình khí định thần nhàn: “Nói dối.”

Dung Hù nghĩ nghĩ, ý cười nơi khóe môi không giảm: “Nói với tất cả mọi người trong đoàn phim «Ba tháng trường sinh».”

Ngón tay lặng lẽ móc qua, Tần Trình ra vẻ nghiêm túc suy tư chốc lát, tiếp đó lại mang vẻ mặt lạnh nhạt nói rằng: “Nếu nói dối, cúp sẽ bị lấy đi.”

Dung Hù ngây ra: “Lấy đi thế nào?”

Tần Trình mỉm cười quay đầu: “Bị người em yêu lấy đi.” Mới vừa nói xong, nhìn dáng vẻ ngốc manh kinh ngạc của thiếu niên nhà mình, Tần Trình theo bản năng tính xáp tới, hun một cái trên đôi môi sưng tấy hồng nhuận kia. Dung Hù lập tức dùng sức, hung hăng bấm ngón tay hấn một chút, móng tay gần như sắp bấm lủng cả thịt.

Tần Trình: “Khụ khụ khụ...”

Không đợi người đàn ông kịp phản ứng, thiếu niên lập tức khôi phục bình tĩnh: “Dù hiện tại màn ảnh không nhắm ngay chúng ta, nhưng vẫn còn đang trao giải đó, Tần Trình! Anh làm gì hả!”

Tần tiên sinh vừa nhìn thấy thiếu niên nhà mình, liền quên hết tất cả mọi thứ: “...” Im lặng một chốc, giọng điệu hần bình tĩnh hỏi: “Anh nói anh quên mất hiện giờ đang ở đâu... Tiểu Hù, em tin không?”

Dung Hù quay đầu nhìn hần, vẻ mặt: anh tưởng em ngốc chặc?

Tần Trình nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch: “...”

Đề tài chậm rãi lệch đi dưới hành động thiếu chút nữa gây ra sai lầm lớn của người đàn ông nào đó. Rất nhanh, phim nhựa xuất sắc nhất cũng ra lò, nếu ảnh đế ảnh hậu đều cho người Hoa Hạ, vậy phim nhựa xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất tự nhiên không có khả năng là Hoa Hạ, tổ ủy cũng phải chú ý cân bằng, nếu lại cho Hoa Hạ, tuyệt đối sẽ tạo ra một đợt nghị luận nang tính toàn cầu.

Chờ MC đứng trên sân khấu, hoàn thành phần talk show cuối cùng, khách mời toàn trường tặng tràng pháo tay nhiệt liệt cho MC hài hước ấy.

Trong tiếng vỗ tay vang rền, Tần Trình vẻ mặt trấn tĩnh nhìn sân khấu, bỗng nhiên giống như nghe được câu nói gì đó. Hần kinh ngạc quay đầu, nhìn sang thiếu niên bên cạnh, chỉ thấy Dung Hù không chớp mắt nhìn về phía sân khấu, cũng đang vỗ tay.

Chần chờ giây lát, Tần Trình nhíu mi, hỏi: “Tiểu Hù?”

Dung Hù chuyển mắt nhìn hần: “Ừm? Làm sao?”

Mây dần dần nhàn nhạt, Tần Trình hỏi: “Em mới vừa nói gì đó?”

“Em có nói gì hả?”

Tần Trình khẽ nhếch môi, không có nhiều lời nữa. Nhưng mà, vào giây phút lễ trao giải thật sự hoàn toàn chấm dứt, hần bỗng nhiên lại nghe một giọng nói. Lúc này đây, hần lập tức quay đầu, nhìn về phía thiếu niên vẫn luôn ngồi ở bên cạnh mình.

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời chói mắt, con người tinh xảo xinh đẹp đắm chìm trong biển sao trời rực rỡ, thiếu niên mà hần đặt trên đầu quả tim, dịu dàng cười với hần, nói ra câu nói kia ——

“Tất cả những câu ‘I love you’ của cuộc đời em, Tần Trình, chỉ thuộc về anh.”

Trong lòng nổ oanh một tiếng, giống như tràn ra một vùng trời pháo hoa xinh đẹp nhất. Vành tai không tự chủ được mà nóng lên, nhưng ở mặt ngoài, người đàn ông nào đó vẫn cứ hết sức bình tĩnh nhìn Dung Hù, không biểu hiện ra bất cứ dị thường nào. Tận đến sau khi kết thúc tiệc tối của lễ trao giải, hần mới cảm di động, mở acc nhỏ của mình ra.

Trên khuôn mặt lạnh lùng cao nhấ không có một chút dao động, nhưng tất cả minh tinh đạo diễn ở đây chỉ sợ đều không biết, giờ phút này, trong lòng vị siêu sao kia giống như đang phóng pháo hoa, bùm bùm bùm, nổ không ngừng.

Trước khi đăng weibo, Tần Trình chợt nhớ tới Dung Dung nhà mình đã sớm nhìn thấu acc nhỏ của mình, nhưng hần cũng không có do dự, vẫn nhịn không được đăng cái weibo đó lên.

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê thật phê! Thật thương cậu ấy thật thương cậu ấy thật thương cậu ấy thật thương cậu ấy thật thương cậu ấy thật thương cậu ấy! Thật muốn lập tức ôm lấy cậu ấy, ở trước mặt toàn thể giới, hôn cậu ấy!!!]

Weibo này vừa đăng lên, cũng không có được bao nhiêu bình luận, dù sao thì hiện tại fan Dung đều đang kích động chúc mừng Dung Hù bắt được giải ảnh đế tam kim lần đầu tiên. Mà nhóm fan hồi âm Liên Dung Tranh Từ Hâm thì đều hi hi ha ha tỏ vẻ: [sao nữ thần quả cam đột nhiên khí phách mười phần vậy, muốn ôm Liên Dung nhà bạn, còn muốn chủ động hôn hần, quả cam trắng giàu đẹp ngốc manh đâu rồi? Hình tượng của bạn vỡ hết rồi kia 23333333]

Còn phản ứng duy nhất của Dung Hù khi nhìn thấy weibo này chính là ——

[Bàn luận làm thế nào hoàn mỹ mà ăn một quả cam: Tip31 càng ngốc, ngốc như vậy, cũng chỉ có mình có thể bao dung hắn, um, chỉ có mình thôi ^_^]

Từ sau lễ trao giải Kim Hùng năm trước, Tần tiên sinh bắt đầu tìm kiếm acc nhỏ của người yêu nhà mình. Nhưng mà, hơn một trăm ngàn fan, biển rộng mênh mông, cho đến hôm nay, qua tròn một năm, hắn vẫn không thể tìm được acc nhỏ của Dung Hù.

Trong lúc đó, mặc cho Tần Trình cường bức lợi dụ như thế nào, hắn đều không thể moi ra một chút tin tức về acc nhỏ từ miệng Dung Hù. Hắn cũng đương nhiên không thể tưởng được, Dung Hù nhà mình tuy rằng follow hắn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bình luận trong weibo hắn, mỗi lần đều là tự đăng weibo phun tào hắn.

Như vậy càng tăng độ khó tìm kiếm acc nhỏ.

Nhưng bất luận thế nào, câu tâm tình đó, vẫn khiến cho Tần Trình hết sức sung sướng, tâm tình tốt liên tiếp mấy tháng, tận đến khi...

[Tần Trình:... đã nói, tất cả những câu “I love you”, đều thuộc về anh mà?]

Dung Hù vừa mới đối diện với Ôn Tuyền xong đang rời khỏi phim trường: “...”

Nhanh chóng nhìn nhìn trái phải, không hề phát hiện cái gì dị thường, Dung Hù khẽ nhướn mi, trả lời một tin nhắn: [anh bắt đầu xếp gián điệp trong đoàn phim hồi nào vậy?]

[Tần Trình: em vừa mới nói “I love you” với Ôn Tuyền.]

Dung Hù dở khóc dở cười trả lời: [đây không phải là quay phim sao? Em với chị Tuyền hợp tác phim tình yêu, anh cũng không thể kêu em đừng đọc lời thoại chứ?]

[Tần Trình:...]

[Dung Hù: ngoan, đừng náo loạn, ngày mai đóng máy, khi về nhà em mang đặc sản cho anh có được không ^_^?]

Nữ thần quả cam: hừ!

Không sai, sau khi giải Kim Hùng kết thúc, ảnh đế mới lên chức Dung Hù và ảnh hậu mới lên chức Ôn Tuyền, hợp tác một bộ phim tình yêu. Do Hứa Sanh làm đạo diễn, xem như một bộ phim tình yêu hài kịch.

Dù sao thì sắp đến năm mới, phim tết không ngừng xuất hiện, đời này Dung Hù còn chưa từng quay phim tết, vì thế liền liên thủ với Hứa đạo, Ôn Tuyền, quay bộ phim tình yêu hài kịch đơn giản này.

Loại phim tình yêu hài kịch tết này quay rất đơn giản, nam nữ chính đều là cấp bậc ảnh đế ảnh hậu, thực lực Hứa đạo cũng cao cường, đoàn phim quay rất thông thuận. Dung Hù và Ôn Tuyền mặc dù là lần đầu tiên hợp tác, nhưng từ đầu tới đuôi hai người chỉ từng NG hai lần, một lần trong đó là trang điểm của Ôn Tuyền có chút vấn đề, một lần khác lại là tổ ánh sáng có vấn đề.

Diễn viên xuất sắc hợp tác một bộ phim đơn giản như vậy, căn bản là dùng dao mổ trâu để giết gà, tốn không đến hai tháng liền quay xong tất cả nội dung phim. Chờ đến khi bộ phim này phát sóng, giống như tất cả mọi người đoán trước, phòng bán vé dễ dàng vượt mười tỷ, còn bắt đầu xuất phát về phía mười hai tỷ.

Năm 2047, Dung Hù nghênh đón một đợt bùng nổ toàn diện.

«Ba tháng trường sinh» như lễ hiển nhiên chiếm được đề cử giải Oscar và Kim Phượng, nhưng mà lúc này, Dung Hù lại không thể đạt được ảnh đế hai giải thưởng này. Vào cuối năm 2046 Tần Trình ra mắt một bộ phim phản chiến, chiếu đúng thời gian đề cử giải Kim Phượng, cuối cùng cũng trợ giúp hắn đạt được cúp ảnh đế Kim Phượng năm sau.

Về mặt giải thưởng, sáu tháng đầu năm 2047, Dung Hù chỉ có hai đề cử ảnh đế, cũng không có chân chính bắt được cúp. Nhưng bộ phim «Thích em» mà cậu và Ôn Tuyền hợp tác, trực tiếp phá kỷ lục phòng bán vé phim điện ảnh Hoa Hạ sáu năm gần đây, lấy phòng bán vé toàn cầu mười lăm tỷ sáu trăm triệu khủng bố, đăng quang hạng nhất phòng bán vé phim điện ảnh Hoa Hạ bốn mươi năm đầu thế kỷ hai mươi mốt.

Phim tình yêu hài kịch thoải mái khoái trá, vẫn luôn là loại phim bóng ngô mà khán giả yêu thích nhất.

Ngoài ra, quỹ hội Lời Dung cũng ổn định đưa vào hoạt động. Quỹ hội xây hơn một ngàn trường tiểu học hy vọng ở các nơi trên Hoa Hạ, cũng bắt đầu thành lập quỹ chữa bệnh tương ứng.

Bài hát chủ đề cùng tên phim «Thích em» mà Dung Hù và Ôn Tuyền song ca, cũng đạt được doanh số một triệu chín mươi ngàn. Con số này cũng không có vượt qua «Thất đực» và «Lời Dung» của Dung Hù, nhưng mà ở giới ca hát, cậu lại đạt được địa vị càng thêm củng cố.

Tuy rằng Dung Hù vẫn luôn tỏ vẻ, mình không có tính toán tiến quân giới ca hát, nhưng ba album đó vẫn hút cho cậu một đám fan.

Hết thấy đều thuận lợi phát triển, diễn viên Hoa Hạ chỉ mới hai mươi hai tuổi này, có địa vị không thể khinh thường ở giới giải trí thế giới. Nhưng mà thời gian Dung Hù ra mắt dù sao vẫn rất ngắn, tác phẩm cũng không nhiều lắm, tháng tư, sau khi lễ trao giải Kim Phượng kết thúc, cậu tiếp tục quay bộ phim điện ảnh thứ tám trong kiếp sống diễn nghệ của mình là «Cực đạo», hợp tác với nữ nữ Pháp nổi tiếng Sophia Natta, là một bộ phim loại hình trộm cắp.

Bộ phim này chiếu vào tháng mười một, là phim hành động hiếm có của Dung Hù, hấp dẫn được rất nhiều fan điện ảnh. Bản thân bộ phim vốn là phim thương nghiệp bông ngô vô cùng chính tông, động tác huyền khóc, xe chiến bùng nổ, cuối cùng phòng bán vé toàn cầu tám phẩy bảy tỷ.

Phòng bán vé «Cực đạo» trong giới điện ảnh toàn cầu tuyệt đối xem như thượng phẩm, nhưng đối với Dung Hù mà nói, lại là bộ phim thương nghiệp thành tích phòng bán vé kém cỏi nhất của cậu. Sau khi đã có thành tích bộ phim này, rất nhiều anti fan bị thể phát triển không ngừng bay lên của Dung Hù ép tới không thể xoay người, rốt cuộc có chuyện để nói.

[Cảnh tình cảm thật xấu hổ, phim mới của Dung Hù thật là, cậu ta với Sophia căn bản không có cảm giác CP, tôi xem mà sắp ngủ luôn.]

[Cảm giác hết như tình yêu chị em, lúc bọn họ thâm tình đối diện, tôi nổi cả da gà.]

[Dung Hù vẫn không thích hợp quay phim tình yêu, lúc cậu ta hợp tác với Hạ Mộ Nhan còn ổn, bản thân định vị nhân vật đã là tình yêu chị em rồi. Lúc hợp tác với Ôn Tuyền, là được Ôn Tuyền dẫn dắt, Ôn ảnh hậu người ta diễn xuất thật tốt, hoàn toàn sẽ không thoát vai. Hiện tại tốt rồi, hợp tác với Sophia, nguyên hình lộ rõ.]

Nhóm fan Dung đương nhiên chương mất đám anti fan đó, hiện giờ Dung Hù có tổng cộng gần ba trăm triệu fan weibo, chỉ mỗi diễn đàn fan tư nhân thôi, cũng có gần trăm triệu fan trung thành. Người có nổi tiếng hơn nữa thì cũng sẽ có anti fan, nhưng mà đám anti fan đó căn bản không thể tạo thành một chút ảnh hưởng nào đối với Dung Hù, chỉ biết bịa chuyện, vô căn cứ, fan Dung mới lười phản ứng bọn họ.

Nhưng mà không biết lúc này xảy ra chuyện gì, hoặc có lẽ là bởi vì gần đây có một bộ phim cũng mang loại hình trộm cắp chuẩn bị chiếu ở Hoa Hạ, tính toán mượn «Cực đạo» tuyên truyền, gia tăng độ hot của mình, nhóm anti fan thế mà lại còn nói nói không dứt, không ngừng hắt nước bẩn vào Dung Hù, nói cậu diễn xuất kém.

Nhóm fan Dung đều bắt đầu dè dặt, chỉ có thể thành thành thật thật trấn thủ: [cúp nơi tay, cười nhìn chó điên.]

Bộ phim Hollywood kia là thật sự tính toán mượn dùng «Cực đạo» vừa mới xuống rạp của Dung Hù, để mở ra thị trường Hoa Hạ. Nhưng mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ được, sau khi La Chấn Đào phát hiện tình huống này, hắn nói tin tức cho Dung Hù và La Thiên nghe, trong lúc nhất thời, Dung Hù đang xem kịch bản và La Thiên đang liên hệ fan đều đồng thời sững sờ.

Dung Hù bắt đầu dĩ nộ nụ cười, La Thiên thì mang vẻ mặt cổ quái nhìn về phía La Chấn Đào, hỏi: “Bọn họ biết... phim mới của tiểu Hù sắp tuyên truyền hả?”

La Chấn Đào nhún vai: “Huyết tiên sinh luôn luôn giấu rất kỹ, đạo diễn bộ phim Hollywood kia cũng chỉ là phim hạng hai nước Mỹ, hắn là thật sự không biết.”

La Thiên: “Cảm ơn bọn họ, giúp chúng ta tiết kiệm một khoản phí tuyên truyền.”

Ngày 18 tháng 12 năm 2047, cùng ngày sinh nhật Dung Hù, dưới bài post sinh nhật mà Sina tự động đăng lên, có cả trăm triệu fan chúc mừng sinh nhật Dung Dung nhà mình. Lúc ngày đó sắp chấm dứt, vào 23 giờ 58 phút, Dung Hù đăng một weibo ——

[Dung Hù: năm năm qua, cảm ơn mọi người làm bạn. Có mọi người, là may mắn lớn nhất đời tôi]

Nhóm fan nhất thời nổ tung ——

[Dung Dung, có anh mới là may mắn lớn nhất của bọn em!!!]

Mà ở một phút đồng hồ cuối cùng của ngày hôm đó, một người bạn tốt được toàn thể giới công nhận của Dung Hù rốt cuộc cũng đăng một cái weibo ——

[Tần Trình: sinh nhật vui vẻ! Cuối cùng, tiểu Hù, phim mới hợp tác vui vẻ //Dung Hù: năm năm qua, cảm ơn mọi người làm bạn. Có mọi người, là may mắn lớn nhất đời tôi]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chương 155

Oh vừa điểm, bắt luận là fan Tần Trình hay fan Dung Hù, đều đột nhiên chú ý tới cái weibo này.

Fan Dung còn chưa hoàn hồn từ trận cuồng hoan sinh nhật nam thần nhà mình, lại đột nhiên bị một niềm vui bất ngờ bực như vậy đập trúng, mà fan Tần Trình cũng đều kích động nhanh chóng bình luận.

[Hợp tác? Tàn thân và Dung Hủ lại hợp tác rồi sao?]

[Lần trước bọn họ hợp tác vẫn là từ đợt «Trang hoa la», giờ đã qua hơn hai năm rồi! Còn có, còn có một lần trước nữa, là «Tầng mây màu đen». A a a a thế mà lại lại hợp tác rồi? Lần này là phim gì? Nữ chính là ai? A a a a thiệt chờ mong thiệt chờ mong thiệt chờ mong!!!]

Lúc này vừa vặn đã qua sinh nhật Dung Hủ, công bố tin tức hợp tác phim vào lúc này, vừa không đoạt nổi bật sinh nhật Dung Hủ, lại có thể hoàn mỹ mượn sinh nhật lần này mang đến nhân khí cực lớn, sinh ra hiệu quả tuyên truyền phim mới.

Bởi vì sinh nhật, tên Dung Hủ đã sớm treo cả ngày trên bảng nhiệt độ toàn mạng và bảng hot search weibo. Trong một ngày này, các fan nhiều đếm không xuê chúc mừng sinh nhật ảnh để trẻ tuổi, còn có rất nhiều minh tinh danh nhân giới giải trí, cũng đều đăng weibo chúc mừng Dung Hủ.

Vào lúc nhân khí vốn đang cường thịnh thế này, đột nhiên công khai tin tức hợp tác, lập tức, khiến tâm mắt tất cả cư dân mạng đều tụ tập lại đây.

[Phòng bán vé «Tầng mây màu đen» hơn mười hai tỷ, «Trang hoa la» cũng có hơn mười tỷ. Hiện tại bọn họ lại hợp tác, lần này không biết ai là nam chính, ai là nam phụ, rốt cuộc là phim gì vậy! Cầu thông báo chính thức!]

[Tuy rằng không phải là fan hai nhà này, nhưng tôi cũng rất kích động á. Tôi đặc biệt thích «Trang hoa la», lúc Dung Hủ và Tàn Trình đối diễn, thật là đặc biệt có sức bật. Mặt mũi đều dễ nhìn như vậy, đẹp trai như vậy, lại thêm diễn xuất... quả thực chịu không nổi mà!]

Fan của riêng Dung Hủ và Tàn Trình đa phần chỉ là đơn thuần ủng hộ nam thần nhà mình, không ngừng share bài tuyên truyền. Mà fan CP khi biết được tin tức này, càng kích động đến ngay cả nói cũng nói không xong, chỉ có thể thét chói tai đi tìm bạn bè mình, sau đó một truyền mười, mười truyền trăm, trong một tiếng, đã đem cái weibo Tàn Trình đăng, share thêm hơn sáu trăm ngàn lần.

[Vì sao Trình Dung mỗi ngày phát đường! Vì sao Trình Dung của tui mỗi ngày phát đường! Răng tui rụng đầy rồi, rụng sạch!]

[Buổi chiều còn đang nói với bạn gay, ngày hôm qua sinh nhật Dung Dung, Tàn thân thế mà lại không có đăng weibo chúc mừng, không ngờ lúc này mới qua vài tiếng, tôi đã bị và mặt. Trình Dung thật là đội thanh thiên trên đầu, tôi chưa từng thấy CP nào phát thức ăn chó như vậy! Chưa từng có! Thế mà lại lại hợp tác phim, bắt luận nữ chính là ai, dù lần này là một bộ phim thuần ái* tôi cũng táp bắt thức ăn chó này. Xem xem xem, bắt luận đề tài và loại hình, xem mười lần!!!]

*Phim thuần ái: phim về tình yêu đơn thuần, trong sáng, không có bất cứ tạp chất gì.

[Tui xem ba lần! Mặc kệ Trình Dung của tui hợp tác nội dung gì, tuyệt đối xem trên ba lần!]

[Tôi muốn mời bạn cùng phòng tôi xem, mời bạn cùng phòng tôi xem! Phim mới của Trình Dung, nhất định ủng hộ!!!]

Từ sau khi «Cực đạo» của Dung Hủ khởi chiếu, nhân khí của cậu vẫn luôn cao cao không giảm.

Bộ phim thương nghiệp đó có lẽ phòng bán vé cuối cùng không thể hơn mười tỷ, trong số thành tích phim của Dung Hủ thuộc loại xếp chót, nhưng thành tích phòng bán vé của Dung Hủ vẫn luôn được rất nhiều fan gọi là mở máy hack. Đối thành bất cứ một diễn viên nào khác, phòng bán vé «Cực đạo» đều tuyệt đối không tính là thấp, khi phim chiếu, cũng xếp hạng nhất phòng bán vé Hoa Hạ.

Trong lúc phim chiếu, độ đề tài của Dung Hủ tự nhiên rất cao. Sau khi phim xuống rạp, vẫn luôn có anti fan không ngừng bôi đen Dung Hủ, đối phương muốn đập lên «Cực đạo» tiến hành tuyên truyền, nhưng điều này cũng vừa lúc trợ giúp Dung Hủ, vẫn luôn giữ độ hot.

Mà hiện giờ, Dung Hủ và Tàn Trình hợp tác phim mới, liền nương theo làn gió đông này, thuận thế mà đi, lên như điều gặp gió.

Toàn bộ một tuần sau sinh nhật Dung Hủ, fan hai nhà vẫn luôn điên cuồng thảo luận về phim mới. Bọn họ không biết tên, loại hình, đề tài phim, thậm chí không biết trong bộ phim này rốt cuộc Tàn Trình là nhân vật chính hay Dung Hủ là nhân vật chính —— dù sao thì trong «Tầng mây màu đen», Tàn Trình làm vai phụ cho Dung Hủ; tới «Trang hoa la», Dung Hủ lại làm vai phụ cho Tàn Trình.

Sau khi nhận được giải ảnh đế Kim Hùng, bởi vì ra mắt muộn, địa vị của Dung Hủ trong giới có khả năng tạm thời còn không bằng Tàn Trình, nhưng cậu cũng không có khả năng tùy tiện làm vai phụ cho người khác. Bởi vậy nếu hai người này thật sự hợp tác, bất cứ một fan nào cũng không dám cam đoan, ai mới là nam chính.

Đương sự chỉ cho ra một tín hiệu đại khái, liền không còn đề cập chuyện này nữa. Bất luận là fan hay là truyền thông, đều tương đối chú ý sự kiện hợp tác của Dung Hủ và Tàn Trình lần này, nhưng mà họ vẫn luôn giấu nhem rất kín, mặc cho hai người tiếp nhận phỏng vấn, tham gia hoạt động, đều không để lộ ra một chút tin tức.

Tận đến cuối tháng mười hai, Lance Hult mới đồng thời làm mới nội dung trên twitter và weibo của mình ——

[Lance Hult: năm 2047, hợp tác vui vẻ! @Dung Hủ @Tàn Trình]

Tuy nói Lance Hult là đạo diễn đứng đầu Hollywood, địa vị trên toàn cầu tương đương với Lưu lão, nhưng dù sao ông cũng là đạo diễn, hơn nữa không giống Clemens con ông, có được bề ngoài anh tuấn, cho nên sau khi lão Hult tiên sinh tuyên bố tin tức, cũng không có tương tác tức khắc sinh ra oanh động giống như Tàn Trình và Dung Hủ trước đó.

Nhưng dù sao lão Hult cũng là đại đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy, mười phút sau, một tin tức liền truyền khắp toàn thế giới ——

[Lance Hult, Dung Hù và Tàn Trình sắp hợp tác rồi!!!]

Lance Hult năm nay hơn sáu mươi tuổi, từ hai mươi tuổi quay bộ phim điện ảnh ngắn đầu tiên, liền một phát nổi tiếng, là đạo diễn kiểu thiên tài vô cùng hiếm hoi của Hollywood. Ông từng lấy rất nhiều giải thưởng đạo diễn tam kim, đề cử lại càng là nhiều đếm không xuể. Mười chín năm trước ông từng quay một bộ phim thương nghiệp, đến nay vẫn đứng đầu bảng phòng bán vé phim điện ảnh toàn cầu, tổng phòng bán vé hai mươi bốn tỷ ba trăm triệu.

Lão Hult lấy hiệu quả hình ảnh và hiệu ứng kỹ thuật siêu phàm, được toàn cầu hưởng ứng. Sự nắm chắc của ông đối với phim, phải gọi là kiệt tác của thượng đế. Ông cũng không biết kể chuyện như Luru lão, nhưng khá giỏi về khắc họa nhân vật. Dưới màn ảnh của ông, xuất hiện một đám nhân vật điện ảnh kinh điển, những diễn viên sắm vai nhân vật đó đa phần đều gắn với tên các nhân vật, vượt qua một đời.

Sau khi Lance Hult xác nhận tin tức hợp tác với Dung Hù, Tàn Trình, ảnh đàn toàn bộ thế giới đều oanh động. Lão Hult đã nhiều năm không quay phim, trái lại là con ông, hết sức chăm chỉ, hàng năm ít nhất một tác phẩm.

Mà hiện tại, lão Hult vừa lên sân khấu, liền mang theo ảnh đế Tàn Trình hiện giờ đang hot nhất toàn cầu, cùng với hắc mã Dung Hù mấy năm gần đây có sức lực cực mạnh, tổ hợp như vậy thật sự không thể không khiến người ta hưng phấn, đủ để đã động bất cứ một fan điện ảnh nào.

[A a a a a a a thế mà lại là hợp tác với Lance Hult! Thế mà lại là Lance thần!!!]

[Làm sao giờ hiện tại tôi càng muốn xem được phim, cầu phim! Cầu phim! Tôi muốn xem ngay bây giờ!]

[Xem mười lần không đủ, tôi muốn mười lăm lần, hai mươi lần! Từ lúc Dung Dung quay phim đến nay, mỗi nhân vật đều rất xuất sắc, nhưng còn chưa có nhân vật nào là đặc biệt đặc biệt nổi bật. Cầu Lance thần đáp nện ra một Dung Dung đặc biệt nhất!!!]

Đủ loại bình luận xuất hiện trên mạng, fan Hoa Hạ đã sớm sôi trào, fan Âu Mỹ cũng đều hưng phấn lên. Trong bầu không khí gần như cuồng hoan này, cũng có người chú ý tới: [ề, Lance Hult chỉ tag Dung Hù và Tàn Trình, sao ông ấy không tag nữ chính? Không phải bây giờ còn chưa xác định ra nữ chính chứ?]

Những câu nói như vậy cũng không có khiến cho đại chúng chú ý, hiện tại họ càng quan tâm đề tài và nội dung của bộ phim này.

Chuẩn bị mấy năm, sửa chữa kịch bản gần trăm lần, khi thật sự sắp khởi động máy, lão Hult tiên sinh cũng không có giống Luru lão, che che giấu giấu.

Ngày 13 tháng 1 năm 2047, Dung Hù và Tàn Trình ngồi máy bay bay đến Mỹ, xác định tạo hình cùng với làm quen công cụ quay phim đặc hiệu. Ngày hôm sau, bộ phim điện ảnh vạn chúng chờ mong đó rốt cuộc hoàn toàn công khai ——

[Đoàn phim «Định luật 0»: ba định luật của người máy, thứ nhất, người máy không được tổn thương thân thể nhân loại, hoặc là thấy thân thể nhân loại bị nguy hiểm lại ngồi yên không quản; thứ hai, người máy nhất định phải phục tùng mệnh lệnh chủ nhân, đương nhiên khi mệnh lệnh xung đột với định luật 1 là ngoại lệ; thứ ba, dưới tình huống không trái với định luật 1, 2, người máy tận khả năng bảo vệ sự sống sót của mình. Tình yêu của em đối với anh, viết ở chỗ sâu nhất của con chip, nó là định luật 0. @Lance Hult @Dung Hù @Tàn Trình]

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Chương 156

Tin tức về «Định luật 0» vừa tuyên bố, lập tức gây ra oanh động trong phạm vi toàn cầu.

Trước khi bộ phim này chính thức giới thiệu, không có một ai ngờ được, đây là một bộ phim về người máy. Trang weibo phim đã nói vô cùng rõ ràng, có ba định luật người máy mà Isaac Asimov đặt ra, hơn nữa cuối cùng còn thêm một câu gần như thổ lộ, thực rõ ràng, trong nhân vật chính tất nhiên có một người là người máy.

Theo kỹ thuật phim phát triển, vài chục năm gần đây, ảnh đàn thế giới xuất hiện không ít phim điện ảnh khoa học viễn tưởng kinh điển. Cứ lấy Lance Hult làm ví dụ, vị đại đạo diễn này chính là cột mốc không thể xem nhẹ trên lịch sử hiệu ứng phim, từng quay hơn mười tác phẩm lớn kinh điển, được fan khoa học viễn tưởng tôn sùng là bảo điển.

Nghĩ như thế, Lance Hult lấy một bộ phim khoa học viễn tưởng để trở về ảnh đàn, cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ cần kỹ thuật hiệu ứng qua ải, thì phim khoa học viễn tưởng sẽ không tạo ra bất cứ khó khăn nào cho khán giả khi xem phim, thậm chí còn có thể sáng tạo ra một thế giới không giống bình thường, khiến fan điện ảnh chân chính từ trong phim cảm nhận được một cuộc đời tồn tại độc lập.

Tròn một ngày, các fan điện ảnh đều thảo luận rốt cuộc bộ phim này kể về nội dung gì. Đầu tiên thì nhất định là phim khoa học viễn tưởng, tiếp theo hẳn là phim tình yêu, nói không chừng còn là phim hành động.

Phim hành động khoa học viễn tưởng, có cảnh đánh nhau bạo lực, sau đó lại thêm một mỹ nữ tóc vàng kiểu Hollywood, sau khi đánh bại thế lực ác, nam nữ chính tình cảm mãnh liệt ôm hôn, toàn phim HE chấm dứt. Đây là con đường thường thấy của phim thương nghiệp Hollywood, rất nhiều phim thương nghiệp đều trốn không thoát khung sườn này, bởi vì đã có vô số phim điện ảnh dùng phòng bán vé tự mình thí nghiệm, chứng minh là khán giả thích kiểu này.

Chỉ một bài đăng đơn giản, đã khiến cho fan thảo luận đến khí thế ngất trời. Nhưng mà ngay khi fan đã bắt đầu tưởng tượng đến loại nội dung phim thứ mười hai, rồi cuộc có fan đột nhiên phát hiện: [a, sao lúc tuyên truyền phim lại chỉ tag Tần thần và Dung Dung, còn có đạo diễn, tại sao không tag nữ chính?]

Sau khi có người đầu tiên phát hiện, hiện tượng kỳ quái này rốt cuộc khiến cho nhóm fan chú ý.

[Đúng vậy, nữ chính đâu? Không phải là nên có nữ chính sao, bây giờ là tình huống gì thế?]

[Hôm qua Dung Dung đã đến Mỹ, hiện tại có thể là đang chuẩn bị khởi động máy, nữ chính không có khả năng còn chưa xác định ra chứ.]

[Đúng thế đó, hôm trước Tần thần cũng đã bay đến Mỹ, trước đó nhìn thấy ảnh chụp của người qua đường, ở sân bay Mỹ có nhìn thấy hai người họ, còn có trợ lý của họ. Nam chính đều xác định ra rồi, nữ chính còn chưa xác định sao... tôi ở ngay nước Mỹ, gần đây chưa từng nghe nói đạo diễn Hult có tuyển nữ chính mà ta.]

Nhóm fan nhiệt liệt thảo luận, khiến «Định luật 0» càng được chú ý rộng khắp. Bộ phim này đã sớm lên đầu đề bảng nhiệt độ toàn mạng Hoa Hạ, hiện giờ trên mạng internet Âu Mỹ, cũng vẫn luôn vững vàng chiếm hạng đầu. Không ít truyền thông đều tiến hành đưa tin về bộ phim này, từ nhiều loại góc độ phỏng đoán nguyên nhân đến nay còn chưa tuyên bố nữ chính.

Trong tất cả khả năng, khiến cho fan điện ảnh tin phục nhất chính là: [bộ phim này là hai nam chính, căn bản không có nữ chính.]

Nhưng cũng không thiếu fan phản đối: [“Tình yêu của em đối với anh, viết ở chỗ sâu nhất của con chip.” Nói đạo lý, cái này gọi là không có nữ chính hả? Đây là cảnh tình cảm đó, hơn nữa còn là cảnh tình cảm mà đoàn phim trực tiếp viết trên weibo tuyên truyền đầu tiên, nếu không có nữ chính, chẳng lẽ định để hai nam chính đi yêu nhau hả?]

Lời này vừa nói ra, tất cả các fan đều im lặng.

... Hai nam chính đi yêu nhau?

Tần Trình và Dung Hù... yêu nhau?

Tần Trình và Dung Hù, Tần Trình và Dung Hù, Tần Trình và Dung Hù...

Tần Trình và Dung Hù yêu nhau!!!

Fan điện ảnh nhìn thấy cái weibo này, sôi nổi oanh một phát đỏ cả mặt, nhanh chóng đánh chữ khiển trách cái người đề xuất giả thiết kia: [tại sao bạn có thể háo sắc như vậy! Dung Dung và Tần thần làm sao có thể diễn cảnh tình cảm, làm sao có thể diễn cảnh hôn, làm sao có thể diễn cảnh giường chiếu, làm sao có thể ấy ấy ấy... A a a a a chịu không nổi, bạn quá háo sắc rồi!!!]

[Đúng vậy, hai người bọn họ hôn môi, hai người bọn họ ấy ấy ấy... Ngao ngao ngao chịu không nổi, quá đáng! Không cho bạn ảo tưởng như vậy đâu!]

Người bạn vô tội bị khiển trách: [...]

Rõ ràng là cô chỉ đề xuất ý kiến phản đối, tỏ vẻ không có khả năng là phim thuần hai nam chính, không có khả năng không có cảnh tình cảm thôi, cái gì mà hôn môi, cảnh giường chiếu, ấy ấy ấy... rõ ràng là mấy cô rất đen tối có được không!!!

Nếu đã mở đề tài này, vậy nhóm fan liền bắt đầu YY ra.

Vài năm gần đây, quan hệ bạn gay tốt của Dung Hù và Tần Trình đã sớm hot khắp toàn cầu, toàn thế giới đều biết bọn họ là bạn tốt, ngay cả lúc tham gia giải Kim Hùng, MC Đại Vệ cũng lấy cái này làm mảnh lời, không ngừng trêu chọc phun tào. Fan hai phe vẫn luôn rất tiếp nhận loại quan hệ này, fan CP lại càng tưởng tượng đến tận chân trời, trực tiếp chơi 18+ trong nhóm của mình.

Đến lúc này, rất nhiều dân mạng đều không cảm lòng được mà cảm khái: [nếu thật sự là phim tình yêu hai nam chính, kỳ thật một khi tiếp nhận rồi, hình như còn rất feeling á...]

Nhưng mà hết thảy chung quy chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của nhóm fan, ngay cả fan CP cũng chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng, nhiều nhất là mỗi ngày hướng mặt về phía bên kia bờ đại dương, hai tay chấp lại tiến hành cầu nguyện, hy vọng đạo diễn Hult thật sự để Dung Hù và Tần Trình đóng phim tình cảm. Tận đến một tuần sau, «Định luật 0» mở hộp báo khởi động máy tại New York.

Trong bảy ngày qua, Dung Hù và Tần Trình vẫn luôn ở trong đoàn phim, học tập kỹ xảo quay phim mới nhất. Lão Hult chuẩn bị nhiều năm, hiện giờ vừa mới công bố, loại kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh kiểu mới này dùng nói Dung Hù, ngay cả Tần Trình cũng chưa từng thấy qua, cần đi cọ xát luyện tập.

Hai người học tập rất nhanh, vì thế lão Hult cũng quyết định khởi động máy sớm. Phóng viên giải trí toàn thế giới ôm một đồng vắn đề tới tham gia họp báo khởi động máy, đồng thời cũng muốn nhìn một chút xem nữ chính bị che giấu rốt cuộc là ai; nhóm fan thì đã sớm ngồi trước máy tính, chờ xem hiện

trường trực tiếp nữ chính hiện thân.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy Lance Hult đi lên sân khấu, Tần Trình đi lên sân khấu, Dung Hù đi lên sân khấu.

Sau đó... không có sau đó.

Fan điện ảnh toàn cầu: "..."

Ngàn vạn lần đừng nói là bộ phim này thật sự không có nữ chính!!!

Lance Hult: "Tôi nghe nhân viên công tác nói, rất nhiều người đều gửi tin nhắn cho đoàn phim, hỏi vấn đề nữ chính của phim chúng tôi. Quả thật, đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng, cũng là một bộ phim tình cảm, nhưng bộ phim này cũng quả thật không có nữ chính." Lão Hult mang một đầu tóc trắng bạc, xoay người nhìn về phía hai nam diễn viên trẻ tuổi bên cạnh, sang sảng cười nói: "Nếu nghiêm khắc muốn nói, thì Dung chính là nữ chính của chúng tôi."

Các phóng viên hiện trường há to miệng: "..."

Khán giả xem trực tiếp bị dọa đến hạt dưa rơi đầy đất: "..."

Dưới ánh đèn sáng ngời chói mắt, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nghe đạo diễn nói, bất đắc dĩ cười cười: "Lance tiên sinh, dựa vào cái gì cháu là nữ chính? Cháu cảm thấy, Tần Trình mới càng giống nữ chính." Dừng một chút, Dung Hù quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, "Em nói đúng không?"

Tần Trình lặng lẽ cong môi: "Anh nghĩ sau khi xem phim xong, mọi người liền biết đáp án thôi."

Lời này vừa nói ra, ngay cả Dung Hù cũng nở nụ cười. Màn ảnh nhắm ngay hai vị ảnh đế, nhìn bộ dạng ảm áp vui vẻ của đoàn phim bọn họ, fan điện ảnh toàn thể giới rớt cuộc hoàn hồn, rớt cuộc cũng hiểu rõ câu nói của lão Hult là có ý gì.

[Phim đồng tính! Phim đồng tính! Phim đồng tính!!! A a a a điều quan trọng nói ba lần, Dung Dung và Tần thần sắp đóng phim tình yêu, bọn họ sắp hôn hôn ôm ôm ấy ấy ấy!!! Tôi gửi một trăm bao cá khô nhỏ cho đạo diễn Hult, cầu xin phim có cảnh giường chiếu cầu xin có cảnh giường chiếu cầu xin có cảnh giường chiếu!!!]

[Sinh thời thể mà lại có thể nhìn thấy Trình Dung đóng phim tình yêu, sinh thời! Tôi chết cũng không tiếc!]

[Mì thật sự không phải là đang nằm mơ chứ, CP Trình Dung, thật sự! sắp đóng! phim! tình cảm!!!]

Giờ phút này, bất luận bạn mở trang web trực tiếp của nước nào trên toàn cầu ra, đều có thể nhìn thấy trên giao diện video trực tiếp của «Định luật 0», chảy xuôi đủ loại kiểu dáng bình luận. Bình luận rậm rạp chen chúc trên màn hình chặt như nêm cối, căn bản không nhìn thấy mặt người, lại có thể cảm nhận được tâm tình vô cùng kích động của nhóm fan.

Các phóng viên ở hiện trường họp báo cũng trăm triệu lần không ngờ được, tin tức lớn mà bọn họ vốn dĩ muốn đào móc nhất, ngay từ đầu họp báo, đã bị công bố. Hơn nữa sau khi công bố, đoàn phim này còn cho bọn họ thêm một tin tức đầu đề siêu lớn.

Dù sao cũng là thân kinh bách chiến, sau cơn kinh hãi ngắn ngủi, các phóng viên lập tức tiếp nhận hiện thực này, còn bắt đầu tích cực đặt câu hỏi.

"Trước kia đạo diễn Hult chưa từng quay phim đồng tính, xin hỏi là cái gì khiến ngài có suy nghĩ quay phim đồng tính?"

Lão Hult cười ha ha: "Bởi vì con trai tôi."

Clemens Hult ngồi ở dưới đài nhất thời vẻ mặt đen sì: "..."

Phóng viên mờ mịt, thăm dò hỏi: "Cái đó có quan hệ gì với Clemens Hult tiên sinh sao?"

Vì tuyên truyền phim, lão Hult không chút do dự tiết lộ tính hướng của con trai: "Nó là gay, lần đầu tiên tôi chân thật tiếp xúc đến quần thể này, sau khi tiếp xúc cảm thấy rất thú vị, cho nên muốn quay một bộ phim tình cảm khác biệt."

Khán giả toàn cầu sợ ngây người: "!!!"

Tuy hiện tại toàn thế giới đều có độ chấp nhận rất cao đối với quần thể đồng tính, nhưng ngài bán con trai như vậy, thật sự là đại trượng phu sao!

Mặt mũi Clemens Hult rất bánh, lại là đại đạo diễn cấp bậc thế giới, nhưng dù sao hán cũng chỉ là đạo diễn, fan chú ý hán cũng không quá nhiều. Sau khi bị bố già bán đi, tin tức này chỉ được mọi người chú ý một đoạn thời gian, rất nhanh mọi người đã bị tin tức "Tần Trình Dung Hù đóng phim đồng tính" hấp dẫn.

"Xin hỏi Tần tiên sinh, ngài ra mắt nhiều năm, từng quay mấy chục bộ phim, chưa bao giờ quay đề tài này. Nhận bộ phim này, là muốn đột phá chính mình, ném thử loại hình điện ảnh khác biệt sao?"

Người đàn ông tuấn mỹ cao lớn nghe xong lời này, cười khẽ một tiếng, cũng không có trực tiếp trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía thiếu niên bên cạnh. Hai người liếc nhau, hán mới quay đầu, đáp: "Phim tôi quay đã bao hàm rất nhiều đề tài khác nhau rồi, có điều lần này quyết định nhận quay «Định luật

0», đa phần là bởi vì Lance vô cùng thần kỳ mà thuyết phục được bạn tốt của tôi Dung Hù.”

Những lời này nửa thật nửa giả, chính là vì hiệu quả tuyên truyền phim.

Phóng viên lại hỏi: “Ngài là vì Dung Hù mới quyết định quay bộ phim này sao?”

Lúc này, lão Hult thích hợp tiết lộ: “Mời Tần thật sự là một chuyện vô cùng phiền phức, phải biết, hần chính là một chút tinh thần chuyên nghiệp cũng không có, thậm chí đã từng nói với tôi, đòi này hần sẽ không hôn môi với một người đàn ông nào, trừ khi người kia là Dung Hù. Nếu ngay cả hôn cũng không muốn, vậy cảnh giường chiếu đương nhiên lại càng không muốn, cho nên tôi chỉ có thể mặt dày mày dạn, đi liên hệ Dung. So sánh với Tần, Dung thật sự là một thiên sứ đáng yêu, cậu ấy chuyên nghiệp hơn Tần nhiều, chúng tôi thương lượng vô cùng vui vẻ.”

Nhóm fan vừa rồi còn đang nói nhất định phải có cảnh hôn và cảnh giường chiếu: “!!!”

Tui phắc, hạnh phúc tới quá nhanh, ma ma à con thật sự không phải là đang nằm mơ chứ! Có cảnh hôn có cảnh giường chiếu thì thôi, Tần thần còn nói chỉ hôn Dung Dung! Chi hôn Dung Dung! Chi hôn Dung Dung a a a a!!!

Có phải đang nằm mơ hay không, nhóm fan hoàn toàn không có thời gian đi nghiệm chứng. Bởi vì trong thời gian kế tiếp, Tần Trình cùng với đạo diễn Hult vốn đã phóng khoáng, trực tiếp trò chuyện với nhau, hai người phun tào nhau, khiến Dung Hù dở khóc dở cười ở giữa làm người hòa giải.

Bất luận là phóng viên hiện trường, hay là khán giả trước máy tính, bọn họ vĩnh viễn đều không ngờ được, trên thế giới còn có đoàn phim có thể chơi như vậy. Căn bản không cần phóng viên đào hố, bọn họ đã tự động đào hết gốc gác của đồng bọn ra, đến cuối cùng, lão Hult còn tức giận bất bình tỏ vẻ: “Đáng chết, hai người các cậu là bạn tốt, toàn thế giới đều biết, cho nên các cậu hợp nhau ức hiếp tôi. Chờ ngày mai khởi động máy, tôi nhất định phải đòi lại từ trên người các cậu, tôi quyết định, cảnh đầu khởi động máy ngày mai chính là cảnh hôn, tôi nhất định phải NG hai mươi lần, cho các cậu biết, đạo diễn là người không thể đắc tội nhất trong đoàn phim!”

Các phóng viên ôm micro căn bản không cần đặt câu hỏi: “...”

Nhóm fan bị đường ghen hống sắp chết: [Hult sama GJ! Ngài chính là bàn tay to nhất trong nhóm Trình Dung, ai cũng không thể so với ngài, thanh thiên trên đầu Trình Dung! Hult sama phát đường một vạn năm!!!]

Ngay trong không khí vui vẻ mà lại quỷ dị như vậy, hợp báo khởi động máy «Định luật 0» về một dấu chấm tròn. Sau khi rời khỏi đó, lão Hult tiên sinh cũng không có sáng sủa như lúc trên sân khấu, ông lập tức cùng tổ đạo cụ đi nghiên cứu vấn đề màu sắc của một đạo cụ quan trọng.

Dù sao thì biểu hiện trên hợp báo chủ yếu là vì tuyên truyền phim, bản thân lão Hult không phải một người đặc biệt thích đùa giỡn. Dung Hù chỉ ở chung với vị đạo diễn này một tuần đã phát hiện, lão Hult nghiêm cẩn nghiêm túc, đối với vấn đề chi tiết cẩn thận tỉ mỉ, đồng thời tính cách còn có chút nóng nảy —— có điều đây là bệnh chung của đạo diễn, đạo diễn ở phim trường không rỗng hai tiếng, thì quả thực không phải đạo diễn.

Sau khi rời khỏi sân khấu, mọi người cùng ngồi xe về khách sạn. Chờ đến khách sạn rồi, La Thiển và trợ lý của Tần Trình đi trước xác nhận hành trình khởi động máy ngày hôm sau, Dung Hù lại cùng Tần Trình trở về phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà ngay lúc đi đến cửa phòng mình, Dung Hù bỗng nhiên vươn tay, một phen kéo chặt caravat của người đàn ông, một tay khác nhanh chóng mở cửa, lấy tốc độ cực nhanh, vèo một cái đã kéo người vào trong phòng.

Bất ngờ không kịp đề phòng bị người yêu nhà mình kéo vào, nửa người trên của Tần Trình hơi hơi đổ về trước, caravat còn bị đối phương nắm chặt trong lòng bàn tay. Trạng thái này nhìn qua vô cùng chặt vật, nhưng đặt ở trên người Tần Trình, lại có vẻ hơi tự nhiên.

“Hành lang người đến người đi, ” người đàn ông hạ mắt, lại cười nói: “Không sợ bị người ta nhìn thấy hả?”

Dung Hù nhướn mi, hỏi lại: “Em cũng sắp quay cảnh hôn cảnh giường chiếu với anh rồi, ngày mai còn phải NG hai mươi lần. Sợ bị người ta nhìn thấy chúng ta đối kịch bán overnight à?”

Đối kịch bán overnight là một cách nói ở đời trước của Dung Hù, Tần Trình chưa từng nghe qua, hiện giờ vừa nghe, cảm thấy rất thú vị: “Đối kịch bán overnight, rất hình tượng. Vậy em kéo anh vào, là tính toán đối kịch bán overnight với anh à?”

Dung Hù tức giận nói rằng: “Anh và Lance đều không nói với em một tiếng, ngay trên hợp báo lảng xê như vậy, không sợ thật sự bị người ta phát hiện hả?”

Tần Trình cảm thấy mình hết sức vô tội: “Lance hần là cũng không phát hiện chuyện của chúng ta, trước đó ông ấy cũng không hề nói với anh. Đa số đạo diễn Hollywood đều tương đối thoáng, em xem hôm nay trên hợp báo, không phải Clemens còn bị cha hần tiết lộ tính hướng sao? Anh nhớ năm trước có một hợp báo, lúc ấy Cle còn để nam nữ chính ở hiện trường hôn môi nhì?” Nói xong, hần nhẹ nhàng sờ môi.

Dung Hù co rút khóe miệng: “Anh muốn làm gì?”

Người đàn ông nào đó lập tức không biết xấu hổ nhào lên ôm: “Tiểu Hù, chờ nghỉ thức khời chiếu, chúng ta cũng hôn cái đi. Để giúp bộ phim đề cao độ hot, tuyên truyền điện ảnh, em phải có tinh thần chuyên nghiệp kính dâng cho sự nghiệp hần...”

Sau khi cười lạnh một tiếng, Dung Hù thu hồi nắm tay, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay Lance đạo diễn còn nói, Tần tiên sinh, ngài không có một chút tinh thần chuyên nghiệp nào. Xin ngài thời khắc nhớ kỹ hình tượng của mình, đừng vỡ hình tượng, bôi đen cho bộ phim.” Nói đến đây, Dung Hù vừa mở cửa, vừa nói: “Tần tiên sinh không chuyên nghiệp, hần cũng không có hứng thú đối kịch bán overnight đâu, đi thông thả không tiền. Nếu ngày mai thật sự NG

hai mươi lần, ngài phải xin lỗi cái cúp ảnh đế của ngài đó.”

Tần Trình bị đẩy ra khỏi cửa: “...”

Kéo anh vào cửa cũng là em, đẩy anh ra cửa cũng là em

Giống như nhận thấy được sự bất đắc dĩ của người đàn ông, Dung Hù khẽ nhướn mi: “Hửm?”

Tần Trình không biết làm thế nào mà nở nụ cười: “Ai bảo anh cung chiều em?”

Trả lời Tần tiên sinh, là cửa phòng bị đóng sầm lại.

Tần Trình đương nhiên hiểu rõ, da mặt người yêu nhà hắn tương đối mỏng, không thoảng như người phương Tây. Trên hợp báo, để tuyên truyền phim, Dung Hù còn có thể tương đối bình tĩnh mỉm cười cho qua, mặc cho lão Hult và Tần Trình nói giỡn, mình cũng ngẫu nhiên gia nhập vào. Nhưng sau lưng, lúc nên nghiêm túc thì vẫn nghiêm túc, hơn nữa vào lúc mấu chốt thế này, không thể xảy ra vấn đề.

Từ hai năm trước, Dung Hù liền chưa từng trở về Dung gia, nhưng mà lại an bài một cổ vấn kinh tế riêng, giúp mình quản lý tất cả tiền lãi phân chia được từ Dung thị. Số tiền kia sau khi quỹ hội Lôi Dung thành lập, đã bị Dung Hù đưa hết vào tài sản của quỹ hội, không đụng tới một phần.

Dung Hù có được 20% cổ phần Dung thị, số tiền kia tuyệt đối là một con số thiên văn, nhưng mà cậu lại không hề chớp mắt hiến hết cho quỹ hội, khẳng khái như vậy, Tần Trình tự nhận mình tuyệt đối làm không được.

Về chuyện này, vào một lần Dung Hù đang nấu cơm, người đàn ông đó vừa ôm eo người yêu, vừa hỏi thăm. Mà câu trả lời của Dung Hù khiến hắn có chút không hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều nữa, lúc ấy Dung Hù nói: “Những số tiền đó vốn dĩ đã không thuộc về em, cho nên, liên lấy chúng nó để làm chuyện tốt hơn.”

Số tiền và cổ phần đó vốn dĩ là thuộc về em, là di chúc mà Dung lão gia tử lập khi còn sống, sao lại không thuộc về em?

Chuyện này Tần Trình không có hỏi nhiều, người yêu của hắn cũng cần có không gian riêng và bí mật nhỏ của chính mình, Dung Hù không chủ động nói, hắn đương nhiên sẽ không ép hỏi, lại càng không lên lút điều tra.

Hơn nữa Dung Hù cũng nói: “Nếu ngày nào đó em đem tất cả thu nhập quyên góp hết, không phải là còn có anh sao?”

Những lời này khiến tâm trạng Tần tiên sinh cực tốt, lập tức gạt đầu, hận không thể lập tức lập cái chứng từ, để Dung Hù ịn một dấu tay lên, dán những lời này ở trên tường, mỗi ngày nhìn một trăm lần.

Chính thế, sau lưng thiếu niên nhà hắn chính là hắn, dù ngày nào đó Dung Hù thật sự hai bàn tay trắng, vẫn không ai ức hiếp em ấy được.

Ngoài ra, Dung Hù không thêm để ý đến tiền tài là không sai, nhưng cậu cũng không có thật sự hoàn toàn buông tay đối với Dung thị. Cổ vấn kinh tế của Dung Hù vẫn luôn thay thế cậu, tham gia các cuộc họp lớn của Dung thị.

Chú hai Dung Hằng của Dung Hù, về công mà nói, không công không tội, Dung thị dưới sự quản lý của ông ta không có phát triển lớn, nhưng mà cũng không có xuất hiện việc lỗ nặng; nhưng về tư mà nói, hai năm nay Dung Hằng thật sự là ba ngày hai bận lên tin tức, mỗi lần cũng không phải là vì quản lý công ty tốt bao nhiêu, mà là vì việc nhà của ông ta.

Từ ba năm trước khi Dung Hù ở trước mặt thím hai Dung gia vạch trần sự tồn tại của kẻ thứ ba, nhà cũ Dung gia thật sự là không còn yên tĩnh. Sau lúc ấy, Dung Hù và thím hai Dung đều có an bài thám tử tư đi điều tra chuyện Dung Hằng, không điều tra thì thôi, vừa điều tra liền ra: Dung Hằng lại thật sự có một đứa con riêng!

Chi thứ hai Dung gia kết hôn mười mấy năm, chưa bao giờ có con, một mặt là bản thân thím hai Dung không thể mang thai, về mặt khác cũng phải trách Dung Hằng, ông ta cũng là thể chất khó có con. Cho nên ba năm trước, Dung Hằng thật vất vả có một đứa con trai, ông ta bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào tóm cổ phần công ty từ tay Dung Hù về.

Nếu ông ta không có con trai, vậy sau khi ông ta chết, mấy cái đó khẳng định thuộc về Dung Hù, ông ta đoạt cũng không có ý nghĩa, cũng không thể bỏ vào trong quan tài xài được. Nhưng giờ thì khác, ông ta có con trai, tự nhiên phải suy nghĩ cho con trai, Dung Hù tốt nhất là một đồng cũng không có, đuổi ra khỏi cửa mới là lẽ đương nhiên.

Vì thế liền có chuyện lừa cổ phần công ty của Dung Hù ba năm trước đây, cũng bởi vậy, đứa con riêng mới vừa sinh ra của Dung Hằng mới bị đào ra.

Sự tồn tại của đứa con riêng này quấy cho Dung gia gà chó không yên, thím hai Dung ở nhà khóc lóc om sòm, ép Dung Hằng đến công ty, sau đó bà ta lại đến công ty khóc lóc om sòm, chết sống muốn Dung Hằng cả đời không nhận đứa con riêng kia, cũng chết sống muốn đứa con riêng kia cùng với kẻ thứ ba không chiếm được gì.

Bản thân bọn họ đã tự huỷ hoại thành như vậy, Dung Hù an bài người ở phía sau làm ra mấy chuyện xấu, rất dễ dàng thu lợi ở giữa. Về phần số lợi ích đó, cũng bị Dung Hù đưa vào quỹ hội Lôi Dung.

Lúc trước khi ký tên của mình trên bản hợp đồng, Dung Hù dường như có chút mờ mịt, cậu vươn tay vuốt ve hai chữ “Dung Hù” mạnh mẽ trên tờ giấy trắng, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, cười đưa hợp đồng cho người phụ trách hiện tại của quỹ hội Lôi Dung.

Đến đây, tiền nhận được từ nhà họ Dung, không còn một đồng nào thuộc về Dung Hủ, chỉ thuộc về những đứa nhỏ nghèo khổ đáng thương trên toàn thế giới. Hơn nữa dần dần số tiền này đã không chỉ là 20% cổ phần Dung thị như trước nữa, một phần cổ phần công ty thuộc về Dung Hằng, cũng bị Dung Hủ âm thầm an bài người thu mua.

Gần đây đang đến thời kì mấu chốt, Dung Hằng dù có ngu ngốc hơn nữa, cũng phát hiện chỗ không thích hợp, bắt đầu chú ý. Cho nên thời gian này Dung Hủ không thể xảy ra vấn đề, không thể bị đối phương bắt lấy nhược điểm.

Nghĩ vậy, Tần tiên sinh đáng thương cô đơn chỉ có thể thờ dài, nâng bước trở về phòng của mình.

Người yêu hán có sự nghiệp của mình, hán chỉ có thể ở một bên hò hét cổ lên, phát cờ trợ uy, tuyệt đối không thể nhúng tay nửa phần.

Có điều, tuy trước đó đuổi Tần Trình về phòng, nhưng mà buổi tối tắm rửa xong, Dung Hủ vẫn nhìn không được, cầm lấy di động gửi qua một tin nhắn. Hai người cách một bức tường, cố tình còn nhắn tin nói chuyện phiếm, hết như học sinh trung học vài chục năm trước, vừa đung tơi người mình thích, giáp mặt là kiên quyết không nói lời nào, chỉ lên viết thư, anh viết một bức, em viết một bức, đặc biệt ngày thơ.

Nói xong lời cuối cùng, Dung Hủ bỗng nhiên nghĩ đến: [cảnh đầu tiên khởi động máy ngày mai, hán không phải là cảnh hôn chứ?]

Tần Trình hết sức trấn định hồi âm: [ừm, đó chỉ là vì hiệu quả tuyên truyền thôi.]

Sau đó, ngày hôm sau.

Lão Hult vỗ tay một cái: “Rồi, cảnh đầu là cảnh hôn, chuẩn bị tốt, muốn thử trước hay không?”

Dung Hủ: “...”

Tần Trình: “...”

Hệt như trên hợp báo khởi động máy đã nói, «Định luật 0» đúng là một bộ phim tình yêu khoa học viễn tưởng, thậm chí có thể nói, là một bộ phim tình yêu khoa học viễn tưởng. Lần đầu tiên Lance Hult quay phim đồng tính, xác thực tổn không ít công sức, nhưng bộ phim này lại không thể nói là phim đồng tính hoàn toàn, bởi vì một trong hai nhân vật chính, là người máy không có ý nghĩa giới tính.

Bối cảnh bộ phim này là năm mươi năm sau, năm 2100, ở phương diện trí năng nhân tạo, nhân loại đã phát triển tới đỉnh cao, rất nhiều ngành nghề bắt đầu sử dụng người máy thay thế thủ công quy mô lớn. Người máy xuất hiện ở mỗi một góc của xã hội nhân loại, theo nhu cầu tinh thần của nhân loại phát triển, chúng nó không chỉ có thể trở thành một người làm việc, còn có thể là một người bạn, người nhà, và người yêu.

Khoa học gia Sở Văn mà Tần Trình sắm vai vẫn luôn nghiên cứu về trí năng nhân tạo, khi hán biết được một công ty đã nghiên cứu thành công người máy tình yêu, hán vô cùng không thể tin được, bởi vì chủ trương của hán là: con số không thể tính ra linh hồn của nhân loại, đây là điểm khác nhau duy nhất của nhân loại và người máy.

Vì thế coi đây là cơ hội, hán lên lút mua một người máy loại đó, đánh số 7, hán tùy tiện kêu là “Thất”. Sở Văn mua người máy là muốn nghiên cứu xem người máy này rốt cuộc có thành công đạt được tình cảm của nhân loại hay không, chỉ ôm thái độ nghiên cứu, nhưng mà chuyện phát triển lại vượt xa sự tưởng tượng của hán.

Câu chuyện mà cả bộ phim kể lại vô cùng đơn giản, nhưng đối với hai nhân vật chính, nhất là Dung Hủ, áp lực vô cùng lớn. Trong cả bộ phim, nhân vật của cậu không có quá nhiều biểu tình động tác, nhưng mà trước khi khởi động máy lão Hult lại nghiêm túc nói với cậu: “Thất có tình cảm.”

Tình cảm của một người máy, phải biểu hiện như thế nào?

Cái này tương đối khảo nghiệm diễn xuất của diễn viên.

Cảnh đầu khởi động máy là cảnh hôn, quay cảnh sau khi Sở Văn ký nhận người máy, bắt đầu làm thí nghiệm đầu tiên. Hán đơn giản trực tiếp kích hoạt người máy, tiếp đó nhìn người máy mang vẻ mặt ngây ngô và khiếp đảm, đẩy kính mắt, hỏi: “Người biết hôn môi không?”

Câu nói đầu tiên, không phải chào hỏi, không phải là quan tâm, mà là “Người biết hôn môi không?”.

Giữa phim trường, Tần Trình hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, giọng điệu bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi ra những lời này.

Thiếu niên đứng ở trước mặt hán, căn bản nhìn không ra là một người máy. Cậu mặc quần áo nhân loại, có mái tóc màu đen mềm mại, đôi mắt xinh đẹp như hắc bảo thạch chói mắt tinh thuần nhất, khiếp đảm nhìn hán, không trả lời.

Sở Văn vô cùng kiên nhẫn, hỏi lại một lần: “Thất, người biết hôn môi không?”

Lúc này trả lời hán, là người máy nhỏ thẹn thùng gật đầu. Lỗi tai người máy nhỏ trở nên hồng hồng, hai má dần dần ửng đỏ, Sở Văn như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ghi chép trên bản bút kí của mình, lại nói tiếp: “Hôn ta, được chứ?”

Ngay sau đó, Thất bỗng nhiên ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn một chút trên môi hán.

Cảnh này vốn nên vô cùng dễ quay, hơn nữa diễn viên còn là Tần Trình và Dung Hủ, nghĩ như thế nào thì hai người kia cũng không nên NG. Nhưng khiến lão Hult trăm triệu lần không ngờ chính là, lúc này mới quay lần đầu tiên, mắt ông đã trừng to, kinh ngạc nói: “Cắt! Tần, vừa rồi cậu có hơi rời khung hình, lại một lần.”

Tần Trình hơi hơi gật đầu, dường như có chút áy náy.

Mà Dung Hủ ở một bên vừa mới hôn xong lại đột nhiên bị hô “cắt”: “...”

Một cảnh đơn giản như thế, lại tổng cộng quay năm lần, rốt cuộc mới chấm dứt. May mắn lão Hult không phải là Lưu lão mê tín, nếu không cảnh đầu đã NG nhiều lần như vậy, Lưu lão khẳng định tức chết, nói không chừng còn tức giận chỉ vào Tần Trình mắng: “Cúp ảnh để của cậu đều là dùng để mức nước uống sao? Ngay cả cảnh vậy mà cậu cũng NG năm lần? Tôi sẽ lập tức đưa đơn lên tố ỷ giải Kim Phụng, lấy cúp của cậu lại!”

Lão Hult không có khả năng nói ra lời như thế, dù sao thì NG năm lần còn trong phạm vi thừa nhận của ông. Đương nhiên ông cũng không biết, sở dĩ chỉ NG năm lần, hoàn toàn là bởi vì vào một lần NG cuối cùng, Dung Hủ vừa mới chủ động xáp lên hôn xong, cong môi, cười như không cười nói một câu: “Tần tiên sinh, còn NG một lần nữa, anh ngủ thư phòng một năm. Một lần, một năm.”

Tần Trình: “...”

Tuy nói ngẫu nhiên đổi chỗ làm rất có tình thú, nhưng cả một năm đều ở trong thư phòng... vậy thất lung cũng phải bị sách cắn đến đau đó.

Vì thế trong cảnh đầu tiên này, người đàn ông nào đó chỉ hưởng thụ người yêu nhà mình chủ động hôn mình có sáu lần, hừm, chỉ có sáu lần, mới chỉ sáu lần. Có điều... bọn họ còn nhiều thời gian.

Ngoại trừ cảnh đầu NG mấy lần, sau đó quay phim vô cùng thuận lợi. Giữa trưa lúc ăn cơm, Tần Trình bị lão Hult kêu đi thương lượng nội dung phim, La Thiên đưa cơm hộp mình làm cho Dung Hủ, đồng thời nhỏ giọng cảm khái: “Tiểu Hủ, lúc cậu và Tần thần quay phim, cảm giác... cảm giác thật tốt nhì.”

Dung Hủ hơi hơi sững sốt: “Cảm giác thật tốt?”

La Thiên gật gật đầu, dường như muốn nói thêm gì đó, nhưng mà ngại đến cuối cùng, đến mức chính cô mặt mũi đỏ bừng, vẫn chỉ có thể nói ra được một câu: “Quay đặc biệt tốt.”

Quay đặc biệt tốt? Vậy rốt cuộc quay được chỗ nào tốt?

Dung Hủ cũng không biết, khi cậu hơi hơi ngửa đầu, gương mặt đưa lên một cái hôn, hình ảnh như vậy đẹp đến độ khiến người ta kinh hãi. Nhưng đẹp nhất không phải cảnh cuối cùng được đạo diễn khẳng định, mà là lần thứ ba NG ở giữa. Cảnh NG đó, lão Hult đã từng nói: “Tần, cậu biểu hiện ra chút tình cảm rồi, bây giờ hẳn là cậu chỉ đơn thuần lấy thái độ đối đãi với một cái máy, để đối đãi với Dung.”

Phải, vào lần thứ ba Dung Hủ hôn lên, Tần Trình dường như theo bản năng cúi thấp đầu, hôn lên môi thiếu niên.

Bức họa này đẹp đến hồn nhiên, hai chàng trai tuấn mỹ cao ngất nghiêm túc thành kính hôn môi, rõ ràng trên kịch bản viết chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng bọn họ không cẩn thận hôn thêm một chút thời gian, giống như trong mắt chỉ có đối phương.

Lúc Dung Hủ quay phim «Trang hoa la», La Thiên đã từng phát hiện cảm giác kỳ quái nào đó, luôn cảm thấy giữa Không Triều và Chu Mặc Lang quái quái. Mà hiện tại cô lại có loại cảm giác này, tuy trong phim Sở Văn và Thất vốn chính là loại quan hệ đó, nhưng lần này quái đã không chỉ trong kịch bản, hình như... hình như ngay cả giữa Tần Trình và Dung Hủ, cũng quái quái.

Lúc này La Thiên cũng thật không ngờ, cái “quái quái” mà hôm nay cô cảm giác được, chỉ là một cái bắt đầu.

Sở Văn muốn nghiên cứu người máy tình yêu, tự nhiên không có khả năng ngay từ đầu liền tháo dỡ đối phương ra nghiên cứu, mà là phải làm một ít tiếp xúc. Trong thế giới này, nhân loại đương nhiên có thể tháo dỡ người máy, chỉ cần sau đó gắn lại là được, dù sao thì người máy chỉ là công cụ do một đám số liệu và linh kiện tạo thành.

Vì thế, Sở Văn bắt đầu làm một vài chuyện chỉ người yêu mới có thể làm với người máy. Hẳn dẫu người máy ra ngoài hẹn hò, cùng cậu xem phim, cùng tham gia biểu diễn âm nhạc. Chờ đến tối, hẳn bỗng nhiên nghĩ: “Người có công năng lên giường không? Giống như người máy tình dục ấy?”

Lúc này, người máy nhỏ đang đứng ở bên giường, nghe vậy, thân thể cậu cứng đờ, hai má ửng đỏ, cuối cùng dùng cặp mắt to trong suốt nhìn chủ nhân của mình, giọng khẽ run đáp: “Có... có thể.”

Sau đó, cậu liền bị người đàn ông đó đè ở trên giường, vào buổi tối ngày đầu tiên gặp mặt, làm ba lần.

Lúc quay cảnh giường chiếu ấy, đã là ngày thứ năm khởi động máy. Toàn bộ đoàn phim đã cạ xát tằm tằm, tiến độ quay phim khả quan, nhưng thật sự muốn quay cảnh giường chiếu, vẫn có vài phần xấu hổ.

Mọi người đều là người trưởng thành rồi, quay cũng không phải phim nhi đồng, lúc quay cảnh giường chiếu tự nhiên phải vô cùng chân thật. Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng trong mắt rất nhiều chuyên gia trong nghề, cảnh giường chiếu quay có chân thật hay không, cũng đại biểu cho một bộ phim có chân thật hay không.

Lúc quay cảnh giường chiếu này, nhân viên nữ đều bị cách ly, không cho phép vào hiện trường, chỉ để lại mười mấy tên đàn ông vây quanh phim trường, chuẩn bị quay cảnh giường chiếu. Đến lúc này, Putte tổ camera còn nói giỡn rằng: “May mà phim của chúng ta là phim đồng tính, nếu như là cảnh giường chiếu của nam nữ diễn viên, vậy quay sẽ càng phiền toái.”

Còn không phải sao, rất nhiều nữ diễn viên lúc quay cảnh giường chiếu đều sẽ lựa chọn thể thân. Một vài cảnh nhất định phải lộ mặt, còn phải chú ý có quay trúng chỗ không nên quay hay không. Nếu lúc ký hợp đồng nói là có thể lộ hai điểm, vậy liền tuyệt đối không thể quay đến điểm thứ ba, nếu không liền phải quay lại.

Tần Trình và Dung Hù đều là đàn ông, quay đến hai điểm không hề gì, về phần điểm thứ ba... Đừng nói bọn họ vui lòng hay không, lão Hult cũng không có hứng thú quay cái này.

Một cảnh giường chiếu quay tốt hay không, ngay ở việc có thể gọi lên dục vọng của người xem hay không. Người xem hiện giờ tự nhiên chính là đám đàn ông ở bên cạnh đưa giỡn, mỗi người đều công bố mình tuyệt đối là thẳng nam, thà chết không cong. Nhưng mà khi hai người kia chân chính bắt đầu quay cảnh giường chiếu, mấy nhân viên vừa rồi còn nói “tôi thẳng còn hơn cả ông sất” lại đều cảm miệng, rốt cuộc không nói nổi một câu.

Tiếng thở thô thô và tiếng ván giường kéo kẹt quanh quẩn thật lâu trong phim trường, nụ hôn không còn đơn giản thuần khiết giống lúc trước, người đàn ông dùng sức cạy mở hàm răng người máy nhỏ, điên cuồng tùy ý cướp lấy hô hấp của cậu. Hai má thiếu niên trắng nõn xinh đẹp ửng hồng, bị hôn đến hai mắt rung rung, chỉ có thể thấp giọng kêu rên, nhưng mà quần áo của cậu lại bị người đàn ông phía trên từng cái một lột đi.

Chỉ còn lại có mảnh vải đơn giản nhất che đậy thân thể, đến lúc này, đám đàn ông ở hiện trường rốt cuộc hiểu rõ, vì sao mấy cô gái kia luôn nói, các cô là nữ, nên vô cùng muốn gả cho Tần Trình. Nhưng nếu các cô là nam, vậy sợ là các cô đều sẽ bằng lòng cưới Dung Hù.

Diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này, đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi. Tấm chăn mỏng manh miễn cưỡng che đi thân thể cậu, nhưng chỉ một chút làn da lộ ra bên ngoài, đã đủ tạo ra hấp dẫn. Sau khi Tần Trình chấm dứt nụ hôn, Dung Hù có thể như lẽ hiển nhiên phát ra tiếng rên rỉ, nhân viên công tác không thấy rõ động tác dưới chân cho lắm, nhưng chỉ nhìn cặp mắt mị sắc của thiếu niên, bọn họ lại không tự chủ được mà nuốt nước miếng một cái.

Quả thực là yêu tinh!

Có sự ngây thơ thuộc về người máy nhỏ, nhưng cốt lõi chính là cái loại ngây thơ đó, sau khi xen lẫn dục vọng, càng thêm ép người phạm tội.

Cảnh giường chiếu này tổng cộng quay bốn lần, có một lần là tổ camera không chuẩn bị tốt, còn có ba lần đều là lão Hult cảm thấy còn có chỗ để cải tiến, yêu cầu hai diễn viên phối hợp thêm một chút, quay nhiều một chút, để cho hậu kỳ chọn ra cắt nối biên tập.

Loại chuyện như cảnh giường chiếu, đa số diễn viên đều không thích quay, hơn nữa vừa quay còn phải quay nhiều lần như vậy, cho nên lão Hult cũng hiểu được yêu cầu của mình là làm khó dễ người ta. Nhưng mà ông đương nhiên không biết, dưới khuôn mặt lạnh nhạt của người đàn ông nào đó, đang cất giấu một trái tim kích động nháy nhót.

Ai có thể đoán được, ở dưới chăn, khi Tần Trình nhẹ nhàng hôn cắn cổ xinh đẹp thon dài của Dung Hù, Dung Hù vừa thấp giọng hừ nhẹ, vừa vờn tay, gãi gao dè một bộ phận nào đó dưới thân người đàn ông.

『Đừng động, không cho cạo!』

『Tự nó đứng lên, không trách anh được... tiểu Hù, em xem em cũng lên rồi.』

『... Không cho nói!!!』

Cảnh giường chiếu này quay xong, lão Hult tiên sinh còn ổn, ông vô cùng bình tĩnh, nhưng không ít nhân viên bên cạnh đều đỏ mặt, sôi nổi dờn tằm mắt. Trợ lý của Tần Trình cũng ở lại trong phim trường, cảnh mới vừa quay xong, hắn liền cảm áo khoác tiến lên, đưa cho Tần Trình, ai ngờ Tần Trình trực tiếp một phen khoác ở trên người Dung Hù.

Trợ lý sững sốt, lại nghe Tần Trình khàn giọng nói: “Lấy thêm một cái cho tôi... lấy cái áo khoác dài kia kia.”

Trợ lý nhanh chóng chạy tới lấy áo.

Quay xong cảnh này, đoàn phim liền đổi phim trường, đến Los Angeles, nghênh đón càng nhiều cảnh diễn, bao gồm cả cảnh hôn và cảnh giường chiếu. Ban đêm, tất cả nhân viên đều sớm đi vào giấc ngủ, chuẩn bị ngày hôm sau lặn lội đường xa, lúc tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi, người đàn ông nào đó yên lặng cầm một xấp giấy, đi tới căn phòng cách vách, gõ cửa tiến vào.

Sau khi vào phòng, Dung Hù tựa trên tường, cười như không cười hỏi: “Tần tiên sinh, hơn nửa đêm, đến đối kịch bán overnight hả?”

Tần Trình cong môi: “Chỉ đối lời thoại không có ý nghĩa lắm, tiểu Hù, không bằng chúng ta trực tiếp đối diễn đi, về cảnh quay hôm nay, hình như anh hiểu biết không đủ lắm.” Nói xong, người đàn ông liền kéo tay người yêu nhà mình, đặt trên một bộ phận nào đó của mình.

Một cái chạm này, trực tiếp cùi khô gặp lửa lớn, đốt đến oanh oanh liệt liệt.

Buổi tối lúc quay phim, kỳ thật hai người đều đã có cảm giác, ở dưới chăn gác trên đùi nhau. Mấy nhân viên kia nào có thể ngờ rằng, tiếng thở dốc mê người và nước mắt trong suốt của Dung Hù cũng không phải đều là diễn xuất, mà là nước mắt sinh lý chân chính.

Vừa thích vừa ghen, loại cảm giác này rất tra tấn người, cố tình thời gian của cảnh giường chiếu kia rất ngắn, căn bản không cho bọn họ cơ hội NG gì, lão Hult đã vừa lòng hồ OK.

Cái này thật là ghen chết hai người, hiện tại nhất định phải phóng thích cho tốt.

Sau khi làm xong một lần, Dung Hù nghỉ ngơi chốc lát, lại hôn hôn người đàn ông bên cạnh. Nhưng mà Tần Trình lại nghĩa chính ngôn từ nói rằng: “Anh không khôn nặn như Sở Văn, không biết hiểu ý người, xem người máy tình yêu như người máy tình dục mà dùng. Ngày mai còn phải dậy sớm, tiểu Hù, chúng ta không thể quá lố.”

Dung Hù sùng sốt, dường như không ngờ người đàn ông này lại chính trực như vậy. Nào biết ngay sau đó, hắn lại xoay người đặt cậu ở dưới thân, nghiêm túc nhìn cậu, nói rằng: “Cho nên chúng ta không làm ba lần, chỉ làm hai lần là đủ rồi.”

Dung Hù: “...”

Chính trực cái đầu quý á!!!

Dù sao hai người cũng là vợ chồng già (?), đã sớm quen thân thể đối phương, cho nên làm hai lần cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà ngày hôm sau mới tờ mờ trời còn chưa sáng, Tần Trình đã bị Dung Hù đá xuống giường, muốn hắn nhanh chóng nhân lúc những người khác của đoàn phim chưa dậy, trở về phòng của mình.

Hết thấy đều vô cùng thuận lợi, ngày hôm sau, nhân viên đoàn phim quả thật cũng không phát hiện dị thường. Mọi người cùng bay đến Washington, khi Dung Hù đuổi tới một phim trường khác chuẩn bị quay hình, còn chưa kịp quay, đã gặp được một người đàn ông.

Người đàn ông tóc vàng anh tuấn cao ngất vẻ mặt ghét bỏ chờ ở trong phim trường, phối hợp với công việc của tổ đạo cụ và tổ ánh sáng, khi nhìn thấy Dung Hù và Tần Trình, hắn vẫy vẫy tay: “Dung, đã lâu không gặp.”

Dung Hù kinh ngạc nói: “Cle, sao anh lại ở chỗ này?”

Lần này không cần Clemens tự đáp lại, lão Hult đã cười rộ nói: “Nó là phó đạo diễn đoàn phim, phụ trách quay một vài cảnh, với lại giám chế đạo cụ. Dung, con tôi rất tốt, tuy rằng tính khí táo bạo một chút, nhưng bản chất vẫn tốt, tuổi cũng không chênh lệch với cậu nhiều.”

Có thể làm cho Clemens Hult đảm đương phó đạo diễn, trên thế giới này sợ là chỉ có lão Hult tiên sinh mới có thể làm được.

Nhưng Dung Hù càng quan tâm chính là: “Lance, cháu không hiểu lắm... ngài nói vậy là có ý gì?”

Lão Hult cười ha ha, đi đến bên cạnh Dung Hù, tiến đến bên tai cậu nhẹ giọng nói rằng: “Hai năm trước thằng con trai ngốc của tôi đã bị tôi đánh một trận, tôi biết, lúc ấy nó muốn quy tắc ngầm cậu, yên tâm, về sau tôi sẽ không để cho nó làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa. Cle nói cho tôi biết, nó nhìn ra, cậu cũng là đồng loại, lúc ấy mới có thể như vậy. Dung, cậu rất tốt, tuy rằng con tôi có chút không xứng với cậu, nhưng tôi sẽ nghiêm khắc đốc thúc nó, để nó bỏ một ít tính xấu, cho nên... Dung, có hứng thú suy nghĩ về con trai tôi chút không?”

Dung Hù: “...”

Tần Trình tức giận đến độ muốn lập tức ném kịch bản chạy lấy người, đồng thời còn nhất định phải kéo theo Dung Dung nhà mình, nhưng ở ngoài thì vẫn đơ bản mặt than: “!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Chương 157

Lúc trước Dung Hù quay phim «Ba nghìn hai trăm dặm», quả thật từng bị Clemens... hẹn. Khi đó cậu vừa mới thử vai xong, Clemens liền mờ ám nhéo một cái trong lòng bàn tay cậu, cực đủ hàm ý ám chỉ.

Mặc dù sau đó, Dung Hù nói với Tần Trình, Tần Trình lại lén lút liên hệ lão Hult, để ông đến Washington hung hăng đánh con trai mình một trận, nhưng mà vậy cũng không có nghĩa là lão Hult liền cảm con trai mình làm đồng tính luyến ái. Vị đại đạo diễn này vẫn tương đối thoáng, thứ duy nhất không cho phép chính là con trai mình đi quy tắc ngầm.

Giới giải trí trai xinh gái đẹp tập hợp, nhưng mà tương đối hỗn loạn. Loạn giao, quần giao thật sự là có, chỉ cần bạn muốn sa đọa, là có thể sa đọa đến mức khá là đáng sợ.

Lão Hult đương nhiên biết mấy thứ này, hơn nữa đương nhiên không cho phép con trai của mình tham dự. Nếu con trai đã xác định là đồng tính luyến ái không sai được, vậy vợ chồng lão Hult cũng chỉ có thể bắt đầu giúp con trai nhà mình xem xét đối tượng. Nhất định phải tìm một đối tượng vừa ngoan vừa tốt, hai người yên ổn sống một đời.

Mới đầu lão Hult còn thật sự không nghĩ tới Dung Hù, tuy rằng lúc ông đánh con trai đã từng nghe con trai nói, Dung Hù hẳn cũng là đồng loại, nhưng ông tiếp xúc với Dung Hù không nhiều lắm, hiểu biết không sâu, hoàn toàn không nghĩ tới việc này. Tận đến hai năm trước, khi ông quyết định mời Tần Trình đến tham gia «Định luật 0», giọng điệu Tần Trình bình tĩnh nói với ông rằng: “Phim đồng tính hai nam chính, một diễn viên khác cũng phải là người châu Á... Lance, cháu đề cử cho ngài một người, ngài cảm thấy Dung Hù thế nào?”

Từ đó, rốt cuộc lão Hult chú ý đến Dung Hù, đồng thời cũng bắt đầu có tiếp xúc với diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này.

Không tiếp xúc thì thôi, vừa tiếp xúc mới biết.

“Dung, động tác vừa rồi của cậu còn có vài chỗ cần cải tiến, Cle tương đối quen thuộc, tôi để nó chỉ đạo cho cậu.” Đại đạo diễn đầu đầy tóc bạc hiền hoà cười cười, ông lôi kéo con trai nhà mình đáng đến trước mặt Dung Hù, lý do còn tương đối đầy đủ.

Thiếu niên tuấn tú bất đắc dĩ cười cười, nói: “Lance, động tác này rất đơn giản, cháu nghĩ không cần Cle hỗ trợ, cháu cũng có thể đọc đọc kịch bản, tự tìm hiểu được.”

Lão Hult dùng sức lắc đầu: “Cle am hiểu cảnh hành động, cậu cũng biết mà, đừng cự tuyệt ý tốt của tôi, Dung.”

Clemens Hult bên cạnh cười lạnh một tiếng, không có mở miệng.

Lúc này Tần Trình đang make up, vừa rời khỏi phòng trang điểm, liền thấy lão Hult lại bắt đầu dẫn mối. Hai mắt tối đen hơi hơi nheo lại, hần nâng bước về phía Dung Hù và Clemens, còn chưa đến gần, chợt nghe lão Hult cao giọng nói: “Há, Tần, vừa vặn tôi có việc tìm cậu. Cảnh xế chiều hôm nay của cậu, tôi cảm thấy còn cần...”

Không đợi Tần Trình phản ứng, lão Hult liền lôi hần rời khỏi phim trường. Ai cũng không biết ông cụ gần bảy mươi tuổi này lấy đâu ra sức lực lớn vậy, Tần Trình tránh hai cái thế mà không tránh được, chỉ có thể mất mở trừng trừng bị lôi đi, sau đó nhìn Dung Hù chớp mắt với mình.

Nhìn người đàn ông nào đó tròn to mắt, Dung Hù vừa thấy buồn cười lại cảm thấy bất đắc dĩ. Sau khi lão Hult lôi kéo Tần Trình triệt để biến mất tại phim trường, Dung Hù còn chưa mở miệng, đã nghe một giọng nói trầm thấp vang lên bên cạnh mình: “Đừng hiểu lầm, là Lance chả hiểu sao muốn kéo tôi lại đây. Bộ phim sau của tôi là do ông đầu tư chính, tôi tạm thời còn không muốn đắc tội ông, cũng không muốn lại bị ông đánh.”

Nghe vậy, Dung Hù quay đầu nhìn sang, chỉ thấy đạo diễn trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh đỏ không chút để ý nói rằng: “Bọn họ hiểu lầm, cho rằng tôi thích cậu, nhưng cậu cũng biết, lúc sau chúng ta cùng quay «Ba nghìn hai trăm dặm» lâu như vậy, tôi cũng không có làm gì. Lần này cũng vất vả cậu, chờ bộ phim này quay xong, hẳn là Lance sẽ buông tha, trước đó, tôi vẫn sẽ tiếp tục đảm nhiệm phó đạo diễn.” Dừng một chút, Clemens hơi chần chờ, nói: “Trong lúc này, xin lỗi.”

Nghe thấy lời giải thích, Dung Hù kinh ngạc nhưn mị, có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trước mắt.

Có một câu Clemens không nói sai, lúc bọn họ hợp tác «Ba nghìn hai trăm dặm», quả thật ở chung rất lâu. Thời gian mấy tháng đó có lẽ không thể khiến Dung Hù hoàn toàn hiểu biết vị đạo diễn này, nhưng cậu cũng hiểu rõ, đối phương tuyệt đối là một người tâm cao khí ngạo, thậm chí có thể nói, có chút ngạo mạn.

Một Clemens Hult như vậy, còn biết đi xin lỗi người ta à?

Nghĩ nghĩ, Dung Hù cười nói: “Không phải là chuyện lớn gì, huống chi Lance cũng không có nói sai, anh quả thật am hiểu cảnh hành động. Có điều tôi càng tò mò, sao anh lại bằng lòng đảm đương chức phó đạo diễn này vậy?”

Clemens nhún nhún vai: “Nguyên nhân quan trọng nhất là, Lance muốn đầu tư bộ phim sau của tôi, mấy năm nay ông giàu đến cháy mỡ, chưa bao giờ cho tôi một đồng, tôi không lấy một chút từ chỗ ông, lương tâm bất an.”

Dung Hù: “...” Lương tâm bất an là dùng như vậy sao!

“Ngoài ra, hiệu ứng và kỹ thuật của bộ phim này quả thật rất tốt, rất đáng để tôi học tập, cho nên tôi cũng muốn gần gũi mà tham dự.”

“...”

Làm một đạo diễn có lòng cầu tiến, chẳng lẽ cái này không nên là nguyên nhân chủ yếu sao?!

Dù sao thì trước kia đã quen biết, Dung Hù và Clemens nhanh chóng đạt thành nhất trí, quyết định hơi theo ý lão Hult, ngẫu nhiên ở riêng với nhau chốc lát. Dù sao lão Hult cũng không có nói sai, Dung Hù quả thật có thể từ chỗ Clemens học được càng nhiều kỹ xảo quay cảnh hành động. Mỗi nghề có một chuyên môn, ở phương diện cảnh hành động hoa mắt, Clemens là người đầu lĩnh trong nhóm đạo diễn trẻ tuổi nhất.

Hơn nữa... đáng về người đàn ông nào đó ghen tuông, vẫn rất là đáng yêu.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết kia vĩnh viễn sẽ không hiển lộ ra quá nhiều cảm xúc, ngay cả khi có lần quay phim bị thương đổ máu, người đàn ông đó cũng mang về mặt lạnh tỉnh không rên một tiếng. Nhưng mà khi Dung Hù và Clemens hơi ở chung mấy phút đồng hồ, người đàn ông đó liền đeo về mặt nghiêm túc nhìn bọn họ chăm chăm, thậm chí còn trực tiếp ngồi ở bên cạnh, nói hoa mỹ là: “Tôi cũng có thể đến học tập.”

Lão Hult ảo não không thôi, bởi vì ông không thể ngăn cản Tần Trình người ta có lòng cầu tiến, muốn học tập kinh nghiệm quay cảnh hành động. Nhưng Clemens lại dần dần giống như phát hiện ra gì đó, chờ một lần Tần Trình có việc bận rộn, hần lén lút hỏi Dung Hù: “Một đôi à?”

Câu hỏi đơn giản, Dung Hù hơi ngẩn ra, tiếp đó cười nói: “Ừm, một đôi.”

“À.” Đạo diễn tóc vàng sâu xa cười cười, nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, nói: “Ba năm trước đây, chuyện hần gạt tôi nói muốn đầu tư điện ảnh, đến bây giờ tôi còn nhớ rõ đó.”

Dung Hù: “... Thân là một đại đạo diễn cấp thế giới, Cle, anh có thể đừng mang thù như vậy không?”

Clemens Hult không trả lời, nhưng mà kế tiếp, hần tự mình tỏ rõ đáp án của hần.

Lúc này căn bản không cần lão Hult tác hợp loạn, Clemens bắt đầu thường xuyên tìm Dung Hù “tâm sự”. Cái gọi là tâm sự, tự nhiên không có khả năng là nói chuyện phiếm bình thường, mà phải nói một vài chuyện tư mật, vậy khẳng định không thể để cho bên thứ ba ở cạnh. Thế thì nhất định phải ở riêng, người đàn ông nào đó cũng không có khả năng theo sau.

Chờ phim quay đến tuần thứ ba, Clemens lại tới tìm Dung Hù. Lúc này, Tần Trình ngồi ở một bên, nâng mắt phượng lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vị đạo diễn rõ ràng đang làm khó dễ mình, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Tình tình tôi thật sự rất tốt hả?” Hần dường như chỉ là đang làm bầm lẫu bầu, âm lượng cũng thả rất nhẹ, nhưng vững vàng truyền vào tai Dung Hù và Clemens.

Khí tràng mạnh mẽ áp bách theo những lời này hung hăng nện trên người Clemens, nhưng mà Clemens cũng không phải ăn chay, nếu tính theo tuổi, hần còn lớn hơn Tần Trình mấy tuổi, cũng trải trọn trong ảnh đàn thế giới nhiều năm. Về mặt hần không dao động nhích sang bên cạnh một bước, giống như cái gì cũng không nghe thấy, xoay người nói với Dung Hù rằng: “Dung, có một nội dung tôi cảm thấy cần thương lượng với cậu một chút.”

Lần này khi Clemens lại muốn dắt Dung Hù đi, Tần Trình nâng mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn hần ta một cái, môi khẽ cong, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn. Clemens làm như không thấy, dắt Dung Hù đi mất, rất rõ ràng đang thực hành việc trả thù.

Nhưng mà lúc này, Clemens lại không ngờ rằng, khi hần quay người lại muốn khoe khoang hành vi trả thù của mình với Dung Hù một chút, lại thấy diễn viên Hoa Hạ đó về mặt lãnh tình nhìn mình. Gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn không có nụ cười, Dung Hù lạnh lùng nhìn hần, thật lâu sau, nói: “Ngẫu nhiên nhìn hần ghen, cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng Cle, hần mới là người yêu của tôi, ai cho phép... anh ở trước mặt tôi, ức hiếp hần nhiều lần như vậy?”

Clemens phút chốc sững sờ.

Dung Hù thản nhiên nói: “Lần này là muốn nói với anh những lời này, mới đi theo. Cle, không có lần sau.”

Vừa dứt lời, Dung Hù liền xoay người đi, không cho đối phương một cơ hội mở miệng.

Clemens đứng ngốc tại chỗ hồi lâu, hần nhìn Dung Hù đi về vị trí vừa rồi, cũng không có lập tức ngồi xuống, mà là đứng ở bên cạnh người đàn ông kia, cười khẽ xoa tóc hần. Tần Trình đưa tay, kéo lấy bàn tay gầy rộc của thiếu niên, không biết Dung Hù nói gì, tuy rằng Tần Trình còn mím môi, nhưng về mặt rõ ràng nhu hòa hơn vài phần.

Việc nô đùa của bọn họ, dưới cái nhìn của nhân viên đoàn phim, là vô cùng thông thường, bởi vì: “Tần và Dung vốn chính là bạn tốt mà.”

Nhưng nhìn ở trong mắt Clemens, lại làm cho vị đạo diễn tính cách cao ngạo này chậm rãi trầm mặt. Một chút khoái cảm vốn dĩ sinh ra bởi vì trả thù thành công, vào lúc này, có vẻ vô cùng nhọt nhạt.

Clemens lẳng lặng nhìn bọn họ hồi lâu, cuối cùng nhắm chặt mắt, thấp giọng cười một tiếng: “Không phải chỉ là yêu đương thôi sao, có gì đặc biệt hơn người.” Nói xong, hần liền xoay người đi.

Nhưng đi được hai bước, Cle dừng lại, dường như tự giễu ni non một câu: “Người Hoa Hạ đều là như vậy sao...”

Sau đó Clemens không còn chủ động đi tìm Dung Hù nữa, thậm chí lúc lão Hult lại tìm cơ muốn tác hợp con trai của mình và Dung Hù, Dung Hù đều sẽ trực tiếp cự tuyệt.

Ngay từ đầu lão Hult còn muốn khuyên nhủ Dung Hù, ông là thật lòng cảm thấy nếu con mình ở bên Dung Hù, nói không chừng có thể thay đổi rất nhiều tật xấu, cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng càng về sau, nhìn thái độ kiên định của Dung Hù, ông cũng triệt để buông tha suy nghĩ này, không đi làm người ta khó xử.

Ngoài ra, «Định luật 0» quay hình hết sức thuận lợi.

Clemens Hult đắm đuối phó đạo diễn bộ phim này, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, nhưng cũng chính vì có hần ở đây, khi đụng tới rất nhiều vấn đề, tư duy trẻ tuổi đi trước của hần có thể va chạm với ý tưởng của lão Hult, va chạm ra tia lửa linh cảm, khiến bộ phim này càng thêm hoàn mỹ.

Mà buổi tối sau khi Dung Hù và Clemens nói rõ ràng, cũng không có ai biết, người đàn ông nào đó lén lút chuồn đến phòng bên cạnh, hôn thiếu niên mình yêu mến nhất.

Ban ngày lúc quay cảnh hôn, bọn họ đã hôn rất nhiều lần, nhưng đến tối, nụ hôn này lại có hàm ý khác biệt.

Không thuộc về Sở Văn và Thất, chỉ thuộc về Tần Trình và Dung Hủ.

Phim trường «Định luật 0» ở một thành điện ảnh cỡ lớn tại ngoại ô thành phố Los Angeles, ngoại trừ trường quay đã dựng xong ở xa xa, khách sạn cao sáu tầng mà đoàn phim ngủ lại chính là kiến trúc cao nhất quanh đây. Phóng mắt nhìn ra, bốn phía là núi non liên miên, xa xa có một hồ nước trong suốt như gương, dưới ánh trăng gọn sóng lấp lánh.

Mở cửa sổ sát đất ra, gió đêm từ ngoài cửa sổ phất vào, rèm cửa tuyết trắng vì gió mà động, ánh trăng sáng tỏ không tỳ vết giống như sa lụa, trải trên sàn gỗ bằng phẳng bóng loáng. Hai người ngồi ở trên giường, hiếm khi có thời gian nhàn rỗi như vậy, có thể nghiêm túc nhìn người trước mắt một cái.

Không phải vì đóng phim, chỉ là đơn thuần mà nhìn người này.

Dung Hủ nhìn nhìn, liền nhìn không được cong môi, vươn tay nhéo nhéo má người đàn ông kia. Nhìn gương mặt được hàng vạn hàng nghìn fan đánh giá là hạng nhất trên “bảng xếp hạng diện mạo sao nam”, đang thay hình đổi dạng trên tay mình, tâm tình Dung Hủ liền cực tốt, không kiềm lòng nổi đuổi cả hai tay qua, nhẹ nhàng nắm lấy.

Cậu nhéo chốc lát, lại nghe Tần Trình thờ dài một tiếng, hỏi: “Xem anh ghen tuông, có phải rất vui vẻ không?”

Động tác trên tay cũng không có một chút tạm dừng, Dung Hủ cười tủm tỉm trả lời: “Vui vẻ.”

Nhìn dáng vẻ không tìm không phổi của thiếu niên nhà mình, trong con người tối tăm sâu thẳm lóe ra tia sáng bắt mắt dĩ mà lại cung chiều, Tần Trình vươn tay trực tiếp ôm Dung Hủ vào trong ngực, nhẹ giọng nói rằng: “Biết em vui, nhưng anh vẫn nhìn không được mà tức giận.”

Dung Hủ ngẩng đầu, hỏi: “Chẳng lẽ anh không nên tức giận à?”

Tần Trình suy tư một chốc, nhếch môi: “Nhìn không được, vẫn tức giận.”

“Anh tức giận, em càng vui vẻ.” Vừa mới dứt lời, cậu bỗng nhiên đẩy ngã người đàn ông đó, nặng nề hôn lên.

Không bao lâu, trong phòng liền truyền đến tiếng vải vóc ma sát rơi xuống. Qua một hồi, tiếng rên rỉ mê người găt gao đè nén trong cổ họng thiếu niên, quanh quẩn trong phòng ngủ cực lớn, chờ càng về sau, rốt cuộc không hề nén nổi nữa, Dung Hủ ngồi ở trên thân người yêu nhà mình, môi cắn chặt, âm thanh lại vẫn làm càn hô lên.

Anh biết là em muốn nhìn anh ghen tuông, nhưng anh vẫn không nhìn được tức giận.

Giận em nói chuyện riêng với hân, giận người khác muốn tác hợp hai người.

Có bao nhiêu giận, liền có bấy nhiêu yêu, yêu đến mức hận không thể lập tức nói cho toàn thế giới biết, em chỉ thuộc về anh, anh cũng chỉ thuộc về em.

Có lẽ là bởi vì tối hôm trước làm hơi quá, ngày hôm sau tinh thần Dung Hủ không tốt lắm, buổi sáng lúc quay phim NG mấy lần. NG đối với bất cứ một diễn viên nào mà nói đều là chuyện thông thường, là diễn viên thì không có khả năng không NG, cho nên lão Hult cho Dung Hủ một chút thời gian để cậu nghỉ ngơi thật tốt một chút, lấy trạng thái càng tốt để quay cảnh giữa trưa.

Phương thức xử lý như vậy vô cùng thích hợp, đến buổi trưa, Dung Hủ đã hoàn toàn tiến vào trạng thái.

Giữa phim trường, người máy nhỏ ngày thơ đơn thuần nghiêm nghiêm túc túc theo sau Sở Văn, nhìn hân làm thí nghiệm. Sở Văn không có khả năng chỉ nghiên cứu mỗi người máy tình yêu này, hân còn có công việc của mình, hơn nữa lúc hân làm việc, không thích bất cứ ai quấy rầy, có một lần người máy nhỏ không cẩn thận nói một câu, hân lập tức mất lạnh liếc qua, lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

Từ đó, người máy nhỏ không còn mở miệng lúc hân làm việc nữa.

Căn phòng thí nghiệm này rất lớn, đủ đủ loại dụng cụ công cụ. Khoa học gia trẻ tuổi tuổi mười bảy ngồi ở giữa phòng, đeo một cái kính mắt giả thuyết cùng loại với kính phòng hộ trong suốt, ngón tay xoạt xoạt ấn ở trên hư không.

Lúc chế tác hậu kỳ, chỗ này sẽ dùng hiệu ứng chế tạo ra hiệu quả máy tính 4D. Nhưng hiện tại, Tần Trình chính là đang diễn với không khí. Về mặt nghiêm túc nhìn không khí, ấn loạn trong không khí như vậy, nhìn qua rất buồn cười, nhưng khi người đàn ông đó trấn định bình tĩnh diễn xuất, bạn lại có thể phát hiện sự chuyên chú và nghiêm túc của hân.

Trong mắt hân chỉ có công việc trước mắt, toàn bộ những sự vật khác đều để qua phía sau, ngay cả một chút lực chú ý cũng không phân cho người máy nhỏ bên cạnh.

Nhưng mà, khi nhân viên công tác cạnh phim trường nhìn về phía Dung Hủ, tầm mắt vừa mới đối diện, liền mãnh liệt sừng sốt.

Chỉ thấy ở góc trong cùng của căn phòng, đứa nhỏ nhu thuận xinh đẹp an an tĩnh tĩnh ngồi trên cái ghế nhỏ. Hai tay cậu nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, ngoan đến độ khiến người ta gần như có chút đau lòng, sau đó nghiêm nghiêm túc túc, mắt cũng không chớp, nhìn người đàn ông giữa phòng. Cậu nhìn chuyên chú như vậy, nếu nói ánh mắt Sở Văn nhìn công việc là mang theo một chút nghiêm khắc và cẩn thận, vậy thì trong mắt cậu, che trời lấp đất chỉ có vô tận ái mộ.

Cặp mắt to trong suốt sáng ngời giống như mọc rễ trên mình người đàn ông, chỉ biết nhìn hân, chỉ biết một lòng một dạ nhìn hân, giống như đây chính là

toàn thế giới của cậu, chỉ nhìn người này, cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Khi màn đêm buông xuống, Sở Văn rút cuộc kết thúc một điểm cầu tạo mấu chốt, hẩn tháo kính quang học trong suốt trên mũi xuống, xoay người đi về phía cửa. Đi đến một nửa, hẩn chợt nhớ tới trong phòng còn có một người máy, hẩn dừng bước lại, nhìn về phía sau, giọng điệu lãnh tĩnh nói rằng: “Đi thôi.”

Vừa mới dứt lời, hẩn liền quay đầu đi, nhưng khi hẩn đi đến cửa, đột nhiên phát hiện người máy nhỏ kia thế mà lại không có theo tới. Trên gương mặt anh tuấn lóe ra một chút kinh ngạc và phiền chán, Sở Văn ngẩng đầu, âm lượng đề cao: “Lại đây.”

Người máy nhỏ vẫn không hề nhúc nhích.

Sở Văn nhíu mày: “Ta lệnh cho ngươi, lại đây.”

Từ rất xa, Sở Văn không thể thấy rõ biểu tình của người máy kia, chỉ nhìn thấy đôi phương dường như thực thong thả đứng lên, sau đó cực kỳ chậm cực kỳ chậm đi về phía hẩn. Sự kiên nhẫn của Sở Văn coi như không tới, vì thế giờ phút này, hẩn mất lạnh nhìn đôi phương từng chút một đi về phía mình, lúc đi đến chỗ gần nhất, hẩn kéo cửa ra, nâng chân lên, mới đi một bước, liền cảm giác áo của mình bị kéo lại.

Mày cau chặt hơn, Sở Văn thấp giọng hỏi: “Làm sao?”

Người máy nhỏ cúi đầu, vẻ mặt đều chôn dưới mái tóc, căn bản nhìn không ra cảm xúc.

Sở Văn lại hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì?”

Người máy nhỏ dùng sức lắc lắc đầu, nhưng qua hồi lâu, cậu mới nhỏ giọng nói rằng: “Văn, hình như em... sắp hết điện.” Ngay trong tích tắc câu nói này vừa ngừng, cái tay lồi kéo góc áo đột nhiên rơi xuống.

Sở Văn đột nhiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy người máy xinh đẹp tinh xảo đó chớp cặp mắt bảo thạch nhìn mình, dùng âm thanh hết như muỗi kêu, gian nan nói: “Em... biết tự nạp điện, Văn... Văn, biết tự... tự nạp điện.”

Mua người máy nhỏ này đã có sáu ngày, quả thật Sở Văn đã quên chuyện nạp điện cho đối phương. Hẩn kéo cánh tay mềm mại không có một chút khác biệt với tay nhân loại kia, sau khi nhìn thấy con số đỏ tươi trên cổ tay, bỗng nhiên ngưng: “Chỉ còn chút xíu này sao?”

Người máy nhỏ gật gật đầu, muốn nói thêm, lại căn bản không nói được một chữ.

Nhìn dáng vẻ nhu thuận an tĩnh của người máy nhỏ, Sở Văn chậm rãi buộc chặt ngón tay, hẩn cẩn thận nhìn hồi lâu, ngay sau đó trực tiếp bế người lên, đi nhanh ra ngoài.

Cảnh này quay lại nhiều lần, lão Hult cảm thấy động tác Tần Trình ôm Dung Hủ không dễ nhìn, không tìm được góc độ thích hợp nhất, vì thế liền NG nhiều lần.

Chờ đến khi Tần Trình bắt được tinh túy trong động tác, lão Hult lại cảm thấy Dung Hủ diễn xuất còn thiếu một chút, cẩn thận giáo dục: “Cậu thích hẩn, cậu vô cùng yêu hẩn, loại yêu này đã vượt qua bất cứ tường tượng nào, là khắc vào trong tánh mạng của cậu. Cho nên mỗi một phút mỗi một giây, cậu đều yêu hẩn, nhưng hiện tại cậu sắp hết điện, cho nên lại đang đồng thời nhận tra tấn thật lớn, cậu đè nén đau khổ đi đến trước mặt hẩn, sau đó lúc hẩn ôm cậu đi nạp điện, cậu nên có cảm xúc gì?”

Dung Hủ hơi suy tư, nhân tiện nói: “Vui vẻ.”

Lão Hult gật gật đầu: “Ừm, nhưng đồng thời khi vui vẻ, đau đớn vẫn phải có. Nói thế nào thì lúc hẩn vừa mới bắt đầu công việc cậu cũng đã là nhắc nhở chữ đỏ, hiện tại qua cả ngày, khẳng định sẽ càng đau đớn. Làm thế nào nắm chắc mức độ này, Dung, chỉ có thể xem cậu tự mình lĩnh ngộ, tôi không thể nói rõ ràng cái này.”

Dung Hủ như có điều suy nghĩ mà gật đầu, sau khi NG thêm hai lần, rút cuộc qua cảnh này.

Khi chân chính nạp điện, Sở Văn mới biết được, người máy nhỏ đã hết điện đến tình trạng như vậy. Nếu lại muốn thêm chút lát, chỉ sợ phải khởi động lại. Người máy khởi động lại cũng vô cùng tiêu hao bản thân, tựa như nhân loại bệnh nặng một hồi, khởi động lại sẽ mài mòn máy móc, tuy rằng Sở Văn cũng không cảm thấy máy móc sẽ có cảm giác đau, nhưng dù sao đây cũng là người máy hẩn mua, cũng là do hẩn không chú ý đối phương gần hết điện.

Nghĩ vậy, hẩn nhíu mày nói: “Lúc mới vừa hết điện tại sao không nói?”

Người máy nhỏ chôn đầu xuống, không dám nói lời nào.

Sở Văn lại lạnh giọng hỏi một lần: “Vì sao không nói?”

Lúc này đây, hẩn nghe được đối phương nhỏ giọng trả lời: “... Văn đang làm việc, không thể nói chuyện.”

Sở Văn chậm rãi sững sốt, qua một lúc lâu hẩn mới kịp phản ứng, nhìn vành tai đỏ ửng của người máy, hẩn nhắm mắt, cuối cùng nói: “Về sau lúc ta làm việc ngươi không cần ngồi ở bên cạnh, ngươi tùy tiện làm chuyện gì đó, đừng quấy rầy ta là được rồi.”

Câu này vừa mới dứt lời, người máy nhỏ đột nhiên ngừng đầu, mở to hai mắt, gất gao nhìn người đàn ông ở trước mặt. Nhưng mà Sở Văn đã xoay người rời đi, không có liếc cậu thêm một cái.

Trong vài năm nay, Dung Hủ đã rất ít khi diễn nhân vật ngây thơ đơn thuần như vậy. Cậu dần dần nhận rất nhiều phim hành động, nhưng mà trong bộ phim điện ảnh đạt được giải ảnh đế tam kim đầu tiên của cậu là «Ba tháng trường sinh», nhân vật cậu sắm vai chính là một học sinh ngây thơ.

Hiện tại, cậu lại diễn một người máy nhỏ ngây thơ.

Một ngày có ít nhất hơn phân nửa thời gian Sở Văn đều ở phòng làm việc, nếu không đến phòng làm việc, vậy có nghĩa gần như không nhìn thấy hắn. Không nhìn thấy người này, đối với người máy nhỏ mà nói, là dạng cảm giác gì? Bản thân cậu cũng không nói rõ được, nhưng mà ba định luật của người máy, dưới tiền đề không uy hiếp an toàn sinh mệnh của nhân loại, phục tùng hết thảy mệnh lệnh của nhân loại.

Trong mắt đã chậm rãi trở nên ướt át, nhưng người máy nhỏ xinh đẹp chỉ cắn chặt môi, gầy dựa thật lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói một câu: "... Được."

Đến đây, cảnh quay NG nhiều lần này rốt cuộc chấm dứt. Đến tối, lại phải chuẩn bị quay cảnh giường chiếu.

Kỳ thật cảnh giường chiếu trong «Định luật 0» cũng không nhiều, nhưng lão Hult lại hy vọng quay thêm vài đoạn khác nhau, cuối cùng tiến hành cắt nối biên tập. Hơn nữa những cảnh giường chiếu đó cũng phải có một chút khác biệt rất nhỏ, chẳng hạn như cảm xúc của Sở Văn khẳng định sẽ có thay đổi, hắn sẽ dần dần động lòng với người máy nhỏ, nhưng bản thân hắn lại kiên định rằng: người máy không có tình cảm.

Quay cảnh giường chiếu đối với diễn viên mà nói, đúng là một khảo nghiệm, cảnh quay trước còn là cảnh tình cảm lạnh nhạt, cảnh này đã bắt đầu leo lên giường, quan trọng nhất là, còn nhất định phải "diễn".

Rõ ràng bị thiếu niên nhà mình khiêu khích đến hoàn toàn cứng lên, Tần Trình vẫn phải làm bộ như đơ cái mặt lạnh, không thể chủ động hôn môi Dung Hủ, không thể chủ động sờ sờ eo nhỏ, thậm chí không thể biểu hiện nhiệt tình cỡ nào. Vì cái gì? Bởi vì mi vẫn chưa hoàn toàn thích cậu ấy đó!

Tần Trình: "..."

Vì sao tên vô liêm sỉ kia không vừa gặp đã yêu với Dung Dung nhà hắn?

Mất mủi sao!

Người đáng yêu như vậy, sao có thể không vừa gặp đã yêu!!!

—— Tần tiên sinh trần đầy cảm xúc với vừa gặp đã yêu cho hay.

Nói ngắn lại, tiến độ quay «Định luật 0» vẫn luôn vô cùng nhanh chóng, cho dù có NG, hai nhân vật chính đều có thể giải quyết rất nhanh; nếu như là chuyện về đạo cụ, phim trường, cha con Hult cũng có thể thuận lợi xử lý.

Chờ đến tuần cuối tháng hai, nội dung phim đã quay hơn phân nửa. Gần đây vì muốn đuổi tiến độ, lão Hult quyết định chia đoàn phim ra làm hai bộ phận: một bộ phận do ông tự mình quản lý, tự thân vận động quay phim, một bộ phận khác thì do Clemens phụ trách, hắn có thể quay một ít cảnh tượng và cảnh nhân vật không quan trọng.

Thực lực của Clemens lão Hult vẫn luôn yên tâm, đem loại chuyện này giao cho hắn, tuyệt đối sẽ không thành vấn đề.

Vì thế buổi chiều hôm nay, Dung Hủ phải quay mấy cảnh vô cùng quan trọng, hành trình của Tần Trình lại là đi quay bù vài cảnh một người. Loại cảnh một người đơn giản này, tự nhiên giao cho Clemens phụ trách, tiến hành ở một trường quay khác. Lão Hult thì quay cảnh quan trọng, hai phe hoàn toàn tách ra.

Mấy cảnh này cũng là một loại khảo nghiệm với Dung Hủ, cậu phải nghĩ bây giờ mình là một người máy, cậu phải lột cánh tay của mình ra, lộ ra một ít linh kiện bên trong —— mấy linh kiện đó lúc làm hậu kỳ sẽ tạo ra, mà hiện tại, cậu cần nhờ sự tưởng tượng, dùng ngón tay mình lấy mấy linh kiện đó ra.

Lão Hult cầm một bản vẽ, nghiêm túc nói rằng: "Cậu xem một chút, hai cái linh kiện này ở chỗ gần cổ tay khoảng 3cm, mà hình dạng cái này có chút đặc biệt, lúc cậu diễn chú ý động tác tay. Đúng rồi, Dung, còn có cái này..."

Vì thế đến khi chính thức quay phim, trên cánh tay trái Dung Hủ bọc một cái bao hiệu ứng xanh lục, bắt đầu vừa tưởng tượng, vừa lấy linh kiện.

Cảnh này quay sáu lần, rốt cuộc qua cửa, kế tiếp lại bắt đầu quay những cảnh khác. Chờ đến chạng vạng, cuối cùng Dung Hủ có thể thở phào, cậu nâng bước đi đến một trường quay khác, tính toán xem tiến độ bên Tần Trình thế nào. Nhưng lúc này, cậu mới vừa đi ra khỏi trường quay, từ rất xa liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn.

Người đàn ông trung niên xa lạ ấy mặc tây trang làm việc tinh xảo cao cấp, đứng ở trước một bảng thông báo trước trường quay, ngừng đầu không biết đang nhìn cái gì. Ông ấy nhìn hồi lâu, chuyên chú nghiêm túc, từ góc độ của Dung Hủ chỉ có thể nhìn thấy đối phương dường như đeo một cái kính mắt, cái khác thấy không rõ.

Người qua đường bình thường tuyệt đối không có khả năng đến gần trường quay, bởi vì lão Hult đã sớm an bài bảo an, phong tỏa quanh đây. Dung Hủ ở đoàn phim hai tháng, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người lạ này, cậu không khỏi nhìn nhiều hai cái, nhưng mà chỉ là hai cái, liền dời tầm mắt đi chỗ khác, đi về hướng một trường quay khác cách đó không xa.

Mới đi không được hai bước, liền nghe phía sau có một giọng nói tao nhã hữu lễ vang lên: “Xin hỏi, cháu là Dung Hù sao?”

Bước chân lập tức dừng lại, Dung Hù xoay người nhìn, chỉ thấy người đàn ông trung niên vừa rồi còn đứng ở chỗ bảng thông báo, giờ phút này đang đứng trước mặt mình, nghiêm túc nhìn mình, trong ánh mắt dường như mang theo một chút đánh giá.

Trong lòng hoang mang không thôi, nhưng ở mặt ngoài, Dung Hù mỉm cười nói: “Chào chú, cháu là Dung Hù.” Cậu ra mắt hơn bốn năm, tuy rằng không dám nói có thể làm cho toàn thể giới đều biết tên cậu, quen mặt cậu, nhưng mà lấy ấn tượng của người đàn ông trung niên này, dường như cũng không giống một người không chú ý tin tức.

Ôm tâm tình nghi hoặc thăm dò, Dung Hù cũng thật cẩn thận nhìn người đối diện. Tận đến khi đối phương vươn tay, dùng tiếng Trung lưu loát nói: “Chào cháu, chú là Tần Húc Đông.”

Nửa giờ sau, Tần Trình chấm dứt quay phim, đi tới trường quay cách vách, nhìn thoáng qua chung quanh, cũng không nhìn thấy thiếu niên nhà mình. Ngay từ đầu hẳn cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ tưởng Dung Hù đi làm chuyện gì khác, nhưng chờ đến khi cơm chiều cũng đã ăn xong mà còn chưa nhìn thấy Dung Hù, hẳn mới nhủ mi, đi tìm La Thiên.

La Thiên không cần nghĩ ngợi đáp: “Tiểu Hù đi ra ngoài với một người bạn rồi.”

Tần Trình hơi kinh ngạc: “Bạn?”

La Thiên gật gật đầu: “Ừm, một người đàn ông trung niên rất cao. Ông ấy còn biết tiếng Trung nữa, hình như tôi nghe ông ấy nói, ông ấy tên gì mà... cái gì Đông? Húc Đông gì gì đó?”

Tần Trình: “...”

Tần Húc Đông.

Thành điện ảnh này rất lớn, quanh đây cũng có rất nhiều tiệm ăn quán cà phê, Tần Trình tìm một giờ, cũng không tìm được Dung Dung nhà mình. Hắn gọi điện thoại cho Dung Hù, lại phát hiện Dung Hù bỏ đi động ở đoàn phim, lại gọi điện thoại cho một người khác, hừm... bị cúp điện thoại một cách vô cùng sáng khoái.

Tần Trình: “...”

Lén hẳn kêu Dung Hù đi, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Đáp án này, vào một giờ sau chờ Dung Hù trở lại đoàn phim, rốt cuộc mới công bố. Đối mặt câu hỏi của Tần Trình, Dung Hù vô cùng trực tiếp khẳng định: “Đúng vậy, đúng là chú Tần. Em vẫn là lần đầu tiên gặp ông ấy, Tần Trình, em cũng không ngờ cha anh lại đến đoàn phim tìm em.”

Hai mắt hơi hơi nheo lại, Tần Trình kéo thiếu niên nhà mình đi tới một phòng nghỉ, đóng cửa lại, giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Ông ấy tìm em có chuyện gì không?”

Dung Hù nhớ lại một chút: “Hình như tháng trước chú Tần mới từ chỗ đi Tần biết chuyện của chúng ta, cho nên quyết định đến gặp em. Ông không nói gì với em cả, chỉ hỏi em trước đây sống thế nào, quay phim mới có cực không. Đúng rồi, còn có chuyện Dung gia, chú hỏi em chuyện Dung gia muốn chú hỗ trợ hay không.”

Tần Trình khẽ nhếch môi: “Chỉ có vậy à?”

Dung Hù lại nghĩ nghĩ, sau đó gật gật đầu: “Chỉ có vậy.”

Nhìn biểu tình thẳng thắn thành khẩn của Dung Hù, sau một hồi, Tần Trình buông tiếng thở dài, kéo tay cậu ngồi vào trên sofa, giọng điệu thân nhiên nói rằng: “Lúc em ở chung với mẹ anh, không cần đề phòng gì cả, bà ấy là thật lòng tốt với em. Nhưng lúc ở chung với ba anh, vẫn nên đề phòng tí.” Dừng một chút, Tần Trình hạ mắt nói: “Tính cách ông ấy rất giống anh, nhưng không có thiện lương như anh đâu.”

Dung Hù: “...” Sau khi im lặng một lát, cậu nhện không được nói rằng: “Anh có thể lặp lại câu cuối cùng không?”

Tần Trình mặt không đỏ tim không nhảy loạn nói rằng: “Ông ấy không thiện lương như anh, mấy năm nay làm không ít chuyện đuối lý, với mẹ anh cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nếu không sẽ không thể qua vài năm mới biết được chuyện của chúng ta.”

Dung Hù nghiêm túc gật đầu: “Rồi sao nữa?”

Tần Trình suy nghĩ một chút, lại nói: “Ông ấy là cáo già, có lẽ sẽ đào hố cho em nhảy. Tiểu Hù, về sau đừng gặp ông ấy...”

“Phụt.”

Tần Trình mãnh liệt sùng sốt, giống như không rõ sao người yêu nhà mình lại đột nhiên cười rộ lên, nào biết Dung Hù vừa cười, vừa nói: “Kỳ thật hôm nay chú Tần tới gặp em không sai, nhưng đi Tần đã sớm ở trong quán cà phê chờ rồi. Bọn họ thật sự chỉ là đến quan tâm tình hình của em thôi, đi Tần nói rất nhiều, không ngừng hỏi em sống thế nào, hỏi anh có ăn hiếp em hay không. Chú Tần liền hỏi đi là, sao không hỏi em trước mặt anh. Anh có biết đi

Tần nói cái gì không?”

Tần Trình căn bản không đoán được phát triển kế tiếp này: “...”

Dung Hù cũng không ngờ đối phương thêm vai cho chính mình, cậu cười càng vui vẻ: “Di Tần nói là, nếu ở trước mặt anh, khẳng định em không có khả năng nói anh ăn hiếp em. Di nói anh xấu xa, lại rất rất hẹp hòi, người làm mẹ là di ấy cũng không dám ở trước mặt chất vấn anh. Di còn nói...”

Tận lực ghen cừ, Dung Hù bắt chước giọng điệu di Tần, dùng diễn xuất cấp bậc ảnh đế biểu diễn: “Lần trước đó di đánh Tần Trình, vẫn là lúc nó hai tuổi. Anh tự nói một chút xem, anh sinh con trai kiểu gì thế, không nghe lời như vậy. Làm mẹ đánh mông con trai thì làm sao, nó mới năm tuổi, đã không cho em đánh mông nó, vậy có quá đáng không?”

Tần Trình: “...”

“Có điều khiến cho em cảm thấy thú vị chính là, trước khi đi, chú Tần vẫn luôn không nói lời nào đột nhiên nói mấy câu với em. Chú nói là, con chú liên tục gọi vài cuộc điện thoại cho chú, chú đều ngắt, không nhận. Hiện tại cháu về, con chú khẳng định sẽ nói là chú rất xấu, cháu phải cẩn thận ông ta, về sau đừng gặp riêng ông nữa.” Nói đến đây, Dung Hù dừng lại, nghiêm túc nhìn Tần Trình, nói: “Nhưng mà chú Tần vẫn đoán sai, anh há lại không hy vọng em gặp riêng ông ấy, anh rõ ràng bảo em đừng gặp ông ấy luôn, ha ha ha ha.”

Tần Trình: “...”

Vươn hai tay ra nhẹ nhàng ôm lấy người đàn ông, Dung Hù cười tủm tỉm nói rằng: “Lần đầu tiên em thấy đáng vẻ anh ấu trĩ như vậy đấy... hum, trên mạng không tính. Tần Trình, lại ấu trĩ cho em xem một lần đi có được không?”

Hơi hơi hạ mắt, Tần tiên sinh bình tĩnh nói rằng: “Em với ba mẹ anh liên thủ ức hiếp anh.”

Thiếu niên tuấn tú trấn định phản bác: “Theo lời di Tần nói, em ăn hiếp anh là lẽ đương nhiên, anh ăn hiếp em là tội ác tày trời.”

Nhìn đôi mắt Dung Hù trong suốt sáng ngời, Tần Trình thờ dãi: “Không cho em gặp ông ấy, là không muốn em bị ông ấy lừa. Mẹ anh bị ông ấy lừa nhiều năm như vậy, cứ tưởng ông là người đàn ông tốt rất trung thực, trên thực tế ông chính là con cáo già.”

Ở chung với chú Tần chỉ hơn một tiếng, nhưng có một số việc di Tần nhìn không ra, bởi vì bà hăm sâu trong tình yêu, đáng vẻ chú Tần thế nào bà đều thích. Nhưng Dung Hù lại nhìn ra được, tính cách Tần Trình, căn bản là di truyền từ cha mẹ của mình một cách hoàn mỹ: trong hiện thực là tính cách của chú Tần, lên trên mạng, chính là tính cách của di Tần.

Di Tần còn luôn nói: “Con di không biết di truyền từ ai, lạnh như băng, một chút cũng không đáng yêu.”

Di Tần nào biết được, con trai bà không phải không đáng yêu, mà là không đáng yêu cho bà xem. Tính cách lạnh như băng của con trai bà cũng không phải không di truyền từ ai, mà là di truyền từ chú Tần, chẳng qua chú Tần không lạnh như băng cho bà xem mà thôi.

Nhưng mà giờ phút này, Dung Hù cũng không có hứng thú đi nhắc nhở di Tần, cậu lại ôm chặt người đàn ông kia, lặp lại: “Ngẫu nhiên đáng yêu một lần cho em xem... được không, Tần Trình?”

Tần Trình: “...”

“Tần Trình ~”

Hồi lâu sau, Tần tiên sinh thở dài một tiếng, cúi đầu hôn hôn đôi môi mềm mại của người yêu nhà mình, sau đó ở bên tai cậu nhẹ nhàng nói rằng: “Tiểu Hù... bảo bảo thích em”

Giọng nói trầm thấp từ tính giống như tiếng đàn violoncel êm tai nhất thế giới, tấu vang bên tai Dung Hù. Trái tim dường như bị hung hăng bắt lấy vào giờ phút này, sau một lúc lâu, Dung Hù cười khẽ ngẩng đầu, hé miệng: “Em cũng thích anh.”

Hai nam chính mắt tích cũng không có gây ra xôn xao bao lớn trong đoàn phim «Định luật 0», lão Hult đang bè bộn thảo luận với tổ đạo cụ về cảnh tiếp theo. Chờ đến khi Dung Hù và Tần Trình sửa sang xong quần áo từ phòng nghỉ đi ra, cũng không lâu lắm, lại bắt đầu quay cảnh buổi tối.

Lão Hult và Tần Trình bắt đầu thảo luận một đoạn lời thoại, Dung Hù thì ở lại phim trường dặm trang điểm. Cậu từ xa xa nhìn người đàn ông lạnh lùng thanh quý kia, nhìn hân bình tĩnh thương lượng nội dung với lão Hult. Thật lâu sau, Dung Hù cười khẽ một tiếng, thợ trang điểm kinh ngạc nhìn cậu, Dung Hù lại lác lác đầu.

Kỳ thật câu nói sau cùng mà chú Tần nói với cậu, không phải những lời phun tào con trai đó. Người cha có tính cách lạnh nhạt hết như con trai ấy chăm chú nhìn mình, kéo tay vợ, nói từng chữ một: “Chúng ta nhìn ra được, Dung Hù, Tần Trình rất yêu cháu. Có lẽ nó không biết biểu đạt, nhưng mà mong cháu tin tưởng, nó là thật sự rất yêu rất yêu cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Chương 158

Tiến độ quay «Định luật 0» vẫn đang ổn định tiến hành, công tác giữ bí mật của lão Hult đối với đoàn phim làm rất tốt, cũng không có tiếp nhận phỏng vấn của các tạp chí truyền thông, cho nên hiện nay hiểu biết của bên ngoài đối với đoàn phim này chỉ trong một ít tin tức mà đoàn phim cố ý lộ ra trên hợp báo khởi động máy.

Càng che giấu như vậy, nhóm fan điện ảnh lại càng ngứa ngáy khó nhịn. Phim còn chưa có chiếu, thậm chí còn chưa có tuyên truyền, đã có fan thành lập diễn đàn tư nhân cho bộ phim này, các fan đến từ toàn cầu đều có thể gia nhập diễn đàn, ở trong đó tùy ý thảo luận nội dung liên quan đến phim.

Nếu như nói cha con Hult cam đoan phòng bán vé Âu Mỹ, thì Dung Hù và Tần Trình là nam minh tinh hot nhất Hoa Hạ hiện nay, hai nam diễn viên Hoa Hạ này chỉ cần có một người, đã đủ để cam đoan phòng bán vé Hoa Hạ. Mà hiện giờ, cường cường liên thủ, đội hình như vậy không thể không khiến người ta chờ mong, cũng làm cho fan mỗi một quốc gia, bất đồng ngôn ngữ, bắt đầu ở trên diễn đàn cuồng nhiệt giao lưu thảo luận.

Những tình huống đó Dung Hù được biết từ chỗ La Thiên, nhưng cũng không có chú ý nhiều. Chuyện ở phương diện tuyên truyền phim đều giao cho Clemens phụ trách, không liên quan tới cậu, hiện giờ chuyện quan trọng nhất của cậu chính là đóng phim. Nhưng giờ phút này Dung Hù cũng không biết, ngay bên kia bờ đại dương, xa tại thủ đô Hoa Hạ, La Chấn Đào đã bắt đầu suy tư có nên tiếp nhận một cái thông cáo khác hay không.

«Định luật 0» khởi động máy vào đầu tháng một năm 2047, đến tháng ba, nội dung phim đã quay hơn phân nửa. Ngay giữa tháng ba, Dung Hù vừa mới quay xong một cảnh hành động, lại đột nhiên nhận được điện thoại của La Chấn Đào.

Đầu kia điện thoại, La Chấn Đào đầu vào đầu nói rằng: “Cậu đã hai năm không ra ca khúc mới, tiểu Hù, anh biết cậu không định tiến quân giới ca hát, nhưng mấy ca khúc này thật sự không tồi. Là Dương lão cố ý viết cho cậu, do thân tạo ra, anh hy vọng cậu sẽ nhận. Cho nên hiện tại cậu có rảnh không, anh gửi mail cho cậu, cậu xem trước một cái.”

Trong giới giải trí, rất nhiều minh tinh đều không có biện pháp khống chế tài nguyên thông cáo của mình, thậm chí bọn họ còn phải trăm phương nghìn kế cầu xin người đại diện, để được tài nguyên càng tốt. Nhưng đối với minh tinh ở địa vị như Dung Hù mà nói, người đại diện của cậu muốn nhận thông cáo gì, đều nhất định phải hỏi ý kiến của cậu, nếu Dung Hù không muốn nhận, La Chấn Đào tuyệt đối không thể tự mình nhận.

Tựa như trước đây, một năm Tần Trình nhận nhiều nhất là một bộ phim, mỗi ngày Từ Tấn tận tình khuyên nhủ, vị đại thiếu gia đó chính là không chịu nhận thêm, mà Từ Tấn cũng chỉ có thể khuyên nhủ, không thể làm gì khác.

Sau «Lời Dung» và «Thất dục», Dung Hù chưa từng ra thêm một album nào. Vài năm qua, doanh số «Thất dục» đã tích lũy hơn một triệu bốn trăm ngàn, tất cả doanh thu đều quyên cho quỹ Lăng Tiêu; doanh số «Lời Dung» thì đã sớm vượt qua một triệu năm trăm ngàn, đặt trên toàn bộ giới âm nhạc thế giới, cũng đã là album cấp bạch kim.

Trong vài năm này, thường xuyên có người chế tác âm nhạc liên hệ La Chấn Đào, hy vọng hợp tác với Dung Hù, nhưng đều bị La Chấn Đào trực tiếp cự tuyệt. Nhưng Dương lão thì khác, Dung Hù biết, La Chấn Đào không có khả năng cự tuyệt Dương lão giống như cự tuyệt những người khác, hơn nữa... có thể khiến La Chấn Đào không thể chờ đợi được gửi bản DEMO cho cậu, chỉ sợ mấy bài hát đó thật sự là khá xuất sắc.

Ban đêm sau khi trở lại khách sạn, Dung Hù liền mở mail La Chấn Đào gửi tới. Lúc cậu mở bài DEMO đầu tiên ra, Tần Trình vừa vặn tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra.

Nhạc dạo nhẹ nhàng chậm rãi lắng lắng chảy xuôi ở trong phòng, Dung Hù nhập thần nghe, bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm lấy. Cậu cạ lời bất lầy hai cái tay heo đó, tức giận nói rằng: “Đang làm việc nè, bài mới của Dương lão, đừng làm rộn.”

Tần Trình hạ mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn màn hình máy tính: “Dương lão lại muốn hợp tác với em, để em hát hò hả?”

Dung Hù nhướn mi: “Em và Dương lão không có quy định chỉ được hợp tác một lần.”

“À.” Rất rõ ràng là Tần Trình không có hứng thú gì với chuyện này, hẳn càng để ý áo ngủ mà Dung Hù nhà mình mặc hiện giờ.

Cái áo ngủ này không biết là ai chọn, hết sức tuyệt vời, áo thùng thùng thình thình, khi Dung Hù mặc nó hai chân xếp bằng ngồi ở trên giường, áo liền triệt để sụp xuống, lộ ra một vùng bóng mờ làm cho người ta mơ màng. Từ góc độ của Tần Trình nhìn xuống, dường như còn có thể nhìn thấy hai điểm hồng nhạt, chúng nó giấu trong áo ngủ rộng thùng thình, xương quai xanh trắng nõn cao thẳng, màu sắc hồng phấn xinh đẹp...

Người đàn ông nào đó che mũi, yên lặng xoay mặt qua một bên.

Ngay lúc này, nhạc dạo ca khúc thứ nhất rốt cuộc chấm dứt, tiếng ca vang lên. Trong tích tắc giọng hát uyển chuyển đó vang lên, Dung Hù hơi hơi ngơ ngẩn, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút mừng rỡ, tiếp đó nhắm mắt lại, nghiêm túc chuyên chú lắng nghe. Chờ nghe xong một bài này, cậu không chút do dự lại mở bài thứ hai, nghe suốt đến bài thứ ba chấm dứt, mới thò ra một hơi thật dài.

“Ba bài hát của Dương lão thật sự rất êm tai, hai bài trước là đề tài trưởng thành cố gắng, bài thứ ba thì lại là tình ca hai người hát, hơn nữa còn là hai giọng nam song ca.” Vừa nói, Dung Hù vừa mở di động ra, gửi tin nhắn cho người đại diện nhà mình. Một lát sau, cậu kinh ngạc nói rằng: “Ý? Hóa ra Dương lão đã mời Lâm Huyền, hẳn muốn em và Lâm Huyền song ca bài thứ ba ư?”

Ca khúc song ca đa phần là nam nữ hát, nhưng mà ca sĩ cùng giới cũng có thể hợp tác, song ca một ca khúc. Bài thứ ba mà Dương Trường Trung đưa cho Dung Hù đúng là một bản tình ca, nhưng không phải kể về câu chuyện giữa hai ca sĩ nam, mà là kể tình cảm giữa nam nữ. Cách biểu hiện này ở trong giới ca hát không gặp nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không có.

Có điều vừa nghe nói như thế, người đàn ông ở một bên ôm mũi phút chốc nhú mày: “Lâm Huyền?”

Dung Hù mở ca khúc thứ ba phát lại một lần: “Ừm, bài hát này Dương lão muốn em và Lâm Huyền song ca. Ý tứ bên Lâm Huyền là, chỉ cần em nhận, hẳn liền đến hỗ trợ hợp tác.” Dù sao đây cũng là mini album của Dung Hù, Lâm Huyền quả thật xem như đến hỗ trợ.

Nhưng mà lời này nghe vào tai người đàn ông nào đó, liền biến thành: em muốn hát tình ca với Lâm Huyền.

Tần Trình: “...”

Lặng lẽ ôm lấy vòng eo thon gầy của người yêu nhà mình, Tần Trình nhẹ nhàng đặt cằm trên vai Dung Hù, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Tiểu Hù, anh với em song ca sẽ càng tốt. Vừa vặn «Định luật 0» sắp tuyên truyền, anh với em song ca, vừa có thể tuyên truyền phim, lại có thể lợi dụng phim để tuyên truyền album của em” Suy tư một lát, Tần Trình hơi hơi gật đầu: “Ừm, song thắng.”

Quả thực là kế hoạch hoàn mỹ.

Ai biết vừa nghe lời này, Dung Hù lại phì một cái cười ra tiếng. Cậu nâng mắt nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông đó, tới tới lui lui nhìn vài lần, cuối cùng cười tùm tùm hỏi: “Tần tiên sinh, là ai cho anh dũng khí đòi đi hát vậy? Lương Tịnh Như* sao?”

*Lương Tịnh Như là ca sĩ TQ, có 1 bài hát nổi tiếng tên “Dũng khí”.

Tần Trình: “... Lương Tịnh Như là ai?”

Dung Hù: “Cái đó không quan trọng. Quan trọng là, anh moi đâu ra dũng khí, cảm thấy anh có thể hát hò... ừm, miễn cưỡng đem cái rên hừ hừ của anh kêu là hát vậy.”

Tần Trình: “...”

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp trời còn chưa sáng, Tần Trình cúi người hôn hôn thiếu niên còn ngủ say bên cạnh, sau đó trở về phòng của mình. Nhưng mà sau khi trở về phòng, hẳn lại không có nghĩ ngợi thêm chốc lát, mà là nâng bước đến bên cửa sổ, nhìn ra dãy núi uốn lượn phập phồng phương xa, tiếp đó cúi đầu gọi một cú điện thoại.

Lúc Từ Tấn nhận được điện thoại cũng thấy vô cùng kỳ lạ, dựa theo mùi giờ để tính, bên Los Angeles hẳn là vẫn còn rạng sáng, lúc này mà Tần đại thiếu gia lại gọi điện thoại cho hắn hả? Không nghĩ nhiều, hắn hỏi: “Làm sao vậy, cuối tuần tôi liền đến Los Angeles.”

Ngay sau đó, giọng nam bình tĩnh lạnh nhạt từ đầu kia điện thoại vang lên: “Tôi hát thế nào?”

Từ Tấn mãnh liệt sững sốt, chỉ cho là mình nghe lầm: “Ha? Cậu nói cái gì?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu tình dao động, Tần Trình bình tĩnh lặp lại một lần: “Tôi hát thế nào?”

Từ Tấn: “... Tôi nhớ năm trước trên giải Kim Hùng, Đại Vệ còn lấy cái này làm mảnh lời, trêu chọc cậu. Sao đột nhiên muốn nói cái này?”

Tần Trình lại hỏi: “Tôi hát thế nào?”

Từ Tấn: “... Tôi có thể không trả lời vấn đề này không?”

Tần Trình: “Hửm?”

Từ Tấn: “...”

Tần Trình: “Anh cảm thấy tôi...”

“Lúc cậu mới ra mắt, không phải vốn dĩ là ca khúc Ost của bộ phim đó muốn cậu hát sao? Cậu cẩn thận nhớ lại xem, lúc sau vì sao cậu không hát ca khúc Ost đó, cậu... cậu tự nhớ lại nguyên nhân đi, tôi chưa nói gì đâu nha.”

Tần Trình: “...”

Nghe vị đại thiếu gia đó rốt cuộc không còn động tĩnh, Từ Tấn thở phào một hơi. Cái chức người đại diện này hẳn làm rất không dễ dàng, đều nói người không hoàn mỹ, những lời này hẳn chưa từng phủ nhận, ai có thể ngờ được, Tần Trình diễn xuất tốt bao nhiêu, thì hắn ca hát lại nát bấy nhiêu! Trời sinh ngũ âm không được đầy đủ, cố tình chính mình còn nghe không hiểu, cho rằng mình hát đặc biệt hay.

Đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, Từ Tấn còn chưa nói thêm gì, Từ phu nhân ngồi ở đối diện hắn đang ăn cơm chiều đã hỏi: “Nhìn biểu tình của anh, Tần thần nhà em hát khó nghe vậy à?”

Những lời này cũng không có tận lực đề thấp, hoàn toàn truyền vào trong điện thoại.

Tần Trình nghe nói vậy: "..."

Từ Tần khóc không ra nước mắt nhanh chóng cầm điện thoại đi tới ban công, vừa đi vừa nói: "Sao đột nhiên cậu lại nghĩ tới chuyện ca hát? Không phải là đã qua mười mấy năm sao, trước kia cũng không thấy cậu nghĩ chuyện này."

"Hiện giờ kỹ thuật chỉnh âm không phải rất tốt sao?"

Từ Tần theo bản năng trả lời: "Thế mà cậu lại cảm thấy có thợ chỉnh âm nào chỉnh giọng ca của cậu cho chuẩn được hả?!"

Tần Trình: "..."

Xuất phát từ điều kiện phần cứng không đủ, mặc cho Tần tiên sinh cố gắng như thế nào, chuyện hắn muốn cùng hát tình ca với Dung Dung nhà mình cứ như vậy bị mắc cạn. Ba bài hát của Dương lão có thể gọi được là kinh điển, hơn nữa hoàn toàn là phong cách của Dung Hù, gần như không có một chút do dự, Dung Hù liền tiếp nhận thông cáo này.

«Định luật 0» ước chừng phải tới tháng năm mới quay xong, giữa tháng tư, Dung Hù liền tạm thời về Hoa Hạ thu âm. Bởi vì là EP (mini album) chỉ có ba bài, đến cuối tháng tư, ba bài đều đã thu âm xong, La Chấn Đào cũng bắt đầu động thủ tuyên truyền.

Dù sao thì «Định luật 0» còn phải mấy tháng mới chiếu, nhóm fan Dung đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trong nửa năm gần đây, có thể là rất ít nhìn thấy bóng Dung Dung nhà mình. Nhưng mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ, lúc này mới qua bốn tháng, Dung Dung lại xuất hiện lần nữa, thậm chí...

[A a a a a a album! Album mới! Dung của tôi lại hát nữa! A a a a chịu không nổi, tôi đi xuống lầu chạy năm vòng, ai cũng đừng cản tôi!]

[QAQ Tôi cũng không dám nói, kỳ thật tôi là fan âm nhạc của Dung Dung á! Mỗi bộ phim của Dung Dung tôi đều xem qua rồi, nhưng tôi là bị «Lời Dung» biến thành fan. Dung Dung lại ra nhạc mới, đã hai năm rồi, thiếu chút nữa tôi đã cho rằng cả đời này tôi cũng không nghe được bài mới của Dung Dung chứ, oa oa oa oa...]

[Kích động đến độ hiện giờ tay tui đánh chữ cũng run rẩy, quá kích động, tui đặt trước ba cái EP mới!]

[Thường thì giá EP đều tương đối rẻ, tôi muốn mười bản! Mua mua mua!]

[Tôi cũng muốn mười bản, tiếng ca của Dung Dung tôi có thể nghe cả đời!!!]

Chỉ thả ra một tin tức sắp ra album mới, fan đã kích động thành như vậy. Ngay cả La Chấn Đào cũng không ngờ, thái độ của fan đối với nhạc mới của Dung Hù lại tích cực đến vậy. Có điều cẩn thận nghĩ thì thấy cũng đúng, Dung Hù đã hai năm không ra bài mới, cung không đủ cầu, hiện tại vừa ra nhạc, đương nhiên sẽ được fan nhiệt liệt theo đuổi.

Việc này không nên chậm trễ, La Chấn Đào trực tiếp nương theo cơn hưng phấn của fan, vào hai giờ sau, công bố tên EP mới.

[La Chấn Đào: #Phù quang ngày 20 tháng 5# cách xa hai năm, @Dương Trường Trung @Dung Hù hợp tác lần thứ hai. Đó là một chút ánh sáng mờ nhẹ nhàng trời nổi trên mặt nước, 520, «Phù quang» của bạn.]

Vừa nhìn thấy tin tức này, fan Dung càng ngồi không yên, trực tiếp thống nhất hồi âm, trả lời thế này dưới weibo tuyên truyền của La Chấn Đào ——

[Mua mua mua!!!]

Tuyên truyền «Phù quang» dần dần xuất hiện mạnh khắp các nơi trên Hoa Hạ, La Chấn Đào vận dụng thủ đoạn, bắt đầu đăng quảng cáo ở các nơi công cộng chủ yếu tại các thành phố lớn, khiến càng ngày càng nhiều người biết tin tức Dung Hù sắp ra album mới. Toàn bộ Hoa Hạ, ngay cả rất nhiều người qua đường cũng bắt đầu chú ý tin tức về album này.

Mấy việc đó Dung Hù cũng không quá chú ý, sau khi cậu trở lại Los Angeles, «Định luật 0» đã quay đến đoạn cuối. Sở Văn dần dần phát hiện tình cảm của mình đối với người máy nhỏ, hắn chưa bao giờ có cảm xúc như vậy, thậm chí không biết nên đối mặt như thế nào: đây chỉ là một người máy, là một cái máy, không phải là nhân loại.

Một mặt là suy nghĩ đã sớm ăn sâu bén rễ, một mặt là tình cảm khó có thể xem nhẹ của mình.

Đến giữa tháng năm, rốt cuộc đoàn phim nghênh đón một cảnh cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Định* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chương 159

Đoạn đầu của «Định luật 0» chủ yếu kể về nhà khoa học Sở Văn ở chung với người máy Thất như thế nào.

Người máy này dựa vào cái gì có thể nói là có được tình yêu? Dưới cái nhìn của Sở Văn, tình yêu đó hẳn là từ một vài mệnh lệnh đơn tập hợp lại, cuối cùng đắp nặn ra.

Chẳng hạn như Sở Văn phát hiện, ở chung không được mấy ngày, đồ ăn mà người máy đó nấu đều là món mình thích ăn, vậy nên hắn liền ghi chép trên bản tư liệu của mình: “Khả năng mã hóa mệnh lệnh đặc biệt, cần quan sát đồ ăn chủ nhân thích, lúc sau thử tự chế biến.”

Nói ngắn lại, loại tình yêu này dưới cái nhìn của Sở Văn, chỉ đơn thuần là được một đám mệnh lệnh hành động đơn tạo ra. Cách biểu hiện tình yêu của nhân loại đều có khác biệt rất lớn, người máy sao có thể có được tình yêu, thứ chúng nó có được chỉ là một chuỗi hành vi bị mệnh lệnh yêu cầu chấp hành mà thôi.

Nhưng mà, rõ ràng đáy lòng biết là như thế, khi đối mặt loại tình cảnh gần như thật sự được yêu này, Sở Văn lại không tự chủ được mà lún sâu vào.

Ai có thể ngăn cản bấy rập dẫu dằng đến thế?

Cậu ấy tốt với bạn, cần cẩn thận thật, khiến bạn cảm giác luôn được đối phương đặt ở chỗ sâu nhất của trái tim. Khi bạn tùy tiện nhìn về phía cậu ấy, cậu ấy luôn nhìn bạn, dùng ánh mắt nóng bỏng mà lại thẹn thùng, một khi tầm mắt đối diện với bạn, cậu ấy sẽ tức khắc dời tầm nhìn đi chỗ khác.

Biết rất rõ đây có thể là trình tự bị mệnh lệnh an bài chấp hành, hiểu rất rõ đối phương chỉ là một cái máy biết chấp hành mệnh lệnh, nhưng mỗi sáng sớm tỉnh dậy, chợt phát hiện đứa nhỏ xinh đẹp ấy nhu thuận cuộn người trong ngực mình, sau đó dùng cặp mắt rực rỡ như sao trời nhìn mình, Sở Văn từ nhỏ mất đi cha mẹ, chưa từng cảm nhận bất cứ tình yêu gì, triệt để lún sâu vào.

Sau khi lún vào, là tự mình hoài nghi và phủ định, là muốn giẫy dụa, buông tha loại cảm xúc không thực tế này. Vì thế bắt đầu tính khí táo bạo, vì thế cưỡng chế người máy không cho phép xuất hiện trước mặt mình, thậm chí có suy nghĩ muốn đuổi đối phương về nguyên xường.

Kết cục của «Định luật 0» là Sở Văn rút cuộc hiểu rõ, người máy nhỏ của hắn, tình yêu với hắn không phải bị một đám số hiệu hành động kia khống chế, mà là được khắc vào chỗ sâu nhất của con chip. Vượt qua ba định luật, trở thành định luật 0 cao nhất trên hết thảy, thậm chí vì hắn, mà giết một người, cuối cùng bị hiệp hội người máy cưỡng chế tiêu hủy.

Định luật 1 của người máy, là nhất định phải bảo vệ an toàn thân thể sinh mệnh của nhân loại. Nhưng khi đối thủ cạnh tranh của Sở Văn thuê sát thủ lái xe đụng hắn, người máy nhỏ ngồi ở ghế phó lái dùng thân thể chặn xung kích —— như thế, vẫn không vi phạm định luật 1. Nhưng kế tiếp, sát thủ kia vẫn không buông tha, cảm súng xuống xe.

Lúc này Sở Văn đã bị vụ tai nạn xe cộ va cho ý thức mơ hồ, căn bản không có khả năng chạy trốn, tầm mắt hắn mê ly nhìn người máy che ở trước người hắn, lần lượt giúp hắn chặn đạn.

Như vậy, vẫn chưa vi phạm định luật 1.

Tận đến lúc sát thủ kia đi đến trước mặt, một cước đá văng người máy, để súng lục trên trán hắn. Sinh mệnh sẽ ngừng lại ngay một giây sau, chỉ cần sát thủ bóp cò súng, tính mạng của hắn liền chấm dứt. Vào lúc sắp chết, Sở Văn gần như không có quá nhiều cảm xúc, không hề nghĩ về thí nghiệm còn chưa hoàn thành của mình, thậm chí còn không hận đối thủ cạnh tranh tàn ác kia. Điều duy nhất hắn hối hận chính là, trong rất nhiều thời gian trước đây vẫn luôn làm lơ với Thất, cố ý lạnh nhạt.

Sau đó, hắn nghe được một tiếng súng vang, ngã xuống không phải là hắn, mà là sát thủ.

—— Thất bị đá sang một bên mở ra cơ chế phòng hộ của mình, dùng một súng, giết sát thủ xa lạ đó.

Đến lúc này, cậu triệt để vi phạm định luật 1 của người máy.

Người máy phải bảo vệ an toàn sinh mệnh của bất cứ nhân loại nào, không thể giết người, dưới bất cứ tình huống gì, đều tuyệt đối không thể giết người. Nhưng mà Thất giết một người, rõ ràng cậu có thể đánh ngất người này, hoặc là bắn trúng cổ tay cầm súng của gã, nhưng cậu vẫn giết đối phương.

Hiệp hội người máy tương đối coi trọng sự cố lần này, vào lúc Sở Văn nằm viện bất tỉnh đã mang Thất đi. Cuối cùng kết quả thương nghị nghiên cứu là, tiêu hủy tất cả người máy tình yêu mà công ty đó sản xuất ra, bởi vì chúng nó đã là người máy có cấp bậc cực kỳ nguy hiểm.

Cảnh đóng máy cuối cùng mà lần này đoàn phim cần quay, không phải theo trình tự kịch bản, mà là quay bù một cảnh trong quá trình hai người ở chung trước đó. Khi đó Sở Văn đã bắt đầu cảm thấy mình không thích hợp, sinh ra tình cảm khác biệt với người máy nhỏ, vì thế hắn lệnh đối phương không được xuất hiện ở trước mặt mình nữa, hai người cũng chia phòng mà ngủ.

Trong căn phòng to như vậy, đột nhiên lại chỉ còn lại một mình mình. Căn phòng này cực lớn cực trống rỗng, nếu người máy nhỏ muốn không xuất hiện trước mặt Sở Văn, vậy cũng đặc biệt đơn giản, cậu luôn có chỗ để ẩn nấp. Tuy biết đối phương là người máy, trên thực tế cũng không cần ngủ, nhưng Sở Văn vẫn an bài cho cậu một căn phòng, là một căn phòng cách phòng ngủ của mình rất xa.

Hôm nay, Sở Văn chấm dứt công việc, trở về nhà. Trong phòng không có một chút ánh đèn, hắn giống như thường ngày rửa mặt xong, trở về phòng nghỉ

ngôi.

Giữa phim trường, tiếng bước chân cộc cộc không ngừng vang lên, ánh đèn theo bước chân Tần Trình lần lượt mở lên, lại lần lượt tắt đi sau lưng hắn. Tần Trình mở cửa, tiến vào phòng ngủ, máy quay lập tức đi theo, cho hắn một cái cận cảnh.

Ánh mắt sâu thẳm phức tạp chăm chú nhìn vào cửa một căn phòng xa xa, hắn nghiêm nghiêm túc túc nhìn hồi lâu, ngón tay bất lấy nắm cửa rung bần bật, nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn nhấp môi, xoay người vào phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Muốn đi gặp người máy nhỏ kia, có điều hắn nhất định phải khắc chế mình, cấm tiết hành vi này.

Nhưng Sở Văn lại vĩnh viễn không biết, trong khoảnh khắc cửa phòng hắn đóng lại, cánh cửa phòng ở xa xa liền mở ra. Người máy nhỏ kia chân tay khê khàng đi tới, đi đến trước cửa phòng hắn, ngoan ngoãn ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu gối, dán lỗ tai vào ván cửa, nghe âm thanh mỏng manh truyền đến từ bên trong.

Đầu cậu nghiêng sang một bên, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh mà nghe, trong đêm tối lạnh như băng, vào vô số đêm đen, cứ như vậy nhu thuận ngồi dưới đất, cách một cánh cửa phòng, nghe âm thanh phát ra từ bên trong. Hiệu quả cách âm của cửa phòng quá tốt, đa số thời gian cậu đều không nghe được gì, nhưng mỗi khi nghe được một chút âm thanh, cho dù là một chút tiếng ho khan, cặp mắt bảo thạch của cậu đều sẽ đột nhiên sáng ngời.

Sở Văn hồ hững với Thất tròn một trăm bốn mươi sáu ngày, vì thế cậu ngồi ngay cạnh cửa này một trăm ba mươi ngày. Trong đó có mười sáu ngày, Sở Văn không về nhà, mà là ở lại trong phòng làm việc.

Đối với Thất mà nói, chuyện duy nhất có thể tiếp xúc với sinh mệnh người đàn ông này, chính là ngồi ở cửa, nghe âm thanh truyền ra trong phòng. Đa số buổi đêm, cậu đều không thể nghe được một chút âm thanh nào, nhưng mà chỉ cần nghĩ người kia ngay sau cánh cửa, chỉ cách có mấy mét, cậu liền nhìn không được mà lộ ra nụ cười.

Loại tình yêu viết ở chỗ sâu nhất của con chip này, đã yêu đến mức gần như hèn mọn.

Nhưng mà không có lựa chọn nào khác, bởi vì ý nghĩa duy nhất em sinh ra, chính là yêu anh.

Giữa phim trường, thiếu niên tinh xảo nhu hòa ngồi trên nền gạch men lạnh lẽo, hai tay ôm đầu gối, nhẹ nhàng dựa vào cạnh cửa phòng, không khí giống như dần dần an tĩnh lại. Dung Hù hơi hơi hạ mắt, tầm mắt không có tiêu cự nhìn dưới đất, bỗng nhiên cậu giống như nghe được cái gì đó, hai mắt mãnh liệt tròn to, khó có thể che giấu mừng rỡ chột lóe qua trên mặt.

Nhưng mà ngay sau đó, trong mắt cậu đột nhiên hiện lên một chút kinh hãi, có điều còn chưa kịp phản ứng, cánh cửa phía sau đã bị người ta mãnh liệt kéo ra. Sở Văn cầm ly nước phút chốc ngưng ngẩn, chậm rãi cúi đầu, nhìn người máy nhỏ ngồi ở trước cửa phòng mình.

Lập tức đứng lên, nhanh chóng xin lỗi, người máy nhỏ không ngừng nói “xin lỗi”, nói không ngừng, dường như sợ hãi đối phương thật sự vứt bỏ mình. Nhưng mà giây tiếp theo, ly thủy tinh vỡ nát dưới đất, Thất ngơ ngác nhìn vụn thủy tinh đầy đất, ngẩng đầu một cái, mới liền bị đối phương che lại.

Nụ hôn nóng bỏng ập tới quá mức đột nhiên, người đàn ông dùng sức đẩy người máy trước mắt ngã nhào xuống đất, tùy ý hôn môi. Hắn vuốt ve làn da mềm mại non mịn giống như nhân loại, tay hắn luồn vào trong quần áo, chạm vào cái người sắp tra tấn mình đến chết này.

Khi một nụ hôn chấm dứt, trong con ngươi thiếu niên tích tụ một ít bọt nước. Biết rất rõ là ngay cả chút ánh nước ấy, nói không chừng cũng là bị một cái mệnh lệnh nào đó kích hoạt ra, nhưng người đàn ông lại tự giễu nhẹ nhàng cười hai tiếng, đè trên mình người máy, khàn khàn giọng, hỏi: “... Thích tôi không?”

Khi cái từ “thích” đó đột nhiên xuất hiện, không ai phát hiện, ánh mắt người máy nhỏ đột nhiên sáng ngời.

“Thích Văn... Rất thích Văn.”

Người đàn ông cúi đầu nhìn người máy nhỏ mang vẻ mặt ái mộ dưới thân, trong mắt hắn đều là vẻ phức tạp, sau một hồi, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tốt... như vậy là đủ rồi.”

Nụ hôn lại một lần nữa hạ xuống, nhân viên trong phim trường đã bị lọc đi rất nhiều, chỉ còn lại hơn hai mươi nhân viên. Bọn họ nhìn Tần Trình gần như dùng một loại phương thức thành kính hôn thiếu niên dưới thân, giống như đang đối đãi với bảo vật quý giá nhất, yêu thương hôn nước mắt tràn ra từ khóe mắt cậu, ngay cả vuốt ve cũng dịu dàng đến thế.

Mà tình yêu thuộc về người máy nhỏ, cũng được Dung Hù diễn xuất đến vô cùng nhuần nhuyễn. Trong mắt cậu chỉ có mỗi mình Tần Trình, giống như cậu thật sự yêu người này sâu sắc, yêu đến tận xương tủy, cho nên mới cùng đối phương trăm luan, rơi vào vực sâu.

Sau khi cảnh này quay xong, phim liền triệt để đóng máy. Có nhân viên nhìn không được cảm khái: “Diễn xuất của Tần và Dung thật sự là quá tốt, bọn họ diễn cực kỳ tuyệt, tôi thật sự cho là bọn họ vô cùng yêu đối phương luôn đó.”

Những lời này vừa vắn bị Clemens đi ngang qua nghe vào tai, đạo diễn tóc vàng không để bụng hừ một tiếng.

Diễn xuất tốt?

Đó căn bản là diễn theo bản sắc! Có thể không tốt sao!

Bất luận thế nào, «Định luật 0» rốt cuộc cũng đóng máy. Vào ngày phim đóng máy toàn diện, lão Hult liền cho Clemens triển khai công tác tuyên truyền. Vốn dĩ Clemens còn tương đối không muốn: “Con sắp đi quay phim mới rồi, Lance, con căn bản không có thời gian tuyên truyền phim của cha đâu.” Huống chi, con dựa vào cái gì phải giúp đối thủ cạnh tranh của mình tuyên truyền chứ.

Nhưng mà lão Hult lại vùng tay lên: “Mẹ con đã tìm mười cậu trai xinh đẹp đến xem mấy với con, Cle thân mến, con có thể lựa chọn giúp ta, tiếp đó được ta ủng hộ, hoặc là không giúp ta, ta rất thích ý giúp mẹ con áp tải con đến Washington đó.”

Clemens: “@#%#^\$! # \$!!!”

Sở dĩ lão Hult muốn vội vàng tiến hành tuyên truyền phim, thứ nhất là bởi vì hiệu ứng của «Định luật 0» chuẩn bị nhiều năm, hậu kỳ chế tác vô cùng nhanh, phòng chừng đầu tháng chín là có thể chiếu phim. Thứ hai là giống như Tần Trình nói, ngày hai mươi tháng năm Dung Hủ sẽ đồng bộ phát hành album mới trên toàn cầu, đây là một cơ hội tuyên truyền rất tốt, lão Hult sẽ không bỏ qua.

Tiệc đóng máy, không ít nhân viên nữ đều tụ tập với nhau, bị phần thống hận nói rằng: “Vì sao chúng ta lại không thể xem Dung quay cảnh giường chiếu? Rõ ràng sau khi phim chiếu chúng ta cũng có thể xem được rất nhiều đoạn, hơn nữa cũng không phải thật sự lộ ra trọn vẹn, tôi cũng muốn xem cảnh giường chiếu của Dung mà, nghe nói đặc biệt đặc biệt mê người!”

Có nhân viên hỏi: “Cô không muốn xem cảnh giường chiếu của Tần sao?”

Nữ nhân viên kia lập tức khoát tay: “Tần đương nhiên đặc biệt đẹp trai, nhưng mà trước kia hần cũng từng quay cảnh giường chiếu rồi, chỉ có Dung, chưa quay lần nào, tôi thật sự rất muốn xem á!”

Bất luận thế nào, bộ phim điện ảnh này quay tròn năm tháng, đến đây là toàn bộ kết thúc. Sau khi com nước xong, mọi người lần lượt tạm biệt, lúc Clemens nói lời từ biệt với Dung Hủ, vẻ mặt khó chịu nói rằng: “Gần đây cha mẹ tôi vô cùng muốn tìm đối tượng cho tôi.”

Tần Trình cau mày lại, lặng lẽ chặn người yêu nhà mình ở phía sau.

Clemens bình tĩnh nói: “Tôi cũng sẽ không đào góc tường cậu đâu, nghĩ nhiều như vậy làm chi. Dung Hủ đúng là loại hình tôi thích, nhưng tôi không có hứng thú đoạt người yêu. Tôi chỉ muốn hỏi...” Nói xong, Clemens nhìn về phía Dung Hủ, nói: “Có ai không tôi giới thiệu cho tôi không? Tôi thích người Hoa Hạ, mẹ tôi chọn cho tôi khẳng định đều là người Âu Mỹ, không bằng tự mình tìm một người.”

Nghe vậy, Dung Hủ khẽ kinh ngạc, dường như cũng không ngờ Clemens lại muốn nói chuyện này: “Tôi nghĩ anh càng thích tự do yêu đương chứ.”

Clemens sáo xa cười cười, không trả lời vấn đề này, mà là nói: “Có cơ hội, giúp tôi đề cử vài người nhé.”

Tận đến ngày hôm sau ngồi ở trên máy bay về Hoa Hạ, Dung Hủ còn đang tự hỏi, đêm qua có phải Clemens Hult uống nhiều quá hay không, sao lại không giống đạo diễn cao ngạo khôn khéo trong ấn tượng của mình cho lắm. Ngay lúc này, Tần Trình nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé mềm mềm nộn nộn của Dung Hủ nhà mình, vừa trắng trợn ăn bớt ăn xén, vừa mang giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Clemens Hult năm nay hình như ba mươi bảy nhỉ?”

Dung Hủ không nghĩ quá nhiều: “Ừm, làm sao vậy?”

“Vì sao em cảm thấy ngày hôm qua hần rất kỳ quái?”

Ở chung lâu như vậy, Dung Hủ đang suy nghĩ gì, Tần Trình liếc mắt một cái là có thể phát hiện. Không cảm thấy kinh ngạc về chuyện này, Dung Hủ giải thích: “Trước đó em và Cle cũng từng có hợp tác, trên thực tế em cảm thấy hần cũng không giống một người thích... loại hình thức xem mắt này. Hoặc là nói, hần căn bản không giống như người sẽ để cho người khác giới thiệu đối tượng cho hần, hần hần nên tôn sùng duyên phận, thích tự do yêu đương. Muốn tự mình gặp gỡ, mới có thể cam tâm tình nguyện ở bên nhau. Đại khái là như thế.”

“Ba năm trước anh nói chuyện đó cho lão Hult, sau khi ông ấy đánh con mình một trận liền nói cho anh biết, ông ấy tin tưởng con ông ấy chỉ là vi phạm lần đầu, trước đó khẳng định chưa từng quy tắc ngầm nghệ nhân khác. Lão Hult nói với anh, đó là con ông ấy, con ông ấy rốt cuộc là hạng người gì, bản thân ông ấy vẫn hiểu rõ, không có khả năng lên lút làm quan hệ không chính đáng.”

Vừa nghe lời này, Dung Hủ mở to hai mắt: “... Không thể nào, ý anh muốn nói, Cle đã ba mươi mấy, vẫn là lão xử nam hả?”

Tần Trình khẽ cong môi: “Anh không có nói như vậy.”

Dung Hủ: “... Vậy cũng quá ngây thơ đi.”

“Có lẽ là hần nhận mệnh, muốn tìm một người sống qua ngày thôi. Em tùy tiện giới thiệu với hần một vài người trong giới là được, anh thấy trong «Vương bài thức tỉnh» có một nam khách mời không tồi, có nghe Từ Tấn nói, hần ta là gay.”

Dung Hủ suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên nhớ ra: “Trong «Vương bài thức tỉnh» hình như chỉ có một nam khách mời, tên Tiền Chu. Em nhớ... hần cao 160, cân nặng một trăm kg, là một nghệ nhân hài...”

Tần Trình nhướn mày: “Thì sao? Nếu hần không được, anh nhớ Từ Tấn còn từng nói, dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, có một minh tinh tên Vương Kỳ gì đó, cũng là gay?”

Dung Hù: “... Là Vương Chiếu Kỳ, nhưng mà anh La nói với em rồi, sinh hoạt cá nhân của Vương Chiếu Kỳ rất loạn, năm trước hình như còn mắc bệnh tình dục, người đại diện của hắn thật vất vả mới áp chế được, hiện tại cũng không biết có chữa khỏi hay chưa.”

Tần Trình: “Hình Tiêu?”

Dung Hù: “Hình Tiêu không phải là có bạn gái sao? Còn là một nữ ca sĩ!!!”

Tần Trình: “Đó là giả, hắn là gay.”

Dung Hù: “... Rốt cuộc anh còn biết ai trong giới là gay nữa.”

Tần Trình: “Rất nhiều, nhưng khác phái luyện vẫn nhiều hơn một chút. Có điều trong đám người em quen, Đồng Tranh cũng vậy.”

Dung Hù cả kinh: “Anh Đồng cũng vậy hả?!”

Tác phẩm quay đầu tiên của Dung Hù là «Tranh giành», nam chính trong đó chính là Đồng Tranh, lúc đóng phim Dung Hù chưa bao giờ phát hiện đối phương lại là gay, thậm chí sau đó bọn họ còn trở thành bạn, ngẫu nhiên có liên hệ, cũng không chút nào nhìn ra tính hướng của đối phương.

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn phải đó, lúc sau Từ Tấn điều tra hắn, phát hiện hắn có một bạn trai ngoài giới.”

Thế giới quan của Dung Hù vỡ nát: “...” Sau một lúc lâu, cậu đột nhiên ý thức được: “Từ từ, vì sao Từ Tấn phải điều tra anh Đồng?”

Tần Trình: “...”

Dung Hù: “Anh làm chuyện gì mà em không biết sao?”

Tần Trình: “... Có lẽ Từ Tấn có hứng thú với Đồng Tranh?”

Dung Hù: “Em nhớ là, Từ Tấn đã kết hôn nhiều năm, năm nay mới sinh một đứa con gái.”

Tần Trình: “Em nói có đạo lý, anh phải nói chuyện thẳng thắn với vợ hắn về vấn đề này.”

Dung Hù: “...”

Người đàn ông tốt thời đại mới, yêu bà xã thương con gái nhị thập tứ hiếu – Từ Tấn: “...” Cái chức người đại diện này không cách nào làm nổi!!!

Vốn dĩ chỉ là tùy tiện nói một chút về chuyện Clemens, Dung Hù cũng không ngờ, hai người sẽ moi ra nhiều thứ như vậy, Tần Trình lại biết nhiều bí mật trong giới như vậy. Người đàn ông này ở mặt ngoài cứ luôn là vẻ cao lãnh không rãnh thế sự, ai có thể ngờ được, trong tay hắn lại nắm nhiều tin tức lớn có thể làm cho paparazi điên cuồng đến thế.

Nhiều chuyện là mỹ đức cao thượng của nhân loại, dưới tình huống bình thường, Dung Hù không hề có hứng thú với mấy tin ngoài lề ở trong giới, sẽ không chủ động thăm dò. Nhưng hiện tại đang ngồi máy bay, tương đối nhàm chán, và lại bên cạnh còn có một paparazi cao cấp biết một đồng chuyện ngoài lề... Vì thế trong mười mấy tiếng bay kế tiếp, Dung Hù từ miệng Tần Trình, biết được rất nhiều rất nhiều bí mật giới giải trí mà cậu chưa bao giờ biết đến.

Chẳng hạn như nữ diễn viên hạng một nào đó, kỳ thật đã sớm có con trai, nhưng vẫn ghi trên danh nghĩa người khác. Lại chẳng hạn như một cặp vợ chồng nổi tiếng ân ái trong giới, đã sớm ly hôn, chỉ là vì công việc mới làm bộ như vợ chồng ân ái.

“Từ Tấn rất thích mấy chuyện ngoài lề đó, ” Tần Trình bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Hắn nói rất nhiều, thường xuyên nói.”

Những lời này nói đến chân thành tha thiết, quả thật không hề nói dối, bởi vì Tần Trình cũng giống Dung Hù, không có hứng thú gì với mấy chuyện ngoài lề.

Dung Hù cong môi, lại hỏi: “Vậy vì sao Từ Tấn muốn điều tra anh Đồng, hừm? Chẳng lẽ hắn cũng có hứng thú với anh Đồng?”

Tần Trình: “...”

Hai người nói xong lời cuối cùng, lúc gần tới Hoa Hạ, lại quay về vấn đề ban đầu. Về phần vì sao Clemens lại thích người Hoa Hạ, chuyện này không cần đương sự nói, chính Dung Hù cũng có thể đoán được đại khái, dù sao thì lúc còn trẻ Clemens vẫn luôn làm trợ lý đạo diễn cho Lưu lão, ở Hoa Hạ nhiều năm, có khả năng ảnh hưởng đến thẩm mỹ.

Ngay khi máy bay sắp đáp xuống, dường như Tần Trình nhớ ra gì đó, thần nhiên nói: “Lâm Huyền hắn cũng là gay.”

Dung Hù: “.....!!!”

“Cũng có thể là bi* (có thể yêu nam cũng có thể yêu nữ), tuy rằng cứ cách mấy tháng hắn đều sẽ có bạn gái tin đồn khác nhau, nhưng trước kia Từ Tấn từng nói, lấy kinh nghiệm nhiều chuyện phong phú của hắn ta, Lâm Huyền hẳn là cũng thích nam”

Mỗi tuần đều nói chuyện phiếm với đương sự nhiều lần, đã từng thu âm chung, cùng mở concert chung, có thể xem như bạn tốt của đối phương – Dung Hủ: “...”

Hành trình máy bay lần này, tạo ra đã kích mang tính đảo điên cho thế giới quan của Dung Hủ. Dung Hủ tự nhận mình vẫn tương đối thông minh, nhưng mà trên việc đào móc tin tức, cậu thật sự là một chút thiên phú cũng không có, kém Từ Tấn quá xa.

Mà sau khi trở lại Hoa Hạ, rất nhanh «Phù quang» liền phát hành trên toàn cầu. Để tuyên truyền album mới, Dung Hủ và Lâm Huyền cùng tham gia vài chương trình âm nhạc. Khi gặp mặt ông bạn, Dung Hủ lãnh tình quan sát hồi lâu, lại không hề phát hiện cái khả năng gọi là “cũng thích nam” của Từ Tấn.

Thậm chí Dung Hủ còn trực tiếp thăm dò hỏi: “Nghe nói tháng trước, anh lại có một cô bạn gái à?”

Lâm Huyền bất đắc dĩ khoát tay: “Chia rồi, cô ta lại muốn công khai, còn lên tìm paparazi chụp ảnh tôi với cô ta ăn cơm nữa.”

Như thế, mà còn có thể là gay hả? Thoạt nhìn cũng không giống bi cho lắm mà!

Đáp án này chung quy khó giải, ngày 20 tháng 5 năm 2047, «Phù quang» đồng bộ lên kệ trên toàn cầu. Xa cách hai năm, Dung Hủ lại ra album âm nhạc mới, lúc này đây, trình độ nhiệt tình của nhóm fan so với «Lời Dung» hai năm trước càng tăng lên.

«Phù quang» là một EP chỉ có ba ca khúc, giá cả rẻ hơn «Lời Dung» gần gấp đôi. Và lại hai năm nay, danh tiếng Dung Hủ càng lúc càng lớn, không chỉ là Hoa Hạ, ở Âu Mỹ cũng có được rất nhiều fan. Hơn nữa gần đây «Định luật 0» bắt đầu tiến hành tuyên truyền, khiến nhân khí Dung Hủ đạt tới một đỉnh cao mới.

Vì thế «Phù quang» lên kệ chỉ ngắn ngủi một tiếng, lượng tiêu thụ đã là sáu trăm chín mươi ngàn!

Lúc này doanh số «Phù quang» hơn triệu đã thành chuyện chắc chắn, trên thực tế, dưới tình huống bình thường, lượng tiêu thụ EP quả thật là cao hơn album bình thường một ít. Nhưng mà ngày đầu tiên, tổng doanh số «Phù quang» đã đột phá một triệu, lấy thành tích một triệu chín mươi ngàn đáng sợ, làm mới kỷ lục doanh số EP trong một ngày của giới âm nhạc toàn cầu mười năm gần nhất!

Trong album này tổng cộng có ba ca khúc, hai bài đầu là Dung Hủ đơn ca, bài chủ đề cuối cùng là «Phù quang», do Dung Hủ và Lâm Huyền hợp tác. MV bài hát này căn bản không cần nội dung đặc biệt gì, chỉ cần hai người Dung Hủ và Lâm Huyền ở trong hình ảnh song ca, đã đủ để cho nhóm fan thét chói tai.

Lâm Huyền còn biết đàn piano, vì thế trong MV có một cảnh Lâm Huyền đánh đàn piano màu trắng, Dung Hủ dựa vào đàn piano, liền bị nhóm fan chụp màn hình lưu lại, lan truyền rất rộng.

Ánh nắng nhu hòa ảm áp từ cửa sổ sát đất chiếu nghiêng xuống, thiếu niên mặc lễ phục nhạt màu dựa vào cây đàn piano cực lớn, bên kia cây đàn, tiểu thiên vương cũng tuần tú xinh đẹp nho nhã nghiêm túc đánh đàn, thường thường ngừng đầu, hai người liếc nhau, nhìn nhau cười.

Loại ăn ý này, lại thêm tiếng ca tuyệt vời, khiến «Phù quang» trở thành tiêu điểm thảo luận của nhóm fan âm nhạc.

Cùng ngày album phát hành, Dung Hủ liền tự cầm ra một trăm bản, một phần xem như phần thưởng tiến hành rút thăm, cuối cùng tặng cho fan; một phần khác thì tặng cho bạn bè trong giới, xem như mời họ hỗ trợ tuyên truyền.

Nhất thời, bất luận là Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, hay là Sở Kỳ, Jennifer, đều tuyên truyền cho album của Dung Hủ trên tài khoản mạng xã hội của mình.

Ngay cả cha con Hult cũng nhận được quà của Dung Hủ, lão Hult bắt lấy cơ hội này, vừa tuyên truyền «Phù quang», vừa gia tăng nhiệt độ cho «Định luật 0»; Clemens cũng cực kỳ không tình nguyện mà đăng ảnh chụp album, còn nói một câu “Rất hay”. Về việc rốt cuộc hẳn có nghe qua ba bài hát này hay chưa, thậm chí có mở EP này ra hay chưa, vậy cũng chỉ có bản thân hắn tự biết.

Sự thành công của «Phù quang», khiến địa vị của Dung Hủ ở giới ca hát lại cất cao một lần nữa. Vị diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này cũng không chỉ vì nhân khí cao, mới đạt được doanh số album cao như vậy, đầu tháng sáu, người chế tác âm nhạc nổi tiếng Hoa Hạ, cùng nổi tiếng như Dương lão là Lưu Tân Đình lão sư, cũng phát biểu cảm khái và ca ngợi với bài hát «Phù quang» trên blog của mình.

[Ca khúc này là phong cách nhất quán của lão Dương, ngắn gọn rõ ràng, lại thẳng vào lòng người. Giọng Dung Hủ thiên hướng trong suốt nhu hòa, giọng Lâm Huyền thì càng thêm sáng sủa sạch sẽ, điều này dẫn đến bản thân «Phù quang» càng như là hai loại tâm tình đối thoại của cùng một người. Cùng lúc truy đuổi tình yêu trong quá khứ, không thể tự kiềm chế, không muốn buông tay; về mặt khác lại hy vọng chấm dứt quá khứ, bắt đầu tương lai mới, chúc phúc người đó sống tốt. Ca từ mà cá nhân tôi thích nhất là phần điệp khúc “đó là ánh sáng của em nổi trong đáy lòng anh”, câu này dùng hợp âm mi trưởng...]

Đánh giá cao của nhân sĩ chuyên nghiệp cùng với thành tích doanh số liên tục phá kỷ lục, khiến càng ngày càng nhiều người yêu thích âm nhạc bắt đầu chân chính chú ý đến Dung Hủ.

Trong vài năm qua, bởi vì bản thân Dung Hủ là diễn viên, có một phần những người yêu âm nhạc vẫn luôn không muốn nghe nhạc của cậu.

Diễn hay hát giỏi, hát giỏi diễn hay.

Những lời này chính là một hiện tượng vô cùng thông thường, diễn viên và ca sĩ lẫn lộn rất nhiều, ngay cả Lâm Huyền cũng từng cùng Dung Hủ hợp tác «Không tiếng động». Nhưng đối với một phần người yêu âm nhạc mà nói, bọn họ vẫn cảm thấy diễn viên không phải là ca sĩ chuyên nghiệp, trình độ kém

hơn ca sĩ rất nhiều, họ đến ca hát, thuần túy chỉ là để vớt tiền, căn bản không đáng để nghe.

Nhưng qua thời gian lâu như vậy, những người đó dù có không thích thể nào đi nữa, thì khẳng định cũng từng nghe qua nhạc của Dung Hù ở vài nơi. Huống chi lần này «Phù quang» có Lâm Huyền tham dự, lại được nhiều người có quyền lực trong nghề ca ngợi, rốt cuộc họ quyết định buông bỏ thành kiến không cần thiết kia, tôi nghe album này, sau đó vừa nghe... liền một phát không thể vẫn hồi.

[Thật sự hay! Không ngờ giọng Dung Hù dễ nghe như vậy, rất đặc sắc, hoàn toàn không kém Lâm Huyền.]

[Tôi vẫn luôn cho rằng Dung Hù chỉ là ca sĩ nghiệp dư, ra album là vì mò vàng, muốn học theo mấy diễn viên kia, thuần túy là dùng kỹ thuật chỉnh âm để hát, đến lúc hát live thì lại là hiện trường tai nạn xe cộ. Không ngờ bài «Phù quang» này lại thật sự hay, chờ mong Dung Hù mở concert, tôi tin tưởng cậu ấy hát live nhất định cũng đặc biệt hay!]

[Người bạn phía trước, Dung của tui từng có nhiều lần hát live rồi, concert cũng từng tham gia của Lâm Huyền, làm khách mời hiện trường rồi. Nếu bạn muốn nghe giọng hát Dung của tui trên concert, đề cử cho bạn concert lưu động bốn năm trước của Lâm Huyền, bản live «Thất dục» và «Không tiếng động» của Dung nhà tui thật sự rất rất hay! Còn hay hơn cả CD nữa!]

Độ hot của «Phù quang» trên toàn cầu, dùng mắt thường là có thể thấy, nhưng dưới cảnh tượng phồn thịnh nhiệt liệt như vậy, một ít fan thận trọng cũng phát hiện một chuyện kỳ quái: [ý, album mới của Dung Dung, Nhị Mộc, Ôn ảnh hậu... ngay cả Clemens Hult cũng đăng tin tức hỗ trợ tuyên truyền, thế mà Tần thần lại chưa nói gì cả?]

Không sai, album «Phù quang» phát hành tròn hai ngày, weibo và twitter cá nhân của Tần Trình chưa từng đổi mới, giống như căn bản không biết chuyện này vậy.

Dung Hù và Ôn Tuyền, Lâm Huyền có quan hệ tốt, chuyện này fan cũng biết. Nhưng so với bọn họ, bạn có quan hệ tốt nhất với Dung Hù rõ ràng là Tần Trình, hơn nữa Dung Hù và Tần Trình vừa mới hợp tác bộ phim đồng tính «Định luật 0», ở trong đó còn có cảnh tình cảm, lần này Dung Hù đăng album, thế mà Tần Trình lại không nói một chữ?

Đám anti fan lập tức nghe tin hành động, bịa đặt bởi vì quay «Định luật 0», quan hệ giữa Dung Hù và Tần Trình bắt đầu rạn nứt. Cái thứ như cảnh tình cảm mà để hai người đàn ông đến quay, cũng đã vô cùng khảo nghiệm tình bạn, đạo diễn còn nói trong phim sẽ có cảnh hôn và cảnh giường chiếu, vậy Tần Trình bởi vì việc đó mà ghét bỏ Dung Hù, cũng không phải không thể.

Vừa nghe lời này, fan Dung nhất thời xù lông: [Dung của tui chỉ là quay cái phim thôi, mấy người hiểu cái gì gọi là tinh thần chuyên nghiệp không? Anti fan bịa đặt, sao không lật trời luôn đi?]

Fan Tần Trình cũng tương đối phẫn nộ: [Tần thần nhà tôi sao có thể là cái loại người không chuyên nghiệp đó, trước hết không đề cập tới đạo diễn Lance Hult ở trên hợp báo khởi động mấy đã từng nói qua, Tần thần vô cùng hy vọng Dung Hù đến quay bộ phim này, còn mãnh liệt đề cử Dung Hù với đạo diễn Hult. Dù lần này đối diễn không phải là Dung Hù, mà là một diễn viên xa lạ, Tần thần của bọn tôi cũng không có khả năng bởi vì cùng đồng tính quay cảnh hôn và cảnh giường chiếu, liền ghét bỏ tức giận!]

Về phần fan CP, thì đã sớm bình tĩnh: [Trình Dung trở thành bạn tốt nhiều năm như vậy, ngày hôm qua đoàn phim «Định luật 0» còn đăng twitter show ân ái, dùng Trình Dung để tuyên truyền phim nữa. Trò đùa buồn cười nhất năm nay tôi từng nghe qua, chính là quan hệ Trình Dung rạn nứt, Tần thần còn ghét bỏ Dung Dung. Ha ha ha ha, quá buồn cười, tôi muốn cười cả năm.]

Đám anti fan đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, trực tiếp hỏi: [vậy mấy người nói xem, Tần Trình không tuyên truyền album mới cho Dung Hù, đây là vì cái gì?]

Vấn đề này nhóm fan cũng không thể trả lời, vài ngày gần đây Tần Trình cũng không có công việc, sau khi quay xong «Định luật 0» đã bắt đầu nghỉ ngơi, không có khả năng nói hẳn bởi vì công việc quá bận, mới không nhớ tuyên truyền album mới cho Dung Hù. Nhưng mà fan lại càng không có khả năng thừa nhận cái gọi là quan hệ giữa Tần Trình và Dung Hù chuyển biến xấu của anti fan.

[Quan hệ giữa Tần thần và Dung Dung kém đi hả? Còn không bằng anti fan nói mình không phải là anti fan, nói không chừng chuyện đó mọi người còn có thể nhắm mắt lại xem xét cho mấy người ha ha ha ha.]

Nhóm fan không biết nên phản bác như thế nào, nhưng mà xé chiều hôm đó, Tần Trình đăng một tin ngay trên tất cả tài khoản mạng xã hội của mình

[Tần Trình: EP mới của @Dung Hù, rất êm tai. Đăng cái weibo, rút thăm một ngàn người trong nhóm fan, mỗi người tặng một album, lại rút thăm một trăm người, đưa album có ký tên (là chữ ký của tôi, của Dung Hù không cho mấy bạn đâu). [hình ảnh]]

Trên hình, người đàn ông tuổi trẻ đang cầm bút ký tên, ký từng chữ từng chữ trên album «Phù quang». Mấy năm nay Tần Trình làm biếng đến tận nhà, rất ít khi ký tên cho fan, cũng chưa từng tổ chức hoạt động rút thưởng gì, ai có thể ngờ được, lần đầu tiên hắn tổ chức hoạt động rút thưởng, lại là vì tuyên truyền album cho người khác, còn trực tiếp ký một trăm bản!

Mặt khác, có fan mắt sắc lập tức phát hiện: [nói đạo lý thì, Tần thần anh ký tên của mình trên album của Dung Dung thì thôi đi, anh làm gì mà cứ luôn ký trên tên Lâm Huyền vậy? Ha ha ha ha, cười chết, Tần thần anh cũng đừng nói là anh vô ý, một trăm album đó, em xem hết rồi, mỗi một cái anh đều ký trên tên Lâm Huyền người ta, ký che mất hết tên Lâm Huyền luôn!]

Fan này trăm triệu lần không ngờ, một phút đồng hồ sau, Tần Trình lại hồi âm cô.

[Tần Trình hồi âm @Trâu Tiểu Diễm ồ, là ngoài ý muốn.]

[Trâu Tiểu Diễm a!!! @Tần Trình...]

Nhóm fan đều lập tức hiểu: [bọn em biết rồi, là ngoài ý muốn thôi, tuyệt đối là ngoài ý muốn, Tần thần mới không có ghen đâu 23333]

Đối với fan mà nói, thứ bọn họ nhìn thấy chỉ là bạn gay tốt Trình Dung lại bắt đầu show ân ái. Vài năm nay hai người mỗi ngày show ân ái, mười năm như một ngày, chẳng trách trên lễ trao giải Kim Hùng, MC Đại Vệ còn lấy bọn họ làm mảnh lối, tiến hành trêu chọc. Mà nhóm fan đương nhiên cũng không nghĩ, vì sao qua ba ngày, Tần Trình mới đột nhiên giúp «Phù quang» tuyên truyền.

Trên thực tế, vào ngày đầu tiên album phát hành, một vị fan siêu cấp đại gia đã mua mười ngàn bản album «Phù quang».

Chuyện này Tần Trình không có giấu Dung Hủ, sau khi biết được người đàn ông đó lại mua mười ngàn album của mình, Dung Hủ nặng nề thở dài, còn chưa nói gì, đối phương đã nhấc tay nói: “Tất cả thu nhập của anh trong «Định luật 0», đều là cho quỹ hội.”

Dung Hủ hơi giật mình, bất đắc dĩ nói rằng: “Em lại không có trách anh, chỉ cần anh vui vẻ, vậy cũng rất tốt, anh không cần phải quyên tất cả thù lao cho quỹ hội đâu.”

Bạn fan đại gia ấy bình tĩnh ôm lấy người yêu nhà mình, thấp giọng nói: “Nhưng trợ giúp những đứa bé đó... tiểu Hủ, em sẽ vui.”

Tháng trước lúc quay «Định luật 0», Dung Hủ còn bớt thời giờ, về Hoa Hạ tham gia một lễ tang. Quỹ Lôi Dung thành lập hơn hai năm, từ lúc đầu chỉ xây trường tiểu học hy vọng, đến hiện tại đã đặt chân vào mảng chữa bệnh cho nhi đồng.

Tháng trước, quỹ Lôi Dung trợ giúp đứa bé đầu tiên bị bệnh tim bẩm sinh, sau khi thành công hoàn thành giải phẫu nửa năm, vẫn bởi vì các nguyên nhân bệnh biến chứng mà qua đời. Đứa bé ấy chỉ có mười một tuổi, vô cùng thích nhạc của Dung Hủ, rõ ràng tim được trái tim thích hợp, nhưng cậu bé vẫn đi rồi.

Dung Hủ và Tần Trình không phải bác sĩ, lại càng không phải là thương đế, bọn họ không thể cứu vớt sinh mệnh một người, chuyện duy nhất bọn họ có thể làm, chính là tận khả năng khiến càng nhiều đứa trẻ đạt được khả năng cứu vớt.

Bọn họ giao đi hy vọng, lại không thể quyết định tương lai.

Nhưng mà ít nhất thì họ có thể khiến càng nhiều người đạt được hy vọng, mở ra một cánh cửa có khả năng đi thông đến tương lai.

Đương nhiên, trở lại chủ đề, vì sao từ ngày đầu tiên Tần Trình đã mua album, lại chờ đến ngày thứ ba mới đăng weibo? Đó hoàn toàn là bởi vì, Tần tiên sinh trăm triệu lần không ngờ, Dung Dung nhà hắn hợp tác ca hát với Lâm Huyền thì thôi đi, ở trong MV, thế mà lại còn ôm nhau, còn dựa đến gần như vậy!!!

Nói xem có tức hay không?

Nói xem có tức hay không!

Tức đến ngày thứ ba, Dung Hủ mới dờ khóc dờ cười vượt thuận tất cả lông xù lên của người đàn ông nào đó.

Mà Lâm Huyền đương nhiên cũng không hiểu, rốt cuộc mình làm chuyện gì, mà Tần Trình muốn nhắm vào mình như vậy. Album «Phù quang» bán đắt như tôm tươi, tự nhiên phải mở tiệc khánh công, trên tiệc khánh công, Tần Trình hạ mắt nhìn cái bàn, không có liếc nhìn bên cạnh một cái, nhưng mà Lâm Huyền cùng bàn lại ngồi đến thẳng tắp, cảm giác mình giống như bị mảnh thú gì đó theo dõi, tóc gáy dựng thẳng lên.

Sau khi tiệc khánh công kết thúc, Lâm Huyền còn kéo Dung Hủ, nhỏ giọng nói rằng: “Hôm nay Tần Phong Phong làm sao vậy, cả người tôi đều lạnh, nói chuyện với hắn, hắn... ánh mắt của hắn cũng thật kỳ quái, hôm nay tôi bị hắn độc mồm độc miệng thật nhiều lần. Trước kia hắn cũng độc mồm độc miệng, nhưng hôm nay còn độc hơn, Dung Dung, rốt cuộc tôi đắc tội hắn chỗ nào vậy?”

Dung Hủ cười mà không nói: “Không, anh rất tốt, anh không có làm sai gì cả.”

Lâm Huyền vẻ mặt mờ mịt: “Vậy hắn làm chi cứ luôn nhắm vào tôi?”

Không trả lời vấn đề này, Dung Hủ chậm rãi thu lại nụ cười, suy tư một chốc, hỏi: “... Nhị Mộc, đối với đồng tính luyến ái anh có cái nhìn như thế nào?”

Thân thể phút chốc cứng đờ, một lát sau, Lâm Huyền cũng nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Dung Hủ, hỏi: “Sao đột nhiên nói cái này?”

Dung Hủ lắc đầu, cười tủm tỉm nói rằng: “Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn hỏi một chút về cái nhìn của anh đối với đồng tính luyến ái thôi. Anh biết đó, có người rất ghét đồng tính, nếu bạn bè là đồng tính, thậm chí còn có khả năng tuyệt giao. Tôi tương đối hiếu kỳ, Nhị Mộc, nếu tôi là đồng tính luyến ái, anh sẽ là thái độ gì?”

Lâm Huyền đột nhiên cười ha ha: “Nếu cậu là đồng tính luyến ái, vậy tôi đây cũng là đồng tính luyến ái, ha ha ha.”

Dung Hủ: “... Khó trách tôi sẽ làm bạn với anh.”

“A?”

Dung Hù đưa tay đỡ trán: “Không có gì.” Bởi vì hai ta đều là vật cách điện của thị phi, đã quen thuộc như vậy, anh còn đoán không ra tôi là đồng tính luyến ái hả?

Sau ba ngày đầu tăng mạnh, lượng tiêu thụ «Phù quang» dần dần bắt đầu có xu hướng vững vàng. Tuy mỗi ngày lượng tiêu thụ giảm xuống rất nhiều, nhưng vẫn yên ổn đứng ở hạng nhất bảng doanh số, so với hạng hai nhiều hơn gần gấp đôi.

Cùng lúc đó, «Định luật 0» cũng bắt đầu chặt chẽ tuyên truyền, Clemens an bài nhân viên tuyên truyền, chuyên môn đăng rất nhiều ảnh hậu trường, nhưng chính là không đăng poster và trailer, treo lòng hiếu kỳ của fan. Nhưng mà ai cũng không ngờ, ngay lúc đó, một cái video lại đột nhiên xuất hiện trên weibo của một nick marketing.

Video rõ ràng là quay từ chỗ rất xa, hình ảnh vô cùng mờ, từ rất xa chỉ có thể nhìn thấy một bóng người thon gầy đang ngồi ở bên cửa sổ, ngẩng đầu không biết nói chuyện với ai. Chờ năm phút đồng hồ sau, người đó đột nhiên đứng lên, một người khác cũng từ một bên vách tường đi ra.

Hai người đến gần, nhẹ nhàng hôn một cái, cùng lúc đó, người quay video vẫn luôn dùng tiếng Anh thấp giọng nói: “A, đây là Dung Hù, cậu ta đang làm gì... A, đó là Tần Trình. A... oa oa? Bọn họ hôn môi? Dung Hù và Tần Trình hôn môi?!”

Cái video này vừa đăng lên, trong năm phút đồng hồ, lượng share hơn triệu, lượng view lại hơn một tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Chương 160

Sau khi cái video này bị đăng lên, ngăn ngừa một tiếng, liền truyền khắp toàn cầu.

Dung Hù và Tần Trình dù sao cũng là diễn viên Hoa Hạ, fan bọn họ phần lớn đều tập trung ở Hoa Hạ, mà người công bố video lần này cũng là một nick paparazi Hoa Hạ, hai cái đụng nhau, gần như trong tích tắc khiến cho chuyện bùng nổ đến cực hạn.

[Á?! Hôn môi??? Tần thần và Dung Dung hôn môi?!]

[A a a a a tuy rằng rất muốn thét chói tai, nhưng mà tôi muốn nói, có phải đây là đang quay phim «Định luật 0» hay không? Trên hợp báo khởi động máy không phải đạo diễn đã nói sao, Dung Dung và Tần thần có cảnh hôn, cho nên đây có phải là đang quay phim không? Tôi phải bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh...]

Gần đây «Định luật 0» vừa mới đóng máy, tuy rằng nhóm fan bị video bất thành linh đập cho hôn mê, nhưng mà nghĩ nghĩ, cái video này quả thật rất có thể là đang đóng phim. Khả năng này là lớn nhất, nhưng mà ngay trong mười phút ngắn ngủi, cách nói này đã bị phủ quyết.

[Tôi cũng coi như một nửa nhân sĩ trong giới, từng quay vài bộ phim chi phí thấp, rất rõ ràng, cái này không có khả năng là đang đóng phim. Lance Hult sử dụng chính là camera mới nhất, ánh sáng trong phòng đó mờ như vậy, ngay cả bảng phản quang cũng không có, làm sao có thể là đang đóng phim. Trên thực tế quay bất luận một tác phẩm nào, đều nhất định phải có bảng phản quang, cho dù là cảnh đêm cũng có, phải thay đổi ánh sáng. Trong phòng đó không có đạo diễn, không có cameraman, thợ ánh sáng, thợ ghi âm... Cái gì cũng không có, căn bản không có khả năng là đang quay phim.]

Sau khi loại ngôn luận đến từ nhân sĩ chuyên nghiệp này đăng lên, fan Dung Hù và Tần Trình đều im lặng. Mà một bên khác, người qua đường lại kinh ngạc bắt đầu phát biểu ý kiến của mình ——

[Từ từ, cho nên ý là... thật sự đang hôn hả?!]

[Tin tức lớn nhất giới giải trí năm nay, Tần Trình và Dung Hù là một đôi? Thiệt hay giả?]

[Hóng phần tiếp! Hóng phần tiếp! Dưa của tui đã rục rịch rồi. Video tui xem hơn mười lần, thật sự là Tần Trình và Dung Hù, bọn họ đang hôn! Bọn họ tuyệt đối đang yêu đương!!!]

Thái độ của người qua đường đối với cái video này tương đối bình tĩnh, càng có khuynh hướng muốn ăn dưa xem kịch, bởi vì đây chỉ là hai nam minh tinh đang yêu đương mà thôi. Trên thế giới này, vài chục năm trước Hoa Hạ đã thông qua luật hôn nhân đồng tính, tuy xã hội hiện nay còn chưa thể hoàn toàn nhìn đồng tính luyến ái và khác phái luyến ngang bằng nhau, nhưng thái độ của đa số người đối với đồng tính luyến ái đã tương đối thoáng.

Đương nhiên, cũng có một phần nhỏ người qua đường ôm thái độ phê phán với video này, thậm chí bắt đầu châm chọc chửi rủa.

[Phắc, lại là hai tên gay ghê tởm, giới giải trí thật ghê tởm.]

[Năm trước mới tuôn ra chuyện ai đó ở nước Pháp là gay chết bầm, sinh hoạt cá nhân còn đặc biệt hỗn loạn, hiện tại Hoa Hạ cũng có hai tên gay chết bầm? Thật ghê tởm, cút khỏi giới giải trí!]

Loại ngôn luận này chung quy vẫn là số ít, và lại vừa mới nói ra, đã bị nước miếng của những người qua đường khác phun chết.

[Đồng tính luyến ái ăn hết của nhà mày hả? Đồng tính luyến ái yêu đương với mày hả? Mày nó mày là ai hả, biết ông Vương ở cửa thôn vì sao có thể sống đến chín mươi không?]

[Ha ha ha ha tôi biết, bởi vì ông ấy không thích xen vào việc của người khác!]

[Quả thật không liên quan tới mình thì đừng có đánh rắm, người ta yêu đương, liên quan gì bọn họ. Mà càng quan trọng hơn là, đồng tính luyến ái thì lại làm sao, người ta là đồng tính luyến ái có vấn đề gì? Mấy ghen tị người ta đẹp trai hơn mày, có tiền hơn mày, thành công hơn mày nhỉ, a đúng, quỹ hội của Dung Hù và Tần Trình hình như mấy ngày hôm trước lại vừa mới làm một hoạt động chữa bệnh từ thiện gì đó nhỉ? Người ta còn có tình yêu hơn mày đó! Cận bả xã hội, chuột trong cống ngầm, chỉ biết nấp ở sau lưng, anh hùng bàn phím, chắc chắn.]

Trên thực tế, trong những ngôn luận phản bác anti fan nhìn như của người qua đường ấy, cũng có bóng dáng fan Dung. Nhưng mà phần lớn bọn họ đều dùng nick nhỏ của mình để đánh trả, căn bản không có lên nick chính, bởi vì từ ngay lúc video mới bị phát ra, diễn đàn fan tư nhân Dung Hù liền dán một cái topic —

«Tin tưởng Dung Dung, ủng hộ hết thủy hành vi của Dung Dung! Trước khi Dung Dung lên tiếng, chúng ta không nói lời nào!»

Phải, bất luận một minh tinh nào cũng đều có fan, có người qua đường ôm thái độ không hề gì với họ, và còn có cả anti fan.

Ghét một người đôi khi thật sự không cần lý do, ngoại trừ fan của các minh tinh đang có quan hệ cạnh tranh với Dung Hù, có vài người hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào với cậu, cũng có thể anti cậu, thậm chí trở thành anti trung thành.

Chẳng hạn như tháng trước, có một anti fan đánh vào trong nhóm fan Dung, ẩn núp trong diễn đàn fan một trận, cố ý đảo loạn rất nhiều chuyện. Sau đó bạn của anti fan kia nói, cô cũng không biết bạn mình là anti fan của Dung Dung, mà lúc cô tuyệt giao với người bạn anti fan kia, đã từng hỏi đối phương vì sao anti Dung Hù như vậy, đối phương lại trả lời là: [chỉ là nhìn cậu ta khó chịu thôi. Tôi lên trung học ba năm vẫn luôn trọ ở trường, không quá chú ý chuyện bên ngoài, chỉ ba năm, đột nhiên nhảy ra một Dung Hù, còn đột nhiên quậy cho chả hiểu mô tê gì. Cậu ta là ai chứ, cậu ta dựa vào cái gì vừa lấy giải vừa có phim điện ảnh phòng bán vé cao, doanh số album cao, cậu ta là ai hả, có tư cách gì.]

Cho nên nói, ghét một người là thật sự không cần lý do. Rất nhiều nguyên nhân đối với một người thoát nhìn là hoàn toàn chẳng hiểu ra sao, nhưng đối với một số người mà nói, bọn họ lại rất xem trọng.

Lần này sau khi video Dung Hù và Tần Trình hôn môi đăng lên, giống như các admin diễn đàn fan Dung Hù đã nghĩ, đám anti lập tức xôn xao lên.

Ba năm này Dung Hù nổi tiếng quá nhanh, fan nhiều, anti fan cũng nhiều. Mà Tần Trình qua mấy năm nay, tuy fan hẳn có thể nói là nhiều nhất trong giới giải trí Hoa Hạ hiện giờ, nhưng mà anti fan của hắn cũng tuyệt đối không ít.

Anti fan hai phe gộp cùng một chỗ, dùng các loại tẩy não bắt đầu bịa đặt, thậm chí còn có anti fan nói: [nhất định là Tần Trình quy tắc ngầm Dung Hù, bằng không Dung Hù làm sao có tài nguyên tốt như vậy, từ lúc ra mắt tới nay vẫn luôn vững vàng thế? Trước kia không nhìn ra, cho rằng cậu ta thật đúng là sao tử vì trời giáng gì đó, hiện tại nhìn đi, căn bản là cái đồ đi cửa sau! Dung Hù cút ra khỏi giới giải trí!]

Đám anti fan đó bịa đặt ra mớ rất nhiều, nhưng vẫn có một chút đầu óc, biết phải bóp quả hồng mềm. Bọn họ không có gan nói Tần Trình lãn ra khỏi giới giải trí, dù sao thì Tần Trình ra mắt mười mấy năm, căn cơ rất ổn, không phải tùy tiện một hai chuyện là có thể dao động. Nhưng Dung Hù không giống, hiện tại nhân khí Dung Hù cao, tác phẩm nhiều, nhưng dù sao thì thời gian ra mắt ngắn, dễ dàng dao động gốc rễ.

Nhưng mà, lúc này anti fan lại nghĩ sai.

Các fan lớn của nhóm fan Dung Hù quả thật hy vọng fan nhà mình phải ngoan một chút, vào lúc ở nơi đầu sóng ngọn gió thế này tuyệt đối đừng quậy ra chuyện gì, nhưng vậy tuyệt đối không phải nói, bọn họ có thể nhìn Dung Dung bị đám anti fan đó bịa đặt bôi đen lung tung!

Nhóm fan trực tiếp đưa chứng cứ, trực tiếp bày ra, dùng sự thật đánh mặt anti fan: [là «Tranh giành», có liên quan tới Tần thần? Hay là «Mai phục» có liên quan tới Tần thần? Hoặc là mấy người muốn nói, Hà ảnh hậu Hà Hình Nhu là nhìn ở mặt mũi Tần thần, mới quyết định để Dung Dung đóng «Tầng mây màu đen»? Chuyện giữa Hà ảnh hậu và Lăng Tiêu có ai không biết, Hà ảnh hậu có khả năng bởi vì mặt mũi của người khác, liền tùy tiện để người ta đóng vai Lăng Tiêu à? Cười chết tui, bà nội tui cũng đỡ hông nổi, chỉ phục đám anti Dung mấy người. Anti Dung không biết xấu hổ lên, thiên hạ vô địch!]

[Sau «Tranh giành», «Mai phục» và «Tầng mây màu đen», Dung Dung cũng đã triệt để xem như diễn viên hạng một. Anti fan có thể nói nói xem, sau lúc đó, Dung của tui cần ai quy tắc ngầm? Mối mấy người cứ bắt đầu diễn đi.]

Nhân số fan Dung gần như miếu sát đám anti kia, nhưng mà vào lúc mấu chốt này, bọn họ không dám quá mức tàn nhẫn, mà đám anti thì lại không chút để ý: nói không lại mấy người, bọn ta liền mắng! Mắng không lại mấy người, bọn ta liền chửi cả nhà mấy người!

Fan Dung không có khả năng phun bắn, nhưng miệng đám anti thì lại đều là vật dơ bẩn, thậm chí còn dùng nguyên rửa ác độc nhất để nguyên rửa Dung Hù và fan Dung.

Fan Tàn Trình ngay từ đầu cũng không muốn quản việc này lắm, muốn để yên ổn xuống một chút nhìn phát triển lúc sau, không chủ động thêm phiền, nhưng theo anti Tàn cũng bắt đầu công kích Tàn Trình nhân tiện công kích Dung Hù, rốt cuộc bọn họ ngồi không yên.

Trong lúc nhất thời, hai phe đánh túi bụi. Người qua đường sôi nổi ăn dưa vây xem, cũng có người qua đường chính nghĩa và người qua đường kỳ lạ xuống nước cầu xé cùng, nhưng tận đến tròn một giờ sau khi cái video đó đăng lên, bất luận là Dung Hù hay là Tàn Trình, đều không có tỏ thái độ.

Rất nhiều fan ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng mơ hồ suy đoán: “Đây là chấp nhận hả?”

Nhưng bọn họ đương nhiên không biết, ngay một tiếng rưỡi trước, một chuyến máy bay từ sân bay thủ đô Hoa Hạ cất cánh, bay về phía bên kia bờ nước Mỹ. «Định luật 0» đột xuất sinh ra một ít vấn đề, lão Hult triệu tập hai diễn viên chính và một phần diễn viên khác về, nắm chặt thời gian quay bù vài cảnh.

Ngay khi video Dung Hù và Tàn Trình hôn môi lộ ra, lão Hult vừa thấy liền biết: “OMG! Đây... đây không phải cảnh quay của chúng ta, hóa ra Tàn và Dung là quan hệ này hả?”

Không có ai hiểu rõ về phim mình quay hơn đạo diễn.

Lão Hult đương nhiên biết, cái video này không có liên quan gì tới phim, cần thận quan sát thêm một chút, còn có thể phát hiện video này hẳn là quay vào mấy tháng trước. Kiểu tóc của Dung Hù trong video là kiểu tóc của Thất, sau khi cậu đến Mỹ mới cắt. Hơn nữa lại cần thận xem, lão Hult lập tức chú ý: “Đây là... đây là ở phim trường Los Angeles à?”

Sau khi làm rõ mọi chuyện, lão Hult lập tức bảo con trai phụ trách PR tuyên truyền đi liên hệ hai đương sự. Loại chuyện này đã không chỉ liên quan tới mỗi Dung Hù Tàn Trình nữa, mà cũng cùng một nhịp thở với đoàn phim «Định luật 0», không thể tùy tiện ứng đối.

Nhưng khi Clemens nghĩ tất cả biện pháp liên lạc với hai người, lại chỉ liên lạc được trợ lý La Thiển của Dung Hù.

Đầu kia điện thoại, La Thiển cũng gấp đến độ sắp khóc: “Tôi và nhân viên PR Hoa Hạ Entertainment đang xử lý chuyện này, hiện tại tiểu Hù và Tàn thần đều ở trên máy bay, tôi cũng liên hệ họ không được. Đúng rồi, còn có anh La, lần này là anh La theo tiểu Hù đi Mỹ, cũng liên hệ không được.” Dù sao thì chỉ là trợ lý, La Thiển vẫn chưa hoàn toàn học được cách làm thế nào xử lý chuyện lớn như vậy.

Việc này đương nhiên Clemens biết, bởi vì người đầu tiên hẳn liên hệ chính là Dung Hù và Tàn Trình, liên lạc không được liền đi liên hệ hai người đại diện, kết quả vẫn liên lạc không được. Đến cuối cùng, hẳn mới tìm đến La Thiển.

Sau khi lãnh tình phân tích một lát, Clemens trấn định nói: “Cô có biết bọn họ đang yêu đương không?”

La Thiển lập tức nói: “Trước hôm nay tôi thật sự là không biết, nhưng mà cái video kia không phải là lúc quay phim, có lẽ là thật.”

Việc này không nên chậm trễ, Clemens lập tức liên hệ với nhân viên PR của Hoa Hạ Entertainment. Nửa giờ sau, lão Hult đăng cùng một tin trên twitter và weibo Hoa Hạ của mình.

[Lance Hult: ảnh hiện trường phim còn chưa đăng, cảnh hậu trường đã bị trộm đi, ai lại dám quay lén video tại phim trường vậy?]

Cùng lúc đó, Washington Mỹ.

Đại đạo diễn cấp thế giới cao lớn vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía con trai của mình, trên mặt chột xanh chột trắng. Clemens Hult vốn dĩ còn có chút ý tứ vui sướng khi người gặp họa, nhưng nhìn vẻ mặt cha mình ngưng trọng như thế, hẳn cũng dần dần tím lại.

Giọng lão Hult lạnh như băng nói rằng: “Tạm thời áp chế như vậy trước đi, chờ mười hai tiếng sau, Tàn và Dung quyết định như thế nào ta sẽ không quản, hiện tại phải giảm tổn thất của đoàn phim chúng ta đến thấp nhất. Cuối cùng, Cle, con là phó đạo diễn, ta muốn con điều tra cho ta, rốt cuộc là ai, dám quay video ở trong đoàn phim của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 161

Từ Hoa Hạ đến Washington, máy bay đại khái cần bay mười hai tiếng.

Hành trình về Mỹ của Dung Hù và Tàn Trình lần này được giữ bí mật, ngay cả trong công ty Hoa Hạ Entertainment, cũng không mấy ai biết đoàn phim «Định luật 0» phải quay lại vài cảnh. Mà đối phương lại đột nhiên tuồn video ra ngay lúc này, thực rõ ràng biết hành trình hai người, và lại muốn thừa dịp đương sự không liên hệ được, cố ý quấy rối.

Trong mười hai tiếng này, ngay tiếng đầu tiên, đoàn phim «Định luật 0» đã tiến hành biện pháp PR.

Twitter của lão Hult vừa đăng lên, lập tức khiến cho tất cả người qua đường ăn dũa chú ý.

[Quay lên? Hóa ra cái video kia chính là ở trong phim trường à.]

[Từ từ, chỉ mình tôi phát hiện sao, đạo diễn nói là lên quay cảnh hậu trường! Cảnh hậu trường đó, chẳng lẽ nói, Dung Dung và Tần thần hôn môi dưới tình huống không có quay phim, chuyện này đạo diễn Hult cũng biết?! Video này còn là hậu trường?! Đây rốt cuộc là tình huống gì?]

Clemens rất có kinh nghiệm ở phương diện PR, dù sao thì bản thân hắn chính là một đạo diễn trường kỳ sống ở nơi đầu sóng ngọn gió. Sự kiện Dung Hù và Tần thần hôn môi lần này giao vào tay hắn, hắn chia binh hai đường, đầu tiên là xử lý sự kiện ở bên ngoài, thứ hai là bắt đầu âm thầm điều tra xem rốt cuộc là ai quay video.

Hollywood vô cùng chú trọng công tác giữ bí mật của đoàn phim, lão Hult cũng giống như Luru lão, đặc biệt thích che giấu, luôn cự tuyệt phóng viên truyền thông đến thăm phỏng vấn. Thậm chí đến bây giờ phim đã đóng máy, ông cũng chưa từng công khai một tấm ảnh hiện trường nào với bên ngoài. Nhưng hôm nay, thế mà lại có người quay video ở phim trường của đoàn phim.

Chuyện này muốn điều tra cũng không khó khăn, nhưng phải phí một ít thời gian.

Mà bên này, Clemens dẫn dắt nhân viên PR dưới trướng mình, liên thủ với Hoa Hạ Entertainment bên kia bờ đại dương, bắt đầu không chế dư luận. Hai bên đều không phải thiện nam tín nữ gì, trong hoàn cảnh xã hội mà dư luận là tối thượng hiện nay, ai nắm giữ quyền lên tiếng, thì người đó có thể được phần lớn dân chúng ủng hộ.

Hoa Hạ Entertainment phụ trách xu hướng dư luận tại Hoa Hạ, Clemens thì phụ trách dư luận tại Âu Mỹ. Hai phe trực tiếp liên hệ các truyền thông tạp chí, để bên truyền thông xuống nước, trực tiếp cho thấy cái video kia là video hậu trường «Định luật 0».

Nhóm truyền thông nói như vậy, nhưng rất nhiều cư dân mạng vẫn không tin.

[Nếu thật sự là video hậu trường, vì sao trong video chỉ có Dung Hù và Tần Trình? Nếu là cảnh hậu trường, dù sao cũng phải có người ở bên cạnh lấy cameras quay lại chứ. Nhưng trong căn phòng đó, căn bản chỉ có hai người.]

Kể từ đó, dân mạng tin tưởng cách nói chính thức của đoàn phim với dân mạng ôm thái độ hoài nghi chia thành hai trận doanh, hai phe bắt đầu biểu đạt quan điểm, nhưng ai cũng không thể thuyết phục ai, ngược lại khiến chuyện này càng thêm khó bề phân biệt.

Nhưng mà đây là hiệu quả mà bên PR muốn đạt tới: khuấy đục nước.

Sau khi sự việc phát sinh, Clemens liền thẳng thắn thành khẩn với cha mình, rằng hắn đã sớm biết Dung Hù với Tần Trình là một đôi. Lão Hult còn chưa kịp hỏi “cái thằng nhóc vô liêm sỉ con nếu sớm biết bọn họ là một đôi, làm gì còn không ngăn cản ta tác hợp con với Dung Hù”, đã gặp phải tình huống càng thêm ác liệt.

Chuyện Dung Hù và Tần Trình thật sự đang yêu đương, ai cũng không biết nếu sau khi tiết lộ rồi, sẽ gặp được kết cục gì. Có lẽ fan sẽ chúc phúc, người qua đường cũng sẽ tỏ vẻ hâm mộ bọn họ, nhưng mà có khả năng sẽ khiến rất nhiều người thoát fan, khiến rất nhiều người qua đường biến thành anti fan.

Sự kiện lớn cỡ này trước khi chân chính ra quyết định, không có bất cứ ai có thể đoán được kết cục. Dung Hù và Tần Trình vẫn chưa công khai quan hệ, tất nhiên có nguyên nhân của chính họ. Nhưng thứ lão Hult muốn chính là phim của mình không xảy ra vấn đề, vậy nên ông bằng lòng giúp hai diễn viên chính của mình dẹp yên chuyện này, kéo sự việc trở về tại chỗ.

Về phần Dung Hù và Tần Trình xuống máy bay rồi quyết định công khai hay là tiếp tục giấu diếm, đó là lựa chọn của họ, lão Hult không thể thay họ quyết định, chỉ có thể tận hết khả năng giữ gìn lợi ích của mình.

Sau khi thành công khuấy đục nước, Clemens cùng lúc động thủ liên hệ thủy quân, dùng đầu lĩnh thủy quân có lực ảnh hưởng lớn để dẫn dắt tiết tấu, còn mua thủy quân tiện thể tăng bình luận; về mặt khác thì cùng mấy nhà mạng liên hợp lại, trực tiếp dùng thủ đoạn đơn giản thô bạo nhất, ngăn cản tên Dung Hù và Tần Trình xuất hiện trên internet.

Nhà mạng không có khả năng hoàn toàn xóa tên Dung Hù, Tần Trình ra khỏi internet, nhưng mà lại có thể khiến tên của bọn họ khó đi lên hot search.

Bằng việc hai bút cùng vẽ, theo tình huống hiện tại, cách nói chính thức của bên truyền thông là: [video đó là hậu trường, trong phim Tần Trình và Dung Hù chính là người yêu, có cảnh hôn có cảnh giường chiếu, hôn một cái ở hậu trường không có gì ghê gớm.]

Mà các đầu lĩnh thủy quân không chính thức thì tỏ vẻ: [video kia kỳ thật không phải là hậu trường, mà là bị quay lén. Theo tin tức bên lề, lúc quay phim, có một cảnh Dung Hù và Tần Trình NG mấy chục lần cũng không quay tốt, đạo diễn bảo bọn họ lên lút đi đổi diễn, không ngờ bị người ta quay lén. Hiện tại lão Hult giận dữ, muốn kiện người quay lén lên tòa. Nghe nói đối phương là gian tế đoàn phim A phải tới, A với «Định luật 0» cùng lên rap, muốn trước khi phim chiếu liền một phen đánh sập «Định luật 0».]

Một mặt là thái độ của truyền thông thoát trông khả năng cực thấp, một mặt là các loại tin tức bên lề trộn lẫn yêu hận tình thù.

Người bình thường sẽ lựa chọn tin tưởng cái nào?

Đương nhiên là cái sau.

Âm mưu tính kế giữa hai đoàn phim Hollywood, hai ảnh đế hợp tác mà lại còn NG mấy chục lần, những tin tức đó thảo luận lên còn có thú hơn video hậu trường nhiều. Người qua đường thảo luận đến hứng thú nồng đậm, nhóm fan cũng cảm giác giống như thấy được chân tướng, căn bản không có ai nghĩ rằng, hai cái đều là giả.

Bởi vì, nếu chỉ cho ra một đáp án, có lẽ người qua đường còn cảm thấy đoàn phim nói dối. Nhưng cho ra hai lựa chọn, rất ít ai cảm thấy hai bên liên thủ nói dối, ngược lại sẽ lựa chọn đáp án mà mình muốn tin tưởng.

Chính ngay lúc này, đoàn phim «Định luật 0» lại đăng một bức thư luật sư: [về video không thật đăng trên tài khoản mạng xã hội Hoa Hạ hôm nay, đoàn phim chỉ trích mãnh liệt, yêu cầu tài khoản đó lập tức xóa bỏ video, đăng bài xin lỗi, nếu không chắc chắn sẽ truy cứu. . .]

Tiếp đó, trên trang Hoa Hạ Entertainment cũng treo lên một bức thư luật sư na ná.

Lại là một đợt truyền thông theo thứ tự lên tiếng.

Đến đây, fan Dung Hủ và Tần Trình triệt để nhẹ nhàng thờ ra, rốt cuộc thả tảng đá lớn trong lòng xuống. Nhưng đồng thời, bọn họ lại có hơi tò mò: [hóa ra lúc Tần thần âm thầm đối diễn với Dung Dung, cũng sẽ hôn môi? Luôn cảm thấy có chút quái quái.]

Đã sớm đoán được cư dân mạng còn có nghi ngờ ở mặt này, toàn bộ sự kiện video từ khi bắt đầu đến lúc chấm dứt, tổng cộng chỉ có mười tiếng. Vào giờ thứ mười một, Clemens Hult nói thể này trên tài khoản mạng xã hội của mình: [cái video kia cũng tính là bùng nổ hả? Đáng tiếc, các bạn không được xem bản trắng phim, vì quay vài cảnh nào đó, chúng tôi thanh lọc trường quay ít nhất hai mươi lần.]

Nhóm fan: [!!!]

Người qua đường: [!!!]

Cảnh quay mà cần thanh lọc trường quay mới có thể ghi hình, mi nói xem có thể là gì? Ngoại trừ cảnh bom nổ, thì chính là cảnh giường chiếu!!! Lúc này ai còn quản video hôn môi kia nữa, video đó căn bản không nhìn rõ mặt Dung Hủ với Tần Trình, chỉ có thể nhìn ra là hai người đang hôn thôi, bọn họ muốn xem phim! Là phim á!!!

Muốn triệt để kết thúc một sự kiện, cần phải có một một sự kiện càng thêm bùng nổ.

Khi một chiếc máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay quốc gia Washington, đoàn phim «Định luật 0» cũng đăng một đoạn phim ngắn mười lăm giây trên các trang video lớn khắp toàn cầu. Trong khoảnh khắc dân mạng mở video lên, giây đầu tiên, xuất hiện trước mắt chính là hình ảnh tình tế không lồ khủng bố, vô số phi thuyền vũ trụ cùng với kiến trúc cao tầng lơ lửng trên không trung, thế giới tràn ngập cảm giác hợp kim khoa học viễn tưởng khiến mỗi một người xem đều lập tức sa vào.

Nhưng mà, chỉ có hai giây đầu là bối cảnh khoa học viễn tưởng tiên tiến hoa lệ, tròn mười hai giây sau đó (ngoại trừ một giây màn hình đen lúc kết thúc), toàn bộ đều là hình ảnh hôn môi!!!

Nụ hôn thứ nhất là Dung Hủ chủ động hôn Tần Trình, ngây ngô non nớt, mái tóc mềm mại nhẹ nhàng rũ bên tai, hai mắt trong suốt, giống như thiên sứ thuần khiết; nụ hôn thứ hai là trên xe bay đang phi rất nhanh, bên cạnh là nhà cao xe chạy lướt qua như điện chớp, Tần Trình ôm eo Dung Hủ, cúi người hôn nhau.

Cứ cách một giây, chính là một nụ hôn.

Cứ cách một giây, chính là một nụ hôn!

Hình ảnh chuyển hoá cực kỳ nhanh, nếu người xem muốn nhìn hai người hôn môi, thì sẽ không thấy rõ bối cảnh khác; nếu như muốn xem bối cảnh hình ảnh, thì căn bản không thể chú ý tới tình huống của hai nhân vật chính.

Hình ảnh khốc huyễn tiết tấu cực nhanh lại thêm nhạc nền rền rền như nhịp trống, video mười lăm giây ngắn ngủi này, khiến mỗi một người xem huyết mạch phun trào, tim đập nhanh hơn. Khi giây thứ mười ập đến, âm nhạc đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ hai tay chống trên giường, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn thiếu niên dưới thân, mà thiếu niên xinh đẹp đó cũng vẫn luôn nghiêm túc nhìn hắn, dùng cặp mắt tràn ngập yêu thương, không tiếng động kể ra tình yêu to lớn vô ngần như biển rộng sông dài của mình.

Cuối cùng, người đàn ông cúi xuống, dịu dàng đến cực điểm hôn lên môi thiếu niên.

Đột nhiên! Vào một giây bờ môi chạm đến, hình ảnh trở tối, chữ to màu bạc hiện lên trên màn hình ——

«Law Zero»

Mọi người: [a a a a a a muốn chết muốn chết muốn chết! Tần thần thật ngầu, Dung Dung sao cũng đẹp dữ vậy! Cảnh hôn cảnh hôn cảnh hôn thật sướng! Thật sự rất sướng! Sao phim còn không nhanh chiếu đi, cầu chiếu phim!!!]

Fan điện ảnh toàn cầu lại một lần nữa sôi trào, cục diện lần này còn kịch liệt hơn lúc video Dung Hủ và Tần Trình hôn môi bị tiết lộ. Dù sao thì cái video kia căn bản thấy không rõ, nhưng đoạn trailer phim đầu tiên của «Định luật 0», hình ảnh tình xảo, chế tác hoàn mỹ, tuy chỉ có mười lăm giây, cũng đã thể hiện trình độ đạo diễn cấp thế giới của lão Hult.

Lúc Dung Hù vừa mới vào lối đi VIP của sân bay, cậu đã nhận được điện thoại từ La Thiển. Đồng thời, Tần Trình cũng nhận được điện thoại của Clemens, đối phương ngắn gọn trình bày sự việc một lần, cuối cùng nói: [đã biết người chụp ảnh là ai, đáng tiếc tuần trước hắn đã từ chức rời khỏi đoàn phim, hiện tại cũng không biết hắn ở nơi nào.]

Muốn biết là ai quay video, thật ra đặc biệt đơn giản. Đầu tiên phải làm rõ ai có thể tùy ý tiến vào phim trường, sau đó lại loại trừ điều tra trong đoàn phim «Định luật 0» là được. Hơn nữa người quay video còn ngu xuẩn mà thảo luận trong video, cho nên vài tiếng trước, Clemens liền tra ra người quay là một nhân viên công tác tổ hậu cần.

Nhân viên đó theo lão Hult năm năm, theo lý thuyết cũng là nhân viên cũ, không có khả năng làm loại chuyện này. Còn cái gọi là “bị đoàn phim A hãm hại”, hoàn toàn là Clemens bịa chuyện, nhân viên này không có bất cứ quan hệ nào với đoàn phim A, nếu muốn nói có chỗ nào đặc biệt, thì chính là năm trước hắn ta đánh bạc thua một số tiền lớn.

Phân tích đến cuối cùng, Clemens bình tĩnh nói: “Hắn là đối phương hướng về phía các cậu, không phải là đoàn phim. Nhưng bất luận thế nào, lần này là người trong đoàn phim quay video, cho nên về chuyện này, cha tôi muốn gặp mặt xin lỗi các cậu.”

Tần Trình nhú mày, bước nhanh đi vào bãi đỗ xe: “Gặp mặt lại nói.”

Ở trên máy bay mười hai tiếng khiến Dung Hù và Tần Trình hoàn toàn cắt đứt liên hệ với thế giới, hiện giờ bọn họ nhanh chóng rà quét lại mọi chuyện xảy ra, rất nhanh liền phát hiện, Clemens đã hoàn toàn giải quyết sự việc.

Có thể trong mười hai tiếng liền giải quyết một sự kiện lớn như vậy, thậm chí còn giúp «Định luật 0» tuyên truyền, đủ để thấy được thực lực cùng với sự ngạo mạn của Clemens là hoàn toàn có quan hệ trực tiếp.

Dung Hù vừa mở di động, vô số tin tức liền tràn ngập tài khoản cậu. Vô số bạn tốt trong giới đều nhắn wechat hỏi cậu rốt cuộc có phải đang yêu đương với Tần Trình hay không, mà trong nhóm chat Tần Phong Phong, đã sớm điên cuồng tăng lên mấy ngàn tin, tận đến khi Dung Hù online, bọn họ vẫn còn đang thảo luận.

[Sở Kỳ: PR làm được không tồi, nhưng không giống như là nói thật.]

[Jennifer: hóa ra thật sự đang yêu nhau hả?]

[Ôn Tuyên: Dung của tôi! Dung Dung của tôi sao lại bị cái tên Tần Trình kia bắt cóc? Tôi không phục!!!]

[Hạ Mộ Nhan: tôi đột nhiên nhớ ra, năm trước lúc tôi và Dung Dung hợp tác «Ba tháng trường sinh», Tần Trình đến tham ban. Lúc đó, thái độ của hắn quả thật có chút kỳ quái...]

[Lâm Huyền: không nghe không nghe, không nghe! Nếu Dung Dung thật sự ở bên Tần Phong Phong, vậy... vậy cậu ta chính là gian tế! Tôi không tin!!!]

Dung Hù thấy cảnh này: “...”

Hừm, tạm thời không có thời gian trả lời bọn họ.

Về phần những người bạn tốt lén lút hỏi thăm cậu, Dung Hù cũng lựa chọn bỏ đẹp, bởi vì hiện tại chuyện quan trọng hơn là bắt lấy kẻ chủ mưu chân chính ở sau lưng.

Không khí trong xe có chút cứng nhắc, trong chiếc xe này, ngoại trừ tài xế là người của đoàn phim «Định luật 0», không biết nội tình, thì Từ Tấn và La Chấn Đào đều biết chuyện nghề nhân nhà mình đang yêu đương.

Sự kiện video lần này quả thật phải giải quyết, nhưng mà trước khi giải quyết, Từ Tấn nghiêm túc nhìn Tần Trình, hỏi: “Công khai không?”

Hiện giờ video kia đã bị Clemens đánh mạt “đổi diễn tại phim trường”, Dung Hù và Tần Trình hoàn toàn có thể đùa giỡn cho qua chuyện này, không thừa nhận. Nhưng Clemens cũng chưa hoàn toàn phủ nhận quan hệ của hai người, nếu Dung Hù với Tần Trình muốn công khai, cũng có thể mượn cơ hội trực tiếp công khai.

Nghe người đại diện nhà mình nói, Tần Trình hơi hơi nhú mày, hắn còn chưa mở miệng, lại nghe bên cạnh truyền đến giọng nói bình tĩnh của thiếu niên: “Không công khai.”

Tiếng nói vừa dứt, tầm mắt mọi người đều hướng về phía Dung Hù. Chỉ thấy Dung Hù vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Em không muốn làm cho người khác ép bức bọn em công khai, chuyện của bọn em hẳn là do tự bọn em chủ động thừa nhận, mà không phải bị ép buộc làm ra kiểu lựa chọn này.” Lời nói mang theo một chút tức giận không thể ngăn chặn.

Đối với phản ứng của Dung Hù, Từ Tấn có chút không hiểu, La Chấn Đào như có điều suy nghĩ. Mà Tần Trình thì lặng lẽ nở nụ cười, vươn tay ôm lấy người yêu, giọng trầm thấp nói rằng: “Được, anh biết nên công khai vào lúc nào.” Tóm lại, không có khả năng dưới tình huống bị người ta có ý hãm hại này, chột vật công khai.

Xe nhanh chóng đến phim trường «Định luật 0», lúc này, Clemens lại mang đến một tin tức: “Có một tài khoản đến từ Hoa Hạ, vào đầu tháng hai và đầu

tháng ba năm nay đều gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của Charlie. Khoản tiền đầu tiên là một triệu, khoản thứ hai là năm triệu. Charlie chính là nhân viên quay video kia, hiện tại tôi từ chỗ bạn hẳn lấy được tin tức, dường như tháng trước, vợ và con gái hẳn đều đã đến Australia, có lẽ hiện tại Charlie cũng ở đó.”

Người quay video tất nhiên phải giải quyết, nhưng hiện tại Tần Trình càng quan tâm hơn là: “Tài khoản Hoa Hạ?”

Clemens gật đầu: “Ừm, Hoa Hạ.” Dừng một chút, hẳn hỏi: “Các cậu có đặc tội người nào ở Hoa Hạ không?”

Những lời này vừa nói ra, nhất thời...

Dung Hù: “...”

Tần Trình: “...”

Từ Tấn: “...”

La Chấn Đào: “...”

Đặc tội ai?

Phải hỏi là, đặc tội bao nhiêu người đi!

Tần Trình với Từ Tấn thì không cần nhiều lời, người thứ nhất thì ra mắt nhiều năm, muốn sinh tồn trong giới giải trí, thì không có khả năng yên ổn bình an được cả đời. Tần Trình vừa ra mắt liền cầm cúp ảnh để, dọc theo đường đi không biết cướp đi cúp của bao nhiêu nam diễn viên, trên phòng bán vé, cũng ép rất nhiều nam diễn viên cùng đột tới không có ngày nổi danh. Tuy những người đó ở mặt ngoài rất tôn kính hẳn, cũng có người luôn mồm nói “Tần Trình là thần tượng của tôi”, nhưng lòng người cách cái bụng, ai biết trong lòng bọn họ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Về phần Dung Hù... tuy rằng Dung Hù ra mắt mới ba bốn năm, nhưng kẻ thù của cậu cũng không ít. Cho một ví dụ nhỏ, tiểu minh tinh Chung Dịch mà năm đó cậu bao dưỡng, hiện tại đã là minh tinh hạng mười tám, nói tên ra cũng không mấy ai biết. Chung Dịch khẳng định là hận Dung Hù tận xương, bởi vì hẳn vẫn luôn cảm thấy Dung Hù đoạt nhân vật của hẳn trong «Tranh giành», người một phát nổi tiếng hẳn nên là hẳn, không phải là Dung Hù.

Ngoài ra, lại càng không cần nói tới Hàng Dương Hạo, Đặng Dật Văn, Lô Tường Bác... Nghe nói đầu năm nay Lô Tường Bác mới vừa được nộp tiền bảo lãnh ra, nếu như là gã, nói không chừng còn thật sự có thể tiêu sáu triệu mua người quay video, dùng để hại Dung Hù.

Thực hiện nhiên, La Chấn Đào cũng nghĩ tới Lô Tường Bác, nhưng Dung Hù lại lắc lắc đầu: “Cảm giác không giống lắm”

Từ Tấn nhanh chóng an bài người, thông qua tài khoản Hoa Hạ gửi tiền cho Charlie, bắt đầu tra chủ mưu sau lưng. Mà Dung Hù và Tần Trình cũng mở tài khoản cá nhân của mình ra, Dung Hù đăng trước một status, tiếp đó Tần Trình lại chia sẻ.

Trả lời cho cả sự kiện, Dung Hù và Tần Trình chỉ có một phương thức giải quyết: tuyên truyền phim.

Dung Hù chủ động share video trailer do đoàn phim «Định luật 0» đăng lên, mà Tần Trình thì share bài của cậu. Hai người chỉ đơn thuần tuyên truyền phim, hoàn toàn không quản chuyện video, biểu hiện đến thẳng thần vô tư, không thêm để ý.

Thái độ của đương sự chân chính vẽ ra dấu chấm tròn cho cả sự kiện quay lên, đến đây, các fan điện ảnh chỉ chú ý đến trailer của đoàn phim «Định luật 0». Dù còn có người cảm thấy video kia có vấn đề, cũng không nói thêm nữa, bởi vì cũng không có ai chuyên môn mua thủy quân tiếp tục căn lấy chuyện này không bỏ, sự việc chung quy sẽ chậm rãi đi qua.

Lúc quay bù cảnh ở Mỹ, công tác điều tra bên phía Từ Tấn vẫn không có kết quả. Nhưng ngày thứ ba, Dung Hù đột nhiên nghĩ: “Sau khi đăng cái video kia lên, đối phương lại không hề ra tay nữa, dường như rất không quen làm lại chuyện này?”

Người trong giới giải trí có ai không biết mua thủy quân, mua PR, có ai không biết mua truyền thông? Kẻ chủ mưu này lại chỉ đăng một video, tiếp đó không làm thêm động tác lớn gì để gia tăng sự kiện, cho nên Clemens mới dễ dàng dẹp yên sự việc như vậy.

Dung Hù vừa nói như thế, La Chấn Đào bỗng nhiên nói: “Không phải đối phương căn bản không phải là người trong giới chứ?”

Lập tức, phạm vi lại rút nhỏ đi rất nhiều.

Dung Hù ở ngoài giới cũng không có đặc tội mấy người, nhưng người kết thù với Tần Trình lại không ít. Mất thấy chuyện còn cần một đoạn thời gian mới điều tra ra, vào tới hôm đó quay phim xong, Dung Hù lại cau mày nói: “Là Dung Hằng chăng?”

Có một phương hướng minh xác, lại điều tra đối chiếu, đáp án liền rõ ràng mà trôi lên mặt nước.

Còn thật sự chính là Dung Hằng.

Dung Hằng cho Charlie một triệu, là muốn Charlie bắt lấy một ít nhược điểm của Dung Hù. Ông ta cũng không tin, Dung Hù làm một diễn viên, chẳng lẽ không có khuyết điểm tật xấu gì ư? Chẳng hạn như bình thường không phải diễn viên mắc bệnh ngôi sao ư, nói không chừng Dung Hù còn thường xuyên lén lút hẹn bạn giường nữa, giống như Nhâm Thư Chi kia vậy, sinh hoạt cá nhân không kiểm chế. Dù sao thì chỉ cần có thể thêm phiền cho Dung Hù,

Dung Hằng liền vui vẻ, tốt nhất khiến cậu không gượng dậy nổi, vậy mục đích của Dung Hằng liền thực hiện được.

Nhưng mà Dung Hằng cũng không bao giờ ngờ rằng, Charlie lại không cẩn thận quay được video Dung Hủ và Tần Trình hôn môi. Lúc nhìn thấy cái video này, Dung Hằng vui mừng quá đỗi, nhưng lập tức lại tỉnh táo lại.

Ông ta không tiện đắc tội Tần gia, có điều ông ta căn bản chưa từng nghĩ rằng, Dung Hủ lại ở bên Tần Trình. Khó trách hai năm trước thăng nhóc thối kia về nhà, Tần Trình luôn đi theo ở bên cạnh, còn làm chỗ dựa cho nó.

Suy tư hồi lâu, Dung Hằng quyết định tuôn video ra, thứ nhất là suy xét có thể mượn dùng cái video này, hủy con đường ngôi sao của Dung Hủ hay không; thứ hai lại là hy vọng kích động Tần gia đối phó Dung Hủ.

Dù Dung Hủ có thể lừa gạt đám fan, thì khẳng định cũng không lừa nổi Tần gia. Cha mẹ Tần Trình chỉ có mỗi đứa con trai là hần, nếu Tần Trình làm đồng tính luyến ái, dưới con mắt của Dung Hằng, tạm thời không nói ghê tởm bao nhiêu, vợ chồng Tần thị khẳng định hận không thể bóp chết Dung Hủ, về mặt khác, hương khói Tần gia cũng sắp đứt đoạn.

Ông ta mới không tin Tần Húc Đông độ lượng như vậy, bằng lòng cho cháu trai mình kế thừa gia sản Tần thị. Đến lúc này dù Tần phu nhân có thích Dung Hủ như thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối vì hương khói Tần gia mà trở mặt với Dung Hủ.

Cho nên sau khi Clemens dẹp yên mọi chuyện, tuy rằng trong lòng Dung Hằng tức giận đến nghiêng răng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn để ở trong lòng. Ông ta vẫn luôn chờ, chờ Tần gia trừng trị Dung Hủ, ông ta muốn mượn tay Tần gia, triệt để đánh ngã Dung Hủ.

Nhưng mà tròn một tuần đi qua, đừng nói Dung Hủ không bị Tần gia trị chết, danh tiếng cậu thế mà còn càng lúc càng lớn.

Từ lúc đoạn trailer phim «Định luật 0» công khai, bộ phim này mang đến cho Dung Hủ nhân khí cao khó có thể tưởng tượng. Hai đại ảnh đế cường cường liên thủ, cha con Hult tự mình ra trận, video quay lên của Dung Hằng trái lại còn cung cấp nhiệt độ cho bộ phim này, khiến toàn thể giới đều bắt đầu điên cuồng chờ mong bộ phim điện ảnh này khởi chiếu.

Cùng lúc đó, một công trình của tập đoàn Dung thị năm trước, cũng chậm rãi xuất hiện khuyết điểm. Kế hoạch công trình này Dung Hằng vốn đã biết, trong đó có một lỗ hổng, nhưng mà để mau chóng bổ sung chỗ hổng tài chính trong tập đoàn, ông ta nhất định phải đầu tư nhanh chóng, thúc đẩy hạng mục thực hiện.

Trên thực tế, không biết sao vài năm nay, công trình lớn tự qua tay Dung Hằng luôn xuất hiện một ít vấn đề hoặc nhỏ hoặc lớn. Qua vài năm, Dung thị phát triển cũng không tốt, rất nhiều cổ đông nhỏ đều bán cổ phần, thậm chí cổ phần của chính Dung Hằng cũng bị một tập đoàn đối thủ ngầm chiếm một ít.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bắt đầu từ năm trước, Dung Hằng liền bắt đầu hoài nghi Dung Hủ.

Ngoại trừ Dung Hủ, ông ta không thể tưởng được sẽ có ai, muốn cướp đi Dung thị từ tay ông ta đến vậy. Không giống trước kia, hiện giờ ông ta có con trai, về sau di sản của ông ta cũng có thể giao cho con trai mà không phải Dung Hủ. Nhất định là Dung Hủ muốn tài sản của ông ta, cho nên trăm phương nghìn kế ở sau lưng quấy rối.

Đôi khi trực giác đàn ông cũng tương đối chuẩn xác, tuy rằng Dung Hằng lấy không ra một chút chứng cứ, nhưng ông ta lại mơ mơ hồ hồ cảm thấy, mấy năm gần đây Dung thị xảy ra việc, sau lưng đều có bóng dáng Dung Hủ.

Dung Hủ phui tay làm chương quẩy làm đến ngon lành, chưa bao giờ đến Dung thị tham gia đại hội cổ đông, lại phái một quản lý cấp cao của tập đoàn Tần thị toàn quyền phụ trách cổ phần trong tay cậu. Trước kia Dung Hằng còn tưởng rằng đây là Tần phu nhân cố ý chăm sóc Dung Hủ, nhưng hiện tại xem ra, Dung Hủ căn bản là quyến rũ Tần Trình, hai kẻ đồng tính luyến ái đó cấu kết với nhau làm việc xấu!

Mấy ngày này Dung Hằng thật sự là sứt đầu mẻ trán, video tốn sáu triệu mua được, không tạo ra một chút ảnh hưởng cho Dung Hủ, ngược lại giúp nó nâng cao một bước. Đồng thời, cọp mẹ ở nhà mình lại cắn chết không bỏ, ý vào một ít cổ phần mà lão gia tử cho bà ta, chết sống muốn con trai mình không thể nhận tổ quy tông.

Lúc ở công ty, một đồng cục diện rối rắm chờ ông ta xử lý; sau khi về nhà, lại phải nghe cọp mẹ gào thét.

Dung Hằng đã nửa tháng chưa gặp con trai mình, ả tình nhân kia ông ta cũng không để ý, chỉ là một ả đàn bà thôi, con ông ta mới quan trọng. Bất luận thế nào, nhất định phải nhận con trai về Dung gia, phải cho con trai của mình có cổ phần công ty, được phần trong tay ông ta còn chưa đủ, cổ phần của cọp mẹ kia cũng phải cho con trai, của Dung Hủ cũng là của con trai ông ta.

Nghĩ như thế, Dung Hằng hít một hơi thật dài. Trên gương mặt vốn được coi là anh tuấn, hiện giờ ngoại trừ vết sẹo hai năm trước bị bà vợ làm ra, còn có thêm vài nếp nhăn, bộ dạng già nua mỗi một, năm nay ông ta mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng trên đầu có một nửa đầu là tóc bạc.

Nghĩ đến sáng hôm nay bà già thối kia gào thét lúc ra cửa, Dung Hằng liền tức giận hất hết tất cả văn kiện trên bàn xuống. Ly vắng xuống đất, phát ra âm thanh vang dội, không bao lâu thư ký liền đến gõ cửa, thật cẩn thận nói rằng: “Dung tổng, hội nghị... hội nghị sắp bắt đầu rồi.”

Có nồn nóng như thế nào nữa, thì họp vẫn phải mở. Nhưng mà lúc này, khi Dung Hằng đến gần phòng họp, ông ta trăm triệu lần không ngờ, lại nhìn thấy một người căn bản không nên xuất hiện ở chỗ này!

Hàng đầu bên trái bàn hội nghị, thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp cười nhạt ngẩng đầu nhìn ông ta. Dung Hủ cứ như vậy an an tĩnh tĩnh ngồi ở đằng kia, bên

cạnh là quản lý cấp cao của Tần thị. Ánh mắt cậu hết sức bình tĩnh, rõ ràng là đang cười, nhưng ý cười cũng không tới đáy mắt, khí tràng mạnh mẽ lảng lẽ tan ra, khiến Dung Hằng thoáng đơ người, không biết thế nào lại rung mình một cái.

Sau khi cất bước đi đến chỗ ngồi, Dung Hằng cười lạnh hỏi: “Đại minh tinh bận trăm công ngàn việc sao hôm nay lại đến đây?”

Những lời này mang đậm ý trào phúng, không ít cổ đông ngồi bên cạnh nghe được đều nhú mày. Nhưng Dung Hù lại trấn định cười cười, cũng không trả lời vấn đề này, mà là cười như không cười hỏi ngược lại: “Chú hai, vết sẹo trên mặt chú thật sự không hết được à?”

Cả người Dung Hằng cứng đờ, còn chưa nói gì, đã nghe Dung Hù nói tiếp: “Thím hai cũng thật là, bắt quá chỉ là tìm một tình nhân, ở bên ngoài sinh con trai thôi, không ngờ thím ấy đã muốn lấy mạng của chú.”

Chuyện Dung Hằng có con riêng ở bên ngoài, phần lớn cổ đông ở đây đều ngầm hiểu trong lòng, nhưng không có khả năng trực tiếp nói ra như vậy. Có mấy cổ đông nữ đã lập tức đỏ mặt, nhưng lời nói kế tiếp của Dung Hù mới khiến cho họ càng thêm tức giận: “Năm trước lúc thím hai đến châu Âu du lịch, chiếc xe kia tông cũng thật khéo, con đường đó bình thường cả ngày cũng không được mấy chiếc xe đi qua, không ngờ ngày đó lại có lớn một chiếc xe tải lớn như vậy chạy lên. May mắn lúc ấy thím hai bảo vệ được cái mạng, tôi vẫn luôn rất bận không thăm thím hai được, thật sự là hổ thẹn quá.”

Ngụ ý quá rõ ràng, là ám chỉ vụ tai nạn xe của thím hai Dung năm trước không đơn giản.

Dung Hằng tức giận đến cắn chặt răng, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười tinh xảo của Dung Hù, ông ta lại không nói ra được một chữ phản đối, chỉ có thể nhanh chóng nói rằng: “Được rồi, bắt đầu họp.”

Cuộc họp tiến hành hết sức thuận lợi, mỗi tháng Dung thị đều mở đại hội cổ đông một lần, chủ yếu là để cổ đông biết được hướng đi gần nhất của công ty. Trước đây có một phần cổ đông thậm chí còn không tham gia đại hội, nhưng người đại diện của Dung Hù thì lại nhiều lần tham gia, mỗi lần đều thêm phiên cho Dung Hằng trên hội nghị.

Nhưng mà trên hội nghị lần này, hết thảy đều thuận lợi đến quá đáng. Sau khi Dung Hằng nói xong về công trình lớn gần đây, phóng mắt nhìn nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện: tất cả cổ đông Dung thị, hôm nay... đều đến?!

Sao bọn họ đến hết vậy?

Hơn nữa Dung Hù cũng đến.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên đều tới tham gia đại hội cổ đông vậy?

Cảm giác bất an nồng đậm thổi quét Dung Hằng, ông ta bắt đầu nhanh chóng tự hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà tận đến khi hội nghị sắp chấm dứt, vị quản lý cấp cao Tần thị đứng lên nhìn về phía ông ta, Dung Hằng cũng không biết đối phương đang chuẩn bị nói cái gì.

Vị quản lý cấp cao này trước kia là người phụ trách Tần thị khu Hoa Hạ, năm trước vừa mới rời khỏi Tần thị, đến Dung thị giúp Dung Hù xử lý cổ phần. Tất cả mọi người đều cảm thấy đây là dùng dao mổ trâu để giết gà, người này chỉ phục vụ cho mình Dung Hù, căn bản là lãng phí nhân tài. Nhưng hiện giờ, vị quản lý cấp cao trẻ tuổi ấy nhìn tổng tài Dung thị, cười nói: “Dung Hằng tiên sinh, về vụ ‘Thủy Lập Phương’, tôi có vài việc, muốn lãnh giáo ngài một chút.”

Một giờ kế tiếp, là một giờ tôi tâm nhất từ khi Dung Hằng tiếp quản Dung thị tới nay.

Ông ta chưa từng ngờ rằng, những vấn đề chỉ có mình mới biết được, trên đại hội cổ đông thế này, lại bị một người ngoài lần lượt chỉ rõ, xé ra đặt ở dưới ánh mặt trời mà soi mói. Công trình “Thủy Lập Phương” quả thật có một lỗ hổng lớn, nhưng vấn đề này rõ ràng chỉ có mình và tổng giám đốc hạng mục biết, rốt cuộc Dung Hù làm sao mà biết được!

Hơn nữa, ngoài việc đó ra, còn có thật nhiều chuyện ngay cả chính Dung Hằng cũng không biết. Chẳng hạn như tổng giám đốc hạng mục kia ăn hối lộ, dùng vật liệu thép giá rẻ thấp kém thay thế chất liệu tốt, làm móng trên mảnh đất Thủy Lập Phương. Nếu chuyện này là thật, vậy Thủy Lập Phương không xảy ra sự cố còn ổn, một khi xảy ra sự cố, Dung thị tuyệt đối sẽ xong đời.

Dung Hằng bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh, ngay từ đầu ông ta còn có thể phản bác đối phương, nhưng theo từng chuyện từng chuyện bị vạch trần, ông ta chỉ có thể nghẹn họng ngồi trân trân ở tại chỗ, nghe quản lý cấp cao kia lần lượt nói ra sự việc. Những cổ đông ở đây có người lòng đầy căm phẫn, không dám tin mà chất vấn Dung Hằng, còn có thật nhiều cổ đông không có một chút biểu tình với việc này, yên tĩnh ngồi lảng lảng.

Bỗng đột nhiên, Dung Hằng liền hiểu rõ: thằng con hoang đó đã thu mua được rất nhiều cổ đông!

Nhìn Dung Hù mỉm cười trấn tĩnh, Dung Hằng hận không thể lập tức nhào lên róc xương lột da cậu, ném xuống từ cao ốc Dung thị. Đến cuối cùng, về mặt quản lý cấp cao kia càng ngày càng lạnh, hân hưng hăng vút văn kiện trên bàn, đối mặt Dung Hằng, cả giận nói: “Dung tổng, hành vi của ông hoàn toàn nguy hại đến ích lợi của Dung tiên sinh chúng tôi, xin hỏi ông có lời gì để nói?”

Mắt Dung Hằng long lên sóng sọc, ông ta vỗ một bàn tay vào trên bàn, quát: “Thúi lắm! Việc cậu nói tôi cũng không biết, cậu có chứng cứ không? Hạng mục Thủy Lập Phương khai triển hai năm, hiện tại cậu dùng một câu liền muốn phủ nhận toàn bộ, còn nói trong nền móng đều là sản phẩm thấp kém. Cậu có biết hiện tại cậu đang nói cái gì không? Cậu dám chịu trách nhiệm cho lời cậu nói không?”

“Dung Hằng! Tôi mới muốn hỏi ông, rốt cuộc ông có biết ông đang nói cái gì hay không?!”

Giọng nói trong trẻo từ một bên truyền đến, chỉ thấy thiếu niên vẫn luôn bàng quan kia đột nhiên vỗ bàn đứng lên, hai mắt trợn lên căm tức. Tức giận trên mặt hoàn toàn không thể che giấu, khí thế hung hăng khủng bố nện ở trên người Dung Hằng. Dung Hủ rít ra từng chữ một: “Thủy Lập Phương muốn xây khu thương mại CBD cao cấp, ở nơi đó, có ba cao ốc văn phòng trên năm mươi tầng, hai trung tâm thương mại loại lớn, một đường dành riêng cho người đi bộ, còn có bảy tám cao ốc ba bốn chục tầng. Vật liệu thép dưới nền đều là thép kém chất lượng, nhất định phải chờ đến khi cao ốc sập xuống đập chết người, Dung Hằng, ông mới bằng lòng thừa nhận sao!”

Nhất thời sắc mặt Dung Hằng trắng bệch, các cổ đông trong phòng hội nghị cũng nghị luận sôi nổi.

Bị ánh mắt phẫn nộ của Dung Hủ nhìn mà trong lòng phát run, trong cổ họng có một chút mùi máu tươi, Dung Hằng cắn chặt răng, giọng chống nói rằng: “Chuyện này tao sẽ đi thăm dò, nhưng vậy thì sao? Thủy Lập Phương là hạng mục lớn nhất năm nay của Dung thị, lúc này mày muốn nói với tao cái gì? Dung Hủ, mày muốn nhìn Dung thị phá sản sao!”

Những lời này không cần Dung Hủ trả lời, quản lý cấp cao trẻ tuổi bên cạnh đã cười đẩy kính mắt, nói: “Dung tổng, Dung tiên sinh không muốn gì cả, chỉ là tôi muốn, có thể chọn lại chủ tịch.”

Vì sao vị quản lý cấp cao này bằng lòng từ chức ở Tàn thị, đến Dung thị làm một cổ vấn cổ đông?

Bởi vì ngay từ đầu, quản lý cấp cao này đã biết, về sau mình tuyệt đối không phải là một cổ vấn đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Chương 162

Khi vị quản lý cấp cao kia đưa ra ý muốn chọn lại chủ tịch, hơn hai mươi cổ đông ở đây, chỉ có năm người đề xuất ý kiến phản đối. Dung Hằng gất gao trừng mười mấy cổ đông im lặng khác, giống như làm vậy là những người này liên lên tiếng phản đối, nhưng hết thấy chung quy chỉ là phí công.

Việc bỏ phiếu chọn lại chính thức bắt đầu, kết quả không hề hồi hộp.

Sắc mặt Dung Hằng trắng bệch, không dám tin ngồi phịch tại chỗ, dường như ông ta còn chưa rõ, vì sao trong ngắn ngủi nửa ngày này, toàn bộ thế giới đều thay đổi. Nhưng mà Dung Hủ căn bản không để ý đến ông ta, sau khi có kết quả, Dung Hủ trực tiếp đứng dậy, đem tất cả mọi chuyện giao cho vị quản lý cấp cao kia.

Trên gương mặt tuần mỹ không buồn không vui, vừa không có vui sướng khi thắng lợi, cũng không có cười nhạo, Dung Hủ về mặt bình tĩnh từ bên cạnh Dung Hằng đi qua, sắp sửa đi đến cửa. Ngay khi cậu sắp đến, lại thấy Dung Hằng đột nhiên hung hăng vỗ bàn, cả người nhảy dựng lên, điên cuồng nhắm về phía Dung Hủ.

“Đồ súc sinh mày! Hôm nay tao liều mạng với mày!!!”

Động tác của Dung Hằng quá mức đột ngột, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, ngay cả Dung Hủ cũng lập tức sửng sốt: cậu cũng không ngờ ông chú mình lại đột nhiên nổi điên trước mặt nhiều cổ đông như vậy. Nhưng mà, thời gian dài rèn luyện và huấn luyện hành động được tiếp nhận khi quay phim khiến Dung Hủ nhanh chóng hoàn hồn, cậu lập tức nhích sang bên cạnh, Dung Hằng lập tức vỗ hụt.

Dung Hằng quơ nắm tay lần thứ hai đập về phía Dung Hủ, khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn kia giờ phút này dữ tợn khó coi, đến lúc này, những cổ đông khác cũng đều hoàn hồn lại, nhanh chóng đi lên giữ chặt Dung Hằng.

“Đồ súc sinh mày, mày hãm hại tao, tất cả mọi chuyện đều là mày hãm hại tao!!!”

Dung Hủ nhẹ nhàng vỗ vỗ góc áo mình, giống như căn bản không nghe thấy Dung Hằng mất lý trí gào thét. Vị quản lý cấp cao kia thân thiết hỏi cậu có vấn đề gì không, Dung Hủ bình tĩnh hỏi đáp: “Không sao.”

Nghe xong lời này, quản lý cấp cao kia rốt cuộc yên lòng.

Trong phòng hội nghị to như vậy, giờ phút này loạn thành một nồi cháo. Dung Hằng bị hai cổ đông lôi kéo, nhưng mà mỗi thời mỗi khắc đều cực lực né tránh, hai mắt ông ta trợn tròn, gất gao nhìn chăm chăm Dung Hủ, giống như chỉ cần có cơ hội liền bám lấy vạn đoạn đối phương. Nhưng mà từ đầu đến cuối, Dung Hủ chỉ dùng ánh mắt đồng tình nhìn ông ta một cái, hơi nhíu mày, tiếp đó liền xoay người nói với quản lý cấp cao mình mời tới: “Anh xử lý chuyện kẻ tiếp một chút, tôi còn có việc.”

Quản lý cấp cao đó nhẹ nhàng gật đầu, hỗ trợ mở cửa. Có điều lúc này, cửa vừa mới mở ra, Dung Hủ còn chưa ra ngoài, đã chợt nghe thấy một trận ồn ào.

Ngoài phòng họp, hai cô thư ký cao gầy yếu đuối đang ra sức lôi kéo một người đàn bà trung niên, vội vàng nói: “Dung phu nhân, hiện tại đang mở đại hội cổ đông, ngài không được xông vào.”

Người đàn bà trung niên nào nghe hai cô bé nói chuyện, bà ta mãnh liệt vút hai cô bé xuống dưới đất, hướng về phía phòng họp tức giận hô: “Dung Hằng! Đồ khốn ông, đi ra cho tôi! Ông nói rõ ràng, hôm nay con hồ ly tinh thói kia dắt con trai nó đến nhà là muốn làm gì, ông tưởng tôi chết rồi sao!!!”

Hai cô bé thư ký uất ức đỏ cả mắt, nhưng vẫn lập tức bò dậy từ dưới đất, nhanh chóng xông lên kéo chặt thím Dung một lần nữa. Nhưng ngay sau khi thím Dung nói ra những lời này, cửa phòng họp liền được mở ra, ba người đồng loạt sững sốt. Sau một lúc lâu, hai cô bé không giữ được, thím Dung bước nhanh đi lên, một cái tát vút ở trên mặt Dung Hằng.

“Đồ súc sinh ông! Con tiện nhân kia hôm nay đến nhà là muốn làm gì, ông muốn làm gì! Có phải ông cố ý cho nó đến nhà, còn dắt theo thằng con hoang kia không...”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng họp lại loạn thành một nù. Dung Hằng bị quăng hai cái tát xong mới kịp phản ứng, ông ta phẫn nộ kéo tóc thím Dung đập lên trên tường. Ngay từ đầu cô đồng còn lôi kéo bọn họ, nhưng sau khi thím Dung dùng móng tay cào mặt một cổ đồng, những người còn lại lập tức tránh ra, không liên lụy vào nữa.

“Cái gì đây, hai vợ chồng này muốn đánh thì về nhà mình đánh đi, ai quản nữa thì người đó là đồ ngốc.”

Mà giờ phút này, Dung Hù đã sớm ngồi xe rời khỏi tập đoàn Dung thị. Ngồi trên xe, cậu nhẹ nhàng hít một hơi, vươn tay xoa xoa huyết thái dương. La Thiên ngồi ở ghế lái thấy đáng về cậu, nhìn không được tò mò hỏi: “Tiểu Hù, ở công ty đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dung Hù cười lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

La Thiên nghi hoặc nhíu mày.

Dung Hù lại bổ sung: “Tôi vẫn không muốn đến chỗ này lắm, hừm... quá chướng khí mùi mật, nhưng về sau có lẽ sẽ có cải thiện.”

La Thiên cái hiểu cái không gật đầu.

La Thiên cũng không rõ quan hệ giữa Dung Hù và chú hai Dung, cô chỉ biết Dung Hù là đại thiếu gia Dung gia, có điều quan hệ với Dung gia dường như không tốt lắm, một năm cũng không về nhà một chuyến.

Trước kia có một lần, một quản gia họ Đoàn của Dung gia đã từng tự mình đến Hoa Hạ Entertainment tìm Dung Hù, dường như là muốn mời Dung Hù về nhà ăn một bữa cơm tất niên. Nhưng La Thiên tình tường nhớ rõ, lúc ấy Dung Hù mỉm cười nhìn lão quản gia kia, nhẹ giọng nói: “Chú Đoàn, năm mới cháu nhất định sẽ về nhà ăn cơm tất niên, nhưng mà... cháu sẽ về nhà ăn cơm.”

Lão quản gia kia nhất thời nghẹn lời, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của thiếu niên, ông lại không nói được một chữ.

Dung Hù đương nhiên sẽ về nhà ăn cơm, nhưng mà đại trạch Dung thị đã sớm không phải nhà của cậu.

Chỗ ở là chỗ ở, nhà là nhà, người ở trong đại trạch Dung thị hiện giờ chưa bao giờ là người nhà của Dung Hù, làm sao nói về nhà?

La Thiên cũng từng tò mò về quan hệ giữa Dung Hù với Dung gia. Hiện giờ bên ngoài cũng không có công khai quan hệ giữa Dung Hù với tập đoàn Dung thị, có điều một ít fan lớn và một ít fan tin tức linh thông đều biết, Dung Hù là đại thiếu gia nhà họ Dung.

Trên mạng vẫn luôn có lời đồn, nói Dung Hù là phú nhị đại. Đó cũng không phải là không có lý thì sao có khói. Trên thực tế một năm trước lúc Dung Hù vừa mới bắt được giải ảnh đế Berlin, đột nhiên liền có một tạp chí nhỏ tiết lộ tin tức: trước kia Dung Hù là một phú nhị đại ăn chơi đàng điếm, làm xằng làm bậy.

Bản tin kia nói có lý có lẽ, trên mạng cũng có vài phú nhị đại thành phố B thường xuyên khoe của trên weibo vô cùng mờ ám mà đáng tin, dường như ám chỉ Dung Hù đúng là phú nhị đại phá của.

Lúc ấy quả thật tạo ra một ít gian nan cho thanh danh của Dung Hù, nhưng may mắn chính là, tạp chí kia thật sự lấy không ra một chút ảnh chụp chứng cứ, cho nên dưới sự liên hợp áp chế của La Chấn Đào và Hoa Hạ Entertainment, tin đồn này vĩnh viễn chỉ có thể là tin đồn, hiện giờ đã có rất ít người chú ý.

Lúc ấy La Thiên chỉ cho là có người muốn đối phó Dung Hù, lại không ngờ rằng chuyện này qua đi, Hoa Hạ Entertainment tìm ra độc thủ sau màn lại nhắm thẳng vào chủ tịch Dung Hằng của tập đoàn Dung thị.

Dung Hằng lại muốn đối phó với cháu trai mình ư? Nếu những tin tức đó thật sự được chứng thực, đối với Dung Hù tuyệt đối là một đả kích, bởi vì ở cuối bản tin có nói, Dung Hù còn từng say rượu lái xe đâm chết người!

Khi đó vừa nghe nói là Dung Hằng tuôn ra mấy tin tức này, La Thiên lập tức nói: “Tiểu Hù, chúng ta ngàn vạn lần đừng dính líu tới mấy người đó. Cậu đừng để ý tới chú của cậu, tuyệt đối đừng về nhà, ông ta căn bản là cố ý bịa đặt, tên khốn nào hắt nước bẩn vào cậu, là muốn hại cậu!”

Sau khi chuyện này phát sinh, Dung Hù cũng không có tức giận bao nhiêu, cậu cười hỏi lại: “Chị tiểu Thiên, chị cảm thấy là bịa đặt sao?”

La Thiên theo bản năng gật đầu: “Đương nhiên là bịa đặt.” Nói xong, cô nhìn biểu tình cười khở của Dung Hù, trong lòng đột nhiên lộ bộp một tiếng: “Tiểu Hù, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết... mấy cái đó là thật nhé?” Dung Hù thật sự mười ba tuổi liền cả đêm không về, mỗi ngày trà trộn trong

quán bar, mười lăm tuổi làm to bụng con gái, mười bảy tuổi say rượu đập chết người ư?!

Dung Hủ không có trả lời ngay, mà là nghiêm túc ngưng mắt nhìn La Thiến: “Chị tiểu Thiến, nếu như là thật, chị sẽ nghĩ như thế nào?”

La Thiến theo phản xạ nói rằng: “Không có khả năng! Tiểu Hủ, cậu căn bản không phải là người như thế, sao có thể làm cái loại chuyện này. Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin, dù cậu chính miệng nói với tôi, tôi cũng... tôi cũng... Điều này sao có khả năng chứ!”

Dung Dung nhà bọn họ vừa ngoan vừa dịu dàng, tuy rằng không phải thánh mẫu ban phát lòng tốt tràn lan, nhưng chỉ dựa vào việc hàng năm Dung Hủ quyên góp từ thiện, xin hỏi toàn thế giới có mấy ai để bụng đến sự nghiệp từ thiện như thế? Dung Dung như vậy, sao có thể là người như thế?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của La Thiến, Dung Hủ nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp đó cười khê ra tiếng: “Bản tin đó không phải là thật, nhưng cũng không hoàn toàn là giả. Chị tiểu Thiến, quả thật mười ba tuổi tôi đã bắt đầu đặt bao khắp các quán bar lớn thành phố B, lúc mười bảy tuổi... ừm, cũng từng say rượu gây tai nạn, có điều lúc ấy không đập phải người, ngược lại khiến mình rớt xuống sông. Việc này là chân thật phát sinh, bởi vì nguyên nhân gia cảnh mà lúc ấy tôi tương đối phản nghịch, nhưng chưa từng làm chuyện gì tổn hại người khác cả.”

La Thiến: “...” Sau một lúc lâu, cô nhìn không được hỏi: “Tiểu Hủ, vừa rồi cậu nói, ai rớt xuống sông?”

Dung Hủ: “... Chị tiểu Thiến, trọng điểm của chị có phải lệch rồi hay không?”

La Thiến: “Tiểu Hủ, cậu thật sự lái xe tự mình rớt xuống sông hả?”

Dung Hủ: “...”

La Thiến: “Ha ha ha ha, tiểu Hủ, hóa ra cậu còn có lúc đáng yêu như vậy. Cậu không biết, tôi làm trợ lý cho cậu lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu phát sầu, bất cứ chuyện gì dường như cũng không làm khó được cậu, không ngờ trước kia cậu thật sự còn tự rớt xuống sông... rớt xuống sông, ha ha ha ha...”

Dung Hủ: “...”

Nói ngắn lại, theo đại hội cổ đông chấm dứt, chuyện Dung gia lại bị Dung Hủ vứt ra sau đầu. Đối với Dung Hủ mà nói, cậu không chút quan tâm đến gia sản Dung gia, cũng chưa từng muốn cướp đi thứ gì từ trong tay Dung Hằng. Nhưng mà những thứ vốn dĩ thuộc về cậu, hoặc là nói thuộc về Dung Hủ, cậu nhất định phải lấy về.

Số tiền này cậu sẽ không xài một đồng, mà sẽ quyên góp toàn bộ. Chuyện cậu có thể làm không nhiều lắm, nhưng mà nên làm thì sẽ làm tất cả.

Tin tức Dung thị đổi chủ cũng lên đầu đề trên các báo chí tài chính và kinh tế lớn của Hoa Hạ, nhưng vào thời đại tin tức bùng nổ, mỗi ngày xảy ra rất nhiều việc, chuyện này rất nhanh liền thành hoa cúc ngày hôm qua.

Theo thời gian trôi qua, nhóm dân mạng cũng dần dần quên video hôn môi của Dung Hủ và Tần Trinh, mà ảnh hưởng duy nhất cái video đó tạo ra hiện giờ, chính là khiến «Định luật 0» chính thức xuất hiện ở trước mặt fan điện ảnh toàn cầu.

Vốn dĩ dựa theo ý lão Hult, ông muốn chờ thêm hai tháng, chờ phim sắp chiếu, lại làm một đợt tuyên truyền. Nhưng bởi vì sự kiện video đột phát lần này, thế phát triển của «Định luật 0» cực tốt, lão Hult cũng không muốn buông tha cục diện tốt như vậy, vì thế liền nâng cao sỹ khí, chính thức bắt đầu tuyên truyền «Định luật 0».

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Chương 163

Ở thời đại này, bất luận là phim gì, cho dù được đại đạo diễn cấp thế giới vung dao, ảnh đế ảnh hậu hộ tống, nhưng nếu muốn không tốn một phân tiền tuyên truyền mà đã có được phòng bán vé cao, tương đương là nằm mơ giữa ban ngày. Đạo diễn «Định luật 0» là Lance Hult, còn có Clemens Hult đảm đương phó đạo diễn, có thể nói là thực lực hùng hậu. Hơn nữa hai nam chính trong phim, Dung Hủ vài năm nay đúng là giai đoạn bùng nổ, nhân khí cực cao; bản thân Tần Trinh chính là cam đoan phòng bán vé, hần ra mắt mười mấy năm, phòng bán vé kém cỏi nhất cũng trên ba tỷ. Nhưng dù như vậy, cũng chỉ khiến «Định luật 0» có được điểm xuất phát cao hơn những bộ phim khác cùng kỳ mà thôi.

Bắt đầu từ tháng sáu, Clemens Hult liền tiến hành tuyên truyền trong phạm vi toàn cầu. Hợp tác với các thương hiệu xa xỉ cao cấp, tiến hành phát trailer mọi lúc mọi nơi trên màn hình lớn quảng trường Thời Đại, dùng nhiều tiền PR «Định luật 0» trên internet, chỉ dựa vào những biện pháp PR đó, khiến cho «Định luật 0» mỗi ngày đều trở thành tiêu điểm chú ý của những người yêu điện ảnh.

Bởi vì sự kiện hôn môi, «Định luật 0» không thể không đăng đoạn trailer đầu tiên, nhưng từ đó về sau, lão Hult liền keo kiệt không chịu đăng thêm một chút tin tức nào. Nhưng vậy cũng không làm khó được Clemens, đạo diễn trẻ tuổi này xuất phát từ hậu kỳ chế tác phim và kỹ xảo hiệu ứng, bắt đầu điên cuồng đề cử về hiệu ứng của bộ phim này với toàn thế giới.

«Kỹ thuật vượt thời đại, “Định luật 0” có thể dẫn dắt kỹ thuật khoa học điện ảnh lên một tầm cao mới hay không?»

«Tác phẩm có trình độ hiệu ứng đỉnh cao thế giới, “Định luật 0”, phim điện ảnh siêu chế tác chân chính!»

Những bản tin như thế nhiều đếm không xuể, khiến nhóm fan điện ảnh không tự giác mà có một nhận định nào đó: [hiệu ứng kỹ thuật của «Định luật 0» nhất định đặc biệt tốt, thật chờ mong á. Vốn dĩ Hollywood đã tương đối am hiểu việc làm hiệu ứng, còn phương diện nhân văn trong phim thì lại không bằng Hoa Hạ, cơ mà lần này nhân vật chính là Tần Trình với Dung Hủ, diễn xuất của họ cộng thêm hiệu ứng Hollywood... Rốt cuộc bộ phim này chừng nào mới chiếu!!!]

Bước tuyên truyền đầu tiên, dùng hiệu ứng phim làm điểm PR. Chờ Clemens xác định các fan đã triệt để quên đi video hôn môi kia, hần liền lấy quan hệ bạn gay tốt giữa Dung Hủ và Tần Trình để bắt đầu tuyên truyền.

Nếu mọi người đều đã quên sự kiện video kia, quên quan hệ giữa Dung Hủ và Tần Trình, vậy thì trọng điểm tuyên truyền đợt hai, chính là gian tình giữa hai nam chính. Hiệu quả đợt tuyên truyền này hơn xa đợt một, trong phạm vi toàn bộ thế giới, độ chú ý của «Định luật 0» lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà tăng tăng tăng tăng lên, thậm chí phim còn chưa chiếu, đã xuất hiện rất nhiều tác phẩm fanfic.

«Định luật 0» chưa từng đăng một tấm ảnh poster nào, nó cũng keo kiệt mà chỉ cho một đoạn trailer ngắn ngủn mười lăm giây (trong đó còn bao gồm mở đầu và kết cục), nhưng mà vậy cũng đã đủ.

[Bộ quần áo màu trắng của Dung Dung trong khúc cuối trailer thật đẹp! Hôm nay nhìn không được lại vẽ ra một tấm, nhưng mà nhìn thế nào cũng cảm thấy hình tôi vẽ đem so với ảnh chụp màn hình Dung Dung nhìn rất muốn ăn phum. Cho nên... rốt cuộc chừng nào phim mới chiếu a a a!]

[Đoạn trailer tui đã xem một trăm lần đó một trăm lần, tui sẽ nói là ngay cả video quay lên lần đó tui cũng xem hơn mười lần sao! Dung Dung với Tần thần thật sự rất xứng, sau khi xem trailer, vô điều kiện chuyển thành fan CP. Cầu càng nhiều đường, cầu ngọt ngọt, nhanh dùng bánh chó đến ghen chết tui đi!]

[«Định luật 0» quả thật còn chưa chiếu, nhưng mà vài năm nay Dung của tui với Tần thần phát đường đã đủ nhiều. Hôm nay mới vừa xem bù lễ trao giải Kim Hùng năm trước, Tần thần trao giải cho Dung Dung quả thực ngọt chết tui.]

[Nhiệm vụ hôm nay: «Tầng mây màu đen» xem lần thứ mười một hoàn tất; «Trang hoa la» xem lần thứ mười ba hoàn tất. Hằng ngày cầu «Định luật 0»!]

Dưới tình huống toàn dân nạn đói này, Clemens treo khẩu vị nhóm fan, rốt cuộc đăng poster «Định luật 0» lên.

Trương tự như hình tượng mà các fan đã nghĩ, trong mấy tấm poster này, là một nhà khoa học áo trắng tuấn mỹ lạnh lùng cùng một người máy nhỏ ngây thơ xinh đẹp. Nhất là tấm cuối cùng, hình tượng sinh động bày ra tính cách hoàn toàn đối lập của hai nhân vật: Tần Trình cúi người xuống, đè Dung Hủ ở trên giường, nhưng lúc đó, vẻ mặt của hắn hết sức lạnh nhạt, hình thành một loại đối lập rõ rệt với cặp mắt trong suốt mỏng lung của Dung Hủ.

Poster đối diện mờ ám khiến nhóm fan hưng phấn không thôi, mà trên thực tế, hai người kia không cần nói chuyện, thậm chí cần bản không cần diễn giống như poster, chỉ cần họ ở trong cùng một bức họa, đã đủ để cho người ta thét chói tai.

Cuối tháng tám, «Định luật 0» xác định thời gian chiếu, quyết định ra rạp vào ngày 27 tháng 10 năm 2047.

Trước có nói qua, hiện nay để tối đa hóa lợi ích, đạo diễn thường xuyên lựa chọn một vài ngày đặc biệt để khởi chiếu phim. Năm đó «Trang hoa la» chọn ngày sinh nhật Dung Hủ, lên rạp vào ngày 18 tháng 12. Hiện tại «Định luật 0» cũng làm chuyện tương tự, cố ý an bài ngày khởi chiếu ở sinh nhật Tần Trình, từ đó có thể lợi dụng danh tiếng của Tần Trình, được một sóng nhiệt độ tuyên truyền.

Nếu đã xác định ngày chiếu phim, vậy thì từ giữa chín tháng, đoàn phim «Định luật 0» liền bắt đầu hành trình tuyên truyền toàn cầu của mình. Tổng cộng ở mười quốc gia, mười hai thành phố, tham gia đủ loại chương trình, cử hành meeting và lễ ra rạp, thành công xào nóng độ tuyên truyền.

Giống như là sự yên lặng trước bão táp, từ tháng sáu đến giữa tháng mười, toàn thế giới đều điên cuồng thảo luận về «Định luật 0», chờ mong bộ phim này công chiếu. Nhưng đến ngày 20 tháng 10, sau khi đoàn phim kết thúc buổi meeting cuối cùng của mình tại New York, nhóm fan điện ảnh dường như không còn ôm vô hạn chờ mong với bộ phim này như cũ nữa, «Định luật 0» cũng rất ít khi lên top search toàn cầu.

Đối với loại tình huống này, fan Dung Hủ và Tần Trình tự nhiên thực lo lắng, chỉ sợ lần này phòng bán vé của nam thần nhà mình giảm đột ngột. Nhưng mà bọn họ đương nhiên không biết, Clemens Hult phụ trách tuyên truyền phim lại hết sức bình tĩnh.

Đạo diễn Hollywood kinh nghiệm phong phú ấy căn bản không xem trọng loại tình huống này, còn từng âm thầm nói một câu: “Dù sao cũng phải cho bọn họ chút thời gian nghỉ ngơi chứ, nếu không chờ phim chiếu rồi, bọn họ nào có tinh lực bắt đầu cuồng hoan.”

Lời nói ngạo mạn kiểu này, cũng chỉ có Clemens Hult có thể nói ra khỏi miệng.

Có điều, sự thật chiến thắng hùng biện.

Theo thời gian từng bước một tới gần, rốt cuộc, vẫn tới ngày khởi chiếu «Định luật 0».

Lúc này đây, lão Hult cũng không có lựa chọn làm lễ ở một rạp hát lớn nào của Hollywood, ngược lại dắt theo đoàn phim bay qua Thái Bình Dương, đi tới thành phố B Hoa Hạ.

Khi tấm màn ban đêm chậm rãi buông xuống, thành phố B nghênh đón giờ cao điểm tan tầm mỗi ngày một lần, xe cộ chen chúc chật ních đường quốc lộ, mà ở rạp hát lớn thành phố B ngoài khu tam hoàn, càng là dòng người như nước.

Các phóng viên tạp chí truyền thông, các nhà phê bình điện ảnh trên toàn cầu, từ các nơi trên thế giới cố ý bay đến Hoa Hạ tham dự lễ công chiếu, một trăm khán giả Hoa Hạ may mắn, cùng với rất nhiều đồng nghiệp trong giới được mời, toàn bộ tụ tập ở nơi này.

Nghi thức khởi chiếu «Định luật 0» còn chưa bắt đầu, rạp hát lớn thành phố B đã đầy ắp người, không có ai biết sau khi bộ phim này khởi chiếu rốt cuộc sẽ có phòng bán vé bao nhiêu, sẽ nhận được danh tiếng siêu cao hay là đánh giá siêu thấp, nhưng ngay hiện trường lễ công chiếu, một loại nhân tố khác thường đã rục rịch.

Cung Tử Kiện là phóng viên vương bài của «Giải trí Hoa Hạ», hôm nay được chủ biên cố ý phái đến hiện trường khởi chiếu «Định luật 0», chuẩn bị đoạt tin tức trực tiếp. Năm nay hắn hơn bốn mươi tuổi, vào ngành báo chí đã hơn hai mươi năm, từng tham gia số lần lễ công chiếu nhiều không đếm được, có phim điện ảnh độ thành công cực thấp, có phim điện ảnh lớn phòng bán vé hơn mười tỷ, nhưng hắn chưa bao giờ có cảm giác như hôm nay ——

Dường như có cái gì đó không thích hợp, dường như luôn cảm thấy... sắp phát sinh chuyện gì đó.

Có lẽ đây là một loại trực giác đến từ kinh nghiệm nghề nghiệp, Cung Tử Kiện chợt ý thức được, chỉ sợ là bộ phim này không quá đơn giản.

Lễ công chiếu «Định luật 0» không có gì khác với những bộ phim khác, đều là đạo diễn và diễn viên chính đứng ở trên sân khấu, tiến hành giao lưu với phóng viên và fan, tuyên truyền phim, nói một chút về tâm đắc khi quay phim cùng với nội hàm của bộ phim điện ảnh này.

Cả buổi lễ công chiếu, ánh mắt phóng viên và khán giả gần như đều đặt ở trên người Dung Hù và Tần Trình. Chờ đến phần sau lễ công chiếu, lão Hult còn cố ý tự giễu nói rằng: “Tôi biết mấy người muốn gì, mấy người mới không muốn nghe ông già tôi đây nhắc về quá trình chế tác phim đâu, mấy người chính là muốn nhìn Dung với Tần làm chút gì đó.”

Trong thính phòng vang lên một rừng tiếng vỗ tay chính tề.

Lão Hult giả vờ cá giận nói: “Mấy người thật sự không muốn nghe tôi nói chuyện, cứ muốn xem Dung với Tần giao lưu sao?”

Đáp lại lão Hult chính là tiếng vỗ tay càng thêm vang dội, thậm chí còn có rất nhiều fan kích động hô tên Dung Hù và Tần Trình.

Đối mặt tình huống như vậy, tất cả mọi người chỉ tưởng là lão Hult trêu chọc, muốn xào nóng không khí, lại không ngờ rằng vị đại đạo diễn cấp thế giới đó nặng nề hít một hơi, giống như nhận thua nói: “Vậy liền chiều mấy người còn không được sao, tiếng Trung của tôi không tốt lắm, câu nói kia nói thế nào nhĩ... a đúng đúng đúng...” Ông quay đầu nhìn về phía Dung Hù và Tần Trình bên cạnh, nói: “Kêu là tái hiện cảnh tượng. Ha, Tần, Dung, để ứng phó đám phóng viên chết tiệt, chỉ muốn lấy tin tức lớn đó... A không, ý của tôi là, để hồi lộ các phóng viên đáng yêu, làm cho ngày mai lúc bọn họ đưa tin thổi phồng bộ phim của chúng ta nhiều chút, các cậu liền thỏa mãn họ một chút đi. Chúng ta ở nơi này biểu diễn một đoạn nhé, cứ diễn cái cảnh mà các cậu NG mấy chục lần kia đi.”

Vừa nghe lời này, khán giả hiện trường đều sững sốt, các phóng viên cũng không hiểu rõ ý lão Hult.

Dung Hù bất đắc dĩ cười nói: “Lance, như vậy không tốt lắm đâu, cảnh đó chính là...”

Lão Hult hỏi ngược lại: “Cảnh đó có vấn đề gì sao? Dù sao cũng đã sớm bị tên tiểu nhân chết tiệt nào đó quay trộm video, đăng lên trên mạng rồi. Hiện tại chúng ta hồi ức một chút, diễn một đoạn tại hiện trường, có cái gì không tốt.”

Vừa dứt lời, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Trên trang trực tiếp, bình luận cũng đột nhiên dừng lại, chờ thêm ba giây, mới đột nhiên có dân mạng nhảy ra nói ——

[A a a a a a a cái cảnh NG mấy chục lần! Cảnh hôn đó! A a a a!!!]

[Tôi chào thuyền của Lance Hult sama! Hult sama là bàn tay to nhất nhóm, không chấp nhận bất cứ phản bác gì, cầu mong sama yêu nhóm CP thêm một vạn năm!!!]

[Hôn môi hôn môi hôn môi hôn môi hôn môi hôn môi hôn môi! Tôi mặc kệ, đạo diễn đã nói phải hôn môi, Dung Dung và Tần thần các anh nhất định phải hôn môi! Hôn môi hôn môi hôn môi!]

[Em ngà sắp mặt rồi, hai anh không hôn, em liền không đứng dậy đâu!!]

Rất nhiều phim điện ảnh truyền hình vì muốn tạo ra mách lới, trên hạp báo khởi chiếu, đều sẽ để nhân vật chính ôm ôm, thậm chí là hôn hôn.

Đối với người trong giới giải trí mà nói, tiền tài mới là thật, vì phòng bán vé, hôn một cái tính là cái gì. Có vài đạo diễn thủ đoạn tương đối bỉ ổi, trước khi phim chiếu, còn dùng gimmick thậm chí là ảnh nóng trước đây của diễn viên chính để tiến hành tuyên truyền.

Sau khi lão Hult nói ra những lời này, không biết ai khởi xướng trước, khán giả toàn trường bắt đầu hô lên hệt như khẩu hiệu: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Đại khái là loại cảm xúc chờ mong hưng phấn này có thể lây nhiễm, ngay cả rất nhiều phóng viên truyền thông, nhà phê bình điện ảnh đều bắt đầu vô giúp

vui, cũng cười ha ha yêu cầu hai nam diễn viên chính diễn lại cảnh đó, hiện trường hôn mỗi.

Âm thanh thật lớn gần như muốn xóc cả óc nhà rạp hát lớn thành phố B, bị nhiều người ồn ào như vậy, Dung Hù dờ khóc dờ cười nhìn lão Hult hồ người, lại thấy người kia còn mang vẻ mặt vô tội nhìn mình. Cậu mở miệng nói: “Lance, cái này không giống kịch bản chúng ta đã bàn mà, rõ ràng trước khi lên sân khấu ngài đã nói với cháu, chúng ta chỉ diễn một cảnh bình thường thôi mà?”

Lão Hult nhún vai: “Dung thân mến, cậu hẳn tâm đề nhiều khán giả như vậy thất vọng sao?”

Dung Hù quay đầu nhìn về phía thính phòng, chỉ nghe nhóm fan trăm miệng một lời hô lớn: “Không nổi!”

Mặt mày tuần tú nhìn không được cong cong, Dung Hù vốn dĩ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng mà cậu vừa mới mở miệng, cánh tay liền bỗng nhiên bị giữ chặt. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy người đàn ông bên cạnh không biết khi nào đã đứng lên, mà còn vươn tay kéo cậu đến trước mặt mình.

Tiếng la trong rạp hát vào phút giây này biến mất không còn tăm hơi, trong cái nhìn chăm chú của toàn thể giới, chỉ thấy Tần Trình nâng ngón tay thon dài lên, nhẹ nhàng nhắc cằm thiếu niên. Cặp mắt sâu thẳm thăm trầm lắng đọng cảm xúc khiến người ta nhìn không rõ, giống như toàn bộ vũ trụ, giấu kín tất cả ánh sao.

Hắn nghiêm túc nhìn, về mặt Dung Hù cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Trong rạp hát lặng ngắt như tờ, chỉ nghe giọng nói giống như thờ dài của Tần Trình chậm rãi vang lên: “Em thật sự biết... cái gì là yêu sao?”

Ngay sau đó, tựa như tuyết xuân vừa tan, hoa xuân rực rỡ, trong con ngươi sáng ngời của thiếu niên phản chiếu ánh sáng trong suốt, trong mắt cậu chứa ngàn vạn vì sao, tình yêu vô tận căn bản không cách nào che giấu, hoàn toàn lộ ra ngoài. Sau đó, cậu hé môi, dùng giọng nói thanh nhã lại kiên định nói rằng: “Em yêu anh.”

Trong khoảnh khắc một chữ cuối cùng hạ xuống, Tần Trình liền nghiêng người lên, hôn lấy đôi môi bày tỏ tình yêu với mình.

Hiện trường lập tức vang lên một trận kinh hô, trên trang web trực tiếp cũng lấp đầy các loại “A a a”. Mà hai người bị camera quay phim lại nhắm mắt, trịnh trọng thành kính hôn đôi phương. Ngón tay Tần Trình cắm vào trong sợi tóc mềm mại của Dung Hù, gất gao đè gáy cậu, Dung Hù gần như theo bản năng vòng cánh tay qua ôm eo đôi phương, nhẹ nhàng hôn trả.

Không thể hôn quá sâu, vẫn phải khắc chế, nếu không có khả năng sẽ bị phóng viên rắp tâm bắt lương cố ý viết bậy.

Dung Hù và Tần Trình chỉ hôn một lát, liền buông đôi phương ra, nhưng mà vậy đối với khán giả cũng đã đủ rồi, đối với phóng viên mà nói cũng đã có mảnh lời tuyên truyền mạnh mẽ.

Nụ hôn này chấm dứt, lão Hult lại có ý hỏi vài vấn đề rất mờ ám. Chẳng hạn như “hai người các cậu vừa rồi hôn môi đặc biệt thuận lợi, chẳng lẽ không cảm thấy không được tự nhiên sao?”

Đối với việc này, Tần Trình hơi nhướn mi, hỏi ngược lại: “Lance, không phải là ngài ép chúng tôi nhất định phải diễn xuất tại hiện trường sao?”

Dung Hù thì khá là cho lão Hult mặt mũi, cười trả lời: “Nếu đối tượng là Tần Trình, vậy liền không có vấn đề gì. Nhưng mà tùy tiện đối một nam diễn viên khác... Chỉ sợ cháu cũng không hôn nổi, hẳn là sẽ có chút không được tự nhiên.”

MC ở bên cạnh nhanh chóng hỏi: “Dung Hù, vì sao cậu chỉ cảm thấy thuận lợi với Tần? Tôi nhớ trên hợp báo khởi động máy «Định luật 0», đạo diễn Hult đã từng tiết lộ, Tần Trình cũng từng nói qua lời giống vậy, hẳn nói hẳn chỉ đóng phim đồng tính với cậu, hẳn căn bản không có khả năng quay cảnh hôn với nam diễn viên khác. Trong đó... có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”

Vấn đề này được tất cả khán giả hiện trường và khán giả xem trực tiếp chú ý, nhưng mà Dung Hù lại mỉm cười, dễ dàng hỏi đáp: “Có nguyên nhân đặc biệt khác không ư? Nếu nhất định muốn nói có, thì hẳn là lúc tôi quay phim, đã hôn người kia rất nhiều lần. Tôi nói thật với mọi người nhé, môi hẳn mềm lắm đó, căn bản không giống như bề ngoài. Lúc đầu có khả năng còn sẽ cảm thấy có chút gì đó, nhưng sau khi hôn nhiều rồi... thứ cho tôi nói thẳng, hết như uống nước vậy, không hề có cảm giác.”

Tần Trình bình tĩnh nhắc tay, MC nhìn hắn: “Tần Trình muốn nói gì sao?”

Chỉ thấy Tần Trình cầm lấy micro, ánh mắt u oán nhìn về phía Dung Hù, giọng trầm thấp nói rằng: “Tôi rất đau lòng, tôi không ngờ Dung Hù lại cảm thấy hôn tôi giống như là đang uống nước, rất không cho tôi mặt mũi. Có điều tôi rất muốn hỏi một việc, Dung Hù, hiện giờ em có khát không?”

Câu nói này vừa mới dứt lời, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ có vài fan đang xem trực tiếp nhanh chóng hiểu rõ ý Tần Trình. Chờ thêm vài giây, Dung Hù mới bỗng nhiên đỏ lỗ tai, cậu ho khan hai tiếng, nện nắm tay ở trên vai Tần Trình: “Không khát! Một chút cũng không khát!”

Tần Trình lặng lẽ nở nụ cười: “Nhưng anh khát.”

Dung Hù: “...”

Khán giả hiện trường: “A a a a a a!!!”

Các fan xem trực tiếp trên toàn cầu: [để bánh chó tới càng mãnh liệt thêm chút đi!!!]

Lễ công chiếu về một dấu chấm tròn trong bầu không khí gei gei mờ ám này, đến cuối cùng, lão Hult còn lợi dụng sinh nhật Tần Trình làm đề tài, để nhân viên công tác đẩy lên một cái bánh ngọt. Tần Trình nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện, thổi nến xong, lão Hult hỏi: “Tần, cậu ước cái gì vậy?”

Tần Trình cầm lấy micro, cong môi lên: “Muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Lão Hult vui vẻ: “Cái này còn có nói thật nói dối hả?”

Khán giả hiện trường la lớn: “Nói dối nói dối nói dối nói dối!”

Tần Trình bình tĩnh nói: “Ước phòng bán vé «Định luật 0» trên mười tỷ.”

Lão Hult giận tím mặt: “Đây là nói dối hả?! Vậy nói thật là cái gì?”

Người đàn ông thông thả nâng mắt nhìn thiếu niên bên cạnh, thấp giọng cười nói: “Hy vọng bạn tốt Dung Hù thân mến của tôi, mỗi ngày đều khát nước.”

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Dung Hù đang nhu thuận cắt bánh ngọt, lần này thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Đến đây, nghi thức khởi chiếu liền thật sự kết thúc. Tất cả nhân viên chủ chốt trở lại hậu trường, khán giả và phóng viên hiện trường cũng có thể nghỉ ngơi mười lăm phút, chờ đợi suất đầu tiên lúc 0h.

Sau khi rời đi sân khấu, Dung Hù trực tiếp cho người đàn ông nào đó một đám, tức giận không nhìn tới hắn. Ai ngờ người đàn ông kia lại không biết xấu hổ đi theo, hai người một đi ở phía trước, một theo ở phía sau, rất nhanh liền vào phòng nghỉ, Tần Trình thuận tay khóa cửa lại.

Sau khi cửa cách một tiếng khóa lại, Dung Hù đi về phía bình nước uống, mới vừa đi tới cạnh sofa, liền bị kéo cổ tay, một phen đè trên sofa.

Cũng không có một chút kinh ngạc, thiếu niên xinh đẹp khiêu khích nhìn người đàn ông đè ở trên người mình, cười như không cười hỏi: “Tần tiên sinh, hiện tại em quả thật khát nước, anh có thể tránh khỏi người em, để em đi uống một ngụm nước không?”

Tần Trình hạ mắt, tao nhã nhíu mày: “Thật sự là giống như uống nước hả?”

Dung Hù mang bộ dạng không thèm để ý mà trả lời: “Hôn nhiều năm như vậy, còn có thể có cảm giác gì?”

Tần Trình: “Thật à?”

Dung Hù nâng mắt lên, cô ý nói: “Thật, hôn anh hết như hôn mu bàn tay của em vậy, căn bản không có hứng...”

Đôi môi cực nóng mãnh liệt áp xuống, phong tỏa lời thiếu niên sắp nói ra. Đôi môi ấy giống như Dung Hù đã nói, có sự mềm mại và dịu dàng hoàn toàn không giống bề ngoài, trong khoảnh khắc hai môi kề sát, khoái cảm tê dại liền theo thân kinh truyền đến đại não.

Làm sao có thể giống như uống nước được?

Đây là người đàn ông cậu yêu, dù hôn một trăm lần, hôn cả đời, cũng sẽ sa vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cạy mở kẽ răng thiếu niên, nụ hôn này không lướt qua liền ngừng giống như trên sân khấu, Tần Trình dùng sức mút vào nước bọt ngọt ngào trong miệng người yêu, dùng đầu lưỡi thô ráp thô bạo liếm liếm khoang miệng vốn vẫn cảm của thiếu niên. Loại cảm giác hôn môi người yêu vốn đã điên cuồng, hiện giờ trong phòng nghỉ còn có thể nghe được âm thanh nhân viên công tác bên ngoài đi lại, càng thêm một loại khoái cảm yêu đương vụng trộm, chỉ hôn môi thôi, đã khiến cả người Dung Hù nóng lên, phía dưới cũng có chút cứng lên.

Nhưng mà chỉ có mười lăm phút nghỉ ngơi, chuyện duy nhất Tần Trình có thể làm chính là để thiếu niên nghĩ một đường nói một nẻo đó ở trên sofa tùy ý hôn môi, nhiều nhất là thừa dịp đối phương không tỉnh táo với tay vào trong quần áo kiểm tra, chấm mút, không thể tiến thêm một bước.

Chờ lúc La Thiển đến gõ cửa nói hai người chuẩn bị đi ra ngoài, nụ hôn này rốt cuộc mới chấm dứt.

Khóe mắt Dung Hù rung rung, từng ngụm từng ngụm mà thở dốc. Thật vất vả bình phục hô hấp, cậu liền dịu dàng nện một đám trên gương mặt anh tuấn kia, rõ ràng là đang tức giận chỉ trích, nhưng cùng với tiếng thở dốc, lại hấp dẫn đến lạ: “Hôn cái gì mà hôn... tốt rồi, hiện tại giải quyết như thế nào?”

Tần Trình nặng nề hít một hơi, kéo tay Dung Hù đặt trên một bộ phận nào đó của mình, cũng hết sức tủi thân nói rằng: “Anh cũng vậy.”

Dung Hù trực tiếp phui tay: “Em mặc kệ anh, anh giải quyết của anh, em giải quyết của em.”

Chỉ còn lại có mấy phút đồng hồ, thế nào cũng không có khả năng chân chính giải quyết.

Dục vọng của Dung Hù ở phương diện này chung quy vẫn nhạt hơn một chút, cậu hít sâu mấy lần, chậm rãi tỉnh táo lại, thật sự ghen tức động trở về. Còn trạng thái của người đàn ông nào đó thì lại không tốt lắm, tận đến khi đoàn phim quay về rạp hát, hắn ngồi ở chỗ của mình, vị trí nào đó vẫn còn chưa hoàn toàn xẹp xuống.

May mắn hôm nay Tần Trình mặc áo khoác dài, có thể hơi che khuất một ít, nếu không tuyệt đối sẽ bị phát hiện.

Nhưng mà chờ khi phim mở màn, người đàn ông không biết xấu hổ đó lại lặng lẽ kéo tay thiếu niên nhà mình, muốn ấn lên chỗ nào đó, nhưng Dung Hù trực tiếp liếc xéo hắt một cái, cười lạnh nói: “Phía sau đều là phóng viên, còn lộn xộn, em không để ý việc đổi vị trí với Lance đâu.”

Tần Trình: “...”

Hiện tại ngồi bên trái Dung Hù chính là Tần Trình, phía bên phải là lão Hult, mà bên phải lão Hult lại là Clemens. Nếu Dung Hù đổi vị trí với lão Hult, tương đương là ngồi ở bên cạnh Clemens. Cái này có thể nhận được sao?!

Không biết làm sao, đành thu cái tay heo về, mắt Tần Trình trấn định nhìn phía trước, ánh mắt bình tĩnh, mặc cho ai cũng nhìn không ra cổ quái giấu bên dưới áo khoác. Tận đến khi quảng cáo của vài nhà đầu tư chiếu xong, rốt cuộc Tần Trình mới triệt để tỉnh táo lại, hắt vờ cùng tui thân vươn tay quào lòng bàn tay Dung Hù, đáp lại hắt chính là thiếu niên hồn nhiên ngây thơ tươi cười: “Cử động nữa, đổi vị trí ^_^”

Tần Trình: “...”

Bảo bảo tui thân! Bảo bảo... bảo bảo nói với ai giờ!!!

Những việc phát sinh ở hàng ghế đầu, cũng không có bị bắt cứ ai phát hiện. Lễ công chiếu đã chấm dứt, bất luận là phóng viên truyền thông hay nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp, hoặc là đồng nghiệp trong nghề, khán giả may mắn, hiện tại càng chú ý tới nội dung «Định luật 0» hơn.

Cung Tử Kien cũng cất lại cameras, bắt đầu thành thành thật thật chuẩn bị xem phim.

Nói thật, đối với phóng viên bọn họ mà nói, tham gia lễ công chiếu phim chủ yếu là để lấy tin tức, chứ không phải xem phim. Tạp chí bọn họ đều có nhà phê bình điện ảnh chuyên môn đăng bài, đánh giá về phim cần bản không cần phóng viên viết, thứ bọn họ phải viết chỉ là tin tức phát sinh trên lễ công chiếu.

Cung Tử Kien tương đối vừa lòng với lễ công chiếu hôm nay, hẳn chụp được không ít ảnh tốt, thậm chí đã nghĩ xong là ngày mai phải đăng tiêu đề gì rồi, còn về phần «Định luật 0», hẳn chỉ tùy tiện xem thôi. Bản thân hẳn đã không phải là người thích xem phim, bởi vì yêu cầu công việc mà xem không ít phim, nhưng đa phần là lúc ngồi ở rạp chiếu phim hẳn đều mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trước đó «Định luật 0» đã công bố ba đoạn trailer, từ góc độ của trailer để xem, dường như đây là một bộ phim tình yêu khoác áo ngoài là khoa học viễn tưởng. Phần lớn đàn ông vẫn thích xem phim hành động nhiệt huyết, Cung Tử Kien không ôm chờ mong gì với «Định luật 0», có lẽ đây là một bộ phim hay, nhưng bộ phim này khẳng định không thích hợp với hẳn.

Suy nghĩ này bị phủ nhận toàn bộ ngay khi hình ảnh phim vừa mới sáng lên.

Từng tòa lâu đài trăm tầng cao ngất trong mây, từng chiếc xe bay vượt gió rẽ mây trên bầu trời với tốc độ ánh sáng, thế giới này to lớn hùng vĩ, trong trời đêm bạt ngàn phi thuyền loại nhỏ không đếm xuể, đèn đuốc thành thị nổi thành một vàng sáng rực rỡ, khi màn hình lướt qua thành phố ấy, từng hình ảnh chân thật đến độ gần như hiện thực, khiến mỗi một khán giả đều run da đầu, theo phản xạ hít ngược một hơi.

«Định luật 0» dùng kỹ thuật quay phim mới nhất và đặc hiệu chế tác đứng đầu, không cần đeo kính mắt 3D dư thừa của vài chục năm trước, chỉ dựa vào mắt trần, ngồi ở trên chỗ ngồi đặc biệt chế tác, lại nghe âm thanh truyền ra từ trong amply cao cấp, khán giả liền cảm thấy mình triệt để tiến vào không gian phim, rong chơi trong thế giới tương lai thần kỳ mà lại ảo diệu đó.

Ở trên thế giới đó, pho lớn ngõ nhỏ, nơi nơi đều có thể nhìn thấy người máy. Có người máy thuộc loại cấp thấp, vỏ ngoài màu trắng, động tác hơi cứng nhắc, lập tức có thể phân biệt chúng với nhân loại bình thường; nhưng có người máy lại giống nhân loại như đúc, thậm chí khi trên màn hình lớn đột nhiên có một mỹ nữ tách khuôn mặt ra hai bên, lộ ra mấy móc bên trong, hiệu quả hình ảnh kích thích kia khiến trong rạp chiếu phim vang lên một trận kinh hô.

Thân là một người đàn ông, đương nhiên Cung Tử Kien cũng thích loại bối cảnh khoa học viễn tưởng này. Từ lúc phim vừa mở màn, Lance Hult liền dùng kỹ xảo chân thật đến đáng sợ bày thế giới ra trước mặt khán giả, tiếp theo nội dung phim phát triển, nhân vật chính Sở Văn rốt cuộc lên sân khấu.

Loại thủ pháp phim từ cái lớn đến cái nhỏ thế này, có thể làm cho người xem càng hòa mình vào, lại còn sinh ra hiểu biết nhất định với toàn bộ thế giới.

Khuôn mặt Tần Trình khá là thích hợp với màn hình lớn, là một gương mặt điện ảnh. Trước kia hẳn chưa bao giờ đóng hình tượng nhà khoa học lạnh băng này, nhưng mà khi hắn mặc áo khoác trắng, đứng trong phòng thí nghiệm trên không trung giảng giải điểm quan trọng cho trợ thủ của mình, hết như một nhà khoa học lạnh lùng vô tình sống sờ sờ.

Rất nhanh liền có khán giả phát hiện, trong thế giới «Định luật 0», tình cảm nhân loại dường như cũng rất nhạt. Trợ thủ làm sai một vài bước, thiếu chút nữa dẫn đến thất bại, Sở Văn mặt không đổi sắc sa thải trợ thủ kia, nhưng trợ thủ cũng không có lộ ra biểu tình đau khổ buồn bã cỡ nào, chỉ thu dọn đồ đạc liền trở về.

Cô ta thật sự không đau lòng ư? Tuyệt đối không phải.

Trước khi rời khỏi phòng thí nghiệm, trợ thủ tóc vàng ấy về mặt bình tĩnh nói với một đồng nghiệp rằng: “Giờ tớ cũng không biết nên làm gì đây, Lewis, hiện tại công việc rất khó tìm, lại không thể đi cầu xin giáo sư Sở, tớ cảm thấy sắp khốn rồi.”

Ngoài miệng nói là muốn khóc, nhưng thực chất, trên mặt nữ trợ thủ đó lại ngay cả một chút mắt mắt cũng không có.

Tình huống này nhanh chóng bị khán giả ở đây phát hiện, Cung Tử Kiện cũng lấy làm lạ mà quan sát thêm vài lần. Nếu là vì diễn viên đóng vai nữ trợ thủ diễn xuất quá kém, diễn cảnh khóc tựa như không khóc, vậy căn bản không có khả năng. Lance Hult yêu cầu diễn viên cực cao, nếu một cảnh không ổn, ông có thể cho NG một trăm lần.

Hơn nữa không thích hợp không chỉ là nữ trợ thủ đó, tình cảm của những nhân loại khác cũng vô cùng bình thản. Ngoài miệng nói “Luci à cậu đi rồi, tớ rất đau lòng, tớ nhất định sẽ giúp cậu cầu xin giáo sư Sở”, nhưng trên mặt lại không có ý cười cũng không có mắt mát, ngay cả giọng nói cũng không có phách phồng quá lớn, chỉ thực lãnh tĩnh nói cho xong.

Trái lại là vài người máy cấp cao làm việc trong phòng thí nghiệm, khi bọn họ chào hỏi nghiên cứu viên, sẽ lộ ra tươi cười lễ phép ôn hòa, lúc làm sai cũng sẽ mang vẻ mặt áy náy xin lỗi.

Tình huống như vậy khiến các khán giả xem suất chiếu đầu tiên trên toàn thế giới đều không tự chủ được mà nghĩ: so với nghiên cứu viên, những người máy kia mới càng như là nhân loại chân chính.

Mở màn câu chuyện chính là miêu tả bối cảnh toàn bộ thế giới, phim mở màn năm phút đồng hồ, khán giả đều đắm chìm trong kỹ thuật hiệu ứng kỳ diệu tốt đẹp, đồng thời lại có khán giả tự hỏi: có lẽ bộ phim muốn kể về thế giới tương lai thiếu hụt tình người?

Mà trong hơn hai mươi ngàn rạp chiếu phim trên toàn cầu, fan Dung Hủ thì càng quan tâm: “Rốt cuộc chừng nào Dung Dung ra sân vậy...”

Dung Hủ lên sân khấu, bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng.

Sở Văn nhìn thấy một cái quảng cáo, nói công ty đối thủ của hắn đã chế tạo ra người máy tình yêu. Trên quảng cáo kia, hình ảnh cả trăm cả ngàn người máy tình yêu lướt qua, mặt Dung Hủ xuất hiện tuyệt đối không vượt quá 0.5 giây, lại vẫn có fan Dung kích động bắt lấy tay bạn mình: “Dung Dung! Dung Dung! Vừa rồi là Dung Dung!!!”

Nội dung phim phát triển vô cùng thông thuận, Sở Văn không tin người máy có thể có được tình cảm của nhân loại, chọn ra một người máy mua về xem như vật thí nghiệm. Vào khoảnh khắc mở thùng ra, giống như mỗi một người xem đã nghĩ, thiếu niên tình xảo xinh đẹp đứng trong quảng sáng, rụt rè nhìn người đàn ông trước mặt.

Lần đầu tiên gặp mặt, Sở Văn nhìn quét người máy từ trên xuống dưới, dường như đang kiểm tra có chỗ nào xảy ra vấn đề hay không, mà Thất thì vẫn luôn cẩn thận nhìn người đàn ông đối diện, mỗi khi tầm mắt giao nhau, cậu đều dùng tốc độ nhanh nhất dời đi.

Khán giả ngừng thở, ôm vô hạn chờ mong với lần đầu gặp gỡ của hai nam nhân vật chính. Nhưng không ai ngờ rằng, sau khi Sở Văn kiểm tra xong, nhìn Thất, cậu đầu tiên liền nói: “Người biết hôn môi không?”

Đi thẳng vào vấn đề, không chút nào uyển chuyển, tiếp đó dưới vẻ mặt kinh ngạc của khán giả, phim mới vừa mở màn được có tám phút, hai nam chính liền trực tiếp hôn nhau.

Khán giả: “!!!”

Tê sướng... cái cảm giác tê sướng này!!!

Cầu xin đạo diễn yêu bọn tui thêm lần nữa đi!!!

Nửa đoạn đầu của phim, chính là câu chuyện một người máy nhỏ ngây thơ yêu chủ nhân của mình như thế nào. Có lẽ nhân vật trong phim sẽ tự hỏi rằng “người máy làm sao có thể có được tình cảm”, nhưng đối với khán giả, bọn họ đứng ở góc thị giác thứ ba, tự nhiên biết tình cảm ấy nhất định là thật, Thất thật sự yêu Sở Văn.

Vì thế đối với khán giả mà nói, thứ mà bọn họ xem chính là câu chuyện hai người yêu nhau. Nhìn thấy người máy nhỏ rõ ràng đã gần hết điện, lại không nói một chữ, nhu thuận ngồi ở một góc phòng thí nghiệm, không chớp mắt nhìn người đàn ông; lại nhìn mỗi ngày sau khi Sở Văn đi ngủ, Thất liền mò to mắt, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hắn, nghiêm nghiêm túc túc nhìn hắn, nhìn cả buổi tối.

Người máy không cần ngủ, có lẽ đây là chuyện vui vẻ nhất của Thất, bởi vì thế có nghĩa là cậu có thể dùng mỗi một phút mỗi một giây của mình để nhìn người này.

Nhìn thấy hắn, giống như liền thấy được toàn thế giới.

Trong phim tự nhiên sẽ có một phân cảnh giường chiếu nhất định, mới đầu nhóm fan nhìn thấy cảnh giường chiếu, còn kích động đến nói năng lộn xộn. Nhưng càng về sau, theo nội dung phim phát triển, thứ bọn họ chờ mong đã không còn là cảnh giường chiếu, mà là người máy nhỏ ngây thơ đơn thuần kia.

Tần Trình chưa từng diễn loại nhân vật như Sở Văn, Dung Hủ cũng chưa từng diễn nhân vật như Thất.

Thất sạch sẽ hết như một tờ giấy trắng, từ lúc sinh ra, sứ mạng duy nhất của cậu chính là yêu Sở Văn. Cậu yêu người đàn ông đó, nhưng cậu không biết nên biểu đạt như thế nào. Khi Sở Văn hôn cậu, cậu sẽ thẹn thùng đỏ mặt; khi Sở Văn muốn cậu chủ động đến hôn môi mình, cậu sẽ siết chặt ngón tay, sau đó nhanh nhẹn kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn trên đôi môi ấy.

Trong đôi mắt như minh châu chỉ phản chiếu hai thứ, một là thế giới, một là Sở Văn.

Có lẽ đối với Thất, hai thứ này cũng không có bất cứ khác biệt gì: Sở Văn chính là toàn thế giới của cậu, thế giới của cậu chính là Sở Văn.

Loại tình yêu này gần như hèn mọn, nhưng lại không có bất cứ ai có tư cách chỉ trích, rằng vì sao cậu phải tự đặt mình trong bụi bặm như vậy, bởi vì nơi khắc chữ yêu của cậu trên cả bất cứ mệnh lệnh nào, biên soạn trong linh hồn.

Từ ban đầu yêu thích, càng về sau là lo lắng, lúc nhóm fan Dung xem được một nửa, đã cảm thấy trong lòng không quá thoải mái. Không phải họ đau lòng vì tại sao tiểu Thất lại yêu đến hèn mọn như vậy, mà là bỗng nhiên cảm thấy tình yêu như thế quá mức thiêu thân lao đầu vào lửa, chung quy sẽ không có kết cục tốt.

Quả nhiên, dù Sở Văn có tính tình lạnh nhạt thế nào nữa, cũng sẽ bị một người máy vô điều kiện yêu mình như thế làm cảm động. Bản thân hắn vốn đã thiếu tình yêu, cha mẹ chết sớm, từ nhỏ cô đơn lớn lên, quá mức ưu tú dẫn đến không có bạn bè, hiện giờ đột nhiên có một người máy yêu hắn yêu đến mức xem hắn như toàn thể giới xuất hiện, hắn như lẽ hiển nhiên mà sa vào trong đó.

Nhưng hiện giờ có một vấn đề đặt trước mắt Sở Văn và khán giả ——

Người máy thật sự có tình cảm sao?

Đối với Sở Văn mà nói, vấn đề này khiến hắn đau khổ tuyệt vọng, trực tiếp cường chế người máy nhỏ không được xuất hiện trước mặt mình nữa. Mà đối với khán giả trong rạp chiếu phim, vốn dĩ bọn họ không để mắt đến vấn đề này, chỉ muốn thật vui vẻ xem phim một hồi, nhưng đối mặt loại tình huống đó, lại không thể không tự hỏi.

Sở Văn yêu Thất, là thật sự yêu phát ra từ nội tâm. Vậy Thất yêu Sở Văn, có phải chỉ là đang đơn thuần chấp hành mệnh lệnh hay không?

... Người máy thật sự biết cái gì là yêu sao?

Trên màn hình, khi nhà khoa học lạnh nhạt nói ra cái câu “về sau đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa”, người máy vốn đang nghiêm túc nhìn hắn, chăm chú nhìn hắn lập tức sùng sốt, trong ánh mắt sáng ngời lóe ra tia sáng kỳ quái. Người máy nhỏ hé hé môi, lại khép lại, cuối cùng khi mở miệng, nói ra chỉ là một chữ: “Được.”

Sở Văn thật sự nói được thì làm được, rõ ràng một ngày trước mới biết được mình động lòng, một ngày sau liền nói ra lời vô tình. Hắn thật sự không cho phép Thất nhìn mình thêm một cái, hắn cũng tuyệt đối không nhìn tới Thất, thật giống như trong căn nhà này chỉ có một người, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện người máy tình yêu gì đó.

Nhưng mà, làm sao có thể thật sự không xuất hiện?

Sáng sớm khi Sở Văn ra ngoài, bên cạnh là áo khoác đã ủi xong cất kỹ; buổi tối khi về nhà, trên bàn đặt đồ ăn tùy thời giữ nhiệt. Thư phòng tối hôm trước bởi vì đọc sách mà bày bừa lung tung, ngày hôm sau tiến vào đã sạch sẽ như mới; quần áo trong rổ đồ dơ để ở trong phòng tắm, buổi sáng dậy đã gấp xong đặt ở trên bàn.

Trong thời gian mười phút phim, thật sự không xuất hiện bóng dáng Dung Hù nữa. Khán giả nhìn không thấy cậu, nhưng cậu vẫn luôn ở đó, trong tách trà nóng mà Sở Văn nhìn thấy lúc đi vào phòng bếp, trong cái chăn mà Sở Văn làm việc quá muộn thức dậy phát hiện trên người.

Rốt cuộc, khi khán giả nhìn thấy người máy kia chân tay khẽ khàng đi đến trước cửa phòng ngủ của Sở Văn, động tác cực nhẹ ngồi xuống, rất nhiều fan nữ đều nhìn không được mím chặt môi. Fan Dung càng là vừa tức vừa khổ sở mà than thở: “Làm gì lại tốt với hắn như vậy, làm gì lại tốt với hắn như vậy!”

Người máy trong phim không nghe được lời khán giả nói, cậu chỉ nhẹ nhàng dán lỗ tai lên ván cửa, hai tay ôm đầu gối, ngồi lẳng lặng, tiếp đó liền cười vui vẻ.

Không cần nhìn thấy người kia, chỉ nghe âm thanh của hắn, như vậy đã đủ rồi.

Khán giả vừa tức vừa đau lòng, tức giận đến mức hận không thể tự vọt vào trong màn hình yêu người máy nhỏ ấy, lại thấy ngay sau đó, cửa bị kéo mạnh ra. Đối mặt cái người suy nghĩ hơn một trăm ngày, nhớ nhung hơn một trăm ngày, phản ứng đầu tiên của Thất thế mà lại là xin lỗi. Cậu liên tục xin lỗi, không ngừng nói không có lần sau, không ngừng lặp lại câu xin lỗi.

Sở Văn im lặng nhìn cậu, bỗng nhiên một tay ôm cậu vào trong ngực.

“... Thích tôi không?”

“Thích Văn, rất thích Văn.”

“Tốt... Như vậy là đủ rồi.”

Về thí nghiệm nghiên cứu nhằm vào công ty đối thủ, Sở Văn bắt đầu soạn báo cáo thí nghiệm cuối cùng. Hắn ngồi trong phòng thí nghiệm trống rỗng, nhóm trợ thủ đi lại bên cạnh vẫn là vẻ mặt lạnh như băng, người máy cao cấp đưa văn kiện cho hắn lại mặt mày tươi cười, để văn kiện lên trên bàn của hắn.

Đi vào phòng thí nghiệm này mười một năm, lần đầu tiên Sở Văn ngẩng đầu, nhìn về phía nữ người máy kia, hỏi: “Cô tên gì?”

Nữ người máy đột nhiên ngơ ngẩn, cô dường như thực khản trương nắm lấy góc áo, nhỏ giọng nói: “Tôi đánh số Z3127.”

Sở Văn gật gù đầu, không có nói thêm nữa.

Kế tiếp là một khoảng thời gian yên đương vui vẻ, lần này Sở Văn thật sự bắt đầu cưng chiều người máy nhỏ. Có lẽ hẳn không quá hiểu rõ yên đương là thế nào, nhưng mà hẳn lại thường thường hỏi: “Em muốn cái gì?” Thất chỉ lắc đầu: “Em không muốn gì hết.”

Rốt cuộc Thất muốn gì, Sở Văn không rõ, nhưng khán giả lại vô cùng rõ ràng.

[Cậu ấy chỉ muốn có anh thôi đó!]

Người đang yên đương luôn mù quáng, khán giả hứng thú nồng đậm xem phim, tuy rằng bọn họ vẫn không rõ là Thất yên Sở Văn đến tốt cùng có phải chỉ là đang chấp hành mệnh lệnh hay không, nhưng hiện tại nội dung phim phát triển ngọt như vậy, nên cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa, hai người ở bên nhau thì tốt rồi.

Suy nghĩ này vẫn luôn duy trì đến lúc phim sắp chấm dứt, tất cả mọi người mắt mở trừng trừng nhìn người máy nhỏ kia che ở trước người Sở Văn, lần lượt giúp hắn chắn đạn. Những viên đạn đó yên nhiên không thể giết chết Thất, nhưng cũng sẽ phá hư kết cấu máy móc của cậu, khiến cho cậu xuất hiện rất nhiều mã rối loạn, trong mắt cũng hiện ra con số kỳ quái.

Ai cũng biết, người máy không có khả năng tổn thương người, “người” này không giới hạn với bất luận một người nào cụ thể, mà là mỗi người trên toàn thế giới. Sát thủ kia căn bản không có một chút do dự, trực tiếp một cước đá Thất sang một bên, tiếp đó để súng lục ở trên trán Sở Văn.

Gã hoàn toàn không cần để ý đến người máy đó, bởi vì người máy đó không có khả năng tổn thương gã, đây là định luật một của người máy.

Khán giả trong rạp chiếu phim khản trương xem nội dung phát triển, bọn họ theo bản năng cảm thấy Sở Văn không thể nào chết, đây là nam nhân vật chính. Nhưng ở cái nơi hoang vắng không biết địa điểm thế này, rốt cuộc là ai có thể tới cứu Sở Văn?

Ngay lúc này, lại bỗng nghe —— păng!

Một tiếng súng thật lớn quanh quẩn trong toàn bộ rạp chiếu phim.

Tiếng nhạc hoàn toàn biến mất, tiếng gió cũng hầu như không còn không thấy, tiếng súng kia đánh sâu vào bên tai mỗi một người xem, khiến cho trái tim họ run lên. Lại nhìn màn hình, chỉ thấy trên hình ảnh, một người máy cả người đều là lỗ thủng, đã xuất hiện mã rối loạn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay là nồng súng tối như mực.

Trên màn ảnh là thị giác của Sở Văn, sau khi Sở Văn ngất xỉu, người xem cũng không biết chuyện gì xảy ra. Trên màn hình giống như phủ kín một lớp nước, dường như có bóng người khập khiễng từ đằng xa đi lại đây, không ngừng đọc những ký tự kỳ quái. Chốc là “văn”, chốc lát lại là “vân”, rất ít khi đọc thành “văn”.

Tiếp theo là đầu người nhúc nhích, trong loa, cảnh sát nói “nhanh đưa vào bệnh viện, chân và bả vai đều trúng một súng”, bác sĩ thì nói “đến phòng giải phẫu, nhanh đến phòng giải phẫu, đây là viên đạn D20 mới nhất, nhanh chóng giải phẫu lấy ra”.

Còn về giọng nói niệm chữ “văn” kia, đã sớm biến mất trong loa.

Trên phụ đề, cái chữ phát âm kỳ quái đó cũng không còn xuất hiện nữa.

Rốt cuộc, Sở Văn chậm rãi tỉnh lại. Hắn chỉ mê man hai ngày, phòng thí nghiệm đặc biệt phái người máy tới chăm sóc hắn, hắn mở mắt ra, nhìn thấy chính là nữ người máy đánh số Z3127 kia.

Z3127 vui mừng nhìn hắn, giúp hắn gọi bác sĩ. Sau khi kiểm tra cơ bản nhất kết thúc, yết hầu Sở Văn khàn khàn hỏi: “Thất đâu... em ấy ở nơi nào... Thất...”

Nữ người máy cười nói: “Giáo sư Sở, tôi không biết ai là Thất, là bạn ngài sao? Cần tôi giúp ngài liên hệ hắn không?”

Trên gương mặt luôn luôn gọn sóng không dao động bỗng nhiên phủ kín một tầng sợ hãi, Sở Văn mở to hai mắt, nhìn chăm chăm nữ người máy, không ngừng lặp lại: “Không có khả năng, em ấy không có khả năng rời khỏi tôi... Tôi ở nơi này, em ấy khẳng định cũng ở đây. Thất, Thất ở nơi nào, cô trả em ấy lại cho tôi... trả em ấy lại cho tôi!”

Nữ người máy hoang mang liên tục lắc đầu, căn bản không đưa ra được một đáp án.

Nhưng mà lúc này, Sở Văn đã gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, từ lúc phim mở màn đến hiện tại, lần đầu tiên hắn xuất hiện dao động cảm xúc lớn như vậy: “Thất... trả cho tôi! Em ấy ở đâu, em ấy ở đâu!”

“Giáo sư Sở bây giờ ngài còn chưa thể đứng lên!”

“Thật, em ấy ở đâu! Rốt cuộc em ấy ở đâu!”

Người máy chữa bệnh nhanh chóng xông tới, tiêm một kim an thần cho Sở Văn.

Sáng hôm sau, Sở Văn vừa tỉnh dậy, trực tiếp bấm điện thoại cho thủ trưởng, hần vừa mới mở miệng, đối phương đã lạnh nhạt trả lời: “Cậu nói người máy tình yêu mà cậu mua từ công ty Aster hả? Sở Văn, lần này cậu làm rất tốt, trong nhóm người máy tình yêu của Aster có một người máy giết người, trái với định luật một của hiệp hội người máy. Hiện giờ nhóm người máy đó đều đã bị thu về tiêu hủy, Aster cũng đã phá sản, cậu nghỉ ngơi xong liền nhanh chóng về công ty đi.”

Đầu kia điện thoại, Sở Văn thật lâu không trả lời.

Thủ trưởng vẫn lạnh nhạt nói cho hết: “Trên thực tế nếu có thể, tôi hy vọng cậu trở về công ty ngay bây giờ.”

“... Ai bị tiêu hủy?”

Giọng nói khàn khàn khó nghe đột nhiên vang lên, thủ trưởng ngồi ở trong phòng làm việc, giọng bình tĩnh nói rằng: “Nhóm người máy tình yêu của công ty Aster, đã bị tiêu hủy hết. Sở Văn, cậu làm rất tốt, công ty sẽ thưởng cho cậu.”

Hình ảnh đột nhiên chuyển đổi, liền thấy trong bệnh viện, nhà khoa học trẻ tuổi vừa mới đứng dậy từ trên giường tròn to hai mắt, đôi mắt long lên sòng sọc, hần gất gao nắm điện thoại, gân xanh trên trán nổi lên từng sợi từng sợi, rít ra từng chữ một từ trong kẽ răng: “Ai! Bị tiêu hủy!!!”

“Sở Văn, cậu làm sao vậy. Tôi không muốn lặp lại lần thứ tư, sáng hôm nay, nhóm người máy tình yêu đã bị đưa hết đến khu A135 tiêu hủy. Rốt cuộc cậu... à? Alô? Alô?!”

Điện thoại bị ném bên cạnh giường bệnh, nhà khoa học luôn lạnh lùng dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi bệnh viện, một đường vọt tới khu thu hồi người máy A135.

Linh kiện máy móc che trời lấp đất bị tùy ý ném dưới đất, chồng chất thành một ngọn lại một ngọn núi nhỏ. Ở nơi này, một đám người máy cấp thấp mặt không đổi sắc tiêu hủy bạn mình, sau đó ném bọn họ vào mấy núi rác đó.

Sau khi nhìn thấy sáu ngọn núi rác rưởi, Sở Văn liền trực tiếp đi vào, ra sức đào bới.

Nhà khoa học có lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng tìm được cái mà bản thân muốn từ trong ngàn vạn linh kiện điện tử, người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân này lại giống như quên sạch những tri thức mình đã từng học, giống như tên ngốc cố gắng đào bới trong mấy ngọn núi.

Linh kiện rạch đứt tay hần, hần vẫn tìm. Tìm tròn ba ngày, ngọn núi rác đầu tiên mới đào được một nửa.

Nữ người máy đánh số Z3127 kia đã sớm tìm lại đây, xuất phát từ mệnh lệnh của Sở Văn, cô sẽ không ngăn cản Sở Văn, mà là cho hần dịch dinh dưỡng, để hần không đến mức ngã xuống. Cô cũng không hiểu rõ đến tột cùng Sở Văn đang làm gì, nhưng mà cô sẽ vĩnh viễn canh giữ ở đây, bởi vì chức trách hiện tại của cô chính là chăm sóc Sở Văn.

Tìm đến ngày thứ bảy, Sở Văn đã mệt đến tê liệt ngã xuống trên núi rác, không thể khống chế mà mê man đi. Nhưng vừa tỉnh lại, hần lại dùng đôi tay trái rong vết thương không ngừng đào bới, mở to mắt, cẩn thận tìm kiếm mỗi một linh kiện thật nhỏ.

Chuyện trong công ty hần căn bản không quản, thủ trưởng lạnh như băng dùng sa thải để uy hiếp hần cũng không để ý.

Từ đầu tới đuôi hần đều không có khóc, chỉ mở to đôi mắt giống như điên cuồng, một khắc cũng không ngừng tìm kiếm.

Nhưng mà sao có thể tìm được? Dù tìm được, lại làm sao có thể khôi phục thành bộ dáng vốn có? Nói không chừng linh kiện đã sớm vỡ nát trong lúc tiêu hủy, ai cũng không thể trả người máy nhỏ của hần về cho hần.

Sau khi tìm xong ngọn núi linh kiện thứ nhất, đã qua nguyên một tháng. Sở Văn tha thân thể mỗi một đi tới núi linh kiện thứ hai, lúc này hần vừa mới giơ tay lên cầm lấy mảnh linh kiện thứ nhất, liền bỗng nhiên nở nụ cười.

Làm sao có thể tìm được?

Hần biết, sao có thể tìm được!

Mảnh linh kiện sắc bén rạch tay hần trải khắp vết thương, máu tươi theo làn da chảy xuống. Tách, rơi xuống trong núi linh kiện vô cùng vô tận. Đột nhiên, lại nghe dưới lòng bàn chân truyền đến một trận động tĩnh, về mặt Sở Văn đại ra cúi đầu, nhìn về phía màn hình con chip lớn bằng bàn tay bị máu tươi của mình lây dính.

Chỉ thấy màn hình con chip kia đang từng chút từng chút lóe ra ánh sáng, con chip ấy đã sớm bị gãy hết một nửa, giờ phút này tựa như bóng đèn bị đập mạch, ánh sáng trên màn hình lúc chớp lúc tắt.

Giọt máu nhẹ nhàng lơ lửng trên linh kiện, ánh sáng lấp lóe hồi lâu, sau đó, đột nhiên yên tĩnh lại. Từ phía dưới màn hình lóe lên một điểm sáng nhỏ màu đỏ, ngay sau đó lại là điểm sáng thứ hai phía trên bên trái, sau đó lại đi về bên trái, lại là điểm sáng nhỏ thứ ba...

Thật nhiều điểm sáng nhỏ kết nối lại, đường cong cứng đờ chậm rãi hiện lên.

Bắt đầu từ phía dưới cùng, vẽ một độ cong khó có thể phát hiện về phía bên trái, lại đi xuống ở góc bên phải, rồi tiếp tục nâng lên ở mé bên phải, cuối cùng đối xứng với hình bên trái, quay về với điểm mới bắt đầu.

Một trái tim màu đỏ, dịu dàng xuất hiện trên màn hình con chip dơ bẩn rách nát.

Trong rạp chiếu phim, giờ phút này đã lặng ngắt như tờ, mơ hồ có thể nghe được tiếng nước nở mỏng manh. Mà trên màn hình lớn, người đàn ông tái nhợt tuần nấy ấy lại thông thả ngồi xỏm xuống, động tác dịu dàng cảm con chip đã vỡ một nửa kia lên.

Ngón tay hắn thật cẩn thận nâng con chip có khắc “seven” ở góc bên trái, chậm rãi ôm nó vào trong lòng, khẽ sát trái tim, chặt chẽ ôm lấy. Trên màn hình bị gãy một nửa, trái tim đỏ tươi vẫn đang yếu ớt lóe sáng, người đàn ông ôm nó lại giống như cái gì cũng không phát hiện, chỉ dịu dàng ôm nó, giống như đang ôm lấy người yêu duy nhất đời mình.

Môi hơi hơi rung động, trên mặt không có ý cười, cũng không có sụp đổ đến khóc lớn.

Ánh bình minh âm áp dâng lên từ bầu trời phương đông, đại biểu cho sức sống bùng bùng, muốn đánh thức một ngày mới. Mà người đàn ông ấy thì đưa lưng về phía mặt trời, nấp ở trong bóng tối mà ánh nắng không chiếu rọi đến, lặng lẽ ôm người yêu của mình.

Hắn không gào khóc, cũng không có biểu hiện quá mức bi thương. Hắn nhẹ nhàng cười, gất gao ôm lấy con chip, hết như nỉ non dịu dàng nói: “Anh biết, em yêu anh. Anh biết chứ, em là thật sự... là thật sự yêu anh...”

Lời vừa nói xong, mắt nhắm lại, giây tiếp theo, nước mắt liền rơi xuống, rớt trên con chip cũ nát. Sẽ không còn có ai ôm hắn, dán mặt trong ngực hắn, trả lời hắn một câu “em yêu anh”, nhưng mà trên màn hình, trái tim đỏ rực vẫn tiếp tục lấp lóe, không biết một môi nói ra định luật 0 được biên soạn ở nơi sâu nhất của con chip.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 164

Suất chiếu 0h của «Định luật 0» vừa chấm dứt, kết quả công tác thống kê phòng bán vé suất đầu đã có, danh tiếng bùng nổ!

Trước có nói qua, trong ba bốn tháng trước khi phim chiếu, độ chờ mong của các fan điện ảnh đối với bộ phim này tương đối cao. Mỗi ngày ở trong các trang web điện ảnh lớn, diễn đàn, weibo, đều có thể nhìn thấy thảo luận về «Định luật 0». Nhưng cổ tình đến lúc sắp chiếu phim, độ chú ý của «Định luật 0» lại có chút giảm xuống, điều này cũng khiến rất nhiều truyền thông hoài nghi: chẳng lẽ «Định luật 0» sẽ sụp đổ?

Nhưng mà, hết thảy giống như Clemens đã nói, khán giả chỉ là đang tích tụ nhiệt tình, chờ đợi sau khi phim chiếu thì đồng loạt bùng nổ.

Phim mới vừa chấm dứt mười phút, lão Hult liền nhận được điện thoại của người sản xuất: “Phòng bán vé toàn cầu suất đầu 9.620.000 USD!”

9.620.000 USD, đổi thành tiền Hoa Hạ, chính là gần bảy triệu!

«Định luật 0» chiếm cỡ hai mươi lăm ngàn suất chiếu trên toàn thế giới, nếu mỗi suất đều có thể ngồi đầy, dự tính có thể mang đến phòng bán vé mười lăm triệu USD cho phim. Nhưng mà, bây giờ là suất 0h, ở lục địa Bắc Mỹ mặc dù là ban ngày, nhưng châu Á có nhân số nhiều nhất lại là rạng sáng. Phần lớn mọi người đều đang ngủ, làm sao có thể vào rạp chiếu phim hết được.

Phòng bán vé lần đầu chín triệu đã đủ làm cho người ta sợ hãi, khi người sản xuất nói ra con số này, ngay cả Dung Hủ bên cạnh cũng sững sốt một chút.

Lão Hult lại xác nhận thêm một lần, chờ người sản xuất như đinh đóng cột nói ra con số kia, vị đại đạo diễn ấy mới cười ha ha, hào phóng nói: “Đi, mở tiệc khánh công!”

Lễ khởi chiếu phim vừa mới chấm dứt, chỉ mới biết phòng bán vé suất đầu, lúc này mở tiệc khánh công, ở trong giới giải trí tuyệt đối là có một không hai. Lúc này mới là suất đầu, ai biết tiếp theo phim có thể sụp đổ hay không, phòng bán vé có thể giảm mạnh hay không.

Cũng không phải chưa từng xuất hiện kiểu phim phòng bán vé ngày đầu bùng nổ, phòng bán vé ngày kế chỉ được số lẻ của hôm trước. Loại phim này thường là phim do mình tình nổi tiếng tập hợp, các fan vì đạo diễn hoặc là diễn viên mới đến xem, căn bản không quan tâm nội dung. Kết quả chất lượng phim quá kém, bọn họ không thể nhìn được nữa, vì thế liền tạo thành tình huống ngày đầu bùng nổ, tiếp đó hiu hắt.

Clemens là phó đạo diễn «Định luật 0», nhưng đồng thời phim của chính hắn cũng sẽ chiếu vào tháng sau, có quan hệ cạnh tranh nhất định với «Định luật 0». Giờ phút này, hắn cũng không ngại tưới một chậu nước lạnh cho cha mình: “Lance thân mến, con rất thích ý nhắc nhở cha, còn nhớ rõ «Van Golden» sáu năm trước không?”

«Van Golden» là một bộ phim thương nghiệp Clemens quay sáu năm trước, bộ phim đó có thể nói là vết nhơ lớn nhất trong lịch sử đạo diễn của hắn. Nam chính phim là nam minh tinh hành động hạng một Hollywood Strauss Fitt, nữ chính là ảnh hậu Ôn Tuyền của Hoa Hạ. Theo lý thuyết đội hình phim thương nghiệp như vậy tuyệt đối sẽ có phòng bán vé nóng bỏng, trở thành phim mang tính hiện tượng, nhưng cố tình... bộ phim này lại là phim có phòng bán vé thấp nhất trong tất cả tác phẩm của Clemens, Strauss Fitt và Ôn Tuyền, tổng cộng chỉ có phòng bán vé chín trăm triệu.

Thực rõ ràng, hiện giờ Clemens muốn nói với cha mình: giờ đã làm tiệc khánh công, ông không sợ «Định luật 0» trở thành «Van Golden» kế tiếp hả?

Lúc trước phòng bán vé suất đầu của «Van Golden» có hơn bốn triệu USD, kết quả thế nào? Tổng phòng bán vé chỉ một trăm triệu USD.

Nghe con trai nói xong, lão Hult quét mắt nhìn hắn một cái, lộ ra một nụ cười cảm khái: “Cle, con sợ «Định luật 0» đến vậy hả? Sợ hãi đến độ không tiếc bóc vết sẹo của mình?”

Clemens mãnh liệt sùng sốt.

Lão Hult vỗ vỗ vai con trai: “Bạch tuộc nhỏ thân mến của ta, thân là cha của con, ta cũng phải hơi quan tâm đến con một chút, thông cảm cho cảm xúc của con một chút. Như vậy đi, cha cho con một đề nghị, con có thể hoãn phim của con lại một tuần, triệt để tách biệt với «Định luật 0». Cứ như vậy, có lẽ con còn có thể bảo vệ mặt mũi đó.”

Clemens: “!!!”

Ai là bạch tuộc nhỏ!!!

Dung Hù ở bên cạnh nhin không được cười trộm. Quả nhiên là vô quyết dày có móng tay nhọn, người cao ngạo, mắt mọc trên đỉnh đầu như Clemens, gặp cha hắn thì cũng chỉ có thể cam bái hạ phong, ngoan ngoãn nghe lão Hult tiên sinh nói. Đáng vẻ không giống như người đàn ông nào đó, còn nói bậy sau lưng cha mình, nói chú Tàn hiền hoà thân cận người ta là cáo già.

Giống như đã nhận ra ánh mắt của thiếu niên nhà mình, Tàn Trình hạ mắt nhìn về phía cậu: “?”

Dung Hù gật gật đầu, sâu xa nói rằng: “Chờ có cơ hội em cũng hỏi đi Tàn một chút xem, nói không chừng anh cũng có biệt danh thú vị gì đó.” Nói đến đây, Dung Hù thoáng khựng lại, “A, nữ thần quả cam? Hình như đây cũng là một biệt danh nhỉ? Lần sau em sẽ chia sẻ với đi Tàn, nhất định đi ấy sẽ nói cho em biết biệt danh của anh.”

Tàn Trình: “...”

Lão Hult nói muốn chuẩn bị tiệc khánh công, liền thật sự tụ tập tất cả nhân viên ở đây, mọi người vô cùng náo nhiệt đến tiệm ăn nổi tiếng nhất thành phố B Hoa Hạ ăn một bữa. Hoàn toàn không sợ tốn tiền, đều gọi món đắt nhất, tất cả mọi người đều ăn đồ ăn Trung Quốc, cự tuyệt beafsteak và soup, ném một bữa ăn mỹ vị Hoa Hạ chính tông nhất.

Trên bàn cơm, Dung Hù vô cùng “vô tình” nhắc tới biệt danh bạch tuộc nhỏ của Clemens, lão Hult uống say liền cười ha ha, bắt đầu ở trên bàn cơm tiết lộ chuyện xấu hời còn bé của con trai.

Cả đoàn phim «Định luật 0» đều vui vui vẻ vẻ, ngoại trừ Clemens vẻ mặt đen sì, hận không thể lập tức phát tay áo rời đi, ngay cả Tàn Trình cũng lặng lẽ kéo tay người yêu nhà mình, đầy hứng thú nghe lão Hult tiết lộ. Mà bên ngoài tiệm ăn, ở các nơi trên toàn cầu, các fan xem phim xong nào có thể ngờ nhân viên đoàn phim vạn ác này lại còn cười được, còn cười đến vui vẻ như vậy!

Khán giả xem xong «Định luật 0» còn chưa kịp ra khỏi rạp chiếu phim, đa số đã nước mắt giàn dụa.

Thứ cảm động nhất trên đời này không gì ngoài quốc gia đại nghĩa cùng với sinh ly tử biệt.

Thật ra fan đến xem bộ phim này đã sớm chuẩn bị tâm lý, lão Hult khác với con của ông, vị đại đạo Hollywood này am hiểu nhất là quay phim drama, chứ không phải phim thương nghiệp đơn thuần.

Đã động tình người, luôn chột trúng tâm khảm nhất.

Trong «Định luật 0», khán giả căn bản không trách được bất cứ người nào.

Thất yêu Sở Văn, bạn có thể nói đó căn bản không phải yêu, nhưng cậu ấy lại trả giá hết thảy. Dầu linh kiện vỡ tan, dù đã sớm thành một đồng sắt vụn, nhưng khi cậu ấy chạm đến hơi thở của người kia, vẫn như trước dùng hết toàn bộ sức lực, nghiêm nghiêm túc túc, đơn thuần khờ dại nói ra chữ “yêu”.

Mà Sở Văn cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì. Trong toàn bộ thế giới tương lai, tình cảm nhân loại vô cùng nhạt, hắn yêu Thất, dù hắn biết tình yêu của đôi phương với mình có khả năng chỉ là kết quả do một đồng số liệu tính ra, nhưng hắn vẫn yêu không quay đầu lại.

Vậy chẳng lẽ là hiệp hội người máy sai? Hay là những người quyết định tiêu hủy người máy? Trên thực tế, bọn họ cũng không có sai.

Người máy giết người, vốn đã vi phạm ước nguyện ban đầu khi nhân loại sáng tạo người máy, người máy xen lẫn các nhân tố không biết rõ như thế, nếu không tiêu hủy, có lẽ nhân loại sẽ bởi vậy mà hủy diệt.

Cho nên trong tình yêu này, không có bất cứ ai sai, sai chính là vận mệnh.

Chính loại cảm giác vô lực này, loại tuyệt vọng ngay cả trách cứ cũng không cách nào tìm được một đối tượng thù hận này, mới có thể làm cho mỗi khán giả sau khi xem xong, bị tình cảm vô vọng đó đè chặt trên trái tim, khó có thể hô hấp.

[Mười điểm, không muốn nhiều lời, tôi còn muốn xem lại một lần.]

[Chín điểm, chỉ cho chín điểm thôi, mị khóc đến trang điểm nhòe hết cả. May mà bạn trai của mị cũng đắm chìm trong phim không có chú ý trang điểm của mị, bằng không hẳn nhất định sẽ cười chết mị. Sao có thể ngược như vậy! Vì sao không thể cho một kết cục tốt? Vì sao lại không thể ở bên nhau! Rõ ràng là yêu nhau mà, rõ ràng yêu đến như vậy! Vì sao há!!!]

[Tôi mặc kệ tôi mặc kệ tôi mặc kệ, bọn họ nhất định có thể ở bên nhau đúng không? Sở Văn cũng tìm được linh kiện của Thất rồi, họ khẳng định có thể ở bên nhau! Tôi mới mặc kệ cái linh kiện kia chỉ tìm được một mảnh, cái linh kiện kia có vỡ nát hay không, dù sao thì cũng có thể ở bên nhau, huhuhuhuhu...]

Đối với khán giả bình thường, thứ họ xem chủ yếu chỉ là một câu chuyện, là hai nhân vật chính. Bọn họ bị loại tình yêu vô vọng rồi lại sâu đậm này đã động, vì thế họ rơi nước mắt, họ vừa tức vừa bất đắc dĩ, tức chính là vì sao đạo diễn lại quay bi kịch như vậy, bất đắc dĩ chính là mình vừa mới bị ngược đến khóc rống, khóc đến tâm can tỳ phế thậm chí đau đớn, nhưng vẫn nhìn không được...

“Tôi còn muốn mua thêm một vé, rạng sáng hai giờ rưỡi... hu hu suốt chiều lúc hai giờ rưỡi, hu hu hu...”

“Tôi cũng muốn! Suốt hai giờ rưỡi... Cái gì? Chỉ có hàng cuối cùng còn vé? Tôi suy nghĩ lại đã... A? Triệt để hết vé rồi há?!!!”

Rất nhiều người vốn định xem phim xong rồi trở về nhà ngủ ngon, nhưng xem xong suốt đầu, có ít nhất một nửa người xem đều chạy vội đến cửa sổ bán vé của rạp chiếu phim, lo lắng mua vé của suất chiếu tiếp theo.

Rất nhiều người mới vừa vào cửa rạp chiếu phim xem suất tiếp theo, đã bị cái hàng người đông nghìn nghịt này dọa sợ.

“Từ từ, suất 0h không phải là đã tan cuộc hai mươi phút rồi sao? Sao mấy người đó còn ở chỗ này không đi?”

“Đúng thế, để tránh giờ cao điểm nên tôi mới đến xem suất thứ hai, sao còn nhiều người như vậy?”

Hai bạn fan này cũng thật bất ngờ, chờ họ vào phòng chiếu phim, chuẩn bị xem, ở phía trước phía sau, bên trái bên phải họ, ngay cả hàng thứ nhất và trong góc hàng cuối cùng, đều ngồi đầy người!

“Vì sao có nhiều người như vậy? Rốt cuộc tôi đang xem suất hai giờ rưỡi sáng, hay là suất hoàng kim hai giờ rưỡi chiều vậy?”

Trên internet, rất nhiều người bởi vì trực tiếp xem suất thứ hai, nên không có lên trang web điện ảnh cho điểm «Định luật 0». Mà một vài người bởi vì ngày hôm sau phải đi làm đi học, không thể không về nhà đi ngủ, sau khi chân chính trở về nhà, cũng không có ngủ. Họ nằm ở trên giường, cắn cắn, hức hức hức bắt đầu viết bình luận ——

[QAQ tôi chỉ muốn nói, tất cả những người xem phim, nhớ mang theo khăn giấy. Một bịch không đủ, chỉ lúc kết cục thôi tôi đã khóc hết một bịch rồi, ít nhất phải đem hai bịch khăn giấy.]

[Trong đây chứa spoil, cẩn thận cẩn thận. Cả phim có tất cả ba điểm rơi nước mắt, thứ nhất là người máy nhỏ ngồi ở cửa nghe âm thanh trong phòng, cậu ấy thật ngoan, bị phát hiện lại chỉ biết không ngừng xin lỗi, gấp đến độ sắp khóc, khẳng định cậu ấy cho rằng Sở Văn muốn vứt bỏ cậu ấy; sau đó chỗ thứ ba là kết cục, chỗ đó tôi liền không nói, rất nhiều người đều nói rồi. Nhưng lúc tôi khóc thảm nhất không giống mọi người cho lắm, chỗ thứ hai là chỗ tôi khóc thảm nhất. Lúc Thất của chúng ta dở đạn cho Sở Văn, tôi đau khổ đến tìm cũng sắp nát. Tuy rằng cậu ấy chỉ là người máy, cậu ấy sẽ không bị đạn bắn chết, nhưng nhìn cậu ấy cứ luôn cố gắng chắn đạn, liều mạng che chở trước mặt Sở Văn, tôi thật là đau khổ, sao cậu ấy cứ thích Sở Văn như vậy chứ! Cậu ấy mắc gì lại thích hắn như vậy! Đừng có thích hắn có được không! Oa oa oa...]

Dù loại bình luận không ngừng xuất hiện trên các trang web điện ảnh lớn trên thế giới, khán giả Hoa Hạ, khán giả Mỹ, khán giả Nhật, khán giả Anh... «Định luật 0» đồng bộ chiếu phim trên mười hai quốc gia toàn cầu, fan điện ảnh của mười hai quốc gia ấy đều phát biểu đánh giá của mình ở trên mạng.

Vào một khắc ngày đầu tiên khởi chiếu «Định luật 0» chấm dứt, phòng bán vé toàn cầu một phẩy ba tỷ!

Ngoại trừ điểm của khán giả bình thường, nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp cũng phát biểu bình luận chuyên nghiệp của mình đối với «Định luật 0» trên các tạp chí lớn toàn cầu.

«Bảo Thames»: “Kể về tình yêu, cũng là nói về tình người. Theo khoa học kỹ thuật phát triển, nhân loại bắt đầu khuyết thiếu tình cảm, nhưng họ lại giao tình cảm tốt đẹp cho những vật mình sáng tạo —— người máy. Người máy biết mỉm cười, biết quan tâm, biết bi thương và đau khổ, biết yêu một người, dẫu rằng yêu đến tan xương nát thịt, cũng sẽ không hối tiếc.”

«Thế giới lớn Hollywood»: “Tình cảm của người máy Thất, cũng là tình yêu, không cần bàn cãi, đây tuyệt đối là tình yêu, không thể nghi ngờ. Tình yêu này đúng là từ một chuỗi số liệu viết thành, mỗi một động tác cử chỉ cũng là đang làm chuyện mà mệnh lệnh yêu cầu. Nhưng mà, phương thức biểu đạt tình yêu của nhân loại là nương tựa lẫn nhau, là săn sóc quan tâm, còn phương thức biểu đạt tình yêu của động vật có lẽ là tìm đồ ăn cho đối phương, cùng vượt qua mùa đông rét lạnh. Vậy thì đối với người máy mà nói, đây chính là tình yêu của cậu ấy, cậu ấy yêu nhân loại này, tình yêu của cậu ấy có lẽ không thuộc về nhân loại, nhưng mà thuộc về người máy, thuộc về bản thân cậu ấy.”

«Giải trí Hoa Hạ»: “Trong bối cảnh khoa học viễn tưởng to lớn bao la hùng vĩ, kể lại một câu chuyện tình yêu nhỏ bé đơn giản. Lance Hult dùng thủ pháp ông ấy am hiểu nhất, lấy nhỏ để thấy lớn, dùng tình yêu của hai nhân vật chính để biểu hiện xung đột giữa nhân loại và người máy tại thế giới tương lai. Nhân loại giao tình cảm cho vật mình sáng tạo, lại từ từ mất đi tình cảm trong sự phát triển của khoa học kỹ thuật. Làm thế nào nắm chắc quan hệ giữa nhân loại và người máy, vào thời đại hiện giờ, đã cần chúng ta suy xét.”

Ba ngày qua, tổng hợp điểm của khán giả cho «Định luật 0» trên toàn cầu: 9.9 điểm!

Còn điểm mà các nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp cho bộ phim này thế mà cũng cao tới 9.5!

Nếu như nói, đa số phim thương nghiệp đều có thể dễ dàng có được điểm khán giả cao hơn 9.5, đó là bởi vì bản thân những phim đó đã có tính thương nghiệp rất nặng, có thể làm cho khán giả xem sáng khoái, xem thư thái. Nhưng đồng thời với việc có được điểm khán giả cao, còn có thêm đánh giá chuyên nghiệp cao, vậy thì chứng minh đây tuyệt đối là một bộ phim điện ảnh kinh điển xuất chúng.

Vào bất cứ lúc nào «Định luật 0» chiếu, chỉ cần bạn đi đến gần rạp chiếu phim, đều có thể nhìn thấy khán giả hốc mắt đỏ bừng. Có người là vừa mới xem xong «Định luật 0», có người lại đã xem ba lần bốn lần, thậm chí càng nhiều hơn. Nhưng bất luận xem bao nhiêu lần, bọn họ đều sẽ bị tình cảm chân thành tha thiết hồn nhiên trong phim đã động, sẽ phát hiện càng nhiều thứ khác biệt.

Khi phóng viên kênh điện ảnh Hoa Hạ phỏng vấn hiện trường quanh rạp chiếu phim, một khán giả nói như thế này: “Lần đầu tiên xem «Định luật 0», thứ tôi xem chính là tình yêu. Tình cảm giữa Sở Văn và Thất thật sự rất sạch sẽ, đặc biệt là Thất, tôi vì cậu ấy mà khóc nhiều lần. Sau nữa đến lần thứ ba tôi xem, tôi dần cảm thấy đạo diễn không chỉ muốn kể cho chúng ta về một câu chuyện tình yêu. Hôm trước sau khi xem phim xong, tôi liền trở về gọi một cú điện thoại cho mẹ tôi, tôi đã lâu không liên hệ với bà ấy... Đột nhiên có chút nhớ bà ấy.”

Con gió lốc «Định luật 0» trực tiếp thổi quét toàn cầu, phòng bán vé siêu cao cùng với điểm gần max, khiến rất nhiều người qua đường vốn dĩ không có hứng thú với bộ phim này cũng vào rạp chiếu phim, xem xem bộ phim này rốt cuộc hay ở chỗ nào.

Đối với phim điện ảnh mà nói, phòng bán vé từng ngày giảm xuống đã thành một định luật thép.

Từ thế kỷ trước đến giữa thế kỷ này, gần như phòng bán vé mỗi bộ phim cao nhất đều ở ba ngày đầu, sau đó phòng bán vé sẽ có một đoạn giảm mạnh theo hình thác nước, cuối cùng chiếu được hai ba chục ngày liền xuống rạp, phòng bán vé dừng lại.

Nhưng mà không phải là không có ngoại lệ.

Thế kỷ trước có một bộ phim tên là «Thuyền lớn», phòng bán vé tuần đầu tiên của nó thực chất cũng không cao, khi so sánh với chi phí chế tác quả thực là chín trâu mất sợi lông, bị không ít người trong nghề cười nhạo, nhận định nó tuyệt đối sẽ lỗ nặng. Nhưng mà ai cũng không ngờ, sau đó, phòng bán vé bộ phim ấy lại căn bản không có giảm bớt, ngược lại vẫn luôn duy trì thành tích như tuần đầu tiên, một đường hát vang tiến mạnh, cuối cùng vượt xa tất cả các phim điện ảnh kinh điển trong lịch sử, trở thành hạng nhất phòng bán vé trong lịch sử phim điện ảnh một trăm năm đó.

Mà hiện tại, lại thêm một bộ «Định luật 0».

Phòng bán vé ngày đầu của «Định luật 0» 1.3 tỷ, ngày kế 1 tỷ, ngày thứ ba cao tới 1.6 tỷ!

Theo sát mà đến, là sự kéo dài cực kỳ ổn định. Ngày thứ tư, phòng bán vé 800 triệu, ngày thứ năm 700 triệu, ngày thứ sáu 700 triệu, ngày thứ bảy lại là cuối tuần, phòng bán vé một tỷ!

«Định luật 0» chiếu phim mười ngày, tổng phòng bán vé mười ba tỷ hai trăm triệu, trực tiếp vượt qua «Ba nghìn hai trăm dặm», trở thành tác phẩm có phòng bán vé cao nhất trong tất cả các phim điện ảnh thủ vai chính của Dung Hù. Đến ngày thứ mười lăm, phòng bán vé «Định luật 0» mười sáu tỷ, vượt qua «Mộ thanh», trở thành tác phẩm thủ vai chính có phòng bán vé cao nhất của Tần Trình.

Phòng bán vé và danh tiếng gặt hái tốt đẹp, khiến bộ phim này thành buổi cuồng hoan cuối cùng năm 2047.

Mà đối với fan điện ảnh, bọn họ sôi nổi thành fan của hai diễn viên chính, toàn bộ cuối năm 2047, giới giải trí toàn cầu nơi nơi đều có thể nghe được tên của «Định luật 0», Lance Hult, cùng với Dung Hù Tần Trình.

Trước khi bộ phim này chiếu, bất luận là fan Dung Hù hay là fan Tần Trình, đều tràn ngập chờ mong với nó. Mà sau khi nó chân chính khởi chiếu, nhóm fan lại khóc rống không thôi, vừa kích động vì mình có thể xem được một bộ phim xuất sắc như vậy, đặc biệt còn là do hai diễn viên mình thích nhất hợp tác; nhưng lại vừa đau khổ, vì sao bộ phim này lại ngược như vậy!

[Bộ thứ nhất «Tầng mây màu đen», Cố Minh Tu tai nạn xe cộ qua đời, không quá vài năm, Lăng Tiêu cũng chết bệnh, chúng ta có thể an ủi mình, đây là cải biên hiện thực, không có cách nào; bộ thứ hai «Trang hoa lạ», Không Triều tự tay đâm xuyên qua tim Thái tử điện hạ, chúng ta có thể nói đây là vì hận nước thù nhà, không có cách nào. «Định luật 0» hiện giờ... «Định luật 0» hiện giờ... nói cho tui tui biết đi! Vì sao lại thảm như vậy! Họ ở bên nhau không tốt sao!! Huhuhuhu...]

[Nửa phần đầu phim tôi thật vui vẻ, Tần thần và Dung Dung thật sự rất ngọt, tuy rằng Tần thần có hơi khốn nạn, cả ngày lạnh như băng, nhưng mà vẫn rất ngọt. Bọn họ cả ngày hôn hôn ôm ôm, một chút cũng không e lệ, hơn nữa diễn xuất của Tần thần và Dung Dung đều cực tốt, tôi thật sự cảm thấy là họ đang yêu nhau. Nhưng đến phần sau phim... lúc trước có bao nhiêu đường, cuối cùng liền có bấy nhiêu vụn thủy tinh! Xin hỏi biên kịch, ngài có ý kiến gì với Trình Dung của bọn tui, ngài nói thẳng không được sao! Vì sao muốn cho Thất chết, vì sao muốn cho Sở Văn đau khổ như vậy, ngài nói đi!]

[Mị không nói lời nào, mị gửi dao, mị gửi dao!!!]

[Vốn dĩ tôi không phải là đảng Trình Dung, nhưng sau khi xem phim, tôi thật sự rất hy vọng họ ở bên nhau. Lần đầu tiên họ hôn môi, tôi đã cảm thấy thật đẹp. Tôi là fan Tàn thần, trước kia nam thần hợp tác với nữ diễn viên khác, tôi chưa từng cảm thấy ngọt như vậy, nhưng lúc anh ấy ở chung với Dung Hù, dù chỉ là cùng khung hình, tôi cũng cảm thấy trong không khí đều là bong bóng phấn hồng. Trình Dung thật sự quá tuyệt, nếu như là thật, vậy thì thật tốt biết bao.]

[Tôi vốn dĩ cũng là thuần fan của Dung Dung, nhưng nếu họ thật sự ở bên nhau... Tôi tuyệt đối sẽ chúc phúc! Thất của chúng ta yêu Sở Văn sâu sắc như vậy, cậu ấy thương hần như vậy, sau khi tan xương nát thịt, tình yêu đó cũng không hề thay đổi một chút nào. Lời tuyên truyền mà đoàn phim in trên poster bây giờ tôi thật sự đã hiểu: tình yêu của em đối với anh, viết ở nơi sâu nhất của con chip, nó là định luật 0 của em T^T]

[Định luật 0 vượt trên tất cả các nguyên tắc QAQ! Không được, tôi chịu không nổi, tôi lại đi xem lần năm đây!!!]

Để bắt kịp giải Kim Phụng năm tiếp theo, tháng mười và tháng mười một năm 2047, trên toàn cầu có tất cả bảy bộ phim điện ảnh lớn đồng bộ khởi chiếu.

Trước khi mấy bộ phim này khởi chiếu, đạo diễn cũng đã nghĩ tới việc, có lẽ họ không thể so nổi với «Định luật 0» chiếu cuối tháng mười, vì thế thi nhau thay đổi ngày chiếu, tránh khỏi giai đoạn cao điểm của bộ phim đó.

Nhưng không một ai ngờ được, dù bộ phim đó đã chiếu được một tuần, hai tuần thậm chí là một tháng, thì thể tiến công phòng bán vé mạnh mẽ của nó vẫn không hề yếu bớt. Một đường gấp thần giết thần, gấp phạt giết phạt! Rõ ràng đã chiếu lâu như vậy, nhưng đụng phải phim mới chiếu, «Định luật 0» đều lấy phòng bán vé đáng sợ ngăn chặn mấy bộ phim đó, khiến cho chúng không thể xoay người.

Bởi vì phòng bán vé siêu cao của «Định luật 0», rạp chiếu phim cũng không có giảm bớt suất chiếu, điều này làm cho những phim khác lại càng họa vô đơn chí: vốn dĩ khán giả đã bị đoạt đi, hiện tại ngay cả suất chiếu cũng bị chém rất nhiều, vậy còn để cho người ta sống hay không.

Mà bộ «Thất tông tội» khởi chiếu vào cuối tháng mười một, cũng bị «Định luật 0» sắp xuống rạp đoạt đi chức quán quân phòng bán vé cùng ngày. Nghe nói đạo diễn Clemens Hult tức giận đến độ cả nói cũng không nói ra được, sau lễ công chiếu còn và cho mình một bạt tai, chửi mình: “Làm gì phải đi tuyên truyền cho lão già thúi kia! Để ông sụp hố, nên để ông lỗ thắm mới đúng!!!”

Một năm 2047, kết thúc ngay trong một đợt triều dâng điện ảnh như vậy.

«Định luật 0» quả thật trở thành người thắng lớn nhất năm nay, nhưng vậy cũng không có nghĩa là những phim khác không xuất sắc.

Một tác phẩm kinh điển có thể kéo tính tích cực của người yêu điện ảnh, và lại năm 2047 xuất hiện rất nhiều phim điện ảnh kinh điển đủ để truyền lưu mấy chục năm, vì thế khi một năm này chính thức chấm dứt, nhóm fan điện ảnh nhìn lại năm qua, lúc này mới phát hiện, một năm này giới điện ảnh toàn cầu đã xuất hiện nhiều tác phẩm ưu tú như vậy.

«Định luật 0», «Nước mắt bướm bướm», «Thất tông tội», «Bình minh của Havrekin»...

Trong đó, «Định luật 0» dựa vào tổng phòng bán vé hai mươi một tỷ chín trăm triệu làm mới kỷ lục lịch sử, vượt xa bộ phim hạng hai chừng hai trăm chín mươi triệu, đăng cai hạng nhất phòng bán vé trong lịch sử phim điện ảnh. Nhưng ngoài nó, «Nước mắt bướm bướm» do Lưu lão làm đạo diễn, Ôn Tuyên làm diễn viên chính cũng đột phá kỷ lục phòng bán vé phim văn nghệ thế giới, tổng phòng bán vé mười tỷ một trăm triệu, trở thành bộ phim văn nghệ đầu tiên có phòng bán vé hơn mười tỷ.

Năm 2047 là một năm huy hoàng nhất trong lịch sử điện ảnh thế giới, khi năm này kết thúc, Dung Hù tham gia tiệc khánh công «Định luật 0». Truyền thông toàn cầu đều chúc mừng cho bộ phim, cuối cùng, diễn viên trẻ tuổi dùng diễn xuất lấy đi nước mắt của phái nữ toàn cầu cười cầm lấy micro, dùng một câu, vẽ ra dấu chấm tròn cho bộ phim điện ảnh này trên danh sách tác phẩm của mình——

“Tôi thật sự yêu hần.”

Ngắn gọn năm chữ, đã nói ra ý nghĩa tồn tại duy nhất cuộc đời Thất.

Chỉ vì yêu người này, nên cậu mới sinh ra. Từ giây đầu tiên cậu mở to mắt đến một giây cuối cùng bị tiêu hủy, cuộc đời cậu không có hối hận đau khổ, không có khổ sở bị thương, chỉ có yêu, từ đầu tới đuôi chỉ có yêu, tình yêu viết ở nơi sâu nhất của con chip, khắc vào linh hồn vào trên đầu quả tim, tên của cậu là Thất.

Đến đây, năm 2047 chính thức từ giả. Đầu năm sau, Dung Hù hợp tác với đại đạo diễn Tề lão của Hoa Hạ, quay một bộ phim điện ảnh vô hiệp cổ trang.

Từ lúc vào nghề này tới bây giờ, Dung Hù còn chưa từng đóng vai chính một bộ phim cổ trang nào, nhất là phim cổ trang hành động. Vừa mới qua năm, cậu liền vào đoàn phim, tiến hành ngày tháng quay phim gian khổ.

Bởi vì «Định luật 0» bùng nổ, gian tình giữa Dung Hù và Tàn Trình cũng nhiều lần bị các truyền thông lớn trêu chọc. Dù là những chương trình không có mặt hai người, MC cũng sẽ lấy hai người ra làm mảnh kói, thường xuyên tán gẫu về mấy cảnh hôn và cảnh giường chiếu kinh điển trong «Định luật 0», chế tạo hiệu quả chương trình.

Fan điện ảnh toàn cầu dường như cũng đã tiếp nhận cái định luận “Tàn Trình và Dung Hù chính là bạn gei tốt, bọn họ không kết hôn thiên lý không dung”. Tuy rằng đa số mọi người cũng không có thật sự xem lời trêu chọc này là thật, thậm chí có vài người còn cho rằng đây là hai bên đang lăng xê PR, nhưng hiện giờ bất cứ anti fan nào muốn dùng việc này để bôi đen hai người, đều sẽ bị nước miếng của người qua đường phun chết.

[Họ ở bên nhau thì làm sao? Chẳng lẽ không nên ở bên nhau sao?]

Đám anti: [...]

Cái này không giống kịch bản nha!!!

Tháng hai rét lạnh đúng hạn tràn tới, khiến các phim điện ảnh một năm trước đó hạ xuống màn che. Mà hiện giờ, bắt đầu từ tháng hai, liền tới mùa thu hoạch cúp. Kim thứ nhất trong tam kim toàn cầu, giải Kim Tượng Oscar cử hành ngay ở tháng hai hàng năm.

Đầu tháng hai, Oscar chính thức công bố danh sách đề cử.

Giải phim nhựa xuất sắc nhất tổng cộng tám bộ, phân biệt là «Định luật 0», «Nước mắt bướm bướm», «Thất tông tội»...

Danh sách đề cử đạo diễn xuất sắc nhất cũng không khiến fan cảm thấy kinh ngạc, tuy rằng năm trước xuất hiện rất nhiều tác phẩm ưu tú, nhưng đạo diễn đạt được đề cử đều được công nhận là người nổi bật trong đó.

Trên danh sách đề cử ảnh hậu, áp lực cạnh tranh cũng không quá lớn, trong đó xác suất đoạt thưởng lớn nhất chính là diễn viên chính Ôn Tuyền của «Nước mắt bướm bướm».

Từ năm kia một lần nữa đạt được cúp Kim Hùng, sự nghiệp của Ôn Tuyền lại nghênh đón một kỳ cao trào mới. Vị ảnh hậu độc thân ấy lấy phong thái yêu điệu lượn quanh các lễ trao giải lớn toàn cầu, dùng thành tích điện ảnh ưu tú củng cố địa vị nữ diễn viên Hoa Hạ hạng nhất của mình.

Mà ở giải ảnh đế, thế cục cạnh tranh lại tương đối kịch liệt. Ngoại trừ «Nước mắt bướm bướm», mấy bộ phim nổi bật nhất năm trước gần như đều là phim nam chính.

«Lâu đài Vanress» kể lại câu chuyện về một lãnh chúa trẻ tuổi thời Trung cổ, diễn viên chính Cody Finland là người đạt được giải ảnh đế Kim Phụng năm trước; «Bình minh của Havrekin» là một bộ phim chiến tranh, nam chính Spielt Carlo dựa vào bộ phim này một phát nổi tiếng, vượt lên hạng một Hollywood.

Lại càng không cần nói tới «Định luật 0» và «Thất tông tội», hai bộ phim này đều là phim hai nam chính, khiến giám khảo hao nát óc trên việc quyết định đề cử ảnh đế.

Khi danh sách chính thức công bố, Dung Hù đang quay một cảnh treo dây thép. Mới từ trên không trung xuống dưới, La Thiên liền vui mừng nói với cậu tin tức này. Dung Hù cũng cười gật gật đầu, tâm tình tương đối sung sướng, nhưng khi cậu vừa mới mở di động chuẩn bị tự mình xem danh sách đề cử, còn chưa kịp mở trang web ra đã nhận được rất nhiều tin tức.

[Ôn Tuyền: nói! Dung Dung, rốt cuộc cậu có phản bội nhóm chúng ta hay không! Nói mau!!!]

[Sô Kỳ: danh sách đề cử Oscar lần này, chúc mừng tiểu Tuyền và Dung Dung. Có điều tôi cũng rất ngạc nhiên nha, Dung Dung lần này không cho giả chết, nói nhanh lên, cậu và Tần Trình rốt cuộc là quan hệ như thế nào?]

[Jennifer: tôi cảm thấy hẳn là thật.]

[Hughes: James đang tán gái, có điều vừa rồi hẳn nói với tôi, hẳn cũng thấy là thật.]

[Lâm Huyền: Dung Dung, cậu thật khiến tôi thất vọng, thế mà cậu lại là phản đồ QAQ! Thế giới này không có tình yêu, tôi nói cậu nghe, lưu diễn toàn cầu của cậu năm nay tôi không đi, hừ! Cậu lại thật sự là một đôi với Tần Phong Phong, quá đáng!]

Dung Hù ra mắt năm năm, tuy cũng không thật sự hoàn toàn theo con đường ca hát, nhưng mà cũng ra ba CD, tổng cộng hơn mười ca khúc. Từ sáu tháng cuối năm trước, La Chấn Đào đã đề xuất việc tổ chức concert lưu diễn toàn cầu, Dung Hù cũng không có cự tuyệt, hơn nữa tính toán quyền toàn bộ doanh thu của concert cho quỹ Lôi Dung.

Thân là diễn viên, cơ hội cậu và fan tiếp xúc thật sự kém xa ca sĩ. Ra mắt nhiều năm, vẫn không có cơ hội ở chung nhiều hơn với nhóm fan, không thể giao lưu với họ, concert chính là một cơ hội.

Nhìn thấy trong nhóm đã chấp nhận quan hệ giữa mình và Tần Trình, còn từ Lâm Huyền dẫn đầu bắt đầu công khai lên án mình, Dung Hù nhẹ nhàng thờ ải. Suy tư một chốc, thiếu niên bất đắc dĩ đánh chữ lên tiếng: [tôi có từng nói, tôi với Tần Trình đang yêu đương hả?]

Những lời này vừa xuất hiện, trong nhóm yên tĩnh một lát.

[Lâm Huyền: à... hóa ra hai người thật sự không có yêu đương à?]

[Ôn Tuyền: không phải chứ?]

[Lâm Huyền: truyền thông giờ thật sự quá đáng! Hôm trước tôi mới vừa thấy một tờ báo, nói cậu với Tần Trình tuyệt đối là đang hẹn hò, cái video năm trước căn bản không phải đối diễn trong đoàn phim. Thật ra tôi cũng thấy không giống đối diễn cho lắm, nhưng nếu hai người thật sự không có hẹn hò, vậy đám paparazi đó cũng thật quá đáng, bọn họ còn bắt gió bắt bóng nói hai người đã ở bên nhau nhiều năm rồi.]

[Dung Hủ: tôi cũng có từng nói... chúng tôi không có yêu đương sao ^_^?]

[Lâm Huyền: đúng không, yên tâm đi Dung Dung, tôi tìm cơ hội đi giáo huấn đám paparazi kia một chút.]

[Ôn Tuyền:...]

[Jennifer:...]

[Sở Kỳ:...]

[Hughes: tôi đại diện chính mình với James tỏ vẻ khiếp sợ, hẳn bị Dung dọa tới mức cả tán gái cũng không có tâm trạng.]

[Hạ Mộ Nhan: tôi vừa lúc quay phim được nghỉ, vừa online liền nhìn thấy tin tức bùng nổ như vậy...]

[Lâm Huyền: quá đáng! Dung Hủ! Tôi tuyệt giao với cậu! Thế mà cậu lại yêu đương với Tần Phong Phong, hẹn gặp lại!!!]

[Dung Hủ: đi thông thả không tiễn ^_^]

[Lâm Huyền:... cậu cũng không giữ tôi lại một chút QAQ!]

[Dung Hủ: tôi vốn muốn nói, tôi là thành viên trong nhóm, hiện nay đang xâm nhập trong lòng địch, giúp mọi người tìm hiểu tin tức. Nhưng nếu anh thật sự tuyệt giao với tôi, vậy tôi cũng hết cách ^_^]

[Lâm Huyền: Dung Dung tôi sai rồi, tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi. Ai bảo cậu không sớm nói cho chúng tôi biết cậu đang yêu đương với Tần Phong Phong chứ, tôi cũng cần mặt mũi có được không, tôi nói bậy về Tần Phong Phong trước mặt cậu nhiều như vậy, cậu nói đi, có phải cậu luôn lên xem trò cười của tôi không?]

[Ôn Tuyền: tuy rằng chuyện này tôi cảm thấy rất khiếp sợ, nhưng tôi đặc biệt muốn nói... Dung Dung, cậu xác định là cậu xâm nhập trong lòng địch, mà không phải Tần Trình thâm nhập bên trong cậu hả?]

[Dung Hủ:...]

Gừng càng già càng cay, có Ôn Tuyền mở đầu, ba tên già đời khác trong nhóm cũng bắt đầu trêu chọc Dung Hủ.

Trong nhóm Tần Phong Phong, Lâm Huyền hoàn toàn chính là tên ngốc, chỉ số thông minh đại khái có chút vấn đề, căn bản không phải đối thủ của Dung Hủ. Hạ Mộ Nhan luôn không tranh với đời, tính tình dịu dàng, rất nhiều chuyện sẽ không xen vào. Về phần Jennifer, tiếng Trung của cô thật sự quá kém, đôi khi cả đọc cũng đọc không hiểu, lại càng không cần nói gia nhập trong đó.

Như vậy, cũng chỉ còn lại có bốn tên già đời Ôn Tuyền, James, Sở Kỳ và Hughes.

Chốc thì bọn họ nói “Dung Dung à, tiến hành đến bước nào với Tần Trình rồi, có làm chuyện xấu hổ xấu hổ không”, chốc lại nói “Tôi nhìn ra, Tần có cái gương mặt hàng to xài tốt, Dung à cậu thật có tính phúc”.

Thậm chí hoa hoa công tử James tương đối thoảng còn trực tiếp hỏi: [rốt cuộc Tần bao lớn? Tôi rất hiếu kì. Dung, cậu không biết đó, trong giới Hollywood chúng tôi, rất nhiều nữ minh tinh đều cực kỳ muốn một đêm tình với Tần, tôi còn không được hoan nghênh như hắn đâu. Các cô ấy đều nói, Tần có cái mặt hàng to xài tốt, tôi đây không phục. Tuy rằng Tần có thể xem như con lai, nhưng người phương đông các cậu thật sự không lớn bằng người phương tây chúng tôi đâu, bọn họ dựa vào cái gì nói tôi không bằng Tần? Tôi không phục!]

Dung Hủ: “!!!” Có ai hỏi như anh sao!!!

[James: cậu nói mau, rốt cuộc hắn bao lớn, có bao nhiêu, hẳn dám so với tôi một lần không? Tôi chính là...]

[Ôn Tuyền: trong nhóm còn có con nít đó, James cầm miệng!]

[James: a, trong nhóm còn có con nít hả? Ai? Sao tôi không biết.]

[Ôn Tuyền: @Lâm Huyền]

[Lâm Huyền: Ôn Tuyền, tôi liều mạng với cô!]

[Ôn Tuyền: có điều tôi cũng muốn biết... rốt cuộc Tần Trình thế nào? Há há, Dung Dung, nếu không thì cậu lên nói cho tôi biết đi? Ha ha ha ha ha ha ha...]

Dung Hủ: “...” Quả nhiên là nên rời nhóm bảo bình an.

Có lẽ lúc đầu nguyên nhân nhóm Tần Phong Phong thành lập là vì cái gọi là đối phó Tần Phong Phong, nhưng nhiều năm như vậy, đây càng giống một nhóm bạn. Mọi người thường xuyên nói chuyện phiếm, nói một chút chuyện bên lề, đôi khi đi ra tụ hội, cùng đi du lịch. Bọn họ càng như là bạn, cũng chỉ

có người hiểu rõ mới có tư cách giả nhập vào.

Cho nên chuyện Dung Hủ và Tần Trình đang yêu nhau, cũng không có khiến những người khác trong nhóm phản cảm. Ngoại trừ Lâm Huyền dường như rất bất mãn vì Dung Hủ vẫn luôn giấu hân, thì những người khác đều miệng đầy 18+, giới hạn thảo luận rộng, ngay cả Dung Hủ cũng không nở nhìn thẳng, lựa chọn che chắn đám người đáng khinh đó.

Mấy người dám lộ ra bản mặt này cho fan mấy người thấy không?

Chỉ hỏi mấy người có dám không!

Cớ nào lại công khai thảo luận độ lớn của người khác... khụ khụ, thảo luận chuyện ở phương diện kia, còn thảo luận về cuộc sống tính phúc... hạnh phúc của người khác! Mấy người tự nói xem, vậy có thích hợp không. Chẳng lẽ cậu không cần mặt mũi sao!!!

Dung Hủ còn thật sự không làm gì được cái đám già đời kia, nhưng cậu có thể giận cá chém thớt, buổi tối lúc gọi điện thoại, cậu không chút khách khí nói với người đàn ông nào đó: “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng! Anh xem bạn của anh kia, quá bậy bạ, khẳng định anh cũng rất bậy bạ!”

Tần Trình chỉ vừa mới mở miệng nói một câu “tiểu Hủ”: “...”

Rất tui thân, lúc này thật sự là rất tui thân!

Thật vất vả an ủi xong thiếu niên da mặt mỏng nhà mình, xác định hai ngày nữa đến Mỹ Los Angeles gặp mặt, Tần Trình cúp điện thoại, trực tiếp gửi tin nhắn cho Jennifer. Không tới một tiếng, Jennifer tâm cơ không sâu đã tuôn ra hết những chuyện mình biết.

Vì thế, mười phút sau.

[James: tôi @#%@\$%#@#\$!!! Tần, làm sao ông biết mấy thứ này, làm sao ông có thể biết...]

[Tần Trình: tháng trước Luci đụng mặt tôi trên buổi trình diễn thời trang, cô ấy nói với tôi, gần đây tình lực của ông hình như không bằng trước kia nhỉ? Cô ấy vô cùng thất vọng về ông.]

[James: ông câm miệng!!!]

[Tần Trình: a đúng, mấy ngày hôm trước tôi cũng đụng phải Lena, cô ấy cũng nói, hình như ông lớn tuổi rồi, có chút lực bất tòng tâm...]

[James: tôi sai rồi, tôi sai còn không được sao! Van cầu ông đừng nói nữa!!!] Thiệt đau tim QAQ

Mà bên kia, Sở Kỳ vừa mới tắm rửa xong, liền nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: đùa giỡn em ấy không vui đâu, không bằng đến đùa giỡn tôi nè?]

[Sở Kỳ:... A?]

[Tần Trình: hiện tại tôi cũng ở thành phố B, ngày mai gặp.]

[Sở Kỳ:...!!!]

Tiếp theo là Hughes.

[Hughes: tôi sai rồi, Tần! Tôi hoàn toàn là bị James làm hư, ông nhanh đi tìm hân, tôi không có ăn hiếp Dung nhà ông đâu.]

James:... đau tim lần thứ hai!

Cuối cùng là Ôn Tuyền.

[Tần Trình: ngày mai gặp.]

[Ôn Tuyền: á?]

[Tần Trình: nếu hiểu kỳ như vậy, không bằng gặp mặt hỏi tôi một câu, xem đáp án rốt cuộc là gì nhé ^_^]

[Ôn Tuyền:...]

James & Sở Kỳ & Hughes & Ôn Tuyền: “Rốt cuộc là ai! Bán đứng chúng ta!!!”

Jennifer đang cắn cù và thật thà đóng phim: “Àt xì!”

Dung Hủ không hề biết rằng, vào ban đêm, bốn tên già đời nhóm Tần Phong Phong đã gặp đủ loại đau tui, cậu cũng không biết, ngày hôm sau, Sở Kỳ và Ôn Tuyền xa tại thành phố B bị ép bắt đắc dĩ gặp người đàn ông nào đó một lần, ăn một bữa Hồng Môn yến.

Ba ngày sau, Dung Hù từ tỉnh Y xuất phát, bay đến Los Angeles. Cùng lúc đó, một chuyến bay cũng xuất phát từ thành phố B, hướng về Los Angeles.

Fan điện ảnh toàn thế giới đều biết, ngày hôm sau chính là lễ trao giải Oscar, những bộ phim xuất sắc nhất năm 2047, sẽ quyết một trận sống mái ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Vấn Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chương 165

Ngày đông băng hàn giá rét, gió lạnh không thể ngăn cản nhiệt tình của nhân dân toàn cầu, cũng không ngăn cản được các nữ minh tinh bày ra dáng người yếu điệu của mình. Bắt đầu từ buổi chiều, trên các quốc gia toàn cầu đã có đài truyền hình, trang web video tiến hành trực tiếp lễ trao giải Oscar, khi vị minh tinh đầu tiên đi lên thảm đỏ trước hội trường, lễ trao giải được toàn thế giới chú ý này cũng chính thức kéo mở bức màn che.

Khách mời tiến hành mở màn lễ trao giải Oscar là Ôn Tuyền đạt được đề cử ảnh hậu, làm tuyến thủ hạt giống cực mạnh của cúp ảnh hậu, Ôn Tuyền mặc chiếc đầm dài đuôi cá vàng kim, đường cong dịu dàng là lướt từ bả vai thon gầy của cô lướt qua, lộ ra tâm lung trắng nõn.

Theo sát mà đến chính là danh nhân minh tinh của giới giải trí toàn cầu.

Đạo diễn, minh tinh nổi tiếng, đại sư camera và ekip trang điểm nổi tiếng, cùng với ekip chế tác hiệu ứng cao cấp...

Cameras của các phóng viên vang tách tách, toàn bộ thảm đỏ được chiếu rọi sáng lóa như ban ngày. Thảm đỏ là nơi tụ tập ánh sao lấp lánh nhất thế giới, rất nhiều phóng viên đều xông lên đặt câu hỏi, mà nơi này cũng là sân khấu để nhóm nữ minh tinh phô bày sự xinh đẹp.

Nhưng mà mãi từ khi thảm đỏ bắt đầu cho đến cuối cùng, hai nam diễn viên được chú ý nhất lễ Oscar lần này vẫn chưa xuất hiện. Lúc đầu các phóng viên còn có thể kiên nhẫn chờ đợi, nhưng chờ đến khi thảm đỏ sắp chấm dứt, lễ trao giải sắp chính thức bắt đầu, bọn họ cũng không đợi được bóng dáng hai người kia.

“Chẳng lẽ lần này Tần và Dung đi thảm đỏ cuối cùng?”

“Có lẽ họ sẽ tiếp tục nắm tay đi thảm đỏ, tựa như liên hoan phim Berlin năm kia vậy, hai người cùng đi!”

Lời này vừa nói ra, ngay đầu kia thảm đỏ, liền xuất hiện hai chàng trai cao ngất tuấn mỹ. Trong phút chốc, các phóng viên bắt đầu điên cuồng, đua nhau giơ cao cameras, quay lại cảnh tượng này. Cùng lúc đó, khán giả xem trực tiếp ở các nơi trên toàn cầu cũng kích động không nói nên lời, chỉ có thể liên tục bình luận.

[A a a a a a mì chết đây! Dung Dung! Tần thần! Lại cùng đi thảm đỏ! Lại cùng đi!!!]

Không sai, thảm đỏ Oscar kỳ này do Ôn Tuyền mở đầu, do Tần Trình và Dung Hù kết thúc.

Khi hai người này sổng vai đi trên thảm đỏ, thời gian giống như dừng lại, ngay cả gió lạnh rét buốt cũng có vẻ dịu dàng hơn vài phần. Hai người mặc âu phục màu đen vô cùng tương tự, lễ phục phẳng phiu tao nhã hoàn mỹ tôn lên dáng người nam tính, rất có khí độ cao quý.

Thân là người Hoa Hạ, tuy chiều cao của Dung Hù tới 185, nhưng cũng không cường tráng giống người phương tây. Cậu không có cơ bắp mạnh mẽ thành kết, nhưng cũng không gầy giống như da bọc xương, trên áo sơ mi màu trắng thất một chiếc caravat đen, khi cậu ngẩng đầu nhẹ giọng nói đùa với người bạn bên cạnh, khoe môi khẽ cong, xinh đẹp tinh xảo.

Tiếng màn trập của các phóng viên chưa từng gián đoạn. Hai người đi đến tường kí tên viết tên của mình, rất nhanh liền có phóng viên hỏi Dung Hù: “Xin hỏi Dung, đầu tiên chúc mừng ngài và Tần tiên sinh cùng chiếm được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Với chiếc cúp lần này, ngài có ôm tâm trạng nhất định phải có hay không?”

Dung Hù mỉm cười, hỏi ngược lại: “Nếu tôi nói tôi muốn, tổ ủy sẽ cho tôi sao?”

Không chờ phóng viên kia trả lời, Tần Trình liền cong môi, hết sức tự nhiên vươn tay ôm vai thiếu niên, bình tĩnh nói với phóng viên: “Tổng cộng sáu người đề cử, tôi nghĩ tỷ lệ nhận được cúp của em ấy là một phần ba. Hy vọng dường như còn rất lớn nhỉ?”

Nghe vậy, phóng viên lập tức sững sốt, nhưng Dung Hù và Tần Trình đã nâng bước rời đi. Từ rất xa còn có thể nhìn thấy vẻ mặt Dung Hù bất đắc dĩ nói gì đó, Tần Trình liền hạ mắt, trấn định tự nhiên trả lời.

Tuy rằng phóng viên không hiểu ý Tần Trình, nhưng người xem trước TV lại hoàn toàn hiểu rõ.

[Tui biết ngay là hôm nay có đường! Tui biết ngay! Không uổng phí tui cố ý xin nghỉ phép ở nhà xem trực tiếp! Ý của Tần thần là, nếu như là hấn đoạt

giải, vậy cúp chẳng khác nào là của Dung Dung, cho nên cơ hội Dung Dung đạt được cúp chính là một phần ba. Tàn thần thật mừng Dung Dung, cục đường này tui ăn!]

[Ngao ngao ngao hóa ra là ý này, Trình Dung cũng quá ngọt, rải đường trước mặt toàn thể giới!]

Sau khi phát hiện cục đường này, fan toàn cầu đều kích động hận không thể lập tức xuống lầu chạy vòng. Nhưng mà bọn họ lại không biết, đây chỉ là một bắt đầu của lễ trao giải Oscar có thể nói là kinh điển lần này.

Quan hệ bạn gay của Tàn Trình với Dung Hủ, trên liên hoan phim Berlin hai năm trước, đã bị trêu chọc vô số. Tới hiện tại, toàn thể giới đều biết bọn họ là bạn tốt, thậm chí đôi bạn này còn diễn một bộ phim đồng tính đánh vỡ kỷ lục lịch sử phòng bán vé —— trọng điểm là trong đó có thật nhiều cảnh hôn và cảnh giường chiếu, tình thế tương đối mờ ám.

Thường thì MC lễ trao giải Oscar đều lựa chọn MC talk show tương đối hài hước, Oscar lần này cũng không ngoại lệ, thậm chí không biết có phải tổ ủy có ý hay không, MC Oscar lần này lại là MC Đại Vệ đã từng trêu chọc Dung Hủ và Tàn Trình trên liên hoan phim Berlin.

Vì thế giống như mỗi một khán giả dự đoán, từ đầu lễ trao giải, CP Trình Dung liền thành đối tượng trêu chọc chủ yếu của Đại Vệ.

Chẳng hạn như giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất vừa mới công bố, Đại Vệ liền cầm micro cảm khái nói: “Nam diễn viên làm vai phụ cho nhau thật ra rất thông thường, chẳng hạn như hai nam diễn viên tôi biết, hai người đều từng làm vai phụ cho đối phương. Khi đó fan điện ảnh toàn thể giới đều nói, nếu họ có thể hợp tác một bộ phim thì thật tốt. Hiện tại tốt rồi, bọn họ thật sự hợp tác rồi, vừa hợp tác còn không cần thận phá vỡ kỷ lục phòng bán vé toàn cầu. . . Nói thật, bộ phim này tôi có xem, cũng chỉ như vậy thôi, thật không biết vì sao phòng bán vé cao dữ thế. Rõ ràng rất bình thường, tôi chỉ xem có năm lần thôi hà.”

Lại chẳng hạn như «Định luật 0» đạt được giải camera xuất sắc nhất, Đại Vệ chủ động phỏng vấn đạo diễn camera của đoàn phim, rằng hẳn cảm thấy lúc quay phim, gian nan nhất là cảnh nào, đối phương tỏ vẻ có một vài cảnh hiệu ứng vô cùng khó quay. Vì thế Đại Vệ kinh ngạc hỏi: “Không phải là cảnh giường chiếu sao?”

Màn hình lập tức cho Dung Hủ và Tàn Trình dưới sân khấu, chỉ thấy người đầu tiên cười cười vươn tay che mặt, người thứ hai thì nhướn mi.

Không thể không thừa nhận, «Định luật 0» chính là bộ phim được chú ý nhất năm 2047. Chẳng sợ trên lễ trao giải MC luôn nhắc tới bộ phim này, luôn lấy hai nhân vật chính của phim làm mảnh trêu chọc, cho đoàn phim đầy đủ cảm giác tồn tại, thì những minh tinh khác ở đây cũng không thể nói gì hơn.

Đối với minh tinh có giao hảo với nhân viên đoàn phim «Định luật 0», bọn họ vô cùng vui lòng ở bên cạnh xem trò cười của Dung Hủ và Tàn Trình. Mà những người không có thiện cảm với đoàn phim này lại khổ nói không nên lời: ai bảo phim của họ kém xa người ta chứ?

Phòng bán vé chính là vốn liếng, danh tiếng chính là đạo lý cứng.

Lễ trao giải dần dần đi về hướng kết thúc dưới bầu không khí vui vẻ (ít nhất ở mặt ngoài rất vui vẻ) này, lúc này đây khi người trao giải lớn tiếng hô lên tên Ôn Tuyền, ảnh hậu ấy thong dong hào phóng đi lên sân khấu, bù lại tiếc nuối của vài năm qua vẫn luôn lỡ mất chiếc cúp người vàng này.

Bộ phim văn nghệ duy nhất có phòng bán vé vượt mười tỷ trên toàn cầu, «Nước mắt bướm bướm», nữ chính Ôn Tuyền của nó đáng có được tiếng vỗ tay và vinh dự như thế.

Giải nữ chính xuất sắc nhất trao xong, kế tiếp chính là nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Lúc này đây, khi hai khách mời trao giải đi lên trên sân khấu, không nói Dung Hủ, mà ngay cả Tàn Trình cũng sấu xa nhìn bọn họ tận vài lần.

Chỉ thấy Hughes và James cùng nâng bước đến giữa sân khấu, hai người nhìn nhau mỉm cười, phát phát tay với dưới sân khấu.

Hughes tiến đến trước micro: “James, tôi nghe nói tên tuổi ‘bạn gay tốt đệ nhất giới giải trí’ của hai chúng ta, hai năm nay bị người khác đoạt mất hả?”

James ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ai có thể có quan hệ thân thiết như chúng ta? Nói thật, Hughes, năm nay nhìn thấy tin tức cậu ly hôn, tôi thiếu chút nữa tưởng cậu sẽ thổ lộ với tôi đó. Ở nơi này tôi nhất định phải nói trước với cậu một câu, cảm ơn, cậu là người tốt.”

Hughes cười ha ha: “Cậu thật tự mình đa tình, James, ai cần thế người tốt của cậu chứ, tôi cũng không cần. Tôi nói chứ đôi bạn gay kia lợi hại hơn chúng ta nhiều, ít nhất cậu với tôi còn chưa từng được đồng thời đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar đâu.”

James lập tức bổ sung: “Trên thực tế tôi cũng không chấp nhận hôn cậu, còn diễn cảnh giường chiếu với cậu đâu.”

Dưới sân khấu, Dung Hủ vươn tay che mặt, đã triệt để thấy rõ tiết tháo của đám người phương tây này rồi.

Sau khi trêu chọc một phen, Hughes và James cũng nhắc tới bốn người được đề cử khác. Khi hai khách mời trao giải giới thiệu xong toàn bộ sáu người được đề cử, trên màn hình lớn liền phát trích đoạn nhận giải của sáu người. Đáng nhắc tới chính là, sáu người được đề cử, cuối cùng lại chỉ có năm trích đoạn nhận giải, nguyên nhân đơn giản, chỉ vì phim mà Dung Hủ và Tàn Trình được phát chính là cùng một đoạn.

Tuy đã sớm xem qua bộ phim này, nhưng mà trên lễ trao giải nhìn thấy mình với người đàn ông kia hôn môi, Dung Hủ vẫn có chút thẹn thùng ho khan hai tiếng. Sáu người đề cử giờ phút này đều bị camera quay lại, đáng vẻ Dung Hủ ho khan tự nhiên cũng được truyền khắp toàn cầu.

[Ha ha ha ha tôi nhìn thấy Dung Dung đỏ mặt! Dung Dung thế mà lại đỏ mặt! Tôi cho rằng Dung Dung và Tàn thần quay nhiều cảnh hôn và giường chiếu

như vậy, kỳ thật đã sớm thành thói quen, không ngờ nhìn thấy cảnh hôn của mình chiếu trên lễ trao giải, Dung Dung cũng đỏ mặt, thật đáng yêu!]

[Tôi thật yêu Oscar, cái cảnh này là cảnh mà tôi thích nhất luôn á. Tiểu Thất ngoan ngoãn ngồi dưới đất bị Sở Văn phát hiện, sau đó lại bị Sở Văn kéo đến thổ lộ và hôn môi. Trong cảnh này mắt Dung Dung vừa to vừa sáng, cảm xúc của Tần thần cũng bùng nổ đặc biệt chân thật, tôi cực kỳ yêu cảnh hôn này, quả thực rất bá cháy, không thua cảnh giường chiếu!]

[Oscar tối cao! Tôi lại muốn xem «Định luật 0» thêm một lần!]

Trích đoạn nhận giải phát xong, tự nhiên liền tới thời khắc trao giải.

Hughes và James làm thành viên nhóm Tần Phong Phong, bản thân hai người chính là tính cách sáng sủa thích nói, nếu không thì sau khi biết quan hệ thực của Tần Trình với Dung Hủ, cũng sẽ không trêu đùa Dung Hủ, cuối cùng quậy đến độ bị Tần Trình lên lút giáo huấn. Nhưng hiện giờ, khi họ thật sự sắp mở phong thư ra, tuyên bố người nhận giải, hai người đều có chút chần chờ.

Trong bốn người được đề cử khác, cũng có bạn của Hughes và James, nhưng phần lớn chỉ là bạn xã giao. Còn Dung Hủ và Tần Trình thì đều là bạn tốt, tuy rằng họ vẫn luôn nói cái gì mà “Tần Phong Phong” “Tần Phong Phong”, nhưng quan hệ với Tần Trình lại rất tốt. Dung Hủ lại càng không cần nói, cậu gia nhập nhóm hơn bốn năm, đã sớm là bạn chí cốt.

Nhưng mà hiện tại, họ lại nhất định phải công khai tuyên bố tên ảnh đế.

Chỉ có khi thật sự xem đối phương là bạn tốt, mới có thể hết sức khó xử vào giờ phút thế này.

James do dự một chút, cười nói: “Hughes, cơ hội tốt này tôi để dành cho cậu đó.”

Trên trán Hughes cũng có chút mờ hồ: “James, đừng khách khí với tôi, phong thư trên tay cậu, cậu nhanh mở ra đi, nếu không thì sáu người đề cử dưới sân khấu sẽ chạy lên nuốt chửng cậu đấy.”

James cạn lời trừng mắt nhìn thẳng bạn tốt của mình một cái, dùng ánh mắt bảo đối phương thật sự là rất không cho mặt mũi, tiếp đó dưới sự bắt đầu dĩ, rốt cuộc mở phong thư ra. Mở phong thư ra là một chuyện, lấy tấm thẻ ra, lại khiến James làm đủ chuẩn bị tâm lý. Khi chân chính nhìn thấy cái tên trên đó, hần bỗng nhiên mừng rỡ nhìn về phía người bạn tốt bên cạnh.

Hughes sùng sốt, James liền đưa thẻ cho hắn xem. Lúc này, Hughes cũng không giấu được vẻ mặt kinh ngạc.

James đỡ micro, vui mừng nói rằng: “Người đạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar năm nay là... chúc mừng Dung Hủ! «Định luật 0»!”

Tiếng vỗ tay tức khắc vang lên, trong màn ảnh, Dung Hủ nhẹ nhàng thờ phào một hơi.

Trên thực tế thì trước lễ trao giải, khán giả đã sớm đoán được kết quả này. «Định luật 0» thật sự rất hot, bộ phim này không phải phim thương nghiệp chính thống, diễn xuất của hai diễn viên chính đáng tán dương, họ có thể đồng thời nhận được đề cử nam chính xuất sắc nhất, đã chứng minh sự khẳng định của tổ ủy đối với hai người. Chẳng qua trước khi kết quả chính thức công khai, ai cũng không biết người đạt giải ảnh đế đến tột cùng là Dung Hủ hay là Tần Trình.

Trong tiếng vỗ tay của toàn trường, Dung Hủ đứng lên, trước hết là ôm lão Hult, tiếp đó xoay người, ôm người đàn ông bên cạnh.

Giống như trên giải Kim Phượng hai năm trước, hai người không kiêng nể gì ôm nhau trong sự chú ý của toàn thể giới. Tuy rằng cái ôm này chỉ có vài giây ngắn ngủi, nhưng mà người đàn ông lại cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu bên tai Dung Hủ.

Nghe câu nói đó, Dung Hủ nhin không được cong môi, lại vui mặt vào cả vai đối phương. Cậu giấu kín vui sướng của mình, cũng giấu kín tình yêu vô hạn đối với người này, trên thực tế bất luận người đạt được giải là cậu hay là Tần Trình, cậu đều sẽ tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ.

“Và cả Tần Trình.”

Trong tiếng vỗ tay như sấm, giọng Hughes cũng không vang dội, thậm chí rất nhiều người đều không nghe thấy. Giờ phút này, Dung Hủ đã kết thúc cái ôm, xoay người chuẩn bị đi đến sân khấu, đột nhiên, liền thấy James cướp micro, lớn tiếng nói: “Người đạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc còn có Tần Trình!”

Bước chân đột nhiên dừng lại, Dung Hủ lập tức xoay người về phía sau, chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời, ánh mắt người nọ sâu thẳm nhìn mình, nở nụ cười. Trong tích tắc, tình cảm nồng nhiệt phức tạp trào dâng trong lòng, Dung Hủ hoàn toàn không nói được rằng cảm xúc trong lòng rốt cuộc là kích động nhiều hơn, hay là cảm động nhiều hơn, khi cậu lấy lại tinh thần, cậu đã xoay người lần nữa, mãnh liệt ôm lấy người đàn ông đó.

Tiếng vỗ tay toàn trường vang lên lần thứ hai, khán giả xem trực tiếp cũng hưng phấn kêu ngao ngao.

Lễ trao giải Oscar năm 2048, tin tức lớn nhất không phải là «Định luật 0» liên tục chém mười bảy giải thưởng lớn, phá kỷ lục lịch sử, trở thành người thắng lớn nhất toàn trường; cũng không phải giải đạo diễn xuất sắc nhất đột nhiên ngoài ý muốn, trao cho Lưu lão, Lance Hult trở thành người duy nhất trong mười tám người được đề cử giải thưởng của đoàn phim «Định luật 0», không đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất.

Mà là sau khi Dung Hủ và Tần Trình lên sân khấu phát biểu cảm nghĩ nhận giải, MC Đại Vệ đột nhiên trêu chọc nói: “Đây chính là song ảnh đế đầu tiên trên lịch sử Oscar, vì vinh dự này, Tần, Dung, hay người không thấy rằng nên làm chút gì đó, lưu lại kỷ niệm cho nó sao?”

Ngay sau khi lời vừa nói ra, trong tiếng kinh hô của toàn trường, chỉ thấy người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng đột nhiên quay đầu, nâng cằm thiếu niên bên cạnh, nhanh chóng hôn một cái trên bờ môi cậu.

Hành động này khiến Dung Hủ trợn to hai mắt, ngay cả MC Đại Vệ vừa rồi còn hào phóng đùa giỡn cũng kinh ngạc tại chỗ. Toàn bộ hội trường đều rơi vào sự im lặng, khán giả trước TV cũng trùng to mắt, quả thực cảm thấy giây tiếp theo hai người này liền come out, ai ngờ vào lúc này Tần Trình lại bỗng nhiên nâng micro, bình tĩnh nhìn về phía Đại Vệ: “Bất ngờ không? Kinh ngạc không?”

Đại Vệ: “...”

Khán giả hiện trường: “...”

Nhóm fan tâm tâm niệm niệm chờ come out: “...”

Dung Hủ mặt không đổi sắc lấy micro qua: “Tôi sẽ thay mọi người đánh hắn, yên tâm.”

Ở niên đại này, đừng nói phần lớn các quốc gia toàn cầu đã sớm thông qua luật hôn nhân đồng tính, dù là vài chục năm trước còn chưa phổ cập pháp luật này, ý thức quan niệm của mọi người còn tương đối bảo thủ, chuyện minh tinh đồng tính hôn môi trên các lễ trao giải lớn cũng đã thi thoảng xuất hiện. Trong đó đa phần là minh tinh nữ, có rất ít minh tinh nam hôn môi, nhưng mà không phải là không có.

Lễ trao giải Oscar lần này, ảnh chụp Tần Trình nâng cằm Dung Hủ hôn môi, thành đầu đề các tạp chí lớn. Hai người cũng không có come out, nhưng mà tấm ảnh này lại thành sự kiện khiến fan toàn thế giới nói chuyện say sưa.

Người qua đường thì không cần phải nói, hai đại ảnh đế ở trên lễ trao giải trước mặt mọi người hôn môi, dưa này ăn ngon, thật sự ăn quá ngon, bọn họ còn muốn ăn dưa hồng chuyện. Fan Tần Trình và Dung Hủ cũng không cần nhiều lời, những năm gần đây bọn họ đã sớm hoặc chủ động hoặc bị động tiếp nhận quan hệ gian tình bắn ra bốn phía của nam thần nhà mình, không cảm thấy có một chút không thích ứng nào, ngược lại cảm thấy rất mọt.

Về phần fan CP Trình Dung ngày càng mở rộng, thì lại ăn đường ăn đến sâu răng.

[Vốn cho rằng Hult sama là bàn tay to nhất nhóm, hiện tại xem ra, Tần thần và Dung Dung mới là bàn tay to nhất!]

[Tôi bỏ một phiếu cho bàn tay to Tần thần! Đường Oscar hôm qua, gần như đều là Tần thần rải, cuối cùng cũng là hắn nâng cằm Dung Dung hôn lên, tôi chèo thuyền Tần thần sama, không phục đến chiến!]

[Fan của Tần thần sama thật sự là không biết xấu hổ, Dung Dung sama nhà tôi mới là bàn tay to nhất nhóm có được không hả. Nếu Dung Dung không muốn, thậm chí Tần thần có thể hôn được à? Vì quay phim mà Dung của tôi luyện không ít công phu, tốc độ thần kinh phản xạ của Dung Dung đặc biệt nhanh, nếu em thật sự không muốn, khẳng định đã sớm đánh bay Tần thần. Dung Dung sama mới là bàn tay to nhất nhóm Trình Dung!]

[Fan Dung quả thực mở mắt nói dối! Dung nhà cô có phát đường hả? Có phát đường hả? Rõ ràng là Tần của tui vẫn luôn phát đường! Có bản lĩnh thì cô đừng có ăn đường của Tần nhà tôi phát! Đừng có ăn nha!]

Ai cũng không biết, vì sao fan CP Trình Dung lại phân liệt thành hai phe, từng người xếp hàng theo Tần Trình và Dung Hủ như thế.

Cái vụ xếp hàng này... thực không giống người thường. Những fan theo Tần Trình đa phần là fan trung thành của Dung Hủ, fan theo Dung Hủ cũng có rất nhiều fan kỳ cựu chục năm của Tần Trình. Bọn họ dùng tri thức chuyên nghiệp của mình, điên cuồng biện luận “ai mới là bàn tay to nhất nhóm fan Trình Dung”. Thậm chí còn có fan tức giận, trực tiếp show ra giấy chứng nhận học vị khoa luật tại trường đại học TOP 10 toàn cầu của mình, để chứng minh quan điểm biện luận của mình là hợp pháp hợp lý hợp quy.

—— Tuy rằng vụ biện luận này vốn dĩ đã tương đối khó hiểu, nào có ai xem thành viên CP thành bàn tay to trong nhóm chứ.

Có điều những fan đó cũng không biết, một trong hai đương sự mà bọn họ xếp hàng theo, sau khi biết được tình huống, lại không chút do dự ——

[Liên Dung Tranh Từ Hâm: Dung Dung tuyệt nhất, Dung Dung mới là tốt nhất, bảo bảo chèo thuyền Dung Dung OVO!]

Một đám fan CP hồi âm bên dưới ——

[Nữ thần quả cam tui nhìn lầm bạn rồi, sao bạn có thể vì Dung của tui, mà tổn hại sự thật, nhắm mắt lại nói Dung Dung phát đường nhiều hơn Tần thần chứ?]

[Tần thần khóc đó! Ngay cả nữ thần trắng giàu đẹp cũng chèo thuyền Dung Dung.]

[Đau lòng Tần thần +1 cái đám fan Dung mấy người thật không biết xấu hổ, tuy rằng tôi cũng là fan trung thành của Dung Dung, nhưng rõ ràng chính là Tần thần phát đường nhiều hơn. Vì Tần thần, tôi quyết định bỏ follow nữ thần quả cam một ngày, hừ hừ!]

[Vì Tần thần, bỏ follow nữ thần quả cam +1]

[Dắt theo tôi nữa, bỏ follow vì Tần thần!]

Trong lúc nhất thời, mấy trăm fan cùng nhau bỏ follow Liên Dung Tranh Từ Hãm, bọn họ sôi nổi tỏ vẻ: [chúng ta bỏ follow vì Tàn thần!]

Bản thân Tàn Trình bị bỏ follow tỏ vẻ: cũng không care lắm.

Nói ngắn lại, nụ hôn Oscar đợt này, ngoại trừ mang đến lực chú ý cực lớn cho hai đương sự, còn làm cho hình tượng bạn gay tốt của họ càng thâm nhập lòng người. Tựa như Hughes và James nói trên lễ trao giải, cái danh “bạn gay tốt đệ nhất giới giải trí” của họ, thật sự hoàn toàn bị cặp CP này thay thế.

Sau khi lễ trao giải Oscar kết thúc, Dung Hù nhanh chóng trở về Hoa Hạ, tiếp tục quay phim điện ảnh. Trước đó, thừa dịp lễ Oscar, nhóm Tàn Phong Phong tụ hội một lần tại Los Angeles. Địa điểm tụ hội là biệt thự của James, trong biệt thự to như vậy, tám thành viên nhóm sôi nổi tụ tập, còn mang theo người nhà.

Vốn dĩ không có cái hạng mục mang theo người nhà này, nhưng người đàn ông nào đó thật sự không biết xấu hổ ăn vạ đòi theo, Dung Hù cũng chỉ có thể hết cách mà dắt hất đi. Cơ mà sau khi James tự mình chạy tới mở cửa cho cậu, vị hoa hoa công tử Hollywood đó nhìn người đàn ông phía sau Dung Hù, mãnh liệt mở to hai mắt, một lát sau, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Dung Hù và Tàn Trình bị nhốt ngoài cửa: “...”

Chỉ nghe trong phòng, vang lên một trận leng keng rầm rập.

“Mau mau mau, cắt biểu ngữ lại, nhanh cắt, để Tàn Phong Phong nhìn thấy liền xong đời.”

“Chết tiệt, vì sao Dung Dung còn dắt theo Tàn Phong Phong đến.”

“Ảnh chụp ảnh chụp! Nhanh chóng dọn ảnh chụp đi, ngàn vạn lần không thể để cho Tàn Trình biết tôi vẽ quỷ trên ảnh chụp của hã!”

“Ha, Jennifer, Hạ, sao hai người còn ngồi ở đó ăn kem? Mau tới hỗ trợ đi!”

“Nhưng Hughes thân mến à, tôi và Hạ đều không có vẽ bậy trên ảnh chụp của Tàn, cũng không hề biết mấy người treo biểu ngữ, nói muốn công khai lên án Tàn, muốn thảo luận kế sách khiến hã mất mặt trước mặt mọi người. Giờ tôi mệt chết đi, rất muốn nghỉ ngơi, cũng rất muốn ăn kem, cho nên chúc mấy người thu dọn xong sớm một chút.”

Ôn Tuyên & Sở Kỳ & James & Lâm Huyền & Hughes bận đến luống cuống tay chân: “...”

Mười lăm phút sau, Lâm Huyền thở hồng hộc chạy tới mở cửa cho Dung Hù. Ngoài phòng, vẻ mặt Dung Hù tươi cười nhìn Lâm Huyền, khi nhìn thấy đối phương, ý cười bên môi cậu càng tăng lên, giọng điệu cực kỳ dịu dàng hỏi: “Mọi người không thể cho tôi vào trước, rồi nhốt một mình hã ở ngoài cửa hã?”

Lâm Huyền kinh ngạc “à” một tiếng, tiếp đó theo bản năng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng ở phía sau thiếu niên. Vừa lúc, Tàn Trình cũng hạ mắt, ánh mắt lạnh nhạt quét nhìn hã một cái, cả người tiểu thiên vương Hán ngữ lập tức run lên, giọng điệu run rẩy nói rằng: “Nếu... nếu cho cậu vào, ai ở ngoài cửa ngăn cản Tàn Phong... ngăn cản hã, hã phá cửa xông cũng sẽ vào thôi.”

Dung Hù hơi kinh ngạc, dường như không ngờ hôm nay đầu Lâm Huyền lại thông minh như vậy, phản ứng nhanh chóng như thế.

Sau khi mở cửa, Dung Hù liền dắt người nhà theo đuôi vào phòng.

Giờ phút này trong phòng đã thu dọn sạch sẽ, ngoại trừ đủ loại đồ ăn và bia rượu, mỗi người nhóm Tàn Phong Phong đều nhu thuận ngồi trên sofa xem trận bóng. Sau khi nhìn thấy Dung Hù, bốn người nhóm Ôn Tuyên đồng thời xoay người, cười phát phát tay: “Hi, đã lâu không gặp, Dung Dung, Tàn Trình, hoan nghênh tham gia tụ hội của chúng tôi.”

Nụ cười phải nói là thành khẩn, ánh mắt phải nói là chân thành tha thiết, Dung Hù nhìn mà thiếu chút nữa cho rằng vừa rồi họ thật sự đang nghiêm túc xem trận bóng.

Trong tất cả mọi người ở đây, diễn xuất kém cỏi nhất chính là Sở Kỳ, ngay cả diễn xuất của Lâm Huyền cũng từng được Hứa đạo biểu dương. Ngoài ra, mỗi người khác đều từng lấy cúp ảnh để ảnh hậu tam kim, khi họ nhất trí diễn xuất, bất cứ ai cũng sẽ cho rằng bọn họ đang thật lòng hoan nghênh Tàn Trình.

Được đến đâu, hay đến đó.

Những lời này không phải là nói với Tàn Trình, mà là nói với thành viên nhóm Tàn Phong Phong.

Tàn Trình cũng đã đến rồi, dù sao cũng không thể đuổi hã đi chứ nhỉ? Hơn nữa trong nhóm bọn họ, ngoại trừ Dung Hù, chỉ sợ ai cũng không có biện pháp đuổi người đàn ông này đi. Vì thế trong thời gian tiếp theo, lần đầu tiên Dung Hù tham gia một lần tụ họp nhóm tương đối hòa bình.

Trước đây khi mọi người tụ họp, dù chỉ nói một câu, cũng phải phun tào Tàn Trình một chút, nhưng lần này, mọi người đều vui vẻ ra mặt, hân hân hoan hoan, dùng tươi cười chân thành nhất hoan nghênh Tàn Trình gia nhập.

Giống như không phát hiện sự lạ thường của đám ảnh đế ảnh hậu đó, Tàn Trình giờ một ly champagne lên, bình tĩnh nói rằng: “Mấy người thật sự rất hoan nghênh tôi gia nhập nhóm mấy người hã?”

Ôn Tuyền co rút khóe miệng, nhanh chóng cười nói: “Đúng vậy, Tàn, vô cùng hoan nghênh anh gia nhập nhóm Tàn Phong... Tình Phấn của chúng tôi. Nhóm chúng tôi chỉ nói tình cảm, không nói về tiền, nếu tình cảm mọi người tốt, thì một hơi cạn. Đến đến đến, mau tới uống... ặc, rượu... Tôi uống rượu! Tôi uống rượu!” Nói xong, trong ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông, Ôn ảnh hậu như trâu nhai mẩu đơn một hơi uống cạn champagne.

Ôn Tuyền: QAQ cô có khổ hay không? Trong lòng cô khổ lắm á!

Mọi người vui chơi giải trí tới một nửa, nói hành trình gần đây của mình, cũng nói một ít chuyện bên lề mà mình biết. Nói nói, tự nhiên liền nhắc tới lễ trao giải Oscar vừa rồi. Nói xong lời cuối cùng, Dung Hù nhìn ánh mắt khuê phòng oán phụ của thành viên nhóm, cậu than nhẹ một tiếng, buông cốc chân dài xuống, quay đầu nói với James rằng: “Chỉ nói chuyện phiếm không có ý nghĩa, chúng ta chơi kéo búa bao đi. James, trong nhà anh có Whiskey không? Tôi muốn uống Whiskey.”

James lập tức gật đầu: “Có thì có, nhưng mà Whiskey có phải quá nồng rồi hay không?”

Lâm Huyền cũng nói: “Kéo búa bao dùng Whiskey, có thể hơi lố không?”

Tần Trình thì nhăn mày: “Không phải em dị ứng với Whiskey sao?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Dung Hù. Chỉ thấy người kia lạnh nhạt mỉm cười, hỏi ngược lại: “Nhưng em muốn dùng Whiskey để chơi kéo búa bao.”

Tần Trình nháp môi: “Sẽ dị ứng.”

Dung Hù suy tư một chốc, hơi hơi gật đầu: “Cũng có đạo lý, vậy không bằng... em chơi, anh uống?”

Tần Trình: “...”

Thành viên nhóm Tàn Phong Phong: “!!!”

James không nói hai lời, đứng dậy bước đi: “Tôi đi lấy rượu! Nhà tôi có mấy bình Whiskey tốt, đều là năm trước đi nước R quay phim được người khác tặng. Tôi lập tức về liền, mấy người chơi trước đi, tôi sẽ trở lại ngay!”

Lâm Huyền cũng đứng lên: “James từ từ, anh không cảm nổi nhiều bình như vậy đây, tôi đi giúp anh!”

Lúc này ngay cả Dung Hù có ý làm chuyện xấu cũng ngưng: “...” Đây là tính lấy mấy bình?!

Mấy năm trước Dung Hù đã từng nói, cậu đứng bên phe thành viên nhóm. Hôm nay cậu bị người đàn ông nào đó không hề ăn vạ, bị ép bắt đấm đi dẫn hán lại đây, cho nên giúp đỡ đám bạn trị Tần Trình một chút, cũng không có vấn đề gì. Chẳng qua Dung Hù trăm triệu lần không ngờ, một mình cậu nào là đối thủ của bảy thành viên nhóm? Người đàn ông nào đó cũng chỉ có thể nhận mệnh một ly tiếp một ly mà nốc rượu.

Đến cuối cùng, tất cả mọi người say khướt nằm một đồng.

Hạ Mộ Nhan còn ổn chút, bản thân cô không thích uống rượu, liền chịu trách nhiệm đưa mỗi người đến phòng cho khách trong nhà James dàn xếp. Trong đám thì Ôn Tuyền dằn vặt người ta nhất, những người khác uống say đều ngã đầu ngủ, chỉ mỗi Ôn Tuyền lại còn mượn rượu làm càn, lôi kéo Hạ ảnh hậu hôn mấy cái, còn muốn tập kích ngực.

Chờ đến cuối cùng, rốt cuộc chỉ còn lại có hai người Dung Hù và Tần Trình.

Sau khi Hạ Mộ Nhan đưa Ôn Tuyền vào phòng ngủ xác nhận cô ngủ rồi, liền xuống lầu đi đến phòng khách. Tuy rằng Dung Hù không uống whiskey, nhưng cũng uống nhiều champagne, cô cần đưa cả hai người này vào phòng cho khách. Nhưng mà ngay khi Hạ Mộ Nhan vừa mới đi xuống cầu thang, giây tiếp theo, cô lại nghe thấy trong phòng khách truyền đến từng đợt âm thanh mờ ám.

Bước chân chậm rãi dừng lại, trong đôi mắt hạnh hiện lên một chút bất lực và xấu hổ. Một phút đồng hồ sau, Hạ Mộ Nhan vẫn nhìn không được, lặng lẽ đi tới phòng khách, chỉ thấy người đàn ông cao lớn đề thiếu niên tuấn tú xinh đẹp trên sofa, tùy ý điên cuồng hôn môi.

Hai người hôn đến khó rời khó bỏ, Dung Hù ôm chặt Tần Trình, Tần Trình cũng đề chặt cậu. Trong lúc hôn, phát ra tiếng nước bọt chập chập ngưng ngưng, tay Tần Trình đã lặng lẽ luồn vào trong vạt áo thiếu niên, lại bị Dung Hù một phen ngăn lại.

“Hum... đến phòng cho khách...”

Dung Hù không uống whiskey vẫn giữ được vài phần tỉnh táo, cậu nhìn về mặt bất mãn của Tần Trình, hai tay ôm cổ đối phương, xáp lên nhẹ nhàng hôn một cái, sắc mặt người đàn ông lúc này mới đẹp hơn chút. Nhưng mà Tần Trình đã say đến độ chỉ muốn không ngừng hôn thiếu niên nhà mình, muốn cởi quần áo của đối phương, vì thế dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Dung Hù, hán đành phải bế thiếu niên nhà mình lên, vừa thông thả đi về phía phòng cho khách, vừa điên cuồng bừa bãi hôn lên đôi môi hấp dẫn mình, cả một giây đồng hồ cũng không bằng lòng tách ra.

Rốt cuộc, bọn họ đi vào một căn phòng cho khách duy nhất ở lầu một, đóng sầm cửa thật mạnh. Âm thanh bị ngăn cách rất tốt, nhưng người ở bên trong đang làm cái gì, có thể nghĩ ra.

Hạ Mộ Nhan nấp ở cạnh tủ, ánh mắt bình tĩnh nhìn cửa phòng xa xa. Thật lâu sau, cô đưa tay che lại bên mặt mình, cười khỏ, nhẹ nhàng hít một hơi, rồi cuộc triết để buồng bỏ phần thâm mẩn không bệnh mà chết mấy năm trước.

Người như Tần Trình, đời này đều sẽ không thích một ai khác.

Những lời này là sai. Chỉ bởi vì người khác đó không phải là Dung Hù, cho nên hẳn mới không thích.

Từ đó về sau, nhóm Tần Phong Phong liền chính thức thêm một thành viên. Tuy rằng thành viên này chưa bao giờ được các tổ viên khác kéo vào trong nhóm chat, nhưng hẳn thường xuyên gia nhập hoạt động tụ họp của nhóm, khiến thành viên khác khóc không ra nước mắt, chỉ có thể yên lặng cắn nát răng nuốt vào trong bụng.

Đến tháng tư, giải Kim Phượng mỗi năm một lần cũng chính thức ập đến.

Năm 2048, là một năm thuộc về «Định luật 0», là một năm mà bộ phim điện ảnh kinh điển này được phong thần.

Trên giải Kim Phượng, «Định luật 0» tiếp tục thu hoạch mười hai giải thưởng lớn, lúc này, lão Hult rốt cuộc đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất, giải phim nhựa xuất sắc nhất vẫn là «Định luật 0». Có điều giải Kim Phượng không có xuất hiện sự kiện song ảnh để nữa, trên lễ trao giải chỉ đọc tên Dung Hù, diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này rốt cuộc lấy được cái cúp ảnh để Kim Phượng đầu tiên trong cuộc đời cậu.

Đối với tất cả các fan chú ý tới giới giải trí mà nói, giờ phút này họ bỗng nhiên ý thức được một vấn đề ——

Dung Hù đã lấy được ảnh để Oscar và Kim Phượng cùng năm.

Mọi người đều biết, giải Oscar nước Mỹ, giải Kim Phượng Hoa Hạ cùng với giải Kim Hùng Berlin, là giải thưởng tam kim giới điện ảnh. Từ lúc ba giải thưởng này thiết lập tới nay, đã có hơn một trăm năm lịch sử, nhưng mà chưa từng có một diễn viên nào có thể liên tục đạt được ba cúp giải thưởng lớn cùng năm.

Bất luận là ảnh để ảnh hậu, hay là nam phụ nữ phụ, chính là không có một ai, có thể cùng năm đạt được cả ba giải tam kim.

Diễn viên gần đạt được cả ba giải tam kim trước đó chính là Tần Trình. Vào năm ấy, Tần Trình dựa vào bộ phim «Mộ Thanh», lấy được ảnh để Oscar và ảnh để Kim Phượng, chỉ không có đạt được ảnh để Kim Hùng. Lễ trao giải đó trở thành tiếc nuối trong lòng rất nhiều fan điện ảnh, bởi vì bọn họ cũng không biết, còn phải bao nhiêu năm mới có thể xuất hiện một siêu sao tiếp cận cả ba giải tam kim như vậy.

Nhưng hiện tại, lại xuất hiện một Dung Hù.

Ảnh để Oscar, ảnh để Kim Phượng, đều đã ở trên tay cậu. Cậu có thể lấy được giải ảnh để Kim Hùng, trở thành người duy nhất trong lịch sử đạt được ba giải thưởng tam kim, trực tiếp phong thần hay không? Đáp án này đạt được sự chú ý của tất cả những người yêu thích phim ảnh trên toàn thế giới.

Chờ đợi thật lớn, sẽ mang đến áp lực cực lớn.

Sau khi phim đóng máy, Dung Hù bắt đầu chuẩn bị cho concert sáu tháng cuối năm. Đây là concert cá nhân đầu tiên của cậu, nói không chừng cũng là một lần cuối cùng trong đời. Cậu nhất định phải chuẩn bị thỏa đáng, không thể xuất hiện một chút sai lầm.

Khi tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, Dung Hù thường xuyên bị hỏi cái nhìn của cậu đối với cả ba giải thưởng tam kim. Đối mặt loại vấn đề này, cậu luôn trấn định mỉm cười, nói: “Tôi sẽ cố gắng, nhưng Hoa Hạ chúng ta có câu châm ngôn, làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời. Bất luận thế nào, tôi sẽ làm đến mức tốt nhất, về sau cũng sẽ tiếp tục cố gắng.”

Tháng sáu, Dung Hù tổ chức buổi lưu diễn toàn cầu đầu tiên của mình tại thành phố S Hoa Hạ. Sân thể dục ba mươi ngàn người, toàn bộ ngồi đầy! Ba mươi ngàn fan âm nhạc đều ngồi ở dưới sân khấu, kích động quơ đèn huỳnh quang màu bạc trong tay. Rõ ràng là lần đầu tiên tổ chức concert, nhưng mà Dung Hù lại không có chút nào khiếp đảm.

Âm sắc hoàn mỹ, khí thế lớn mạnh.

Một minh tinh chân chính quả thật có chỗ khác biệt rất lớn với người thường. Có lẽ hiện tại rất nhiều hotface sau khi trải qua chính dung và PS, ảnh chụp nhìn qua cũng không kém hơn minh tinh, thậm chí có vài hotface là bẩm sinh đã xinh đẹp, có thể đi làm minh tinh. Nhưng mà họ chung quy không phải là minh tinh. Khi họ đứng chung một chỗ với minh tinh chân chính, khí chất đã thua một đoạn lớn, vĩnh viễn kém người ta.

Minh tinh minh tinh, nếu không phải là ngôi sao sáng ngời nhất, thì làm sao nói là minh tinh?

Nhưng mà trong số các ca sĩ, thiên vương thiên hậu có thể trấn áp hiện trường ba mươi ngàn người cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Dung Hù không biết nhảy nhót lắm, nhưng cậu vẫn có thể kéo không khí concert vô cùng tốt, từng bài từng bài hit khiến cho ba mươi ngàn người cùng hợp xướng âm thanh vang vọng phía chân trời.

Buổi biểu diễn đầu tiên này, Dung Hù mời Sở Kỳ, Lâm Huyền và tiểu thiên hậu Chris của Mỹ đến trợ giúp. Concert Lôi Dung cuối tháng sáu dành riêng cho thành phố S, vẽ một dấu chấm hết trong tiếng hoan hô của toàn trường.

Kế tiếp, chính là liên hoan phim Berlin và lễ trao giải Kim Hùng đầu tháng bảy. Dung Hù trực tiếp xếp buổi lưu diễn thứ hai tại Berlin, một ngày trước lễ trao giải Kim Hùng, concert đúng hạn cử hành, trở thành tin tức lớn nhất trước đêm trao giải Kim Hùng.

Trên lễ trao giải Kim Hùng ngày hôm sau, MC cũng nhắc tới concert của Dung Hù. Nữ MC Anh quốc này có ý khoa trương nói rằng: “Ngày hôm qua con gái tôi tham gia concert, khuya khoắt sau khi trở về, con bé cất tiếng hát hò, hát cả một đêm. Hôm nay thợ trang điểm dặm cho tôi ước chừng ba lớp phấn, mới che được đôi mắt gấu mèo của tôi. Đối với việc này, Dung, cậu có gì muốn nói với tôi không?”

Dung Hù ngồi trong thính phòng vô tội chớp mắt mấy cái, chọc cho tiếng cười vang khắp.

Lễ trao giải tiếp tục cử hành, fan Dung toàn cầu đều khẩn trương thấp thòm chờ đợi giải ảnh để công bố, nhưng họ không hề biết, đương sự lại hết sức bình tĩnh, nhiệt tình vỗ tay cho những người nhận giải.

“Không khẩn trương hả?” Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên bên cạnh.

Dung Hù quay đầu nhìn về phía Tần Trình, cong môi: “Vi sao phải khẩn trương?”

Hoàn toàn không ngờ thiếu niên sẽ cho đáp án như vậy, Tần Trình nói: “Vậy tại sao không khẩn trương?”

Dung Hù nhẹ nhàng cười: “Mục tiêu của em là một năm lấy một giải thưởng. Đây là mục tiêu của em, bởi vì hiện tại giới giải trí không một ai dám cam đoan khẳng định hàng năm mình đều có thể lấy giải. Chị Tuyền không được, James không được, anh cũng không được. Nhưng năm nay em đã lấy được hai cái cúp, cho nên em thấy đủ rồi.”

Biết đủ là vui, những lời này nói rất đơn giản, lại rất khó làm được.

Nhìn người yêu nhà mình cười ôn hòa bình tĩnh, Tần Trình lẳng lặng nhìn chốc lát, tiếp đó lặng lẽ ở bên dưới móc lấy ngón tay đối phương. Hắn hết sức thỏa mãn kéo bàn tay nhỏ bé, giọng điệu trấn định nói rằng: “Lấy được nó, em liền vượt qua anh rồi, ít nhất anh chưa bao giờ nhận được cả ba giải tam kim hết.”

Dung Hù cười nói: “Lấy cả ba liền tính là vượt qua anh hả? Anh nói trước đi, em lấy nó rồi có lợi ích gì? Cũng không có phần thưởng.”

“Lấy được nó, chúng ta liền công khai đi.”

Tươi cười bên môi phút chốc dừng lại, Dung Hù im lặng một chốc, hỏi: “Anh mới vừa nói gì?”

Tần Trình quay đầu, yên lặng nhìn cậu: “Lấy được nó, chúng ta công khai đi. Tiểu Hù... em dám nhận vụ đánh cược này không?”

Đôi mắt trong suốt hơi hơi rung động, Dung Hù hé môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng khi cậu muốn mở miệng, lại một chữ cũng nói không nên lời. Hai người cứ như vậy yên tĩnh đối diện nhau, ai cũng không nói chuyện trước, dường như vĩnh viễn không thể đánh vỡ yên lặng. Tận đến khi đột nhiên, trong loa truyền ra âm thanh vang dội ——

“Dung Hù! «Định luật 0»!”

Dung Hù phút chốc quay đầu nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy giờ phút này Lưu lão đang đứng trên ấy, mỉm cười phát phát phong thư trong tay với cậu.

Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang rền, họ chứng kiến người đầu tiên trên toàn cầu đạt cả ba giải thưởng tam kim sinh ra. Trên internet, nhóm fan đã sớm hưng phấn đến cuồng loạn, Dung Hù lấy được giải ảnh để Berlin, cậu lấy được giải ảnh để Berlin! Người duy nhất trên toàn thế giới, cậu chân chính làm mới kỷ lục của giới giải trí!

Chờ Dung Hù lấy lại tinh thần, cậu đã đứng ở trên đài, tiếp nhận cúp.

Tiếng vỗ tay dần dần bình ổn, phóng mắt nhìn quét bốn phía, Dung Hù chậm rãi nắm chặt cúp trong tay, tầm mắt cậu bỗng nhiên đối diện người đàn ông ấy, nhưng mà ngay sau đó, dường như cậu không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng đến thế, đột nhiên né tránh.

Tần Trình phút chốc sững sốt, hắn mím chặt môi, nhắm hai mắt lại, bắt đầu lắng nghe cảm nghĩ nhận giải của người yêu nhà mình.

Mới đầu vẫn là lời cảm ơn khuôn sáo nhất, cảm ơn nhà đầu tư, người chế tác, nhân viên đoàn phim, cũng cảm ơn hắn. Sau đó, bắt đầu nói về nội hàm của «Định luật 0», bộ phim này muốn kêu gọi mọi người chú ý đến tình cảm, đừng bởi vì công nghệ cao mà dần dần xem nhẹ giao lưu ở nơi sâu nhất của lòng người.

Nói xong, Dung Hù tạm dừng một chốc, cuối cùng chậm rãi nói tiếp: “Cuối cùng tôi còn muốn nói là, bất luận là trước kia hay là hiện tại, hoặc là tương lai, tôi vĩnh viễn muốn quay càng nhiều tác phẩm, thử càng nhiều nhân vật và cuộc đời. Điện ảnh, không nên dừng lại; tình cảm của nhân loại, cũng không nên bị lạnh lùng khóa kín...”

“Cám ơn!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ngón tay nắm chặt tay vịn ghế tức khắc buông ra, Tần Trình chậm rãi thở ra một hơi, mở hai mắt, nhìn về phía thiếu niên từ trên sân khấu đi xuống. Hắn nhìn Dung Hù đi từng bước một đến bên cạnh mình, vờn ngón tay ra khuôn lòng bàn tay hắn, giọng điệu mang theo xin lỗi nhẹ nhàng vang lên: “Quá đột ngột... em chưa chuẩn bị tốt...”

Tần Trình dùng giọng nói khàn khàn dịu dàng nói: “Không sao, chờ lần sau vậy.”

Dung Hù gật gật đầu: “Um...”

Lễ trao giải chính thức chấm dứt, cảnh đêm Berlin như huyền như mộng, nhìn xa xa là cổng Brandenburg, ảnh đế tam kim mới lên chức ngẩng đầu hôn mỗi người yêu, dường như mang theo một chút bất đắc dĩ và áy náy.

Vụ đánh cược trên lễ trao giải giống như căn bản chưa từng phát sinh, Tần Trình cũng không biểu hiện ra quá nhiều thất vọng. Khi đạt tới đỉnh, hần dụ dâng hôn nước mắt sinh lý tràn ra khóe mắt người yêu, cuối cùng ôm lấy Dung Hù ngủ thật say, cọ ở bên tai cậu, cắn vành tai mềm mại, nhẹ giọng thờ dãi: “Cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao nói người đang yêu đều mù quáng. Tiểu Hù... em làm thế nào, anh cũng đều vui vẻ, vĩnh viễn sẽ không tức giận với em, có được không?”

Trả lời hần chính là Dung Hù bởi vì vành tai bị cắn mà phát ra một tiếng than thở, tiếp đó cọ cọ trong ngực hần.

Chân chính yêu một người, ngay từ đầu đã ở thế thất bại, trọn đời không thể xoay người.

Hai người ở bên nhau gần năm năm, vẫn luôn giấu trong bóng tối, chưa từng công bố tình cảm này với hậu thế. Dù mấy năm gần đây rất nhiều người đều hệt như trên chộc nói một câu “nếu ngày nào đó Tần Trình và Dung Hù kết hôn tôi cũng không bất ngờ”, nhưng suy nghĩ chân chính dưới đáy lòng họ, chỉ sợ là chưa từng cảm thấy hai người đang yêu nhau.

Tần Trình cũng hiểu rõ, hiện nay Dung Hù còn nhỏ tuổi, đến nay cũng bất quá chỉ mới hai mươi bốn. Trước kia cậu ở giai đoạn phát triển rất lớn, cho nên chậm chạp không công khai tình yêu, hần có thể hiểu được. Nhưng hiện tại, thiếu niên của hần đã lấy được ba giải tam kim, thành tích này thậm chí còn hoàn toàn vượt qua hần, nhưng mà đến cuối cùng... Dung Hù vẫn không thể nào nói ra khỏi miệng.

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, Tần Trình ôm chặt người yêu trong ngực, không nghĩ nhiều nữa, chậm rãi ngủ.

Cả ba giải thưởng tam kim, oanh động toàn thế giới.

Toàn bộ sáu tháng cuối năm 2048, hoàn toàn thuộc về Dung Hù.

Chuyến lưu diễn Lôi Dung toàn cầu cũng bởi vì sự kiện tam kim lần này mà càng thêm lửa nóng, rất nhiều người qua đường sôi nổi chuyển fan với Dung Hù, rất nhiều anti fan cũng đều ngậm miệng lại, thật sự không có biện pháp bôi đen diễn viên sáng tạo kỷ lục này nữa.

Sau khi nhận được giải ảnh đế Berlin, Dung Hù lại đến Anh, Pháp, Italy... chỉ mỗi châu Âu thôi, trong một tháng, cậu đã mở bốn buổi concert.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tháng tám, Dung Hù đến Australia, chỉ tổ chức một concert. Bởi vì giữa tháng 8 cậu sẽ về Hoa Hạ, tuyên truyền cho phim điện ảnh mới sắp chiếu. Đến 10 tháng 9, bộ phim võ hiệp đó đúng hẹn lên sóng, phòng bán vé ngày đầu trực tiếp hơn 700 triệu, tiếng khen ngợi như nước.

Sau lễ khởi chiếu, tháng mười, Dung Hù lại đến New York và Los Angeles ở Mỹ tổ chức concert. Tiếp đó quay về châu Á, mở concert Tokyo dành riêng cho Tokyo Nhật Bản.

Ngày 26 tháng 12, fan ca nhạc các nơi trên toàn cầu kích động chạy tới thành phố B Hoa Hạ. Bởi vì ngày hôm sau, chính là buổi biểu diễn cuối cùng trong đợt lưu diễn toàn cầu của Dung Hù lần này.

Trong sân thể dục Hoa Hạ, tròn năm mươi ngàn tấm vé vào cửa, từ ngày bán đầu tiên đã sạch vi vu toàn bộ.

Đối với fan bình thường, bọn họ vô cùng lo lắng đây là lần cuối cùng Dung Dung nhà mình tổ chức concert, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua. Mà đối với fan CP Trình Dung, buổi biểu diễn này càng có ý nghĩa trọng đại với bọn họ ——

[27 tháng 12 là sinh nhật Tần thần! Đừng nói với tôi là trùng hợp, không nghe không nghe! Nhất định là Dung Dung có ý lựa chọn ngày này, nhất định là vậy!]

Ngày 27 tháng 12, buổi chiều 4 giờ, bởi vì nhân số tham gia thật sự rất nhiều, từ hiện tại các fan đã có thể vào sân.

Concert của Dung Hù có chút không giống concert của những ca sĩ khác, concert của những ca sĩ khác cần fan tự mua đèn huỳnh quang và đồ tiếp ứng của bên tổ chức, nhưng Dung Hù thì lại an bài nhân viên công tác trực tiếp đặt vật phẩm tiếp ứng của bên ban tổ chức trên mỗi ghế ngồi. Đó cũng không phải là do fanclub bỏ tiền ra mua, sau khi được các fan lớn xác nhận, ai cũng biết rằng mấy cái đồ đều là Dung Hù tự bỏ tiền túi mua.

Trong những concert trước đây, mấy vật phẩm tiếp ứng đó vẫn luôn có, rất nhiều fan bởi vì theo Dung Hù đi tham gia mấy đợt tuần diễn toàn cầu, góp nhặt được không ít vật phẩm tiếp ứng.

Nhưng lúc này, sau khi rất nhiều fan đi đến chỗ ngồi, ngoại trừ vật phẩm tiếp ứng bình thường, còn phát hiện một cái túi nhỏ kỳ quái. Mở túi ra nhìn, liền thấy bên trong là một tấm card viết tay cùng với một cây đèn huỳnh quang hình ngôi sao.

“Ê, đây là cái gì? Không phải là đã có đèn huỳnh quang rồi sao, sao còn một cái nữa?”

“Ngôi sao này là màu hồng hả, đèn huỳnh quang tiếp ứng của Dung Dung không phải thường là màu bạc sao, sao lại còn có màu hồng?”

“Của cậu màu hồng hả? Sao của tớ là màu trắng.”

“Chữ viết trên tấm card này là của Dung Dung! Đây rốt cuộc là in hay là viết tay vậy?”

“Ôi đệt đệt đệt đệt đệt, nghề nghiệp của tôi chính là giám định chữ viết, chữ trên tấm card của tôi khẳng định không phải là in, là viết tay, hơn nữa cái này thật sự là chữ viết của Dung Dung!!!”

“Không thể nào? Cậu xem của tôi xem, card của tôi có phải Dung Dung viết tay không?”

Qua một phen nghiệm chứng, nhóm fan phát hiện, đám card đó đều là do Dung Hủ tự tay viết!

Toàn bộ sân thể dục Hoa Hạ, tổng cộng năm mươi ngàn chỗ ngồi, Dung Hủ tự tay viết năm mươi ngàn tấm card!

“Khi tôi nói xin các bạn giúp tôi một việc, hy vọng các bạn bật đèn huỳnh quang ngôi sao lên, vô cùng cảm ơn các bạn. From Dung Hủ... Dung Dung nói vậy là có ý gì? Cậu ấy viết nhiều chữ như vậy, tay nhất định rất đau, mặc kệ, tôi khẳng định sẽ bật đèn.”

“Hắn là Dung Dung muốn để lại một kỷ niệm vào buổi concert lưu diễn toàn cầu cuối cùng nhỉ? Nhưng cậu ấy cũng không cần cố ý tự mình viết tay chứ! Năm mươi ngàn tấm, làm mị đau lòng chết đi được, mị tình nguyện không cần card Dung Dung viết tay, cũng không muốn cậu ấy vất vả như vậy.”

Concert còn chưa bắt đầu, chuyện viết tay năm mươi ngàn tấm card đã lên hot search ngày đó. Fan ở các quốc gia trên toàn cầu biết được tin tức này, không ai hâm mộ các fan nhận được tấm card viết tay, ngược lại mỗi người đều đau lòng không thôi, thậm chí có fan còn tỏ vẻ mình bật khóc luôn rồi.

[Làm gì phải cực khổ như vậy chứ! Anh vừa đóng phim vừa ca hát, còn phải tập luyện cho concert. Anh viết nhiều chữ như vậy, không đau tay sao! Vì sao không tốt với chính mình một chút! Bọn em không cần anh viết, chỉ cần anh nói một tiếng, anh bảo bọn em bật đèn bọn em sẽ bật đèn mà!!!]

Có nhiều đau lòng hơn nữa thì sau khi concert chính thức bắt đầu, toàn bộ đều hóa thành cảm động.

Bởi vì sự kiện năm mươi ngàn tấm card viết tay lần này, độ chú ý của buổi concert lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà điên cuồng gia tăng. Rất nhiều fan vốn dĩ cũng không định xem trực tiếp concert, nhưng mà vì năm mươi ngàn tấm card viết tay đó, bọn họ sôi nổi mở video trực tiếp ra, theo dõi.

Chỉ mỗi Hoa Hạ, đã có hơn sáu mươi triệu người xem trực tiếp.

Nước Mỹ, có hơn hai mươi lăm triệu người xem trực tiếp

Nhật Bản, mười triệu người xem trực tiếp.

Anh, chín triệu người xem trực tiếp.

Pháp...

Australia...

Ngoại trừ năm mươi ngàn khán giả hiện trường ngồi ở trong sân vận động, số fan chú ý buổi concert này vượt qua một trăm triệu!

Hiệu quả vũ điệu lóa mắt, hiệu ứng đèn nhạc hoa lệ, nam thần của họ không nhảy nhót được vũ đạo ngẫu nhiên kịch liệt như rất nhiều ca sĩ khác, nhưng mà khi cậu dùng giọng hát nhu hòa hát ra cả từ quen thuộc, khán giả toàn trường đều nắm chặt tấm card của mình, cắn răng, hai mắt rung rung hát theo.

Bài hát thứ nhất là «Lời Dung», tiếp theo là «Tầng mây màu đen», «The moonlight»...

Bài hát của Dung Hủ cũng không nhiều, nhưng mỗi một bài đều là ca khúc hit, giai điệu tuyệt đẹp, dịu dàng động lòng người. Các fan giống như không biết mệt mỏi, luôn giờ cao đèn huỳnh quang, múa may theo tiết tấu âm nhạc.

Trên concert của Dung Hủ, cho phép mang theo băng đèn, nhưng mà phải giờ băng đèn trên lối đi nhỏ, nếu không thì sẽ cản tầm mắt người phía sau. Giờ phút này, cả trăm fan đứng giữa lối đi nhỏ, dường như họ định đứng như vậy tận vài tiếng, còn luôn giờ băng đèn nặng nề. Nhưng mà họ cũng không cảm thấy mệt, khi so sánh với vài tiếng giờ băng của họ, Dung Dung viết năm mươi ngàn tấm card, đó mới là thật sự mệt mỏi.

Trong lúc đó, Dung Hủ cũng mấy lần làm hoạt động tương tác với fan. Cho phép fan chọn bài, cậu sẽ trực tiếp biểu diễn.

Thực tế thì mở concert là một chuyện rất mệt mỏi, đến cuối cùng Dung Hủ ngồi trên sân khấu, chân loạn choạng, cười cười đỡ cái tai nghe. Mái tóc đen dùng sáp chải gọn, vuốt ra phía sau bên phải, lộ ra vầng trán xinh đẹp no đủ. Cậu vui vẻ cười, trong mắt có ánh sao lóe ra, cả mồ hôi trên trán cũng lộ ra vàng sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

Lúc này, concert đã tiến hành hơn hai giờ, sắp đến kết thúc. Nhưng mà khán giả hiện trường lại không có ai cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng thêm hưng phấn. Số lượng người xem trực tiếp cũng không hề giảm bớt, mà vẫn ổn định gia tăng.

Thiếu niên được toàn thế giới cưng chiều ấy ngồi ở trên sân khấu, nghiêm nghiêm túc túc quét mắt toàn trường, cuối cùng cậu đỡ micro, dùng giọng hơi khàn khàn nhẹ cười nói: “Sắp kết thúc rồi. Nhưng nói thật, tôi thật sự còn muốn ở với các bạn thêm chút lát, trò chuyện thêm với các bạn...”

“Dung Dung!!!”

“Lần này tổ chức concert, tôi rất vui, từ một năm trước đã bắt đầu chuẩn bị cho đợt lưu diễn này, hiện tại rốt cuộc cũng đến lúc kết thúc. Cảm ơn các bạn tới thành phố B nhìn tôi, nghe tôi hát, về sau nếu có cơ hội, tôi vẫn muốn hát cho các bạn nghe nữa.”

“Bọn em muốn nghe!!! Dung Dung!!!”

Một giọt mồ hôi chảy xuôi xuống, trên màn hình lớn, giọt mồ hôi ấy làm ướt rèm mi mong manh của thiếu niên. Dung Hù đưa tay lau đi mồ hôi, cậu ngửa ra sau dùng hai tay chống trên sân khấu, tiếp tục nói rằng: “Tôi ra mắt năm 43, đến hiện tại, đã gần sáu năm. Mỗi một ngày, tôi đều có rất nhiều lời muốn nói với các bạn, những lời này tôi không biết nên nói như thế nào, cũng không tìm được cơ hội nói với các bạn, ở nơi này tôi chỉ có thể đem ngàn lời vạn ngữ hội tụ thành một câu——”

“Tôi rất cảm kích, có các bạn, các bạn ở nơi đây.”

Có không ít khán giả hiện trường đều gào khóc, thậm chí có người khàn cả giọng hô tên Dung Hù, âm thanh kia giữa sân vận động năm mươi ngàn người vẫn có thể nghe rõ mồn một, từ đó có thể thấy họ dùng hết toàn lực hô to cỡ nào.

Mà các fan ngồi trước máy tính xem trực tiếp, không ít người cũng đã ươn ướt hốc mắt, che miệng lại khóc.

Thích người này, thật sự là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới.

Cậu ấy cố gắng quay phim, cậu ấy nghiêm túc ca hát, cậu ấy chưa bao giờ nói lời dư thừa vô nghĩa, chỉ dùng tác phẩm tốt nhất trả lời cho fan.

Lúc ở sân bay đón máy bay, rạng sáng sáu giờ, cậu ấy sẽ không nói mình mệt mỏi, mà sẽ hỏi: “Các bạn ăn cơm chưa?”

Lúc tham ban đoàn phim, cậu ấy sẽ không nói mình có bao nhiêu vất vả, mà sẽ nghiêm túc nói với fan: “Cảm ơn các bạn đến đây gặp tôi.”

Thích một người như vậy, cả đời cũng sẽ không quên.

Có lẽ người này không được tất cả mọi người trên thế giới thích, nhưng đối với họ mà nói, người này là người họ yêu nhất.

Nói xong câu đó, hốc mắt Dung Hù cũng đã có chút ướt át. Cậu nín chặt môi, vờn tay che khuất hai mắt mình, giống như làm vậy là có thể khiến fan không nhìn thấy nước mắt của cậu. Nhưng mà hành động như vậy lại làm cho fan hiện trường càng thêm nhiệt liệt hô tên cậu, âm thanh dần dần hội tụ thành biển rộng, tiếng hô từng tầng từng tầng đánh vào mây xanh, toàn thế giới đều có thể nghe được cái tên đó——

“Dung Hù! Dung Hù! Dung Hù!”

Sau khi một tay chùi hết nước mắt, Dung Hù dùng một tay chống đất, động tác nhanh nhẹn đứng lên. Hai mắt cậu ửng đỏ, cười nói: “Tuy rằng tôi không thể nói chuyện với mỗi một người, nhưng mà tôi có thể trò chuyện với vài fan, ở nơi này, giao lưu với các bạn. Hiện tại thợ chỉnh đèn sẽ tắt hết đèn toàn trường, sau đó hẳn sẽ ngẫu nhiên dùng ánh đèn chiếu vào một người, tôi muốn mời fan được chiếu đi lên sân khấu, cùng tôi hát xong ca khúc cuối cùng, ca khúc «Thất dực».”

“A a a a a a Dung Dung!!!”

Ánh đèn tức khắc tắt lịm, nhóm fan kích động vạn phần quơ đèn huỳnh quang trong tay, chờ mong mình được chọn trúng. Rốt cuộc, ánh đèn bỗng nhiên dừng lại, năm mươi ngàn người sôi nổi nhìn theo hướng ánh đèn. Chỉ thấy một fan mặc đồ gấu trúc đang đứng trên lối đi giữa hàng ghế đầu, giờ cao một tấm bảng đèn.

Dường như cũng thật không ngờ mình được chọn trúng, bạn fan may mắn đó lập tức sững sốt, một chút đáp lại cũng không có.

Dung Hù khẽ cười nói: “Mời bạn fan ấy lên sân khấu.”

Dưới sự giúp đỡ của bảo vệ, bạn fan mặc đồ gấu trúc liền được mời lên sân khấu. Năm mươi ngàn khán giả hiện trường cùng với hơn trăm triệu fan xem trực tiếp đều hâm mộ ghen tỵ cắn chặt chân, còn Dung Hù thì cười gật gật đầu với bảo vệ, tiếp đó nhờ nhân viên công tác đưa một cái micro cho cô bạn gấu trúc.

Cô bạn gấu trúc vẫn luôn lặng thinh không nói gì.

Dung Hù nhẹ nhàng cười, mắt phượng xinh đẹp cong thành hình trăng rằm. Rất nhiều khán giả đều kinh ngạc nhỏ giọng nghị luận: [tôi luôn cảm thấy Dung Dung rất vui vẻ, hình như cậu ấy thật sự rất vui đó, lần đầu tiên thấy cậu ấy cười vui vẻ như vậy...]

Cô bạn gấu trúc không mở miệng, nhưng mà Dung Hù vẫn muốn giao lưu với fan may mắn. Cậu cầm micro, nghiêm nghiêm túc nhìn bạn gấu trúc, thật lâu sau, xoay người, lại nhìn về hướng năm mươi ngàn khán giả dưới đài: “Có lẽ các bạn vẫn luôn không rõ, vì sao tôi phải viết tay năm mươi ngàn tấm card đó.”

Các fan vừa nghe lời này, lập tức trăm miệng một lời hỏi: “Vi ~ sao!”

Dung Hù đầu tiên là cười cười, cuối cùng nói ra một đáp án ngoài dự đoán: “Bởi vì tôi rất áy náy.”

Dưới sân khấu nhất thời nổi lên tiếng rối loạn, tất cả mọi người đều không rõ ý của Dung Hủ.

Mà nơi bị ánh đèn chiếu rọi, thiếu niên tiếp tục nói: “Concert của tôi, hẳn chỉ nên tổ chức vì các bạn. Nhưng mà từ một năm trước người đại diện nói cho tôi biết rằng muốn giúp tôi mở đợt lưu diễn toàn cầu, tôi đã nghĩ đến một kế hoạch, cũng là từ khi đó, tôi bắt đầu viết card, viết đã hơn một năm, rốt cuộc viết xong.”

“Tôi không nên dùng concert để làm chuyện này, nhưng mà tôi thật sự rất muốn nhờ các bạn giúp đỡ tôi, giúp tôi làm chuyện này. Cho nên tôi tự viết tay tám card, là muốn nói với các bạn một tiếng xin lỗi, mong các bạn tha thứ tôi dùng việc công cho việc riêng.”

Những lời này nói xong, nhóm fan càng không hiểu ra sao.

Nhưng mà trên sân khấu, Dung Hủ lại dần dần thu lại nụ cười, cậu trịnh trọng nhìn năm mươi ngàn fan dưới đài, khom lưng thật mạnh: “Hiện tại, tôi muốn xin các bạn giúp tôi một việc.”

『 Khi tôi nói “xin các bạn giúp tôi một việc”, xin mở đèn lên. 』

Vừa dứt lời, đa số các fan đều chưa hoàn hồn lại. Sau khi có người đầu tiên mở đèn huỳnh quang ngôi sao lên, còn cao giọng hô “nhanh bật đèn, nhanh bật đèn”, tất cả các fan mới như chợt tỉnh từ trong mộng. Bất luận lần này Dung Dung muốn làm gì, bọn họ đều sẽ hỗ trợ, bởi vì cậu ấy xứng đáng.

Đèn huỳnh quang hồng nhạt sáng lên, đèn huỳnh quang màu trắng sáng lên.

Đèn ở các chỗ ngồi chỉ có hai loại này, màu trắng là nền, màu hồng là chữ.

Khi một khán giả cuối cùng cũng nhanh chóng mở đèn huỳnh quang lên, tất cả các fan trên toàn thể nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, mở to hai mắt không dám tin, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm. Các fan xem trực tiếp đã sắp điên cuồng, mà những fan tạo ra chữ ở hiện trường lại đều đỏ bừng mặt, che miệng lại khóc to.

Trong số đó, có người chỉ là thuần fan, chưa từng nghĩ tới việc ủng hộ nam thần nhà mình phát triển quan hệ khác. Có người là fan CP chính tông, thường xuyên ăn đường. Nhưng hiện tại, phản ứng của họ chỉ có một: giờ cao cao ngôi sao trong tay, dùng sức hô lên câu nói kia ——

『 Tần Trình, em yêu anh 』

『 Chúng ta kết hôn đi 』

Tiếng hoan hô và tiếng khóc quanh quẩn thật lâu trên bầu trời sân vận động Hoa Hạ, các fan xem trực tiếp trên toàn cầu cũng che miệng lại, hoàn toàn không thốt ra được tâm tình phức tạp của mình giờ phút này.

Dung Hủ đứng giữa đại dương hồng nhạt, nghiêm túc nhìn chăm chú, vẫn không hề xoay người. Nhóm fan không rõ vì sao bây giờ nam thần nhà mình đột nhiên công bố tình yêu, tuyên bố come out, nhưng chuyện duy nhất họ có thể làm chính là giờ cao đèn huỳnh quang, giúp cậu việc này.

Tiếng gió từ bên tai gào thét mà qua.

Tiếng hoan hô của các fan hiện trường truyền vào tai.

Dung Hủ đưa lưng về phía người ở đằng sau, nắm chặt ngón tay, không dám quay đầu lại nhìn một cái.

Bỗng nhiên! Cậu nghe được hiện trường vang lên một trận tiếng kinh hô, cậu theo bản năng quay đầu lại, ai ngờ vừa mới xoay người qua, đã bị người ôm cổ, nụ hôn cực nóng lập tức phong tỏa lời tiếp theo.

Con người trong suốt tròn to, nhưng chậm rãi, cậu nhắm hai mắt lại, ôm lấy cổ người đó, nhiệt tình hôn trả.

Trong dòng chữ cầu hôn của năm mươi ngàn fan toàn trường, trong từng dòng chữ chúc phúc của hơn trăm triệu fan toàn cầu.

Tần Trình nóng bỏng hôn thiếu niên mình yêu tha thiết, mà thiếu niên cũng ngửa đầu đáp lại tình yêu nóng rực như lửa của hắn.

Em vì buổi cầu hôn này, mà chuẩn bị một năm.

Anh bảo em công khai trên lễ trao giải, vậy niềm vui bất ngờ em có ý chuẩn bị cho sinh nhật anh thì phải làm thế nào?

Hết thấy nguyên nhân, lúc này đều đã rõ ràng.

Yêu người này, là quyết định tuyệt vời nhất đời này của Tần Trình.

Vào buổi chiều ngày ấy, khi hắn nhìn thấy thiếu niên đó từ trong ánh nắng chiều nâng bước tiến đến, trái tim kịch liệt nhảy lên đã cho ra đáp án tốt nhất.

Chưa bao giờ cảm ơn vận mệnh đến thế, cảm ơn vận mệnh, khiến anh nhất kiến chung tình với em.

Chương 166: Chương 166: Phiên Ngoại 1: Livestream Theo Trào Lưu (Thượng)

Đây là chuyện phát sinh sau khi hai người come out thật lâu.

Tạm thời bỏ qua khiếp sợ của nhân dân toàn thế giới đối với việc Dung Hủ come out và cầu hôn trên concert, cũng bỏ qua oanh động mà chuyện này sinh ra trong phạm vi toàn cầu, theo thời gian chậm rãi trôi đi, bất luận là fan hay là người qua đường, đều dần dần tiếp nhận sự thật này: Tần Trình và Dung Hủ, là thật sự đang yêu nhau.

Hai ba năm trước sự kiện cầu hôn, Dung Hủ và Tần Trình vẫn luôn lấy hình tượng bạn tốt xuất hiện. Người yêu điện ảnh toàn thế giới đều biết, hai người này là bạn tốt. Thậm chí rất nhiều người đều từng trêu chọc, nếu ngày nào đó hai người thật sự kết hôn, họ tuyệt đối cũng sẽ không hoài nghi.

Nhưng sau khi chân tướng hoàn toàn công khai, vẫn có một số người không thể chấp nhận được. Sau khi vụ cầu hôn cảm động qua đi, thì nên gặp phải hiện thực. Bởi vì sự kiện lần đó, fan Dung Hủ và Tần Trình đều không thể tránh né mà giảm đi một đám. Người thoát fan rất ít, nhưng vẫn có, đây là hiện thực tàn khốc.

Nhưng mà thân là một diễn viên, họ cũng không giống thần tượng, chỉ cần có tác phẩm, fan vẫn sẽ ủng hộ họ. Tác phẩm chính là thực lực, cho dù có vài fan tạm thời không thể chấp nhận chuyện nam thần nhà mình đi yêu đương, thì họ vẫn nhìn không được đi xem phim của nam thần, vì phim của nam thần mà cười vui hoặc rơi nước mắt.

Nói ngắn lại, ảnh hưởng của sự kiện lần này giảm co cỡ nửa năm, lúc sau hết thảy lại bước vào quỹ đạo. Fan rời đi lại trở về một đám, nước mắt lưng tròng tiếp nhận sự thật hai đại nam thần đang yêu nhau; rất nhiều người qua đường cũng sôi nổi chuyển fan, nhiệt liệt ủng hộ tình cảm giữa hai người.

Phòng bán vé càng ngày càng cao, nhận giải thưởng nhận đến mỏi tay, cho dù có người không thích, cũng không thể ngăn cản Dung Hủ ở bên người yêu của cậu, hoàn toàn đứng thẳng trên đỉnh ảnh đàn toàn cầu. Trước mắt thì hai người này chính là nam diễn viên hot nhất Hoa Hạ, thậm chí có thể nói, là một trong các ảnh đế đứng ở nơi cao nhất toàn cầu, mặc cho anti fan có hất nước bắn như thế nào nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng đến họ một chút nào.

Mấy năm gần đây, rất nhiều minh tinh cũng làm giống hotface, mở livestream, tiến hành giao lưu với fan.

Dung Hủ ra mắt mới 5 năm, trước kia quá bận rộn sự nghiệp, giao lưu với fan rất ít. Gần đây La Chấn Đào kiến nghị cậu: “Tiểu Hủ, vừa lúc phim mới của em cũng đóng máy rồi, chúng ta còn phải chuẩn bị hôn lễ. Như vậy, em hiếm khi có kỳ nghỉ dài tới tận năm tháng, muốn mở livestream, trò chuyện với các fan không?”

Hiện tại rất nhiều minh tinh đều sẽ livestream vào lúc trang điểm, đóng phim, nghỉ phép, đôi khi họ mặc quần áo ở nhà, đôi khi là ngồi ở đoàn phim, nhưng đa số thời điểm, họ đều không phải thật sự livestream một mình mình. Minh tinh mặc quần áo ở nhà nói là mặt mộc, thực chất là đã sớm đánh nền, cũng có nhân viên chiếu sáng ở chỗ mà màn hình không nhìn thấy.

Minh tinh thật sự livestream không nhiều lắm, nhưng vẫn có mấy người.

Chẳng hạn như tháng trước, Ôn Tuyền và Hạ Mộ Nhan liên hợp livestream, dắt theo hai đại hoa đán Hoa Hạ khác, bốn người tụ tập ở nhà Ôn Tuyền, livestream. .... chơi mặt chược!

Lần livestream đó khiến các fan hô to đã ghiền.

Trên bàn mặt chược ai còn nói chuyện phong độ? Ai còn nói chuyện ưu nhã? Dù là ảnh hậu, cũng không thể nào luôn dùng kỹ thuật diễn không chế chính mình. Vì thế trong lần livestream đó, Ôn Tuyền ăn sạch toàn trường, Hạ Mộ Nhan liên tiếp thua tiền. Tiền là việc nhỏ, nhưng chơi mặt chược chơi hăng, nổi máu lên, dịu dàng như Hạ Mộ Nhan cũng thiếu chút nữa lật bàn cầu véo với Ôn Tuyền.

Đối với kiến nghị của La Chấn Đào, Dung Hủ cũng tràn đầy cảm xúc, cậu gật gật đầu: “Được, anh La, lúc nghỉ phép em sẽ suy xét chuyện này.”

La Chấn Đào nhanh chóng đáp ứng, đồng thời ở trong lòng âm thầm nghĩ: Khi nào đó mang chuyên viên trang điểm và cameraman đến nhà tiểu Hủ, livestream cho cậu ấy một lần? A đúng, còn phải làm tuyên truyền trước, liên hệ với đài livestream. Còn phải làm gì nhi. ....

Có điều La Chấn Đào trăm triệu lần không ngờ, giờ phút này Dung Hủ đang sờ cằm, nói thầm một câu: “Vây ngày mai ở nhà livestream đi.”

Buổi tối Dung Hủ về đến nhà, cúi đầu đổi giày, mở đèn đi về phía phòng bếp.

Gần đây Tần Trình ở Pháp đóng phim, không hề trở về. Dung Hù không hề nghĩ ngợi, về nhà liền tính nấu chút mì ăn, nhưng mà cậu vừa mới đi ra khỏi huyền quan, còn chưa xuyên qua phòng khách, đã bỗng nhiên bị người từ sau lưng ôm lấy.

Hai mắt đột nhiên tròn to, suy nghĩ đầu tiên trong lòng Dung Hù chính là: thế mà lại có trộm?

Nhưng ngay sau đó, khi tên trộm dùng cặp móng heo không biết xấu hổ vuốt eo cậu, thuận tiện còn mờ ám cọ môi trên cổ cậu, Dung Hù chậm rãi co rút khóe miệng, cảm nhận được hương vị quen thuộc kia, hừ nhẹ một tiếng, thề sống chết bất khuất nói: “Giữ tiền có thể, cướp sắc không được.”

Động tác của người đàn ông bỗng chốc cứng đờ, dường như không ngờ Dung Hù sẽ trả lời như vậy. Nhưng cũng chỉ là một lát, hần liền đè thấp giọng, nhẹ nhàng hôn vành tai mềm mại của thiếu niên, dùng giọng nói gợi cảm níu non: “Không muốn giữ tiền, chỉ muốn cướp sắc..... Ồ, cậu là Dung Hù à? Vậy càng tốt, cảnh giường chiếu của cậu trong «Định luật 0» tôi xem rất nhiều lần, Dung Hù..... tôi muốn cướp sắc.....”

Dứt lời, chỗ nào đó đã cứng lên hung hăng chọt vào háng Dung Hù, tính ám chỉ cực mạnh đẩy đẩy hai cái.

Đối với việc này, câu trả lời duy nhất của Dung Hù là: Cười tủm tỉm duỗi tay, một tay túm lấy cái thứ kia, néo.

Tần Trình: “.....!!!”

Em không sợ néo anh héo rồi, về sau sinh hoạt tính phúc liên không còn bóng dáng sao!!!

Tựa như nghe được lời nói trong lòng đối phương, Dung Hù xoay người, nhếch khóe môi: “Yên tâm, em có chừng mực.”

Tần tiên sinh vừa đau vừa sượng ngẩn răng ngẩn lợi nói: “..... sao nói cướp sắc mà?”

Rõ ràng là Dung Dung nhà hần tự đưa kịch bản, hơn nữa hần dựa vào thực lực mà cướp sắc, dựa vào cái gì kêu cắt!

Dung Hù nghiêm túc nói: “Em đói bụng.”

Tần Trình: “?”

“Anh nấu mì cho em ăn.” Dung Hù sờ sờ cằm, con ngươi xinh đẹp không khỏi cười đến cong cong. Ngón trở thon dài mờ ám sờ sờ đôi môi hồng nhuận, cậu hơi híp mắt, từ dưới nhìn lên người đàn ông trước mắt, hết sức khiêu khích: “Em ăn mì, anh ăn em..... Được không? Tần tiên sinh, phía dưới của anh ăn ngon không?”

Mũi đột nhiên nóng lên, người đàn ông tuần mỹ lệ nuốt nước miếng một cái, kéo cổ tay người yêu nhà mình, đi về phía phòng bếp. Trên mặt vẫn là biểu tình cảm dục lạnh lạnh nhạt nhạt, nhưng bước chân vội vàng dòn dập đã bán đứng tâm trạng ngo ngoe rục rịch của người đàn ông nào đó.

Loại mì nào nấu nhanh nhất?

Mì ăn liền.

Nhiều ngày không gặp, vốn dĩ Dung Hù cũng không tính làm khó dễ Tần Trình, sở dĩ néo hần một phen, hoàn toàn là bởi vì người đàn ông này lại dám không bật đèn nắp ở phòng khách dọa cậu, cần phải cho một giáo huấn.

Vì thế sau khi đơn giản ăn hai ngụm mì ăn liền, Tần Trình bỗng nhiên thấp giọng hô một tiếng “tiểu Hủ”, Dung Hù theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang. Còn chưa kịp nhìn chăm chú, môi đã đột nhiên bị hôn. Tần Trình ôm cậu đặt ở trên bàn com, sau đó ngẩng đầu lên, dịu dàng hôn môi cậu.

Hai người ở nhà ăn liền nhien không được làm một lần, sau lại một đường làm đến phòng ngủ, gần như trắng đêm không ngủ. Ván giường vang kéo kẹt kẹt kẹt, đến cuối cùng Dung Hù thật sự có chút không chịu nổi, chỉ có thể vô lực nằm ở trên giường, mặc cho người đàn ông ở trên giúp mình đạt tới đỉnh.

Quay cả một đêm, cả căn nhà bị lộn lộn không ra hình dạng. Tận đến giữa trưa 12 giờ hôm sau, Dung Hù mới mơ mơ màng màng mở to mắt. Cậu đẩy người đàn ông đè ở trên người ra, xuống giường rửa mặt một phen, liền vào phòng bếp định tùy tiện làm chút đồ ăn cho mình.

Làm được một nửa, Dung Hù nhìn di động trên bàn, đột nhiên sững sờ.

Ba phút sau, một tin tức truyền khắp trong nhóm fan Dung——

[A a a a a a a a a a Dung Dung mở livestream! Mở livestream mở livestream mở livestream!!!]

Ngắn ngủn mười phút, phòng livestream của Dung Hù đã dừng mãnh đổ xô vào mười triệu fan. Con số này còn đang dùng bội số khủng bố mà tăng trưởng! Khi Dung Hù bung món ăn đầu tiên lên, fan trong phòng livestream đã có hơn sáu mươi triệu. Các fan điên cuồng không ngừng spam bình luận, quả cấp không đếm xuể trực tiếp chôn vùi cái phòng livestream này.

Lần đầu tiên Dung Hù mở livestream, cậu cũng không quá rõ là rốt cuộc nên stream như thế nào. Sau khi nghĩ nghĩ, cậu dùng cái giá cố định điện thoại di động ở bên cửa sổ, tiếp theo bung rau dưa mình vừa mới xào xong lên, cười nói: “Tôi không biết nấu đồ ăn cho lắm, chỉ biết làm vài món đơn giản..... Hừm? Các bạn hỏi tôi là ai biết nấu đồ ăn hả?..... Tần Trình? Trình độ của hần không khác tôi lắm, cả hai đều có thể nấu chút đồ ăn đơn sơ, nhưng nếu cao cấp hơn chút thì..... Đúng rồi, anh Sở rất am hiểu đó.”

[Dung Dung! Anh Sờ là ai? Anh Sờ là ai!]

Dưới ánh nắng dịu dàng tươi đẹp, thiếu niên cười xán lạn: “Anh Sờ là Sờ Kỳ, anh ấy rất biết nấu đồ ăn. Trước kia đến nhà anh ấy tụ họp, anh ấy tự tay nấu một bàn đồ ăn, không hề kém ngoài tiệm. Chị dâu rất có phúc, chị ấy nói chỉ cần anh Sờ có rảnh, trong nhà đều là đồ ăn anh Sờ nấu.”

Các fan lại nhanh chóng bắt đầu đề tài tiếp theo: [Dung Dung, hôm nay anh mặc sơ mi trắng thiệt đẹp mắt!]

[Có phải Dung Dung mới vừa tỉnh ngủ không! Tóc anh rồi kìa biết không, trên đầu có cọng tóc gốc 2333 thật đáng yêu thật đáng yêu!]

[Oh no! Không được nói với Dung Dung, hu hu hu hu Dung Dung đừng có vuốt cọng tóc gốc xuống, thật sự rất đáng yêu, xin đừng vuốt!]

[Buông tha cọng tóc gốc kia đi! Dung Dung nhìn về phía em này!]

[Dung Dung mau nhìn về phía em!]

[Nhìn về phía em+1!]

Đời trước lúc Dung Hủ từ giả cõi đời, livestream chỉ vừa mới phát lên. Đời này cậu lại không có thời gian đi nghiên cứu cái thứ này, cho nên mới vừa mở livestream, cậu cũng không khỏi cảm thấy hết sức thú vị, sau khi giao lưu với các fan chốc lát, lúc này mới thả điện thoại lại trên giá.

Cầm nồi niêu, thiếu niên thanh tú nhả về mặt nghiêm túc nói: “Hiện tại tôi sẽ nấu thịt. Tôi rất không am hiểu cái này, các bạn từ từ nha, tôi tận lực làm ra một nồi thịt kho tàu ăn ngon.”

Trên màn hình livestream, các fan còn đang không ngừng spam, nhưng mặc cho họ nói cái gì, thiếu niên đang nghiêm túc nấu thịt kia đều sẽ không đáp lại.

Cái thứ như thịt kho tàu này, kỳ thật đối với Dung Hủ và Tần Trình mà nói, đều xem như một khiêu chiến. Bọn họ xác thật là biết chút đồ ăn gia đình, nhưng mà cái đồ ăn gia đình đó chủ yếu là xào rau dưa và xào thịt thôi. Một khi gặp phải thứ cần hầm nấu, hai người đều phải cẩn thận thật, nếu không sẽ rất có khả năng trực tiếp chế tạo ra nguyên liệu hắc ám khó có thể nuốt nổi.

Dung Hủ hết sức chuyên chú không chế phân lượng nước tương, cân nhắc khi nào bắt đầu bỏ đường phen. Cậu tự nhiên không hề phát hiện, đột nhiên, các fan trong phòng livestream thét chói tai bùng nổ, tốc độ spam nhanh hơn lúc trước không chỉ gấp ba lần!

Chỉ thấy trong màn hình, một người đàn ông tuổi chừng nửa người trên từ phòng khách đi vào phòng bếp. Dường như là mới rời giường, tóc Tần Trình cũng có chút hỗn độn, hần mục tiêu kiên định đi về hướng thiếu niên nhà mình, sau đó ngay lúc Dung Hủ chuẩn bị bỏ đường phen, đột nhiên! Một phen ôm lấy vòng eo cậu, nhẹ nhàng gác cằm trên vai cậu.

Thân thể thoáng khựng lại, Dung Hủ kinh ngạc quay đầu sang.

Mà các fan thét chói tai không thôi trong phòng livestream trở mắt nhìn Tần Trình luôn lạnh lùng chậm rãi cong môi, thừa dịp Dung Hủ quay đầu lại, đột nhiên hôn lên một phát. Trên gương mặt góc cạnh mang theo nụ cười nhàn nhạt, cặp mắt phượng hẹp dài lẳng đọng màu sắc nồng đậm, Tần Trình ôm chặt thiếu niên trong lòng ngực, giọng khàn khàn nói: “Em mặc áo của anh, anh đây mặc cái gì giờ…… tiểu Hủ, đêm qua hình như không ở trong phòng bếp, hôm nay ở phòng bếp được không……”

[Ồi dẹt dẹt dẹt dẹt! Áo sơ mi Dung Dung mặc là của Tần Thần hả?!!!]

[Khó trách tôi nói cái áo này hình như cứ cảm thấy hơi to.]

[Đêm qua không ở trong phòng bếp…… Hôm nay ở trong phòng bếp…… Tôi không hiểu sai tui thật sự không hiểu sai! Rốt cuộc có phải ý đó hay không a a a a a a a a!!!]

[Từ từ, Tần Thần không phát hiện chúng ta hả? Có phải hần không phát hiện Dung Dung đang livestream hay không! Có phải hần không phát hiện không a a a a a a tui chết tui chết tui chết!!!!]

Vừa rồi Dung Hủ đặt một cái bịch nylon ở trên bàn, cậu cũng không phát hiện, cái bịch nylon kia chặn màn hình di động, rồi lại cố tình không che cameras. Vì thế, hiện tại người xem trong phòng livestream có thể xem rõ ràng tình huống trong phòng bếp, nhưng Tần Trình vừa mới thức dậy lại hoàn toàn không biết bên cạnh bày một cái di động, còn đang mở livestream, phát sóng trực tiếp cho các fan toàn cầu.

Trong lòng đột nhiên cả kinh, Dung Hủ nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận tất cả mọi việc, cậu nhanh chóng lên tiếng: “Từ từ, Tần Trình, em đang mở hum……”

Lời còn chưa nói xong, môi đã bị người ta niêm phong.

Dung Hủ mở to hai mắt, giãy giụa không thể mở miệng. Tần Trình lại duỗi tay đè gáy cậu, gia tăng nụ hôn này.

Số fan trong phòng livestream lại xuất hiện một đợt tăng mạnh, ngay trong một phút đồng hồ ngắn ngủi mà Tần Trình xuất hiện, tổng số người xem hơn trăm triệu, vô số fan Tần còn đang ra sức chen vào trong phòng livestream. Mà khán giả đã vào phòng livestream thì đang nhất trí spam——

[Tui chưa thấy gì hết, tui chưa thấy gì hết, tui chưa thấy gì hết!!!]

Tần Thần mau xông lên a a a a a a a!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Phiên Ngoại 2: Livestream Theo Trào Lưu (Hạ)

Dung Hù livestream tổng cộng mới không đến hai mươi phút, số người trong phòng livestream đã đột phá mười tỷ. Thậm chí sau khi người đàn ông nào đó xuất hiện trong hình ảnh, con số này trực tiếp tăng vọt hai mươi triệu, vững bước đi về hướng mười tỷ lẻ ba mươi triệu.

Trên màn hình di động, khán giả lấy tốc độ điên cuồng spam, tốc độ cực nhanh, làm người ta căn bản không thể thấy rõ được chữ. Mà ở trong phòng bếp rộng mở, Tần Trình lại đề chất gáy người yêu nhà mình, hết sức thuần thực cạy kẽ răng ra, hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại. Cùng lúc đó, một tay khác đứng lý hợp tình vuốt ve sau eo Dung Hù.

Hết thấy tới quá mức đột ngột, theo lý thuyết cũng không có gì sai.

Mặc cho ai sáng sớm dậy nhìn thấy người yêu nhà mình hiền huệ nấu cơm như vậy, trọng điểm là còn mặc áo của mình, đều sẽ có một chút xúc động ở phương diện kia. Áo sơ mi màu trắng cực xứng với Dung Hù, làm bật lên làn da càng trắng nõn của cậu, xương quai xanh nhô lên cao cao, hơn nữa cái áo sơ mi này là của Tần Trình, tưởng tượng đến việc này, hết thấy lại càng không thể khống chế.

Hơn nữa đây chính là ở nhà, dù bọn họ thật sự sủng thật đàn thật ở trong phòng bếp làm, vậy cũng là chuyện của chính bọn họ, ai cũng không quản được.

Càng hôn người này, càng cảm thấy một luồng hơi nóng tràn xuống dưới thân. Tay người đàn ông đã lên lút trượt vào trong quần áo, tiếp theo liền định thuận thế sờ về phía trước, ai biết ngay giờ phút này, động tác Tần Trình bỗng nhiên khựng lại, kêu lên một tiếng.

Tần tiên sinh mở đầy máu: “.....”

Dung Hù cạ lời nhanh chóng đẩy người ra: “Em đang livestream!”

Những lời này rốt cuộc cũng nói ra được, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Trình, Dung Hù duỗi tay lấy cái di động bị bọc nilon che, trực tiếp đặt ở trước mặt người đàn ông nào đó.

Giờ phút này, khán giả phòng livestream bỗng chốc bùng nổ.

[A a a a a a a Tần Thần đang nhìn tui! Em ở đây này, Tần Thần em rất thích anh! Rất thích anh!]

[Ha ha ha ha Tần Thần bị Dung Dung cắn, 23333333]

[Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thần ngơ ngác như vậy, cười chết tui rồi XD thích Trình Dung nhiều năm như vậy, tuy rằng cảm giác tui không có nghịch công thụ, nhưng mà Tần Thần còn có bộ dạng đáng yêu như vậy, đã chụp hình lưu lại √]

[Lâu trên chụp hình xin gửi tui một phần với, Tần Thần dùng tay chắn màn hình kia ha ha ha ha ha.....]

Người đàn ông tuần mẩy mang cái mỏ đầy máu, hai mắt tròn lên, không dám tin tưởng nhìn cái di động đặt ở trước mặt mình. Nhưng hấn kinh ngạc cũng chỉ trong tích tắc, tiếp theo hấn liền bình tĩnh nháp môi, một bàn tay nâng lên xoa xoa máu trên môi, một tay khác lại hết sức đương nhiên mà chặn trước màn hình di động.

Chờ khán giả lại nhìn thấy hình, thì trong phòng bếp đã không còn bóng dáng Tần Trình. Dung Hù duỗi tay che miệng lại, căn bản không có biện pháp giấu được nụ cười, trong sự nghi hoặc chờ đợi của khán giả, một lát sau, lại thấy Tần Trình mặc quần áo đẳng hoàng nâng bước vào phòng bếp, trấn định thong dong ôm lấy eo Dung Hù, nói: “Giữa trưa ăn cái gì?”

[Từ từ, cái này xem như NG làm lại sao?]

[Tần Thần muốn NG em không chịu đâu! Vừa rồi bọn em đều thấy, không thể xem như không thấy được 233333]

Các fan không ngừng spam kháng nghị, nhưng người đàn ông nào đó lại hết như hoàn toàn không phát hiện, hấn nhận lấy di động từ trong tay Dung Hù, lại đề lên trên giá bên cửa sổ. Kế tiếp, hai người giống như bất cứ một cặp tình nhân bình thường nào, bắt đầu cùng nhau ở trong phòng bếp nấu đồ ăn.

Loại livestream nhảm chán này làm khán giả hô to không thú vị, đua nhau tỏ vẻ: [Muốn xem show ân ái! Muốn ăn thức ăn chó! Tần Thần anh coi như

chúng ta không có đang livestream, chúng ta NG làm lại một lần đi được không được không!!!]

Trả lời bọn họ chính là livestream ảnh để họ Tàn thuần thực xất hành.

Sau khi ba bận một canh làm xong, thì chính là hình ảnh livestream ăn cơm. Bưng hết bát đĩa lên bàn xong, Dung Hù theo bản năng đặt điện thoại đi động và cái giá lên trên bàn cơm, Tàn Trình lại hơi hơi nhúu mày: “Còn tiếp tục nữa hả?”

Dung Hù gật gù đầu: “Em mới live được có hơn ba mươi phút. Nghe anh La nói, hình như bình thường livestream đều ít nhất phải cỡ một tiếng?”

Tàn Trình nhướn mi: “Livestream còn có thời gian tối thiểu nữa?”

Khán giả gào khóc đòi ăn: [Có có có có có có có!!! Ít nhất hai tiếng! Hai tiếng!!!]

Bất luận thế nào, khán giả rốt cuộc cũng không xem được hình ảnh bùng nổ như lúc trước nữa. Toàn bộ quá trình ăn cơm, hai người đều hết sức đơn giản gấp đồ ăn ăn cơm, ngẫu nhiên tâm sự, nhưng đừng nói hôn hôn, ngay cả sờ sờ tay nhỏ cũng không có.

Nếu streamer bình thường mà livestream kiểu nội dung này, vậy nhân số người xem đừng nói hơn mười tỷ, hơn mười thôi cũng ảo diệu rồi. Nhưng khán giả của Dung Hù từ oán giận và tủi thân lúc đầu, sau đó liền bắt đầu tự chơi tự vui.

[Aizz, Dung Dung thật sự không biết nấu đồ ăn cho lắm. Dung Dung kén ăn cũng đẹp như vậy!]

[A a a Tàn Thần gấp đồ ăn cho Dung Dung, gấp hai cọng rau xanh, không phải một cọng, là hai cọng!]

..... Cũng thật vất vả cho khán giả, streamer nhà người ta đều là trăm phương nghìn kế tìm việc vui cho khán giả. Streamer nhà bọn họ lại để bọn họ trăm phương nghìn kế tự tìm việc vui cho mình.

Dung Hù nhìn spam bình luận, nhìn nhìn liền nhịn không được cười. Làm một streamer nghiệp dư, cậu cẩn thận tự hỏi chốc lát, dường như cũng ý thức được không thể làm fan nhà mình khó xử như vậy nữa. Vì thế Dung Hù nhẹ nhàng gác đĩa xuống, đôi tay giao nhau, chống cằm, mỉm cười nhìn người đàn ông trước mắt, mở miệng chính là: “Đêm qua sao lại đột nhiên về vậy, em nhớ «Nouveau Gallo» còn phải quay thêm hai tháng mà?”

«Nouveau Gallo» là một bộ phim Tàn Trình đang quay, mấy ngày hôm trước đoàn phim vừa đăng ảnh hiện trường, tất cả mọi người ở Australia lấy cảnh đóng phim.

Nghe đôi phương nói, Tàn Trình ngược mắt, cẩn thận nhìn chăm chú người yêu của mình.

Yêu nhau nhiều năm, sống bên nhau lâu như vậy, người yêu nhà mình muốn làm cái gì, Tàn Trình hiểu rõ. Tuy rằng hết sức không muốn phục vụ fan, làm fan vui vẻ —— bởi vì cái đám fan này làm hại hắn không thể chume với Dung Dung, thậm chí còn suýt nữa héo queo! —— nhưng nếu Dung Hù muốn làm như vậy, Tàn Trình cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp.

Diễn xuất nhiều năm, Tàn Trình nhăn mày lại, nảy ra ý hay: “Nhớ em.”

Dung Hù: “.....” Có cần phối hợp như vậy không!!!

[Ngao ngao ngao ngao bánh chó bánh chó! Lại là bánh chó!]

[Vì sao lại có nhiều bánh chó như vậy! Ma ma..... con còn muốn ăn!!!]

Thả đĩa xuống, hết như là ngại sự việc còn chưa đủ lớn, một tay Tàn Trình chống cằm, vẻ mặt mờ ám cười nhẹ một tiếng: “Ừm, tiểu Hù, anh nhớ em.”

Những lời này nói ra, trong phòng livestream lại là một rừng tiếng hét chói tai.

Dung Hù vốn chỉ muốn bảo Tàn Trình phối hợp mình làm sinh động không khí một chút, cậu trăm triệu lần không ngờ, người đàn ông đó lại ra chiều lớn, trực tiếp làm mình xuống đài không được. Nhưng mà, dễ dàng nhận thua như vậy, thì cũng liền không phải là Dung Hù.

Tất cả khán giả canh me trong phòng livestream chỉ thấy Dung Dung nhà mình bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, cậu quay đầu, nhìn màn hình, hơi hơi mỉm cười: “Kỳ thật có một vấn đề, thường xuyên nhìn thấy fan bình luận trong weibo của tôi, hình như rất muốn biết. Hôm nay cơ hội hiếm có, vậy không bằng chúng ta liền nói nói..... tôi và người đàn ông này rốt cuộc làm sao lại ở bên nhau nhé.”

Dung Hù chỉ một ngón tay, thẳng hướng người nào đó.

Tàn Trình bị chỉ: “.....?”

Thừa dịp người đàn ông nào đó còn chưa hoàn hồn, Dung Hù hồi ức một lúc, nói thẳng: “Là hắn theo đuổi tôi trước.”

[A a a a a a a a Tàn Thần theo đuổi Dung Dung trước!!!]

“Các bạn cảm thấy con người Tàn Trình, đại khái là tính cách gì?”

[Tàn Thần cao lãnh! Tàn Thần đặc biệt cao lãnh!]

Dung Hù ra về kinh ngạc tròn to mắt, ngón tay thon dài lắc lắc trước màn ảnh, tọng một chậu bánh chó: “Hắn không cao lãnh, hắn rất dịu dàng.” Dừng một chút, hệt như nghĩ tới cái gì đó, Dung Hù cười nói: “Có một lần hắn lo lắng tôi ở bên ngoài. .... ừm, ở bên ngoài không an toàn, nhưng khi đó hắn ở nước ngoài đóng phim, chỉ có thể qua điện thoại nhắc nhở tôi cẩn thận. Sau đó tôi không ngờ rằng, ngày hôm sau tôi liền thấy hắn ở cửa phòng.”

Chuyện này nói đến mị mị, kỳ thật chính là nói sự kiện Nhậm Thư Chi.

Lúc Dung Hù quay «Mê thành», tiểu thiên hậu giới ca hát Hoa Hạ Nhậm Thư Chi đã từng nhiều lần ám chỉ chuyện đó, kết quả vừa lúc bị Tàn Trình biết. Cùng ngày người đàn ông này liền đặt vé máy bay về Hoa Hạ, đêm đó đứng ở cửa phòng khách sạn mấy tiếng, chờ Dung Hù trở về.

Các fan tự nhiên không rõ chân tướng sự việc, bọn họ cũng nghe đến mơ mơ màng màng, tận đến khi thiếu niên xinh đẹp trên màn hình chậm rãi thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Một khắc nhìn thấy hắn, kỳ thật tôi đột nhiên có một loại cảm giác. ....”

“Tàn Trình, có phải thích mình hay không?”

Khi nghe câu nói này, tốc độ spam trong phòng livestream không biết vì sao lại chậm đi rất nhiều.

Có lẽ là bởi vì lúc Dung Hù nói những lời này, giọng điệu quá mức dịu dàng hoài niệm, lại có lẽ là ánh mắt thiếu niên trong màn hình quá mức lưu luyến, cậu giống như đang nói về một bảo vật quý giá nhất. Cậu thật cẩn thận bày bảo vật ấy ra trước mặt mọi người, kiêu ngạo triển lãm với mọi người về sự xinh đẹp của bảo vật, nhưng mỗi thời mỗi khắc đều ôm chặt bảo vật ở trong ngực, không cho người khác chạm vào một chút, sợ bị trầy xước.

Đến lúc này, khán giả livestream loáng thoáng có một loại suy nghĩ kỳ quái: Giống như, đây mới là ăn bánh chó chân chính.

Không có hôn môi nhiệt liệt, cũng không có lời ngon tiếng ngọt và thề non hẹn biển.

Chỉ nói một câu “hắn thích tôi”, tâm tình nhảy nhót vui sướng ấy ngay cả kỹ thuật diễn cấp bậc ảnh đế cũng không giấu được.

Mà ngay lúc này, một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau Dung Hù ôm lên. Khán giả đột nhiên cả kinh, Dung Hù cũng quay đầu nhìn sang phía sau, chỉ thấy không biết từ khi nào, người đàn ông tuấn lãng thanh quý kia đã chạy tới bên cạnh cậu, động tác dịu dàng từ phía sau ôm cậu, thấp giọng nói: “Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã thích em. Cho tới hôm nay, anh đều cảm thấy đây là quyết định tốt đẹp nhất đời này của anh.”

Dung Hù hỏi: “Quyết định gì?”

Tàn Trình yên lặng nhìn cậu: “Thích em.”

Đồng thời với giọng nói, là một nụ hôn đơn giản yên tĩnh. Chỉ nhẹ nhàng mà hôn, hệt như năm tháng tốt đẹp, giấu bảo vật quý giá nhất đời này của mình vào trong lòng.

Phòng livestream không có ai nói thêm mấy kiểu như bánh chó này kia nữa, lúc này bất luận là fan hay là người qua đường, đều thuận một sắc nói lời chúc phúc.

[Chúc Tàn Thần và Dung Dung vĩnh viễn hạnh phúc!]

[Chúc Trình Dung thiên trường địa cửu!]

[Em không mong ước hai anh thiên trường địa cửu, bởi vì không nói cũng biết, hai anh khẳng định khẳng định sẽ vĩnh viễn hạnh phúc ở bên nhau.]

Hôn một lát sau, Tàn Trình vẫn từ phía sau ôm chặt thiếu niên của mình, có điều lần này hắn lại cúi đầu, cẩn thận nhìn màn hình. Dung Hù cũng không nói lời nào, chỉ cười tủm tỉm mặc hắn ôm, chờ thêm ba bốn phút, ngay lúc người xem livestream không hiểu ra sao, lại thấy người đàn ông nào đó trịnh trọng gật gật đầu: “Ừm, 58.....59.....60..... được rồi, tiểu Hù, đủ một tiếng rồi, có thể tắt rồi.”

Khán giả: [.....]

Chưa cho khán giả đáng thương một chút cơ hội kêu khóc, Tàn Trình trực tiếp tắt điện thoại di động, ngay sau đó, không chút do dự dè người yêu nhà mình ở trên bàn cơm, nặng nề hôn lên.

Nghẹn gần một tiếng, hắn thật là rất không dễ dàng!

Dung Dung nhà hắn biểu đạt tình yêu với hắn trước mặt nhiều fan như vậy, là đàn ông thì còn có thể nhịn hả? Sao có thể tùy tiện chỉ hôn hai cái liền thôi? Khẳng định phải hoàn thành sinh mệnh đại hài hòa!

Bữa cơm trưa livestream hai người chỉ ăn một nửa, hơn nữa cũng chưa ăn no. Nhưng mà nói từ phương diện khác, thì Tàn tiên sinh tỏ vẻ mình ăn thật sự no, cũng dứt Dung Dung nhà mình thật sự no, hai người đều tương đối vừa lòng.

Lần livestream đột ngột này mang đến ảnh hưởng rất lớn cho hai người, bị fan toàn thể giới thảo luận suốt một tuần, lại được rất nhiều truyền thông đưa tin. Chờ nhiệt độ chậm rãi hạ xuống, đã là một tháng sau. Lại qua một tháng, Tàn Trình vừa quay phim xong về đến nhà.

Dung Hù đã sớm biết hôm nay người đàn ông nào đó ở nhà, cậu vừa mới đi ăn bữa cơm với Lâm Huyền xong trở về, lúc đi vào cửa căn bản không nghĩ quá nhiều, cũng không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông nào đó, cậu hết sức chuyên chú cúi đầu đổi giày, ngay sau đó, người đàn ông kia không biết vì sao đột nhiên đi tới huyền quan.

Huyền quan chật hẹp lập tức cất chứa hai người đàn ông, cũng không quá rộng rãi.

Dung Hù nhú mày nói: “Làm sao vậy?”

Tần Trình nghiêm túc nói: “Anh về rồi nè.”

Dung Hù: “..... Em biết anh đã về, làm sao hả.”

Tần Trình: “Anh thật sự thật sự đã về rồi nè, anh quay phim hai tháng, rốt cuộc đã về nè.”

Dung Hù: “Anh muốn nói là, thời gian hai tháng trôi qua, anh có thể không ngủ trưa.....”

“Tiểu Hù!”

“Không ngủ trưa phòng hả?” Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, Dung Hù bình tĩnh nói: “Trên thực tế hôm nay là ngày thứ 29 của tháng thứ hai, Tần tiên sinh, anh còn phải ngủ ở thư phòng hai ngày. Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn em, khổ nhục kế không ăn, hôm nay anh khẳng định vẫn phải ngủ thư phòng.”

Tần Trình dùng âm thanh cực thấp nói: “..... Tiểu Hù, cho anh chút mặt mũi.”

Dung Hù nhướn mày: “Cho anh mặt mũi?”

Tần Trình lập tức hạ giọng: “Cho anh chút mặt mũi đi, suy.”

Dung Hù hồ nghi nhìn người đàn ông đó, nhìn một hồi, cậu khẽ cười nói: “Giả vờ thần bí cũng vô dụng, hôm nay anh khẳng định phải ngủ thư phòng. Thế nào, anh còn không muốn ngủ thư phòng à? Hừm?”

Tần Trình: “..... Anh ngủ.”

Sự việc phát triển theo phương hướng mình không thể khống chế, xa cách hai tháng, người yêu nhà mình lúc nhìn thấy mình, không có cho một cái ôm nhiệt tình, cũng không có tới một cái thăm hỏi kích động, thế mà há hốc chính là muốn mình ngủ thư phòng!

Mặt mày Tần Trình bình tĩnh nhích sang bên cạnh hai bước, mặt ngoài nom vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng ánh mắt lại là vẻ tâm như tro tàn. Dung Hù không hiểu là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi cậu nhìn thấy cái di động bị đặt trên bàn trà, Dung Hù đột nhiên co rút khóe miệng.

Phòng livestream đã chứa hơn mười tỷ người ——

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha hóa ra đêm nay Tần Thần phải ngủ thư phòng! Ha ha ha ha ha!]

[Hóa ra Tần Thần bị vợ quản nghiêm! Dung Dung GJ! Cười chết tui 2333333333]

[Tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thần bị quản chặt như vậy, hình như có chút không giống hình tượng dĩ vãng của Tần Thần, nhưng sao tôi lại vô cảm thấy..... Tần Thần thật moe nhì! Tần Thần bị Dung Dung ném vào thư phòng..... Ngao ngao ngao ngao nào bỏ một chút, thật là quá moe!]

Từ đó về sau, Dung Hù và Tần Trình không còn mở livestream nữa. Mặc cho các fan khẩn cầu như thế nào, mười tám ban võ nghệ dùng hết, hai người cũng tuyệt đối không hề mở livestream nữa.

Thậm chí khi nhắc tới hai chữ “livestream”, hai người còn lòng mang sợ hãi tò vè: “..... Livestream thật là đáng sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Phiên Ngoại 3: Người Chung Quy Có Lúc Hết Thời

Đột nhiên có một ngày, Tần Trình hết thời.

Làm một minh tinh, tám chín phần đều sẽ hết thời, đơn giản là hết sớm hết muộn mà thôi.

Hết thời là tình huống mà 90% minh tinh đều sẽ gặp được, nguyên nhân hết thời có rất nhiều, chẳng hạn như chuyển hình tượng thất bại. Tiểu sinh thần tượng lớn tuổi dần, bốn năm mười tuổi chung quy không thể đi đóng phim thần tượng nữa, lúc này một khi chuyển hình tượng thất bại, đối mặt sẽ là hoàn

cánh cang ngày càng suy thoái.

Nhưng nói chung, mình tỉnh nổi tiếng đến mức như Tần Trình, muốn hết thời, gần như là không thể nào. Thường thì lúc bốn năm mươi tuổi siêu sao liền rời khỏi giới giải trí, đi hưởng thụ cuộc sống, tự mình đầu tư, mở công ty, sống tiêu dao dễ chịu, thậm chí có thể làm một phen du lịch vòng quanh trái đất.

Hơn nữa siêu sao nổi tiếng đến mức này không có khả năng chỉ đơn thuần dựa vào mặt, tất nhiên phải có thực lực mạnh, dù không lui ra khỏi giới giải trí, bọn họ cũng sẽ không bởi vì lớn tuổi liền hết thời. Siêu sao như vậy hoặc là kỹ thuật diễn xuất chúng, hoặc là ca hát nhất lưu, thực lực của họ cam đoan tương lai của họ, làm cho bọn họ gần như ở địa vị bất bại.

Nhưng Tần Trình cũng không có chống đỡ được đến lúc đó.

Vào lúc hán ba mươi ba tuổi, hán liền hết thời.

Đúng độ tuổi tác phong hoa chín mười nhất, thời kỳ hoàn mỹ nhất của đàn ông, ai cũng không ngờ rằng, người đàn ông này lại liên tiếp năm bộ phim điện ảnh nằm liệt giữa đường, phòng bán vé sụt đến đáy cốc, danh tiếng nghịch chuyển bị nghiêng về một bên nắng chửi, một cái đề cử giải thưởng cũng không có, càng miễn bàn lấy giải.

Dù là căn cơ dày như Tần Trình, trong ba năm nằm liệt giữa đường liên tục như vậy, cũng chậm rãi đi lên con đường hết thời.

Mở TV lên, MC chương trình giải trí đang cảm khái với khách mời, bộ phim trước của Tần Trình sao lại tối nghĩa khó hiểu như vậy, thật khó coi; lại mở máy tính lên, chỉ thấy trên mạng, các fan ngày xưa cũng lần lượt thoát fan, biến thành người qua đường, bọn họ cũng trăm miệng một lời tỏ vẻ: [Bộ phim «Ác mộng» của Tần Trình thật sự là quá dở, căn bản xem không hiểu.]

Nhìn những bình luận và cảm thán đó, người đàn ông nào đó ngồi ở trên sofa, yên lặng một lát, gửi một tin nhắn cho người đại diện của mình: [..... có phải tôi nên lui giới hay không?]

Lúc này đây, Từ Tấn thật lâu không có hồi âm. Qua hơn một giờ, hán mới trả về một tin nhắn: [kỳ thật hiện tại lui giới cũng khá tốt, giả từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, qua mấy năm nữa tất cả mọi người đều chỉ nhớ rõ mấy tác phẩm kinh điển của cậu, sẽ không nhớ rõ bộ dạng cậu hiện tại.]

Nhìn hàng chữ lập loè trên di động, người đàn ông hơi hơi nhấp môi, không có hồi âm.

Trước kia là thông cáo quá nhiều, nhưng một cái cũng không muốn nhận. Hiện tại là cả ngày rảnh rỗi ở nhà, căn bản không có thông cáo để nhận. Quảng cáo phát ngôn gửi tới cũng đều là mấy sản phẩm thấp kém, nhận sẽ chỉ làm tình huống càng thêm tệ hại, sẽ không có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng mà trái ngược với cái này, sự nghiệp của Dung Hù lại phát triển không ngừng.

Một năm 365 ngày, gần như có 360 ngày không ở nhà. Diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi này bay khắp trời nam biển bắc, một năm ít nhất ra hai tác phẩm điện ảnh, hơn nữa phòng bán vé mỗi bộ đều đắt như tôm tươi, danh tiếng bùng nổ, nhận giải thưởng nhận đến mỏi tay, bất luận là phổ lớn ngõ nhỏ hay là internet TV, nơi nơi đều có thể nhìn thấy cái tên “Dung Hù”.

Trong căn phòng trống rỗng không có một chút hơi người, Dung Hù rất ít khi về nhà, cậu phải bận rộn làm việc.

Căn hộ này thật sự quá lớn, một chút hơi người cũng không có, ngồi trên sofa yên lặng một tiếng đồng hồ, Tần Trình mở TV lên. Vừa vặn lúc này, trên màn hình phát một chương trình giải trí, một nữ phóng viên đang ở đoàn phim phỏng vấn Sở Kỳ.

Sở Kỳ thế mà lại đóng phim, hơn nữa còn là hợp tác với Dung Hù, nữ phóng viên hỏi Sở Kỳ mấy vấn đề, đối phương đều có lễ phép trả lời. Mà trên phụ đề chạy qua dưới màn hình, lại viết mấy tin tức bên lề nóng hổi hôm đó như “hôm qua Lâm Huyền công bố đính hôn với bạn gái”, “Ôn Tuyền tự tiết lộ đã từng yêu thầm Tần Trình”.

Người đàn ông tuần mỹ mặt không biểu tình nhìn màn hình TV, lúc Sở Kỳ trả lời đến vấn đề thứ ba, hán bỗng chốc mở to hai mắt, kinh ngạc mà lại vui mừng nhìn người trẻ tuổi từ phía sau Sở Kỳ đi tới.

Lúc nữ phóng viên nhìn thấy Dung Hù, hiển nhiên càng thêm kích động, cô ta nhanh chóng đưa microphone lên, giọng điệu hưng phấn hỏi vài vấn đề.

Năm nay Dung Hù mới hai mươi lăm tuổi, nhưng cậu đã là siêu sao siêu cấp đứng ở đỉnh giới giải trí toàn cầu. Hơn nữa hiện tại cậu đứng là thời điểm như mặt trời ban trưa, tin tức về cậu gần như mỗi bài đều có thể lên đầu đề, fan của cậu trải rộng toàn cầu, có thể nói là tình nhân trong mộng của thiếu nữ toàn cầu.

Khuôn mặt tỉnh xảo tuần nhã bởi vì năm tháng lắng đọng lại, có thêm chút hơi hướm nam tính trưởng thành. Khi cậu nghiêm túc nghe nữ phóng viên đặt câu hỏi, biểu tình chuyên chú, nhẹ nhàng phong độ, khiến nữ phóng viên kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được đỏ mặt. Mà khi người này cong khóe môi, lộ ra tươi cười trầm tĩnh ôn hòa, thời gian đều vì cậu mà yên lặng.

Không hề nghi ngờ, ánh sao trên toàn thế giới đều tụ tập trên người này.

Dung Hù thực kiên nhẫn trả lời vấn đề của nữ phóng viên, Tần Trình hạ mắt, nhìn TV. Hán đã một tuần không nói chuyện với Dung Hù, đây là lần đầu tiên trong một tuần này hán nhìn thấy đối phương, mỗi lần gọi điện thoại đối phương đều rất bận, nhưng hán hiểu, người yêu của hán phải làm việc.

Nhưng mà ngay giờ phút này, lại nghe nữ phóng viên kia đột nhiên hỏi: “Đối với việc phỏng bán vé «Ác mộng» thất lợi, không biết Dung Hù thấy thế

nào? Tần Trình liên tục năm bộ điện ảnh phát huy thất thường, trong ba năm này, xin hỏi Dung Hù có kiến nghị gì với biểu hiện của Tần Trình không?”

Nghe được lời này, Tần Trình không dám tin tưởng mở to hai mắt, yên lặng nhìn người yêu trên màn hình TV.

Lại thấy Dung Hù nhú mày, thật lâu sau, nhẹ nhàng thờ dài nói: “Tôi không hy vọng người yêu của tôi luôn mất tinh thần suy sụp như vậy. Nói thật, tôi cũng từng giúp Tần Trình, nhưng tôi cũng không hiểu sao hắn lại biến thành như bây giờ. Hiện giờ chúng tôi đã thật lâu không gặp mặt, tôi cảm thấy chúng tôi đều cần một quãng thời gian bình tĩnh, có lẽ đối với cả hai người chúng tôi đều tốt.”

Tần Trình đột nhiên cứng đờ.

Trên TV, nữ phóng viên lập tức bắt được tin tức lớn: “Dung Hù, lời này ý là..... cậu có suy xét về việc chia tay hả?!”

Dung Hù bất đắc dĩ cười nói: “Gần đây đúng là tôi đang nghĩ về chuyện chia tay.”

Oành!

Giống như sấm dậy đất bằng, người đàn ông nào đó tức khắc ngậy người. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm người yêu trên màn hình TV, tiếp theo bỗng nhiên cảm lấy di động của mình, tìm ra cái tên quen thuộc nhất trên danh bạ, tiếp đó chuẩn bị ấn xuống. Nhưng ngay trong tích tắc ấn xuống, động tác của Tần Trình bỗng chốc dừng lại, hắn chau mày: “Từ từ, trước kia Sở Kỳ từng nói, hắn tuyệt đối sẽ không đi đóng phim..... với lại, không phải Lâm Huyền là gay à? Hắn đính hôn? Ôn Tuyền sao có thể từng yêu thầm mình? Minh quay bộ phim tên «Ác mộng» hồi nào.....”

Tầm mắt chậm rãi chuyển qua TV, không biết khi nào, TV lại tự tắt mất, Tần Trình hí mắt lại, nhìn chăm chăm màn hình TV đen thui. Ngay lúc này, phía sau hắn bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Tần Trình xoay người nhìn, Dung Hù rõ ràng đang xa ngoài ngàn dặm thể mà lại đứng ở trước mặt hắn, dùng biểu tình thất vọng mở miệng nói: “Tần Trình, anh hết thời.”

Đột nhiên, Ôn Tuyền cũng xuất hiện ở bên cạnh Dung Hù: “Anh hết thời.”

Sở Kỳ xuất hiện: “Ông hết thời.”

James xuất hiện: “Tần, ông hết thời.”

Lưu lão đứng ra: “Tần Trình, cậu hết thời.”

Lâm Huyền: “Ông hết thời.”

Hạ Mộ Nhan: “Anh hết thời.”

Clemens, Hughes, Jennifer, Hứa Sanh, lão Hult..... ngay cả trợ lý La Thiển của Dung Hù cũng đứng dậy, lớn tiếng hô: “Tần Trình, hết thời rồi kìa!”

Mà đến cuối cùng, một gương mặt không thể quen thuộc hơn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Tần Trình, dùng biểu tình vô cùng đau đớn, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Cho cậu không nhận phim mới của Lưu lão, cho cậu không chịu nhận phát ngôn Carlot, cậu xem cậu hết thời kìa! Cái tên nhà cậu quá thực rất quá đáng, đã nghi ngại bốn tháng, tôi làm người đại diện của cậu dễ dàng sao! Cậu.....”

“Từ Tần.” Người đàn ông nhẹ nhàng cong môi, hai mắt nhú lại, cười như không cười nói: “Chúng ta chậm rãi tính sổ..... trong hiện thực.”

Trong phút chốc lời vừa nói ra, hết thấy đều ảm ảm vô nát. Tần Trình mở hai mắt, chỉ thấy ánh trăng ảm đạm từ ngoài cửa sổ chiếu xuống, soi trần nhà một mảnh sáng ngời. Trên trán, sau lưng hắn đều là mồ hôi, tuy rằng đến cuối cùng đã hiểu rõ đây khẳng định là ác mộng, nhưng trước đó vẫn bị dọa, hiện giờ đột nhiên tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của hắn cũng không phải lau mồ hôi, mà là một tay ôm chặt người trong ngực hơn nữa.

Dung Hù bỗng nhiên bị kéo vào trong lòng, không khỏi mơ mơ màng màng tỉnh lại, cậu ghét bỏ đẩy người đàn ông nào đó ra, lẩm bẩm một câu “nhiều mồ hôi như vậy, thôi muốn chết”, tiếp đó trở mình, tiếp tục nặng nề ngủ.

Nhưng mà Tần Trình sao có thể ngủ được nữa?

Hắn cảm lấy di động, đi ra ngoài ban công, sau khi đóng cửa sổ lại, không chút do dự gọi một cuộc điện thoại. Lúc điện thoại mới vừa được nhận nghe, đối phương còn nổi giận dưng dưng mắng: “Tần! Đại! Thiếu! Gia! Hiện tại là rạng sáng ba giờ, tốt nhất cậu có một lý do thích hợp nói cho tôi biết, vì sao cậu lại nửa đêm nhiều dân! Cậu không ngủ được nhưng tôi còn muốn ngủ! Cậu nói đạo lý chút đi!!!”

“Giúp tôi nhận phim mới của Lưu lão.”

“Cậu biết nửa đêm 1 giờ rưỡi tôi mới dứt sữa cho con gái tôi, đồ nó ngủ được không hả? Tôi mới ngủ nửa tiếng..... từ từ, vừa rồi cậu nói cái gì?!”

Tần Trình: “Giúp tôi nhận phim mới của Lưu lão.”

Bên phía Từ Tần lập tức tỉnh táo, sau khi hắn luôn mãi xác nhận, mới vô cùng kích động gật đầu nói: “Tuy rằng bộ phim đó phải huấn luyện trước nửa năm, hết sức vất vả, cậu cũng không gặp được Dung Hù nhà cậu, nhưng đó xác thật là một bộ phim hay. Tôi đã nói mà, cậu không thể luôn vì nguyên nhân cá nhân liên không nhận phim này không nhận phim kia, cậu còn như vậy tiếp, không quá ba năm khẳng định hết thời, không chừng liên tục năm bộ phim sẽ nằm liệt giữa đường, một cái để cữ cũng không lấy được, đến lúc đó cậu liên thật sự hết thời ha ha ha ha. Cậu mà hết thời, là không xứng với

Dung Hù nhà cậu nữa đâu, có sợ không? Cơ mà còn ổn, hiện tại cậu nghe một câu khuyên bảo của tôi vẫn còn kịp, ngày mai tôi liền liên hệ với Lưu lão.”

“Từ hai tháng trước, anh đã luôn tụng mấy lời này bên tai tôi mãi.”

Giọng nói trầm thấp từ đầu kia di động truyền đến, rõ ràng ngữ điệu đối phương rất bình tĩnh, nhưng không biết sao, nghe âm thanh này, trong lòng Từ Tấn hoảng hốt, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tơ dựng đứng, giống như bị cái gì đó thực khủng bố từ sau lưng nhìn thẳng. Hắn ho khan một tiếng, tận lực bình tĩnh hỏi: “Tôi..... tôi tụng cái gì?”

Tần Trình bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng: “Tôi hết thời.”

Cả người đánh một cái rùng mình, Từ Tấn run môi, nhạy bén nhận thấy được một chút khác thường.

“Tần..... Tần Trình?”

Tần Trình hơi hơi mỉm cười, giọng điệu dịu dàng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, anh liền vào đoàn phim, giúp tôi làm quen quy trình huấn luyện một chút.”

Từ Tấn hoảng sợ tròn to mắt: “Tần Trình!!!”

“Thân là người đại diện của tôi, vương bài của Hoa Hạ Entertainment, tôi cần anh trợ giúp, cũng tin tưởng thực lực của anh.”

Từ Tấn: “Tôi còn muốn nghỉ ngơi thêm hai ngày, tôi.....”

Tần Trình: “Hừm?”

Từ Tấn: “QAQ!!!”

Rốt cuộc tôi đắc tội cậu cái gì hả!!!

Sau khi khe khẽ trừng trị đầu sỏ gây tội tụng kinh bên tai mình hai tháng, làm hại mình gặp ác mộng xong, Tần Trình liền vào phòng, không nói hai lời, cách chần ôm lấy người yêu nhà mình.

Dung Hù bị vật nặng hơn năm mươi ký đè cho tức khắc tỉnh rụi, cậu tức giận vút một tát trên khuôn mặt đó: “Anh không ngủ em còn muốn ngủ. Nữ thần quả cam, mong anh biết rõ, anh cũng không phải nữ thần có cân nặng không quá năm mươi như lời fan nói đâu, hơn nữa đêm anh không ngủ được không ai quản anh, nhưng kính nhờ anh buông tha cho em, để em ngủ ngon được chứ?”

Dung Hù không chút khách khí đẩy người đàn ông nào đó ra, kéo chăn lại ngủ. Nhưng khi cậu vừa mới nhắm hai mắt còn chưa thật sự ngủ, lại nghe một giọng nói từ thân quá đổi vang lên bên tai mình: “Tiểu Hù, em nói em muốn chia tay với anh.....”

Con buồn ngủ tức khắc biến sạch, Dung Hù co rút khóe miệng, kéo chăn xuống, cạ lời nói: “Anh nằm mơ hả?”

Tần Trình lại còn nghiêm túc gật đầu: “Ừm, gặp một con ác mộng.”

Dung Hù: “.....”

Kế tiếp, Dung Hù nghe được một con ác mộng hoang đường nhảm chán. Thực ra cậu một chút cũng không quan tâm là trong cái ác mộng thấy mình hết thời ấy, rốt cuộc Tần Trình đã chịu tổn thương tinh thần bao lớn, mà cậu vô cùng tò mò: “Anh mơ thấy em chia tay anh, cái này em còn có thể hiểu được, chung quy thì mấy lúc Từ Tấn tụng kinh em cũng đã nghe qua hai lần rồi. Nhưng anh mắc gì lại mơ thấy anh Sở đi đóng phim, Lâm Huyền đính hôn, trọng điểm là..... còn mơ thấy chị Tuyền yêu thầm anh?”

Nói đến đây, Dung Hù nghiêm mặt: “Đúng vậy, giải thích rõ ràng coi, mắc gì lại mơ thấy chị Tuyền yêu thầm anh? Vì sao lại là chị Tuyền? Sao lại là yêu thầm anh?”

Tần Trình lui về sau nửa bước: “..... Bởi vì cái này tuyệt đối không có khả năng. Tựa như Sở Kỳ đóng phim và Lâm Huyền đính hôn vậy, là không có khả năng.”

Dung Hù cảm tức nhìn: “Vậy anh có thể mơ thấy chị Tuyền là les mà! Vì sao lại phải mơ thấy chị ấy yêu thầm anh?”

Tần Trình suy tư một lát: “Bởi vì dù cô ấy có là les, thì cũng sẽ không yêu thầm anh.”

Dung Hù: “..... Hình như hơi có đạo lý.”

Ôn Tuyền nằm cũng trúng đạn: “.....” hai chồng chồng mấy người có bệnh hả! Rõ ràng là cô thích ăn tiểu thịt tươi mà ok?!!!

Huyền nào một phen như vậy, hai người liền thật sự không ngủ được nữa. Dung Hù nghe Tần Trình nói về phim mới của Lưu lão, cũng có chút hiểu rõ, qua hai ngày nữa là người đàn ông này liền phải vào đoàn phim tham gia huấn luyện đặc thù, chỉ sợ nửa năm tương lai thật sự rất ít gặp.

Bộ phim này vô cùng phù hợp với Tần Trình, nam chính mà Lưu lão hướng tới nhất chính là Tần Trình. Từ hai tháng trước, Lưu lão liền tự mình liên lạc với Tần Trình, hy vọng đối phương có thể nhận kịch bản. Nhưng người đàn ông đó từ trước đến nay luôn tùy hứng, vừa vặn mấy tháng kế tiếp Dung Hù

sẽ nghỉ phép, giữa “ngọt ngọt ngào ngào với người yêu nhà mình” cùng với “đến đoàn phim đặc huân nửa năm”, hẳn vẫn lựa chọn cái trước. Lưu lão biểu lộ tiếc nuối sâu sắc, nhưng vẫn hy vọng Tần Trình đảm nhiệm nam chính, thế cho nên đến bây giờ phim cũng chưa khởi động máy.

Thật ra thì Tần Trình biết, bộ phim này cực kỳ hợp với mình, hoàn toàn là một bộ phim dễ lấy giải. Nhưng hứng thú chủ quan của bản thân hẳn đối với kịch bản cũng không phải quá lớn, chỉ khách quan hiểu rõ đây là một kịch bản hay mà thôi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân trước đó hẳn quyết định không nhận kịch bản.

Vì thế trong hai tháng này, Từ Tấn lại nhiều lần tới cửa khuyên nhủ. Có lẽ là hẳn ta khuyên quá nhiều, đoạn lời nói kia cũng lặp lại hàng ngàn hàng vạn lần, người đàn ông nào đó mới có thể đột nhiên gặp một con ác mộng về những lời này, còn mộng đến đồ mồ hôi cả người.

Trời đã sáng, Tần Trình đến phòng tắm tắm rửa, Dung Hù đi làm chút đồ ăn sáng. Cậu bung bát mức cháo, một đôi tay từ phía sau vòng lên, hormone nam tính mạnh mẽ che trời lấp đất đánh úp lại, Dung Hù hừ nhẹ một tiếng, nhân nhật nói: “Về sau không được nằm mơ mấy thứ khó hiểu vậy nữa.”

Tần Trình hỏi: “Không được mơ thấy anh hết thời hả?”

Dung Hù một tát chụp bay móng heo: “Là không được vô cớ mơ thấy em chia tay với anh. Em sẽ nói chia tay với anh hả?”

Ý cười bên môi Tần Trình càng tăng lên, hẳn nhẹ nhàng lắc đầu, lại một lần nữa da mặt dày ôm lên: “Anh biết, em chắc chắn không.”

Dung Hù bĩu môi, lại không giấu được ý cười dưới đáy mắt: “Ăn cơm ăn cơm, mau đi bung bát.”

Ba ngày sau, Tần Trình rời Hoa Hạ, đến New Zealand tham gia đặc huân.

Cùng ngày rời khỏi Hoa Hạ, thừa dịp máy bay còn chưa cất cánh, Tần Trình ngồi ở trên máy bay, hiếm khi hứng thú mà đăng một cái weibo ——

[Tần Trình: Máy hôm trước buổi tối mơ thấy tôi hết thời. Tất cả các fan đều thực thất vọng với tôi, tôi bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ rời đi. Còn mơ thấy @Sở Kỳ đi đóng phim, @Lâm Huyền đính hôn, @Ôn Tuyền. .... về cô ấy thì không nói vậy. Cuối cùng mơ thấy, @Dung Hù muốn chia tay với tôi. Thật lâu không gặp ác mộng rồi, con ác mộng này, không muốn nhớ lại lần nữa.]

Vừa nghe lời này, các fan tức khắc bùng nổ.

[Tần Thần anh thật quá đáng! Em quyết định chuyển thành người qua đường một ngày! Sao bọn em có thể rời bỏ anh, sao có thể! Anh thật quá đáng!]

[Tôi tuyệt đối sẽ không thất vọng về @Tần Trình. Từ bộ phim đầu tiên đã thích anh, tôi thích anh mười bảy năm, thích từ một thiếu nữ biến thành một người mẹ của đứa nhỏ mười hai tuổi. Tần Trình, anh là diễn viên tôi thích nhất, mong anh tiếp tục quay nhiều phim càng hay! Vĩnh viễn ủng hộ anh!]

[Tần Thần phạm quy QAQ anh rất ít khi đăng kiểu weibo thế này, sao bọn em có thể rời khỏi anh được, vĩnh viễn ủng hộ anh có được không hả!]

Trừ fan, còn có một ít người có phản ứng quá khích ——

[Sở Kỳ:..... ông đang châm chọc tôi không có kỹ thuật diễn sao? Giống như chuyện ông hết thời, chuyện tôi đi đóng phim là tuyệt đối không có khả năng phát sinh hả? Tôi tuyệt giao với ông. //@ Tần Trình: Máy ngày hôm trước buổi tối mơ thấy tôi hết thời. ....]

[Lâm Huyền: gì gì gì? Tôi không thể đính hôn hả? Đây là có ý gì!!! //@ Tần Trình: Máy ngày hôm trước buổi tối. ....]

[Ôn Tuyền: Có bệnh hả! @Sở Kỳ @Lâm Huyền ít nhất còn biết anh mơ thấy cái gì, nếu anh không chịu nói mơ thấy tôi làm gì, thì anh cũng đừng tag tôi chứ. Gọi lên lòng hiếu kỳ của tôi còn không chịu nói, đáng ghét. Tôi cũng quyết định tuyệt giao với người này. //@Tần Trình: Máy ngày hôm trước buổi tối. ....]

Bạn hỏi vì sao ba vị này dám trực tiếp đối đầu với Tần Trình như vậy hả?

Đó là bởi vì mấy ngày hôm trước bọn họ đã biết, Tần Phong Phong sắp sửa đến New Zealand đặc huân, tương lai nửa năm đều không thấy bóng dáng. Trời cao hoàng đế xa, hiện tại dù họ có huênh hoang như thế nào, chẳng lẽ Tần Trình còn có thể báo mộng ở trong mộng trị chết bọn họ sao? Ha ha ha ha.

Chờ đến lúc Tần Trình xuống máy bay, Dung Hù cũng share cái weibo này.

[Dung Hù: Cho nên anh cảm thấy anh không có khả năng hết thời thành như vậy, sau đó liền tỉnh hả ^_^? //@ Tần Trình: Máy ngày hôm trước buổi tối mơ thấy. ....]

Nhìn cái tin này, người đàn ông chậm rãi cong khóe môi, lại share lần nữa: [anh mơ thấy em nói chia tay với anh, mới đột nhiên hiểu rõ là đang nằm mơ. //@Dung Hù: Cho nên anh cảm thấy anh. ....]

Ngay sau đó, hẳn đăng riêng một cái weibo, tag thiếu niên mình yêu nhất.

[Tần Trình: anh không tin chính anh, nhưng anh tin tưởng em. @Dung Hù]

Tần Tranh Tranh: Hừ chết bảo bảo QAQ Dung Dung sao có thể nói chia tay với bảo bảo, sao có thể!

Dung Dung:..... Còn dám mơ lung tung, liền thật sự liên hợp với Từ Tấn trị anh đó.

Từ Tấn: QAQ cầu xin hai người buông tha tôi đi, tôi dễ dàng lắm sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Tinh Ván Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.